

Thương Thiên Phách Huyết

Contents

Thương Thiên Phách Huyết	8
1. Tập 1 : Tây Vực Quật Khởi – Chương 1 : Vây Thành	9
2. Chương 2 : Cứu Viện	11
3. Chương 3 : Hồng Sắc Hải Dương	14
4. Chương 4 : Tu Dưỡng	16
5. Chương 5 : Kỳ Viện	19
6. Chương 6 : Lấy Tửu Bỏ Huyết	22
7. Chương 7 : Kim Thương Không Ngã	25
8. Chương 8 : Cổ Đạo Nhiễm	27
9. Chương 9 : Thăng Quan	30
10. Chương 10 : Kiến Quân	33
11. Chương 11 : Luyện Binh	36
12. Chương 12 : Đoạn Cung	38
13. Chương 13 : Khai Thiên Cung	41
14. Chương 14 : Uy Chấn Giáo Trường	44
15. Chương 15 : Suất Phủ Mật Nghị	46
16. Chương 16 : Kiểm Duyệt	49
17. Chương 17 : Nguy Cơ	52
18. Chương 18 : Thịnh Chiến	55
19. Chương 19 : Công Thành (thượng)	58
20. Chương 20 : Công Thành (hạ)	61
21. Chương 21 : Công Thành (tam)	63
22. Chương 22 : Vào Thành	66
23. Chương 23 : Hành Thưởng	68
24. Chương 24 : Hành Thịch	71
25. Chương 25 : Tính Kế	74
26. Chương 26 : Xung Đột	77
27. Chương 27 : Hồ Bí Chi Sư	79
28. Chương 28 : Tuyệt Đại Giai Nhân	82
29. Chương 29 : Ly Biệt	85
30. Tập 2 : Rạng Danh Kinh Sư – Chương 30: Ngạc Hảo	88
31. Chương 31 : Nguyên Nhân	91
32. Chương 32 : Phá Thành	93
33. Chương 33 : Nộ Trách	96
34. Chương 34 : Vây Khốn	99
35. Chương 35 : Vu Oan	102
36. Chương 36 : Diệt Môn	104
37. Chương 37 : Phản Gia	107
38. Chương 38 : Luận Sự	109
39. Chương 39 : Người Điên	112
40. Chương 40 : Quân Sư	114
41. Chương 41 : Khuyên Răn	117

42. Chương 42 : Quyền Thần	120
43. Chương 43 : Tông Sư	123
44. Chương 44 : Buổi Tiệc	126
45. Chương 45 : Sát Ý	129
46. Chương 46: Phục Kích	132
47. Chương 47 : Thanh Môi Tố	135
48. Chương 48 : Đền Bù Tâm Nguyên	137
49. Chương 49 : Thí Nghiệm	140
50. Chương 50 : Thành Quả	143
51. Chương 51 : Định Kế	146
52. Chương 52: Thiếp Mời	149
53. Chương 53 : Nghĩa Tử Minh Linh	152
54. Chương 54 : Thế Gia	155
55. Chương 55 : Khánh Điện	158
56. Chương 56 : Bá Vương Sính Uy	161
57. Chương 57 : Chấn Thiên Chi Hồng	163
58. Chương 58 : Thủ Lôi	166
59. Chương 59 : Công Thành	169
60. Chương 60 : Hương Diễm	172
61. Chương 61: Thư Sinh	175
62. Chương 62 : Hồi Doanh	178
63. Chương 63 : Cự Linh Chưởng	181
64. Chương 64 : Điện Thí(Một)	184
65. Chương 65 : Điện Thí(Hai)	186
66. Chương 66 : Điện Thí(Ba)	189
67. Chương 67 : Điện Thí(Bốn)	192
68. Chương 68 : Đặc Dị Công Năng	195
69. Chương 69 : Nội Ngoại Chi Phân	198
70. Chương 70 : Thiên Chi Kiều Nữ	201
71. Chương 71 : Hòa Thân	204
72. Chương 72 : Tiên Nhạc	207
73. Chương 73 : Thi Từ	210
74. Chương 74 : Hí Lộng	213
75. Tập 3 : Hung Nô Phong Vân – Chương 75 : Công Chúa	216
76. Chương 76 : Đối Sách	219
77. Chương 77 : Tống Hoa	222
78. Chương 78 : Ước Hẹn	225
79. Chương 79 : Song Kiều Hội	228
80. Chương 80 : Nhất Cầu	232
81. Chương 81 : Quỷ Mưu	235
82. Chương 82 : Đại Doanh Bắc Phương	238
83. Chương 83 : Nhị Cầu	241
84. Chương 84 : Nhận Lầm	244
85. Chương 85 : Ma Tông	247
86. Chương 86 : Huyền Thiên Xá Nữ Công	250
87. Chương 87 : Khuyển Lưu	253
88. Chương 88 : Cẩm Tiêu Hợp Bích	256
89. Chương 89 : Thảo Nguyên Song Hùng	259
90. Chương 90 : Mời Đấu	262
91. Chương 91: Định Kế	265
92. Chương 92 : Diễn Kỹ	269
93. Chương 93 : Thái Cực Kiếm Pháp	273
94. Chương 94 : Quỷ Dị	277
95. Chương 95 : Cự Linh Sính Uy	280

96. Chương 96 : Hoán Tướng	283
97. Chương 97: Tông Sư Xuất Trùng	286
98. Chương 98 : Công Thành Danh Toại	289
99. Chương 99 : Nghênh Thú	292
100. Chương 100 : Chiến Thư	295
101. Chương 101 : Nghênh Dịch	298
102. Chương 102 : Cứu Công Chúa	301
103. Chương 103 : Đột Phá Cảnh Giới	304
104. Chương 104 : Hiềm Nghi	307
105. Chương 105 : Gặp Gỡ	310
106. Chương 106 : Thuế Biện	313
107. Chương 107 : Bồi Tông Vong Diễn	317
108. Chương 108 : Âm Mưu	320
109. Chương 109 : Tham Vọng	323
110. Chương 110 : Tinh Thần Lực Lượng	326
111. Chương 111 : Vượt Qua Đỉnh Phong	329
112. Chương 112 : Nhất Phẩm	332
113. Chương 113 : Hồi Quý	335
114. Chương 114 : Mã Tặc	338
115. Chương 115 : Ngưu Đao Tiểu Thí	341
116. Chương 116 : Sát	344
117. Chương 117 : Cầm	348
118. Chương 118 : Chiến Bãi	351
119. Chương 119: Mưu	354
120. Chương 120 : Hồi	358
121. Chương 121 : Minh Chủ	361
122. Chương 122 : Hội Ngộ	364
123. Chương 123 : Ba Chương Ước Hẹn	367
124. Chương 124: Quốc Mẫu	371
125. Chương 125 : Huyết Mã	375
126. Chương 126: Thất Vọng	378
127. Chương 127 : Hồi Kinh	382
128. Chương 128 : Tương Yêu	385
129. Chương 129 : Dạ Yến	389
130. Chương 130: Ước Hẹn	392
131. Chương 131 : Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu(mưa Gió Nổi Lên Đây Trời)	396
132. Chương 132 : Luận Sự	399
133. Chương 133: Linh Giác	402
134. Chương 134: Dị Tâm	406
135. Chương 135 : Lãnh Giáo	410
136. Tập 4: Sơn Vũ Dục Lai – Chương 136 : Lôi Đài(nhất)	414
137. Chương 137 : Lôi Đài(nhị)	417
138. Chương 138 : Tử Giác	420
139. Chương 139 : Phù Bình	424
140. Chương 140 : Giá Thú	427
141. Chương 141 : Tân Tấn Tông Sư	431
142. Chương 142 : Giang Sơn	434
143. Chương 143 : Lập Uy	438
144. Chương 144 : Ngọa Long	441
145. Chương 145 : Sát Khí	444
146. Chương 146 : Thỉnh Quân	448
147. Chương 147 : Nhập Ứng	451
148. Tập 5 : Chấn Sí Dục Phi – Chương 148 : Giao Chiến	454
149. Chương 149 : Thất Bại Trong Gang Tắc	457

150. Chương 150 : Dẫn Xà Xuất Động(nhất)	461
151. Chương 151 : Dẫn Xà Xuất Động(nhị)	464
152. Chương 152 : Uy Bức	467
153. Chương 153 : Mỹ Nữ Đặc Sứ	470
154. Chương 154 : Mật Hàm	473
155. Chương 155 : Liễm Tài	477
156. Chương 156 : Lương	480
157. Chương 157 : Biến Hóa	483
158. Chương 158 : Phong Tồn	486
159. Chương 159 : Sơn Phỉ	490
160. Chương 160 : Mê Dược	493
161. Chương 161 : Phong Ma Trượng Pháp	496
162. Chương 162 : Hầu Hải	499
163. Chương 163 : Thân Tuấn	503
164. Chương 164 : Võ Đạo Cùng Phách Quyền	506
165. Chương 165 : Điện Nghị	509
166. Chương 166 : Tịnh Lập	513
167. Chương 167: Phó Kinh	516
168. Tập 6: Yến Triệu Bi Ca – Chương 168: Tội Thần	519
169. Chương 169: Thành Phá	523
170. Chương 170: Rống Giận	526
171. Chương 171: Huyết Nhục Thành Tường	530
172. Chương 172: Kinh Văn (nghe Nói)	533
173. Chương 173: Nam Nhi Đường Tự Cường	537
174. Chương 174: Ngự Dược Long Môn	540
175. Chương 175: Thối Dịch	544
176. Chương 176: Hữu Đảm Phủ (có Can Đảm)	547
177. Chương 177: Hồ Độc Không Ăn Thịt Con	551
178. Chương 178: Xuất Thành	555
179. Chương 179: Sinh Cầm	558
180. Chương 180: Phá Dũng	562
181. Chương 181: Song Hùng	565
182. Chương 182: Khoái Mã	569
183. Chương 183: Dũng Cùng Nhẫn	572
184. Chương 184: Ta Không Hối Hận	576
185. Chương 185: Hắc Kỳ Quân	579
186. Chương 186: Ly Kinh	582
187. Tập 7: Tây Bắc Kinh Biển – Chương 187: Lạc Cước	586
188. Chương 188: Lịch Trình	589
189. Chương 189: Diệt Khẩu	592
190. Chương 190: Nhân Tài	595
191. Chương 191: Ẩn Nặc	599
192. Chương 192: Mật Chỉ	601
193. Chương 193: Vĩ Đại Bất Diệu	604
194. Chương 194: Vương Tử	607
195. Chương 195: Oan Gia Lộ Hẹp	610
196. Chương 196: Hành Chỉ	614
197. Chương 197: Hồi Thành	617
198. Chương 198: Mật Tân	620
199. Chương 199: Phương Lão Thái	623
200. Chương 200: Sướng Đàm (nhất)	626
201. Chương 201: Sướng Đàm (nhị)	629
202. Chương 202: Nội Ứng (nhất)	632
203. Chương 203: Nội Ứng (nhị)	635

204. Chương 204: Cát Tường Quán (1)	638
205. Chương 205: Cát Tường Quán (2)	642
206. Chương 206: Cát Tường Quán (3)	645
207. Chương 207: Cát Tường Quán (4)	648
208. Chương 208: Địch Nhân	651
209. Chương 209: Tây Bắc Đệ Nhất Gia (thượng)	654
210. Chương 210: Tây Bắc Đệ Nhất Gia (hạ)	657
211. Tập 8: Kim Qua Thét Mã – Chương 211: Từ Biệt	661
212. Chương 212: Quá Quan	664
213. Chương 213: Ẩn Nặc	667
214. Chương 214: Tranh Luận	671
215. Chương 215: Hội Chiến (1)	675
216. Chương 216: Hội Chiến (2)	678
217. Chương 217: Hội Chiến (3)	681
218. Chương 218: Hội Chiến (4)	684
219. Chương 219: Hội Chiến (5)	687
220. Chương 220: Hội Chiến (6)	690
221. Chương 221: Truy Kích (1)	693
222. Chương 222: Truy Kích (2)	696
223. Chương 223: Truy Kích (3)	699
224. Chương 224: Truy Kích (4)	703
225. Chương 225: Truy Kích (5)	706
226. Chương 226: Truy Kích (6)	709
227. Chương 227: Đào Độn (1)	712
228. Chương 228: Đào Độn (2)	715
229. Chương 229: Hồi Phản (1)	719
230. Chương 230: Hồi Phản (2)	722
231. Chương 231: Hồi Phản (3)	725
232. Tập 9: Phong Vân Mạc Trắc – Chương 232: Biến Cố	728
233. Chương 233: Võ Lâm (1)	731
234. Chương 234: Võ Lâm (2)	735
235. Chương 235: Võ Lâm (3)	738
236. Chương 236: Lời Đồn	741
237. Chương 237: Ly Biệt (1)	744
238. Chương 238: Ly Biệt (2)	748
239. Chương 239: Ly Biệt (3)	751
240. Chương 240: Ly Biệt (4)	754
241. Chương 241: Quá Quan	758
242. Chương 242: Mệnh Lệnh	761
243. Chương 243: Cổ Nhân	764
244. Chương 244: Cổ Nhân (2)	768
245. Chương 245: Hồng Phần	771
246. Chương 246: Thời Gian	775
247. Chương 247: Đối Sách (1)	778
248. Chương 248: Đối Sách (2)	781
249. Chương 249: Thâm Đàm	785
250. Chương 250: Hồi Phản (1)	788
251. Chương 251: Hồi Phản (2)	792
252. Chương 252: Trùng Giới (1)	795
253. Chương 253: Trùng Giới (2)	799
254. Chương 254: Trùng Giới (3)	803
255. Chương 255: Trùng Giới (4)	806
256. Tập 10: Sơ Chiến Đại Tiệp – Chương 256: Truy Binh	809
257. Chương 257: Thu Tâm (1)	813

258. Chương 258: Thu Tâm (2)	816
259. Chương 259: Thu Tâm (3)	819
260. Chương 260: Thu Tâm (4)	823
261. Chương 261: Thu Tâm (5)	826
262. Chương 262: Ngũ Niên Chi Ước (thượng)	829
263. Chương 263: Ngũ Niên Chi Ước (hạ)	832
264. Chương 264: Đội Trưởng (1)	836
265. Chương 265: Đội Trưởng (2)	840
266. Chương 266: Đội Trưởng (3)	843
267. Chương 267: Hi Ký	846
268. Chương 268: Trang Thần Lộng Quỷ (thượng)	849
269. Chương 269: Trang Thần Lộng Quỷ (hạ)	852
270. Chương 270: Thỉnh Chiến	855
271. Chương 271: Đệ Tứ Quân Đoàn	859
272. Chương 272: Miễn Hoài	862
273. Chương 273: Mật Báo	865
274. Chương 274: Hạ Chiến Thư	868
275. Chương 275: Thay Mận Đổi Đào	871
276. Chương 276: Định Kế	875
277. Chương 277: Dạ Tập (1)	878
278. Chương 278: Dạ Tập (2)	882
279. Chương 279: Dạ Tập (3)	885
280. Chương 280: Thiết Kỳ (1)	888
281. Chương 281: Thiết Kỳ (2)	891
282. Chương 282: Nghịch Tập	895
283. Chương 283: Trùng Phong (thượng)	898
284. Chương 284: Trùng Phong (trung)	902
285. Chương 285: Trùng Phong (hạ)	905
286. Chương 286: Công Doanh (thượng)	909
287. Chương 287: Công Doanh (hạ)	912
288. Chương 288: Chiến Quả (thượng)	916
289. Chương 289: Chiến Quả (hạ)	919
290. Tập 11: Trục Lộc Trung Nguyên – Chương 290: Vong	923
291. Chương 291: Hoan Khánh (thượng)	927
292. Chương 292: Hoan Khánh (hạ)	931
293. Chương 293: Luận Địch (thượng)	934
294. Chương 294: Luận Địch (hạ)	938
295. Chương 295: Thương Châu (thượng)	941
296. Chương 296: Thương Châu (hạ)	945
297. Chương 297: Lựa Chọn (thượng)	950
298. Chương 298: Lựa Chọn (hạ)	954
299. Chương 299: Tù Binh (1)	957
300. Chương 300: Tù Binh (2)	962
301. Chương 301: Dị Năng (1)	965
302. Chương 302: Dị Năng (2)	968
303. Chương 303: Dị Năng (3)	971
304. Chương 304: Tam Chiến (1)	974
305. Chương 305: Tam Chiến (2)	978
306. Chương 306: Tam Chiến (3)	981
307. Chương 307: Tạo Tinh (1)	984
308. Chương 308: Tạo Tinh (2)	987
309. Chương 309: Huyết Thống	990
310. Chương 310: Trữ Bị	996
311. Chương 311: Công Năng Mới	999

312. Chương 312: Lật Bài (1)	1003
313. Chương 313: Lật Bài (2)	1006
314. Chương 314: Vạn Gia Sinh Phật (1)	1010
315. Chương 315: Vạn Gia Sinh Phật (2)	1013
316. Chương 316: Hành Quân	1017
317. Chương 317: Man Nhân (1)	1020
318. Chương 318: Man Nhân (2)	1024
319. Chương 319: Man Nhân (3)	1027
320. Chương 320: Chiến Tiền (1)	1031
321. Chương 321: Chiến Tiền (2)	1034
322. Chương 322: Chiến Tiền (3)	1038
323. Chương 323: Biến Cố	1042
324. Chương 324: Trước Trận Giết Con	1046
325. Chương 325: Dự Định (1)	1049
326. Chương 326: Dự Định (2)	1053
327. Chương 327: Giao Chiến (1)	1056
328. Chương 328: Giao Chiến (2)	1060
329. Chương 329: Âm Sát (1)	1064
330. Chương 330: Âm Sát (2)	1067
331. Chương 331: Âm Sát (3)	1071
332. Chương 332: Thắng Thế (1)	1075
333. Chương 333: Thắng Thế (2)	1078
334. Chương 334: Thắng Thế (3)	1082
335. Chương 335: Thắng Thế (4)	1086
336. Chương 336: Thắng Thế (5)	1090
337. Chương 337: Bạo Long Chi Uy(1)	1094
338. Chương 338: Bạo Long Chi Uy(2)	1097
339. Chương 339: Bạo Long Chi Uy(3)	1101
340. Chương 340: Quyết Chiến(1)	1104
341. Chương 341: Quyết Chiến(2)	1108
342. Chương 342: Quyết Chiến(3)	1112
343. Chương 343: Quyết Chiến(4)	1116
344. Chương 344: Quyết Chiến(5)	1119
345. Chương 345: Bốn Tộc Mật Ước (1)	1123
346. Chương 346: Bốn Tộc Mật Ước (2)	1127
347. Chương 347 - 348 - 349: Thư Sinh Ngạo Cốt.	1130
348. Chương 350: Túng Địch.	1141
349. Chương 351: Bối Thái.	1145
350. Chương 352: Thu Phục.	1149
351. Chương 353: Vây Thành.	1153
352. Chương 354 - 355 - 356: Nhiên Thiêu Đạn.	1156
353. Chương 357 - 359: Viện Quân.	1167
354. Chương 360-361: Trong Thành Chi Nghị.	1178
355. Chương 362: Bỏ Thành.	1185
356. Chương 363: Địa Đạo.	1188
357. Tập 12: Ác Chiến Tây Vực – Chương 364: Toạ Kỵ Cửa Dũng Sĩ?.	1191
358. Chương 365-366: Thần Tiên Thủ.	1195
359. Chương 367: Cao Thai.	1202
360. Chương 368: Phục Binh.	1205
361. Chương 369: Hồ Phong.	1208
362. Chương 370: Phóng Du.	1212
363. Chương 371: Âm Sát.	1216
364. Chương 372: Đại Loạn.	1219
365. Chương 373-374: Triệt Quân Ngoài Ý Muốn.	1224

366. Chương 375: Chân Tướng Triệt Quân.	1231
367. Chương 376-379: Hoang Ngôn Chân Thật.	1234
368. Chương 380: Liệt Sĩ Đường.	1248
369. Chương 381: Bí Mật Gặp Gỡ.	1251
370. Chương 382: Chiêu Thư.	1255
371. Tập 13: Thuỳ Chủ Phù Trầm – Chương 383: Nhật Trình.	1258
372. Chương 384: Bắc Cương.	1262
373. Chương 385: Câu Tâm Đầu Giác.	1265
374. Chương 386-388: Minh Sát.	1268
375. Chương 389: Phục Kích.	1278
376. Chương 390: Giá Hoạ.	1281
377. Chương 391: Vũ Khí Không Trung.	1285
378. Chương 392: Phó Thác.	1288
379. Chương 393: Lập Thệ.	1291
380. Chương 394: Tắt Thủ Giản.	1295
381. Chương 395: Quyết Thắng Tây Kinh.	1298
382. Chương 396: Xảo Trá.	1301
383. Chương 397: Chiêu Hàng.	1305
384. Chương 398: Quyết Định Cuối Cùng.	1309
385. Chương 399: Ma Trận.	1313
386. Chương 400: Lui Binh.	1316
387. Chương 401: Khuyên Sách.	1319
388. Chương 402: Khách Từ Nam Phương.	1323
389. Chương 403: Thương Các.	1327
390. Chương 404: Hỉ Báo.	1330
391. Chương 405: Phong Khởi.	1333
392. Chương 406: Dụ Đạo.	1337
393. Chương 407: Ly Quốc.	1340
394. Chương 408: Thiên Hoàng Dẫn Sinh.	1344
395. Chương 409: Nội Loạn Khải Tắt.	1347
396. Chương 410: Thảo Nguyên Chi Biến.	1350
397. Chương 411: Từ Biệt.	1353
398. Chương 412: Hung Nô Bất Diệt.	1357
399. Chương 413: Cầm Võ.	1360
400. Chương 414: Chung Chương.	1364

Thương Thiên Phách Huyết

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn Thể loại: Kiếm hiệp, Lịch sử, Quân sự Một giọt ma huyết truyền thừa, tạo nên

1. Tập 1 : Tây Vực Quật Khởi – Chương 1 : Vây Thành

Đám đàng chết này lại bắt đầu công thành, bọn họ chẳng lẽ không cần phải nghỉ ngơi sao? Hứa Hải Phong hung hăng nguyên rửa đám tây phương dã man.

“Đội trưởng, cung tên cùng hòn đá của chúng ta đều đã dùng hết, đám chó lông vàng lại tấn công.” Tiếng rống thô hào lại vang lên bên tai Hứa Hải Phong.

Quay đầu nhìn phó thủ của mình, Hứa Hải Phong hữu khí vô lực nói: “Nói cho các huynh đệ, đem bọn họ đánh văng xuống đi.”

“Rõ...” Tần Dũng gầm rú một tiếng như sét đánh, hưng phấn liềm liềm bờ môi đầy, xoay người hướng thành tường chạy đi, nhìn bộ dáng của hắn, tựa hồ không phải là đi chiến trường sinh tử, mà là đi gặp tình nhân sơ luyện của mình.

“Thật là một người thô lỗ a, không biết sau lần công thành này, chúng ta còn lại được bao nhiêu huynh đệ.” Hứa Hải Phong dựa vào góc tường, lầm bầm: “Ta cũng không nghĩ sẽ như thế, lão thiên gia, sao lại biến thành như vậy, ta còn không muốn chết.”

Hứa Hải Phong là một tân binh, đúng vậy, hắn chỉ vừa mới từ huấn luyện doanh đi ra, là một lính quen vừa mới đi lính chưa đầy một năm, nhưng hiện tại hắn trở thành tổng chỉ huy của binh doanh này, chỉ còn sót lại được chẳng qua là hơn hai trăm người.

Từ năm năm trước, phương tây Khải Tác(Caesar) đế quốc khuếch trương bước chân tiến tới đông phương, liền không thể tránh mà gặp được Đại Hán đế quốc phản kích. Hai đại đế quốc đụng chạm diễn ra vô số câu chuyện được viết vào sách sử, hai quốc gia cự phách mấy năm qua người tranh ta đoạt, lần lượt giao thủ vô số hiệp vùng biên cảnh tiền tuyến, chỉ là không bên nào lấy được thắng lợi quyết định.

Chiến tranh tiến hành ý nghĩa tiêu hao binh nguyên, binh nguyên tiêu hao ý nghĩa tất yếu là phải có đại lượng lính mới bổ sung. Hứa Hải Phong chính là dưới tình huống này mà bị chinh triệu nhập ngũ, chỉ được huấn luyện vội vã trong ba tháng đã bị đưa ra tiền tuyến.

Trần nhỏ mà hắn bị đưa tới kỳ thật chính là một binh doanh thuần túy, là binh doanh đệ nhất tuyến, bên trong ngoại trừ chiến sĩ thì cũng chỉ còn chiến sĩ, cũng không có dân chúng bình thường. Nơi này có năm ngàn người hợp thành đạo phòng tuyến thứ nhất của Đại Hán đế quốc kháng cự người Khải Tác, hai mươi ngày trước, đám Khải Tác này đột nhiên khơi mào chiến tranh, điên cuồng tiến hành công thành chiến.

Ngày đầu tiên công thành, chủ tướng chết trận, phó tướng bỏ mình, toàn doanh giảm mất một nửa, ai cũng biết bọn họ không thể sống sót qua ngày công kích thứ hai. Dưới sự tuyệt vọng, Hứa Hải Phong không còn đường lựa chọn đã sử dụng cấm kỵ lực trên người hắn.

Hứa Hải Phong là con nhà binh dân, gia đình bình thường, người bình thường, không có bề ngoài anh tuấn, không có thân thủ kiệt xuất, không có gia thế hiển hách, nhưng hắn lại có một điểm bất đồng. Năm hắn bảy tuổi đi lên núi đồn củi, bị một con quái xà trên đỉnh đầu có cái mồng bảy màu cắn một cái, dưới tình thế cấp bách, Hứa Hải Phong đã dùng miệng cắn ngược lại, lấy răng trả răng, dĩ nhiên cắn ngay đúng chỗ bảy tắc vùng cổ họng của quái xà, ngược lại đem quái xà cắn chết, hơn nữa còn uống sạch máu của nó. Sau khi trở về hắn sốt không ngừng, suốt bảy ngày bảy đêm mới khôi phục bình thường.

Trải qua cái chết sống sót, hết thảy đã thay đổi. Lúc hắn mười bốn tuổi, phát hiện trên người mình có một bí mật, máu của hắn sinh ra dị biến. Có một lần, hắn trộm hoàng tửu của phụ thân, uống một nửa, không cẩn thận bị thương ngón tay, máu chảy vào trong rượu. Hắn đứng dậy băng bó vết thương, lại phát hiện phần rượu còn lại đã bị con chó già trong nhà uống mất. Một giờ sau, sau khi con chó tỉnh lại, Hứa Hải Phong lại phát hiện nó cường tráng hơn rất nhiều, nguyên lai bộ dáng con chó vốn rất già yếu đã hoàn toàn ra đi không quay lại.

Sau đó, Hứa Hải Phong len lén thí nghiệm mấy lần, phát hiện khi máu của mình hỗn hợp cùng rượu còn sẽ sinh ra dị biến, chỉ cần động vật uống vào, trải qua một giờ ngủ mê, tỉnh lại sẽ trở nên dị thường cường đại, càng thêm ngạc nhiên chính là loại huyết tửu này đối với thương thể lại có hiệu quả thần kỳ. Đương nhiên những đối tượng thí nghiệm đều là động vật, hắn còn chưa có lá gan đem cho người uống huyết tửu.

Nhưng quân doanh đánh một trận, khiến cho hắn thay đổi lập trường của mình, ở trước mắt sinh tử, bất luận sử dụng thủ đoạn gì, có thể giữ được tính mạng mới là điều trọng yếu nhất.

Bởi vì hắn là lính mới, càng thêm may mắn chính là, ngay tại ngày đầu tiên hắn thủ thành thì bị trúng tên, cũng là bị thương mà không chết, được mang xuống thành cứu trị. Ban đêm, hắn cố nén vết thương đau nhức, đem mấy vò rượu cất trong hậu cần lôi ra, nhỏ máu mình vào, đem cho đội của mình mỗi người uống một chén.

Có lẽ vì chủ lĩnh phó tướng đều ngoài ý muốn bỏ mình, tất cả mọi người ý thức sẽ gặp phải kết quả cùng đường mạt lộ, nên cũng không ai đến ngăn cản hắn. Kết quả những người uống xong đều rất nhanh lâm vào ngủ say, một giờ sau, khi bọn hắn tỉnh lại, đã là tinh thần sáng láng, sinh long hoạt hổ, quan trọng hơn những vết thương đều lành lại, mà ngay cả đao thương thật sâu tận xương cũng không thuốc mà khỏi hần.

Dưới sự vui mừng của Hứa Hải Phong, hắn lại cẩn thận đổ một chén máu, đem năm vò rượu, đổ mỗi vò một chén nhỏ, đem hai trăm người toàn bộ cho uống huyết tửu.

Hắn thập phần lo lắng huyết tửu ít như vậy không biết còn thần hiệu hay không, nhưng kết quả cuối cùng chứng minh ý nghĩ của hắn là quá dư thừa, hơn hai trăm hán tử khỏe mạnh như rồng như hổ đã một lần nữa đứng lên.

Ngày thứ hai, Khải Tác nhân lại bắt đầu tiến công đại quy mô, kết quả bọn họ ngoài ý muốn phát hiện, phương hướng bọn họ chủ công đã xảy ra sự chống cự chưa từng có trước đó.

Trên thành tường, có hơn hai trăm hán tử ưỡn ngực mà đứng.

Cũng là thành tường bị tàn phá, cũng là vũ khí bị tổn hại, nhưng binh lính thủ thành lại không giống như trước. Hơn hai trăm người này hai mắt đỏ tươi, đằng đằng sát khí, không hề sợ hãi đón nhận tinh binh của Khải Tác nhân. Lúc này đây binh lính Khải Tác công thành đã tao ngộ đến cơn ác mộng lớn nhất từ trước tới nay.

Quân sĩ của Đại Hán quốc giống như có ma quỷ nhập thân, bọn họ mạnh mẽ vô cùng, thân thủ cường kiện, bừ hăn không sợ chết. Quan trọng hơn chính là, bọn họ phẳng phất không biết đau đớn, không biết mệt mỏi, mà ngay cả đao thương đâm vào người, cũng không hề nhúu mày dù là một chút.

Dưới hơn hai trăm người dẫn đường, những quân sĩ còn lại cũng bị kích phát huyết tính trong người, dũng cảm nghênh địch đánh tới, không còn nửa phần sợ hãi.

Thành tường thấp lùn biến thành cái máy xay thịt hung ác, đem những binh lính Khải Tác cuộn cuộn không ngừng nhập vào địa ngục. Ngày này, Khải Tác nhân rất cuộc chăm chú hơn, bọn họ lại phải tới một ngàn người. Bởi vì phạm vi thành tường có hạn, chỉ có đội ngũ một ngàn người phối trí mới có thể phát huy hiệu suất lớn nhất, mà đây cũng là nhân tố lớn nhất mà quân sĩ Đại Hán có thể chống cự.

Đội khi quân Khải Tác dừng lại tấn công, đã là ngày thứ hai, mà lúc này, người Khải Tác cũng không ngủ mà tấn công không ngớt suốt một ngày đêm, Đại Hán một phương mỗi người mang thương tích, nhưng trong một ngày một đêm đó, một vạn người Khải Tác bị hoàn toàn đánh cho tàn phế, thương vong cao gần bảy thành, bị bắt hủy bỏ tiến công.

Đêm đó, Hứa Hải Phong lại nhắm tâm đổ ra một chén máu, chẳng qua lúc này hắn lại dùng tới hai mươi vò rượu.

Sự thật chứng minh, cho dù là huyết tửu mỏng manh như thế, nhưng cũng phát huy ra tác dụng tương tự.

Sau ngày thứ ba đợt tiến công lại chấm dứt, Hứa Hải Phong lại thả ra chén máu thứ ba, thì toàn bộ sĩ tốt trong thành đã hoàn toàn trở thành huyết tửu chiến sĩ.

Hứa Hải Phong tự nhiên mà trở thành thủ lĩnh của nhóm người này, trong mắt bọn họ, Hứa Hải Phong phát hiện một tia đỏ sẫm, một tia đỏ sẫm quý dị mà thần bí, mà những ai có ánh mắt đỏ sẫm này đều vô

điều kiện mà chấp hành mệnh lệnh của hắn. Hơn nữa bản thân hắn cũng không hề có lý do mà lại tin tưởng bọn họ, loại cảm giác huyền diệu khó tả này làm cho hắn cảm thấy kích thích thật lớn. Chỉ bất quá, khuyết điểm của bọn họ lại thập phần rõ ràng, bọn họ tựa hồ biến thành một đám ác lang chỉ biết chiến đấu khát máu, nhưng không hề có người nào có lời phản kháng mệnh lệnh của hắn.

May là, thiên phú chiến đấu của bọn họ hoàn toàn kích phát đi ra, với lão binh thì phát xuất ra thực lực vô cùng, với tân binh thì càng phát triển mau lẹ. Ba ngày sau, ngoại trừ Hứa Hải Phong, đã không còn bất cứ ai còn hành vi ấu trĩ ngây thơ.

Tuy có thể đánh lùi công kích của địch nhân, nhưng Đại Hán quân ngoại trừ nhân số tử vong, đại đa số người cũng là bị thương nặng khó di chuyển. Hứa Hải Phong lại bất đắc dĩ, tiếp tục lấy máu cứu người, nghĩ không ra hiệu quả cực kỳ, đúng là càng thêm kinh người. Sáng sớm hôm sau, quân sĩ Đại Hán lại toàn bộ khôi phục, hơn nữa còn cường đại hơn một tầng. Cứ như vậy, dựa vào mỗi ngày một chén huyết tửu của Hứa Hải Phong, bọn họ rốt cục chống được tới hôm nay.

Thân thể Hứa Hải Phong cực kỳ kỳ quái, nếu là người bình thường mỗi ngày bỏ ra một chén máu, vậy mấy ngày sau tám chín phần mười là phải đến chỗ diêm vương gia mà báo cáo. Mà Hứa Hải Phong dù mệt mỏi vô cùng, nhưng thấy thể nào cũng không giống người sắp đi vào phần mộ.

Đối với mệnh lệnh kiên thủ của Hứa Hải Phong, bọn họ chấp hành phi thường hoàn toàn, công phòng chiến đều là tiến hành nơi đầu tường, Khải Tác nhân ở ngoài thành thông dong bố trí, nhưng từ đầu tới cuối, Khải Tác nhân cũng không thể lấy được quyền khống chế đầu thành dù là một phút đồng hồ.

Bắt đầu vài ngày, Hứa Hải Phong còn cố gắng cố thủ hy vọng viện quân, nhưng liên tiếp hai mươi ngày trôi qua, ngay cả nửa cái bóng quân cứu viện cũng không có xuất hiện. Cho đến ngày hôm nay, hắn đã đoán được có lẽ là bởi vì nhân tố chiến lược, Đại Hán đế quốc đã buông tha doanh địa của mình, bóng ma tuyệt vọng ở trong lòng hắn không ngừng mở rộng.

Cũng may nơi này là không gian của hắn, đám người điên đã uống huyết tửu càng không có vấn đề gì về sĩ khí. Mà Hứa Hải Phong biết rõ trải qua khoảng thời gian này cùng chiến đấu với quân Khải Tác, song phương đã kết hạ thâm cừu đại hận không chết không ngớt, nếu mình buông tha chống cự, vậy đợi chờ mình chỉ có kết quả duy nhất chính là cái chết. Cho nên hắn cũng chỉ đành cứng đầu mà tiếp tục đối kháng.

Ngày hôm qua, lương thực đã tiêu hao hầu như không còn, kỳ thật lương thực trong doanh vốn có thể chống đỡ được ba tháng, nhưng vì tổng chỉ huy nửa đường đâm ngang như Hứa Hải Phong lại hoàn toàn mù tịt, mười ngày trước hắn quyết định buông tha cho vách tường bên ngoài, tập trung mọi người tiến vào thành tường bên trong phòng ngự.

Sách lược này có thể nói là chính xác tuyệt đối, nhưng trước khi hắn hạ lệnh triệt thoái vào trong lại quên đem theo lương thực hậu cần, vì lương thực hậu cần luôn thiết lập ở vòng tường bên ngoài, chờ hắn kịp nhớ tới, đã là quá muộn.

Không có lương thực, cũng không có thể lực, trận này làm sao mà đánh a. Hơn nữa trải qua khoảng thời gian này tiêu hao, từ hai ngàn binh sĩ đã đa số bỏ mình, thời khắc này chỉ còn hai trăm người. Nhưng so sánh với ngày đầu tiên đã giảm một nửa, chỉ bằng vào một nửa quân lực còn lại mà Đại Hán quân có thể kiên thủ hai mươi ngày, thật sự có thể nói chính là kỳ tích.

2. Chương 2 : Cứu Viện

“Tình huống thế nào?” Chỉ có lúc này, Hứa Hải Phong mới có can đảm đi ra, hô hấp một chút không khí tràn ngập mùi máu tươi cùng khói lửa, sau đó hỏi phó thủ Tần Dũng.

Tần Dũng là một phát hiện ngoài ý muốn, bản thân hắn vốn là người tập võ, một thân công phu Thập Tam Thái Bảo khổ luyện sau nhiều lần uống xong huyết tửu đã tiến vào đại thành cảnh giới. Mấy ngày nay giao phong trên chiến trường, thần dũng vô cùng, dù là đao chém cũng không lưu vết, chỉ có hắn đánh người lại không có người có thể gây tổn thương cho hắn chút nào. Phát hiện mãnh tướng như thế, Hứa Hải Phong liền bổ nhiệm hắn là phó thủ cho mình, chẳng qua, ngay thời khắc các quan quân đều đã bỏ mình, quan chỉ

huy tạm thời như Hứa Hải Phong cũng bất quá chỉ là đội trưởng nho nhỏ của mười người mà thôi, nhưng hẳn lại là một trong thập nhân trường của tân binh doanh.

“Đám quân Khải Tác đã bị chúng ta đánh lui.” Tần Dũng lớn tiếng nói.

“Ta biết, nếu bọn họ còn không rút đi người cũng về không được. Ta hỏi chính là tình huống thương vong của chúng ta như thế nào?”

“Các huynh đệ hoàn hảo, chỉ là lại tổn thất hai mươi người, bây giờ chỉ còn một trăm chín mươi một người.”

Một trăm chín mươi một người, tuy là thành tường cũng không lớn, nhưng chút nhân thủ ấy dùng để phòng thủ thật sự là có chút làm trứng chọi đá. Xem bộ dáng, rất nhanh đã sắp thủ không nổi, trong lòng Hứa Hải Phong tính toán, nếu bỏ thành mà chạy, không biết có mấy thành nắm chắc có thể chạy ra nơi này.

“Ô...ô...ô...”

Một trận tiếng kèn to rõ từ đại bản doanh của Khải Tác nhân truyền ra, trên bầu trời khôn cùng lan thật xa thật xa ra ngoài.

Kèn, ba tiếng dài? Hứa Hải Phong nhảy dựng lên, sải bước chân, như bay chạy lên đầu thành. Cùng Khải Tác nhân tác chiến lâu như vậy, nhân viên tình báo của Đại Hán đế quốc đã sớm phân tích phương thức liên lạc của địch nhân. Ba tiếng kèn dài tỏ vẻ tụ họp đội ngũ, tạo thành trận hình phòng ngự, ý tứ chuẩn bị nghênh chiến.

Khải Tác nhân bên ngoài thành có trên ngàn vạn, nhưng nhân số trong thành lại không còn đến hai trăm, thật sự là kém như trời với đất. Nếu Khải Tác nhân bày ra trận thế phòng ngự, vậy khả năng duy nhất chính là viện quân của Đại Hán quốc đã tới. Một khi nghĩ thông điểm này, Hứa Hải Phong liền kích động đến cả người phát run.

Thành tường trong nội thành là kiến trúc cao nhất, vừa bước lên thành tường, Hứa Hải Phong liền nhìn thấy Khải Tác nhân ở phía tây đang lui như nước thủy triều, hơn nữa hướng đại bản doanh lui lại, muốn hình thành trận hình biển người chữ nhật ngay trước đại doanh.

Nhìn bộ dáng bọn họ như lâm đại địch, Hứa Hải Phong đã biết một cái chân của mình đã bước ra khỏi quỹ môn quan.

Phía đông, nơi bình nguyên chậm rãi dâng lên một đạo hồng sắc lượng lệ chói mắt. Một loạt chiến sĩ giáp nhẹ toàn thân hồng sắc, cưỡi ngựa, cầm thương, như nước thủy triều hướng quân doanh vọt tới.

“Hồng sắc... Dĩ nhiên là Hồng Sắc Hải Dương, trời ạ, chúng ta được cứu.” Hứa Hải Phong gần như tru lên.

Hồng Sắc Hải Dương là phiên hào của đệ tứ quân đoàn thuộc Đại Hán đế quốc, đế quốc năm đại quân đoàn đều thanh danh hiển hách, chiến công một mọt. Bọn họ mới là tinh nhuệ chân chính của Đại Hán đế quốc, vương bài chân chính.

Hồng Sắc Hải Dương toàn bộ là thương kỵ binh, hàng năm trú đóng tại đế quốc phương bắc đại doanh, cùng nhiều thế hệ Hung Nô cừu địch với đế quốc giằng co, bởi vì khô giáp đồ tươi, lúc công kích lại giống như một mảnh sóng lớn màu hồng sắc, cho nên được xưng là Hồng Sắc Hải Dương, nghĩ không ra hôm nay đột nhiên lại xuất hiện ở chiến trường phương tây.

“Tần Dũng, truyền mệnh lệnh của ta, cấp ta trùng, lao ra đi, giết đám chó lông vàng Khải Tác.” Hứa Hải Phong nhiệt huyết dâng lên, dĩ nhiên lại hạ xuống một mệnh lệnh mà sau này khi hồi tưởng lại hẳn đều phải xấu hổ.

“Rõ... Các huynh đệ, cùng ta xông ra.” Tần Dũng hét lớn một tiếng, kinh thiên động địa, suất trước lao ra, hơn một trăm tám mươi chiến sĩ cả người dục huyết theo sát sau đó.

Không đúng, ta như thế nào lại đi mệnh lệnh, hẳn là phải nhượng cho Hồng Sắc Hải Dương đi trùng kích đám chó Khải Tác, mà bản thân phải ở bên cạnh cố gắng trợ uy cho bọn họ mới đúng. Như thế nào lại muốn chính quân đội còn ít ỏi của mình lại động tay chân trước với chúng? Đội đám người Tần Dũng xông ra ngoài tường, Hứa Hải Phong rốt cuộc nhớ được mệnh lệnh hồ đồ này của mình, chỉ là bọn họ đã xông ra ngoài, nếu còn gọi trở về, không khỏi sẽ gây cho người nhạo báng. Cũng may Tần Dũng không đem tất cả

mọi người mang đi, từ ngày đầu tiên hấn nắm giữ quân đội, liền chỉ định mười hán tử vác người khôì ngò làm cận vệ cho hấn, có thể ở trong mưa tên lòn đạn mà không tổn hao gì, những bảo tiêu này thật lập công không nhỏ.

Mặc dù là cười khoái mã, nhưng Hồng Sắc Hải Dương cùng Khải Tác nhân có khoảng cách quá xa, cho nên đám người Tần Dũng dù chỉ là theo đuôi xuất phát sau đó, nhưng lại chạy tới trước cùng quân đội Khải Tác nhân giao thủ.

Tần Dũng cầm một đôi Lưu Tinh chùy trong tay, loại binh khí ngoại môn này uy lực vô cùng lớn, huy vũ lên, chỉ thấy một luồng ánh sáng hiện lên, trước mặt lập tức người vắng ngựa ngã. Vô số binh khí đồng thời đánh lên người của hấn, nhưng Thập Tam Thái Bảo khổ luyện tới đại thành ở trên chiến trường đã biểu hiện ra công hiệu cường đại, hấn không tránh không né, không thèm để ý chút nào tiếp tục vọt tới trước, tất cả binh khí đều bị thân thể cường hấn của hấn làm văng ra, nhiều nhất chỉ lưu lại một đạo dấu vết thật cạn. Y phục của hấn đã sớm tổn hại không chịu nổi, trên người lại dính đầy máu đen. Lưu Tinh chùy lực mạnh vung lên, một người bên cạnh không kịp trốn tránh, vừa lúc bị đánh vào thiên linh cái, não tương văng liệt, rơi thẳng lên mặt Tần Dũng, lại có một người một đao chặt tới, làm cho lớp tóc trên đỉnh đầu hấn bị phá tan đánh tan, lập tức tóc rối bởi tán loạn, da thịt lòi ra, đầy mặt dữ tợn, nhìn có vẻ vô cùng hung ác, làm cho người ta không rét mà run, trong quân tây phương nhân số tuy nhiều, nhưng không một người có thể ngăn cản được một chiêu nửa thức của hấn, càng không người có thể duyên trì tốc độ tiến công của hấn.

Dưới sự suất lĩnh của đại quái vật này, còn lại hơn một trăm tám mươi quân nhân Đại Hán để quốc giống như một thanh đao nhọn lợi hại trực tiếp xuyên vào giữa trái tim trận doanh của Khải Tác nhân.

Theo sự xâm nhập của quân Đại Hán, lực cản càng lúc càng lớn, công kích đến từ bốn phương tám hướng, tùy thời đều có người té trên mặt đất, sau đó bị vô số bàn chân đạp nát không còn hình người. Chỉ là vô luận áp lực có nhiều hơn, nhưng hơn một trăm người này từ thủy tới chung đều vẫn duy trì trận hình công kích tam giác, mà đảm nhiệm vị trí đi đầu chính là trạng thái như con hổ điên, phẳng phát như quỷ thần hạ phàm Tần Dũng, chỉ cần không ai có thể trụ lại hấn, đội ngũ công kích hình tam giác này liền vĩnh viễn không hề dừng lại.

Quân đoàn Khải Tác bên ngoài thành tổng cộng có hơn ba vạn người, nếu dưới tình huống bình thường, dù đám người Tần Dũng có vũ dũng gấp đôi, cũng đừng mơ tưởng trùng lộn trong trận hình của đối phương. Nhưng trải qua hai mươi ngày vây công, quân Khải Tác cũng biết địch nhân trong thành có thể so với ma quỷ, trong cuộc sống ngắn ngủn, thành tường trước mặt đã mai táng hơn năm vạn bộ đội tinh nhuệ của Khải Tác để quốc. Đặc biệt là Tần Dũng đao thương không vào, uy không thể đỡ, khí khái hùng bá, ở trong lòng mọi người đều dựng lên một hình tượng vô cùng sợ hãi không cách nào ma diệt.

Thời khắc, bởi vì thám tử sai lầm, bị kỵ binh của Đại Hán để quốc đến gần mà lại không coi vào đâu, vội vàng mới bố trí trận hình. Không nghĩ tới đám người Tần Dũng to gan lớn mật, chỉ bằng khu khu hơn trăm người mà dám trùng kích vào đại trận của hơn ba vạn người, lập tức bị đánh đến ứng phó không kịp. Dưới tình huống ngoài ý muốn, hàng ngũ của Khải Tác nhân có một tia tao động.

Quan chỉ huy của Khải Tác kinh nghiệm phong phú, lập tức liền phản ứng, quan sát một chút vị trí cùng nhân số của Hồng Sắc kỵ binh, quyết định thật nhanh, liên tục phát hiệu lệnh, điều chỉnh đội hình, tưởng muốn trước tiên đem Tần Dũng bọn họ ngăn chặn ngoài trận.

Ai biết đội hình còn chưa chỉnh đốn xong, Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn đột nhiên nhanh hơn tốc độ, cũng đã giành trước phát động công kích.

Trên bầu trời nổi lên một mảnh mưa tên màu đỏ tươi, Hồng Sắc Hải Dương đã trong thời gian tích tắc chạy vọt vào trận địa dày đặc mưa tên. Bọn họ lấy ra nỗ tiến đặc chế trên lưng ngựa, khẩu động cò, mưa tên đầy trời mang đến đại lượng thương vong cho quân Khải Tác còn chưa kịp giờ lên cự thuẫn. Ngựa vào sát bên, theo một tiếng hiệu lệnh bên trong Hồng Sắc quân đoàn, mọi người đưa nỗ tiến trong tay hướng sau lưng cắm vào, rút thứ thương ra, cúi người phóng về phía trước.

Nếu nói đám người Tần Dũng sát nhập chỉ là một hồi tao động ngoài ý muốn, vậy lần này trùng kích của Hồng Sắc Hải Dương chính là một kích trí mạng. Đội hình của quân Khải Tác rối cuộc hồng mắt. Bộ binh đối chiến kỵ binh, nếu không kịp kết thành đội hình hữu hiệu, căn bản không cách nào ngăn cản lực trùng kích kinh khủng của kỵ binh, dân cư Hung Nô còn không bằng một phần mười của Đại Hán, nhưng bọn họ

có thể đối kháng với Đại Hán quân tại phương bắc trong thế giằng co, chính là nhờ vào toàn dân giai bình (toàn dân đi lính), thiết kỵ bộ đội thiên hạ vô địch.

Theo trận hình hỗn loạn của Khải Tắc quân đoàn, thắng bại của tràng hỗn chiến này đã phân rõ, nếu không có tình huống ngoài ý muốn, cho dù là Vũ Đế sống lại, cũng chỉ có ôm hận mà chết. Hôm nay còn lại chính là chiến quả của Hồng Sắc Hải Dương có thể lấy được bao nhiêu chiến công.

Hồng Sắc Hải Dương tuy đều là kỵ binh, nhưng bọn họ chỉ có hơn ba ngàn người ở đây, nếu ba vạn người Khải Tắc kịp thời hợp thành đội ngũ trận hình, bọn họ cũng chưa chắc dám phát khởi công kích. Quan chỉ huy của Khải Tắc quân đoàn cũng không có phạm sai lầm lớn gì, hẳn được tin tức Hồng Sắc Hải Dương tiến tới thì cũng đã không còn kịp triệt thoái, huống chi hẳn vốn cũng không nghĩ sẽ triệt thoái, cho nên hạ lệnh tại bên ngoài quân doanh tụ hợp đội ngũ, chuẩn bị nghênh kích, đồng thời phái ra tín sứ, hướng Khải Tắc kỵ binh ở phụ cận cầu viện. Chỉ cần hẳn có thể chống đỡ một canh giờ, theo chiến cuộc tiến hành, kỵ binh bộ đội của Khải Tắc nhân sẽ rất nhanh chạy tới, đến lúc đó cùng giáp công, thắng lợi nhất định là bọn họ.

Hắn chỉ là nghĩ không ra đám người Tần Dũng trải qua hơn hai mươi ngày bị vây công, không ngờ còn có thể chủ động phóng ra. Mà càng làm cho hắn không nghĩ đến chính là tại sao đã nhiều ngày như vậy, bọn họ còn có thể duy trì thể năng cùng chiến ý dâng cao, chỉ khu khu hơn trăm người dĩ nhiên có thể tạo thành hỗn loạn cục bộ giữa đội quân mấy vạn người, tình huống này hoàn toàn vượt ngoài phạm vi hiểu biết của hắn.

Vì tránh cho hỗn loạn lan tràn toàn trận, hắn không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm thay đổi trận hình. Nhưng hắn lại đánh giá thấp tốc độ của Hồng Sắc Hải Dương, trang bị cùng quyết tâm giết địch, nếu thay đổi là bản thân hắn, đối mặt địch nhân vượt qua mười lần, chưa hẳn là dám hạ lệnh toàn diện công kích. Kết quả nhiều điều ngoài ý muốn gia nhập cùng một chỗ, làm cho hắn đã bị đánh bại.

Tuy bại cục của Khải Tắc nhân đã định, nhưng ỷ vào người đông thế mạnh, cũng có lực liều mạng, nhưng sau khi có một bộ phận kỵ binh của bọn họ thoát khỏi chiến trường, cũng hướng phương xa bỏ chạy, thì Khải Tắc nhân hoàn toàn tuyệt vọng, đã tạo thành cục diện đồng loạt thoát ly chiến trường, hướng phương xa tứ tán chạy trốn chết.

3. Chương 3 : Hồng Sắc Hải Dương

Hoàn toàn trái ngược với mệnh lệnh của Hứa Hải Phong, quan chỉ huy của Hồng Sắc Hải Dương lại hạ chỉ lệnh toàn quân truy kích. Kỵ binh Hồng Sắc Hải Dương được huấn luyện nghiêm chỉnh chia làm một trăm tiểu đội, từng tiểu đội hai, ba mươi người không hề chờ đợi, bỏ luôn thương, rút mã đao mang theo tùy thân, truy đuổi Khải Tắc nhân đã bỏ chạy, mã đao vung lên liền mang đi một tính mạng.

Khải Tắc nhân tự phát tổ chức mấy lần phản kích tiểu quy mô, nhưng bởi vì nhân số quá ít, căn bản là không cách nào ngăn cản kỵ binh mãnh liệt trùng kích, một cơn sóng hồng sắc đánh qua, bạt người liền biến mất không thấy, chỉ để lại vài thi thể thê lương nằm trên mặt đất. Thỉnh thoảng có Khải Tắc nhân bỏ vũ khí, quỳ rạp xuống đất xin đầu hàng, nhưng đám kỵ binh của Hồng Sắc Hải Dương lại làm như nhìn không thấy trực tiếp dùng mã đao trong tay lướt qua, bọn họ đúng là hạ định quyết tâm không lưu tù binh, đuổi tận giết tuyệt.

Nhìn biểu hiện thần dũng của bọn họ, Hứa Hải Phong khâm phục đến sát đất. Đem cả đội ngũ phân tán thành hơn tiểu đội mười người, ở trong hỗn chiến đại quy mô chỉ là sự chê cười, nhưng dùng ở đây truy kích địch quân cũng là sử dụng hợp lý, đạt tới hiệu quả giết địch lớn nhất. Hồng Sắc Hải Dương thanh danh to lớn như vậy, hiển nhiên cũng không phải là tự nhiên mà có.

Tràng truy đuổi này cũng không tiến hành bao lâu, còn chưa đến nửa canh giờ, các chiến sĩ của Hồng Sắc Hải Dương dừng lại truy kích, từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, thanh lý chiến trường một chút lại bắt đầu vào thành.

Mà đến lúc này, từ phương xa lại truyền đến tiếng vó ngựa, Hứa Hải Phong bởi vì đứng trên cao, tự nhiên nhìn được xa, hắn liền phán đoán đó chính là kỵ binh bộ đội của Khải Tắc nhân, hiển nhiên bọn họ đã được tin tức, cố ý chạy tới tăng viện. Đáng tiếc bọn họ đến muộn một bước, nếu bọn họ đến được nửa canh giờ

trước, hoặc là quan chỉ huy bộ binh của Khải Tắc nhân không chạy trốn, mà toàn lực tổ chức quân đội phản kháng, vậy thắng bại cũng khó thể dự liệu.

Đội ngũ Hồng Sắc Hải Dương tuy nhiên nhìn thấy được kỵ binh của đối phương, nhưng bọn họ vẫn không nhanh không chậm duy trì tốc độ như cũ lục tục tiến vào thành môn. Một khi đã toàn bộ vào thành, thì đại môn lập tức được đóng lại. Tuy nhiên tòa thành này đã gặp phải kiếp nạn lớn nhất từ trước tới nay suốt hai mươi ngày, đại đa số địa phương đều tàn phá không chịu nổi, nhưng tốt xấu vẫn còn khuôn mẫu, có nó làm ỷ lại, so với nghênh chiến trên bình nguyên còn chiếm tiện nghi thật lớn.

Kỵ binh của Khải Tắc nhân rất nhanh liền chạy tới chiến trường, nhân số bọn họ không nhiều lắm, nhưng cũng có năm ngàn người. Hứa Hải Phong hít một ngụm lạnh khí, hần hiện tại rốt cuộc hiểu được vì sao quan chỉ huy của Hồng Sắc Hải Dương dưới tình huống tốt như vừa rồi mà chỉ truy kích hơn nửa canh giờ, nhưng còn chấp hành sách lược không lưu tù binh. Xem ra hần đã sớm biết viện quân của Khải Tắc nhân ở ngay phụ cận, hơn nữa tính được thời gian đối phương chạy tới, hết thảy đã tính trước, nên hành động đúng lúc vừa vặn.

Trong lòng Hứa Hải Phong âm thầm so sánh với hần một phen, lại phát hiện chính mình xa xa không bằng, nếu nói có chỗ nào có thể ganh đua cao thấp, có lẽ do tổ chất của binh lính uống huyết tửu thoảng chiếm được chút ưu thế mà thôi.

Nhưng mà hần cũng không biết, ở trong lòng đối phương cũng đang nâng cao mình, kỳ thật chỉ bằng biểu hiện vừa rồi của đám người Tần Dũng, sẽ không còn ai dám xem thường hần, chiến sĩ bưu hãn không sợ chết như vậy, trong thiên hạ có thể có được bao nhiêu.

Kỵ binh Khải Tắc cũng không tiến hành công thành, mà là cách thành tường xa ngoài một mũi tên bay đảo qua một vòng, theo sau một nửa người bắt đầu xuống ngựa thu thập chiến trường, một nửa khác toàn bộ tinh thần chăm chú phòng bị Đại Hán quân trong thành. Xem bộ dáng này, song phương sẽ không tiếp tục đánh nhau.

Sau khi hưng phấn qua đi, Hứa Hải Phong lại trở về trạng thái mềm nhũn vì mất máu quá nhiều, hai chân không sức đứng thẳng, toàn phải nhờ người bên cạnh đỡ cho mới không bị té ngã. Hần thập phần kỳ quái, mới vừa rồi làm sao lại có khí lực giúp hần một hơi từ bên dưới chạy lên được đầu thành. Chẳng qua sau khi nhìn thấy binh sĩ của Hồng Sắc Hải Dương vào thành, hần lập tức hạ lệnh mở cửa nội thành, đi ra ngoài nghênh đón.

Các chiến sĩ của Hồng Sắc Hải Dương đột nhiên chia ra hai bên, một quan quân toàn thân áo giáp đỏ được mấy người hộ vệ cùng đi ra. Chứng kiến bên ngoài cửa nội thành đang đứng một loạt hung thần ác sát, những hần tử đầy người đầm máu, phía trước ngồi trên ghế là một người tuổi trẻ, mà bên người tuổi trẻ này chính là nam nhân như ma thần đang đứng, mãnh tướng Tần Dũng. Chỉ nhìn thấy giá thể này, ngu ngốc cũng biết ai là người thủ lĩnh chân chính.

“Bốn quan là Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn tiền quân thiên tướng Phương Hướng Minh, xin hỏi quý quan là...”

Hứa Hải Phong định mắt nhìn lại, đó là một quan quân thanh niên độ chừng ba mươi tuổi, gương mặt chữ điền, mày kiếm mắt sói, lưng hồ eo thon, áo bào đỏ tươi của thượng tướng có một con hùng ưng vỗ cánh muốn bay lên, bên hông đeo dây lưng ngọc, trên nét mặt hiện lên một cổ anh khí lẫn lộ ra một chút bưu hãn. Hộ vệ bên người cũng không đơn giản, mỗi người thân hình cao ngất uy vũ, tuy trọng giáp mặc trong người nhưng vẫn hành động tự nhiên, đều là nam nhi hần tử mạnh mẽ.

“Hạ quan là tây tuyến đại doanh đệ ngũ tưng đội, là đệ tứ tiểu đội trưởng của đệ thất trung đội thuộc đệ nhị đại đội tên Hứa Hải Phong, ra mắt trưởng quan.” Hứa Hải Phong ngồi trên ghế, hữu khí vô lực ôm quyền hành lễ, giấy dựa nghĩ muốn đứng lên, lại rõ ràng có chút lực bất tòng tâm.

Phương Hướng Minh ngây người, hiển nhiên là không nghĩ ra quan chức của đối phương lại thấp đến như vậy, nhưng nhìn thấy hành động của Hứa Hải Phong, vội vàng giành trước một bước, nhẹ nhàng để lại đầu vai Hứa Hải Phong, nói: “Huynh đệ có thương tích trong người, không cần nhiều lễ.” Ánh mắt hần nhìn mọi người đứng ngoài cửa thành, hỏi: “Trong thành còn có bao nhiêu người?”

“ Không có...” Hứa Hải Phong lộ vẻ cười sầu thảm, trong lòng không khỏi cảm thấy đau buồn, lên tiếng khóc lớn nói: “ Hơn năm ngàn huynh đệ, chỉ còn mấy người này, một trăm hai mươi bốn người tất cả ở chỗ này, còn lại các huynh đệ khác đều tuấn quốc.”

Đúng ra Hứa Hải Phong còn đang có một trăm chín mươi hai người, nhưng trận chiến vừa rồi thật sự quá mức kịch liệt, chiến đấu trên trận địa cùng với thủ thành dù sao bất đồng, thoáng cái đã hao tổn sáu mươi tám người, cho nên hiện tại chỉ còn bấy nhiêu người.

“ Huynh đệ tạm thời đừng đau buồn, thù này chúng ta nhất định sẽ ghi vào lòng, sớm muộn gì phải đi gặp chó Khải Tác đòi lại công đạo.” Phương Hướng Minh cũng có đồng cảm, an ủi nói.

“ Dạ...” Hứa Hải Phong nghẹn ngào nhất thời nói không ra lời. Tần Dũng đứng phía sau hần vành mắt cũng đỏ bừng, chỉ là cố nén không rơi lệ. Huyết tửu của Hứa Hải Phong thần kỳ dị thường, người uống huyết tửu sẽ bị kích phát tính mạng lực, thể năng trạng huống đề cao, mặt khác ở trong tiềm thức lại phục tùng mệnh lệnh của Hứa Hải Phong, nhưng đối với thần trí của người uống huyết tửu sẽ có ảnh hưởng thật lớn, cơ hồ từ đó về sau đánh mất ý thức bản thân, nhưng không biết vì sao, Tần Dũng lại là ngoại lệ, cho nên khi hần nhớ tới chiến hữu qua đời, cũng bị phần vô cùng.

Phương Hướng Minh biết nhất thời sẽ không khuyên giải được, vì vậy nói sang chuyện khác: “ Bốn quan lần này phụng mệnh đến đây, chính là ý định trợ giúp quý quân, may mà quý quân thần dũng, mà chúng ta cũng không đến quá muộn.”

“ Đa tạ trưởng quan không chối từ khổ cực, đường dài sương gió, nhờ hồng phúc của bệ hạ, tòa thành này vẫn được bảo toàn, hiện hạ quan tuân mệnh đem việc thủ thành dời giao cho quý quân.” Hứa Hải Phong vội vàng ưỡn ngực, cao giọng hô lớn.

“ Được, từ thời khắc này, ta sẽ tiếp nhận chức trách phòng ngự tòa thành này.” Phương Hướng Minh dừng lại một chút, mỉm cười nói: “ Trước khi bốn quan tới đây, Cổ Đạo Nhiêm nguyên soái dặn ta hướng quý quân nói một lời.”

“ Cổ Đạo Nhiêm nguyên soái?” Hứa Hải Phong không khỏi ngần ra, vị Cổ Đạo Nhiêm nguyên soái này vốn thường trú tại phương tây, đại thống lĩnh của Thiên Ứng quân đoàn một trong năm đại quân đoàn, từ sau khi chiến tranh bộc phát cùng người Khải Tác, hần được hoàng đế bệ hạ bổ nhiệm làm tổng thống lĩnh của tây tuyến đại doanh, cũng là tổng chỉ huy đối kháng người Khải Tác, thời khắc dưới trướng hần có ba mươi vạn người, đại nhân vật như vậy làm sao lại nhớ tới quân doanh nhỏ nhỏ này kia chứ.

Phương Hướng Minh sửa sang lại quân phục trên người, cung kính hướng Hứa Hải Phong vái chào thật sâu, nghiêm nghị nói: “ Đúng vậy, Cổ Đạo Nhiêm nguyên soái đại nhân dặn ta hướng các vị nói một câu, các người là niềm kiêu hãnh của quân nhân đế quốc, ở đây, thỉnh cho phép ta đại biểu nguyên soái đại nhân, đại biểu tây tuyến đại doanh ba mươi vạn quân sĩ, càng đại biểu Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn mười vạn tướng sĩ, hướng những vị binh sĩ còn sống cùng những vị đã quang vinh tuấn quốc của quý quân, lời tri kính sùng cao nhất.”

4. Chương 4 : Tu Dưỡng

Khải Tác nhân đến cuối cùng cũng không công thành, bởi vì sau đó Đại Hãn quân đã chạy đến, đây chính là viện quân chân chính, mấy vạn đại quân trú đóng gần bên quân doanh, cùng Khải Tác nhân giằng co mấy ngày, trải qua mười lần giao phong lớn nhỏ, Đại Hãn quân rốt cuộc đem Khải Tác nhân đánh lui tới ngoài quốc cảnh. Chẳng qua tình huống này Hứa Hải Phong cũng không nhìn thấy, hần cũng chỉ là nghe nói đến.

Bởi vì toàn bộ quân lính vết thương mết mết, nên bọn họ được đưa trở về kinh thành phương tây để chữa thương. Trong những người này, thương thế của Hứa Hải Phong nhẹ nhất, hần chẳng qua là mất máu quá nhiều mà thôi. Lần này trở về hơn trăm người đều được đãi ngộ như là anh hùng, hưởng thụ thực vật tốt nhất, điểm dừng chân cùng y liệu. Trải qua mấy ngày liên tiếp nghỉ ngơi và hồi phục, Hứa Hải Phong đã khôi phục hơn phân nửa, chỉ là lượng máu bị mất đi trong nhất thời còn chưa bồi bổ trở lại, không thể làm gì khác hơn là đợi sau này chậm rãi điều dưỡng.

Ở hậu phương tiếp đãi bọn họ chính là một vị thiên tướng cần bộ(hậu cần), đãi ngộ quy cách cao quý như thế làm cho bọn họ cảm thấy được yêu mà sợ, Hứa Hải Phong trong lòng không yên, âm thầm hạ lệnh cho mọi người, không cho phép phân tán, không cho phép sinh sự, toàn lực dưỡng thương. Tuy nhiên hiện tại vật tư dư thừa, dược liệu lại đầy đủ, nhưng so sánh với kỳ hiệu của huyết tửu, tốc độ khôi phục của mọi người có thể nói là chậm vô cùng.

Trên sự thật, bọn họ bị vây công trong hai mươi ngày, cơ hồ mọi người đều bị thương tổn trí mạng, đã hoàn toàn đánh mất lực chiến đấu. Nhưng chỉ cần còn một hơi thở, uống xong huyết tửu của Hứa Hải Phong, một giờ sau đã có thể khôi phục như lúc ban đầu, tinh thần tỉnh táo, nếu không bọn họ cũng không có khả năng sáng tạo kỳ tích như thế.

Vị thiên tướng kia tên là Đồng Nhất Phong, năm nay năm mươi tuổi, khác với Phương Hưởng Minh của Hồng Sắc Hải Dương, hẳn cũng không phải ỷ vào chiến công mà chen vào hàng ngũ tướng quân, mà là bằng vào bản tính, ngao tư lịch ngao đi lên, người như thế chính là người mà mọi người hay gọi là lão gian hoạt. Nhưng chính là loại người này, tin tức linh thông đặc biệt, hơn nữa là người hiểu được thời thế. Hẳn biết đám người Hứa Hải Phong lần này lập được công lao không phải chuyện đùa, quan trọng hơn chính là, bọn họ được Cổ Đạo Nhiễm nguyên soái thưởng thức, sĩ đồ ngày sau một mảnh quang minh. Thời khắc này bọn họ còn chưa được luận quân công, thân phận thấp kém, đúng là thời cơ tốt nhất để kết giao tình.

Mấy ngày nay ngày nào Đồng Nhất Phong cũng đến, mang theo đủ loại thực vật hoa quả đưa đến không dứt nơi dinh viện bọn họ tu dưỡng. Đối với những câu hỏi của Hứa Hải Phong, chỉ hỏi là đáp, không chút nào giấu diếm.

Thông qua Đồng Nhất Phong kể lại, Hứa Hải Phong rốt cuộc hiểu rõ đại khái chuyện đã phát sinh thời gian gần đây.

Một tháng trước, Khải Tác nhân đột nhiên phát động hành động quân sự đại quy mô, phát động chiến tranh toàn diện. Bọn quân sĩ của Đại Hán để quốc tuy nhiên ương ngạnh chống cự, nhưng vì ứng phó không kịp, đã bị buộc lui về sau trăm dặm. Nhưng lúc này, do Cổ Đạo Nhiễm lĩnh hàm Đại Hán quân đột nhiên phát hiện Khải Tác nhân điều quân lộ ra vấn đề, mơ hồ có cảm giác như vô lực. Biến hóa này làm cho bọn họ kinh hãi nghi ngờ, phải biết rằng nếu Khải Tác nhân dám đột nhiên phát động công kích đại quy mô như thế, hiển nhiên đã trù bị kế hoạch không chỉ là một hai ngày, vì sao lại hiện ra sai lầm lớn như vậy, biểu hiện của bọn họ vô cùng kỳ quặc, đại đa số mọi người tưởng rằng đó là bẫy rập.

Nhưng thời khắc này mượn sức Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn thuận lợi chạy tới, hơn nữa tiện đường đi còn đánh lén được trận doanh của Khải Tác nhân, từ trong miệng tù binh bọn họ đã biết được chân tướng.

Ở ngoài trăm dặm, nguyên lai chính là đạo phòng tuyến thứ nhất của biên cảnh hai nước, có một tòa quân doanh ngăn cản Khải Tác nhân suốt hai mươi ngày cuồng oanh loạn tạc, vẫn kiên thủ không ngã, quân doanh này ở trong lòng Khải Tác nhân giống như là một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng trái tim, làm cho bọn họ mất ăn mất ngủ. Vì thế, bọn họ nhiều lần điều binh khiển tướng, muốn đem cây đinh trong mắt này, nhổ ra đi, nhưng vô luận bọn họ nỗ lực như thế nào, thủy chung không thành công, ngược lại vì thế còn phải bồi thêm vài vạn bộ đội tinh nhuệ, bởi vậy tạo thành sự chậm trễ của toàn bộ kế hoạch, càng tạo thêm hậu quả binh lực không đủ.

Trải qua nhiều lần thẩm vấn, bọn họ rốt cuộc xác định tính chuẩn xác của tin tức kia.

Cổ Đạo Nhiễm đi lính cả đời, lập tức ý thức được tầm quan trọng của tình báo này. Hẳn quyết định thật nhanh, hạ lệnh đem việc này thông báo toàn quân, cũng lập tức định ra kế hoạch phản công toàn diện. Tục ngữ nói anh hùng trọng anh hùng, quân nhân bội phục nhất chính là những chiến sĩ bất khuất cận kề cái chết, vũ dũng thiết huyết hán tử. Lập tức nhiều chiến sĩ yêu cầu đảm đương trách nhiệm đi tiên phong, thế phải đem các tướng sĩ hoảng dương quân uy của Đại Hán quân cứu ra.

Mà trong quân đội, Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn đến từ phương bắc thương kỵ binh là tốc độ nhanh nhất, cho nên Cổ Đạo Nhiễm ủy phái bọn họ làm tiên phong, suất trước tăng viện. Với ý tứ của Cổ Đạo Nhiễm, quân doanh này có thể cố thủ nhiều ngày như vậy, cho dù có thể bảo trì không mất, cũng nhất định như cung tên hết đà, cho nên hẳn chỉ cần Phương Hưởng Minh nhanh chạy tới, có thể cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu, thậm chí là buông bỏ quân doanh cũng không tiếc.

Nhưng không ai có thể nghĩ đến, đám người Hứa Hải Phong chẳng những có thể phòng thủ, hơn nữa còn có lực tiến công. Khi nhìn thấy Hồng Sắc Hải Dương thương kỵ binh xuất hiện, Tần Dũng phụng mệnh xuất chiến, lấy khu vực sức lực hơn trăm người trùng vào đại trận vạn người, đối mặt địch nhân gấp trăm lần, không hề sợ hãi, thậm chí còn một lần tạo thành cực độ hỗn loạn cho đối thủ, làm cho đối phương bị buộc không thể không thay đổi trận hình. Dưới tình huống này, đám người Phương Hưởng Minh thấy vậy liền nhiệt huyết sôi trào, đây cũng là lúc mà Phương Hưởng Minh đối mặt với địch nhân nhiều hơn mười lần, có thể không chút do dự hạ lệnh toàn lực tiến công.

Cũng may là Phương Hưởng Minh kịp thời hạ lệnh, nếu không đợi đến khi trận hình của Khải Tác nhân điều chỉnh xong, hẳn cũng chưa chắc lấy được chiến tích huy hoàng như thế.

Lấy ba ngàn phá ba vạn, chiến tích như thế oanh động toàn quân, sĩ khí của quân Đại Hán nhân lên gấp trăm lần, sĩ khí trước kia vì bị Khải Tác nhân đánh lén thua trận mà nhờ vậy đã hoàn toàn khôi phục. Mà Khải Tác nhân lại hoàn toàn trái ngược, sĩ khí nghiêm trọng hạ thấp, hơn nữa trước quân doanh này, bọn họ tổng cộng bị tổn thất tới tám vạn chiến sĩ tinh nhuệ. Cuối cùng binh lực không đủ, trứng chọi đá, chỉ đành toàn quân triệt thoái.

Vì vậy trong vòng một tháng, hai bên công thủ đều có, Đại Hán quân đã hồi phục, hơn nữa bên trong đại quân, càng khoách triển ra ngoài trăm dặm. Bởi vì quân tình ngoài tiền tuyến gấp gáp, cơ hội khó được, không thể để mất, nếu mất thì không còn gì nữa, cho nên Cổ Đạo Nhiêm cầm đầu chúng tướng đích thân tới tiền tuyến, chỉ huy tác chiến, lực cầu dùng hạn độ lớn nhất mà phát triển.

Bước ngoặt trong chiến dịch lần này trọng điểm chính là cuộc chiến giữa Hồng Sắc Hải Dương kỵ binh cùng Khải Tác nhân quân đoàn, mà bọn họ sở dĩ có thể thủ thắng, công thần lớn nhất xác định chính là đám người Hứa Hải Phong đã kiên thủ quân doanh suốt hai mươi ngày đằng đằng. Cho nên khi đưa đám người Hứa Hải Phong trở về phía sau, đã được khoản đãi hậu hĩ cũng là lẽ đương nhiên. Tuy nhiên tạm thời bọn họ còn chưa được ban thưởng gì, nhưng lần này lập công công huân quả thật là quá lớn, ngu ngốc cũng biết chiến dịch lần này kết thúc, tướng thưởng lớn nhất sẽ thuộc về bọn họ.

Cổ Đạo Nhiêm nguyên soái tung hoành tại phương tây nhiều năm, từ trước đến giờ nổi tiếng là chính trực công chính, cho nên công huân của bọn họ là tránh không thoát. Mà thời kỳ chiến tranh, thủ trọng quân công, tướng thưởng hậu dầy tất nhiên sẽ không làm người ta thất vọng.

Sau khi hiểu rõ hoàn toàn, Hứa Hải Phong mới hoàn toàn yên lòng, nghĩ đến phú quý vinh hoa theo sau mà đến, trong lòng hẳn cũng là thấp thỏm không ngừng. Cuộc sống cấp tảo bất an cũng bay nhanh biến mất. Hứa Hải Phong không đợi được Cổ Đạo Nhiêm triệu kiến, trước tiên đã gấp lại vị bằng hữu cũ, đến từ phương bắc Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn, Phương Hưởng Minh thiên tướng.

“Mấy ngày không gặp lão đệ, tinh thần tốt a.”

Ở trong viện đang bồi Đồng Nhất Phong nói chuyện phiếm, Hứa Hải Phong kinh ngạc ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy gương mặt hàm hậu mang theo vẻ tươi cười xuất phát từ nội tâm của Phương Hưởng Minh đang đi tới. Nhìn hẳn phong trần còn trên mặt, nhưng trang nhuốm bụi trần, đúng là vừa từ ngoài chiến tuyến trở về, không kịp tẩy rửa liền trực tiếp đến tìm Hứa Hải Phong.

“Hạ quan tham kiến tướng quân đại nhân.” Hứa Hải Phong lập tức đứng lên, hai tay ôm quyền, liền cúi người chào. Tuy thiên tướng là tướng quân cấp bậc thấp nhất, nhưng dù sao cũng là hàng ngũ tướng quân, cùng thân phận tiểu binh như hẳn chẳng khác gì như trời với đất, nên Hứa Hải Phong không dám lơ đãng.

“Ai, sao lại nhiều lễ nghi như vậy.” Phương Hưởng Minh đi nhanh tới, kéo Hứa Hải Phong, cất cao giọng nói: “Ngày đó quân tình khẩn cấp, không thể cùng lão đệ nói chuyện, nhưng mà đương kim chi sĩ, đáng giá cho ta kính phục cũng không có mấy, nhưng lão đệ tuyệt đối là một trong số đó. Nếu người còn xem người thô lỗ như ta thuận mắt, vậy thỉnh gọi ta một tiếng đại ca đi.”

“Như vậy hạ quan làm sao dám nhận?” Hứa Hải Phong không nắm được ý của Phương Hưởng Minh, nhưng nhìn bộ dáng của hắn, những lời này tuyệt đối không phải giả dối, hoàn toàn là thật tâm thật ý, không khỏi nóng lên trong lòng, cũng may mấy ngày nay ở chung với Đồng Nhất Phong rất vui, nên hắn cũng biết lệ thường của quan trường, nhất thời cũng không dám tùy tiện nhận lời.

“ A a, nơi này không phải quân doanh, chúng ta không cần lấy quân hàm xưng hô.” Dừng một chút, nghiêm túc nói: “ Lão đệ là anh dũng chi sĩ trong thiên hạ đều biết, vì sao lại dây dưa như thế, là hán tử, liền sáng khoái nói một câu.”

Lời nói tới đây, nếu thoái thác là không thật lòng, hoặc là xem thường người khác, Hứa Hải Phong cũng không nguyện vì vậy mà cùng người kết oán, chủ yếu nhất chính là, ở trong lòng hắn cũng kính nể Phương Hưởng Minh không thôi, hôm nay có cơ hội làm quen, đương nhiên là cầu còn không được, lập tức cúi đầu thật sâu, nói: “ Đã như vậy, tiểu đệ ra mắt đại ca.”

Phương Hưởng Minh không tránh không né, mỉm cười nhận lễ, sau đó dìu Hứa Hải Phong đứng lên, nói: “ Được, hôm nay có thể giao kết huynh đệ người, cũng không uổng ta ngàn dặm từ phương bắc chạy đến tương trợ.”

“ Đại ca, vị này là hậu cần bộ Đồng Nhất Phong thiên tướng, lần này chúng ta trở về, đều là nhờ hán tử mĩ chiểu cố, mới thuận lợi khang phục đó.” Hứa Hải Phong vội vàng đem Đồng Nhất Phong đang đứng bên người giới thiệu cho Phương Hưởng Minh: “ Đồng tướng quân, vị này là bắc cương đại doanh Hồng Sắc Hải Dương tiền doanh thiên tướng Phương Hưởng Minh đại nhân.”

“ Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Phương đại nhân uy danh lan xa toàn quân, nửa tháng trước lấy ba ngàn thiết kỵ phá tan đại trận ba vạn quân của Khải Tác nhân, có thể nói là đương triều đệ nhất hổ tướng a.” Đồng Nhất Phong vội vàng bắt chuyện, hắn hiểu biết sâu rộng, chiến tích của Phương Hưởng Minh đã sớm biết được, chỉ là không quen biết, hôm nay mượn cơ hội này đương nhiên muốn danh chính ngôn thuận làm quen một phen, đồng thời liền vỗ mông ngựa một cái.

“ Không dám nhận, nếu luận ai là đương triều đệ nhất hổ tướng chỉ sợ là chỉ có dũng sĩ Tần Dũng dưới trướng huynh đệ này của ta mới xứng đáng thôi.” Phương Hưởng Minh vỗ vai Hứa Hải Phong, nhẹ giọng cười nói. Nhìn thái độ của hắn cũng đủ biết hắn vẫn không xem Đồng Nhất Phong để vào trong lòng.

5. Chương 5 : Kỹ Viện

“ Không đâu, ta xem Tần Dũng ngày đó đánh một trận, thân đi đầu tiên, dũng không thể đỡ, hơn trăm người dưới sự dẫn dắt của hắn thủy chung vẫn giữ nguyên trận hình không loạn, thủ đoạn như thế làm cho vi huynh thật là khâm phục, ta dám nói, người này về sau sẽ thành việc lớn.” Phương Hưởng Minh nhẹ nhàng lắc đầu, lời lẽ thâm sâu: “ Lão đệ có thể làm cho nhân vật như vậy duy mệnh tuân theo, là càng làm cho trong lòng vi huynh khâm phục. Có hổ tướng như thế tùy tùng, ngày sau sẽ thành tựu trên cả vi huynh xa.”

Trong lòng Hứa Hải Phong xấu hổ không thôi, hắn làm gì có bản lĩnh làm cho người ta khâm phục, chỉ là do công lao của huyết tửu, đang định khiêm nhường hai câu, chợt nghe Đồng Nhất Phong cười ha ha nói: “ Các vị đều là anh hùng hào kiệt của đại hán ta, hôm nay có cơ duyên gặp lại, không bằng lão hữu mời khách, thỉnh hai vị đến Túy Nguyệt Lâu cùng uống say một trận.”

“ Được a, Đồng huynh đã khách khí như vậy, huynh đệ chúng ta liền cung kính không bằng tòng mệnh.” Phương Hưởng Minh hai mắt sáng ngời, đã thay đổi gương mặt lạnh như băng vừa rồi, ham thích nói.

“ Nhị vị chịu nể mặt, lão Đồng ta cầu còn không được a, mọi người cũng nên xuất phát thôi.”

“ Chậm đã.” Phương Hưởng Minh huy động cổ tay một chút, quay đầu nói với Hứa Hải Phong: “ Huynh đệ, mọi người chúng ta có phúc cùng hưởng, người gọi luôn Tần Dũng đi chung đi.”

“ Đúng vậy, đúng vậy, xem trí nhớ của lão hủ...” Đồng Nhất Phong chợt vỗ ót, nói tiếp: “ Ngoại trừ Tần Dũng tráng sĩ, Phương tướng quân cũng mang theo mấy vị huynh đệ, mọi người cùng nhau đi cho náo nhiệt.”

Đội Hứa Hải Phong gọi Tần Dũng tới, Phương Hưởng Minh cũng mang theo ba huynh đệ, ba người này là thiên kỵ trưởng dưới tay hắn, vóc người khôi ngô, tiếng nói lớn, vừa nhìn đã biết là nam nhi phương bắc. Một chuyến bảy người tìm hai xe ngựa, hướng Túy Nguyệt Lâu chạy tới.

“ Hôm qua còn nghe nói đại ca đang ở tiền tuyến, như thế nào hôm nay lại trở lại?” Hứa Hải Phong nếu đã nhận hắn làm đại ca, cũng thả lỏng, không hề câu lễ.

Phương Hướnɡ Minh cố ý muốn ngồi cùng xe với Hứa Hải Phong và Tần Dũnɡ, Đồnɡ Nhất Phong là lão gian cự hoạt, lập tức tỏ vẻ nguyện ý ngồi cùng xe với ba vị thiên kị trưởng, thuận tiện liên lạc một chút cảm tình huynh đệ giữa phương tây đại doanh cùng phương bắc đại doanh, cho nên Phương Hướnɡ Minh cũng trả lời không giấu diếm: “ Chúng ta là trở về nghỉ ngơi, lần này đem bọn Khải Tác bức lui trăm dặm, tự chúng ta cũng không đủ binh lực, tạm thời vô lực phát động tiến công đại quy mô, cho nên Cổ nguyên soái quyết định các bộ đội thay phiên trở về nghỉ ngơi và hồi phục. Ta vì nhớ tới huynh đệ, hơn nữa chúng ta cũng là khách quân, cho nên chiếm được cơ hội là nhóm đầu tiên được về nghỉ ngơi và hồi phục.”

“ A, nói như vậy là chiến cuộc nơi tiền tuyến đã định?”

“ Cũng không thể nói là chiến cuộc đã định, chỉ là tạm thời giằng co mà thôi, ta phỏng chừng vô luận là Khải Tác nhân hay là Đại Hán quân bộ chúng ta, rất nhanh sẽ có động tác, khi đó mới là lúc chúng ta đại triển thân thủ.” Phương Hướnɡ Minh trầm ngâm một chút, nói ra cái nhìn của chính mình.

“ Hẳn là cơ hội kiến công lập nghiệp thật tốt của đại ca, về phần tiểu đệ...chỉ có ở phía sau vì đại ca giương cờ hò hét mà thôi.” Hứa Hải Phong cười nói.

“ Người tên hoạt đầu...” Phương Hướnɡ Minh chỉ vào Hứa Hải Phong cười to mấy tiếng, sau đó tay phải vung lên thật mạnh, đây tựa hồ đã thành động tác chiêu bài của hắn, mỗi lần nói chuyện xong một đoạn đều sẽ làm như vậy. Hứa Hải Phong phỏng chừng hắn muốn nói sang chuyện khác, quả nhiên kế tiếp lại nghe hắn nói: “ Hôm nay chúng ta không nói quốc sự, tiểu đệ, Đồnɡ Nhất Phong mời khách tại Túy Nguyệt Lâu, tiền vốn của hắn cũng không nhỏ a.”

Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi: “ Như thế nào? Túy Nguyệt Lâu rất đắt sao?”

Phương Hướnɡ Minh giật mình nói: “ Người không biết Túy Nguyệt Lâu? Vậy người làm sao lẫn lộn tại tây kinh chứ?”

Hứa Hải Phong ngại ngừng gãi đầu, dỏ khóc dỏ cười nói: “ Đại ca, ta vốn không phải người Tây Kinh, nếu không phải lần này bị thương, ta còn không được tới, huống hồ vài ngày nay, thời gian nằm trên giường còn nhiều, người nói ta có biết hay không?”

“ Kỳ thật không biết cũng tốt, cho dù người biết, với thân thể trạng huống ngày hôm nay của người cũng không tới được, cùng với việc trốn mắt mà nhìn, chỉ bằng là mù mắt hay hơn a.” Phương Hướnɡ Minh hắc hắc cười nói, chẳng qua Hứa Hải Phong cảm giác được hương vị trêu chọc trong những lời này của hắn.

“ Đội trưởng, ta biết.” Tần Dũnɡ ở bên cạnh đột nhiên lớn tiếng chen vào.

“ Cái gì? Người biết? Nói nghe một chút xem.” Hứa Hải Phong kỳ quái hỏi, hắn biết Tần Dũnɡ trước kia không có đi qua Tây Kinh, lại làm sao biết được, nhưng hắn lại càng thêm khẳng định, Tần Dũnɡ không có làm ra hành động gì giấu diếm mình.

Tần Dũnɡ hàm hậu cười, dùng ngón tay chỉ phía trước xe ngựa nói: “ Thủ hạ của Đồnɡ tướng quân có nói với chúng ta, Túy Nguyệt Lâu là nhà chứa lớn nhất tốt nhất trong thành Tây Kinh.” Tiếng nói của hắn thật lớn, thanh âm truyền ra xa xa, chỉ nghe một trận ho khan trong xe ngựa phía trước, không cần hỏi, khẳng định là Đồnɡ Nhất Phong nghe thấy lời của Tần Dũnɡ, nên quá ngưỡng ngừng, vội vàng dùng tiếng ho khan che giấu sự xấu hổ của chính mình.

“ Ha ha ha...” Phương Hướnɡ Minh ôm bụng cười như điên: “ Tiểu đệ a, thủ hạ này của người đúng thật là đáng yêu a! Ha ha...Cười chết ta, ta còn là lần đầu tiên nghe nói như vậy...hài hước như vậy a.”

Hứa Hải Phong hung hăng trừng mắt nhìn Tần Dũnɡ, thầm nghĩ Đồnɡ Nhất Phong này chỉ sợ sẽ đem bọn hắn hận muốn chết, chỉ sợ ngay cả chính mình cũng phải ăn mệ. Tần Dũnɡ mê hoặc khó hiểu sờ sờ vào đầu mình, hắn thật sự không hiểu mình rốt cuộc đã làm sai chỗ nào, mà đã trêu chọc đội trưởng tức giận.

“ Tiểu đệ a, kỳ thật Tần huynh đệ nói không sai, Túy Nguyệt Lâu là kỹ viện đứng đầu trong thành Tây Kinh. Ba năm trước đây vi huynh từng đi qua một lần. Chắc chắn...nơi đó đúng là tư vị mất hồn, chỉ có hưởng qua mới có thể biết. So với quan kỹ viện của phương bắc chúng ta thì tốt hơn nhiều.”

“ Đa tạ đại ca chỉ điểm, nhưng nếu chúng ta cứ như vậy mà quang minh chính đại đi vào, chỉ sợ tin tức truyền đến chỗ quân pháp, nơi đó quan quân chấp pháp sẽ không bỏ qua a.” Hứa Hải Phong trước kia chỉ

là con nhà bình dân, căn bản là không có đi dạo qua kỹ viện, hơn nữa hiện tại đã là quân nhân, quân quy đã minh xác quy định, trong lúc chiến tranh, không được đi ca xướng. Tuy nhiên hắn đã sớm biết quân quy này cũng chỉ là quân binh sĩ bình thường, những tướng lĩnh thực quyền chưa hẳn đem điều lệ không ảnh hưởng đại cục này xem vào đâu. Nhưng hiện nay bản thân hắn cũng chỉ là một thập nhân trưởng bình thường, cùng so sánh với Đồng Nhất Phong và Phương Hưởng Minh, thân phận địa vị kém xa tới mười vạn tám ngàn dặm. Có lẽ bọn họ dám tùy ý làm càn, nhưng bản thân mình lại không có tiền vốn làm như thế.

“ Hắc hắc, không cần sợ, tiểu đệ ngươi chỉ tận tình vui, trời có sụp xuống cũng có vi huynh chống đỡ.” Phương Hưởng Minh hào khí can vân nói.

Trong lúc đang nói chuyện, xe ngựa đã dừng lại. Ngoại trừ Hứa Hải Phong và Tần Dũng, còn lại đều là người quen, bọn họ gom lại một chỗ, kết bạn tiến vào. Tuy miệng Phương Hưởng Minh nói không xem đội chấp pháp vào đâu, nhưng bọn hắn vẫn bỏ đi quân trang, thay đổi thân thường phục. Dù sao đến nơi đây chỉ là tìm vui, ai cũng không muốn chọc phiền toái, dù sao quang minh chính đại gây án cùng với len lén giao dịch riêng tư, hai tính chất trên cơ bản là khác nhau.

Túy Nguyệt Lâu không hổ là Tây Kinh đệ nhất hoan nhạc địa phương, chiếm rất rộng, đại sảnh bên ngoài toàn thấp nền hồng lớn, cửa chính mở rộng, thảm đỏ tươi trải dài mềm mại, trải dọc theo một con đường thật dài. Ở giữa là một khối thạch bích, điêu khắc chín con phi long hình thái khác nhau, bên cạnh là thạch điêu bát tiên, ở giữa thạch bích còn một tấm gương lớn.

Đồng Nhất Phong chỉ vào tấm gương nói: “ Mọi người xem, tấm gương này là do từ một năm trước Cổ đại soái ở phía Khảm Tác nhân giành về chiến lợi phẩm, sau được lão bản nơi này mua đi, liền khảm lên nơi này, cho mọi người chiêm ngưỡng.”

“ Khảm Tác nhân chế tạo gương quả thật là có chỗ độc đáo, tấm gương lớn như thế ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.” Phương Hưởng Minh bước lên một bước, nhìn thấy thân ảnh mình hiện ra rõ ràng trong gương, không khỏi than thở không thôi.

Đồng Nhất Phong là khách quen nơi này, hắn phát tay cho người dẫn đường, mang theo mọi người trực tiếp đi tới sương phòng tại lầu hai.

Tuy chỉ là một thiên tướng hậu cần, nhưng có thể chen vào hàng ngũ tướng quân, phải có khả năng không tầm thường. Đồng Nhất Phong tại tây tuyến đại doanh chuyên môn phụ trách khoản đãi các đại quan quý nhân từ nơi khác đến, Túy Nguyệt Lâu là một trong những nơi ăn chơi tốt nhất, là bao sương mà quân bộ nơi này chuyên dụng.

Tây Kinh là ổ của phương tây đại doanh, trải qua bao năm kinh doanh giọt nước không lọt, quyền lực của quân bộ nơi này vượt xa nha môn, có điểm đặc quyền đó dĩ nhiên là lí sở đương nhiên, hơn nữa lão bản nơi này cũng có quan hệ vô cùng thân mật với phương tây đại doanh, nếu không hắn cũng không có khả năng đặt chân nơi này, càng không cách nào tìm đến được chiến lợi phẩm hi hữu như vậy.

Mọi người đi vào bao sương, lập tức có thị nữ đưa lên khăn nóng. Hứa Hải Phong vừa cầm lên lau mặt, liền nhìn thấy cửa bao sương được mở ra. Một trung niên thương nhân chừng bốn, năm mươi tuổi gương mặt tươi cười đi đến.

“ Ai nha nha, Đồng huynh đã tới sao lại không bắt chuyện một tiếng, tiểu đệ thật sự là thất lễ a.” Hắn vỗ cái bụng phình to, đầy nhiệt tình bắt chuyện.

“ Ha ha, nói hay nói hay, Trần huynh, đến đến đến, ta hướng người giới thiệu vài vị thiếu niên anh hùng.” Đồng Nhất Phong cũng cười lớn nghênh đón, lôi kéo tay người kia nói.

“ Vị này chính là từ phương bắc đại doanh mà đến Phương Hưởng Minh tướng quân, Phương tướng quân vừa đến, lợi dụng ba ngàn thiết kỵ đại phá ba vạn đại quân của Khảm Tác nhân, lập công đầu cho Đại Hán ta.”

“ Nguyên lai vị này là Phương tướng quân a, chuyện tích của Phương tướng quân đã thông truyền toàn thành, uy danh của tướng quân như sấm bên tai, hôm nay giá lâm, thật sự là làm cho nơi này rạng rỡ, kẻ hèn có mắt không nhìn được thái sơn, xin tha tội tha tội.” Trần mập mập lộ vẻ kính hãi, ngữ khí hối lỗi, nhìn bộ dáng của hắn, tựa hồ muốn sụp luôn dưới đất.

“ Không dám nhận, đó là Đồng tướng quân quá khen.” Nghe được có người khen ngợi trận đánh đắc ý nhất bình sinh của chính mình, Phương Hường Minh cũng có chút đắc ý, nhưng miệng vẫn khiêm tốn.

“ Trần huynh, vị này là Hứa Hải Phong...Hứa tiên sinh.” Đồng Nhất Phong muốn nói Hứa Hải Phong tiểu đội trưởng, nhưng tâm niệm vừa chuyển, chần chờ một chút, rồi cuộc lựa chọn xưng hô là tiên sinh.

Trần mập mạp hai mắt ngưng tụ, cẩn thận đánh giá Hứa Hải Phong, rồi cuộc thở ra một hơi thật dài: “ Chẳng lẽ tự mình dẫn theo hai ngàn tử sĩ lực thủ quân doanh hai mươi ngày, đánh chết hơn năm vạn tinh nhuệ của Khải Tác nhân, Hứa Hải Phong Hứa anh hùng sao?”

6. Chương 6 : Lầy Tử Bồ Huyết

“ Nghe nói sau trận chiến này, quý bộ chỉ còn lại có một trăm hai mươi bốn người, tới Tây Kinh, Hứa anh hùng ra lệnh một tiếng, trong một tháng lại không có một người tự tiện bước ra sương viện nửa bước. Cổ đại soái ba lần đưa tới chiến lợi phẩm, Hứa anh hùng không mở miệng nhưng lại không có một người dám tư thu một đồng. Quản lý thuộc hạ nghiêm ngặt như thế, đã là khó gặp, mà thuộc hạ là duy mệnh mà từ, càng không có một người có nửa câu oán hận, đúng là bây giờ mới được thấy.” Trần lão bản dừng lại một chút, gờ ngón tay cái lên, nói: “ Theo ta được biết, Hứa anh hùng là lính mới nhập ngũ trong năm nay, mà những vị lão binh còn sống có hai vị từng đảm nhiệm bách nhân trưởng. Nhưng sau khi quân doanh đánh một trận, bọn họ lại đưa Hứa anh hùng làm đầu tàu lãnh đạo. Hắc hắc, đến tột cùng vì sao như thế, ta nghĩ tất cả trong lòng mọi người biết rõ ràng, không cần nhiều lời a.”

Ý tứ của Trần lão bản là nói Hứa Hải Phong biểu hiện xuất chúng trong chiến dịch, bởi vậy thắng được tôn kính của những binh sĩ còn sống, mà làm cho bọn họ hoàn toàn tâm phục khẩu phục, mà ngay cả nguyên lai quan chức lớn hơn hẳn như hai bách nhân trưởng cũng cam tâm tình nguyện phục tùng mệnh lệnh của hắn. Trên sự thật, trong trận phòng thủ này, Hứa Hải Phong ngoại trừ công hiến máu tươi của chính mình cấp cho mọi người uống huyết tửu ra, không hề có nửa điểm chiến công, chỉ là việc này không ai biết, mà Hứa Hải Phong cũng quyết không chủ động truyền ra ngoài mà thôi.

Chẳng qua nghe hắn vừa nói như thế, trong lòng Hứa Hải Phong cũng âm thầm nói, năng lực của tên mập mạp này thật không thể khinh thường, ngay cả đám người của mình tiến vào sương viện dưỡng thương mà cũng biết rõ ràng như vậy, có thể thấy quan hệ của hắn trong quan trường, trong quân đội tất nhiên có quan viên cao cấp thông đồng với hắn, mà Đồng Nhất Phong có hình dáng như hắn chính là hiềm nghi lớn nhất.

Có chút quét mắt nhìn Đồng Nhất Phong và Phương Hường Minh, lại phát hiện bọn họ không hề kinh ngạc, xem bộ dáng tựa hồ đã sớm biết việc này. Không khỏi may mắn không thôi, hắn vừa đến Tây Kinh đã ra lệnh mọi người không được ra ngoài, không được nháo sự, xem ra mệnh lệnh này là chính xác, xem ra người chú ý đến mình cũng có rất nhiều.

Theo sau Đồng Nhất Phong giới thiệu ba vị thiên nhân trưởng cùng Tần Dũng, Trần lão bản đồng dạng một trận khích lệ nịnh nọt khen ngợi, khiến cho mọi người vô cùng vui vẻ. Người này nói chuyện bất diện là lướt, càng thêm khó được chính là hắn khen ngợi toàn là những chuyện mà người ta đắc ý nhất trong đời, đây chính là chuyện thật, cũng không phải là chuyện giả tạo trống rỗng, cho nên có vẻ đặc biệt thành khẩn, làm cho không có người nào sinh ra nửa điểm chán ghét.

“ Mấy vị hôm nay là lần đầu tiên quang lâm Túy Nguyệt Lâu của ta, lão phu bản lãnh khác không có, chỉ là thích giao kết bằng hữu, đặc biệt là các vị anh hùng hảo hán. Hôm nay tiền của các vị sẽ bao trên đầu ta, rượu quán đủ, thức ăn quán no, mọi người không say không về.”

“ Như thế là phá tan sinh ý của ngài mất.” Phương Hường Minh vẻ mặt đẹp hơn nhiều, xem ra võ mông ngựa ai cũng thích nghe, ấn tượng đối với Trần lão bản cũng đã khá hơn nhiều.

“ Mọi người dừng trước, ta đây phải đi an bài một chút.” Trần lão bản chấp tay, cười lui ra.

Bảy người vây quanh bàn lớn ngồi xuống, mà Trần lão bản vừa đi, chỉ trong chốc lát đã dọn đầy thức ăn. Mọi người mới uống một chén, Trần lão bản đã đi liền quay lại, phía sau lại thêm bảy vị mỹ nhân thiên kiều bá mỵ.

Mọi người gặp nhau, một trận khiêm nhượng, lại ngồi xuống, chỉ là ngoại trừ Trần lão bản ra, bên cạnh mỗi người đều có thêm một mỹ nhân hầu rượu.

Hứa Hải Phong là lần đầu tiên kinh nghiệm loại hoàn cảnh này, cố gắng trấn tĩnh, đồng thời nhìn bốn phía xung quanh, âm thầm quan sát cử chỉ từng người. Chỉ thấy tất cả mọi người ánh mắt tự nhiên, cười nói vui vẻ, thậm chí cả nữ tử bên người Đồng Nhất Phong cũng dường như quen biết, không coi ai ra gì đã bắt đầu động tay động chân, nàng kia gương mặt cũng đỏ ửng, không ngại mà nghênh tiếp. Tất cả mọi người nhìn mà không thấy, chuyên tâm trêu chọc nữ tử bên cạnh mình.

Đồng dạng như Tần Dũng lần đầu tiên tới nơi này mà cũng không có nửa điểm sợ hãi, cũng cùng nữ tử bên người trò chuyện thật vui.

“ Tiên sinh ở xa tới là khách, tạm thời cho ta kính ngài một chén.”

Một đôi tay ngọc thơm ngan ngát cầm một chén thủy tinh trong suốt đưa tới trước mắt Hứa Hải Phong. Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nữ tử bên người mặc bộ y phục màu nhạt, đôi mắt to câu hồn đoạt phách nhìn kỹ chính mình. Sắc đẹp của nàng trong chúng nữ cũng nổi tiếng, ngoại trừ nữ tử bên người Phương Hướng Minh ra, còn lại năm nàng đều kém hơn một bậc.

Hứa Hải Phong bình sinh gặp được nữ hài tử xinh đẹp nhất cũng chỉ là thứ nữ Như Tiên trong thôn ở cổ hương, cũng là đệ nhất mỹ nhân trong thôn trấn của hắn, đối với Hứa Hải Phong mà nói, từ trước đến giờ nàng chỉ là nhân vật có thể mơ mà không thể cầu. Nói thật, dung nhan nữ tử trước mắt này tựa hồ còn hơn Như Tiên không ít, mà luận về trang phục cử chỉ, Như Tiên có cưới ngựa cang cũng không đuổi kịp.

Hứa Hải Phong không dám nhìn lâu, vội vàng nâng chén, vội vã đưa lên, ngẩng đầu uống cạn.

“ Vèo...” Chứng kiến bộ dáng có vẻ chật vật của Hứa Hải Phong, cô gái mỉm cười, lập tức cả phòng như sáng bừng, làm trong lòng Hứa Hải Phong một trận kinh hoàng.

“ Tiên sinh rất là nể mặt a, tiểu nữ tử tên là Vi Vi, không biết tiên sinh làm sao xưng hô?”

“ Nguyên lai là Vi Vi tiểu thư, tại hạ Hứa Hải Phong.”

“ Hứa tiên sinh tựa hồ rất ít tới đây, nghe giọng nói không phải người địa phương.” Vi Vi nâng bầu rượu, rót cho mình lẫn Hứa Hải Phong, đồng thời mở miệng hỏi.

“ Đúng vậy, lần đầu tiên tới loại địa phương này.” Hứa Hải Phong bật thốt, chột phản ứng, ân hừ hai tiếng nói không ra lời. Nhìn thấy Vi Vi cười cười nhìn mình, hắn lại càng xấu hổ vạn phần.

Cũng may vì vi lập tức nói chuyện, hòa tan sự xấu hổ này: “ Vậy có thể cùng tiên sinh gặp nhau, chứng thật là duyên phận, tiểu nữ tử lại kính tiên sinh một chén.”

Lúc này, cửa phòng lại mở ra, hai người hầu đẩy một xe rượu tiến vào.

Trần lão bản đứng dậy, vội vàng cung kính, tươi cười đầy mặt nói: “ Các vị, rượu ngon đã tới, đây là Túy Nguyệt tửu mà lão phu cố ý từ biệt viện chuyển đến, đây chính là chiêu bài của bốn điểm, thỉnh các vị thoải mái thưởng ẩm, không cần phải khách khí. Lão phu có tục sự trong người, tạm thời không thể bồi tiếp.”

“ Ai yêu, này lão Trần, hôm nay tại sao lại rộng rãi như thế, này thật đúng là làm phá sinh ý của hắn.” Đợi Trần lão bản đi rồi, Đồng Nhất Phong ngoài ý muốn kinh hô lên.

Phương Hướng Minh nhìn ba vò rượu trên xe, gật đầu nói: “ Ba năm trước ta tới đây, cũng từng uống qua một lần, chứng thật là rượu cực phẩm.” Trên mặt hắn hiện ra một tia cười quỷ dị: “ Rượu này còn có chỗ diệu dụng, chút nữa mọi người có thể nhận thức tới.”

Lời vừa nói ra, ngoại trừ Đồng Nhất Phong làm vẻ tươi cười đậm đang ra, những nữ tử lại xấu hổ cúi đầu, hoặc là gắt khế, Hứa Hải Phong hoàn toàn mơ hồ, chẳng qua việc này cũng không tiện hỏi.

“ Phương tướng quân, rượu này có gì khác sao?” Chính là Tần Dũng trực tính, trực tiếp hỏi ra.

Phương Hướng Minh ha ha cười nói: “ Là được, ta cũng không giấu diếm. Túy Nguyệt tửu này nghe nói là dùng độc môn bí phương đặc biệt nhuộm tạo, ngoại trừ tửu lực hùng hậu ra, còn có một loại công hiệu làm cho nam nhân cầu còn không được.”

Hắn vừa nói như thế, lại liên tưởng đến đây là địa phương nào, tất cả mọi người chợt hiểu ra, nhìn nhau, hết thấy đều không có gì để nói.

“Rượu này có một vị chủ được, các vị như thế nào cũng đoán không ra.” Đồng Nhất Phong đột nhiên buông đũa, về mặt thần bí nói.

Lập tức lòng hiếu kỳ của mọi người được hắn gợi lên, đều nhìn hắn đăm đăm, hận vì sao hắn không lập tức nói ra. Cũng may Đồng Nhất Phong rất nhanh thuận ý, nói ra.

“Theo lão Trần có một lần say rượu nói lỡ, trong rượu này có chủ được chính là máu rắn.”

“Máu rắn? Đó sao tính là được liệu?” Tần Dũng kỳ quái hỏi.

“Không phải là máu rắn bình thường, đều là được xà. Nghe nói được bồi dưỡng từ nhỏ, ở trong thức ăn bỏ vào linh chi, cầu kỷ, nhân sâm, nhiều loại được liệu quý giá, đợi một năm sau mới cất máu nhập được. Cho nên rượu này cũng được xưng là xà tửu.” (rượu rắn)

“Quai quai, phải ăn được liệu một năm a, vậy là đắt tiền lắm a?” Tần Dũng giật mình kêu lên.

“Đúng vậy, rượu này giá cả xa xỉ, một trăm lượng bạc mới có thể mua được một vò mà thôi, cho nên ta nói lần này lão Trần đúng là xuất tâm huyết lớn.”

Hứa Hải Phong nghe xong chắc lưỡi không thôi, một vò rượu là một trăm lượng bạc, ba vò chẳng phải là ba trăm lượng bạc, bọn họ đi lính một năm mới được mười lượng bạc, vậy phải đi lính suốt mười năm mới có thể mua được một vò rượu, lần này nếu không phải Đồng Nhất Phong dẫn đường, chỉ sợ cả đời hắn cũng đừng hòng sờ đến thứ rượu quý giá như thế.

“Đến đến đến, lời nhảm ít nói, tất cả mọi người thử xem.” Phương Hướng Minh chop tới một vò, bàn tay vỗ, mở niêm phong, lập tức hương rượu nồng nặc lan tỏa phiêu tán ra.

Mấy nữ tử không đợi phân phó, đã chủ động rót đầy Túy Nguyệt tửu vào chén. Đồng Nhất Phong nâng chén nói: “Rượu này tính liệt(nóng, mạnh), mười phần mạnh mẽ, cho nên có danh xưng Túy Nguyệt, không ai có thể tự uống một vò mà không ngã. Mọi người căn cứ tửu lượng của mình mà uống. Chẳng qua lấy ba chén làm hạn định, nếu không chỉ sợ đến lúc đó các vị không thể nào đứng dậy, sẽ cô phụ lòng của các vị mỹ nữ.”

Trong tiếng nũng nịu khiển trách của chúng mỹ nữ, Hứa Hải Phong cũng uống xuống. Rượu vào miệng ngọt lành, nhưng vừa đến cổ họng liền biến thành một đoàn liệt hỏa, một cỗ nhiệt lượng nhanh chóng lan tràn tới toàn thân, cực kỳ thoải mái. Nhưng đây chỉ là cảm giác của người thường, đối với Hứa Hải Phong mà nói, lại là một phen tư vị khác.

Rượu vừa vào, Hứa Hải Phong chẳng những cảm nhận được nhiệt lượng của rượu, còn rõ ràng phát hiện, luồng nhiệt lượng này dĩ nhiên thấm thấu đến trong huyết mạch, sau đó, huyết hành gia tốc, nhiệt lượng này dĩ nhiên bị huyết mạch của hắn hấp thu, chuyển hóa thành máu của chính mình. Đương nhiên đây chỉ là cảm giác của hắn mà thôi, nhưng đúng là thật sự xảy ra.

Hứa Hải Phong từ lần rồi hao tổn lượng máu lớn, thân thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Tuy nhiên trải qua nhiều ngày liệu dưỡng như vậy, nhưng muốn bổ tức lại lượng máu đã mất, ít nhất còn phải là ba hay năm tháng. Nhưng chỉ một chén rượu này vừa xuống, loại cảm giác tay chân vô lực đã rất giảm bớt, làm cho hắn kinh ngạc vạn phần.

Rượu trong vò cũng không nhiều, mỗi người một chén đã hơn phân nửa, mỗi người qua ba chén, cũng chỉ còn lại hơn một vò. Rượu này quả nhiên mãnh liệt mười phần, trên mặt mỗi người đều đỏ rực như huyết, cũng may mọi người đều là quân nhân, tửu lượng không nhỏ, nên không ai say đến ngã lộn.

Phương Hướng Minh lôi kéo mỹ nhân bên người, cao giọng cười nói: “Các vị, từ bắc cương xuất phát đến hôm nay, tiểu đệ đã biệt ba tháng, cũng nên đi tiêu dao sung sướng, thất lễ.” Nói xong trong tiếng cười lớn, ôm nữ tử đầy mặt thẹn thùng tự mình rời đi. Tuy nói hào kiệt phương bắc không câu nệ việc nhỏ, nhưng phóng đảng như thế cũng là hiếm thấy, có thể thấy được hắn đã uống say.

Phương Hướng Minh vừa đi, người còn lại cũng rời đi, mà ngay cả Tần Dũng được sự cho phép của Hứa Hải Phong cũng đã ôm theo mỹ nữ rời khỏi.

7. Chương 7 : Kim Thương Không Ngã

Hứa Hải Phong nhìn Vi Vi cười, xoay người cầm lấy vò rượu, bắt đầu tự rót uống một mình.

Vi Vi giật mình nhìn Hứa Hải Phong sau khi mọi người rời đi, đầu tiên là đem vò Túy Nguyệt Tửu còn dư phân nửa uống sạch, sau đó vạch nắp vò thứ ba, từng chén từng chén uống không ngừng. Nàng đưa tay che mặt, để tránh người phát giác nàng đang không tự chủ được mở to miệng, sợ bị nhìn thấy bộ dáng bất nhã.

Lời của Đồng Nhất Phong tuyệt đối không hề có sự khoa trương, Túy Nguyệt Tửu được xưng ngay cả vầng trăng cũng có thể say mềm, có thể tưởng tượng mà biết tính rượu mạnh mẽ, thiên hạ hiếm thấy. Tuy vào miệng chưa phát giác nóng bỏng, nhưng sau lại rất nhanh tới, người có tửu lượng hơi kém, uống một chén đã gục bất tỉnh nhân sự.

Nhưng nhìn cách uống của Hứa Hải Phong, càng làm cho Vi Vi hoài nghi có phải là Trần lão bản đem nhâm rượu tới hay không. Hứa Hải Phong mỗi khi uống cạn một chén, nhất định là một ngụm uống sạch, sau đó nhắm nhẹ hai mắt, vẻ mặt thỏa mãn, hiển nhiên là đang thoải mái vô cùng. Loại biểu hiện này cũng không tính là gì, có chút chân chính giống khách ghiền rượu, uống rượu ngon luôn sẽ biểu hiện như thế. Nhưng kỳ lạ là Hứa Hải Phong uống rượu thật sự là quá nhiều, không lâu sau, vò rượu thứ ba đã bị hấn uống sạch, mấp máy môi, tựa hồ còn chưa thỏa mãn, hấn mở hai mắt, tuy rằng gương mặt đỏ bừng, cả người đầy mùi rượu, nhưng thần thái trong ánh mắt sáng láng, đúng là thần trí thanh minh, chỉ có thoáng men say.

“Tiên sinh thật sự là tửu lượng quá giỏi.” Vi Vi tuy đã gặp qua vô số người, nhưng tửu lượng như thế cũng chưa từng thấy, càng khó được chính là tửu phẩm rất tốt, không ỏi không nháo, cũng không động tay động chân.

“Tửu lượng được cũng không tính là gì, Vi Vi tiểu thư, bọn họ đều lên rồi, còn chúng ta?” Ý vào có chút men rượu, lá gan Hứa Hải Phong thoáng lớn lên rất nhiều, trong ngày thường có chết cũng không nói ra lời thì bây giờ cũng không hề ngại ngùng mà nói.

Nghe xong lời trêu chọc của Hứa Hải Phong, Vi Vi không biết tại sao, ngoài ý muốn cảm giác được gương mặt nóng lên, cũng không nói gì, tiến lên nhẹ nhàng dìu Hứa Hải Phong hướng ngoài cửa đi tới.

Hai người ôm nhau mà đi, Vi Vi chỉ cảm thấy miệng mũi đối phương phun ra mùi rượu thơm ngào ngạt kì dị, không có chút cảm giác khó nghe, điểm này cùng với nam nhân khác sau khi uống rượu toàn mùi chua thoải hoàn toàn khác hẳn. Hơn nữa ngửi thấy mùi thơm này, Vi Vi dĩ nhiên lại có chút nhớ nhung ham muốn, thân thể nóng lên, làm cho nàng đột nhiên phi thường chờ mong chuyện sắp xảy ra.

Dưới sự chỉ dẫn của Vi Vi, hai người đi tới phòng ngủ của nàng. Phòng không lớn, nhưng lại trang trí được giăng cứu phi thường, phong cách màu phấn hồng càng tăng thêm ba phần ấm áp.

Tiếp nhận khăn lông do tì nữ hầu hạ dâng lên, nhẹ nhàng lau mặt, Vi Vi chủ động cởi quần áo cho Hứa Hải Phong. Hứa Hải Phong năm nay chỉ mới mười tám tuổi, trong nhà nghèo vô cùng, thậm chí không cưới nổi người vợ, cho nên hôm nay cũng là như đại cô nương lên kiệu hoa lần đầu. Cũng may Vi Vi chủ động, hấn cũng thuận theo tự nhiên. Nhưng chứng kiến Vi Vi nhẹ nhàng cởi ra áo ngoài, lộ ra thân hình tuyệt vời mê người, không khỏi cảm thấy thở gấp hỗn hỗn. Chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong người dâng lên, tiểu đệ tự động ngẩng đầu, cứng ngắc như sắt, nóng hực như lửa.

Rất nhanh hai người tựa như lúc mới sinh hoàn toàn trần truồng, dưới sự chỉ dẫn của Vi Vi, tiểu đệ của Hứa Hải Phong tiến vào một huyết động nhỏ hẹp ướt ảm áp, một loại thoải mái đến tận từng kinh mạch xương cốt làm cho hấn không tự chủ được vô ý thức phát ra một tiếng gầm nhẹ, không cần có người dạy, hấn liền tự nhiên đẩy tới, liên tục nhấp nhô không ngừng.

Thời khắc mới uống nhập Túy Nguyệt Tửu đến bây giờ mới xuất ra toàn bộ công hiệu, Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy nhiệt lượng từ trong huyết mạch thân thể cuộn cuộn không dứt truyền tới tiểu đệ của mình, làm cho nó trướng lên cực kỳ khó chịu, cũng may mỗi lần nhấp nhô nhấn tới, thì luồng nhiệt lượng này lại giảm bớt, đồng thời khoái cảm nương theo toàn thân làm hấn không sao ngừng lại được.

Từ sau khi nghe được mùi rượu trên người Hứa Hải Phong, Vi Vi đã động tình, chờ tiểu đệ của hấn tiến vào trong thân thể của mình, Vi Vi càng cảm giác hưng phấn không thôi. Theo mỗi lần hấn nhấn tới, Vi Vi liền phối hợp phát ra tiếng rên rỉ mất hồn, nhưng Hứa Hải Phong phẳng phất không biết mệt mỏi mà tiến

lên, rất nhanh làm cho nàng lâm vào trong khoái cảm cực độ. Tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ biến thành tiếng rên đầy phóng dăng, hai mắt nàng từ từ mê ly, thân thể biến hồng nóng hực lên, đôi tay nhỏ bé dùng sức ôm chặt thân hình vốn cũng không trắng kiện này, rốt cuộc hét lên một tiếng, hai tay vô lực trượt xuống. Nhưng gia hỏa nóng hực trong thân thể nàng vẫn kiên đỉnh cứng ngắc như lúc ban đầu, hơn nữa còn có xu thế từ từ trướng lớn ra, khoái cảm mãnh liệt từng cơn từng cơn càng lúc càng dâng cao, ý thức của nàng từ từ mơ hồ, chỉ cảm thấy như nhập vào trong đám mây, không còn nửa điểm tư tưởng.

Tỳ nữ hầu hạ từng vị cô nương đều là những cô gái tuổi trẻ, tuy các nàng tuổi nhỏ, nhưng ở lại địa phương này đã lâu, tự nhiên biết rõ chuyện nam nữ. Nghe được tình huống khác thường bên trong giường, len lén vừa nhìn, biết đại sự không ổn, vội mặt đỏ bừng đi tìm lão bản. Trần lão bản nghe xong kinh ngạc vạn phần, nghĩ không ra Hứa Hải Phong dùng mãnh như thế, liền phái thêm một kỹ nữ khác tới thay thế cho Vi Vi. Ai ngờ đâu, Hứa Hải Phong càng đánh càng hăng, thẳng đến đổi người thứ ba mới tận hứng mà ngủ.

Ngày thứ hai mặt trời lên cao ba sào, Hứa Hải Phong mới tỉnh lại. Hồi tưởng lại chuyện hoang đường hôm qua, trên mặt hắn nóng lên một trận. Trên sự thật, đến cuối cùng hắn chỉ nhớ kỹ toàn thân nhiệt huyết dâng lên, cả thân thể phảng phất như muốn nổ mạnh, mà nơi thổ lộ duy nhất chỗ tiểu đệ lại cứ vô cùng thông thả, thẳng đến thật lâu mới đưa được luồng nhiệt lượng kia bài xuất ra ngoài cơ thể, trên đường chiến đấu hình như nữ nhân bên dưới đã thay đổi mấy lần, hắn cũng nhớ không rõ, chỉ biết cuối cùng mình thỏa mãn nằm ngủ ngon lành.

Hắn có chút lắc mạnh đầu, lập tức nghe bên ngoài có người thấp giọng hô: “Hứa gia đã thức chưa?”

“Rồi, quần áo của ta đâu?” Nhìn quanh một vòng, không phát hiện quần áo, hắn dò hỏi.

Bên ngoài truyền đến tiếng mức nước, sau đó một tì nữ vén màn lên, đưa tới khăn lông ấm áp ướt át nói: “Quần áo tiên sinh đều ở nơi này, thỉnh rửa mặt một phen, sau đó tiểu tì hầu hạ ngài thay quần áo.”

Hứa Hải Phong tiếp nhận khăn lông lau tẩy mặt, gọi tì nữ đưa nội y, tì nữ nhìn Hứa Hải Phong liếc mắt, lập tức đầy mặt đỏ ửng, cũng đem nội y đưa qua. Hứa Hải Phong nhìn nàng, phát hiện nàng tuy nhỏ tuổi, nhưng dung mạo đẹp như hoa, rõ ràng là một mỹ nhân bại hoại, ngày sau lớn lên, dung mạo quyết không kém hơn Vi Vi.

Hứa Hải Phong mặc xong nội y, sau đó mới xuống giường mặc quần áo vào, dò hỏi: “Mấy người bằng hữu của ta đâu?”

“Mấy vị bằng hữu của ngài đều đã ở dưới, đã dùng xong điểm tâm, đang đợi Hứa gia.”

A một tiếng, Hứa Hải Phong đi nhanh xuống dưới lầu, quả nhiên nhìn thấy đáp người Phương Hướng Minh đang ngồi trong sương phòng đàm luận, nhìn thấy hắn đi tới, cả đám thần sắc cổ quái, thấy vậy Hứa Hải Phong cả người không được tự nhiên. Một lúc lâu, Phương Hướng Minh rốt cuộc vỗ vai hắn nói: “Lão đệ, lần này vi huynh là thật tâm phục khẩu phục.”

Hứa Hải Phong dù sao cũng không nghĩ đến hắn một mình uống một vò rượu Túy Nguyệt Tửu cùng với một đêm ngủ ba nữ nhân đã lan truyền khắp thành Tây Kinh, đối với một người đàn ông mà nói, vô luận là uống rượu ngàn chén không say hay là kim thương đâm mãnh không ngã (tiểu đệ của nam nhân) đều là đáng khen ngợi nhất. Mà không ngờ Hứa Hải Phong lại có đủ hai thứ, chứng thật là một chuyện mà bất cứ người đàn ông nào cũng đổ kị.

Thậm chí có người còn nói, nhìn tửu lượng cùng dũng mãnh trên giường của hắn cũng biết là người phi phàm, chẳng trách có thể với hai ngàn người mà có thể ngăn cản được đại quân của Khải Tác nhân, quả nhiên là danh bất hư truyền. Thật không biết điểm bản lãnh riêng tư này có quan hệ gì với chuyện chiến tranh.

Kỳ thật tối hôm qua Hứa Hải Phong có thể uy phong như thế, đích xác cũng là một sự trùng hợp. Khi hắn còn nhỏ từng ăn thịt uống máu Thất Thái Quan Xà là một biến loại của xà vương, máu rắn tiến vào trong người hắn, khiến cho gien của hắn sinh ra đột biến, sinh ra loại lực lượng kì lạ này. Đánh một trận trong quân doanh, hai mươi ngày đêm Hứa Hải Phong chảy nhiều máu như vậy, đổi lại là người khác thì đã sớm chết từ lâu, nhưng hắn vẫn ương ngạnh kiên trì xuống tới. Tối hôm qua, hắn lại được uống Túy Nguyệt Tửu có chủ dược là xà huyết nhuộm tạo, cũng là loại đột biến gien khiến cho hắn có thể đem được

lực trong rượu hấp thu vào trong huyết mạch, hơn nữa chuyển hóa thành máu tươi. Uống càng nhiều thì bổ càng nhiều, đương nhiên nếu thay đổi là loại rượu khác, thì hiệu quả phải kém hơn một bậc.

Chẳng qua máu rắn là đậm nhất, uống nhiều Túy Nguyệt Tửu thì hiệu quả phản ngược duy nhất chính là dục niệm tung hoành, chỉ cần được lực không lùi, dục hóa không ngừng. Dưới được lực hùng hậu, Hứa Hải Phong mới có thể kiên đỉnh lâu như thế, đương nhiên hiệu quả phản ngược này đối với đại đa số đàn ông mà nói cũng là một chỗ tốt cần còn không được.

Tuy trải qua một đêm hoang đường, nhưng bây giờ Hứa Hải Phong lại cảm giác được thần thanh khí sảng, thân thể tốt chưa từng có, nguyên lai là thành phần được lực trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn hấp thu hết, cho nên mới tạo thành tinh thần đặc biệt hưng phấn. Phải biết rằng trong Túy Nguyệt Tửu có được lực phong hậu dị thường, người bình thường chỉ có thể hấp thu một phần mười đã giỏi, nhưng hán chẳng những có thể toàn bộ hấp thu, hơn nữa uống còn quá nhiều. Ngoại trừ một bộ phận chuyển hóa thành máu, một bộ phận bị hán bài xuất ra ngoài trong hoan ái, ít nhất còn có một nửa được lực ẩn núp trong cơ thể hán.

Ngồi xe ngựa, đám người Hứa Hải Phong thuận lợi trở lại đình viện, dọc theo đường đi quả nhiên không có chấp pháp quân kiểm tra hỏi han, hiển nhiên Phương Hưởng Minh cùng Đồng Nhất Phong coi như là nhân vật có thực quyền, không ai dám dễ dàng trêu chọc vào.

Trở lại trong viện, Hứa Hải Phong đóng cửa tạ khách, hán có một loại dự cảm, thời gian cho bản thân tiêu dao không còn nhiều lắm, hơn nữa địa phương kỳ dị vì máu huyết trên người ngày sau sẽ nhiều vô số kể, cho nên hán muốn nhân cơ hội lần này, nghiên cứu một chút phương pháp sử dụng.

Qua ba ngày, tiền tuyến quả nhiên truyền đến tin tức, Cổ Đạo Nhiêm nguyên soái suất lĩnh quân từ thành Thương Châu trở về, mà người thứ nhất hán muốn gặp chính là người đánh một trận hào hùng tại quân doanh mà nổi tiếng, Hứa Hải Phong.

8. Chương 8 : Cổ Đạo Nhiêm

Cổ Đạo Nhiêm vốn chính là đại thống lĩnh của Thiên Ưng quân đoàn, là đế quốc thượng tướng quân. Mấy năm trước, Khải Tác nhân xâm lấn, khiến cho hoàng đế bệ hạ đề thăng Cổ Đạo Nhiêm làm đế quốc nguyên soái, ba mươi vạn binh sĩ tại tiền tuyến phía tây đều giao cho hán thống nhất điều khiển. Thân phận cao, quyền lực to lớn, từ khi khai quốc tới nay, cũng là cực kỳ hiếm thấy. Mà hán cũng không cô phụ hoàng đế bệ hạ tín nhiệm, trong mấy năm, đem phòng tuyến phương tây quản lý có danh có sắc. Khải Tác nhân từ phương tây xa xôi một đoạn đường đánh tới, diệt quốc vô số, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nhưng vừa tới Đại Hán quốc cảnh, liền huyết phải tẩm sắt của Cổ Đạo Nhiêm nguyên soái, lớn nhỏ hơn mười trận chiến chung quy không hề chiếm được chút tiện nghi. Hai tháng trước đột nhiên phát động một lần tập kích toàn diện như thiểm điện, kết quả cũng là hao binh tổn tướng, đã không hoàn thành mục tiêu dự định, ngược lại còn bị Cổ đại soái bức lui trăm dặm, kiên thành mà thủ, không còn lực phản công.

Trải qua trận đánh này, danh vọng của Cổ Đạo Nhiêm ở tại đế quốc như mặt trời giữa trưa, trong quân bộ không còn người thứ hai có thể sánh vai với hán. Mà thời khắc Hứa Hải Phong đến chính là để gặp mặt nhân vật truyền kỳ này.

“Tiểu đệ, không cần khẩn trương, Cổ đại soái rất dễ nói chuyện.” Phương Hưởng Minh nhìn sắc mặt cương trực của Hứa Hải Phong, cười khổ không thôi, hán đã nói qua vô số lần, nhưng không hề hữu hiệu.

“Ta biết.” Hứa Hải Phong nỗ lực muốn cười một cái, kết quả chỉ là miến cưỡng nhếch khóe miệng, vẻ mặt của hán tràn ngập bốn chữ to: “Ta rất khẩn trương.”

Phương Hưởng Minh bất đắc dĩ lắc đầu, ngẩng đầu nhìn trời, trợn mắt, lại là không sao tránh được.

“Phương tướng quân, Hứa đội trưởng, đại soái đã kết thúc hội nghị, ở bên trong đợi các người, mời theo ta đến.” Một người hơn bốn mươi tuổi đi tới phòng khách, nhìn bọn họ nói.

“Vâng, đa tạ tiên sinh dẫn đường.” Phương Hưởng Minh vội vàng trả lễ, Hứa Hải Phong cũng bắt chước làm theo, cùng thi lễ.

“Tiên sinh họ gì?”

“ Học sinh Trình Minh, ngày sau còn thỉnh Phương tướng quân chỉ giáo nhiều hơn.”

“ Không dám, còn thỉnh Trình tiên sinh chỉ điểm nhiều hơn mới đúng.”

Đừng xem Phương Hưởng Minh mới vừa rồi còn đang oán giận nói nhảm vì sao đã chờ suốt nửa giờ mà còn không gặp được một quỷ ảnh nào, nhưng hiện tại lại tuần quy đạo củ, không dám có chút sai lầm.

Đi vào nội đường, một người đang ngồi ngay ngắn, chỉ thấy hần chừng sáu mươi tuổi, nhưng tinh thần khỏe mạnh, sắc mặt hồng nhuận, râu tóc ngăm đen, không hề hiện vẻ già lão. Chứng kiến hai người tiến vào, hần mỉm cười gật đầu, đưa tay nói: “ Ngồi.”

“ Đa tạ đại soái.” Phương, Hứa hai người lên tiếng ngồi xuống.

Hứa Hải Phong còn là lần đầu tiên ra mắt cao quan có thân phận địa vị như thế, mong chỉ ngồi lên nửa ghế, đối mặt sự chăm chú của Cổ Đạo Nhiêm, tay chân hần lúng túng, hai tay siết chặt lại buông ra, buông ra lại siết chặt, không biết nên làm như thế nào. So sánh với hần, Phương Hưởng Minh có vẻ trầm tĩnh, ngồi ngay ngắn, mắt nhìn thẳng, mặt không đổi sắc.

Nhìn thấy biểu hiện của hai người, trong lòng Cổ Đạo Nhiêm kỳ quái, Phương Hưởng Minh thiếu niên thành danh, lại đảm nhiệm thiên tướng nhiều năm, có biểu hiện này là lí sở đương nhiên. Nhưng biểu hiện của Hứa Hải Phong có chút thất thường, nếu dựa theo quan chức mà nói, một thập nhân trưởng biểu hiện như thế cũng là bình thường, nhưng Hứa Hải Phong lại không phải là thập nhân trưởng bình thường như người khác. Theo biểu hiện ngoài chiến trường, có thể thấy được đó là một người trí dũng song toàn, có đảm lược mưu kế, chính là hôm nay nhìn thấy, cũng là làm hần thất vọng. Nhưng hần lĩnh quân nhiều năm, tâm tư trù mật, mơ hồ cảm giác người trước mắt này cũng không đơn giản, chỉ nhìn đám quân sĩ tuân theo mệnh lệnh của hần đến chết, rõ ràng dù là tướng lĩnh cũng không có khả năng làm được.

Trong lòng Cổ Đạo Nhiêm đủ loại suy nghĩ, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, chỉ cười nói: “ Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, nhị vị còn trẻ tuổi như thế, đã có thành tựu như vậy, Đại Hán nối nghiệp có người a, bốn soái thật là vui mừng.”

“ Đại soái quá khen.” Phương Hưởng Minh vội vàng khom người nói.

“ Phương tướng quân, công tích của người ta đã thượng báo triều đình chi tiết, đối với người sẽ có gia thưởng trong một tuần sẽ tới, theo lời ta, vị trí tả doanh phó thống lĩnh của Hồng Sắc thương kỵ binh của người là chạy không thoát.” Cổ Đạo Nhiêm nâng chung trà uống một ngụm, thản nhiên nói.

“ Đa tạ đại soái tài bồi.” Phương Hưởng Minh đứng dậy khom người, nhưng không kích động, chỉ nhàn nhạt cảm ơn một câu.

Chủ lực của Hồng Sắc Hải Dương chính là thương kỵ binh, cho nên Hồng Sắc Hải Dương cũng gọi là Hồng Sắc thương kỵ binh, nửa năm trước, Hồng Sắc quân đoàn hai phó thống lĩnh tả doanh có một người ngoài ý muốn bị bệnh chết, chức vị còn chưa có người nhận làm ai cũng đổ mắt. Trong quân chia nhiều phe phái, vốn theo gia thế của Phương Hưởng Minh mà nói, muốn lấy được chức vị này thì dễ như trở bàn tay. Nhưng Phương gia dùng võ lập nghiệp, gia chủ đời thứ nhất vì phòng ngừa con cháu đời sau đọa lạc, lập ra một tổ huấn, phàm con cháu Phương gia đi nhập ngũ, không được quân công, không thể thăng chức. Đại Hán bắc cương mấy năm sóng êm gió lặng, không có chiến sự, Phương Hưởng Minh ở vị trí này cũng đã bốn năm, nhưng không có cơ hội lập công, tự nhiên không có cơ hội thăng chức.

Mà thời khắc triều đình điều binh từ phương bắc, ý muốn viện trợ chiến tuyến phương tây. Phương Hưởng Minh trong lòng tính toán, nếu ở lại phương bắc không công lao, không bằng tới phương tây tìm vận khí, có lẽ lập chiến công, có thể gia tăng chút lợi thế cũng không chừng, vì vậy là người đầu tiên dâng biểu xin thỉnh chiến.

Chờ khi hần dẫn theo binh mã chạy tới phương tây đại doanh, lại vừa lúc nghe tin đám người Hứa Hải Phong cố thủ viện binh, trong lòng khao khát lập công, hần liền là người thứ nhất hướng Cổ Đạo Nhiêm thỉnh xuất chiến, lo lắng đến tốc độ cùng lực chiến đấu của Hồng Sắc kỵ binh, càng chủ yếu chính là thân phận đặc thù của Phương Hưởng Minh, Cổ Đạo Nhiêm không tiện bỏ mặt mũi của hần, rốt cục gật đầu đáp ứng. Không nghĩ tới, Phương, Hứa hai người liên thủ, đại phá địch quân, đến tận đây đánh một trận thành danh, oanh động toàn quân. Trận chiến này máu chốt, đã toàn diện phần chấn sĩ khí Hán quân, chủ

yếu nhất là đã sát thương phần lớn quân tinh nhuệ của đối phương. Trước quân doanh nhỏ kia, Khải Tác nhân tổng cộng hao tổn tám vạn quân bộ đội chính quy, đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Đại Hán quân trong thời gian ngắn dễ dàng lấy được thắng lợi.

Vì vậy Cổ Đạo Nhiễm thuận nước đẩy thuyền làm ra một nhân tình, đem công tích của Phương Hường Minh cố gắng thêm mắm dặm muối báo lên trên. Kết quả mặt rồng mừng rỡ, tự mình sách phong Phương Hường Minh làm phó tướng, đảm nhiệm tả doanh phó thống lĩnh của Hồng Sắc thương kỵ binh. Văn thư chính thức sắc phong còn chưa tới, nhưng Cổ Đạo Nhiễm đã nhận được tin tức, lúc này mới khẳng định như thế.

Mà Phương Hường Minh tuy nhiên cũng cao hứng, nhưng cũng không thất thố, bởi vì vị trí này sớm muộn đều là của hắn, hôm nay chỉ là sớm được một bước mà thôi.

“Không cần đa lễ, này là do người tự mình nỗ lực đạt tới, không cần tự xem thường mình.”

“Chúc mừng đại ca.” Hứa Hải Phong tuy không biết rõ duyên cớ bên trong, nhưng chứng kiến Phương Hường Minh thăng quan, cũng vì hắn cao hứng, vì vậy không mất thời cơ hướng hắn chúc mừng.

Nghe Hứa Hải Phong nói, Phương Hường Minh lập tức nhớ lại trận đánh trước quân doanh, nếu không phải bộ đội của Hứa Hải Phong làm rối loạn trận hình của đối phương, chính mình cũng không cách nào lấy được chiến tích huy hoàng như thế. Hiện tại chính mình thăng chức, cũng không thể quên huynh đệ a.

“Đại soái, toàn nhờ Hứa huynh đệ trước đó đã tiêu hao ý chí cùng nhẫn nại của Khải Tác nhân, lại đánh loạn trận hình của đối phương, mặt tướng mới có được công lao hôm nay, còn thỉnh đại soái minh giám.”

“Ân, Hứa...Hải Phong phải không?” Cổ Đạo Nhiễm thầm nghĩ nhìn không ra tiểu tử này cũng không tham công, đáng tiếc lấy gia thế nhà hắn mà nói, căn bản không cần dựa dẫm chính mình, nếu không phải nghĩ cách toàn lực tài bồi. Về phần hắn toàn lực đề cử một người khác đến tột cùng là như thế nào, phải muốn xem cho cẩn thận.

“Đúng là tiểu tử.” Hứa Hải Phong quan chức không đủ, trước mặt Cổ Đạo Nhiễm cũng không dám xưng là hạ quan, chỉ có thể dùng tiểu tử tự xưng.

“Người là thập nhân trưởng của đệ ngũ tưng đội?”

“Bẩm đại soái, kỳ thật thập nhân trưởng của tiểu tử cũng không phải là chính thức.”

“Úc, người nói nghe một chút.” Cổ Đạo Nhiễm kỳ quái hỏi.

“Ngày đó Khải Tác nhân vòng thứ nhất công kích, bốn đội chính phó tiểu đội trưởng cùng trúng tên bỏ mình, cho nên bách nhân trưởng tùy tiện chỉ định tiểu tử đảm đương thập nhân trưởng, này chỉ là bổ nhiệm tạm thời, vẫn chưa được đại doanh chính thức thừa nhận.”

Cổ Đạo Nhiễm thống suất tây tuyến đại doanh quyền lực thật lớn, quan viên phía dưới thiên tướng chỉ cần báo lên quân bộ, có thể tự hành bổ nhiệm.

“Trách không được ta xem quân tịch của người chỉ là quân sĩ mà thôi, nguyên lai còn có biến cố này.”

Lời của Cổ Đạo Nhiễm tuy nhiên bình thản, nhưng Hứa Hải Phong bị hù dọa toát ra một thân mồ hôi lạnh, giả mạo mệnh quan triều đình là tội lớn, đặc biệt là thời kỳ chiến tranh, nếu Cổ Đạo Nhiễm không thừa nhận, chỉ bằng việc này có thể đương trường lập tức giết chết hắn.

“Chiến cuộc trong mấy ngày đó như thế nào, người nói rõ chi tiết cho ta nghe.”

“Dạ, Khải Tác nhân ngày đầu tiên sau khi công thành, chúng ta hao tổn gần nửa số nhân mã, mà thiên tướng đại nhân cùng năm vị thiên nhân trưởng, vì bảo vệ quân doanh, đều đồng thời chết trận. Đêm đó...” Nói tới đây, Hứa Hải Phong ngập ra, tiếp tục nên nói thế nào a, chẳng lẽ phải nói rõ chi tiết sao? Không khỏi hồi hận trong lòng, người khác chỉ biết hắn đánh lui Khải Tác nhân, bảo vệ quân doanh, nhưng tình huống cụ thể lại không người truy tra, hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ làm sao tường trình cho rõ ràng.

Vốn sau mỗi lần chiến dịch đều có thư ký quan phải viết lại hết công việc lớn nhỏ trong chiến dịch, nhưng đám người Hứa Hải Phong thân phận đặc thù, hưởng hô ai cũng mang thương tích, Cổ Đạo Nhiễm lại mệnh lệnh, không cho người quấy rầy, cho nên chuyện này cũng được lược bớt. Nhưng cô dâu xấu cũng phải gặp

cha mẹ chồng, chuyện tới trước mắt là chạy không khỏi, không có nửa điểm chuẩn bị nên nhất thời làm Hứa Hải Phong trợn tròn mắt.

“Đêm đó làm sao?” Thấy Hứa Hải Phong cả một lúc lâu cũng không nói chuyện, Cổ Đạo Nhiễm không khỏi hỏi tới.

“Đêm đó, được mọi người thừa nhận, đề cử tiểu tử tạm cầm đầu lĩnh. Từ ngày thứ hai trở đi, các huynh đệ dũng mãnh chém giết, rốt cục bảo trụ quân doanh không mất, thẳng đến Phương tướng quân đến viện trợ, đem chúng ta cứu ra.” Hứa Hải Phong khẽ cắn môi, nói qua loa để kết thúc vấn đề gây khó này cho hắn.

“Cứ như vậy...xong rồi?” Nghe đến đó, lão mưu thâm tính như Cổ Đạo Nhiễm cũng không khỏi sinh ra cảm giác muốn bật cười.

Trước mặt vị thanh niên không chút gì nổi bật này lấy thân phận thập nhân trưởng nho nhỏ thống suất mấy ngàn quân sĩ lực kháng đại quân số vạn của Khải Tác nhân, trong lúc bị vây khốn vẫn bảo trì đầu chí tràn đầy trong đội ngũ, lúc viện quân chạy tới lại hạ lệnh quyết đoán phóng ra, cuối cùng lấy được đại thắng. Công tích như thế, ngay cả là Cổ Đạo Nhiễm có bao nhiêu tự tin, cũng tự thẹn không bằng, chỉ là trong lời nói đơn giản của hắn, những sự chiến đấu đủ loại kinh tâm động phách đều trở nên bình thản vô cùng, phẳng phất như trời sinh là vậy, điều này cũng làm cho hắn nhìn không thấu sâu cạn của người này.

Kỳ thật Cổ Đạo Nhiễm chân chính cảm thấy hứng thú chính là, Hứa Hải Phong rất cuộc sử dụng thủ đoạn gì, mới có thể kích phát ra đầu chí tràn đầy như thế cho quân sĩ, theo tù binh tham gia công thành khai ra, đám quân Hán quốc thủ thành vô cùng hung mãnh, cho dù đao thương đâm thân, cũng không chút nào để ý, cho dù mất tay mất chân, bọn họ cũng tuyệt không ngừng đình chỉ chiến đấu, trừ phi là bị chém rơi đầu hoặc là cạn máu mà chết, nếu không vẫn bất khuất không ngã. Cứ như vậy, trong cuộc chiến công phòng suốt hai mươi ngày đêm, sáng tạo ra siêu cấp kỳ tích giết chết năm vạn bộ đội chính quy của Khải Tác nhân. Lực chiến đấu khôn cùng lạ thường như thế rốt cục làm sao phát huy ra, nếu quân sĩ của Đại Hán đều có lực chiến đấu như vậy, vậy đừng nói là Khải Tác nhân, cho dù là Hung Nô nhân hơn trăm năm đối đầu cũng không cần phải sợ hãi.

9. Chương 9 : Thăng Quan

Cổ Đạo Nhiễm đánh giá hắn cẩn thận hồi lâu, thẳng đến trên trán hắn nổi lên mồ hôi hột, mới cười vang nói: “Người tuổi trẻ, không kiêu không vội là tốt, nhưng cũng không nên quá khiêm tốn, phải biết rằng, tuổi còn trẻ cũng là một loại tài phú, tích cực tiến thủ mới là chuyện các ngươi phải làm.”

Hứa Hải Phong âm thầm thở ra, hắn nghe ra Cổ Đạo Nhiễm đã không còn ý định tiếp tục truy cứu, vội vàng tiếp nhận đề tài: “Vâng, tiểu tử thụ giáo, ngày sau nhất định làm theo lời dạy bảo của đại soái, không dám sai lầm.”

Cổ Đạo Nhiễm cả đời lịch duyệt vô số, dễ dàng buông tha cho đề tài này, đó là trong lòng tự có huyền cơ, không sâu Hứa Hải Phong không dính vào.

“Hứa Hải Phong, công tích của ngươi bốn soái cũng thượng báo triều đình, sau khi bệ hạ biết được, cố ý ban chỉ thưởng cho ngươi vạn lượng bạc, về phần quan chức...”

Trong lòng Hứa Hải Phong thoáng căng lên, nếu nói hắn không nghĩ thăng quan phát tài đó là dối gạt chính mình, vạn lượng bạc đã là một bút tài phú khổng lồ mà trước kia nghĩ hắn cũng không dám nghĩ, nghe khẩu khí Cổ Đạo Nhiễm, tựa hồ đường làm quan cũng có cơ hội, tim của hắn lập tức trở nên như lửa nóng.

Chứng kiến bộ dáng vui mừng của Hứa Hải Phong, Cổ Đạo Nhiễm lại càng không nắm được hắn đến tột cùng lại là người như thế nào, nếu nói hắn không tham vinh hoa phú quý, vậy biểu hiện của hắn, rõ ràng là người ham thích danh lợi, nhưng lúc hắn giảng thuật công tích lại biểu hiện ra vẻ đại công vô tư, bộ dáng đạm bạc danh lợi, càng không có thêm mắm thêm muối gì, không có thủ đoạn mạo muội lĩnh công huân như bình thường. Mâu thuẫn bất đồng như thế lại biểu hiện rõ ràng như vậy làm cho hắn nghi hoặc vạn phần.

Chẳng qua nếu trong lòng hắn sớm có so đo, thời khắc cũng không hề thay đổi, lập tức hướng Hứa Hải Phong nói: “Phương tây đại doanh đệ ngũ tóng đội có năm ngàn người từ lần chiến dịch trước còn sống chỉ là một trăm hai mươi bốn người, cơ hồ là toàn quân bị tiêu diệt. Dựa theo lệ thường, hắn là hủy bỏ biên

ché. Nhưng đệ ngũ tưng đội ở trên chiến trường lại biểu hiện ra anh dũng cùng đảm khí vô cùng, thanh danh oanh động toàn quân, vì biểu dương cùng cổ vũ, chúng ta quyết định đặc biệt, một lần nữa gây dựng đệ ngũ tưng đội, cũng tứ danh hào là Hắc Kỳ quân, do người tạm thời xuất nhậm đệ ngũ tưng đội trưởng.”

Hứa Hải Phong nghe được trợn mắt há hốc mồm, nhất thời dĩ nhiên không dám tin tưởng lỗ tai của mình. Phương Hưởng Minh thấy thế vội vàng đẩy hẳn một chút, nói nhỏ: “ Còn không tạ ơn.”

Lúc này Hứa Hải Phong mới như trong mộng chợt tỉnh, tiến lên một bước hai gối quỳ xuống: “ Đa tạ đại soái ân điển, ân đức của đại soái tiểu tử vĩnh ghi tạc tâm, vĩnh không dám quên.”

Đại Hán đế quốc biên chế quân đội trên cơ bản chia làm tiểu đội mười người, trăm người là trung đội, ngàn người là đại đội, đội trưởng chính phó đều là quan quân cấp thấp. Mà ngoài ngàn người đội ngũ được xưng là tưng đội, từng tưng đội nhân số khác nhau, chậm thì ba ngàn, nhiều là một vạn. Quan chức của tưng đội trưởng ít nhất là thiên tướng, mà thiên tướng mặc dù là tướng quân cấp thấp nhất, nhưng dù sao cũng được liệt vào hàng ngũ tướng quân. Làm tướng quân, giấc mộng lớn nhất của từng binh lính chính là mong mỗi có một ngày có thể trở thành tướng quân, mà người có thể thực hiện giấc mộng này cũng vạn người không một. Bao nhiêu anh hùng hào kiệt dừng lại nơi vị trí của thiên nhân trưởng này, nếu không có bối cảnh cùng với người chức cao thưởng thức, dù có lao lực cả đời cũng chỉ có thể làm một thiên nhân trưởng mà thôi. Có thể nói chỉ cần qua cửa ải này, tiền đồ chính là một mảnh quang minh sáng lạn.

Nửa năm trước, Hứa Hải Phong mới chỉ là một nông dân cắm mặt với đất dựa lưng với trời, hai tháng trước, Hứa Hải Phong mới chỉ là một lính mới nho nhỏ từ trong huấn luyện doanh đi ra, nhưng tới hôm nay, hẳn liền một bước chen chân vào hàng ngũ tướng quân, tuy nhiên Cổ Đạo Nhiêm nói chỉ là tạm thời đảm nhiệm chức tưng đội trưởng, nhưng chỉ cần nắm thực quyền, ngày sau lập nhiều công huân, chuyển thành thực sự cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Vô luận là Hứa Hải Phong hay là Phương Hưởng Minh cũng vạn vạn không ngờ Cổ Đạo Nhiêm dĩ nhiên lại gan lớn như vậy, cất nhắc một quân sĩ mới đi lính nửa năm thành một thiên tướng, bọn họ vốn nghĩ có thể thăng lên tới thiên nhân trưởng đã là cực hạn, nhưng hiện tại tình huống chính là cá vượt long môn, làm cho người ta nhất thời không cách nào thích ứng, cho nên Hứa Hải Phong mới có thể thất thố như thế.

“ Chẳng qua cần phải nói trước, trước mắt binh nguyên khẩn trương, đệ ngũ tưng đội tạm thời chỉ có thể gây dựng ba ngàn người. Hơn nữa ta chỉ có thể cho người hai ngàn tân binh, năm trăm phục viên binh, còn có năm trăm người người phải đến nô lệ doanh mà chọn lựa.” Cổ Đạo Nhiêm cũng không có gì ngoài ý muốn khi chứng kiến biểu hiện của hắn như thế, nếu đổi lại là bản thân hắn trải qua việc này, chỉ sợ cũng không tốt hơn Hứa Hải Phong được bao nhiêu.

“ Rõ, tiểu tử...Hạ quan tuân mệnh.” Nhìn thấy Phương Hưởng Minh khẽ lắc đầu đối với hắn, hắn lập tức liền phản ứng, vội vàng sửa lời.

“ Ân, theo ý kiến của người, phỏng chừng phải bao lâu thì đệ ngũ tưng đội mới có thể hình thành lực chiến đấu?” Cổ Đạo Nhiêm tiếp tục hỏi.

Hứa Hải Phong nhướng mày, vấn đề này cũng không dễ trả lời. Tiêu chuẩn hình thành lực chiến đấu có phân biệt rất lớn, bộ đội tinh nhuệ cùng bộ đội địa phương đều có lực chiến đấu, nhưng tuyệt đối không phải cùng một cấp bậc. Mà một đám tân binh cùng bộ đội phục viên với nô lệ binh tổ hợp lại muốn hình thành lực chiến đấu lại khó càng thêm khó, nếu là người bình thường huấn luyện, ít nhất cần hơn nửa năm hoặc là thời gian lâu hơn. Nhưng nếu Cổ đại soái hỏi ngay tại chỗ, rõ ràng chính là một khảo hạch, nếu không thể đạt tới tiêu chuẩn trong lòng hắn, chỉ sợ tưng đội trưởng tạm thời này thật là sẽ đi xuống.

“ Ba tháng là đủ.” Hứa Hải Phong trầm ngâm chốc lát, rốt cục làm ra quyết định.

“ Được, người tuổi trẻ dũng khí có nhiều, ta cho người ba tháng thời gian, nếu đến lúc đó người có thể đưa ra một đội ngũ kim cương bách luyện, ta liền chính thức tiến cử người làm chức thiên tướng, nhưng nếu đến lúc đó đội ngũ của người không chịu nổi một kích, vậy người hãy xuống làm bách nhân trưởng đi.” Cổ Đạo Nhiêm chấp tay đứng lên, giải quyết dứt khoát.

“ Tuân mệnh, đại soái, mặt tướng còn có một thỉnh cầu.”

Cổ Đạo Nhiêm thâm nghĩ chính diễn đã tới, có thể nắm chắc trong đoạn thời gian này vì sao có thể hình

thành lực chiến đấu, nhất định là có thuật luyện binh đặc biệt, phải nhìn xem là hấn đề ra điều kiện gì, vì vậy hòa thuận hỏi: “ Có gì yêu cầu, người cứ việc nói.”

“ Mặt tướng thỉnh cầu, có thể đem binh nguyên đều đổi thành nô lệ binh, hơn nữa trong lúc mặt tướng huấn luyện, không được có người can thiệp.”

“ Cái gì? Toàn bộ đổi thành nô lệ binh? Người xác định?” Cổ Đạo Nhiễm lần này thật sự là kỳ quái vô cùng, nếu hấn muốn bảo trì thủ đoạn cùng hiệu suất luyện binh bí mật, vậy điều kiện thứ hai thì cũng không nói gì, nhưng điều thứ nhất yêu cầu đổi toàn bộ nô lệ binh, quả thực là hành vi của người điên.

Quân đội binh nguyên dự bị đại khái chia làm ba loại, một chính là phục viên binh, bọn họ bị thương trong một lần chiến đấu trước đó, nhưng cũng không phải vết thương trí mệnh, cũng sẽ không rơi xuống kết quả tàn phế, đợi trị liệu xong liền quay về chiến trường, binh lính như vậy không cần huấn luyện, trực tiếp có thể dung nhập vào trong quân đội.

Tiếp theo chính là tân binh, bọn họ chỉ ở trong tân binh doanh mấy tháng, vẫn chưa kinh nghiệm qua chiến trường, lực chiến đấu xa xa kém hơn phục viên binh.

Cuối cùng chính là nô lệ binh không hề có cuộc sống tự do. Nô lệ binh thì rất nhiều, đại đa số là quân sĩ đầu hàng, còn có những tội nhân phạm tội tử hình của đế quốc, tiến vào nô lệ binh doanh, tương đương như một chân đã bước vào quỷ môn quan. Nô lệ binh ở trên chiến trường quả thật chỉ dùng một đại danh từ diễn tả - vật hi sinh. Cho nên sĩ khí của bọn họ trong binh chủng là kém cỏi nhất, cơ hồ mỗi ngày đều có người chạy trốn.

Những tướng lĩnh chọn binh, đều trước tiên yêu cầu phục viên binh, sau đó lại yêu cầu tân binh, về phần nô lệ binh trên cơ bản là không người hỏi đến. Hôm nay Hứa Hải Phong lại ngược lại, không muốn phục viên binh cùng tân binh, trực tiếp chọn lựa nô lệ binh, đương nhiên làm cho người dày dặn kinh nghiệm chiến hỏa như Cổ Đạo Nhiễm lấy làm kinh hãi, hấn thậm chí còn phỏng đoán trong lòng có phải phương pháp luyện binh của Hứa Hải Phong vô cùng bá đạo, rất dễ dàng tạo thành thương vong, cho nên mới chọn lựa nô lệ binh mà không ai chú ý.

“ Được, hết thấy như người mong muốn, nhưng ba tháng sau, ta muốn xem thành quả.”

“ Thỉnh đại soái yên tâm, hạ quan sẽ không làm ngài thất vọng.”

Đợi Hứa Hải Phong cùng Phương Hướng Minh hai người rời đi, từ hậu đường đi ra một người, chính là vị Trình Minh dẫn đường khi nãy. Chỉ nhìn hấn có thể tự nhiên đi ra từ hậu đường, đã biết thân phận địa vị của hấn không tầm thường.

“ Cửu phụ(cậu), ngài liền như vậy mà bổ nhiệm hấn làm tóng đội trưởng, có phải là vô cùng khinh suất hay không?” Trình Minh tiến lên thi lễ, nói.

“ Theo Minh nhi nhìn thấy, thuộc hạ của ta, thực lực Thiên Ứng quân đoàn như thế nào?” Cổ Đạo Nhiễm không có trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi.

“ Thiên Ứng quân đoàn là một trong năm đại quân đoàn, chiến sĩ anh hùng mười vạn, chiến công một mét, có thể nói là quân đội đệ nhất lưu đương thời.” Gương mặt Trình Minh đầy vẻ hãnh diện, quả thật cường quân như thế, thế gian ít có.

“ Người cũng gặp qua khẩu cung của binh lính đầu hàng, vậy người cho rằng, lực chiến đấu của Thiên Ứng quân đoàn cùng đám thuộc hạ của Hứa Hải Phong nếu so sánh lại như thế nào?”

Lúc này đây, Trình Minh không hề lập tức đáp lời, qua một hồi lâu mới hậm hực nói: “ Nếu bọn họ không có khen quá mức, chỉ sợ là không thể so sánh.”

Cổ Đạo Nhiễm lắc đầu nói: “ Đâu chỉ là không thể so sánh, nếu đám quân đầu hàng này không khen quá đáng, thì hai bên so sánh quả thật như trời với đất. Ta còn thật muốn xem, trên thế gian này thật sự có loại cường binh này hay không. Hôm nay ta bổ nhiệm hấn làm tóng đội trưởng tạm thời, nếu hấn thật có thể làm được, vì bộc lộ mình, nhất định toàn lực ứng phó, không dám giấu diếm. Ba tháng sau, sẽ biết kết quả.”

“ Nguyên lai như thế, cửu phụ cao minh.” Trình Minh tiếp tục nói: “ Vậy có cần phải người giả mạo nô lệ, lẫn vào trong quân, sẽ hiểu rõ ảo diệu bên trong.”

“ Nếu hấn đang ở trong quân ta, sớm muộn sẽ rõ ràng chân tướng, hiện tại cũng không nên gấp gáp như thế, vạn nhất bị hấn phát hiện, ngược lại là chuyện xấu.”

“ Dạ, Minh nhi rõ ràng, vậy để chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến.”

“ Không sai, người truyền lệnh đi xuống, Hứa Hải Phong cần gì thì toàn bộ cho hấn, không một ngành bộ nào được làm khó, nếu không quân pháp xử trí.” Một câu cuối cùng của Cổ Đạo Nhiễm đột nhiên tăng thêm giọng nói, một cỗ sát khí hùng bá xa xa truyền ra, làm Trình Minh rung mình thật mạnh. Một đời anh hào quả nhiên có một mặt hung lịch đáng sợ.

10. Chương 10 : Kiến Quân

“ Tiểu đệ a tiểu đệ, vi huynh thật đúng là hâm mộ người đó.” Phương Hướng Minh vẻ mặt như tức giận bất bình: “ Không được, đêm nay vô luận thế nào người cũng phải mời khách.”

“ Đại ca đừng nói ta, người không phải cũng thăng quan sao?” Hứa Hải Phong cười nói.

“ Sao có thể so sánh, vi huynh mười bảy tuổi nhập ngũ, thăng đến bốn năm trước mới đề thăng thiên tướng, đây chính là phải lẫn lộn trong quân doanh suốt mười bốn xuân thu đó.” Kỳ thật còn một câu mà Phương Hướng Minh không nói, hấn ở trong quân doanh mười bốn năm là không sai, nhưng chủ yếu do gia thế hấn hiển hách, trong triều có người vì hấn lót đường, nếu không đừng nói mười bốn năm, cho dù là hai mươi bốn năm cũng chưa chắc có thể nhận được quan vị.

Bật cười, Hứa Hải Phong cũng đang làm da mặt dày nói: “ Ý tứ của đại ca là chỉ cần dùng bốn năm liền đề thăng tới phó tướng, đây chính là quan chức có thể chỉ huy hơn vạn người, đại ca lợi hại.”

Thiên tướng chỉ có thể quản hạt ba đến năm ngàn người, mà vạn nhân trưởng chính là phó tướng, thống suất đội ngũ ngoài vạn nhân chính là đại tướng, trong năm đại quân đoàn thống lĩnh các doanh là đại tướng, phó thống lĩnh là phó tướng, mà chỉ có thượng tướng quân mới có thể đảm nhiệm chức vụ tổng thống lĩnh năm đại quân đoàn. Phương Hướng Minh có thể thăng lên tới phó tướng thống lĩnh vạn quân, công tích vừa rồi là xứng đáng.

“ Hừ hừ, ta dùng mười tám năm thăng phó tướng, so với người nửa năm đã thành tướng quân còn chậm hơn.” Phương Hướng Minh cười lạnh nói: “ Người cũng biết Đại Hán ta từ trước tới nay, quan chức của người là thăng nhanh nhất, không dám nói sau này không ai, nhưng tuyệt đối là chưa từng có ai, nếu còn không hài lòng, chúng ta cũng phải tự đi giải quyết cho rồi.”

Mấy ngày nay hai người tương giao mặc nghịch, tuy tuổi tác kém khá lớn, nhưng tình như huynh đệ, đối với lời trào phúng nói giỡn của hấn, Hứa Hải Phong sẽ không để vào lòng, cười nói: “ Đại ca, nhà người thân gia phú hộ, cũng đừng đánh chủ ý chút đỉnh tiền đó của ta.”

Phương Hướng Minh là con trưởng cháu trưởng của một trong tứ đại thế gia Phương gia, tự nhiên là không thèm xem một vạn lượng bạc này vào đâu. Hấn cười mắng một câu tên keo kiệt, nói: “ Đêm nay ta thiết yến tại Túy Nguyệt Lâu, chúc mừng ta và huynh đệ người thăng quan phát tài, như thế nào?”

“ Không đi.” Hứa Hải Phong như đinh chém sắt nói.

Nhìn thấy Hứa Hải Phong lắc đầu cự tuyệt, Phương Hướng Minh kỳ quái hỏi: “ Vì sao?”

“ mấy ngày nay là thời khắc mấu chốt, ta chuẩn bị thừa dịp rên sắt còn nóng, đem binh lính trang bị chọn lựa cho thỏa đáng, đại ca thật muốn mời ta, ba tháng sau, chúng ta gặp lại ở Túy Nguyệt Lâu.”

“ Được, vậy ba tháng sau, huynh đệ chúng ta lại cùng say một trận.”

Hứa Hải Phong gật đầu, lại nói: “ Đại ca, tiểu đệ cầu người một chuyện.”

“ Chuyện gì, chỉ cần ta có khả năng, dù là biển lửa, quyết không chối từ.”

“ Không nghiêm trọng như vậy, ta mới nhậm chức thiên tướng, đối với nhân viên biên chế trong túng đội mù tịt, người cần phải chỉ điểm một ít.”

“ Đó là việc nhỏ, người tới chỗ ta, ta đem hết thấy chi tiết nói cho người, ngày mai người có thể đi chọn người.”

Ngày thứ hai, Hứa Hải Phong đi tới đại doanh, mệnh lệnh của Cổ Đạo Nhiêm ở chỗ này so với thánh chỉ còn muốn quản hơn ba phần, vô luận Hứa Hải Phong muốn lấy thứ gì, đều không người dám can đảm làm khó dễ chút nào. Đặc biệt là hậu cần bộ, không những cho hắn trang bị tốt nhất, còn dâng tặng thêm mấy trăm cân thịt khô. Mà ngay cả lúc Hứa Hải Phong muốn lấy rượu, bọn họ cũng là sắc mặt cổ quái vội vàng dâng lên. Đội Hứa Hải Phong vừa đi, quan viên hậu cần bộ trong lòng nói thầm, cho tới bây giờ không có quan quân nào dám ngay mặt đòi rượu, không biết người tuổi trẻ này có quan hệ gì với đại soái, ngay cả chuyện không tuân theo quân quy cũng dám làm quang minh chính đại như thế. Cũng không biết, Hứa Hải Phong cũng chỉ là mới nhậm chức thiên tướng, căn bản là không biết trong quân còn có lệnh cấm rượu.

Có Tần Dũng cùng đi, Hứa Hải Phong chọn lựa ra ba ngàn nô lệ binh, trạng thái tinh thần của bọn họ thấp đến phi thường, quần áo lam lũ, mặt vàng gầy gò, càng chủ yếu chính là, bọn họ toàn bộ không có thân phận.

Đúng vậy, trong nô lệ binh đều là nô lệ, bọn họ là đám người không xứng có thân phận. Bởi vì toàn bộ là tội phạm cùng hàng binh tạo thành, cho nên không được ăn no là đương nhiên, nếu không để bọn họ ăn no, chẳng phải là sẽ có tinh lực mưu đồ tạo phản. Mà đãi ngộ của bọn họ là thấp nhất trong toàn quân, nhưng cũng là có cuộc sống khổ nhất, bẩn nhất, mệt mỏi nhất, tỷ lệ tử vong cao, chỉ là do ranh giới đế quốc mở mang, những tội phạm, tù binh tuyệt đối không ít, doanh trung của bọn họ thường thường kín chỗ, cho nên Hứa Hải Phong có thể thoải mái chọn lựa.

Nhìn đám hán tử hữu khí vô lực này, Hứa Hải Phong cũng cau chặt mày, sở dĩ hắn phải lựa chọn những người này là do không còn cách nào khác. Tưởng muốn trong ba tháng phải có lực chiến đấu, trừ phi sử dụng một phương pháp – huyết tửu. Vấn đề là huyết tửu tuy có công năng cường đại, nhưng di chứng sau đó cũng vô cùng rõ ràng.

Công hiệu lớn nhất của huyết tửu là cùng lúc giữ lại thần trí của người, nhưng lại làm hư hao thần kinh cảm giác của thân thể, thần kinh cảm giác một khi hư hao, sẽ không còn cảm thấy đau đớn, cho nên bọn họ mới không hề sợ hãi trên chiến trường. Ở thời đại binh khí lạnh, các chiến sĩ thường thường không phải trực tiếp bị địch nhân giết chết, mà là sau khi thụ thương, do vết thương đau đớn khiến cho đủ loại sợ hãi, tâm tình bị thương phản ngược. Và vì thế khi trị liệu, bị giảm đi nửa công hiệu. Mà một khi lại bị thương, lực chiến đấu trên chiến trường lại giảm đi, thậm chí còn hoàn toàn đánh mất đi lực chiến đấu. Nói cách khác, ở trên chiến trường bị địch nhân chém đứt một cánh tay, vậy người này trên cơ bản liền đau đến té xỉu, mà ở trên chiến trường, người hôn mê rất khó gây cho người chú ý, đại đa số mọi người vì vậy mà tử vong. Nhưng nếu thần kinh cảm giác biến mất, cho dù không có cánh tay, bọn họ vẫn còn có thể tiếp tục chiến đấu. Lực chiến đấu tăng cường chỉ là một phương diện, chủ yếu nhất chính là cử động như vậy sẽ cho đối phương áp lực tâm lý thật lớn, rất dễ dàng làm cho đối phương tâm lý hổng mất toàn diện.

Công hiệu cường đại như thế nhưng phía sau có khiếm khuyết không cách nào đền bù, đó chính là tính linh hoạt, người uống quá nhiều huyết tửu, tuy là thần trí cùng trí nhớ không có gì thay đổi, nhưng cực độ thiếu khuyết tính linh hoạt cùng tính chủ động. Nếu không có được mệnh lệnh, bọn họ dưới tình huống không bị thương tổn trên cơ bản sẽ không sao. Hơn trăm người còn sống ở trong thời gian dài như vậy, Hứa Hải Phong ra lệnh một tiếng, quả thật không người nào đi ra đình viện, người ngoài nhìn vào, cho rằng là do Hứa Hải Phong trị quân nghiêm cẩn, nhưng bản thân hắn biết rõ chuyện của mình, biết những người này chỉ là đối với hết thấy mất hết hứng thú, ngoại trừ mệnh lệnh thì mới có thể biến thành một cỗ máy chiến tranh cường đại.

Đi lính thì cũng có thời gian xuất ngũ, đến thời gian thì rút lui, nhưng người uống huyết tửu thì đừng mong có đãi ngộ này, tính cách của bọn họ nếu còn ở trong quân ngũ thì không sao, nhưng nếu trở về địa phương thì chắc chắn khiến cho người để ý. Cho nên Hứa Hải Phong không thể làm gì khác hơn là buông tha cho phục viên binh cùng tân binh, chuyên môn chọn lựa nô lệ binh, nô lệ binh không có thân phận địa vị, có chết cũng không ai so đo, lại càng khỏi nói đến sẽ có ai vì bọn họ mà ra mặt. Mà bọn họ ở trong nô lệ doanh khổ khổ lẫn lộn, kết cục cuối cùng cũng là khó thoát khỏi cái chết. Trên sự thật, tiến vào nô lệ doanh trên

cơ bản là chỉ còn con đường chết, có câu nói không chết không ra khỏi, ám chỉ chính là nô lệ doanh, chỉ cần đi vào, có thể còn sống đi ra ngoài trăm người không một. Cùng với cách sống đau khổ như vậy, còn không bằng gia nhập đội quân của Hứa Hải Phong, ít nhất bữa ăn còn được rượu thịt đầy đủ, cho dù chết cũng được thống khoái.

“ Báo tướng quân, Đồng tướng quân cầu kiến.”

Đi theo Hứa Hải Phong là một trăm hai mươi ba người còn sống được hãn hợp thành thân vệ quân, dựa theo hôm qua học được từ Phương Hướng Minh, Hứa Hải Phong đưa bọn họ xuống chinh đồn đội ngũ, nô lệ binh này trước tiên phải nuôi dưỡng mấy ngày, nếu không căn bản không cách nào huấn luyện. Cũng may, mọi người đều được mệnh lệnh, đưa cho hãn những nô lệ còn trẻ khỏe mạnh hơn một chút, nếu là một đám người già yếu, vậy Hứa Hải Phong cũng khỏi cần huấn luyện, trực tiếp đi về từ chức cho xong. Vừa rồi đi đến báo cáo là một trong những thân vệ quân.

“ Mau mời, không, ta tự mình đi là được.” Hứa Hải Phong đi ba bước một ra đại sảnh, quả nhiên nhìn thấy Đồng Nhất Phong đang ngồi ngay ngắn trên ghế, đang chờ hãn xuất hiện.

“ Đồng tướng quân mạnh khỏe.” Hứa Hải Phong chấp tay nói, thời điểm này hãn cũng mang chức thiên tướng, không cần tiếp tục hành lễ thuộc hạ.

“ Chúc mừng Hứa tướng quân vinh thăng.” Đồng Nhất Phong gặp chính chủ tới, vội vàng đứng lên trả lễ.

“ Sao sao, chỉ là nhất thời may mắn, không gì đáng nói.”

“ Hứa tướng quân tuổi trẻ có tài, ngày sau thành tựu khó thể hạn lượng, lão phu sẽ chờ đợi a.” Đồng Nhất Phong a a cười nói.

“ Không dám, không dám...” Hứa Hải Phong nhìn thấy hãn không đề cập đến việc mình nhờ, không khỏi lo lắng trong lòng, nhưng cũng không tiện hỏi tới.

Nguyên lai ngày hôm qua trở lại đình viện, Hứa Hải Phong tìm đến Đồng Nhất Phong, xuất ra một vạn lượng ngân phiếu mình vừa có được, thỉnh hãn giúp đỡ, hỗ trợ cầu mua một trăm vò Túy Nguyệt Tửu. Việc này đối với hãn mà nói, thật sự là quá trọng đại, không chấp nhận có nửa điểm sơ sẩy, cho nên hãn tự nhiên quan tâm.

Bởi vì trong cuộc nói chuyện hôm qua Hứa Hải Phong cũng không có tiết lộ việc mình được thăng quan, cho nên hôm nay Đồng Nhất Phong mới nghe soái doanh công bố mới biết được vị quân sĩ mới đi lính nửa năm này dĩ nhiên trong một ngày đã thăng lên đồng cấp với mình. Liên vội vã lo lắng chạy đi lo việc hãn nhờ vả, ngựa không ngừng vó liền chạy đến.

Thời khắc thấy hãn muốn nói lại thôi, bộ dáng như đứng ngồi không yên, không khỏi buồn cười trong lòng, Hứa Hải Phong hôm nay ở hậu cần bộ lấy rượu ngon chỉ trong nửa ngày đã truyền ra khắp toàn doanh, hãn là trưởng quan cao cấp tại hậu cần bộ thì làm sao không biết. Liên tưởng đến ngày hôm qua Hứa Hải Phong vừa lấy được tiền thưởng liền nhờ hãn đi mua rượu ngon, cùng với biểu hiện lần trước tại Túy Nguyệt Lâu với siêu cấp tửu lượng, ở trong lòng hãn đã nhận định Hứa Hải Phong là một người xem rượu như mệnh mình.

“ Trần lão bản đã đáp lời, bởi vì Túy Nguyệt Tửu sản lượng không cao, cho nên hãn không cách nào xuất ra hết một trăm vò.” Đồng Nhất Phong không nhanh không chậm nói.

“ Thật không? Không cách nào xuất ra hết cũng không sao, ta chỉ muốn biết hãn chịu bán cho ta bao nhiêu?” Hai hàng lông mày của Hứa Hải Phong lại nhíu chặt, nếu như không có rượu này, vậy kế hoạch kế tiếp của hãn căn bản là không cách nào chấp hành, hy vọng chỉ là như bóng trăng trong nước mà thôi.

“ Trần lão bản nói nếu như là Hứa tướng quân cần thiết, vậy hãn vô luận thế nào cũng phải nghĩ biện pháp thỏa mãn. Vốn một vò Túy Nguyệt Tửu là một trăm lượng bạc, nhưng Trần lão bản giảm giá cho người, chỉ cần năm mươi lượng là đủ. Chẳng qua, số lượng thì mỗi ngày Trần lão bản chỉ có thể cung cấp một vò, cấp cho Hứa tướng quân qua cơn ghiền rượu, Hứa tướng quân nghĩ như thế nào?” Đồng Nhất Phong mỉm cười nói.

“ Nguyên lai như thế, này thật đúng là phải tạ ơn Trần lão bản. Từ lần trước mặt tướng nhấm nháp qua tư vị của Túy Nguyệt Tửu, uống rượu khác chỉ như là uống nước lã, không hề có vị đạo. Cho nên mặt tướng mới muốn mua nhiều một chút, ngày sau tùy thời có thể uống dần.” Hứa Hải Phong giải thích.

Hàn huyền vài câu, Đồng Nhất Phong lấy cớ có việc cáo từ mà đi. Mà Hứa Hải Phong có được thần tửu trong tay, không còn tiếp tục lo lắng sau này, bắt đầu đại kế luyện binh của hắn.

11. Chương 11 : Luyện Binh

Hài lòng nhìn phía dưới nổi lên một trận tao động rất nhỏ, hắn biết lời của mình đã nổi lên tác dụng. Từ đêm hôm qua, hắn đã soạn ra xong kế hoạch huấn luyện chi tiết trong ba tháng. Hôm nay mọi thứ đã đầy đủ hết, có thể nói là mọi sự đã chuẩn bị xong.

Bàn tay Hứa Hải Phong vung lên, nói: “ Đem rượu và thức ăn đến.”

Hai mươi chiếc xe lớn từ bên ngoài doanh địa chậm rãi đẩy vào, tới giữa sân, đám thân vệ quân đem nắp xe mở ra, lập tức hương thức ăn ngào ngạt xông vào mũi. Ba ngàn nô lệ binh phía dưới đồng thời hít mũi, đại đa số người miệng không ngừng nuốt nước bọt. Bọn họ ở trong nô lệ doanh chỉ được ăn lương khô cháo nhạt rau cỏ ứa, ngẫu nhiên nhìn thấy vài miếng mỡ đã xem như là mỹ vị, làm sao được ăn đến mỹ vị thịnh soạn đến như vậy. Trời đất bao la không lớn bằng bụng đói, những tiếng cô cô trong bụng lạng yên vang lên.

“ Hiện tại lấy cơm. Các người dựa theo đoàn đội chia làm hai mươi đội, từng xe sẽ bày một trăm năm mươi người. Mỗi người cấp một chén cơm, một miếng thịt, một phần rau, ai ăn không xong thì về nô lệ doanh đi.” Hứa Hải Phong khoa tay múa chân kêu lên.

Trải qua một trận hỗn loạn, rốt cục khi mọi người ăn xong, Hứa Hải Phong lại nói: “ Sau này mỗi ngày ba bữa cơm các người sẽ có thịt để ăn, hơn nữa lượng cơm từ từ gia tăng, chờ bụng các người thích ứng, sẽ không hạn chế, ở chỗ này của ta, thức ăn bao no. Hiện tại mang rượu tới.”

Đám thân vệ quân bưng lên hơn mười vò rượu, mở nắp, lại xuất ra vô số chén lớn, đổ ra từng chén.

“ Cơm đã được ăn, hiện tại uống rượu cho ta, ai không uống hết chén rượu này là vô dụng, chỗ này của ta không cần thứ vô dụng, cũng đi về nô lệ doanh.”

Bên trong nô lệ doanh đại bộ phận đều là hàng binh cùng phần tử phạm tội, vậy tửu lượng tự nhiên không nhỏ, nhìn thấy rượu ngon trước mặt, Hứa Hải Phong không nói bọn họ cũng sẽ không buông tha. Huống chỉ tất cả mọi người nghe thấy được, chỉ cần ở chỗ này sẽ được ăn thịt uống rượu, nếu trở lại nô lệ doanh, đãi ngộ có thể tưởng tượng mà biết. Một bên là thiên đường, một bên là địa ngục, dù là ngu ngốc cũng biết nên chọn bên nào. Dù là có người không biết uống rượu, cũng phải cứng đầu mà uống hết.

“ Rất tốt, các người biểu hiện cũng không tệ, sau này cũng phải như thế, nếu có người không nghe lời, lập tức cắt bước, quyết không lưu tình.” Hứa Hải Phong thấy bọn họ toàn bộ sảng khoái uống sạch, hài lòng gật đầu nói: “ Hiện tại các người hồi doanh nghỉ ngơi, đợi tối ăn cơm gặp lại.”

Sau đó suất lĩnh thân vệ quân cũng không quay đầu lại mà rời đi, chỉ còn lại ba ngàn người nhìn nhau, như lạc vào mộng.

Như thế liên tiếp ba ngày, trong ba ngày này Hứa Hải Phong đều đúng lúc xuất hiện ngay lúc dùng cơm, mỗi bữa cơm đều là rượu ngon thịt ngon, khác chính là, bữa cơm không còn là ba ngàn người tụ lại một chỗ, mà là chia làm sáu đội, mỗi đội năm trăm người chia nhau ăn cơm. Mặt khác, bữa cơm mỗi ngày đều là thời gian chậm hơn trước một chút, tới ngày thứ bảy, Hứa Hải Phong dứt khoát trực tiếp mệnh lệnh ba ngàn quân sĩ tắm rửa sạch sẽ, sau đó dùng cơm, sau khi ăn xong, lập tức hồi doanh đi ngủ, hơn nữa ban đêm không cho phép ra doanh, người vi phạm giết chết không tha. Ngoại trừ việc này ra, không còn yêu cầu gì khác.

Buổi tối ngày thứ mười, Hứa Hải Phong lại như trước, sau đó phát thức ăn, cuối cùng là một chén rượu. Chúng nô lệ uống xong, cũng thói quen hồi doanh đi ngủ. Chẳng qua lúc này thì khác, bọn họ đều cảm giác ý nghĩ mơ hồ, mơ màng buồn ngủ, vừa về trong doanh trường, liền nhào vào thăm, có người còn chưa tìm

được gối đầu đã lăn ra ngủ. Ngẫu nhiên có hai người phát hiện không đúng, nhưng bị được lực trùng kích, bọn họ cũng không thể tránh được.

Hứa Hải Phong tỉ mỉ bày ra bao lâu, vì chính bát rượu ngày hôm nay. Sau khi uống huyết tửu, trong vòng nửa giờ khẳng định sẽ ngủ, nếu là ngày đầu tiên cho bọn họ uống, trong vòng nửa giờ khẳng định không cách nào trở lại trong doanh trường, nếu ngủ lung tung rối loạn, chỉ sợ người mù cũng có thể nhìn ra trong rượu có huyền cơ.

Hắn an bài như vậy có hai mục đích, một là vì che giấu tai mắt người, hắn cũng biết quân đội của mình ở trên chiến trường biểu hiện quá nổi bật, chỉ sợ thời khắc đều luôn có người chú ý người của hắn, cũng sẽ tuyệt đối không ít, ít nhất Cổ Đạo Nhiễm đại soái đối với phương pháp luyện binh của hắn biểu hiện hứng thú thật lớn. Hiện tại mỗi ngày hắn chỉ thưởng rượu cùng thức ăn, vậy vô luận là ai cũng không thể nhìn ra ảo diệu bên trong.

Hai là để tránh người phòng bị, nô lệ binh này tuy là dói thắm, nhưng cũng không phải không có ai đề phòng, theo thân vệ quân quan sát, ít nhất có hơn mười người ở ngày đầu tiên căn bản là không ăn gì, thẳng đến ngày thứ sáu bọn họ mới buông lỏng đề phòng, bắt đầu ăn uống.

Trải qua mười ngày làm động tác này, Hứa Hải Phong rốt cục thành công làm cho tất cả mọi người cùng uống huyết tửu, hơn nữa trọng yếu nhất chính là, tất cả mọi người thuận lợi về doanh trường mới ngủ, không gây cho người hoài nghi.

Mà đêm nay lại là một đêm không ngủ, Hứa Hải Phong phân công cho một trăm hai mươi ba thân vệ, chỉ có được hai mươi người biết chữ, mà có thể viết chữ chỉ được mười lăm người. Ở một giờ sau, mười lăm người này chia nhau tiến vào mười lăm doanh trường, phân biệt hỏi xuất thân lai lịch của từng người, năng lực tinh thông, cũng ghi chép lại cho Hứa Hải Phong để dàng tra duyệt.

Quân doanh nơi này cách thành Tây Kinh hơn ba mươi dặm, là Cổ Đạo Nhiễm chuyên môn dành cho hắn sử dụng để huấn luyện quân sĩ, bên ngoài doanh địa có một vạn quân đội cư trú, mục đích là phòng ngừa đám nô lệ chạy trốn cùng bạo động, đương nhiên còn một mục đích không nói rõ chính là giám thị động tĩnh của Hứa Hải Phong. Đối với điều này Hứa Hải Phong trong lòng đã biết rõ ràng, nên mỗi tối ra lệnh đóng chặt cửa trại, thân vệ quân hai mươi bốn tiếng luân phiên dò xét, một khi phát hiện nhân vật khả nghi liền bắt, nếu gặp phản kháng, đương trường giết chết.

Mỗi mười người ở trong một doanh trường, ba ngàn người cần ba trăm doanh trường. Bọn họ hỏi mỗi doanh trưởng, sau khi ghi chép cũng tốn hao ít nhất một giờ, cũng may bọn họ một khi phát hiện có người biết viết chữ, liền an bài bọn họ cùng làm việc. Hiểu là như thế, ngày thứ hai cũng phải bận rộn suốt một ngày, mới đưa tình huống cơ bản của mọi người sơ bộ bước đầu thống kê đi ra.

Từ ngày thứ mười hai bắt đầu, Hứa Hải Phong chân chính tiến hoành kế hoạch luyện binh. Dưới sự suất lĩnh của đại quái vật Tần Dũng, bọn quân sĩ liều chết quên mình, thật đao thật thương bắt đầu chém giết. Một khi có người bị trọng thương thì kéo vào, uống một chén huyết tửu, ngủ một giờ, khi tỉnh lại thì tinh thần sáng láng, như rồng như hổ.

Ba ngàn người này đến từ trời nam đất bắc, ngũ hồ tứ hải, bên trong có Khải Tác nhân, có đạo cướp thổ phỉ đến từ phương nam Đại Hán, có Thổ Phiên nhân bị Khải Tác nhân diệt quốc, Tây Hạ nhân, còn có Hung Nô nhân có cừ hận trăm năm với Đại Hán quốc.

Mà để cho Hứa Hải Phong cao hứng chính là, ở trong ba ngàn người đã phát hiện ra hai nhân tài ngoài ý muốn.

Một là đế quốc phương nam, một võ lâm cao thủ, tên là Lâm Trường Không, theo chính hắn giới thiệu ở trên giang hồ cũng khá nổi danh, chỉ là vào ba năm trước đắc tội một cừu gia không thể trêu chọc nổi, bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đi xa quê hương, trốn vào nô lệ doanh tị nạn. Người này vốn chính là nhất lưu cao thủ trong chốn võ lâm, sau khi uống xong huyết tửu, võ công tăng tiến, đã chen chân vào hàng ngũ nhất lưu, gần với cao thủ cấp tông sư trong truyền thuyết.

Hứa Hải Phong một khi tra được việc này, liền thay đổi chủ ý, để hắn truyền thụ võ công cơ bản cho bọn quân sĩ. Tuy nhiên công phu chém giết trên chiến trường cùng công phu khéo léo trong võ lâm đương nhiên khác nhau, cũng không phải ai cũng có thể luyện ra được nội công, nhưng luyện được chút công phu cơ

bản cũng có thể tăng cường thể chất, gia tăng năng lực tác chiến đơn độc. Mà Lâm Trường Không từng ở phương tây nhập ngũ ba năm, cũng quả thật sáng tạo ra được một bộ đao pháp cùng quyền cước thích hợp cho quân sĩ, mỗi thức đều là mở rộng, so với lực lượng cùng tốc độ, lại vừa lúc thích hợp uống huyết tửu, cho nô lệ binh có được thân thể tổ chất siêu nhân nhất đẳng.

Về phần tên còn lại, càng làm cho Hứa Hải Phong mừng rỡ. Máu của hắc tuyệt đại đa số người uống vào, chỉ có thể phát huy được một lần tác dụng thay đổi thể chất, sau này có uống, cũng chỉ có hiệu quả chữa thương mà không cách nào tiếp tục đề thăng thực lực.

Nhưng có một loại người có thể gần như vô hạn uống huyết tửu đề cao thực lực bản thân, trong hai ngàn người quân sĩ chống Khải Tác nhân chỉ có một mình Tần Dũng, đây cũng chính là lý do mà hắc ở trên chiến trường lan truyền ra dũng mãnh vô địch, đem công phu thập tam thái bảo khổ luyện đến cảnh giới mười ba tầng mà chưa từng có ai luyện được.

Mà lúc này đây, đồng dạng có một người sau nhiều lần uống huyết tửu, ngoại trừ khôi phục thương thể, kỳ thật sức lực cũng từng bước cao thăng. Hắc là Hung Nô nhân, tên là Triết Biệt, ở trong Hung Nô có nghĩa là thần tiên. Hắc am hiểu nhất chính là bắn cung, trăm bước xuyên dương đó chỉ là việc nhỏ. Nhưng sau nhiều lần uống qua huyết tửu, mắt của hắc, bắp thịt cùng lực tay đều chiếm được sự tăng trưởng không thể tưởng tượng.

Hắc nguyên lai dùng chính là tứ thạch cung, trong vòng trăm thước có thể bắn bách phát bách trúng, mà thời khắc này hắc đổi dùng ngũ thạch cung, đường bắn cao tới hai trăm thước, xa khỏi người thường có thể sánh bằng. Mà theo số lần dùng huyết tửu tăng lên, hắc dùng ngũ thạch cung đã làm cây cung có chút mềm nhũn.

Nói thật, đoạn cuộc sống này, Hứa Hải Phong có thể cung cấp được nhiều máu tươi để hòa vào rượu, tất cả đều nhờ vào công lao của Túy Nguyệt Tửu. Thể chất hắc đặc thù, có thể hấp thu bộ phận tinh hoa trong Túy Nguyệt Tửu chuyển hóa thành máu cho bản thân, nếu không như thế, hắc đã sớm suy yếu đến bất tỉnh nhân sự. Mà sau khi uống nhiều Túy Nguyệt Tửu thì di chứng chính là dục hỏa hoành hành, làm cho Hứa Hải Phong mỗi đêm cực kỳ khó chịu, căn bản là không cách nào ngủ ngon.

Nhưng hắc biết trước mắt là thời khắc mấu chốt, cho dù có lá gan cực lớn cũng không dám đi kỹ viện giải quyết, mà hậu quả cố nén chính là mỗi ngày trở nên táo bạo bất an, huấn luyện cho quân sĩ càng thêm ngoan độc, quả thật có thể dùng một từ “ Ác” để diễn tả, nếu đổi lại là người bình thường, tám chín phần mười là muốn trốn chạy, nếu không chắc phải chết trong huấn luyện doanh. Cũng may quân đội uống huyết tửu lại có khổ hơn mười lần cũng không biết oán hận, mà bị trọng thương lại có được huyết tửu bảo vệ tính mạng, cho nên qua một tháng, cũng không có người nào ngoài ý muốn bỏ mình, ngược lại đã luyện ra sát khí cùng khí phách lạnh lẽo.

12. Chương 12 : Đoạn Cung

Theo một tiếng thanh thúy vang lên, Hứa Hải Phong thở dài một hơi nói: “ Ai..Ta đã biết sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không nghĩ sẽ tới nhanh như vậy mà thôi.”

Quay đầu nhìn Triết Biệt đang yên lặng, tiếp tục nói: “ Ta nói Triết Biệt a..”

“ Dạ..Tướng quân có gì phân phó.”

Bị đánh gãy lời nói Hứa Hải Phong thoáng khựng lại một chút, theo sau cười khổ nói: “ Người cần gì phải dùng khí lực lớn như vậy, xem, đây chính là ngũ thạch cung loại cao cấp a, không ngờ bị người kéo gãy, người muốn ta đi đâu mà tìm cây cung tốt hơn đây?”

“ Hồi bẩm tướng quân, là ngài muốn tiểu nhân toàn lực ứng phó, đề cao kỹ nghệ. Cho nên tiểu nhân mới làm hết sức, không nghĩ tới cây cung này không chịu nổi lực kéo.”

Nghe xong lời của hắc, Hứa Hải Phong hoàn toàn không còn gì để nói, bỏ đi bỏ đi, xem nhưng hắc không đúng, không phải đã biết những người này vốn không thể suy nghĩ ý thức, càng thêm không có khả năng phản kháng lại mệnh lệnh của mình, nếu không hắc thậm chí hoài nghi có phải là Triết Biệt đang cố ý châm chọc hắc hay không.

“ Thôi được, ta hiểu rồi, người trước tiên đi luyện tập công phu khác đi, ta đi đổi cây cung khác cho người.”

Hứa Hải Phong đi tới nhà kho trong quân doanh, mới phát hiện bên trong căn bản là không có cây ngũ thạch cung thứ hai. Kỳ thật, có năng lực kéo tứ thạch cung cũng đã là lực sĩ hiếm thấy trong quân ngũ, có thể kéo được ngũ thạch cung là người có tài bắn cung như thần cũng đã là không có, đại bản doanh của Tây Kinh ở hậu cần bộ cũng có thể vì hần mà chuẩn bị một cây ngũ thạch cung thì cũng đã là lo lắng phi thường chu đáo.

Bỏ đi, nơi này không có thì chưa chắc trong đại doanh lại không có, đã có cây thứ nhất dĩ nhiên phải có cây thứ hai. Hần quyết định chủ ý sẽ đi đến Tây Kinh một chuyến, sự thật ý niệm muốn tìm một cây cung cho Triết Biệt cũng không mãnh liệt. Hần sợ dĩ muốn đến thành Tây Kinh, hoàn toàn là bởi vì một tháng qua, hần đã chịu đủ dày vò khổ sở, trong lòng thật là tưởng niệm Vi Vi, cho nên tìm một lý do đường hoàng để lấy cớ đi Tây Kinh mà thôi.

Mang theo Tần Dũng cùng mười thân vệ quân một đoạn đường dùng ngựa đi rất nhanh thì đã đến thành Tây Kinh. Hứa Hải Phong tuy rất muốn trực tiếp đến Túy Nguyệt Lâu, nhưng thời gian còn sớm, hơn nữa còn có chuyện chính trong người, không thể làm gì khác hơn là đi lo công việc trước.

Đoàn người đã đi tới hậu cần bộ, chỉ danh tìm người quen Đồng Nhất Phong. Chỉ chốc lát, Đồng Nhất Phong tiến vào phòng khách, bên người đi theo một vị văn sĩ ba, bốn mươi tuổi. Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy là quen mặt, nhìn kỹ, mới phát giác ra là Trình Minh từng gặp tại phủ nguyên soái.

“ Đồng tướng quân, Trình tiên sinh.” Hứa Hải Phong vội vàng chào hỏi trước.

“ Khách quý khách quý, Hứa tướng quân đại giá quang lâm, Đồng mạo phạm cao hứng, trách không được buổi sáng hôm nay vừa thức dậy, chim hỉ thước đã hót không ngừng đây.” Đồng Nhất Phong cao giọng cười nói.

“ Làm sao, Đồng tướng quân, mặt tướng vô sự không đến diện tam bảo, ta là tới cầu viện.”

“ Nga, Hứa tướng quân có việc gì khó khăn, chỉ để ý dặn dò một tiếng, chỉ cần lão phu có thể làm được, quyết không chối từ. Thật sự không được, còn có Trình tiên sinh ở đây, tất nhiên sẽ không làm người thất vọng.”

“ Học sinh chỉ là một văn thư nho nhỏ, nếu nhệ vị tướng quân cần đến, học sinh chỉ sợ lực bất tòng tâm.” Trình Minh cười chối từ.

Hứa Hải Phong thoáng xấu hổ cười nói: “ Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là ta có một thủ hạ, rất có vài phần khí lực, buổi sáng hôm nay luyện tập bắn tên, dĩ nhiên đã làm gãy cung, cho nên ta nghĩ muốn đến đây, tìm xem có một cây cung cùng để cấp cho hần.”

Đồng Trình hai người nhìn nhau, đồng thời hướng Tần Dũng đứng sau lưng Hứa Hải Phong nhìn lại, Trình Minh chấp hai tay cung kính nói: “ Vị này chính là Tần Dũng sĩ mà Phương tướng quân sùng bái phải không, quả nhiên là thần lực hơn người, học sinh bội phục.”

Hứa Hải Phong thấy hần hiểu lầm, vừa định giải thích một chút, miệng còn chưa mở ra, chợt nghe Đồng Nhất Phong nói: “ Tần dũng sĩ dũng vũ oanh động ba quân, Phương tướng quân lại xưng tán là Đại Hán đệ nhất dũng sĩ, quả nhiên danh bất hư truyền. Ta lập tức đến kho phòng tìm một cây ngũ thạch cung đến, cấp Tần dũng sĩ sử dụng.”

Hứa Hải Phong cười khổ, cũng không giải thích, nghe Đồng Nhất Phong lại muốn lấy ngũ thạch cung, vội vàng ngăn cản: “ Đồng tướng quân chậm đã, thủ hạ ta hôm nay kéo gãy chính là ngũ thạch cung.”

“ Cái gì?” Lúc này đây cả hai cùng đồng thanh kêu lên.

“ Hứa tướng quân, cung tên của Đại Hán ta chỉ có ngũ thạch, cung thủ có thể kéo được tam thạch, đã là đại lực sĩ, tứ thạch đã là không có mấy người, mà ngũ thạch cung được xưng là bá vương trong cung, người có năng lực kéo ngũ thạch cung, tuy là Thiên Ưng quân đoàn cũng chỉ có ba người. Tần dũng sĩ có thần lực này, có năng lực kéo gãy ngũ thạch cung?” Trình Minh kinh hãi bất chấp lễ phép, trực tiếp hỏi ra.

“ Trình tiên sinh nếu là không tin, vậy để Tần Dũng thử ngay tại chỗ một lần sẽ biết.” Hứa Hải Phong thầm nghĩ tuy sức lực của Triết Biệt thật lớn, nhưng so với Tần Dũng còn chênh lệch khá xa, nếu ngay cả Triết

Biệt cũng có thể kéo gãy ngũ thạch cung, vậy Tần Dũng thì càng khỏi nói. Đáng tiếc Tần Dũng không có thiên phú bẩm tên, nếu không khẳng định so với Triết Biệt sẽ càng xuất sắc.

“ Như vậy đặc tội.” Trình Minh nói với Đồng Nhất Phong: “ Đồng tướng quân, thỉnh mượn ngũ thạch cung dùng một lát.”

“ Được.” Đồng Nhất Phong dứt khoát đáp ứng. Trình Minh chẳng những là cháu của Cổ Đạo Nhiêm, bản thân hẳn còn là con cháu trực hệ của một trong tứ đại thế gia Trình gia, vô luận là thân phận nào cũng không phải một thiên tướng nho nhỏ như Đồng Nhất Phong có thể sánh bằng, nếu hẳn đã phân phó, đương nhiên phải hoàn toàn làm theo.

Chỉ chớp lát, một cây ngũ thạch cung được tinh chế đã bày ngay trước mặt mọi người, Đồng Nhất Phong đưa tay nói: “ Hứa tướng quân, thỉnh thử cung.”

Hứa Hải Phong nhìn Tần Dũng gật đầu nói: “ Tần Dũng, đem cây cung này kéo gãy.”

“ Dạ, tướng quân.” Tần Dũng cũng không nói nhiều, đi ra phía trước, cầm cung, hai tay phân ra kéo dây cung, cũng không thấy hắn dùng sức, liền như vậy tiện tay kéo ra. Chỉ thấy ngũ thạch cung giống như là làm từ giấy, bị dễ dàng kéo thành hình trăng tròn. Tần Dũng tiếp tục phát lực, chỉ thấy trăng tròn biến càng tròn, sau đó “ ba” một tiếng đã bị gãy nát gãy đoạn.

Đồng Nhất Phong hai người lại nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy được vẻ kinh ngạc cực độ, có thể lực kéo gãy ngũ thạch cung, là thần lực cỡ nào, nếu không tận mắt nhìn thấy, nói ra sợ là cũng không có ai tin tưởng.

“ Hay..” Một trận âm thanh ủng hộ vang lên ầm ĩ.

Nguyên lai Đồng Nhất Phong sai người đi lấy ngũ thạch cung, dọc theo đường đi, người nọ tuyên dương khắp nơi, khiến cho mỗi người đều biết Tần Dũng muốn thử lực kéo gãy ngũ thạch cung, lập tức khiến cho oanh động, ở hậu cần bộ ai cũng buông công việc chạy tới đại sảnh quan sát tràng kỳ quan khó gặp này. Khi bọn hắn thật sự nhìn thấy Tần Dũng kéo gãy được ngũ thạch cung được xưng là bá vương trong cung, đã không kềm hãm được tâm tình mà hoan hô.

“ Hay cho một người trời sinh thần lực, Hứa tướng quân có được mãnh tướng như thế tương trợ, chẳng trách có thể sáng tạo kỳ tích.” Đồng Nhất Phong giơ ngón tay cái lên, khen diệu sau, đột nhiên ngũ khí lại chuyển: “ Hứa tướng quân, ngũ thạch cung đã là loại cung mạnh nhất của Đại Hán đế quốc ta, việc này chỉ sợ là ta lực bất tòng tâm.”

“ Ai..” Hứa Hải Phong thở dài, cũng may trước khi đến đã nghĩ tới tình huống đa số sẽ là như thế, cho nên cũng không phải thấp phần ảo não, chỉ là nói: “ Vậy xin mời Đồng tướng quân cho ta mấy cây ngũ thạch cung nữa, tạm thời ứng cấp thôi.”

“ Chậm đã.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người chen ra, tiến lên nói: “ Trình tiên sinh, không biết Khai Thiên Cung của Cổ đại soái có đây không, không ngại cho hắn thử một lần.”

“ Khai Thiên Cung? Là gì vậy?”

Hứa Hải Phong dĩ nhiên không biết, nhưng nhìn thấy mọi người thì thầm, đúng là có nửa số người đang hỏi việc này. Hướng người vừa nói nhìn lại, chỉ thấy hắn tóc bạc đầy đầu, khuôn mặt già nua, nhưng thân thủ tráng kiện, thanh âm to lớn, nên cũng nhìn không ra tuổi tác.

“ Ta nhớ kỹ năm đó đại soái lúc mới đến tây tuyến, từng xuất ra Khai Thiên Cung, ngài nói nếu có người có thể kéo dây cung thành trăng tròn, liền tặng cho. Sau mười năm này, trong tây tuyến đại doanh vô số anh hùng hào kiệt tất cả đều thử một lần, đáng tiếc không có ai kéo được phân nửa, vì vậy việc này đành gác lại, mọi người vì xấu hổ, cũng không hề đề cập tới. Nhưng hôm nay Tần dũng sĩ trời sinh thần lực, có lẽ đúng là chủ nhân của thần cung, Trình tiên sinh sao không bấm cáo đại soái, cho hắn thử một lần.”

Trình Minh ngẩng ra, khoe miệng khê động, nói: “ Nếu là việc mười năm trước, khi đó học sinh còn chưa đi tới đại doanh tây tuyến, nên đã không biết.”

“ Không sao, việc này nằm đó oanh động nhất thời, chỉ cần là lão binh ngoài mười năm đều thập phần rõ ràng, thần cung còn đang đặt ở đại soái phủ, cho mọi người chiêm ngưỡng. Trình tiên sinh, ta và người cùng nhau đi gặp đại soái nói rõ việc này, nói vậy đại soái sẽ không làm trái với lời thề năm đó.”

Trong tiếng kêu gọi của mọi người, Trình Minh không thể tránh được bị lão nhân lôi đi. Hứa Hải Phong nhìn Đồng Nhất Phong hỏi thân phận của lão nhân, được đáp án làm cho hắn bị dọa nhảy dựng, người này chính là bộ trưởng đại nhân của hậu cần bộ, cũng là một trong ba thượng tướng quân của tây tuyến đại doanh Nhĩ Đồng Kiệt.

Cũng không lâu lắm, từ suất phủ truyền đến mệnh lệnh, lệnh đám người Tần Dũng dời đến đại giáo trường, nguyên soái đại nhân muốn ngay toàn quân cho thử thần cung.

13. Chương 13 : Khai Thiên Cung

Đại giáo trường nằm phía thành tây ngoài năm dặm, là một tòa quân doanh lớn nhất của đại doanh tây tuyến, dưới tình huống như nhau, chỉ có quân bộ cao tầng tới đây kiểm duyệt bộ đội mới mở ra sử dụng. Cổ Đạo Nhiệm cố ý lựa chọn chỗ này thử cung, quả thật vượt ra ngoài ý liệu của đại đa số người.

Chờ bọn họ chạy tới đại giáo trường, đã là hơn nửa giờ sau, xa xa nhìn lại, chỉ thấy giữa sân người người tấp nập, ít nhất phải đến cả vạn quân binh gặp nhau nơi đây.

Tới ngay của giáo trường, Hứa Hải Phong đang muốn đi vào, lại phát hiện Tần Dũng vốn luôn đi theo sát lại đột nhiên ngừng chân lại. Hắn kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy đôi mắt Tần Dũng đang ngưng tụ tại một đôi sư tử bằng đồng dựng đứng ngay của đại giáo trường.

“ Người làm gì? Còn không đi mau.” Hứa Hải Phong thúc giục nói. Nếu là người khác uống qua huyết tửu, quyết sẽ không có động tác này, bởi vì bọn họ chỉ biết phụng mệnh làm việc, cần bản không có chủ trương của chính mình. Nhưng Tần Dũng cùng Triết Biệt thì khác, hai người bọn họ bảo trì rất cao tính tự chủ cùng tâm chí tiến thủ, nhưng đối với mệnh lệnh của Hứa Hải Phong cũng đồng dạng chấp hành cẩn thận tỉ mỉ. Tuy nói như thế, nhưng bọn họ cũng rất ít chủ động làm việc gì, cũng giống như biểu hiện của thời khắc này là cực kỳ hiếm thấy.

“ Tướng quân, ta không có binh khí, hai đồng sư tử này tựa hồ rất hợp tay a.” Tần Dũng hàm hậu nói.

Nguyên lai khoảng thời gian này, mỗi ngày Tần Dũng đều uống huyết tửu, khí lực lại đột phá, đã đạt tới mức không thể tưởng tượng, đôi đồng chùy(chùy đồng) đã sớm bị hắn bỏ quên, dựa theo lời của hắn mà nói, cầm cây tầm làm sao mà đi chiến đấu. Nhưng cặp đồng chùy kia cộng lại cũng đã nặng tới ba trăm cân, Hứa Hải Phong có dùng hết khí lực bú sữa mẹ, cũng bất quá miễn cưỡng chỉ giơ lên được một cây mà thôi, tưởng muốn huy động một chút, đều là chuyện vụn vặt không thể làm nổi.

Nhìn hai cây đồng sư tử này, chiều cao một thước, Hứa Hải Phong phồng phồng, mỗi cây ít nhất là trên dưới ngàn cân, nhưng thứ này chỉ dùng để trấn thủ doanh địa, làm sao có khả năng đưa cho hắn đem đi làm binh khí.

“ Việc này sau hãy nói, chúng ta đi trước giáo trường, để đại soái đợi.” Hứa Hải Phong nhượng mảy, vội đi tới hướng chủ tịch thái, Tần Dũng quyến luyến mắt nhìn đồng sư tử, nhưng vẫn đi theo. Đồng Nhất Phong nghe lời đối thoại của hai người không bỏ sót, trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng của Tần Dũng, lại quay đầu nhìn xem hai đồng sư tử đang ngồi, lắc đầu, trong lòng mắng to, người điên, thật sự là một đám người điên.

Chúng kiến thân ảnh đám người Hứa Hải Phong, chúng nhân trong giáo trường tự động tránh ra một con đường hướng tới chủ tịch thái, nhất thời, những lời bàn tán vang lên xôn xao. Tuy nhiên thanh âm của bọn họ cũng không cao, nhưng thanh âm mấy vạn người cùng hợp lại một chỗ, cũng không thể khinh thường. Hứa Hải Phong cho tới bây giờ không có kinh nghiệm qua tràng diện như vậy, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa, rất nhanh cả nội y đều ướt đầm. Về phần Tần Dũng cùng mười thân vệ quân cũng không thêm quan tâm mà chỉ biết đi theo hắn, không thấy nửa phần cử chỉ thất thố.

Tới chủ tịch thái, Hứa Hải Phong ngoài ý muốn nhìn thấy trên đài đã sớm đứng hơn mười người, những người này hắn chỉ nhận ra một mình Phương Hướng Minh. Nhưng mà vừa nhìn phục sức lẫn quân hàm của

bọn họ, hần lập tức bị dọa nhảy dựng, trong số bọn họ quan chức thấp nhất chính là thiên tướng, còn có được mấy phó tướng, xem ra những quan quân chủ yếu của tây tuyến đại doanh ít nhất có nửa số đứng đây. Vì vậy hần phân phó Tần Dũng cùng mười thân vệ quân ở dưới đài chờ đợi, hần cùng Đồng Nhất Phong vội vã lên đài, hướng các tướng quân hành lễ.

Một phen ồn ào qua đi, Đồng Nhất Phong xen lẫn trong chúng tướng giống như cá gặp nước, vô cùng tự nhiên. Mà Hứa Hải Phong khổ nỗi không biết ai, không thể làm gì khác hơn là kéo Phương Hướng Minh ra hỏi nhỏ: “Đại ca, sao người cũng ở chỗ này, đại soái còn chưa đến sao?”

“Ta ở chỗ này là cũng muốn xem náo nhiệt a? Tần Dũng thuộc hạ của người thật sự là lợi hại, dĩ nhiên ngay cả ngũ thạch cung cũng có thể kéo gãy, rất giỏi, như thế nào mà đám thuộc hạ của ta không có được người nào tài giỏi như thế.” Phương Hướng Minh cảm khái ngàn vạn.

“Đại ca nói đùa.” Hứa Hải Phong đắc ý cười nói: “Đại ca, Khai Thiên Cung là thứ gì, như thế nào lại kinh động nhiều người như vậy?”

“Tràng diện lớn lắm sao, trước kia chắc tiểu tử ngươi chưa từng thấy qua phải không?” Lần này đến phiên Phương Hướng Minh đắc ý dương dương nói, nhưng mà chứng kiến bộ dáng như không sao cả của Hứa Hải Phong, nghĩ tới dưới sự mãnh công của Khải Tác nhân mà vẫn có thể kiên thủ hai mươi ngày, còn có tràng diện gì mà chưa thấy qua, lập tức giảm đi hăng hái, hần vốn không biết bộ dáng bình thường này của Hứa Hải Phong chỉ là giả vờ mà thôi.

“Là được, đại ca, mau nói cho ta biết chuyện tình của Khai Thiên Cung đi.”

“Ai, được rồi, nói cho người là được. Khai Thiên Cung xuất từ tay Lữ đại sư công xảo tượng của trăm năm trước, được xưng cả mặt trời cũng có thể bắn xuống, đương nhiên điều kiện bắt buộc là phải có người kéo được dây cung này.”

“Lữ đại sư? Chính là Lữ Phụng Tiên đại sư?” Hứa Hải Phong thất kinh, tuy nhiên hần đã sớm đoán được Khai Thiên Cung có lai lịch bất phàm, nhưng còn là không nghĩ tới nó đúng là xuất xứ từ vị đệ nhất xảo tượng Lữ đại sư.

“Đúng là Lữ đại sư, trăm năm trước, phía nam chợt hiện một con ác giao, dẫn phát tai ương hồng thủy trăm năm khó gặp. Lúc ấy đế quốc năm đại tông sư liên thủ, rốt cục đem ác giao đánh chết, lột da rút gân. Sau đó, gân giao long rơi vào trong tay Lữ đại sư, hần dùng thiên ngoại văn thạch (đá rơi từ trên trời) chế tạo thân cung, gân giao long làm dây cung, trải qua mười năm, rốt cục làm ra Khai Thiên Cung. Cây cung vừa thành, Lữ đại sư tinh lực hao hết, nửa năm sau cũng buông tay qua đời, cây cung này trở thành tuyệt hưởng cuối cùng của Lữ đại sư trong nhân gian.”

Hứa Hải Phong nghĩ tới năm đại tông sư liên thủ trừ ác giao, không khỏi tâm tình chấn động, không thể kềm chế.

“Đại soái đến...”

Hứa Hải Phong giống như trong mộng mới tỉnh, vội vàng cùng chúng nhân hành lễ, lúc này mới nhìn thấy trên đài có thêm mấy người, ngoại trừ Cổ Đạo Nhiễm, Trình Minh ra, còn có Nhĩ Đống Kiệt cùng một vị tướng quân khác, chỉ nhìn hần sóng vai đi cùng Cổ, Nhĩ hai người, khí độ hoành vĩ, đã biết cũng không phải là người tầm thường. Tam đại thượng tướng quân ngoại trừ Nhĩ Đống Kiệt ra, còn lại ở Tây Kinh chỉ có đại thống lĩnh Trương Tấn Trung của Thiên Ứng quân đoàn. Người này nguyên là Thiên Ứng quân đoàn thống lĩnh, sau khi Cổ Đạo Nhiễm được thăng làm nguyên soái, liền tấn thăng làm thượng tướng quân, tiếp tay hết thảy sự vụ của Thiên Ứng quân đoàn, cũng coi được là tâm phúc của Cổ Đạo Nhiễm.

“Hôm nay mọi người gặp nhau tại đây, là vì nguyên nhân gì ta cũng không nói nhiều. Trình Minh, truyền lệnh đi xuống, Khai Thiên Cung ở nơi này, có ai không phục, vô luận là tướng quân hay là binh lính bình thường, cứ việc đi lên thử, chỉ cần có thể kéo được phân nửa, liền thưởng ngàn lượng bạc, nếu có thể kéo đây, vậy có thể cầm cung đi.” Cổ Đạo Nhiễm ngồi chủ vị, đối với những người phía dưới nói: “Lấy cung đến.”

“Rõ, học sinh tuân mệnh.” Trình Minh đứng trước đài, đem lời của Cổ Đạo Nhiễm lập lại một lần. Sau đó tránh người ra, phía sau hần là một cây đại cung màu đen, tạo hình cổ xưa không chút bắt mắt, nếu không

phải tự tai nghe được lời của Cổ Đạo Nhiêm, Hứa Hải Phong căn bản là không sao biết được đây chính là đệ nhất thần cung trong truyền thuyết.

Dưới đài lập tức nổi lên một trận tao động, một gã tướng lãnh tuổi còn trẻ hưng phấn đứng dậy. Nhìn quân hàm của hắn chính là một thiên nhân trưởng.

Người này tại trong quân có danh vọng thật cao, vừa đứng lên đài liền khởi lên từng trận tiếng ủng hộ. Được Cổ Đạo Nhiêm đáp ứng, hắn đứng trước cung, hai tay lập tức cầm lấy Khai Thiên Cung. Chỉ thấy hai tay hắn có chút trầm xuống, hiển nhiên sức nặng của cây cung này ngoài dự liệu của hắn. Nhưng cũng chỉ trầm xuống một chút mà thôi, hắn rất nhanh liền điều chỉnh tư thế, hai chân đứng trung bình tấn, tay trái giơ lên cao cong lại, tay phải cầm dây, đây là tiêu chuẩn chuẩn xác nhất của cung tiễn thủ. Chỉ thấy hắn làm thật tự nhiên, đủ biết là một người dày kinh nghiệm.

“ Thái...” Chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, hai tay dùng sức, Khai Thiên Cung dĩ nhiên bị hắn chậm rãi kéo ra.

“ Hay...” Dưới đài tiếng hoan hô nổi lên không dứt, tất cả hy vọng hắn có thể kéo được dây cung, vì đại doanh tranh danh tiếng.

“ A!” Lúc Khai Thiên Cung kéo được một trong ba phần, mặt hắn đã đỏ rực, cũng rất cực không cách nào kéo thêm phân hào, kiên trì một lát, cuối cùng khí lực dùng hết, chợt buông tha cho.

Tiếng thở dài bên dưới liên tục vang lên, đều vì hắn mà đáng tiếc.

“ Còn có người nào muốn thử?” Trình Minh tiếp tục hỏi.

“ Ta đến...”

Dù sao cây cung này suốt mười năm không thấy mặt trời, những người trẻ tuổi bên dưới đều muốn đi lên thử một lần, nhưng thành tích tốt nhất chỉ được gần phân nửa. Đợi sau mười người, cũng không còn ai dám dễ dàng lên đài.

“ Hứa tướng quân, thuộc hạ Tần Dũng của ngươi ở đâu, vì sao không lên đài thử một lần.” Đợi lâu như vậy vẫn chưa nhìn thấy vị dũng sĩ trong lời đồn, Cổ Đạo Nhiêm không khỏi dò hỏi.

“ Dạ, mặt tướng cũng nên cho hắn thử một lần.” Hứa Hải Phong vội vàng xuống đài gọi Tần Dũng.

Khi Tần Dũng đứng trước Khai Thiên Cung, ánh mắt của mọi người trên đài chủ tịch đều đồng loạt nhìn kỹ trên người của hắn. Đây là dũng sĩ trong truyền thuyết có thể kéo gãy ngũ thạch cung, nếu ngay cả hắn cũng kéo không ra, vậy cây cung này chỉ sợ không ai kéo nổi. Đại danh của Tần Dũng đã sớm lưu truyền trong quân doanh, quân doanh kính nể nhất chính là những dũng sĩ siêu cấp như vậy, đều có hy vọng nồng hậu đối với hắn.

Tần Dũng cũng không thềm để ý chút nào với hàng vạn ánh mắt nhìn chăm chăm, hắn thần nhiên cầm lấy Khai Thiên Cung, cũng không bày tư thế, liền như vậy phân biệt cầm thân cung cùng dây cung kéo ngược ra.

Chúng quân sĩ dưới đài cách khá xa, thấy không rõ lắm, nhưng chúng tướng lĩnh trên đài lại nhìn thấy rõ đến cả con ngươi đều trừng đi ra.

Chỉ thấy Tần Dũng tựa như làm một vận động mở tay thật lớn, hai tay phân ra đến cực hạn. Khai Thiên Cung sớm bị kéo thành trăng tròn, sau đó biết thành tròn hẳn, nhưng cung này quả thật bất phàm, tới bước này mà cũng chỉ có chút biến hình, vô luận là thân cung hay dây cung cũng không hề bị đứt đoạn.

“ Tần Dũng, mau buông tay.” Cũng là Hứa Hải Phong trước tỉnh táo lại, sợ hắn nhất thời cao hứng, đem cung này kéo gãy, khi đó sẽ không thể ăn nói với đại soái.

“ Dạ, tướng quân.” Tần Dũng lên tiếng, tay phải buông ra, Khai Thiên Cung phát ra tiếng kêu to “ông ông” mãnh liệt, tại tay trái của hắn nhảy lên một trận, nhưng tay trái Tần Dũng phẳng phất như kềm sắt, không ngờ vẫn không nhúc nhích.

“ Hay...”

Lúc này đây, tiếng gào diếc tai nhức óc từ dưới đài vang lên ầm ĩ, mà ngay cả đại tướng đức cao vọng trọng như Cổ Đạo Nhiêm cũng phải có chút than thở.

“ Hay cho một bá vương chi sĩ, Tần Dũng, bốn soái nói chuyện sẽ uy tín, từ hôm nay trở đi, cây cung này là thuộc về ngươi.” Cổ Đạo Nhiêm lên tiếng một phen làm mọi người vang lên từng trận ủng hộ.

14. Chương 14 : Uy Chấn Giáo Trường

“ Rõ, đa tạ đại soái.” Tần Dũng lấy cung, cũng không hành lễ, liền như vậy đi tới sau lưng Hứa Hải Phong.

“ Hán tử hàm hậu khá lắm.” Ánh mắt Cổ Đạo Nhiêm di động theo thân ảnh Tần Dũng, đối với cử động vô lễ của hắn không tức giận chút nào: “ Tần Dũng, ngươi còn có yêu cầu gì sao? Cứ việc đưa ra, bốn soái sẽ hết sức thỏa mãn.”

“ Thật sự?” Tần Dũng thoáng nhảy ra, kêu lên: “ Yêu cầu gì cũng có thể sao?”

“ Ha ha, chỉ cần nằm trong năng lực phạm vi của bốn soái, cho dù ngươi muốn tự lĩnh một quân cũng có thể.”

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến cho một trận kinh ngạc, mà ngay cả khốe mắt Hứa Hải Phong cũng không tự chủ nhảy lên một chút. Tự lĩnh nhất quân chỉ có tướng quân mới có được vinh diệu này, tựa như thời khắc cho phép Hứa Hải Phong xây dựng lại đệ ngũ tưng đội, đó chính là tự lĩnh nhất quân. Ai cũng không ngờ tới Cổ Đạo Nhiêm dĩ nhiên lại coi trọng Tần Dũng như thế, ngay cả ý niệm đề bạt hắn làm tướng quân cũng có trong đầu.

Nếu là đổi lại những người khác, đương nhiên là không chút do dự đa tạ hắn, đối với công ân đề bạt của hắn cũng ghi tạc vào tâm, vĩnh không dám quên. Nhưng sau khi Tần Dũng uống qua huyết tửu, ngoại trừ đối với Hứa Hải Phong trung tâm cảnh cảnh, đối với danh lợi tài vật cũng không xem vào mắt chút nào.

“ Ta không muốn lĩnh quân gì cả, ta thậm nghĩ muốn hai kiện binh khí.” Tần Dũng lớn tiếng nói, thanh âm của hắn vang rền cực kỳ, xa xa truyền ra, mấy vạn người trên giáo trường nghe được hết sức rõ ràng.

“ A...” Về thất vọng trên mặt Cổ Đạo Nhiêm chợt lóe lên, lập tức cười nói: “ Được, ở giữa sân đủ mười tám món binh khí cái gì cần đều có, ngươi muốn chọn cái gì cứ việc lấy đi.”

“ Đa tạ đại soái.” Lúc này đây Tần Dũng là thật tâm nói tạ ơn, trong lời nói tiết lộ vẻ vui sướng vô cùng. Ngoại trừ Hứa Hải Phong, ở trên đài đều là các vị tướng quân, lấy lịch duyệt của bọn họ đương nhiên nghe được lời tạ này là khác nhau, trong lòng bọn họ khốn hoặc, đến tột cùng là binh khí gì làm cho hắn cao hứng như thế, chẳng lẽ binh khí này so với Khai Thiên Cung còn muốn lợi hại ngàn vạn lần sao?

Chỉ thấy sau khi Tần Dũng nói lời cảm ơn, cũng không quản độ cao mười thước của chủ tịch thai, liền như vậy đi tới mép đài, suýt một tiếng nhảy xuống.

Chúng tướng quân trong lòng cả kinh, thậm nghĩ người này thấy thế nào cũng không phải là một cao thủ khinh công, lại đột nhiên từ mười thước cao nhảy xuống, chẳng lẽ hắn muốn tự sát? Chỉ nghe dưới đài “ đông” một tiếng vang thật lớn, sau đó thân ảnh Tần Dũng xuất hiện dưới đài, đang phủ bụi trên móng hướng cửa chính giáo trường chạy tới.

Bọn họ ở trên đài tự nhiên là nhìn không thấy, nhưng chúng quân sĩ dưới đài lại nhìn thấy rất rõ ràng, Tần Dũng từ mười thước trên đài cao nhảy xuống, cũng là dọa chúng nhân giật mình, nhưng nhìn thấy thân hình cao lớn trắng kiện của hắn rơi xuống, hai chân chấm đất, phát ra một tiếng vang thật lớn. Đang lúc chúng nhân còn đang lo lắng cho hắn, lại thấy hắn thân nhiên đi về phía trước, bộ dáng kia phẳng phất như không phải đài cao mười thước, mà là một cái bậc thang thấp, lập tức lại phát ra từng trận ủng hộ ầm ĩ.

Chúng kiến phương hướng hắn đi tới, Hứa Hải Phong cùng Đồng Nhất Phong hai người cơ hồ trong lòng vừa động, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hai người hai mắt nhìn nhau, đều nhìn ra đối phương đắm chiêu, chỉ bất quá trong một đôi mắt là xấu hổ cùng bất đắc dĩ, một đôi kia tràn ngập kinh hãi cùng nghi hoặc.

Tần Dũng một đoạn đường chạy đi, xuyên qua đám người, trên đường không biết bị bao nhiêu người vỗ vai, kêu gọi, này đối với hắn đều là vật ngoại thân, không cần để ý tới. Thời khắc này trong mắt hắn chỉ có hai kiện đồ vật, chính là vì hai kiện này hắn mới có thể cố ý đưa ra yêu cầu vừa rồi.

Tới cửa giáo trường, Tần Dũng cười hắc hắc, đi tới trước mặt đồng sư tử bên trái, vươn tay phải đặt lên cổ sư tử, hai tay của hắn thật lớn, toàn bộ mở rộng ra, dĩ nhiên giống như là một chiếc quạt lớn.

Chứng kiến cử động của hắn, người có đầu óc linh hoạt đã đoán được binh khí vừa rồi hắn mới nói là cái gì, nhưng ngoại trừ Hứa Hải Phong ra, những người đoán ra thì chỉ có một ý niệm trong lòng, là người này nổi điên sao? Gia hỏa nặng như vậy cho dù có thể giơ cao lên, nhưng làm sao huy vũ, chớ nói là đi làm binh khí.

Nhưng thấy tay phải Tần Dũng vừa nhấc, dễ dàng đã nâng đồng sư tử đi lên, hắn xoay người đi tới bên phải, như trước lại cầm lên một con đồng sư tử. Hắn cầm hai con đồng sư tử cười tươi rồi huy vũ vài cái, sau đó dùng sức hướng bầu trời ném lên, đồng sư tử cao tới gần cân cao bay lên hơn bốn thước, sau đó nặng nề rơi xuống. Tần Dũng bước lên hai bước, không đợi đồng sư tử rơi xuống mặt đất, liền vươn hai tay, lại bình ổn tiếp được xuống tới. Theo sau hắn về mặt hướng phần đem hai đồng sư tử vỗ vào nhau vài cái, phát ra tiếng “ quang quang” đinh tai nhức óc, mười quân sĩ đứng gần ngay cửa không có tâm lý chuẩn bị, sợ đến té ngã trên mặt đất.

Tần Dũng cười ha ha, đem hai đồng sư tử vác lên vai, bước nhanh như bay chạy về hướng chủ tịch thai.

Lúc Tần Dũng đi ra, tất cả mọi người cười a a nhìn hắn, có người nhiệt tâm lại vỗ vai hắn tỏ vẻ thân thiết. Nhưng thời khắc này hắn khiêng hai đồng sư tử khổng lồ như vậy lỗ mãng đi thẳng vào đám người liền lập tức tạo ra những phản ứng liên tiếp.

Chỉ cần là người không bị mù mắt, đều có thể nhìn ra hai đồng sư tử này phân lượng rất nặng, nếu bị quẹt vào một chút, điều này không phải đùa giỡn, vừa thấy Tần Dũng tới gần, đều theo bản năng lui ra sau. Rồi sau đó những người ở phía sau lại cố gắng chen gần để nhìn được phong thái của Tần Dũng, liền tiếp tục vào nhau, lập tức huyền não đến ngã nhào, cũng may nhờ vậy mà con đường đi tới chủ tịch thai càng thêm nhanh chóng mở ra.

Tần Dũng cũng mặc kệ bên dưới đầy trạng huống gà bay chó sủa có liên quan đến mình hay không, hắn khiêng hai đồng sư tử đi tới dưới đài, liền bước lên thang lầu “ đặng đặng đặng” chạy đi lên.

Thang lầu chủ tịch thai tài liệu làm từ tâm sam mộc, nơi này chính là vì chuyên môn cấp cho thượng cấp kiểm duyệt sử dụng, ai cũng không dám rút đi tài liệu, nhưng hai đồng sư tử cộng thêm thân mình của hắn hiển nhiên đã vượt qua sức nặng mà thang lầu có khả năng thừa nhận. Mỗi bước của Tần Dũng, trên tấm ván gỗ liền phát ra âm thanh răng rắc, đúng là bị gãy ra.

Chờ hắn đi lên đài chủ tịch, một đoạn đường đi lên thang lầu đã lồi lõm bất bình, thê thảm không nỡ nhìn. Hắn đem đồng sư tử phóng lên đài, lập tức phát ra một tiếng vang thật lớn, tất cả mọi người cảm giác được ngay cả cái bàn cũng chộp lên, chúng tướng cũng phải bật lui ra sau một bước.

“ Đại soái, ta muốn hai kiện binh khí này.”

Thời khắc, cả đại giáo trường mấy vạn người không chút tiếng động, yên tĩnh đến mức kim rơi cũng nghe, ánh mắt bọn họ đều tập trung trên người Tần Dũng, trong lòng mọi người đồng thời phát ra tiếng tru lên sợ hãi, đây còn gọi là người sao?

Gặp Cổ Đạo Nhiễm cũng không trả lời, Hứa Hải Phong cực kỳ kỳ quái, thâm nghĩ dưới loại tình huống này, hắn là thật sáng khoái cho hắn mới phù hợp với phong thái của một người thượng cấp, làm như vậy ít nhất đối với việc phần chấn sĩ khí có chỗ tốt lớn lao. Chẳng lẽ vị Cổ đại soái này hẹp hòi như vậy sao?

Nhưng hắn không có nghĩ đến, chính mình từng biết thần lực của Tần Dũng, chính là thấy nhiều không còn lạ, hắn đã không còn cảm thấy có gì không đúng. Nhưng loại lực lượng này đối với người nhìn thấy lần đầu tiên mà nói, là một chuyện thập phần khó có thể tiếp nhận. Đặc biệt là đám tướng lĩnh tự cho mình là anh dũng sa trường, tự cho mình là thiên hạ đệ nhất quân nhân thì càng ảnh hưởng lớn hơn nữa.

“ Hồn trưởng, hai vật này là thần vật quân doanh trấn môn, người như thế nào có thể đem làm binh khí, còn không mau gọi trả lại cho ta.” Hứa Hải Phong thấy không ai đáp lời, không thể làm gì khác hơn là chính

mình đứng ra làm kẻ ác.

“ Rõ, tướng quân.” Tần Dũng tuy không nỡ buông hai kiện này, nhưng vẫn không chút do dự cầm lên hai đồng sư tử, liền muốn xoay người rời đi.

“ Chậm đã.” Cổ Đạo Nhiễm đột nhiên đưa tay nói.

Ai ngờ Tần Dũng không thêm quan tâm, không chút nào để ý tiếp tục đi tới. Hứa Hải Phong thấy tình thế không ổn, vội vàng kêu lớn: “ Xuẩn tài, mau trở lại, không nghe đại soái gọi người sao?” Nói xong, quỳ xuống đối Cổ Đạo Nhiễm nói: “ Bẩm đại soái, thuộc hạ của ta chỉ có được vài phần khí lực, cũng chưa từng học qua được lễ nghi, công việc trước giờ chỉ biết cật sức, làm người cũng vô cùng thô lỗ không chịu nổi, thỉnh đại soái tha thứ tội vô lễ của hần.”

Tần Dũng nghe thanh âm của Hứa Hải Phong, lập tức xoay người lại, đi tới chỗ cũ, chỉ là vẫn khiêng hai đồng sư tử, không có buông xuống.

“ Không sao, người thành thật như thế, bổn soái chỉ có yêu quý, há có tội gì.” Cổ Đạo Nhiễm hướng Hứa Hải Phong khoát tay, để hần đứng lên theo sau nói: “ Nếu Tần Dũng thích hai con sư tử này, vậy bổn soái liền làm chủ một lần, hai đồng sư tử này liền tặng cho hần làm binh khí.”

Dưới sự cho phép của Hứa Hải Phong, Tần Dũng dập đầu nói cảm ơn.

“ Tần Dũng, bổn soái hỏi người một lần nữa, người có bằng lòng tự lĩnh nhất quân vì bổn soái hiệu lực hay không?” Cổ Đạo Nhiễm đột nhiên lại hỏi một lần nữa.

“ Không cần, hiện tại ta đi theo Hứa tướng quân, qua rất khá.” Tần Dũng một ngụm từ chối, trong lời nói không có chút nào kính ý.

Cổ Đạo Nhiễm cũng không đáp lời, hần nhìn kỹ lên mặt Tần Dũng nửa giây, rồi sau đó quay đầu nhìn Hứa Hải Phong. Hứa Hải Phong cúi đầu đón nhận ánh mắt của hần, lại ngoài ý muốn phát hiện trong đôi mắt này đã để lộ ra một tia sát khí. Chuyện này làm hần cả kinh không nhỏ, mồ hôi lạnh của Hứa Hải Phong chỉ thoáng chút đã làm ướt đầm lưng, hần chỉ cảm thấy tay chân phát lạnh, trong đầu một mảnh hỗn loạn, không ngờ không biết nên làm thế nào cho phải.

“ Chúng tướng sĩ, bổn soái vừa mới được quân bộ truyền lệnh, trước sẽ hồi kinh, bệ hạ có lệnh, chúng tướng sĩ đều có phần thưởng. Ngoài ra...” Cổ Đạo Nhiễm quét mắt nhìn chúng nhân dưới đài, phát ra một câu như phá tan trời đất: “ Hoàng đế bệ hạ đã xuất kinh, chuyến này ngài ngự giá thân chinh, đích thân tới tiền tuyến. Hy vọng các vị có thể toàn lực ứng phó, tận tâm giết địch, dưới sự chỉ đạo anh minh của bệ hạ, nhất cử đem Khải Tắc nhân hoàn toàn đuổi về nước.”

“ Nga...” Tinh thần chúng quân sĩ đại chấn, đồng thời cuồng hô một tiếng, theo Cổ Đạo Nhiễm nhắm hướng đông bái lạy, hô to: “ Bệ hạ vạn tuế...vạn tuế...vạn vạn tuế...”

15. Chương 15 : Suất Phủ Mật Nghị

“ Cửu phụ, xem ngài hôm nay từ giáo trường về liền buồn bã không vui, tựa hồ có tâm tư gì sao?” Trình Minh rót đầy rượu cho Cổ Đạo Nhiễm, cẩn thận hỏi.

“ Không sai.” Cổ Đạo Nhiễm giơ lên chén rượu, nhìn rượu bên trong chén, phảng phất như tự nhủ: “ Trong nháy mắt ta đã nhập ngũ hơn bốn mươi năm, tới tây tuyến nhậm đại thống lĩnh Thiên Ưng quân đoàn có hai mươi năm.”

Trình Minh không hiểu ý hần, không thể làm gì khác hơn là nói theo lời hần: “ Đúng vậy, năm cửu phụ mới nhậm chức đại thống lĩnh chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, là đại thống lĩnh trẻ nhất trong năm đại quân đoàn từ trước tới nay.”

“ Không sai, nguyên nhân chính là do năm đó tư cách của ta không đủ, nên không trấn áp được đáp kiệt ngao trong quân, vì vậy cửu mẫu người mới hướng nhạc phụ đại nhân mượn Khai Thiên Cung, nhượng cho ta ở đại giáo trường trong quân, phóng lời đi xuống, ai có thể kéo cung này liền mang tặng. Kết quả, trong quân những người có vũ lực đều vô cùng kích động, nhưng bọn hần hưng phấn mà đến, thất bại mà về, mười

vạn tướng sĩ lại không người có thể kéo được nửa cung. Sau đó, kết quả là đại bá của người, dưới ánh mắt mọi người, thật sự để hắn kéo ra được bảy thành. Từ đó về sau, bốn soái ra lệnh, không người nào dám tiếp tục phản đối, có lẽ xong việc, có thể nói thành tựu hôm nay của bốn soái, công lao của Khai Thiên Cung là không thể không có.”

“ Nguyên lai còn có điển cố như vậy, nhưng tới bây giờ không nghe đại bá đề cập qua.” Trong lòng Trình Minh kì quái, nghe giọng nói của Cổ Đạo Nhiễm tựa hồ đối với Khai Thiên Cung niệm niệm không quên, nhưng hắn trong ngày thường cũng không phải là người hẹp hòi như vậy.

‘ Người nghĩ là ta không nỡ bỏ Khai Thiên Cung sao?’ Nhìn Trình Minh liếc mắt, Cổ Đạo Nhiễm trào phúng nói.

“ Minh nhi không dám.” Trình Minh vội vàng cúi người hành lễ, cúi đầu, tránh ánh mắt Cổ Đạo Nhiễm.

Cũng may Cổ Đạo Nhiễm không có ý truy cứu, mà là tiếp tục nói: “ Cây cung này trong dĩ vãng không ai dùng được, ở lại chỗ của ta cũng là lãng phí, hôm nay thần binh gặp được danh chủ, coi như là kết liễu một đoạn tâm sự. Ta không phải là lo lắng Khai Thiên Cung, mà là lo lắng chủ nhân của nó.”

“ Tần Dũng?” Trình Minh nghi hoặc khó hiểu hỏi: “ Người này tuy có thần lực hơn người, nhưng dù sao chỉ là lỗ phu, cửu phụ cần gì lo lắng.”

Có chút lắc đầu, Trình Minh nhìn không ra hắn đang gật hay lắc đầu: “ Không phải Tần Dũng.”

“ Không phải Tần Dũng? Đó là...Hứa Hải Phong?” Trình Minh nhướn mày, mạnh ngẩng đầu lên, kinh hô.

“ Minh nhi, người biết năm đó nhị thúc tổ của người sau khi nhìn thấy cây cung này, từng nói qua một câu gì sao?”

“ Nhị thúc tổ? Lão nhân gia cũng từng bình luận qua cây cung này?” Trình Minh kinh động.

Nhị thúc tổ trong miệng hắn chính là một vị tông sư cấp cao thủ duy nhất một trong tứ đại thế gia Trình Huyền Phong. Tứ đại thế gia ba người phương bắc một phương nam, nhưng Trình thị ở nam phương nổi danh nhất, nguyên nhân lớn nhất chính là một trong ba đại tông sư của Đại Hán đế quốc chính là Trình Huyền Phong xuất thân từ Trình gia.

“ Đúng vậy, năm đó lão nhân gia có thử qua cung này, nói một câu “ Không ai kéo nổi”.”

“ Lão nhân gia nếu nói “ không ai kéo nổi”, dĩ nhiên là không sai, vậy hôm nay như thế nào...” Trong lòng Trình Minh, lời của Trình Huyền Phong chính là miệng vàng lời ngọc, quyết sẽ không sai.

“ Minh nhi, người nói một người nặng nhất là bao nhiêu?”

“ Đại khái không vượt qua bốn trăm cân.”

“ Tần Dũng kia nhiều nhất là không thể vượt qua bốn trăm cân, đúng không?”

“ Theo Minh nhi nhìn thấy, tuyệt đối không có.”

“ Vậy Tần Dũng vì sao có thể nhắc lên hai đồng sư tử, hơn nữa còn dễ dàng tự nhiên, lại còn dư thừa lực lượng.”

“ Minh nhi cũng vô cùng khó hiểu, hai đồng sư tử này mỗi con nặng không dưới tám trăm cân, hắn một tay có thể vận chuyển như bay, quả thực là không phải sức người có khả năng làm được.”

“ Hắc hắc, đúng là không ai làm nổi. Minh nhi, người có từng nghe nói qua từ xưa tới nay, có ai có thể giơ lên một vật mà vượt qua sức nặng bản thân gần mười lần, Tần Dũng này cũng là không đơn giản.”

Trong đầu Trình Minh lại hiện ra tình cảnh Tần Dũng vác hai đồng sư tử đi lên chủ tịch thai, lập tức rung mình: “ Sự dũng mãnh của người này đúng thật là bình sinh ta mới thấy.”

“ Nếu không như thế, hôm nay sao ta lại lần thứ hai ý bảo hắn gây dựng tân quân, ngày sau cho bình cấp với Hứa Hải Phong. Cơ hội thắng chức như thế, hắn dĩ nhiên lại không chút nghĩ ngợi, liền dễ dàng một ngụm từ chối. Trên đời này không có binh lính nào không nghĩ tới muốn làm tướng quân, ta xem hắn đối với mệnh lệnh của Hứa Hải Phong duy mệnh là từ, hiển nhiên là không muốn cùng hắn tách ra.”

“ Đúng vậy, không chỉ là hấn, phàm là một trăm hai mươi ba người còn sống trong chiến dịch đều là như thế, thật không biết Hứa Hải Phong đến tột cùng có mị lực gì, có thể được nhiều dũng sĩ như vậy thật tình thuần phục.”

Cổ Đạo Nhiêm trầm ngâm một lát mở miệng nói: “ Minh nhi, Hứa Hải Phong gây dựng tân quân đã có một tháng, thành tích như thế nào?”

“ Theo phó tướng của Hứa Hải Phong truyền đến tin tức, Hứa Hải Phong luyện binh rất lạ, mười ngày đầu tiên chỉ là ăn uống đi ngủ, mười ngày sau mới là chính thức huấn luyện, nhưng ngoài việc thủ đoạn huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, phương thức lại càng hung hiểm vạn phần, nhưng kỳ quái chính là, đám nô lệ binh dĩ nhiên có thể chống đỡ được, đến nay không có thương vong ngoài ý muốn. Hai mươi ngày sau đó, đội ngũ này đã có đủ quân uy.”

“ Đủ quân uy, Minh nhi, người cũng từng suất lĩnh binh, người cho rằng hai mươi ngày thời gian có thể tạo ra binh lính đủ quân uy sao?”

Trình Minh chần chờ nói: “ Nếu như trong quân đều là phục viên binh, Minh nhi có lẽ có thể làm được.”

“ Nếu đều là nô lệ binh?”

“ Không có khả năng, nô lệ binh đều là lẽ loi mà thành quân. Chỉ sợ đương thời ngoại trừ người này, không có ai có thể làm được điểm ấy.” Trình Minh cảm thán nói: “ Nhìn thủ pháp của hấn tựa hồ là thi ân trước, chẳng lẽ...”

“ Cơm rượu mười ngày là có thể nhượng cho ba ngàn nô lệ cam nguyện vì hấn hiệu mệnh sao? Rượu cơm này cũng không tránh khỏi quá giá trị đi thôi.” Cổ Đạo Nhiêm cười lạnh nói: “ Nếu cho bọn hấn mười ngày rượu thịt thật ngon, lại có thể làm cho đám nô lệ liều chết vì hấn, vậy trên thế gian này còn ai có được đường sống, đừng nói Khải Tác nhân, cho dù là Hung Nô nhân cũng không là gì. Đại Hấn ta đã sớm thống nhất vũ nội, thiên hạ vô địch.”

“ Dạ, cửu phụ giáo huấn rất đúng.” Trình Minh xấu hổ cúi đầu.

“ Minh nhi, người xem Hứa Hải Phong là người thế nào?”

“ Nhìn biểu hiện của hấn tựa hồ là một kẻ nhất gan sợ chuyện, tham luyện quyền thế, lại còn xem rượu như mệnh.”

“ Nếu là các người gặp mấy lần biểu hiện này mà xem, hấn chứng thật là một tiểu nhân vật như thế. Nhưng người ngầm lại xem, nếu hấn thật sự là người như vậy, lại làm sao có thể thu phục được bậc thiên hạ vô song chi sĩ như Tần Dũng, lại làm sao có thể làm cho hơn trăm dũng sĩ sẵn sàng chết vì hấn.”

Trình Minh vỗ tay, nói: “ Không sai, người này biểu hiện không đồng nhất, là tại vì sao?”

“ Ta cũng đoán không ra, chẳng qua người này thâm sâu, cũng là bốn soái bình sinh mới thấy, nếu không phải biết được chiến tích của hấn, lại chứng kiến biểu hiện của Tần Dũng, ngay cả tầm mắt của ta mà cũng nhìn không ra sơ hở chút nào, cơ hồ cũng đã bị hấn giấu diếm qua mặt. Dám làm như thế, thật là trong lòng có ý bất lương.”

“ Cửu phụ, chúng ta phải làm như thế nào?”

“ Đề cao cảnh giác, lấy bất biến ứng vạn biến. Sớm muộn gì có một ngày hấn lộ ra chân tướng.”

Thời khắc Hứa Hải Phong đang trên đường trở về quân doanh, hấn tự nhiên không biết Cổ Đạo Nhiêm hai người đang mật nghị trong suất phủ. Hấn nguyên bốn ý định sau khi lấy được vũ khí, liền lưu lại thành Tây Kinh một đêm, thuận tiên đi Túy Nguyệt Lâu thăm Vi Vi, nhưng điểm sát khí trong mắt đại soái lại làm cho hấn đứng ngồi không yên, tâm thần có chút không tập trung. Vừa ra đại giáo trường, hấn tạ tuyệt Đồng Nhất Phong cùng Phương Hướng Minh giữ lại, ngay cả cơm cũng không dám ăn, lấy cớ còn phải huấn luyện binh sĩ, lập tức giục ngựa chạy nhanh về quân doanh.

Vốn dựa theo tốc độ của bọn họ đã sớm về tới quân doanh, nhưng Tần Dũng có được hai kiện binh khí vừa tay, nhưng hai bảo bối này không phải chuyện đùa, vô luận là ngựa nào cũng không thể cưỡi được, mà ngay

cả xe ngựa cũng không chờ nổi. Mà bên trong chúng nhân, ngoại trừ Tần Dũng, cũng quả thật không có ai vác được dù một kiện. Bất đắc dĩ, Hứa Hải Phong đành phải hạ lệnh, chúng quân sĩ xuống ngựa đi bộ.

Nhưng hai kiện vũ khí trên vai Tần Dũng quá ngạc nhiên cổ quái, muốn không gây chú ý cho người cũng không được. Dọc theo đường đi bị người chỉ trở, cũng may tốc độ mọi người không chậm, không bị mọi người vây xem như động vật quý hiếm. Kỳ thật, xem thể tích hai đồng sư tử, ở xa xa bàn tán còn dám, thật muốn tới gần, còn không có bao nhiêu người có lá gan đó.

Thật vất vả về tới quân doanh, Hứa Hải Phong biết rõ không có hiệu quả gì, tức giận trùng trùng mắng Tần Dũng một phen, ngoài ý muốn phát hiện người này hình như lại cao lớn không ít. Nhớ kỹ lúc đầu gặp hắn thì hắn chỉ cao hơn mình một cái đầu, nhưng hiện tại chính mình dĩ nhiên chỉ đứng đến ngực bụng của hắn mà thôi. Người lớn như vậy còn có thể phát dục, nghĩ đến cũng là công lao của huyết tửu, khí lực hắn không những tăng, mà thân thể cũng cao lớn lên theo.

Đem Khai Thiên Cung mà Tần Dũng lấy được giao cho Triết Biệt, Triết Biệt toàn lực kéo cung, quả nhiên không cách nào kéo hết, chỉ có thể miễn cưỡng kéo ra được bảy thành.

Hứa Hải Phong cũng không nổi giận, mỗi ngày tiếp tục cho hắn uống huyết tửu, một tháng sau, Triết Biệt đã có thể kéo cung dễ dàng, hai tháng sau, Triết Biệt lại kéo cung, trong mắt quả thực giống như đang kéo một món đồ chơi hình cung không khác biệt. Chẳng qua, trải qua khoảng thời gian thí nghiệm này, Hứa Hải Phong cũng đã biết bọn họ không thể vô cùng vô tận hấp thu công hiệu của huyết tửu mang tới. Tới một trình độ nhất định, thực lực của bọn họ cũng dừng lại, không hề đề cao. Mà tình huống cụ thể cũng tùy người mà khác nhau, Tần Dũng lực lượng hiển nhiên là dồi dào trong thân thể, lực lượng to lớn, không ai địch nổi, thập tam thái bảo khổ luyện đã đột phá tầng thứ mười ba, đạt tới một bước không thể tưởng tượng, nhưng ngoại trừ việc đó, khinh công của hắn cũng không cao lắm, nếu cách hắn xa xa, hắn cũng không thể đánh tới được.

Về phần thiên phú bản tên của Triết Biệt, lực lượng của hắn tuy không thể sánh kịp Tần Dũng, nhưng nhân lực của hắn, bắp thịt cùng chuẩn xác thì lại đạt được cảnh giới không thể tưởng tượng. Mắt của con người vốn không thể nhìn thấy được thứ gì quá xa, nhưng mắt hắn lại giống như mắt ưng, có thể thấy được cả một sợi tóc bên ngoài ngàn thước, Khai Thiên Cung trong tay, trong vòng ngàn thước, tuyệt không bắn lầm.

Mà ba ngàn nô lệ binh cũng đã hoàn toàn huấn luyện xong, đến bây giờ Hứa Hải Phong rất cục mịch yên lòng.

16. Chương 16 : Kiểm Duyệt

Tuy là hiện tại hắn cũng miễn cưỡng đi vào hàng ngũ tướng quân, nhưng so sánh với thống suất cả tây tuyến đại doanh, vị thiên tướng tạm thời như hắn ngay cả đánh rắn cũng không phải. Hắn cũng không phải không nghĩ qua, dùng huyết tửu cho Cổ Đạo Nhiễm uống. Nhưng thứ nhất không có cơ hội, thứ hai, di chứng sau đó của huyết tửu hắn rất rõ ràng, nếu Cổ Đạo Nhiễm đột nhiên biến thành người hầu của hắn hoặc là hỏi gì cũng không biết, vậy cả tây tuyến chỉ sợ sẽ hoàn toàn rối loạn, cuối cùng kẻ đắc thắng chỉ là Khải Tác nhân. Cho dù không có Khải Tác nhân uy hiếp, nhưng vị thống suất lại biến thành như thế sẽ làm cho người ta nhìn ra sơ hở, đến lúc đó lại làm sao giải quyết. Vì thế ý niệm này đã bị Hứa Hải Phong ném ra khỏi đầu.

Hắn quyết định chủ ý, sau này tận lực giảm bớt cơ hội gặp mặt Cổ Đạo Nhiễm, làm người càng phải nên cúi thấp, tóm lại, không thể để cho Cổ Đạo Nhiễm gia tăng ý muốn bắt lợi đối với mình trong đầu thêm nữa.

Tuy là khoảng thời gian này Hứa Hải Phong đóng cửa huấn luyện, hai tai không nghe chuyện bên ngoài, nhưng chuyện ngữ giá thân chinh kinh thiên động địa như vậy muốn không biết gì cũng khó. Trong đại doanh tiếp báo một ngày truyền tới ba lần, hoàng đế bệ hạ ở nửa tháng trước rốt cục đích thân tới tiền tuyến hơn nữa còn mang đến một trong năm đại quân đoàn được xưng trang bị tốt nhất, được huấn luyện cực mạnh, chính là cấm quân Hoàng Long quân đoàn. Dưới hai đại quân đoàn đồng tâm hiệp lực, phòng tuyến của Khải Tác nhân như băng tan nhanh, Đại Hán quân thể như chẻ tre công kích tan vỡ một thành trấn, bắt trên ngàn vạn địch quân làm tù binh, lấy được vô số tiền lương. Tình huống như thế thẳng đến nửa tháng trước mới bị áp chế xuống tới.

Người Khải Tắc trước khi Đại Hán đánh đến biên cảnh đã diệt Thổ Phiên quốc, vì tiến công Đại Hán, bọn họ đem Lâm An thành của Thổ Phiên quốc làm thành đại bản doanh tạm thời tại đông phương, mấy năm qua tích lũy vô số vật tư, hơn nữa còn khoách kiến lại một lần. Khi Khải Tắc nhân bị chiến bại toàn tuyến tin tức được truyền ra, biết đã không còn cách nào vãn hồi bại cục, cho nên bọn họ phát ra mệnh lệnh co rút lại toàn tuyến, đại bộ phận quân tinh nhuệ của Khải Tắc nhân đều tích tụ đến Lâm An thành, trước mắt quân chính quy của Khải Tắc nhân bên trong thành Lâm An đã không dưới mười vạn, hơn nữa những thương nhân từ xa tới đông phương, hay những tên đào phạm, những thanh niên có thể tác chiến lên tới mười lăm vạn người.

Đại Hán quân có thể thuận lợi lấy được chiến quả huy hoàng như thế, có liên quan đến vị chủ động tránh né của Khải Tắc nhân, rất nhiều địa phương thủ quân căn bản là do năm đó Khải Tắc nhân chinh phục qua, chính là Thổ Phiên nhân, bọn họ vô luận là trang bị, sĩ khí, hay năng lực tác chiến đều kém khá xa so với hai đại quân đoàn. Đại Hán quân một đường đi tới, dĩ nhiên chỉ gặp toàn là đầu hàng nhiều hơn so với chống cự.

Lâm An thành là chỗ giao giới, là một quan tạp quan trọng vô cùng, Đại Hán quân cuối cùng đã đi tới bên dưới tòa đại thành nguy nga hoành vĩ này.

Ở chỗ này, hai đại quân đoàn gặp phải sự chống cự mãnh liệt chưa từng có trước đó, đến tận đây bọn họ mới biết được, lúc trước chỉ toàn là gặp phải bộ đội hỗn tạp yếu ớt. Tinh nhuệ quân chân chính của Khải Tắc nhân tuyệt đối không thấp hơn bọn họ. Đại Hán quân lục tục tăng viện, đợi khi hoàng đế bệ hạ cùng chúng tướng lĩnh đi tới thành, tổng binh lực của Đại Hán quân đã đạt tới hai mươi lăm vạn kinh khủng đồ sộ. Nhưng Khải Tắc nhân sớm có chuẩn bị, bọn họ trầm tĩnh ứng chiến, không kiêu không nóng, thêm nữa trong thành vật tư đầy đủ, nửa tháng sau, Đại Hán quân bởi vì luôn công thành, cho nên thương vong thảm trọng, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ còn chưa đợi được Khải Tắc nhân chết hết, Đại Hán quân coi như xong đời. Dưới vạn bất đắc dĩ, hoàng đế bệ hạ không thể làm gì khác hơn là hạ lệnh tạm dừng tiến công, tình huống cứ như vậy nằm trong trạng thái giằng co.

Dưới dạng tình thế này, Hứa Hải Phong đã nghênh đón vị tướng quân đại nhân đầu tiên trong ba tháng huấn luyện đã tới.

“Đồng tướng quân, ngài sao lại rảnh rỗi đến chỗ địa phương nhỏ nhoi của ta đi dạo a?” Thân thiết kéo tay Đồng Nhất Phong, nếu người không biết nhìn thấy, còn tưởng rằng quan hệ của hai người vô cùng thân thiết. Trên sự thật, quan hệ giữa hai người thật đúng là không tệ, ít nhất có thể xưng là bằng hữu rượu thịt.

Đồng Nhất Phong thở dài nói: “Không đối gặt lão đệ, mấy ngày này, hậu cần bộ chúng ta bận rộn đến bốn chân hướng lên trời, ai còn có thời gian nhàn rỗi a.”

Hứa Hải Phong đồng tình gật đầu, chỉ cần ngẫm lại Đại Hán quân hơn ba mươi vạn quân đội mỗi ngày cần tiêu hao, còn có tù binh, những khu chiếm lĩnh vô số hỗn độn sự vụ đều quy về cho hậu cần bộ, Hứa Hải Phong cũng biết lời này của hắn cũng không có nửa điểm khoa trương.

“Ta đến nơi đây, là thuận tiện xem thành quả huấn luyện trong ba tháng nay của lão đệ thế nào.” Đợi hai người tới đầu trường, Đồng Nhất Phong ngồi xuống uống trà cho thân vệ quân dâng tới, mới mở miệng nói.

“Nga, ba tháng đã tới, nhưng sao quân bộ lại phái ngài đến đây?” Hứa Hải Phong kỳ quái hỏi, phải biết rằng tác chiến bộ cùng hậu cần bộ chính là hai chuyện khác nhau, tướng lĩnh có thể nghiệm thu trong quân chiếm một bó to, khi nào lại đến phiên một thiên tướng của hậu cần bộ đến kiểm tra.

“Ai, đừng nói nữa, lần này bệ hạ bị nhục tại Lâm An, mặt rồng giận dữ, hạ xuống mệnh lệnh, Lâm An không phá, tất cả tướng lĩnh không được lui về. Nếu ta không phải thuộc hậu cần bộ, thật đúng là không dám tới tìm người đầu. Đây không, Cổ đại soái biết ta phải về điều khiển một nhóm vật tư, cố ý mệnh ta tới đây đi thăm một chút. Nếu quân đội của người có thể ra trận, vậy để các người theo ta đi cùng trọng đội cùng đi Lâm An thành.”

Hứa Hải Phong nhướng mày, Đồng Nhất Phong nói nghe dễ dàng, cái gì gọi là có thể lên đài, này không phải nói rõ là xem thường quân đội của mình sao. Chẳng qua điều này không thể trách hắn, vô luận là ai, nếu biết thủ hạ của Hứa Hải Phong có ba ngàn nô lệ binh, hơn nữa chỉ trải qua ba tháng tập huấn, chỉ sợ

công phu đến để liếc mắt nhìn cũng cảm thấy phiền. Dám bắt người vỗ ngực cam đoan, khẳng định bọn họ không hề có chiến lực chỉ sợ tuyệt đối không ít.

“Đã như vậy, xin mời Đồng tướng quân đi trước kiểm duyệt bộ đội, nếu thấy là được, chúng ta liền ra đi thôi.”

“Được, ta ở chỗ này chờ người, người cho bọn họ đi liệt đội đi, nửa giờ đủ chứ?”

Hứa Hải Phong muốn ngừng cả hô hấp, nửa giờ, nếu muốn nửa giờ mới có thể xếp thành hàng liệt, vậy quân đội này không nên ra chiến trường mới tốt, nếu không cũng chỉ đành chịu chết, thậm chí có thể liên lụy đến người khác. Miệng hắn khẽ nhúc nhích, gian nan xuất ra vẻ tươi cười, nói: “Hắn là đủ rồi.” Nói xong, hắn phát tay với Lâm Trường Không: “Mệnh lệnh bộ đội liệt đội.”

Lâm Trường Không cúi người hành lễ, cũng không nói lời nào, trực tiếp đi ra ngoài.

Đồng Nhất Phong ngồi trên ghế, cùng Hứa Hải Phong người hỏi người đáp tán gẫu, kỳ thật cũng muốn nghe động tĩnh ngoài cửa, nhưng từ khi Lâm Trường Không đi ra ngoài, liền giống như đá trầm biển rộng, không hề tin tức. Mà ngoài cửa cũng không vang đến thanh âm quân đội tập trung. Qua năm phút, hắn nhin không được quan tâm nói: “Lão đệ, vị thủ hạ kia của người xem ra không biết làm việc, hay là người tự mình đi xem đi, hoặc là cho Tần Dũng ra mặt, hắn hẳn là có thể trấn áp được đám nô lệ đáng chết này.”

Hứa Hải Phong hài hước cười, nói: “Có lẽ, không bằng thỉnh Đồng tướng quân cùng ta đi ra được không?”

Đồng Nhất Phong âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ người thật không hiểu hay giả vờ không hiểu, ta đây là muốn cho người có đường lui, lại bảo ta cùng đi, không cách nào trốn tránh trách nhiệm, ta cũng đành nói thật, xin lỗi người. Trong lòng hắn nghĩ, kéo vải lên, ngẩng đầu vừa nhìn, lập tức toàn thân run lên, hai chân như nhũn ra, cơ hồ đứng không vững.

Nguyên lai, bên ngoài trường vốn trống rỗng khi hắn đi vào, không biết khi nào đã đứng đầy vô số hán tử hình thể bưu hãn, đàng đàng sát khí. Đám người này tuy tay không, nhưng hai tay chấp sau lưng, hai mắt nhìn phía trước, hai chân song song đứng thẳng, chỉnh tề liệt đội có một cỗ sát khí sâm nghiêm. Làm cho lòng người cơ hồ nhảy dựng chính là ánh mắt của họ, trong ánh mắt họ tràn ngập bạo ngược khí thế có thể hủy diệt hết thảy, ánh mắt nhìn Đồng Nhất Phong giống như là nhìn một cỗ thi thể, ngoại trừ việc đó, không còn gì khác. Nếu chỉ có một người như thế, cũng chỉ làm Đồng Nhất Phong thoáng giật mình mà thôi, nhưng nếu là trăm người, ngàn người đồng thời có được ánh mắt này, vậy áp lực hình thành đã đến mức khó thể tưởng tượng. Đồng Nhất Phong có thể đứng được trong loại tình huống này, đã là cực kỳ khó được.

“Hứa tướng quân, này... Đây là của người...đội ngũ nô lệ binh của người sao?” Đồng Nhất Phong lắp bắp hỏi, hắn bị quân uy cường thịnh trước mắt trấn áp, không còn chút thái độ nhàn nhã vừa rồi.

“Đúng là đệ ngũ tưng đội của tiểu tướng, còn phải thỉnh Đồng tướng quân chỉ giáo nhiều hơn.” Hứa Hải Phong đắc ý dương dương nói.

“Bọn họ...bọn họ đi ra khi nào vậy?”

“Đi? Đồng tướng quân đã quên sao? Ta không phải ngay trước mặt ngài ra lệnh cho hắn đi liệt đội hay sao?” Hứa Hải Phong ra vẻ kinh ngạc chỉ vào Lâm Trường Không nói, trong lòng hắn thích thú, ai bảo người xem thường đội ngũ của ta, hiện tại cho người vừa vui vừa sợ ngoài ý muốn, xem người còn dám làm như vậy hay không.

Nhìn đội ngũ khí thế hiên ngang trước mắt, Đồng Nhất Phong quả thực không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, hắn ở hậu cần bộ làm việc nhiều năm, dạng binh gì tạo thành đội ngũ cũng đã thấy nhiều, nhưng đội ngũ trước mắt này như thế nào cũng giống như là một đội thiết huyết hùng sư lịch kinh bách chiến, nhưng ba tháng trước bọn họ lại thuộc nô lệ doanh, thời gian ngắn ngủi như vậy lại xảy ra biến hóa long trời lở đất, đã hoàn toàn phá vỡ sự nhận biết của hắn, nhất thời không nói được nên lời.

“Đồng tướng quân, theo người xem, đám binh sĩ của ta có thể trình diện lên đài được chưa?” Hứa Hải Phong hào khí can vân hỏi.

“ Nếu ngay cả bọn họ cũng không được, vậy ta sợ trên đời này không còn đội ngũ nào lên được trên đài nữa.” Đồng Nhất Phong khổ sấp nói, nhìn Hứa Hải Phong tuổi còn trẻ đứng trước mắt, thời khắc này, mặt trời mới mọc từ sau lưng Hứa Hải Phong đang tỏa mát ra quang mang nhu hòa, đem cả người hắn đắm chìm bên trong ánh nắng ấm áp thoải mái, nhưng trong mắt Đồng Nhất Phong, hắn cảm thấy vị tướng lãnh thanh niên này luôn mang đến kỳ tích lại là cả người đang tỏa ra quang mang chói mắt sáng lạn, hơn nữa càng lúc càng sáng rực, có xu thế như mặt trời giữa ban trưa.

17. Chương 17 : Ngụy Cơ

Đây cũng chính là điều tốt do hoàng đế đích thân ngự giá thân chinh, bởi vì miệng vàng lời ngọc của hoàng đế bệ hạ, cho nên không người nào dám chậm trễ, các nơi phân phối vật tư đều có thể kịp thời cung ứng, về phần những khu chiếm lĩnh lại càng là một mảnh hỗn độn, dù sao đồ ăn cho hơn hai mươi vạn người ít nhất có một nửa phải lập tức giải quyết, nên việc cướp đoạt là khó tránh khỏi.

Đồng Nhất Phong nói cho hắn, Cổ đại soái từng đề nghị trú đóng một quân đoàn ngay ngoài Lâm An thành, dùng để kiềm chế Khải Tắc nhân, những người khác thì phân phó ra các nơi, tranh thủ sớm ngày thu phục dân tâm, nhưng nhiều lần công thành không có kết quả, hoàng đế bệ hạ mất lòng mất hết, vì vậy không thu nạp đề nghị của hắn, ngược lại chung quanh điều tập quân đội, muốn cầu đánh mạnh một trận thành công.

Sau khi biết rõ tình huống chân thật, Hứa Hải Phong nhìn những người dân dị quốc quần áo lam lũ, tâm lý thật không biết tư vị ra sao, nhưng đây là chiến tranh, hắn cũng không có biện pháp gì giải quyết việc này, không thể làm gì khác hơn là trốn vào trong quân, mắt không thấy thì tâm tĩnh. Đồng thời vì việc hoàng đế bệ hạ đích thân ngự giá thân chinh lại sinh ra một tâm lý mâu thuẫn rất nhỏ, nếu không phải do vị chí tôn kia tồn tại, căn bản là không ai có thể điều động quân mã khổng lồ như thế, lại đừng nói đến là toàn bộ tập trung tại dưới một thành tường.

Trải qua mười ngày bạt thiệp trường đồ, rốt cục bọn họ đi tới dưới thành Lâm An, Đồng Nhất Phong vừa đến thì tới hậu cần bộ giao lệnh, lại cùng hắn tìm địa phương an trí quân đội.

Hơn hai mươi vạn người cùng tích tụ chung một chỗ, tình hình có thể nói là vô cùng tráng lệ, một tòa một tòa doanh trường tiếp thành một mảnh hải dương màu xanh biếc, ngẩng đầu nhìn lại, liên miên không dứt, khôn cùng bất tận, cho dù là có đứng trên cao nhìn ra xa, cũng không cách nào nhìn hết được toàn cảnh.

Bởi vì bọn họ tới tương đối chậm, doanh trại tự nhiên phải lập tại vòng ngoài, hướng chỉ khu khu ba ngàn nhân mã ở trong hai mươi vạn người cũng bất quá chỉ như giọt nước nho nhỏ, ngoại trừ những binh sĩ gần bên có sự tò mò thật sâu đối với hai kiện vũ khí của Tần Dũng, cũng không trêu chọc ra phiền toái gì khác.

Lúc bọn họ đến đã là ban đêm, hôm nay công thành chiến đã sớm chấm dứt, ngoại trừ đội ngũ tuần tra ra, người còn lại đã sớm ăn cơm rồi về doanh nghỉ ngơi. Trời mới biết ngày mai có bị phái ra chiến trường hay không, chỉ nhìn trình độ công phòng kịch liệt như thế, quân đội xuất chiến hết tám chín phần mười là thương vong hơn phân nửa, vận mệnh từng người vẫn không thể nắm giữ trong tay mình, mà là muốn xem vị thần may mắn có nhớ đến tên mình hay không.

Đội ngũ tủng đội của Hứa Hải Phong vừa mới an doanh cắm trại xong, Đồng Nhất Phong đã giao xong lệnh trở về, đồng hành còn có một lão bằng hữu, vị tả doanh phó thống lĩnh mới nhậm chức của Hồng Sắc Hải Dương thương kỵ binh Phương Hướng Minh.

Hai huynh đệ gặp mặt tự nhiên là tránh không được một trận hàn huyên, Đồng Nhất Phong biết bọn họ có chuyện cần nói, liền tìm cơ cáo từ rời đi.

“ Lão đầu nhi này thật ra là người hiểu chuyện, trách không được tuy không có chỗ dựa sau lưng, lại có thể thăng nhậm lên vị trí tướng quân, nhưng quan vận của hắn cũng chỉ có thể đến đó mà thôi.” Nhìn bóng lưng Đồng Nhất Phong, Phương Hướng Minh tán dương.

Hứa Hải Phong biết ý tứ của hắn, ở trong quân trừ phi người lập nhiều quân công, nếu không muốn thăng lên vị trí tướng quân, liền tất yếu phải có quý nhân đề bạt. Đồng Nhất Phong từ trẻ đã làm truy trọng binh mà lên, ở dưới tình huống không có chỗ dựa mà có thể chen chân vào hàng ngũ tướng quân đã là cực

hạn. Bởi vì hậu cần bộ không thể so với tác chiến bộ, tác dụng bọn họ tuy lớn, nhưng dù sao vẫn kém hơn tác chiến bộ ngoài chiến trường, quân công cũng ít hơn nhiều, nếu muốn Đồng Nhất Phong làm ra siêu cấp quân công oanh động nhất thời như Phương, Hứa hai người, điều này cũng quá là khó khăn, cho dù có giết hần cũng làm không được.

“Đại ca, hiện tại tình hình rốt cục như thế nào?” Đọc theo đường đi, Hứa Hải Phong từng hỏi qua Đồng Nhất Phong, nhưng hần lấy cớ rời đi đại doanh mấy ngày nên không rõ tình huống, lời nói mập mờ, chỉ nói được đại khái, Hứa Hải Phong nghe được mơ màng choáng váng, còn là kiến thức nửa vời.

“Không ổn...” Phương Hướng Minh thở dài một hơi nói, hai mắt theo bản năng đảo qua mọi nơi, nhẹ giọng nói: “...trong vòng mười ngày, vô luận có hạ được thành Lâm An hay không, chúng ta đều phải lui binh, nếu không hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.”

Hứa Hải Phong kinh hãi, hần dù sao cũng không nghĩ đến, tình thế bề ngoài có vẻ rất tốt không ngờ lại đến tình trạng này, trên mặt có chút biến sắc: “Tại sao có thể như vậy? Không phải nói hết thủy thuận lợi sao?”

“A a, tin tức thông báo toàn quân mà người cũng tin sao, đây là báo tin mừng không báo tin buồn, chúng ta nơi này dù sao có hai mươi vạn nhân mã, hậu cần bộ trợ cấp nào có thể giải quyết đơn giản như vậy.”

“Nhưng Khải Tác nhân trong thành cũng không phải có hơn hai mươi vạn người sao?”

Phương Hướng Minh kỳ quái nhìn hần, lắc đầu nói: “Tiểu đệ, người cần phải học tập nhiều hơn, Khải Tác nhân ở nơi này kinh doanh mấy năm, đoạt lấy vật tư của vùng đông phương ít nhất đều đặt tại thành Lâm An, kế hoạch lần này của bọn họ là cố thủ Lâm An, nếu nói lương thảo bên trong không đủ cho một năm chi tiêu mới là có quỷ. Mà chúng ta dọc theo đường đi quá dễ dàng, thuận lợi đến mức ngoài ý muốn, vì thế gánh nặng cho hậu cần bộ cũng phải tăng thêm gấp bội. Hiện tại chúng ta như cung đã kéo hết mức, không còn sức nữa.”

“A...đại ca chỉ điểm, vậy vì sao bệ hạ còn không sớm buông tha đi?”

“Nguyên nhân chính là vì trước kia quá thuận lợi, trong lòng bệ hạ đã tạo thành hình tượng Khải Tác nhân sẽ không chịu nổi một kích, một khi đang tiến công lại gặp ngăn trở, suy nghĩ đầu tiên của hần chính là mặt rỗng mắt hết, làm sao lại chịu nghĩ tới chuyện lui binh?”

Nghe khẩu khí của hần, đối với hoàng đế tựa hồ mười phần bất mãn, lời nói như vậy làm Hứa Hải Phong cũng không dám dễ dàng tiếp lời, không thể làm gì khác hơn là thay đổi lời nói: “Vậy hiện tại chúng ta phải nên làm như thế nào?”

“Còn có thể làm như thế nào? Dù sao thương kỵ binh của ta là kỵ binh bộ đội, trong việc công thành không làm ra tác dụng gì, có thể bảo tồn được thực lực.” Phương Hướng Minh nặng nề hừ một tiếng: “Mưu kế này của Khải Tác nhân thật lợi hại, bệ hạ tâm cao khí ngạo, thời khắc này mặc dù biết rõ đã trúng quỷ kế, cũng chỉ đành cứng đầu mà tiến tới tiếp tục, ai kêu hần không chịu buông ra chứ.”

“Mưu kế của Khải Tác nhân?” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi, dừng sĩ dưới tay hần quả thật không ít, nhưng mưu sĩ không có, trên cơ bản chỉ có đơn một mình, thời khắc nghe được hai chữ mưu kế, không khỏi ngứa ngáy trong lòng, vội vàng mở miệng hỏi.

“Không sai, Khải Tác nhân đã sớm có dự mưu mà lui quân, ghé thăm hơn chính là lúc bọn họ rời đi cũng không thực hành chiến thuật tận dụng, ngược lại để lại cho dân bản xứ được mười ngày lương thực. Nhìn lại quân ta bởi vì tốc độ hành quân chiếm lĩnh quá nhanh, nên hậu cần bộ trợ cấp không kịp, dưới sự ưng thuận thâm của bệ hạ, chúng quân sĩ như sói như hổ, đem những gì có thể cướp được đều đoạt lấy, ngay cả một điểm tàn tro cũng không lưu lại, tạo thành dân phần thật lớn. Lần này tiến công phạm là những nơi Đại Hán ta đi qua, không nơi nào không có tiếng kêu than dậy khắp trời đất, đói khát khắp nơi. Còn thêm đạo tặc hoành hành, nguy cơ giăng khắp, truy trọng của đại quân nếu không có ngàn quân sĩ hộ tống, căn bản là không cách nào vận tống đến tận đây.”

“Tại sao bọn họ muốn làm như vậy?”

“Rất đơn giản, bọn họ đoán chắc cá tính thích mặt mũi của bệ hạ, một khi quân ta ở đây bị lâm vào nguy cơ, nhất định sẽ gây ra chiến bại toàn diện, đến lúc đó bọn họ có thể thu phục lại đất đai, lại phái tặng cho

chút lương thực, như vậy thì dân tâm sẽ dễ dàng chinh phục. Mưu kế một mũi tên hạ hai chim như thế, có thể nói là cực kỳ độc ác.” Phương Hưởng Minh giải thích.

Hứa Hải Phong hút một ngụm lãnh khí: “ Khải Tác nhân lợi hại như thế sao?”

“ Nếu riêng là Khải Tác nhân cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là nội quỷ a.”

“ Nội quỷ? Chẳng lẽ có người phản quốc đầu địch?”

“ Bệ hạ thống suất cấm quân vừa đến, bọn họ liền toàn tuyến triệt thoái, những nơi cấm quân đi qua, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Mà những bộ đội còn lại thường thường gặp phải sự chống cự ương ngạnh, làm cho bệ hạ nghĩ rằng Hoàng Long quân đoàn mới là thiên hạ vô địch. Sau khi tới Lâm An thành mới toàn lực chống cự, nhưng lúc này bệ hạ đang ý khí phong phát thì làm sao tin tưởng Khải Tác nhân cũng là hạng chinh chiến tinh nhuệ, chỉ nghĩ một lần là có thể công hạ Lâm An, biểu hiện ra khí thế dũng võ công huân của hần có thể so sánh với tiên hoàng khai quốc. Chờ sau khi hần tỉnh ngộ lại, có lẽ đã không còn kịp rồi. Người xếp đặt đối với tâm lý tính cách của bệ hạ rõ như lòng bàn tay, mà Khải Tác nhân cũng hoàn toàn phối hợp cạm bẫy dụ nhập, người nói không phải là nội quỷ thì là cái gì?”

“ Đại ca, đến tột cùng ai là nội quỷ?”

Phương Hưởng Minh xòe hai tay, cười khổ nói: “ Ta nào biết đâu, chẳng qua lần này bệ hạ thân chinh, người cổ động chính là đương triều thừa tướng Mẫn đại nhân, mà thê thất của Mẫn đại nhân lại chính là Trình gia nam phương, càng là thể lực, thê thất của Cổ đại soái cũng là người trong Trình gia.”

“ Cổ đại soái? Chẳng lẽ việc này có liên quan đến hần?” Hứa Hải Phong kinh hô.

“ Chớ có nói lung tung, việc này cũng không chứng cứ, nếu là truyền đi ra ngoài, chỉ sợ lòng quân đại loạn, trận chiến này chắc bại không thể nghi ngờ.” Phương Hưởng Minh làm dấu im lặng nói.

“ Dạ, đa tạ đại ca chỉ điểm.” Hứa Hải Phong che miệng, một lúc lâu mới nói: “ Nói như thế, tình cảnh của chúng ta cực nguy?”

“ Lương thực trong quân bây giờ không đủ một tuần, mà phạm vi trăm dặm có thể điều động được lương thực đều đã ở nơi này, trong vòng mười ngày, nếu bệ hạ còn không chịu rút quân, một khi lương thảo cung cấp không đủ, đại loạn xảy ra, đến lúc đó huynh đệ phải cẩn thận lưu ý nha.”

“ Làm sao đại ca biết được?”

“ Hắc hắc, trong tứ đại thế gia chỉ có Phương gia chúng ta là dùng vũ khởi gia, trong quân tai mất nhiều vô số kể, Nhĩ Đống Kiệt đại nhân trong tây tuyến đại doanh lại là cữu phụ(cậu) của ta, người hiểu chưa?”

“ Tiểu đệ để ý tới, vậy chúng ta chỉ còn một con đường thất bại, không còn cơ hội xoay chuyển sao?” Hần đối với những quan hệ phức tạp trong các đại thế gia có chút đau đầu, nhưng mây liền không hề để ý tới, chỉ thỉnh giáo phương án thắng địch.

“ Cũng không phải không có cơ hội thắng, trừ phi...”

“ Trừ phi cái gì?”

“ Trừ phi có thể công phá Lâm An thành, đem lương thực phóng ra cho toàn quân cùng tai dân đói khát. Như thế có thể giải được chuyện lửa cháy ngang mày này.”

Hứa Hải Phong như có điều suy nghĩ gật đầu không nói.

“ Tiểu đệ, nếu thật sự phát sinh ra bại thế không thể vãn hồi, người mang theo trăm huynh đệ của người đi tới hướng bắc, chỉ cần đi tới đại doanh phương bắc, Phương Hưởng Minh ta bảo đảm người vô sự.”

“ Ân? Vì sao chỉ là trăm huynh đệ?”

Phương Hưởng Minh trợn mắt nói: “ Đám nô lệ binh này không cần dẫn theo, tới địa bàn của ta, ta sẽ an bài binh cường tướng mạnh nghe lệnh của người, chẳng phải là so với đám nô lệ nửa sống nửa chết kia mạnh hơn nhiều sao?”

Nguyên lai lại thêm một tên không tin nô lệ có thể thành binh hùng, Hứa Hải Phong ha ha cười nói: “Đại ca, trước khoan kết luận, đợi xem qua quân đội của ta rồi hãy nói.”

18. Chương 18 : Thịnh Chiến

“ Rõ, tướng quân.”

Phương Hưởng Minh cũng không như Đồng Nhất Phong, hần lập tức nghe được bên ngoài doanh trướng truyền đến tiếng bước chân cùng y giáp va nhau. Chỉ là thanh âm nhỏ cực kỳ, nếu không phải võ công của hần hữu thành, tai mắt nhanh nhẹ, căn bản là không cách nào nghe được. Trên mặt hần có chút biến sắc, liên tưởng mệnh lệnh vừa hạ của Hứa Hải Phong, không khó đoán ra đây là quân đội đang liệt đội mà phát ra, nhưng nếu là ba ngàn người cùng hành động, mà chỉ phát ra thanh âm nhỏ đến thế, càng khó chính là trong cả quá trình lại không có một người lớn tiếng ồn ào, thậm chí cả lời nhỏ nhẹ thấp giọng cũng không hề nghe thấy.

Đây rõ ràng là một tinh nhuệ bộ đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, Phương Hưởng Minh cho dù ở trong Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn cũng chưa chắc nhìn thấy được tinh binh như thế, nếu những người này là nô lệ binh của ba tháng trước, vậy cách cầm binh của Hứa Hải Phong cũng không tránh khỏi thật là quá đáng sợ.

Hần miễn cưỡng trấn tĩnh, bất động thanh sắc, theo Hứa Hải Phong đi ra ngoài trướng, nhưng khi hần chứng kiến ba ngàn người xếp hàng trước mắt, sắc mặt rốt cục thay đổi.

Đồng Nhất Phong mặc dù là nhập ngũ nhiều năm, nhưng vẫn chỉ nhậm chức ở hậu cần bộ, đối với việc phân phái điều khiển vật tư là thật giỏi, nhưng dù sao chưa từng ra chiến trường, chưa từng kinh nghiệm qua việc sinh tử ma luyện, cho nên hần chỉ có thể cảm nhận ra một quân đội có nghiêm chỉnh huấn luyện hay không, trang bị hoàn mỹ hay không.

Phương Hưởng Minh thì khác, hần tuy không trẻ tuổi như Hứa Hải Phong, nhưng thân kinh bách chiến, thủy chung luôn chém giết ở trận đầu ngoài chiến trường. Hần liếc mắt liền nhìn ra, những người này trong mắt tràn ngập lạnh lùng cùng hàn khí áp bức. Đây tuyệt đối không phải thông qua việc huấn luyện mà có được, ánh mắt như vậy chỉ có một loại người có được, đó là những gia hỏa từ cõi chết đi ra mới có được ánh mắt kinh khủng như thế. Bọn họ sẽ không chút do dự mà huy đồ đao trong tay chém xuống người già yếu trời gà không chột, bọn họ sẽ hoàn mỹ chấp hành mệnh lệnh của cấp trên, cho dù là biết rõ hần phải chết không thể nghi ngờ, bọn họ cũng quyết không lùi bước, bởi vì loại người này đã xem thấu hết thảy, không còn thứ gì lưu luyến trên đời này, kể cả tính mạng của chính họ, bọn họ không còn được xưng là người, có lẽ cỗ máy giết người là danh xưng thích hợp nhất đối với họ.

Một một vị tướng cầm binh đều hy vọng sĩ tốt dưới trướng mình đều là cỗ máy như vậy, nhưng trên sự thật, có thể từ cõi chết đi ra cũng không còn ai tiếp tục làm nghề lính, nếu có cũng không còn nhiều lắm, cho tới bây giờ không có vị tướng lãnh nào có thể tìm được một ngàn cỗ máy giết người để gầy dựng thành quân. Ngày Đại Hán lập quốc, từng có được một quân đội như vậy, được xưng là tử đội, nhưng thành viên chưa từng vượt qua một trăm người, hiểu là như thế, nhưng đội ngũ này cũng đã là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, lúc lâm trận đoạt kỳ cũng vô cùng dễ dàng.

Từ khi khai quốc tiên hoàng bình định xong thiên hạ, đám tử đội cũng liền tan thành mây khói, mà sau này cũng chưa từng nghe qua có vị tướng quân nào thành công trọng tổ cảm tử đội. Nhưng hôm nay, đội ngũ thần thoại lại hiện ra trước mắt, nhưng còn là tới ba ngàn người.

Phương Hưởng Minh gian nan quay đầu nhìn về phía hai mươi kỵ binh tinh nhuệ của Hồng Sắc Hải Dương do mình mang đến. Bọn họ đều là lão huynh đệ cùng Phương Hưởng Minh vào sinh ra tử nhiều năm, là lão binh kinh nghiệm qua vô số chiến trận. Nhưng thời khắc này nhìn bọn họ như lâm đại địch, tay cầm đao, bởi vì quá dùng sức mà bàn tay trắng bệch. Ánh mắt bọn họ khẩn trương nhìn ba ngàn người này, mồ hôi hột không ngừng tuôn xuống, sát khí đầy trời từ trên người bọn họ không chút nào che giấu tàn sát ra.

Nhưng ba ngàn người đứng đối diện vẫn vững vàng, từ đầu tới cuối khóe mắt cũng không từng nhìn qua bọn họ một chút. Liên phảng phất như vua của muôn thú không hề để ý đến những chú thú nhỏ đang giương nanh múa vuốt, bọn họ căn bản là không đem hai mươi người trước mặt này thả vào trong mắt.

Nhìn biểu hiện những thủ hạ tinh nhuệ của mình, cùng chênh lệch với đối phương vừa xem là hiểu ngay, đây căn bản là hai đội ngũ khác hẳn cấp bậc, làm sao có thể so sánh với nhau.

Hắn cẩn thận đánh giá Hứa Hải Phong, phảng phất như vừa mới quen biết hắn, trong ánh mắt hắn lóe ra quang mang nguy hiểm, làm Hứa Hải Phong da đầu tê dại, xấu hổ hỏi: “Đại ca, làm sao vậy?”

“Đây chính là ba ngàn nô lệ binh mà người huấn luyện?”

“Đúng vậy, đại ca người xem bọn họ được rồi chưa.” Hứa Hải Phong lại toát ra vẻ mặt dương dương đắc ý. Trên sự thật, từ khi nhìn thấy sát khí trong mắt Cổ Đạo Nhiêm, Hứa Hải Phong liền gia tăng lực huấn luyện, dưới sự rèn luyện vô nhân tính, mà ngay cả nguyên lai một trăm hai mươi ba người cũ cũng sinh ra biến hóa thật lớn, thời khắc này bọn họ mới phát huy ra công hiệu chân chính của huyết tử, đạt tới trạng thái đỉnh cao của huyết tử chiến sĩ.

“Tiểu đệ, ta có ý nghĩ, nếu bộ đội của người có thể giống như cảm tử đội trong truyền thuyết, vậy chúng ta liền mạo hiểm thử một lần.” Phương Hướng Minh quả quyết nói.

“Mạo hiểm gì? Còn cảm tử đội là gì?”

Đội Phương Hướng Minh giải thích lai lịch cùng công tích của cảm tử đội, Hứa Hải Phong suy nghĩ, thật đúng là tương tự như huyết tử chiến sĩ của mình.

“Tiểu đệ, ta ý định thử xem ta và người liên thủ, có thể công hạ thành Lâm An hay không.”

Phương Hướng Minh đột nhiên mở miệng, một câu nói làm cho Hứa Hải Phong thiếu chút nữa nghẹt thở: “Đại ca, người có lầm lẫn không? Hơn hai mươi vạn đại quân của bộ hạ còn không có khả năng, chỉ ta và người hợp lại còn chưa đến một vạn, cấp cho người ta tác hàm răng còn chưa đủ a.”

Phương Hướng Minh tuy thắng phó thống lĩnh tả doanh, có thể thống suất một vạn người, nhưng hắn còn chưa trở về bắc cương, bây giờ dưới trướng chỉ có ba ngàn kỵ binh mà thôi, cho nên hai người bọn họ có cộng lại cũng không đến một vạn.

Nếu là bộ đội của người khác, quả thật là không thể làm được, nhưng bộ hạ của người là một đám tử đội, lấy lực chiến đấu của bọn họ, ta nghĩ có năm thành năm chắc sáng tạo được kỳ tích.” Phương Hướng Minh nói như chém sắt. Hắn vốn là một nhân vật to gan lớn mật, thiên tính lại càng thích mạo hiểm. Nếu không lúc đầu đánh một trận ngoài quân doanh, cũng sẽ không hạ lệnh dùng ba ngàn kỵ binh đi trùng kích ba vạn sĩ tốt. Bây giờ cơ hội ở trước mắt, hơn nữa nếu thành công, vậy thành quả lấy được xem ra còn hơn đánh một trận tại quân doanh, không khỏi làm hắn không động tâm.

Cẩn thận suy nghĩ một chút năng lực tác chiến của huyết tử chiến sĩ, Hứa Hải Phong cũng có chút đồng tình với lời nói của Phương Hướng Minh, huống chi, trong tay Hứa Hải Phong còn một kiện vũ khí bí mật chưa từng vận dụng. Đối với việc công thành chiến kỳ thật còn được thêm một thành năm chắc.

Nhìn thấy Hứa Hải Phong do dự không quyết, Phương Hướng Minh vội la lên: “Tiểu đệ, chính là phú quý phải cầu trong nguy hiểm, không bỏ nhỏ không bắt được sói lớn. Ngấm lại người có thể thắng được chức tướng quân, cũng là do cử tử nhất sinh mà vượt qua tới. Lần này cũng là một cơ hội, sao không buông tay đánh cược một lần, để tránh tương lai hối hận không kịp.”

Hứa Hải Phong cắn răng, rốt cục hạ quyết tâm nói: “Đại ca nói rất đúng, hết thảy nghe lời đại ca nói là được.”

Phương Hướng Minh rốt cục thở dài một hơi, nếu như Hứa Hải Phong không gật đầu, vậy kế hoạch này căn bản là không có khả năng thực hiện. Hai người lập tức thương nghị một lúc lâu, đây chính là quan hệ đến con đường cầm tù ngày sau của cả hai, càng quan hệ đến sáu ngàn tính mạng của hai bên, đương nhiên không dám sơ ý khinh thường chút nào.

Ngày kế, dưới sự thống suất của đương kim hoàng đế Hán Hiến đế, Đại Hán quân một lần nữa phát động thế công mãnh liệt, nhưng phòng tuyến của Khải Tác nhân vững vàng cứng cỏi như trước, hai bên ở trên tường thành dây dưa không ngớt, những hòn đá lớn, cùng mỡ nóng dầu hỏa đầy trời không ngừng từ trên tường thành đổ ập xuống tới, mỗi một khắc, Đại Hán quân đều thừa nhận thương vong thật lớn.

Một gò đất cao cách Lâm An thành ba dặm, khuôn mặt của Hán Hiền để hiện vẻ đầy âm ế, thâm trầm đến mức làm người khác không rét mà run.

Rốt cục, Đại Hán quân thương vong thảm trọng, không còn sức chiến đấu tiếp tục, không thể làm gì khác hơn lại lui trở về. Mà trên mặt đại đế càng mây đen rậm rạp, chúng vẫn vô đại thần bên người đều không dám lên tiếng, sợ dẫn hỏa thiêu thân.

“ Báo...”

“ Nói.” Võ sĩ trực ban lớn tiếng.

“ Hoàng Long quân đoàn phó thống lĩnh Trương đại nhân đã đi trước chiến đấu, phần dũng giết địch, trong bất hạnh trúng tên, đã quang vinh tuấn quốc.”

“ Cái gì?” Hán Hiền để giận dữ bật lên.

Chúng thần lại nghị luận nho nhỏ, trách không được vừa rồi Hán quân lại bại đột nhiên như vậy, nguyên lai là chủ tướng bỏ mình, vậy không gì để trách.

“ Ai...” Hán Hiền để phần nộ vung tay áo, nói: “ Vị ái khanh nào vì trẫm đi công hạ tòa thành này.”

Chúng nhân hai mặt nhìn nhau, công phòng suốt mấy ngày nay bọn họ đều nhìn thấy trong mắt, ai lại dám mở miệng, tự tìm kiếm phiền phức.

“ Hai mươi lăm vạn đại quân, hai mươi lăm vạn đại quân không ngờ hạ được một tòa Lâm An thành nho nhỏ, các người...các người đều là một cái thùng cơm.” Hán Hiền để giận dữ mắng to: “ Truyền lệnh đi xuống, nếu ai công hãm được tòa thành này, toàn bộ tòa thành thuộc quyền sở hữu của người đó.”

“ Khải bảm bệ hạ, vi thần nguyện tới.”

Dưới ánh mắt của mọi người nhìn lại, đều muốn nhìn xem là người nào muốn lập quân công, không biết tự lượng sức mình, nhưng một khi bọn họ nhìn thấy rõ người đó, không khỏi đều sửng sốt, người này chính là tả doanh phó thống lĩnh mới nhậm chức của Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn Phương Hướng Minh.

Với quan chức của Phương Hướng Minh vốn không cách nào dám đứng ra chủ động thỉnh chiến, nhưng hắn hiện tại cũng là đại biểu cho Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn, hơn nữa gia thế hắn hiển hách, bản thân còn là trưởng tử trưởng tôn của Phương gia, cho nên ngoài ý muốn có được một tư cách.

Chứng kiến người lên tiếng là Phương Hướng Minh, mày của Hán Hiền để vừa giãn ra đã cau lại: “ Phương khanh gia, lòng trung tâm của người trẫm biết, nhưng binh của người đều là kỵ binh, lúc công thành cũng không hề tác dụng, đi xuống đi.”

“ Bệ hạ, thần nguyện tiến cử một người, nếu có thể cùng hắn liên thủ, có thể sẽ giải được ưu phiền của bệ hạ.”

“ Nga, đó là người nào, người hãy nói nghe một chút.” Hán Hiền để tò mò hỏi.

“ Người này là tây tuyến đại doanh đệ ngũ tưng đội trưởng thiên tướng Hứa Hải Phong.” Phương Hướng Minh cung kính đáp.

“ Hứa Hải Phong? Tên rất quen thuộc, a...chẳng lẽ chính là người từng cùng người liên thủ giết địch, là thập nhân trưởng?” Hán Hiền để rốt cục nghĩ tới.

“ Đúng vậy, người này hiện tại đương nhiên đệ ngũ tưng đội thiên tướng, cùng thần phối hợp ăn ý, thần thỉnh bệ hạ đáp ứng.”

Cổ Đạo Nhiễm đột nhiên từ trong đám người đi ra nói: “ Bệ hạ, đệ ngũ tưng đội của Hứa Hải Phong trước mắt chỉ có ba ngàn nô lệ binh, muốn công hạ Lâm An thành, căn bản là người si nói mộng, còn thỉnh bệ hạ tra xét.”

“ Bệ hạ, Hứa tướng quân luyện binh có thuật, ba ngàn nô lệ binh trải qua ba tháng thao luyện của Hứa tướng quân, đã là bách chiến hùng sư, còn thỉnh bệ hạ cho chúng thần xuất chiến.”

“Hoang đường, ba tháng là có thể huấn luyện ba ngàn nô lệ thành quân, việc này chưa từng nghe thấy, còn thỉnh bộ hạ mình giám.”

19. Chương 19 : Công Thành (thượng)

Cổ Đạo Nhiêm là nguyên huân đức cao vọng trọng, nhưng Phương Hưởng Minh lại càng không đơn giản, hẳn chẳng những là trưởng tử trưởng tôn của một trong tứ đại thế gia Phương gia, đồng thời còn là thừa long khoái tể (con rồng) của Đường gia gia chủ của một trong tứ đại thế gia. Nếu như không phải Phương gia tổ huấn, chỉ sợ hắn đã sớm trở thành đại tướng quân. Cho nên tuy là quan chức của hắn chỉ là một doanh phó tướng, nhưng đối mặt Cổ Đạo Nhiêm cũng là theo lý lực tranh, không chút nào yếu thế.

“Bộ hạ, nếu Phương tướng quân có nắm chắc, sao không nhượng hắn thử một lần, cho dù không thành công, cũng bất quá là tổn thất ba ngàn nô lệ binh mà thôi.”

Lúc này một vị đại thần bước ra khỏi hàng, hướng Hán Hiền để góp lời. Lời nói lập tức khiến cho một mảnh những lời đồng ý.

Cổ Đạo Nhiêm âm thầm thở dài, thực lực của Phương gia tại quân bộ quả thật mạnh mẽ, tuy mình quan chức cực phẩm, lại thống suất tây tuyến đại doanh, nhưng thực lực trong triều còn là xa không bằng Phương gia căn cơ hùng hậu. Hắn sợ dĩ phản đối, cũng không phải do lòng tốt gì, mà là trong lòng đối với năng lực thống suất của Hứa Hải Phong có một tia lo lắng, sợ hắn lại lập kỳ công, mà làm bại hư mưu đồ chính mình. Nhưng thời khắc này lại gặp chúng thần đồng ý, biết chuyện không thể cản, phản đối nữa cũng là vô dụng, không thể làm gì khác hơn là lui trở về.

Nếu Cổ Đạo Nhiêm không còn phản đối, vậy việc này cũng không cần lại dị nghị. Được Hán Hiền để cho phép, Phương Hưởng Minh cầm lệnh bài đi về phía trước tuyến.

Lấy chức phó tướng chỉ huy hai mươi vạn đại quân, cho dù cầm lệnh bài trong tay, chúng tướng cũng không dám ra mặt không tuân theo, nhưng kéo dài dây dưa là tránh không được. Nhưng Phương Hưởng Minh thân là trưởng tử trưởng tôn của Phương gia, trước đó lại lập nhiều chiến công hiển hách, đại đa số tướng lĩnh cao cấp trong quân, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút liên quan với Phương gia, tự nhiên là không ai dám chậm trễ.

Dưới sự chỉ huy của Phương Hưởng Minh, một màn kỳ lạ nhất xuất hiện trên chiến trường.

Mấy vạn nhân mã đang đứng phía trước lại chính tề thối lui về sau, trước cửa chính Lâm An thành khoảng cách một ngàn thước không còn một bóng người. Cử động như vậy lập tức hấp dẫn sự chú ý của hai bên, chỉ cần có thể nhìn thấy như vậy là ánh mắt bọn họ sẽ không tự chủ được liên tục tập trung đến khối địa phương này.

Một lượng xe đẩy tháp cao chậm rãi dưới sự hộ vệ của mấy ngàn binh sĩ hướng cửa thành tới gần. Vị chỉ huy chính của Khải Tác nhân cau mày, khổ tư khó hiểu. Hẳn thật sự nghĩ không ra Đại Hân quân đang làm trò quỷ gì. Tháp cao xe đẩy như vậy là do thực tâm mộc tạo ra, cao gần hơn mười trượng, một bên còn có thang lầu cùng thang trượt, quân sĩ leo lên thang lầu là lên tới đỉnh tháp. Đứng trên đỉnh tháp là có thể trực tiếp đi lên thành tường, hoặc là cung tiễn thủ có thể đứng trên tháp cao mà bắn tên xuống dưới, có thể áp chế cung tiễn thủ của đối phương, chứng thật là công cụ thật tốt để công thành bặt trại. Nhưng nó cũng có hai khuyết điểm trí mạng, một là hành động chậm chạp, hai là không đủ vững chắc.

Bởi vì chế tạo rất cao, cho nên tuy nhìn nó có vẻ linh hoạt, nhưng cũng không cách nào di chuyển nhanh hơn, bởi vì nguyên nhân như thế, nên trình độ chắc chắn của nó kém một bậc. Nguyên nhân chính vì có nhược điểm trí mạng này, nên ở cuộc chiến đại quy mô thì tác dụng không lớn.

Đầu thạch cơ (máy ném đá) chính là khắc tinh lớn nhất của nó, bởi vì chậm, cho nên trở thành bia ngắm của đầu thạch cơ, bởi vì không kiên cố, cho nên không thể chịu nổi bị tấn công.

Trong công kích mấy ngày trước, Đại Hân nhân cũng dùng qua vật này, nhưng hiệu quả không tốt, bị đầu thạch cơ trên tường thành đánh nát, bắt đắ dĩ không thể làm gì khác hơn là lui đi.

Chỉ thấy mấy ngàn quân sĩ đi tới trước cửa thành tám trăm thước thì dừng lại, chia làm ba đội, mỗi đội trên dưới một ngàn người. Đội ở giữa là kỳ quái nhất, có một hán tử vóc người đặc biệt khôi ngô, so với người khác ít nhất cao hơn một cái đầu, chỉ thấy mái tóc hần bay tung, nhìn như ma thần. Trong đội ngũ ngàn người phía sau hần, có hai mươi người phân biệt mang hai cái bàn lớn, trên hai cái bàn này đặt hai đồng sư tử. Khải Tác nhân cùng bàn tán, đều nghĩ không ra tại sao bọn họ lại muốn đem đồng sư tử mang ra chiến trường. Có một binh lính Khải Tác nhân đùa cợt nói: “Hần không phải muốn đem hai đồng sư tử này làm binh khí chứ.” Những lời này lập tức khiến cho cả đám người hồng lên cười to.

Ba ngàn sĩ tốt bày xong trận hình, mặt sau lại đi ra ba ngàn kỵ binh, những kỵ binh này Khải Tác nhân cũng không xa lạ, đó chính là đại danh鼎鼎 Hồng Sắc Hải Dương thương kỵ binh.

Phía sau lại đi tới mấy trăm truy trọng đội, bọn họ tay cầm nhị khố tiền, chạy nhanh đến leo lên đặt tiền trên đỉnh tháp. Xem tình hình này, tựa hồ là muốn cung tiền thủ thực hành xạ kích áp chế.

“Đầu thạch cơ chuẩn bị, một khi xe đẩy đối phương tiến vào sáu trăm thước liền bắn cho ta.” Khải Tác quan quân cười lạnh một tiếng, hạ xuống mệnh lệnh, nhưng bất cứ kẻ nào cũng không nghĩ đến, mệnh lệnh này lại là mệnh lệnh cuối cùng của cả đời hần.

Khi toàn bộ truy trọng bộ đội rời đi, trên đỉnh tháp rộng hơn mười thước vuông ngoại trừ một ít chỗ trống, đều đặt đầy mũi tên.

Theo sau, một chuyển năm người từ trong kỵ binh đội đi tới, dọc theo thang lầu, chậm rãi đi lên đỉnh tháp. Trong đó có một người từ trên lưng cỡi xuống một cây cung đặc biệt lớn, lấy ra mũi tên, chậm rãi giương cung, làm tư thế như sắp bắn.

“Hần điên rồi sao? Nơi này cách cửa thành tám trăm thước a?”

Vô luận là Hán Hiền để cùng chúng đại thần đang đứng trên gò đất, hay Khải Tác nhân trên tường thành hoặc Đại Hán quân trên mặt đất đồng thời đều dâng lên nghi vấn như vậy.

Cả chiến trường vào giờ khắc này quỹ dị an tĩnh xuống tới, mọi người nín thở nhìn chăm chú, nhìn từng cử động của người này. Trong hơn hàng vạn đôi mắt tràn ngập kinh nghi, không tin cùng ánh mắt đùa cợt, hần rốt cục bắn ra một mũi tên kinh thiên động địa.

Tựa sấm sét, tựa thiểm điện, căn bản là không người nào nhìn ra quỹ tích của mũi tên này, bọn họ chỉ nhìn thấy tay phải của người đó buông nhẹ, cơ hồ đồng thời, lá cờ của Khải Tác quốc cắm ngay trên tháp cao tường thành Lâm An bằng đá giống như bị khối đá lớn nặng ngàn cân đánh trúng, phát ra “đông” một tiếng vang thật lớn, đá vụn tứ tán, cây trụ cờ bằng đá từ ngay giữa bị gãy liệt, trong vô số ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi mà âm âm ngã xuống.

Khải Tác nhân quan chỉ huy ngay ngốc quay đầu qua nhìn trụ cờ, hần chứng kiến người trên xe đẩy kia lại lần nữa buông ra dây cung, sau đó hần chỉ cảm thấy có thứ gì bay xuyên vào miệng hần, lực đạo thật lớn đem cả người hần xốc bay lên, đây là thứ gì a? Là ma quỷ sao? Đây là điểm tự hỏi cuối cùng trước khi hần lâm chung.

Người đứng trên đỉnh tháp chính là thần tiễn Triết Biệt, tài bắn cung tuyệt thế vô song của hần ở trường hợp này đã phát huy ra công hiệu lớn nhất.

Mũi tên đầu tiên, hần bắn ngã quốc kỳ kiêu ngạo của Khải Tác nhân, cho đối phương một gậy đầu tiên. Mũi thứ hai, mũi tên của hần xuyên qua miệng của tổng chỉ huy Khải Tác quân, càn khoa trương chính là, dĩ nhiên lại ghim chặt thân hình của đối phương dính thật sâu vào tấm ván gỗ ở phía sau, một vòi máu tươi theo lưng của hần uốn lượn xuống, vẻ kinh khủng thê lương nói không nên lời.

Theo sau, Triết Biệt từng mũi tên nối tiếp, vô số mũi tên trước mặt rất nhanh liền bắn hết, hai tên sĩ tốt phía sau không ngừng đem những mũi tên đặt bốn phía phóng tới bên cạnh tay phải của hần, thuận tiện cho hần dễ dàng rút ra.

Trên bầu trời để lại từng đạo tàn ảnh của mũi tên xẹt qua, không ngừng truyền đến tiếng xé gió “sưu sưu” như tiếng sấm. Đúng vậy, nguyên nhân chính là vì tốc độ của mũi tên quá nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt Triết Biệt buông tay, mũi tên đã bay tới mục đích của nó, cho nên trên không trung chỉ còn lưu lại tàn ảnh,

mà những mũi tên nhanh như vậy đã vượt khỏi tốc độ truyền lại của âm ba, cho nên mọi người nghe được cũng chỉ là thanh âm trước đó.

Tài bắn cung kinh khủng như thế đã ra ngoài phạm vi nhận biết của loài người, nếu ngay cả nhìn cũng nhìn không thấy, lại làm sao ngăn cản, mỗi một mũi tên của Triết Biệt đều lấy đi một tính mạng, quan quân Khải Tác nhân là đối tượng chiếu cố trọng điểm của hắn, phạm là những ai xuất hiện trong tầm nhìn của hắn đều không một ai may mắn thoát khỏi. Rất nhanh, khi Triết Biệt bắn ra được năm trăm mũi tên, thì một đoạn trăm thước trên tường thành đã không còn một người sống. Hắn lấy lực một người, thành công không chế suốt trăm thước chiến tuyến, uy thế như thế, chiến tích như thế, cho dù là tận mắt nhìn thấy, cũng làm cho người ta khó có thể tin.

Một người bình thường có thể bắn trúng mục tiêu ngoài trăm thước đã là một người bắn cung tài ba khó được, có thể trong một trăm năm mươi thước bắn trúng đại đa số mục tiêu đã có thể xưng là thần tiễn thủ, nhưng cho tới bây giờ sẽ không có nghe nói qua ai có thể bắn trúng ngoài hai trăm thước. Nhưng Triết Biệt lại ở trong cuộc chiến này biểu hiện ra tiêu chuẩn viễn siêu cực hạn của loài người, dĩ nhiên có thể ngoài tám trăm thước mà không bắn trật phát nào, hơn nữa những mũi tên đều ghim sâu vào tường tới ba phần, hiển nhiên là còn dư thừa lực lượng.

Sức người có cực hạn, cho dù là đường bắn của đầu thạch cơ cũng bắt quá trong vòng sáu trăm thước mà thôi. Huống chi trên thế gian cũng không có cây cung nào bắn tới khoảng cách tám trăm thước. Dù là có loại cung tên như vậy, mắt người làm sao có thể thấy rõ vật gì bên ngoài tám trăm thước, mà làm được không hề sai trật chút nào.

“Ma quỷ...” Khải Tác nhân bị thanh kêu thảm thiết.

“Thần a...” Đại Hán nhân cao giọng hoan hô.

Trên sườn núi, đám người Hán Hiền để cũng trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu, Hán Hiền để chỉ cảm thấy cổ họng rét lạnh sủu sủu, không tự chủ được sờ sờ cổ họng chính mình, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đại đa số những người bên cạnh mình đều đang làm cùng một động tác giống như nhau. Hắn nuốt nước bọt, khàn giọng hỏi: “Người này là ai? Trong Đại Hán quân chúng ta có dũng sĩ như thế sao?”

Vấn đề này tự nhiên là không có người nào trả lời hắn, Hán Hiền để nghĩ Hứa Hải Phong đến từ đại doanh phương tây, hỏi: “Cổ ái khanh...”

“Có thần.” Cổ Đạo Nhiêm bước ra khỏi hàng khom người nói.

“Người này xuất từ tây tuyến đại doanh, hắn là người nào?”

Cổ Đạo Nhiêm ngần ra, hắn làm sao biết người đột nhiên đại phát thần uy này là ai, nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Như thế nào? Dũng sĩ như vậy mà người cũng không biết sao? Người làm sao mà mang binh hã?” Hán Hiền để giận dữ.

Cổ Đạo Nhiêm thật sự là ăn phải trái đắng, có khổ nói không nên lời, trong lòng hắn đem tổ tông của Hứa Hải Phong cùng Phương Hướng Minh mười tám đời mắng đến mấy lần, rốt cục từ trong miệng xuất ra mấy câu lung tung: “Thần chỉ biết người này là dũng sĩ dưới trướng Hứa tướng quân, đợi sau trận chiến này, thần sẽ điều tra rõ chi tiết.”

“Hừ...” Hán Hiền để bất mãn quay đầu đi tiếp tục quan sát.

Cổ Đạo Nhiêm lau mồ hôi lạnh trên trán, thời khắc này hắn đã đoán được người trên đỉnh tháp cầm trên tay chính là Khai Thiên Cung mà hắn tặng cho Tần Dũng. Lúc đầu hắn tặng cung, vạn vạn không ngờ uy lực cây cung này lại lớn đến như thế, càng nghĩ không ra trên đời này ngoại trừ Tần Dũng, còn có người có thể kéo ra được thần cung. Mà cây cung này trong tay người kia lại như cá gặp nước, phát huy ra công hiệu không thể tưởng tượng. Trong lòng hắn hối hận không kịp, nếu sớm biết như thế, Khai Thiên Cung này vạn vạn không thể đem tặng đi mất. Hứa Hải Phong có người này cùng Tần Dũng tương trợ, thiên hạ nào còn quân đội có thể chống đỡ nổi.

20. Chương 20 : Công Thành (hạ)

Trên xe đẩy vang lên một đạo thanh âm hùng hậu thâm trầm, lấy đỉnh tháp làm trung tâm xa xa truyền ra, trong vòng vài dặm, giống như đang nói chuyện ngay bên tai, nghe thật rõ ràng.

Mọi người trên sườn núi lại chấn động, một viên đại tướng bật thốt lên: “ Công lực được dồi dào, người này nội công mạnh mẽ, đủ để chen chân vào hàng ngũ đệ nhất lưu cao thủ đương thời, nghĩ không ra chỉ một đệ ngũ túng đội nhỏ nhỏ lại là đầm rồng hang hổ a.”

Hán Hiền để vừa nhìn, nguyên lai là Hoàng Long quân đoàn đại thống lĩnh Lưu Chính Trung. Trong năm đại quân đoàn của Đại Hán, có tứ đại quân đoàn phân biệt được tứ đại thế gia cầm giữ, chỉ có cấm quân thủ vệ kinh đô Hoàng Long quân đoàn mới là đội cận vệ của hoàng gia. Mà mỗi người nhậm chức đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn đều là xuất thân từ bốn tông Lưu gia hoàng thất, cũng là một trong những người mà hoàng đế tín nhiệm nhất.

“ Chính Trung, võ công người này so với người như thế nào?” Trong mắt Hán Hiền để, Lưu Chính Trung đã là một trong những cao thủ đương thời, cũng ngang bằng với bốn vị nhất phẩm phụng cung mà thôi.

“ Hồi bẩm bệ hạ, thần vạn vạn không kịp, theo thần xem ra, chỉ có bốn vị nhất phẩm phụng cung trong cung mới có thể sánh vai cùng hắn.” Lưu Chính Trung khom người nói.

“ Cái gì? Lại lợi hại đến như thế sao? Vậy đây là người nào?” Hán Hiền để chuyển hướng Cổ Đạo Nhiêm, đã thấy bộ dáng cũng khó hiểu nghi hoặc của hắn, không khỏi tức giận nói: “ Cổ ái khanh xem ra cũng không biết.”

Trên mặt Cổ Đạo Nhiêm lúc xanh lúc đỏ, thật sự bị á khẩu nói không ra lời.

Nguyên lai ba ngàn binh sĩ đang thủ vệ trước xe đẩy vừa nghe xong hiệu lệnh, đội ngũ bên trái chỉnh tề chạy về phía trước. Trải qua một tháng công thành, tuy rằng không công phá được Lâm An, nhưng thành tường hộ thành đã bị Hán quân dùng chính máu thịt của mình lấp đầy. Bọn họ đạp chính thi thể đồng bào mình, cùng hòn đá với tạp vật chạy đến dưới thành tường, bắt thang, bắt đầu leo lên trên. Đội ngũ ở giữa cũng bắt đầu di động, bọn họ chạy về phía trước ba trăm thước, ở khoảng cách cửa thành năm trăm thước thì dừng lại. Vùng này đã bị vây trong tầm bắn của đầu thạch cơ, nhưng trước mặt bọn họ trên thành tường đã toàn bộ bị Triệt Biệt bắn chết, cho nên không còn ai thao túng đầu thạch cơ, cũng không cấu thành uy hiếp đối với bọn họ.

Chứng kiến Đại Hán quân bắt đầu leo lên tường thành, chỉ huy quan Khải Tác nhân không còn kìm chế được, bèn hạ xuống mệnh lệnh quyết tử, vô số Khải Tác quân sĩ bị bắt buộc xông lên thành tường, tưởng muốn ngăn cản bước tiến của quân Đại Hán.

Triệt Biệt phảng phất như đang nhìn thấy một chuyện buồn cười nhất trên đời, khuôn mặt tuấn tú tràn ngập vẻ phong tình dị vực của hắn có chút khẽ động, lộ ra một tia tươi cười khinh thường. Lại lần nữa giương cung bắn tên, những Khải Tác quân sĩ mới vừa xuất hiện lập tức thưởng thức ngay tư vị bị bắn chết của đồng bạn trước đó. Chẳng qua lúc này, Triệt Biệt cũng không trực tiếp bắn chết bọn họ, mà chỉ bắn thủng tay chân, đưa bọn họ văng vẳng ghim lên mặt đất lẫn trên tường. Khải Tác nhân bởi vì bị xỏ xuyên qua dính lên tường hay mặt đất, bị đau đớn cùng cực, bọn họ không chịu đựng nổi, tru lên thảm thiết như loài heo bị thọc tiết, trong khoảng thời gian ngắn, trên tường thành đầy nghẹt tiếng quỷ khóc sói tru, không khí trở nên vô cùng thảm thiết. Nhưng hiệu quả cũng thập phần rõ ràng, Khải Tác nhân không hề để ý đến sự thúc giục của quan chỉ huy, không chịu xông lên phía trước, vì thế đệ nhất đội liên thuận lợi leo lên đến tường thành.

Lúc này, cửa lớn Lâm An thành đột nhiên mở rộng ra, một đội trọng giáp kỵ sĩ giáp sắt sáng ngời phóng nhanh ra ngoài, mục tiêu của bọn họ chính là Triệt Biệt đứng trên đỉnh tháp, chỉ có diệt trừ siêu cấp uy hiếp này, Lâm An thành mới có khả năng thủ được. “ Nguy rồi, là trọng giả bộ kỵ binh, đệ ngũ túng đội đều là khinh bộ binh, làm sao có thể chống lại?” Hán Hiền để biến sắc kinh hô.

Trọng giả bộ kỵ binh là một binh chủng của Khải Tác nhân, kỵ binh lẫn quân sĩ đều toàn thân trọng giáp, trong tay cầm trường thương, khảm đao. Lực trùng kích của bọn họ mạnh mẽ đến không tưởng tượng nổi, lại tạm thời không sợ đao kiếm, lần đầu tiên giao phong, Đại Hán quân không chút phòng bị nên đã bị tổn

thất thảm trọng, nên mọi người có ấn tượng khắc sâu. Trong Đại Hán quân còn chưa có bộ đội có thể trực tiếp đối kháng đội quân này, mà ngay cả uy chấn bắc cương như Hồng Sắc Hải Dương cũng không được. Gặp phải bọn họ, chỉ có tránh né, dùng chiến thuật thủ hơn công.

Cũng may khải giáp của bọn họ vô cùng nặng nề, không cách nào tiến hành kéo dài ác chiến, ngoài ra chiến mã cũng phải yêu cầu mười phần hà khắc, trong thành có mười lăm vạn người, trọng giả bộ kỵ binh tổng số chỉ có được năm ngàn người. Trải qua mấy lần giao phong, đã giảm mạnh đến ba ngàn người, nên không dễ dàng dám vận dụng. Nhưng thời khắc sinh tử tồn vong ngay trước mắt, Khải Tác nhân vạn bất đắc dĩ, rốt cục đành phải sử dụng chung cực vũ khí của chính mình.

Trọng giả bộ kỵ binh một khi vọt lên, thanh thế dũng mãnh, uy không thể đỡ. Bọn họ dũng hướng tới trước, những gì ngăn cản trên đường đi đều bị bọn họ hoàn toàn xé nát. Mễ Hiết Nhĩ là một thiên kỵ trưởng của trọng giả bộ kỵ binh, hấn dũng vũ hơn người, mỗi lần công kích đều là người xông lên đầu tiên, hôm nay cũng không ngoại lệ. Hấn thích nhất là chứng kiến mỗi lần trên đường công kích nhìn thấy bộ dáng bối rối tránh né của địch nhân, hiện tại trước mặt của hấn chỉ có một ngàn người, căn cứ kinh nghiệm dĩ vãng, bọn họ hấn là phải kinh hoàng thất thố bỏ chạy mới đúng, nhưng hiện tại hấn lại không nhìn thấy có gì ba động.

Không phải là sợ đến choáng váng a, hấn tử vốc người khô ngô vẫn lừng lừng đứng ở nơi đó, không biết còn đang cười ngu ngốc cái gì, phía sau còn có hai đồng sư tử thô to như vậy, đây là chứng ngại do hấn thiết trí sao? Người Hán này quá coi thường thuật cưỡi ngựa của chúng ta, liền để ta đến giáo huấn bọn chúng một chút đi thôi. Hấn nghĩ đến đây, đột nhiên nhìn thấy một màn mà hấn không thể tin.

Trọng giả bộ kỵ binh thẳng tắp hướng xe đẩy vọt tới, như muốn xông qua, nơi đó chính là đội của Tần Dũng đang đứng trú theo lệnh Hứa Hải Phong. Nhìn một đám giáp sắt đang đâm đầu chạy tới, Tần Dũng vui vẻ cười, hai tay đưa về phía sau, hai đồng sư tử bị hấn nắm trúng cổ, nhắc lên. Lúc này một trọng giả bộ kỵ binh đã vọt tới trước mặt của hấn, chỉ thấy hấn vung tay phải về phía trước, Mễ Hiết Nhĩ cả người lẫn ngựa giống như là tờ giấy, bị hấn hung hăng đập văng lên giữa không trung.

“Ta đang nằm mơ sao? Nhưng tại sao lại đau như vậy a?” Mễ Hiết Nhĩ trước khi lâm chung còn không dám tin tưởng những gì mình đã chứng kiến.

Tần Dũng quơ hai đồng sư tử, suất lĩnh chúng sĩ tốt hướng về phía trước phóng đi, hai binh khí của hấn thật sự là quá mức kinh khủng, quả nhiên đụng vào là gãy xương nát cốt, nát cốt gãy xương. Nếu nói trọng giả bộ kỵ binh là cương đỉnh sắt thép không nơi nào không vào, vậy hấn chính là cây chùy sắt không chỗ nào không đập vỡ nát, hấn cứ như vậy mà đón thẳng đại bộ đội của địch nhân đánh tới, lấy cứng chọi cứng, lực người thắng mạnh, cả gần ngàn thiết kỵ bị hấn đánh đến tan nát từng mảnh, không còn thành quân.

Tiếng kèn vang lên, đám kỵ binh đi sau vội vàng thẳng ngựa chuyển hướng, bọn họ vòng qua người hấn đi qua. Cho tới bây giờ trọng giả bộ kỵ binh vô cùng cường hấn ở trước mặt Tần Dũng phải lựa chọn lui nhượng né tránh.

“Bá vương chi dũng, thật sự là bá vương chi dũng.” Hán Hiền để hưng phấn thầm nghĩ mở miệng mắng to, từ khi hấn đăng cơ tới nay, còn chưa từng kích động qua như vậy. Nếu không phải tự trọng thân phận, hấn đã sớm nhảy tung lên mà hoan hô, hiểu là như thế, nhưng thời khắc này hấn cũng đầy mặt gió xuân: “Người này lại là người nào?”

“Hồi bệ hạ, người này tên là Tần Dũng, là đệ nhất dũng tướng dưới trướng Hứa Hải Phong.” Cổ Đạo Nhiêm vội vàng tiến lên giải thích.

Nhìn Cổ Đạo Nhiêm liếc mắt, Hán Hiền để kỳ quái nghĩ, như thế nào người này hấn lại nhớ rõ ràng, mà những người khác hồi lại không biết.

Đám trọng giả bộ kỵ binh vượt qua chỗ Tần Dũng, mục tiêu của bọn họ là thẳng đến chỗ Triết Biệt trên xe đẩy, thời khắc này vây quanh xe đẩy chỉ có một ngàn nô lệ binh mặc áo vải tay cầm cương đao. Mặc dù phía sau bọn họ còn có ba ngàn Hồng Sắc Hải Dương thương kỵ binh, nhưng ai cũng biết khinh kỵ binh là không cách nào cùng trọng kỵ binh ngay mặt chống lại, cho dù là bốn ngàn người này cùng lên cũng không khả năng ngăn cản vó ngựa của hai ngàn trọng giả bộ kỵ binh tiến tới.

Nhưng đối mặt trọng giả bộ kỵ binh ngày càng đến gần, Hồng Sắc thương kỵ binh không hề tiến lên hộ vệ, ngược lại theo mệnh lệnh Phương Hướng Minh lui về phía sau mấy chục thước, như vậy cũng chỉ còn lại một ngàn nô lệ binh.

Rốt cục, làn sóng tấn công đầu tiên của trọng giả bộ kỵ binh chính thức phát động, đám kỵ binh nghiêng trường thương, nhắm ngay địch nhân trước mặt, muốn giết chết ngay tại chỗ. Đột nhiên trước mặt có một loạt hơn mười nô lệ binh đột nhiên hạ thấp người xuống, bọn họ lăn tròn đến phương hướng đám kỵ binh đang vọt tới. Đây là một động tác ngu xuẩn đến cỡ nào, dưới vỏ ngựa sắt thép của ngàn con ngựa chạy chồm lại vọt vào, chẳng phải là lập tức sẽ bị vỏ ngựa dẫm nát thành thịt tương.

Nhưng một màn kinh người lại diễn ra. Khi vỏ ngựa vừa dẫm lên người bọn họ, bọn họ cũng không hề trốn tránh, cũng không che giấu vết thương, chỉ là mở ra hai cánh tay, đem chân ngựa vững vàng ôm lấy. Liệt mã đang phóng đột nhiên bị ôm lấy chân, cả đám ngã sấp xuống, kỵ sĩ trên ngựa bị hất văng về phía trước. Nhóm nô lệ binh thứ hai đã sớm đợi chờ đã lâu, bọn họ cầm cương đao, nhắm ngay cổ họng đám kỵ sĩ vừa té choáng váng đầu óc một đao ghim sâu vào.

Trọng giả bộ kỵ binh tuy là cả người bọc giáp, nhưng có những địa phương không thể nào che giáp, thí dụ như vùng cổ, vì không thể làm ảnh hưởng vùng đầu chuyển động, cách làm của bọn họ chính là đội mũ giáp dài, che khuất vùng cổ, một khi ngã sấp xuống, mũ giáp bung ra, khiếm giáp nặng nề trên người bọn họ ngược lại trở thành một loại gánh nặng, hành động không thể linh hoạt thì căn bản không cách nào tránh khỏi bị nô lệ binh giết hại. Tuy kỵ binh lúc tiến lên đều bảo trì khoảng cách nhất định, nhưng dị biến đột ngột nổi lên, làn sóng kỵ binh thứ hai thu ngựa không kịp, còn hung hăng đụng tới.

Nhóm nô lệ binh hoàn thành nhiệm vụ thần nhiên đứng lên, nói là thần nhiên, chỉ là thần thái của bọn họ, nhưng trên người bọn họ đã chịu thương tổn thật lớn. Có chút người tay còn bị gãy đoạn, hiển nhiên là bị ngựa dẫm đứt cánh tay, có chút người đứng lên còn lảo đảo, chân loạn choạng, thậm chí, có người bụng còn bị thủng một lỗ lớn, ruột gan cùng nội tạng mơ hồ có thể thấy được. Bọn họ căn bản là không thêm để ý chút nào những vết thương trên người, lập tức hướng đám địch nhân kế tiếp phóng đi.

Nhìn sự cường hãn không sợ chết như thế, đám Khải Tác kỵ binh cơ hồ như muốn điên lên, đám kỵ sĩ tôn quý bọn họ mỗi lần phóng ra lúc trước kia, đều là bách chiến bách thắng, cho dù đối mặt địch nhân nhiều gấp vài lần cũng đánh tan tác. Nhưng hôm nay đầu tiên gặp phải hung thần Tần Dũng, tiếp theo lại gặp phải một ngàn người điên. Đám người điên này căn bản là không xem tính mạng ra gì, vô luận là địch nhân hay là chính bọn họ, trong máu tươi tuôn trào, giết chóc đã thành bản năng, thành động lực duy nhất giúp bọn họ sống sót.

21. Chương 21 : Công Thành (tam)

Trong lúc bọn họ còn đang do dự, nô lệ binh đã vượt qua bức tường xác, đối với đám kỵ binh phát động công kích. Bọn họ không chút nào để ý tới trường thương xuyên thủng trong ngực, tàn nhẫn cắt lấy thủ cấp của địch nhân, lại hướng một địch nhân khác chạy tới. Bọn họ phảng phất chính là tấm thân bất tử, không biết đau đớn, không biết mệt mỏi, kéo chảy bộ phận ngũ tạng lục phủ, tứ chi chỉ còn dính trên người bởi một lớp da mỏng, bọn họ đắm chìm trong khoái cảm giết chóc, thẳng đến máu tươi cạn khô mà chết.

“Ma quỷ a...” Một trọng giả bộ kỵ binh thật sự chịu không được tràng diện kinh khủng loại này, quát to một tiếng, xoay người mà chạy.

Sự chạy trốn khiến tạo thành dây chuyền phản ứng, một tên tiếp một tên trọng giả bộ kỵ binh bỏ lại sự vinh diệu cùng tôn nghiêm của kỵ sĩ, hướng phương xa chạy trốn. Nếu đối thủ là người, bọn họ hoàn toàn không sợ hãi, nhưng đối thủ là ma quỷ, vậy cho dù là một kỵ sĩ cao quý như họ cũng chỉ đánh cảm đầu bỏ chạy.

Đám người Hán Hiền để buông ống dòm trong tay, không dám nhìn nữa. Có chút người nhát gan đã nôn mửa ngay tại chỗ, nô lệ binh làm cho bọn họ tạo thành sự kích động còn hơn cả Triết Biệt cùng Tần Dũng, đây còn là người sao? Quả thật so với ma quỷ còn khủng khiếp hơn. Hán Hiền để nhìn ống dòm chiến lợi phẩm đoạt được từ trên tay Khải Tác nhân, lần đầu tiên đối với công dụng của nó sinh ra một tia chán ghét.

Đám người quan sát xa xa đã như thế, vậy ba ngàn Hồng Sắc thương kỵ binh ở ngay phía sau lại càng lông tóc dựng đứng, một cổ hàn khí chết chóc lạnh như băng dọc theo gót chân trực trùng lên não, sau đó lan tràn đến toàn thân, tuy bây giờ mặt trời lên cao nóng bỏng, tuy trên người mặc giáp dày, nhưng bọn họ lại không cảm giác được một chút không khí ấm áp. Cho dù Phương Hưởng Minh đã sớm chuẩn bị tâm lý lớn tiếng hô quát, nhưng cả đội ngũ cũng không thể tránh khỏi dao động biến hình dù rất nhỏ.

Ngay lúc nô lệ binh hoành hành trong trọng giả bộ kỵ binh, đám người Tần Dũng cũng không có ở không, hấn suất lĩnh bốn đội một ngàn nô lệ binh hướng cửa thành phóng đi. Khải Tác nhân trong thành gặp qua sự thần dũng của hấn, quan quân bên trong lớn tiếng hô quát: “Đóng cửa, mau đóng cửa.”

Hai mươi Khải Tác quân lính tràn lên, cửa sắt nặng nề chậm rãi khép lại.

Lúc này Tần Dũng đã chạy tới cách cửa thành năm mươi thước, nếu là bình thường, trên đầu thành đã sớm bắn xuống mưa tên, nhưng lúc này trên đầu thành chính là nô lệ binh của Hứa Hải Phong, bọn họ đem hòn đá cùng mưa tên bắn xuống bên trong thành như mưa, cấp nội thành tạo ra phiền toái thật lớn, cũng may bọn họ chỉ là bảo vệ cho đầu thành, vẫn chưa lao xuống, Khải Tác nhân nhất thời cũng không chia ra được binh lực, không thể làm gì khác hơn là đành tới đầu hay tới đó, tạm thời không để ý tới.

Hay cho một Tần Dũng, chỉ thấy hấn đứng lại tại chỗ, tay phải giơ lên một đồng sư tử, ở tại chỗ xoay tròn lên, hấn cứ như vậy chuyển vài vòng, đột nhiên buông tay, đồng sư tử ngàn cân lập tức rời tay bay ra, tạo ra một đường quỹ tích xinh đẹp, hung hăng nên lên cửa sắt vừa mới khép lại.

“Đông...” Tiếng va chạm kịch liệt phát ra tiếng gầm như vang vọng thiên địa. Hai mươi mấy binh lính Khải Tác đang đẩy cửa chỉ cảm thấy một cổ lực mạnh không thể kháng cự từ cửa sắt truyền đến, hai tay bọn họ căn bản không cách nào làm ra sự ngăn cản, đã bị cửa sắt nặng nề nện lên ngực. Mọi người đồng thời bay lên, đại đa số người ở giữa không trung miệng liền phun máu tươi, xương ngực gãy đoạn mà chết, ngẫu nhiên còn được vài người sống sót, cũng xương cốt nát vụn, tê liệt trên mặt đất, rên rỉ không ngừng. Xem bọn họ thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, chỉ sợ là khó thoát khỏi cái chết.

“Đóng lại, mau đóng...” Trưởng quan Khải Tác nhân kiệt lực tê thanh hô lên.

Lại lao ra hơn hai mươi người, đem cửa sắt bị đồng sư tử tạp mở dùng sức đóng lại.

“Đông...” Tiếng nổ lần thứ hai lại xuất hiện, lỗ tai của Khải Tác nhân gần bên bị chấn đến ông ông điếc đặc, có mấy người thậm chí đứng không vững, bùm một tiếng ngã ngối trên mặt đất, không cách nào lên.

Lúc này đây, đồng sư tử của Tần Dũng tạp đúng ngay chỗ tốt, một nửa thân sư tử vừa lúc tạp trúng rơi ngay khe hở hai cánh cửa, cho dù là trưởng quan Khải Tác nhân muốn đóng cửa cũng không thể đóng được.

“Lấy ra, mau lấy ra...” Trưởng quan Khải Tác nhân lại hô to mệnh lệnh như điên.

Nói giỡn, vật này có ngàn cân nặng, cũng không phải dễ làm, dù thúc giục cỡ nào cũng không cách di chuyển.

Nhìn thân ảnh càng chạy càng gần của Tần Dũng, trưởng quan Khải Tác nhân khàn cả cổ họng kêu lớn: “Bắn tên, bắn tên cho ta, bắn chết tên quái vật này.”

Trong quân đội Khải Tác nhân cũng không thiếu người bắn tên giỏi, hơn mười mũi tên thông qua cửa thành mở rộng cơ hồ đồng thời bắn trúng thân thể cùng đầu của Tần Dũng. Chỉ nghe “đỉnh đỉnh” bên tai không ngừng, những mũi tên ngoại trừ xé rách đi chút quần áo, bắn tới trên người Tần Dũng không ngờ phát ra tiếng như sắt thép va nhau. Mà áo của Tần Dũng bị lung lõ chỗ, hấn giật dữ, hai tay nắm áo, hét lớn một tiếng, ra sức xé mạnh, lập tức xé làm hai nửa. Chỉ thấy ngực hấn nhô cao vạm vỡ, tướng mạo hung ác, từ ngoài cửa thành chạy tới. Một ngàn nô lệ binh phía sau Tần Dũng cũng đồng thời xé toạt áo, một ngàn người cứ như vậy mà để trần thân trên, đi theo Tần Dũng chạy tới cửa thành.

Chứng kiến Tần Dũng ngay cả cung tên còn không sợ, Khải Tác nhân đúng thật là không còn cách nào nữa. Bọn họ trở mắt nhìn Tần Dũng nhất đồng sư tử trên mặt đất lên, mang theo ngàn người chạy vào trong thành. Nếu trên thế giới này còn có người có thể gọi là vạn người bất địch chi dũng, vậy Tần Dũng thật xứng danh không thẹn. Uy lực binh khí trên tay hấn thật sự quá lớn, vừa nhắc lên, trong vòng mấy thước, vạn vật đều bị hủy diệt. Ngàn người phía sau hấn lại càng hung hấn, cả đám chiến đấu cho đến chết, không một ai lui bước.

Khải Tác nhân lâm vào thế bất lợi, mưu kế của bọn họ vốn không chút kê hở, dựa theo kế hoạch, một hồi thắng lợi đủ để tái nhập vào trong sử sách đã ở gần ngay trước mắt. Nhưng tại vài ngày cuối cùng này lại gặp phải sát tinh Hứa Hải Phong, dưới những cao thủ siêu việt cực hạn liên thủ, Lâm An thành vốn vững như thành đồng rốt cục bị ngạnh sanh đánh ra một lỗ hổng. Hơn nữa lỗ hổng này không ngừng mở rộng, thẳng đến xé rách hoàn toàn cả toàn phòng tuyến.

“ Các huynh đệ, cùng ta trùng a...”

Phương Hướnɡ Minh quát to một tiếng, suất trước lao ra. Phía sau ba ngàn Hồng Sắc thương kỵ binh đồng thời thúc ngựa đi tới, khoảng cách ngàn thước đối với kỵ binh mà nói còn chưa đủ làm nóng người, huống chi là Hồng Sắc Hải Dương vốn dùng tốc độ nổi danh.

Kỵ binh Phương Hướnɡ Minh vừa động, trên sườn núi liền truyền xuống mệnh lệnh toàn quân tổng tiến công. Bên người Hán Hiền đế, những lão tướng kinh nghiệm chiến trận sa trường nhiều như trâu ngựa, nếu lúc này còn không biết phát động tổng tiến công, bọn họ tập thể cũng nên đi tự sát.

Đội Phương Hướnɡ Minh bọn họ giết vào trong thành, đã không còn nhìn thấy thân ảnh đám người Tần Dũnɡ, bọn họ mới bắt kể chuyện phải thủ cửa thành, chờ đợi có quân lính đến trợ giúp giữ cửa. Có lẽ với tâm lý của Tần Dũnɡ, cho dù cửa thành có đóng lại thì thế nào, đem đồng sư tử tập võ không phải lại mở ra sao.

Bất đắc dĩ, Phương Hướnɡ Minh không thể làm gì khác hơn là phân ra một nửa kỵ binh ở cửa thành thủ hộ, hấn suất lĩnh một nửa kỵ binh khác truy kích Khải Tác binh chung quanh. Đội sau khi quân đội phía sau đã tiến vào thành, tiếp nhận trách nhiệm thủ thành xong, hấn mới dám truyền lệnh tiếp tục hướng vào trong thành trùng sát.

Đại Hán quân lưu lại điều khiển cửa thành, đại quân thừa cơ tràn vào như thác lũ. Bọn họ phân binh vài nơi, mong muốn ở trong thời gian ngắn ngủi có thể lấy được quyền khống chế ở những địa phương trọng yếu nhất. Trong thành khắp nơi đều đao quang kiếm ảnh, sĩ tốt hai bên không ai nhường ai, triển khai chiến đấu kịch liệt.

Trên đường cái của Lâm An thành, Hồng Sắc thương kỵ binh của Phương Hướnɡ Minh qua lại dong ruổi, bởi vì trọng giả bộ kỵ binh đều bị phải đi ra ngoài, cho nên không còn ai có thể ngăn cản vó ngựa sắt của bọn họ. Phàm là những binh sĩ Khải Tác cố gắng tổ chức phản kháng thành nhóm trên đường đều bị bọn họ đả kích hủy diệt. Nhưng khoa trương cùng uy phong nhất cũng là Tần Dũnɡ cùng một ngàn nô lệ binh.

Nửa thân trần bên trên của bọn họ là dấu hiệu dễ nhận ra nhất, chỉ cần địa phương bọn họ xuất hiện, Khải Tác nhân bắt đầu chung quanh chạy tứ tán, rất ít có người có thể khởi lên chống cự quy mô. Chẳng qua cũng chỉ có đám nô lệ binh không đem sống chết để trong lòng mới dám cỡi bỏ đi chiến giáp trên người. Tại địa phương chiến loạn đẫm máu này, khắp nơi cất giấu vô hạn sát khí, chỉ cần là người bình thường, đều e sợ hãi giáp không đủ độ dày, đao binh bất lợi, lại có bao nhiêu người có lá gan bỏ đi y giáp. Bằng vào nhân số lớn làm ưu thế, đặc biệt là Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong thỉnh thoảng đe dọa một chút, Đại Hán quân rất nhanh liền cướp lấy lương thực, suất phủ trọng địa. Thời khắc lúc này, mỗi người đều biết tràng chiến dịch này đã chấm dứt, Đại Hán quân lấy được thắng lợi không thể nghi ngờ.

Cửa thành phía bắc đột nhiên mở toang, mấy ngàn Khải Tác nhân cưỡi chiến mã vọt đi ra. Đây là những quan viên cao cấp nhất của Khải Tác nhân, bọn họ nhìn thấy không còn sức kháng cự, không thể làm gì khác hơn là đành bỏ qua tài phú cùng sĩ tốt khắp thành, muốn phá vòng vây thoát ra.

Phía cửa bắc đúng là điểm yếu của Đại Hán quân, nơi đó tuy bố trí quân lính không ít, nhưng đều là quân đội dự bị, bộ đội tinh nhuệ của hai đại quân đoàn cũng không có bố phòng nơi này. Để cho đám binh sĩ này đứng sau lưng hò hét còn có thể, nhưng so đấu bằng đao gươm thật sự thì vô cùng khó khăn. Mấy ngàn Khải Tác nhân này đều là kỵ binh, bọn họ rất nhanh đã xông qua đám binh sĩ dự bị, thẳng tấp hướng phương xa bỏ chạy. Đội khi Hán Hiền đế tổ chức được kỵ binh đội ngũ, đối phương đã sớm chạy thoát vô ảnh vô tung, không còn đuổi kịp.

Khải Tác quan quân chạy trốn đại biểu cho cuộc chiến đã chính thức chấm dứt, Khải Tác nhân không còn tổ chức căn bản là không cách nào chống đỡ lại Đại Hán quân đang sĩ khí đại chấn. Sau khi Hán Hiền đế

phát ra mệnh lệnh đầu hàng sẽ không bị giết, ngoại trừ những người ngoan cố cá biệt, đại đa số đều lựa chọn đầu hàng.

Hai giờ sau, trong thành ngoại trừ một chút cuộc chiến đấu nhỏ linh tinh phát khởi ngẫu nhiên, Đại Hán quân trên cơ bản đã khống chế cả thành thị.

Đến tận đây, Hứa Hải Phong do Lâm Trường Không và mười nô lệ binh võ công cao cường hộ vệ, cẩn thận tiến vào Lâm An thành. Hắn cùng với Phương Hưởng Minh ở trên đường chính trong nội thành gặp nhau, hai người vỗ tay chúc mừng, đồng thời phát ra tiếng cười to.

22. Chương 22 : Vào Thành

Từ chỗ này có thể nhìn ra Phương, Hứa kinh nghiệm chênh lệch, Hứa Hải Phong tại cửa thành chọn một địa phương, từ nơi này bắt đầu hướng bốn phía chậm rãi tra tìm. Mà Phương Hưởng Minh lại mệnh lệnh quân sĩ nhanh chóng thanh lý những gian nhà không chủ, cam đoan mỗi phòng đều lưu lại ba tên sĩ tốt. Theo sau hắn chạy tới nội thành, đem mấy đình viện lớn sửa sang lại sạch sẽ, tỉ mỉ sưu tầm từng góc, thẳng đến sau khi xác định an toàn tuyệt đối, mới mệnh lệnh binh lính đem địa phương này trong ngoài ba lớp vây quanh, đừng nói là người, cho dù là một con ruồi muỗi bay vào cũng khó.

Làm xong hết thảy, Phương Hưởng Minh đi tìm Hứa Hải Phong, đến lúc này, Hứa Hải Phong mới lục soát đến căn nhà thứ ba mươi.

“ Lão đệ, chúng ta cũng nên đi nghênh đón thánh giá vào thành.” Phương Hưởng Minh kéo đầu ngựa Hứa Hải Phong hướng ngoài cửa thành phóng đi.

Hứa Hải Phong thất kinh, vội vàng nói: “ Đại ca, ngài đều tìm xong rồi?”

Phương Hưởng Minh ha ha cười nói: “ Tiểu đệ, đừng choáng váng. Ai có bản lĩnh cao như vậy mà có thể tìm hết, ta chỉ là sửa sang lại nơi nghỉ cho hoàng thượng, bố trí cảnh giới dọc đường một chút.”

“ Như vậy cũng được?” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi.

“ Dưới tình huống bình thường thì không được, nhưng hiện tại là ngự giá thân chinh, không thể gộp chung mà nói. Chỉ cần có thể xác nhận bệ hạ an toàn, coi như đại công cáo thành.”

Hứa Hải Phong như có điều suy nghĩ gật đầu, theo Phương Hưởng Minh đi ra khỏi thành.

Vốn với quan chức hai người bọn họ, là không cách nào chủ trì công việc này, nhưng tòa thành này lại do hai người đánh hạ, tình huống bất đồng, trong thành có không ít tướng lĩnh đồng cấp hoặc cao cấp hơn Hứa Hải Phong, nhìn thấy vị thiên tướng này cũng có chút cung kính, không dám có nơi nào thất lễ. Nguyên nhân nếu không có hắn, chính là vì những tướng sĩ dưới trướng của hắn biểu hiện trong trận chiến dịch này vô cùng xuất sắc, quân nhân luôn kính trọng anh hùng, làm trưởng quan cao nhất của đệ ngũ tưng đội, nên hắn được lễ ngộ cao hơn cả Phương Hưởng Minh.

“ Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, Lâm An thành đã công hạ, thỉnh bệ hạ vào thành nghiệm thu.” Hai người đi tới trước sườn núi, xuống ngựa quỳ bái.

“ Bình thân, Phương ái khanh, vị này...chính là Hứa ái khanh sao?” Hán Hiến đế vừa rồi nhìn thấy hết toàn bộ trận đánh, tự nhiên biết có thể chiếm được tòa thành này, hoàn toàn là công lao của đệ ngũ tưng đội của Hứa Hải Phong, đối với một tướng lĩnh có thể trong ba tháng đem một đám nô lệ biến thành cường hãn như thế, hắn thật đúng là cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, có lẽ bên trong còn có một tia kính sợ, nhưng vì hắn tuyệt không chịu thừa nhận mà thôi.

“ Đúng là vi thần, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Hứa Hải Phong dập đầu nói.

“ Hứa ái khanh, mới rồi trẫm xem dưới trướng ngươi có ba dũng sĩ, cùng có sức lực vạn người bất địch, sao không để bọn họ cùng tiến lên, trẫm đều có phong thưởng.”

“ Thần tuân chỉ.” Hứa Hải Phong vừa mới tiếp chỉ, liền ngơ ngẩn. Hắn không phải ngu ngốc, đương nhiên biết hoàng đế ám chỉ trong ba gã dũng sĩ nhất định là có Triết Biệt cùng Tần Dũng, nhưng người còn lại là ai? Hắn thật hoàn toàn còn chưa biết. Biểu hiện của những người khác ở trên chiến trường đều là tám lạng

nửa cân, thật đúng là nghĩ không ra là ai có biểu hiện đột xuất, có lẽ chiến trường quá lớn, hấn không thấy rõ cũng bình thường, nhưng hiện tại hoàng đế đang cao hứng, đột nhiên muốn gặp người đó, không có đầu mối gì, muốn tìm ra người này, đó chính là có chém đầu Hứa Hải Phong hấn cũng làm không được a.

“ Hứa ái khanh, sao ngươi không đi truyền lệnh?” Hán Hiền để nhìn thấy Hứa Hải Phong đáp ứng một tiếng, liền quỳ trên mặt đất vẻ mặt như khó khăn, trong lòng không vui, dò hỏi. Nếu thay đổi là một vị thiên tướng nho nhỏ khác, hấn đã sớm hạ lệnh lôi ra ngoài đánh một trận, nếu gặp phải lão nhân gia ông ta tâm tình không tốt, cho dù ngay tại chỗ giết chết cũng là không lạ.

“ Không dám giấu diếm hoàng thượng, dưới trướng vi thần đích xác có hai tên tướng dũng, biểu hiện hôm nay của bọn họ cũng không thẹn là dũng vũ, nhưng hạ thần quả thực nhớ không nổi vị dũng sĩ thứ ba là ai?” Hứa Hải Phong ngạnh đầu hồi đáp.

“ Nguyên lai như thế, trăm nói dũng sĩ thứ ba chính là người đã lớn tiếng kêu trên đỉnh tháp xe đẩy.”

“ Vi thần đã hiểu, sẽ mệnh lệnh cho hấn đến đây ra mắt hoàng thượng.” Hứa Hải Phong vội vàng lĩnh chỉ, liền muốn rời đi tìm người.

“ Hứa tướng quân chậm đã.” Phương Hướng Minh đột nhiên nói: “ Bệ hạ, bây giờ trời đã sắp tối, thần đã chuẩn bị hành cung tạm thời trong thành cho bệ hạ, còn thỉnh bệ hạ dời giá.”

“ Ân, cũng tốt, trăm cũng mệt mỏi, liền vào thành đi.”

Chúng đại thần hộ tống hoàng đế bệ hạ, chậm rãi tiến vào Lâm An thành. Đến lúc này có thể nhìn ra khả năng dự đoán của Phương Hướng Minh, trong Lâm An thành đề phòng sâm nghiêm, ba bước một trạm, năm bước một đội, bố trí thật chu đáo, chim bay khó lọt.

Nơi này vốn chính là thủ đô của Thổ Phiên quốc, kiến trúc trong thành đều là dựa theo quy mô kích thước của hoàng thất mà kiến tạo, tuy xa không sánh kịp Đại Hán quốc hoành vĩ tinh xảo, nhưng làm hành cung tạm thời cũng là đã đủ.

Đi tới đại điện, hoàng đế ban chỗ ngồi, chúng đại thần đều ngồi xuống, Phương Hướng Minh cho người dâng lên thanh trà, khiến cho Hán Hiền để mặt rộng mừng rỡ. Mà Hứa Hải Phong ở trên đường đã truyền lệnh cho ba người Tần Dũng đi đến, nghe lời Phương Hướng Minh đi vào gặp Hán Hiền đế.

“ Khải tấu hoàng thượng, thần đã dẫn ba gã thuộc hạ thiên tướng phu đến.” Hứa Hải Phong quỳ tấu.

“ Nga, tuyên bọn họ tiến vào.” Hán Hiền để hắng hái nói.

“ Dạ, hoàng thượng có chỉ, truyền Tần Dũng, Triết Biệt, Lâm Trường Không diện thánh.” Một tiểu thái giám đứng trước bậc thang lớn tiếng hô to.

“ Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế...” Ba người đồng thanh nói.

“ Bình thân.” Hán Hiền để nhìn ba người bọn họ, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc nói: “ Triết Biệt, hấn không phải là người Hán chúng ta.”

“ Hồi bẩm hoàng thượng, Triết Biệt là dũng sĩ thần phát hiện ngoài ý muốn trong nô lệ doanh, hấn nguyên lai là Hung Nô nhân.” Hứa Hải Phong trộm nhìn, sắc mặt lão hoàng đế tựa hồ xem không tốt lắm, lập tức nghĩ đến Hung Nô chính là thế cừu trăm năm của Đại Hán, nhưng hấn là tiểu nhân vật cũng chưa từng bị Hung Nô nhân khi dễ, cho nên ấn tượng không sâu đối với việc này. Nhưng lão hoàng đế ở ngôi cao đã lâu, đương nhiên đối với người Hung Nô không hề hảo cảm, một khi để cho hấn đổ kỵ Hung Nô nhân còn có cung tiền thủ biến thái như vậy tồn tại, chỉ sợ ngay cả chính mình cũng giữ không được Triết Biệt. Bèn vội vàng nói: “ Chẳng qua sau khi vi thần đưa hấn rời khỏi nô lệ doanh, Triết Biệt đã bỏ tối đầu sáng, nguyên ý vì Đại Hán ra sức khuyến mã, thỉnh hoàng thượng minh giám.”

“ Ân, đã như vậy, Hứa khanh gia cũng tự xem cẩn thận mà làm.” Hán Hiền để rốt cục quyết định không hề truy cứu việc này, dù sao ở lúc này lại đi tru sát công thần, chỉ sợ sẽ lập tức làm rét lạnh lòng dân khắp thiên hạ. Loại chuyện hại người hại mình thế này Hán Hiền để dĩ nhiên không làm, cẩn thận đánh giá hai người khác, Hán Hiền để nói: “ Nhị vị dũng sĩ này là...”

“ Vị này là thiên nhân trưởng Tần Dũng thuộc hạ của vi thần, thuở nhỏ thần lực hơn người, gia truyền thập tam thái bảo khổ luyện, đã đạt tới cảnh giới tầng thứ mười ba.”

Lời vừa nói ra, đại diện những người có kiến thức đều chấn động, ánh mắt nhìn Tần Dũng tựa như đang nhìn con quái vật. Thập tam thái bảo khổ luyện là môn công phu ngoại môn đơn giản nhất trên giang hồ, nhưng cũng là công phu khó luyện nhất. Loại công phu này bảy tầng đầu cũng không khó luyện, chỉ cần có nhẫn nại, trong hai mươi năm đại đa số mọi người có thể luyện thành. Nhưng vấn đề bắt đầu từ tầng thứ tám, thời gian hao phí của nó tựa hồ là gia tăng càng cao, sau mỗi tầng, lại càng hao nhiều gấp đôi.

Đương nhiên, từ tầng thứ tám bắt đầu, uy lực chân thật của nó mới từ từ thể hiện ra đến, có thể không sợ hãi đao kiếm bình thường chém đánh, mỗi cao một tầng, uy lực của nó cũng tương đối đề cao. Nếu có người có thể hưởng được cao linh năm trăm năm, vậy có thể luyện đến tầng mười ba, trong truyền thuyết, thập tam thái bảo khổ luyện tới tầng mười ba có thể nói sẽ có thân bất tử, cho dù là lưỡi đao thần binh sắc bén cũng không cách nào tổn thương, lợi hại hơn chính là, từ nay về sau nước lửa bất xâm, bách độc không sợ hãi. Được xưng là đệ nhất công pháp phòng thủ trên đời.

Trước Tần Dũng, ghi chép cao nhất là một vị phật môn đệ tử luyện đến tầng thứ mười một, hẳn chỉ bằng tầng mười một khổ luyện công phu đã chen chân vào vị trí nhất lưu cao thủ đương thời.

Nghĩ không ra hôm nay Tần Dũng càng tiến lên một bước, đã luyện tới đỉnh núi, trách không được ở trên chiến trường đầu đá lung tung, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Thập tam thái bảo khổ luyện tầng thứ mười ba là một cảnh giới thế nào, không ai biết được, có lẽ chỉ có tông sư cấp cao thủ đương thời có thể cùng hắn đánh một trận.

“ Vị này cũng là thuộc hạ vi thần từ nô lệ doanh đề bạt đi ra, hẳn gọi Lâm Trường Không.” Hứa Hải Phong tiếp tục giới thiệu, hẳn đến bây giờ còn chưa nghĩ ra, Lâm Trường Không rõ ràng không có rat ay, hoàng đế lão nhi vì sao biết hắn có sức lực vạn người bất địch.

Chẳng qua, nghe xong Hứa Hải Phong giới thiệu, trong lòng mọi người buồn bực không thôi. Như thế nào vận khí Hứa Hải Phong tốt như vậy, tùy tiện vào nô lệ doanh tìm tìm là có thể tìm ra được hai quái thai lợi hại như thế. Mà người lợi hại như thế vì sao lại khuất thân ở trong nô lệ doanh? Với thân thủ của bọn họ muốn rời đi cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

“ Được, ba vị ái khanh quả nhiên anh dũng bất phàm, trăm thật là vui mừng.” Hán Hiền đế cổ vũ, lại ban cho nhiều tiền thưởng, lúc này mới để cho bọn họ rời đi. Chẳng qua nghe giọng nói của Hán Hiền đế, hiển nhiên là đối với Tần Dũng vài phần kính trọng, mặc dù trong lễ vật không có gì đặc biệt hơn người, nhưng lời nói quan tâm, cuối cùng còn hỏi hắn có nguyện ý đến nhậm chức tại cấm quân hay không. Nếu thay đổi là người khác, dù là không đáp ứng, nhưng ít nhất cũng phải vạn phần cảm kích. Nhưng Tần Dũng căn bản không hề để ý tới lão đầu trên đài cao này nói gì, chỉ đem con mắt nhìn Hứa Hải Phong chờ hắn định chủ ý.

Muốn Hứa Hải Phong đồng ý, đó là chuyện không có khả năng, Hứa Hải Phong lập tức uyển chuyển cự tuyệt, kỳ thật cho dù hắn muốn đáp ứng cũng không được, bởi vì hắn căn bản là không cách nào giải thích chuyện về huyết tủy.

Về phần hai người khác, Hán Hiền Đế có vẻ hứng thú không cao, cũng phải, trong hoàng cung dạng cao thủ nào hẳn không phát hiện qua, cũng không có bao nhiêu hứng thú với Lâm Trường Không, về phần Triết Biệt, dù sao cũng là một người Hung Nô, không phải cùng dân tộc, dĩ nhiên nghi ngờ. Không có tại chỗ giết chết, đã là hoàng thượng khai ân.

23. Chương 23 : Hành Thưởng

“ Thần nhớ kỹ, hoàng thượng hồng phúc tề thiên, chẳng qua chỉ là một chút công lao của vi thần, đều là nhờ vào phúc của bệ hạ.” Phương Hưởng Minh bước ra khỏi hàng hành lễ nói.

Hứa Hải Phong quay đầu liếc mắt nhìn hắn, thầm nghĩ không ra đại ca thật đúng là biết võ mông ngựa, trước kia sao chưa từng thấy qua. Hắn cũng không biết mấy câu đó chỉ là bình thường trong quan trường, so với nhiều người còn là ít, Phương Hưởng Minh từ nhỏ sinh ra trong gia đình thế gia, tưởng không muốn biết cũng khó.

“ Phương ái khanh nghe phong.” Hán Hiền để mỉm cười, nói.

“ Thần tại.”

“ Trẫm phong ngươi là Bình Tây Hầu, phạm vi trăm dặm Lâm An thành làm đất phong của ngươi.”

“ Bệ hạ hoàng ân hạo đặng, thần vô cùng cảm kích, nhưng lần này đắc thắng, thật là công lao của Hứa tướng quân, thần không dám mạo lĩnh. Khẩn thỉnh bệ hạ chấp thuận cho tướng quân cùng thụ hưởng chung với vi thần.”

Hán Hiền để trên mặt hơi biến sắc, lập tức khôi phục bình thường, hần lớn tiếng cười nói: “ Được, lời này của khanh rất vừa ý trẫm, tòa thành này cho hai người cùng hưởng.”

“ Tạ chủ long ân, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Phương Hưởng Minh vội vàng lôi kéo Hứa Hải Phong quỳ xuống tạ ơn.

“ Hoàng thượng, thần thượng còn một chuyện.” Chứng kiến Hán Hiền để như có ý bãi triều, Phương Hưởng Minh vội vàng kêu lên.

“ Nga, chuyện gì, ngươi có gì cứ nói.” Hán Hiền để mặt rồng hưng phấn hỏi.

“ Khải bẩm hoàng thượng, lúc thần vào thành, Khải Tác nhân còn chưa kịp tiêu hủy tồn lương, giờ này trong thành lương thảo tích như núi, thần đại biểu dân chúng khắp thành đem dâng cho bệ hạ, cầu chúc bệ hạ bại Khải Tác, diệt Hung Nô, nhất thống thiên hạ, thành tựu tuyệt thế công tích, lưu danh bách thế, vĩnh ghi sử sách.”

“ Ha ha ha...Được, hay cho câu bại Khải Tác, diệt Hung Nô, nhất thống thiên hạ. Nếu ngươi một mảnh trung tâm, trẫm liền cười nặc.” Hán Hiền để vui vẻ cười to, nói: “ Bãi giá, hồi cung.”

Hán Hiền để vừa đi, những đại thần còn lại như tổ ong òa lên, đều hướng hai người chúc mừng. Hứa Hải Phong tuy không được thăng quan tấn tước, nhưng hần được một nửa cơ nghiệp của Lâm An thành, đã vô cùng hài lòng, thời khắc này mừng rỡ ngay cả miệng cười cũng không khép lại.

Đợi mọi người rời đi, Phương Hưởng Minh nháy mắt, cùng rời đi trước, Hứa Hải Phong nhìn thấy trong lòng ngầm hiểu, gắt gao đuổi theo, vừa mới ra tới ngoài điện, chợt nghe có người gọi: “ Hứa tướng quân hãy chậm.”

Hứa Hải Phong vừa nghe thanh âm kia liền biết là Đồng Nhất Phong, trong bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ra dấu với Phương Hưởng Minh, xoay người chào đón: “ Đồng tướng quân, chúng ta lại gặp mặt.”

“ Lần này Hứa tướng quân đại phát thần uy, lập nhiều công huân cái thế, lão hủ cũng không nhìn lầm người a.” Đồng Nhất Phong tươi cười cúi người nói.

“ Làm gì có, đều nhờ vào hồng phúc của hoàng thượng mà thôi, Đồng tướng quân vì sao ở đây?” Trên điện nghe xong nhiều người nói chuyện như vậy, thu hoạch lớn nhất của hần cũng chính là học được vài câu vỗ mông ngựa, nghĩ không ra nhanh như vậy đã có thể dùng.

Đồng Nhất Phong nhìn trái phải một chút, nhìn thấy không người nào chú ý, vì vậy lôi kéo Hứa Hải Phong, ý bảo hần đi tới góc tối.

Hứa Hải Phong đối với hành vi của hần rất là tò mò, không tự chủ được đi theo.

Tới góc tối, trên cơ bản không có bao nhiêu người nhìn được tới nơi này, Đồng Nhất Phong thần bí lấy ra một xấp trong lồng ngực, đưa cho Hứa Hải Phong, khom người nói: “ Lão đệ, đây là trước khi người xuất chinh giao bạc của đệ ngũ tưng đội cho ta, ta đã quên giao cho người, hiện tại bổ bù, còn thỉnh lão đệ nể tình chúng ta từng có quan hệ thân thiết, bỏ qua cho ta một lần lỗi này đi.”

Hứa Hải Phong ngần ra, lập tức hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hần, bèn nâng Đồng Nhất Phong dậy nói: “ Đồng tướng quân sao nói lời này, bạc này không phải trước lúc xuất chinh đã giao cho ta sao?”

Đồng Nhất Phong nghe xong, thở phào một hơi dài, nói: “ Lão đệ a, lão ca ta đây cuối cùng không có nhìn lầm người, ngươi yên tâm, phần này nhân tình ta sẽ có giao phỏ.”

Tiến bước Đồng Nhất Phong, Hứa Hải Phong giở xấp ngân phiếu ra nhìn, đều là những ngân phiếu ngoài ngàn lượng, đếm lại tới hơn mười tờ. Đó chính là mấy vạn lượng bạc, hắn cẩn thận đem ngân phiếu nhét vào người, đi theo hướng Phương Hường Minh.

Người ở đây tuy nhiều, nhưng Phương Hường Minh sớm có chuẩn bị, từng quan viên căn cứ quan chức lớn nhỏ, cũng có được một đình viện nghỉ ngơi. Phương Hường Minh vì ngại dị nghị, cố ý tuyển chọn hai đình viện nhỏ phân biệt cho hai người bọn họ ở lại.

Vào nội viện, hai người phân ra ngồi xuống, Phương Hường Minh nói: “ Nhị đệ, công lao là do người lập, nhưng ta lại chiếm đầu to, người sẽ không trách ta chứ.”

“ Đại ca sao lại nói vậy, nếu không có đại ca chỉ điểm, ta bây giờ còn không được yên, không biết nên làm sao cho phải? Nào có uy phong được như hôm nay.” Hứa Hải Phong vội vàng tỏ vẻ bản thân không có gì.

“ Tiểu đệ, kỳ thật vi huynh không phải muốn cướp công lao của người cùng danh tiếng.” Phương Hường Minh uống ngụm thanh trà, giảm cơn khát trong cổ họng nói tiếp: “ Hôm nay người xuất danh tiếng lớn, toàn quân trên dưới, lại có ai không biết Hắc Kỳ quân đệ ngũ tưng đội? Đây là chuyện tốt, nhưng đồng thời cũng là một chuyện xấu.”

“ Vì sao?” Hứa Hải Phong khó hiểu hỏi, nếu danh tiếng vang dội, đương nhiên là một chuyện rất tốt, tại sao lại biến thành chuyện xấu?

“ Cây cao đón gió, sẽ bị gió thổi gãy. Tiểu đệ, cây cao đón gió a.” Phương Hường Minh lời thâm thúy nói.

“ Chẳng lẽ sẽ có người tìm ta phiền toái?”

“ Không phải tìm người phiền toái, mà là bị cuốn vào trong thị phi.”

“ Cái gì?” Hứa Hải Phong nghe được mơ hồ, thầm nghĩ vị Phương đại ca luôn luôn hào sảng như thế nào đột nhiên nói chuyện lại úp mở như thế.

“ Tiểu đệ, người nhớ cho kỹ, nếu ngày sau bị gọi vào kinh sư, gặp phải chuyện gì khó thể quyết định, tạm thời phải đi tới Phương phủ, tìm cha ta hỏi ý kiến, không thể tự ý quyết định vội vàng.”

“ Đại ca, lời của người ta càng nghe càng hồ đồ, liền nói rõ đi.” Hứa Hải Phong nhíu mày nói.

“ Không phải ta không nói, mà là còn chưa tới, nói ra sẽ làm người lo lắng vô ích, tóm lại người nhớ kỹ, chuyện hoàng đế thì kẻ làm thần tử như chúng ta không thể xen vào.”

Hứa Hải Phong trợn mắt nói: “ Đây không phải nói nhảm sao? Chúng ta đương nhiên không có tư cách xen vào rồi.”

Phương Hường Minh thần bí cười nói: “ Trước kia người không có tư cách, nhưng hiện tại lại khác hẳn. Bỏ đi, chúng ta không nói việc này, tiểu đệ, tuy dưới trướng người tướng dũng binh cường, nhưng dù sao căn cơ còn thấp, nếu độc chiếm tòa thành này, chỉ sợ người âm thầm ghen ghét không ít, đến lúc đó, người có thể yên thân chỉ mong là lão thiên phù hộ.”

Hứa Hải Phong tràn đầy đồng cảm gật đầu: “ Không sai, đám quan chó này, chiến tranh thì không thấy bóng dáng, nhưng lúc chia tiền thì không chút nhường tay.”

Đệ ngũ tưng đội trước kia có năm ngàn người, nhưng hiện tại chỉ có khu khu ba ngàn nô lệ binh, nô lệ binh thì không có quân lương, hơn nữa trang bị so với quân chính quy còn kém xa. Cổ Đạo Nhiễm mặc dù ở trong lúc huấn luyện có nhu cầu thì đáp ứng ngay, nhưng vừa ra huấn luyện doanh, toàn bộ trang bị sở hữu liền thu về hết, từng nô lệ binh chỉ có một bộ hắc y, một thanh cương đao tầm thường. Chính là do hắn hỏi riêng Đồng Nhất Phong, mới biết được trong văn thư báo lên trên, đệ ngũ tưng đội cũng không có bị xóa biên chế, danh sách vẫn là năm ngàn người, hơn nữa còn được trang bị phối trí theo quân chính quy cao nhất. Năm ngàn người chính là năm vạn lượng bạc, hơn nữa sĩ tốt cao nhất còn được trang bị một bộ quân phục phải tới năm lượng bạc, tính sơ một chút, mười vạn lượng bạc đã không cánh mà bay.

Tuy là hắn đã sớm biết trong quân ăn xén bớt là chuyện không phải bí mật gì, nhưng hắn vẫn bị một bút to lớn như vậy dọa nhảy dựng. Mà người có quyền động tới số tiền này chỉ đếm được trên đầu ngón tay, với địa vị thân phận trước mắt của Hứa Hải Phong, đó là căn bản không cách nào truy cứu.

Lúc này đây, nếu không phải Hứa Hải Phong lập nhiều chiến công hiển hách, ngày sau tiền đồ không thể hạn lượng, Đồng Nhất Phong cũng sẽ không đến đưa lại ngân phiếu để lấy lòng. Đương nhiên, nếu nói Đồng Nhất Phong là chủ mưu biến thủ ngân khoản này, giết chết Hứa Hải Phong cũng không tin tưởng, nhất định là có người sai sử hắn làm như vậy, mà chuyện này, hiềm nghi lớn nhất không thể nghi ngờ chính là tây tuyến đại doanh đại thống lĩnh Cổ Đạo Nhiêm nguyên soái, chỉ bằng ân đề bạt của hắn đối với Hứa Hải Phong, chuyện này Hứa Hải Phong tuyệt đối không thể nói ra, nếu không hắn sẽ biến thành một tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa.

Kỳ thật, Hứa Hải Phong đúng là oan uổng Cổ Đạo Nhiêm, Cổ Đạo Nhiêm là hạng người thế nào, lại làm sao đem mười vạn lượng bạc này bỏ vào trong lòng. Người làm như vậy thật ra là Trình Minh, chẳng qua tội danh này đương nhiên là muốn Cổ Đạo Nhiêm gánh lấy.

“Tiểu đệ không cần tức giận, chuyện xấu này vốn không dễ dàng sửa đổi, mà ngay cả gia phụ cũng khó giải quyết. Cũng may hiện tại thành này ta có một nửa danh phận, chỉ cần Phương gia tọa trấn một ngày, đám móng vuốt chó kia không dám xí phần chiếm đoạt.” “Còn là đại ca suy nghĩ chu toàn, tiểu đệ bội phục. Chỉ là cứ như vậy, đại ca chẳng phải là đắc tội rất nhiều người, chỉ sợ sẽ bị trả thù a.”

Phương Hướng Minh lắc đầu nói: “Ta nếu sinh tại Phương gia, vừa là trưởng tử lại trưởng tôn, những việc này sớm đã thành thói quen. Hướng chi, ta dù sao còn có cả gia tộc hậu thuẫn, người muốn bắt lợi đối với ta thì rất nhiều, nhưng có can đảm hành động thì cũng chỉ là rất ít, người không cần lo lắng. Chỉ là chúng ta cũng không thể chiếm hữu toàn bộ, cũng phải chia ra một hai, chỗ nào không thể giảm thì tuyệt không giảm được.”

“Dạ, tiểu đệ hết thảy nghe lời đại ca phân phó. Được rồi đại ca, hôm nay người vì sao phải đem lương thực dâng cho hoàng thượng, còn phải chuẩn bị thứ khác sao?”

“Cáp, tiểu đệ, còn nhớ rõ lúc gặp mặt ta đã nói với người, hiện tại trong đại quân thiếu nhất chính là cái gì không?”

“Ta rõ ràng, là lương thảo.” Hứa Hải Phong nhớ tới lời nói tối hôm qua, lập tức hiểu được.

Phương Hướng Minh khen ngợi nói: “Đúng là lương thảo, hoàng thượng đôn đốc đại quân ở đây, mỗi ngày tiêu hao đều là ngàn vạn, cho dù chúng ta không đưa, hắn cũng sẽ đòi, cùng là chờ hắn mở miệng, không bằng chúng ta chủ động hiến công, ngược lại có thể làm hắn vui vẻ.”

“Đại ca cao minh, tiểu đệ bội phục đến sát đất.” Hứa Hải Phong vỗ mạnh đùi nói.

“Ta đã nhượng phó quan đi thanh tra tài vật trong thành này, nói vậy ngày mai sẽ có kết quả hoàn thiện, đến lúc đó ta và người lại cẩn thận thương nghị.”

Hứa Hải Phong vội vàng ứng lời, lại nói thêm vài câu, Hứa Hải Phong cáo từ đi ra, đình viện hai người sát nhau, Hứa Hải Phong đã rất nhanh trở về nơi mình đang tạm ở.

24. Chương 24: Hành Thích

Dị biến nổi lên, một điểm hàn tinh từ bên trái sáng lên, trong chớp mắt ánh sao đầy trời, hướng mấy người bọn họ ùn ùn phóng tới.

“Thích khách...” Hứa Hải Phong một bên rống lớn, một bên liều mạng lặn qua bên phải. Trong cảm giác của hắn, tên thích khách này tuy lợi hại, nhưng tựa hồ sát ý cũng không mãnh liệt, nếu không hắn cũng sẽ không có thời gian hét to.

Ba viên đại tướng bên người phản ứng càng nhanh hơn Hứa Hải Phong, Tần Dũng tràn tới, thân thể cao lớn liền trực tiếp đối mặt thích khách, hoàn toàn đem Hứa Hải Phong che chắn phía sau, hắn hừ lạnh một tiếng, triển khai hai bàn tay như hai cây quạt lớn hướng những ánh sao chớp tới. Triết Biệt tay trái đưa ra sau, nguyên lai Khai Thiên Cung giắt ngay sau lưng đã đột nhiên xuất hiện trên tay trái của hắn, mà tay phải đưa ra sau giống như biến ma thuật xuất hiện một mũi tên dài. Cả động tác giống như nước chảy mây trôi, công việc liên tục. Lâm Trường Không sắc mặt ngưng trọng, trầm người xuống, một quyền chậm rãi đánh ra, một quyền này của hắn ngưng tụ công lực toàn thân, vừa chậm vừa chắc, không ngờ phát sau mà

tới trước, là người đầu tiên tìm được người thật sau màn sao đầy trời, hung hăng liều mạng kích tới một quyền.

“ Ba...” Một âm thanh trầm muộn, Lâm Trường Không chợt đỏ mặt lên, chợt lại chuyển trắng, thân thể không tự chủ được bật lui ra sau một bước dài.

Tuy có thể đánh bật lui một kích toàn lực của Lâm Trường Không, nhưng thích khách cũng không chịu nổi, kiếm quang trên tay hắn cũng không còn phát ra tầng tầng bóng kiếm, chính là một thanh trường kiếm mảnh mai mềm mại. Hai tay Tần Dũng trao tới liền đem chuôi trường kiếm dễ dàng chộp vào trên tay.

Đúng lúc này, Hứa Hải Phong đột nhiên cảm ứng được sát ý của đối phương đại thịnh, trong sát khí lạnh như băng này còn hàm chứa một vị đạo thâm thiết bị trắng, hiển nhiên là sát thủ này vì hoàn thành mục đích, đã quyết định không tiếc ngọc đá cùng vỡ nát. Mà cơ hồ liền vào giờ khắc này, Hứa Hải Phong cùng Triết Biệt đồng thời đều rõ ràng, mục tiêu của sát thủ này dĩ nhiên không phải là Hứa Hải Phong mà chính là người đang gương cung lấp tên, Triết Biệt.

“ Cẩn thận...” Hứa Hải Phong uống công kêu lớn.

Tên hắc y thích khách rút trường kiếm từ trong bàn tay Tần Dũng, thân thể tại giữa không trung xoay tròn, đã đem trường kiếm cắm vào trong ngực Triết Biệt. Thần cung vừa mới mở ra được một nửa trong tay Triết Biệt liền dừng lại, bởi vì thanh kiếm kia đã giành trước một bước đem mũi tên trên cung chêm làm hai đoạn, Triết Biệt bản lãnh có lớn, cũng không cách nào bắn ra một mũi tên bị chêm gãy.

Tần Dũng nhìn thân kiếm đen nhánh trên tay chợt sững sờ, hắn như thế nào cũng không hiểu được vì sao trường kiếm của thích khách đã bị mình chộp trong tay, vậy làm sao hắn có thể rút đi ra, nếu nói là rút ra từ trên tay của mình, vậy trên tay của mình lại là thứ đồ vật gì?

Tử Mẫu kiếm, lại chính là một thanh nhuyễn kiếm Tử Mẫu(một thanh dẫu trong một thanh lớn hơn). Nương theo ngọn đèn âm u, trong nháy mắt Hứa Hải Phong đã nhìn thấy rõ diện mạo của đối phương, đó là một trung niên hán tử khoảng bốn mươi tuổi, mắt sâu mũi cao, hàm râu xồm xoàm rậm rạp, là một bộ dáng điển hình của Khải Tác nhân.

Chỉ một thoáng chốc, Lâm Trường Không đã điều tức hồi phục lại, hắn lại tiến lên trước một bước, hai tay nắm thành quyền, hướng thích khách Khải Tác nhân ở giữa không trung đánh tới. Người nọ vừa mới bách lui Lâm Trường Không, trêu Tần Dũng, đâm chết Triết Biệt, nhìn thật uy phong tám hướng, nhưng kỳ thật đã như cây nõ bị giương hết lực. Thời khắc đang ở giữa không trung, đúng là đã thật kiệt lực, lực lượng mới không kịp nảy sinh, đối mặt một quyền của Lâm Trường Không hắn tránh cũng không thể tránh, ngăn không thể ngăn, bị Lâm Trường Không nặng nề đánh trúng tiểu phúc(bụng dưới).

Chỉ là Lâm Trường Không đánh trúng một quyền, lập tức thảm kêu không ổn, chỉ cảm thấy một quyền này giống như trúng mền bông, mười thành công lực ngay cả nửa thành cũng không thật, biết trong người đối phương mang theo kỳ công, ngành sanh hóa giải phân nửa lực đạo của chính mình.

Nhưng Lâm Trường Không đã là đệ nhất lưu cao thủ trên giang hồ, một nửa lực đạo này của hắn há có thể dễ dàng tiêu thụ được. Khải Tác nhân kia tuy võ công cao cường, nhưng cũng bắt quá sần sần ngang ngửa với Lâm Trường Không, cùng siêu cấp cao thủ cấp bậc tông sư còn có một khoảng cách, vì thế không cách nào hóa giải toàn bộ lực lượng của một quyền này. Hắn há mồm phun ra một ngụm máu tươi, liền như vậy nương theo lực lượng một quyền bật người hướng xa xa bỏ chạy. Đồng thời hắc kiếm thoát tay bay ra, nhanh như thiểm điện hướng Lâm Trường Không vọt tới, Lâm Trường Không biết sau lưng mình chính là Hứa Hải Phong, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lại một quyền đánh văng ra, sau đó đành trở mắt nhìn hắn hướng bên tường bỏ chạy, đuổi không kịp.

Từ lúc Hứa Hải Phong quát to cho đến thích khách thành công mà chạy, tuy chỉ là trong chớp mắt điện quang hỏa thạch, nhưng kinh tâm động phách, không chút nào kém hơn cuộc chiến công thành hôm nay.

Hắc Kỳ quân không hổ là bộ đội có phản ứng nhanh nhất, hai tên quân sĩ cầm trường thương trong tay xuất hiện trên đường thích khách chạy trốn, giơ thương đâm tới. Nguyên lai trang bị thống nhất của Hắc Kỳ quân là một cây đao, nhưng sau khi đại xuất danh tiếng hôm nay, Hứa Hải Phong hưởng hậu cần bộ muốn một chút binh giáp, bọn họ cũng cấp cho thật sáng khoái.

Thích khách Khải Tác cười lạnh một tiếng, giữa không trung đá tới hai chân, không ngờ nhẹ nhàng điểm hai chân lên đầu thương, mượn lực nhảy lên, lúc lướt qua trên đầu hai vị quân sĩ, hai chân điểm lên đỉnh đầu bọn họ, một cổ chân khí cực kỳ âm nhu truyền xuống, thật sự đưa bọn họ hai người trong nháy mắt đánh chết.

Đang lúc hắn muốn tiếp tục mượn lực, đột nhiên cảm giác được trên chân căng thẳng chặt chẽ, hai vị quân sĩ không ngờ trong lúc sắp chết, lại gắt gao ôm chặt hai chân hắn, đem hắn kéo xuống.

Người nọ giận tím mặt, trong lòng lại càng kinh ngạc vạn phần, hôm nay hắn gặp qua thực lực Hắc Kỳ quân ở trong thành, mới vừa rồi đâm hai chân lên đầu hai quân sĩ, nhìn như nhẹ nhàng, thật ra đã tụ tập công lực toàn thân. Đừng nói là quân sĩ bình thường, mà ngay cả nhị lưu cao thủ trên giang hồ bị đâm trúng như vậy cũng đã táng mạng trong nháy mắt. Nhưng không nghĩ tới hai sĩ tốt Hắc Kỳ quân lại mang theo toàn bộ lực phản kích cuối cùng trong người, làm cho hắn tính sai hoàn toàn.

Tuy hắn lâm vào khốn cảnh, nhưng không chút kinh hoảng, hai chân lần lượt thay đổi đâm lên nhau một kích, lập tức từ trong tay hai người chết tránh thoát đi ra, đây cũng là do công phu hắn kỳ lạ, cả người như nhu nhược không xương, đổi lại là người khác, dù là công phu có cao tới đâu, cũng đừng mơ tưởng dễ dàng chạy thoát.

Hai chân hắn đâm xuống đất, đột nhiên phía sau tiếng gió rít lên, tựa hồ có thứ gì đó hướng hắn bay tới. Hắn thất kinh, bất chấp tất cả, hướng bên cạnh liều mạng nhảy qua. Nhưng thể tích của ám khí kia quả thực quá lớn, trong tích tắc, với khinh công của hắn, cũng không cách nào toàn bộ né tránh, bị ám khí đập trúng ngay eo.

Hắn quay đầu vừa nhìn, ám khí kinh khủng kia không ngờ lại là một tòa núi giả cao chừng hai thước, có thể đem vật như vậy làm ám khí, trong thiên hạ chỉ có một mình Tần Dũng.

Hắn chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ như bị một cây chùy kim cương nặng nề đánh trúng, mắt lóe đom đóm, một ngụm máu ứ lại phun ra. Nhưng hắn biết thời khắc này là thời khắc mấu chốt, chỉ cần thoáng chần chờ, hôm nay đừng mơ tưởng đào thoát, vì vậy cố nén sự đau đớn rất bỏng do vết thương truyền đến, cao cao nhảy lên, thân thủ đâm lên thành tường, bay vụt qua, liền muốn chạy trốn lập tức. Đột nhiên cảm giác được ngay giữa ngực bụng một trận đau nhức, có thứ gì đó từ khoang bụng bắn ra, đảo mắt không thấy bóng dáng. Hắn cúi đầu vừa nhìn, ngay ngực bụng lại hiện ra một lỗ hồng, đang tràn trề máu tươi. Tao ngộ nhiều lần trọng thương hắn rốt cục không chịu được nữa, lập tức hôn mê. Ở một khắc hắn té xỉu, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở vách tường phía sau lại có thêm một lỗ hồng, xuyên thấu qua lỗ hồng, hắn chứng kiến Triết Biệt đang cầm Khai Thiên Cung, chậm rãi ngã ngửa lên mặt đất.

“ Mau đem Triết Biệt vào phòng nghỉ, Tần Dũng người cử người bảo vệ ngay cửa, không cho bất cứ kẻ nào tiến đến. Lâm Trường Không, người bắt lại tên thích khách đáng chết đó cho ta, đợi lát nữa ta muốn đích thân thẩm vấn.” Hứa Hải Phong nhìn thấy Triết Biệt ngã xuống đất, không khỏi lòng như lửa đốt, Triết Biệt là một nhân tài có một không hai dưới tay hắn, vô luận thế nào cũng không thể xảy ra tổn thất.

Mang theo Triết Biệt vào phòng ngủ, Hứa Hải Phong vội vàng xuất ra bầu rượu tùy thân, rút tiểu đao, cắt mạnh cổ tay, lập tức máu tràn như suối. Hắn đem miệng bầu rượu hứng lấy máu tươi, dùng sức lắc mạnh, tiến lên cạy miệng Triết Biệt, đổ vào một ngụm lớn.

Công hiệu thần kỳ của huyết tửu rất nhanh liền phát huy đi ra, Triết Biệt rất nhanh liền ngủ say, khuôn mặt trắng bệch do mất máu quá nhiều đã bắt đầu khôi phục vẻ hồng nhuận, đi qua quỷ môn quan một vòng rốt cục đã lại trở về.

Chứng kiến sự chuyển biến tốt đẹp của Triết Biệt, trái tim căng thẳng của Hứa Hải Phong rốt cục thả xuống tới.

Đột nhiên nghe được ngoài cửa có tiếng ồn ào, Hứa Hải Phong vô cùng tức giận, đẩy cửa ra, đầu tiên nhìn thấy là Phương Hường Minh đang tranh luận gì đó với Tần Dũng. Trong lòng hắn âm ập, vội vàng tiến lên: “ Đại ca.”

“ Tiểu đệ, người không sao chứ?” Phương Hường Minh nhìn thấy Hứa Hải Phong bình an đi ra, rất yên tâm, ánh mắt chuyển trên người hắn, chứng kiến cổ tay trái hắn băng bó, nói: “ Nghe nói thích khách náo loạn nơi này của người, đó là người gì, vết thương ở tay thế nào?”

“Đa tạ đại ca quan tâm, chỉ là bị thương ngoài da, rất nhanh sẽ tốt.” Hứa Hải Phong cũng không muốn cho người ngoài biết vết thương của hắn là do hợp máu và rượu tạo thành, nếu Phương Hường Minh hiểu lầm, hắn cũng thuận tiện thừa nhận xuống.

“Ta cũng an tâm, tiểu đệ ngươi an tâm dưỡng thương, ta đi an bài một chút, nếu để cho thích khách quấy rầy thánh giá, thì không xong đâu.” Phương Hường Minh vội vã cáo từ rời đi.

Nếu lại có thêm một thích khách như vậy, mà mục tiêu của hắn là mình chứ không phải Triết Biệt, Hứa Hải Phong nghĩ tới mà cảm thấy không rét mà run. Nếu vừa rồi đối tượng ám sát của đối phương là mình, tám chín phần hắn đã đắc thủ. Nghĩ như vậy, Hứa Hải Phong lập tức hạ lệnh tăng cường thêm người, đình viện nho nhỏ nhất thời tràn ngập minh cương ám tiểu (ngoài sáng trong tối), quả nhiên là chấp cánh khó bay. Cũng may thuộc hạ đích hệ của mình còn có hơn một ngàn người, cho dù có thay phiên ba lần cũng là có thừa.

Chứng kiến đình viện được Hắc Kỳ quân tầng tầng vây quanh, Hứa Hải Phong mới thở ra một hơi. Hường Tần Dũng hỏi Phương Hường Minh tới khi nào, nguyên lai Hứa Hải Phong vừa kêu to một tiếng thích khách, lập tức truyền tới trong tai Phương Hường Minh ở ngay đình viện bên cạnh, hắn lập tức vội vã chạy tới. Nhưng hắn tới không khéo, chiến đấu đã sớm chấm dứt, Phương Hường Minh nhìn thấy chỉ có một mình Tần Dũng trực ngay cửa phòng, vì vậy tiến lên hỏi, muốn đi vào xem là chuyện gì.

Không ngờ Tần Dũng phụng mệnh ngăn cản, vô luận Phương Hường Minh đe dọa cầu khẩn thế nào, Tần Dũng nhất quyết nửa bước không cho. Nếu thay đổi là người khác, Phương Hường Minh còn có thể dùng vũ lực mạnh mẽ tiến vào, nhưng nếu Tần Dũng tự mình thủ vệ, cho Phương Hường Minh mười lá gan hắn cũng không dám ngạnh đến. Cũng may Hứa Hải Phong nghe được động tĩnh bên đi ra, nếu không hắn thật không biết nên làm thế nào mới được.

25. Chương 25: Tính Kế

Lâm Trường Không lắc đầu nói: “Người này đầu tiên là chịu một quyền của thuộc hạ, sau bị Tần Dũng ném cự thạch đánh trúng, vốn ngũ tạng đã lệch vị trí, thương thế trầm trọng, cuối cùng bị Triết Biệt hàm chứa một ngụm oán khí bắn ra một mũi tên lại càng làm hắn nặng hơn nữa. Hiện tại máu của hắn đã cầm, nhưng hấp hối, tùy lúc đều sẽ bỏ mạng.”

Hứa Hải Phong không nghĩ tới hắn lại bị thương tích nặng như vậy, chuyển niệm vừa nghĩ, ba người Tần Dũng là thực lực cỡ nào, hắn có thể đánh lên đắc thủ đã là dị thường, không có dâng mạng tại chỗ đã là tốt lắm, liền hỏi: “Có thể cứu sống hay không?”

Lâm Trường Không nói: “Thuộc hạ đã làm hết sức, nhưng dự vọng cầu sống của người này không cao, chỉ sợ là cử tử nhất sinh, hy vọng không lớn.”

Hứa Hải Phong trầm ngâm một trận, gỡ hồ lô rượu vừa mới hợp máu đưa cho Lâm Trường Không, nói: “Người cầm rượu này đưa cho người nọ uống, sau đó trời hắn lại, ta tự mình đến hỏi.”

“Dạ.” Lâm Trường Không tiếp nhận hồ lô, xoay người hướng địa thất chạy xuống.

Trong đình viện này có một địa thất, bên trong âm trầm lãnh ám, nhưng lại bí mật, là một địa phương dùng tư hình thật tốt, tuyệt đối không cần sợ hãi bị người khác hay biết.

Hôm nay biến cố rất nhiều, tới thời khắc này, Hứa Hải Phong đã kiệt lực, thuận miệng phân phó vài câu, liền đi về nghỉ, không nghĩ tới vừa nằm xuống gối liền ngủ lập tức, bất tỉnh nhân sự.

Trong lúc hắn đang ngủ thật ngon, đột nhiên phát hiện bên người có người cử động, mơ mơ màng màng mở mắt, liền nhìn thấy thân thể cao ngất của Triết Biệt đang đứng ngay bên giường mình. Lập tức nhớ tới, trước khi mình đi ngủ từng dặn dò qua, một khi Triết Biệt tỉnh lại liền thông tri cho mình, hiển nhiên là mệnh lệnh của mình được nghiêm chỉnh chấp hành.

“Triết Biệt, ngươi tỉnh dậy, cảm giác thế nào?” Hứa Hải Phong đứng lên, làm vài động tác hoạt động thân thể, không nghĩ tới giảm bớt sự buồn ngủ, đầu cũng thanh tỉnh hơn nhiều.

“Thuộc hạ đã ổn.” Triết Biệt cúi đầu nói.

Hứa Hải Phong kéo áo hần ra, chỉ thấy nơi ngực để lại vết sẹo vài tấc thật lớn, trong lòng than thở huyết tử của mình quả nhiên không giống người thường, ngay cả thương thế như vậy cũng có thể trị liệu, căn bản là có thể so với linh đan diệu dược.

“ Tướng quân, tên Khải Tác nhân kia cũng đã tỉnh dậy.” Lâm Trường Không bước chậm đi tới trước mặt Hứa Hải Phong, hành lễ nói.

“ Nga, chúng ta đi xem.” Hứa Hải Phong thầm nghĩ đã không sai biệt lắm, nếu Triết Biệt đã tỉnh, vậy tên Khải Tác nhân kia tỉnh cũng không đáng ngạc nhiên.

Hứa Hải Phong mang theo Tần Dũng ba người đi tới địa thất, chỉ thấy Khải Tác nhân kia mở to đôi mắt mê mang đánh giá bốn phía, hần bị Lâm Trường Không phong bế mấy đại huyết, cổ tay, khuỷu, đầu gối các đốt ngón tay đều bị tể đồng ti gắt gao trói chặt, đôi ngó như thế cho dù hần có khả năng thông thiên cũng chỉ ngoan ngoãn nằm im không thể động dậy.

“ Người tên là gì?” Nhìn kỹ ánh mắt của hần, Hứa Hải Phong rốt cục phát hiện một màu hồng sắc quỷ dị, trong lòng rất là yên tâm.

“ An Đức Lỗ Á Lịch Sơn Đại.” Khải Tác nhân không chút do dự hồi đáp.

Hứa Hải Phong lộ ra một tia mỉm cười, trước đó, những người uống qua huyết tử không có quan hệ đối địch với hần, cho dù là Hung Nô nhân, cũng không cùng hần trực tiếp là địch. Bởi vậy hần cũng không xác định nếu một người muốn sát hại mình sau khi uống xong huyết tử có giống như những người khác hay không, trở nên đối với mình hoàn toàn nghe lời, nhưng bây giờ nhìn lại, công hiệu của huyết tử là không phân biệt quốc giới cùng nhân loại, càng thêm không để ý tới những quan hệ đúng sai ân oán phức tạp khác.

“ Người vì sao phải đến ám sát ta.”

“ Ta cũng không phải muốn giết người, ta chỉ là muốn giết hần.” An Đức Lỗ nhìn về phía Triết Biệt, hai mắt vẫn như trước chớp động một tia sát khí sắc bén.

Hứa Hải Phong nhướng mày, nói: “ Ta bất kể thân phận trước kia của người là gì, cũng không quản người trước kia làm gì, nhưng là từ hôm nay trở đi, người chính là thuộc hạ của ta, phạm là thuộc hạ của ta, phải đoàn kết nhất trí, hỗ bang hỗ trợ, không cho tự giết lẫn nhau, người rõ ràng chưa?”

An Đức Lỗ lập tức gật đầu nói: “ Dạ, rõ ràng.”

“ Sau này người gọi ta là tướng quân, xem như một người trong quân đội của ta. Tần Dũng, mở trói cho hần.”

Tần Dũng ứng tiếng, đi ra phía trước, kéo đồng ti trên người hần, có chút giật mạnh, đồng ti chắc chắn không thể phá thể nhưng lập tức bị kéo đứt làm hai đoạn, đương thời chỉ sợ có mỗi Tần Dũng là có thể lực đoạn đồng ti, thay đổi là người khác, cho dù là cao thủ tuyệt thế cấp tông sư cũng không cách nào cạy mạnh cùng hần. Lâm Trường Không cũng đi lên giải khai huyết đạo trên người An Đức Lỗ, An Đức Lỗ đứng lên, hoạt động gân cốt một chút, nói: “ Tuân mệnh, tướng quân.”

Hứa Hải Phong kiểm tra một chút, thương thế của hần đã hoàn toàn khỏi hần, chỉ là ở ngực bụng để lại một vết sẹo thật kinh hãi.

“ Người cùng Triết Biệt mỗi người đều làm bị thương đối phương một lần, xem như hòa nhau, thù này coi như xong, sau này ai cũng không cho nhắc lại.”

“ Dạ, tướng quân.” Triết Biệt cùng An Đức Lỗ đồng thời khom người nói.

Trải qua một phen hỏi han, Hứa Hải Phong rốt cục biết cha của An Đức Lỗ là một vị cao thủ nổi tiếng của Khải Tác đế quốc, nhưng năm năm trước cha hần khiêu chiến đệ nhất cao thủ Khải Tác Áo Bốn đại sư, trong cuộc luận võ bị trọng thương, cuối cùng bị thương nặng mà chết. Từ đó về sau môn phái của bọn họ không gượng dậy nổi, lần này An Đức Lỗ dẫn hai đệ đệ đi tới phương đông, chính là tướng lập quân công, ý đồ đông sơn tái khởi. Mà tại Lâm An thành đánh một trận, trong đám Khải Tác nhân chạy trốn có tam hoàng tử của Khải Tác đế quốc, hần hạ lệnh chỉ cần An Đức Lỗ có thể giết chết Triết Biệt, sẽ toàn lực nâng đỡ gia tộc của bọn họ. Dưới sự hấp dẫn lợi dụ, An Đức Lỗ mới cam tâm mạo hiểm, liều mình thử một lần.

“Võ công ngươi bây giờ có tăng trưởng thêm hay không?” Hứa Hải Phong nghĩ tới nhiều người từng uống huyết tửu đều sẽ dễ thắng thực lực, không biết An Đức Lỗ vốn là nhất phẩm cao thủ sẽ có thể đạt tới trình độ thể nào.

Trong Đại Hán đế quốc, nhất lưu cao thủ xưng là nhất phẩm, thứ nhất lưu gọi là thứ nhất phẩm, cũng như vậy, tuyệt đỉnh cao thủ cấp tông sư sẽ gọi là siêu phẩm.

“Đích xác có tăng trưởng, nếu ba huynh đệ chúng ta đều được tăng trưởng thể này, vậy liên thủ, có thể đối chiến cùng Áo Bồn.”

Hứa Hải Phong nghe được trong lòng vừa động, An Đức Lỗ trước khi uống huyết tửu đã có thể sánh vai với Lâm Trường Không, hiện tại phỏng chừng lại càng dễ dàng thắng một bậc, nghe khẩu khí của hắn, công phu của hai đệ đệ cũng không kém hơn hắn, có thể dưới lực ba người như vậy liên thủ mà không bị bại, khẳng định là cao thủ cấp tông sư. Nghĩ không ra Khải Tác nhân cũng có người mạnh tuyệt thể như vậy.

“Hai đệ đệ của ngươi ở nơi nào?” Hứa Hải Phong lập tức nổi lên ý niệm hàng phục, có ba người như vậy bên người, chẳng phải là tương đương có được một cường giả cấp tông sư cho hắn sử dụng, loại lực hấp dẫn này đúng là trí mạng, chỉ cần nghĩ đến là làm hắn bị kích động không thôi.

“Bên ngoài thành trong một căn phòng ở khu đông dân nhất.”

Suy nghĩ một lát, Hứa Hải Phong cảm giác được mạo hiểm này vô luận thể nào cũng đáng giá, dù sao nhờ An Đức Lỗ và Lâm Trường Không hộ vệ, nếu không được cũng có thể tự bảo. Lập tức do An Đức Lỗ dẫn đường, Hứa Hải Phong mang theo tam đại mãnh tướng, lại chọn năm trăm Hắc Kỳ quân hướng ngoại thành xuất phát.

Đi tới địa phương An Đức Lỗ chỉ định, Hứa Hải Phong hạ lệnh năm trăm Hắc Kỳ quân xa xa tản ra, hình thành một vòng vây hữu hiệu, do Triết Biệt ở xa xa áp trận, lấy tài bắn cung của hắn, lại trong hoàn cảnh chú ý, chỉ sợ cho dù là cao thủ cấp tông sư cũng khó thoát tai kiếp, huống chi chỉ là nhất phẩm cao thủ.

Hứa Hải Phong cùng Tần Dũng ẩn tàng gần đó, chỉ cần có lực sĩ đao thương bắt nhập như Tần Dũng bên người, phỏng chừng trong nhất thời nửa khắc, Hứa Hải Phong vẫn được an toàn.

An Đức Lỗ cùng Lâm Trường Không lặng lẽ tiến vào.

Hứa Hải Phong không dám tiến đến quá gần, địa phương hắn đứng còn cách hai dãy phòng ốc so với mục tiêu. Hắn đem cư dân ở hai dãy phòng này dời ra ngoài, lên lầu hai, lấy ra ống dòm chiến lợi phẩm lần này. Gia hỏa này, thật sự là tốt quá, hắn không khỏi than thở một tiếng, thông qua ống dòm, thân hình An Đức Lỗ tựa hồ gần trong gang tấc.

Chỉ thấy An Đức Lỗ không chút che giấu thân hình, trực tiếp tiến lên gõ cửa.

“Kỷ lý có lỗi... kỷ lý có lỗi...” Bên trong truyền ra âm thanh câu hỏi, bởi vì cách khá xa, Hứa Hải Phong nghe không được rõ ràng lắm, chẳng qua cho dù hắn có nghe rõ cũng vô ích, bởi vì hiển nhiên cũng không phải là ngôn ngữ của dân tộc Đại Hán.

Cửa phòng mở ra, một người có vẻ mặt vài phần tương tự như An Đức Lỗ không nhận được đi ra, khi hắn nhìn thấy người ngoài cửa là An Đức Lỗ, lập tức vừa vui vừa sợ, quay đầu lớn tiếng nói với bên trong một câu. Đang lúc này, An Đức Lỗ đột nhiên rat ay, như thiếu điện điểm trúng huyết đạo của hắn. Thanh âm của hắn chợt nín bặt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nhìn An Đức Lỗ, lúc này ngay cả lại xuất hiện một người, thân hình hắn nhanh như thiếu điện, đưa tay kéo cánh tay người trước, liền muốn kéo hắn vào trong. Nhưng An Đức Lỗ cơ hồ đồng thời kéo lại cánh tay kia của người trước, xé toạc tay áo.

Người sau lại sợ làm bị thương huynh đệ của mình, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là buông tay, hắn nhìn An Đức Lỗ vừa kỷ lý có lỗi kêu to gì đó, vừa xuất thủ tấn công.

Nhưng công phu của An Đức Lỗ không dưới hắn, lại sau khi uống huyết tửu càng tiến thêm một bước, mặc hắn công kích như mưa bão, chỉ là huy động hai tay, thông dong từ từ ứng đối. Lâm Trường Không cũng không nhàn rỗi, từ nơi ẩn nấp nhảy ra, trước sau giáp công người này.

Võ công hai người bọn họ cũng không dưới người nọ, cùng liên thủ, người này lập tức thất bại. Hắn quyết định thật nhanh, biết lại tiếp tục kéo dài, hai huynh đệ liền phải thua tại nơi đây. Thân hình liên tục chớp

lên, thật sự đã trúng ba quyền, lại đổi lấy một tia khe hở, từ giữa hai người thoát trốn bỏ chạy. Nhưng hần vừa mới nhảy lên nóc nhà, một mũi tên như điều linh theo một quỹ đạo cơ hồ thẳng tắp xuyên thấu bắp đùi hần, lực trùng kích thật lớn đem hần bật ngã xuống mặt đất. Tựa hồ đã phối hợp trăm ngàn lần, hai ngón tay phân biệt ấn vào huyết mạch cùng ót hần, không đợi hần cảm nhận được sự đau đớn của vết thương liền lập tức hôn mê tại chỗ.

Đại công cáo thành, Hứa Hải Phong cười lớn buông ống dòm. Hần bày trận chiến như thế cũng là cử chỉ bất đắc dĩ, người uống huyết từ ngoại trừ Tần Dũng cùng Triết Biệt, đều trở nên không tiện nói chuyện, đối với bất cứ sự việc nào cũng không quan tâm, chỉ biết nghe lệnh làm việc, muốn bọn họ công kích đánh trận thì không thành vấn đề, nhưng muốn bọn họ đi chấp hành một chút nhiệm vụ phức tạp thì có chút trướng chọi đá. Nếu muốn ý vào An Đức Lỗ đi lừa gạt hai huynh đệ hần, ngoại trừ bọn họ là thứ ngu ngốc siêu cấp, nếu không chỉ cần lên tiếng là có thể phát giác sơ hở.

Cũng may dưới trướng Hứa Hải Phong bình tĩnh tướng dũng, hơn nữa chuyện xảy ra đột ngột, rốt cục một lần ra quân liền thành công.

26. Chương 26: Xung Đột

“Nga? Lâm Trường Không, người suất lĩnh hai trăm người đem hai người họ mang về trước, Tần Dũng cùng An Đức Lỗ theo ta đi xem đến tột cùng là ai.” Hứa Hải Phong không thêm để ý chút nào phân phó.

Tới bên ngoài nơi Hắc Kỳ quân thủ vệ, Hứa Hải Phong liếc mắt liền nhìn thấy một gã tướng lĩnh đang xấu hổ đứng trước mặt hai tên hắc kỳ quân sĩ. Xem khuôn mặt tựa hồ có chút quen thuộc, Hứa Hải Phong đang hồi tưởng thân phận của người này, không nghĩ tới con mắt hần sắc bén, không ngờ lại phát hiện Hứa Hải Phong, lớn tiếng kêu lên: “Hứa tướng quân, người cuối cùng cũng đi ra.”

Hần vừa lên tiếng, Hứa Hải Phong lập tức nhớ tới hần chính là Trần tướng quân ba tháng trước đã suất lĩnh đội ngũ trú đóng bên ngoài huấn luyện doanh. Hứa Hải Phong cùng hần cũng gặp qua chưa tới năm lần, chỉ biết là hần họ Trần, về phần quan chức, so với mình còn lớn hơn một bậc, là một phó tướng thống suất vạn người. Chẳng qua từ sau khi hoàng đế bệ hạ bắt đầu chung quanh điều binh khiển tướng, hần là nhóm đầu tiên bị điều binh, tính ra cũng đã có một thời gian không gặp mặt.

Hứa Hải Phong không dám chậm trễ, vội vàng hành lễ nói: “Nguyên lai là Trần tướng quân, thất nghênh thất nghênh, xin hỏi Trần tướng quân tìm tiểu tướng có việc gì không?”

Trần phó tướng vội vàng thi lễ, cười khổ một tiếng nói: “Không phải ta tìm Hứa tướng quân người, mà là Hứa tướng quân người đi tìm ta phiền toái a.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, nghi hoặc hỏi: “Trần tướng quân chỉ giáo cho?”

Trần phó tướng chỉ vào phòng ốc tối như mực bốn phía nói: “Khối khu vực này là phạm vi cảnh giới của ta, lão đệ người đột nhiên mang binh đến đây, đem người của ta đuổi chạy, còn vây quanh nơi này một giọt nước cũng không lọt, người nói ta có thể không đến hỏi đã xảy ra chuyện gì hay sao?”

Ngoài miệng Trần phó tướng nói thật khách khí, nhưng tâm lý đã sớm mắng to, nếu là thiên tướng khác mang đội làm như vậy, hần có lý trong tay, đã sớm hạ lệnh bắt người. Nhưng hôm nay nhìn biểu hiện của Hắc Kỳ quân trên chiến trường, ngay cả trọng giáp bộ kỵ binh cũng bị bọn quái vật này dùng cứng đối cứng giết chết, Trần phó tướng tự biết lấy một vạn binh sĩ dưới tay hần mang tới chỉ sợ không đủ cấp cho người ta nhét kẽ răng. Huống chi, đám tiểu quỷ không có can đảm này vừa nhìn đến là Hắc Kỳ quân đuổi người đi, chạy trốn so với con thỏ còn nhanh, nếu mình ra lệnh một tiếng, chỉ sợ người bỏ chạy còn nhiều hơn là công kích.

Hần chính là biết rõ điểm này, cho nên bị mấy binh sĩ cấp thấp nhất chặn lại bên ngoài, tuy là cảm thấy mất hết mặt mũi, nhưng vẫn không dám xông vào. Bây giờ gặp được Hứa Hải Phong, trong lòng một trận tức giận, nói chuyện cũng mang theo ba phần cơn tức. Hứa Hải Phong vừa rồi chỉ nghĩ đi bắt sống huynh đệ An Đức Lỗ, thật ra không có nghĩ tới chuyện này, nhưng việc này lại không cách nào đối người giải thích, không khỏi cảm thấy làm khó, há miệng mấp máy, nói không ra lời.

Nếu thái độ Hứa Hải Phong cương cường một chút, Trần phó tướng tuyệt đối không dám làm khó, nhưng nhìn thấy Hứa Hải Phong tựa hồ biết đuôi lý, một bộ dáng không dám lên tiếng, lá gan Trần phó tướng có chút lớn lên: “Hứa tướng quân, vô luận như thế nào người phải cấp cho ta một lời giải thích, nếu không người bảo ta làm sao giải thích với người khác.”

Trần tướng quân nói đến đây, đột nhiên cảm thấy một trận ác hàn, phảng phất như bị dã thú hung mãnh theo dõi, ngẩng đầu vừa nhìn, Tần Dũng mở to đôi mắt như chuông đồng đang gắt gao coi chừng chính mình. Trong lòng hấn cả kinh, ánh mắt ngưng tụ, đột nhiên phát hiện ngoài mười bước, Triệt Biệt đã giương cung lấp tên, mũi điều linh tiễn đen thui dưới ánh lửa chiếu rọi phản xạ lung lay quang mang nguy hiểm bất định. Ngoại trừ ra, một người mắt sâu mũi cao tay cầm thanh kiếm đang đứng bên cạnh Hứa Hải Phong, tuy hấn vẫn không hề nhìn mình, nhưng Trần phó tướng lại vô cùng kỳ lạ cảm thấy được một loại cảm giác sự sống chết của mình đang nằm trong lòng bàn tay người này.

Sắc mặt hấn tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa, trong lòng hồi hận không thôi, biết rõ đám sát tinh này đều là nhân vật ngoan độc giết người không nháy mắt, chính mình còn muốn quỷ mê tâm khiêu đi trêu chọc bọn họ, đây không phải là sống chán rồi hay sao. Nếu hấn hạ lệnh đem mình giết chết tại chỗ, tuy là trong quân quân pháp sâm nghiêm, nhưng chỉ bằng chiến tích cùng thực lực của chi bộ đội này của Hứa Hải Phong, chỉ sợ không có bao nhiêu người chịu vì mình mà ra mặt.

Huống chi ngay cả chính hấn cũng không tin tưởng, hoàng thượng sẽ hạ lệnh giết vị tuyệt thế hổ tướng như Tần Dũng để minh oan cho hấn.

“Khái, việc này đúng thật là tiểu tướng không đúng.”

Hứa Hải Phong trầm mặc chốc lát, Trần tướng quân lại cảm giác như đã qua trăm ngàn năm, thẳng đến khi Hứa Hải Phong mở miệng, áp lực cũng không cánh mà bay. Hấn thở dài một hơi, làm gì còn tâm lý dám tiếp tục truy cứu, vội vàng sửa lời nói: “Chẳng qua nếu Hứa tướng quân làm như vậy, nói vậy định là có nguyên nhân khác, mọi người cùng là thần tử, Hứa tướng quân cứ tự tiện, không cần báo cáo, mặt tướng còn có quân vụ trong người, cáo từ trước.” Nói xong, liền cung tay, cũng không quay đầu lại bước nhanh rời đi.

Hứa Hải Phong há to miệng, khó tin nhìn bóng lưng Trần phó tướng, hấn vừa mới vắt hết óc, tưởng tìm lời để nói, tuy là sơ hở trăm phần, nhưng nếu muốn lừa gạt vượt qua kiểm tra cũng còn có thể, không nghĩ tới Trần phó tướng chuyển biến nhanh như vậy, làm cho những lời hấn chuẩn bị nói đều không cần mở miệng.

Hấn cũng không có ý thức được hắc kỳ quân của mình thời khắc này ở trong quân đã có danh vọng và lực uy hiếp cực kỳ sùng cao. Chỉ nhìn hấn tụ tập đội ngũ năm trăm người từ nội thành đi tới ngoại thành, trên đường trải qua vô số đạo quan tạp, cũng là một đoạn đường đi thẳng không bị ngăn trở, là có thể đoán ra một...hai...

Do Tần Dũng là dấu hiệu nổi bật dẫn đường, cho dù trên đường gặp phải chướng ngại, hấn cũng là một cước đá văng, không hề để ý đến người bên ngoài ngăn trở, những sĩ tốt muốn cản đường bị kinh hoàng vì sự uy nghiêm cùng hung hãn, không dám ra tay hành động, không thể làm gì khác hơn là hướng thượng cấp báo cáo sự việc. Mà những tướng lĩnh có thể chân chính làm chủ cũng biết tòa thành này đã thuộc về Phương Hướng Minh cùng Hứa Hải Phong sở hữu, tuy có bất mãn đối với hành vi bá vương của hấn, nhưng cũng sẽ không vì chút việc nhỏ đó mà làm khó cùng Hứa Hải Phong. Chỉ có Trần phó tướng vì chức trách, tránh cũng không thể tránh, không thể làm gì khác hơn là đến ứng phó một phen, làm cảnh cho người thấy, một khi phát hiện tình thế không đúng, lập tức phục nhuئن mà lui bước.

Hứa Hải Phong mang theo tâm tình nghi hoặc khó hiểu về tới chỗ ở của mình, nếu hấn nghĩ không thông, sẽ không vì thế mà tiếp tục là tổn thương đầu óc, vẫn là lo chính sự quan trọng hơn.

Dưới mệnh lệnh của hấn, cũng cấp cho hai đệ đệ của An Đức Lỗ uống huyết tửu, trời sáng hôm sau, hai người này cũng đều thành dũng sĩ dưới trướng trung tâm cảnh canh. Lúc này Hứa Hải Phong mới biết được hai người họ phân biệt gọi là Á Đặc Lan Đại Á Lịch Sơn Đại cùng Áo Khắc Đa Á Lịch Sơn Đại. Bọn họ là ba huynh đệ một mẹ đồng bào, tuổi tác chỉ hơn kém nhau trong vòng năm năm, sau khi uống qua huyết tửu, cũng là Áo Khắc Đa trẻ tuổi nhất lại dễ dàng thực lực lớn nhất. Ba người bọn họ công phu quá dị, thoát thai với Du Già nhất mạch, cả người nhuyển nhược không xương, linh hoạt như cá chạch, đây cũng là lý do An Đức Lỗ có thể dễ dàng tránh thoát được hai quân sĩ hắc kỳ ôm lấy.

Ba người bọn họ có một bộ công phu có thể phối hợp sử dụng, uy lực lớn vô cùng. Lâm Trường Không dưới sự liên thủ của bọn họ ngay cả mười chiêu cũng không qua đã bị sinh cầm bắt sống, có thể thấy được An Đức Lỗ từng nói qua, dưới sự liên thủ của ba người họ có thể so với cao thủ cấp tông sư cũng không phải là lời nói dối. Chẳng qua làm cho Hứa Hải Phong vô cùng khó hiểu chính là tuy công phu của họ có đề thăng, nhưng phúc độ đề thăng không lớn, xa không đạt tới tiêu chuẩn mà Hứa Hải Phong dự liệu, chỉ có thể nói là hơi thất vọng.

Có được ba vị cao thủ mới gia nhập, tâm tình Hứa Hải Phong cực kỳ thư sướng, nhưng bây giờ ba người bọn họ còn chưa cách nào quang minh chính đại mà lộ mặt. Vì vậy sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Hải Phong bắt chấp cả đêm lao lực, vội vã chạy tới chỗ Phương Hưởng Minh, đưa ra ý kiến muốn chọn lựa tinh tráng trong đám tù binh, gia nhập hắc kỳ quân, bổ sung nhân thủ mình đã bị tổn thất trong chiến cuộc công thành.

Phương Hưởng Minh đương nhiên là đáp ứng, mà tòa thành này trên danh nghĩa đã thuộc về hai người bọn họ, kể cả tù binh, nếu Phương Hưởng Minh không phản đối, cũng không ai lên tiếng nhiều chuyện. Hứa Hải Phong hướng Phương Hưởng Minh công đạo một tiếng, đi tới tù binh doanh chọn lựa một ngàn sáu trăm người thân hình kiện tráng. Lần này cùng đi với hắn còn có Lâm Trường Không, Hứa Hải Phong chính là muốn mượn tầm mắt của hắn, chọn lựa ra sĩ tốt có sức lực cực mạnh, dù sao chỉ cần là uống qua huyết tửu, đều sẽ chỉ biến thành con rối chỉ biết nghe lệnh làm việc, đương nhiên là thể chất cơ bản càng mạnh càng tốt.

Nhân thủ chọn lựa xong, Hứa Hải Phong suất lĩnh hắc kỳ quân lôi kéo bọn họ chậm rãi đi ra ngoài thành, dừng chân trong một sơn cốc nhỏ, trú lập doanh trướng. Lúc này đây, bởi vì bản thân bọn họ thực lực hùng hậu, Hứa Hải Phong cũng không hề dùng thủ đoạn gì, trực tiếp hạ lệnh toàn bộ tù binh tiến vào doanh trướng của mình, không được ồn ào, không được động võ. Sau đó, hắn mang đến đám người Tần Dũng lần lượt tiến doanh trướng, nhìn ngay mặt bọn họ mà uống huyết tửu, phàm là uống xong huyết tửu, liền cho bọn họ đi nghỉ ngơi. Mà gặp phải ai chống cự, hết thấy liền giết chết.

Có An Đức Lỗ ba huynh đệ, Lâm Trường Không, Tần Dũng đám người áp trận, Khải Tác nhân cứ mười người một tổ căn bản là không hề có lực hoàn thủ, một vòng chuyển xuống, ngoại trừ có năm mươi người chết yếu, còn lại đều uống hết rượu trong chén ngay trước mặt mọi người.

Sự tình thuận lợi vượt quá dự đoán Hứa Hải Phong, hắn vốn tưởng rằng ít nhất phải có hai phần sẽ cự tuyệt uống rượu, nghĩ không ra lại chỉ có năm mươi người, kể từ đó, biên chế cả đội ngũ lại nhiều hơn một trăm người, nhưng những người này cũng không thể trả về, càng không thể vô cớ mà giết chết, chuyện như vậy hắn còn làm không được. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận, nhiều thì nhiều thôi, dù sao bọn họ lại không cần quân lương, thêm mấy miếng ăn mà thôi, có Lâm An thành làm hậu thuẫn Hứa Hải Phong căn bản là không quan tâm chút tiền đó.

Đội sự việc xong xuôi, thời gian đã là hai ngày sau, Hứa Hải Phong đương nhiên không thể nhanh như vậy liền rời đi quân doanh, hắn ở chỗ này dây dưa tới chín ngày, thẳng đến khi Phương Hưởng Minh kiểm điểm toàn thành xong xuôi hết thấy, phái người đến quân doanh tìm hắn, hắn mới làm ra bộ dáng như làm khó, theo sứ giả trở lại Lâm An. Đi theo còn có An Đức Lỗ huynh đệ cùng Tần Dũng, về phần Triết Biệt cùng Lâm Trường Không thì ở lại lưu thủ quân doanh, Hứa Hải Phong cố ý phân phó Lâm Trường Không, cần phải cam đoan sự an toàn của Triết Biệt. Dù sao người có năng lực như Triết Biệt khắp thiên hạ chỉ có một mình hắn, có thể nói chính là hi thế trân bảo.

27. Chương 27: Hồ Bí Chi Sư

Trong lúc hai người còn đang giằng co, bên trong đi ra một người, chính là Bình Tây Hầu Phương Hưởng Minh.

“Tiểu đệ, như thế nào đi tới ngay cửa nhà, người còn lòng vòng bên ngoài, mau vào đi.” Phương Hưởng Minh kỳ quái hỏi.

Hứa Hải Phong chỉ vào cửa chính đại điện nói: “Đại ca, đây là địa phương hoàng thượng ở lại đó, ta không dám khinh nhờn thánh giá.”

Phương Hường Minh cười to nói: “Hoàng thượng từ ba ngày trước đại thắng đã hồi kinh, người muốn khinh nhờn cũng không có khả năng. Đừng nói ta là người không biết.”

Hứa Hải Phong trợn mắt, tức giận nói: “Đại ca, người không phải đã dạy ta lời người đáng sợ sao, như thế nào hoàng thượng vừa đi, người liền muốn ta chiếm cứ hành cung của hắn. Nếu ngày sau truyền tới trong tai lão nhân gia, người nói làm thế nào mới phải.”

“Không sao, không sao...” Phương Hường Minh lộ ra một tia cười quỷ dị: “Hoàng thượng khoan hồng độ lượng, lòng dạ rộng rãi, sao lại nhỏ mọn như người nói. Như thế nào, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

Hứa Hải Phong nghe xong cũng không khỏi á khẩu, những lời này thật đúng là không dễ trả lời, vô luận nói như thế nào cũng đều là không ổn. Cũng may nơi này đều là người một nhà, truyền lệnh sứ giả cũng là thân tín bên người Phương Hường Minh, không sợ bị truyền ra ngoài. Không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác: “Đã như vậy, đại ca người ở là được.”

“Được rồi, đừng đứng ở trên đường cái làm mất mặt xấu hổ, chúng ta đi vào bàn lại.” Phương Hường Minh lôi kéo Hứa Hải Phong, kéo mạnh hắn lôi đi vào.

Xuyên qua đại điện, Phương Hường Minh dẫn hắn tới một chỗ tắm cung, đưa qua một quyển thống kê, nói: “Tiểu đệ, ta đã hạ lệnh đem tài vật toàn thành đều thống kê đi ra, người xem đi.”

Hứa Hải Phong đẩy quyển sách, nói: “Nếu đại ca thống kê là được, vậy là được rồi, muốn ta đi tra xem, người còn không bằng mời ta uống rượu.” Trên sự thật, Hứa Hải Phong không phải thoái thác, hắn xuất thân nghèo khổ, chỉ là đọc được vài chữ, thật muốn hắn đến hỗ trợ quản lý sổ sách, khẳng định là càng giúp càng bẽ bộn, huống chi sổ sách nơi này viết giống như thiên thư, hắn nhìn vào là thấy vô cùng đau đầu, làm gì bằng đi tìm rượu uống cho tiêu dao sung sướng.

Phương Hường Minh lắc đầu, nói: “Tiểu đệ a, ngày sau nhà người đại nghiệp lớn, phương diện này như thế nào cũng phải học tập.” Chứng kiến Hứa Hải Phong gật đầu như nghe lời, nhưng rõ ràng là vô tai trái ra tai phải, căn bản là không chú tâm. Bất đắc dĩ đành buông tha cho ý nghĩ giáo huấn.

Hắn chỉ vào sổ sách nói: “Lâm An thành là đại bản doanh đông phương của Khải Tác nhân, lần này lại càng đem vật tư vùng phụ cận tụ tập đến nơi này. Cho nên cất giấu rất nhiều, xa xa vượt qua sự phòng chừng của ta. Không nói đến bất động sản, lần này trân bảo cổ ngoạn cùng các loại trang bị vật tư, tổng cộng có năm ngàn tám trăm bảy mươi sáu vạn lượng văn ngân.”

Hứa Hải Phong vừa mới uống vào một ngụm thanh trà liền “phốc” một tiếng phun ra, hắn bật ngẩng đầu, lớn tiếng hỏi: “Bao nhiêu?”

Phương Hường Minh tựa hồ sớm có dự đoán, hắn chậm rãi từ từ, đợi khi Hứa Hải Phong cơ hồ muốn phun lửa hai mắt mới chậm chậm nói: “Năm ngàn tám trăm bảy mươi sáu vạn lượng văn ngân.”

“Mẹ ơi, đám Khải Tác này là cường đạo sao? Như thế nào lại có nhiều như vậy.” Hứa Hải Phong vuốt râu mép nói.

Phương Hường Minh giải thích: “Bọn họ từ phương tây một đoạn đường đánh tới, làm chính là hành vi của cường đạo. Đây đã là nhóm thứ ba sưu tầm vật phẩm, nghe nói lần thứ hai vận chuyển về Khải Tác so với lần này còn nhiều hơn. Bọn họ vốn định sang năm mùa xuân sẽ chuyển về Khải Tác, không nghĩ hiện tại lại tiện nghi chúng ta.”

“Nhiều tiền như vậy a, đại ca, chúng ta lần này thật sự phát tài.”

Nhìn Hứa Hải Phong kích động đến lời nói không rõ ràng, Phương Hường Minh lắc đầu nói: “Tiểu đệ, tuy hoàng thượng từng nói qua toàn bộ sở hữu ngôi thành này đều quy cho ta và người, nhưng chúng ta cũng không thể nuốt hết toàn bộ đâu.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, lập tức hiểu được, nói: “Đại ca nói rất đúng, nhiều ít cũng phải cấp cho người khác một chút, nếu không sẽ quá mức làm người đổ kỵ.”

Phương Hường Minh hài lòng gật đầu, thầm nghĩ cuối cùng mình cũng không nhìn lầm người, nếu Hứa Hải Phong biết có được nhiều tiền như vậy mà chỉ nghĩ muốn độc chiếm, vậy hắn cũng không đáng giá cho mình tương giao.

“ Ta đã tính, các hạng các dạng an bài ra ngoài, ước chừng cần phải hai ngàn vạn lượng, bên trong hiếu kính hoàng thất cùng cấp phần cho tứ đại gia tộc phải chiếm cứ bảy thành. Như thế còn lại ba ngàn tám trăm vạn lượng. Bút tiền này ta chỉ lấy ba thành, còn lại đều đưa cho huynh đệ người.”

Hứa Hải Phong ngăn ra, nói: “ Đại ca nói đùa, tiểu đệ có thể lấy được một nửa tòa thành, tất cả đều do đại ca ở trước mặt hoàng thượng tặng cho ta, nếu không tiểu đệ cũng không thu hoạch được gì. Nếu thật sự dựa theo sự phân phát của đại ca, tiểu đệ chẳng phải trở thành tên vong ân phụ nghĩa.”

“ Thành này đến tột cùng là ai đánh xuống tới, chỉ cần người không bị mù mắt đều rõ ràng, ta cũng muốn cùng người chia nửa, nhưng như vậy da mặt ta thật không dày như thế. Tiền vật này, tất cả mọi người thích, nhưng cũng có câu biết tự lượng sức, ta chiếm ba thành, đã là cực hạn. Lời nói thật, nếu không phải tòa thành này cần danh nghĩa của Phương gia ta tọa trấn, ta ngay cả ba phần cũng ngại ngần lấy a.” Phương Hướng Minh trầm giọng nói.

Nhìn thấy Hứa Hải Phong còn muốn lên tiếng, hắn chặn lại nói: “ Tiểu đệ không cần nhiều lời, nếu người xem trọng ta, việc này liền định như vậy. Mặt khác ta còn có chuyện muốn cùng người thương nghị.”

Hứa Hải Phong gấp hẳn kiên quyết như vậy, không thể làm gì khác hơn là đành tạm thời thôi: “ Đại ca có việc cứ phân phó, tiểu đệ không hề từ chối.”

“ Phê tài vật này không thể một lần lấy hết, chúng ta lấy đi hai ngàn vạn, lưu lại một ngàn năm trăm vạn làm cơ kim phát triển tòa thành này. Theo ta phỏng chừng, sau trận chiến này, Khái Tác nhân nhất định sẽ kiệt sức, vậy nơi này ít nhất có hơn mười năm yên ổn, nếu chúng ta may mắn, liền phải hảo hảo kinh doanh một chút. Tòa thành này chiếm cứ thiên thời địa lợi, nếu cai trị thích đáng, hàng năm thu vào phải trên năm trăm vạn lượng. Như thế lâu dài, mới là chính đạo.”

Hứa Hải Phong nghe được sững sốt, đợi Phương Hướng Minh nói xong, mới vươn ngón tay cái nói: “ Đại ca không hổ là xuất thân thế gia, lo lắng chu toàn. Xin hỏi đại ca, ý của ngài có phải là hàng năm hai người chúng ta có thể thu vào năm trăm vạn văn ngân a?”

Phương Hướng Minh hắc một tiếng nói: “ Nào có nhiều như vậy, nhiều nhất cũng là một trăm vạn. Năm trăm vạn này, hiến cống triều đình một phần, tây tuyến đại doanh cũng phải phân một phần, còn phải lưu lại ít nhất một trăm vạn làm tài chính, còn lại mới là ta và người có thu vào.”

“ Thượng cống triều đình đó là đương nhiên, nhưng tây tuyến đại doanh vì sao phải vô cớ phân đi một phần vậy?” Hứa Hải Phong khó hiểu hỏi.

Phương Hướng Minh cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng hớp một ngụm trà thơm, ở trong miệng cô lỗ chuyển một vòng, chậm rãi nuốt vào, mới nói: “ Nếu ta và huynh đệ người có một người có thể trấn thủ, đương nhiên không cần bán mặt mũi cho tây tuyến đại doanh.”

Hứa Hải Phong hiểu ra ý tứ trong lời của hắn, trong lòng cả kinh, hỏi: “ Đại ca, người là Hồng Sắc Hải Dương, tự nhiên phải đi về. Nhưng tiểu đệ một mực tác chiến tại tây tuyến, chẳng lẽ cũng phải điều ly sao?”

“ Tiểu đệ, trước khi bệ hạ đi, từng phân phó, một khi người luyện quân xong, liền phải điều tới kinh sư.”

“ Đây là vì sao?”

Đôi mắt Phương Hướng Minh lóe ra nhìn Hứa Hải Phong, nhìn đến cả người hắn không được tự nhiên, một lúc lâu mới nói: “ Tiểu đệ a, lần này người lập nhiều công lớn, chính là luận công ban thưởng mà người chỉ được phân nửa tòa thành này, còn là ta phải giành tới cho người. Ngoại trừ thứ này, người có được thăng quan tiến tước đâu.”

Hứa Hải Phong xuất thân nghèo khổ, làm sao nghĩ đến có một ngày lại được trở thành người đứng đầu một tòa thành, cho nên tới nay trong tâm vẫn hãi lòng. Nhưng trải qua Phương Hướng Minh nhắc nhở, lập tức nhận ra một tia không ổn. Đại Hân nặng nhất quân công, hắc kỳ quân của hắn lần này trong chiến dịch có thể nói lập công đầu, ít ra đầu lĩnh như hắn phải thăng quan a, nhưng từ đầu tới cuối, căn bản không có tin tức được đề thăng chút nào. Hắn lẩm bầm: “ Đúng vậy, đây là chuyện gì xảy ra a?”

Phương Hướng Minh cười lạnh một tiếng, nói: “ Tại sao? Cũng bởi vì hắc kỳ quân của người mũi nhọn quá thịnh, làm cho người ta không rét mà run. Nhiều lần ta đã giúp người thượng biểu thỉnh công, nhưng bọn hắc nhất trí nói, người mới thắng thiên tướng không đến một năm, không thể tiếp tục đề bạt. Mà ngay cả mấy lão đối đầu cũng hai miệng đồng thanh, bọn họ phối hợp ăn ý như thế, đó là sợ người a.”

“ Sợ ta?”

“ Đúng vậy, Cổ Đạo Nhiêm từng hướng bề hạ đề nghị, vô luận như thế nào cũng không thể cho người thống quân hơn vạn người.”

Hứa Hải Phong giận dữ nói: “ Ta cùng với Cổ đại soái cũng không thù oán, hẳn vì sao nói ta như vậy.”

“ Rất đơn giản, người có biết Cổ Đạo Nhiêm có đánh giá thế nào với hắc kỳ quân của người không?”

“ Hẳn nói như thế nào?” Tuy rằng Hứa Hải Phong đối với Cổ Đạo Nhiêm rất là tức giận, nhưng biết người này trà trộn quân lữ mấy chục năm, phần ánh mắt chắc phải có, hẳn cũng thập phần muốn biết đánh giá của người khác đối với hắc kỳ quân của hắn.

“ Hắc kỳ quân là hổ lang chi sư, thứ nhất người không thể đo lường, mười người có thể ngăn trăm người, trăm người có thể phá vạn quân, trên ngàn người, cho dù là Thiên Ưng quân đoàn cũng không dám đối địch ngay chính diện. Nếu là vạn người thành quân...” Phương Hướng Minh nói tới chỗ này, trầm ngâm không nói tiếp.

Hứa Hải Phong nghe được vừa vui vừa sợ, nghĩ không ra Cổ Đạo Nhiêm đối với hắc kỳ quân có đánh giá cao như thế, tưởng đến ngàn người hắc kỳ quân là có thể cùng một trong năm đại quân đoàn của đế quốc Thiên Ưng quân đoàn chống lại. Không khỏi càng muốn biết kết quả nếu là vạn người, nhưng Phương Hướng Minh nói tới đây liền ngừng lại, làm Hứa Hải Phong lòng như lửa đốt, vội vàng thúc giục nói: “ Đại ca, vạn người thành quân thì như thế nào? Mau nhanh nói a.”

Phương Hướng Minh ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ hồi tưởng lại tình hình lúc đó Cổ Đạo Nhiêm nói với Hán Hiền đế, khi đó, mấy vị thượng tướng đế quốc đều có mặt, bên trong còn có một vị tộc thúc của hắn. Lúc ấy hẳn đang vì Hứa Hải Phong đòi thăng chức, Hán Hiền đế đang do dự không quyết, nhưng những lời kia của Cổ Đạo Nhiêm đã làm tuyệt diệt mộng đẹp thăng quan gia tước của Hứa Hải Phong.

Phương Hướng Minh nhìn về phía Hứa Hải Phong, tựa như lúc ấy Cổ Đạo Nhiêm đã đại nghịch bất đạo nhìn thẳng Hán Hiền đế.

“ Hắc Kỳ bất mãn vạn, mãn vạn không thể địch.” (Hắc kỳ không thể vượt quá vạn, vượt quá vạn sẽ không địch nổi.)

28. Chương 28: Tuyệt Đại Giai Nhân

“ Tiểu đệ, Khải Tác nhân tuy đã rút lui, nhưng bọn hắc để lại không ít thứ tốt, bên trong nhất định có thứ mà người cảm thấy hứng thú.” Phương Hướng Minh lộ ra một tia tươi cười ám muội.

Đối với vẻ tươi cười này, Hứa Hải Phong cũng không xa lạ, mỗi lần muốn đi thanh lâu hoặc là nói tới phong hoa tuyết nguyệt, đại đa số nam nhân đều có loại vẻ mặt này. Trong lòng hắn vừa động, bật thốt lên: “ Nữ nhân?”

Phương Hướng Minh cười to nói: “ Tiểu đệ, người thật đúng là được a, đã bị người một ngụm đoán trúng.”

Hứa Hải Phong ngượng ngùng gãi đầu, dù sao hắn còn trẻ tuổi, tuy đã từng thử qua nữ nhân, nhưng vẫn cảm thấy một tia quần bách.

Lúc này hai người đã đi tới một chỗ tắm cung, phòng ốc chia làm trong ngoài hai gian, ở giữa giắt một bộ màn trúc châu quang bảo khí, bên trong bóng người chớp động, cũng không cách nào nhìn thấy rõ. Phương Hướng Minh đột nhiên vỗ hai tay, trong lúc Hứa Hải Phong còn đang kinh nghi, một đạo tiếng đàn mềm nhẹ ôn hòa vang lên, vui thanh sơ khởi, như tiếng cười thanh thúy Giang Nam, nhẹ nhàng lướt tới, làm cho người ta quên mất hết thấy phiền não, trầm mê bên trong. Đột nhiên, tiếng đàn biến đổi, phảng phất như gió thét mưa rào, lại như sắt thép giao nhau, đao kiếm tương giao, thanh âm chậm lại, chuyển thành đau

thương, càng khiến người ta sinh ra một loại cảm giác sinh ly tử biệt, nặng nề âm ục. Tiếng đàn từ từ biến mất, lại như đàn hương phảng phất, đã ngưng còn vang, vẫn mãi không dứt, một khúc tấu xong, âm ba vẫn liêu nhiễu không tan.

Lúc này Hứa Hải Phong mới phát giác mình đã lệ rơi đầy mặt, đoạn cuối cùng làm cho người ta nghe thấy thương tâm đoạn trường, cảm nhận sâu sắc, thật sự là tài nghệ thần kỳ.

“Tiểu đệ, người cảm giác được thế nào?” Vẫn là Phương Hường Minh khôi phục đầu tiên, hần thở dài một hơi, hỏi.

Hứa Hải Phong như trong mộng vừa tỉnh lại, a một tiếng, mới nói: “Thần khúc, tuyệt đối là thần khúc, cho tới bây giờ ta không có nghe qua ca khúc tuyệt vời như thế, thật không biết làm sao hình dung mới tốt.”

Phương Hường Minh mỉm cười nói: “Được, nếu tiểu đệ người hài lòng, cũng không uổng đại ca ta hạnh khổ một hồi. Nơi này chính là phủ đệ của người tại Lâm An thành, đêm khuya chậm chậm, tiểu đệ người phải tranh thủ, ta đi trước.” Nói xong cũng không màng Hứa Hải Phong ở phía sau kêu gọi, liền lớn tiếng cười bước đi.

Hứa Hải Phong nhìn phương hướng hần rời đi, trong lòng cũng không biết cảm xúc ra sao. Cho dù hần có ngốc, cũng biết nữ tử trong phòng là chiến lợi phẩm mà Phương Hường Minh cố ý dành phần cho hần. Chuyển niệm vừa nghĩ, lúc này khác với ngày xưa, thân phận địa vị của mình đã xảy ra biến hóa ngất trời, không hề còn là một con cháu nhà nông quê mùa, lại càng không bị coi là sĩ tốt bình thường làm vật hy sinh. Hần hiện tại đã là một gã tướng quân tay cầm thực quyền, thủ hạ lại càng mãnh tướng như mây, chiến lược vô song, quan trọng hơn hần là một kẻ chinh phục, làm người thắng trận trong chiến tranh, đương nhiên là có tư cách hưởng thụ hết thủy.

Hần đi tới trước rèm trúc, chần chờ một thoáng, rốt cục vén rèm bước vào.

Hô hấp của hần khi nhìn thấy tuyệt thế dung nhan phía trước mà đã dừng lại, trước mắt hần là một thân hình thon dài hoàn mỹ, nàng đứng ngay giữa phòng, khí chất tao nhã tự nhiên mà tản mát ra đến, một đôi mắt trong suốt sáng ngời như nước, lại tiết ra cơ trí như đã nhìn thấu thế gian vạn vật. Khi ánh mắt của nàng nhìn về phía màn trúc, Hứa Hải Phong không khỏi sụp mắt xuống, tựa hồ sợ hãi ánh mắt của mình sẽ làm khinh nhờn đến giai nhân trước mặt.

Cái gì mới gọi là giai nhân tuyệt thế, trước mặt chính là một chứng minh điển hình.

Trong sự nhận biết thuở dĩ vãng của Hứa Hải Phong, Vi Vi của Túy Nguyệt Lâu đã là nữ hài tử đẹp nhất bình sinh hần mới gặp, nhưng Vi Vi so với nàng, lập tức như bùn đất, dung mạo và khí chất thoát tục của nàng tựa như một vầng trăng sáng trên bầu trời, làm tất cả hồng nhan đều phải thất sắc.

Hứa Hải Phong đứng ngay màn trúc ngậy người nửa giây, thật vất vả mới nói loạn một câu: “Xin hỏi phương danh cô nương.”

Nàng kia nao nao, tuy tuổi của nàng còn nhỏ hơn Hứa Hải Phong, nhưng đối với địa vị tình cảnh của chính mình nàng thập phần sáng tỏ. Nàng chỉ biết là Phương Hường Minh muốn đem nàng đưa cho một người, nhưng như thế nào cũng không có nghĩ đến lại là người thanh niên chẳng có gì nổi bật đang đứng ngay trước mắt. Nhưng nhiều năm như vậy, nàng đã dưỡng thành thói quen đem suy nghĩ đặt kín trong lòng, về không chút phản ứng đã trở thành bản năng của nàng: “Ta là Lâm Uyển Nhân.”

“Lâm cô nương tấu một khúc nhạc thật hay, thật sự là khúc nhạc tuyệt thế vô song, tại hạ bội phục.” Hứa Hải Phong vùng trán đầy mồ hôi, rặn suốt nửa ngày, lại nói nhảm một câu.

Trong mắt Lâm Uyển Nhân đã ẩn chứa tia cười, nàng đột nhiên cảm giác được nam nhân này tuy không có nửa phần anh hùng khí khái, nhưng thành thật đáng yêu, thật cũng không làm người khác chán ghét. Chỉ là dựa theo cách nói chuyện của hần, chỉ sợ cho đến ngày mai cũng không nói ra được mấy câu.

“Ta không có sở trường gì khác, chỉ biết khảy vài tiểu khúc, thuần túy là do thành thực mà thôi, chưa nói tới cái gì là hay, lại càng không dám xưng là tuyệt thế vô song.”

Hứa Hải Phong cười một chút, nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Lâm cô nương nói đúng, này quả thật không có gì hay, lại càng không gọi là tuyệt thế không...” Hứa Hải Phong đang nói thì nín bật, hần đột nhiên rõ ràng

chính mình vừa nói gì, lập tức mặt đỏ tới mang tai, tay chân lúng túng, không biết làm thế nào cho phải.

“ Vèo.” Lâm Uyển Nhân không thể kiềm được, nhẹ nhàng bật cười. Nàng xuất thân cao quý, mặc dù mấy năm trước theo quốc gia hủy diệt, thành nô lệ mất nước, nhưng hưởng thụ đãi ngộ không có rơi xuống, ngược lại càng thêm ưu việt.

Mấy năm nay nàng chứng kiến rất nhiều văn nhân mặc khách, anh hùng hào kiệt phi phạm, vô luận là tài cao bậc đầu, học phú năm xe, những công tử dẫn theo kinh điển bao la, còn là uy phong lẫm lẫm, đẳng đẳng sát khí, những mãnh tướng công thành dễ như trở bàn tay, trong mắt nàng đều thoáng qua như mây khói, cũng không hề để lại chút dấu vết nào trong tim của nàng. Bởi vì lúc cha mẹ của nàng uống độc được tự vẫn, nàng cũng đã biết, thế đạo này không phải thuộc về nữ tử nhỏ yếu như nàng nắm bắt.

Nàng không từng cố ý đi thay đổi hoặc tranh thủ điều gì, chỉ là toàn tâm toàn ý qua mỗi một ngày, nàng đem toàn bộ tinh lực cùng thời gian đầu nhập vào học vấn mà mình cảm thấy hứng thú.

Mấy năm qua, tâm tính như vậy khiến cho nàng sản sinh ra một loại khí chất đặc biệt không linh mờ ảo, phẳng phất như một tiên tử hạ phàm không nhiễm chút nhân gian khói lửa. Nhưng mà càng là như vậy, nàng lại càng gây cho người chú ý. Thời khắc này nhìn thấy nàng cười, khuôn mặt uyển như tiên nữ tựa hồ tản ra quang mang động lòng người, làm cho người ta hoa mắt thần diệu.

“ Xin hỏi tiên sinh họ gì?” Lâm Uyển Nhân lần đầu tiên nhìn thấy một nam nhân khi gặp nàng lại hiển lộ ra vẻ ngây ngốc tật xấu lại cảm thấy được hơn nhiều, tự nhiên không để chuyện thất lễ của Hứa Hải Phong đặt vào lòng. Chỉ là nghe Hứa Hải Phong nói chuyện thú vị, nàng mới chủ động hỏi một tiếng.

“ Tại hạ Hứa Hải Phong, gặp qua Lâm cô nương.” Hứa Hải Phong vội vàng đứng lên, tự mình giới thiệu.

“ Hứa Hải Phong?” Trên mặt Lâm Uyển Nhân hiếm thấy lộ ra một tia kinh ngạc: “ Người chính là Hứa tướng quân của Hắc Kỳ quân sao?”

“ Đúng là tại hạ.” Hứa Hải Phong ngạo nghễ ưỡn ngực nói, nghĩ không ra vị nữ tử xinh đẹp như thiên tiên này cũng đã được nghe nói đến tên của Hắc Kỳ quân.

Lâm Uyển Nhân ngoài ý muốn nhìn Hứa Hải Phong, mới vừa rồi một điểm khinh bỉ trong lòng đã hoàn toàn biến mất, còn lại là một tia kiêu hãnh cùng tự hào.

Hai thân phận địa vị khác nhau cùng làm ra một chuyện, hiệu quả sinh ra thường thường hoàn toàn khác nhau. Một lão ấu năm sáu mươi tuổi tự mình kêu gọi, đại đa số nam nhân phản ứng đầu tiên là cuốn gói mà chạy, nhưng nếu thay đổi là một tuyệt sắc thiếu nữ phong hoa tuyết nguyệt, vậy sẽ làm cho vô số nam nhân bị phong hãm vui lấp không thể góc đầu.

Lâm Uyển Nhân bắt đầu chỉ tưởng rằng Hứa Hải Phong là một công tử ỷ vào gia thế, Phương Hướng Minh vì muốn giao kết với gia tộc của hắn mà đem chính mình dâng cho người này, sau khi nàng nhìn thấy đủ loại thất thổ của Hứa Hải Phong, còn tưởng rằng người này không hề có sở trường, ngược lại là có vẻ góc nghếch đến có chút thương cảm, trong đáy lòng tự nhiên có một tia phân biệt. Nhưng thời khắc này đột nhiên biết được người này chính là Hứa tướng quân đứng đầu Hắc Kỳ quân, biến hóa thành linh xảy ra làm cho nàng vượt ngoài dự liệu.

Từ ba tháng trước, tất cả tướng lĩnh của Khải Tác đều đối với danh tự của một người kiêng kỵ vạn phần, phẳng phất đó là quỷ thần hóa thân, một khi trong lúc vô tình nhắc tới, hào khí đang náo nhiệt cũng trong phút chốc trầm xuống. Đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua nàng nhìn thấy Khải Tác nhân sơ hãi một người như thế, đã từ từ gợi lên sự tò mò trong lòng nàng.

Với dung mạo cùng trí tuệ của nàng có thể không chút phản ứng mà nghe được hết thấy, cho nên nàng mới lục tục đã biết có một binh sĩ bình thường suất lĩnh hơn ngàn người cố thủ thành trấn, lực kháng Khải Tác đại quân nhiều hơn gấp mười lần, cũng cuối cùng lập nên kỳ tích chuyển bại thành thắng. Theo thám tử hồi báo, nàng càng biết được vị quân sĩ này dĩ nhiên ở trong một ngày vinh thăng ngay vàng tướng quân, hơn nữa trọng tổ đệ ngũ tưng đội, bọn họ còn có một phiên hào vô cùng uy phong- Hắc Kỳ quân.

Thăng đến mười ngày trước, kỳ tích làm cho nàng khó có thể tin đã xảy ra, vị tướng quân Hứa Hải Phong kia dĩ nhiên suất lĩnh ba ngàn quân liền đem Lâm An thành vững chắc như tường đồng công phá. Nghe nói dưới trướng vị Hứa tướng quân này có hai vị tuyệt thế mãnh tướng, một đao thương không vào, có được

thần lực vạn phu không đỡ nổi, một người càng là khoa trương, dĩ nhiên có thể ở ngoài tám trăm thước mà lấy tính mạng người khác, dễ như trở bàn tay, uy thế như thế, cũng chỉ có thể lấy quỷ thần so sánh.

Nếu nói một người có thể làm cho một đội quân hùng sư như thế hoàn toàn cúi đầu nghe lệnh lại chỉ là một công tử có vẻ ngây ngô khờ khạo, chỉ sợ thiên hạ tuy lớn, lại không người nào dám tin.

Lâm Uyển Nhân cũng không phải là một nữ tử ái mộ hư vinh, nhưng đột nhiên biết được một nhân vật anh hùng như thế lại dưới nét mặt của mình mà thần hồn điên đảo, tiến lui thất thố, cũng không kìm chế được mà có chút tự ngạo.

“ Hứa tướng quân đại danh như sấm bên tai, hôm nay gặp mặt, có nơi thất lễ, còn thỉnh nhiều hơn thứ lỗi.”

Hứa Hải Phong vội vàng nói: “ Cô nương không cần phải khách khí, là tại hạ đã lỗ mãng.”

Lâm Uyển Nhân mỉm cười, nhượng cho Hứa Hải Phong lại một phen tâm động thần điều, dưới sự chủ động nói chuyện của nàng, Hứa Hải Phong cũng trở nên miệng lưỡi lưu loát, chỉ là hắn không phát hiện từng câu trong miệng mình đều là do Lâm Uyển Nhân cố ý móc ra từ trong miệng hắn. Bất tri bất giác, trời đã sáng choang, Lâm Uyển Nhân làm ra một động tác như một mồi, Hứa Hải Phong lập tức hiểu ý liền nói lời cáo từ.

Đợi đến ngay cửa, hắn đột nhiên nhớ tới chính mình tối hôm qua là muốn cùng nàng vui vẻ hoan ái, như thế nào lại nói toàn lời nhảm cả đêm, ngoại trừ sự tình trọng đại liên quan tới huyết tửu là không hề tiết lộ, còn lại cơ hồ mình đã đem tổ tông mười tám đời đều khai ra sạch sẽ, trong khi thân phận lai lịch của Lâm Uyển Nhân thì mình lại hoàn toàn không biết gì cả.

29. Chương 29: Ly Biệt

Thật là một tiểu yêu tinh mê người a, làm cho không người nào có thể sinh ra tâm địa ác độc với nàng. Hiện tại trời đã sáng, da mặt của hắn còn chưa dày tới mức lập tức quay lại, ngoài ra cho dù hắn có đi trở về, trừ phi làm trò bá vương ngành thượng cung, nếu không căn cứ kinh nghiệm tối hôm qua, hắn vẫn còn không có cách nào chinh phục được mỹ nhân.

Bất đắc dĩ quay đầu lại liếc mắt, lại ngoài ý muốn nhìn thấy bên ngoài phòng có hai tiểu tỷ xinh đẹp đang đứng hầu. Hứa Hải Phong tiện tay vẫy tới, hai người lập tức tiến lên hành lễ, xem ra công việc chuẩn bị của Phương Hướng Minh thập phần đầy đủ, các nàng cũng biết ai mới là chủ nhân chân chính.

Hỏi một phen, Hứa Hải Phong biết hai người này cũng là thiếp thân tỷ nữ của Lâm Uyển Nhân, thời khắc chờ đợi ở đây chờ nàng sai khiến. Hứa Hải Phong hỏi rõ địa điểm chủ tử tắm cung, cũng không cần các nàng dẫn đường, trực tiếp rời đi.

Nơi này là hoàng cung nội viện của nguyên Thổ Phiên quốc ngày xưa, mấy năm nay lại được Khải Tác nhân lực mạnh duy trì cùng trang trí, vô luận là cung điện cao lớn hùng vĩ, hay là phù điêu tinh chế khéo léo, hết thấy đều bố trí mỹ luân mỹ hoán. Lúc lần đầu tiên Hứa Hải Phong đi tới, bởi vì là nơi ở của hoàng đế bệ hạ, hắn cũng không dám xem nhiều, nhưng bây giờ có thể thoải mái đi thăm một phen. Hắn tựa như Lưu mỗ mỗ tiến vào đại hoa viên, đối với hết thảy sự vụ đều tràn ngập tò mò.

Tần Dũng đã sớm phụng mệnh đi ngủ, bên người hắn lúc này chỉ còn lại có An Đức Lỗ ba huynh đệ, nhưng Hứa Hải Phong phi thường yên tâm, dưới sự liên thủ của ba huynh đệ, cho dù là đối mặt cao thủ cấp tông sư cũng có lực đánh một trận, mà trên thế giới này có bao nhiêu cao thủ cấp tông sư, cho dù có cũng không thềm đến làm khó hắn.

Hứa Hải Phong một đoạn đường bước đi, thỉnh thoảng gặp phải sĩ tốt đi tuần tra cùng nô phó phụ trách quét dọn, chỉ nhìn thần sắc cung kính của bọn họ cũng sẽ biết bọn họ đã sáng tỏ thân phận của mình. Tới phòng ngủ, hắn được cung nữ hầu hạ tắm rửa một phen, lại nằm lên chiếc long sàng từng được Thổ Phiên quốc vương ngủ qua, rất nhanh tiếng ngáy vang lên, mộng du đi gặp Chu công.

Chỉ là cũng không lâu lắm, hắn đã bị tiếng kêu đánh thức, miễn cưỡng mở mắt ra, chỉ thấy có một người hầu nhỏ giọng kêu lên: “ Chủ nhân, Phương tướng quân tới chơi.” Người này không dám lớn tiếng ồn ào,

nhưng lại không dám không đến thông báo, cho nên không thể làm gì khác hơn là ở bên giường nhỏ giọng kêu gọi.

Nghe được Phương Hường Minh đến, cho dù có buồn ngủ đến thế nào cũng phải tỉnh, Hứa Hải Phong “nga” một tiếng, miễn cưỡng đứng dậy, hẩn hiện tại nô tỳ đông đảo, rửa mặt thay quần áo đều có người hầu hạ, không cần hẩn động đến một ngón tay, loại hưởng thụ xa xỉ này còn là lần đầu kinh nghiệm, trong lòng hẩn nghĩ đến, lão tử cũng hủ bại một hồi, làm thiên hoàng lão tử.

Rốt cục hết thấy thỏa đáng, Hứa Hải Phong thuận miệng hỏi câu: “Ta ngủ đã bao lâu.”

“Hồi chủ nhân, ước chừng chưa đến hai canh giờ.”

Mới hơn một giờ a, trách không được lại mệt như vậy. Nếu một người vượt qua suốt đêm, vậy nên biết, sáng sớm ngày thứ hai nếu không ngủ thì cũng không sao, nhưng nếu đang ngủ, sẽ ngủ rất say, nếu hơn một giờ đã đem hẩn đánh thức, sẽ không cách nào khôi phục, ngược lại lại cảm giác càng thêm mệt nhọc. Đương nhiên, đây là chỉ tình huống bình thường, nếu người có tinh thần hưng phấn cao độ thì lại khỏi nói.

Đi tới đại điện, nhìn thấy Phương Hường Minh đã đợi lâu, hẩn không khỏi oán giận nói: “Đại ca a, hôm nay như thế nào sớm như vậy liền tới cửa, công việc người bề bộn, sao không nghỉ ngơi nhiều một lát?” Nói xong không tự chủ ngáp mạnh một cái.

“Di?” Phương Hường Minh kỳ quái nói: “Tiểu đệ, người không phải không còn dùng được a, lần trước sự thần dũng ở Túy Nguyệt Lâu đi nơi nào rồi.”

Hứa Hải Phong rất quần bách, hẩn đương nhiên rõ ràng ý tứ của Phương Hường Minh, nhưng cũng không thể nói tới hôm qua hai người họ chỉ nói chuyện cả đêm, cái gì cũng không có làm. Nếu nói như vậy, chẳng phải làm cho người ta cười chết sao, hẩn ấp úng nửa ngày cũng nói không nên lời.

Phương Hường Minh thấy thế, còn tưởng rằng lời nói của mình quá nặng, hẩn vội vàng khuyên giải: “Ta cũng biết nàng ấy là cực phẩm, càng khó là còn xử nữ, chỉ cần là nam nhân sẽ khó mà không động tâm, sau này chỉ cần tiết chế một chút là được.” Dừng lại một chút, lại nói: “Chẳng qua nàng này có thể đem người mệt đến như vậy, thật là một chuyện khó tin.”

Hứa Hải Phong trừng hẩn liếc mắt, sợ hẩn còn muốn dây dưa ở vấn đề xấu hổ này, vội vàng chuyển đề tài nói: “Đại ca, nàng có lai lịch ra sao?”

Phương Hường Minh thở dài nói: “Nàng cũng là một người đáng thương, nàng vốn là vị công chúa nhỏ nhất của Thổ Phiên quốc vương, năm đó Thổ Phiên diệt quốc nàng mới mười ba tuổi, năm năm qua ngày thường vẫn luôn học tập, xinh đẹp tuyệt luân, nghe nói đợi cho nàng được mười tám tuổi ngay ngày sinh nhật, sẽ dâng cho hoàng đế Khải Tác làm tần phi. Hiện tại đương nhiên là tiện nghi người.”

Hứa Hải Phong khom người thật sâu, nói: “Đa tạ đại ca, nếu có người vợ như thế, trượng phu còn cầu ở đâu nữa.”

“Ta và người là huynh đệ, không cần khách khí như thế. Lâm An thành tụ tập vô số nam bắc giai lệ, nhưng nàng lại đạt được vị trí đứng đầu. Lúc ấy ta vừa nhìn thấy, lập tức chấn kinh, liền giấu riêng ra. Cho dù là tiến cống một nhóm vũ cơ cho thánh thượng, cũng không đưa nàng vào.”

“Đại ca, tiểu đệ có một câu nói, không biết có thể nói không?” Trong lòng Hứa Hải Phong nghi hoặc, dò hỏi.

Phương Hường Minh ý vị thâm trường cười nói: “Người là muốn hỏi, vì sao ta lại không động tâm với nàng?”

Nét mặt Hứa Hải Phong đỏ lên, nhưng vẫn gật đầu nói: “Đúng là như thế, còn thỉnh đại ca thứ lỗi.”

Phương Hường Minh vỗ vỗ vai hẩn, nói: “Ta chính là thích người thẳng thắn như người, là người không thích làm động tác sau lưng người khác, nếu ta và người là huynh đệ mà còn mọi chuyện đều giấu diếm, không dám nói thẳng, còn có ý nghĩa gì.” Hẩn thở dài một hơi nói: “Không phải là ta không động tâm, mà là ta không thể động tâm.”

“Vì sao?” Hứa Hải Phong kỳ quái hỏi.

“ Người cũng biết ta là người có thể thất, đại tẩu của người chính là trưởng nữ của Đường gia. Ta nói thật với người, ta là một trong những người được tuyển cho chức vị gia chủ đời tiếp theo của Phương gia, từ ngày ta hiểu được chuyện này, ta liền vì mục tiêu này mà nỗ lực, Đường gia là trợ lực mà ta không thể thiếu trong việc ta trở thành gia chủ, ta không thể vì một giới nữ lưu, mà làm cho người ta cảm thấy ta háo sắc như mệnh, càng không thể làm cho nàng trở thành nhân tố làm vợ chồng ta bất hòa.”

Đây là lần đầu tiên Phương Hường Minh hướng Hứa Hải Phong thẳng thắn cho biết lý tưởng của chính mình, tứ đại thế gia thâm căn cố đế, thực lực hùng hậu, một nhà đứng đầu quyền lực to lớn, gần như là vua của một nước. Nhưng muốn đi lên ngai vàng của gia chủ, cũng không phải là việc dễ dàng. Bao nhiêu người vì tranh đấu mà bể đầu chảy máu, huynh đệ trở ngại, chú cháu phản bội, cũng mỗi đời đều có. Phương Hường Minh muốn trở thành gia chủ đời kế tiếp, nói ra dễ như vậy sao, trách không được hần luôn luôn tuân đạo quy củ, không dám có chút sai lầm.

Nếu đã biết mục đích của Phương Hường Minh, Hứa Hải Phong tự nhiên đã biết mình nên làm như thế nào, lập tức ôm quyền cúi người nói: “ Nếu đại ca bởi chí nguyện như vậy, tiểu đệ sẽ kiệt lực tương trợ. Ngày sau chỉ cần đại ca phân phó một tiếng, tiểu đệ cho dù nhảy vào lửa hay nước, tuyệt không chối từ.”

“ Được...” Phương Hường Minh hài lòng gật đầu nói: “ Tiểu đệ, lần này vì huynh tìm người, ngoại trừ chúc mừng, là đến từ biệt.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, hỏi: “ Đại ca muốn đi đâu?”

“ Đương nhiên là trở về bắc cương.” Phương Hường Minh cười nói: “ Việc trong thành ta đã toàn bộ an bài thỏa đáng, hoàng thượng cho người một trăm ngày nghỉ ngơi, nếu người huấn luyện tân quân thành công, sẽ lên đường thượng kinh. Ta và người đi rồi, thành này giao cho Đồng Nhất Phong quản lý, hần mặc dù là người của phương tây đại doanh, nhưng cũng là thủ hạ của cứu phụ ta Phương Đồng Kiệt. Hơn nữa hiện tại Cổ Đạo Nhiêm bị hoàng thượng mang về kinh sư, xem hần cũng không dám làm ra trò gì thêm nữa. Hần làm việc đã mấy chục năm, không có xuất ra sai lầm gì, sau này, người cứ chờ đợi tiền bạc hàng năm thu vào đi.”

“ Dạ, tiểu đệ đã biết, đại ca chẳng lẽ không thể ở lâu thêm vài ngày sao?”

“ Ta rời bắc cương đã nửa năm, nghe nói, Hung Nô lại bắt đầu ngo ngoe dục động. Ta phải nhanh chóng chạy về, bộ đội đã chuẩn bị thỏa đáng, cùng người từ biệt xong, ta lập tức xuất phát.”

Hứa Hải Phong nhìn khuôn mặt khoan hậu của hần, trong lòng một trận chua xót, hai người bọn họ tuy thời gian quen biết không lâu, nhưng ý khí tương đắc, lẫn nhau thông hiểu, như là bạn tốt nhiều năm. Lúc này từ biệt, không biết khi nào sẽ có cơ hội gặp lại.

Phương Hường Minh nhìn bộ dáng quyền uy của hần, cười nói: “ Tiểu đệ không cần như thế, ta cũng không phải nữ nhân, người muốn biểu diễn thì đi tìm Lâm tiên nữ đi.”

Hứa Hải Phong đỏ khốc đỏ cười nói: “ Đại ca nói cái gì a, đã như vậy, tiểu đệ liền chúc đại ca một đoạn đường thuận buồm xuôi gió.”

“ Ân, còn kém không nhiều lắm, người nhớ cho kỹ, tới kinh thành, phải làm thấp xuống, đừng xuất danh tiếng, phải nghe nhiều nói ít, phạm là chuyện gì cũng phải suy nghĩ mới làm. Còn nữa, nhớ kỹ phải đi tới Phương gia ta, thế ta thăm lại lão nhân nhà ta một tiếng. Ta đã năm năm chưa trở về nhà.”

“ Dạ, tiểu đệ rõ ràng.” Nghe xong lời Phương Hường Minh vừa nói, Hứa Hải Phong cũng dị thường nhớ thân nhân trong nhà mình, nếu muốn đến kinh sư, cũng phải đi ngang qua quê nhà, đến lúc đó phải thuận đường đi xem.

“ Còn nữa, ta chuẩn bị một thanh bảo kiếm, người nhớ kỹ mang cho muội tử của ta.”

“ Dạ...Ân? Cái gì?” Hứa Hải Phong ngẩn ra, còn tưởng rằng mình nghe lầm, hoặc là Phương Hường Minh sắp phải ly biệt, tâm tình kích động mà nói sai lời.

Nhìn bộ dáng kỳ quái của Hứa Hải Phong, Phương Hường Minh xấu hổ ho khan một tiếng, nói: “ Tiểu muội ta từ nhỏ không thích việc của nữ nhân, nhưng đối với đao kiếm binh khí lại rất có hứng thú, người nhớ kỹ cho là được.”

“ Tiểu đệ rõ ràng.” Trong lòng Hứa Hải Phong chắc chắn kỳ lạ, miệng đương nhiên lập tức đáp ứng.

“ Tiểu đệ, ta phải đi rồi, ngươi cũng không cần đi tiễn, nếu ngày khác Hung Nô xâm phạm, ta và ngươi sẽ liên thủ giết địch tại bắc cương.” Nói xong Phương Hưởng Minh nặng nề bóp mạnh tay Hứa Hải Phong, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng kiên cường cao ngất của hắn dần dần đi xa, trong lòng Hứa Hải Phong vô số cảm xúc. Hắn nhìn vầng mặt trời từ từ nhô lên, hồi tưởng lại những mưa gió trải qua trong một năm nay, đúng là có chút ngây người khó tả.

30. Tập 2 : Rạng Danh Kinh Sư – Chương 30: Ngạc Háo

Theo từng đợt tiếng quát trầm trầm từ xa xa truyền đến, vài chiếc xe ngựa chậm rãi từ trên quan đạo đi tới. Nhưng gây cho người chú ý cũng không phải mấy chiếc xe ngựa vô cùng xa hoa này, mà là người đi theo phía sau xe.

Mỗi lượng xe ngựa, đều có hơn trăm quân sĩ đi theo, ba người một hàng, đứng thật rậm rạp. Nếu người đi đường nhìn thấy, tất nhiên thất kinh. Những người này một đoạn đường đi tới, đứng ngay thẳng tắp, đi thật mau lẹ, mấy ngàn người đi nhanh tiến lên kích động, nhưng lại không nghe tiếng ồn ào, nếu không phải tiếng bước chân chính tề chiêu cáo sự tồn tại của bọn họ, không cần mắt nhìn, thật đúng là chưa thể phát hiện ra chi bộ đội này.

Không cần đoán, nhóm nhân mã này chính là đội ngũ đang vào kinh của Hứa Hải Phong.

Từ sau khi Phương Hưởng Minh ra đi, Hứa Hải Phong tranh thủ thời gian, cũng may đám tù binh Khải Tác tổ chức vượt xa những người trước kia, chỉ cần dùng một tháng huấn luyện đã luyện thành một chi thiết quân. Bởi vì ba người An Đức Lỗ ở đây, bọn họ còn chọn lựa ra một trăm dũng sĩ Khải Tác có võ công, do được lực của huyết tửu đề thăng, võ công của bọn họ có thể miễn cưỡng đạt tới nhị, tam lưu giang hồ. Nhóm người này do Hứa Hải Phong cố ý chọn ra, hợp thành tân thân vệ quân. Đợi hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, Hứa Hải Phong liền xuất phát trước hai tháng, hắn đã sớm có ý định, phải lưu lại quê nhà ít nhất phải một tháng mới được.

Đương nhiên, trước khi xuất phát, hắn đem hết thủy chuyển giao cho Đồng Nhất Phong, có lão hồ ly kia quản lý, trong lòng hắn cũng rất yên tâm. Về phần vấn đề an toàn, liên càng thêm không cần lo lắng. Lần này đánh một trận, Khải Tác nhân tinh nhuệ bộ đội tại đông phương bị tiêu diệt tám chín phần mười, vô luận là bọn họ có ý muốn phái thêm binh từ phương tây, còn phải trọng chinh toàn quân, cũng không chỉ một lần là xong việc, không có ba, năm năm hưu dưỡng, Khải Tác nhân cũng không đủ sức mà làm. Cho nên Hứa Hải Phong mới yên tâm dẫn Hắc Kỳ quân thượng kinh, đương nhiên, Lâm Uyển Nhân một tuyệt đại vũ vật như vậy đó là tuyệt đối không thể bỏ rơi lại không lo.

“ Dừng xe.”

Ở đây người có tư cách phát ra mệnh lệnh, cũng chỉ có một người, Hứa Hải Phong từ trên xe ngựa bước xuống, nhìn ngọn núi phía trước không xa, trong lòng có chút kích động, có chút chờ đợi, lại có chút không yên.

Một chiếc xe ngựa phía sau chậm rãi đi lên, màn xe mở ra, một nữ tử quốc sắc thiên hương chậm rãi đi ra. Vẻ đẹp của nàng, thực là thể gian tuyệt sắc, một đôi mắt trong suốt phảng phất có thể nhìn thấu cả thể giới, đôi mắt đẹp của nàng nhìn kỹ Hứa Hải Phong, dò hỏi: “ Tướng quân vì sao dừng lại, có phải đã đến rồi không?”

Hứa Hải Phong cười khổ nói: “ Thật sự là cái gì cũng không thể gạt được ngươi a, bay qua ngọn núi này, chính là lão gia của ta. Mắt thấy đã sắp tới nhà, không biết như thế nào, trái tim của ta bình tĩnh không được.”

Lâm Uyển Nhân mỉm cười, lập tức như trăm hoa đua nở, nàng nhẹ giọng nói: “ Chỉ là tình cảm về quê hương, tướng quân như vậy cũng không có lạ.”

“Thật cũng không phải có gì sợ hãi, mà là đột nhiên mang theo nhiều người như vậy trở về, có phải là có chút không ổn?” Hứa Hải Phong nhìn đội ngũ đông đảo phía sau, nhíu mày nói.

“Nếu tướng quân thật sự không quen, không ngại mang theo một nhóm người đi trước là được.” Lâm Uyển Nhân nhàn nhàn nói.

Tuy đã cùng Lâm Uyển Nhân ở chung hơn một tháng, nhưng hai người còn chưa vượt qua chuyện tư phòng nam nữ, không phải Hứa Hải Phong không muốn, mà là lúc đối mặt Lâm Uyển Nhân, hần thủy chung không cách nào mở miệng, lại dừng nói tới việc dùng sức mạnh. Huống chi, Lâm Uyển Nhân bằng tuyết thông minh, lại kiến đa thức quảng, cùng nàng một chỗ nói chuyện, nghe thanh âm thanh thúy dễ nghe của nàng, nghe hương thơm cơ thể động lòng người, cũng là một loại hưởng thụ khó được.

Hứa Hải Phong trầm ngâm một trận, nói: “Được, theo ý nàng, ta mang theo An Đức Lão huynh đệ, Triết Biệt cùng Lâm Trường Không đi trước một bước, nàng cùng Tần Dũng suất lĩnh bộ đội đi theo sau tới.”

“Được, ta sẽ nhường Tần dũng sĩ thông thạo hành quân, tướng quân cứ yên tâm đi thôi.”

Hứa Hải Phong gọi Tần Dũng đến, dặn dò rõ ràng, sau đó suất lĩnh đám người Triết Biệt cưỡi ngựa mà đi.

Trong đám huyết tửu chiến sĩ, chỉ có Triết Biệt cùng Tần Dũng mới có năng lực câu thông cùng người khác, những người còn lại ngoại trừ Hứa Hải Phong, cũng sẽ không để ý tới bất cứ kẻ nào. Cho nên lúc Hứa Hải Phong có việc phải rời xa đội ngũ của mình, liền phải lưu lại Triết Biệt hoặc là Tần Dũng, nếu không căn bản là không người nào có thể chỉ huy đội ngũ này.

Mấy người bọn họ cưỡi khoái mã, tốc độ cực nhanh, mấy giờ sau, đã đi qua sơn đạo uốn lượn, đi tới một thôn trấn ngay dưới chân núi.

Một đoạn đường đi tới, nhìn tràng cảnh dị thường quen thuộc trước mắt, gợi lại hồi ức của Hứa Hải Phong, đặc biệt là nhớ tới thời gian tốt đẹp thơ ấu trải qua, làm cho khóe miệng hần toát ra một tia mỉm cười. Đột nhiên, cảnh sắc trước mắt hiện ra, một tòa đình viện rộng rãi xuất hiện, Hứa Hải Phong trừng mắt nhìn, hần như thế nào cũng nghĩ không ra, tại địa phương này vì sao lại xuất hiện một tòa kiến trúc khổng lồ như thế. Tuy là kiến trúc này xa xa không bằng kiến trúc tại Lâm An thành, nhưng xuất hiện trong một thôn trang nhỏ như vậy, chính là một chuyện lớn đủ để oanh động nhất thời.

Hần giục ngựa đi tới trước cửa đình viện, chứng kiến trên bài biển có chữ to bằng vàng, lập tức ngăn ngor. Đây rõ ràng chính là một chữ “Hứa” thật lớn.

Lúc này, Hứa Hải Phong mới nhớ tới Phương Hướng Minh từng nói qua, hần có phái người đến nhà mình xây dựng một tòa nhà mới cho cha mẹ huynh tẩu của mình, chẳng lẽ tòa nhà đó chính là tòa kiến trúc ngay trước mặt này.

Đoàn người bọn họ nổi bật thế nào, thật sự là làm cho người ta chú ý, chỉ là Hứa Hải Phong mệnh lệnh cho mọi người thay đổi trang phục bình thường, mới không ai nhìn ra bọn họ là quân sĩ Đại Hán. Chỉ là trước mắt thân phận Hứa Hải Phong hùng hậu, nên quần áo thay đổi toàn là làm bằng lông la trù đoạn cực phẩm, nên thôn dân có mù mắt, cũng biết nhóm người này không phú thì quý, nhìn thấy bọn họ đến gần, đều là nhanh chóng tách ra, chỉ là ở xa xa chỉ trở, cũng không biết đang thảo luận chuyện gì.

“Phong ca nhi, phía trước có phải là Phong ca nhi không?”

Chứng kiến đám người Hứa Hải Phong dừng lại trước Hứa phủ, rốt cục có người đã nhận ra du tử đã rời nhà hơn một năm trước.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn, vội vàng nhảy xuống ngựa, hướng người nọ chạy tới: “Đại thái gia, như thế nào ngay cả ngài cũng kinh động, thật sự là thất lễ.”

Người bắt chuyện kia chính là thôn trưởng bổn thôn Hứa Độ Lịch. Lúc Hứa Hải Phong mới ra đời thì thôn nhỏ này đã gọi là Hứa gia thôn, trong thôn cư trú thì họ Hứa đã chiếm tới năm sáu phần, bên trong là Hứa Độ Lịch có bối phận cao nhất, lớn tuổi nhất, cho nên được đề cử làm thôn trưởng. Gần mười năm qua, lão đồng lứa lại qua đời, cho nên bối phận của Hứa Độ Lịch ở trong Hứa gia thôn lại không người có thể sánh, những tiểu bối Hứa gia đều tôn kính gọi hần một tiếng “đại thái gia”. Tuy là lúc này thân phận địa vị của

Hứa Hải Phong xa xa vượt dĩ vãng, nhưng gặp vị lão nhân này, cũng chỉ có ngoan ngoãn xuống ngựa hành lễ.

“ Ai, trở về là tốt rồi, nói như vậy, người đã biết, đây cũng là chuyện không có cách nào, nếu là có tiền thì còn có thể đi thông lý một chút, chỉ cầu có thể bảo trụ mạng sống của anh người thôi.” Hứa Độ Lịch than khóc nói.

Hứa Hải Phong nghe xong giống như bị sét đánh, một loạt dự cảm xấu bao phủ trong đầu của hắn, hắn vội hỏi: “ Ngài nói cái gì? Bảo trụ mạng của đại ca ta? Đó là chuyện gì xảy ra?”

Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi: “ Người còn không biết? Vậy người vì sao lại trở về.”

Hứa Hải Phong nhướng mày, thâm nghĩ nơi này là nhà ta a, ta tại sao không thể trở về, chẳng lẽ về nhà cũng cần lý do sao? Nhưng lời này cũng không thể nói với vị lão nhân trước mắt này, hắn không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng nhỏ nhẹ nói: “ Lần này trở về, chỉ là nhớ nhung người nhà, nhiều nhất một tháng lại phải xuất phát.”

“ Nga, vậy người thật đúng là về rất xảo, ai, mười ngày trước, anh của người hắn phạm vào án mạng, đã bị nhốt vào đại lao Thương Châu, người cần phải nghĩ biện pháp cứu hắn a.”

“ Đại ca ta phạm vào án mạng? Đây không có khả năng, hắn là một hán tử thôn quê thành thật lại như thế nào biết giết người?” Hứa Hải Phong cảm thấy khó có thể tin.

Lúc này, đại môn Hứa phủ “ chi” một tiếng mở rộng ra, hai người đồng thời nhìn lại, chỉ thấy một trung niên hán tử mặt đầy u buồn đi ra, chính là phụ thân của Hứa Hải Phong, Hứa Gia Bình.

Hứa Hải Phong vội vàng bước lên nghênh đón, kêu lên: “ Cha...” Nhìn kỹ lại, chỉ mới phân ly có một năm, nhưng Hứa phụ già nua hơn rất nhiều, mới hơn bốn mươi mà mái tóc đã bạc nửa đầu, trên mặt lại càng phủ kín sự bất an lo âu.

Đột nhiên nghe được thanh âm Hứa Hải Phong, hắn rõ ràng run lên, đợi nhìn thấy rõ ràng người trước mặt, trên mặt của hắn toát ra vẻ mừng như điên, dưới kích động, lời nói không còn rõ ràng: “ Được a, tiểu Phong, người trở về vừa lúc a.”

Hứa Độ Linh vội khuyên giải nói: “ Gia Bình, nếu Phong ca nhi đã trở về, có chuyện gì khó xử người liền cùng hắn nhiều hơn thương lượng thương lượng. Phong ca nhi dù sao gặp qua nhiều người, so với đám lão già như chúng ta thì bản lĩnh hơn nhiều. Có lẽ có thể cứu được mạng của Thiên ca nhi a.”

Hứa Gia Bình gật đầu nói: “ Đúng vậy, đúng vậy, đại thái gia giáo huấn rất đúng.”

Hứa Độ Lịch chỉ vào đám người Lâm Trường Không nói: “ Còn có, những vị này đều là khách nhân do Phong ca nhi dẫn về, người nên chiêu đãi một chút, miễn cho người ta cười Hứa gia thôn chúng ta không biết đạo đãi khách.”

Hứa Gia Bình liếc mắt nhìn bọn họ, thấy bọn họ một đám cường tráng lực lưỡng, càng đáng sợ chính là mặt mang sát khí, đôi mắt lại càng cực kỳ sắc bén, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Hắn là một người thôn quê thành thật chất phác, làm sao từng gặp qua nhân vật như thế, lập tức cúi đầu, không dám nhìn nữa, quay đầu hỏi: “ Tiểu Phong, bọn họ là...?”

Hứa Hải Phong tùy ý nói: “ Bọn họ là thuộc hạ của con, cha, ngài không cần quản bọn họ, trước tiên đem chuyện của ca nói cho con biết.” Nói xong hắn vung tay lên, đám người Lâm Trường Không đều nhিপ nhảy xuống ngựa đi đến, đứng ngay bên người của hắn.

Lúc này đây, ngay cả Hứa Độ Lịch cũng thất kinh, hắn dù sao đảm nhiệm thôn trưởng nhiều năm, lúc còn trẻ tuổi từng đi lính tới bắc cương tác chiến với Hung Nô. Đã sớm nhìn ra vài vị này không phải người thường, trên người lại càng lộ ra cỗ khí tức hung ác bạo lệ, đó là sát khí, tuyệt đối là sát khí, nhưng sát khí này chỉ có tồn tại trên người lão binh nhiều năm tay dính đầy máu tanh mới có, cho nên hắn biết lai lịch những người này tuyệt đối không đơn giản.

Hắn vốn tưởng rằng nhóm người này là sư trưởng nhất lưu của Hứa Hải Phong, nếu bọn họ chịu ra tay hỗ trợ, ca ca của Hứa Hải Phong có lẽ có thể cứu, không nghĩ tới, bọn họ dĩ nhiên là thủ hạ của Hứa Hải Phong, có thủ hạ lợi hại như thế, Phong ca nhi này một năm qua đã trải qua chuyện gì?

31. Chương 31 : Nguyên Nhân

Hứa Gia Bình đang muốn trả lời, phía sau nhà đột nhiên chạy ra một đám người, bên trong có một người quỳ sụp trước mặt Hứa Hải Phong, khóc ròng nói: “ Thúc thúc từ bi, thỉnh cứu đại ca người một mạng.”

Hứa Hải Phong định mắt vừa nhìn, chính là đại tẩu Hồng Thục Phân, hần vội vàng đứng lên, nói: “ Đại tẩu mau mau xin đứng lên, tẩu làm cái gì vậy?”

Hứa gia nhiều đời đều làm nông, đại ca Hứa Hải Phong là Hứa Hải Thiên trung thực hàm hậu, cũng cưới được người vợ tốt. Cha của Hồng Thục Phân là vị giáo thụ tiên sinh duy nhất trong thôn, thậm chí có thể xem là đủ điểm danh cả trấn, cuối cùng lại gả cho Hứa Hải Thiên, không biết làm cho bao nhiêu người tiếc hận một đóa tiên hoa cắm lên bãi phân trâu. Nhưng sau khi thành hôn, liền vẫn ân ái ái ái, sang năm lại sinh ra một tiểu tử mập mạp. Một năm trước, lệnh chinh binh phát đến nhà của bọn họ, hai huynh đệ buộc phải đi một người, Hứa Hải Phong chủ động xin đi, cũng là vì không muốn chia rẽ đôi uyên ương đang ân ái.

“ Thúc thúc, nếu ngài không ra tay giúp đỡ, thì lần này sợ rằng đại ca của người khó thoát tai kiếp. Tiểu Bảo, tiểu Bảo đâu? Mau tới đây...” Hồng Thục Phân vẫn chưa đứng dậy, ngược lại từ phía sau kéo một tiểu hài tử, dè dặt đầu hần, nói: “ Tiểu Bảo, mau dập đầu cho thúc thúc con, cầu ông ấy cứu cha con a.”

Hứa Hải Phong nhìn kỹ hài tử kia, chỉ có bộ dáng ba, bốn tuổi, đầu lớn như hủ, nhìn rất đáng yêu, chỉ là bây giờ đã bị hoảng sợ, quỵt miệng, lại không dám khóc ra, quả thực thương cảm. Hần vội vàng bước lên một bước, ôm lấy Bảo nhi, nói: “ Đại tẩu yên tâm, đại ca là anh ruột của ta, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không thấy chết mà không cứu.” Nói xong, hần xoay người nói với Triết Biệt: “ Triết Biệt, đi phát liên hoàn tam hưởng tiễn, thúc giục Tần Dũng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi này.”

Triết Biệt ứng tiếng, đi ra sân vườn, gỡ xuống Khai Thiên Cung, xuất ra ba mũi tên đặc chế, theo thứ tự bắn lên trời cao. Chỉ nghe một trận tiếng rít bén nhọn cắt ngang qua bầu trời yên tĩnh, bay về phía phương tây phía xa, liên tiếp ba lần, mỗi một lần giống như quỷ khóc sói tru, làm cho lòng người sợ hãi không thôi.

Đây là phương thức liên lạc đặc thù của Hắc Kỳ quân, trong thiên hạ, cũng chỉ có Triết Biệt mới có năng lực này, đem tên lệnh bắn cao lên chín tầng trời, vô luận là thanh âm dài ngắn hay là khoảng cách bắn tên, đều không người có thể sánh vai cùng hần.

Sau ngọn núi Tần Dũng đột nhiên nghe thấy phương xa truyền đến tiếng rít rất nhỏ, hần nhìn kỹ, quả nhiên là ba mũi tên liên hoàn khẩn cấp, ý tứ này là vô luận người đang ở nơi nào, chỉ cần là dưới trướng Hắc Kỳ quân, nhìn thấy tiễn lệnh, phải buông hết thảy, nhanh chóng chạy tới địa điểm phát tiễn. Lập tức ha ha cười, quay đầu lại nói: “ Hài nhi môn, tướng quân đang thúc giục chúng ta, hiện tại bắt đầu tiến gấp, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nhà tướng quân.”

Bộ đội vốn đang đi chậm rãi, phẳng phất như có một mũi châm đánh vào tim, đột nhiên nhanh hơn, tất cả mọi người chạy nhanh về phía trước, dùng tốc độ trăm thước mà chạy nhanh, cũng chỉ có Tần Dũng là một tướng lãnh biến thái mới hạ mệnh lệnh như vậy, mà thiên hạ cũng chỉ có huyết tửu chiến sĩ của Hắc Kỳ quân mới có nhẫn nại lực cùng thực lực.

Lâm Uyển Nhân đang ngồi trong xe ngựa còn không biết xảy ra chuyện gì, thì hơn ba ngàn Hắc Kỳ quân do Tần Dũng suất lĩnh đã chạy vô ảnh vô tung, chỉ để lại một trăm trọng binh mượn từ Đồng Nhất Phong. Lâm Uyển Nhân thông minh tuyệt đỉnh, cũng không hiểu vì sao Hứa Hải Phong lại thay đổi chủ ý, gọi về Tần Dũng. Nàng suy nghĩ nửa giây, rốt cục quyết định tiếp tục đi tới, vì vậy phân phó trọng bộ đội bách nhân trưởng, toàn lực chạy tới nhà Hứa Hải Phong.

Khoảng thời gian này, Lâm Uyển Nhân cùng Hứa Hải Phong hình bóng không rời, chỉ cần không phải ngu ngốc cũng đều có thể nhìn ra quan hệ của hai người không tầm thường. Cho nên bách nhân trưởng kia không nói nhảm nửa câu, lập tức hạ lệnh gia tốc đi tới, nhưng tốc độ của bọn hần không cách nào so sánh được với Hắc Kỳ quân đang toàn lực tiến tới.

Nhìn thấy ba mũi tên của Triết Biệt đã hoàn thành, Hứa Hải Phong hài lòng gật đầu, đột nhiên cảm giác được trên cánh tay ẩm ướt, đồng thời một mùi khai nước tiểu xông vào trong mũi. Hần cúi đầu vừa nhìn, quần của Bảo nhi ướt đầm tăng lớn, đúng là bị dọa đến tè ra quần.

Đội Bảo nhi được mẫu thân âm di, Hứa Hải Phong thay bộ quần áo, mới nghe phụ thân kể lại sự việc, đã hiểu rõ ràng nguyên nhân chuyện gì đã xảy ra.

Nguyên lai, Phương Hường Minh sai người xây cất lại nhà cho Hứa gia xong, còn để lại một bút tài phú xa xỉ, bên trong có vài món trang sức càng là cực phẩm. Mấy ngày trước đây, Hứa Hải Thiên cầm một kiện, vào thành đi tới tiệm châu báu, muốn hỏi giá cả một chút. Không ngờ, bị thành tây Trương gia tam công tử nhìn thấy, nổi lên tham lam. Muốn hướng Hứa Hải Thiên đòi mua, nhưng Hứa Hải Thiên chết sống không chịu, hằn xấu hổ, mắng to Hứa Hải Thiên là một tên làm ruộng thì làm sao có được trân bảo như thế, xác định là lai lịch không rõ mà có.

Bởi vì lúc ấy Hứa Hải Phong mới tạm nhận chức vụ tướng quân, cho nên người phụ trách do Phương Hường Minh phái tới chỉ nói là Hứa Hải Phong ở trong quân biểu hiện đột xuất, đã thăng quan phát tài mà thôi. Bọn họ vụn vặt không ngờ chưa đến một năm, Hứa Hải Phong lại đã vinh thăng tướng quân.

Hứa Hải Thiên vốn chính là một hán tử thành thật trung hậu, làm sao giải thích cho thông. Trương tam công tử ra lệnh một tiếng, muốn bắt Hứa Hải Thiên tống vào nha môn, Hứa Hải Thiên trong tình thế cấp bách, liều mạng phản kháng, trong lúc vô tình đẩy Trương tam công tử một chút. Trương công tử đặt chân không vững, té xuống, cũng là mệnh hần có số, nên gặp tai kiếp này, cái ót vừa lúc nện lên góc nhọn của bàn, lập tức máu chảy như suối, não tương tuôn ra, bỏ mình tại chỗ. Tất cả mọi người nhìn thấy biến cố liền sợ đến ngáy dại.

Một chút này đúng là đánh trúng tổ ong vò vẽ, Trương gia là Thương Châu đại hộ nhân gia, ở đây mọc rễ đã hơn trăm năm dài, có thể nói là thâm căn cố đế. Hai hạ nhân liền đem Hứa Hải Thiên bị dọa đến ngây ngẩn bắt lại, Trương gia phái người báo quan, tri phủ đại nhân không dám chậm trễ, lập tức khai đường thẩm án, bởi vì Hứa Hải Thiên giết người chứng cứ xác thật, bản thân hắn cũng không phủ nhận, hơn nữa còn có Trương gia ở sau lưng xúi giục, vì vậy bị phán tử hình, chỉ đợi văn thư hình bộ đưa xuống, liền sẽ bị trảm đầu.

Hứa Hải Thiên xảy ra chuyện lớn như vậy, Hứa gia sao có thể ngồi yên không lý đến, tuy Hứa phụ tìm đủ mọi cách, nhưng làm sao so được với thế lực hùng hậu của Trương gia ở đây, tiền chảy ra ngoài như nước, nhưng không có nửa điểm hiệu quả. Người lấy tiền khi dễ bọn họ không quyền không thế, sợ đắc tội Trương gia, đều chỉ lấy tiền, không đi giúp đỡ. Cứ như vậy, Hứa phụ đem tài vật Phương Hường Minh tặng cho đem chạy lo hết tám chín phần mười, lại ngay cả mặt Hứa Hải Thiên cũng không được gặp qua một lần, chỉ dò xét được một điểm tin tức, Hứa Hải Thiên ở trong ngục bị hành hạ trọng hình, chỉ sợ đợi không được hình bộ phê chuẩn thì cũng đã đi đời nhà ma.

Nếu không phải có một vị hàng xóm cùng đi với Hứa Hải Thiên chạy về nhà báo tin, bọn họ ngay cả việc này cũng hoàn toàn không biết nguyên nhân, bởi vậy có thể thấy được thế lực to lớn của Trương gia ở tại Thương Châu. Hứa Gia Bình không còn cách nào, chỉ cầu trợ với thôn trưởng Hứa Độ Lịch, nhưng Hứa Độ Lịch biết rõ sự việc, biết chuyện này mình không có khả năng giải quyết, không thể làm gì khác hơn là nói với bọn họ, nếu Hứa Hải Phong trở về có lẽ có biện pháp, kỳ thật ở trong lòng hắn cũng không tin, Hứa Hải Phong chỉ mới đi lính một năm thì làm sao có cách nào giải quyết.

Hứa Gia Bình sau khi nói xong thở dài nói: “ Nếu Thiên nhi lúc ấy chịu bán trang sức này cũng được rồi, hấn lại nhất thời hồ đồ, hiện tại dù là hối hận cũng không còn kịp.”

Hứa Hải Phong nghe được giận tím mặt, hấn vỗ bàn bật người nói: “ Phụ thân làm sao nói như vậy được, ca làm đúng, người ta đã khi dễ lên đến đầu, chẳng lẽ còn có thể tùy ý bọn họ đập lên sao?”

Hứa Gia Bình nhìn đứa con nhỏ của mình, trên người hắn đã không còn nhìn thấy một chút bóng dáng của một thiếu niên yếu đuối lúc rời khỏi nhà, hiện tại đứng bên cạnh hắn chính là một nam tử hán chí khí bừng bừng có thể so với trời cao. Nhìn khuôn mặt tràn ngập tự tin cùng phần nộ, cho tới nay tâm trạng phiền loạn của hắn đột nhiên bình tĩnh trở lại, phảng phất như gánh nặng trên vai được thả xuống tới, đứa con trai này của chính mình đã phát triển tới mức có thể gánh chịu hết thảy mọi chuyện.

Nhìn ánh mắt cha già như trút được gánh nặng, trong lòng Hứa Hải Phong lại không có chút cao hứng, kỳ thật trước kia hắn cũng là như thế, luôn tưởng rằng mọi việc lui một bước là trời cao biển rộng, nhưng có những việc, cách làm này lại đại biểu khiếp nhược, ngược lại càng thêm cho người khác thêm lòng khi dễ.

Thẳng đến khi hấn cùng Phương Hường Minh nói chuyện, hiểu rõ thực lực cùng giá trị của bản thân mình, tư tưởng của hấn nổi lên biến hóa ngất trời, người có bản lĩnh chân chính, không phải lui nhượng, mà là người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Vô luận là tốt xấu, đều là như thế, đương nhiên muốn làm như vậy, đầu tiên cũng phải có thực lực tương ứng, nếu không hết thấy chỉ là sự chê cười mà thôi.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng kinh hô, theo sau một trận tiếng bước chân chính tề từ xa đến gần. Chỉ nghe thanh âm kia đều nhịp, sẽ biết ngay là một đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh. Tiếng hỗn loạn càng lúc càng ồn ào, hiển nhiên người phát hiện càng lúc càng nhiều.

Hứa Gia Bình mờ mịt nhìn chung quanh, hấn căn bản không biết chuyện gì xảy ra, Hứa Độ Lịch sắc mặt đại biến, lấy kinh nghiệm đi lính nhiều năm của hấn, hấn khẳng định đó là một chi hùng sư bách luyện bách chiến bách thắng, hơn nửa nhân số phải ngoài ngàn người. Như vậy một chi bộ đội làm sao lại xuất hiện ở trong thôn của mình? Hấn quay đầu vừa lúc nhìn thấy vẻ tươi cười thoải mái của Hứa Hải Phong, trong lòng máy động, nghĩ tên ba mũi tên lệnh của Triết Biệt, ánh mắt từ kinh ngạc biến thành sợ hãi hòa lẫn khó thể tin nổi.

“Tướng quân, đám người Tần Dũng đã phụng mệnh chạy tới.” Lâm Trưởng Không canh giữ bên ngoài cửa tiến đến bẩm báo.

“Được, cha, ngài nói đại ca ở trong ngục đã không còn biết sống chết, đúng không?” Hứa Hải Phong gật đầu, xem như đáp lời, xoay người hỏi phụ thân.

Hứa Gia Bình đầy mặt lo lắng nói: “Đúng vậy, đây là tin tức duy nhất ta nghe được, thật sự là tội cho Thiên nhi.”

Hứa Hải Phong dần xuống cổ lửa giận vô danh trong lòng, cắn chặt hàm răng, từ khe hở rít ra mấy chữ: “Ngài nhận ra đường đi đến đại lao không?”

“Đương nhiên nhận ra, mỗi ngày ta đều đi thăm hấn, thử xem có cơ hội đi vào gặp Thiên nhi được hay không.”

“Tốt lắm, cha, chúng ta đi thôi.” Hứa Hải Phong đứng lên nói.

Hứa Gia Bình cũng đứng lên, kỳ quái hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Hứa Hải Phong cười hắc hắc nói: “Đương nhiên là đại lao Thương Châu a.”

32. Chương 32 : Phá Thành

Theo sát sau đó là một đại hán vóc người vô cùng khôi ngô, hấn đứng trên mặt đất, nhưng không thấp hơn vị tướng lãnh cưỡi ngựa kia, càng kỳ quái chính là, hai tay hấn mang theo hai con đồng sư tử thật lớn. Chỉ cần nhìn bộ dáng không thêm để ý chút nào của hấn, đại đa số mọi người hoài nghi đây chỉ là hai đồng sư tử rỗng ruột.

Bên trái thanh niên tướng lãnh là ba người ngoại quốc mắt sâu mũi cao, diện mạo bọn họ có vài phần giống nhau, vừa nhìn là biết là ba huynh đệ.

Bên phải là hai hán tử lưng hùm vai gấu, thân hình cao ngất, sau lưng một người đeo một cây thiết cung cực kỳ lớn, có thể nhìn ra thần lực của hấn mạnh mẽ, tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Mặt sau bọn họ là một đội quân hùng dũng, khí thế ngang trời, mặc khải giáp màu đen, khải giáp những người này dày cực kỳ, bước đi phát ra tiếng kim thiết giao nhau nặng nề, nhưng bước chân như bay, không ai rơi đội hoặc kêu khổ. Mọi người trải qua thời gian dài hành quân, lại không hề nghe tiếng thở dốc, có thể thấy được sức lực cực mạnh, có thể nói là thiên hạ vô song. Càng kỳ quái chính là, hành quân thời gian dài như vậy, nhưng mắt họ vẫn nhìn thẳng, phảng phất mục đích sinh tồn của họ chỉ là bước thẳng về phía trước mà thôi.

Những nơi chi bộ đội đi qua, người đi đường đều ghé mắt, bọn họ nghênh ngang đi giữa đường, xe cộ lui tới hai bên đều phải tạm tránh sang bên, cho dù có người mắng to trong lòng, cũng không dám hiển lộ trên mặt, sợ bởi vậy mà rước lấy họa sát thân.

Bọn họ chính là đoàn người của Hứa Hải Phong, từ khi Tần Dũng vừa đến, Hứa Hải Phong cũng không còn kiềm chế được, lập tức mang theo lão cha, hạ lệnh toàn thể hướng Thương Châu xuất phát.

Tuy bọn họ hành quân nhanh chóng, nhưng mục tiêu quá lớn, còn chưa tới Thương Châu đã bị quân sĩ gác trên tháp cao phát hiện, vội vàng lớn tiếng hô quát, quân sĩ bên dưới luống cuống tay chân đóng lại cửa thành, kéo cầu treo, bọn họ không biết người tới là ai, nhưng cẩn thận một chút chắc không có sai.

Hứa Hải Phong tới ngoài thành tường năm trăm thước, dừng ngựa lại. Quân đội phía sau lập tức dừng chân, tựa như một cơn sóng lớn màu đen đột nhiên dừng phắt hoàn chỉnh, cấp cho người ta một loại cảm giác thâm trầm kỳ dị, một cổ hàn ý nhập sâu vào đáy lòng tràn ngập khắp bầu trời Thương Châu thành.

Thương Châu thành là châu phủ của Thương Châu, bên trong trú đóng năm ngàn quân sĩ, đảm nhiệm thủ bị cũng là một vị phó tướng tên là Trần Tín Hoàn, chẳng qua loại địa phương này có một vị phó tướng thủ bị, tuy là quan chức cao, nhưng quân lực không đủ, chỉ có năm ngàn người miễn cưỡng gọi là đội ngũ tinh tráng, vô luận là trang bị, sĩ khí hay lực chiến đấu còn xa không bằng quân chính quy thủ vệ biên cảnh.

Thời khắc này hắc đang cùng tri phủ Tăng Chí Hoàn đồng thời đứng trên thành tường, hai người thần sắc lo lắng đầy mặt đang nhìn thiết quân dưới thành, với nhãn lực của bọn họ tự nhiên có thể thấy được chi bộ đội này không bình thường, mấy ngàn người cùng một chỗ, ngoại trừ tiếng gió rít liệ liệ, cũng không nghe được chút ồn ào, quân kỷ như thế, làm cho bọn họ cảm thấy da đầu tê dại. Nhìn lại binh lính thủ thành, một đám lộ ra vẻ sợ hãi, đám thái điều còn chưa từng ra chiến trường làm sao có thể đối kháng cùng một đội quân như lang như hổ.

Chỉ là người ta nếu đã ở trước mắt, vậy Trần Tín Hoàn cũng chỉ đành ngạnh da đầu hỏi: “ Tướng quân người nào? Vì sao mang binh phạm Thương Châu thành ta?”

Hứa Hải Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn lên đầu thành, hắc cũng không có nhãn lực như Triết Biệt, tự nhiên không biết là đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng với thực lực trước mắt của Hắc Kỳ quân, có thể nuốt trọn Thương Châu thành, cho nên cũng không hề khách khí: “ Ta là Hắc Kỳ quân Hứa Hải Phong, muốn vào thành làm việc, mở cửa cho ta.”

Tăng Chí Hoàn cùng Trần Tín Hoàn hai bên nhìn nhau, Hán Hiền để đã sớm đem chuyện tích của đệ ngũ tóng đội truyền khắp thiên hạ, Hắc Kỳ quân mang danh dũng vũ, mọi người đều biết. Hai người bọn họ nhìn thấy cờ xí của quân đội ngoài thành, màu sắc khải giáp cùng biểu hiện thực lực, hắc là không giả. Chỉ là đối phương thể tới hung hãn, trong ngôn ngữ lại không chút khách khí, hiển nhiên là kẻ tới bất thiện, nếu là tùy tiện mở cửa, chỉ sợ ngay cả lực chống cự cũng không có.

Nhìn thấy trên thành thật lâu không có tin tức, Hứa Hải Phong lo lắng cho huynh trưởng của mình, giận dữ nói: “ Triết Biệt, bắn đứt dây cầu treo này xuống cho ta.”

Triết Biệt ứng tiếng, gỡ xuống Khai Thiên Cung, tiện tay bắn ra bốn tiễn liên hoàn. Bốn mũi tên tựa như thiên ngoại lưu tinh trong ánh mắt chúng nhân chỉ để lại một đạo tàn ảnh sáng ngời “ đình đình” sau hai tiếng nổ, hai sợi xích sắt do sinh thiết chú tạo giữ lấy cầu treo đã bị bắn gãy đoạn. Cầu treo mất đi lực kéo hung hăng nện lên mặt đất, phát ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

“ Tần Dũng, đập vỡ cửa thành cho ta.” Hứa Hải Phong lớn tiếng mệnh lệnh.

“ Dạ.” Tần Dũng vui vẻ a a cầm hai đồng sư tử, đi tới trước cửa thành bằng sắt. Chỉ thấy hắc giơ lên đồng sư tử, cứ như vậy ném tới phía trước.

“ Đông...đông...đông...” Mấy tiếng nổ qua đi, cánh cửa cũng không tránh khỏi vận mệnh như cầu treo, đã bị một mình Tần Dũng ngạnh sanh tạt vỡ tung.

Hứa Hải Phong vung tay lên, nói: “ Vào thành cho ta.” Nói xong thúc ngựa lao vào Thương Châu thành.

Dưới sự chỉ dẫn của Hứa Gia Bình, bọn họ một đoạn đường hướng thành nam chạy tới. Hắc Kỳ quân suốt tề tề chia làm một hàng năm người, đạp bước tiến uy vũ đi về phía trước, dọc theo đường đi gà bay chó sủa, người đi đường tránh còn không kịp. Tăng Chí Hoàn cùng Trần Tín Hoàn suất lĩnh bộ hạ xa xa đi theo phía sau, trong lòng bọn họ giận dữ. Tuy Hắc Kỳ quân danh chấn thiên hạ, nhưng Hứa Hải Phong dù sao chỉ là một thiên tướng, địa vị quan chức hai người họ đều trên Hứa Hải Phong, vậy mà Hứa Hải Phong không hề nể chút mặt mũi. Chẳng qua, cho dù trong lòng bọn họ có tức giận hơn thập bội, cũng không dám

phái binh chặn lại, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau, xem Hứa Hải Phong rốt cục là muốn làm gì.

“ Tới, chính là nơi này.” Hứa Gia Bình đột nhiên chỉ vào phía trước nói.

Hứa Hải Phong nhìn phòng giam trước mặt cũng không tính là cao lớn, khắp nơi đều là mùi vị hôi thối, dơ bẩn tùy ý là có thể thấy được. Sắc mặt hắc xanh đen, luồng lửa giận vô danh lại xông lên làm cháy sạch cả cơ thể hắc nóng hừng hực: “ Lâm Trường Không, truyền lời cho ta.”

“ Dạ, tướng quân.”

Vài giây sau, một đạo âm thanh thâm trầm vang lên, thanh âm này cũng không lớn, nhưng du dương sâu xa, trong vòng vài dặm, mỗi người có thể nghe: “ Hắc Kỳ quân Hứa tướng quân có lệnh, sĩ tốt của đại lao Thương Châu, lập tức đi ra xếp hàng.”

Trong phòng giam, một trận hỗn loạn, tiếng người phi thường náo nhiệt, có vô số ánh mắt từ khe hở nhìn ra, khi bọn hắc chúng kiến quân đội cường thịnh của Hứa Hải Phong, tiếng kinh hô lại thay nhau vang lên, nổi lên không dứt.

Lúc này, Lâm Trường Không lại nói: “ Phụng lệnh tướng quân, Hắc Kỳ quân làm việc, người không phận sự phải hết tay tránh mặt.”

“ Phàm người kháng mệnh không tuân – giết.”

“ Phàm hành động trì hoãn – giết.”

“ Phàm ồn ào hô hào – giết.”

“ Phàm lời bất kính – giết.”

“ Phàm cất giấu vũ khí – giết.”

“ Phàm chia rẽ xúi giục – giết.”

Tằng, Trần hai người hít sâu một hơi rét lạnh, khẩu khí thật cuồng vọng, hành vi thật bá đạo, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, Trần Tín Hoàn đột nhiên nói với phó thủ: “ Người đi điều tập chúng huynh đệ đến thao trường tập hợp, nói không chừng, hôm nay chúng ta phải liều mạng.”

Tằng Chí Hoàn sửng sốt, ngăn cản nói: “ Trần tướng quân, không thể coi thường vọng động, người cũng gặp qua bản lãnh của hai người vừa rồi, Hắc Kỳ quân này hiển nhiên là danh bất hư truyền, người có được mấy thành nắm chắc, còn không nên tự tặng tính mạng cho thỏa đáng.”

Lời này của hắn không chút nào cố kỵ thể diện của Trần Tín Hoàn, trực tiếp nói nếu đối địch với Hắc Kỳ quân, quân sĩ dưới trướng chỉ sợ phải chịu chết vô ích mà thôi. Nếu là bình thường, ở trong quan trường lẫn lộn mấy chục năm như Tăng Chí Hoàn tuyệt đối sẽ không nói chuyện trực tiếp như vậy, mà Trần Tín Hoàn cũng tất nhiên sẽ giận tím mặt. Nhưng lúc này bọn họ cũng không còn tâm tư đi so đo đầu trí. Trần Tín Hoàn lắc đầu cười khổ nói: “ Tăng đại nhân, điểm ấy lẽ nào bốn tướng không biết, nhưng Thương Châu là trú địa của ta, nếu bị người khi dễ như vậy cũng không chút cử động, vậy sau này ta cũng không cần lẫn lộn trong quân doanh nữa.”

Tằng Chí Hoàn há mồm muốn nói, rốt cục thở dài một hơi, không khuyên ngăn nữa.

Mà đến lúc này, đại môn phòng giam rốt cục mở ra, hơn mười người bước ra. Hứa Hải Phong bước lên trước một bước, nhìn bọn họ, nhưng không có một ai là huynh trưởng, lại vừa nhìn, những người này ăn mặc trang phục của lao tốt, nguyên lai không có một ai là phạm nhân.

Quay đầu tiện tay kéo một tên lao tốt vóc người mập mạp, lớn tiếng hỏi: “ Các người nơi này ai là lao đầu?”

Đội chốc lát, đúng là không người để ý đến hắn, hắn giận quá mà cười, nói: “ Nghĩ không ra các người đều là một đám ngành đầu khớp xương, được, chết dưới Hắc Kỳ quân của ta không có năm vạn cũng là bốn vạn, cho dù thêm hai mươi mấy người cũng không sao cả.”

“ Ta....lạc lạc...ta...lạc lạc...là...là...lạc lạc...lao...lao đầu.”

Thình lình có thanh âm cất lên làm Hứa Hải Phong giật mình, hắn cúi đầu nhìn, nguyên lai nói chuyện chính là lao tốt vóc người mập mạp trên tay mình. Nguyên lai hắn chính là lao đầu, trách không được mới vừa rồi chúng nhân đều nhìn hắn với ánh mắt tràn ngập vẻ kỳ quái, có mấy người muốn trả lời cũng không dám nói chuyện.

“ Ngươi là lao đầu? Được, ta hỏi ngươi một người.” Hứa Hải Phong buông lỏng tay ra, tận lực chậm rãi nói.

“ Ngài xin cứ hỏi, chỉ cần ở trong lao ta, ta liền nhất định có thể tìm ra.” Chứng kiến Hứa Hải Phong có vẻ hòa hoãn, tim của hắn cũng an tĩnh xuống tới, nói chuyện cũng lưu loát.

“ Ân.” Hứa Hải Phong hài lòng cười, nói: “ Có một phạm nhân tên là Hứa Hải Thiên, ở trong phòng giam nào, ngươi đem hắn ra đây.”

Mập mạp biến sắc, lỗ miệng nói: “ Hứa Hải Thiên, là tử tù đánh chết Trương tam công tử sao?”

“ Không sai, hắn ở nơi nào, ngươi dẫn binh của ta đem hắn tiếp nhận đến, nếu không...” Hứa Hải Phong cũng không nói tiếp, chỉ là nhìn lên cổ hắn.

Lao đầu mập mạp chỉ cảm thấy một trận ác hàn, tựa hồ đầu trên cổ đã không thấy. Hắn vội vàng nói: “ Dạ dạ, tiểu nhân sẽ dẫn người đem người ngài muốn tìm đưa ra.”

Sau một lúc lâu, hai tên quân sĩ mang một chiếc cang do cánh cửa chế thành đi ra, người nằm trên cang tinh thần héo rút, hôn mê bất tỉnh, cả người quần áo rách nát không chịu nổi, máu bầm roi da tùy ý có thể thấy được, một cánh tay phải cao cao sưng lên, hiển nhiên đã gãy đoạn.

Hứa Gia Bình chạy lên vừa nhìn, lập tức lệ già tung hoành, vừa khóc vừa gọi. Không cần hỏi cũng biết người nằm trên cang chính là Hứa Hải Thiên.

33. Chương 33 : Nộ Trách

“ Lâm Trường Không, đi xem thương thế ca ca ta như thế nào?” Hứa Hải Phong cắn răng nghiêng lợi nói, trong thanh âm tiết ra một cỗ hơi lạnh thấu xương. Hứa phụ vốn đang gào khóc, nghe được những lời của tiểu nhi tử, theo bản năng rung mình một cái, nhất thời càng không dám lên tiếng.

Đám người Lâm Trường Không cũng không phản ứng, hắn tiêng lên đưa tay nhanh như thiểm điện sờ soạng một lần trên người Hứa Hải Thiên, lại duỗi tay bắt mạch, chốc lát sau, đứng dậy nói: “ Hồi tướng quân, người này bị thương nặng, nghiêm trọng nhất chính là thương thế trên tay phải, xương tay đã nát, sợ là đã phế đi.”

“ Địa phương khác thì sao?”

Lâm Trường Không khom người nói: “ Địa phương khác có nhiều vết thương, nhưng chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, sẽ khỏi hắn.”

Hứa Hải Phong cười lạnh nói: “ Nhiều vết thương, hắc hắc, hay cho một đại lao Thương Châu.” Hắn hướng Hứa phụ nói: “ Cha, ngài dẫn mấy bộ hạ của ta đi đem đại phu tốt nhất toàn thành đưa tới.” Tiếp theo lại nói với Tần Dũng: “ Tần Dũng, ngươi mang theo một trăm người, nói cho những đại phu, cần phải hết sức tận tâm, nếu có gì sơ suất, ta lột da bọn họ.”

Tần Dũng cao giọng đáp ứng, dẫn theo Hứa phụ rời đi. Hứa Hải Phong tuy đang trong cơn giận dữ, nhưng còn chưa đánh mất lý trí, chỉ có Hứa phụ quen thuộc những địa phương trong Thương Châu thành, mà việc cứu trị huynh trưởng lại không thể kéo dài, cho nên nhượng phụ thân lập tức đi “ thỉnh” đại phu, về phần báo thù tuyết hận, chỉ cần người vẫn còn, sẽ không sợ không có cơ hội.

Chứng kiến đám người phụ thân đi xa, hắn lại mệnh lệnh đem huynh trưởng cẩn thận chuyển qua phòng tốt nhất, ở trong đám ngục tốt chọn ra hai tên nhìn cơ trí, để cho bọn họ tới hầu hạ. Không phải hắn không tin tưởng Hắc Kỳ quân của mình, mà là nhóm người này là hảo thủ giết người giỏi nhất, nhưng trông cậy vào bọn họ đi chiếu cố người là hy vọng xa vời.

Làm xong hết thảy, hắn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn tên ngục đầu mập mạp kia.

Lúc này, tên ngục đầu đã biết rõ cục là ở nơi nào đặc tội sát tinh này, trong lòng hẩn hẩn to Trương gia có mắt không trông, hiện tại dẫn lửa thiêu thân, chỉ sợ ngay cả mạng nhỏ cũng nguy trong chớp mắt.

“ Nói đi, là ai làm.”

“ Đại nhân, không phải chuyện của ta, ta chỉ là một lao đầu nhỏ nhỏ mà thôi.” Ngục đầu mập mập lộ ra vẻ tươi cười khó coi, cao giọng giải thích.

Hứa Hải Phong một cước đá tới, đá ngã thân thể mập mập của hắn, cả giận nói: “ Người rốt cục nói hay không, không nói cũng được, tặc đi thân mỡ này của ngươi, ngươi sẽ nghĩ ra.”

Ngục đầu mập cả người thịt béo một trận rung động, kêu rên nói: “ Đại nhân, tiểu nhân khai, tiểu nhân khai. Đây là Trương gia phái người làm, bọn họ tổng cộng phái người tới lần thứ hai, thật sự là cùng tiểu nhân không có quan hệ.”

“ Phái người tới lần thứ hai? Hảo cho Trương gia, không đem xương cốt các người lột ra, khó tiêu mỗi hận trong lòng của ta.” Hứa Hải Phong cúi đầu nhìn tên ngục đầu mập, cơn tức càng lớn hơn: “ Người cũng không phải thứ tốt, nếu đã phụ trách quản lý lao ngục, không ngờ còn dung cho người tiến vào hành hung, đến a, treo lên cho ta, hung hăng đánh.”

“ Dạ...” Hai tên thân vệ quân tiến lên một bước, như lão ưng tróc gà con đem ngục đầu mập trói lên cây, Hứa Hải Phong đoạt lấy roi ngựa, đẩy tên quân sĩ ra, tự mình ra tay, hung hăng mà đánh.

“ Úc nga...” Ngục đầu mập bắt đầu còn phát ra tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng, nhưng hơn mười roi sau, liền không chịu được đau đớn, hôn mê đi.

Đánh hơn mười roi, cơn giận của Hứa Hải Phong biến mất, thở hổn hển mấy hơi, chỉ vào những ngục tốt khác nói: “ Các người đều là tông phạm, tội danh lơ là chức vụ trốn không thoát đâu, đều đánh hết cho ta.”

Chúng ngục tốt sợ đến mặt vàng như đất, hiện tại lại càng kêu rên một mảnh, nhưng làm sao chống lại đám Hắc Kỳ quân như lang như hổ, cả đám bị trói lên cây, tiếng kêu thảm thiết thay nhau vang lên, phảng phất một mảnh nhân gian địa ngục.

Tăng Chí Hoành đứng ở xa xa, tuy không nhìn thấy rõ lắm, nhưng cũng biết Hứa Hải Phong đang động hình với đám ngục tốt. Hắn không phải là một người nhát gan sợ sự, chỉ là Hứa Hải Phong vừa tới đã không nói lý phá hư cửa thành, cường xông Thương Châu thành, hẩn nắm không ra dụng ý của Hứa Hải Phong, còn tưởng rằng hẩn suất binh tạo phản, cho nên không dám ngăn trở.

Nhưng bây giờ đã biết nguyên nhân Hứa Hải Phong tức giận, tựa hồ là bởi vì người bị bắt, nên đã chọc cho hẩn giận tím mặt. Nếu không phải tạo phản, vậy nói rằng hẩn còn không dám mưu hại mệnh quan triều đình, đặc biệt là quan chức của mình so với hẩn còn cao hơn vài cấp, cho dù không đồng một hệ thống, chưa hẩn trấn được loại mãnh tướng này, nhưng nghĩ hẩn cũng không dám làm khó. Vì vậy, hẩn tăng lá gan, suất lĩnh chúng bộ khoái chạy tới.

“ Báo tướng quân, có người tự xưng Thương Châu tri phủ, muốn cầu kiến tướng quân.”

Tăng Chí Hoành còn chưa tới lao ngục, đã bị Hắc Kỳ quân ngăn cản lại, hẩn không dám xông vào, lập tức báo thân phận, ai ngờ đám quân sĩ này ngay cả mắt cũng không nhìn hẩn một lần, liền như vậy bấm báo đi tới, ánh mắt này, phảng phất hẩn cũng không phải là đại quan nhị phẩm triều đình, mà là con chó con mèo có thể tùy ý thấy được bên ven đường.

Hứa Hải Phong phát tay gọi dừng, hẩn tự nhiên biết động tĩnh lớn như vậy tuyệt đối không cách nào lừa gạt được người, huống chi hẩn cũng không có ý tứ muốn giấu diếm, vì vậy nhượng thân bình tránh ra. Tăng Chí Hoành đi tới trước đại lao, chứng kiến một đồng hồ hỗn loạn, khóe miệng khẽ động một chút, cuối cùng không dám cùng Hứa Hải Phong trở mặt, tâm lý quyết định chủ ý, đợi cho ác nhân này đi rồi, nhất định phải đến trước mặt thánh thượng bẩm báo một chuyện.

Hứa Hải Phong dựa theo lễ số tùy tiện làm một quân lễ không lớn không nhỏ, nói: “ Đại nhân là...?”

Tăng Chí Hoành ngẩn ra, thầm nghĩ ta đã tự báo quan danh, người biết rất rõ ràng ta là tri phủ Thương Châu, lại ra vẻ không biết. Nếu người không biết, cần gì phải cấp ta hành lễ. Hắn cố nén tức giận, miễn

cường chấp tay nói: “ Bốn quan là tri phủ Thương Châu Tăng Chí Hoành, thỉnh tướng quân đại nhân chỉ giáo nhiều hơn.”

Hứa Hải Phong ha ha cười, chỉ vào đám ngục tốt nói: “ Đại nhân quá khách khí, chẳng qua nếu đại nhân nói như vậy, ta cũng chỉ điểm một phen, đám nha dịch này quả thực ghê tởm, triều đình cho bọn hần bổng lộc, để cho bọn họ canh chừng phạm nhân, nhưng bọn hần to gan lớn mật, dám một mình thu thủ hối lộ, phóng hung thủ tiến vào đại lao triều đình hành hung đả thương người. Tội hành như thế, trăm tử không đủ chuộc tội, ta đề nghị đại nhân dứt khoát đem bọn họ giết chết.”

Tăng Chí Hoành tức giận đến thất khiếu khói bay, hần vốn chỉ nói một lời khách sáo, nhưng không nghĩ tới lại bị Hứa Hải Phong bắt được điểm yếu, mượn gió phát huy, làm cho hần bị giáo huấn một trận. Nhưng việc này chứng thật là hần đuối lý, hần cũng chỉ đành nuốt cay nuốt đắng nhẫn nhịn, tự nhận không may.

Trong thiên hạ có lao ngục nào không phải như thế, đám ngục tốt cũng chỉ là lấy chút tài vật, bọn họ đương nhiên hiểu rõ trong lòng, sẽ không đi trêu chọc đại nhân vật có bối cảnh, nhưng bọn hần dù sao cũng nghĩ không ra một tên hần tử quê mùa nhà nông lại có được một hậu thai lợi hại như thế, việc nhận thu tiền tài của Trương gia mà bây giờ hối hận vô cùng, không thu xong được mà còn gặp phải tai ương, nhưng bọn hần cũng là không cửa cầu cứu.

“ Tướng quân đại nhân, một đoạn đường đi tới, không biết có chuyện gì quan trọng?” Tăng Chí Hoành biết không thể cùng hần dây dưa ở chuyện này, dứt khoát trực tiếp hỏi chính sự.

Hứa Hải Phong cười lạnh nói: “ Vốn chỉ là đi ngang qua, nhưng mấy ngày trước đây, gia huynh vô duyên cớ bị đại nhân đánh lộn vào tử lao, ta đây làm đệ đệ bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là phải chạy tới tìm hiểu.”

“ Đánh lộn vào tử lao? Lệnh huynh là...” Tăng Chí Hoành kỳ quái hỏi.

“ Gia huynh là Hứa Hải Thiên, đại nhân còn nhớ kỹ?”

Tăng Chí Hoành đảo hút một ngụm lãnh khí, hần đương nhiên sẽ không quên vài ngày trước mình đích thân hạ mệnh lệnh, chuyện tới hôm nay, thù oán này chỉ sợ đã kết xuống, không thể làm gì khác hơn là nói: “ Bốn quan tự nhiên biết, lệnh huynh tại phố thị công nhiên giết người, nhân chứng vật chứng xác thực, bốn quan chỉ là làm theo công việc, cũng không có riêng tư.”

Hứa Hải Phong cả giận nói: “ Làm theo công việc? Vậy thỉnh ngài tới xem.” Hần đem Tăng Chí Hoành dẫn tới trước giường Hứa Hải Thiên, chứng kiến thảm trạng của Hứa Hải Thiên như thế, cũng là im lặng không nói, hần đã sớm biết Trương gia khẳng định sẽ phái người trả thù, muốn người này trước khi thụ hình phải nếm đủ đau khổ. Đây là chuyện mà trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, chỉ là không nghĩ tới lại có người vì hần ra mặt mà thôi.

“ Xin hỏi đại nhân, việc này giải thích như thế nào.” Hứa Hải Phong ác thanh hỏi.

Trong lòng Tăng Chí Hoành phát lạnh, lập tức nói: “ Việc này là do ngục tốt cùng Trương gia cấu kết gây nên, bốn quan cũng không hề biết.”

“ Uống uống, hảo cho một câu không biết. Đại nhân thối thoát thật nhanh a.” Hứa Hải Phong trào phúng nói.

Tăng Chí Hoành gặp hần bức bách từng bước, trong lòng cũng tức giận nói: “ Tướng quân, trước khoan nói bốn quan, người dẫn người cường nhập Thương Châu thành, đánh vỡ cửa thành cùng cầu treo, xin hỏi là đạo lý làm sao?”

Hai mắt Hứa Hải Phong run lên, hần vừa rồi làm việc nhất thời chỉ dựa vào tâm trạng, cũng không hề nghĩ tới hậu quả, việc này nếu đến tai quân bộ, chỉ sợ cũng là phiền toái. Hần tâm niệm vừa chuyển, lập tức nẩy kế, nanh cười một tiếng nói: “ Bốn tướng quân làm việc như thế, đương nhiên là có đạo lý, ta là được tình báo, có người tư thông ngoại địch, mưu hại quân sĩ Đại Hán ta, vì đuổi bắt phản tặc, phòng bị bọn họ chạy trốn, ta không thể làm gì khác hơn là dùng thủ đoạn lời đình, đại nhân chớ trách.”

Tăng Chí Hoành nhìn hần một cái, thâm nghĩ tin tưởng người mới là lạ, nhưng ngoài miệng còn ứng phó nói: “ Vậy xin hỏi tướng quân, phản tặc hiện tại ở phương nào?”

Hứa Hải Phong đang muốn trả lời, đột nhiên một trận ồn ào, hai người đồng thời nhìn lại, nguyên lai là Hứa phụ mang theo hai đại phu trở về.

Hứa Gia Bình làm người trung hậu, tới trước cửa tiệm thuốc, còn muốn xếp hàng. Tần Dũng đâu cần quản nhiều, trực tiếp dẫn người đi vào, bắt đại phu đi ra, Hứa Gia Bình thấy bộ dáng hung thần ác sát của hắn, không dám khuyên ngăn, còn những người khác lại càng không lăm miêng. Cứ như vậy hai vị đại phu nổi tiếng nhất thành nam bị bọn họ mạnh mẽ dẫn tới nơi này, người nhà hai đại phu còn muốn báo quan, nhưng ngay cả tri phủ cùng thủ bị phó tướng đều còn có chuyện khó giải quyết, lại còn ai dám đi nhiều chuyện.

Hứa Hải Phong bỏ mặc Tăng Chí Hoành, từ trong lòng lấy ra hai viên minh châu, đây là tinh phẩm lấy được từ Khải Tác nhân, giá trị thiên kim. Hắn nhét vào tay hai đại phu, nói: “ Nằm nơi này chính là đại ca của ta, hắn bị trọng thương, còn thỉnh nhị vị chiếu cố nhiều hơn, chỉ chút tâm ý, còn vui lòng nhận cho.”

Hai đại phu vốn nghĩ rằng đắc tội chủ nhân nào đó, hôm nay dữ nhiều lành ít, không ngờ chỉ cần đi cứu trị một người có thể được trả tiền phong hậu như thế, vô cùng vui mừng, vội vàng bắt đầu tận tâm hết sức trị liệu.

34. Chương 34 : Vây Khốn

Tăng Chí Hoành bị hắn âm thầm bỏ mặc ở chỗ này nửa ngày, tuy là biết tình thâm huynh đệ của hắn, nhưng người dám coi mình không vào đâu như thế, còn là lần đầu tiên gặp phải, hắn cười lạnh nói: “ Tướng quân đại nhân quả nhiên trọng tình trọng nghĩa, chỉ tiếc lệnh huynh phạm vào án mạng, cho dù là hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ sợ cũng là không làm nên chuyện gì.”

Hứa Hải Phong nghe hắn nói lời ác độc, trong mắt chợt lóe sát khí, nói: “ Đại nhân nói rất đúng, nếu là giết người bình thường, tự nhiên muốn một mạng thường một mạng, nhưng nếu giết là phản tặc, vậy không có tội, ngược lại có công.”

“ Người đây là ý tứ gì?” Đầu óc Tăng Chí Hoành vừa chuyển, cảm giác được trong lời của đối phương có chuyện, trong lòng mơ mơ hồ hồ chớp động một ý niệm đáng sợ trong đầu.

“ Cũng không có gì, đại nhân không phải mới hỏi ta phản tặc ở nơi nào sao? Ta hiện tại liền đưa đại nhân đi bắt.” Hứa Hải Phong nói xong, hạ lệnh toàn đội xuất phát, theo thành tây chạy tới.

Vừa rồi lúc hắn phân phó cho hai đại phu, đã đem lão phụ tìm đến, Hứa phụ vì việc này cũng từng đi qua Trương gia, nên người dẫn đường dĩ nhiên cũng chính là lão nhân gia ông ta.

Thành tây là khu phú hào của Thương Châu thành, có thể ở nơi đó an gia lạc hộ, đều là nhân vật có đầu có mặt của Thương Châu thành, phú thương đại cổ, những quan viên cáo lão hồi hương, dù là ngày thường ngay cả quan sai cũng không dám đi vào bắt người, sợ là trong lúc vô tình đắc tội phải đại lão nào đó, không tốt thu thập.

Trương gia tại Thương Châu là một trong những thế gia có lịch sử trăm năm, từ thổ địa mà Trương gia chiếm cứ ở thành tây có thể biết thực lực của bọn họ tại Thương Châu thành là gia tộc số một số hai. Đương nhiệm gia chủ Trương Nghi Hòa, làm người quả đảm, ở thương trường tung hoành mấy chục năm, hưởng uy vọng cực cao. Dưới gối có ba con trai, cũng là nhân trung chi kiệt, có thể nói là nổi nghiệp có người, duy nhất bất hạnh là mấy ngày trước, tam tử bị người mưu hại, vô cớ chết thảm, Trương Nghi Hòa tao ngộ nỗi đau mất con, chịu đả kích lớn, cả người như già đi mười tuổi.

Trong lối suy nghĩ nhiều năm của hắn, tam tử là nhi tử hiếu ý hiếu thuận nhất, lần này cầu mua trân bảo cũng là vì đại thọ năm mươi của mẫu thân, ghê tởm cho tên nhà quê, dám đánh chết hài tử hiếu thuận như thế, việc này tuyệt đối không thể từ bỏ ý đồ. Nếu không muốn hắn chết không có chỗ chôn, mà ngay cả người nhà của hắn cũng không thể buông tha, nghe nói hắn còn có con trai, ngày mai phải đi an bài người làm thịt tiểu tạp chủng này, lại đem tin tức này nói cho hắn trước khi hắn chết, mới có thể giải đi mối hận trong lòng.

Trương Nghi Hòa còn đang tính toán làm sao báo thù, đột nhiên có hạ nhân báo lại, trong thành xuất hiện đại biến, hắn cũng không biết việc này có liên quan tới mình, còn tưởng rằng là loại chuyện binh biến gì đó,

lập tức hạ lệnh, toàn thể gia đình cầm lấy vũ khí, thủ trong đình viện, trong nhà hết thấy không cho phép ra ngoài. Tại lúc binh hoang mã loạn này, đoàn kết tự thủ mới là chính lý.

Nhưng mà cũng không lâu lắm, gia đình lại báo lại, phát hiện ngoài sân xuất hiện rất nhiều quân đội, hơn nữa đã đem Trương gia đoàn đoàn vây khốn. Trong lòng Trương Nghi Hòa nhất thời run run, hấn càng nghĩ, còn là nhớ không nổi mình đã đắc tội ai, trong thành vài vị quan gia đại lão, hấn mỗi tháng đều hiếu kính không hề thiếu thốn nửa phần. Người buôn bán, sợ nhất chính là nhân vật quan trên, hấn đối việc này rất cẩn thận, chưa bao giờ làm ra sai lầm. Trong lòng hấn vì có nghi ngờ này, không có lập tức sơ tán người nhà, đợi khi vòng vây của Hắc Kỳ quân hoàn thành, hấn còn muốn làm ra động tác gì thì đã chậm.

Dưới sự chỉ huy của Triết Biệt, Hắc Kỳ quân nhanh chóng hoàn thành tầng tầng vây quanh đối với Trương gia, Hứa Hải Phong làm cho người ta trước tiên đem phụ thân đưa trở về. Hứa phụ mơ hồ đoán được tiểu nhi tử đang muốn làm gì, nhưng bây giờ hấn đã bị sự biến hóa ngất trời này của tiểu nhi tử làm hôn mê cả đầu óc, trong lòng đối với chính đứa con trai nhỏ của mình nổi lên tia sợ hãi, cho nên không dám ngỗ nghịch ý tứ của hấn, liền trở về chiếu cố cho đứa con lớn.

Nhìn cao môn đại phiệt ở trước mặt, Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy một cỗ dự vọng hủy diệt từ dưới đáy lòng mạnh mẽ nảy sinh, hấn không lập tức đem hết thấy nơi này đều tạp nát mới cam tâm.

“ Tàn Dũng, mở đại môn ra cho ta.” Hứa Hải Phong liếm đôi môi khô ráo nói.

“ Dạ, tướng quân.” Phá cửa từ trước tới giờ là công việc mà Tàn Dũng yêu thích nhất, chỉ bất quá, cánh cửa trước mắt này thật sự là vô cùng nhỏ hẹp, Tàn đại dũng sĩ hấn từng tạp qua cửa Lâm An thành, tạp qua cửa Thương Châu thành, chỉ là chưa tạp qua cửa nhà của người khác. Chỉ thấy một đồng sư tử tạp qua, đại môn bọc thiết đã lập tức phân nát thành bốn năm mảnh, mà ngay cả khung cửa cũng vỡ nát.

Trương Nghi Hòa đã đi tới trước cửa chính chờ đợi lại nghe được tiếng nổ dọa nhảy dựng, hiện tại hấn rất cục xác định, nhóm người này quả thật là hướng Trương gia mà tới. Theo sau, hấn chứng kiến nhiều người ào vào, bên trong chính là tri phủ đại nhân Tăng Chí Hoành.

Hấn này nửa đời coi như gặp qua nhiều sóng gió, tới bước này, tuy rằng trong lòng bất an, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ thần nhiên. Hấn tiến lên một bước, khom người nói: “ Tăng đại nhân, giá lâm hàn xá, không biết có gì chỉ giáo.”

Tăng Chí Hoành chấp tay nói: “ Trương viên ngoại, ta đến giới thiệu một chút, vị này là Hắc Kỳ quân thủ lĩnh Hứa Hải Phong tướng quân danh chấn thiên hạ.” Vừa nói, hấn đưa lưng về phía Hứa Hải Phong ngăn lại tầm mắt của hấn, không ngừng nháy mắt ra dấu cho Trương Nghi Hòa.

Trương Nghi Hòa sững sốt, đoán không ra ý tứ của Tăng Chí Hoành, nhưng nhìn bộ dáng của hấn, tựa hồ không phải là chuyện gì tốt. Về phần Hắc Kỳ quân, trong mấy tháng qua, đó là như sấm bên tai, tưởng không biết cũng khó. Chỉ là vị tướng lĩnh này không khỏi quá trẻ tuổi một chút. Hấn gọi là gì? Hứa Hải Phong...Trương Nghi Hòa đột nhiên hiểu rõ ý tứ của Tăng Chí Hoành. Hấn rõ ràng nhớ kỹ hung thủ đánh chết con mình tên là Hứa Hải Thiên, mà Hứa Hải Phong này lại cùng họ Hứa với hấn, quan hệ giữa hai người kẻ ngu ngốc cũng biết.

“ Gặp qua Hứa tướng quân.” Nghĩ không ra lại bị người đánh tới làm ứng phó không kịp, con người Trương Nghi Hòa vừa chuyển, lập tức quyết định, hôm nay nhất định phải nhẫn nhục, tuyệt đối không thể cùng hấn xung đột chính diện, chờ qua hôm nay, nhất định phải phát động lực lượng cả gia tộc cùng hấn chu toàn đến cuối cùng.

Hứa Hải Phong đứng đặc vung tay lên nói: “ Không cần, họ Trương kia, chuyện của người đã bại lộ rồi, không nghĩ chịu đựng khổ sở da thịt, cũng nhanh chút thành thật thẳng thắn đi.”

Hai hàng lông mày của Trương Nghi Hòa nhướng lên một chút, hấn từ khi chứng kiến Trương gia tới này, còn không có người dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện cùng hấn, ánh mắt này, phảng phất giống như hấn đã là tù binh dưới tay. Nhưng hấn tâm cơ sâu đậm, tuy là trong lòng giận dữ, trên mặt lại mang theo vẻ tươi cười: “ Hứa tướng quân nói đùa, lão phu từ trước tới giờ an phận thủ thường, bình công thủ pháp, lại làm ra chuyện gì vi phạm pháp kỷ?”

Hứa Hải Phong cười lạnh nói: “ Xem bộ dáng, ngươi là không thấy quan tài không đổ lệ, nếu không đem người đánh cho da tróc thịt bong, ngươi nhất định là không cung khai.”

Tằng Chí Hoành nghe khẩu khí Hứa Hải Phong không đúng, vội vàng nói: “ Hứa tướng quân, Trương viên ngoại là đại thiện nhân rất tốt, hắn sẽ không đi làm việc gì thương thiên hại lý.”

Hứa Hải Phong nghe xong cảm tức vạn phần, đang muốn bão nổi, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến một trận tiếng gào: “ Người ở bên trong nghe, bốn quan là Thương Châu thủ bị Trần Tín Hoành, hiện tại các ngươi đã bị vây quanh, mau buông vũ khí đi ra đầu hàng.”

Trương Nghi Hòa vui mừng, cười nói: “ Nguyên lai là Trần tướng quân tới, có thể chủ trì công đạo cho dân chúng ta.”

Đôi mắt Tăng Chí Hoành nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Hứa Hải Phong, nhưng trong lòng cũng không lạc quan. Tuy là quân đội Trần Tín Hoành nhân số nhiều hơn, nhưng nếu thật sự đánh nhau, làm sao có khả năng thắng được Hắc Kỳ quân danh chấn Đại Hán. Quả nhiên, Hứa Hải Phong phun ngụm nước bọt, nói: “ Con khỉ nào ở bên ngoài la hét làm người phiền lòng, Tần Dũng, ngươi cùng An Đức Lỗ bọn họ đi ra đem chủ nhân của thanh âm kia bắt vào đây, một đoạn đường cẩn thận, không nên xuất thủ quá nặng, có thể không giết thì đừng giết.”

“ Dạ...” Tần Dũng cùng ba người An Đức Lỗ lĩnh mệnh mà đi, chỉ một lúc sau, chỉ nghe ngoài tường tiếng người la hét, tiếng kêu thảm thiết không ngừng bên tai. Sau thời gian một bữa cơm, bọn họ thuận lợi trở lại, trong tay Tần Dũng mang theo một vị tướng lãnh võ trang hạng nặng. Trương Nghi Hòa vừa thấy, sắc mặt lập tức trở nên dị thường khó coi, đây không phải là Trần Tín Hoành mà hắn trông cậy vào hay sao, như thế nào trong nháy mắt liền biến thành tù binh trong tay người ta.

Tần Dũng đem Trần Tín Hoành ném xuống mặt đất, nói: “ Tướng quân, nhiệm vụ hoàn thành.”

Trần Tín Hoành bị té đến choáng váng đầu óc, một hồi lâu mới thanh tỉnh lại, nhìn về phía đám người Tần Dũng với ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Hắn chỉ huy đội ngũ bày nửa vòng vây ở mặt sau của Hắc Kỳ quân, vốn tưởng rằng có thể hình thành lực uy hiếp nhất định. Không nghĩ tới, lời vừa hăm xong, liền trong Trương phủ lao ra bốn gã đại hán. Xem bộ dáng khí thế hùng hùng của bọn hán, vừa nhìn là biết không phải là chuyện tốt. Trần Tín Hoành hạ lệnh bắn tên, không nghĩ tới mấy người kia mang trong mình tuyệt kỹ. Người to lớn đi trước đem cung tên như vô hình, liền như vậy không coi ai ra gì mà vọt đi lên, những mũi tên bắn tới trên người hán, ngoại trừ làm rách áo, cũng là vô dụng.

Mà ba người còn lại, cũng không đơn giản. Bọn họ cầm một thanh nhuễn kiếm găm đen, lợi dụng địa hình, tốc độ ngược lại so với Tần Dũng còn muốn nhanh hơn ba phần. Ba người xuất thủ tàn nhẫn, trên cơ bản là một kiếm đâm thẳng cổ họng, không chút nào hạ thủ lưu tình.

Trần Tín Hoành thấy tình thế không ổn, vội vàng điều tập nhân thủ, tưởng muốn ngăn cản bọn họ chốc lát. Nhưng tốc độ của ba huynh đệ An Đức Lỗ thật sự quá nhanh, còn chưa chờ hán bố trí thỏa đáng, liền vọt tới trước mặt, một thân võ công của ba người quá dị cực kỳ, lúc ra tay, khó lòng phòng bị, chỉ là một lần đối mặt, đã đem Trần Tín Hoành sinh cầm bắt sống.

Nếu Trần Tín Hoành cùng năm ngàn thủ hạ đứng ngoài vùng đất trống trải, vậy ngoại trừ Tần Dũng tên quái thai này, huynh đệ An Đức Lỗ có lợi hại gấp đôi cũng không thể nào dễ dàng lao ra bắt hán. Chỉ là nơi này là trong thành Thương Châu, trải rộng chung quanh là đường nhỏ, lại làm sao triển khai trận hình, miễn cưỡng bày ra được bốn người một hàng, nên dễ dàng bị người trùng phá.

“ Hắc hắc, vị Trần tướng quân này, không biết có gì chỉ giáo?” Hứa Hải Phong nhìn Trần Tín Hoành chật vật không chịu nổi, hiện ra một vẻ tươi cười đùa cợt nói.

“ Ngươi...Ngươi tự tiện tấn công Thương Châu thành, hiếp cầm mệnh quan triều đình, phải bị tội gì?” Trần Tín Hoành tức tối kêu lên.

“ Hiếp cầm mệnh quan triều đình?” Hứa Hải Phong nhướng mày nói: “ Trần tướng quân nói lời này có chút nặng, bốn tướng quân mời ngươi tới đây, chỉ là muốn cho ngươi chứng kiến, ngoại trừ việc đó ra, không còn gì khác.”

Trần Tín Hoàn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “ Chúng kiến cái gì?” Hấn cũng không có ý thức được, khi hấn nói ra những lời này, giọng nói đã xìu xuống, trong lòng đã không dám sinh ra ý nghĩ đối địch với Hứa Hải Phong.

35. Chương 35 : Vu Oan

Trương Nghi Hòa nhìn thấy cứu tinh mà mình trông cậy dĩ nhiên lại không chịu nổi một kích, trong lòng mắng to Trần Tín Hoàn vô năng, biết hôm nay chỉ sợ khó thoát, không thể làm gì khác hơn là nói: “ Hứa tướng quân, lão hủ thật có sai, cũng không biết người nọ có liên quan với ngài. Lão hủ sẽ thỉnh danh y cho hấn, ngoài ra, trong nhà lão hủ còn có chút tài vật hiếu kính tướng quân, quyết không làm tướng quân thất vọng.”

Hấn bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng trị liệu cho Hứa Hải Thiên, cũng ưng thuận cung ứng tiền tài, nhưng trong lòng hấn đã sớm có tính toán, chỉ cần qua được hôm nay, hấn sẽ đem người nhà dời đi, sau đó toàn lực chu toàn cùng Hứa Hải Phong, lấy thực lực tích súc hơn trăm năm của Trương gia cùng quen biết, cũng không tin không làm gì được một thiên tướng mới nhậm chức. Phải biết rằng, trên thế giới này có đôi khi cũng không thể toàn bộ ý lại vào vũ lực, tác dụng của đồng tiền cũng vô cùng cường đại.

“ Hừ.” Hứa Hải Phong hừ lạnh nói: “ Trương đại viên ngoại, ngài nói gì a, bốn tướng quân như thế nào nghe không hiểu?”

Trong lòng Trương Nghi Hòa biết thời khắc này không thể vọng động, hấn nhẫn nhịn nói: “ Lão hủ lúc tuổi già mất con, nhất thời suy nghĩ không chu toàn, động vọng niệm, phất người tổn thương thân hữu của ngài, còn thỉnh tướng quân thứ tội.”

“ Di?” Hứa Hải Phong ra vẻ kinh ngạc nói: “ Nguyên lai còn có việc này sao? Như thế nào ta lại không biết? Chẳng qua, bốn tướng quân không hề lấy quyền mưu tư, lấy không làm có mà làm khó các người.”

Trương Nghi Hòa cùng đám người trong lòng mắng to, người suất lĩnh quân ngang ngược cường xông thành Thương Châu, không phải lấy quyền mưu tư, chẳng lẽ còn gọi là đại công vô tư. Thật sự là gặp qua không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy qua ai không biết xấu hổ đến như vậy.

Chỉ nghe Hứa Hải Phong nói tiếp: “ Trương Nghi Hòa, người nếu muốn gặp may mắn, nhanh lên nói ra người làm sao cấu kết Khải Tác nhân, bán đứng cơ mật, làm cho quân sĩ Đại Hấn ta bị hao tổn binh tướng, mau đem chuyện khai ra rõ ràng.”

Những lời này giống như sét đánh ngang trời, tạc đến Trương Nghi Hòa như bị ngũ lôi oanh đỉnh, hấn đưa tay chỉ Hứa Hải Phong, run rẩy nói: “ Người...người ngậm máu phun người.”

Hứa Hải Phong nhìn thấy hấn thay đổi bộ dáng ung dung vừa rồi, trở nên tức giận đến hồng mắt, trong lòng nổi lên một loại cảm giác hưng phấn khó hiểu, hấn cười vô cùng khoái trá: “ Ngậm máu phun người? Trương viên ngoại a, người nói chuyện cần phải nghĩ lại cho kỹ, cẩn thận ta cáo người phỉ báng.”

Trương Nghi Hòa tức giận đến không thở nổi, hấn lớn tiếng thở hổn hển, cả giận nói: “ Hứa tướng quân, đến tốt cùng là ai đang tạo phỉ báng, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, Tăng đại nhân đang ở chỗ này, xin mời hấn đến bình phán một chút.”

Tăng Chí Hoàn đang muốn chỉ trích Hứa Hải Phong, đột nhiên thấy hấn đang nhìn mình cười cười, không khỏi khựng lại, chỉ cảm thấy vẻ cười trước mắt tràn ngập quỷ dị, làm cho người ta không rét mà run. Hấn chần chờ một chút, rốt cục chậm rãi nói: “ Hứa đại nhân, người nói Trương viên ngoại tư thông địch quốc, không biết có chứng gì không?”

“ Chúng có sao?” Hứa Hải Phong ra vẻ kinh ngạc hỏi: “ Chẳng lẽ lời nói của ta còn không tính chứng có sao? Được rồi, nếu là Tăng đại nhân mở miệng vàng, ta liền đem chứng có tìm ra, miễn cho người ta nói ta vu oan giá họa.”

Nhìn thấy Hứa Hải Phong nói khẳng định như vậy, Tăng, Trần hai người nhìn nhau, trong lòng nói thầm, chẳng lẽ việc này là thật hay sao.

Hứa Hải Phong quay đầu lại, thật lớn tiếng phân phó: “ Tần Dũng, ngươi phái người đánh cho đám người này một trận, thắng đến khi có người cung khai mới thôi, ta cũng không tin nhiều người như vậy đều là ngạnh đầu khớp xương.”

Tằng Chí Hoành ngẩn ra, rốt cục kiềm chế không được, kêu lên: “ Hứa tướng quân, người đâu phải tìm chúng có gì, đây căn bản là đánh buột khai.”

Hứa Hải Phong lạnh lùng nhìn hắn, cười nhạt: “ Tăng đại nhân, ta đã cho người mặt mũi, giúp người tìm chúng có, về phần chuyện khác, vậy không cần làm phiền đại nhân ngài quan tâm.”

Tằng Chí Hoành giận dữ, lớn tiếng nói: “ Hứa tướng quân, nếu người chấp mê không tỉnh, hãm hại trung lương, ta nhất định phải đến trước mặt hoàng thượng bẩm cáo.”

Hứa Hải Phong cũng không quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt càng ngày càng lạnh, sát khí trong mắt cũng càng ngày càng thịnh. Tăng Chí Hoành mang đến hai tùy tùng thấy thế, lập tức từ phía sau bước lên, che chở trước mặt Tăng Chí Hoành, phòng ngừa Hứa Hải Phong muốn làm khó dễ.

Nhìn thân thủ của hai người bọn họ, Hứa Hải Phong lập tức biết là gặp phải người trong giang hồ. Đánh giá bọn họ một chút, hỏi: “ Nhị vị là...”

Gương mặt Tăng Chí Hoành sáng lên, giới thiệu: “ Nhị vị này là võ học danh gia Hạ thị huynh đệ của Thương Châu thành ta, không biết Hứa tướng quân có từng nghe nói.”

Hứa Hải Phong nhướng mày, Hạ thị huynh đệ này là hảo thủ đứng đầu của khu vực Thương Châu, đại danh của bọn họ từ nhỏ Hứa Hải Phong có nghe nói, chỉ là nghĩ không ra ở loại tình huống hôm nay lại gặp mặt. Chẳng qua lấy thể lực lúc này của Hứa Hải Phong mà nói, loại cao thủ cấp số địa phương này đã không còn cách nào uy hiếp được hắn.

“ Hạ thị huynh đệ? Các người là nhất định phải tranh vào vùng nước đục lần này?” Hứa Hải Phong hỏi.

“ Không dám, người trong thiên hạ quản chuyện thiên hạ, chỉ cần Hứa tướng quân có thể thắng ngựa trước vách núi, huynh đệ chúng ta tuyệt đối không dám làm khó.” Hạ lão đại ôm quyền nói. Huynh đệ bọn họ vẫn đi theo Tăng Chí Hoành, cũng không có chứng kiến thân thủ của An Đức Lỗ huynh đệ, nếu không khẳng định không dám cậy mạnh ra mặt.

“ Vật gì vậy, nếu đã cấp mặt mũi không chịu, vậy, An Đức Lỗ, cấp ta...” Hắn khinh thường liếc mắt nhìn bọn họ, khoe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia cười nhạt, phảng phất như đang đùa cợt bọn họ không biết tự lượng sức mình, theo sau, từ đôi môi hắn chậm rãi thong thả học ra một chữ: “ Giết.”

“ Dạ, đại nhân.” An Đức Lỗ lên tiếng, hướng Hạ thị huynh đệ phóng tới.

Hạ thị huynh đệ tuy sớm có chuẩn bị, nhưng như thế nào cũng nghĩ không ra Hứa Hải Phong dĩ nhiên không chút kiêng nể, đương tràng hạ lệnh giết người. Sắc mặt bọn họ đại biến, toàn bộ tinh thần đề phòng, nhưng còn chưa dám xuất thủ trước, sợ chọc phải tội danh tập kích quan binh.

An Đức Lỗ đi tới trước người bọn họ, tiện tay một quyền hướng Hạ lão đại đánh tới. Hạ lão đại cười lạnh một tiếng, trở tay một chưởng đón nhận. Hai người quyền chưởng giao nhau, Hạ lão đại lập tức biết không ổn, một quyền này của đối phương nhìn như khí thế hung hung, bám theo tiếng xé gió tí ti rung động, nhưng vừa chạm vào, Hạ lão đại lại phát hiện một quyền này của đối phương không hề có chút kinh lực, ngược lại mơ hồ sinh ra một loại hấp lực cổ quái. Hạ thị huynh đệ thành danh nhiều năm, cũng không phải là hạng người vô năng, Hạ lão đại lập tức trầm người xuống, ngừng vọt thân thể tới trước, nhưng quyền phong trên tay An Đức Lỗ lại biến đổi, trước khi Hạ lão đại toàn lực thu về, một cỗ nội lực đã mạnh mẽ lao vào.

Hạ lão đại sắc mặt đại biến, đặng đặng đặng lui nhanh ba bước, toàn lực hóa giải nội lực xâm lấn của đối phương. Hạ lão đại nhìn thấy tình thế không ổn, vội vàng rat tay, hắn vội vàng không ngờ chỉ một một kích, huynh trưởng đã thân thụ nội thương. Hạ lão đại lần này ra tay khác hẳn huynh trưởng vừa rồi, hắn cũng không dám có chút sơ ý khinh thường, đôi bàn tay như bay, bày ra một bộ giá thể toàn lực phòng thủ. An Đức Lỗ như cơn lốc công tới mấy chiêu, đều bị hắn lập tức hóa giải.

Hứa Hải Phong bất mãn hừ một tiếng, Á Đặc Lan Đại cùng với Áo Khắc Đa cơ hồ đồng thời tiến lên một bước.

Bọn họ vừa động, người bên ngoài nhìn vào cũng không thấy có gì khác nhau, nhưng Hạ lão nhị bên trong đã không ngừng kêu khổ. Thân hình hai người này vừa động, Hạ lão nhị lập tức cảm thấy hai luồng sát ý lạnh như băng tuyết triệt cốt đã vững vàng khóa lại chính mình, hần căn bản không cần ngẩng đầu, đã biết hai luồng sát ý là từ hai người phía sau An Đức Lỗ phát ra, chỉ nhìn chiêu thức công phu do hai người ấy bộc lộ, chính mình liền tuyệt đối không phải là đối thủ. Trong lòng hần hồi hận không thôi, nếu sớm biết rằng dưới tướng Hứa tướng quân này có nhiều cao thủ, đánh chết hai huynh đệ bọn họ cũng không dám đứng ra đối địch.

Lúc này An Đức Lỗ một chưởng đánh tới, tinh lực của Hạ lão nhị trong nháy mắt bị Á Đặc Lan Đại hai người kiềm chế hơn phân nửa, không chút suy tư thân hình chợt lóe, cánh tay đánh tới, đem một chưởng này của hần ngăn cản lại. Đột nhiên, cánh tay An Đức Lỗ ngay lúc hai cánh tay hai người tương giao lại không hề dấu hiệu lách qua, trong lúc Hạ lão nhị ngẩn ra, một quyền của An Đức Lỗ đã nện thẳng lên bộ ngực của hần.

Hạ lão nhị lão đảo lui về phía sau mấy bước, khó thể tin nhìn trong ngực của mình, không chút cam lòng nhìn An Đức Lỗ, hần đến chết không tin, trên thế giới này làm sao có người có thể giống như không có xương cốt, tùy ý chuyển động phương hướng của cánh tay, ý niệm cuối cùng trong đầu hần chính là, chẳng lẽ người này không hề có xương cốt hay sao?

Hạ lão đại vừa mới điều tức xong, liền nhìn thấy vị đệ đệ duy nhất của chính mình thất khiếu chảy máu, chậm rãi ngã xuống, nhìn bộ dáng của hần, đó là mười đã chết chín chín. Hần gầm lên một tiếng, đang muốn cùng An Đức Lỗ liều mạng, đột nhiên cảm giác trước ngực đau xót, cúi đầu vừa nhìn, ở giữa ngực không biết từ khi nào đã có một cái lỗ thủng cỡ cái bát, khí lực toàn thân theo máu tươi cuồn cuộn phun ra, hần miễn cưỡng giơ tay lên chỉ tới, hướng chỗ Hứa Hải Phong chỉ vài cái, miệng nói thảm vài câu, rốt cục cái gì cũng không nói ra, bùm một tiếng té ngã xuống đất.

Kỳ thật lấy lực liên thủ của Hạ thị huynh đệ, tuy không cách nào thắng được An Đức Lỗ, nhưng chịu trong trăm chiêu vẫn không thành vấn đề. Chỉ là hai người bọn họ nhiều năm qua tại Thương Châu tung hoành, Hạ lão đại nhất thời khinh địch, bị An Đức Lỗ đánh cho nội thương, phá đi lực liên thủ của bọn họ. Theo Á Đặc Lan Đại cùng Áo Lâm Đa tham gia chủ động phát ra sát khí nhiều địch, Hạ lão nhị lo lắng bọn họ đánh lén, ít nhất một nửa chú ý đặt lên người bọn họ, không nghĩ tới An Đức Lỗ kỳ chiêu xuất ra, bị đánh đến ứng phó không kịp, hàm oan mà chết. Nếu hần sớm biết An Đức Lỗ có tuyệt chiêu này, tất nhiên đã không bị mắc lừa.

Du Già công của An Đức Lỗ huynh đệ đột nhiên sử dụng, hiệu quả tốt nhất, nếu có phòng bị, thì uy lực sẽ giảm đi rất nhiều. Cũng là Hạ lão nhị không may, trong mệnh đã có tai kiếp này. Về phần một kích trí mạng cuối cùng cấp cho Hạ lão đại, chính là do thần tiên Triết Biệt.

Từ Hạ thị huynh đệ ra mặt cho đến khi bọn họ thất bại bỏ mình, trước sau chẳng qua chỉ vài phút công phu, chúng nhân ở đây, ngoại trừ bên phía Hứa Hải Phong, còn lại tất cả đều sắc mặt đại biến. Lấy võ công của hai huynh đệ bọn họ còn không chịu nổi một kích, Hắc Kỳ quân có thể trong mấy tháng ngăn ngừa danh chấn thiên hạ hiển hách, quả nhiên là xứng đáng.

Sắc mặt Tăng Chí Hoành có bao nhiêu đặc sắc thì bộc lộ ra hết bấy nhiêu, thời khắc này hần rốt cục thể nghiệm tới hàm ý lấy bất biến ứng vạn biến, ánh mắt nhìn về phía Hứa Hải Phong tràn ngập sợ hãi.

36. Chương 36: Diệt Môn

Lực lượng có thể mang đến cái gì, đáp án đã ở ngay trước mắt, lực lượng tuyệt đối chính là quyền lực tuyệt đối. Ở chỗ này, chỉ cần hần nguyện ý, câu nói đầu tiên có thể quyết định tính mạng của mọi người. Vô luận là truyền thừa trăm năm, Trương thị gia tộc thân gia vô số, hay là tri phủ Tăng Chí Hoành, phó tướng Trần Tín Hoành những bậc mệnh quan triều đình, sinh tử của bọn họ đều nắm giữ trong một ý niệm của hần.

Hắc Kỳ quân, Hắc Kỳ quân là nơi phát ra tất cả lực lượng của hần, nếu như không có đám quân sĩ cường hãn lại duy mệnh là từ này, hần căn bản không là gì hết. Chỉ là sau khi hần đột nhiên có được thực lực lớn lao, cả người cũng bắt đầu cải biến. Nguyên Hứa Hải Phong nhất gan can đảm trước kia đã chậm rãi lột xác biến thành một võ tướng tôn sùng việc sử dụng bạo lực giải quyết vấn đề, nếu một việc có thể sử dụng

bạo lực giải quyết rất nhanh, vậy không có bao nhiêu người lại nguyện ý đi lòng vòng, mưu cầu cách giải quyết khác.

Đương nhiên, nghĩ muốn sử dụng bạo lực giải quyết sự tình thì điều kiện tiên quyết chính là thực lực, nếu bản thân thực lực không đủ, vậy hết thấy như mò trăng đáy nước. Nhưng Hắc Kỳ quân đúng là một trong những thế lực cường đại có được bậc này thực lực. Hắn nhìn Tăng Chí Hoành đang dựa vào tường nói: “Tăng đại nhân, hiện tại người nói thế nào?”

Tăng Chí Hoành lưng dựa chân tường, hắn sờ đi đám một mình cùng Hứa Hải Phong đi vào Trương gia, hơn phân nửa là dựa vào bên người có Hạ thị huynh đệ, cho dù Hứa Hải Phong muốn trở mặt cũng có thể toàn thân trở ra, nhưng Hắc Kỳ quân đầm rồng hang hổ, cao thủ như mây, Hạ thị huynh đệ dễ dàng như vậy đã bị người giết chết như giết gà giết chó. Lúc này hắn lui không thể lui, nhìn Hứa Hải Phong đang tràn ngập sát ý, biết rằng chỉ cần chính mình một câu trả lời không đúng, bất người là bản thân coi như xong, không thể làm gì khác hơn là đáp: “Mặc cho tướng quân đại nhân làm chủ, bổn quan cũng không có ý kiến.”

Sắc mặt Trương Nghi Hòa lộ vẻ sầu thảm, mắt thấy hai người quyền thế lớn nhất trong thành trở thành tù nhân dưới trướng của Hứa Hải Phong, hôm nay chỉ sợ cả nhà già trẻ đều phải táng thân nơi này. Hắn vạn phần hối hận quyết định vừa rồi của chính mình, dĩ nhiên lại đem cả nhà già trẻ đều tập trung cùng một chỗ, đây không phải rõ ràng cấp cho người ta hốt trọn ổ hay sao. Nếu là sớm biết như thế, nhất định phải cho hai nhĩ tử tách ra mà trốn, vì Trương gia giữ lại chút huyết mạch.

Quả nhiên, Hứa Hải Phong bãi binh hai người Tăng Chí Hoành, lại quay đầu nói với Trương Nghi Hòa: “Trương viên ngoại, ta khuyên người lời thực mà nói, sớm khai ra để thoát khỏi khổ hình của da thịt.”

Dù là Trương Nghi Hòa trong suốt cuộc đời gặp qua vô số mưa gió lớn, nhưng thời khắc này lại lực thần vô chủ, hắn tuy nhiên cũng từng gặp qua vô số người ngang ngược cường bạo, nhưng người giống như vậy không chút kiêng nể gì là lần đầu tiên gặp phải. Hắn vắt hết óc, vẫn không nghĩ ra đến tột cùng có biện pháp nào để thoát khỏi.

“Hắc hắc, như thế nào, còn không nói sao, thật sự là không thấy quan tài không đổ lệ, người đâu, bắt bọn họ lại cho ta, hung hăng đánh, thẳng đến có người cung khai mới thôi.”

Do Tần Dũng chỉ huy, chúng quân sĩ như sói như hổ bắt toàn bộ mười người ở đây đè xuống, rút gậy, phách phách ba ba đánh lên. Lập tức, tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế thay nhau vang lên, có chút trắng xem. Tăng Chí Hoành cùng Trần Tín Hoành quay đầu đi chỗ khác, không đành lòng nhìn tới.

“Các người hiểu rõ rồi chứ, mau thúc thời nhanh khai một chút, ai khai trước ta cam đoan lưu tính mạng hắn.” Hứa Hải Phong một bên lửa đỏ thêm dầu.

“Đừng đánh...Đừng đánh...tướng quân, tiểu nhân khai, khai...” Một người tuổi trẻ trang phục võ sĩ không chịu nổi đau đớn, kêu lên.

“Không, không thể, không khai được a.” Sắc mặt Trương Nghi Hòa đại biến, không để ý tới roi quật xuống, cuống hô.

“Nhị đệ, không được khai bậy a.” Cơ hồ đồng thời, thanh âm một người khác cũng hô to lên.

Hứa Hải Phong kỳ lạ, phân phó quân sĩ tạm dừng dụng hình, kéo người tuổi trẻ kia đến, nhìn bộ dáng của hắn có vài phần tương tự Trương Nghi Hòa, hỏi: “Người là người nào?”

“Tiểu nhân Trương Diệc Phi, là con cháu đời thứ hai của Trương gia.” Trương Diệc Phi một tay ôm hông, một tay chống, cúi đầu đáp.

Hứa Hải Phong chỉ vào vẻ mặt không thể tin được của Trương Nghi Hòa, hỏi: “Người có quan hệ gì với người này?”

Trương Diệc Phi cũng không ngẩng đầu nhìn Trương Nghi Hòa, lại cúi đầu nói: “Chính là gia phụ.”

Hứa Hải Phong cười ha ha nói: “Được, thật tốt, người có thể rõ ràng đạo lý, làm được đại nghĩa diệt thân, bổn tướng quân sẽ bảo đảm người bình an không việc gì.”

“Dạ, đa tạ ân đại nhân không giết.” Trương Diệc Phi rung giọng nói.

“Hiện tại người nói một chút, Trương gia làm sao cấu kết Khải Tác nhân, bán đứng ích lợi của Đại Hán ta.” Hứa Hải Phong cũng nói thầm trong lòng, nhìn xem hắn vì bảo vệ tính mạng có thể biên xuất ra lời như thế nào.

“Dạ, tướng quân đại nhân...” Trương Diệc Phi một bên chậm rãi ngẩng lên, đột nhiên tay phải hắn giơ lên trên, một điểm hàn tinh từ trong tay của hắn tuôn ra, như thiểm điện hướng cổ họng Hứa Hải Phong bay đi, đồng thời hai chân hắn dùng sức, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hướng Hứa Hải Phong nhảy tới.

Dị biến chợt khởi, Hứa Hải Phong không hề phòng bị, nhưng lúc Trương Diệc Phi phóng ra ám khí, thần kinh hắn thoáng căng lên, máu huyết toàn thân hướng phương hướng đại não nghịch lưu tràn lên. Liền trong nháy mắt, ngũ quan sáu thức của hắn đột nhiên trở nên nhạy cảm gấp trăm lần, hắn rõ ràng thấy được điểm hàn tinh kia nguyên lai là một thanh phi đao.

Thời khắc, chuôi tiểu đao vẽ ra một đạo đường cong tuyệt vời hướng ngay cổ họng của hắn phóng tới. Trong lòng Hứa Hải Phong kinh hãi, tưởng muốn cúi đầu tránh ra, nhưng tuy ánh mắt của hắn nhìn thấy rõ, nhưng thân thể lại không thể làm ra được cử động tương ứng. Hắn cứ như vậy trở mắt nhìn chuôi phi đao đoạt mệnh hướng cổ họng của hắn tới gần.

Liền trong lúc hắn tưởng rằng khó thoát tai kiếp, trong góc mắt của hắn lại phát hiện có một bàn tay lấy tốc độ nhanh hơn hướng phi đao chặn lại. Con người của Hứa Hải Phong thu nhỏ lại, hắn nhìn bàn tay phẳng phất như trên trời giáng xuống này, trong lòng chỉ cầu mong nó có thể nhanh hơn một chút.

Bàn tay mà Hứa Hải Phong kỳ thác toàn bộ hy vọng rất cực nhanh hơn một bước so với phi đao, chỉ nghe “đình” một tiếng, bàn tay này ngăn ngay trước mặt Hứa Hải Phong, ngón tay bắn ra, đem phi đao bắn văng đi. Theo sau, thân thể Lâm Trường Không xuất hiện ngay trước mặt Hứa Hải Phong, hắn một tay nắm thành quyền, một tay hoa lên, nhẹ nhàng vỗ, đã đem Trương Diệc Phi ngăn cản xuống tới.

Trong lòng Trương Diệc Phi kinh hãi, nghĩ không ra trong Hắc Kỳ quân ngoại trừ An Đức Lão huynh đệ ba người ra, dĩ nhiên còn cất giấu cao thủ có tu vi không kém. Hắn sử dụng công lực toàn thân, đôi bàn tay như bay múa, hóa xuất ra chưởng ảnh đầy trời, nhưng Lâm Trường Không chỉ là không vội không chậm đánh ra mấy quyền đã đem toàn bộ công kích phá vỡ.

Trương Diệc Phi có lòng muốn xoay người mà chạy, nhưng hai tay trống không của Lâm Trường Không phẳng phất trống rỗng sinh ra một cỗ hấp lực, đem hắn vững vàng giữ chặt. Lại đấu mấy chiêu, Lâm Trường Không quyền lực nặng nề, hét lớn một tiếng, một quyền hung hăng đánh ra, Trương Diệc Phi né tránh không kịp, bị một quyền của hắn hung hăng đánh thẳng vào ngực bụng, chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh vọt tới, thân thể của hắn giống như một con diều đứt dây bắn tung lên, vẽ ra một đạo quỹ tích, nặng nề ngã lên mặt đất.

Trương Diệc Phi phun ra một ngụm máu tươi, trong máu còn lẫn lộn một ít nội tạng. Một quyền này của Lâm Trường Không đã dùng hết mười thành công lực, đem ngũ tạng lục phủ của Trương Diệc Phi toàn bộ đánh nát, cho dù là có đại la kim tiên, cũng tuyệt không thể sống.

“Phi nhi...” Trương Nghi Hòa hô lên thảm thiết, trở mắt nhìn nhi tử chết ngay trước mặt, gương mặt của hắn càng thêm có vẻ già nua, thân thể run lên, lão đảo thật mạnh, cơ hồ muốn té ngã xuống đất.

Hứa Hải Phong cũng hồn phi phách tán, hắn vẫn tưởng rằng sau mấy lần tham gia đại chiến, đã có thể làm được việc xem thường sống chết. Nhưng trong nháy mắt vừa rồi hắn mới hiểu được, hắn có khả năng xem thường sống chết của người khác, mà không phải tính mạng của mình.

Từ trận chiến đầu tiên tại quân doanh, hắn đã gặp qua người chết không có một vạn cũng tám ngàn. Khi chiến hữu đầu tiên ngã xuống, hắn cũng từng run rẩy không thôi, nhưng khi tới người thứ một trăm, một ngàn tử vong, hắn đã tự nhiên học được không còn để ý. Đó cũng không phải nói hắn dị thường lãnh huyết, mà là hắn đã đối với cảm giác tử vong sinh ra một loại miễn dịch. Đương nhiên, người bị vây trong hoàn cảnh như vậy, thì tính cách cũng phát sinh thay đổi thật lớn, nhanh chóng phát triển.

Hứa Hải Phong có thể thản nhiên hạ lệnh giết chết Hạ thị huynh đệ, không phải hắn không xem mạng người để vào trong mắt, mà là nhân mạng quan thiên, nhưng ở trong lòng hắn đã không còn cách nào khởi lên một chút rung động. Nhưng những điều này chỉ là đối với người khác, một khi chính tính mạng của hắn bị uy hiếp, loại rung động mãnh liệt này cũng cảm nhận được rõ ràng.

Ngay mới vừa rồi Hứa Hải Phong đột nhiên trở nên tai thính mắt sáng, hậu quả sau đó chính là càng thêm khắc sâu thể nghiệm được sự uy hiếp của cái chết. Tại thời điểm này, đầu óc của hắn trống rỗng, chỉ để lại sự sợ hãi thật lớn, lấy trí óc của hắn căn bản không cách nào làm ra phản ứng. Nếu không phải Lâm Trường Không ở ngay lúc này ra tay cứu giúp, hắn chỉ có bị mất mạng.

“Họ Hứa kia, người giết hai nhi tử của ta, Trương gia chúng ta cùng người thề bất lương lập.” Trương Nghi Hòa hai mắt trợn ngược, khàn cả giọng quát.

Hứa Hải Phong chậm rãi đi về chỗ cũ, vẻ bối rối trong mắt từ từ rút đi, chỉ để lại ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng. Trương Nghi Hòa, hắn nói từng chữ: “Thề không lương lập sao? Vậy chính là không đội chung trời, đã như vậy, thì đừng trách ta lòng dạ độc ác.”

Tuy Trương Nghi Hòa lửa giận công tâm, nhưng vẫn không tự chủ được rung mình một cái, hô hấp của hắn chợt cứng lại, chỉ nghe Hứa Hải Phong hạ lệnh nói: “Tần Dũng, dẫn người giết cho ta, ngoại trừ Tăng đại nhân cùng Trần tướng quân ra...gà chó không thừa.”

Theo sau một thanh cương đao đâm thủng ngực xuyên qua, Trương Nghi Hòa trước khi tắt thở, chỉ nghe được trong tai truyền đến tiếng khóc gọi thê lương, hai hàng trọc lệ từ trên khuôn mặt chậm rãi chảy xuống.

37. Chương 37 : Phản Gia

Hứa Hải Phong sở liệu không sai, hắn vừa rời đi, Tăng, Trần hai người liền cặp tay toàn lực tra phong toàn bộ sản nghiệp của Trương gia tại Thương Châu, những người có quan hệ mật thiết với Trương gia đều bị bịt miệng. Hai người bọn họ lẫn lộn trong quan trường nhiều năm, tự nhiên không phải là hạng người lương thiện, nếu rõ ràng hiểu được không cách nào đối kháng cùng Hứa Hải Phong, vậy chỉ đành đồng mưu hùa theo hắn.

Những con cháu trực hệ của Trương gia toàn bộ bị Hứa Hải Phong giết hết sạch sẽ, điều này đã làm giảm bớt rất nhiều khí lực của hai người này. Bọn họ biết những việc mình làm thuộc về một trong những chuyện trời giận người oán điển hình, nếu việc này tiết lộ ra nửa phần, có lẽ Hứa Hải Phong còn có thể có được sự xá miễn, nhưng bọn họ tuyệt đối chỉ còn một con đường chết. Vì kế lâu dài, cũng chỉ đành đem vụ án này làm thành thiết án, làm thành thiết án không thể lật lại mãi mãi. Vì vậy, liền ngụy tạo chứng cứ, thay đổi khẩu cung dùng đủ loại thủ đoạn ghép tội, sau một ngày Hứa Hải Phong rời đi, tin tức Trương gia cấu kết quân địch, ý đồ mưu phản đã được công văn gia cấp tám trăm dặm như lưu tinh hướng kinh sư bẩm báo.

Trăm năm cơ nghiệp của Trương gia, có được tài phú vô số, lần này xét nhà cấp hai người mang đến thu hoạch phong hậu, do trọng lợi sai khiến, bọn họ càng làm việc thêm nhiều nỗ lực.

Đoàn người Hứa Hải Phong chậm rãi về tới Hứa gia thôn, bởi vì Hứa Hải Thiên bị thương nặng, bọn họ bắt buộc không thể làm gì khác hơn là chậm rãi bước đi, đợi về tới Hứa gia thôn đã là buổi sáng ngày thứ hai. Đại đội người ngựa tự nhiên không có khả năng tiến vào thôn nhỏ này, Hứa Hải Phong mệnh lệnh Tần Dũng suất đội trú đóng bên ngoài thôn, chính mình dẫn theo An Đức Lỗ ba huynh đệ, Triết Biệt tìm thêm mười mấy tên thân vệ đi về nhà.

Vừa đến trong nhà, Hồng Thục Phân liền đón chào, liếc mắt nhìn thấy Hứa Hải Thiên nằm trên sàng, nhin không được hai mắt rơi lệ, do Hứa mẫu an ủi, thật vất vả lau nước mắt, tạ ơn Hứa Hải Phong rồi tiến vào nhà trong.

Hứa Độ Lịch nhìn thấy Hứa Hải Phong khí thế hung hung tiến tới Thương Châu thành, trong lòng vẫn không yên, sợ hắn gặp phải tai họa gì. Ở trong tim của hắn, Hứa Hải Phong tuy suất lĩnh ba ngàn người, nhưng muốn uy bách năm ngàn quân thủ thành, với Thương Châu thành thành cao tường dày kia, chính là người si nói mộng. Ai ngờ chỉ cần hơn nửa ngày, Hứa Hải Phong chẳng những an toàn trở về, còn mang cả vị huynh trưởng đã bị phán tử hình mang luôn về tới, không khỏi phải nhìn hắn bằng ánh mắt khác.

Trộm lúc không người, Hứa Độ Lịch kéo Hứa Gia Bình, dò hỏi: “Gia Bình, Phong ca nhi đi nhờ nhà ai, nhanh như vậy liền đem Hải Thiên cứu về tới?”

Hứa Gia Bình lắc đầu nói: “Không có đi nhờ ai cả.”

Hứa Độ Lịch ngẩn ra, hỏi: “ Không đi nhờ ai, làm sao mang được Hải Thiên về tới?”

Hứa Gia Bình ra dấu như cướp đoạt, áp thấp cổ họng nói: “ Phong nhi hẳn suất lĩnh người tạp của Thương Châu thành, sau đó trực tiếp đến thiên lao đoạt ra Thiên nhi.”

Hứa Độ Lịch kinh hãi, sắc mặt thay đổi, hẳn kinh hô: “ Đây sao được, làm như vậy chính là cấp cho toàn tộc tội lớn a.”

Hứa Gia Bình cười khở nói: “ Còn không chỉ như thế, Phong nhi còn dẫn người vây quanh Trương gia, nói là muốn sưu tầm chứng cứ gì đó...Ta cũng không rõ ràng.”

Hứa Độ Lịch kỳ quái hỏi: “ Chứng cứ? Hẳn muốn chứng cứ gì của Trương gia?”

Vừa lúc này Hứa Hải Phong đã đưa huynh trưởng vào trong, phân phó hai danh y phải toàn tâm trị liệu, nhìn thấy phụ thân cùng tộc trưởng đại nhân đang thì thầm nói chuyện, nghĩ đến còn chút sự tình cần phải gặp tộc trưởng dặn dò, liền đi tới.

Hứa Độ Lịch nhìn người tuổi trẻ này, trong lòng không hiểu cảm thấy một trận rùng mình, miễn cưỡng nở nụ cười nói: “ Phong ca nhi, nhanh như vậy liền cứu ra được huynh trưởng, thật sự là rất giỏi.”

Những lời nịnh nọt này Hứa Hải Phong mấy ngày nay đã nghe nhiều, nhưng vị trước mặt này dù sao cũng là tộc trưởng từ thời mình còn là hài nhi lớn lên, hẳn không dám chậm trễ, khom người nói: “ Đại thái gia, ngài quá khen.”

Chứng kiến Hứa Hải Phong vẫn tôn kính mình như trước, Hứa Độ Lịch âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dò hỏi: “ Phong ca nhi a, nghe nói người dẫn người đi vây Trương gia, không biết đã hợp kế như thế nào?”

“ Hợp kế? Hợp kế gì ạ?” Lần này đến phiên Hứa Hải Phong khó hiểu.

“ Người không có cùng Trương gia bàn bạc làm sao giải quyết việc này sao? Trương gia dù sao là trăm năm vọng tộc, thế lực trùm cả Thương Châu, nếu không cách nào được sự tha thứ của bọn họ, ngày sau tất có hậu hoạn, việc này không thể sơ suất đâu.” Hứa Độ Lịch nói thẳng vào vấn đề.

Hứa Hải Phong bật lên vẻ tươi cười sang sảng, nói: “ Đại thái gia, sau này ngài không cần vì việc này mà quan tâm nữa. Thương Châu Trương gia trăm năm đã thành mây khói, không còn tồn tại.”

Hứa Độ Lịch thất kinh, bật thốt: “ Người nói cái gì?”

Gương mặt Hứa Hải Phong đắc ý, cười đáp: “ Đại thái gia, Trương gia cấu kết Khải Tác nhân, ý đồ bất lợi đối với Đại Hán ta, việc này đã hoàn toàn tra ra, có thể nói là bằng chứng như núi, không thể chối cãi. Dưới sự chỉ huy của tri phủ Tăng đại nhân và thủ bị Trần tướng quân, đã tiến hành áp chế đám bán nước này rồi.”

“ Bọn họ đã bị bắt sao?”

“ Trương gia đám thổ tể tử này, biết tội chết khó thoát, không cam lòng bó tay chịu trói, đã tổn thương không ít quân sĩ Đại Hán ta. Chẳng qua, nhờ vào hồng phúc của hoàng đế bệ hạ, Trần tướng quân chỉ huy thích đáng, rốt cục đã diệt sạch bọn họ.” Hứa Hải Phong nhẹ nhàng thần nhiên đáp.

“ Diệt sạch hoàn toàn?”

“ Đúng vậy, Trương gia cả nhà già trẻ, kể cả nô dịch tỳ nữ, không một ai may mắn thoát khỏi.” Nói tới đây, Hứa Hải Phong dừng lại một chút, nói: “ Kỳ thật trời cao có đức hiếu sinh, chúng ta cũng không nhẫn tâm khu trừ toàn bộ bọn họ, nhưng Trương Nghi Hòa lão nhi biết hẳn phải chết, trước khi chết phóng lửa đốt nhà, chúng ta cứu giúp không kịp mà thôi.”

Hứa Độ Lịch cùng Hứa Gia Bình nghe được hải hùng khiếp vía, đặc biệt là Hứa Gia Bình, hẳn vốn tưởng rằng tiểu nhi tử của mình chỉ là đi đòi công đạo, lại không nghĩ rằng đương nhiên không nói hai lời đã đem cả nhà người ta già trẻ giết chết sạch sẽ, lại còn đeo cho người ta tội danh to lớn, ánh mắt hẳn nhìn về phía Hứa Hải Phong thiếu đi vài phần thân thiết, lại thêm nhiều phần sợ hãi. Hứa Độ Lịch lại càng sợ hãi vạn phần, ở trong ấn tượng của hẳn Hứa Hải Phong vốn nhút nhát sợ sự từ khi nào lại trở nên hung lệ ác độc như thế.

Đối với lời của Hứa Hải Phong đã nói, hẳn một chữ cũng không tin tưởng. Nói cái gì Trương gia tư thông ngoại dịch, đây căn bản là lời nói vô căn cứ. Tại Thương Châu, mọi người hơi có chút ý nghĩ cũng sẽ không tin tưởng. Không ngờ hẳn lại còn nói thẳng thắn như cây ngay không sợ chết đứng, đây rõ ràng là Hứa Hải Phong mượn việc công báo thù riêng, lợi dụng chức quyền trong tay, vu oan giá họa.

Kỳ thật loại thủ đoạn này cũng không kỳ lạ, làm quan có mấy ai là người tốt, không phải lòng dạ độc ác thì có mấy người có thể bò lên cao vị. Chỉ là thủ đoạn của Hứa Hải Phong lại vô cùng độc ác, dĩ nhiên đang nói cười đã diệt môn một nhà, hơn nữa nhìn thái độ thản nhiên như không có gì của hắn, hiển nhiên là căn bản không đem những nhân mạng kia để vào trong lòng. Loại thái độ xem mạng người như cây cỏ mới là nguyên nhân chân chính làm cho hắn cảm thấy run sợ kinh hãi.

Trên sự thật, cũng là trải qua biến cố lần này, mới khiến cho Hứa Hải Phong chân chính nhận thức được tác dụng của quyền lực, từ nay về sau cả đời, hẳn không bao giờ buông tha cho sự đeo đuổi quyền lực, mà Hắc Kỳ quân đã trở thành cánh tay lớn nhất trợ giúp hắn.

Chứng kiến sắc mặt đột biến của tộc trưởng cùng phụ thân, Hứa Hải Phong biết được trong khoảng thời gian ngắn bọn họ khó có thể tiếp nhận được sự chuyển biến của chính mình, nhưng cũng không để vào lòng, phối hợp nói: “Đại thái gia, phụ thân đại nhân, trải qua giáo huấn lần này, con phát hiện lực lượng hộ vệ trong nhà vô cùng yếu nhược, trong lòng thật là bất an. Bây giờ ta cũng có chút thân phận, không bằng đi mời một ít võ sĩ sung làm hộ vệ, các người nghĩ như thế nào?”

Hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, Hứa Độ Lịch nói: “Phong ca nhi cũng là một mảnh hiếu tâm, Gia Bình người đáp ứng đi.” Hứa Gia Bình không thể làm gì khác hơn là đành đáp ứng.

Nếu được bọn họ đồng ý, Hứa Hải Phong liền rời đi. Hắn vừa rời nghe được mẫu thân có nói có một nữ tử đẹp như thiên tiên lấy danh nghĩa là vợ hắn tiến vào hậu viện, không cần nghĩ cũng biết ngoài Lâm Uyển Nhân, cũng không có ai khác làm ra việc này. Hắn vội vã chạy vào bên trong, vị Lâm đại mỹ nhân này ngoại trừ dung mạo tuyệt thế, lại càng thông minh tuyệt đỉnh, hiểu biết sâu rộng. Hứa Hải Phong cũng biết việc hôm nay không phải chuyện đùa, hẳn đang muốn hướng Lâm đại mỹ nhân thỉnh giáo kế sách đối phó, làm sao mới có thể bịt miệng được người đời.

38. Chương 38 : Luận Sự

Hứa Hải Phong nhìn thấy Uyển Linh ngay cửa, kỳ quái hỏi: “Uyển Linh, sao người đứng nơi này, vì sao không đi hầu hạ tiểu thư?”

Uyển Linh hướng hắn thi lễ, nói: “Tiểu thư đang tắm rửa, nếu ngài muốn vào, tiểu tỳ sẽ thông truyền một tiếng.”

“Không cần, ta ở đây chờ thêm một lát.” Hứa Hải Phong đương nhiên nghĩ muốn nhìn thấy mỹ nhân tắm rửa, nhưng lại không muốn phá hư quan hệ mập mờ của hai người hiện tại, không thể làm gì khác hơn là giả vờ cự tuyệt.

Uyển Linh ủy ủy cười, tự mình đẩy cửa đi vào. Trong lòng Hứa Hải Phong dao động, hai tỳ nữ này của Lâm đại mỹ nhân đều là giai nhân được chọn lựa trong ngàn dặm, dung nhan tư sắc đều trên Vi Vi, chỉ là Lâm đại mỹ nhân lại quá mức xuất sắc, che giấu mất đi ánh sáng của các nàng.

Một lát sau, lại đi ra một vị tiểu giai nhân, cũng là Nhân Linh, nàng có chút khom người, thi lễ nói: “Tiểu thư thỉnh tướng quân đi vào.”

Hứa Hải Phong gật đầu, dưới sự dẫn dắt của nàng, đi tới phòng ngủ của Lâm Uyển Nhân.

Chỉ thấy Lâm Uyển Nhân xoa tung mái tóc dài đen nhánh tỏa sáng, tùy ý phía sau vai, gương mặt ửng đỏ, hương khí tỏa ra, chính là vừa mới tắm rửa xong. Nàng mặc một bộ y phục màu hồng, tay ngắn, hai cánh tay trắng như tuyết đến chói mắt, nàng đang nhắc lên một lọn tóc, đang tùy ý dùng ngón tay chải nhẹ, mái tóc dài phơ phất, làm cho người ta hoa mắt thần diệu. Nàng không chút nào tị hiềm ngồi ngay bên giường, trước giường là một cái bàn nhỏ tinh xảo, trên bàn bày một bộ cờ bằng bạch ngọc điêu khắc mà thành. Trong lòng Hứa Hải Phong vừa yêu vừa hận, từ sau khi rời Lâm An thành, Lâm đại mỹ nữ ngày càng xinh đẹp, mỗi lần nhìn thấy, đều làm cho hắn khó có thể kìm chế, nhưng nói đến việc động phòng hoa chúc, tựa

hồ là xa xa không hẹn ngày. Cũng không biết Lâm đại mỹ nữ này có ý định gì, nhưng Hứa Hải Phong phát hiện chính mình đã hãm sâu vào vòng tình, chỉ cầu mỗi ngày thấy nàng một lần, cùng nàng đi khắp trời nam đất bắc đã thỏa nguyện.

“ Tướng quân mời ngồi.”

Hứa Hải Phong ngồi xuống theo tay chỉ của nàng, Uyển Linh nhu thuận từ phòng bên bưng ra hai chén trà thơm đặt lên bàn, vén áo thi lễ, đóng cửa rồi đi.

Mắt nhìn cửa phòng đã đóng chặt, trong lòng Hứa Hải Phong rung động, trong căn phòng ngủ nhỏ nhỏ chỉ còn hai người bọn họ, trong mũi ngửi thấy hương thơm đậm nhả ngào ngạt, trong mắt nhìn thấy dung nhan khuyên quốc của nàng, nếu còn có thể không chút cảm động, đây cũng không còn là nam nhân.

“ Tướng quân có vẻ vội vã, có phải là có việc gì khó giải quyết?” Lâm Uyển Nhân nhàn nhạt hỏi.

Hứa Hải Phong chấn động giật mình, tỉnh táo lại, vội vàng nói: “ Đúng vậy, thật có một chuyện muốn thỉnh tiểu thư chỉ điểm.”

“ Chỉ điểm không dám nhận, tướng quân không ngại nói ra một chút.”

Hứa Hải Phong lập tức cũng không giấu diếm, đem việc làm sao kết oán với Trương gia, cuối cùng đem diệt cả nhà nguyên vẹn nói ra hết một lần. Lâm Uyển Nhân nghe được đôi mày nhíu lại, nàng cũng không phải phản cảm việc Hứa Hải Phong ra tay giết cả nhà người ta. Từ sau khi nàng chịu cảnh nước mất nhà tan, kinh nghiệm mấy năm nay làm cho nàng thật sâu hiểu rõ cái gì gọi là mạnh sống yếu chết, nguyên Thổ Phiên quốc bị Khải Tác nhân làm cho tan nhà nát cửa nào có khác gì.

Trương gia nếu đã có cừu giết con với huynh trưởng Hứa Hải Phong, đây chính là cừu hận không cách nào hóa giải, cùng với việc lưu lại sự uy hiếp này, không bằng ra tay trước đem trừ đi. Về phần diệt môn, đó chính là diệt cỏ trừ gốc, không lưu hậu họa.

Lâm Uyển Nhân bắt mắt chính là Hứa Hải Phong làm việc lỗ mãng, tự đứng lại kết hạ xuống thêm hai cừu địch, như vậy đối với cử động ngày sau sẽ không hề có lợi.

“ Như thế nào? Sự tình rất nghiêm trọng sao?” Nhìn thấy Lâm Uyển Nhân trầm mặc không nói, Hứa Hải Phong thúc giục.

Lâm Uyển Nhân lắc đầu, thở dài nói: “ Những việc tướng quân đã làm cũng không có sai lầm gì lớn, chỉ là làm việc vô cùng mạnh mẽ, lẽ ra nên làm vừa cương vừa nhu mới là đạo vương giả.”

Hứa Hải Phong như có điều suy nghĩ gật đầu, đột nhiên hai mắt sáng ngời nói: “ Ý tứ của tiểu thư muốn nói, Tăng Chí Hoàn và Trần Tín Hoàn sẽ giở trò quỷ sau lưng?”

Lâm Uyển Nhân biểu lộ nụ cười vui vẻ, nói: “ Tướng quân quả nhiên thông tuệ hơn người, một điểm liền hiểu ngay. Chẳng qua nghe tướng quân miêu tả, hai người này không phải hạng người trung nghĩa gì cả, ở chuyện này, bọn họ sẽ toàn lực che lấp cho tướng quân, mà sẽ không kéo chân sau của ngài.”

“ Vì sao?” Hứa Hải Phong khó hiểu hỏi, nguyên trong ý nghĩ của hắn, hai người này chỉ cần không tiết lộ chuyện mình làm đã là không tệ, lại vì sao phải che giấu cho mình.

“ Bởi vì bọn họ đều là người sợ chết, biết tướng quân muốn lấy mạng bọn họ là việc dễ như trở bàn tay, tự nhiên không dám làm nghịch ý tứ của tướng quân. Mà việc này phát sinh trong phạm vi quân hạt của bọn họ, lại nháo ra động tĩnh lớn như vậy, một khi bị hỏi đến, ít nhất cũng sẽ bị tội danh quân chế không nghiêm. Đường ra duy nhất của bọn họ chính là làm theo ý tứ của tướng quân, cấp cho Trương gia một tội danh không thể lật lại, kể từ đó, bọn họ không có lỗi lầm, ngược lại bởi vì trừ phiên loạn có công, có thể còn được phong thưởng.”

Hứa Hải Phong càng nghĩ càng đúng, cuống quýt vỗ tay nói: “ Tiểu thư chính là cao minh, nàng vừa nói như thế, ta liền rõ ràng, đã có hai địa đầu xa này ra mặt, ta đây chẳng phải là gối đầu ngủ yên không lo.”

Lâm Uyển Nhân tức giận trợn mắt, nói: “ Bọn họ có thể trà trộn quan trường nhiều năm, kéo lên địa vị hôm nay, lại là hạng người gì, ngài cho rằng bị ngài làm nhục nhả một phen, sẽ dễ dàng bỏ qua sao.”

Bởi vì Lâm đại mỹ nhân rất ít làm ra động tác rất nữ tính này, làm Hứa Hải Phong nhìn ngây người, ngay cả đầu khớp xương cũng tựa hồ nhẹ bay, cho nên căn bản không nghe rõ nàng đến tột cùng là đang nói gì.

Lâm Uyển Nhân liếc mắt nhìn hắn, biết hắn bị mình mê hoặc, chỉ sợ ba hồn bảy phách đã bay mất một nửa, nghĩ đến mình đang toàn lực nghĩ kế cho hắn, hắn lại ngây dại như vậy, tuy kẻ gây tội là chính bản thân nàng, nhưng nàng làm sao lại chịu thừa nhận. Bèn nặng nề “Hừ” một tiếng, hỏi: “Tướng quân đại nhân nghĩ như thế nào?”

“Cái gì? Nghĩ cái gì...” Hứa Hải Phong nhất thời thất thần, nhưng thấy ánh mắt như tự giận tự xấu hổ của nàng, lại càng khó thể kìm chế, liền tiến lên trước mặt đưa tay ôm lấy nàng.

Lâm Uyển Nhân không chút kinh hoảng, cũng không trốn tránh, chỉ là có chút mỉm cười nhìn hắn, cặp mắt sáng ngời phảng phất như một dòng suối trong rót vào trong lòng Hứa Hải Phong, hắn phiên nhiên tỉnh ngộ, hai tay đang giơ ra giữa không trung chợt vòng lại, đưa lên gãi đầu mình, sờ sờ đầu hậm hực nói: “Nàng nói thế nào thì làm như thế được rồi, còn phải hỏi ta sao?”

Nhìn biểu hiện của hắn, Lâm Uyển Nhân lo lắng thở dài, lại lặp lại một lần, nói đến Hứa Hải Phong cuống quýt gật đầu, cuối cùng mới nói: “Thiếp thân lúc ở Thổ Phiên, đã nghe nói Đại Hán có tứ đại gia tộc, đều là quyền thế thông thiên, nếu tướng quân có thể phụ thuộc vào một nơi, lại có thể bảo trụ bình an.”

Trong lòng Hứa Hải Phong vừa động, lập tức nghĩ tới Phương Hướng Minh. Vị huynh trưởng này lai lịch địa vị cũng không phải chuyện đùa, tại Phương, Đường nhị gia đều có địa vị. Mà quan hệ của mình và Phương Hướng Minh vị Lâm đại tiểu thư này hiểu quá rõ ràng, nàng nói như vậy đại ý chính là mình nên nhanh chạy lên kinh đi bái phỏng Phương gia, tìm một chỗ dựa, ngày sau làm việc phương tiện.

“Được, ta ở nơi này an bài một chút, nhanh chóng chạy tới kinh sư.” Hứa Hải Phong tuy rất muốn đoàn tụ cùng người nhà, nhưng rõ ràng sự việc có nặng có nhẹ, có nhanh có chậm, việc này làm càng sớm càng tốt.

Lâm Uyển Nhân cười tán thưởng, cúi đầu, lấy ra một quyển sách, lật ra một tờ, vươn ngón tay ngọc, cầm lên một viên cờ trắng trên bàn, dựa theo trong sách đặt lên bàn cờ, tự hỏi một lát, lại đặt lên một viên cờ đen, như thế lúc nhanh lúc chậm, chỉ một lúc sau trên bàn cờ đã bày quân cờ đầy ắp.

Đối với đạo chơi cờ, Hứa Hải Phong chỉ có thể được xưng là nhập môn mà thôi, nhưng tu vi của Lâm Uyển Nhân có thể được xưng là tiêu chuẩn quốc thủ, Hứa Hải Phong căn bản là nhìn không ra bố cục bên trong. Chỉ là hắn cũng không để ý, đứng bên cạnh Lâm đại mỹ nhân, nhìn nàng ngưng mày khổ tư, khi thì cười tươi như hoa nở, đúng là hoàn toàn chìm đắm, không để ý tới ngoại vật, hắn cứ như thế dùng đôi mắt tặc mê mãi ngắm nhìn dung nhan như ngọc của Lâm đại mỹ nhân, cảm giác vô cùng vui sướng.

Rốt cục, bàn cờ đã xong, Lâm Uyển Nhân vặn vòng eo uể oải một chút, đột nhiên nhìn thấy Hứa Hải Phong còn đang đứng bên người, chỉ nhìn hắn đã biết không có ý nghĩ gì tốt. Gương mặt nàng đỏ lên, gắt giọng: “Sao ngài còn chưa đi?”

Hứa Hải Phong bình tĩnh, vội vàng nói: “Cũng nên đi, cũng nên đi.” Nói xong, khua chân muốn chạy đi.

“Chậm đã.”

Hứa Hải Phong giật mình, bật xoay người nói: “Cái gì?”

Lâm Uyển Nhân đưa quyển cờ phổ trên tay tới, nói: “Ngài giúp ta trả lại Thục Phân đại tẩu, nghĩ không ra ở tại địa phương nhỏ xíu này dĩ nhiên còn có người tài hoa như thế. Trước kia thiếp thân đúng là xem thường người trong thiên hạ, nguyên lai vùng đồng quê cũng có kỳ nhân dị sĩ.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, kỳ quái cầm lấy cờ phổ, cáo từ đi ra. Trong trí nhớ của hắn, đại tẩu đúng là thích chơi cờ, đây là do phụ thân nàng lúc còn làm thầy dạy học bồi dưỡng mà ra. Chỉ là hai cha con họ chỉ là sở thích, nhưng không hề có thiên phú gì về phương diện này, chỉ có thể nói là như nhau mà thôi. Nhưng Lâm Uyển Nhân thì khác, cầm kỳ thi họa của nàng thuộc hạng danh gia, ở phần nào cũng có tài nghệ cực cao, chỉ bằng cha con họ Hồng vốn xách giày cho nàng cũng không xứng, lại làm sao đi khen ngược lại họ đây.

Hứa Hải Phong vừa đi, Uyển Linh liền theo cửa hông đi ra, thu thập dọn phòng, nhìn Lâm Uyển Nhân đang nằm trên giường cười nói: “Tiểu thư thật lợi hại, ngay cả đại danh鼎鼎鼎鼎 Hắc Kỳ quân thống lĩnh đều bị tiểu thư sai phách xoay quanh.”

Lâm Uyển Nhân trừng mắt nhìn nàng, nhưng ba nàng tình như tỷ muội, làm sao cũng không thể hung dữ, gương mặt giận dữ chưa đến một khắc đã tan rã, nàng đưa tay nâng cằm nghiêng người tựa vào mép giường, trong lòng suy nghĩ, cùng hấn ở chung đã hơn tháng, nhưng ta lại không cách nào chứng kiến được trên người hấn có chỗ nào đặc biệt, thật sự là kỳ quái, hấn đến tột cùng có tài năng gì, dĩ nhiên có thể làm cho đông đảo anh hùng hào kiệt cúi đầu nghe lệnh.

Uyển Linh quét dọn xong, nhìn thấy Lâm Uyển Nhân ngơ ngác ngồi trên giường, cũng không biết đang tự hỏi chuyện gì, chế nhạo nói: “ Tiểu thư tại sao buồn bã không vui, có phải là đột nhiên tưởng niệm Hứa tướng quân?”

“ Ba hoa...” Lâm Uyển Nhân liếc nàng một cái, chỉ là nghĩ đến thân thể cùng tình cảnh hiện tại của mình, lại có chút bi thương, Hứa Hải Phong kia tuy là không đủ hoàn mỹ, nhưng đúng thật là tay cầm quyền to, lại mê luyến mình như thế, có lẽ có thể thật sự trở thành chỗ dựa ngày sau của mình, vậy mình có còn nên tiếp tục kéo dài nữa hay không?

39. Chương 39: Người Điên

Cơm trưa hôm nay mới thật sự là gia đình đoàn viên, mà ngay cả Hứa Hải Thiên đang bị thương nặng cũng nằm trên cang đi ra. Hôm qua hấn thoát khỏi lao tù, tâm tình dị thường kích động, hết thấy những việc này phẳng phất như là trong mộng. Trải qua một đêm chữa trị, lại có Hồng Thục Phân một bên hầu hạ, rốt cục tin tưởng chính mình đã bình an vô sự. Thời khắc này nắm tay đệ đệ, nặng nề nói: “ Cảm ơn.”

Mũi Hứa Hải Phong đau xót, nức nở nói: “ Ca, đều do tiểu đệ tới chậm, hại huynh chịu khổ.”

Hai huynh đệ hàn huyên một lát, Lâm Uyển Nhân cũng mang theo hai tỷ nữ đi ra, nàng cấp mặt mũi cho Hứa Hải Phong, lấy thân phận con dâu bá kiến cha mẹ chồng, xem dung mạo cùng sự thông tuệ của nàng làm cho hai lão nhân gia vui đến không khép nổi miệng, cứ vậy ăn cơm suốt một giờ mới tan bữa.

Hứa Hải Phong trước tiên cha mẹ rời đi, đưa Lâm đại mỹ nhân về phòng ngủ, đi tới trong phòng huynh trưởng, nhìn thấy hai vị đại phu đang xoa bóp cho đại ca. Nguyên lai Hứa Hải Phong sau khi diệt cả nhà Trương gia, hung danh của hấn như có cánh truyền khắp Thương Châu thành, hai vị đại phu đều là người Thương Châu, tự nhiên biết được rõ ràng, sợ vị hung thần ác phách sẽ nhớ kỹ tới mình, vì vậy không tiếc sức lực tận tâm cứu trị cho Hứa Hải Thiên, chỉ là hy vọng hấn sớm ngày khôi phục, mà bọn họ cũng sớm ngày thoát ly biển khổ.

Thuận miệng hàn huyên vài câu với huynh trưởng, Hứa Hải Phong lấy ra quyền cờ phổ do Lâm Uyển Nhân giao cho, đưa cho Hồng Thục Phân đang đứng một bên, nói: “ Đại tẩu, đây là Uyển Nhân nhờ ta trả lại cho tẩu.”

Hồng Thục Phân cầm lấy, kinh ngạc nói: “ Đệ muội xem nhanh như vậy sao? Thật không hổ là một nữ tử đa tài đa nghệ a.”

Hứa Hải Phong cười nói: “ Đại tẩu, tẩu cũng đừng quá khen ngợi nàng, nàng nói tẩu mới là cao thủ chân chính đó, chỉ bằng vào cờ phổ này, làm cho nàng tự thẹn không bằng.”

Hồng Thục Phân đỏ mặt, nói: “ Thúc thúc hiểu lầm, quyền cờ phổ này không phải của ta.”

“ Nguyên lai là có cao nhân khác a, chẳng lẽ là lệnh tôn sao?” Hứa Hải Phong hỏi tới.

Hồng Thục Phân lắc đầu nói: “ Cũng không phải gia phụ.”

Hứa Hải Phong nhượng mày, cố ý nói: “ Vậy thứ cho tiểu đệ không biết, ta nhớ kỹ tài chơi cờ trong thôn giới nhất hấn là lệnh tôn, chẳng lẽ còn có người giỏi hơn sao?”

Hồng Thục Phân xấu hổ cười, nàng biết khả năng của cha mình, tự nhiên không dám sùng bái quá phận, nếu không sẽ biến thành tự mình khen mình, nhưng muốn nàng thừa nhận cha mình không giỏi cờ nghệ thì nàng cũng không thể nói ra miệng, vội vàng nói sang chuyện khác: “ Đại khái là nửa năm trước, trong thôn đi tới một vị thanh niên nghèo khổ hướng người xin cơm, quần áo của hấn cổ quái, lại dùng ngữ âm của xứ ngoài, gia phụ thấy hấn đáng thương, nên thu giữ lại vài ngày. Không nghĩ tới người này có được một bộ cờ nghệ, gia phụ lại đam mê, hai người biến thành anh em kết nghĩa. Chẳng qua sau khi người này biết được

khẩu âm nơi này, liền vẫn luôn nói ra những lời kỳ quái, mà ngay cả gia phụ cũng nghĩ là người này thần trí không rõ, nói năng lung tung, hiện tại người trong thôn đều gọi hắn là người điên.”

“ Nói lung tung?” Hứa Hải Phong bị nàng làm vô cùng hiểu kỳ, dò hỏi: “ Là lời gì?”

Hồng Thục Phân cười khổ nói: “ Người này nói cái gì mà hắn không phải là người của triều đại này, mà là đến từ một địa phương rất xa, nơi đó khác hẳn nơi này, còn nói là trên bầu trời có con chim sắt biết bay, trên mặt đất có con ngựa sắt biết chạy, hai người ở cách xa nhau ngàn dặm cũng có thể không cần nhìn thấy nhau mà nói chuyện, đủ chuyện như thế, thật làm cho người ta khó có thể tin.”

Hứa Hải Phong cũng nghe thật kỳ diệu khó hiểu, đồng ý nói: “ Quả thật như thế, người này nói năng lung tung, xác định là có lòng không tốt, để cho ta đi giáo huấn hắn một chút.”

Hồng Thục Phân lắc đầu nói: “ Người này mạng sống không còn bao lâu, thật cũng không cần để ý tới.”

“ Di, vì sao vậy?”

“ Mấy ngày trước, người này đột nhiên bệnh nặng, sốt cao không lui, gia phụ có thỉnh danh gia chẩn trị, cũng không có hiệu quả, không thể làm gì khác hơn là nghe theo mệnh trời, hôm nay bệnh đã rất nặng, chỉ đáng tiếc một thân cớ nghề của hắn a.”

Hứa Hải Phong nghe xong trong lòng do dự, nhưng vẫn hỏi nơi ở của người kia, dẫn người đi tới. Người này tự xưng họ Tương, ngụ tại một gian nhà cỏ cuối cùng ở phía tây thôn, hắn vốn không có đồng nào trong người, gian nhà cỏ này là do cha của Hồng Thục Phân nhường cho hắn, dùng để che mưa che gió.

Đi tới tây thôn, cũng không cần tìm kiếm, liền nhìn thấy gian nhà cỏ đơn sơ. Hứa Hải Phong đẩy cửa đi vào, bên trong bài biện cực kỳ đơn giản, ngoại trừ một cái giường, một cái bàn bị hư, mấy cái ghế cũ, cũng không còn vật gì khác. Lúc này, ở trên giường có một người nằm co ro héo rút, mặt xoay vào tường, trên người đắp một tấm mền dày.

Hứa Hải Phong tiến lên đưa tay sờ thử, trong lòng cả kinh, trán của người này nóng hừng hực đến phát sợ, lật thân thể hắn ngửa ra, chỉ thấy gương mặt đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp đứt quãng, như có như không. Thử lắc vài cái, cũng không hề phản ứng, với bộ dáng nửa sống nửa chết này, trách không được Hồng Thục Phân nói hắn không còn hy vọng gì khang phục.

Nếu người này đã bước một chân vào quỷ môn quan, Hứa Hải Phong cũng không còn nhiều cổ kị, hắn lấy ra hồ lô rượu tùy thân đưa cho Lâm Trường Không, để hắn giúp người này uống vào. Người này hôn mê bất tỉnh, Lâm Trường Không phải tốn hao sức lực một phen mới thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Sau một lúc lâu, hô hấp của người này từ từ vững vàng, hai hàng lông mày đang nhíu chặt cũng đã giãn ra. Hứa Hải Phong biết đó là dấu hiệu của huyết tửu, trong lòng vui mừng, hôm nay hắn mới xác định nguyên lai huyết tửu cũng có hiệu quả chữa bệnh nặng.

Do Hứa Hải Phong chỉ huy, Lâm Trường Không công người này lên lưng đưa tới trong quân doanh bên ngoài thôn. Hứa Hải Phong xem sắc trời còn sớm, nên cũng đi theo. Tới quân doanh, nhìn quân sĩ đang thao luyện, nhóm người này không hổ là từ mười vạn hàng binh lựa chọn đi ra, là những phần tử tinh anh, ngắn ngủn chỉ một tháng, lực chiến đấu đã đạt được trạng thái cao nhất. Những thân vệ quân bản thân có võ công thì càng lợi hại, đặc biệt khả năng phối hợp lẫn nhau lại càng chưa từng có, mà ngay cả An Đức Lão tam huynh đệ cũng không cách nào lao ra khỏi vòng vây của hơn trăm người này.

Qua hơn một giờ, Lâm Trường Không trở về bẩm báo người này đã tỉnh táo lại, Hứa Hải Phong theo hắn đi tới một tòa doanh trướng bên trong, liếc mắt nhìn thấy người điên họ Tương đang ngồi trên ghế.

Cùng hắn nhìn nhau, Hứa Hải Phong giật mình ngăn ra. Trong mắt người điên họ Tương này tuy cũng có màu hồng quý dị, nhưng đôi mắt hắn lại linh động hữu thần, không có chút nào sự ngây dại của huyết tửu chiến sĩ. Tình huống như vậy Hứa Hải Phong chỉ là nhìn thấy qua ở hai người, đó chính là Triệt Biệt cùng Tần Dũng. Chẳng lẽ vận khí mình tốt như vậy, dĩ nhiên lại làm cho hắn phát hiện được một huyết tửu chiến sĩ phát triển hay sao.

“ Người tên là gì?” Hứa Hải Phong cẩn thận hỏi, sợ mình cảm giác sai lầm.

“ Tại hạ Tương Hồng Vĩ, đa tạ ân cứu mạng của các hạ.” Tương Hồng Vĩ chấp tay cảm ơn.

Hứa Hải Phong nghi hoặc gãi đầu, với kinh nghiệm của hắn tự nhiên có thể thấy được người này đúng là uống qua huyết tửu, chỉ là thái độ hắn không thuận không kháng, có vẻ tiêu sái tự nhiên, làm Hứa Hải Phong không dám xác định đã xảy ra chuyện gì.

“ Không biết Tương huynh đến từ phương nào?” Hứa Hải Phong nghĩ tới đánh giá của đại tẩu đối với hắn, trong lòng tò mò hỏi.

Tương Hồng Vĩ từ từ nói: “ Tại hạ đến từ Bắc Kinh.”

“ Bắc Kinh? Nguyên lai huynh đến từ Bắc Kinh a, thật sự là địa phương tốt, ngưỡng mộ đã lâu.” Hứa Hải Phong ha ha cười nói, trời mới biết Bắc Kinh ở nơi nào, chẳng qua trong thiên hạ có nhiều địa danh như vậy thì mặc cho ai cũng không có khả năng biết được toàn bộ, khen vài câu luôn không hề sai.

“ Tại hạ nói Bắc Kinh, cũng không tồn tại trên thế giới này.” Tương Hồng Vĩ đột nhiên mở miệng nói.

Hứa Hải Phong sửng sốt, đây gọi là nói cái gì? Như thế nào nghe không hiểu, hắn nhẫn tính tình, tiếp tục hỏi, chốc lát sau, Hứa Hải Phong đã chiếm được toàn bộ đáp án mình muốn biết. Chỉ là đáp án này quá mức không tưởng tượng nổi, toàn bộ tinh thần Hứa Hải Phong chăm chú, cũng bắt quá chỉ hiểu được bốn, năm thành, còn lại giống như được nghe chuyện thần thoại nửa đêm.

Người điên họ Tương này nói hắn đến từ một thế giới khác, một lần tiến vào núi sâu, bị lạc phương hướng, đợi lúc đi ra được, đã không hiểu vì sao kỳ diệu đi về thời cổ đại. Ngoại trừ việc đó ra, hắn còn giới thiệu, hắn từng học qua nhiều thứ, tuy nhiên đại đa số đều đã quên mất, nhưng có một vài thứ có chỗ tốt lớn lao cho quân sĩ của thời đại binh khí lạnh.

Hứa Hải Phong biết, phàm là người uống qua huyết tửu sẽ không bao giờ nói dối với chính mình, cho nên những lời người điên họ Tương nói đều là sự thật, mà nghe hắn miêu tả thế giới kia, lại càng làm cho người ta dị thường hứng thú. Nếu nơi đó thật có thể chế tạo ra những thứ Tương Hồng Vĩ đã nói, thì cái gì là khoa học kỹ thuật cũng đã cao không thể tưởng tượng.

Cùng hắn nói chuyện một lát, Hứa Hải Phong càng thêm khẳng định người này không giống người thường. Thái độ của hắn tuy cung kính, nhưng không phải là một cỗ máy giết người không chủ kiến. Vậy là một huyết tửu chiến sĩ hoàn toàn có được trí lực tự chủ đã rất cực sinh ra. Chỉ là không biết Tương Hồng Vĩ này tinh thông cái gì, Tần Dũng thì có được một thân mình đồng da sắt với khí lực vô địch, tài bắn cung của Triết Biệt thiên hạ vô song, còn Tương Hồng Vĩ này nhất định phải có thứ gì đó siêu cường hạng nhất hơn người thường, là thứ có thể độc bộ thiên hạ.

Còn có một điểm, Tương Hồng Vĩ có điều khác hắn với Tần Dũng cùng Triết Biệt, đầu óc của hắn thập phần linh hoạt, đối với chính mình cũng không phải thập phần cung thuận, nếu không phải trong mắt hắn có một tia hồng sắc quỷ dị chứng minh hắn đúng là huyết tửu chiến sĩ, Hứa Hải Phong quả thật không dám tin tưởng hắn từng dùng qua huyết tửu.

40. Chương 40 : Quân Sư

Ở lại Hứa gia thôn năm ngày, Hứa Hải Phong cũng không thể quan tâm việc cha mẹ huynh tẩu giữ lại, liền dẫn đại đội nhân mã tiếp tục lên kinh. Lần này đồng hành lại thêm một nhân vật trung tâm – Tương Khổng Minh.

Tương Khổng Minh chính là người điên họ Tương tên Tương Hồng Vĩ, trải qua hơn một ngày điều dưỡng, hắn chẳng những hoàn toàn khôi phục, hơn nữa nhờ huyết tửu không ngừng kích thích, những gì hắn tính thông cũng từ từ hiển lộ ra. Hắn cũng không có vũ lực cùng thể phách hơn người, nhưng trí tuệ của hắn cao tới mức làm người ta phải sợ hãi khi nghe nói. Đã gặp qua là không quên được cũng chỉ là chuyện nhỏ, bản lãnh lớn nhất của hắn chính là học thức phong phú, vô luận nhìn thấy cái gì đều có thể chỉ ra được khuyết điểm bên trong, lại có thể xuất ra phương án giải quyết, tựa hồ trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó được hắn.

Từ sau khi biết được thân phận tướng quân của Hứa Hải Phong, hắn liền tự chủ trương sửa lại tên gọi, tự xưng Tương Khổng Minh, hơn nữa còn sai người làm một cây quạt lông màu trắng, cả ngày cầm trên tay,

thỉnh thoảng còn phe phẩy vài cái. Nghe câu hỏi của Hứa Hải Phong, hần hưng phấn nói ở thế giới trước kia giấc mộng của hần chính là trở thành một vị quân sư như Gia Cát Khổng Minh, hiện tại trời cao nếu đã cho hần cơ hội này, liền tuyệt đối không thể bỏ qua. Hứa Hải Phong tuy không biết Gia Cát Khổng Minh là một nhân vật như thế nào đáng giá cho hần sùng bái như thế, nhưng vẫn cho hần được mong muốn, không đi can thiệp.

Vào một ngày, đã đến Hưu Khê, xem lộ trình khoảng thêm hai ngày có thể tới kinh sư. Hứa Hải Phong hạ lệnh đóng quân hạ trại, đợi hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, hần liền đến doanh trường quân sư đi gặp Tương Khổng Minh. Dưới sự yêu cầu của hần, Hứa Hải Phong cho hần làm quân sư của Hắc Kỳ quân, hơn nữa còn đặc biệt mở cho hần một gian lều trại cao cấp, dù sao Hắc Kỳ quân chính là quân đội của hần không ai dám cãi lời, tùy tiện hần gây sức ép đến thế nào cũng không ai đến tranh luận. Từ đó về sau, mỗi ngày sau khi đội ngũ dừng trại nghỉ ngơi, Hứa Hải Phong đều đi tới lều trại của hần, nghe hần giảng giải binh pháp, học vấn về vũ khí hành quân, cũng rất có thu hoạch.

Mang theo thân vệ quân đi dò xét một lần, không có địa phương gì đáng giá chú ý, nhìn thấy doanh trường quân sư đã làm xong, liền vén màn đi vào.

Vừa mới đi vào, liền nhìn thấy Tương Khổng Minh đang thở ngắn than dài, gương mặt không chút cam lòng. Hứa Hải Phong kinh ngạc nói: “ Quân sư sao vậy? Thở ngắn than dài, chẳng lẽ có người bất kính đối với người?” Tương Khổng Minh này không giống người thường, tuy đều là huyết tủy chiến sĩ, nhưng hần có năng lực độc lập tự chủ rất mạnh, Hứa Hải Phong khi nói chuyện với hần cũng rất khách khí, so với việc đối đãi với những người khác hoàn toàn khác hần.

Tương Khổng Minh nhìn thấy Hứa Hải Phong, vội vàng đứng lên, khom người nói: “ Nguyên lai là chủ công giá lâm, mời ngồi.” Tương Khổng Minh không muốn gọi Hứa Hải Phong là tướng quân, mà là cố ý xưng hô hần là chủ công, đối với việc nhỏ này Hứa Hải Phong cũng đành nghe theo.

“ Không cần phải khách khí, quân sư cũng ngồi đi.” Hứa Hải Phong khiêm nhượng một câu, lại hỏi: “ Không biết quân sư có gì bất mãn?”

Tương Khổng Minh cũng không khách khí, thoải mái đặt mộng ngồi xuống, nói: “ Học sinh cũng không có chỗ nào bất mãn, mà là đột nhiên nghĩ đến chuyện kiếp trước.”

Hứa Hải Phong biết hần ý nói chính là thế giới thế kỷ hai mươi mốt, tuy thế giới đó hần cũng chưa gặp qua, nhưng nghe Tương Khổng Minh hình dung, cũng tràn ngập mong chờ, hỏi: “ Quân sư là nhớ tới cố nhân sao?”

“ Cũng không phải, cũng không phải.” Tương Khổng Minh lắc đầu, nói: “ Mấy ngày hôm nay, mỗi ngày học sinh đều nhớ tới những quyển sách đã từng đọc qua trước kia, nếu ở kiếp trước có được bản lãnh đọc qua không quên, làm sao lại thân phận cả đời mờ nhạt như thế.”

“ Nga, nguyên lai như thế.” Hứa Hải Phong biết ý tứ của hần, căn cứ sự quan sát mấy ngày nay của Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh được huyết tủy kích phát ra tiềm lực cũng không phải ở thể năng, mà là trí lực. Dựa theo cách nói của Tương Khổng Minh, mỗi ngày hần đều nhớ lại một sự tình của kiếp trước, loại trí nhớ này cũng không phải là trống rỗng mà có. Mỗi lần uống xong một lần huyết tủy, Tương Khổng Minh có thể nhớ lại từng đoạn thời gian kể cả từng giây phút về những chuyện mình đã làm qua, thậm chí ngay cả báo chí chỉ cần liếc mắt lướt qua cũng có thể ngâm nga mà không thiếu một chữ.

Hơn nữa những đoạn thời gian như vậy luôn từng bước tăng trưởng, từ ngày đầu tiên bắt đầu, đến bây giờ mỗi lần uống huyết tủy là có được trí nhớ suốt một năm ngày trước. Nếu lại qua một đoạn thời gian, chỉ sợ Tương Khổng Minh ngay cả chuyện thời sơ sinh cũng có thể nhớ ra.

“ Kiếp trước học sinh cũng thật vui vẻ, thích nhất là đọc những quyển sách ngạc nhiên cổ quái. Sau miễn cưỡng thì vào một trường đại học tam lưu, sau khi tốt nghiệp lại làm việc ở thư viện, suốt ba mươi năm, đọc qua sách vở hằng hà sa số. Nhưng tư chất giới hạn, đại khái chỉ xem qua lập tức quên đi, hôm nay trời ban thần thông, dĩ nhiên để cho ta hoàn toàn nhớ lại hết, khi hồi tưởng lại, phảng phất như tầng tầng hồi ức trải qua trước mắt, thật sự là kỳ tích.” Tương Khổng Minh cảm khái nói.

Nếu đổi lại là người khác, Hứa Hải Phong nhất định sẽ cười hần bịa đặt, phải biết rằng, sách vở trên thế giới này là vật trân quý ra sao, dân chúng bình thường căn bản là khó gặp, dựa theo cách nói của Tương

Khổng Minh, ít nhất hẳn đã xem qua hơn hai mươi vạn quyển sách, chỉ sợ tất cả những bộ sách trên thế giới này có tập trung cùng một chỗ, có đủ số lượng như thế hay không còn không biết chắc, đừng nói tới việc đem toàn bộ sưu tập tới, thì cần phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực mới làm nổi, điều này căn bản là chuyện không có khả năng.

Nhưng Tương Khổng Minh không phải là người của thế giới này, vậy lời hắn nói cũng chưa chắc là dối trá. Chỉ cần nghĩ tới người này có thể xem được nhiều sách như thế, tạm thời đừng bàn về chất lượng, cũng đã đủ làm cho da đầu người ta tê dại. Huống chi hắn nhờ huyết tửu trợ giúp, có thể nhớ lại toàn bộ nội dung trong đó, người này quả thực chính là điển hình của một quyển bách khoa toàn thư, trách không được hắn biểu hiện sự xuất chúng như thế, quả thực chính là không chỗ nào không thể.

“Đó là do tiên sinh phúc duyên thâm hậu, trời ban thần tích.” Hứa Hải Phong mỉm cười nói.

“Không.” Tương Khổng Minh uống ngụm trà, lộ ra ánh mắt say mê, chậm rãi nói: “Mấy ngày nay học sinh cẩn thận suy nghĩ, trong máu của chủ công phải có thành phần đặc thù nào đó, có thể thay đổi thân thể người khác, kích phát năng lực tiềm ẩn trong cơ thể con người, chỉ là hiệu quả cụ thể, phải tùy người mà có. Học sinh bệnh nặng trong người, vốn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng được uống huyết tửu của chủ công ban cho, ngược lại gặp họa được phúc. Cuối cùng, cũng còn là chủ công ban ân, ân đức này học sinh vĩnh viễn không dám quên, ngày sau đem hết toàn lực phụ tá chủ công, giúp chủ công thành tựu đại nghiệp.”

“Như vậy thật đa tạ quân sư.” Tuy Hứa Hải Phong vốn nghe không hiểu ý tứ nửa đoạn đầu của Tương Khổng Minh, nhưng đối với việc hắn tuyên thệ thuần phục thì hiểu được rõ ràng.

“Chủ công không cần phải khách khí, học sinh có một chuyện cần trình bày, còn thỉnh chủ công khổ công một chuyện.” Tương Khổng Minh hơi khom người nói.

“Quân sư cứ việc phân phó.”

Tương Khổng Minh phe phẩy nhẹ chiếc quạt, nhìn hắn lúc này thật ung dung tao nhã, có vài phần phiêu nhiên nhợt nhạt: “Tướng lĩnh bộ đội phụng mệnh nhập kinh, đó là chuyện rất bình thường. Chỉ là chủ công có từng nghĩ tới, lại có bao nhiêu người có thể suất lĩnh toàn bộ quân mã nhập kinh chưa.”

“Ân...” Trong lòng Hứa Hải Phong cả kinh, vấn đề này thật đúng là hắn chưa bao giờ nghĩ tới. Dựa theo lệ thường, tướng lĩnh phụng mệnh nhập kinh, nhiều nhất chỉ có thể dẫn theo thân vệ quân của chính mình, cũng chưa bao giờ được nghe qua có vị tướng quân nào suất lĩnh toàn bộ đội ngũ nhập kinh cả. Nhưng mình lại có đặc thù như thế, chẳng lẽ có điều gì ám muội hay sao. Chỉ là mệnh lệnh suất binh vào kinh này, cũng chính do Phương Hướng Minh bất bái chi giao của mình nhấn nhủ, nếu nói hắn muốn hãm hại mình, sợ là không có khả năng. Bằng vào năng lực của Phương gia tại quân bộ, tướng muốn vu cáo cho một thiên tướng nho nhỏ, điều đó thật dễ như trở bàn tay, cần gì phải phí công lớn như thế.

“Chủ công cũng không cần lo lắng, kỳ thật việc này cũng không phải không có tiền lệ.” Tương Khổng Minh lại ném ra một câu nói.

Hứa Hải Phong ngẩn ra, thâm nghĩ nếu đã có tiền lệ, vậy người còn cần gì phải làm ta sợ hãi.

Tương Khổng Minh thời khắc này trí lực rất cao, chỉ bằng khả năng nhìn mặt đoán ý cũng đã biết Hứa Hải Phong bất mãn trong lòng, hắn mỉm cười nói: “Theo sách sử ghi lại, tướng suất binh vào kinh chỉ có hai loại tình huống, một là trừ gian, hai là cần vương.”

“Trừ gian? Cần vương?” Hứa Hải Phong khó hiểu hỏi.

Tương Khổng Minh nghiêm mặt nói: “Không sai, trừ gian chính là do có loạn thần tặc tử dâm loạn triều cương, mà binh quyền trong kinh thành lại bị nắm giữ trong tay gian thần, hoàng đế hạ chỉ, lệnh tướng lĩnh nắm binh quyền suất binh bắt giặc. Còn về phần cần vương, đó là do có phản binh hoặc quân đội ngoại tộc vây khốn kinh đô, trong thành binh lực không đủ, chỉ đành cố thủ đợi viện quân, hoàng đế hạ chỉ lệnh cho tướng lĩnh các nơi suất binh nhập kinh cứu giá.”

Hứa Hải Phong chợt hiểu ra, nói: “Nguyên lai như thế, vậy chúng ta...Kỳ quái, chúng ta lại thuộc vào tình huống nào a?” Trong lòng hắn phân tích hình thức trước mắt, cần vương, đó là không cần nói ra, tựa hồ

trong quân tình không hề biểu hiện ra tại kinh đô có nguy cơ gì. Mà trừ gian sao, rốt cục ai là gian thần, vấn đề này tựa hồ không phải là một thiên tướng nho nhỏ như hần có thể quản được.

“ Cũng không phải.” Tương Khổng Minh đạm nhiên đáp.

“ Cũng không phải?” Hứa Hải Phong vừa mới uống một ngụm trà, thiếu chút nữa đã phun trở ra: “ Không phải người nói chỉ có hai loại tình huống sao?”

“ Nghe nói ba tháng sau chính là thọ thần của Hung Nô vương Mạo Đồn Đan Vu, hần mời sứ thần các quốc đi tới thượng kinh chúc thọ, thật sự có việc này hay không?” Tương Khổng Minh đột nhiên hỏi.

“ Đúng vậy, việc này thiên hạ đều biết.” Hứa Hải Phong đối với việc Tương Khổng Minh có thói quen tùy ý thay đổi đề tài nói chuyện quả thật cực kỳ không thích ứng, chẳng lẽ chúc thọ Đan Vu có liên quan gì tới việc mình suất binh nhập kinh hay sao, chẳng lẽ là Đan Vu muốn phát binh tấn công Đại Hán, mà Hán Hiến Đế lại tiên tri biết trước, biết kinh thành gặp nguy, dự liệu gọi mình nhập kinh trước. Nếu thật sự là như thế, việc này cũng thật là quá mức tưởng tượng.

Tương Khổng Minh cười nói: “ Chủ nhân không cần suy đoán, học sinh muốn mời chủ công đi hỏi một người, sẽ có thể giải đáp vấn đề này.”

“ Hỏi ai?” Hứa Hải Phong hỏi tới.

“ Lâm Uyển Nhân.” Tương Khổng Minh buông chén ngọc đang đùa nghịch trên tay, nói với Hứa Hải Phong: “ Còn thỉnh chủ công nói dùm Lâm tiểu thư một tiếng, học sinh đã quyết định cuộc đời này truy tùy chủ công.”

Hứa Hải Phong nghi hoặc khó hiểu, gương mặt khốn hoặc, hỏi: “ Chẳng lẽ có liên quan tới việc quân sự truy tùy ta hay sao?”

“ Không quan hệ tới việc này, đây chỉ là thêm một con ngựa, có lẽ có thể giúp cho chủ công sớm ngày được đền bù tâm nguyện.” Tương Khổng Minh lại nở nụ cười, chỉ là Hứa Hải Phong nhìn thấy thế nào cũng cảm giác được trong nụ cười của hần có chút ám muội.

Biết không thể hỏi thêm hần được gì nữa, vị Tương Khổng Minh này từ sau khi đổi tên, làm việc liền trở nên ngạc nhiên cổ quái, nhưng mà sự thật chứng minh, vô luận hần làm ra điều gì kinh thế hãi tục, kết quả cuối cùng thủy chung vẫn là tốt nhất. Điều này cũng làm cho Hứa Hải Phong dần dần dưỡng thành thói quen y kế làm việc, mà không hề đuổi theo truy cứu nguyên do bên trong. Dù sao vô luận như thế nào, Tương Khổng Minh cũng không bao giờ thương tổn đến ích lợi của chính mình.

41. Chương 41 : Khuyên Răn

Mới vừa đi tới trước cửa, chỉ nghe tiếng Nhân Linh thanh thúy kêu lên: “ Tướng quân cuối cùng đã tới, tiểu thư đang chờ đến mỏi mắt rồi kia.”

Trong lòng Hứa Hải Phong hẫng xuống, thầm nghĩ không tốt, mấy ngày nay từ khi Tương Khổng Minh hỏi phục trí nhớ, rất nhiều lời hay tuyệt thế không ngừng từ trong miệng hần tuôn ra, cái gì là ngũ ngôn tuyệt cú, thất ngôn thi luật gì đó, quả thực chính là tiện tay nhặt ra, không chút nào lao lực. Hứa Hải Phong đi theo phía sau, mỗi ngày cũng học được một lời nửa chữ, sau đó lại đến chỗ Lâm đại tiểu thư ngâm nga, lập tức chiếm được lời tán thưởng của đại tiểu thư, thái độ đối với hần đã có đại chuyển biến đến hơn một trăm tám mươi độ, ngẫu nhiên cũng sẽ chủ động cùng hần thân thiết một chút, làm cho Hứa Hải Phong hưng phấn không thôi.

Từ doanh trường của quân sự lại chạy tới chỗ Lâm đại tiểu thư để lấy lòng, đã thành lệ thường mấy ngày nay, không nghĩ tới hôm nay nói chuyện với Tương Khổng Minh xong, trong lòng chấn động, liền quên việc này, đợi lát nữa phải dùng thứ gì đi ứng đối với Lâm Uyển Nhân đây.

Tuy trong lòng không yên, nhưng hần vẫn đi theo Nhân Linh vào trong lều trại.

Một chậu than nho nhỏ tản ra làn khói nhu hòa, khiến cho bên trong lều ấm áp như mùa xuân, Lâm Uyển Nhân mặc một bộ quần áo màu xanh biếc, lớp áo ngoài màu vàng nhạt phủ trên đầu vai thật khéo léo, nhìn

thấy Hứa Hải Phong tiến đến, khẽ cau hai hàng lông mày, trong đôi mắt to tràn ngập vẻ hấp dẫn trí mạng: “Tướng quân đã tới, mời ngài ngồi đi.”

Hứa Hải Phong hít sâu một hơi, tuy hai người bọn họ luôn ở chung, nhưng mỗi lần gặp nàng, Hứa Hải Phong vẫn vì vẻ kiều diễm của nàng mà sợ hãi than thở: “Tiểu thư bên ba đường dài, thật là khổ cực.”

Lâm Uyển Nhân nhẹ lắc đầu, nói: “Thiếp thân ngồi yên trên xe ngựa, làm gì nói tới hai chữ khổ sở. Thật ra tướng quân thống lĩnh toàn quân, bề bộn nhiều việc...”

Hứa Hải Phong cuống quýt khoát tay nói: “Tại hạ từ nhỏ lao lực đã quen, chút việc nhỏ ấy quả thật không tính là gì.” Mắt nhìn vẻ mặt kiều diễm như tiên của Lâm Uyển Nhân, hắn quyết định nói trước: “Lâm tiểu thư, tại hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo một chút, còn mời chỉ điểm nhiều hơn.”

“Mời tướng quân nói.” Lâm Uyển Nhân kỳ quái hỏi, từ sau khi Tương Khổng Minh trở thành quân sư, Hứa Hải Phong cũng không còn hướng Lâm Uyển Nhân lãnh giáo vấn đề gì.

Hứa Hải Phong ho khan một tiếng, khẽ tăng hắng, nói: “Lâm tiểu thư, lần này hoàng thượng hạ chỉ, muốn ta nhập kinh, điều này lẽ ra cũng không có gì, nhưng trong thánh chỉ lại nói muốn ta dẫn Hắc Kỳ quân vào kinh, điểm này thật làm lòng ta khó hiểu.”

Lâm Uyển Nhân kinh ngạc nhìn hắn, nói: “Vậy theo tướng quân là như thế nào?”

Hứa Hải Phong ưỡn ngực, đáp: “Theo sách sử ghi lại, tướng lãnh suất binh vào kinh chỉ có hai loại tình huống, một loại là trừ gian, một loại là cần vương.”

“Trừ gian cũng cần vương sao?” Lâm Uyển Nhân chớp đôi mắt đẹp, cười hỏi.

Hứa Hải Phong gật đầu, nói: “Không sai, trừ gian chính là có loạn thần tặc tử dâm loạn triều cương, mà binh quyền trong kinh thành lại bị nắm giữ trong tay gian thần, hoàng đế hạ chỉ, lệnh tướng lãnh nắm binh quyền suất binh bắt giặc. Về phần cần vương, đó là có phản binh hay ngoại tộc quân đội vây khốn kinh đô, binh lực trong thành không đủ, chỉ có thể cố thủ đợi viện quân, hoàng đế hạ chỉ lệnh tướng lãnh các nơi suất binh nhập kinh cứu giá.”

Nói xong những lời này, Hứa Hải Phong vui vẻ nhìn Lâm đại tiểu thư, hắn đã đem toàn bộ lời của Tương Khổng Minh nói ra một lần.

Lâm Uyển Nhân nhìn Hứa Hải Phong, trong đôi mắt tràn ngập ý cười, nàng thâm ý sâu sắc hỏi: “Tướng quân cao kiến, xin hỏi đây là do một mình tướng quân nghĩ ra sao?”

Nét mặt Hứa Hải Phong đỏ lên, cười khan hai tiếng, nói: “Đây là do cầu đầu quân sư của ta nói, thật làm cho tiểu thư chê cười.”

“Cầu đầu quân sư? Lời này thật là mới mẻ.” Lâm Uyển Nhân nghe hắn nói thật thú vị, vèo một tiếng bật cười.

Những lời này là do Tương Khổng Minh hay dùng để trách mắng những mưu sĩ không đủ tư cách, không nghĩ tới lại bị Hứa Hải Phong vị đại lão bản này lại dùng đến để truy đuổi nữ hài tử.

Lâm Uyển Nhân rót một chén trà xanh cho Hứa Hải Phong, nói: “Hôm nay Đại Hán chiến tích lớn lao, quân lực hùng hậu, thân thể Hán Hiền Đế tạm thời còn cường tráng, trong triều cũng không có ai có thể một tay che trời, cho nên hai điểm này cũng không phải.”

Hứa Hải Phong vỗ đùi, nói: “A, ta cũng là nghĩ như vậy đó. Không bằng thế này, tới kinh thành, ta đi bái phỏng tộc trưởng Phương gia, lại hỏi nguyên nhân tội cùng ra sao.”

Bàn tay châm trà của Lâm Uyển Nhân khẽ run lên, nói: “Tướng quân tựa hồ có nói qua với thiếp thân, lần này thánh chỉ vào kinh là do Phương Hưởng Minh tự tay đưa.”

“Đúng vậy.” Hứa Hải Phong khẳng định như đinh chém sắt: “Đúng là Phương đại ca cấp cho.”

Lâm Uyển Nhân khẽ gật đầu nói: “Phương Hưởng Minh chính là danh gia đệ tử, mà ngài là người mà hắn đang toàn lực mượn hơi, cho nên hẳn tuyệt đối sẽ không hãm hại ngài. Đã như vậy, vì sao tướng quân không giả vờ làm như không biết việc này, hoàn toàn như không biết gì cả đi?”

“ Nàng là muốn ta giả vờ ngốc?” Hứa Hải Phong hoàn toàn hiểu ý.

“ Đúng vậy...” Lâm Uyển Nhân đột nhiên nhướn mày, nói: “ Không ổn, nếu tướng quân muốn báỉ kiến Phương lão gia tử, vậy còn phải cố gắng hỏi cho ra chi tiết mới được.”

Hứa Hải Phong ngạc nhiên nói: “ Như thế nào đột nhiên lại phải nói rõ chi tiết ra chứ?”

Lâm Uyển Nhân cẩn thận đánh giá hần một phen, làm cho hần cả người cũng cảm thấy không thoải mái, sau đó thở dài nói: “ Tính cách của tướng quân thẳng thắn, sợ là không ẩn giấu được tâm sự. Phương lão gia tử là người ra sao, có thể trở thành tộc trưởng của một trong tứ đại gia tộc, vậy cũng không phải là hạng người bình thường. Tướng quân nếu đã không biết cũng thôi đi, nhưng nếu đã biết, vậy khó tránh khỏi trong lòng sẽ có băn khoăn, làm sao có thể giấu diếm qua mặt Phương lão gia tử. Nếu để cho hần âm thầm đoán, không bằng thoải mái nói thẳng ra, sẽ thể hiện trí tuệ khí độ của tướng quân không phải tầm thường.”

Hứa Hải Phong nghe được liên tục gật đầu, nói: “ Tiểu thư nói không sai, tại hạ thụ giáo, vậy xin hỏi tiểu thư, hoàng thượng vì sao phải muốn ta mang binh vào kinh?”

Khuôn mặt Lâm Uyển Nhân đỏ lên, sắc giọng: “ Thiếp thân cũng không phải vạn sự thông, như thế nào lại biết được việc này?”

“ Phải...phải...” Hứa Hải Phong xấu hổ gật đầu nói: “ Thật do tại hạ quá lỗ mãng, đều là do cầu đầu quân sư kia chọc ra họa, hần còn bảo ta đi hỏi tiểu thư, thì sẽ biết nguyên do.”

Trong lòng Lâm Uyển Nhân kỳ lạ, chỉ bằng vào quan hệ giữa nàng cùng Hứa Hải Phong, tự nhiên biết hần đang mắg cầu đầu quân sư là người nào, lại càng biết Tương Khổng Minh này nhìn bề ngoài như điên điên khùng khùng, nhưng trong lời nói ra luôn đúng, trong lòng luôn có mưu kế, thật sự là một nhân vật đại trí giả ngu, người như vậy vì sao lại vô đoán là mình sẽ biết ảo diệu ở trong đó đây?

“ Tướng quân sư đến tốt cùng nói như thế nào với tướng quân, còn thỉnh tướng quân nói rõ dùm cho.” Lâm Uyển Nhân quyết định moi tận gốc rễ, hỏi cho rõ ràng.

Vì vậy Hứa Hải Phong đem những chuyện vừa rồi nói với Tương Khổng Minh toàn bộ nói ra, đương nhiên, việc huyết tửu toàn bộ che giấu xuống, bí mật này tự nhiên không thể tiết lộ. Khi hần nói Tương Khổng Minh đột nhiên nhắc tới Hung Nô vương Đan Vu muốn làm đại thọ sáu mươi, đôi mắt đẹp của Lâm Uyển Nhân trở nên sáng ngời.

“ Nguyên lai như thế, thiếp thân đã hiểu rõ, Tương quân sư tài trí thật cao, thật sự còn hơn thiếp thân gấp trăm lần.”

Hứa Hải Phong bị câu nói không đầu không đuôi của nàng làm hồ đồ, hần dò hỏi: “ Lời này của Lâm tiểu thư có ý tứ gì?”

Lâm Uyển Nhân thần nhiên cười, lập tức xuân sắc tràn cả phòng, nàng khẽ mở miệng, nói: “ Không thể phủ nhận, Hung Nô là cường quốc quân sự đệ nhất đương thời. Vì ranh giới Đại Hán rộng lớn, dân cư lại đông, nên tạm thời có thể phòng thủ làm chủ yếu. Mà đại thọ sáu mươi của Đan Vu tất nhiên sẽ mời các sứ thần các nước đến xem lễ, kỳ thật xem lễ là giả, lập uy mới là thật. Hung Nô kỵ binh uy chấn thiên hạ, tung hoành thảo nguyên hơn trăm năm, chưa gặp được địch thủ. Nếu xem thiên hạ binh chủng, có thể thắng được Hung Nô thiết kỵ dễ dàng, chỉ sợ chỉ có mỗi Hắc Kỳ quân của tướng quân mà thôi. Lần này hoàng thượng hạ chỉ muốn tướng quân suất binh vào kinh, phong quan là giả, mục đích chân thật chính là muốn tướng quân đi sứ Hung Nô, dương danh quốc uy của Đại Hán.”

“ A.” Hứa Hải Phong nghe xong trầm mặc nửa giây, cười khổ nói: “ Bọn họ thật đúng là để mắt tới ta, xem ra việc này thoải thác không xong.”

Lâm Uyển Nhân lắc đầu cười nói: “ Lực chiến đấu của Hắc Kỳ quân là như thế nào, triều đình trăm quan là tận mắt chứng kiến, nếu bọn họ không phải ngại đi ứng phó, mới gọi là kỳ quái đó.”

Hứa Hải Phong trầm tư một trận, đột nhiên bật tiếng cười vang, nói: “ Quả nhiên làm chi, lão tử là binh tới tướng đỡ, nước dâng lấp đất, trời có sụp xuống cũng không sợ.”

“ Tướng quân hào khí can vân, thiếp thân bội phục.” Hai mắt Lâm Uyển Nhân lộ ra vẻ khen ngợi.

Được mỹ nhân khích lệ, Hứa Hải Phong càng ý khí phong phát, hần chắp tay nói: “ Ta phải đi thao luyện đám binh sĩ, để cho bọn họ không đánh mất thể diện của Đại Hãn ta.” Nói xong bước đi ra ngoài doanh trướng, đột nhiên nhớ tới một chuyện, quay người lại, lại trở vào.

Lâm Uyển Nhân nhìn hần vội vã rời đi, đang muốn đưa tiễn, đột nhiên lại thấy hần xoay người trở lại, vừa muốn hỏi, chợt nghe Hứa Hải Phong nói: “ Lâm tiểu thư, ta đã quên, tên cầu đầu quân sư muốn ta chuyển cáo cho nàng một câu nói, hần nói hần đã quyết định cuộc đời này truy tùy với ta.”

Lâm Uyển Nhân đầu tiên chợt ngẩn ra, tiếp theo sắc mặt khê biến. Nhưng Hứa Hải Phong cũng đã nhanh chóng rời đi, không hề chú ý tới biến hóa của nàng.

Lúc này Uyển Linh cùng Nhân Linh từ sau trướng đi ra, nhìn thấy Lâm Uyển Nhân ngây ngốc đứng yên tại chỗ, vội vàng tiến lên ân cần thăm hỏi. Lâm Uyển Nhân nhìn hai nàng liếc mắt thở dài nói: “ Dưới trướng Hứa tướng quân mãnh tướng như mây, Hắc Kỳ quân lại càng quét ngang thiên hạ, không thể không khen thưởng, đây vốn là một con mãnh hổ, trong thiên hạ không có mãnh hổ nào sánh bằng. Mà nay, lại có thêm một Tương Khổng Minh vì hần hiệu lực, có thêm Tương Khổng Minh, là giống như con hổ được thêm cánh, không biết mãnh hổ có cánh còn có thể đem đồng loại của nó xem vào trong mắt hay không?”

Uyển Linh khó hiểu hỏi: “ Cho dù bọn họ là con mãnh hổ có cánh, thì có quan hệ gì với chúng ta đâu?”

Lâm Uyển Nhân cười khổ nói: “ Tương Khổng Minh vừa rồi mượn miệng của Hứa tướng quân, khuyên răn ta không thể ba lòng hai ý, làm kẻ địch của Hứa tướng quân.” Nàng ngẩng đầu nhìn trời, một lúc lâu mới nói: “ Có lẽ đã tới lúc nên làm ra quyết định. Thật không sao hiểu nổi, Hứa tướng quân đến tột cùng có mục đích gì, dĩ nhiên có thể làm cho nhiều anh hùng hào kiệt cam tâm tình nguyện vì hần hiệu mệnh.”

Hứa Hải Phong đi ra đại doanh, hướng ba huynh đệ An Đức Lỗ theo sát không rời nửa bước bên mình hần, nói: “ Vì sao người cùng người lại chênh lệch to lớn như thế, càng là người thông minh thì khi nói chuyện lại càng thích quanh co lòng vòng.”

Đối với vấn đề này của hần, huynh đệ An Đức Lỗ đương nhiên là trợn mắt cứng lưỡi, không cách nào trả lời.

Cứ như vậy, hai ngày sau, đại bộ đội rút cục đi tới kinh sư.

42. Chương 42 : Quyền Thần

Hắc Kỳ quân tự nhiên không có khả năng toàn bộ tiến vào trong thành, Hứa Hải Phong lưu lại Tương Khổng Minh chỉ huy đại bộ đội an doanh cắm trại ở ngoài thành hai mươi dặm, chính hần suất lĩnh năm mươi thân vệ quân cùng các hộ vệ cao thủ cùng hộ vệ Lâm Uyển Nhân vào thành.

Tới trong thành, chuyện làm thứ nhất chính là đi quân bộ giao lệnh, sau đó sẽ đến nơi phân phối phòng xá báo tên. Chỉ là Hứa Hải Phong e ngại quân bộ chuẩn bị nơi ở cho hần quá mức đơn sơ, vì vậy tự mình xuất tiền tìm một khách sạn lớn, bao hết một gian đình viện làm chỗ ở tạm. Dù sao hiện tại thân gia hần phong hậu, chút tiền ấy chỉ là mất một sợi lông, không có gì đáng kể. Lâm Uyển Nhân ngoài miệng chưa nói gì, nhưng Hứa Hải Phong lại nhìn ra nàng đối với cử động lần này của mình phi thường hài lòng.

Nếu tới kinh thành, vậy nhiệm vụ chủ yếu đầu tiên là phải đến Phương phủ bái kiến Phương lão gia tử, vị lão nhân gia này là nhân vật trọng yếu quan hệ đến tính mạng tiền đồ ngày sau của Hứa Hải Phong, hần cũng không dám có chút chậm trễ, cũng may hần đã sớm chuẩn bị xong lễ vật thật thỏa đáng, trước khi đi Phương Hướng Minh đã tự mình chọn lựa một chút trân bảo đạt được của Lâm An thành, cấp cho Hứa Hải Phong làm lễ ra mắt.

Hứa Hải Phong mang theo vài tên thân vệ quân cưỡi ngựa đi tới Phương phủ, đây là do Tương Khổng Minh phân phó, lần này đến đây, chỉ mang theo ba gã thân binh, tất cả cao thủ thì đều tránh mặt.

Phương phủ tọa lạc tại một địa phương phong cảnh tao nhã trong nội thành, chỉ nhìn ở địa phương tắc đất tắc vàng mà có thể chiếm lấy khoảng diện tích rộng lớn như thế, đã biết Phương gia không hổ là một trong tứ đại gia tộc gần kề nhất với hoàng thất, quyền thế huân thiên.

Tới trước cửa, Lâm Trường Không dâng lên bái thiếp. Tên thủ vệ canh cửa lúc đầu chỉ là vẻ mặt khinh thường đánh giá mấy hán tử quần áo đơn giản trước mắt, nhưng khi hắn nhìn rõ ràng ba chữ Hắc Kỳ quân trên bái thiếp, bật người liền thay đổi một khuôn mặt tươi cười, đầy nhiệt tình bất chuyện, cũng phân phó đồng bạn nhanh chóng đi vào bẩm báo.

Chỉ chốc lát, bên trong truyền đến tiếng chiêng trống trời lên một nhạc khúc vui tươi, tiếp theo cửa lớn mở ra, một vị lão nhân tinh thần chấn hưng bước ra đón.

Về mặt Hứa Hải Phong chấn động, chính mình chỉ là một thiên tướng nho nhỏ, ở trong mắt Phương gia thật sự chẳng là gì, nhưng nhìn thấy bọn họ long trọng như thế, hiển nhiên là cực kỳ dụng tâm. Phải biết rằng cửa lớn Phương gia không dễ dàng mở rộng, đưa mắt khắp kinh thành, có thể để cho Phương gia mở ra đại môn đón khách e rằng chỉ tính được trên đầu ngón tay, cũng không tới được mười người, Hứa Hải Phong được hưởng đãi ngộ như thế, nói ra thật là huyền diệu.

Lão nhân mặc bộ trường sam màu xanh nhạt, thân hình thon dài cao ngất giống như ngọn tiêu thương đứng thẳng, nhìn thấy Hứa Hải Phong đi tới, hắn lớn tiếng cười nói: “Hương Minh hiền chất liền tiếp gởi ba phong thư nhà, đối với Hứa tướng quân vô cùng sùng bái, khen ngợi tướng quân là đệ nhất nhân trẻ tuổi của Đại Hán ta, lão hủ đã sớm muốn được nhìn thấy phong thái. Hôm nay gặp mặt, nhất định phải uống say một phen, không say không ngớt.”

Hứa Hải Phong vội vàng khom người nói: “Không dám nhận sự khen ngợi của đại nhân, mặt tướng chỉ là hết sức tận tâm mà thôi, làm sao xứng với sự khen ngợi của Phương đại ca.”

Lão nhân cũng không nói thêm, chỉ thân thiết sóng vai đưa hắn đi vào trong đại viện. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Hứa Hải Phong cũng biết thân phận của người này, không ngờ hắn chính là thân đệ đệ của Phương gia gia chủ Phương Lệnh Thiên, Phương Lệnh Đức. Một bên có lòng kết nạp, một bên có chủ tâm đầu nhập, hai người ăn nhịp với nhau, chỉ vài bước đã trò chuyện đến nhiệt hỏa bừng bừng, Hứa Hải Phong lại càng lạnh lợi, lập tức nhận ngay vị thúc thúc này.

Đi tới nội đường, chỉ nhìn thấy một vị lão nhân khác đang ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, khuôn mặt của hắn có vài phần tương tự Phương Lệnh Đức, chỉ là có vẻ lớn tuổi hơn một chút. Vị lão nhân tuy chỉ tùy ý ngồi trên ghế, nhưng trên người có một cỗ khí thế uy nghiêm, nghe thấy thanh âm, bèn ngẩng đầu, đôi mắt có chút mảnh mai lộ ra vẻ sắc bén hiếm thấy. Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn cùng tây tuyến thống lĩnh Cổ Đạo Nhiêm có chút tương tự, đó là chỉ có ở những người ở ngôi cao lâu ngày, tay cầm quyền to có thể sinh sát vô số người mới bồi dưỡng ra được khí thế như vậy, người bình thường vốn không cách nào giả mạo.

Không cần giới thiệu, Hứa Hải Phong lập tức biết thân phận của vị lão nhân này, ngoại trừ Phương gia đương kim gia chủ Phương Lệnh Thiên ra, còn có người nào khác. Hắn lập tức bước lên hai bước, hai đầu gối chấm đất, cung kính quỳ xuống “đồng đồng đồng” dập đầu ba cái, nói: “Vãn bối thụ mệnh của đại ca, thay thế huynh ấy dập đầu với lão nhân gia.”

Ánh mắt lão nhân chợt buông lỏng, gương mặt mới vừa ngạnh cứng tựa hồ cũng trở nên nhu hòa hơn một chút, hắn đưa tay nói: “Hiền chất xin đứng lên, lão phu nhận rồi.”

“Dạ.” Hứa Hải Phong đứng lên, lại quỳ củ tiếp tục thi lễ, nói: “Mặt tướng Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong bái kiến đại nhân.”

Phương Lệnh Thiên là đương triều binh bộ thượng thư, Hứa Hải Phong vừa gặp trước tiên làm tư lễ (lễ riêng tư), sau đó mới hành công lễ (lễ việc công), ý đồ muốn đầu kháo Phương gia dĩ nhiên đã là rõ ràng công khai. Phương Lệnh Thiên huynh đệ nhìn nhau, vừa trấn an vừa nghi hoặc, bọn họ có tai mắt đồng đẳng trong quân, tự nhiên biết Hứa Hải Phong thống suất Hắc Kỳ quân có được bao nhiêu lực chiến đấu, nhân tài như vậy phóng ở đâu cũng là đối tượng được tranh giành. Mà Phương gia chấp chưởng quân đội Đại Hán đã hơn trăm năm, lại càng vạn vạn không thể bỏ qua. Bọn họ đã sớm hợp kế, dù trả giá thế nào, cần phải đem Hắc Kỳ quân thu về dưới trướng, đồng thời còn chuẩn bị sự đãi ngộ cực kỳ phong hậu cho Hứa Hải Phong. Nhưng Hứa Hải Phong vừa nhìn thấy Phương Lệnh Thiên liền bày ra bộ dáng muốn đầu kháo thật rõ ràng, làm cho những gì hai người bọn họ chuẩn bị đều coi như không cần thiết.

Chẳng qua, Phương Lệnh Thiên dù sao cũng là đại nhân vật từng gặp nhiều sóng gió, lập tức liền tỉnh táo

lại trong nỗi nghi ngờ, đem biểu hiện của Hắc Kỳ quân tại Lâm An thành tán dương một phen. Lờn như vậy Hứa Hải Phong không biết đã nghe qua bao nhiêu lần, hắn cũng nhẫn nại trả lời hết thảy từng câu hỏi, không hề dám hiển lộ chút nào sự khó chịu trong lòng.

“Hương Minh vẫn khỏe?” Đợi nói xong chuyện kia, Phương Lệnh Thiên liền hỏi tình huống của nhi tử.

Hứa Hải Phong vội vàng trả lời: “Đại ca hết thảy mạnh khỏe, lần này đến đây, còn lệnh tiểu chất mang theo chút đặc sản Lâm An hiếu kính bá phụ.”

“Bình an là tốt rồi.” Phương Lệnh Thiên đưa mắt nhìn Hứa Hải Phong đã từ từ thích ứng, hỏi: “Hắc Kỳ quân của hiền chất tại cuộc chiến Lâm An bị hao tổn hơn phân nửa, tuy nói đã bổ sung binh viên, nhưng lực chiến đấu như thế nào?”

Nói tới lực chiến đấu của Hắc Kỳ quân, Hứa Hải Phong lập tức hưng phấn nói: “Thỉnh bá phụ yên tâm, Hắc Kỳ quân là do một tay tiểu chất thao luyện, chỉ có càng ngày hùng mạnh hơn, tuyệt không có chút lui kém.”

“Vậy được, đã như vậy, ta cũng yên tâm.” Chứng kiến Hứa Hải Phong trả lời khẳng định như thế, Phương Lệnh Thiên gật đầu mỉm cười.

Phương Lệnh Đức tiến lên một bước, chen lời nói: “Hiền chất có biết, hoàng thượng muốn người suất binh vào triều là có đạo lý ra sao không?”

Hứa Hải Phong nhướng mày, nghĩ không ra nhanh như vậy sự việc liền xảy ra, xem ra biểu hiện của mình đã lấy được sự tin tưởng của bọn họ, không hề xem mình như người ngoài. Có hiệu quả như vậy, kỳ thật là do tác dụng trọng yếu của Phương Hương Minh.

Hắn đứng thẳng thân hình, nghiêm mặt nói: “Tiểu chất tự đoán, có lẽ là muốn cho tiểu chất đi sứ Hung Nô.”

Phương Lệnh Thiên cùng Phương Lệnh Đức vẻ mặt đồng thời biến sắc, bọn họ như thế nào cũng không có nghĩ đến Hứa Hải Phong lại có thể đoán được đáp án bên trong. Phương Lệnh Thiên cẩn thận đánh giá hắn, hỏi: “Là Hương Minh nói với người sao?”

“Phương đại ca vẫn chưa báo cho, là do mưu sĩ bên trong quân của tiểu chất suy đoán lung tung thôi.”

“Nga, trong Hắc Kỳ quân không ngờ còn có nhân vật như thế, quả nhiên là đậm rồng hang hổ.” Phương Lệnh Thiên cảm thán nói: “Người nói không sai, hai tháng sau Đan Vu làm đại thọ sáu mươi tại đại thảo nguyên, mời thiên hạ các nước cùng chúc mừng. Lão phu có hướng hoàng thượng đề cử người suất lĩnh Hắc Kỳ quân đi sứ, vốn hoàng thượng đã đồng ý, nhưng mấy ngày trước đây, thừa tướng Mẫn đại nhân đột nhiên tiến cử một vị tướng lãnh khác, hoàng thượng cũng có chút dao động, cho nên việc này tạm thời còn chưa quyết định.”

“Không biết là vị tướng quân nào có được vinh dự này?” Hứa Hải Phong thầm nghĩ nếu các người đã biết thực lực của Hắc Kỳ quân là như thế nào, lại vì sao còn muốn tìm người bên ngoài, đừng nói với ta trên đời này còn có một đội ngũ khác có được chiến lực có thể so sánh được với Hắc Kỳ quân.

Có lẽ nghe ra sự bất mãn trong lời nói của Hứa Hải Phong, Phương Lệnh Thiên mỉm cười nói: “Mẫn đại nhân tiến cử chính là trong phương bắc quân đoàn Thương Lang quân đoàn phó thống lĩnh Trình Anh Hào.”

“Trình Anh Hào? Chẳng lẽ là người của nam phương Trình gia?” Nguyên lai cũng là nhân vật của một trong tứ đại gia tộc, chẳng trách dám so sánh với Hắc Kỳ quân.

Phương Lệnh Thiên nhìn hắn nói: “Đúng là đệ nhất nhân trong lứa trẻ tuổi của Trình gia.”

“Kỳ thật, hoàng thượng muốn chọn Trình Anh Hào cũng có đạo lý.” Phương Lệnh Đức thấy Hứa Hải Phong cúi đầu ủ rũ bèn nói: “Chuyện này chúng ta không phải cùng Hung Nô nhân ganh đua sinh tử, mà là hoàng dương quốc uy, chỉ cần không làm mất thể diện. Lực chiến đấu của bộ đội Trình Anh Hào đương nhiên không cách nào so sánh với Hắc Kỳ quân của hiền chất, nhưng dù sao bọn hắn đều là con dân của Đại Hán. Mà trong Hắc Kỳ quân của hiền chất lại là long xà hỗn tạp, nghe nói hạng người man di còn chiếm cứ phân nửa trong quân, nếu cử đi sứ, chỉ sợ sẽ làm giảm quốc uy của Đại Hán ta.”

Nguyên lai còn có duyên cớ này, vậy không còn cách nào, cho dù hiện tại muốn đem toàn bộ chiến sĩ đổi lại thành người Hán, thì thời gian cũng đã không còn kịp nữa. Nghĩ không ra trong mắt những quan viên triều đình, sự kỳ thị Hán Hồ lại trọng yếu như thế, Hứa Hải Phong ngoại trừ âm thầm oán giận sinh không gặp thời, cũng không còn đường lựa chọn.

“Được rồi, không nói việc này nữa. Hiền chất, tạm thời ngươi theo ta ra thành tây một chuyến, lão phu mang ngươi đi gặp một người.” Lời của Phương Lệnh Thiên cắt ngang sự cảm khái của Hứa Hải Phong.

Phương Lệnh Thiên thay đổi một bộ trang phục bình dân, thoát nhìn chỉ giống như một lão nhân bình thường. Hứa mang theo Hứa Hải Phong ngồi lên một chiếc xe ngựa bình thường, đoàn người đi tới một tòa đạo quan bên ngoài thành tây. Trong lòng Hứa Hải Phong tuy đầy nghi hoặc, nhưng vẫn sáng suốt không hề hỏi câu nào.

Gõ lên cửa đạo quan đóng chặt, Phương Lệnh Thiên suất lĩnh mọi người thành thuộc đi vào tam thanh điện, dâng hương bái tế xong, nhìn tiểu đạo đồng đang đứng cạnh nói: “Tiên trưởng đang ở đâu?”

Tiểu đạo đồng hành lễ nói: “Tổ sư gia đã biết ngài đến đây, đang ở sau điện chờ đợi, mời đại nhân.”

Trong lòng Hứa Hải Phong âm thầm kỳ lạ, diện tích đạo quan này không lớn, lại ít khách hành hương, hiển nhiên không phải là nơi danh thắng, thế nào mà vị quan chủ này lại có thân phận to lớn như thế, nhìn thấy đương triều binh bộ thượng thư, một trong tứ đại gia tộc Phương gia gia chủ đi đến, cũng không chút dao động, ngược lại còn muốn Phương Lệnh Thiên đích thân đi gặp hắn. Mà thái độ của Phương Lệnh Thiên cũng thật kỳ quái, không có chút nào tỏ ra không hài lòng, lại như thuận lý thành chương đi theo tiểu đạo đồng ra phía sau điện.

Thật không biết bên trong có ai tọa trấn, thật muốn được kiến thức một phen.

43. Chương 43 : Tông Sư

Hứa Hải Phong đứng bên ngoài cửa, phát hiện sau khi bọn họ đi vào cũng không đóng cửa lại, trong lòng tỏ mò, thò dài cổ lên lên quan sát. Chỉ thấy bên trong có một vị lão đạo râu tóc bạc trắng đang an vị, Hứa Hải Phong đánh giá hồi lâu, vẫn nhìn không ra hắn có chỗ nào đặc biệt, nếu thay đổi một thân trang phục bình thường, cũng sẽ giống y như một vị lão nhân có thể nhìn thấy bất kỳ nơi nào ngoài đường phố. Nhưng nhìn thấy thái độ cung kính của huynh đệ Phương Lệnh Thiên, hiển nhiên người này có một thân phận tuyệt đối không phải chuyện đùa.

“Văn bối Phương Lệnh Thiên bái kiến chân nhân.” Huynh đệ Phương Lệnh Thiên đồng thời hành lễ nói.

Lão đạo nhân kia giương đôi mắt, sóng mắt cũng vô cùng bình thản, không có chút sắc bén, hắn đạm nhiên cười nói: “Lệnh Thiên, gần đây ngươi vất vả quá độ.”

Phương Lệnh Thiên cúi đầu nói: “Văn bối biết, chỉ là bản thân có trách nhiệm, tục sự quá nhiều, thật sự là vạ bất đắc dĩ.”

Lão đạo nhân yên lặng gật đầu, cũng không trả lời. Phương Lệnh Thiên lại nói: “Lần trước chuyện chân nhân phân phó, văn bối đã làm được, Hứa tướng quân đang đợi bên ngoài điện.”

“Nga, nhanh như vậy, mời vào.”

“Dạ.” Phương Lệnh Thiên xoay người nhìn Hứa Hải Phong đang đứng nghe trộm bên ngoài nói: “Hiền chất, mau vào đây, chân nhân lão nhân gia muốn gặp ngươi.”

“Tuân mệnh.” Hứa Hải Phong lớn tiếng ứng đáp, nhanh tiến vào. Tuy hắn không biết thân phận của vị lão đạo này, nhưng cũng biết không thể đắc tội người này, nên sau khi tiến đến, mắt nhìn thẳng, cung kính đứng vững nói: “Văn bối Hứa Hải Phong ra mắt chân nhân.”

Lão đạo nhân nhìn Hứa Hải Phong nửa giây, đột nhiên hai mắt thoáng hiện thần quang, trong lòng Hứa Hải Phong căng thẳng, chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn sáng rực, nhìn mình đăm đăm, ở trước mặt lão nhân gia này, hắn không hề khởi lên được chút tâm trạng đối kháng nào.

Lão đạo nhân mỉm cười, lại biến thành bộ dáng như tuổi già sức yếu, chỉ là lần này trong lòng Hứa Hải Phong cũng không còn dám có chút khinh thị.

“ Hay cho một người tuổi trẻ, lão đạo đúng thật đã già, tiểu tử, lão đạo cùng ngươi có duyên, ta có một bộ tâm pháp gọi là Tĩnh Tâm Quyết, cũng không có tác dụng gì lớn, chỉ là có thể giúp cho người bình tâm tĩnh khí, ý nghĩ minh mẫn, ngươi có chịu học không?” Lão đạo nhân mặt mày hớn hởi hỏi.

“ A...”

Hứa Hải Phong quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Phương Lệnh Đức không tự chủ được kinh hô lên, mà Phương Lệnh Thiên tuy không thất thố như đệ đệ, cũng trợn tròn hai mắt, vẻ mặt như không thể tưởng tượng. Cho dù hắn có ngu ngốc hơn gấp đôi, cũng biết Tĩnh Tâm Quyết này tuyệt đối không vô dụng như vị lão đạo này đã nói. Nhất thời, hắn phức tạp tâm linh, xoay người sụp bái: “ Văn bối nguyện bái nhập môn hạ của chân nhân, còn thỉnh chân nhân từ bi.”

Lão đạo nhân ha ha cười nói: “ Nếu lão đạo trẻ lại được năm mươi tuổi, thu ngươi làm đồ đệ cũng không có gì không ổn. Chỉ là nếu hiện tại thu ngươi, chỉ sợ ngày sau sẽ bị đám đồ tử đồ tôn oán giận, quái lão đạo ta tìm cho bọn hắn một vị sư thúc hay sư thúc tổ còn trẻ tuổi như vậy, ha ha ha. Tiểu tử, ngày sau ngươi cũng không phải là vật trong ao, chúng ta liền làm anh em kết nghĩa đi.”

Hứa Hải Phong nghe hắn nói chuyện thật thú vị, cũng bật cười. Chỉ có huynh đệ Phương Lệnh Thiên dở khóc dở cười nhìn hai người già trẻ này, không biết nên nói gì mới tốt.

“ Lệnh Thiên, các ngươi về trước đi. Chờ ta truyền công xong, thì sẽ cho hắn rời đi.”

Hai người Phương Lệnh Thiên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là xin được cáo lui trước, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Hứa Hải Phong, cho dù là người thành thực như Phương Lệnh Thiên, trong mắt cũng lộ ra một tia hâm mộ.

Nghe tiếng bước chân hai người từ từ đi xa, lão đạo nhân nói với Hứa Hải Phong: “ Lão đạo bình sinh xem vô số người, nhưng nếu chỉ dùng hai chữ khí sắc mà nói, cũng không có người nào giống như ngươi. Chỉ là quá mức tổn hại, ngày sau không tốt. Khí huyết của ngươi quá vượng, lại vô cùng cương liệt, kỳ khí vô cùng bạo lệ, đã tới mức không kịp thích ứng. Lúc ngươi gặp phải chuyện kích thích, có từng phát giác bản thân sẽ dễ dàng xúc động, ý nghĩ nóng bừng không?”

Hứa Hải Phong nghe xong, sắc mặt đại biến, lập tức nghĩ tới trước khi đến kinh sư đã tiêu diệt cả nhà Trương gia. Loại chuyện này nếu đổi lại là trước kia, đó là vô luận như thế nào cũng sẽ không làm ra được, nhưng sau khi hắn nhìn thấy huynh trưởng bị gãy tay trọng thương, một cỗ máu nóng dâng lên, lại càng không cách nào khống chế chính mình, che lấp lý trí đem Trương gia tru sát hầu như sạch sẽ, gà chó không lưu. Việc này vốn chưa từng để trong lòng, nhưng trong lòng luôn có cảm giác hình như có chỗ nào không ổn, cho tới bây giờ được lão đạo nhân chỉ điểm, mới biết được căn nguyên.

“ Chân nhân nói rất đúng, văn bối gần đây làm việc quả thật như thế.”

“ Nếu chuyện này còn kéo dài, khi sự buồn bực trong lòng ngươi không được phát tiết, chắc chắn hóa thành sát ý, biến thành một người khát máu.”

Hứa Hải Phong hít sâu một hơi rét lạnh, cần gì phải kéo dài thời gian, hiện tại hắn cũng đã biến thành người háo sát, chuyện này tuyệt đối không thể để tiếp tục tăng trưởng, hắn liền quỳ lạy nói: “ Thỉnh chân nhân chỉ điểm bến mê.”

Lão đạo đưa tay vẫy ra, Hứa Hải Phong lập tức cảm giác được trong hư không có một bàn tay nâng mình lên, thần kỳ như thế, chưa từng nhìn thấy, nguyên lai lão đạo đúng là một vị cao thủ tuyệt thế thâm tàng bất lộ, trong lòng Hứa Hải Phong càng tăng thêm tin tưởng.

“ Tĩnh Tâm Quyết của lão đạo có thể hóa giải khí huyết quá dư thừa của ngươi, ngươi chỉ cần siêng năng luyện tập, thì có thể đạt tới thịnh mà không cực, cảnh giới ôn nhu cùng sướng, những loại diệu dụng ngày sau ngươi sẽ biết.”

Hứa Hải Phong thành tâm thành ý tạ ơn: “ Ân đức tái tạo của chân nhân, văn bối không bao giờ dám quên.”

Huynh đệ Phương Lệnh Thiên ở phía sau điện, bọn họ nhìn thấy lão đạo nhân coi trọng Hứa Hải Phong như thế, nhất thời có chút hiểu được. Phương Lệnh Thiên ý vị thâm trường nói: “ Sau hôm nay, ngay cả lão phu cũng phải nhìn hấn với ánh mắt khác.”

Phương Lệnh Đức tràn đầy đồng cảm: “ Lão chân nhân cả đời duyệt vô số người, chưa bao giờ nhìn lầm, thành tựu ngày sau của Hứa Hải Phong chỉ sợ còn vượt xa dự liệu của đệ và huynh thôi.”

Phương Lệnh Thiên trầm tư nửa giây, nói: “ Lệnh Đức, đệ ở lại chỗ này, đợi Hứa Hải Phong đi ra, nói cho hấn ta muốn mở một buổi tiệc, mời các quan viên, tẩy trần cho hấn.”

Trong điện, lão đạo càng dạy càng kỳ lạ, Hứa Hải Phong này quả thật là thiên phú dị bẩm. Bộ Tĩnh Tâm Quyết này của hấn là một trong những công pháp cao nhất đương thời, kỳ thật tu luyện cũng không khó khăn, chỉ là muốn có thành tựu chỉ sợ khó còn hơn lên trời.

Tĩnh Tâm Quyết còn một cái tên, gọi là Trường Sinh Quyết, nguyên lý của bộ công pháp này chính là đem tinh khí tích lũy trong thân thể luyện hóa thành nội lực. Từng người sau khi sinh ra, trời sinh thể chất đều có khác nhau. Tỷ như có người trời sinh tinh lực quá dư thừa, bất kể hôm đó mệt nhọc như thế nào, chỉ cần ngủ một giấc là đủ hoàn toàn khôi phục, nhưng có người dù chỉ hơi mệt mỏi đã lập tức thở hồng hộc, tinh thần mệt mỏi. Đây là do thể chất tiên thiên khác nhau, tuy sau này bảo dưỡng có thể đền bù một chút, nhưng cùng điều kiện, thì sự phát triển của người tinh lực dư thừa cũng sẽ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Nếu muốn tu luyện Tĩnh Tâm Quyết, điều kiện nhập môn thật hà khắc, đủ để làm cho tuyệt đại đa số người phải lùi bước. Ngoại trừ tiên thiên thể chất đạt được tới cực điểm, lúc sinh ra đời ở trong nhà phú quý, từ nhỏ tới lớn được ăn toàn bổ được không ngừng, dinh dưỡng nghiêm trọng dư thừa, nếu không đừng trông cậy tu luyện có thành tựu. Nhưng một khi tu luyện thành công, thì hồi báo cũng vô cùng phong hậu.

Tĩnh Tâm Quyết sở dĩ còn được xưng là Trường Sinh Quyết, đó là bởi vì người luyện thành công pháp này, ngoại trừ chết yếu do đao binh ngoài ý muốn, còn lại đều có được tuổi thọ ngoài trăm tuổi, là thọ tinh ông điển hình. Đám người Phương Lệnh Thiên đã sớm biết rõ đạo lý này, nhưng bọn họ cũng biết tự lượng sức, biết lấy thể chất chính mình đi tu luyện Tĩnh Tâm Quyết trên cơ bản là không có hy vọng thành công, cho nên mới rút lui, chuyển tu công pháp khác.

Từ xưa tới nay, lại có bao nhiêu người phiền não vì mình sống quá lâu, đặc biệt là người ở ngôi vị cao, ai không cầu trường sinh bất lão, vĩnh viễn được hưởng vinh hoa phú quý. Năm nay Phương Lệnh Thiên đã ngoài sáu mươi tuổi, nửa bước đã đi vào quan tài, việc hậu sự cũng đã sớm lo xong. Đương nhiên là hâm mộ Hứa Hải Phong có được cơ hội luyện thành Tĩnh Tâm Quyết.

Tiên thiên thể chất của Hứa Hải Phong kỳ thật chỉ là bình bình, nhưng sau khi hấn uống được máu của quái xà, trong thân thể đã biến hóa ngút trời. Một trong những năng lực bên trong chính là có thể hấp thu tinh hoa vật chất ẩn chứa trong Túy Nguyệt Tửu. Túy Nguyệt Tửu chính là đại bổ vật được đặc chế, trong mấy tháng này, đã đạt tới mức khó có thể tưởng tượng. Công pháp Tĩnh Tâm Quyết vận chuyển qua một lần, được lực liền chuyển hóa thành nội lực cho hấn, đại bộ phận được lực sau khi chuyển hóa xong, Hứa Hải Phong từ trong nhập định tỉnh táo lại. Vừa nhắc đầu lên đã thấy lão đạo nhân vẻ mặt không thể tưởng tượng được đang nhìn mình đắm đắm.

Hấn nhảy dựng lên, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, trạng thái khỏe khoắn chưa từng có trước đây: “ Đa tạ chân nhân.”

Ánh mắt lão đạo nhân nhìn hấn từ từ nhu hòa, chậm rãi nói: “ Tiểu tử, bộ Tĩnh Tâm Quyết này xem ra chính là định chế ra cho chính ngươi. Lão đạo ta tới lúc ba mươi tuổi, mới miễn cưỡng đạt tới cảnh giới tầng thứ năm. Tiểu tử ngươi chỉ một lần ngồi xếp bằng, liền đạt tới tu vi như thế. Không dám nói sau này không có người đạt được, nhưng ít nhất trước kia cũng chưa từng có ai.”

Hứa Hải Phong nghe xong vui mừng vô cùng, nhưng vẫn giả ra bộ dáng khiêm tốn, kỳ thật mỗi động tác đều lộ ra một tia đắc ý. Lão đạo nhân tuổi già thành tinh, sao lại đoán không ra, chỉ là bộ công pháp này có người nổi nghiệp, nên thật an lòng, đừng nói Hứa Hải Phong vẫn đang cố gắng duy trì bộ dáng khiêm tốn, cho dù hấn có đắc ý lộ ra thì cũng sẽ không trách cứ.

Kỳ thật bộ công pháp này cũng chỉ có quái thai như Hứa Hải Phong luyện tập mới có được kỳ hiệu này, nếu đổi lại là một người khác, vô luận tiên thiên thể chất có xuất sắc như thế nào, cũng không có khả năng

đạt được tu vi nhanh như vậy.

“ Vãn bối nhớ Phương thượng thư từng nhắc tới, lão nhân gia muốn gặp tiểu nhân. Không biết chân nhân có gì phân phó, vãn bối quyết không dám từ chối.” Hứa Hải Phong đột nhiên nghĩ đến lời Phương Lệnh Thiên đã nói, trong lòng hần ôm cảm kích, nghĩ muốn báo đáp, lúc này mới hỏi ra.

“ Ha ha...ha ha...” Sắc mặt lão đạo đột nhiên trở nên có chút xấu hổ, liên tục khoát tay nói: “ Không có việc gì không có việc gì, ta chỉ là nghe được đại danh của Hắc Kỳ quân, đối với người phi thường thưởng thức, cho nên mới gọi Lệnh Thiên lưu ý một chút.”

“ Thật sao? Vậy đa tạ lão nhân gia tài bồi.” Hứa Hải Phong cũng cảm giác được trong lời của lão đạo có ẩn ý, nhưng nếu hần không nói ra, cũng không tiện hỏi tới gốc rễ.

Kỳ thật nói đến buồn cười, lão đạo nhân này là một cao nhân thanh danh hiển hách của Đại Hán quốc nội, đương thời có thể sánh vai cùng hần cũng không có mấy người. Chỉ là tuổi tác của hần quá lớn, công phu cả đời, đặc biệt là Tinh Tâm Quyết còn chưa có truyền nhân, lòng như lửa đốt, nghe được có người nghị luận về thủ lĩnh của Hắc Kỳ quân, nói hần trong một đêm có thể ngự vài nữ tử, được xưng kim thương không ngã.

Trong lòng lão đạo tâm động, nghĩ đến phàm là người có tinh lực quá dư thừa thì ở phương diện luyện tập công pháp này cũng có khả năng, vì vậy phân phó Phương Lệnh Thiên chiêu mộ quân bộ nên lưu tâm tìm kiếm. Quả nhiên hôm nay vừa thấy, Hứa Hải Phong làm cho lão vô cùng hài lòng, hần cũng yên tâm buông xuống gánh nặng trong lòng mình. Chỉ là lời này làm sao có thể giải thích rõ ràng cho Hứa Hải Phong kia chứ.

44. Chương 44 : Buổi Tiệc

Nếu Phương Lệnh Thiên cố ý mời bách quan tể trần cho hần, vậy chính là muốn hướng mọi người thông cáo, Phương gia đem toàn lực ủng hộ Hắc Kỳ quân, từ nay về sau vận mệnh của Phương gia cùng Hắc Kỳ quân liên vững vàng buộc chặt vào nhau. Phương Lệnh Thiên chịu thả ra công sức nặng như vậy, hiển nhiên là xem trọng việc lão đạo nhân trùng ý Hứa Hải Phong, nghĩ không ra phân lượng của vị lão đạo này trong lòng người lại quan trọng như vậy, Hứa Hải Phong lại càng thêm tò mò đối với thân phận lão nhân gia.

Trở lại khách sạn, chuyện thứ nhất Hứa Hải Phong lập tức gọi Tương Khổng Minh đến, đem chuyện cả ngày nay nói hết cho hần nghe toàn bộ. Tương Khổng Minh nghe được Hứa Hải Phong được truyền một loại kỳ công, vừa hâm mộ, nói cái gì cũng muốn học theo một hồi, nhưng Hứa Hải Phong dạy suốt hồi lâu, cũng không thấy nửa điểm thành công, bắt đầu đi không thể làm gì khác hơn là nhịn đau buông tha. Hần hỏi thêm mấy vấn đề, kể cả về bề ngoài của lão đạo nhân, thái độ cùng xưng hô của Phương Lệnh Thiên, cuối cùng nói: “ Chúc mừng chủ công.”

Hứa Hải Phong kì quái hỏi: “ Chúc mừng cái gì?”

Tương Khổng Minh lại cười nói: “ Chủ công có biết danh xưng của vị tiên trưởng kia không?”

“ Nếu ta biết, còn cần đi hỏi người sao?” Hứa Hải Phong trừng mắt liếc hần, xem bộ dáng trong lòng Tương Khổng Minh đã biết rõ ràng, nhưng hần vẫn không chịu sáng khoái nói ra, tuy tính tình này không hợp khẩu vị của Hứa Hải Phong chút nào, nhưng hần vẫn không cách nào thay đổi.

Tương Khổng Minh vươn ba ngón tay, lắc lắc nói: “ Chẳng lẽ chủ công đã quên tam đại tông sư của Đại Hán sao?”

“ Tam đại tông sư?” Trong lòng Hứa Hải Phong cả kinh, ba người này có thể nói là danh chấn thiên hạ, hần lại làm sao không biết. Đầu óc vừa chuyển, đột nhiên hiểu rõ ý tứ của hần, nhất thời vừa vui vừa sợ hãi, run giọng hỏi: “ Người muốn nói lão đạo sĩ này chính là người đứng đầu tam đại tông sư Thái Ất chân nhân?”

“ Ngoại trừ Thái Ất chân nhân, còn có ai có thể làm cho Phương Lệnh Thiên phải dùng lễ vãn bối? Chủ công phúc duyên thâm hậu, thật đáng mừng.” Tương Khổng Minh chúc mừng nói.

Thiên hạ tam đại tông sư phân biệt là đạo giáo tổ sư gia Thái Ất chân nhân, một trong tứ đại thế gia chấp chương nam phương nhất mạch Trình gia trưởng lão Trình Huyền Phong, cùng với ma giáo giáo chủ Lê Ngạn Ba. Trong ba người thì Thái Ất chân nhân thành danh sớm nhất, lớn tuổi nhất, đã tới một trăm mười tuổi, bốn mươi năm trước cũng đã đứng hàng tông sư, được xưng Đại Hán đệ nhất cao thủ, trong mấy chục năm nay không có một ai dám can đảm khiêu chiến. Đồng thời, Thái Ất chân nhân lại sinh ra trong gia đình quyền quý, môn hạ đệ tử khắp Đại Hán, có mặt luôn cả trong triều đình có thể hô phong hoán vũ.

“ Lần này chủ công dự tiệc, không cần giấu diếm bản thân, có thể mang theo Lâm Trường Không, Tần Dũng, Triết Biệt cùng Lâm tiểu thư đi chung.”

“ Không phải quân sư muốn ta nói ít nghe nhiều, mang theo cái đuôi làm người sao, như thế nào đột nhiên lại muốn ta đại xuất danh tiếng.”

“ Chủ công mới vào kinh sư, còn chưa có chỗ nào nhờ vả, chỉ có thể cẩn thận mọi việc, cầu được bình an. Nhưng hiện tại Phương Lệnh Thiên toàn lực ủng hộ chủ công, càng muốn đẩy chủ công lên cao, kỳ ngộ lớn như thế, đương nhiên phải toàn lực ủng hộ, cần phải làm cho người ta sợ hãi.” Tương Khổng Minh giải thích.

Hứa Hải Phong đột nhiên hỏi: “ Đã như vậy, vì sao không mang theo luôn An Đức Lỗ huynh đệ, công phu bọn họ còn cao hơn Lâm Trường Không một bậc. Mặt khác, Lâm Uyển Nhân nhất định phải đi sao?”

Tương Khổng Minh phe phẩy chiếc quạt lông, bày ra bộ dáng như đã tính trước: “ Mọi việc luôn phải lưu lại một tay, đám người Tần Dũng đã được hoàng thượng triệu kiến, đã sớm danh dương thiên hạ, có thể nói mọi người đều biết, có trốn cũng tránh không khỏi. Mà An Đức Lỗ huynh đệ còn chưa ai biết tới, có thể lưu lại làm kỳ binh để dùng. Về phần Lâm tiểu thư, chỉ có dùng phương dung tuyệt thế của Lâm tiểu thư, mới có thể làm cho mọi người nhớ kỹ chủ công, đây gọi là hiệu ứng minh tinh. Ngài đã hiểu chưa?”

Hứa Hải Phong cái hiểu cái không chỉ đành gật đầu, Tương Khổng Minh thở dài một tiếng nói: “ Ngày sau lúc rảnh rỗi, học sinh cùng chủ công tham thảo một chút về chuyện minh tinh, khi đó có lẽ ngài sẽ hiểu rõ ý của học sinh. Ngoài ra, từ hôm nay trở đi, chủ công cần phải luyện tập một loại kỹ năng.”

Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi: “ Kỹ năng? Người dạy ta sao?”

Tương Khổng Minh ngoại trừ khí lực hơn xa người thường, cũng không biết được chút võ công nào, vậy thì có thể dạy hắn được cái gì.

“ Đúng vậy, học sinh truyền thụ chủ công chính là thiên hạ đệ nhất kỳ công, gọi là – biểu diễn.” Tương Khổng Minh đã tính toán trước, thần nhiên nói.

Ba ngày sau, Hứa Hải Phong suất lĩnh Lâm Trường Không, Tần Dũng, Triết Biệt, Tương Khổng Minh cùng Lâm Uyển Nhân đi tới Phương phủ dự tiệc.

Buổi tiệc này chính là vì tẩy trần cho Hứa Hải Phong mới bày ra, cho nên hắn cũng coi là nửa chủ nhân, trên thiệp mời của Phương gia phát ra đã có ý ghi rõ Hứa Hải Phong cùng Phương gia trưởng tử trưởng tôn Phương Hướng Minh là bất bái chi giao. Dựa theo quy củ, bọn họ phải tới Phương phủ sớm hơn, nghênh đón bọn họ chính là Phương Lệnh Đức.

Người mới gặp gỡ Lâm Uyển Nhân, đều sẽ cảm thấy một loại rung động mãnh liệt, mà ngay cả Phương Lệnh Đức cũng phải mê say từng cử chỉ vô hạn phong tình của nàng, cũng may vị lão nhân gia này dù sao từng gặp qua vô số mỹ nữ, không phải là một tiểu tử mới ra đời, rất nhanh liền tỉnh táo lại, cùng đám người Hứa Hải Phong nói chuyện vui vẻ, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Lâm Uyển Nhân nhiều hơn một chút mà thôi.

Chỉ một lúc sau, khách nhân lục tục đến, Phương Lệnh Đức cùng hai đứa cháu ở ngoài cửa đón khách, để Hứa Hải Phong ở lại trong nội đường chờ đợi.

Nội đường của Phương gia to lớn, đủ để dung nạp tới mấy trăm người cùng ngồi dùng cơm, bây giờ đã có tới một trăm bàn. Ở giữa là một đường đi rộng thênh thang, những chiếc bàn được sắp xếp chỉnh tề dọc theo đường đi, mỗi bàn đều có hình chữ nhật, nhiều nhất có thể ngồi bốn người. Bàn của Hứa Hải Phong là bàn thứ ba phía bên phải, cộng lại là hai bàn, do Tương Khổng Minh an bài, Lâm Uyển Nhân cùng Tần Dũng theo Hứa Hải Phong ngồi ở bàn trên, mà hắn cùng Triết Biệt, Lâm Trường Không ngồi bàn dưới.

Thời gian khách nhân đi tới luôn có liên quan với thân phận địa vị trong triều đình, người càng có thân phận hiển hách thì càng tới chậm. Số người trên đại đường tuy rằng không ít, nhưng phần nhiều là người có quan chức thấp, võ tướng chiếm tuyệt đối nhiều hơn, thật không hổ là quân nhân thế gia dùng võ khởi gia.

Lại sau một lúc lâu, nhân số càng nhiều, nữ khách cũng không ít. Chỉ là ánh mắt của mọi người cũng không thể tự chủ đều nhìn về một chỗ, Lâm Uyển Nhân ngồi ngay ngắn trên ghế, cũng không thấy nàng có cử chỉ gì đặc biệt, nhưng lại tự nhiên biến thành tiêu điểm của toàn trường.

Hứa Hải Phong ngồi bên cạnh Lâm Uyển Nhân cũng trở thành đối tượng chú ý của mọi người, chỉ là Hứa Hải Phong đã sớm không còn là một gã tân binh như trước kia, kinh nghiệm qua hai cuộc chiến sống chết, gặp qua hoàng đế, ở qua hoàng cung (tuy không phải hoàng cung Đại Hán), trên người của Hứa Hải Phong đã rất có phong độ của một đại tướng, chủ yếu nhất chính là mấy ngày nay hắn theo Tương Khổng Minh khổ luyện công phu đặc thù – biểu diễn, cho nên lúc này hắn thật thản nhiên trò chuyện cùng Lâm Uyển Nhân và Tần Dũng, đối với sự nghị luận của mọi người đều như không hề nhìn thấy.

Lúc này, từ ngoài cửa nổi lên một trận tao động, không ít người đều đứng lên, vừa nhìn đã biết có đại nhân vật đi tới. Quả nhiên một trận tiếng cười to hào sảng truyền đến, tiếp theo là một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ngay cửa, chính là tây tuyền đại doanh tổng thống lĩnh Cổ Đạo Nhiễm nguyên soái. Ở phía sau hắn, Phương Lệnh Đức đang bồi tiếp cùng đi vào đại sảnh.

Cổ Đạo Nhiễm thân phận tôn quý, ở trong chúng tân khách cũng là nhân vật số một số hai, hắn đầy mặt mỉm cười, đối với những người hành lễ với mình đều nhất nhất ôm quyền hoàn lễ, chỉ nhìn biểu hiện thế này đã có thể tuyệt đối được xưng là khiêm khiêm quân tử. Đối mặt vị trưởng quan lúc trước, trong lòng Hứa Hải Phong cũng không biết có tư vị gì. Chính là vị nguyên soái này đề bạt hắn trở thành thống lĩnh Hắc Kỳ quân, cho hắn cơ hội xuất đầu, nhưng cũng là vị đại nguyên soái này cố tình góp lời trước mặt hoàng thượng, ngăn chặn con đường thăng quan tiến chức của mình. Chẳng qua thời khắc này, hắn cũng không dám có chút chậm trễ, vội vàng đứng lên, suất lĩnh đám thuộc hạ tiến lên nghênh đón.

Hai mắt Cổ Đạo Nhiễm đột nhiên ngưng lại, ở trong đám người hắn liếc mắt liền nhìn thấy được Tần Dũng cao lớn như hạc trong bầy gà, theo sau lại thấy được Lâm Uyển Nhân quốc sắc thiên hương, đối mặt với nữ tử xuất sắc như vậy, cho dù là hắn cũng không tránh khỏi có chút thất thần trong nháy mắt, thẳng đến khi Hứa Hải Phong hành lễ ân cần thăm hỏi hắn mới hồi phục tinh thần lại.

“Hứa tướng quân mới đến kinh sư, đã có quen chưa.” Tuy Hứa Hải Phong chỉ là một viên thiên tướng nho nhỏ, nhưng Cổ Đạo Nhiễm cũng không dám dễ dàng khinh thị, nếu Phương gia biểu lộ rõ ràng muốn ủng hộ Hứa Hải Phong, vậy việc hắn thăng quan tiến chức cũng chỉ là vấn đề thời gian, ngày tiến lên cao cũng chỉ trong chớp mắt.

“Mặt tướng hết thấy đều mạnh khỏe, đa tạ đại nhân lo lắng.” Hứa Hải Phong cung kính hồi đáp.

Hai người vừa mới nói được vài câu, ngoài cửa lại truyền đến một trận hỗn loạn, bọn họ đồng thời hướng ra ngoài nhìn lại, ánh mắt không hẹn mà cùng tập trung vào trên người một vị nữ tử.

Đó là một vị tuyệt đại giai nhân, chỉ thấy nàng mỉm cười thản nhiên, khuôn mặt hoàn mỹ với đôi mắt to lóe lên sự hấp dẫn trí mạng. Vài vị nam tử bên người nàng đều là tuấn kiệt đương thời, nếu xuất hiện ở trường hợp bình thường, nhất định là tiêu điểm toàn trường. Chỉ là thời khắc này vây quanh bên người nàng, lại bị nét mặt tuyệt thế của nàng che phủ, ngược lại không hề gây cho người chú ý. Tuyệt đại hồng nhan như thế chỉ có Lâm Uyển Nhân mới có thể so sánh.

“Anh Hào, Anh Kiệt, các người tới đây, ta giới thiệu một vị tuấn kiệt tuổi trẻ cho các người.” Cổ Đạo Nhiễm đột nhiên đưa tay hô.

Trong mấy người nọ có hai thanh niên khuôn mặt tương tự ứng tiếng, liền đi tới, kỳ thật đoàn người Hứa Hải Phong cũng vô cùng xuất sắc, bọn họ vừa đi vào liền nhìn thấy Lâm Uyển Nhân, nếu không phải cố kỵ vị nữ tử bên người, bọn họ đã sớm đi tới làm quen. “Hứa tướng quân, hai vị này là cháu của ta, Trình Anh Hào cùng Trình Anh Kiệt. Vị này chính là Hứa Hải Phong tướng quân, là thống lĩnh Hắc Kỳ quân đại phá Lâm An, uy chấn Khái Tác nhân, các người đều là người trẻ tuổi, ngày sau nên thân cận nhiều hơn.”

Hứa Hải Phong vừa nghe, nguyên lai chính là Thương Lang quân đoàn phó thống lĩnh Trình Anh Hào mà Mẫn thừa tướng tiến cử, hắn nhìn kỹ, Trình Anh Hào tuổi không lớn lắm, chỉ là trạc tuổi Phương Hưởng

Minh, vậy mà đã làm Thương Lang phó thống lĩnh. Tuy nói có gia tộc làm hậu thuẫn, nhưng cũng do bản thân thập phần xuất sắc, nếu không cũng không cách nào tuổi còn trẻ như thế đã đi lên cao vị. Về phần đệ đệ Trình Anh Kiệt của hần cũng chỉ là một bạch diện thư sinh, chỉ thấy hần không chút cố kỵ nhìn tròng Lâm Uyển Nhân, trong ánh mắt toát ra dục vọng trần trụi, không hề để ý tới việc Hứa Hải Phong đang đứng ngay trước mặt, tỏ vẻ khinh thường không nhìn tới.

Trong lòng Hứa Hải Phong cực kỳ bất mãn, nhưng hần cũng không hề tỏ vẻ, chỉ đột nhiên phát hiện thân thể Lâm Uyển Nhân run nhè nhẹ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong ánh mắt miễn cưỡng gắng gượng của nàng đã lộ ra một tia bi phẫn cùng nỗi giận không cách nào che giấu. Người bên ngoài chỉ nói là nàng tức giận sự vô lễ của Trình Anh Kiệt, nhưng Hứa Hải Phong lại biết sự tình tuyệt đối không đơn giản như thế, lấy khí độ kiến thức của Lâm đại tiểu thư, lại làm sao có thể bị một tên tiểu tử mặt phần bộ dáng sắc lang hù dọa sợ hãi, tên lang tử đáng đồ như thế chẳng lẽ nàng còn gặp qua quá ít hay sao.

Trình Anh Hào phát hiện biểu hiện khó coi của đệ đệ, vội vàng tiến lên một bước, ngăn lại tầm mắt của hần, chấp tay nói: “Đại danh của Hứa tướng quân đã sớm được nghe thấy, thẳng đến hôm nay mới gặp lại, chỉ hận cuộc chiến Lâm An lần trước, bốn tướng quân có công vụ trong người, không thể cùng tướng quân sống vai tác chiến, thật sự là chuyện hối hận trong đời.”

“Không dám nhận, đại nhân mới thật sự là tài tuấn trong quân, còn trẻ tuổi như thế đã vinh thăng phó thống lĩnh Thương Lang quân đoàn, không hổ là đệ nhất nhân trẻ tuổi của Đại Hán ta.” Hứa Hải Phong cũng cười đưa đẩy nói.

“Các người không cần khen tới khen lui, đều là nhân tài lương đồng tương lai của Đại Hán, mau sớm vào tiệc đi thôi.”

Mọi người đưa mắt nhìn lại, nguyên lai là đương triều binh bộ thượng thư, Phương gia đương đại gia chủ Phương Lệnh Thiên.

45. Chương 45 : Sát Ý

Nếu là buổi tiệc lớn, tự nhiên sẽ không thiếu nghệ kỹ dâng điệu múa, trong âm nhạc du dương, một đám nữ tử được huấn luyện nghiêm chỉnh bắt đầu nhảy múa. Dung nhan của các nàng thật xinh đẹp, cũng chỉ có gia tộc giàu có phú quý như Phương gia mới có thể nuôi dưỡng đông đảo vũ kỹ xuất sắc như thế. Chỉ là buổi tiệc này gây cho người chú ý cũng không phải các nàng, mà là Lâm Uyển Nhân cùng vị tuyệt sắc mỹ nữ.

Nhìn thấy hai mắt Hứa Hải Phong thỉnh thoảng liếc nhìn vị mỹ nữ kia, Phương Hưởng Trí cùng ngồi chung với bọn họ khẽ cười nói: “Hứa huynh, có phải xem trúng người ta rồi không?”

Nét mặt Hứa Hải Phong ửng đỏ, nói: “Chớ có nói bậy, ngay cả nàng là ai ta cũng không biết đó.”

Phương Hưởng Trí là trưởng tử của Phương Lệnh Đức, cũng là đường đệ của Phương Hưởng Minh, lớn hơn Hứa Hải Phong mười tuổi, phụng mệnh giới thiệu các quan viên cho Hứa Hải Phong. Phương gia dùng võ khởi gia, sùng bái nhất là anh hùng, mà Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong thiện chiến hào hùng thiên hạ ai cũng nghe thấy, trong lòng hần vô cùng bội phục, trong ngôn ngữ liền lộ ra vẻ thân thiết: “Có câu anh hùng xứng mỹ nhân, sao người không đi thử một chút.” Dừng một chút, nuốt ngụm nước bọt, nói: “Vị cô nương này thật nổi danh, chính là được công nhận Đại Hán đệ nhất mỹ nhân, Đường gia ngũ nữ Đường Nhu Nhi.”

“Nguyên lai là người Đường gia, người theo đuổi nàng khẳng định là không ít.” Hứa Hải Phong làm như vô tình hỏi một câu.

Phương Hưởng Trí cười hắc một tiếng, hưng phấn nói: “Đâu chỉ là không ít, quả thật là người theo đuổi tụ tập, chỉ cần tự xưng là có tư cách, người nào không ôm mộng tưởng với tới. Người xem mấy người bên người nàng, chính là hộ hoa sứ giả chủ yếu nhất của nàng.”

Hứa Hải Phong nhìn kỹ, ở chung quanh chỗ nàng ngồi, có mấy tên nhìn qua khí vũ hiên ngang, trên mặt đầy vẻ tự phụ. Nếu so về tướng mạo tuấn tú, Hứa Hải Phong có thúc ngựa cũng khó theo, mà Trình Anh Hào cùng Trình Anh Kiệt cũng ngồi lẫn trong đó.

Đường Nhu Nhi cùng ba nữ tử ngồi chung một bàn, ba nữ tử cử chỉ văn nhã, hiển nhiên đều sinh ra trong thế gia đại tộc, mỗi một người đều là nữ tử hiếm có, chỉ là ngồi bên người Đường Nhu Nhi, khó tránh khỏi kém sắc.

Chẳng qua các nàng tựa hồ đã quen với tình huống như thế, nên cười nói vui vẻ cùng nhau, vô cùng thân thiết. Hứa Hải Phong không khỏi cảm khái ngàn vạn, nữ tử xinh đẹp tới cảnh giới này đã là cực hạn, vô luận là Lâm Uyển Nhân hay là Đường Nhu Nhi, lực hấp dẫn đối với người khác đều là trí mạng, cũng không phân biệt giới tính hay là già trẻ.

Đột nhiên cảm giác được ống tay áo bên phải thật căng thẳng, Hứa Hải Phong quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Uyển Nhân sóng mắt long lanh, khóe miệng mỉm cười, mị thái mười phần, đang nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn. Mấy vị khách nhân gần bên nhìn thấy thần thái hồ mị yêu kiều này của nàng, đều cảm giác được hô hấp dồn dập, tim đập nhanh hơn, có một vị khách nhân vừa mới gấp món ăn, còn chưa kịp đưa lên miệng, liền như bị điểm huyết huyết lại giữa không trung, ngay cả món ăn rơi xuống trên bàn cũng ngây ngô không biết.

Duy chỉ có Hứa Hải Phong do ở chung với Lâm Uyển Nhân lâu ngày, ở ngay gang tấc là bắt giữ được sự thương cảm cùng sát ý kiên định nồng hậu trong đôi mắt của nàng.

Lâm Uyển Nhân nghiêng đầu qua, lộ ra chiếc cổ trắng tào nhả như thiên nga, đôi môi đỏ tươi ướm át ghé sát lỗ tai Hứa Hải Phong, dùng thanh âm chỉ có hắn mới có thể nghe được nói: “Tướng quân nếu có thể giết chết Trình Anh Kiệt, thiếp thân nguyện cả đời hầu hạ tướng quân, quyết không đổi ý.”

Thân thể Hứa Hải Phong chấn động, Lâm Uyển Nhân tuy đi theo hắn trên danh nghĩa, nhưng vẫn cùng hắn có sự ngăn cách xảo diệu, đến nay chưa từng động phòng, nhưng hôm nay vì giết Trình Anh Kiệt, lại nguyện ý ưng thuận chuyện chung thân cả đời, có thể thấy được hận ý đối với người này đã tới mức khắc cốt minh tâm.

Chỉ là Trình Anh Kiệt lại là người nào, là trực hệ tử tôn của Trình gia trong tứ đại gia tộc, lại là thân đệ của Trình gia đệ nhất nhân trẻ tuổi Trình Anh Hào, lại há dễ dàng tru sát như thế. Huống chi, nếu giết hắn, chắc chắn sẽ tạo cơn sóng khổng lồ, sự trả thù của Trình gia sẽ liên tiếp xảy đến, mà mình sẽ làm thế nào để ứng phó.

Hứa Hải Phong do dự không quyết mấp máy môi, cuối cùng vẫn chưa đáp ứng. Về chờ mong trong mắt Lâm Uyển Nhân dần dần rút đi, chỉ để lại một mảnh bi ai cùng bất lực sâu sắc, trong lòng Hứa Hải Phong đau xót, hàm răng nghiến chặt, thấp giọng nói: “Được, ta đáp ứng nàng.”

Lâm Uyển Nhân hai mắt sáng ngời, lập tức lại tràn ngập sinh cơ bừng bừng, trong lòng Hứa Hải Phong thầm nghĩ cho dù là vì thời khắc vui sướng này của nàng, bản thân hắn mạo hiểm một lần cũng đáng giá.

Tới giờ này, Hứa Hải Phong làm gì còn tâm tư tham gia tiệc rượu, chỉ là buổi tiệc này lại mở ra cho hắn, vì thể diện viên như hắn cũng không thể sớm rút lui, chỉ đành ráng khởi tinh thần, ứng phó sự việc. Ca múa đã xong, hào khí lập tức náo nhiệt, loại buổi tiệc này còn có đặc sắc rất lớn, chính là mời rượu, bàn của Hứa Hải Phong còn có đại mỹ nữ như Lâm Uyển Nhân, tự nhiên là đối tượng cho mọi người khởi công. Cũng may thể chất hắn đặc thù, người khác càng uống càng say, mà hắn càng uống thì càng có thể đem rượu cồn chuyển hóa làm dinh dưỡng trong cơ thể, càng uống lại càng phần chấn tinh thần.

Buổi tiệc của Phương gia bày ra, ít nhất có nửa số là quân nhân, đám hán tử này, tám chín phần mười xem rượu như mệnh. Nhìn thấy Hứa Hải Phong uống rượu như uống nước là vô cùng sáng khoái, đều động lòng háo thắng, cho dù là người vốn không có ý định mời rượu cũng phải gờ chén lên uống một lần. Lúc bắt đầu, mọi người còn chưa cảm giác được gì, chỉ là cảm thấy tửu lượng của hắn rất tốt, nhưng theo số người kính rượu càng lúc càng nhiều, nhìn thấy Hứa Hải Phong một chén tiếp một chén, người tới không từ chối, ngoại trừ mặt đỏ tía tai, không có chút nào không khỏe, đều làm cho mọi người biến sắc.

Nếu đổi lại là trước khi Hứa Hải Phong tu tập Tinh Tâm Quyết, hắn cũng không cách nào uống xong nhiều rượu ngon như thế, nhưng từ sau khi tu luyện Tinh Tâm Quyết, phối hợp với việc hắn đem rượu cồn chuyển hóa thành tinh khí vì thể chất đặc thù, uống rượu đối với hắn lại là tấm bổ, vô cùng ích lợi. Chỉ là uống nhiều nước, thì số lần đi nhà xí cũng không tránh khỏi quá nhiều, nhìn cũng không tào nhả lắm.

Rốt cục mọi người trong đại sảnh cơ hồ ai cũng mời rượu ít nhất một lần, bọn họ không thể không thừa nhận Hứa Hải Phong tửu lượng như biển, không ai sánh bằng, ngoại trừ mấy người tử tâm gục trên bàn ra, không còn ai dám tiếp tục đi lên tìm náo nhiệt.

Sau khi buổi tiệc chấm dứt, Hứa Hải Phong có vẻ say hướng Phương Lệnh Thiên cáo từ, Phương Lệnh Thiên thấy hắn uống nhiều như thế, không thể làm gì khác hơn là dặn dò hắn nên tu dưỡng một chút, sau đó để hắn rời đi. Kỳ thật vẻ say sưa này của Hứa Hải Phong có bảy phần là giả, chỉ là ai nhìn thấy số lượng rượu hắn đã uống cũng sẽ không có gì hoài nghi.

Trở lại chỗ ở, Hứa Hải Phong lặng lẽ tìm Tương Khổng Minh, câu đầu tiên chính là: “Ta muốn giết Trình Anh Kiệt.”

Tương Khổng Minh kỳ lạ, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Hứa Hải Phong, liền không hề khuyên ngăn, đáp ứng sẽ toàn lực bày mưu lập kế.

Dặn dò xong, Hứa Hải Phong quay trở về phòng ngồi xuống vận khí, tu luyện Tĩnh Tâm Quyết. Hắn uống nhiều rượu như vậy, cũng không có gì thích thú, không phải là uống rượu, mà giống như uống quá nhiều nước, tiêu hóa không được. Chẳng qua, Tĩnh Tâm Quyết chứng thật là kỳ công mật nghệ nhất đẳng trong thiên hạ, vận công mấy vòng, cảm giác tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa tới thời khắc này, Hứa Hải Phong đã tập thành nội thị thuật(thuật nhìn trong nội thể), tinh thần hắn chuyên chú trong cơ thể, phát hiện sau khi uống rượu, kinh mạch tựa hồ đang ngưng tụ thành từng điểm từng điểm một. Một khi tâm tình hắn kích động, những điểm ngưng tụ này sẽ theo máu dũng tràn đại não, sau đó ý nghĩ của hắn sẽ nóng lên, làm việc không hề nghĩ trước nghĩ sau, chỉ bằng vào ý khí mà xử sự.

Nhưng một khi vận khởi tâm pháp Tĩnh Tâm Quyết, mỗi khi vận hành chân khí một lần, có thể giải tán đi một chút điểm ngưng tụ, quay trở về đại huyết đàn điền. Đan điền của hắn, tựa như một đỉnh lô có thể hòa tan vạn vật, không ngừng ngưng luyện, đem những điểm ngưng tụ toàn bộ luyện hóa, chuyển thành chân khí nội gia cho chính mình. Sau đó, chân khí lại vận hành một vòng lớn, đem những điểm ngưng tụ trong kinh mạch cuốn đi một bộ phận trở về đan điền. Cứ tuần hoàn như thế, tốc độ chân khí của hắn cũng tăng trưởng thật nhanh, chỉ tu luyện một đêm ngắn ngủi đã có thể sánh với một tháng khổ tu của người bình thường.

Cũng không biết qua bao lâu, chỉ là trong lòng tự có cảm ứng, Hứa Hải Phong thu công, phát giác trời đã sáng choang. Tuy cả đêm không ngủ, nhưng hắn lại cảm giác tinh thần phấn chấn, cả người phảng phất như có khí lực dồi dào, hận không lập tức tìm ai đó đánh nhau một trận. Hắn nghĩ đến liền làm, gọi Lâm Trường Không tới, hai người thủ thế, cùng nhau đối luyện. Chỉ là công phu của Lâm Trường Không thế nào, chẳng những công lực tinh trảm còn cao hơn hắn một bậc, hơn nữa vận dụng chiêu thức, kinh nghiệm đối địch cũng không phải một kẻ thái điều về võ học như Hứa Hải Phong có thể so sánh. Chỉ là Hứa Hải Phong cũng tự biết bản thân, đã sớm phân phó Lâm Trường Không chỉ thủ không công, mới khó khăn lắm đánh được ngang tay.

Thẳng đến khi Hứa Hải Phong đã đánh tận hứng, mới ngừng lại được. Sau một trận hoạt động kịch liệt, ra được một thân mồ hôi, ngược lại cảm thấy thần thanh khí爽, trạng thái hưng phấn.

Nguyên lai luyện võ là chuyện dễ dàng như vậy, nghe Lâm Trường Không đánh giá, công lực hiện tại của hắn đã tương đương với nhị lưu hảo thủ trên giang hồ. Ngắm lại mà xem, hắn luyện Tĩnh Tâm Quyết mới được vài ngày lại có thành tựu như thế, có thể trở thành nhất lưu cao thủ, thậm chí là cao thủ cấp tông sư cũng chỉ đợi thời gian. Hứa Hải Phong nhìn Lâm Trường Không cùng huynh đệ An Đức Lỗ, bọn họ lớn tuổi như vậy, lại chỉ đạt cảnh giới nhất lưu cao thủ, công phu luyện nhiều năm như vậy, đã luyện đi đâu mất rồi.

Hắn là người no nên không biết cảm giác kẻ đói, đó không phải là vì hắn có được thể chất đặc thù có một không hai, có thể đem rượu cồn trực tiếp chuyển hóa thành tinh khí cho cơ thể, hơn nữa vận đạp phân chó cũng tới đến cực điểm, học được Tĩnh Tâm Quyết có thể luyện hóa tinh khí rất nhanh, hai thứ hợp nhất mới tạo ra được kỳ tích như thế. Những vũ giả khác, chỉ là muốn ngưng luyện chân khí phải hao phí công phu nửa đời người, lại còn phải khổ sở căng thẳng, không một ngày buông lỏng, mới có thể thành tựu. Từng người có số mệnh bất đồng như thế, công pháp thích hợp tu luyện cũng không giống nhau, vận khí tốt có thể đầu nhập minh sư, học được công pháp thích hợp với thể chất của chính mình, mới có cơ hội đi lên đỉnh cao của võ đạo. Mà người học được công pháp không thích hợp với thể chất của mình, mặc cho tư chất của

hắn tốt đến bao nhiêu, ngộ tính có cao tới đâu, cũng là cả đời vô vọng trở thành nhất lưu cao thủ, lại càng đừng nói tới cấp bậc tông sư siêu cấp đại lão.

Chẳng qua, thời khắc này tuy công lực Hứa Hải Phong có tiến bộ, nhưng ngoài ra những phương diện khác cũng vẫn còn là một thái độ, thật muốn đấu với một nhị lưu cao thủ, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, cho nên mới kéo Lâm Trường Không mỗi ngày cùng bồi luyện. Để tránh cho mình tầm mắt thì cao mà thân thủ thì thấp, có một thân công lực lại không cách nào phát huy đi ra.

Sau khi Hứa Hải Phong tắm rửa xong, Tương Khổng Minh xuất hiện ngay trước mặt của hắn, chỉ nhìn khuôn mặt hơi có vẻ tiêu tụy, đã biết là một đêm không ngủ. Nhưng một nhọc đêm qua của hắn cũng không phải không có thành quả, hắn đã lập ra kế hoạch cụ thể làm sao tru sát Trình Anh Kiệt mà không làm cho người khác chú ý tới.

46. Chương 46: Phục Kích

Nhưng vào lúc này, Trình Anh Kiệt suất lĩnh mười gia tướng đang vội vã tiến thẳng đến một thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành – Dật Tiên Cư. Hắn vừa quất roi ngựa, vừa không ngừng mắng to. Nếu là bình thường, hắn đã sớm tới Dật Tiên Cư tìm Khôi Tiên Nhi tiểu thư vui vầy thân thiết.

Nhưng hôm nay không biết gặp phải chuyện xui gì, hai đội xe của thương nhân dị quốc cùng đi vào thành một lúc, càng làm cho hắn buồn bực chính là, dân tộc Đại Hán lại có thiên tính thích vây xem náo nhiệt khiến cho những người đứng nhìn như nước thủy triều đem đường lớn hoàn toàn kẹt cứng, Trình công tử hắn bị hỗn loạn ở trong đám người, không thể động đậy. Tuy là trong người hắn có võ công, nhưng nơi này chính là kinh sư trọng địa, không phải thổ địa của hắn tại nam phương, mặc cho lá gan của hắn có lớn bao nhiêu, cũng không dám thi triển khinh công ngay giữa công chúng.

Chỉ huy đám gia tướng, chậm rãi chen ra khỏi đám người, bọn họ cũng không dám tùy tiện quất roi vào đám người đang vây xem. Trong kinh sư có một câu chuyện cười truyền miệng, tùy tiện ném xuống một khối tảng đá, là có thể tạp trúng một quan viên nhị phẩm, những lời này mặc dù có chút khoa trương, nhưng như thế có thể thấy được kinh sư trọng địa, cao quan như mây.

Trời mới biết, người vây xem ở chỗ này có mấy vị quan gia vốn thích giả trang làm bình dân hay không. Trị an tại kinh sư là tốt nhất trong cảnh nội Đại Hán, nguyên nhân lớn nhất chính là bởi vì tất cả mọi người trong lòng có sự cố kỵ, không dám phóng túng ngang ngược. Không giống như những thế lực địa phương, có thể tại địa bàn của mình làm việc không hề cố kỵ mà không người nào dám tới truy cứu trách nhiệm.

Phía trước là biển người, nghĩ muốn thẳng tắp đi thông qua đó là chuyện không có khả năng, cũng may Trình gia kinh doanh nhiều năm tại kinh sư, đối với những con đường vẫn còn hiểu rõ trong lòng, Trình Anh Kiệt đành lui lại, dẫn mọi người đi theo con đường vòng. Chỉ là lúc này sắc trời đã tối hẳn, nghĩ đến Tiên Nhi tiểu thư đáng đáp tao lãng ủy uẩn động lòng người đang nằm trên giường chờ đợi, trong lòng hắn ngứa ngáy khó chịu, nên chọn con đường nhỏ gần nhất chui đi vào. Con đường này là gần nhất, đồng thời cũng là hẻo lánh nhất. Nhưng hắn vốn tự hào là võ công cao cường, bên người lại mang theo một vị nhất phẩm cao thủ, cũng không hề đem chút nguy hiểm ấy xem vào đâu.

Trong lúc đoàn người ngựa của bọn họ đang muốn đi ra khỏi hẻm nhỏ, một trận âm thanh gió rít cùng tiếng cộ sát truyền đến. Đám người Trình Anh Kiệt đều là tinh nhuệ lịch kinh chiến trận của Trình gia, bên trong không có ai là thái độ, bọn họ lập tức biết ngay đó là tiếng nổ tiến phát động bắn ra. Bọn họ lập tức trở tay rút ra binh khí, huy vũ ngăn lên. Hai người bên trong dùng chính thân thể của mình chắn ngang bảo vệ cho tiểu chủ nhân. Nhưng trận mưa tên này lại vừa nhanh vừa độc, có ba người bị trọng thương, té trên mặt đất không ngừng rên rỉ.

Từ trên vách tường nhảy xuống mười thân ảnh, vây công xông lên. Trình Anh Kiệt là ấu tử của Trình gia chủ, được cha thương yêu nhất, hộ vệ bên người lại chính là một vị trưởng bối chi hệ của Trình gia, được xưng Quải Tử Trình Gia Huy, võ công cao cường, đã thuộc giang hồ nhất lưu cao thủ. Thời khắc này hắn lâm nguy không hãi sợ, đem Trình Anh Kiệt hộ ở phía sau, hai tay vừa lộn, một thanh thiết trượng hoành ngang trước ngực, vũ xuất ra một mảnh bóng trượng, đem những mũi tên đánh tản khắp nơi.

“ Tiểu công tử đi mau.” Trình Gia Huy biết đối phương có chuẩn bị mà đến, không thể ham chiến. Lôi kéo tay Trình Anh Kiệt, không lùi mà tiến tới, tưởng muốn ngay phía trước đánh ra một con đường sống. Trình Anh Kiệt rút bảo kiếm, cùng huy vũ, theo sát phía sau. Những hộ vệ còn lại cũng không để ý tới an nguy bản thân, liều chết thủ hộ ngay phía sau.

Trình Gia Huy một thân công phu đều thể hiện trên thanh thiết trượng, huy vũ lên, quả nhiên có sự dũng mãnh vạn phu bất địch. Hắn quét ngang thân trượng, trong nháy mắt đánh bay ba người, chỉ là hắn nhìn thấy cảnh tượng chung quanh, cũng là âm thầm kêu khổ. Mấy trượng ảnh này đều do hắn toàn lực xuất ra, người bị mặt ngăn đường tuy bị chân khí đẩy lui, nhưng vẫn chưa bị thương, có thể thấy được ít nhất đều là cao thủ ngoài nhị phẩm, hơn nữa những người này cường hãn không sợ chết, vừa lui đã tiến. Hắn căn bản không cần quay đầu lại, chỉ nghe mấy tiếng kêu thảm thiết quen thuộc, đã biết thân thủ của mấy người bị mặt tại vòng vây phía sau tuyệt đối không dưới những người phía trước. Trong lòng hắn càng ngày càng kinh hãi, những cao thủ này từ đâu chui ra, như thế nào với hệ thống mạng lưới tin tức của Trình gia lại không hề nghe nói qua.

Nhưng thời khắc này không chấp nhận cho hắn lo nghĩ nhiều như vậy, chỉ đành phần khởi tinh thần, toàn lực chém giết, mới có một đường sinh cơ.

Trình Gia Huy từng bước vùng trượng, kiên quyết ổn định bước tới, chỉ cần đi thêm mười bước, có thể đi ra hẻm nhỏ, khi đó địa thế trống trải, tỷ lệ chạy trốn có thể gia tăng thật lớn. Huống chi nơi này là kinh sư trọng địa, nếu phát sinh sự kích dấy thảm thiết như thế, thành phòng quân sẽ đến rất nhanh, những thích khách này có lợi hại bao nhiêu, gặp phải quân chính quy cũng chỉ đành tránh lui nhường chỗ.

Đột nhiên, ba thanh nhuyễn kiếm đen nhánh như thiểm điện hướng hắn đâm tới, hắn biến sắc, hét lớn một tiếng, thiết trượng trong tay vẽ ra ngàn vạn hư ảnh, ngạnh sanh đem toàn bộ ba thanh kiếm cản xuống tới. Nhưng trong ba thanh kiếm này ẩn chứa công lực không phải chuyện đùa, mỗi một thanh kiếm truyền đến lực đạo đều làm cho thân thể hắn chấn động, rốt cục kiếm chế không được, một ngụm máu tươi “ oa ” ói ra, bước tiến cũng bị bách dừng lại.

Ba thanh kiếm này hắn cũng không xa lạ, còn từng có kinh nghiệm giao thủ với chúng, biết bọn họ nếu đã đến, hôm nay tuyệt đối không thể sống, nhưng trong lòng duy nhất gánh nặng chính là an nguy của tiểu công tử. Hắn gượng phần chấn tinh thần, quát lớn một tiếng: “ Là Khải Tác tặc tử, công tử đi mau.” Nói xong miễn cưỡng đề mạnh chân khí, một cước đá ra phía sau, dùng chút xảo lực, đem Trình Anh Kiệt đá tới phía trước, chính bản thân hắn lại chạy vọt vào trong vòng vây của ba người kia, một cây thiết trượng đầu đá lung tung, hoàn toàn dùng cách đánh lấy mạng đổi mạng. Cũng không biết có phải là do hắn liều mạng mà nổi lên tác dụng, tóm lại ba người kia cũng không vội chạy theo truy kích Trình Anh Kiệt, mà là vây quanh hắn, ba thanh nhuyễn kiếm chỉ đông đánh tây, giống như đang dệt lên một tấm lưới lớn vô hình, chỉ cần thu lưới lại, là có thể bắt sống được hắn.

Trình Anh Kiệt bị hắn đá trúng một cước, như cưỡi mây lướt gió bay qua địa điểm mấy người bọn họ đang giao chiến, hướng miệng hẻm nhỏ vội vàng chạy đi. Đột nhiên một bóng người ngăn lại đường đi của hắn, hắn hươ kiếm muốn đâm, lại đột nhiên phát hiện trên tay đối phương cầm một cây nõ cung, thời khắc này nõ cung đang chuẩn xác đối diện chính mình, ánh sáng chột lóe, là một mũi tên bắn ra. Hắn quyết định thật nhanh, lách người lẩn tránh, khó khăn lắm mới tránh khỏi một mũi tên này. Hắn cũng xuất thân danh gia, liếc mắt nhìn ra người cản đường là một người bình thường không hề có võ công.

Lúc này hắn chỉ còn cách đầu hẻm có ba bước, mà người bình thường trước mắt ở sau lưng lại không có kẻ truy đuổi, trên tay người này ngoại trừ cây nõ cung đã bắn ra một mũi tên, cũng không còn vũ khí nào trên tay. Trình Anh Kiệt nhanh cười một tiếng, cao cao nhảy lên, một kiếm chém ra, hắn quyết định phải chém giết người này lập uy, lấy chuyện này xuất ra khẩu ác khí vì bị phục kích.

Trình Anh Kiệt đang ở giữa không trung, nhìn thấy người kia lại giơ lên nõ cung, tựa hồ muốn tiếp tục phóng ra nõ tiến. Trong lòng hắn cười lạnh, chỉ cần ai từng tham gia quân đội đều biết, nõ tiến mặc dù tại lúc bắn cùng lực đạo đều cao hơn cung tên một bậc, nhưng nõ tiến có một khuyết điểm trí mạng, khiến cho nó không cách nào thay được vị trí cung tên mà trở thành vũ khí chính trong quân đội.

Khuyết điểm kia chính là tốc độ, là tốc độ gắn tên. Một cây nõ cung chỉ có thể phóng ra một mũi nõ tiến, sau khi phóng ra, liền phải mượn chân lực mới có thể một lần nữa kéo được dây nõ ra, gắn mũi tên lên nõ

tiền. Người này không chút suy tư mà liền bắn ra mũi tên vừa rồi, rõ ràng do kinh hoàng thất thố, dưới tình thế cấp bách nên mới thuận tay bắn đại không kịp suy nghĩ.

Trong lúc hấn cảm giác mình đã chạy khỏi con đường chết, đột nhiên phát hiện nỗ tiến trên tay đối phương lại vang lên, một đạo ánh sáng đen nhánh từ miệng nỗ cung bắn nhanh ra. Trình Anh Kiệt sợ đến hồn phi phách tán, đây là thứ gì, như thế nào có thể bắn ra được lần thứ hai? Lúc này hấn đang đứng trong tình thế mất hết khí lực, hoàn toàn không còn chút sức, làm sao có thể tránh né được ra.

“ A.” Trình Anh Kiệt phát ra một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, mũi tên này xuyên thủng qua bắp đùi hấn, hấn từ nhỏ được cưng chiều sung sướng, làm sao từng ném qua nỗi khổ này, ôm cứng đùi phải, kêu la thảm thiết.

Người bị mặt kia tiến lên một bước, kéo mặt nạ, chính là người mà Hứa Hải Phong xưng là đầu quân sư Tương Khổng Minh, chỉ nghe hấn thở dài một hơi, trêu chọc nói: “ Nói người ngốc người còn chưa tin, vật này là do ta nghiên cứu ra tên gọi Gia Cát Liên Nỗ, có thể liên tục phát ra bảy mũi tên, nghĩ không ra phải không. Kỳ thật người có ngu thì cũng không sao cả, nhưng ngu đến đi ra chịu chết, đó là do người không đúng.” Nói xong cũng không nhìn ánh mắt tràn ngập lửa giận của Trình Anh Kiệt, hấn tùy ý vung tay lên, hai tên bị mặt khác liền đem Trình Anh Kiệt văng vẳng trời chập, liền bắt đi ngay.

Ba người giao thủ cùng Trình Gia Huy chính là ba huynh đệ An Đức Lỗ, bọn họ võ công cao cường, không một người dưới Trình Gia Huy, hơn nữa bọn họ còn hiểu được một bộ quyền pháp hợp kích, một khi sử dụng, còn có thể phát huy ra lực lượng gấp đôi, đây cũng là lí do An Đức Lỗ dám nói, là tiền vốn có thể khiêu chiến được với Khải Tắc đệ nhất cao thủ Áo Bồn tông sư. Lần này ba người vây công Trình Gia Huy, quả thực là dùng dao mổ trâu giết gà, nếu không phải Tương Khổng Minh phân phó nhất định phải tận khả năng bắt sống, tràng chiến đấu này hấn là đã sớm kết thúc.

Trình Gia Huy vốn đang tả xung hữu đột, cực kỳ nguy hiểm, đột nhiên nghe được tiếng kêu thảm thiết của Trình Anh Kiệt, trong lòng lạnh băng một mảnh, biết lần này thật là toàn quân bị tiêu diệt, ngay cả tiểu công tử cũng không chạy thoát. Trên tay hơi chậm lại, bị Á Đặc Lan Đại bắt được sơ hở, nặng nề đánh mạnh một chưởng vào hậu tâm, hấn không chịu đựng nổi, chậm rãi té ngã xuống đất.

Lúc này cuộc chiến toàn bộ chấm dứt, những hộ vệ còn lại của Trình Anh Kiệt bị chúng thân vệ vây công, không ai may mắn thoát khỏi, cũng may mọi người nhớ lời dặn của Tương Khổng Minh, không hạ sát thủ, hiểu là như thế nhưng cũng có năm người do mất máu quá nhiều mà chết, còn lại mấy người cũng đầy vết thương, gần như hấp hối.

Cuộc phục kích này hoàn toàn là do Tương Khổng Minh một tay bày ra, hấn dò thám biết được Trình Anh Kiệt gần đây nhiệt tình với Tiên Nhi của Dật Tiên Cư, cho nên cố ý chế tạo ra một hồi sự cố giao thông, quả nhiên, Trình Anh Kiệt vì muốn đuổi kịp thời gian, lựa chọn con hẻm nhỏ hẻo lánh mà đi, nếu con mồi mắc câu, đương nhiên là phải đóng cửa đánh chó, tiêu diệt toàn quân.

Ngoài ra, hấn còn phân phó Hứa Hải Phong cố ý mời mấy người có danh đi ăn uống vui chơi, làm bằng chứng không có mặt tại hiện trường gây án. Nếu tam đại cao thủ của Hắc Kỳ quân toàn bộ không có mặt tại hiện trường, vậy hiềm nghi về bọn họ lập tức sẽ giảm xuống thấp nhất.

Hết thấy mọi việc đều nằm trong sự tính toán của Tương Khổng Minh, chỉ là có chút ngoài dự liệu của hấn, đó chính là cận vệ Trình Gia Huy của Trình Anh Kiệt, hấn chỉ cần nhìn binh khí của An Đức Lỗ liền biết được thân phận của bọn họ, nhưng lại chính xác làm ra quyết định bỏ xe bảo hộ(hi sinh cứu chủ), bởi vậy có thể thấy được, Trình Gia Huy đã sớm biết rõ thân phận võ công của An Đức Lỗ huynh đệ, biết bằng vào lực lượng bản thân, tuyệt đối không phải đối thủ của ba người An Đức Lỗ. Bọn họ làm sao mà quen biết, thật sự làm cho Tương Khổng Minh vạn phần tò mò.

Dưới sự an bài của Tương Khổng Minh, bọn họ phân binh hai đường, một do Tương Khổng Minh lĩnh đội, trở lại trạch viện tạm thời cư trú, một do An Đức Lỗ huynh đệ lĩnh đội, mang theo tù binh, lặng yên không tiếng động thông qua thành tường, trở lại nơi đóng quân bên ngoài thành. Đến tận đây, cuộc phục kích đã hoàn thành viên mãn.

47. Chương 47 : Thanh Môi Tố

Nhưng khi bọn họ vừa đi ra liền phát hiện hào khí trong thành không đúng, khắp nơi đều là thân ảnh thành vệ quân, tuy còn chưa giới nghiêm toàn thành, nhưng giá thế này đã nói cho người đi đường chung quanh, trong thành nhất định đã xảy ra đại sự kinh thiên động địa. Trong lòng đã biết rõ ràng, nhưng Hứa Hải Phong vẫn giả vờ một bộ dáng nghi hoặc khó hiểu cùng đám người Phương Hưởng Trí đi tới Phương gia, trên đường gặp phải tra xét, cũng may chiêu bài của Phương gia rất cứng, có Phương Hưởng Trí đang ở bên cạnh, trên đường không hề có sự ngăn trở.

Sau khi trở lại Phương gia nghe ngóng, mới biết được tối hôm qua có gian tế của Khải Tác nhân lẫn vào kinh thành, phục kích tiểu công tử Trình gia Trình Anh Kiệt, hiện tại không biết sống chết, không rõ đang ở nơi nào.

Nguyên lai tối hôm qua đánh một trận nơi hẻm nhỏ, quả nhiên kinh động cư dân gần đó, bọn họ nhanh chóng báo quan, chạy tới nơi tuần tra chỉ là một tiểu đội trưởng nho nhỏ, mà tại hiện trường ngoại trừ vài vết máu cùng vài dấu vết binh khí ra, cũng không phát hiện được gì. Quyền lực của hắn không lớn, kiến thức không nhiều, nên xem chuyện này như là chuyện ẩu đả bình thường mà xử lý, nếu đã không phát hiện ra khổ chủ, như vậy tùy ý kết án là xong việc.

Tối sáng sớm ngày thứ hai, Trình Anh Hào đầu tiên phát hiện không đúng, thân đệ đệ này của hắn tuy tính háo sắc, nhưng còn biết phân biệt chuyện nặng nhẹ nhanh chậm. Ngày xưa cho dù trắng đêm không về, cũng đều sẽ phải người trở về báo tin, cho dù nhất thời sơ sẩy, thì Trình Gia Huy cũng sẽ không quên. Chỉ là tới giờ này vì sao còn chưa có tin tức.

Hắn vội vàng sai người đi tới Dật Tiên Cư, lại ngoài ý muốn phát hiện tối hôm qua Trình Anh Kiệt không có tới đó. Hắn vô cùng kinh hãi, vội vàng thông báo Cổ Đạo Nhiêm, hai người phát động quan hệ mạng lưới, rốt cục được một tin tức trọng yếu, tối hôm qua tại một con hẻm nhỏ trong thành xảy ra chuyện đánh nhau, trong quá trình đánh nhau tựa hồ có người hô to “ Khải Tác nhân” những lời này.

Lúc bọn họ chạy tới địa điểm, tìm được chút quần áo rách linh tinh, lại tra được phía mặt sau hẻm nhỏ chính là mục đích của Trình Anh Kiệt – Dật Tiên Cư. Liền suy đoán Trình Anh Kiệt ở nơi này thất thủ bị bắt, đối với đoàn người của Trình Anh Kiệt có được bao nhiêu thực lực bọn họ hiểu rõ trong lòng, không nói tới vị cao thủ Trình Gia Huy mà cả gia tộc đều biết, cho dù là Trình Anh Kiệt cũng do đích thân lão tổ tông dạy dỗ bước chân vào hàng ngũ nhất phẩm cao thủ. Huống chi còn có hơn mười hộ vệ thân thủ cao cường, trung tâm cảnh cảnh.

Thực lực như thế, trừ phi là thiên hạ tam đại tông sư đích thân đi tới, nếu không vì sao ngay cả một người cũng trốn không thoát. Mặc cho bọn hắn nghĩ vỡ đầu, cũng nghĩ không ra trong kinh sư có thể lực nào có thể giấu diếm được tai mắt nhãn tuyến của Trình gia, đưa bọn họ một lưới bắt hết.

Tin tức Trình Anh Kiệt mất tích một khi truyền ra, bên trong lại có liên quan tới cường địch của Đại Hán quốc là Khải Tác nhân, lập tức khiến cho triều đình chú ý, quan quân trên đường đột nhiên tăng lên mấy lần, những thương nhân cùng lưu manh từ bên ngoài đến đều lọt vào sự tra xét nghiêm khắc, tuy không có khả năng tìm được Trình Anh Kiệt, nhưng ngoài ý muốn phá được rất nhiều vụ án nhỏ.

Lại nói Hứa Hải Phong nghe được việc này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ lo lắng, hắn liền chạy đi thỉnh Phương Lệnh Thiên, trực tiếp xin trở về quân doanh. Hắn lấy cớ thập phần đầy đủ, nếu tập kích Trình Anh Kiệt thật sự là Khải Tác nhân, vậy Hứa Hải Phong chính là cường cừu đại địch lớn nhất của họ, lại làm sao có thể buông tha. Trong thành bảo an thì thổ cực thấp, mà trong đội ngũ của hắn lại có một vị giai nhân tuyệt thế thiên kiều bá mị, vì phòng ngừa điều ngoài ý muốn phát sinh, hắn hy vọng có thể ở tạm trong quân doanh, đợi hết thủy bình an mới trở về kinh sư.

Phương Lệnh Thiên không chút nào hoài nghi lời của Hứa Hải Phong, ở trong buổi tiệc hắn đã gặp qua vẻ tuyệt đại phương hoa của Lâm Uyển Nhân, chỉ nhìn sự thân mật của hai người cũng đã biết quan hệ không đơn giản, nếu hắn cũng có một hồng nhan tri kỷ như vậy, chỉ sợ còn khấn trương hơn Hứa Hải Phong mấy lần. Cho nên hắn chẳng những đáp ứng thỉnh cầu của Hứa Hải Phong, lại còn phái thêm một ngàn người đi theo hộ tống. Lúc đến ngay cửa thành, Hứa Hải Phong mười phần phối hợp để cho quan quân tại cửa

thành kiểm tra một lần. Kết quả đương nhiên là không tìm được gì, cứ như vậy, bọn họ không chút kinh hiểm đi tới nơi cư trú của Hắc Kỳ quân cách kinh thành hai mươi dặm.

Chưa đến nơi, mọi người đã ngửi được một quái vị mùi chua thối tận trời, Hứa Hải Phong thật sự chịu đựng không nổi, bịt mũi lại, nhìn bốn phía, đã thấy trong đoàn người ngoại trừ mình ra, chỉ có Tương Khổng Minh, Triết Biệt cùng Tần Dũng là che mũi lại, mà tất cả những huyết tử chiến sĩ đều mặt không đổi sắc, phẳng phất như không ngửi được mùi gì. Trong lòng hắn tấm tắc kỳ lạ, nghĩ không ra huyết tử chiến sĩ còn có năng lực miễn dịch như thế. Về phần chủ tớ Lâm Uyển Nhân, ngồi trên xe tự nhiên là nhìn không thấy, nhưng dùng đầu ngón chân cũng đủ khẳng định các nàng đang dùng khăn thơm che mũi.

Trong ngàn người hộ tống kia cũng ngửi được mùi vị quái dị kia, cơ hồ tất cả mọi người đều theo bản năng bịt mũi lại. Tên thiên nhân trưởng chứng kiến biểu hiện của thủ hạ mình, nhìn lại Hắc Kỳ quân vẫn trấn định tự nhiên, không thêm để ý chút nào, trong lòng kính nể vạn phần. Lúc này vì nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, vì vậy tiến lên hướng Hứa Hải Phong từ biệt.

Hứa Hải Phong liên tục nói cảm ơn, câu giữ khách muốn nói nửa ngày, nhưng vẫn nói không ra miệng, dù sao ngay cả bản thân hắn còn không chịu nổi mùi chua thối kia, lại làm sao dám mời người vào cùng để thụ tội.

Ngàn người hộ vệ hoàn thành nhiệm vụ, do thiên nhân trưởng suất lĩnh, lập tức chỉnh tề quay trở về. Trong lòng Hứa Hải Phong thầm khen, Phương Lệnh Thiên dĩ nhiên không hề làm qua loa cho xong việc, những quân sĩ này tuy không cách nào so sánh được với Hắc Kỳ quân, nhưng vẫn là tinh nhuệ trong quân đội.

Quay đầu nhìn thấy Lâm Uyển Nhân đã bước xuống xe, trong mắt lại tràn ngập vẻ chờ mong cùng cảm kích, Hứa Hải Phong mỉm cười nói: “ Uyển nhi, Trình Anh Kiệt đã bị chúng ta bắt sống, đang chờ đợi nàng xử trí.”

Từ khi Hứa Hải Phong đáp ứng vì Lâm Uyển Nhân diệt trừ Trình Anh Kiệt, quan hệ giữa bọn họ đã tiến thêm một bước, dưới sự cho phép âm thầm của Lâm Uyển Nhân, Hứa Hải Phong thậm chí ngay cả xưng hô cũng sửa lại, một câu Uyển nhi, khiến cho hai người thân cận hơn không ít.

Lâm Uyển Nhân yên lặng gật đầu, theo Hứa Hải Phong đi vào quân doanh. Uyển Linh cau mày, một tay che lại chiếc mũi đáng yêu, buồn bực nói: “ Tiểu thư, nơi này vì sao có mùi vị quái dị như thế a? Vừa chua lại vừa thối nữa.”

Hai người bọn họ ngại mặt mũi, cũng không tiện nhắc tới, nhưng Uyển Linh tiểu nha đầu cũng không chút cấm kỵ, thuận miệng nói thẳng ra. Hứa Hải Phong đỏ mặt tía tai, kêu lớn: “ An Đức Lỗ...”

“ Tại...” Một bóng người nhanh nhẹn đến gần, chính là An Đức Lỗ.

Hứa Hải Phong bị mất mặt trước mặt mỹ nhân, trong lòng tức giận, nói: “ Nơi này xảy ra chuyện gì, biến thành ao phân rác rưởi sao? Mùi vị kia là từ nơi nào tới?”

Tương Khổng Minh ở một bên tiếp lời nói: “ Thật là hôi thối xung thiên, rốt cục là người nào gây nên.”

An Đức Lỗ khom người nói: “ Hồi tướng quân, thứ này là do quân sư phân phó.”

Hứa Hải Phong kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tương Khổng Minh, lại nhìn thấy hắn tỏ ra vẻ mặt vô tội, kỳ lạ dò hỏi: “ An Đức Lỗ, ta phân phó qua khi nào.”

“ Mười ngày trước, lúc sắp đến kinh sư, quân sư không phải dặn dò mua năm xe cam quýt sao, cam quýt qua một đoạn thời gian, đã toàn bộ hư thối mốc meo, mùi vị này chính là do hoa quả hư hỏng tạo thành đó.”

“ A! Nguyên lai như thế, nghĩ không ra mấy quả cam hư này lại phát ra mùi vị thật khó ngửi.” Tương Khổng Minh vẻ mặt như chợt hiểu ra.

Hứa Hải Phong nhìn khuôn mặt của hắn, tức giận không biết làm sao, nguyên lai kẻ gây tội chính là hắn, vị quân sư này làm việc gì cũng thật sự cố quái, không có việc gì chạy đi tìm mấy quả cam hư làm gì, khiến cho hảo hảo một tòa quân doanh, lại giống như một bãi rác khó ngửi như thế. Hắn cả giận nói: “ Quân sư, thứ này thật đúng là ngài mua tới?”

Tương Khổng Minh nhẹ phe phẩy quạt: “ Đứng là học sinh gây nên, chỉ là trước đó học sinh cũng không nghĩ đến sẽ có mùi vị này, cũng là có chút tính sai.”

“ Người mua thứ này có ích lợi gì?” Mặc dù Hứa Hải Phong giận tím mặt, nhưng biết rõ vị Tương Khổng Minh này lai lịch kì lạ, người mang học thức thông thiên, hưởng chi những người từng uống qua huyết tửu, chỉ có hần vẫn biểu hiện biếng nhác, đối với mệnh lệnh của Hứa Hải Phong cũng là như thế. Điều này làm trong lòng hắn thật sự kiêng kỵ vài phần, không dám quá phàn trách móc.

“ Chủ công có điều không biết, gần đây học sinh có tuân tra tư liệu, phát hiện tại thời đại của binh khí lạnh, binh lính ở trên chiến trường trực tiếp tử vong có nhân số vô cùng thấp so với những binh lính bị vết thương lây nhiễm mà dẫn phát độc chứng, cho nên học sinh định chế tạo một chút Thanh Môi Tố(Penixilin), có thể hữu hiệu trị liệu vết thương thân thể, từ nay về sau Hắc Kỳ quân có thể giữ mạng sống ít nhất đề cao hơn gấp đôi.” Tương Khổng Minh biết Hứa Hải Phong sẽ không nổi giận, cho nên vẫn có vẻ du nhàn tự tại.

Hứa Hải Phong cùng Lâm Uyển Nhân nhìn nhau, bọn họ cũng không hiểu Tương Khổng Minh đang nói cái gì, nhưng ý tứ của hắn cũng có thể hiểu được một chút, những cam quất mốc meo này dĩ nhiên còn có thể sử dụng như thế, thật sự là chưa bao giờ nghe thấy. Lâm Uyển Nhân nhẹ giọng nói: “ Quân sư đại nhân từ trước tới giờ trong lời nói luôn có đạo lý, chỉ là loại mùi này thật sự làm cho không ai có thể chịu được, không biết quân sư đại nhân có cách giải quyết hay không.”

Tương Khổng Minh lắc đầu nói: “ Trừ phi là trời giáng mưa to, hoặc là đốt cháy nó đi, nếu không dù là khoa học kỹ thuật hiện đại, muốn tiêu trừ mùi vị này, thật đúng là chuyện không có khả năng.”

Uyển Linh siết chặt bàn tay nhỏ bé, úng thanh úng khí nói: “ Đã như vậy, chi bằng đem quả hư này ném thật xa, chúng ta không cần phải tiếp tục chịu tội.”

Tương Khổng Minh khoát tay nói: “ Không ổn không ổn, hiện tại mùi đã nùng, cho dù căn nguyên không còn ở đây, trong nhất thời vẫn không tan đi được.”

“ Thì cứ tính sao cho được, chẳng lẽ để chúng ta ở chỗ này chịu đựng sao? Thành thật mà nói, ngay cả một khắc ta cũng không chịu nổi.” Hứa Hải Phong luôn miệng kháng nghị.

Tương Khổng Minh than một tiếng, nói: “ Quả cây không di động, nhưng chúng ta lại có thể di động a. Còn thỉnh chủ công điểm binh mã, chúng ta lưu lại một đội canh gác, còn lại dời đi nơi khác đóng quân hạ trại.”

Trong lòng Hứa Hải Phong cả kinh, nói: “ Không có quân lệnh, lại động quân đội, đây chính là tội chém đầu đó.”

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh cười nói: “ Chủ công không cần lo lắng, chỉ cần theo thực tế báo cáo, Phương gia tuyệt đối sẽ không làm khó dễ.”

Trong lòng Hứa Hải Phong cân nhắc một chút, nhìn thấy Uyển Linh cùng Nhân Linh hai đôi mắt to nhìn chăm chính mình, rốt cục gật đầu đáp ứng.

48. Chương 48 : Đền Bù Tâm Nguyên

Chẳng qua hiểu là như thế, nhưng bọn họ cũng bận rộn hơn nửa ngày, đến khi hết thấy an bài thỏa đáng, đã là lúc ban đêm.

Nơi này là kinh sư trọng địa, tai mắt triều đình trải rộng, nếu bị một số lượng quân đội lớn như thế tiến vào mà ngây thơ không biết, thì Đại Hán đã sớm mất nước. Cũng may Hứa Hải Phong vừa mới dựa dẫm vào gia tộc được xưng đệ nhất gia trong quân Phương gia, nên cử động này của hắn được một tay Phương Lệnh Thiên đề xuống, những người khác không muốn đắc tội vị quyền thần đương triều này, không thể làm gì khác hơn là im lặng, giả câm vờ điếc.

Hứa Hải Phong đi theo phía sau Tương Khổng Minh, những mệnh lệnh ban ra đều phát từ vị quân sư này, hắn thật có khả năng hơn người, an bài rất ngăn nắp chu đáo, mà ngay cả mùi cam quất chua thối cũng không quên phái người canh chừng, chẳng qua với ý tứ của Hứa Hải Phong, thứ rác rưởi này có cho không cũng không ai cùng hắn đi tranh đoạt.

Sau khi hết thấy làm xong, có Hứa Hải Phong cùng đi, Lâm Uyển Nhân rốt cục gặp được Trình Anh Kiệt làm nàng niệm niệm không quên. Lúc này Trình Anh Kiệt đã không còn chút bộ dáng của một thế gia công tử, hần bị quân sĩ Hắc Kỳ quân trói chặt cứng ngắc, rất giống một cái bánh tét. Mũi tên trên đùi đã được lấy ra, thoa kim sang được, chỉ là chảy máu quá nhiều, lại thêm một ngày không được uống nước, nên vẫn đau đớn không giảm. Khuôn mặt hần tiêu tụy, tinh thần héo rút, tính mạng nhìn qua như đã mất đi một nửa.

Hai người Hứa Hải Phong nhìn thấy hần trong một doanh trướng, nhìn Trình Anh Kiệt đang mơ màng buồn ngủ, Hứa Hải Phong lại nhớ tới vẻ cao ngạo của hần không thêm nhìn mình trong mắt tại buổi tiệc, trong lòng liền cảm giác thập phần thoải mái, trên mặt lại nổi lên vẻ tươi cười, Hứa Hải Phong nhẹ giọng nói: “Trình nhị công tử, gần đây vẫn khỏe?”

Trình Anh Kiệt từ sau khi bị bắt, vừa đói vừa lạnh, trong lòng tuy không tránh khỏi sự kinh hoàng, nhưng vẫn không hề tuyệt vọng. Ở trong ý nghĩ của hần, nếu những người này muốn lấy tính mạng hần, đã sớm có thể hạ thủ, cần gì phải mạo hiểm nguy hiểm đem mình giam cầm, nếu lúc bọn họ phục kích không hạ sát thủ, nói vậy là có điều cầu, hần là mong muốn Trình gia sẽ đáp ứng điều kiện của bọn họ. Kể từ đó, khả năng mình còn sống cũng thật lớn.

Nhưng bây giờ chứng kiến Hứa Hải Phong cùng Lâm Uyển Nhân xuất hiện, tim của hần không tự chủ được liền trầm xuống. Tuy hình dáng của Hứa Hải Phong không có gì đặc thù, nhưng Lâm Uyển Nhân lại là người thế nào, chỉ cần từng gặp qua, liền không có ai có thể quên được. Nếu làm bạn bên người nàng, lại có thái độ thân thiết với nàng, cũng chỉ có thống lĩnh đại nhân của Hắc Kỳ quân Hứa Hải Phong.

Trình Anh Kiệt biết suy đoán của mình có chút lệch lạc, nếu bọn họ có ý định áp chế Trình gia, vậy lộ mặt sẽ không là những đại nhân vật như thế này. Nếu để cho mình biết được cừu gia lại là ai, chẳng lẽ bọn họ không sợ sau khi thả mình về sẽ bị toàn lực trả thù sao? Mà Hứa Hải Phong dùng gương mặt thật xuất hiện, chỉ sợ tám chín phần mười là muốn giết người diệt khẩu.

Ý niệm này chỉ hiện lên trong đầu hần trong nháy mắt, liền làm cho hần không rét mà run, hần miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười nói: “Hứa tướng quân vì sao phải đem tại hạ mang tới nơi này, không biết có gì chỉ giáo.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, đối với một tên tù binh hần cũng không có gì hảo cảm, tự nhiên cũng không cần phải khách khí: “Kỳ thật ta cũng không biết vì sao phải mời ngươi tới đây.”

Trong lòng Trình Anh Kiệt mắng to thúi lăm, chẳng lẽ ngươi có bệnh, vô duyên vô cớ muốn cùng Trình gia trong tứ đại thế gia kết thù hay sao, hần ra vẻ trấn tĩnh nói: “Tại hạ cùng với tướng quân chỉ gặp mặt nhau có một lần, ngày xưa không oán, gần đây không cừu, không biết có phải có hiểu lầm gì hay không?”

Hứa Hải Phong cũng không thêm lòng vòng với hần, chỉ vào Lâm Uyển Nhân nói: “Nói thật cho ngươi biết, người chân chính muốn tìm ngươi không phải là ta, mà là Lâm tiểu thư.”

Trình Anh Kiệt lại càng kỳ quái, hần cẩn thận đánh giá Lâm Uyển Nhân một lát, phát giác nàng này thiên hương quốc sắc, nhưng trong gương mặt như có chút quen biết, nhưng hần dám chỉ lên trời mà thề, trước kia chưa bao giờ gặp qua nàng: “Không biết tiểu thư có gì phân phó, nếu tại hạ có thể làm được, sẽ không làm tiểu thư thất vọng.”

Trong đôi mắt đẹp của Lâm Uyển Nhân rõ ràng toát ra sự căm thù, nàng nhìn Trình Anh Kiệt, nói từng chữ một: “Trình Anh Kiệt, ngươi không nhận biết ta, vậy ngươi có từng biết Lâm Uyển Uẩn không?”

Trình Anh Kiệt kiệt lực tự hỏi, nhưng dù hần nghĩ đến phá da đầu, vẫn không hề có đầu mối, bất đắc dĩ nói: “Lâm tiểu thư, tại hạ thật sự nhớ không nổi có vị bằng hữu nào tên gọi Lâm Uyển Uẩn cả.”

Lâm Uyển Nhân cười lạnh một tiếng, nói: “Thật không, vậy ta nhắc nhở ngươi một chút, có lẽ ngươi có thể nhớ ra. Nói cho ngươi, tên Hán của tứ công chúa Thổ Phiên quốc gọi là Lâm Uyển Uẩn.”

“A...” Trình Anh Kiệt kinh hô một tiếng, sắc mặt càng tái nhợt khó coi, ngay cả một tia huyết sắc cũng không thể nhìn thấy, hần gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Uyển Nhân nửa giây, sau hỏi: “Người, người rốt cục là ai?”

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Lâm Uyển Nhân hiện ra một tia cười thê lương: “Ta? Ta sao, chính là một nô lệ bị mất đi thân nhân, mất đi đất nước.”

Trình Anh Kiệt như có điều suy nghĩ gập đầu, hẳn không phải là kẻ ngốc, đương nhiên đoán được quan hệ giữa hai người này, tự biết lần này tuyệt không còn đường sống, cười thảm nói: “ Thì ra là như thế, Trình mỗ không có gì cầu xin, thỉnh cấp cho ta được thống khoái.”

Lâm Uyển Nhân lấy ra một thanh chủy thủ từ trong ống tay áo, chủy thủ chớp động quang mang màu lam, hiển nhiên là một thanh hung khí kịch độc. Hứa Hải Phong cũng hít sâu một hơi rét lạnh, cho tới bây giờ hẳn chưa từng thấy qua thanh chủy thủ này, trong lòng thầm may mắn vẫn dùng lễ với nàng, không dùng cường bạo, nếu không thanh chủy thủ này chỉ cần rạch nhẹ một cái, mạng nhỏ này của mình chỉ sợ cũng phải bị công đạo trên tay nàng.

Lâm Uyển Nhân cầm chủy thủ trong tay, đi tới trước mặt Trình Anh Kiệt, rung giọng nói: “ Ta từng phát ra lời thề trước thi thể tỷ ta, phải tự tay giết chết kẻ thù, vì tỷ tỷ báo huyết cừu này. Hôm nay ông trời có mắt, rốt cục cho ta được đền bù tâm nguyện.”

Trình Anh Kiệt trơ mắt nhìn thanh chủy thủ đâm vào trong ngực mình, muốn kêu to lên, lại cảm giác được chân tay vô lực, môi run run chốc lát, liền một mạng quy tây.

Lâm Uyển Nhân quay đầu lên, đã rơi lệ đầy mặt. Hứa Hải Phong nhìn nữ tử dung nhan vô song thiên hạ trước mắt, trong lòng dâng lên sự thương tiếc khó nói nên lời, hẳn tiến lên một bước, đem Lâm Uyển Nhân ôm vào trong lòng. Lâm Uyển Nhân thay đổi hẳn vẻ tao nhã ngày xưa, cuộn mình súc trong lồng ngực rộng của Hứa Hải Phong, hai vai không ngừng run run, thỉnh thoảng phát ra tiếng nứt nở có tiếng.

Hứa Hải Phong bế bồng thân hình nhỏ nhắn mềm mại của nàng lên, rời khỏi doanh trướng, đi về doanh trướng hào hoa của Lâm Uyển Nhân. Về phần thi thể Trình Anh Kiệt tự nhiên sẽ có người thu thập, không nhọc hai người bọn họ quan tâm.

Uyển Linh cùng Nhân Linh cũng không đi chung, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ là đột nhiên nhìn thấy bộ dáng tiểu thư như thế, vô cùng kinh hãi vừa muốn hỏi, đã thấy Lâm Uyển Nhân ở trong lòng Hứa Hải Phong ngẩng đầu lên phân phó: “ Đêm nay các người đi ra ngoài nghỉ tạm, nơi này không cần hầu hạ.” Hai nàng ngẩn ra, mắt nhìn hai người đang y ôi trong lòng nhau, tựa hồ cảm giác được chuyện sắp xảy ra, ửng tiếng, gương mặt đỏ ửng lui xuống.

Chứng kiến Lâm Uyển Nhân chủ động đuổi lui hai nàng, trong lòng Hứa Hải Phong vừa động, hẳn bế mỹ nhân trong ngực, tại loại tư thế ám muội này, tự nhiên cảm thấy ngọc thể mềm mại lả lướt của Lâm Uyển Nhân mê người cỡ nào, một cổ hương thơm đậm nhã từ trên người của nàng tản mát ra, Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy thân thể nóng rực vô cùng, hận không được lập tức phát tiết đi ra.

Chỉ là ở trong lòng hẳn, thật sự không muốn gây chút thương tổn cho nàng. Hắn hung hăng cắn đầu lưỡi một chút, sự đau đớn kịch liệt làm cho hắn từ trong mê say tỉnh táo lại, đem thân thể mềm mại nhu nhược như không xương của Lâm Uyển Nhân đặt lên trên giường, dùng nghị lực lớn nhất khắc chế dục vọng của chính mình, hai tay rời đi thân thể của nàng nói: “ Uyển nhi hãy nghỉ ngơi, ngày mai ta trở lại thăm nàng.”

Nói xong xoay người muốn đi, đột nhiên bàn tay chặt chẽ, tựa hồ bị kéo ống tay áo, hắn ngưng thần vừa nhìn, chỉ thấy bàn tay ngọc như phấn của Lâm Uyển Nhân đang kéo tay áo của mình, gương mặt đỏ bừng lặng lẽ không có chút tiếng động hiện lên trên mặt nàng, nàng dùng thanh âm nhỏ tới mức không thể nghe được nói: “ Đêm nay tướng quân lưu lại đi.”

Hứa Hải Phong nhượng mảy, cơ hồ không dám tin tưởng lỗ tai của mình, chỉ là thanh âm này quá nhỏ, nếu không phải hắn tu luyện Tĩnh Tâm Quyết có chút thành tựu, thật đúng là không thể nghe được rõ ràng. Hắn run giọng hỏi: “ Uyển nhi, nàng nói cái gì?”

Lâm Uyển Nhân ngượng ngùng quay mặt đi, nhẹ giọng nói: “ Nếu ngài không nghe được, vậy thôi đi.”

Hứa Hải Phong nếu còn không để ý tới, vậy thật sự là không còn thuốc nào cứu được. Hắn vươn hai tay ôm thân thể nàng vào trong lòng, chỉ là lúc này đây tâm tình của hắn vô cùng phần chấn.

Cúi đầu nhìn lại, Lâm Uyển Nhân đã nhắm nghiền mắt, lông mi thật dài đang nhẹ nhàng run rẩy, cánh mũi nhỏ xinh đang phập phồng, gương mặt xinh đẹp khiến người ta say mê còn đang mỉm cười, dưới ánh nền rực rỡ sáng lạn.

Hứa Hải Phong tuy đã từng trải qua, nhưng tim vẫn đập như sấm, động tác lúc này của hắn đã biểu hiện rõ tâm trạng kích động hiện tại. Hắn cúi người xuống, rót cục hôn lên đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi hắn đẩy ra hàm răng ngậm chặt của nàng, hấp lấy chiếc lưỡi thơm tho mềm mại nho nhỏ, hô hấp của Lâm Uyển Nhân cũng càng thêm dồn dập, hai người đồng thời cảm giác được miệng khô lưỡi khô, thân thể nóng hừng hực.

Hai tay Hứa Hải Phong cùng đặt lên đôi vú căng cứng, thân thể Lâm Uyển Nhân chột cứng lại, nhưng dưới sự vuốt ve không ngừng của đôi tay, rất nhanh mềm nhũn xuống tới, không còn chút khí lực nào.

Dưới sự ngênh đón của Lâm Uyển Nhân, Hứa Hải Phong rót cục cởi đi quần áo toàn thân nàng, lộ ra một ngọc thể trắng nõn không chút tỳ vết. Da thịt của nàng trắng như phấn, mềm mại trơn bóng, giữa đôi mày còn có luồng phong tình câu dẫn lòng người, quả nhiên là một đời yêu vật điên đảo chúng sinh.

Thời khắc này Hứa Hải Phong cũng bị lửa dục thiêu đốt, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, hạ thân đã sớm cứng rắn dựng đứng. Rót cục sau mấy tháng, hắn đã được đền bù tâm nguyện.

Một lúc lâu sau, Hứa Hải Phong rót cục thăng lên tới cực điểm khoái cảm, nhưng hắn chỉ cần thở hổn hển mấy hơi, lại muốn hùng khởi trở lại. Nhưng lúc này thân thể Lâm Uyển Nhân mềm nhũn đỏ ửng, mềm như bùn đất, mà ngay cả sức lực nhỏ xíu để động đầu ngón tay cũng không làm nổi.

Lúc này Hứa Hải Phong biết được là do thể chất của hắn, trong ngày thường hấp thu quá nhiều tinh hoa trong rượu, tinh khí tích lũy quá nhiều, tinh lực tự nhiên tràn đầy. Nhưng Lâm Uyển Nhân lại không có bản lãnh này, xem bộ dáng của nàng, đó là vô luận thể nào cũng không khả năng thừa nhận thêm một lần mưa gió vồn vũ, không thể làm gì khác hơn là đè xuống lửa dục, ôm lấy thân thể mềm mại động lòng người, không biết qua bao nhiêu thời gian, mới chậm rãi ngủ thiếp đi.

49. Chương 49 : Thí Nghiệm

Hắn nhẹ nhàng đứng dậy, cầm lấy tấm chăn lông che lại ngọc thể mỹ lệ tỏa hương, xinh đẹp đến mức làm cho người ta muốn nghẹt thở, nhẹ chân nhẹ tay mặc lại quần áo, lặng yên không một tiếng động đi ra. Đi tới ngoài cửa, liền nhìn thấy Uyển Linh đang chờ đợi ngay bên ngoài, nhìn thấy thân ảnh cao lớn của hắn lập tức cúi đầu xuống.

Hứa Hải Phong nhìn khuôn mặt đỏ bừng của tiểu nha đầu, đỏ hồng trông thật đáng yêu, mỉm cười nói: “Tiểu thư ngươi còn đang ngủ, đừng đi phiền nàng.”

Uyển Linh thấp giọng đáp: “Dạ.” Lúc Hứa Hải Phong đi qua, tiện tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt mềm nhẵn của nàng, gương mặt đầy gió xuân vui vẻ rời đi. Uyển Linh ở phía sau ậm ừ không thuận theo, nhưng không thể tránh được, lại sợ làm huyên náo lên sẽ đánh thức tiểu thư, không thể làm gì khác hơn là đành im lặng nhẫn nhịn, hung hăng dậm chân vài cái, đem mặt đất biến thành nơi trút giận.

Hứa Hải Phong vừa đi tới trước doanh trường của mình, Lâm Trường Không liền tiến lên nói: “Tướng quân, quân sư đại nhân có việc tương thỉnh.”

“Tương quân sư?” Hứa Hải Phong hồ nghi hỏi: “Hắn lại có chuyện gì, không phải lại muốn tạo ra được vật ngạc nhiên cổ quái gì nữa chứ?” Đối với luồng quái vị hôm qua thật sự là khắc sâu ấn tượng, trong lòng còn sợ hãi.

“Tiểu nhân không biết, quân sư phân phó, một khi tướng quân hồi doanh, lập tức thỉnh mời.”

Hứa Hải Phong suy nghĩ một chút, đáp: “Được rồi, ta đi, hắn ở nơi nào?”

“Quân sư đại nhân đang ở tù binh doanh.”

Tù binh doanh đương nhiên là địa phương giam giữ tù binh, trước mắt Hắc Kỳ quân không có chiến sự, lẽ ra cũng không có tù binh, vì thế nơi đó đang giam giữ đám hộ vệ Trình gia bắt được vào buổi tối hôm trước.

Vốn theo ý định của Hứa Hải Phong, đám hộ vệ này đem giết coi như xong, nhưng Tương Khổng Minh lại cố ý muốn bắt sống, nói nếu những người này nhất định phải chết, không bằng để cho hắn làm một lần thí nghiệm. Hứa Hải Phong cũng không có chủ kiến gì, nghe hắn nói cũng liền đáp ứng. Bây giờ Tương Khổng

Minh mời hán tới, phỏng chừng là muốn làm loại thí nghiệm kia, chỉ là dùng người sống làm thí nghiệm, khó tránh khỏi làm cho hán có chút không được tự nhiên.

Tù binh doanh lập tại phía tây đại doanh, tại một lều trại hạng trung không có gì bắt mắt, nếu người bình thường nhìn vào, tám chín phần mười nghĩ rằng nơi đó chỉ chứa đựng truy trọng(vật tư quân đội) mà thôi. Đó là nguyên nhân đám người Trình Anh Hào cho dù lật ngược kinh sư, cũng không tìm được đám thuộc hạ bị mất tích này.

“ Chủ công đã tới, xin mời ngồi.” Tương Khổng Minh vẫn là bộ dáng tiêu dao tự tại, chỉ khi nhìn thấy Hứa Hải Phong mới chịu thi lễ.

Hứa Hải Phong quét mắt nhìn trong doanh trường, bên trong ngoại trừ Tương Khổng Minh, cũng chỉ có một hán tử bị trói chặt ngồi trên ghế, không cần hỏi, khẳng định chính là một trong những hộ vệ của Trình gia bị bắt làm tù binh, hán khoát tay nói: “ Quân sư, người muốn làm thí nghiệm gì, hiện tại có thể bắt đầu.”

“ Được.” Tương Khổng Minh rõ ràng đã sớm có chuẩn bị, nhìn Lâm Trường Không nói: “ Động thủ.”

Lâm Trường Không ứng tiếng, đi tới trước mặt hán tử kia, trong ánh mắt sợ hãi của hán, vươn tay điểm mạnh xuống liên tục. Chốc lát sau, hán tử kia không tự chủ được phát ra tiếng “ hừ hừ”, thân thể lại run run lên.

Nếu đổi lại là trước kia, Hứa Hải Phong còn không rõ ràng, nhưng hiện tại hán học qua Tĩnh Tâm Quyết, đối với phương diện này cũng có chút hiểu rõ, Lâm Trường Không sử dụng chính là Phân Cân Thác Cốt Thủ, người có thể sử dụng loại thủ pháp này ít nhất cũng phải có tu vi nhị phẩm cao thủ, là pháp môn mà cao thủ dùng để bức cung, có thể mang đến khổ sở cùng đau đớn thật lớn cho nạn nhân. Chỉ nhìn bộ dáng của hán tử kia đã biết hán đang thừa nhận thống khổ lớn lao, nếu không phải bị dây trói chặt cứng ngắc, hán đã sớm lăn lộn trên mặt đất.

Hứa Hải Phong khó hiểu đưa mắt nhìn Tương Khổng Minh, không biết dụng ý hán làm như vậy để làm gì, hán tử này chỉ là một hộ vệ bình thường mà thôi, nếu muốn hỏi bí mật gì của Trình gia, có thể tìm Trình Anh Kiệt hay Trình Gia Huy, nhưng đối với một hộ vệ bình thường lại ra tay ác độc, lại có ích lợi gì.

Huống hồ, Tương Khổng Minh cũng không phải không biết, huyết tửu của mình có đặc hiệu, chỉ cần cho hán uống một chén, bất kể bí mật gì đều sẽ nói ra hết, cần gì phải hao phí công phu nhiều như vậy, chẳng lẽ hán có sở thích đặc thù gì, thích hành hạ người khác sao? Nghĩ tới đây, Hứa Hải Phong rung mình một cái, thần sắc quái dị liếc mắt nhìn Tương Khổng Minh.

Tương Khổng Minh đón nhận ánh mắt của Hứa Hải Phong, mỉm cười, bộ dáng khiêm tốn quân tử mười phần, sau đó nói: “ Được rồi, cho hán uống đi.”

“ Dạ.” Lâm Trường Không dùng bàn tay bóp cổ hán tử kia, năm ngón tay nhấn mạnh nơi hàm răng tên đó một cái, hán tử kia liền không tự chủ được há to miệng, Lâm Trường Không động tác mau lẹ, bàn tay kia của hán sờ vào bên hông, đã tìm được một hồ lô rượu.

Hồ lô này chỉ là loại bình thường, nhưng Hứa Hải Phong cũng nhận biết rõ ràng. Từ lần trước bị An Đức Lỗ hành thích, hán liền trang bị cho mỗi tâm phúc đại tướng một bình hồ lô rượu, trong hồ lô chứa huyết tửu của Hứa Hải Phong, đây chính là cho bọn hán dùng để bảo vệ tính mạng.

Chỉ thấy Lâm Trường Không dùng răng cắn mở nắp hồ lô, rút ra, sau đó đổ vào miệng hán tử kia. Đồng thời, hán thả bàn tay bóp cổ đối phương ra, điểm lên cổ họng tên kia một cái, hán tử kia liền không chút phản kháng uống ngụm huyết tửu đi xuống.

Hứa Hải Phong thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, nguyên lai còn có cách uống huyết tửu như vậy, chỉ là phí nhiều công sức lớn như thế, chẳng lẽ bên trong có biến cố gì lớn xảy ra hay sao.

Đáp án rất nhanh liền đi ra, người bình thường sau khi uống xong huyết tửu, vô luận là bị thương tổn thể nào, đều sẽ mơ màng buồn ngủ, nhưng người này lại không có nửa phần ủ rũ, ngược lại giãy dụa càng thêm lợi hại. Hứa Hải Phong trộm nhìn lại, chỉ thấy Tương Khổng Minh cũng đã thay đổi bộ dáng tiêu sái vừa rồi, cũng là vẻ mặt ngưng trọng mà nhìn kỹ hán tử. Trong lòng vừa động, việc này đối với quân sư mà nói, tất nhiên không phải chuyện đùa, nếu không hán quyết không thể quan tâm như thế.

“ A...” Hán tử kia đột nhiên phát ra một tiếng gầm rú tê tâm liệt phế, tiếp theo cả người huyết mạch bạo liệt, ba một tiếng té ngã xuống, máu đen đầy người nằm dài trên đất, cũng không còn nhúc nhích chút nào.

“ Đây...đây là chuyện gì xảy ra?” Hứa Hải Phong bị biến cố trước mặt làm hãi hùng khiếp vía, vội vàng hỏi.

Tương Khổng Minh cau mày, lắc đầu nói: “ Người này thể chất không được, Lâm Trường Không, đổi lại người khác cho ta.”

“ Tuân mệnh.” Lâm Trường Không xoay người đi ra ngoài.

Lúc này Tương Khổng Minh mới quay đầu lại, hướng Hứa Hải Phong nói: “ Được chủ công không chê bỏ, nói cho học sinh nghe bí mật của huyết tửu. Ngày gần đây, học sinh vẫn tự hỏi, phát hiện được mấy hiện tượng thú vị, hôm nay chẳng qua là muốn chứng thực một chút mà thôi.”

“ Nga...” Nhìn vết máu đầy đất, trong lòng Hứa Hải Phong nổi lên một tia không đành lòng. Sau khi huấn luyện Tinh Tâm Quyết, tinh khí trong cơ thể đã từ từ chuyển hóa thành nội lực, khí tức tảo bạo trong lòng cũng đã vô cùng giảm thấp, nếu thời khắc này huấn luyện lại việc như Trương gia, cũng sẽ không dễ dàng ra lệnh hạ sát nhiều nhân mạng giống như trước kia.

Tương Khổng Minh nhìn mặt đoán lòng, biết Hứa Hải Phong không vui, hần mỉm cười hỏi: “ Có phải chủ công cảm giác là thủ đoạn của học sinh quá mức độc ác.”

Hứa Hải Phong sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết làm sao trả lời, nếu nói thật, chỉ sợ sẽ thương tổn cảm tình với vị tâm phúc ái tướng này, nhưng nếu trả lời là không, đó rõ ràng là trợn mắt nói dối.

Tương Khổng Minh cầm quạt lông nhẹ nhàng phe phẩy, tựa hồ muốn thổi đi mùi máu tươi quanh quần trong không khí: “ Chủ công, học sinh vốn không phải là người trên thế giới này. Chỉ là không biết vì cớ gì, lại ngoài ý muốn đi tới nơi này, tất cả những gì xảy ra tựa như trong giấc mộng, thật làm người ta khó mà tin được. Học sinh chỉ là nghĩ mình đang chơi đùa một trò chơi giả thuyết, ở trong mắt học sinh, những người này đều là một đám npc(không chơi game nên không hiểu là gì để dịch), là từng tổ tổ số liệu tổ hợp mà thành. Về phần mục tiêu để học sinh vượt qua kiểm tra, chính là trợ giúp chủ công phát triển hoành đồ, thành tựu nghiệp bá. Vì thế cho tới bây giờ trong lòng không có gì cố kỵ, chỉ biết làm việc gì có lợi nhất, cái gì gọi là luân lý đạo đức, cái gì là nhân đạo chủ nghĩa, hắc hắc...trăm năm sau, thế nhân chỉ biết nhớ kỹ phong công vĩ nghiệp của chúng ta, về phần khác, cũng đều như dùng giỏ trúc múc nước, thành công đã tràn. Huống chi...” Tương Khổng Minh dừng lại một chút, lộ ra một tia cười khổ nói: “ Huống chi, ta còn là một người đã từng chết qua một lần.”

Hứa Hải Phong lắng nghe những lời nói của Tương Khổng Minh, không khỏi cảm xúc thâm hậu, tuy còn không hiểu ý tứ của những danh từ kì quái trong lời của đối phương, nhưng hàm ý bên trong hần cũng hiểu hoàn toàn minh bạch. Lúc đầu hần bị nhốt trong quân doanh, cũng vận dụng lực lượng của huyết tửu, mới qua được cửa ải khó, lưu tồn được tính mạng. Chờ khi hần lên làm tướng quân, cũng minh bạch huyết tửu có thể làm cho người bị mất đi tâm trí, lại vận dụng cấm kỵ lực, mới luyện ra ba ngàn hồ bí chi sư, cuối cùng lấy được Lâm An Thành, cũng làm cho Hắc Kỳ quân lấy được danh hiệu thiên hạ vô địch.

Từ bản chất mà nói, những hành động của hần cũng không khác gì Tương Khổng Minh, chỉ là máu tanh hơn một chút mà thôi, cũng giống nhau là vì công danh lợi lộc mà không chừa thủ đoạn nào, chính mình lại có tư cách gì đi trách người khác.

Chẳng qua, từ sau khi nhắm nháp được tư vị của quyền lực, lại nhượng hần buông tha cho hết thấy, đi làm một tên vô danh tiểu tốt, đây chính là có giết chết hần cũng không nguyện ý. Mà con đường đi thông quyền lực, giống như đi ngược dòng nước, không tiến thì phải lui, vì bảo trụ quyền lực trước mắt của hần, hoặc là phải tiến thêm một bước, vậy bất kể là hần có nguyện ý hay không, hần cũng chỉ có thể tiếp tục biểu diễn vai nhân vật lòng dạ độc ác.

Nghĩ tới đây, tâm tư của hần trầm xuống, thở dài nói: “ Quân sư, việc này ta và người nói một chút rồi thôi, nhưng vạn vạn không thể truyền ra ngoài.”

Tương Khổng Minh nói: “ Học sinh hiểu được.”

Lúc này, cửa trướng mở ra, Lâm Trường Không dẫn một gã tù binh khác đi đến. Tù binh kia vừa nhìn thấy một vũng máu trên mặt đất, mà giữa vũng máu còn có thân thể của đồng bạn, hắn lập tức mặt xám như tro tàn, chỉ là người này còn có vài phần cốt khí, tuy biết rõ sẽ phải chết, cũng không hề chịu mở miệng cầu xin tha thứ.

Tương Khổng Minh cũng không cùng hắn nói nhảm, hướng Lâm Trường Không ra dấu bắt đầu, vì vậy một màn tương tự lại diễn ra, người này càng không bằng người vừa rồi, kiên trì không tới một nén nhang, liền bạo huyết mà chết. Tương Khổng Minh cũng không chút phản ứng chỉ nói hai từ: “ Tiếp tục.”

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại, ngay cả Hứa Hải Phong ngồi yên một bên nhìn đến mức tinh thần chết lặng. Thẳng đến người thứ tám, tù binh kia gãy dựa chốc lát, rốt cục không bị bạo huyết mà chết, mà là ngủ thiếp đi. Tương Khổng Minh nhảy dựng lên, truyền lệnh đem người nọ đưa tới doanh trướng của hắn, sau đó tiếp tục thí nghiệm. Chỉ là mấy người sau không có ai cho hắn được kết quả khiến hắn vừa vui vừa sợ, tất cả đều không ngoại lệ, bị bạo huyết mà chết sạch.

50. Chương 50 : Thành Quả

Nhìn ra sự nghi hoặc của Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh cười nói: “ Trình Gia Huy là một cao thủ khó được, học sinh không nỡ cho hắn tham gia loại thí nghiệm nguy hiểm như vậy, người này đã trực tiếp uống huyết tủy. Sau khi tỉnh dậy, dưới trướng chủ công liền có thêm một viên mãnh tướng.”

Hứa Hải Phong thở phào như trút được gánh nặng, phải biết rằng, thiên hạ tuy lớn, nhưng cao thủ nhất lưu chân chính cũng rất ít không có mấy, hắn thật đúng là sợ Tương Khổng Minh cố ý đem vị nhân tài khó được này hủy đi.

“ Mỗi chủ công dời bước, phỏng chừng thời gian cũng không còn nhiều lắm, bọn họ hẳn là đã tỉnh, học sinh cũng đang muốn nghiệm thu thành quả một chút xem như thế nào.” Tương Khổng Minh đứng dậy trước, hướng Hứa Hải Phong thi lễ nói.

Hứa Hải Phong cũng đã sớm không muốn tiếp tục ở lại tòa lều trại đầy mùi máu tanh này, nghe xong những lời kia, liền xoay nhanh người rời đi, theo Tương Khổng Minh đi tới doanh trướng quân sư.

Lúc này bên ngoài doanh trướng như lâm đại địch, chẳng những có mặt huynh đệ An Đức Lỗ, mà ngay cả Triết Biệt cũng đang đứng ngoài trăm thước cầm cung canh gác, khoảng cách như thế, chỉ sợ là không ai có thể tránh thoát thần tiễn của hắn.

Vừa đi vào doanh trướng, Hứa Hải Phong lập tức nhìn thấy Trình Gia Huy cùng tên còn lại đã tỉnh dậy, ánh mắt bọn họ ngẩng nhìn đối phương, trong con mắt ngoại trừ tia máu quý dị, cũng chỉ còn là một mảnh trống rỗng.

“ Các người tên gọi là gì.” Tương Khổng Minh tiến lên hỏi.

“ Trình Gia Huy(Trình Anh Danh).” Cả hai cùng hồi đáp.

Nguyên lai tên còn lại gọi là Trình Anh Danh, vừa nghe tên đã biết là cùng bối với Trình Anh Kiệt, phỏng chừng là một dòng con cháu bàng hệ, cho nên tuy cùng đồng bối với Trình Anh Hào huynh đệ, nhưng chỉ được thân phận một bảo tiêu.

“ Trình Gia Huy, người cùng hắn thử mấy chiêu, thử xem công phu như thế nào, nhớ kỹ điểm tới thì dừng, không được làm bị thương.” Tương Khổng Minh dùng ngón tay chỉ Lâm Trường Không nói.

“ Dạ.” Trình Gia Huy gọn gàng sạch sẽ trả lời một tiếng, cũng không chào hỏi, liền một chương hướng Lâm Trường Không đánh tới.

Lâm Trường Không võ công cao cường, ở trong Hắc Kỳ quân là một cao thủ, tay trái hắn biến từ chương thành đao, đánh tới mạch môn tay phải Trình Gia Huy. Cổ tay Trình Gia Huy vừa lật, búng ngón tay bắn vào huyết Lao Cung trong lòng bàn tay Lâm Trường Không. Hai người ở trong doanh trướng nhỏ hẹp người tới ta đi bồi luyện, ngại vì sự phân phó của Tương Khổng Minh, bọn họ không dám dùng công lực cường hãn, chỉ sử dụng những công phu khéo léo, mà nguyên nhân chính là vì như thế, nên có vẻ đặc biệt đẹp mắt.

Lúc này nội công Hứa Hải Phong có được chút thành tựu, nhưng trong kinh nghiệm đánh nhau so sánh với những người này đúng là kém tới mười vạn tám ngàn dặm, khó được có cơ hội này, thấy vậy vô cùng hứng thú nhìn chăm chú.

Hai người đấu trong chốc lát, rốt cục vẫn là Trình Gia Huy hơi nhỉnh hơn một bậc, từ từ lấy được ưu thế, nhưng muốn đem chút ưu thế đó biến thành thắng thế, không phải hơn tám trăm chiêu thì đừng mơ tưởng.

“Dừng.” Tương Khổng Minh bỗng nhiên mở miệng ngăn trở cuộc đả đấu của bọn họ.

Hứa Hải Phong đang nhìn thật hứng thú, nhìn thấy bọn họ đều tự nhảy ra, khó hiểu hỏi: “Quân sư, người đang làm gì vậy?”

Tương Khổng Minh mỉm cười nói: “Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, xin hỏi chủ công, trước khi Trình Gia Huy uống huyết tửu thì công phu so sánh với Lâm Trường Không thế nào?”

Hứa Hải Phong suy nghĩ một chút, hồi đáp: “Ước chừng chỉ sần sần như nhau thôi.”

“Không sai, chính là hiện tại Trình Gia Huy đã uống qua huyết tửu, theo lý mà nói, công lực được đề thăng, vì sao chỉ có thể nhỉnh hơn được một chút chứ?” Tương Khổng Minh hỏi.

Hứa Hải Phong ngẩn ra, ngẫm nghĩ một chút, thật đúng là như thế, vội vàng nói: “Quân sư, người không nên giấu diếm nữa, nói mau đi.”

“Học sinh từng nghe chủ công nói qua, huynh đệ An Đức Lỗ vốn là nhất phẩm cao thủ, nhưng sau khi uống xong huyết tửu, cũng chỉ có chút đề thăng, chỉ bất quá cao hơn Lâm Trường Không một bậc mà thôi, hôm nay Trình Gia Huy cũng là như thế, thể năng bọn họ đề thăng phúc độ xa xa không bằng đám quân sĩ bình thường hoặc là một chút người tập võ phổ thông. Bởi vậy có thể thấy được, công hiệu huyết tửu của chủ công chỉ là đem năng lực ẩn giấu trong bản thân người uống vào kích phát đi ra mà thôi.”

Dừng lại một chút, Tương Khổng Minh nói tiếp: “Lấy Lâm Trường Không làm lệ, hần vốn chỉ là gần với nhất phẩm cao thủ, nhưng bản thân hần vẫn còn không gian tiếp tục đề thăng, cho dù không uống huyết tửu, cũng sẽ có ngày chen chân vào hàng ngũ nhất lưu cao thủ, mà sau khi uống huyết tửu, chỉ là đem quá trình đó thu ngắn lại. Về phần Trình Gia Huy cùng ba người An Đức Lỗ, bọn họ vốn chính là nhất phẩm cao thủ, không gian đề thăng cũng không còn bao nhiêu, có thể nói bọn họ đã tiếp cận đến cực hạn, cho nên sau khi uống huyết tửu, hiệu quả cũng không nổi bật.”

“Có đạo lý, có đạo lý, thật không hổ là quân sư đại nhân, nhìn vấn đề vô cùng thấu triệt.” Hứa Hải Phong vỗ tay tán dương.

Tương Khổng Minh ôm quyền khom người bái, nói: “Đa tạ chủ công khen ngợi, ngài lại thấy Trình Anh Danh như thế nào?”

Hứa Hải Phong nhìn về phía tên còn lại, người này khoảng chừng ngoài hai mươi, từ bề ngoài nhìn không ra có địa phương gì đặc thù, nhưng nếu Tương Khổng Minh đã hao phí nhiều tâm huyết như vậy, còn phải thí nghiệm lên mấy tù binh, bên trong dĩ nhiên phải có duyên cớ.

“Ta xem không ra.” Hứa Hải Phong cẩn thận quan sát một lát, vẫn không thấy được gì, không thể làm gì khác hơn là nói thật lòng.

“Trình Gia Huy, người cùng Trình Anh Danh hai người toàn lực đối nhau một chiêu.” Tương Khổng Minh hạ lệnh.

Hứa Hải Phong nghe vậy trong lòng cả kinh, Trình Anh Danh này có bao nhiêu bản lĩnh, hần đương nhiên rõ ràng. Trong hộ vệ của Trình Anh Kiệt, ngoại trừ nhất phẩm cao thủ như Trình Gia Huy, những người còn lại chỉ ở nhị, tam phẩm mà thôi. Cho dù có uống huyết tửu, có điều đề thăng, cũng không có khả năng so sánh được với Trình Gia Huy, không hề cần thận đi liều mạng một chiêu, tám chín phần mười là khó thoát khỏi cái chết. Quân sư chẳng lẽ hồ đồ, mất nhiều khí lực đến như vậy, lại làm cho hần phải đi chịu chết vô ích.

Ý niệm trong đầu Hứa Hải Phong chỉ chợt lóe qua, không đợi hần quyết định tột cùng là có đi ngăn cản hay không, Trình gia già trẻ hai người đã ngạnh sanh đối nhau một chiêu.

“Phanh...” Một tiếng vang thanh thúy, sự thật kết quả lại ngoài dự liệu của Hứa Hải Phong thật lớn. Trình Anh Danh thừa nhận một kích toàn lực của Trình Gia Huy, không ngờ thân thể chỉ có chút lão đảo mà thôi, ngược lại Trình Gia Huy phải lui về sau một bước nhỏ. Như thế xem ra, Trình Anh Danh không những có thể đối kháng với Trình Gia Huy, nhưng lại còn có xu thế mạnh hơn một bậc.

“Này, điều này sao có thể?” Hứa Hải Phong không tin xoa mắt, lại phát hiện mình cũng không phải đang nằm mơ.

Tương Khổng Minh giải thích: “Lúc loài người bị vây trong trạng thái thống khổ thật lớn hoặc là tâm tình kích động dữ dội, thường thường sẽ bộc phát ra tiềm lực hơn người bình thường mấy lần, thậm chí là hơn đến mười lần. Trình Anh Danh bị khổ hình Phân Thân Thác Cốt Thủ mà còn có thể sống sót, nên tiềm năng trong cơ thể hắn cũng được kích phát đi ra. Lúc này nếu uống huyết tửu, thì năng lực đề kháng cũng sẽ cao hơn bình thường vài lần, thậm chí là mười lần. Cho nên hắn có thể lập tức bước chân vào hàng ngũ nhất phẩm cao thủ, cũng là chuyện đương nhiên.”

“Thiên hạ lại có chuyện tốt như vậy sao? Quân sư là từ đâu học được?” Hứa Hải Phong hưng phấn hỏi, nếu thật sự là như thế, vậy hắn không phải có khả năng chế tạo ra một đám nhất phẩm cao thủ hay sao, nếu có một đám thân vệ quân có tu vi nhất phẩm cao thủ, đó mới thật sự chân chính là thiên hạ vô địch.

“Đây chỉ là lời nói thô thiển mà thôi, những người ở thế giới xưa kia của học sinh ai cũng biết.” Tương Khổng Minh lại chuyển giọng: “Chẳng qua, phương pháp này có một chỗ không tốt, đó là xác suất thành công quá thấp, hơn mười người mà chỉ còn lại một người, khả năng thành công còn không đủ một thành a.”

“Vậy có biện pháp gì giải quyết không?”

“Lấy trình độ khoa học kỹ thuật của nơi này, ta xem không có hy vọng gì. Chẳng qua dùng mười người nhị, tam phẩm giang hồ hảo thủ là có thể đổi lại một nhất phẩm cao thủ, bút mua bán này vô luận thế nào cũng là xứng đáng.”

Đúng vậy, chỉ dùng mười người nhị, tam phẩm giang hồ hảo thủ đổi lại được một nhất phẩm cao thủ, nếu còn không thỏa mãn, đây cũng thật đúng là lòng người không đủ như rắn nuốt voi.

Về tới doanh trường của mình, Hứa Hải Phong còn chưa ngồi nóng chỗ, Uyển Linh lại tới, nói là Lâm Uyển Nhân đã tỉnh dậy, có việc muốn gặp hắn. Nếu là Lâm đại mỹ nhân thỉnh mời, Hứa Hải Phong chỉ có đi tới, ngoan ngoãn đi theo phía sau Uyển Linh, lại nhớ tới tòa danh trường tràn ngập gió xuân ấm áp kia.

“Phu quân tới, mời ngồi, Nhân Linh dâng trà.” Nhìn thấy Hứa Hải Phong đến, Lâm Uyển Nhân lập tức đón chào, hơn nữa còn là lần đầu tiên dùng cách xưng hô phu quân.

Hai người nếu đã xảy ra quan hệ, hành động cử chỉ tự nhiên cũng thân thiết rất nhiều. Hứa Hải Phong kéo tay nàng, dung nhan tuyệt thế của nàng quả thật vô cùng hấp dẫn người khác, so sánh với trước kia, không có chút nào kém sắc, ngược lại càng tăng thêm ba phần quyến rũ, tản ra mị lực càng thêm trí mạng.

“Uyển nhi, nàng tìm vi phu có chuyện gì?” Hứa Hải Phong cùng nàng y ôi tại đầu giường, nhẹ giọng hỏi.

Lâm Uyển Nhân ở trong lòng hắn ngẩng đầu lên, hỏi: “Chẳng lẽ phu quân không muốn biết thiếp thân vì sao lại căm thù Trình Anh Kiệt đến như vậy sao?”

“Nếu nàng muốn nói, tự nhiên sẽ nói cho ta biết, nếu gặp phải lời khó nói thì cứ quên đi, khó được ta và nàng lại trở thành vợ chồng, ta còn có gì không tin được nàng sao?” Hứa Hải Phong bày ra vẻ tươi cười khoan dung, dưới sự chỉ đạo ngày đêm của Tương Khổng Minh, công phu tán gái của hắn quả nhiên tiến bộ rất xa.

“Đa tạ phu quân tín nhiệm.” Lâm Uyển Nhân cúi đầu, mà Hứa Hải Phong ánh mắt sắc bén đã nhận thấy được một tia cảm động trong đôi mắt của nàng. Trong lòng không khỏi cảm kích Tương Khổng Minh, những lời này hắn làm sao nghĩ ra, cũng do Tương Khổng Minh dạy cho hắn nói thuộc lòng, sau đó ở trường hợp thích hợp lại dùng đi ra. Hắn còn xưng bằng một cái tên đẹp đẽ: tán gái đại pháp.

Lâm Uyển Nhân nằm trên đùi Hứa Hải Phong, nhẹ nhàng đem sự tình kể lại. Nguyên lai, sau khi Thổ Phiên quốc bị Khải Tác nhân diệt quốc, Lâm Uyển Nhân trở thành nô lệ mất nước, cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau còn một người tỷ tỷ, chính là tứ công chúa Lâm Uyển Uẩn. Mẫu thân của tỷ muội nàng đều là

người Hán, cho nên mới biết nói lưu loát Hán ngữ. Tam vương tử Khải Tác quốc đem các nàng cung dưỡng, nguyên cũng không phải có lòng tốt gì, hẳn chỉ là muốn đợi các nàng trưởng thành, tổng xuất kết giao với những người quyền quý.

Trước nửa tháng Đại Hán hoàng đế ngự giá thân chinh, trong Lâm An thành xuất hiện một nhóm người Hán, cầm đầu chính là Trình Anh Kiệt, bọn họ cùng Khải Tác tam vương tử mật nghị mấy ngày, đạt thành hiệp nghị bí mật. Trước khi rời đi, tam vương tử tổng Lâm Uyển Uẩn đi bồi tiếp khách nhân.

Không ngờ ngày thứ hai, Lâm Uyển Uẩn bị đưa về, cũng đã tắt thở từ lâu. Trên đời này Lâm Uyển Nhân cũng chỉ còn lại một người chị ruột sống nương tựa lẫn nhau, nhìn thấy thảm cảnh lập tức khóc đến chết đi sống lại, cẩn thận quan sát thi thể, lại phát hiện toàn thân có đầy dấu vết hành hạ, rõ ràng là bị người ngược đãi mà chết.

Sau đó nàng thăm dò khắp nơi, mới biết được người hành hung là ai, nhưng mà nàng cũng không hề có biện pháp, chỉ là lập ra lời thề độc sẽ báo thù, thẳng đến hôm qua, mới nhờ Hứa Hải Phong giúp nàng chấm dứt đoạn tâm nguyện này.

51. Chương 51 : Định Kế

Trình Anh Hào ngồi trên sảnh, tuy cố gắng kiệt lực bảo trì trấn tĩnh, nhưng trên mặt vẫn không thể che giấu sự lo âu cùng lo lắng.

Bên trên hẳn chính là đương nhiệm quân bộ đại nguyên soái Cổ Đạo Nhiêm, bên dưới ngang hàng là Trình Minh, huynh đệ đồng tông của hắn. Mà ngồi ngay ngắn ngay chủ vị là một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi, chính là đương triều thừa tướng Mẫn Trì Đường Mẫn đại nhân. Lão nhân râu tóc đều bạc trắng, nhưng tinh thần thật tỉnh táo, động tác nhanh nhẹn, không hề có chút già lão.

“ Thừa tướng, Trần bộ đầu cầu kiến.” Lúc này một gia đình tiến lên bẩm báo.

Mẫn Trì Đường nhíu mày, nói: “ Mau mời.”

“ Dạ.”

Chốc lát sau, gia đình đưa đến một gã hán tử tinh tráng khoảng bốn mươi tuổi, người này chính là Đại Hán đệ nhất danh bộ danh dương thiên hạ, đương nhiệm hình bộ tổng bộ đầu Trần Ấu Côn Trần đại bộ đầu.

Trần Ấu Côn xuất hiện ở nơi này, không cần hỏi cũng biết là vì chuyện gì, quả nhiên Trình Anh Hào quá mức quan tâm, giành hỏi trước: “ Trần bộ đầu, người khám tra hiện trường, kết quả như thế nào?”

Đối với vị tân tú do Trình gia toàn lực bồi dưỡng này, Trần Ấu Côn rất quen thuộc, hẳn rõ ràng được mấy người đang ngồi đều có quan hệ mật thiết, không dám chậm trễ, vội vàng chấp tay nói: “ Trình tướng quân, hạ quan tới hiện trường, lại hỏi cư dân gần đó, phát hiện ra mấy chỗ nghi điểm, nên hoài nghi vụ án này có kỳ hoặc khác.”

Vô luận là lão mưu thâm tính như Cổ Đạo Nhiêm, hay là Trình Anh Hào lòng như lửa đốt, thậm chí ngay cả Mẫn Trì Đường vốn vững như Thái Sơn cũng bị lời này của hắn làm hấp dẫn, Trình Minh lại nhanh miệng hỏi: “ Có chỗ nào khả nghi?”

“ Khái...” Mẫn Trì Đường ho khan một tiếng, nói: “ Trần bộ đầu, có chuyện từ từ nói, trước hết mời ngồi, dâng trà.”

Trình Anh Hào cùng Trình Minh bây giờ mới phát giác bản thân quá nóng lòng, ngay cả lễ đãi khách cơ bản nhất cũng quên, đều đỏ mặt lên, cũng may tất cả mọi người biết tâm tình bây giờ của bọn họ, thật ra không ai trách móc.

“ Tạ ơn thừa tướng.” Trần Ấu Côn khách khí ngồi xuống, theo lễ tiết cũng bưng chén trà lên uống một chút, tiếp tục nói: “ Hạ quan hỏi cư dân gần đó, phát hiện từ lúc tiếng hảm sát đến lúc chấm dứt, chẳng qua chỉ chừng thời gian của nửa chén trà nhỏ, có thể ở trong thời gian ngắn ngủi như thế đã đem toàn bộ người của Trình công tử bắt đi, có thể thấy được thực lực của địch nhân cực mạnh, thật sự là làm cho người ta phải sợ hãi.”

Đám người Mẫn Trì Đường trong lòng đều có đồng cảm liền gật đầu, có được Trình Gia Huy vị nhất phẩm cao thủ đi theo, dĩ nhiên còn bị người âm thầm bắt đi, vậy thực lực của địch nhân chỉ có thể lấy hai chữ kinh khủng để hình dung.

“Chỉ là trong quá trình hạ quan thẩm tra, phát hiện có dấu vết của nỗ tiến, mà loại nỗ tiến này cũng là lợi khí trong quân Đại Hán ta, chỉ là không biết vì sao rơi vào trong tay Khải Tác nhân.” Trần Ấu Côn nhìn thấy tất cả mọi người đồng ý quan điểm của mình, tinh thần đại chấn, nói tiếp.

“Điều này cũng không kì quái, Khải Tác nhân cùng chúng ta giao chiến nhiều năm, đạt được chút chiến lợi phẩm cũng là việc bình thường.” Trình Minh giải thích.

“Dạ, tiên sinh nói rất đúng.” Trần Ấu Côn ngoài miệng ứng đáp, nhưng trong lòng không cho là đúng, tuy là nỗ tiến từng bị Khải Tác nhân lấy được, nhưng nơi này là trọng địa kinh sư, khách lữ lui tới đều phải nghiêm tra, nếu nói bên trong không có nội ứng, Khải Tác nhân làm sao đem lợi khí này vận chuyển vào thành mà không bị phát hiện. Chỉ là nếu Trình Minh lại hạ kết luận, nên hắn cũng không cách nào nói hết sự suy luận phía sau của mình. Hắn chỉ là một bộ đầu nho nhỏ, lại làm sao dám cùng đệ nhất hùng nhân đương triều nguyên soái cãi cọi.

Chỉ là có chút lời thật sự không thể không nói, hắn suy nghĩ một lát, uyển chuyển nói: “Chỉ là theo hạ quan quan sát, hiện trường lưu lại tiền ngân có chừng hơn mười mũi, nếu dựa theo thời gian gây án của đối phương suy đoán, bọn họ chỉ có một lần cơ hội phóng ra, nói cách khác địch nhân phải vận dụng hơn mười cây nỗ cung.”

Nghe xong những lời này, chúng nhân đều bị kinh động, Cổ Đạo Nhiễm vỗ bàn mắng to: “Đám thành vệ quân đáng chết, đều là bị mù mắt chó sao? Toàn bộ phải đem chém đầu mới đúng.”

Nếu như chỉ là một, hai cây nỗ cung bị lén trộm vận chuyển vào thành mà không bị phát giác, vậy thì còn thông cảm được. Nhưng nếu bị Khải Tác nhân vận chuyển hơn mười cây vào kinh sư mà không ai hay biết, vậy thành vệ quân khó thoát được tội. Nhưng bọn họ làm sao biết được, Tương Khổng Minh đem Gia Cát thần nỗ của đời sau làm ra dùng tại thời này, loại binh khí kỳ lạ một lần có thể phát ra hơn mười mũi tên còn chưa ai từng biết, nên khó tránh sự phỏng đoán sai lầm.

“Hạ quan nghĩ rằng, ngay cả Khải Tác nhân có thể thần không biết, quỷ không hay đem đám cung nỗ này trộm vào thành, nhưng bởi vì thời gian gấp gáp, tuyệt đối không có khả năng vận chuyển chúng rời khỏi đây. Cho nên muốn thỉnh cầu tra xét toàn thành, cho dù Khải Tác nhân đem toàn bộ tiêu hủy, cũng có thể sẽ tìm được một ít dấu vết.”

“Nói cho cùng, bốn tướng cũng nên tiến cung diện thánh, thỉnh cầu tra xét toàn thành.” Mẫn Trì Đường gật đầu khen.

“Dạ, thừa tướng đại nhân sáng suốt.” Trần Ấu Côn vỗ mông ngựa một cái, theo sau áp a áp ứng muốn nói lại thôi.

Những người đang ngồi đều là hạng người khôn khéo, vừa nhìn bộ dáng của hắn đã biết có chuyện khó nói, Mẫn Trì Đường cùng Cổ Đạo Nhiễm nhìn nhau, nói: “Trần bộ đầu, người muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

“Dạ.” Trần Ấu Côn cắn răng nói: “Hạ quan chỉ lo lắng phục kích Trình công tử không phải Khải Tác nhân, như thế cho dù chúng ta đem kinh sư quét ngược ba thước, cũng đừng mong có điều phát hiện.”

Trình Anh Hào thất kinh nói: “Lời này sao nói như vậy?”

Trần Ấu Côn lại ôm quyền nói: “Tướng quân thử nghĩ, thứ nhất, Khải Tác nhân làm sao có được bản lĩnh này, có thể đem nhiều vũ khí như thế trộm chuyển vào thành. Thứ hai, nơi này dù sao là kinh sư Đại Hán, thủ vệ sâm nghiêm, bọn họ lại có thể đem tất cả những người bị bắt mang đi, vậy họ mang giấu ở nơi nào. Còn có một điểm chủ yếu nhất, Khải Tác nhân nếu đã tính toán kỹ trộm nhập kinh sư, phải lo nghĩ tới đại sự. Lại làm sao vì đánh lén Trình công tử mà lại lộ ra hành tung. Trình công tử ở nam phương phía xa, không có qua lại gì với Khải Tác nhân, đừng nói là có ân oán. Hạ quan thật sự nghĩ không ra dụng ý khi bọn họ động thủ bắt cóc con tin.”

Mọi người nghe xong hai mặt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn đều nói không ra lời, bọn họ thân là phần tử trung tâm của Trình gia, tự nhiên biết Trình Anh Kiệt không những có quan hệ với Khải Tác nhân, hơn nữa còn là quan hệ mật thiết, chỉ là lời này vô luận thế nào cũng không thể nói với Trần Ấu Côn.

“ Việc này tạm thời khoan nói, Trần bộ đầu, người trở về điều tập nha môn bộ khoái, chuẩn bị tra xét, nếu nhân lực không đủ, lão phu sẽ mời thành vệ quân trợ người một tay.” Cổ Đạo Nhiêm mở lời đánh vỡ không khí trầm muộn.

“ Dạ, hạ quan cáo lui.” Trần Ấu Côn thi lễ, nhanh chóng rời đi. Vừa đi, vừa lau mồ hôi lạnh trên đầu.

Có thể làm được vị trí tổng bộ đầu toàn quốc, bản lãnh nhìn mặt đoán người của Trần Ấu Côn thiên hạ vô song, loại vẻ mặt mất tự nhiên của mọi người toàn bộ bị hắn xem vào trong mắt, lúc này hắn đã biết mình suy đoán sai lầm rất lớn. Tên Trình Anh Kiệt Trình công tử này khẳng định có quan hệ khó thể nói rõ với Khải Tác nhân.

Mà quân Đại Hán cùng Khải Tác nhân lúc giằng co tại tây tuyến, Trình Anh Kiệt lại cùng Khải Tác nhân tiến hành tiếp xúc bí mật, hơn nữa hiển nhiên là có được sự ủng hộ toàn lực của Trình gia. Điều bí mật này dĩ nhiên có huyền hồ, chẳng qua, điều này hiển nhiên đã vượt khỏi phạm vi năng lực của chính mình. Sự việc quan hệ trọng đại, chính mình vạn vạn không thể đụng chạm, nếu không sợ rằng ngay cả tính mạng lẫn gia đình đều không thể giữ lại.

Nhìn thấy Trần Ấu Côn rời đi, Cổ Đạo Nhiêm thở dài một hơi, nói: “ Nghĩ không ra sự trả thù của Khải Tác nhân lại nhanh như vậy, lúc này đây thật sự là tính sai.”

Trình Minh siết chặt nắm tay, nói: “ Cũng do Hứa Hải Phong kia, cũng không biết hắn từ nơi nào chui ra, nếu không phải do hắn công hạ Lâm An thành, chúng ta đã sớm đại công cáo thành. Chỉ cần hôn quân kia bị bắt, thiên hạ đại loạn, Trình gia chúng ta ở tại nam phương có thể thừa thế dựng lên, nhanh chóng cướp lấy thiên hạ.”

Mẫn Trì Đường khoát tay nói: “ Sự tình nếu đã xảy ra, hiền chất không cần nhắc lại, mọi sự cẩn thận trên hết.”

Trình Minh lập tức cúi đầu thụ giáo: “ Dạ, tiểu chất tuân mệnh.”

“ Cổ thúc, tên Hứa Hải Phong kia rốt cục là nhân sĩ phương nào, Hắc Kỳ quân của hắn thật sự lợi hại như vậy sao?” Trình Anh Hào đã sớm nghe qua đại danh của Hắc Kỳ quân, chỉ là trải qua việc vô số người cố ý thêm mắm dặm muối, khen ngợi đến mức người khác nghe cũng không thể tin, cho nên trong lòng hắn sớm có hoài nghi, lúc này mới chân chính hỏi ra.

Cổ Đạo Nhiêm bắt đắc dĩ gật đầu, nói: “ Đề bạt Hứa Hải Phong có lẽ là điều sai lầm lớn nhất trong đời lão phu, vốn lão phu niệm hắn là một nhân tài, tưởng muốn thu về dưới trướng, không ngờ hắn lại đi quan hệ thân thiết với Phương gia tiểu tử, hai người thậm chí đã kết bái làm huynh đệ, làm cho lão phu vô cùng hối hận.”

Trình Anh Hào nghe Cổ Đạo Nhiêm nói lời trịnh trọng như thế, trong lòng đã tin bảy phần, nhưng vẫn còn chút nghi ngờ: “ Nói như vậy, lực chiến đấu của Hắc Kỳ quân thật sự là lợi hại như trong truyền thuyết, mà ngay cả năm đại quân đoàn của Đại Hán ta cũng không thể địch?”

Cổ Đạo Nhiêm giương mắt nhìn lên trần nhà, phảng phất như tự thì thào: “ Hứa Hải Phong nhìn qua không thấy có điều gì kỳ dị, chỉ là phương pháp luyện binh thật có bí mật độc đáo. Hắn sở luyện quân binh, chính là hổ bí chi sư chân chính, quân kỷ nghiêm minh, sĩ tốt cường hãn không sợ chết, lại có Tần Dũng cùng Triết Biệt hai vị đại tướng vô địch áp trận, chỉ cần có một đội quân chừng một phần mười của một đại quân đoàn, vậy đã đủ kháng cự năm đại quân đoàn. Ngày sau nếu hiền chất gặp hắn trên sa trường, lão phu có một lời khuyên.”

Ánh mắt Trình Anh Hào ngưng tụ, liền vội vàng hỏi: “ Cổ thúc có gì dạy bảo, tiểu chất nhất định ghi tạc vào tâm.”

Cổ Đạo Nhiêm cười khổ nói: “ Ta chỉ tặng người bốn chữ “ tránh lui thật xa.””(từ này là thói tị tam xa, mình không địch theo đúng từ, nên chỉ dùng thoát nghĩa cho dễ hiểu).

“Tránh lui thật xa?” Trình Anh Hào kinh hô.

“Không sai, đương kim thế gian, tuyệt đối không có chi bộ đội nào có thể cùng Hắc Kỳ quân chính diện chống lại, địa phương có thể đánh bại bọn họ, tuyệt đối không phải trên chiến trường.” Cổ Đạo Nhiêm nghiêm mặt nói.

“Dùng tướng như thế, đáng tiếc không để cho Trình gia chúng ta sử dụng, đáng tiếc a...” Trình Anh Hào vụn vụn không ngờ Cổ Đạo Nhiêm lại sùng bái Hắc Kỳ quân như thế, nghĩ đến Trình gia nếu muốn thành nghiệp bá, chỉ sợ sớm muộn gì cũng phải đối mặt đánh với họ một trận, trong lòng không khỏi dâng lên trận rùng mình.

“Đã như vậy, phải đem trừ đi, để tránh lưu lại hậu hoạn.” Mẫn Trì Đường như đinh chém sắt nói: “Việc này chúng ta không tiện tự tay động thủ. Nhưng ta nhớ Phương Lệnh Thiên lão nhi gần đây một mực ở trước mặt thánh giá đề cử Hứa Hải Phong đảm nhiệm đi sứ Hung Nô, vậy chúng ta cứ thuận nước đẩy thuyền, bán cho hắn mặt mũi là được.”

“Ý tứ của Mẫn huynh là...” Cổ Đạo Nhiêm cũng là tuổi già thành tinh, vừa nghe lời này liền rõ ràng ý tứ bên trong, gật đầu nói: “Không sai, mượn đao giết người, đúng thật là biện pháp tốt.”

“Chỉ là lần này phải có kế hoạch chu đáo, vô luận như thế nào cũng phải cho hắn táng thân nơi Hung Nô.” Mẫn Trì Đường âm trầm nghiêm mặt nói.

“Đúng vậy, tiểu chất cũng nên bàn với gia phụ, thật vạn bất đắc dĩ, cho dù là thỉnh lão tổ tông ra tay, cũng phải nhất định diệt hắn.” Trình Anh Hào hung hăng nói.

Chúng nhân đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nếu có một trong thiên hạ tam đại tông sư Trình Huyền Phong Trình lão gia tử tự tay xuất thủ, vậy Hứa Hải Phong khẳng định là khó thoát tai kiếp.

52. Chương 52: Thiếp Mời

Trong doanh truyền đến tiếng binh khí giao nhau, Hứa Hải Phong đang quơ một thanh bách luyện kim cương kiếm cùng Lâm Trường Không giao chiêu.

Bên cạnh bọn họ là Trình Gia Huy cùng Trình Anh Danh đang tiến hành cuộc chiến sinh tử, hai người tựa hồ như có thâm cừu đại hận, xuất thủ không chút lưu tình, từng chiêu đều là trí mạng. Trình Gia Huy thắng nhờ kinh nghiệm phong phú, chiêu thức thành thực, nhưng Trình Anh Danh tuổi trẻ lực cường, dám đánh dám chịu, nội lực mạnh mẽ hơn hẳn kỳ thúc một bậc, nhất thời, hai người đánh thật ngang tay, khó phân hơn kém.

Hôm nay đã là ngày thứ mười Hứa Hải Phong trở lại đại doanh, ở đoạn thời gian này, Hứa Hải Phong có thể nói là xuân phong đắc ý. Từ sau khi xác định quan hệ cùng Lâm Uyển Nhân, Hứa Hải Phong từ đó về sau không còn gối đầu cô đơn mà ngủ, mỗi ngày buổi tối đều ôm lấy vị tuyệt thế giai nhân cùng chìm vào mộng, nói không hết nỗi triền miên ân ái.

Sau khi nhận định được Phương gia làm chỗ dựa, hắn mới biết được lão bản đứng phía sau Túy Nguyệt Lâu chính là một trong tứ đại gia tộc Đường gia, mà Đường gia còn vì vị tân tứ mồi nổ của đương triều này, chẳng những mỗi ngày đều cung ứng hai vò Túy Nguyệt Tửu, còn là miễn phí đưa tặng. Đối với thể chất của Hứa Hải Phong mà nói, không có loại thuốc bổ nào càng bổ dưỡng hơn Túy Nguyệt Tửu, cho nên quà tặng đưa tới hắn không hề cự tuyệt, mỗi ngày đều uống không sót một giọt, đã thế còn chưa thấy thỏa mãn.

Lâm Uyển Nhân lo lắng hắn uống quá nhiều rượu, sẽ không tốt cho thân thể, nhưng không nghĩ tới Hứa Hải Phong càng uống càng như rồng như hổ, mỗi đêm đều làm cho nàng lên đến đỉnh cao khoái cảm tới mấy lần, mà tinh hoa trong cơ thể Hứa Hải Phong cũng chảy vào cơ thể Lâm Uyển Nhân, cho nên dù cho trong đêm Lâm Uyển Nhân có uể oải tới cỡ nào, nhưng sáng sớm hôm sau cũng đều có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Nhờ tình yêu xoa dịu, Lâm Uyển Nhân ngày càng thêm xinh đẹp, nếu không phải nơi này toàn bộ đều là huyết tửu chiến sĩ, không biết thưởng thức vẻ đẹp, chỉ sợ đã sớm làm cho lòng quân đại loạn. Ngoại lệ duy

nhất là Tương Khổng Minh, sau khi hắn nhìn thấy biến hóa của Lâm Uyển Nhân, cảm thán nói: “ Cổ nhân nói, hồng nhan họa thủy, đúng là không sai.”

Ngoại trừ việc này ra, Tinh Tâm Quyết của Hứa Hải Phong cũng nhờ đại lượng tinh khí bổ sung đột nhiên tăng mạnh, đã thành công tăng cấp thành tầng cảnh giới thứ sáu, đến tận đây luận bàn về công lực, Hứa Hải Phong đã bước chân vào hàng ngũ tiêu chuẩn nhất phẩm cao thủ. Công lực đã tới bước này, đủ loại diệu dụng liền trực tiếp biểu hiện ra, ngũ quan sáu thức của Hứa Hải Phong trở nên càng thêm linh mãnh bén nhạy, cổ chân khí trong cơ thể lưu chuyển không ngừng, thân nhẹ như yến, đối với việc nắm giữ vận dụng chiêu thức, trở nên dễ dàng rất nhiều.

Đến lúc này Hứa Hải Phong mới rõ ràng, vì sao những võ lâm cao thủ đến được tiêu chuẩn nhất định, đều sẽ luôn ôm ấp ý định theo đuổi cảnh giới cao hơn, nguyên lai công phu càng cao thì sẽ mang đến cho người sự hưởng thụ càng cao. Liền giống như quyền thế, võ công cũng làm cho người ta có cảm giác thật là thỏa mãn.

Nội lực đề thăng, chiêu thức cũng không thể kéo xuống, mấy ngày nay Lâm Trường Không liền trở thành đối tượng bồi luyện của hắn. Mà Hứa Hải Phong vẫn còn cảm giác trời tay trời chân, nhưng cũng không hề là không có lực hoàn thủ. Đường nhiên nếu thật sự đánh nhau sống chết, vậy cho dù có thêm một Hứa Hải Phong cũng không phải là đối thủ của Lâm Trường Không.

Về phần Trình Anh Danh, tình huống của hắn cũng tương tự như Hứa Hải Phong, nội lực cũng đạt tới tiêu chuẩn nhất phẩm cao thủ, nhưng tu vi võ học lại theo không kịp, nhưng tình huống của hắn đơn giản rất nhiều, có những chiêu thức chỉ khi ở trong sống chết mà vận dụng mới có được sự thể ngộ lớn nhất.

Có huyết tử của Hứa Hải Phong bổ sung không ngừng, Trình Anh Danh cùng những nhất lưu cao thủ trong Hắc Kỳ quân so đấu, tuy mỗi lần đều bị thương tổn trí mạng, nhưng chỉ còn dư lại một hơi thở, thì một lúc lâu sau cũng có thể hồi phục như cũ. Cứ như vậy, mười ngày sau, Trình Anh Danh cùng Trình Gia Huy đơn đả độc đấu, đã không còn rơi xuống hạ phong, chân chính chen chân vào hàng ngũ cao thủ nhất lưu giang hồ.

Chẳng qua hình dáng lúc này của Trình Anh Danh hoàn toàn khác hẳn ngày trước, trong lúc bị Phân Cẩn Thác Cốt Thủ hành hạ lại uống vào huyết tử, tuy có thể bảo vệ tính mạng, nhưng thể cách của hắn lại xảy ra biến hóa thật lớn. Chẳng những gầy gò hơn rất nhiều, lại còn trông rỗng cao hơn mấy tấc, gương mặt cũng trở nên xấu xí không chịu nổi. Tương Khổng Minh lại hạ lệnh cạo trọc đầu hắn, cứ như vậy, cho dù là cha mẹ ruột có đứng ngay trước mặt, cũng khó nhận ra người này chính là con trai của bọn họ.

Nếu bộ dáng đã thay đổi, Tương Khổng Minh liền đổi tên hắn thành Hứa Hải Danh, làm thiếp thân thị vệ cho Hứa Hải Phong, đối với bên ngoài thì nói hắn là một vị tộc huynh của Hứa gia, tuy nhiên mọi người đều biết cách nói này vốn không thể gạt được hữu tâm nhân.

Về phần Trình Gia Huy, hình thể cùng thân thủ của hắn, thậm chí cả võ công đều đã định hình, hơn nữa hắn thành danh nhiều năm, người nhận ra hắn rất nhiều, cho nên tuyệt đối không thể quang minh chính đại lộ mặt, chỉ có thể ẩn trong bóng tối, làm kỳ binh sử dụng.

“ Hồng...” Lúc này ngoài bờ sông truyền đến một tiếng nổ vang, chốc lát sau, một trận tiếng cười sang sảng truyền khắp toàn doanh. Người có thể làm càn giữa quân doanh của Hắc Kỳ quân cũng không nhiều, ngoại trừ chủ tướng Hứa Hải Phong, cũng chỉ có tên điên như Tương Khổng Minh là có thể làm như thế.

“ Chuyện gì xảy ra? Đi xem.” Đã bị quấy rầy như vậy, Hứa Hải Phong cũng không còn hăng hái tiếp tục luyện công, mang theo mọi người đi tới bờ sông.

Chỉ thấy hơn mười tòa lò cao đứng vững nơi bờ sông, mấy trăm quân sĩ đang bận rộn tiến ra tiến vào, mà Tương Khổng Minh ngồi trên một chiếc xe đẩy, dương dương tự đắc phe phẩy chiếc quạt lông, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười như bị thần kinh, làm cho người ta dựng đứng tóc gáy.

Ánh mắt Tương Khổng Minh đảo qua, đã nhìn thấy đám người Hứa Hải Phong, hắn lập tức đứng lên, đi tới trước mặt Hứa Hải Phong hành lễ ân cần thăm hỏi.

“ Người đang làm cái quỷ gì vậy?” Hứa Hải Phong bắt mắt hỏi.

Tương Khổng Minh mỉm cười nói: “ Học sinh đang dựng lò luyện thép, thẳng đến hôm nay mới đại công cáo thành, nhất thời hưng phấn, khó thể tự chủ, thất thố thất thố, còn thỉnh chủ công thứ lỗi.”

Hứa Hải Phong nhìn những tòa cao lô xấu xí bên bờ sông, nghi hoặc hỏi: “ Người muốn luyện thứ gì vậy? Thứ này có ích lợi gì?”

“ Học sinh muốn luyện thép, về phần luyện ra thép thì có thể chế luyện thành binh khí cùng hộ giáp.”

“ Tạo binh khí? Bằng vào thứ này sao?” Hứa Hải Phong chỉ vào cao lô hỏi.

Tương Khổng Minh cười to nói: “ Hồi bẩm chủ công, tuy những thứ này đều là loại thép thô, nhưng so với binh khí cùng hộ giáp hiện tại mà nói, đó là nguyên liệu nhất đẳng cực kỳ khó được.”

Hứa Hải Phong nửa tin nửa ngờ gật đầu, nếu không phải mỗi hành động cổ quái của Tương Khổng Minh đều có thành quả, hẳn cũng sẽ không tin tưởng: “ Tốt lắm, người cũng từ từ mà luyện, nhớ kỹ luyện thành đưa cho ta một thanh xem thử.”

“ Học sinh tuân mệnh.” Tương Khổng Minh ứng tiếng đáp.

Trong mười ngày nay, trong kinh sư đúng là gió mây vần vũ, Trần Ấu Côn suất đội đem cả kinh sư cơ hồ lật ngược lại, nhưng kết quả còn không thu hoạch được gì.

Đến tận đây, tất cả mọi người biết đám người Trình Anh Kiệt đã dữ nhiều lành ít, Mẫn Trì Đường đám người ngoại trừ tiếp tục gây áp lực cho hình bộ, cũng không còn biện pháp nào khác.

Mà bởi vì việc này, những đại yện tụ hội của kinh sư cũng giảm bớt rất nhiều, những đại quan quý nhân thuộc phái thực lực khi ra ngoài đều có thủ vệ đề phòng sâm nghiêm, hộ vệ thành đàn. Mà không may nhất chính là Khải Tác thương nhân, không biết có bao nhiêu người bởi vì vậy mà thân hãm vào vòng lao lý, thậm chí cửa nát nhà tan.

Những đám lưu manh trong kinh sư cũng đã sớm bị đảo sạch không còn, tuy những phần tử hắc bang đặt chân tại kinh sư cũng có chút liên lạc với các quan trên, nhưng việc này đã không phải chuyện đùa, không người nào dám chặn chân vào trêu chọc Trình Anh Hào đang đỏ mắt, cho nên thành tích trị an trong kinh sư đã đạt tới đỉnh cao nhất trong mười năm qua.

Sau nhiều ngày khẩn trương như vậy, rốt cục bắt đầu có chút thư giãn, dù sao nơi này là kinh sư của Đại Hán, là trung tâm chính trị của đế quốc, người lui tới mỗi ngày có hàng vạn, lại làm sao có thể duy trì mãi trạng thái đề phòng cao độ như thế. Các buổi tiệc trong kinh sư lại bắt đầu lục tục triển khai, mà cuộc sống sinh hoạt tiêu dao của Hứa Hải Phong cũng đã bắt đầu kết thúc.

Nhìn hai tấm thiệp mời trên tay, Hứa Hải Phong thật đúng là không muốn để ý tới, nhưng hai cái tên trên thiệp lại nặng tựa ngàn cân, không chấp nhận cho hẳn dùng một chữ “ không” đáp lời. Bởi vì chủ nhân của hai tấm thiệp mời này phân biệt là đương triều đại vương tử Huệ Vương Lưu Chính Đình cùng ngũ vương tử Ngô Vương Lưu Chính Khải phát ra.

Chân chính làm cho Hứa Hải Phong buồn rầu cũng không phải là hai tấm thiệp mời này, mà là lời do Phương Lệnh Đức mang đến. Dựa theo Phương Lệnh Đức nói, đương kim bệ hạ có bảy hoàng tử, nhưng có tư cách kế thừa vương vị lại chỉ có hai người. Một chính là đại vương tử Huệ Vương Lưu Chính Đình, một chính là ngũ vương tử Ngô Vương Lưu Chính Khải. Hai người bọn họ vì tranh đoạt quyền kế thừa vương vị, đã đấu nhau không ngừng, nếu không phải còn bệ hạ tại vị, chỉ sợ đã xé rách da mặt, trực tiếp đối chiến.

Đến tận đây, Hứa Hải Phong mới hiểu rõ lúc cùng Phương Hường Minh chia tay tại thành Lâm An, hàm ý của những lời hắn nói. Tới kinh sư nên nhìn nhiều nghe nhiều làm ít, không nên dễ dàng hứa hẹn chuyện gì. Nguyên lai Phương Hường Minh đã sớm đoán được hai người này sẽ tới mượn hơi chính mình, cho nên lúc chia tay mới đem lời cảnh tỉnh. Hơn nữa vì hắn chiếu sáng một con đường sống, đó chính là phụ thuộc Phương gia, nếu không với một thiên tướng nho nhỏ như hắn, vô luận là đắc tội bên nào, đều khó tránh khỏi đại nạn.

“ Khái...” Ngoài cửa truyền đến một tiếng ho khan, đem Hứa Hải Phong từ trong trầm tư gọi trở về, võ công của hắn có thành tựu, chỉ nghe thanh âm tiếng bước chân, liền biết ở ngoài cửa chính là quân sư Tương Khổng Minh.

“ Quân sư mời đến.” Hứa Hải Phong vội vàng hô.

Tương Khổng Minh do Lâm Trường Không làm bạn đi vào, lúc này Tương Khổng Minh đã là nhân vật số hai của Hắc Kỳ quân, vì thế vị nhất lưu cao thủ như Lâm Trường Không cũng phụng mệnh như bóng với hình bảo vệ sự an toàn của hắn cũng là chuyện đương nhiên.

“ Không biết chủ công cho gọi, có chuyện gì không?” Tương Khổng Minh thi lễ hỏi.

Hứa Hải Phong cũng không nói nhảm với hắn, trực tiếp đưa hai tấm thiệp mời trong tay cho hắn. Tương Khổng Minh nhìn thoáng qua, như có điều suy nghĩ một lát, ngẩng đầu cười nói: “ Chẳng lẽ là nhị vương tranh vị?”

Hứa Hải Phong chấn động, tuy hắn đã sớm biết Tương Khổng Minh có trí tuệ cực cao, bình sinh hiếm thấy, nhưng hắn chỉ vừa nhìn thiệp mời đã đoán được tám chín, điều này thật sự là làm cho người ta quá mức sợ hãi: “ Quân sư nói không sai, ta đang muốn tìm người hỏi cách đối phó.”

Tương Khổng Minh mỉm cười không nói, chỉ là dùng tay ôm đầu, làm ra thái độ như mơ màng buồn ngủ. Hứa Hải Phong cùng hắn ở chung nhiều ngày, đã sớm quen với động tác của hắn, thoáng nghĩ, lập tức rõ ràng ý tứ, hỏi: “ Người muốn ta giả bộ bệnh?”

“ Không sai, nếu chủ công vừa mới vào kinh, đặt chân chưa ổn, vậy không thể làm gì khác hơn là phải chọn một bên, nhưng hôm nay chủ công đã có Phương gia làm chỗ dựa, tự nhiên là không cần để ý tới. Mà bọn họ trước khi thế cục phân rõ ràng, cũng sẽ không tìm đến chủ công gây phiền toái, hoặc là nói không dám tới tìm Phương gia gây phiền toái.” Tương Khổng Minh phân tích.

“ Được, y theo quân sư nói, ta trở về viết thư cự tuyệt.”

“ Không ổn, chủ công đem hai tấm thiệp này giao cho Phương gia, do bọn họ ra mặt xử lý, như thế là tốt nhất.”

Hứa Hải Phong nhìn thoáng qua Tương Khổng Minh, rốt cục thở dài nói: “ Quân sư quả nhiên cao minh, ta thật sự là phục rồi.”

53. Chương 53 : Nghĩa Tử Minh Linh

Lúc này là giữa trưa, Phương Lệnh Đức biết huynh trưởng có thói quen ngủ trưa một chút, cũng không làm phiền, chỉ là ngồi trong thư phòng nhắm nháp trà thơm, vừa quan sát tình huống kinh doanh ở các nơi của Phương gia. Qua chừng một bữa cơm, Phương Lệnh Thiên mới đi tới thư phòng.

“ Đại ca ngủ ngon giấc không?” Phương Lệnh Đức cười hỏi.

Phương Lệnh Thiên lắc đầu thở dài nói: “ Không, người già tinh lực không đầy đủ, nhớ lại năm xưa huynh đệ chúng ta ba người đại chiến Hung Nô, liên tục ba ngày đêm chưa từng chớp mắt, cũng không cảm giác được gì, nhưng hôm nay chỉ cần một ngày ngủ không ngon, thân thể xương cốt liền phát đau, đặc biệt là những vết thương lúc còn trẻ tuổi lưu lại càng thêm gian nan, thật sự là năm tháng không buông tha người, không chịu già không được a.”

Phương Lệnh Đức rất có đồng cảm, nói: “ Đúng vậy, chúng ta đều già, hiện tại xem những người tuổi trẻ ra sao thôi, cũng không biết lão tam ở tại bắc cương thế nào.”

“ Chuyến này đệ đi kết quả như thế nào?” Phương Lệnh Thiên nhớ tới mục đích nhị đệ đi tới doanh địa Hắc Kỳ quân, dò hỏi.

Phương Lệnh Đức ha ha cười nói: “ Con nhỏ kia a, thật đúng là tinh quái, nói là bị bệnh nặng, bày ra đi trả lời cho nhị vị điện hạ.”

Tinh thần Phương Lệnh Thiên run lên, nói: “ Nghĩ không ra tiểu tử này thật có vài phần bản lĩnh, chẳng những dẫn quân thật tốt, ngay cả tài chính trị cũng rất giỏi.”

“ Không, đệ xem không phải là bản lĩnh của hắn, mà là dưới tay hắn có mưu sĩ tinh thông chuyện này.”

“ Vì sao thấy được?” Phương Lệnh Thiên nhướng mày hỏi.

Phương Lệnh Đức đem chuyện gặp Hứa Hải Phong kể lại chi tiết một lần, theo sau tổng kết nói: “Hắn vừa nghe được nhị vương tranh vị, hơn nữa còn có khả năng bị liên lụy vào, sắc mặt đều thay đổi, lúc đó nhìn hắn hoàn toàn không hiểu việc này, không hề có cách ứng biến. Nhưng sau khi hồi doanh một chuyến trở ra, đã có bộ dáng như đã tính trước, mà cấp cho đệ câu trả lời thuyết phục nhất. Tại sao ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy lại có thay đổi, vậy cũng chỉ có một câu giải thích, mưu sĩ dưới trướng của hắn đã giúp hắn tìm đối sách, đồng thời còn cho hắn ăn một viên định tâm hoàn.”

Phương Lệnh Thiên gật đầu nói: “Không tệ, thủ hạ của tiểu tử này đúng là nhân tài như mây, văn võ song toàn.”

“Đúng vậy, không chỉ như thế, gần đây hắn còn hướng đệ nhờ mua dùm một nhóm vật tư dùng trong quân, xem vật phẩm, hắn là muốn tự mình luyện ra binh khí khai giáp.” Phương Lệnh Đức đứng dậy, lấy ra một xấp giấy đưa cho huynh trưởng.

Phương Lệnh Thiên thoáng lật qua một chút, nói: “Những thứ này cũng không kì lạ, cả thiên hạ đều biết, binh khí tốt nhất đều xuất từ trong tay Tô gia, thứ hắn làm ra có thể so sánh được với tinh phẩm của Tô gia sao?”

Phương Lệnh Đức cười nói: “Điểm ấy thì không chắc, chẳng qua tiểu tử này luôn sáng tạo kỳ tích, đệ chỉ đang chờ đợi, nhìn xem hắn có thể làm cho đệ vừa vui vừa sợ một phen hay không.”

Lại lẩm nhẩm một chút xấp giấy trên tay, Phương Lệnh Thiên cũng cười nói: “Vị khẩu của tiểu tử này thật đúng là không nhỏ, may mắn những thứ này là nhờ Phương gia ta, nếu không có tiền cũng chưa chắc mua được. Nếu hắn thật có thể luyện ra được thứ gì, vậy tài năng của người này thật không thể tưởng tượng.”

“Đại ca, cho dù là hiện tại hắn cũng là nhân tài nổi bật nhất trong đám tiểu bối, anh hào như thế càng phải nâng đỡ gấp bội, nhưng đệ đang nghĩ nên kéo hắn gần thêm một bước mới tốt.” Phương Lệnh Đức đề nghị.

“Nói thử xem?”

“Nếu đại ca có thể thu hắn làm minh linh nghĩa tử, vậy sau này sẽ không còn lo lắng hậu hoạn.”

Phương Lệnh Thiên trầm mặc một lát nói: “Nếu ta thu hắn làm nghĩa tử, ngày sau hắn gây ra họa gì, Phương gia ta cũng không thoát được quan hệ.”

“Đại ca còn cố kỵ chuyện này sao?” Phương Lệnh Đức kì quái nhìn huynh trưởng, trong ấn tượng của hắn, vị huynh trưởng là kẻ dám làm dám chịu, chưa từng sợ trước lo sau, là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa.

Phương Lệnh Thiên thở dài nói: “Cây cao nổi bật, sẽ bị gió lay. Thanh danh của tiểu tử này thăng nhanh như gió, đã thành một cỗ lực lượng không thể bỏ qua, người đánh chủ ý với hắn chẳng là còn ít sao? Nếu ta thu hắn làm nghĩa tử, thực lực Phương gia lan truyền ra mạnh mẽ trong tứ đại thế gia, là phúc hay họa, còn rất khó nói.”

Phương Lệnh Đức cho tới bây giờ không nghĩ tới vấn đề này, cũng chỉ trầm tư một lát, đột nhiên nói: “Đại ca, chỉ sợ thời khắc này trong mắt người bên ngoài, Phương gia chúng ta cùng tiểu tử kia đã thành một thể.”

Phương Lệnh Thiên ngồi trên ghế thái sư thân hình chợt cứng đờ, đột nhiên đứng bật lên, hào khí can vân nói: “Không sai, tiểu đệ ngươi một lời bừng tỉnh người trong mộng. Ta không thu hắn làm nghĩa tử chỉ sợ so với trong mắt người bên ngoài cũng chẳng có gì khác nhau. Đã như vậy, ta cần gì phải tự tìm phiền não. Nghĩ Phương Lệnh Thiên ta nhưng mã cả đời(cả đời chinh chiến), đã chuyển qua quỹ môn quan mấy lần, lại có gì không bỏ xuống được. Mặc cho hắn có tiền đồ như thế nào, ta là binh tới tướng đỡ, nước đến ngăn đập, xem kẻ nào dám xâm phạm.”

“Được, đại ca nói rất hay, tiểu đệ cũng không cam chậm chân phía sau, sẽ lấy đại ca làm đầu ngựa mà bước, để cho người ngoài nhìn xem mấy trăm năm cơ nghiệp của Phương gia ta có phải là hư danh hay không.”

Hai huynh đệ giao nhau một chưởng, thoải mái cười to, phảng phất nhớ tới ngày xưa thống lĩnh đại quân, tung hoành sa trường, thời đại tuổi trẻ nhiệt huyết sôi trào.

“Tiểu đệ, lần này đệ đi có nhìn thấy tình huống huấn luyện của Hắc Kỳ quân hay không?” Phương Lệnh Thiên tỉnh táo lại, đã hỏi tới trọng điểm.

Lần này Phương Lệnh Đức đi tới chỗ trú đóng của Hắc Kỳ quân là có hai mục đích. Một là mang tin tức nhị vị vương tử đưa thiệp mời cho Hứa Hải Phong, cho nên cố ý đi đề tỉnh một chút, mục đích thứ hai chính là muốn quan sát thực lực của Hắc Kỳ quân đến tột cùng là như thế nào, có thần kỳ như trong truyền thuyết hay không.

Phương Lệnh Đức thần thái hưng phấn nói: “ Không có, hôm nay Hắc Kỳ quân cũng không có thao luyện, bọn họ chỉ là vây quanh doanh địa không ngừng chạy bộ.”

Nhìn ánh mắt nhị đệ, Phương Lệnh Thiên thật kỳ quái, hẳn cùng nhị đệ này từ nhỏ cùng lớn lên, đồng thời tham gia quân ngũ, đồng thời giết địch, lại làm sao không biết tính tình của hắn, nếu không phải gặp được chuyện làm hắn cực kỳ kích động, hẳn tuyệt đối không thể biểu hiện ra vẻ phấn chấn như thế: “ Như thế nào, bọn họ có chỗ gì đặc biệt sao?”

Hai tay Phương Lệnh Đức nắm lại, hơi có vẻ kích động: “ Cho tới bây giờ đệ chưa từng gặp qua binh lính như vậy, bọn họ phảng phất không phải người, không, phải nói là không có nhân tính mới đúng, bọn họ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, mà không hề để ý tới mệnh lệnh đó là đúng hay sai. Mỗi người bọn họ đều vô cùng cường hãn, là một trong những sĩ tốt cực mạnh mà đệ từng gặp qua. Tiểu tử Hường Minh nói đúng, sĩ tốt này có lẽ chỉ có cảm tử đội của khai quốc đại đế mới có thể sánh vai. Nếu lúc tuổi trẻ cho ta thống suất chi bộ đội này, thì đám Hung Nô kia đã không còn tồn tại.”

Nghe được nhị đệ đánh giá Hắc Kỳ quân cao như thế, Phương Lệnh Thiên cũng vui mừng vô cùng: “ Được, chỉ cần Hắc Kỳ quân có được thực lực như vậy, ta như thế nào cũng phải đề cử hắn xuất sứ Hung Nô, đương danh quốc uy Đại Hán.”

“ Đại ca, đầu tuần sau chính là đại yến mừng công của bộ hạ, đến lúc đó trăm quan tụ tập, lại là một lần diễn binh, lúc này chúng ta sẽ đề nghị, tỷ thí ngay trước điện rồng, có thể sẽ làm bộ hạ thay đổi chủ ý.”

“ Ân, tiệc thọ của Hung Nô vương đã sắp tới, người tuyển chọn phải nhanh chóng xác định, việc này không thể kéo dài, để chúng ta cùng Trình gia làm một lần kết thúc thôi. Đệ đi thông tri Hứa Hải Phong, bảo hắn tuyển ra năm trăm sĩ tốt tinh tráng, cũng gia nhập vào bên trong đội ngũ duyệt binh, lại chọn thêm mấy viên mãnh tướng, theo ta diện thánh. Nhớ kỹ, vị đại tướng tên Tần Dũng kia không thể vắng mặt. Chuyện lần này quan hệ trọng đại, vạn vạn không thể sơ suất.” Phương Lệnh Thiên trịnh trọng dặn dò.

“ Dạ, tiểu đệ nhất định làm thỏa đáng.”

Hứa Hải Phong cũng không biết sự thương nghị của Phương gia huynh đệ, hắn chỉ nhận được thông tri của Phương Lệnh Đức, muốn hắn chuẩn bị quân đội tham gia buổi lễ duyệt binh cùng diện thánh.

Ngoài ra, làm cho hắn giật mình chính là, Phương Lệnh Đức ám chỉ hắn, Phương gia gia chủ Phương Lệnh Thiên muốn thu hắn làm minh linh nghĩa tử. Hắn vô cùng vui mừng, vội vàng liên tục đáp ứng.

Về phần chuẩn bị quân đội đương nhiên là giao cho Tương Khổng Minh một tay xử lý, mà hắn cùng Lâm Trường Không, Hứa Hải Danh cùng Tần Dũng ba người dưới sự chỉ dạy của lão sư do Phương gia đặc phái đến không ngừng học tập lễ nghi trong cung, những quy củ thật nhiều trong cung đình làm cho hắn choáng váng đầu óc, trải qua bảy ngày đêm khổ luyện, cuối cùng miễn cưỡng có thể vượt qua kiểm tra.

Sáng sớm bảy ngày sau, Hứa Hải Phong dẫn theo năm trăm sĩ tốt bước lên đường tới kinh sư. Tới cửa thành, Triết Biệt dẫn năm trăm binh sĩ gia nhập bộ đội duyệt binh, mà hắn mang theo tam đại cao thủ có ý định đưa tới diện thánh thì chạy trước tới Phương phủ hội hợp cùng đám người Phương Lệnh Thiên.

Về phần Tương Khổng Minh thì hắn cho ở lại lưu thủ đại bản doanh, hắn làm như vậy cũng là cử chỉ bất đắc dĩ, có thể chỉ huy được huyết tửu chiến sĩ, mà đồng thời có thể dùng năng lực ứng biến ngoại trừ chính hắn, cũng chỉ có Triết Biệt, Tần Dũng cùng Tương Khổng Minh ba người. Nếu hắn cùng Tần Dũng không cách nào phân thân, vậy không thể làm gì khác hơn là để hai người còn lại mỗi bên phụ trách một đội.

Chạy tới Phương phủ, phát hiện Phương Lệnh Thiên sớm đợi đã lâu, Hứa Hải Phong từ xa đã nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới trước mặt Phương Lệnh Thiên, hai đầu gối quỳ dưới đất, bái lạy nói: “ Con bái kiến nghĩa phụ.”

Phương Lệnh Thiên mỉm cười nhận đại lễ ba bái chín lạy của Hứa Hải Phong, mới nâng hắn dậy nói: “ Được, hài nhi thật sự là anh hùng, trên mặt vi phụ cũng có ánh sáng, đây là lễ vật vi phụ chuẩn bị cho

người, cầm lấy.”

Hứa Hải Phong từ trong tay Phương Lệnh Thiên tiếp nhận một thanh kiếm, chỉ cảm thấy vào tay thực trầm trọng, hơi rút ra khỏi vỏ, cũng là một thanh thiết kiếm màu đen, không chút nào nổi bật, nhưng loại màu sắc này tựa hồ có chút quen thuộc, phẳng phát như đã từng gặp qua nơi nào.

Hắn tự nhiên biết, với thân phận Phương Lệnh Thiên tổng xuất một món đồ, tuyệt đối không phải vật phàm, chỉ là do hắn không có kiến thức nên không nhìn ra được mà thôi, bèn vội vàng khẩu tạ nói: “ Đa tạ nghĩa phụ.”

Phương Lệnh Thiên nhìn bộ dáng của hắn cũng biết hắn không nhận ra lai lịch thanh kiếm này, mỉm cười nói: “ Con đừng khinh thị kiếm này, kiếm này là binh khí do vi phụ sử dụng thời còn trẻ tung hoành sa trường, kiếm có tên Bất Phá, tuy không thể chém sắt như chém bùn, nhưng vô cùng chắc chắn, mấy chục năm qua không thấy tổn thương, là lợi khí công kích tốt nhất, nghe nói còn do chính tay một đời tông sư xảo tượng Lữ Phụng Lữ đại sư chế tạo.”

“ A...” Nghe hắn vừa nói như thế, Hứa Hải Phong lập tức nhớ tới tại sao mình nhìn thấy thanh kiếm này lại cảm giác thật quen mắt, nguyên lai màu sắc thanh kiếm cùng Khai Thiên Cung trong tay Triết Biệt lại giống nhau như đúc, nguyên lai đều phát xuất từ trong tay Lữ Phụng đại sư, chẳng trách lại giống như Khai Thiên Cung, có thể đao thương không vào, mấy chục năm lại không hề tổn hại, phỏng chừng tài liệu chế tạo cũng cùng một loại.

Nghĩ không ra vị phụ thân tiên nghi Phương Lệnh Thiên vừa ra tay đã tặng một vật quý trọng như thế, Hứa Hải Phong lại cung kính bái lạy, thật thành ý nói: “ Đa tạ phụ thân ban kiếm, con nhất định sẽ không phụ tên thanh kiếm này.”

54. Chương 54 : Thế Gia

Chỉ là chỗ ngồi có hạn, tự nhiên không có khả năng dung nạp toàn bộ mọi người, nhưng lấy quyền thế của Phương gia, muốn đem bốn người Hứa Hải Phong đưa vào, đây cũng còn là một chuyện dễ dàng. Huống chi, cho dù Phương Lệnh Thiên không kể tới hắn, nhưng lần thịnh yến này cũng sẽ không bỏ sót Hắc Kỳ quân.

Thịnh điển lần này là ăn mừng hoàng đế bệ hạ ngự giá thân chinh, lấy được sự thắng lợi tuyệt đối với Khải Tác nhân mà bày ra. Tuy công hạ Lâm An thành đã gần ba tháng, nhưng do giao thông thời cổ đại không tiện, muốn đem tin tức truyền tới các tỉnh huyện, lại đợi các nơi chuẩn bị lễ vật, tiết mục chúc mừng, còn phải cử hành nghi thức duyệt binh thịnh đại, từ các quân đoàn điều động lễ duyệt binh, lại phải từ xa di chuyển vào kinh thành, thời gian ba tháng đã là cực kỳ gấp gáp.

Cũng may lần này đại thắng là đại tiếp ít có của Đại Hán trong suốt mấy trăm năm đối địch ngoại tộc, chẳng những lấy được vô số chiến lợi phẩm, lại càng mở mang bờ cõi hơn ngàn dặm, ở mặt ngoài nhìn lại, đúng là quốc vận xương long, vương triều thịnh thế uy phục bốn biển. Quan viên các nơi đều tận tâm lực, nghiêm gia đốc xúc, rất cực trong thời gian ngắn ngủi đã hoàn thành xong công việc chuẩn bị, khiến cho thịnh điển có thể thuận lợi khai mạc theo kế hoạch.

Phương Lệnh Thiên vừa đến, lập tức khiến cho một trận oanh động, quan viên chung quanh liền đến làm lễ ra mắt. Nếu luận quan chức, binh bộ thượng thư như Phương Lệnh Thiên cũng là quan cực phẩm, nhưng đồng cấp với hắn cũng không ít. Nhưng Phương Lệnh Thiên lại có thân phận là Phương gia tộc trưởng, ở trong cảnh nội Đại Hán, thân phận này càng quang vinh hơn cả chức binh bộ thượng thư. Trong thiên hạ, ngoại trừ Hán Hiến đế, có thể cùng hắn sánh vai cũng chỉ bất quá được rải rác mấy người mà thôi.

Phương Lệnh Thiên lôi kéo tay Hứa Hải Phong, dẫn hắn giới thiệu, Hứa Hải Phong nghe được một đám tên tuổi của các thượng thư, thị lang, kết quả cũng không hề nhớ được ai. Ngược lại mọi người lại đối với vị nghĩa tử mới nhận của Phương Lệnh Thiên lại có vẻ nịnh nọt, tán tụng không ngừng.

Ở bên dưới ứng phó một trận, Phương Lệnh Thiên lưu lại nhị đệ cùng đám người Tần Dũng tiếp tục cùng bọn họ nói chuyện, mà hắn mang theo Hứa Hải Phong đi lên đài cao, nơi này thanh tĩnh hơn rất nhiều, người có thể lên nơi này thân phận cực kỳ tôn quý lại cao hơn một tầng, Mẫn Tri Đường cùng Cổ Đạo Nhiệm cũng đang ngồi.

“ Chiến sĩ, người tới chậm đó.” Một thanh âm hùng hậu từ trên đỉnh đầu truyền đến. Hứa Hải Phong ngẩng đầu vừa nhìn, là một lão giả râu tóc bạc trắng, gương mặt mỉm cười đang nhìn hai người bọn họ.

Phương Lệnh Thiên chỉ vào lão giả trên đài nói với Hứa Hải Phong: “ Phong nhi, vị này chính là công bộ thượng thư Tô Đông Thuần, hắn còn là gia chủ của Tô gia, chương quản thiên hạ công tượng, thanh phá kiếm này của ta chính là lấy ra từ trên người hắn.”

Con mắt Tô Đông Thuần đảo qua Bất Phá thần kiếm bên hông Hứa Hải Phong, mí mắt thoáng giật một chút, hỏi: “ Lệnh Thiên, vị này chính là minh linh nghĩa tử Hứa Hải Phong mà người mới thu nhận đó sao? Ngay cả Bất Phá người cũng cho hắn, sẽ không sợ Hưởng Minh trở về làm dữ với người sao?”

Phương Lệnh Thiên mỉm cười nói: “ Hưởng Minh cùng hắn thân như huynh đệ ruột thịt, tuyệt đối sẽ không phản đối ta đem thanh kiếm này truyền cho Phong nhi.”

Hứa Hải Phong vừa nghe nói mới biết nguyên lai Phương Hưởng Minh cũng từng đánh qua chủ ý đối với thanh kiếm này, nhưng nghe khẩu khí của bọn họ tựa hồ Phương Lệnh Thiên không nỡ cấp, hôm nay không ngờ lại truyền cho chính mình, phần nhân tình này thật đúng là lớn.

Tô Đông Thuần cười nói: “ Chuyện nhà của người ta không kể tới, chẳng qua tại sao lần nào người cũng đến trễ như vậy, là đạo lý thế nào đây.”

Phương Lệnh Thiên cũng cười to nói: “ Ta cũng không giống như người, cả ngày không có chuyện gì, không có chút rảnh rỗi. Người xem, Đường lão nhi không phải cũng chưa đến sao?”

“ Tên lão bất tử nào ở sau lưng nói bậy về bốn quan, xem bốn quan làm sao trị tội cái lưỡi của hắn.” Một thanh âm có vẻ già nua vang lên phía sau.

Tô Đông Thuần lắc đầu: “ Lúc thì không đến, lúc lại cùng ra, hai người các người thật đúng là thân gia a.”

Hứa Hải Phong theo Phương Lệnh Thiên quay lại, chỉ thấy một lão đầu ục ịch đang chậm rãi đi lên bậc thang, ở ngoài sau lại là một vị tuyệt thế giai nhân phong tư trác tuyệt, nghi thái ngàn vạn. Hứa Hải Phong đương nhiên sẽ không quên dung nhan tuyệt thế có thể sánh vai với Lâm Uyển Nhân này, người đến chính là Đường Nhu Nhi.

Phương Lệnh Thiên siết chặt bàn tay Hứa Hải Phong một chút, Hứa Hải Phong lập tức tỉnh táo lại, hắn quyền luyện không kể dời ánh mắt đi chỗ khác.

“ Phong nhi, còn không ra mắt hộ bộ thượng thư Đường Tông Hàn Đường lão gia tử.”

“ Dạ, ra mắt Đường lão gia tử.” Hứa Hải Phong vái một vái, định mắt nhìn lại, chỉ thấy lão nhân này thật mập mạp, dung mạo cũng béo phì, nghĩ không ra lại có thể có được một nữ nhi thiên kiều bá mỵ như thế. Trong lòng Hứa Hải Phong ác ý đoán, không biết có phải đúng là con ruột của hắn hay không đây.

Đường Tông Hàn đỡ lấy Hứa Hải Phong, đánh giá một chút, gật đầu khen: “ Tiểu ca nhi nói vậy chính là Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong, được, quả nhiên là tuần tú lịch sự, không tệ, không tệ.”

Hứa Hải Phong xấu hổ cười, thật sự là nói không ra lời. Hắn còn biết rõ mình, biết bằng hình dạng của mình thật sự là không nhiễm tới bên biên của hai chữ anh tuấn. Cái gì là tuần tú lịch sự, lão nhi này vốn đang trợn mắt nói dối. Quả nhiên khéo mắt của hắn lập tức bắt được nụ cười thoáng hiện trên mặt Đường Nhu Nhi.

Chỉ một thoáng, tộc trưởng tam đại gia tộc đều toàn bộ đến đông đủ, mà ngay cả đám người Mẫn Trì Đường cũng ngồi không yên, đều đứng dậy chào hỏi. Mà ba người bọn họ ở loại trường hợp này thật như cá gặp nước, ứng phó bất diện lả lướt.

Hứa Hải Phong đột nhiên phát hiện, ba vị tộc trưởng không ngờ không hẹn mà cùng đảm nhiệm một chức quan thượng thư, về phần muốn tiến thêm một bước cũng không thấy ai nhắc tới. Chuyển niệm vừa nghĩ, lập tức rõ ràng đạo lý bên trong, ba nhà bọn họ đã là quyền khuynh thiên hạ, nếu còn muốn cầu thăng chức, chỉ sợ người đầu tiên có lòng đồ kỵ, chính là hoàng đế bệ hạ.

“ Tướng quân, chúng ta tới.” Một tiếng quát như tiếng sấm nổ từ phía sau Hứa Hải Phong vang lên, dẫn đến mọi người chú ý.

Hứa Hải Phong thậm chí không cần quay đầu lại cũng đã biết loại người nói chuyện như vậy chỉ có một, đó chính là mãnh tướng Tần Dũng. Chứng kiến mình biến thành trung tâm chú ý của mọi người, hắn xấu hổ vạn phần, quay đầu lại thấp giọng quát: “Nhắm lại cái miệng quạ đen của ngươi, không cho nói chuyện.”

Tần Dũng ngẩn ra, há hốc mồm đang muốn trả lời, đột nhiên nghĩ tới mệnh lệnh của Hứa Hải Phong, không thể làm gì khác hơn là đem lời muốn nói nuốt trở vào bụng, chỉ là nhìn vẻ mặt hắn có chút tức cười.

“Hay cho một vị dũng sĩ, đây là Tần Dũng tướng quân uy chấn Khải Tác đó sao?” Đường Tông Hàn nhìn thấy Tần Dũng, vốc người khô ngô khổng lồ, tán thưởng nói.

Tần Dũng kêu ô ô hai tiếng, đặc ý dương dương mở to miệng hàm hậu nở nụ cười.

Hứa Hải Phong thấy hắn không trả lời câu hỏi của Đường Tông Hàn, trong lòng kinh hãi, vội vàng trách mắng: “Ngươi câm điếc sao, như thế nào lại không nói.”

Tần Dũng ủy khuất nói: “Không phải tướng quân muốn ta câm miệng đó sao?”

Hứa Hải Phong mấy môi vài lần, đang muốn trách mắng vài câu, chợt nghe Phương Lệnh Đức đứng sau lưng lên tiếng: “Yên tĩnh, bệ hạ tới.”

Quả nhiên, trên đài cao, một gã thái giám cất tiếng the the kêu lớn: “Hoàng thượng giá lâm.”

Toàn trường lập tức an tĩnh xuống, chốc lát sau, một đôi thái giám cùng cung nữ bài nghi thức từ sau đài xuất hiện, theo sát sau đó chính là Hán Hiền đế.

Hán Hiền đế đi tới trước chỗ ngồi của mình, mông vừa ngồi vững vàng, chợt nghe toàn bộ đại giáo trường vang rền thanh âm như dùi non lấp biển: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Các khanh gia bình thân.” Hán Hiền đế lại cười nói: “Bắt đầu đi.”

“Dạ.” Tổng quản thái giám lên tiếng, nhắc tay ra dấu. Lập tức ở phía đông đại giáo trường nổi lên tiếng đồng chung được quân sĩ đánh vang trên đỉnh tháp.

“Đông...đông...đông...” Ba tiếng chuông vang xa, đại biểu thịnh điển chính thức bắt đầu.

Bộ đội chờ đợi bên ngoài thành đã lâu nghe tiếng chuông liền chấn hưng tinh thần lục tục đi vào thành môn, đi đầu tiên chính là đội quân hàng năm trú đóng tại phương tây, một trong năm đại quân đoàn của đế quốc, Thiên Ứng quân đoàn, toàn bộ quân phục màu xanh da trời, trên quân bào được đặc chế thêu một con hùng ưng đang vỗ cánh tung bay, bọn họ bài đội thật chỉnh tề, khí thế cao ngang, hùng dũng bước vào thành môn. Đại tiếp lần này, đúng là vì tại tây tuyến giành được thắng lợi, Thiên Ứng quân đoàn tại tây tuyến đối kháng Khải Tác nhiều năm, công lao thật nhiều, nên đạt được vinh diệu tiến vào thành đầu tiên, cũng được nhiều tiếng ủng hộ cực cao.

Theo sát sau đó chính là thành vệ quân mà dân chúng tại kinh sư rất tinh tường, nhưng thành vệ quân vô luận tại khí thế, tổ chất quân nhân cùng phục sức so với Thiên Ứng quân đoàn còn kém một bậc, nhưng dù sao cũng là quân đội bản địa, dân chúng kinh sư cũng hoan hô không kém chút nào.

Tiếp theo là một trong năm đại quân đoàn, lấy hồng sắc làm quân kỳ, chính là Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn, bọn họ vẫn cưỡi đoàn ngựa cao ngất, Hồng Sắc Hải Dương là một chi kỵ binh bộ đội duy nhất của Đại Hán đế quốc, lực chiến đấu cực mạnh được xưng đệ nhất đế quốc. Lần này chiến đấu, Phương Hướng Minh suất lĩnh năm ngàn người biểu hiện xuất chúng, vì Hồng Sắc quân đoàn đạt được danh dự cực cao, khiến cho Hồng Sắc Hải Dương vững vàng đứng đầu ngai vàng của năm đại quân đoàn.

Theo sau là đồng dạng trú đóng tại phương bắc, Hối Sắc Thương Lang quân đoàn cùng xưng hùng trên biển Lục Sắc Kỳ Lân quân đoàn. Mà trong năm đại quân đoàn đều có một ít quân sĩ ngoại quốc, mà nguyên nhân chính là vì như thế, càng thêm nổi bật sự khác thường của năm đại quân đoàn.

Bộ đội vào thành từ từ giảm bớt, cuối cùng chỉ còn lại có hai chi bộ đội, chính là Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong cùng cấm quân Hoàng Long quân đoàn. Dựa theo lệ thường, thủ vệ hoàng thất Hoàng Long quân đoàn luôn là áp trực diễn xuất cuối cùng xuất trường, bây giờ Hắc Kỳ quân lại trở thành chi bộ đội đi trước bọn họ trong cuộc diễu binh.

Triết Biệt lưng đeo Khai Thiên Cung, đi theo sau lưng Kỳ Lân quân đoàn tiến vào kinh sư.

Dân chúng ngoài cửa thành còn đang cao hứng hoan hô, đột nhiên chứng kiến một chi bộ đội cờ đen, áo đen, áo choàng đen từ ngoài cửa thành tiến vào. Khác hẳn với những chi bộ đội khác chính là, đội liệt của bọn họ cũng không phải thập phần hoàn mỹ, chỉ là một đội hình cao thấp không đồng đều, nhưng ngược lại cấp cho người ta một loại cảm giác cực kỳ cường đại, những dân chúng đứng quá gần đột nhiên cảm giác được cả người phát lạnh, tim đập như tên bắn, tay chân run rẩy, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ào.

Những dân chúng đứng xa xa còn cảm giác như thế, huống chi đám quân sĩ Kỳ Lân quân đoàn càng kêu khổ không ngớt, bọn họ đột nhiên cảm thấy một cỗ sát khí xông tận trời từ phía sau ùn ùn tràn đến, may là bọn họ bản thân cũng là lão binh chiến trường lịch kinh bách chiến, lại ngại luật pháp trong quân sâm nghiêm, không dám bỏ chạy, nếu không bọn họ đã sớm tán loạn. Mà vào thành cuối cùng chính là Hoàng Long quân đoàn lại càng rút lui lại xa xa, đám cấm quân ở Lâm An thành từng kiến thức qua bản lãnh của Hắc Kỳ quân, bọn họ cũng không dám đoạt danh tiếng của đám người điên này, huống chi thời khắc hiện tại, Hắc Kỳ quân có vẻ đàng đàng sát khí, đương nhiên là có bao xa phải trốn bấy xa.

55. Chương 55 : Khánh Diễn

Bộ đội vừa tiến vào đại giáo trường, liền mang đến hoan hô kinh thiên động địa, dân chúng Đại Hán là dân chúng biết đủ nhất trên đời này, yêu cầu của bọn họ đối với quân đội của nước mình cũng không cao, chỉ cần một thắng lợi nho nhỏ, bọn họ đều có thể cao hứng vui mừng, huống chi là buổi khánh diễn to lớn hiếm thấy này.

Từ sau khi Phương Lệnh Thiên thay mặt Hắc Kỳ quân báo danh tham gia lễ duyệt binh, đại thống lĩnh Lưu Chính Trung của Hoàng Long quân đoàn phụ trách phương diện này liền nói thầm trong lòng, hẳn từng kiến thức qua thực lực của Hắc Kỳ quân tại thành Lâm An, dưới tình huống nhân số bằng nhau, bên trong cảnh nội Đại Hán không còn chi bộ đội nào có thể sánh vai cùng bọn họ, cho nên lúc an bài đội liệt điều hành, cũng đã ra tay chân.

Tựa như thời khắc này, thương kỵ binh của Hồng Sắc Hải Dương cùng thiết kỵ của Hoàng Long quân đoàn cùng xếp hàng đầu, xa xa tránh khỏi Hắc Kỳ quân, mà Kỳ Lân quân đoàn cùng Thương Lang quân đoàn lại ngay thơ bị xếp ngay bên cạnh Hắc Kỳ quân.

Lúc này bên trong Hắc Kỳ quân, ngoại trừ Triết Biệt, còn có ba huynh đệ An Đức Lỗ, cùng với hơn trăm cao thủ đứng nhất, nhị tới tam phẩm giang hồ áp trận. Dưới sự dẫn dắt của ba huynh đệ An Đức Lỗ, đám võ học cao thủ này đem khí thế của chính mình ngưng làm một thể, hướng bốn phương tám hướng tản mát đi ra, ở trong phạm vi nhất định chung quanh đều bị khí thế của bọn họ bao phủ.

Loại tràng diện này tuyệt đối là kỳ quan có một không hai, không còn có chi bộ đội thứ hai hoặc là môn phái nào có thể làm được.

Cho dù có môn phái hoặc thế gia nào có thể có được hơn trăm cao thủ như thế, lại mời được ba cao thủ nhất lưu như huynh đệ An Đức Lỗ, cũng là vô dụng. Bởi trăm người trăm lòng, hết thấy những hạng người có võ công cao cường, đều tự xem mình rất cao, khinh thường cùng người liên thủ. Muốn bọn họ theo quy củ buông tha cho sự tôn nghiêm của chính mình, lại làm giống như một binh lính nhỏ gia nhập bộ đội, lại còn muốn vạn người một lòng, không ai làm ra sai lầm, đó là việc vạn lần không có khả năng.

Kỳ Lân cùng Thương Lang quân đoàn đứng ngay bên cạnh bọn họ, cảm xúc sâu nhất, hai vị tướng lãnh chỉ huy của hai chi bộ đội ở trong lòng đem Lưu Chính Trung mắng đến chó huyết vòi phun, nhưng thời khắc này cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là ngạnh chống không đi quán tới, đương nhiên, đối với động tác của bộ hạ cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở, làm như nhìn mà không thấy.

Chứng kiến một đội quân lính hùng tráng uy vũ xếp hàng ngay trước đài cao, vô luận là Hán Hiền đế hay là văn võ bá quan đều tán thưởng không thôi.

Theo sau chính do lễ bộ thượng thư chủ trì khánh diễn, đầu tiên tuyên đọc thành quả lần đại tiếp này cùng với sự tưởng thưởng cho các đội quân, kế tiếp là những nghi thức hạn chế khác. Hứa Hải Phong nghe tới mơ màng buồn ngủ, thật vất vả đợi được nghi thức chấm dứt, mới tới bộ phận cao triều của khánh diễn lần này, đó chính là quân đội hiển nghệ biểu diễn.

Loại tính chất biểu diễn tài nghệ này có tính thực dụng lớn hơn, các doanh biểu diễn đều có ưu điểm lớn nhất của mình, như Thiên Ưng quân đoàn thì có bách bộ xuyên dương(trăm bước trúng bia), thuật cưỡi ngựa của Hồng Sắc Hải Dương, hay bách nhân côn vũ(trăm người múa côn)...Ở phương diện này Hắc Kỳ quân kém cỏi hơn nhiều, ngay cả một tiết mục biểu diễn cũng không có. Chỉ là những nhân vật lớn trên khán đài không có ai dám can đảm xem thường đám hắc y nhân trầm mặc không hề lên tiếng này.

Từ chi bộ đội thứ nhất bắt đầu biểu diễn đã qua hai giờ, nhưng Hắc Kỳ quân vẫn đứng yên giữa sân, giống như năm trăm bức tượng gỗ được điêu khắc, không người nào nhúc nhích dù chỉ một chút. Chỉ bằng quân kỷ như vậy, liền đủ cho các vị tướng quân hâm mộ vô cùng.

Biểu diễn xong, chúng quân đội lục tục tản ra, chỉ để lại một khối đất trống ngay giữa, nơi đó được kiến tạo một tòa đài gỗ cao lớn. Lúc này, ai cũng biết buổi biểu diễn chính đã bắt đầu.

“Hoàng thượng có chỉ, luận võ chính thức bắt đầu. Ai lấy được danh trạng nguyên trong quân sẽ được thưởng một ngàn lượng hoàng kim, phong Thiên Hộ Hầu.”

Lập tức lại một làn sóng hô to vạn tuế, người có năng lực cùng tin tưởng đều rục rịch chuẩn bị, thật sự kích động. Nếu ở trường hợp đang được vạn người chú ý có thể lực áp quần hùng, tiền đồ ngày sau sẽ không thể hạn lượng, cho dù không thể đoạt được khôi thủ, cũng có biểu hiện thật tốt thì đối với sĩ đồ ngày sau cũng có đầy tương lai.

Trong quân thật nhiều hào kiệt, không có tập tục gì bó buộc, không bao lâu, trên đài gỗ đã có người bắt đầu chém giết.

Dựa theo quy củ dĩ vãng, phàm là người có quân tịch hay quan viên ngoài ngũ phẩm đề cử cũng có thể tham gia tỷ thí. Nhưng từng người cũng chỉ có một lần cơ hội, nói cách khác một khi bị đánh bại, sẽ không được trở lên trên đài.

Mà người thủ thắng cũng tự động trở thành đài chủ, cần phải tiếp nhận sự khiêu chiến của người khác mà không thể cự tuyệt, chẳng qua, một khi thắng được liên tiếp bảy trận, sẽ thành công bảo vệ lôi đài, đạt được danh xưng lôi chủ, sau đó chen chân vào cuộc thi bên trong, cuộc thi này mới thật sự là địa phương khảo nghiệm năng lực một người.

Chủ yếu là bởi vì nhân số tham gia quá nhiều, hoàng đế cùng bách quan không có khả năng xem hết, một khi hoàng thượng không còn hăng hái xem tiếp, bãi giá hồi cung, cả triều văn võ cũng sẽ tản hơn phân nửa. Khi đó, cả đại giáo trường cũng sẽ chia thành năm lôi đài, tuyển chọn người thi đấu. Tỷ thí như vậy sẽ kéo dài ba ngày, sau ba ngày hoàng đế bệ hạ sẽ tự mình chủ trì cuộc thi trước điện.

Nếu lúc hoàng thượng còn xem mà còn có thể bảo vệ lôi đài, cấp cho hoàng thượng lưu lại ấn tượng thật sâu, vậy lúc thi đấu trước điện sẽ được chiếm cứ tiện nghi lớn lao. Đương nhiên, đạo lý này ai cũng biết, những người không có lòng tin tưởng nhiều sẽ cố ý tách ra khỏi giai đoạn này, chuyên môn đợi lôi đài chia ra làm năm mới thượng đài, khi đó lực cản cũng sẽ giảm bớt rất nhiều, chỉ cần có đủ thực lực, thì sẽ thuận lợi vượt qua kiểm tra. Bởi vì lúc đó cơ hội mỗi người đều nhiều hơn, tu vi lại sần sần như nhau nên cũng không cần phải liều mạng thi đấu.

Không qua bao lâu, hai người đả đấu trên lôi đài đã biến thành cao thủ đối quyết. Hai người giao thủ đều trên dưới ba mươi, Hứa Hải Phong kinh ngạc phát hiện, công phu của bọn họ không ngờ cũng không dưới mình, nói cách khác bọn họ đều đạt tới tiêu chuẩn nhất phẩm cao thủ trên giang hồ.

Bên trong triều đình, thật sự là đầm rồng hang hổ, tùy tiện chỉ hai vô danh tiểu tốt cũng đã có được công phu bậc này. Hai tên cao thủ kia đối quyết đã hấp dẫn sự chú ý của Hán Hiến đế, chứng kiến hoàng đế bệ hạ chuyên chú như thế, tiếng ồn ào gần bên cũng thiếu đi rất nhiều, càng nhiều chính là tiếng ủng hộ than thở liên tục.

Nhìn bọn họ giao thủ, Hứa Hải Phong cũng vô cùng cao hứng, thu hoạch không ít, đột nhiên cảm thấy thân thể Phương Lệnh Thiên chấn động, hần kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Phương Lệnh Thiên lộ ra thần sắc lo lắng, không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Nghĩa phụ, ngài làm sao vậy?”

Lấy thân phận địa vị lúc này của Phương Lệnh Thiên, tự nhiên là ngồi riêng một bàn, hần cố ý đem Hứa Hải Phong lôi đến ngồi chung, chính là hướng mọi người tuyên cáo, Hắc Kỳ quân đã thuộc Phương gia,

không nên tiếp tục đánh chủ ý gì.

Bây giờ nghe Hứa Hải Phong hỏi tới, ánh mắt hắn cũng không rời khỏi lôi đài, chỉ thấp giọng nói: “ Hai người đang giao đấu bên trên, thủ lôi đài chính là tân tú Phương Hữu Lăng mới quật khởi của Phương gia ta, mà đánh lôi đài cũng chính là Trình gia Trình Khuê An.”

Nguyên lai là vì con cháu nhà mình mà lo lắng, Hứa Hải Phong cũng không nói chuyện, dù sao có vị đại lão quân bộ như Phương Lệnh Thiên ở đây, cho dù Phương Hữu Lăng có thua, thành tựu ngày sau chắc cũng không thấp hơn Trình Khuê An.

“ Trình gia thật sự là lấn hiếp người quá đáng.” Phương Lệnh Đức ở bên cạnh hung hăng nói.

Hứa Hải Phong cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi: “ Nhị thúc(hắn nhận Phương Lệnh Thiên làm nghĩa phụ, tự nhiên phải gọi Phương Lệnh Đức là nhị thúc), ngài nói gì?”

Phương Lệnh Đức đầy mặt không vui nói: “ Theo lý mà nói, nếu Hữu Lăng đã lên, thì tam đại thế gia còn lại sẽ không nên phái người lên đấu. Chính là khi Hữu Lăng vừa đánh bại ba người, mà Trình Khuê An lại cố ý đợi lúc nó tổn hao nhiều khí lực mà nhảy lên khiêu chiến, đây không phải rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi hay sao.”

“ Nga...” Hứa Hải Phong chợt hiểu ra, nhưng trong lòng hắn cũng còn một câu chưa nói, nguyên lai là mấy đại thế gia các người đã có ăn ý trước, chẳng trách mỗi lần thủ lôi đài thành công đều là con cháu của tứ đại thế gia.

“ Không tốt, ai, Hữu nhi muốn thất bại, với võ công của hắn không ngờ không thể tiến vào vòng trong, thật sự là đáng tiếc. Lần này chứng thật là quá nóng nảy.” Phương Lệnh Thiên tiếc hận nói.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy thân hình cao lớn của Trình Khuê An đang hươu thiết kiếm, từng bước khấn bức, mà Phương Hữu Lăng đúng thật là không còn đủ khí lực, đã không còn lực hoàn thủ, chỉ có thể toàn lực tránh né, rốt cục không kịp tránh thoát, bị một cước của hắn đá ngã xuống lôi đài.

Hứa Hải Phong cũng đáng tiếc cho hắn, Phương Hữu Lăng đã đạt tới tiêu chuẩn nhất phẩm cao thủ, ở trong quân có thể thắng được hắn cũng không có mấy người, không ngờ cũng không thể chen chân vào vòng trong, cũng chỉ đành trách hắn vận khí không tốt.

Phương Lệnh Đức nhìn Trình Khuê An giơ cao bảo kiếm, bộ dáng đầy mặt xuân phong, trong lòng tức giận, nhìn Hứa Hải Phong nói: “ Phong nhi, người phái người đi giáo huấn hắn một chút, nếu Trình gia không cho chúng ta vào vòng trong, ta cũng muốn bọn họ thua ngay tại chỗ này.” Phương Lệnh Đức từng gặp qua thân thủ của Lâm Trường Không, biết lấy bản lĩnh của hắn đối phó Trình Khuê An chỉ là chuyện nhỏ, nên mới nói ra nghe thật dễ dàng.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nếu là thế gia khác hắn chỉ đành cười trừ, nhưng còn Trình gia sao?

Từ sau khi nghe xong tao ngộ của tỷ tỷ Lâm Uyển Nhân, hắn đối với nam phương Trình gia cũng không có nửa phần hảo cảm.

Huống chi nếu đã động tới Trình Anh Kiệt, vậy đã cùng Trình gia hạ xuống huyết cừu không đội trời chung, tuy hiện tại bọn họ còn không biết, nhưng cũng không đại biểu ngày sau sẽ không phát giác, cho nên chuyện gì có thể đả kích Trình gia hắn đều vui vẻ đi làm. Hắn kể tai nói vài câu với Phương Lệnh Đức, hai mắt Phương Lệnh Đức lập tức sáng ngời hỏi: “ Việc này là thật? Hắn thật có dũng lực như thế?”

Hứa Hải Phong gạt đầu vỗ ngực, khẳng định nói: “ Nhị thúc yên tâm, tiểu chắt lừa ai cũng không dám lừa nhị thúc, thân lực của Tần Dũng quả thật là không thể tưởng tượng.”

“ Được, ta làm theo ý ngươi, để cho tiểu bối của Trình gia xem rõ, Phương gia ta không dễ trêu chọc như vậy.” Phương Lệnh Đức nói xong, đứng dậy đi ra ngoài, Hứa Hải Phong vội vàng gọi Tần Dũng đang ngồi nhét thực vật đầy miệng ở phía sau mình, phân phó vài câu, mới cho hắn đi theo Phương Lệnh Đức.

Cử động lần này của bọn họ đương nhiên không thể gạt được Phương Lệnh Thiên, hơn nữa với sự cao lớn của Tần Dũng, vừa đứng lên không muốn gây sự chú ý cho người cũng không có khả năng. Chẳng những đập vào mắt đám người Trình Anh Hào, mà ngay cả Hán Hiền đế cũng đều chú ý tới.

Nhìn thấy Tần Dũng đi theo Phương Lệnh Đức đang hầm hầm tức giận, bọn họ đều đoán được vị Phương gia lão nhị đã thật sự nổi giận, nghĩ muốn tìm về mặt mũi. Hán Hiền để hăng hái nhìn Phương, Trình nhị gia, bỏ đi ý niệm hồi cung trong đầu. Lão thái giám bên người hầu hạ hắn nhiều năm, đối với cử động của vị chí tôn này hiểu rõ như lòng bàn tay, lập tức rót đầy rượu cho hắn, đồng thời ra dấu tạm hoãn khởi giá.

Đã từng gặp qua thần lực của Tần Dũng, Cổ Đạo Nhiêm cùng Trình Minh đều đồng thời biến sắc, Trình Khuê An tuy đã là chuẩn nhất lưu cao thủ, nhưng thần lực trời sinh của Tần Dũng đã đạt tới cảnh giới kinh khủng không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, hai người nếu tranh đấu, chỉ sợ Trình Khuê An sẽ gặp điều không may.

56. Chương 56 : Bá Vương Sính Uy

Phương Lệnh Đức làm người hào sảng, thích nhất là vì tiểu bối phân ưu giải nạn, ở trong nhóm tuổi trẻ có được uy vọng không kém huynh trưởng, nếu hắn đã đi xuống, liền tỏ vẻ sẽ không ngồi yên mà không quan tâm đến, có ý định đòi công đạo cho Phương Hữu Lăng.

Hán Hiền để đang ngồi vị trí chủ tịch trên đài cao đang nhấp nhấp rượu bồ đào màu đỏ thắm trong chén, loại rượu này là chiến lợi phẩm lấy được trong thành Lâm An, mặc dù có điểm chất, nhưng uống lâu, lại có mùi vị khác, ngẫu nhiên thay đổi chút khẩu vị cũng không tệ. Đột nhiên, phía bắc giáo trường truyền đến một trận tao động, hắn giương mắt nhìn lên, một ngụm rượu thiếu chút nữa đã phun ra.

Chỉ thấy hai chiếc xe do trâu kéo đang chậm rãi từ phía cửa bắc đại giáo trường đang kéo vào, Hán Hiền để khó thể tin như con mắt, lại trợn mắt, không sai, chính là hai cỗ xe lớn do hai con trâu đen thật lớn gian nan kéo vào. Hắn bật cười chỉ vào hai chiếc xe chậm rì rì nói: “ Đây là chuyện gì xảy ra?”

Địa phương trang nghiêm túc mục như thế, vào lúc tiếng cười vui vẻ không ngớt, lại làm sao xuất hiện hình ảnh buồn cười thế này, đại thống lĩnh Lưu Chính Trung phụ trách trị an của Hoàng Long quân đoàn cùng lễ bộ thượng thư Thái Quân Mang phụ trách lễ nghi thời khắc này gương mặt xanh mét, cũng may Lưu Chính Trung võ tướng nên phản ứng cực nhanh, hắn vội vàng bước ra khỏi hàng, hai đầu gối quỳ dưới đất bẩm báo: “ Thần thất chức, để thần đi xem.”

“ Không cần.” Hán Hiền để khoát tay chặn lại.

Mồ hôi lạnh của Lưu Chính Trung tuôn ra, xem ra hoàng đế bệ hạ phi thường không hài lòng, vậy mũ quan trên đỉnh đầu mình chỉ sợ phải đổi chỗ. Không đúng...như thế nào vừa nghe, khẩu khí của hoàng đế bệ hạ cũng không có để ý lắm, hắn có chút ngẩn đầu, vừa trộm nhìn, chỉ thấy khóe miệng Hán Hiền để cười cười, làm gì còn vẻ mặt không hài lòng.

Hán Hiền để mỉm cười nói: “ Chính Trung, ngươi tạm thời đứng lên đoán thử cho trẫm xem, trong xe trâu này chứa vật gì.”

Lưu Chính Trung trầm nghĩ ta cũng không phải thần tiên, làm sao đoán được.

Nhưng hoàng thượng có lệnh, đừng nói là chơi đoán chữ, cho dù là muốn đầu của hắn, hắn cũng không dám không đưa ra.

Lưu Chính Trung thu liễm tâm thần, định mắt nhìn lại, vừa là cả kinh. Xe trâu vẫn là xe trâu, nhưng phía sau xe đi theo hai người, nhìn thấy hai người này, Lưu Chính Trung mới hiểu được vì sao hai cỗ xe này có thể tiến vào đại giáo trường mà không bị thủ vệ ngoài cửa ngăn cản lại.

Hai người này một là Tần Dũng, người kia chính là nhân vật số hai của Phương gia Phương Lệnh Đức. Có lão gia hỏa này tự mình áp trận, trong kinh sư, ngoại trừ hoàng cung nội viện, còn có nơi nào không đi được?

Thời khắc này, đám người trên đài cũng phát hiện dị biến phía cửa bắc, đều quay đầu nhìn lại. Trình Khuê An biết hôm nay đã kết cừu với Phương gia, nên hai trận tỷ thí đều giữ lại sức lực, tự tin hao tổn không lớn, đủ để tái chiến một hồi với cao thủ đồng cấp bậc. Chỉ là lúc này nhìn thấy Tần Dũng cùng Phương Lệnh Đức theo xe trâu đi tới đài, trong lòng không hiểu vì sao lại xuất hiện một tia tâm tình bất an.

Trên đài quan sát, Hán Hiền để dò hỏi: “ Như thế nào, Chính Trung người chẳng lẽ không cảm giác được tràng cảnh này có chút quen thuộc sao?”

Lưu Chính Trung trầm tư suy nghĩ, rốt cục linh cơ vừa động, bật thốt lên: “ Lâm An thành...”

“ Ha ha ha ha...” Hán Hiền để cười to nói: “ Không sai, Tần Dũng a, lần nào đến cũng bộ dáng này, ta dám đánh cuộc, trong xe trâu này kéo chính là hai siêu cấp binh khí đồng sư tử.” Hần cười thật sảng khoái, trong giọng nói không có nửa điểm trách cứ.

Cuộc chiến Lâm An thành, là công tích kiệt xuất nhất trong cả đời này của Hán Hiền để, đồng thời cũng là lần nguy cơ hung hiểm nhất.

Nếu không phải Hắc Kỳ quân đại phá thành Lâm An, Đại Hán đế quốc làm sao có được hỉ khách hôm nay, không bị biến thành tù binh cũng đã không tệ rồi.

Đối với việc này, Hán Hiền để vô cùng rõ ràng, mà trong số tướng lĩnh của Hắc Kỳ quân, Hán Hiền để thích nhất chính là tên Tần Dũng trung hậu cao to này, không có chút tâm kế nào. Đừng nói là hần chỉ dong hai xe trâu vào, cho dù hần đem cả giáo trường hủy đi, Hán Hiền để cũng sẽ không hề trách mắng.

Quả nhiên, Tần Dũng lôi kéo hai cỗ xe trâu đi tới trước lôi đài, chứng kiến trên lôi đài chỉ có một mình Trình Khuê An tay cầm bảo kiếm đang nhìn mình ngẩn người, hần há to miệng, hô lớn: “ Người khiêu chiến kế tiếp chính là Tần Dũng ta.”

Nói xong, cũng không đợi câu trả lời, liền xoay người xé toạt hai tấm vải che chắn trên xe.

Mọi người liền nhìn thấy rõ đồ vật trên xe, đều vị kinh ngạc, trên xe chính là hai đồng sư tử, chỉ nhìn đã biết ít nhất phải nặng tới ngàn cân. Thậm chí có người đoán trong lòng, hai đồng sư tử này có phải chỉ có bề ngoài, xem được nhưng không thể dùng được. Chỉ vừa liên tưởng đến quá trình kéo xe gian nan của hai con trâu lớn, thấy thế nào cũng không giống đang giả vờ diễn kịch a.

Trình Anh Hào nếu muốn hạ thủ đối với Hứa Hải Phong, vậy đối với những tướng lĩnh chủ yếu của Hắc Kỳ quân dĩ nhiên phải thu thập tư liệu thật hoàn chỉnh, trên tay Trình Khuê An cũng có được một phần tư liệu như thế. Hần tựa hồ nhớ kỹ, nơi đó từng nhắc tới Tần Dũng có lực lớn vô cùng, không ai có thể so sánh, mà binh khí trên tay còn là hai đồng sư tử nặng tới ngàn cân.

Chỉ là việc này làm cho người ta vô cùng sợ hãi khi nghe nói, trước khi tận mắt nhìn thấy, mặc cho ai cũng sẽ cảm thấy nửa tin nửa ngờ.

Chỉ thấy bàn tay to tướng của Tần Dũng chụp lấy vùng cổ của đồng sư tử, liền nhẹ nhàng nhấc lên, sau đó hần hơi khom người, mạnh thở hai hơi, đem đồng sư tử trong tay vút lên thật cao. Ở trong nháy mắt, trong lòng mọi người không hẹn mà cùng nghĩ đến, hay là hai đồng sư tử này chỉ là làm bằng bùn đất mà thành hay sao.

Cú ném kia dĩ nhiên là đem đồng sư tử ném lên lôi đài, đồng sư tử bay đến điểm cao nhất trên không trung, bắt đầu rơi xuống, mà điểm rơi chính là Trình Khuê An đang trợn mắt há hốc mồm đứng nhìn.

Trình Khuê An cùng đại đa số người đều giống nhau, khó có thể tin đứng lặng nhìn Tần Dũng biểu diễn. Ánh mắt của hần cũng đuổi theo đồng sư tử mà ngẩng đầu nhìn lên trời, đột nhiên chứng kiến trước mặt một mảnh tối đen, đồng sư tử to như vậy phẳng phất như ác ma hướng chính mình đè xuống, lập tức trái tim kinh hoàng, hai chân như nhũn ra, cũng may bản thân hần có công phu cực cao, cuối cùng theo bản năng lăn tròn một cái, ở ngay thời điểm nguy cấp nhất đã kịp lách mình tránh ra.

“ Đông.” Một tiếng nổ kinh thiên động địa, đồng sư tử nặng nề nện lên tấm ván gỗ, tấm ván gỗ vốn rất dày cũng bị luồng trọng lực vô tình kia xé rách ra.

Mỗi lần trong quân có khánh điển, đều khó tránh khỏi có cao thủ đánh nhau, nếu tấm ván gỗ bình thường, đã sớm bị đánh nát. Người tổ chức có kinh nghiệm phong phú, cố ý đem bên dưới đài đặt thêm từng lớp chịu lực, như vậy bên trên vô luận có gây sức ép như thế nào, cũng không khả năng đem toàn bộ lôi đài chấn sụp.

Nhưng mặc cho ai cũng không nghĩ đến trên đời này lại có quái vật như Tần Dũng, thứ nặng hơn ngàn cân cũng có thể tùy tùy tiện tiện đập xuống tới. Bên dưới không có đủ lớp chịu lực, thì bị vỡ vụn cũng là khó

tránh khỏi.

Theo tiếng rơi xuống đất của đồng sư tử, trong lòng mọi người đều chấn động, những sĩ tốt ở gần lôi đài lại càng không chịu nổi, hô sụp sụp ngã rạp hàng loạt, đây không phải do bọn họ nhất gan, mà là ở khoảng cách gần nhìn thấy tràng cảnh như thế làm lòng người run sợ, khó tránh khỏi thất kinh hồn phách.

Một kích nổ liền làm tro bụi bay tung đầy trời, Trình Khuê An đang ở bên trong chân tay đều mềm nhũn, cơ hồ ngay cả khí lực để đứng lên cũng không có, hấn sợ hãi nhìn đồng sư tử nằm gần trong gang tấc mà trong lòng còn kinh hoàng. Nếu thật sự bị thứ này tạp trúng, làm gì còn mạng sống, không biến thành một đoàn phấn vụn mới là lạ.

Tần Dũng cau mày, đợi tro bụi tán đi bớt, nắm lên một con đồng sư tử khác đông đông đi lên giữa lôi đài, cúi người nhặt lên đồng sư tử kia, hắc hắc cười nói: “ Tiểu tử, gia gia của ngươi tới.”

Nói xong, lập tức ném tung hai đồng sư tử về phía Trình Khuê An.

Thời khắc này Trình Khuê An làm gì còn nửa điểm đầu chí, bảo kiếm trong tay cũng không dám xuất ra, chỉ là vòng quanh lôi đài liều mạng chạy trốn, còn Tần Dũng ở phía sau điên cuồng ra sức mãnh truy.

Chỉ là khinh công bản thân Trình Khuê An hơn xa Tần Dũng, vô luận Tần Dũng đuổi như thế nào cũng vẫn còn một khoảng cách. Vì vậy một bộ mặt buồn cười lại xuất hiện, một cự nhân cao lớn quơ hai cây đồng sư tử khổng lồ đuổi theo một người thấp bé đang kinh hoàng thất thố(Vóc người Trình Khuê An vốn có chút cao lớn, nhưng nếu so sánh với Tần Dũng, đó chính là trẻ con gặp người lớn, kém thật xa.) chạy vòng quanh lôi đài không biết bao nhiêu lần, nhìn cực kỳ buồn cười.

Trên dưới đài mọi người vốn đang hãi hùng khiếp vía lại bình kinh ngạc, rõ ràng là tràng diện đấu nhau sống chết, lại xuất hiện ra tình tiết nháo kịch như vậy, cũng chỉ có phát sinh trên người quái vật như Tần Dũng mới có thể giải thích.

Tần Dũng mắt thấy càng đuổi càng xa, liền đứng lại, chuyển ngược vòng đuổi, Trình Khuê An đang chạy cực nhanh, vừa một vòng tròn, đột nhiên nhìn thấy Tần Dũng như một ngọn núi nhỏ đang đứng trước mặt nhe răng nhếch miệng, mắt bắn hung quang nhìn mình trừng trừng, tiếp theo bàn tay to vung lên, một con đồng sư tử ngay mặt quét tới. Trình Khuê An sợ đến hồn phi phách tán, hai chân liều mạng nhún mạnh về phía trước, bay vọt ra, đồng thời bảo kiếm trong tay cũng công về phía trước.

“ Đỉnh.” Một tiếng vang thanh thúy, bách luyện kim cương kiếm trong tay Trình Khuê An đã bị gãy làm đôi, cổ tay hấn vỡ nát, cánh tay phải đau đớn không thôi, không cách nào nhúc nhích. Nhưng xem như hấn lui lại kịp thời, cuối cùng không bị tạp thành thịt tương.

“ Hoa...” Những người bàng quan đồng thời thở ra khẩu khí, cũng không biết là vì lo lắng cho Trình Khuê An hay là tiếc hận cho Tần Dũng.

Bình khí trong tay Tần Dũng vô cùng bá đạo, chỉ cần khẽ động, liền bao phủ một vùng lớn, trừ phi là vận dụng cung tên, nếu không bình khí người khác không thể đi vào, nên trận này cũng không cần đánh. Huống chi lúc này ai cũng nhìn ra Trình Khuê An không còn ý chí chiến đấu.

Kỳ thật hấn đã hôn mê đầu óc, ở trong tim của hấn chỉ có một ý niệm, đó chính là không thể bị đồng sư tử tạp trúng, cho nên chỉ biết liều mạng ôm đầu lủi trốn như chuột, mà quên mất chỉ cần nhảy xuống lôi đài nhận thua là xong.

Hán Hiền để lắc đầu, mắt thấy tràng luận võ này không còn cách nào tiến hành, thực lực song phương quả thực quá mức cách xa, liền muốn hạ chỉ dừng ngay trận đấu.

57. Chương 57 : Chấn Thiên Chi Hồng

Chỉ thấy Tần Dũng xuôi xuống hai tay, mạnh mẽ khép lại phía trên, hai đồng sư tử rần chắc đụng chạm vào nhau, phát ra “ quang” một tiếng vang thật lớn. Những sĩ tốt ở gần lôi đài đồng thời che tai lui về phía sau, trên giáo trường tiếng than một mảnh, đặc biệt là một ngàn con ngựa kỵ binh của Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn cùng Hoàng Long quân đoàn, chịu sự kinh hách lần này, cũng không cách nào bảo trì đội liệt chỉnh tề, những đội ngũ khác cũng bị liên quan, loạn thành một đoàn.

“ Thái...” Một tiếng gầm rú chấn triệt trần ngập trong thiên địa đột nhiên vang lên.

Nếu nói phật môn sư tử hồng có thể làm rung động lòng người, vậy tiếng gầm rú này liền phảng phất như trời sụp đất nứt có thể rung động thế gian.

Bốn phía đài cao liên tiếp vang lên những tiếng vỡ vụn, tất cả đàn ngựa đều tê liệt trên mặt đất, không thể đứng dậy, mọi người giống như trúng định thân pháp, ngây ngốc tại chỗ, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể nghe được trái tim bản thân đột đột nhảy lên phập phồng bất định, tiếng vang thật lớn vượt qua cực hạn loài người tạo thành tràng diện trắng quan chưa từng có.

Trình Khuê An thủ trên lôi đài giống như bị sét đánh thẳng vào người, toàn thân phát run, sắc mặt như tro tàn, thân thể giống như không có xương cốt ngã dài xuống đất, phi thường sáng khoái hôn mê đi.

Tần Dũng nanh cười đi tới trước Trình Khuê An đã giống như đồng bùn đất mềm nhũn nằm dài, giờ cao đồng sư tử ra sức tạp xuống phía dưới.

“ Dừng tay...” Vẫn là Hứa Hải Phong từng ở chung với hắn lâu ngày, đối với việc Tần Dũng thỉnh thoảng phát ra tiếng hét đã sớm có lòng phòng bị, vào lúc Tần Dũng chuẩn bị tạp đồng sư tử thì hắn đã lấy hai vật nhỏ bịt kín lỗ tai, vật này là do Tương quân sư tự mình chỉ điểm mà chế thành, hiệu quả cách âm thật tốt, đã ngoài dự liệu của hắn thật lớn.

Tuy không thể hoàn toàn cách trở tiếng hét lớn của Tần Dũng, nhưng đã đem ảnh hưởng hạ xuống đến thấp nhất. Cho nên khi mọi người còn đang lâm vào trạng thái hóa đá, hắn đã len lén gỡ xuống vật bịt trong tai, cũng kịp thời ngăn trở hành vi tiếp tục đuổi giết của Tần Dũng.

Cũng may là nội công của hắn có thành tựu, nếu không ở khoảng cách xa như vậy, thanh âm quát to như thế cũng chưa chắc Tần Dũng có thể nghe được.

Lần tạp xuống này Tần Dũng đã dùng tới toàn lực, nhưng nghe được thanh âm của Hứa Hải Phong, không chút suy tư liền thu lại lực đạo. Đồng sư tử liền như vậy ngưng ngay giữa không trung, khoảng cách Trình Khuê An không tới nửa thước, đồng sư tử kích khởi tiếng gió rít mãnh liệt đã làm quần áo tóc tai Trình Khuê An một trận phiêu đảng phần phật.

Sức nặng khủng khiếp của đồng sư tử khi hắn huy vũ lên như thế mà có thể nói dừng là dừng, đủ thấy đó cũng không phải là cực hạn sử dụng của hắn, chẳng qua vào lúc này đã không còn ai để ý tới chút việc nhỏ này, chân chính làm cho trí nhớ của bọn họ khắc sâu, trọn đời không quên chính là tiếng hét lớn kinh thiên địa, động quỷ thần vừa rồi.

“ A...”

Nếu nói mới vừa rồi chỉ là hỗn loạn nhỏ, vậy thời khắc này trên giáo trường chính là hỗn loạn không chịu nổi, sĩ tốt Hoàng Long quân đoàn vốn lĩnh nhiệm vụ duy trì trật tự vào lúc này cũng biểu hiện ra hành động lúng túng tay chân, không biết làm thế nào cho phải.

Hán Hiền để nhìn chén bạch ngọc cùng với rượu ngon đỏ thắm tràn lan trên bàn, trên mặt âm tình bất định, chỉ không ngừng thì thào tự nói: “ Mãnh tướng như thế, mãnh tướng như thế.”

Uy lực vũ khí âm thanh to lớn như thế, xa xa vượt ra ngoài suy đoán của mọi người, tuy nó tạo thành thương tổn trực tiếp cũng không lớn, nhưng hiệu quả phụ gia cũng làm cho người ta phải trợn mắt cứng lưỡi. Ở trên hiện trường, những người không chịu nổi kích thích mà ngã xuống ngất đi không ít, người kêu loạn khủng hoảng cũng vô số, người cố gắng ngăn ngừa trấn tĩnh cũng tràn lan. Trăm loại biểu thái của nhân gian, nơi này ít nhất có thể chứng kiến ngoài một nửa.

Ở giữa giáo trường đang náo loạn thành một đoàn, chỉ có một đội ngũ cờ xí phấp phới, từ đầu đến cuối vẫn duy trì đội liệt chỉnh tề bất động như núi, tựa hồ không hề bị tiếng rống to khủng khiếp kia ảnh hưởng chút nào. Chi đội ngũ này chính là Hắc Kỳ quân đã không có nửa điểm biểu hiện nổi bật trong cuộc biểu diễn lúc trước.

Những huyết tửu chiến sĩ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, không biết điều gì khác, tiếng kêu của Tần Dũng cho dù có vang lớn thêm gấp đôi, cũng không cách nào sinh ra sự trùng kích gì đối với bọn họ. Hơn nữa

tiếng gầm rú kia là đến từ Tần Dũng cũng xuất thân là huyết tửu chiến sĩ, bản thân cũng đồng nguyên với bọn họ, càng thêm không sinh ra chút ảnh hưởng nào đối với họ.

“ Tướng quân, con khỉ nhất gan này quá ghê tởm, chỉ biết lo chạy trốn, căn bản là không dám tiếp một cây đồng sư tử của ta, ngài để cho ta đập hấn một chút giải hận.” Tần Dũng ở trên lôi đài ủy khuất kêu lên.

Lôi đài cùng chủ tịch thài cách xa nhau một khoảng cách, nếu Hứa Hải Phong không dùng tới nội lực, căn bản là không cách nào đem thanh âm đưa tới đó, nhưng dưới cổ họng gào to của Tần Dũng, tất cả mọi người nghe được thật rõ ràng. Nghe Tần Dũng hình dung Trình Khuê An là một con khỉ không có can đảm, Trình Anh Hào, Cổ Đạo Nhiêm cùng Mẫn Trì Đường đám người sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Một chiêu của hấn, chính là hai đồng sư tử, còn có người có thể dùng cứng đối cứng mà tiếp thụ được sao? Trừ phi lại hiện ra một quái vật thứ hai như thế, nếu không nghĩ cũng đừng nghĩ.

Chứng kiến mọi người nhìn về phía mình trong ánh mắt có chút quái dị, Hứa Hải Phong nỗ lực khống chế tâm tình của chính mình, cao giọng quát: “ Không được, đây là luận võ trước điện, không thể xem nhẹ mạng người, người muốn đánh nhau, lên trên lôi đài tìm người khiêu chiến.” Nói xong lại bổ sung một câu: “ Hôm nay không cho tiếp tục quỷ khóc sói tru, nếu không buổi tối không có cơm ăn.”

Lượng cơm của Tần Dũng cao hơn người bình thường năm lần, ngay lúc ăn cơm, như sói nuốt hổ ngón, mà cho tới bây giờ bất kể chất lượng của thức ăn, hay không cho ăn no, thì hấn lập tức trở nên tiêu táo bất an. Tương quân sư từng dặn dò qua, nếu Tần Dũng không chịu nghe lời, liền uy hiếp không cho hấn ăn cơm.

Hứa Hải Phong đối với vị quân sư này bội phục đến sát đất, lời nói liền nghe, một khi nhớ tới, lập tức kêu lên. Mà mọi người nghe được Hứa Hải Phong dĩ nhiên lại dùng cơm chiều uy hiếp vị dũng sĩ cái thể này, không khỏi sinh ra một loại cảm giác hoang đường tuyệt luân.

Nghe được Hứa Hải Phong phân phó, Tần Dũng hậm hực thu hồi đồng sư tử, đi tới giữa lôi đài, quát to: “ Người nào đi lên chịu một chùy của lão Tần ta, đừng giống như con thỏ kia chỉ biết trốn.”

Mọi người nhìn đồng sư tử trên tay hấn, lại nghĩ tới lời hấn, không hẹn mà cùng nghĩ ai đi lên kẻ đó mới chính là ngu ngốc.

Quả nhiên, sau khi Tần Dũng kêu lên, không có người nào tiến đến, vốn trước lôi đài chen chúc chật ních cả đám người lại chủ động lui về phía sau vài bước, nhường ra không gian thật lớn. Từ khi Đại Hán lập quốc tới nay, toàn quân cũng có vô số tuyệt kỹ, nhưng cho tới bây giờ không từng phát sinh qua có một người đứng trên lôi đài mở miệng khiêu chiến toàn quân mà không người nào dám can đảm nghênh chiến. Phải biết rằng, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư, cũng không chịu nổi có nhiều quân sĩ dùng xa luân chiến như thế, đương nhiên cao thủ tông sư chân chính cũng không khả năng tham gia cuộc luận võ như vậy.

Nhưng lúc này đây, nhất định đã là ngày tên tuổi Tần Dũng vang danh thiên hạ, hấn đã hô to ba lần, trên dưới đài cũng không có một người dám đáp ứng nửa câu. Đối mặt với tên quái vật như vậy, chỉ cần hơi hiểu biết bản thân sẽ không bước lên chịu chết.

Hán Hiền để thấy thế, biết nếu cứ để cho hấn chiếm lấy lôi đài, vậy hôm nay cũng khỏi thi đấu tiếp, vì vậy phân phó nói: “ Hứa khanh gia, người cho hấn xuống đài đi, trầm phong hấn làm thiên hạ đệ nhất dũng sĩ là được.”

Hứa Hải Phong vội vàng quỳ tạ ơn: “ Thần linh chỉ, tạ hồng ân của hoàng thượng.”

Hán Hiền để lại thấy Tần Dũng biểu hiện ra bộ dáng không nhận được, sợ hấn lại rống to lần nữa, vì vậy thúc giục nói: “ Nhanh đi, nhanh đi.”

Hứa Hải Phong lại bái lạy, mới đứng dậy gọi Tần Dũng đi tới trước người mình, khấu tạ ân điển của Hán Hiền đế. Về phần Tần Dũng không có đối thủ, lão đại hấn không chút cao hứng, cũng may trên đài cao rất nhiều mỹ thực, đủ loại phong phú, Tần đại dũng sĩ không thể làm gì khác hơn là đem toàn bộ lửa giận phát tiết lên đồng thức ăn trước mặt, hai tay như bay, miệng không ngừng, hình thành một phong cảnh mới mẻ cho người ta chú ý.

Nhìn thấy Tần Dũng rời đi, binh lính Hoàng Long quân đoàn phụ trách cảnh giới cùng xử lý chuyện xảy ra mới đem trên lôi đài thu thập một chút, tuyên bố cuộc luận võ lại bắt đầu lần nữa, chẳng qua giờ phút này

người chú ý đến cũng ít đi rất nhiều, đại đa số người còn đang nghị luận về Tần Dũng.

Trên đài cao, Phương Lệnh Thiên cùng mấy đại quan quý nhân cũng giống như mới lần đầu tiên quen biết vị thống suất Hắc Kỳ quân Hứa Hải Phong, liên tiếp hướng hân mời rượu, Hứa Hải Phong đều không hề cự tuyệt, vui vẻ uống không ngừng.

Chỉ có lẽ bộ thượng thư Thái Quân Mang giận Tần Dũng phá hư trình tự thịnh điển cho đích thân mình tể mĩ chuẩn bị, hân không dám trêu chọc vào Tần Dũng, mà là đem mũi châm hướng Hứa Hải Phong. Hân đột nhiên cười lạnh nói: “ Tần dũng sĩ có lực vạn phu bất địch, Hắc Kỳ quân cũng lấy dũng vũ uy chấn toàn quân, Hứa tướng quân là Hắc Kỳ quân đại thống lĩnh, sao không đi xuống chơi đùa một lát, cấp mọi người mở rộng chút tầm mắt...”

Phương Lệnh Thiên nhìn lão gia hỏa này, thoáng nhíu mày, cũng không tiện phản bác. Thái Quân Mang là một trong những nguyên lão trải qua hai triều Đại Hán, khi còn nhỏ đọc qua ngàn sách, lấy tài học vang danh thiên hạ, lại càng nổi danh là lão ngoan cố, tự cho mình một thân ngạo cốt, cho tới bây giờ cũng không phụ thuộc vào thế lực nào.

Hứa Hải Phong nhượng mày, cười nói: “ Đại nhân có điều không biết, Tần Dũng ở trong Hắc Kỳ quân cũng là dũng lực đệ nhất, nhưng thước cũng có dài, tắc cũng có ngắn...”

Hân vừa nói tới đây, đột nhiên nghe được bên cạnh có người hừ nhẹ một tiếng, sau đó một tia thanh âm rất nhỏ truyền vào trong tai: “ Quỷ nhất gan”. Thanh âm này êm ái mượt mà, vô cùng dễ nghe, chỉ là nhẹ đến cực điểm, nếu không phải ngũ quan của Hứa Hải Phong linh nhạy hơn xa người thường, vốn không thể nghe thấy.

Không cần quay đầu lại, trong đầu hân lập tức xuất hiện một gương mặt quốc sắc thiên hương đầy vẻ khinh miệt khi nhìn mình của Đường Nhu Nhi.

Trong lòng Hứa Hải Phong nóng lên, gần đây công lực của hân ngày tiến ngàn dặm, sớm đã không còn so sánh với thái điều trước kia, huống chi cùng cao thủ nhất lưu như Lâm Trường Không thường xuyên bồi luyện, đối phó những nhất phẩm cùng nhị phẩm quân sĩ thì vẫn còn nắm chắc.

Chủ yếu nhất là trái tim của hân đã thay đổi, nếu trước kia bị mỹ nữ nhạo báng, chỉ sợ cũng chỉ lạng lẽ mà cười, tự xem mình may mắn được mỹ nhân để ý tới. Nhưng hiện tại cảm giác hết sức khó chịu, vì vậy lời nói xoay chuyển, nói: “ Chẳng qua nếu đại nhân có lệnh, hạ quan cũng chỉ đành liều mình bồi quân tử.”

58. Chương 58 : Thủ Lôi

Đường Nhu Nhi bị ánh mắt hân đảo qua, trong lòng hơi kinh hãi, nghe giọng điệu của hân, đúng là đã nghe được lời nói vừa rồi của mình mới hành động như vậy. Ở địa phương xa như vậy mà còn có thể nghe được thanh âm nhỏ như thế, khả năng nhĩ lực(thính tai) cũng làm cho người ta phải sợ hãi khi nghe nói. Vừa rồi tên gia hỏa lại còn thoáng nhìn nàng trước khi đi, cảm giác như ánh mắt thật nóng bỏng, làm gương mặt nàng không khỏi ửng đỏ lên.

Phương Lệnh Thiên cùng Phương Lệnh Đức hai người kinh ngạc nhìn nhau, bọn họ cũng rõ ràng hiểu được Hứa Hải Phong cũng không phải là một người dễ dàng xúc động, nhưng hôm nay lại trở nên khinh cuồng như thế, bị người dùng một lời nói khích liên đi ra, rơi vào bẫy.

Phương Lệnh Thiên có chút lắc đầu, Phương Lệnh Đức cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi, bọn họ cũng không phải thập phần xem trọng Hứa Hải Phong, đó là bởi vì bọn họ biết hơn mười ngày trước, Hứa Hải Phong còn là một người bình thường không biết võ công. Tuy được Thái Ất chân nhân tông sư truyền thụ kỳ công, nhưng muốn nói chỉ trong mười ngày có thể chen chân vào hàng ngũ cao thủ, vậy Thái Ất chân nhân liền thật sự là thần tiên.

Hứa Hải Phong vừa động, ba vị bảo tiêu của hân tự nhiên cũng phải đi theo ngay phía sau, Hứa Hải Danh cùng Lâm Trường Không thì cũng bình thường, nhưng cự nhân Tần Dũng lại tạo ra một trận oanh động, mọi người nhìn thấy họ lại hướng lui đài chạy tới, đều đang suy đoán trong lòng, có phải Tần Dũng lại muốn độc bá lôi đài.

Ngại với uy danh vô địch của Tần Dũng, đám người bọn họ liền tiêu sái đi vào, không ai dám ngăn cản vị cự hán vừa mới được sắc phong làm Đại Hán đệ nhất dũng sĩ.

Tới trước lôi đài liền đứng lại, lúc này trên lôi đài đang có hai người kịch liệt đối chiến, xem thân thủ bọn họ không bằng Trình Khuê An, chỉ là đạt tiêu chuẩn nhị phẩm trên giang hồ. Hứa Hải Phong nhìn một lát, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu đối thủ chỉ có tu vi như vậy, thì hẳn muốn thua cũng khó a.

Kỳ thật, lúc vừa mới đi xuống đài chủ tịch, hắn cũng có chút hồi hận, lần này khiêu chiến, nếu thắng thì còn hoàn hảo, nhưng vạn nhất thất bại, thì ăn trộm gà không được còn bị mất đi năm thóc, mất nhiều hơn được.

Sau một lúc lâu, phía trên đài đột nhiên có người thi triển ra một bộ công phu khoái đao, chỉ thấy hắn tung ra một đao, trong nháy mắt đã bổ ra ba mươi sáu đao liên hoàn. Đối thủ của hắn không kịp đề phòng, tay phải trượt ra, rốt cục ở đao thứ ba mươi hai bị một đao chém trúng búi tóc, gương mặt xấu hổ bại trận lui xuống.

Trong lòng Hứa Hải Phong rung mình, những quân sĩ có lòng tự tin đi lên đài đều có tuyệt kỹ, chính mình cũng không thể coi thường bất cứ kẻ nào, nếu không vì một lúc sơ ý mà thất thủ, khi đó hối hận không kịp.

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi đi lên lôi đài, ôm quyền nói: “Tại hạ Hắc Kỳ quân Hứa Hải Phong, đặc biệt lên thỉnh giáo.”

Vị khoái đao kia ngẩn ra, ánh mắt đảo qua trên người Hứa Hải Phong, lập tức nhận ra đây chính là người vừa rồi ở trên đài lên tiếng ngăn cản Tần Dũng hành hung, Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong. Hắn chỉ cảm thấy trong miệng chát đắng, vạn vạn thật không ngờ gặp phải một đối thủ như vậy, không thể làm gì khác hơn là chấp tay nói: “Tại hạ là Kỳ Lân quân đoàn thiên nhân trưởng Trần Tư Lương, thỉnh tướng quân hạ thủ lưu tình.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, rút ra thanh Bất Phá kiếm màu đen không chút nổi bật, tạo ra một tư thế phòng thủ, nói: “Mời...”

Trần Tư Lương vừa nhìn, công phu của hắn hơn phân nửa đều dồn trên thân đao, mà am hiểu nhất chính là chiêu thức công phu khoái đao, hết thấy công phu khoái đao đều lấy công làm thủ. Nếu bây giờ Hứa Hải Phong nhường hắn công kích trước, đây tự nhiên là không gì tốt hơn. Hắn nói một câu: “Tại hạ làm cần.” Sau đó vung đao lướt lên.

Lúc bắt đầu, hắn ngại tên tuổi hiển hách của Hắc Kỳ quân, còn không dám buông tay chân mãnh công, nhưng sau khi bổ ra hơn trăm đao, Hứa Hải Phong vẫn nguyên bộ dáng phòng thủ, chưa từng đánh trả một chiêu nửa thức. Lòng can đảm của hắn dâng lên, xuất thủ lại càng mau lẹ ba phần. Chỉ thấy hắn triển khai thân pháp, vây Hứa Hải Phong ở giữa, không ngừng công tới, ánh đao trên tay càng cuộn cuộn, càng chém càng nhanh.

Nhưng mặc cho hắn có mau lẹ thế nào, Hứa Hải Phong cũng chỉ huy vũ Bất Phá thần kiếm trong tay phòng thủ kỹ càng, trong vòng phạm vi ba thước bóng kiếm sâm sâm, đúng là thủ đến không lọt một giọt nước.

Hai người bọn họ đánh nhanh thủ nhanh, trông rất đẹp mắt, không ngừng tạo nên từng trận ủng hộ trên đài, kỳ thật ở trong mắt cao thủ chân chính, chiêu thức bọn họ nhanh mà vô lực, rất nhiều sơ hở, căn bản là không cách nào cấu thành uy hiếp, nhưng những người có tầm mắt tại đây không tới ngàn người.

Sau một lúc lâu, Hứa Hải Phong nhìn thấy Trần Tư Lương đã xuất hết tiền vốn, nhưng không cách nào tạo thành uy hiếp trí mạng với mình, vì vậy từ từ tăng lực, đem Hấp Tự Quyết dẫn nhập vào trong kiếm pháp.

Bắt đầu Trần Tư Lương còn chưa cảm giác được gì, nhưng theo sự tăng cường hấp lực trên thân kiếm của Hứa Hải Phong, hắn liền cảm thấy không ổn. Mỗi một lần đao kiếm giao nhau, trên binh khí đối phương sẽ sinh ra một cổ chất dính, may là đao pháp của hắn cực nhanh, mấy lần thoát khỏi. Từ đó trở đi luôn thật cẩn thận, không dám va chạm cùng binh khí của đối phương. Nhưng đao pháp khoái đao, chú ý chính là liên tục, không chút gián đoạn, hôm nay đã gặp phải cổ kỵ này, uy lực đao pháp giảm đi, càng đánh càng không được tự nhiên.

Hắn mạnh phát lực, rất nhanh bổ ra một đao, nhảy ra khỏi vòng chiến. Mới vừa rồi một trận thế công như cuồng phong bạo vũ khiến cho hắn tiêu hao đại lượng thể lực, cho dù Hứa Hải Phong không thi triển Hấp

Tự Quyết, không lâu sau, hấn cũng không còn sức lực, hiện tại chỉ đem kết quả thúc tiến nhanh hơn mà thôi.

Trần Tư Lương hít mạnh mấy hơi thở, bình tức một chút nội tức hỗn loạn, nhìn lại Hứa Hải Phong đầy mặt mỉm cười, trên trán không có chút mồ hôi nào.

Trong lòng xấu hổ, còn tưởng rằng Hứa Hải Phong cố ý không ra sát chiêu, vì mình giữ lại thể diện, không làm cho mình bị bêu xấu trước mặt mọi người.

Hấn cũng là người trực tính, nếu biết mình không phải đối thủ, lại tâm tồn cảm kích, liền chấp tay nói: “Hứa tướng quân, đa tạ ngài hạ thủ lưu tình, tại hạ thật tâm phục khẩu phục.” Nói xong, nhảy xuống lôi đài, tự biến mình thành khán giả.

Hứa Hải Phong cũng không nói gì, chỉ hướng hấn xa xa thi lễ.

Tỷ thí vừa rồi, Hứa Hải Phong cũng không hề biểu hiện ra công phu kinh thế hãi tục gì, chỉ như bên ngoài, vẫn làm vẻ khiêm tốn cúi thấp.

Dưới đài người tự cho có thể thắng được Trần Tư Lương không ít, bọn họ đều tự đánh bàn tính, Trần Tư Lương phá không được phòng ngự của Hứa Hải Phong không đại biểu bọn họ không được, mà nếu may mắn thắng được thống lĩnh Hắc Kỳ quân, vậy đem thanh danh đại chấn, bút mua bán này thế nào cũng vô cùng hợp lý.

Vì vậy, kế tiếp lại có năm người lục tục đi lên khiêu chiến. Công phu năm người này rõ ràng cao hơn Trần Tư Lương một bậc, đặc biệt là người cuối cùng, võ công cao, thật đã tiếp cận nhất phẩm cao thủ, Hứa Hải Phong mất gần nửa giờ mới hao hết nội lực của hấn, khiến cho hấn chủ động nhận thua.

Đến tận đây, Hứa Hải Phong đã liên tiếp chiến thắng sáu người, chỉ cần thắng được thêm một người, đã trở thành lôi chủ trong cuộc thi đấu trong quân.

Tại tràng luận võ này, có một quy củ không thành văn, đó chính là người khiêu chiến võ công phải cao hơn người trên đài, nếu không tự lượng sức tùy ý lên đài, mà võ công lại không bằng người thủ lôi, sẽ bị mọi người nhạo báng cùng khinh bỉ.

Cho nên khi người thứ sáu cũng thất bại, đại đa số trong lòng mọi người đều đánh trống lui binh, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không còn ai tiếp tục khiêu chiến.

Kỳ thật trên dưới đài người hiểu biết đều nói thầm trong lòng, nhìn thấy biểu hiện của Hứa Hải Phong, huynh đệ Phương Lệnh Thiên nửa vui nửa buồn.

Suốt mấy trận đối quyết vừa rồi, Hứa Hải Phong đều không ngoại lệ từ đầu tới đuôi chỉ trong thế phòng thủ, vô luận thế công của đối phương như thế nào, hấn luôn không vội không chậm, không nóng không giận bảo vệ ba thước quanh mình, sau đó bằng sự nhẫn nại hơn người đem chân khí đối thủ hút đi từng chút sạch sẽ. Thắng đến cuối cùng, nội lực của đối thủ hao hết, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu xưng thần.

Ở tràng luận võ thế này, chủ yếu nhất chính là tốc chiến tốc thắng, bởi vì tinh lực một người có hạn, muốn lấy thời gian nhanh nhất chiến thắng, trừ phi chênh lệch lẫn nhau quá lớn, nếu không rất khó thành công.

Cho nên nếu bọn họ gặp phải đối thủ có thực lực hơi kém, thường thường sẽ sử dụng thủ đoạn lôi đình, lực cầu trong thời gian ngắn nhất giải quyết vấn đề, vì cuộc đấu phía sau phải giữ lại nguyên khí.

Cho tới bây giờ không người nào làm như Hứa Hải Phong, bất luận là đối thủ có công lực cao hay thấp, đều so đấu sức nhẫn nại cùng nội lực, cách chiến đấu tiêu hao như thế mặc cho ai cũng không làm nổi. Lấy nội lực của Hứa Hải Phong khi so đấu với sáu người kia, đã vượt qua thứ nhất phẩm cao thủ rất nhiều, cơ hồ có thể tương đương với nội lực của một nhất phẩm cao thủ. Nói cách khác, nếu là Trình Khuê An, vậy lúc này đã hao hết công lực, mặc người giải quyết.

Cuộc khiêu chiến cuối cùng này quan hệ trọng đại, không có thực lực thứ nhất phẩm cao thủ, đó là không cần lên đài khiêu chiến.

Mà những người có thực lực như thế đứng bên dưới đài, thứ nhất bọn họ kính nể hành vi nhân nghĩa của Hứa Hải Phong, hoặc là có ý định khác, tóm lại không ai muốn nhặt tiền nghi có sẵn này mà trêu chọc

công phần. Ở trong mắt bọn họ, Hứa Hải Phong là vì chiều cố mặt mũi của người khiêu chiến, cho nên mới không tiếc hao phí chân khí, dùng biện pháp ngu ngốc này thi đấu.

Hứa Hải Phong làm như vậy, đích thật là bảo vệ mặt mũi của đối thủ, thắng được vô số lòng hảo cảm cùng tôn trọng của đại đa số quân sĩ, nhưng tình huống của hắn cũng có vẻ không tốt lắm, hơi thở đã có vẻ mệt nhọc.

Nhưng bọn họ nào biết đâu rằng, bản lãnh gì khác Hứa Hải Phong thật không có, nhưng nếu luận sự nhẫn nại, hắn cũng có thể xưng là đệ nhất.

Từ khi phát hiện sau khi uống rượu ngon, thân thể của mình có thể hấp thu tinh hoa trong rượu, hắn đã bắt đầu uống rất nhiều, tới lúc này, thân thể hắn đã tích lũy tinh nguyên tinh khí vô cùng vô tận. Thời khắc này cho dù đấu qua sáu người, cũng chỉ như dùng dao mổ trâu mà giết gà, tương đương làm ra một lần làm nóng người mà thôi. Mặt ngoài hắn làm ra vẻ mệt mỏi là cố ý giả vờ, mục đích là qua mặt người khác, làm cho người ta tưởng rằng tinh lực của hắn không đủ, không còn bao nhiêu sức lực.

Cổ Đạo Nhiễm cùng Mẫn Tri Đường liếc mắt nhìn nhau, rõ ràng nhìn thấy được sát khí trong mắt đối phương.

Đặc biệt là trong lòng Cổ Đạo Nhiễm càng tức giận, bọn họ cũng không biết Hứa Hải Phong có được kỳ ngộ với một trong tam đại tông sư Thái Âm chân nhân truyền công, hơn nữa cho dù hắn có biết, cũng sẽ không tin có ai chỉ trong mấy ngày thời gian ngắn ngủi lại có thể tu luyện đến cảnh giới thứ nhất phẩm cao thủ thành công.

Nếu võ công thật sự dễ dàng luyện thành như vậy, thì Cổ Đạo Nhiễm hắn đã sớm trở thành cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư. Cho nên Cổ Đạo Nhiễm còn đang tưởng rằng do Hứa Hải Phong tâm cơ thâm trầm, tại tây tuyến đã cố ý che giấu công phu thật sự của mình.

59. Chương 59 : Công Thành

Trình Anh Hào biến sắc, nói: “ Cổ thúc, ý của ngài là muốn a Đào xuất thủ sao?”

Cổ Đạo Nhiễm gật đầu nói: “ Vì kế lâu dài, chỉ có thể như thế.”

Gương mặt Trình Anh Hào lộ vẻ khó khăn, nói: “ Cổ thúc, Hứa Hải Phong liên tiếp lấy được sáu trận thắng, lại không hề đánh bại người nào, không làm mất mặt bất cứ ai, thủ đoạn như thế, có thể nói đã tận nhân nghĩa, vừa rồi tiểu chất có tính qua một chút, sáu người hắn đánh bại phân đều trong năm đại quân đoàn cùng một vị tân tú của Đường gia. Bởi vậy có thể thấy được, hắn đã vô cùng lấy được lòng quân. Nếu bây giờ chúng ta nhất định phải đánh bại hắn, chỉ sợ ảnh hưởng không tốt trong quân a.”

Trình Minh a một tiếng, hắn cũng không phải mới gia nhập quân lữ, đương nhiên rõ ràng ý tứ của Trình Anh Hào. Giống nhau mà nói, nếu lời chủ đánh bại một đối thủ, vậy người kế tiếp lên đài thì phải là người cùng quân đoàn hoặc gia tộc. Thường thường một gã lời chủ đến cuối cùng, nghênh chiến cao thủ trong một quân đoàn, đó gọi là cùng chung một mối hận. Mà hôm nay bởi vì Hứa Hải Phong không tiếc tiêu hao nội lực bản thân, cũng không chịu đánh bại hay làm bị thương một người nào, lòng dạ này đã làm cho mọi người thật sâu kính nể.

Nếu lúc này có một vị thứ nhất phẩm cao thủ lên đài, quả thật có khả năng thật lớn sẽ đánh bại Hứa Hải Phong đã gần kiệt lực, nhưng danh tiếng của người này chỉ sợ ở ngày sau sẽ thối đến không nghĩ được.

Hơn nữa, bên dưới lời đài, còn có ba người của Hắc Kỳ quân đứng thẳng tắp, ngoại trừ vị mãnh tướng từng tạo oanh động thật lớn, được hoàng thượng sắc phong Đại Hán đệ nhất dũng sĩ Tần Dũng, còn có hai người đang đứng thẳng không nhúc nhích.

Những người này nếu là binh sĩ bình thường thì đoán không ra, nhưng ai có chút võ công thành tựu đều cảm thấy được trên người bọn họ tản mát ra sâm sâm sát khí, ngẫu nhiên va chạm ánh mắt với họ, lập tức không tự chủ được mà rung mình một cái, vì thế trong phạm vi ba thước quanh họ, trông trơn láng láng, không người đặt chân.

Có được tu vi như thế, đủ để xưng hùng một phương, ít nhất những quân sĩ tại hiện trường không có một ai dám nói có thể thắng được hai người bọn họ.

Hai người bọn họ đứng ngay chỗ này, không cần phải nói chính là vì áp trận cho Hứa Hải Phong, nếu có người dám lên đài đánh thắng Hứa Hải Phong, chỉ sợ kế tiếp liền sẽ thừa nhận sự trả thù của hai người bọn họ, uy hiếp này đủ để cho người ta tránh lui buông tha.

Huống chi phạm là cao thủ, thì lòng tự ái cũng rất mạnh, người chân chính theo đuổi cảnh giới võ đạo tới cao, tình nguyện ngày sau tìm cơ hội cùng Hứa Hải Phong đơn lẻ độc đấu, cũng không tình nguyện chiếm tiện nghi có sẵn này.

Còn có một điểm, phía trước Hứa Hải Phong đã biểu hiện ra tính nhẫn nại vô cùng cứng cỏi, ai cũng đoán không ra tiềm lực của hắn sẽ đến đâu. Nếu bọn họ ra tay thắng cũng không hay, mà vạn nhất thua, càng làm cho người ta chê cười tột bậc, từ nay về sau không còn ngày xuất đầu. Nguyên nhân chính là vì có sự băn khoăn này, cho nên những cao thủ chân chính có tư cách xuất thủ cũng không nguyện làm ra việc không lợi ích kia.

Với lịch duyệt cùng kiến thức của Cổ Đạo Nhiêm, vốn không nên đến lượt Trình Anh Hào nhắc nhở, nhưng Hứa Hải Phong là do một tay hắn đề bạt, hôm nay lại trở thành ẩn hoạn cực lớn cần phải tiêu trừ. Hắn trong cơn tức giận, lúc này mới có chút rối loạn trong lòng, hôm nay được Trình Anh Hào nhắc nhở, lập tức tỉnh ngộ, liền nói: “Hiền chất nói đúng, nếu giờ khắc này Trình gia ta còn xuất thủ, tất sẽ bị người chỉ trích, vai diễn ác nhân này vạn vạn không thể đảm đương.”

“Đúng vậy, Cổ thúc, đợi điện thí ba ngày sau, lại nhượng Đào đệ khiêu chiến Hứa Hải Phong, khi đó danh chính ngôn thuận, có thể quang minh chính đại đánh bại hắn, đến lúc đó mặc cho ai cũng không dám nói gì.” Trình Anh Hào thấp giọng nói.

Cổ Đạo Nhiêm nhướng cao mày, mắt nhìn Trình Anh Hào vẻ mặt trầm ổn, lại nghĩ tới Phương Hướng Minh hào khí can vãn, nhìn lại Hứa Hải Phong đứng trên lôi đài, đột nhiên cảm thấy dị thường uể oải. Hắn thở dài nói: “Ai, thật sự là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, hiện tại là thiên hạ của tuổi trẻ các ngươi.”

Lúc này, người trọng tài phụ trách lôi đài luận võ cao giọng hô: “Qua ba lần hỏi, không người lên đài khiêu chiến, Hứa tướng quân thủ lôi thành công, trở thành lôi chủ đứng đầu trong quân ta.”

Trên khán đài lập tức tiếng hoan hô như sét đánh, những dân chúng bình dân, những người từ phương khác đến, hứng thú nhất chính là sự tích anh hùng, mà Hắc Kỳ quân đánh một trận tại Lâm An thành, uy danh truyền khắp thiên hạ, Hứa Hải Phong lại biến thành một nhân vật truyền kỳ.

Hôm nay ở trên giáo trường lại chứng kiến biểu hiện như thần tích của Tần Dũng, đối với Hắc Kỳ quân lại càng kính nể vạn phần, thời khắc này nghe được thống lĩnh Hắc Kỳ quân thủ thắng, trong tâm lí mù quáng sùng bái anh hùng, tiếng hoan hô càng thêm ba phần nhiệt liệt.

Hứa Hải Phong đầy mặt tươi cười, ôm quyền đáp tạ khắp bốn phía, đi xuống lôi đài. Hướng Hứa Hải Danh ra dấu, Hứa Hải Danh được lệnh, liền đi nhanh lên thủ lôi đài.

Ngay lúc hắn bước lên lôi đài, đột nhiên thân hình ngưng tụ, tinh quang hai mắt bắn ra bốn phía, vầng vàng khóa lại một vị lão giả trên lôi đài bên trái, nội lực trong nháy mắt dâng lên trạng thái cao nhất, hai tay hư không, tùy thời liền muốn xuất thủ công kích.

Hắn vừa lên đài liền cảm thấy một cỗ khí thế cường đại đè xuống, luồng khí thế mạnh mẽ, đã không ở dưới hắn, nên không dám chậm trễ, lập tức toàn lực nghênh địch.

Vị lão giả kia cũng như lâm đại địch, tuy không thấy làm ra động tác gì, nhưng y phục không gió tự động, hiển nhiên đang đề tụ mười thành công lực, không còn tâm trí bận tâm đến y bào.

Gặp phải biến cố này, Hứa Hải Phong cũng không biết làm sao, có thể đứng trên lôi đài không cần hỏi cũng biết phải là nhân sĩ nhà quan, nhưng cử động của lão nhân này làm Hứa Hải Phong lâm vào khó khăn, chẳng lẽ hắn đã nhận ra thân phận của Trình Anh Danh hay sao? Chỉ là thời khắc này vô luận là dung mạo, hình thể hay cử chỉ của Hứa Hải Danh đã hoàn toàn khác biệt như trời với đất so với ngày trước, nếu lão nhân này có thể nhận ra được, đúng là gặp quỷ sống.

Đột biết nơi này làm những người trên đài cao chú ý, đại thống lĩnh Lưu Chính Trung của Hoàng Long quân đoàn cao giọng hỏi: “ Cao phụng cung, có gì không ổn hay sao?”

Linh quang trong đầu Hứa Hải Phong chợt lóe, lập tức nhớ tới thân phận người này. Người này chính là một trong tứ đại phụng cung của hoàng thất Cao Thừa Vĩ, võ công của lão đã sớm đi vào cảnh giới đệ nhất phẩm, hôm nay là một trong những giám khảo của buổi luận võ này.

Người này vạn vạn không thể đắc tội, Hứa Hải Phong lập tức kêu lên: “ Hải Danh, không thể vô lễ, lui về.”

“ Dạ.” Hứa Hải Danh gọn gàng sạch sẽ lên tiếng, thu hồi giá thể, xoay người nhảy xuống lôi đài.

Cử động này của hắn làm những người có kiến thức chung quanh đều lau mồ hôi lạnh. Trong trận giằng co hung hiểm giữa những cao thủ như thế này, thế mà Hứa Hải Danh vừa nhận được mệnh lệnh, dĩ nhiên không chút do dự mà lách người đi ra, chẳng lẽ là không muốn sống nữa hay sao.

Thân thể Cao Thừa Vĩ chấn động, mạnh hít sâu một hơi, mới hồi phục lại như trước. Hắn sớm đã tập trung toàn bộ tinh thần, sức thể chờ ra tay, không ngờ Hứa Hải Danh nói đi là đi, dưới khí cơ dẫn dắt, công lực ngưng tụ của hắn liền muốn toàn bộ xuất ra.

Nhưng hắn không hổ là nhất phẩm cao thủ, biết Hứa Hải Danh phụng mệnh trở về, lập tức toàn lực thu công. Cũng may công phu của hắn đã sớm đạt tới cảnh giới thu phát do tâm, miễn cưỡng ngừng lại, nhưng cũng bị một cỗ nội lực đảo ngược xông lên, kích động không thôi, thập phần khó chịu.

Hắn trừng mắt nhìn bóng lưng của Hứa Hải Danh, trong lòng đã sớm mắng to, nhưng ánh mắt vừa chạm vào Lâm Trường Không đứng bên cạnh Hứa Hải Danh, vừa là cả kinh, nguyên lai còn có thêm một cao thủ ở bên cạnh như hổ rình mồi, trách không được hắn dám can đảm làm ra cử động khinh suất lớn như vậy.

“ Cao phụng cung, làm sao vậy?” Lưu Chính Trung thấy Cao Thừa Vĩ cũng không trả lời, trong lòng ảo não, nhưng không dám lộ ra nửa điểm khó chịu. Bởi vì Cao Thừa Vĩ là nhất phẩm cao thủ khó gặp trong thiên hạ, hoàng thất phải hao tổn bao tâm cơ mới tìm được bốn nhất phẩm cao thủ cam nguyện hiệu lực cho hoàng gia, hắn thân là thuộc về hoàng thất, tự nhiên biết được ẩn tình trong đó.

“ Lưu thống lĩnh, thái tử di huấn, thi đấu trong quân không phải chém giết trong giang hồ, phạm ai có võ công đạt tới nhất phẩm thì không được tham dự, lão phu không có nhớ lầm.” Cao Thừa Vĩ giương giọng nói, công lực của hắn thâm hậu, không cần phải hô to gọi nhỏ, nhưng mọi người đều nghe được rõ ràng.

Nghe hắn mang danh thái tử ra nói, Lưu Chính Trung vội vàng đứng thẳng thân hình, chỉnh sắc nghiêm mặt đáp: “ Cao phụng cung nói rất đúng.”

Hứa Hải Phong vừa nghe, thầm kêu một tiếng không xong, hắn lập tức rõ ràng vì sao Cao Thừa Vĩ phải nhằm vào Hứa Hải Danh, nguyên lai pháp nhãn hắn không thấp, đã nhìn ra Hứa Hải Danh đạt tới cảnh giới nhất phẩm cao thủ, thân là giám khảo buổi luận võ đương nhiên phải đi lên ngăn trở.

Quả nhiên, Cao Thừa Vĩ nói tiếp: “ Vị sĩ quan của Hắc Kỳ quân này võ công đã đạt tới nhất phẩm, không dưới lão phu, nên không có tư cách tham gia luận võ.”

Lời vừa nói ra, trên đài cao lập tức một mảnh ngây ngốc, bên trong Hắc Kỳ quân có một vị nhất phẩm cao thủ tên gọi Lâm Trường Không đã không còn là bí mật, nhưng không ai nghĩ đến bên trong còn thêm một vị nhất phẩm cao thủ khác mà không người hay biết, khu khu trong một đội quân chỉ có ba ngàn người là có tới hai vị nhất phẩm cao thủ, thật sự là một chuyện làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói. Nếu để cho bọn họ biết được hiện tại bên trong Hắc Kỳ quân có được sáu vị nhất phẩm cao thủ, chỉ sợ cơn sóng lớn oanh động sẽ tạo ra còn không dưới sự oanh động do Tần Dũng tạo thành vừa rồi.

Phương Lệnh Thiên huynh đệ trao đổi ánh mắt, bọn họ vốn phẫn nộ rất cao về Hứa Hải Phong, nhưng không ngờ thực lực của hắn dĩ nhiên còn trên cả dự liệu, mà sắc mặt đám người Cổ Đạo Nhiễm lại càng thêm buồn bực.

Hứa Hải Phong thấy tình thế không ổn, liền vội vàng hướng vị trí Hán Hiên để ngồi phía nam quỳ xuống, cao giọng nói: “ Vì thần thật sự không biết có quy định này, thỉnh hoàng thượng thứ tội.”

Trên giáo trường không một tiếng động, Hán Hiên để dưới sự chú ý của vạn chúng đứng dậy nói: “ Người không biết không tội, trẫm không trách cứ người.”

“ Tạ hoàng thượng long ân.” Hứa Hải Phong dập đầu thật sâu, biểu hiện ra bộ dáng cảm kích như muốn rơi nước mắt.

Hán Hiền để hướng Hứa Hải Phong đang quỳ dập đầu liếc mắt nhìn thật sâu, phất ống tay áo, xoay người bước đi. Lão thái giám bên người cất cao giọng the thé hô: “ Hoàng thượng có chỉ, bãi giá hồi cung.”

Lập tức trên dưới dài lại quỳ xuống một mảnh, hô to vạn tuế.

Hán Hiền để vừa đi, cục diện lập tức náo nhiệt lên, các lộ binh mã đang đứng thẳng liền vừa vặn rời khỏi giáo trường, để trống bốn tòa lôi đài trên sân, đại hội luận võ từ lúc này mới xem như chính thức bắt đầu.

Hứa Hải Phong lau mồ hôi lạnh, phất tay bảo Triết Biệt đem đội ngũ trở về quân doanh. Từ sau tiếng hồng chấn thiên của Tần Dũng, những đội ngũ khác hồn phách rời rạc, nhìn qua như yếu ớt xanh xao. Duy chỉ có một mình Hắc Kỳ quân không ai làm ra dáng thất thổ, lúc bọn họ đến cũng không phải là đội ngũ xuất sắc nhất, nhưng lúc trở ra lại đã trở thành hổ bí chi sư làm người ta chú ý nhất.

60. Chương 60 : Hương Diễm

Hứa Hải Phong tạ tuyệt lời lưu giữ của Phương Lệnh Thiên, cố ý hồi doanh.

Phương Lệnh Thiên cũng không cưỡng cầu, hẳn đương nhiên rõ ràng Hứa Hải Phong sở dĩ rời đi kinh sư trở lại doanh địa, là vì phòng ngừa Khải Tác nhân đánh lén, mà mỹ nữ Lâm Uyển Nhân cùng cấp số với Đường Nhu Nhi kia cũng đang ở trong doanh địa, bây giờ Hứa Hải Phong đều mang hết cao thủ trong quân đi ra, nếu có thể yên tâm mới là lạ.

Giai lệ như thế, dù là lão nhân như hắn đã bước một chân vào quan tài mà không khỏi động tâm, huống chi là tuổi trẻ lực tráng, huyết khí phương cương như Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong từ biệt Phương Lệnh Thiên, cưỡi ngựa hướng cửa thành bước đi, đột nhiên mặt bên có một con ngựa chạy tới ngăn lại đường đi của hắn, Hứa Hải Phong giận tím mặt, đang muốn quát mắng.

Ngẩng đầu nhìn đối phương gỡ xuống chiếc nón trúc trên đầu, lòng bất mãn lập tức tan thành mây khói, hắn dựa theo phương pháp Tương Khổng Minh chỉ điểm, bày ra một vẻ tươi cười tự cho là tiêu sái nhất: “ Đường tiểu thư có gì chỉ giáo?” Người tới chính là người đã nói khích chê bai hắn phải bước lên lôi đài đấu chiến, Đường Nhu Nhi.

Đường Nhu Nhi khẽ hừ một tiếng, nói: “ Đi theo ta.” Nói xong thúc ngựa vòng về phía bên trái.

Mỹ nhân cho mời, há không tuân theo, Hứa Hải Phong liền đuổi tới. Đi chốc lát, Đường Nhu Nhi đột nhiên thẳng ngựa dừng lại nói: “ Như thế nào, đường đường Hắc Kỳ quân thống lĩnh cùng đi với tiểu nữ tử như ta, còn cần nhiều bảo tiêu như vậy sao?”

Hứa Hải Phong đỏ mặt, vội vàng phân phó đám người Tần Dũng không được đi theo.

Đường Nhu Nhi nhìn cử động của hắn, lộ ra vẻ mặt hài lòng, xuống ngựa đi vào một con hẻm bên cạnh. Hứa Hải Phong không dám chậm trễ, vội vàng đuổi theo, đi một lát đã đến cuối, nguyên lai nơi này chính là ngõ cụt.

Đường Nhu Nhi bỏ đi áo khoác, lộ ra một bộ trang phục bằng cẩm tú bó sát người, thân thể lả lướt với những đường cong tuyệt đẹp hiện ra không chút sơ sót. Hứa Hải Phong hai mắt sáng ngời, cũng may hiện tại hắn cùng Lâm Uyển Nhân từng đêm xuân tiêu, đối với bậc mỹ nữ cấp số này có được năng lực miễn dịch nhất định, miễn cưỡng quay đầu đi chỗ khác, cuối cùng không lộ ra bộ dáng một trư(ho) ca.

Nhìn thấy ánh mắt Hứa Hải Phong chuyển sang nơi khác, Đường Nhu Nhi thầm nghĩ người này còn được vài phần định lực, năng tự nhiên biết được mị lực của mình như thế nào, những nam tử tuổi còn trẻ rất ít người có thể làm được như thế.

“ Không biết Đường tiểu thư tìm tại hạ đến có gì chỉ giáo?” Hứa Hải Phong dò hỏi, hắn còn có chút tự biết lượng sức, tuy nơi này an tĩnh u nhã, là một nơi tình lý ước hẹn thật tốt, nhưng nếu nói Đường Nhu Nhi tìm mình là vì chuyện nam nữ, đây cũng không tránh khỏi quá mộng tưởng xa vời.

Đường Nhu Nhi nhả chiếc mũi đáng yêu, dịu dàng nói: “ Không phải là tiểu nữ tử có việc, mà là phụng mệnh gia sư, cho mời tướng quân.”

“ Sư phụ nàng?” Hứa Hải Phong cảnh giác đánh giá bốn phía, cũng không hề phát hiện, nửa tin nửa ngờ nhìn về phía Đường Nhu Nhi.

Đường Nhu Nhi nhìn thấy thần sắc nghi vấn của Hứa Hải Phong, hơi giận nói: “ Sư phụ lão nhân gia thần thông quảng đại, lại chỉ người có thể tìm được sao, hiện tại người nghĩ biểu hiện trên lôi đài là rất giỏi sao? Cái gì là không muốn bị người cho là tên quỷ nhất gan, khi để ta không có nghe sao? Hiện tại ta muốn thử xem, xem người có bao nhiêu bản lĩnh.”

Nói xong, Đường Nhu Nhi đột nhiên lướt lên, hương gió phiêu phù, xuất thủ cũng quyết không lưu tình, một chưởng hướng ngay ngực đánh tới.

Hứa Hải Phong không ngờ chỉ một câu nói giận dỗi của mình đã bị nàng vững vàng ghi nhớ, thời khắc này rõ ràng là muốn tìm mình tính sổ, lý do phụng sứ mệnh gì đó phỏng chừng cũng chỉ là lấy cớ.

Trong lòng khóc thét, đúng là duy nữ tử cùng tiểu nhân là khó dưỡng nhất. Nhưng một chưởng này của Đường Nhu Nhi nhìn qua như nhẹ nhàng, nhưng thực sự ám phục sát khí, bàn tay nhỏ bé rung động, mơ hồ đã bao phủ bảy đại huyết trước ngực Hứa Hải Phong. Nếu thật sự làm cho nàng đánh trúng, ít nhất phải nằm luôn trên giường hai ngày.

Cũng may trong khoảng thời gian này hắn cùng nhất lưu cao thủ như Lâm Trường Không bồi luyện, đối với đạo phòng thủ cũng có lòng nhận thức, biết nội lực Đường Nhu Nhi không bằng chính mình, cũng không ngăn trở, chỉ đồng dạng đánh ra một quyền vào giữa ngực nàng. Sắc mặt Đường Nhu Nhi đỏ lên, khê gát một tiếng, mắng: “ Vô lại.” Lập tức thu hồi ngọc thủ, triển khai thân pháp, lập tức bóng người xoay quanh, thân ảnh lác lác bất định, vây quanh Hứa Hải Phong không ngừng mãnh công.

Chiêu thức như thế, Hứa Hải Phong đương nhiên được mở rộng tầm mắt, nhưng hiện tại hắn lại không có cơ hội ngắm thưởng, không thể làm gì khác hơn là chú ý quan sát, thi triển một đoạn quyền pháp, đem quanh thân phạm vi ba thước thủ kín đến giọt nước không thông.

Bộ quyền pháp này là do mấy vị nhất phẩm cao thủ cộng đồng vì hắn nghiên cứu chế tạo, không cầu có công nhưng chỉ cầu thủ hộ chắc chắn, nếu nội lực của hắn không bằng đối thủ, ngoại trừ nhân lực của người đó còn trên mấy đại cao thủ, nếu không thật đúng là không thể làm gì được. Đây cũng là lý do chủ yếu khiến Hứa Hải Phong có thể nhờ vào một bộ kiếm pháp phòng thủ mà thắng liên tiếp sáu trận trên lôi đài.

Hai bên chạm tay nhau, trong lòng Hứa Hải Phong thất kinh, nội lực của Đường Nhu Nhi chạm vào với mình, không ngờ chỉ là kém hơn một bậc, mà chiêu thức võ công của nàng cũng hơn xa chính mình, nếu lẫn nhau buông tay đối lực, hắn đã sớm thất bại. Cũng may hắn chỉ là phòng thủ, nhất thời cũng không bại lui.

Đường Nhu Nhi gương mặt đỏ bừng, vô luận nàng biến chiêu như thế nào, Hứa Hải Phong đều không chút cử động, chỉ chặt chẽ phòng thủ, cách đánh kiểu vô lại này làm cho nàng như đánh vào một xác rùa, không chỗ hạ thủ.

Chẳng qua Đường đại tiểu tỷ là người như thế nào chứ, nàng đột nhiên đứng ngay trước mặt Hứa Hải Phong, dùng tay bắt động.

Hứa Hải Phong cũng ngừng lại, chỉ thấy Đường Nhu Nhi hướng mình ủy uẩn cười, lập tức như trăm hoa nở rộ, diễm lệ vô song. Hứa Hải Phong nhìn vị mỹ kiều nương vui giận bất thường này, chỉ cảm thấy thần trí một trận mơ hồ, đột nhiên bụng dưới đau nhức một trận, đã bị một cước của Đường Nhu Nhi đá trúng.

Một cước này thật lợi hại, Hứa Hải Phong toát mồ hôi lạnh đầm đìa, bụng bụng chậm rãi nằm dài xuống đất, đầy mặt thống khổ, thiếu chút nữa thở không ra hơi, nghĩ không ra vị tiểu cô nương kiều kiều tích tích này hạ thủ lại ác độc như thế, nếu một cước này xuống thêm vài phân, căn tử tính mạng của hắn liền phải đi đời nhà ma. May là hắn nguyên khí dư thừa, năng lực khôi phục đã hơn xa người thường, chỉ trong mấy lần hô hấp đã hồi phục hơn phân nửa.

Đường Nhu Nhi đối với kiệt tác của chính mình thập phần hài lòng, dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, tên vô lại này ít nhất phải nằm một ngày, nàng đắc ý cười, đang muốn nói chuyện. Đột nhiên Hứa Hải Phong nằm trên mặt đất nhảy dựng lên, như hổ đói chụp mỗi đêm nàng vững vàng ôm lấy, ấn ngã xuống đất.

Đường Nhu Nhi hoa dung thất sắc, ra sức giãy dụa, nhưng như thế nào địch nổi một thân cây mạnh của Hứa Hải Phong. Từ sau khi nàng lớn lên, vẫn là đối tượng truy cầu của mọi người, vô luận là cha mẹ hay sư phụ đều không nỡ đánh chửi nàng một chút, làm sao từng nghĩ có một ngày bị người đè nằm dài trên mặt đất không thể nhúc nhích. Thân thể của nàng giãy dụa vận vẹo chốc lát, đột nhiên dừng lại, sắc mặt đỏ bừng, chợt như nức nở.

Hứa Hải Phong cũng rất xấu hổ, hấn vì phát tiết một ngụm ác khí, đột ngột đem Đường Nhu Nhi đè ngã ra trên mặt đất.

Nhưng Đường Nhu Nhi vốn đang mặc bộ quần áo bó sát người, vừa động như vậy, thân hình lả lướt mềm mại đã cùng thân hình Hứa Hải Phong tiếp xúc hoàn toàn, loại tư vị mất hồn trí mạng này làm cho hấn đạt được sự hưởng thụ lạ thường. Vô luận hấn làm sao nhẩn nại, hạ thể vẫn không tự chủ được mà dựng đứng lên. Đường Nhu Nhi rõ ràng cảm thấy được biến hóa trên người nam nhân, trong lòng nổi lên một tia sợ hãi, không dám nhúc nhích, chỉ là vô cùng xấu hổ, có chút thở hồng hộc.

Nuốt một ngụm nước bọt, thời khắc này Hứa Hải Phong tiến lui khó khăn, muốn buông tay, lại không nỡ buông tha sự đụng chạm tuyệt vời khó được này, cơ hội này đúng là có một không hai, hấn cũng không tin tưởng sau này còn có thể ôm nàng như vậy nữa. Nhưng thân phận của nàng không phải chuyện đùa, nếu thời gian kéo dài, chỉ sợ nàng thẹn quá thành giận, một Trình gia đã làm đau hấn đau không thôi, lại thêm một Đường gia, trừ phi hấn không muốn sống nữa.

Lúc mới đầu Đường Nhu Nhi còn tức giận vạn phần, nhưng tiếng hô hấp nặng nề của Hứa Hải Phong lại thổi ra trên mặt của nàng, nàng liền ngửi được một mùi dị hương ngập mùi rượu thật cổ quái. Kỳ quái chính là, luồng dị hương này đi vào trong phế phủ, thân thể nàng liền nổi lên một loại cảm giác phi thường kỳ lạ mà xa lạ, thân thể căng thẳng của nàng từ từ mềm xuống, khí lực cả người phảng phất như bị hút hết, hô hấp càng thêm dồn dập, hơi thở như hoa lan, từ bên trong cơ thể mạnh mẽ xuất hiện một tia lửa nóng làm cho nàng vừa chờ mong vừa sợ hãi. Chỉ cảm thấy nam tử nằm trên người nàng không hề đáng ghét, trong lòng lại mơ hồ còn có một tia kỳ vọng khó hiểu.

Xà tính chí dâm, ở trong buổi thi đấu Hứa Hải Phong đã uống rất nhiều rượu nên đã dẫn phát ra tính dâm của máu dị xà, thông qua hô hấp đem luồng hương khí này phun lên trên mặt Đường Nhu Nhi, lại càng khơi mào dục vọng ẩn núp nhiều năm bên trong cơ thể nàng.

Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy Đường Nhu Nhi nằm bên dưới người mình đột nhiên không hề giãy dụa, hơn nữa toàn thân giống như không có xương cốt mềm nhuyễn vô cùng, cả thân thể thơm ngát y ôi trong ngực hấn không hề nhúc nhích. Hấn kỳ quái nhìn xuống, trong lòng kêu to má ơi, chỉ thấy Đường Nhu Nhi hai mắt mê ly, đầy mặt đỏ ửng, một đôi môi anh đào như hé như khép, tản ra hấp dẫn trí mạng khó thể hình dung.

Lúc này cảnh này, nếu còn không làm ra hành động, Hứa Hải Phong cũng không thể gọi là nam nhân. Hấn ném bỏ trái tim sang bên, cúi đầu hung hăng quần lấy đôi môi đỏ mọng làm hấn mơ ước đã lâu. Trong bối rối Đường Nhu Nhi giống như có một tia thanh tỉnh, nàng nỗ lực cắn chặt hàm răng nhỏ trắng muốt, không cho đầu lưỡi Hứa Hải Phong xâm nhập vào trong.

Lúc này hấn đã lão luyện, không hề cưỡng cầu, chỉ đem đầu lưỡi liếm dọc theo hàm răng của Đường Nhu Nhi, sau đó vươn một bàn tay thăm dò vào bên trong quần áo bó sát của nàng. Cả người Đường Nhu Nhi run lên, chỉ cảm thấy bàn tay Hứa Hải Phong như có ma lực, dọc theo vùng bụng dưới bóng loáng của nàng uốn lượn lướt lên, đi tới cấm địa mà suốt mười tám năm qua không một người đụng chạm.

Bàn tay kia nắm lấy bầu vú tròn đầy, làm ra hết khả năng khiêu khích, nắm, ngắt, bóp, nhu, vò, Hứa Hải Phong đem đủ thủ đoạn thu được từ trên người Lâm Uyển Nhân đều dùng tới. Đường Nhu Nhi còn là tấm thân xử nữ còn chưa trải qua mưa gió, dưới dị hương kích thích làm sao chịu nổi khiêu khích, bị hấn hoàn toàn kích phát tình dục trong cơ thể, thân thể không thể tự chủ liền mở ra hàm răng.

Hứa Hải Phong thừa cơ mà vào, đầu lưỡi lướt vào trong, ở bên trong không chút khiêng nề quần quýt một phen, mới quần lấy chiếc lưỡi thơm tho của nàng, hấp mạnh. Đường Nhu Nhi bị hấn hôn tới ý loạn tình mê, rốt cục buông ra lòng rụt rè của nữ nhi, toàn lực phối hợp cùng hấn.

Lúc này hạ thể của Hứa Hải Phong đã cứng ngắt như sắt, ở giữa hai chân Đường Nhu Nhi không ngừng

ma sát va chạm, tuy còn cách mấy lớp quần áo, nhưng lại có một loại tư vị mất hồn khác thường. Hứa Hải Phong đang muốn tháo tung quần áo của nàng, đột nhiên cảm giác toàn thân nàng cứng ngắt, trong miệng rên rỉ một trận vô ý thức, chốc lát sau lập tức mềm nhũn xuống tới.

Hứa Hải Phong âm thầm buồn cười, hắn còn chưa chân chính đề thương lên ngựa, Đường Nhu Nhi cũng đã đạt tới đỉnh cao khoái lạc đầu tiên trong đời. Hắn cũng không biết, lí do trọng yếu nhất bên trong chính do máu dị xà tác quái, mà cũng không phải do thủ đoạn của hắn cao minh.

61. Chương 61: Thư Sinh

Thời khắc này tên đã lấp cung không thể không bắn, không còn nghĩ được tới hậu quả, chuyện sau này thì giao cho Tương Khổng Minh đi tổn thương đầu óc thôi, hắn không phải tự xưng thiên hạ vô song sao, vậy điểm phiên toái này hắn là có thể giải quyết.

Tay hắn mò xuống phía dưới, đầu tiên chạm trúng một mảnh ướt sũng, tâm niệm vừa chuyển, lập tức hiểu được, nụ cười dâm nở ra liền muốn rút đi quần của nàng.

“Khái...” Đột nhiên một tiếng ho khan rõ ràng truyền vào trong tai đôi nam nữ đang chìm đắm trong bể dục, tiếng ho khan tuy không lớn lắm, nhưng phảng phất như trực tiếp vang lên ngay trong đầu bọn họ, làm cho ý nghĩ bị dục tình làm hôn mê thoáng chốc tỉnh táo lại.

Giờ khắc này, hai người bọn họ mắt to trừng đôi mắt nhỏ, đều phát giác tư thế ám muội của đôi bên, Đường Nhu Nhi lại càng nghĩ tới biểu hiện cực kỳ không chịu nổi vừa rồi, sắc mặt lập tức liền đỏ bừng. Nàng nổi giận bồng bồng, một đôi hàm răng hung hăng cắn mạnh.

Hứa Hải Phong quát to một tiếng, thân thể giống như viên đạn bắn lên từ mặt đất, che miệng lại, suýt xoa không ngừng.

Cái cần này Đường Nhu Nhi cũng không có dùng toàn lực, nhưng đầu lưỡi chính là bộ phận mềm mại nhất trong thân thể, làm sao chịu nổi cái cần này. Cũng may lúc Đường Nhu Nhi cần xuống trong nháy mắt không hiểu sao lại kỳ diệu mềm lòng, nếu không Hứa Hải Phong chỉ sợ ngày sau phải làm kẻ cầm mãi mãi.

Đường Nhu Nhi ngồi dậy, hai mắt đỏ lên, nghĩ đến chuyện thương tâm, đột nhiên rơi lệ. Hứa Hải Phong tuy là đau đớn không chịu nổi, nhưng không dám có chút oán hận, nghĩ muốn tiến lên an ủi, cũng là nhất gan, nhích nhích tới bên người nàng, ấp úng nói không ra lời, thời khắc này lưỡi hắn không thuận, cần bản là không thể nào giải thích.

Đường Nhu Nhi khóc một trận, đột nhiên sắc mặt đỏ lên, hàm răng cắn chặt môi dưới, nước nử nói: “Ta hận ngươi chết đi được.” Nói xong cũng không biết khí lực ở đâu ra, liền như vậy leo tường mà đi.

Nuốt xuống một tia chất lỏng có vị mặn, Hứa Hải Phong biết hắn đã bị cần chảy máu, nhưng trả giá như vậy được ôm ấp mỹ nhân, cũng là vô cùng cam tâm tình nguyện.

“Tiểu huynh đệ hảo thủ đoạn, lão phu vô cùng bội phục.” Một thanh âm dễ nghe vang lên từ sau lưng hắn.

Hứa Hải Phong biến sắc, lúc này hắn miễn cưỡng đã có thể chen chân vào hàng ngũ thứ nhất phẩm cao thủ, đặc biệt là ngũ quan lực thức hơn xa người khác, hôm nay bị người đi tới ngay sau lưng còn mờ mịt không biết, nếu người này muốn lấy tính mạng của mình chẳng phải là dễ như trở bàn tay. Hắn phản ứng cực nhanh, mạnh xoay người lại, đồng thời thối lui về phía sau, thẳng đến dán chặt vách tường mới ngừng lại được.

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy đứng trước mặt là một bạch diện thư sinh, nhìn người này làm cho Hứa Hải Phong dâng lên một loại cảm giác cực kỳ hoang đường tuyệt luân. Một người với tuổi tác tăng trưởng, kiến thức càng nhiều, đều sẽ lưu lại dấu vết trên người. Thông qua quan sát khí chất bề ngoài của một người, thường thường có thể suy đoán ra tuổi tác của hắn đại khái.

Nhưng trên người thư sinh này, lúc Hứa Hải Phong mới thoáng nhìn, còn tưởng rằng hắn chỉ khoảng ba mươi, nhưng nhìn kỹ lại, lại cảm giác hắn đã bốn năm mươi tuổi, nhưng khi chạm vào ánh mắt của hắn, lại càng cảm thấy người này giống như đã nhìn thấu hết thấy thế gian, phảng phất như đã sống qua trăm ngàn năm tháng.

Loại cảm giác này làm cho hắn thập phần khó chịu, không ngờ dưới đáy lòng lại sinh ra cảm giác không nắm được người này trong lòng bàn tay.

“Tiền bối có gì chỉ giáo?” Hứa Hải Phong bất chấp sự đau đớn kịch liệt nơi đầu lưỡi, người này biểu hiện cao thâm khó lường, cũng không biết ý đồ như thế nào, đương nhiên phải cẩn thận trên hết.

Người nọ mỉm cười nói: “Lão phu lần này tới là muốn kiến thức một chút người tuấn kiệt tuổi trẻ được Thái Ất chân nhân nhìn trúng có chỗ nào đặc biệt hơn người.”

Trong lòng Hứa Hải Phong chợt nhẹ đi, việc hắn được Thái Ất chân nhân truyền thụ kỳ công không có bao nhiêu người biết, chính mình lại chưa từng khoe khoang ra bên ngoài, vậy hắn là hắn có được tin tức từ Phương gia.

Mà lấy sự lão luyện của đám người Phương Lệnh Thiên tự nhiên không tiết lộ cho người ngoài hay kẻ địch biết được, người này nếu không phải địch nhân, tự nhiên là không có gì ác ý.

Hắn vừa định đáp lời, chợt nghe người này lớn tiếng quát: “Chỉ là lão phu vừa nhìn thấy thì không khỏi thất vọng, người này tại ban ngày ban mặt mà dám đùa giỡn con gái đang hoàng, thứ đáng đồ lãng tử lưu lại có ích lợi gì, để lão phu thay trời hành đạo, trừ bạo an dân đi.”

Nói xong, người nọ liền bước tới, cứ như vậy lướt qua khoảng cách với Hứa Hải Phong, một tay biến hóa ra ngàn vạn ánh chớp hướng Hứa Hải Phong đánh tới.

Hứa Hải Phong kinh hãi thất sắc, hắn đương nhiên biết võ công chính mình thua xa không bằng người này, nhưng người này nói động thủ liền động thủ, trước đó không hề có chút dấu hiệu, quả thật làm cho hắn không kịp đề phòng.

Nhưng nguy cơ trước mặt, thân thủ của hắn cũng nhanh nhẹn, dựa vào lực thức hơn người, hắn ở trong chớp mắt đã tìm được nơi chân thật xuất ra. Thời khắc này hắn đã không còn kịp rút ra Bất Phá thần kiếm, không thể làm gì khác hơn là ngạnh sanh dùng tay đón nhận.

Thư sinh kia ngoài ý muốn “đi” một tiếng, hiển nhiên đối với việc Hứa Hải Phong có thể phân biệt được thật giả vô cùng ngoài ý liệu. Nhưng hắn là nhân vật thế nào, điểm ấy tiểu kỹ làm sao có thể ngăn cản được, cánh tay hắn đột nhiên áp xuống phía dưới, Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy cánh tay đối phương phẳng phất như một đoàn bông, nhẹ nhàng không chút nào thụ lực, làm cho một chớp ngừng tự toàn thân công lực của hắn đánh vào khoảng không, làm cho giữa ngực bụng khổ sở nói không nên lời. Thư sinh kia vẫn chưa ngừng lại, ngược lại còn phi thân tiến vào, như thiểm điện đánh thẳng vào ngực Hứa Hải Phong một chớp.

Hứa Hải Phong cảm thấy một cỗ nội lực vô cùng hùng hậu chạy vọt vào kinh mạch trong thân thể, không khỏi sắc mặt đại biến, thầm nghĩ xong rồi, nhắm mắt chờ chết, đối với cử động vừa rồi đùa giỡn Đường Nhu Nhi sinh ra một tia hối hận, thật sự là hồng nhan họa thủy, nghĩ không ra tiền đồ sáng lạn của hắn lại táng thân trên tay một hạng nữ lưu.

Nhưng làm cho hắn ngoài ý muốn chính là, nội lực của người này chỉ trong nháy mắt lại rút trở về, Hứa Hải Phong ngoại trừ toát ra một thân mồ hôi lạnh, dĩ nhiên không hề có chút tổn hao gì. Hắn kinh ngạc mở mắt, chỉ thấy thư sinh kia vẻ mặt ngạo nghễ đứng tại chỗ, nếu không phải Hứa Hải Phong vừa mới từ trong cái chết thoát ra, còn tưởng rằng vừa công kích mình không phải người này.

“Cứ như vậy mà giết người, chắc người cũng không phục, lão phu nhường người ba chiêu, để phòng có người nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ.” Thư sinh kia giương mắt nhìn trời, ý bảo Hứa Hải Phong động thủ.

Hứa Hải Phong hồi phục tâm thần, đã biết chính mình vạn vạn không phải là đối thủ của người này, đừng nói là ba chiêu, cho dù là ba mươi chiêu, ba trăm chiêu cũng đừng mong chạm tới người này chút nào. Nhưng nghe xong lời của hắn, trong lòng mạnh mẽ xuất hiện một tia hy vọng, vội vàng nói: “Tiền bối nhượng ta ba chiêu, nói chuyện giữ lời?” Đầu lưỡi của hắn sưng lên, trong lúc nói chuyện, dù không chuẩn xác, nhưng vẫn còn nghe được rõ ràng.

Thư sinh kia ngẩng đầu cười to, nói: “Lão phu là người nào, sao lại lừa gạt hậu bối nhỏ nhoi như người.”

“Được, vậy đa tạ tiền bối.” Hứa Hải Phong, sửa soạn lại tư thế phòng thủ, bắt đầu từ từ hấp khí. Thư sinh kia nhìn thấy hần trịnh trọng như thế, còn tưởng rằng hần thật sự có kỳ công diệu kỹ đang muốn tri triển, không khỏi chú ý thêm vài phần.

Không ngờ sau khi Hứa Hải Phong hít sâu một hơi, đột nhiên há to cổ họng, la lớn: “Cứu mạng a...” Thanh âm vô cùng thâm trầm, ngay cả tiếng giết heo phanh cẩu cũng không lớn như thế.

Dù là thư sinh kia kiến thức quảng bác, lịch duyệt thâm sâu, cũng không khỏi ngẩn ra. Hần như thế nào cũng không nghĩ ra, đường đường Hắc Kỳ quân thống lĩnh lại ngay cả một chiêu cũng không dám đánh, liền trực tiếp lớn tiếng kêu cứu. Hạng người khiếm nhược nhất gan như thế lại như thế nào có thể chỉ huy được bậc hổ bí chi sư như Hắc Kỳ quân, hần mở tròng hai mắt, nếu không có dư âm quanh quẩn bên tai, hần thật đúng tưởng rằng do mình nghe lầm.

Hai đạo thân ảnh lướt vào như tia chớp, cơ hồ là sóng vai chạy vọt vào hẻm nhỏ, chính là Hứa Hải Danh cùng Lâm Trường Không hai vị nhất lưu cao thủ đang phụng mệnh chờ đợi bên ngoài.

Nhìn thấy hai vị bảo tiêu xuất tràng, Hứa Hải Phong thở dài một hơi, chỉ vào thư sinh nói: “Bắt cho ta.”

Lâm, Hứa hai người ứng tiếng, đồng thời xuất thủ hướng thư sinh chớp tới. Thư sinh kia liền bĩu môi, toát ra một tia mỉm cười khinh thường, nói: “Ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng.” Thân thể của hần chớp lên hai lần, hai người bọn họ lập tức sinh ra một loại ảo giác, phẳng phất như người này không còn ở đây, chiêu thức công kích không khỏi cứng lại. Thư sinh kia tiến lên một bước, dĩ nhiên đã hất bay hai vị nhất phẩm cao thủ.

Lâm, Hứa hai người đều là huyết tửu chiến sĩ, tâm ý tương thông, phối hợp ăn ý, lập tức đổi công làm thủ. Nhưng thư sinh kia võ công quái dị, trong lúc xuất thủ vô cùng kỳ lạ, chỉ trong mấy chiêu, đã đánh bay hai người choáng váng, xem tình cảnh này, đừng nói là bắt hần, mà ngay cả tự bảo vệ mình cũng là điều xa vời.

Đột nhiên một tiếng quát vang lên, một bàn tay như chiếc quạt lớn nhắm ngay đầu thư sinh kia đập tới. Trong lòng Hứa Hải Phong chợt nhẹ nhõm, nguyên lai chính là bạo long hình người Tần Dũng giá lâm.

Thư sinh kia tung hoành thiên hạ mấy chục năm, làm sao có người nào dám đối với hần vô lễ như thế, trong lòng tức giận, lật tay đón nhận, dùng tám phần chân lực, có chủ tâm muốn đem người này đánh chết ngay tại chỗ.

Nhưng bàn tay hai người vừa mới tương giao, hần liền phát giác không ổn, người này lực đạo to lớn, đã đạt tới mức không thể tưởng tượng. Tám phần chân lực của chính mình đủ để đập nát bia đá, nhưng kích vào ngay tâm chưởng đối phương lại như trúng tấm sắt, nội lực không ngờ đều bị đối phương phản kích trở về. Luồng cự lực to lớn, đã vượt khỏi cực hạn của thân thể con người, mặc hần tự ngạo như thế nào, cũng không dám nửa điểm khinh thường.

Hần thu lực không phát, mượn lực bay lên, xa xa bay ra ngoài mấy trượng mới hóa giải được một chưởng của người kia. Đang ở giữa không trung, hần cúi đầu quan sát, chỉ thấy một hán tử giống như thiết tháp đang hướng ngay mình đuổi theo nhanh như lưu tinh.

Trong lòng Hứa Hải Phong thầm kêu đáng tiếc, nếu lúc này có Triết Biệt ở đây, chỉ cần dùng Khai Thiên Cung bắn ra một mũi tên, cam đoan người này chấp cách khó bay.

Thư sinh kia hai chân chấm đất, đã thay đổi vẻ thông dong vừa rồi, cho tới giờ khắc này hần mới chính thức chăm chú thật sự. Chứng kiến Tần Dũng nanh cười xông lên, bàn tay to tướng lại hướng ngay mặt mình đánh tới. Tần Dũng võ công vô cùng trực tiếp, một quyền nổi một quyền, một cước nổi một cước, cho tới bây giờ không hề làm ra hư chiêu hay động tác giả, nhưng lại vô cùng đơn giản chém thẳng vào thư sinh mới vừa rồi còn uy phong bát diện kia.

Hần rút lại kinh nghiệm lần trước, không dám cùng Tần Dũng quyền chưởng tương giao, dùng thân pháp của hần tránh khỏi mũi nhọn, trong nháy mắt liền kích thẳng vào người Tần Dũng hơn mười chưởng mạnh mẽ.

Nhưng hần càng đánh càng kinh hãi, mỗi một chưởng của hần đều ngưng tụ mười thành công lực, cho dù là một người sắt, chịu phải nhiều chưởng như vậy cũng phải bị tổn hại, nhưng Tần Dũng cũng không thêm

quan tâm, ngược lại càng đánh càng hăng, mỗi một chưởng của thư sinh kia giống như đánh thẳng vào cao thủ đồng cấp bậc với mình, sau hơn mười chưởng, hai cánh tay đã tê dại, không còn sức đánh tiếp.

Hắn cười khỏ nhìn Tần Dũng còn đang sinh long hoạt hổ, ý niệm duy nhất trong lòng chính là, người này còn là người sao?

62. Chương 62 : Hồi Doanh

Hứa Hải Phong vừa nghe liền nghĩ tới lúc mới bắt đầu Đường Nhu Nhi có nói qua là do sư phụ nàng mời hắn đến, lại liền tưởng đến tiếng ho khan vừa rồi cùng việc vị thư sinh này đã hạ thủ lưu tình đúng là thật, lập tức tin tám chín phần, hắn che miệng kêu lên: “ Tần Dũng, trở về.”

Tần Dũng ứng tiếng, không tình nguyện thu hồi nắm tay.

Đầu lưỡi Hứa Hải Phong lúc này đã trở nên chết lặng, hắn hướng thư sinh kia vái một vái, y nha y nha nửa giây, dù là chính hắn cũng nghe không ra mình đang nói thứ gì.

Thư sinh kia nhìn thấy bộ dáng hắn như vậy, trong lòng buồn cười, nói: “ Lão phu Lê Ngạn Ba, người cứ gọi ta là tiền bối đi.”

“ Dạ...” Hứa Hải Phong miễn cưỡng kêu một tiếng.

Lê Ngạn Ba nhìn hắn nửa giây, rốt cục thở dài một hơi nói: “ Nhu nhi từ trước tới giờ mắt cao hơn đỉnh, cũng không ngờ gặp phải sát tinh trong mệnh số như ngươi, cũng không biết tiểu nha đầu này coi trọng người ở điểm nào.”

Hắn tới hơi chậm một chút, chỉ nhìn thấy hai người bọn họ thân thiết trên mặt đất, trong kinh hãi, dùng nội lực bức ra thanh âm làm bọn họ bừng tỉnh. Về phần chuyện phát sinh trước đó hắn cũng hoàn toàn không biết, chỉ là nhìn thấy ánh mắt Đường Nhu Nhi giống như u oán trước khi rời đi, rõ ràng đối với Hứa Hải Phong còn có sự bất đồng so với người khác.

Nếu hắn biết Hứa Hải Phong là mạnh mẽ làm hung, đã sớm một chưởng tổng hắn quy tây.

Chẳng qua, hắn cũng mượn cơ hội này khảo giáo Hứa Hải Phong một phen, kết quả lại làm cho hắn thất vọng, còn tưởng rằng có thể chỉ huy được Hắc Kỳ quân phải là một nam nhi hảo hán đỉnh thiên lập địa, nhưng biểu hiện của Hứa Hải Phong rõ ràng là vô lại mười phần.

Hứa Hải Phong xấu hổ cười khỏ, vấn đề này không cách nào trả lời, chẳng lẽ nói nàng là bị chính thủ đoạn tán tỉnh của mình hấp dẫn hay sao. Nếu nói như vậy, Lê lão nhi này tuyệt sẽ không chịu bỏ qua.

“ Cũng được, đệ tử tự có phúc của nó, lão phu cũng không nguyên can thiệp vào trong. Nơi này có một quyển sách, ghi lại một đoạn chưởng pháp, Thái Ất chân nhân nếu đã truyền Tinh Tâm Quyết cho ngươi, nói vậy quyển sách này đối với ngươi rất có ích. Chỉ là ngươi phải nhớ kỹ, Nhu Nhi là đệ tử duy nhất của lão phu, ngày sau nếu ngươi có chỗ nào có lỗi với nàng, lão phu sẽ không dễ dãi như thế đâu.” Lê Ngạn Ba dứt lời, ném ra một quyển sách bằng trúc, liền như vậy tiêu sái rời đi.

Nghĩ đến thân thủ xuất quỷ nhập thần của người này, Hứa Hải Phong không rét mà run, nếu người này thật sự muốn liều mạng, tùy thời ám sát lấy đi tính mạng của mình, chỉ sợ thật đúng là khó có thể đề phòng. Chỉ trong chuyển niệm, lại nhớ tới Đường Nhu Nhi phương hoa tuyệt đại, trong lòng nóng lên, đồng thời đầu muốn phát lớn.

Lúc này, bên ngoài ngõ nhỏ truyền đến một trận ồn ào, Hứa Hải Phong dẫn người đi ra ngoài vừa nhìn, nguyên lai là hơn mười thành vệ quân vây quanh ở bên ngoài, tưởng muốn đi vào, lại bị thân vệ quân của Hứa Hải Phong ngăn trở. Hắn thoáng vừa nghĩ, lập tức nghĩ ra thành vệ quân là bị tiếng kêu thảm thiết vừa rồi của mình dẫn tới, không khỏi đỏ bừng mặt.

“ Hứa tướng quân.” Một bách nhân trưởng của thành vệ quân hiển nhiên nhận ra Hứa Hải Phong, vội vàng hành lễ nói.

“ Ân.” Hứa Hải Phong gật mạnh đầu, nhắc chân bỏ đi, căn bản là không cho đối phương đặt câu hỏi.

Nhìn Tần Dũng, Lâm Trường Không cùng Hứa Hải Danh đi theo sát phía sau, vị bách nhân trưởng thành vệ quân kia muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn không dám ngăn trở.

Hôm nay hắn cũng có mặt ở đại giáo trường duy trì trật tự, nhìn thấy tận mắt sự thần dũng cái thể của Tần Dũng, cũng biết Lâm, Hứa hai người có thân phận nhất phẩm cao thủ. Vì thế biết ngay bên mình chỉ có mười người, động thủ chỉ sợ không đủ cấp cho người ta nhét kẽ răng. Chứng kiến sắc mặt Hứa Hải Phong bất thiện, vẻ mặt âm trầm, hiển nhiên là tâm tình cực độ buồn bực, hắn cũng không muốn đi tìm phiền toái.

Dưới sự bảo hộ của mọi người, bọn họ quay trở lại đại doanh ngoài thành, trải qua khoải mã bồn ba, vết thương của Hứa Hải Phong càng đau đến lợi hại. Hắn giật mình xuống ngựa, tìm đến Lâm Uyển Nhân, muốn nhờ nàng giúp mình bôi thuốc.

Lâm Uyển Nhân biết được vết thương của Hứa Hải Phong nằm trên đầu lưỡi, vừa tức giận lại vừa buồn cười, bảo hắn mở miệng, nhẹ nhàng bôi thuốc phần. Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy vết thương thật mát mẻ, tuy vẫn còn đau đớn vô cùng, nhưng so sánh với vừa rồi đã như trời với đất.

Thoa xong thuốc, Lâm Uyển Nhân tức giận bất bình nói: “ Đến tội cùng là nữ tử nhà ai lại nhẫn tâm như vậy, đem phu quân cắn đến bị thương như thế, nếu nặng thêm ba phần, đầu lưỡi của ngài cũng đừng mong giữ được.”

Trong lòng Hứa Hải Phong cả kinh, mở to hai mắt nhìn nhìn Lâm Uyển Nhân, trong lòng kỳ quái, khi nào nàng lại học biết bản lãnh tiên tri, dĩ nhiên ngay cả chuyện mình bị nữ nhân cắn bị thương cũng đoán được.

Lâm Uyển Nhân là người băng tuyết thông minh cỡ nào, vừa nhìn bộ dáng Hứa Hải Phong liền biết ngay ý nghĩ của hắn, tức giận trợn mắt nói: “ Đầu lưỡi ngài hiện ra hai dấu răng, thiếp thân làm sao nhìn không thấy. Chẳng lẽ phu quân vô cớ đi tìm một nam nhân để cắn cắn cho ngài một cái như thế sao?”

Hứa Hải Phong hắc hắc cười trừ, miệng lưỡi của hắn bị thương, mà ngay cả muốn giải thích cũng làm không được. Tâm niệm vừa chuyển, liền kéo mạnh tay nàng, Lâm Uyển Nhân kinh hô một tiếng, té ngã lên trên người của hắn. Bàn tay của Hứa Hải Phong quen của quen nỏ đặt lên bầu vú ngạo nghễ của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn điểm hồng xinh kia, Lâm Uyển Nhân lập tức hô hấp dồn dập, toàn thân như nhũn ra.

Hứa Hải Phong đang muốn cúi đầu xuống hôn, đột nhiên ai yêu một tiếng kêu lên, nguyên lai động tác của hắn quá mạnh, không cẩn thận làm răng đụng chạm vết thương, lập tức đau điếng không chịu nổi.

Lâm Uyển Nhân cười hì hì, tránh thoát khỏi ngực của hắn, nói: “ Bộ dáng của ngài đã như thế này rồi, vẫn còn muốn làm chuyện xấu, ngài xem, báo ứng không phải tới sao.”

Cười khổ khoát khoát tay, Hứa Hải Phong bị Đường Nhu Nhi khơi mào dục vọng lại không được phát tiết, bây giờ đúng là lửa dục bốc cao, tuy ngoài miệng không nói được, nhưng không ảnh hưởng nhu cầu của nội thể. Hắn đứng lên, còn muốn kéo đôi tay của Lâm Uyển Nhân.

Đột nhiên sắc mặt Lâm Uyển Nhân phát lạnh, nói: “ Phu quân đại nhân vì sao lại gấp gáp như thế, chẳng lẽ là trộm hương thiết ngọc không thành, tưởng muốn tìm thiếp thân làm người thay thế hay sao?”

Hứa Hải Phong khấn trương, tuy là hắn có chủ ý này, nhưng làm sao dám thừa nhận, lập tức chỉ tay quơ chân, trong miệng ô ô như muốn thốt lời thề, tỏ vẻ chính mình quyết không có ý đó.

Lâm Uyển Nhân nhìn hắn kinh hoàng thất thố như thế, rõ ràng là thập phần để ý cảm thụ của mình, sắc mặt cũng hoãn xuống tới, thở dài nói: “ Thiếp thân biết bản thân vô dụng, không cách nào một mình thừa nhận sự thương yêu của phu quân, nhưng phu quân có ra ngoài tìm người khác, cũng phải chọn kỹ đối tượng, không nên tự rước tai họa cho mình a.”

Nghe khẩu khí của nàng hòa hoãn, Hứa Hải Phong vội vàng cam đoan sau này sẽ không lặp lại. Lâm Uyển Nhân sắc mặt ửng đỏ, bất ngờ nói: “ Phu quân khi nào rảnh rồi, phải đi mua bốn nha đầu về đi.”

Hứa Hải Phong gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng nghi hoặc, nàng không phải đã có hai nha đầu hầu hạ, vì sao còn muốn mua thêm, hơn nữa vừa mở miệng lại đòi bốn người.

Lâm Uyển Nhân cúi đầu ôn nhu nói: “ Uyển Linh cùng Nhân Linh qua năm nay sẽ mười bảy tuổi, thiếp thân cùng hai nàng tình như tỷ muội, không muốn chia lìa, nếu ngài để ý, hãy thu hai nàng đi.”

Hứa Hải Phong vô cùng vui mừng, Uyển Linh cùng Nhân Linh tuy không thể so sánh được với Lâm Uyển Nhân cùng Đường Nhu Nhi hai bậc quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là giai nhân tuyệt sắc trong cả vạn người. Nếu nói hẳn không chút nào động tâm, đây căn bản là gạt người, chỉ là vẫn e ngại Lâm Uyển Nhân, vẫn không hề dám tỏ vẻ, hôm nay Lâm Uyển Nhân lại chủ động đưa ra, lại làm sao không làm hẳn vô cùng ngạc nhiên vui sướng.

Hắn cũng không biết, Lâm Uyển Nhân làm như vậy cũng chỉ là cử chỉ bắt đắc dĩ, Hứa Hải Phong tinh khí tràn đầy, thiên hạ vô song, một mình Lâm Uyển Nhân thừa nhận mưa móc, đã cảm thấy không sao đáp ứng nổi, mà Hứa Hải Phong cũng không thể tận hưởng. Lâm Uyển Nhân cũng biết nếu để kéo dài về sau, giữa vợ chồng chắc chắn sẽ sinh biến cố, mà hôm nay hẳn đã có dấu hiệu tìm kiếm bên ngoài. Vì muốn khóa lại trái tim Hứa Hải Phong, không thể làm gì khác hơn là tìm thêm hai lợi thể.

Hứa Hải Phong đem nàng kéo lại bên người, bắt đầu động tay động chân, Lâm Uyển Nhân nửa cự nửa ngênh, hai người đang sắp thành chuyện tốt, thỉnh linh nghe bên ngoài trống có người kêu lên: “ Tướng quân, quân sư cầu kiến.”

Hứa Hải Phong giận dữ, người này sao sớm không đến, muộn không đến, liền ngay lúc mình sắp đề thương lên ngựa lại đến. Lâm Uyển Nhân nhìn thấy vẻ mặt của hắn, vào cười nói: “ Quân sư đại nhân muốn gặp ngài, còn không đi mau.”

Nhìn thấy bộ dáng vui thích khi người gặp họa của nàng, Hứa Hải Phong bắt đắc dĩ, nhéo mạnh một cái lên bầu vú đầy đặn của nàng, sau đó trong tiếng kinh hô giận hờn của nàng, cùng những chiếc gối bay loạn ôm đầu lủi trồn như chuột ra ngoài.

Đi tới bên trong doanh trường của mình, Tương Khổng Minh ngồi đợi đã lâu. Theo lời hỏi của hắn, mới biết được Tương Khổng Minh là nghe nói mình bị thương nên cố ý đến an ủi. Hứa Hải Phong dở khóc dở cười, nhưng lại không tiện trách hắn, nếu thay đổi là huyết tửu chiến sĩ khác, hẳn đã sớm tát qua một cái, nhưng duy nhất chỉ với vị Tương Không Minh quân sư đến từ dị thế giới này là hắn không dám vô lễ như vậy.

Nếu đã tới, Hứa Hải Phong dứt khoát gọi các tướng lĩnh đi tới, cho Hứa Hải Danh đem chuyện xảy ra ở giáo trường hôm nay chi tiết kể lại một lần.

Khi Tương Khổng Minh nghe được Tần Dũng dùng một lần hồng cái thế lực bạt sơn hà, uy chấn giáo trường, đột nhiên bậm môi dậm chân, khóc thét không thôi. Đám người Hứa Hải Phong nhìn nhau, không biết làm sao, bọn họ thật sự nghĩ không ra trường hợp này có gì đáng phải khóc như thế.

Khi Hứa Hải Phong dùng tay ra dấu ý hỏi, Tương Khổng Minh mới bi thiết nói: “ Học sinh là than khóc cho chính mình vì sao không thể tận mắt được nhìn thấy kỳ cảnh, nếu sớm biết Tần Dũng sẽ đại phát thần uy, học sinh vô luận như thế nào cũng muốn đi xem mới cam.” Nói xong hắn lấy quạt làm dùi trống, vừa gõ vừa xướng: “ Cổ hữu Yến nhân Trương Dực Đức,

Trượng bát trường mâu tảo thiên hạ,

Trường phản pha tiên nhất thanh hồng,

Thập vạn Tào quân hách phá đảm.”(Thời cổ có người nước Yến tên Trương Dực Đức(Trương Phi), tay cầm trường mâu tung hoành thiên hạ, trước trận một tiếng hồng vang trời, dọa phá lá gan của mười vạn quân Tào Tháo.)

Vị Tương quân sư này tuy học rộng thiên nhân, nhưng cứ cách một đoạn thời gian là sẽ nói ra những lời mà không ai hiểu nổi, cũng may mọi người cũng đã thấy thành thói quen.

Hứa Hải Phong vung tay lên, ý bảo không cần để ý tới hắn, tiếp tục nói cho xong hết.

Hứa Hải Danh lên tiếng, từ lúc Hứa Hải Phong lên đài thủ lời cho đến lúc gặp phải Lê Ngạn Ba nói thật chi tiết, đương nhiên, chuyện phát sinh giữa hai người Hứa Hải Phong cùng Đường Nhu Nhi lúc tiến vào trong hẻm nhỏ thì hẳn cũng không biết.

“ Lê Ngạn Ba? Chẳng lẽ là hắn?” Tương Khổng Minh hỏi phục bình thường, nhú mày nói.

“ Quân sư nghe nói qua người này?” Hứa Hải Phong kỳ quái hỏi.

“ Ma giáo giáo chủ, cũng là một trong tam đại tông sư, chẳng qua có thể nói, người như thế đều là đại phản phái. Hẳn cho chủ công vật gì vậy?” Tương Khổng Minh hỏi.

“ A.” Hứa Hải Phong kinh hô một tiếng, nguyên lai là nhân vật trong tam đại tông sư, chẳng trách khi đối mặt Lâm Trường Không cùng Hứa Hải Danh hai nhất phẩm cao thủ, vẫn là ung dung có thừa, nếu hôm nay không phải tên quái vật đánh mãi không chết như Tần Dũng xuất hiện, chỉ sợ thật đúng là phải ồn ào đến mặt xám mày tro.

63. Chương 63 : Cự Linh Chương

Hứa Hải Phong cầm trúc giản, tiện tay đưa cho Trình Gia Huy, thăm nghĩ người không biết võ công, làm sao có thể hiểu được ảo diệu bên trong chứ. Tuy bên trong Hắc Kỳ quân có tới sáu nhất phẩm cao thủ, nhưng vô luận là Lâm Trường Không, Hứa Hải Danh hay An Đức Lỗ huynh đệ, chỉ là dùng huyết tửu để thăng công lực, hay bản thân là người ngoại tộc, không hiểu được Trung Hoa võ thuật bác đại tinh thâm.

Chỉ có bản thân Trình Gia Huy chính là nhất phẩm cao thủ, hơn nữa người này xuất thân thế gia, ở trong một trong tam đại tông sư Trình Huyền Phong hun đúc, kiến thức dĩ nhiên bất phạm, nếu nói muốn tìm người đến bình luận quyển sách này, vậy Trình Gia Huy là người được lựa chọn duy nhất mà không thẹn.

Trình Gia Huy tiếp nhận trúc giản, lẩm nhẩm một lần, nhân tiện nói: “ Tướng quân, nếu tiểu nhân nhớ không sai, Cự Linh Chương này hẳn là được xưng thiên hạ đệ nhất công phu bá đạo, là chương pháp ma môn độc gia bí truyền.”

Thiên hạ đệ nhất bá đạo? Khẩu khí thật cuồng vọng, Hứa Hải Phong không khỏi dò hỏi: “ Lê tông sư kia thật sự sẽ cho ta đồ tốt sao?”

Trình Gia Huy thu hồi trúc giản nói: “ Lê Ngạn Ba cũng chưa chắc có lòng tốt gì, bộ chương pháp này đúng thật là dị thường bá đạo, nhưng có một khuyết điểm trí mạng.”

Hứa Hải Phong gật đầu, nghĩ thầm phải như vậy mới đúng, nếu không ai lại mới gặp mặt liền cho người tuyệt thế võ công.

“ Khuyết điểm gì?” Tương Khổng Minh tuy mù tịt võ công chi đạo, nhưng hứng thú to lớn, cũng ít người sánh bằng, không đợi Hứa Hải Phong hỏi liền giành hỏi trước.

“ Cự Linh Chương này chỉ dùng một loại tâm pháp nội gia bá đạo đem chân khí trong cơ thể toàn bộ áp súc ở trong một chương phóng thích ra, một chương đánh ra, có thể nói là toàn thân hư thoát, từ đó không còn lực hoàn thủ.” Trình Gia Huy giải thích.

“ Vậy chẳng phải chỉ có một chiêu thôi, chương pháp như vậy cũng không có tác dụng bao lớn a?” Tương Khổng Minh nhíu mày nói.

Hứa Hải Phong cũng có đồng cảm gật đầu, nhưng đột nhiên nghĩ đến lời Lê Ngạn Ba nói trước khi đi, liền hỏi: “ Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?”

Trình Gia Huy trầm ngâm một lát, nói: “ Theo Trình Huyền Phong nói, Tinh Tâm Quyết độc gia tuyệt truyền của Thái Ất chân nhân trong bảng kỳ công diệu kỹ đứng ở đầu tiên, là cực phẩm tâm pháp khôi phục công lực nhanh nhất thiên hạ, nếu đem Tinh Tâm Quyết luyện ra ngoài sáu thành, hẳn là có thể liên tục đánh ra ba chiêu.”

“ Ha ha...” Hứa Hải Phong nghe vậy thoải mái cười to, trách không được Lê Ngạn Ba lại nói môn công phu này có lợi ích lớn cho mình, nguyên lai như thế: “ Bốn tướng quân sở tu nội công, chính là đến từ Tinh Tâm Quyết của Thái Ất chân nhân, hơn nữa vừa lúc đạt tới sáu thành cảnh giới.”

“ Tướng quân khoan hãy cao hứng.” Trình Gia Huy cắt đứt lòng hăng hái của Hứa Hải Phong, nói tiếp: “ Bộ công phu này còn có một khuyết điểm, đó chính là quá mức hao tổn tinh nguyên, nếu thường xuyên sử dụng, một khi tinh nguyên hao hết, dù là đại la kim tiên cũng khó thoát tai kiếp.”

“ Tinh nguyên?” Khóe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia tươi cười đắc ý, xem ra lão thái gia cũng muốn nhượng cho hắn trở thành cao thủ, bộ chương pháp này quả thật chính là vì hắn mà chế tạo.

Hứa Hải Phong có thể thiếu tiền, thiếu người, thiếu binh khí, thiếu ngựa chiến, nhưng chính là không thiếu tinh nguyên, chỉ cần có được tửu Tủy Nguyệt tửu trong tay, hẳn có thể vô hạn chế cung cấp ra tinh nguyên dư thừa.

Máu là gốc rễ của tinh khí, nếu ngay cả máu cũng có thể dùng được tửu bổ sung, còn sợ không đủ tinh nguyên sao?

Vì vậy trong vòng ba ngày sau, Hứa Hải Phong ở trong quân doanh ban ngày bế quan khổ luyện Cự Linh Chưởng, buổi tối cùng Lâm Uyển Nhân chàng chàng thiếp thiếp, cộng đồng vu sơn, chỉ là bởi vì ngoài miệng có thương tích, không cách nào dùng miệng tương giao, làm thiếu đi rất nhiều vui thú.

Ba ngày sau, Hứa Hải Phong lại suất lĩnh mọi người đi tới kinh sư, hôm nay chính là ngày điện thí, hẳn là vị lôi chủ đầu tiên trong cuộc so đấu, vô luận thế nào cũng không thể vắng mặt.

Bọn họ đi tới Phương phủ trước, gặp mặt Phương Lệnh Thiên. Hứa Hải Phong thể chất đặc thù, nếu người bên ngoài bị thụ thương đầu lưỡi nặng như vậy, không mười ngày nửa tháng đừng mong lành lại, nhưng hẳn chỉ cần ba ngày, đã tốt hơn bảy tám phần, tuy còn chút đau đớn, nhưng cũng không còn ảnh hưởng việc nói chuyện.

“ Phong nhi, nghe Lê huynh nói ngươi bị thương, không biết tu dưỡng như thế nào, có tham gia được điện thí hôm nay hay không?” Phương Lệnh Thiên nhìn hắn một lát, mở miệng hỏi.

Hứa Hải Phong đỏ mặt, nguyên lai Lê Ngạn Ba quả nhiên quen biết với Phương Lệnh Thiên, xem ra việc Thái Ất chân nhân truyền công cũng là từ miệng vị nghĩa phụ này truyền đi ra. Chỉ là lời này hẳn cũng không tiện trả lời, chẳng lẽ nói hắn bị nữ nhân cắn thương đầu lưỡi sao.

Áp úng nửa giây, Hứa Hải Phong rốt cục nói ra một câu: “ Nghĩa phụ yên tâm, hôm nay con thần thanh khí sảng, tinh thần tăng thêm, quyết không đánh mất thể diện của ngài.”

Phương Lệnh Thiên hài lòng gật đầu, xem bộ dáng cũng biết Hứa Hải Phong không gì đáng ngại, lập tức cùng hắn tiến cung.

Lần này tỷ thí khác với lần trước, địa điểm tỷ thí cũng không phải ở tại đại giáo trường, mà là ở diễn vũ thánh trong hoàng cung. Sân đấu tuy nhỏ hơn nhiều, nhưng người xem cùng người luận võ cũng ít đi rất nhiều.

Những vị lôi chủ có thể thắng được liên tiếp bảy trận tổng cộng có sáu người, theo Phương Lệnh Thiên giới thiệu, võ công bọn họ đã đạt tới thứ nhất phẩm tiêu chuẩn, cũng không dưới Hứa Hải Phong. Điều này không chút kỳ quái, lôi chủ từ trước tới nay đều là thứ nhất phẩm hảo thủ, nếu như không có tu vi như vậy, căn bản là không có khả năng thắng được liên tiếp bảy trận.

Phương Lệnh Thiên dẫn Hứa Hải Phong vừa đi vừa cùng hắn giảng giải tình hình của các vị đại thần trong triều, đó là thật sự xem hắn như người nhà mà thật lòng bồi dưỡng. Đột nhiên bước chân Phương Lệnh Thiên dừng lại, quay đầu nhìn Hứa Hải Phong nói: “ Phiền toái tới, lần này ngươi tránh không khỏi.”

Hứa Hải Phong ngăn ra, ngẩng đầu vừa nhìn, nguyên lai là một vị công tử cầm bào chừng ba mươi tuổi đang hướng bọn họ đi tới. Người này Hứa Hải Phong từng gặp mặt tại đạo giáo trường, chẳng qua khi đó hắn ngồi phía sau Hán Hiền đế, vừa nhìn là biết hoàng thân quốc thích. Nếu dùng lời của Tương Khổng Minh để hình dung, chính là hai đường thẳng song song không bao giờ gặp mặt, Hứa Hải Phong đương nhiên sẽ không chủ động đi làm quen. Chỉ là lấy thân phận của Phương Lệnh Thiên cũng có vẻ thật cổ kỳ người này, Hứa Hải Phong liền biết sự tình tuyệt không đơn giản như vậy.

“ Lão thần ra mắt Ngô vương điện hạ.” Phương Lệnh Thiên đợi người kia đi tới bên người, chủ động hành lễ nói.

“ Mặt tướng ra mắt Ngô vương điện hạ.” Nguyên lai là ngũ hoàng tử Ngô vương Lưu Chính Khải, trong lòng Hứa Hải Phong rung mình, vô luận là Phương Lệnh Thiên hay Tương Khổng Minh đều từng dặn dò kỹ lưỡng, bảo hắn không thể để mình bị cuốn vào dòng suối chảy tranh vị của hai vương tử, cho nên sau khi hắn tới kinh sư, vẫn đề điều làm việc, đóng chặt doanh môn, không gặp ngoại khách. Vì không muốn nhạ vào phiền toái quá lớn này, chỉ là hôm nay xem ra, phiền toái này đã chủ động tìm tới cửa.

“ Không cần đa lễ, hôm nay nhị vị cũng vì điện thí mà đến sao?” Lưu Chính Khải mỉm cười nói.

Hứa Hải Phong thầm nghĩ người không phải đang nói nhảm sao, chúng ta nếu không phải đến tham gia điện thí, thì còn đi tới nơi này làm gì. Chỉ là ngoài miệng đương nhiên không dám nói ra. Chỉ nghe Phương Lệnh Thiên hồi đáp: “ Lão thần đúng là vì điện thí mà đến.”

Ánh mắt Lưu Chính Khải vượt qua Phương Lệnh Thiên, chuyển tới trên người Hứa Hải Phong cùng Tần Dũng nói: “ Hứa tướng quân anh vũ hơn người, Tần dũng sĩ lại càng thần dũng cái thế, bốn vương thập phần khâm phục.” Ánh mắt của hắn nhìn về phía Tần Dũng cũng đột nhiên ngẩn ra, nguyên lai trên người Tần Dũng mang theo một vò rượu lớn, trang bị mới mẻ lập dị như thế quả thật làm cho người ta cực kỳ kinh ngạc.

“ Đa tạ điện hạ khích lệ...” Hứa Hải Phong đang muốn khiêm tốn hai câu, một đạo thanh âm âm nhu lạnh lùng cắt đứt lời của hắn.

“ Ngũ đệ không ở đại điện đợi phụ hoàng, đến đây làm chi.”

Hứa Hải Phong ngẩng đầu vừa nhìn, một thanh niên công tử khoảng hơn ba mươi tuổi đứng ở trên đài cao hướng bọn họ lên tiếng. Vô luận là hình dáng hay trang phục, người này cùng Lưu Chính Khải có vài phần giống nhau, hẳn phải là anh em ruột.

“ Tiểu đệ chỉ là đi ra dạo chơi, không ngờ đại ca lại nhớ.” Lưu Chính Khải hướng thanh niên kia gật đầu cười nói.

Hứa Hải Phong vừa nghe thì biết vị này là một diễn viên khác trong trò nhị vương tranh vị, đại diện hạ Huệ vương Lưu Chính Đình.

Phương Lệnh Thiên cùng Hứa Hải Phong lại hành lễ ra mắt đại diện hạ, sau đó Phương Lệnh Thiên giành nói: “ Bệ hạ cũng nhanh tới, chúng ta vào trong điện đợi thôi.”

Nhị vị hoàng tử có vẻ thập phần đồng ý quyết định này, nhưng không biết vì sao, trong lòng Hứa Hải Phong mơ hồ cảm thấy bọn họ có vẻ bất mãn trong lòng, cũng không biết do lục thức hắn hơn người, hay là quá miễn cảm.

Tiến vào đại điện, mấy vị đại thần trong triều đã tới, nhìn thấy đám người Phương Lệnh Thiên, đồng thời tiến lên ân cần thăm hỏi, nhị vị vương tử cũng biểu hiện ra bộ dáng hòa thuận khi ở chung. Nếu Hứa Hải Phong không phải đã biết bọn họ đang âm thầm tranh đấu, thật đúng còn tưởng rằng bọn họ là huynh đệ tốt với nhau.

Người gây cho mọi người chú ý nhất trong đại sảnh chính là Tần Dũng công theo vò rượu, chỉ là hung danh của hắn vang dội, những vị phụ trách thủ vệ chặn chờ vài giây, rốt cục bỏ đi ý định tiến lên tra hỏi, về phần những người khác thì đương nhiên là không để ý, giả vờ như không nhìn thấy.

Ở loại trường hợp này, Hứa Hải Phong cùng Tần Dũng hai người chức quan thấp nhất, nên phải có khoảng cách khá xa với những vị đương triều quyền quý. Nhưng những người ở đây không có một ai dám khinh thường bọn họ.

Ba ngày trước, Tần Dũng đại náo giáo trường, khi hắn muốn đập nát Trình Khuê An dưới đồng sư tử, mà ngay cả bốn vị đại nội nhất phẩm cao thủ phụng cung cũng không dám tiến lên ngăn cản, ở trong mắt bọn họ, vị khổng lồ hình người này thậm chí còn muốn đáng sợ hơn cả cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư.

Đồng dạng ở ngày hôm đó, biểu hiện trấn định tự nhiên của Hắc Kỳ quân trong toàn quân đội, quân kỷ nghiêm minh cùng tố chất binh lính đồng dạng làm cho người ta than thở không thôi, về phần người một tay tạo ra Hắc Kỳ quân như Hứa Hải Phong, ở trong lòng bọn họ chiếm được sự đề cao địa vị không ít.

Trong ấn tượng của những người quyền quý này, Hứa Hải Phong cũng không phải dạng người nhờ vả quan hệ mà lên, là phân tử đầu cơ bám vào khóa đại thụ Phương gia mới được cao vị, mà là thật sự có chân tài thực học, thanh niên tài tuấn trí dũng song toàn.

Tứ đại thế gia sở dĩ có thể ở những triều đại của đế quốc Đại Hán vững vàng không ngã, ngoại trừ thực lực bản thân thâm căn cố đế, còn có một nguyên nhân trọng yếu, chính là bọn họ không nhúng tay vào chuyện riêng của hoàng thất, bọn họ chỉ trung tâm với đương triều thiên tử, về phần các hoàng tử thì luôn

đối xử như nhau, không hề thiên vị hay ủng hộ công khai. Cho nên một khi Hứa Hải Phong cùng Phương Lệnh Thiên xác định quan hệ cha con, thì nhị vị vương tử cũng chỉ đành buông tha cho, không còn suy nghĩ. Nhưng nguyên nhân chính là vì biểu hiện kiệt xuất của bọn họ tại giáo trường, khiến cho nhị vị vương tử vốn đã không còn ý định chiêu lãm hẳn đồng thời động tâm, lại bắt đầu tìm kiếm cơ hội cùng hẳn tiếp xúc.

64. Chương 64 : Điện Thí(Một)

“ Dạ, con biết.” Hứa Hải Phong cảm kích nhìn Phương Lệnh Thiên, chỉ nghe những lời này là biết hẳn thật sự xem mình như con cháu mà đối đãi, lại nghĩ tới công phu do Tương Khổng Minh dạy cho, lập tức hiểu rõ trong lòng, có chút hiểu được nói: “ Thế sự động minh giai học vấn, nhân tình lão luyện tức văn chương(Hiểu biết chuyện thế sự cũng là một học vấn, làm người phải lão luyện tình tế), những lời này con đã học qua.”

Phương Lệnh Thiên ngẩn ra, ngừng chân, khoe miệng khe động, thấp giọng ngâm lại hai câu thơ kia. Rốt cục động dung, nói: “ Hay cho câu thế sự động minh giai học vấn, nhân tình lão luyện tức văn chương. Nghĩ không ra Phong nhi người còn thấu triệt hơn so với vi phụ a.”

Nét mặt Hứa Hải Phong đỏ lên, nói: “ Nghĩa phụ quá khen, hai câu này là do một thủ hạ của con nói, hẳn thường xuyên niệm nháo bên tai của con, muốn không nhớ cũng khó.”

“ Ai, tiểu tử người đó, thật sự đang ở trong phúc mà không biết phúc.” Phương Lệnh Thiên âm thầm lắc đầu, như thế nào cũng nghĩ không thông vì sao lại có đồng đảo kỳ nhân dị sĩ vì hẳn hiệu mệnh như thế.

Ngoại trừ một thân quái lực như Tần Dũng, có thể ở ngoài ngàn thước lấy mạng người như Triết Biệt, hai vị nhất phẩm cao thủ khó gặp, còn có vị quân sư thần bí khó lường kia. Những người này dù một người cũng là nhân tài cực kỳ khó được, những thế lực khác nghĩ muốn chiêu lãm một người còn là muôn vàn khó khăn, cho dù thiên tân vạn khổ tìm được một người, cũng phải như hầu hạ đại gia mà hết lòng cung dưỡng.

Nhưng Hứa Hải Phong rõ ràng chỉ đối đãi với bọn họ như những thuộc hạ bình thường, mà bọn họ cũng là cam tâm tình nguyện, không nửa câu oán hận, càng khó chính là trung tâm cảnh cảnh, quyết không hai lòng.

Trong lòng Phương Lệnh Thiên đột nhiên toát ra một ý niệm, nếu thuộc hạ của Hứa Hải Phong bị một vị điện hạ trong nhị vị chiêu lãm đi qua, vậy ngôi vị hoàng đế phỏng chừng không cần tranh giành nữa. Trách không được nhị vị điện hạ mặc dù đã biết quan hệ của Phương gia và Hứa Hải Phong nhưng vẫn luôn muốn tiến đến thử xem một chút.

Đúng lúc này, ngoài cửa đi vào mấy người, Hứa Hải Phong vừa nhìn thì ra đều là người quen. Dưới sự suất lĩnh của đương triều thừa tướng Mẫn Trì Đường và đại nguyên soái Cổ Đạo Nhiêm, đám người Trình Anh Hào cùng chậm rãi đi vào.

Thân phận mấy người bọn họ cũng không phải chuyện đùa, tuy vị thừa tướng Mẫn Trì Đường trong thực quyền còn phải chịu sự ức chế của tam đại thế gia kia, nhưng trên danh nghĩa luôn đứng đầu trăm quan, bởi vậy người tiến lên làm lễ ra mắt quả thật không ít. Bên này hàn huyền còn chưa chấm dứt, đôi mắt Hứa Hải Phong liền nhìn thấy một thân ảnh chợt lóe ngoài cửa, sau đó một dung nhan tuyệt thế khiến cho hẳn hồn oanh mộng khiến xuất hiện trong tầm mắt.

Đường Nhu Nhi một thân trang phục lễ hội chậm rãi tiến vào diễn vũ thính. Sự xuất hiện của nàng phẳng phất như một dòng suối mát chảy vào dòng sông khô cạn, làm cho tinh thần mọi người rung lên.

Trong diễn vũ thính không thiếu quý phụ thực nữ, nhưng sự xuất hiện của Đường Nhu Nhi, lại làm mọi người phải thất sắc, từng khoe mắt môi cười của nàng đều có vẻ tao nhã mà xinh đẹp, vẻ đẹp của nàng cũng đã vượt siêu cực hạn, vô luận là nam hay nữ, đều bị tuyệt thế phương hoa của nàng hấp dẫn.

Phía sau Đường Nhu Nhi, đi theo là một vị tuổi trẻ trang phục như kiếm khách, khuôn mặt anh tuấn, bước tiến vững chắc, ở trong vô hình cùng làm cho mọi người có ấn tượng kiên nhẫn vô cùng, bởi vậy cũng thấy được người này không phải hạng người phàm tục.

“ Hừ...” Một tiếng hừ lạnh vang lên bên trái Hứa Hải Phong, hắn quay đầu lại vừa nhìn, nguyên lai là ngũ vương tử Ngô vương Lưu Chính Khải.

Phương Lệnh Thiên kéo ống tay áo Hứa Hải Phong, dùng thanh âm thật thấp nói: “ Ngũ điện hạ từ sau khi gặp qua Đường Nhu Nhi, liền bị sét đánh, một lòng thầm nghĩ nghênh đón nàng làm vương phi, cưới thành phi tử, vì thế cho tới nay còn chưa chịu lập gia đình. Chỉ là cho tới bây giờ Đường Nhu Nhi còn chưa để vào mắt.”

Trong lòng Hứa Hải Phong thật khó hiểu chợt nhẹ đi, đột nhiên nghĩ tới thanh niên cùng đi vào với nàng, liền hỏi: “ Người ở phía sau là ai?”

“ Đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Trình gia Trình Anh Đào, võ công cao, nghe nói cách vị trí nhất phẩm cũng chỉ còn một đường mỏng manh, hắn cũng là một trong những lõi chủ của cuộc thi lần này, là đối thủ điện thí lớn nhất hôm nay của ngươi.” Phương Lệnh Thiên trịnh trọng nói.

Trong lúc hai người họ đang thầm thì nói chuyện, ánh mắt Đường Nhu Nhi chuyển quanh một vòng trong đại sảnh đi tới trên người hắn. Tuy ngoài miệng Hứa Hải Phong đang nói chuyện với Phương Lệnh Thiên, nhưng đôi mắt vẫn len lén nhìn Đường Nhu Nhi. Biểu hiện này của hắn cũng không làm người ta chú ý, bởi vì thời khắc này ít nhất có một nửa người có mặt đang làm chung một động tác như hắn.

Nhìn thấy ánh mắt Đường Nhu Nhi nhìn về phía mình, Hứa Hải Phong tránh cũng không thể tránh, không thể làm gì khác hơn là đành khởi vẻ mặt tươi cười nghênh tiếp ánh mắt đẹp kia.

Ánh mắt Đường Nhu Nhi tiếp xúc ánh mắt Hứa Hải Phong, nguyên bốn đôi mắt sáng ngời trong suốt lập tức nổi lên biến hóa, ngưng ngưng, tức giận, phần hận cùng với một tia mừng rõ khó có thể phát hiện. Hứa Hải Phong mở miệng cười với nàng, Đường Nhu Nhi nhìn vào miệng của hắn, cũng không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên khóe miệng mỉm cười quay đầu đi, chỉ là trên gương mặt khó thể tránh khỏi một tầng đỏ ửng kinh tâm động phách.

Từ một khắc Đường Nhu Nhi bước vào, chính là tiêu điểm cho mọi người chú ý. Nàng cùng Hứa Hải Phong nhìn nhau, biến hóa trong ánh mắt cùng với vẻ mặt cuối cùng đều rơi vào trong mắt hữu tâm nhân. Nhất thời, ánh mắt nhìn về phía Hứa Hải Phong lại thêm nhiều ánh mắt bất thiện.

Đặc biệt bên trong có hai đạo ánh mắt, vô cùng thực chất, Hứa Hải Phong thậm chí còn cảm thấy sát ý vô tận. Hắn như cố ý vô ý nhìn về phía chủ nhân của hai đạo ánh mắt này. Một là Trình Anh Đào đi cùng Đường Nhu Nhi vào đại sảnh, người còn lại chính là người có thân phận vô cùng tôn quý, ngũ điện hạ Lưu Chính Khải.

Trong lòng phát lạnh, Trình gia cũng thôi đi, dù sao đã cùng bọn chúng kết xuống oán cừu, chỉ sợ rơi vào cục diện không chết không thôi. Nhưng Lưu Chính Khải không ngờ cũng động sát khí đối với mình, điều này chỉ có một nguyên nhân, Đường Nhu Nhi. Hứa Hải Phong không khỏi thầm mắng một câu: “ Hồng nhan họa thủy”, chỉ là nếu trở lại thêm một lần, hắn vẫn lựa chọn được thân thiết với mỹ nhân.

Biến hóa thật nhỏ này đồng dạng không thể gạt được lão gian cự hoạt Phương Lệnh Thiên, sắc mặt hắn khẽ biến, hỏi: “ Phong nhi, chẳng lẽ ngươi cùng Đường Nhu Nhi có cái gì...cái gì liên quan sao?”

Hứa Hải Phong cười khổ nói: “ Nghĩa phụ, cũng không có gì, chỉ là có chút hiểu lầm mà thôi.”

Phương Lệnh Thiên nhìn hắn nửa giây, rốt cục lắc đầu nói: “ Ai, chuyện người tuổi trẻ các ngươi ta không muốn quản, chẳng qua ngươi phải nhớ kỹ, phạm là phải suy nghĩ mới đi, Đường Nhu Nhi chẳng những là nữ nhi mà lão Đường thương yêu nhất, còn là đệ tử duy nhất của một trong tam đại tông sư Lê Ngạn Ba. Cho nên nàng không thêm nhận sự theo đuổi của ngũ điện hạ, mà ngũ điện hạ cũng không dám làm gì nàng.”

“ Dạ, con rõ ràng.”

“ Hoàng thượng giá lâm.” Một thanh âm như gà trống bị thiên âm nhu vang lên.

Theo tiếng tung hô vạn tuế của mọi người, Hán Hiến đế ngồi lên ngai vàng. Sau đó lễ bộ thượng thư Thái Quân Mang tuyên cáo những người đoạt lời chủ của lần thi đấu này, tổng cộng có bảy vị tuyển thủ, có thể nói là trước nay cũng ít có. Bởi vậy có thể thấy được, Đại Hán quốc vận xương long, vũ phong thịnh hành,

có thể lấy được thắng lợi đối với Khải Tác nhân cũng không ngẫu nhiên. Đương nhiên hết thấy công tích này đều là do Hán Hiền để bệ hạ anh danh thần vũ chỉ đạo mới có thể thuận lợi lấy được.

Tài văn bút của Thái Quân Mang thật tốt, không có một câu văn vớ vẩn nào rõ ràng, nhưng tùy tiện làm cho người nghe như thế nào đều cảm giác được là đang vỗ mông ngựa cho Hán Hiền để. Mà Hán Hiền để ngồi trên ngai vàng, hai mắt khép hờ, khóe miệng mỉm cười, hiển nhiên là cực kỳ hưởng thụ.

Suốt nửa giờ sau, Thái Quân Mang mới tuyên đọc xong, bên dưới mọi người cũng liên tục chúc mừng, đã đem Hán Hiền để khen thành minh hoàng khai thiên tích địa đệ nhất.

Hứa Hải Phong ở bên dưới nghe xong hồi lâu, ngay cả bản thân cũng cảm thấy đỏ mặt, nhưng nhìn mọi người đều có vẻ thản nhiên, mà ngay cả Phương Lệnh Thiên cũng không ngoại lệ, không khỏi thầm cảm thấy xấu hổ. Xem ra Phương Lệnh Thiên nói đúng cực kỳ, nếu hắn muốn có tiền đồ tương lai, còn có một đoạn đường rất dài phải đi.

Cũng không biết có phải Hán Hiền để nghe đến phiên muộn hay không, hắn nhẹ nhàng vung tay lên, bên dưới lập tức an tĩnh, không một tiếng động.

“Bảy vị khanh gia giành được chức lộc chủ, đi ra cho trầm ngâm một chút.” Hán Hiền để hồng quang đầy mặt nói.

Hứa Hải Phong được Phương Lệnh Thiên ám chỉ, vội vàng bước ra khỏi hàng, cùng sáu người đứng ngay giữa đại sảnh, hắn thoáng vừa nhìn, quả nhiên bên trong có cả Trình Anh Đào. Mà thời khắc này hắn dùng một loại ánh mắt khiêu khích không chút che giấu nhìn thẳng Hứa Hải Phong.

Hán Hiền để liếc mắt nhìn bảy người trong sảnh, ngoại trừ Hứa Hải Phong, những người còn lại đều khí vũ hiên ngang, còn có vẻ đặc sắc của hảo hán nam nhi. Mà vị thủ lộc thành công Hứa Hải Phong cùng bọn họ đứng chung một chỗ, khí chất dung mạo bên ngoài lại kém cỏi không ngừng một bậc.

Một người hành vi cử chỉ cùng địa vị thân phận của hắn có quan hệ thật lớn. càng là người có cao vị thì càng tự trọng, có câu gọi phá bình phá té, nếu một người ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, nơi nào còn chú ý đến lễ nghi cử chỉ.

Nội công của Hứa Hải Phong tu thành thời gian không dài, tuy thực lực của hắn đã đạt tới thứ nhất phẩm cao thủ tiêu chuẩn tuyền, nhưng tâm lý tổ chức cùng ý thức hình thái không cách nào trong thời gian ngắn ngủn mà thay đổi được. Vì thế so khí chất, ngược lại Hứa Hải Phong kém cỏi nhất.

Hán Hiền để nhượng mày, từ trước khi hắn tới đây, cũng đã quyết định, lần này đầu danh điện thí sẽ cấp cho Hứa Hải Phong. Nếu không phải dưới trướng có Tần Dũng là thiên hạ đệ nhất dũng sĩ, mà thống lĩnh chỉ là một lộc chủ bình thường, quan hệ như vậy sẽ làm toàn quân cười chê. Nhưng hôm nay vừa nhìn, biểu hiện của Hứa Hải Phong làm hắn thất vọng, trong mọi người không hề có chút nổi bật, nếu liền như vậy mà ban cho hắn danh hiệu đệ nhất, chỉ sợ không ai phục nổi.

“Phương ái khanh, ngươi là binh bộ thượng thư, chấp chưởng binh bộ nhiều năm, ngươi xem ai có thể đầu danh trạng nguyên lần này.” Hán Hiền để đem trái banh đá qua cho Phương Lệnh Thiên, ai cũng biết quan hệ giữa Phương Lệnh Thiên và Hứa Hải Phong. Chỉ nhìn Hán Hiền để không hỏi người khác, lại chỉ đi hỏi Phương Lệnh Thiên, là cũng hiểu được ý nghĩ của hắn.

65. Chương 65 : Điện Thí(Hai)

Hắn khẽ cắn môi, đang muốn lên tiếng, đột nhiên nghe được trong sảnh có một người giành nói trước.

“Khải bẩm hoàng thượng, vi thần nghĩ rằng, có thể lấy được trạng nguyên đầu danh, phải lực áp quần hùng, mới có thể làm cho người ta tâm phục khẩu phục, không nửa câu oán hận.”

Ánh mắt mọi người cùng nhìn về phía người dám tự tiện mở miệng ngay trên đại sảnh, chỉ thấy người này mày kiếm mắt sáng, thoát tục phiêu dật, chính là người được xưng đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Trình gia, Trình Anh Đào.

Phượng Lệnh Thiên cau chặt mày, trong bảy người ở đây, cũng chỉ có người này có can đảm lên tiếng trong loại tình huống này. Bản thân hắn là con cháu Trình gia trong tứ đại gia tộc, một thân công phu lại được chính Trình lão thái gia Trình Huyền Phong đích thân truyền thụ, ở trong những người trẻ tuổi của Trình gia có địa vị quan trọng, gần với hai nhi tử của Trình gia gia chủ là Trình Anh Hào cùng Trình Anh Kiệt.

Cho nên dù hắn có lỗi hấp tấp vô lễ, Hán Hiền để cũng sẽ không vì chuyện nhỏ này mà trị tội hắn. Chỉ là người này lên tiếng ngay lúc này, rõ ràng là muốn cướp đoạt ngai vàng trạng nguyên đầu danh kia, trong lòng Phượng Lệnh Thiên cân nhắc, có nên vì vậy mà đắc tội Trình gia hay không.

“Vậy người có đề nghị gì?” Hán Hiền để thấy Phượng Lệnh Thiên trầm mặc không lên tiếng, thầm nghĩ nếu người làm nghĩa phụ cũng không ra mặt, vậy ta cũng không cần đi làm ác nhân, vì vậy thản nhiên hỏi.

Trình Anh Hào vui mừng, hắn xuất thân Trình gia, thuở nhỏ tiếp nhận lễ giáo, đương nhiên rõ ràng lúc này lên tiếng là không hợp lễ phép, nhưng nếu đợi Phượng Lệnh Thiên nói ra tên của Hứa Hải Phong rồi hắn mới phản đối, đó chính là công nhiên trở mặt thành kẻ địch với Phượng gia.

Kết quả này hắn vốn không thể gánh chịu, cho nên không thể làm gì khác hơn là giành trước một bước, đem lời cắt đứt khả năng đó. Hiện tại thấy mưu kế đã thành, vội vàng nói: “Hồi hoàng thượng, nơi đây tổng cộng có bảy người, có thể dùng võ đấu chiến, người thắng làm vua, kết quả cuối cùng chỉ cần xem là hiểu ngay.”

Hắn tự xưng là võ công cao nhất trong mọi người, nếu đơn đả độc đấu, vậy tỷ lệ đạt được thắng lợi cuối cùng thật lớn.

“Khải tấu hoàng thượng, thần nghĩ phương pháp này không ổn.” Phượng Lệnh Thiên không lên tiếng, cũng không đại biểu Phượng gia không còn ai khác, Phượng Lệnh Đức bước ra khỏi hàng nói.

“Nga, ái khanh nói thử nghe một chút.” Hán Hiền để nhìn thấy vị lão thần này lên tiếng, đương nhiên là phải cấp mặt mũi.

Phượng Lệnh Đức chấp tay nói: “Nếu đã điện thí, rõ ràng mọi người đều có chân tài thực học. Trạng nguyên đầu danh, tương lai sẽ vì Đại Hán mở mang bờ cõi, là hổ tướng sa trường thành lập công huân ngạo thế. Vậy tính tới nơi này, chúng ta muốn khảo hạch không thể chỉ là võ công. Chủ yếu nhất chính là lãnh binh chỉ đạo, ngoài ra quân công cũng...”

“Phượng tướng quân nói đúng.” Mẫn Trì Đường đứng dậy, trước thối phồng Phượng Lệnh Đức một câu, bởi vì lúc Phượng Lệnh Đức còn trẻ vốn là đại tướng cầm binh, cho tới bây giờ vẫn còn có danh tước tướng quân trong binh bộ, cho nên mới gọi hắn là tướng quân.

Theo sau lại chuyển lời nói: “Nhưng theo ta xưa nay điện thí đều là dùng thứ tự võ công cao thấp tới bài danh. Ý kiến vừa rồi của Phượng tướng quân thật đúng, không ngại hướng binh bộ đưa ra kế hoạch, đợi ngày sau trong chính điện thảo luận rồi chấp hành cũng không muộn.”

Hai hàng lông mày của Phượng Lệnh Đức nhướng cao, đợi thảo luận trong chính điện ngày sau, vậy hôm nay chẳng phải là dùng võ công định thắng bại, giữa Hứa Hải Phong cùng Trình Anh Đào, hắn chính là không dám tin vào người trước. Nhưng hắn làm quan nhiều năm, sao lại bị mấy câu nói đó làm khó, lập tức mỉm cười nói: “Thừa tướng đại nhân nói đúng, nhưng ta nhớ hôm đó thắng liên tiếp bảy trận không chỉ có bảy người này.”

Trong lòng Mẫn Trì Đường kỳ quái, hỏi: “Không biết còn có người nào.”

Phượng Lệnh Đức cười nói: “Thừa tướng đại nhân chẳng lẽ đã quên còn có Tần Dũng vốn được bệ hạ phong làm thiên hạ đệ nhất dũng sĩ, nếu thật sự muốn tranh thất phu chi dũng, vậy chúng ta không ngại đem Tần Dũng tính luôn vào là được. Nếu không ai có thể thắng được hắn, lão phu không còn chuyện gì để nói.”

Mẫn Trì Đường thầm nghĩ không ổn, nhất thời cứng họng, như thế nào lại quên mất tên sát tinh này mà không để mắt đến. Nếu tính luôn hắn đi vào, chỉ sợ bảy người kia cùng tiến lên cũng không phải là đối thủ của hắn. Chỉ nhìn ngày đó Tần Dũng đại phát thần uy tại giáo trường, ngay cả đại nội tứ đại cung phụng nhất phẩm cao thủ đều trốn ở một bên giả câm giả điếc không dám xuất thủ ngăn cản lại, cũng đã biết sự lợi hại bên trong.

Phượng Lệnh Đức nhìn thấy Mẫn Trì Đường há mồm muốn nói, rồi lại nói không ra lời, trong lòng cười thầm. Đám mưu quyền nhân vật này của tứ đại thế gia làm sao chịu xem vị thừa tướng chỉ có hư danh kia vào trong mắt. Nếu không có tứ đại thế gia kèm chế lẫn nhau, vị trí đứng đầu trăm quan này có khi nào lại rơi vào trên đầu người bên ngoài như hần.

Lúc này một vị quan quân tuổi còn trẻ tiến lên, đầy mặt mỉm cười, chính là Trình Anh Hào, chỉ nghe hần nói: “Phượng tướng quân, nếu là Tần dũng sĩ đi lên đài, vậy trận diện thí này cũng không cần đấu nữa, bệ hạ không phải đã phong cho Tần dũng sĩ là thiên hạ đệ nhất dũng sĩ hay sao, nếu đã là thiên hạ đệ nhất, làm sao có thể hạ mình tham dự trận diện thí này kia chứ.”

Phượng Lệnh Đức đang muốn phản bác, chỉ thấy Cổ Đạo Nhiễm giành trước một bước, hướng Hán Hiền để thi lễ nói: “Hoàng thượng, nếu bọn họ đều có ý kiến của mình, vậy không bằng hỏi thăm ý kiến của bảy vị lời chủ, xem bọn hần nghĩ như thế nào.”

Phượng gia huynh đệ nghe xong đồng thời mắng to trong lòng Cổ Đạo Nhiễm đúng là lão gian cự hoạt, nếu dựa theo Phượng Lệnh Đức nói, so về việc lãnh binh chiến đấu, đừng nói là sáu tiểu bối vô danh trong quân kia, cho dù là đám tướng lĩnh già dặn tại đây cũng không ai dám nói có thể siêu việt Hắc Kỳ quân sáng tạo kỳ tích. Đó chính rõ là đem đầu danh trạng nguyên cấp cho Hứa Hải Phong, những người khác ngay cả tư cách cạnh tranh cũng không có.

Nhưng nếu dựa theo đề nghị của Trình Anh Đào, đến luận võ trước điện, vậy ai cũng có cơ hội. Ngay cả là Trình Anh Đào được công nhận có võ công cao nhất cũng không dám chắc chắn lực áp quần hùng, hần dù sao cũng chỉ là một thứ nhất phẩm võ giả, nếu nhất thời sơ sẩy, lật thuyền trong mương cũng không phải không thể.

Như vậy tính xuống tới, bọn họ lựa chọn như thế nào, dùng đầu ngón chân cũng biết được đáp án. Mà tại loại tình huống này, Hứa Hải Phong quả quyết không thể một mình dị nghị, nếu không sẽ bị người chê cười, là tên nhất gan sợ khiếp.

Quả nhiên dưới câu hỏi của Hán Hiền để, năm người còn lại đồng thanh đồng ý luận võ trước điện, Hứa Hải Phong cũng đành thuận theo chiều gió, gật đầu đồng ý.

Hán Hiền để nhìn Thái Quân Mang nói: “Thái ái khanh, người đi an bài phương thức luận võ một chút, cũng nên bắt đầu rồi.”

Thái Quân Mang lĩnh chỉ, tâm lý lại phạm khó, tình huống vừa rồi rõ ràng là Phượng, Trình hai nhà đang ám đấu.

Hai đại thế gia này thực lực hùng hậu, mặc dù hần là lễ bộ thượng thư, nhưng không thể đắc tội bên nào. Vì kế lâu dài, chỉ có đem Trình Anh Đào cùng Hứa Hải Phong tách ra, để cho bọn họ vào trong trận cuối mới đúng đầu, khi đó bọn họ so đầu là thực lực bản thân, không còn người ngoài đứng quầy nhiễu. Lễ bộ thượng thư như hần cũng không rước lấy họa vào người.

Đang lúc hần lo lắng phải làm sao an bài chuyện chọn người đấu chiến, Trình Anh Đào đột nhiên đi tới trước mặt Hứa Hải Phong, nói: “Hứa tướng quân, Trình mẫu ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đã sớm muốn thỉnh giáo, hôm nay trời ban cơ hội, không bằng liền do ta và người dẫn đầu, mở màn cuộc tỷ thí.”

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đại sảnh yên tĩnh đến cây châm rơi cũng có thể nghe được. Trình Anh Đào làm như vậy rõ ràng là hướng thẳng Hứa Hải Phong khiêu khích.

Hứa Hải Phong vốn cũng không phải thấp phần để ý danh vị trạng nguyên đầu danh này, nhưng hần nhìn thấy Đường Nhu Nhi lại đi vào cùng Trình Anh Đào, tuy không rõ ràng Đường Nhu Nhi có phải chủ động đi chung hay không, nhưng trong lòng đã sớm cực kỳ khó chịu, liền hạ quyết tâm, ai cũng có thể lấy danh trạng nguyên, nhưng người này thì không được.

Lúc này hần chủ động khiêu chiến, rõ là có âm mưu, liền lập tức cười nói: “Nếu Trình huynh có lệnh, tiểu đệ nào dám không tuân theo, mời...”

Nghe được Hứa Hải Phong sáng khoái nghênh chiến, Thái Quân Mang còn đang đau đầu liên thổ dài một hơi, điều này giúp hần không cần tổn thương đầu óc, bọn họ là tự do khiêu chiến, ai thắng ai thua, tự theo thiên mệnh, không quan hệ tới hần.

Phượng Lệnh Thiên huynh đệ âm trầm nghiêm mặt, bọn họ đối với việc Trình Anh Đào khấn bức như thế, không lưu chút đường sống phi thường bất mãn, nhưng thời khắc này, bọn họ ngoài việc âm thầm tức giận dùm cho Hứa Hải Phong, cũng không còn cách nào khác.

Hai người đi tới giữa diễn vũ thính, đều tự làm lễ, rút ra thiết kiếm tiểu thái giám đưa cho, giằng co lên.

Nơi này không phải đại giáo trường, người quan sát đều là đương triều quyền quý, mà người không có võ công cũng chiếm hơn phân nửa. Vì an toàn, binh khí của bọn họ toàn bộ để lại bên ngoài cung, sử dụng chỉ là thiết kiếm bình thường mà thôi. Tuy bề ngoài đẹp mắt, nhưng nếu đem ra chiến trường, đó chính là tự tìm đường chết.

Nếu là luận khí thế, Hứa Hải Phong không cách nào theo kịp Trình Anh Đào vốn tích lũy thời gian lâu dài mà thành cao thủ.

Nhưng tâm pháp Hứa Hải Phong tu luyện cũng là Tĩnh Tâm Quyết tuyệt học đương thời, công dụng lớn nhất chính là bình tâm tĩnh khí. Khí thế của Trình Anh Đào như sóng lớn ngập trời hướng hấn vọt tới, hấn cũng chỉ là nhàn nhã chờ đợi, không thêm để ý chút nào.

Ánh mắt Trình Anh Đào ngưng trọng, hấn ở ba ngày trước có gặp qua quá trình thủ lỗi thành công của Hứa Hải Phong, đối với lực nhấn nại của hấn chỉ biết than thở không bằng. Biết cùng hấn đối kháng, kéo thời gian càng lâu thì càng bất lợi.

Tựa như thời khắc này, trong lúc giằng co khí thế, rõ ràng Hứa Hải Phong đã biểu hiện bộ dáng lực bất tòng tâm, ngập ngập khả nguy, nhưng vô luận hấn thúc phát khí thế như thế nào, Hứa Hải Phong vẫn không chút sợ hãi chống đỡ không ngừng, hơn nữa vẻ dẻo dai mạnh mẽ ngày càng hiển lộ, mơ hồ đã có ý muốn phản kích.

Bất đắc dĩ, Trình Anh Đào không thể làm gì khác hơn là tiến lên một bước, giành xuất thủ trước.

Người tinh thông võ công đều cảm thấy không thể tưởng tượng, phải biết rằng, hai cao thủ cùng tiêu chuẩn giao đấu, người xuất thủ trước thường thường là người bị thua trong việc giằng co khí thế.

Giống như hôm nay, Trình Anh Đào rõ ràng đang chiếm thượng phong, lại giành xuất thủ trước lại là tình huống chưa từng có.

Nhưng chỉ có mấy vị cao thủ thật sự mới nhìn ra được Trình Anh Đào làm như vậy chỉ là bất đắc dĩ, khí thế của hấn đã hoàn toàn phát ra, đã tới trạng thái cao nhất.

Nhưng với cỗ khí thế này, lại có sự suy giảm phía sau, sóng lớn như đã hết sức, không cách nào kéo dài, nếu còn không ra tay, thì khí thế từ cực thịnh mà suy, nếu bị khí thế của Hứa Hải Phong phản ngược, vậy tràng luận võ này đến đó cũng coi như kết thúc.

66. Chương 66 : Điện Thí(Ba)

Chỉ thấy kiếm quang trong tay hấn chợt lóe, một thanh kiếm lập tức hóa thành hai bóng kiếm, lại chợt lóe, biến thành bốn bóng kiếm. Cứ như thế lặp lại, cả không gian bày biện đầy bóng kiếm, phảng phất như một tòa phong luân đang xoay tròn hướng tới Hứa Hải Phong.

Nhìn thấy uy thế như thế, Hứa Hải Phong có chút kinh hãi, Trình Anh Đào quả nhiên có chỗ độc đáo, với chiêu thức ấy khẳng định mình tuyệt đối không thể làm nổi. Hấn thu liễm tâm thần, như trước đem chiêu thức phòng thủ tiếp tục thi triển.

Bản lãnh khác hấn không có, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi cũng không khả năng đem võ công bác đại tinh thâm tìm hiểu hoàn toàn.

Dưới sự đề nghị của Tương Khổng Minh, không thể làm gì khác hơn là dùng một lần xảo, chuyên luyện một chữ “ Thủ”. Có mấy đại nhất phẩm cao thủ làm bồi luyện cùng tham mưu võ học cho mình, hấn cũng lấy được thành tích xa xỉ, cách luyện “ Thủ” có thể nói đến hoàn hảo, ngay cả đối mặt vài vị nhất phẩm cao thủ tiến công như cuồng phong bạo vũ cũng có thể phòng ngự được một đoạn thời gian.

Bộ công phu khoái kiếm này của Trình Anh Đào, là một trong những bộ kiếm pháp nhất lưu của Trình gia mà ai cũng biết, lợi hại dị thường, nhưng gặp phải Hứa Hải Phong chỉ biết phòng thủ cũng là hết cách.

Kỳ thật hai người nếu luận nội lực, Trình Anh Đào thắng hơn một bậc, luận tu dưỡng võ công, lại càng như trời với đất, nếu Hứa Hải Phong lần đầu tiên gặp phải bộ kiếm pháp này, chắc chắn luống cuống tay chân, hoàn toàn sơ hở. Nhưng bên trong Hắc Kỳ quân đã có một vị nhất phẩm cao thủ của Trình gia là Trình Gia Huy.

Tương Khổng Minh trong lúc cho người phục kích Trình Anh Kiệt, liền đoán được Hắc Kỳ quân cùng Trình gia sẽ biến thành như nước với lửa, cho nên phân phó Trình Gia Huy đem mấy bộ võ công kiệt xuất của Trình gia nói ra, không dám nói nghiên cứu phá giải, ít nhất có thể dự phòng một chút cũng là không tệ, mà bộ kiếm pháp này cũng là được tính trong đó.

Hứa Hải Phong dưới sự khảo nghiệm nghiêm trọng của Trình Gia Huy đều chịu đựng nổi, làm sao bị Trình Anh Đào đánh bại.

Thanh kiếm trong tay Trình Anh Đào càng lúc càng nhanh, tới cuối cùng, đã thấy không rõ thân kiếm, chỉ còn một mảnh quang mạc đem Hứa Hải Phong vây quanh hoàn toàn, có vẻ hung hiểm vạn phần.

Nhưng Hứa Hải Phong vẫn giữ bộ dáng hòa hoãn, bất kể Trình Anh Đào gia tốc như thế nào, bảo kiếm của hắn vẫn luôn xuất hiện đúng lúc ở bộ vị yếu hại, đem tất cả chiêu sát thủ của Trình Anh Đào đều hóa giải.

Cũng giống như một cây trụ chống trời, mặc cho sóng dữ mãnh liệt thế nào, thủy chung đứng vững không ngã.

Trình Anh Đào mất thấy khoái kiếm không làm gì được đối phương, hắn có nhiều sở học, kiếm pháp biến đổi, đột nhiên chậm lại, mỗi một kiếm đều làm cho người ta nhìn thấy rất rõ ràng.

Nhưng các vị cao thủ trong đại sảnh đều biết, trong mỗi kiếm của hắn đều ẩn chứa phần lớn nội lực, nếu công lực của Hứa Hải Phong không đủ, chỉ cần một kiếm cũng đủ cho hắn gãy kiếm chết người. Lúc này tuy không đẹp mắt như vừa rồi, nhưng hung hiểm lại tăng thêm nhiều lần.

Chẳng qua bộ kiếm pháp này cũng được Hứa Hải Phong biết trước, nếu cứ tiếp tục tỷ thí đi tới, liền biến thành tiêu hao nội lực giữa hai người.

Tuy nội lực của Hứa Hải Phong kém hơn đối phương, nhưng Tinh Tâm Quyết là loại thần công có thể kéo dài sức lực lâu nhất, là tâm pháp hồi phục năng lực cực mạnh, hướng chỉ trong người hắn còn tích súc đại lượng tinh nguyên không cách nào luyện hóa. Chỉ cần đối phương không phải là cấp số tông sư cao thủ, có thể một kích giết hắn, nếu so đấu nội lực, ngay cả nhất phẩm cao thủ như Lâm Trường Không, hắn cũng không chút nào sợ hãi.

Phương Lệnh Thiên huynh đệ cùng nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ khó hiểu trong mắt đối phương. Trải qua một trận đánh nơi giáo trường, trạng huống này có ai không biết, nhưng Trình Anh Đào hết lần này tới lần khác là muốn phản ngược đi tới, cùng Hứa Hải Phong chơi trò háo nội lực, chẳng lẽ thần kinh hắn đã rối loạn rồi sao.

Phương Lệnh Thiên ngẩng đầu nhìn lại đám người Trình Anh Đào, chỉ thấy bọn họ vẻ mặt mỉm cười, có vẻ đã tính trước, trong lòng vừa động, đột nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức hiểu rõ đạo lý bên trong. Hắn biến sắc, một câu liền bật thốt lên: “Điệp Lăng Công.”

Nguyên lai tại đời trẻ tuổi của Trình gia cũng có bậc nhân tài này, Trình Huyền Phong đại tông sư xem như có người kế nghiệp.

Lúc bắt đầu Hứa Hải Phong còn đánh bàn tính như ý, nếu Trình Anh Đào vẫn thi triển khoái kiếm, vậy hắn cũng phải khởi lên tinh thần toàn bộ, nếu chỉ cần một lần sơ sẩy, thì sẽ tiếc nuối vạn phần. Nhưng lúc này giao phong chậm chạp, hắn liền ứng phó tự nhiên, bởi vì hắn không tin tưởng Trình Anh Đào có thể kéo được thời gian lâu hơn cả mình.

Nhưng sau mười chiêu, Hứa Hải Phong từ từ phát giác không ổn. Kiếm pháp của Trình Anh Đào bình thản không nóng nảy, chỉ là xuất mỗi kiếm đều trầm trọng, mỗi một lần binh khí tương giao, Hứa Hải Phong đều

cảm giác cánh tay tê dại, lại có cảm giác dần dần vô lực. Hắn kinh hãi thất sắc, nếu không phải có Tinh Tâm Quyết có thể khôi phục nội lực cùng thể năng rất nhanh, hắn đã sớm ném đi thanh kiếm trong tay.

Đây là công phu gì, như thế nào nội lực của Trình Anh Đào có thể gia tăng vô hạn chế, vậy trong thiên hạ còn ai là đối thủ của hắn? Liên trong lúc hắn không còn cách nào khác, trong lỗ tai đột nhiên bắt được ba chữ Phương Lệnh Thiên vừa nói ra: “Điệp Lãng Công”, lập tức chợt hiểu ra.

Điệp Lãng Công là tuyệt học của Trình gia, cùng Tinh Tâm Quyết của Thái Ất chân nhân, Cự Linh Chưởng của Lê Ngạn Ba đều là một trong những kỳ công mật nghệ.

Loại người tu tập võ công, vì là đề thăng thể năng bản thân đến hạn độ lớn nhất, khi võ công tu dưỡng đạt tới cảnh giới nhất định, liền có đủ loại bản lãnh thần kỳ, người như thế được xưng là cao thủ cấp tông sư.

Một khi bước vào tông sư cảnh giới, vậy vô luận là nội lực hay là thân thể đều được đề thăng thật cao, đồng thời sẽ tự động có được năng lực vô cùng thần kỳ, tỷ như công hiệu đặc thù của Tinh Tâm Quyết rất nhanh khôi phục, lực nhấc nài kéo dài, tỷ như Cự Linh Chưởng áp súc công lực trong một kích. Cho dù không học qua công phu này, nhưng mỗi vị tông sư đều tự nhiên đạt được năng lực đó.

Đây là do bọn họ hiểu rõ thân thể mình như lòng bàn tay, có thể đầy đủ hợp lý điều động mỗi tia lực lượng trong thể nội, cho nên bọn họ mới có thể nắm giữ được năng lực đặc hiệu của loại công pháp kỳ lạ này. Đồng dạng, nếu một loại võ công của cấp cao thủ tông sư do một vị vũ giả khác xuất thủ vẫn có thể xuất ra được năng lực như cao thủ tông sư, vậy môn công phu này có thể trở thành kỳ công mật nghệ.

Đương nhiên, công phu như vậy đối với người tu tập có điều kiện tiên thiên cực kỳ hà khắc, cho dù là có bí tịch trong tay, tám chín phần mười cũng chỉ nhìn mà bất lực. Chẳng qua, nếu có thể tìm được truyền nhân thích hợp hơn nữa tu luyện thành công, vậy uy lực to lớn, cũng không phải chuyện đùa, đủ để khiến người ta có thể khiêu chiến được cao thủ cao hơn mình một bậc.

Tinh Tâm Quyết như thế, Cự Linh Chưởng như thế, Điệp Lãng Công của Trình Anh Đào cũng như thế.

Điệp Lãng Công được lấy danh từ sóng nước Trường Giang mà có, ý tứ là chỉ một làn sóng đẩy một làn sóng, một làn sóng cao hơn một làn sóng. Dùng trong võ công sẽ biểu hiện lực đạo không suy, sau một chiêu lực đạo lại càng tăng lên, một chiêu tiếp một chiêu, đem nội lực từng chiêu tích lũy lên, cuối cùng đạt tới độ cao khó có thể với tới.

Thời khắc này Hứa Hải Phong càng cảm nhận được sự kinh khủng của loại võ công này, mỗi khi hắn tiếp một kiếm đều cảm giác được nội lực trên thân đối phương càng thêm hùng hậu vài phần, tới thời khắc này hắn đã sắp vô lực. Nhìn ra được Hứa Hải Phong như dây cung kéo hết đà, Trình Anh Đào hét lớn một tiếng, đột nhiên phát lực, lấy kiếm làm đao, ngay đầu chém xuống. Hứa Hải Phong tránh né không kịp, không thể làm gì khác hơn là dùng sức ngăn trở.

Mắt thấy một kích này của Trình Anh Đào giống như tòa thái sơn áp xuống, tựa hồ muốn đem Hứa Hải Phong chém chết dưới kiếm. Đường Nhu Nhi ở một bên đang xem cuộc chiến không biết vì sao, tim đập thật nhanh, bật thốt kêu lên: “Dừng.”

“Quang...” Một tiếng vang lên thanh thúy, thanh kiếm trong tay Hứa Hải Phong bị Trình Anh Đào ngang ngang chém đứt đoạn. Hắn lão đảo lui về phía sau mấy bước, mới miễn cưỡng đứng lại, khí huyết trong người quay cuồng, vô cùng khó chịu.

Trình Anh Đào bỏ ra một kiếm này, đã biết mình chắc thắng, trên tay vẫn chưa xuất ra toàn lực. Nhưng trong tai đột nhiên nghe được tiếng kinh hô của người trong mộng Đường Nhu Nhi.

Sắc mặt của hắn biến đổi, ánh mắt chợt lóe, lập tức phát giác vẻ mặt ân cần của Đường Nhu Nhi đang nhìn sắc mặt tái nhợt của Hứa Hải Phong, sự lo lắng cùng bi thương trong mắt lại càng lờ mờ không được nữa.

Hắn chỉ cảm thấy một cổ tức giận xông vào tim, ý nghĩ nóng lên, ngẩng đầu nhìn phía Hứa Hải Phong, sát khí trong đôi mắt lộ ra, bước chân không ngừng, đột nhiên càng nhanh hơn, thanh kiếm lại giơ lên hướng ngay ngực Hứa Hải Phong đâm tới.

“Dừng tay.” Mấy đạo thanh âm trong sảnh đồng thời vang lên, nhưng Trình Anh Đào làm như không nghe thấy, ngược lại càng thêm mau lẹ ba phần.

Lúc này trong đại sảnh có hai vị nhất phẩm cao thủ trong số bốn đại phụng cung, về phần Hứa Hải Danh cùng Lâm Trường Không đã bị Hứa Hải Phong để lại trong doanh địa, không có mang đến. Bọn họ cách nhau quá xa, viện cứu không kịp. Về phần những người khác cũng chỉ ngang bằng với Hứa Hải Phong, căn bản không sức cứu giúp.

Bất luận là Phương gia huynh đệ, Cổ Đạo Nhiêm, Mẫn Trì Đường hay là Trình Anh Hào lúc này đều là sắc mặt đại biến, bọn họ đã nhìn thấy lúc này Hứa Hải Phong đã bị nội thương, căn bản không sức chống đỡ một chiêu kiếm công kích toàn lực của Trình Anh Đào, nếu một kiếm này đi xuống, Hứa Hải Phong tuyệt đối là dữ nhiều lành ít.

Chỉ cần nghĩ tới hậu quả của một kiếm này tạo thành, mấy người đều không rét mà run. Lòng trung tâm của Hắc Kỳ quân đối với Hứa Hải Phong là không thể nghi ngờ, nếu biết được hắn bị Trình gia đệ tử giết chết, nhất định sẽ khiến xảy ra binh biến, trời mới biết đám quân nhân kinh khủng kia sẽ mang đến sự phá hư lớn như thế nào. Hơn nữa, Tần Dũng được phong làm thiên hạ đệ nhất dũng sĩ còn đang đứng trong đại sảnh, nếu phát điên lên, lại có ai ngăn cản nổi.

Trình Anh Hào bước nhanh tới, đứng phía sau Cổ Đạo Nhiêm cùng Mẫn Trì Đường, nếu thấy tình thế không ổn, vô luận thế nào cũng phải che chở hai người bọn họ an toàn rời đi. Về phần Trình Anh Đào xông ra đại họa ngập trời này, vậy không thể làm gì khác hơn là để cho hắn tự cầu nhiều phúc.

Hứa Hải Phong vừa mới đứng lại, liền cảm giác được gió rít trước mặt, hai mắt nhếch lên, lập tức nhìn thấy Trình Anh Đào đầy mặt dữ tợn đang hướng chính mình đâm tới. Hắn lập tức phán đoán một kiếm của người này là sử dụng toàn lực, không hề lưu tình, đó là muốn đem mình giết chết ngay lập tức dưới kiếm.

Hắn còn tưởng rằng Trình Anh Đào đã biết mình giết chết kỳ đệ Trình Anh Kiệt, cho nên mới muốn hạ sát thủ, vì kỳ đệ báo thù. Ở ngay lúc sống chết trước mắt, tim của hắn đột nhiên một mảnh bình tĩnh, tinh thần đề thăng đến cảnh giới khó thể hình dung, ở trong mắt của hắn, một kiếm nhanh như thiểm điện của Trình Anh Đào đột nhiên trở nên vô cùng chậm chạp, hắn thậm chí có thể nhìn rõ ràng từng sợi lông mao trên mặt đối phương.

Hắn buông tay phải cầm kiếm, chân khí trong cơ thể lưu chuyển không ngừng, như con sông biển rộng hướng tay phải của hắn tràn tới, trên người của hắn đột nhiên tản mát ra một cỗ hung lệ khí tựa như ma thần. Chỉ thấy hắn đứng thẳng thân hình, tay phải vừa lộn, lúc này tay phải của hắn không ngờ lại tạo cho người ta một cảm giác đột nhiên lớn lên gấp đôi thật là quái dị.

Trình Anh Đào trong nháy mắt Hứa Hải Phong giơ lên tay phải, cảm thấy thân hình cũng không quá khôi ngô của đối phương đột nhiên trong nháy mắt cao lớn lên, mà tay phải giơ lên kia phẳng phất như có một cỗ ma lực, đem không khí bốn phía toàn bộ thu nạp, bảo kiếm của hắn cũng không thể tự chủ đón nhận một luồng quỷ dị mà hùng bá kinh khủng kia.

67. Chương 67 : Điện Thí(Bốn)

Một nhanh một chậm hai người rốt cục dùng cứng đối cứng.

Chưởng kiếm hai người gặp nhau, Trình Anh Đào lập tức cảm thấy một cỗ nội lực hùng hậu đến chí cực không thể tưởng tượng từ trên tay đối phương truyền ra, luồng chân khí mạnh so với Điện Lăng Công mà hắn tích lũy suốt mười năm cao hơn tới mấy lần. Khuôn mặt anh tuấn của hắn lập tức trắng bệch khủng khiếp, không còn nửa phần huyết sắc.

Một kiếm này của hắn đã vượt ra sự phát huy toàn lực, công lực toàn thân đều tập trung một điểm, không còn nửa phần cơ hội biến chiêu.

Chỉ nghe “ phanh...” liên tiếp vang lên. Thanh kiếm của Trình Anh Đào là vật hi sinh đầu tiên trong sự giao thủ của hai cao thủ, dưới nội lực tương giao của hai người, thanh thiết kiếm bình thường liền vỡ thành trăm ngàn mảnh nhỏ, tứ tán bắn nhanh ra.

Bản thân Trình Anh Đào như bị sét đánh, trực tiếp bắn tung ra ngoài, nặng nề té ngã trên mặt đất, khoe miệng phun ra một vòi máu tươi, lập tức bất tỉnh nhân sự. Chỉ là trước khi hắn hôn mê, nhớ lại võ công kỳ

lạ của Hứa Hải Phong, đúng là Cự Linh Chưởng danh chấn thiên hạ của Lê Ngạn Ba lúc còn tung hoành giang hồ thời trẻ tuổi, thế mới biết chính mình bị bại không oan.

Về phần Hứa Hải Phong, vẫn còn duy trì tư thế tung chưởng vừa rồi, thật sâu hít một ngụm không khí, mới thu chưởng đứng thẳng lại.

Người giữa sân đều có thân phận địa vị quyền quý, nếu nhận chịu những mảnh kiếm bay loạn kia, thì hậu quả tạo thành thật không sao chịu nổi. May là lúc này hai vị nhất phẩm cao thủ phụng cung đã chạy tới gần bên, không hẹn cùng cởi áo ngoài huy vũ lên, bọn họ xuất ra toàn lực công lực, rốt cục ngăn lại được toàn bộ những mảnh kiếm vỡ.

Trình Anh Hào phản ứng cực nhanh, nhảy đến bên người Trình Anh Đào, đem hắc nạng lên, xem xét, trong lòng vừa buồn vừa giận.

Nguyên lai hai cổ tay Trình Anh Đào hoàn toàn gãy nát, ngũ tạng lục phủ lại càng chấn thương đến hỗn loạn, không đến nửa tháng chỉ sợ là đừng mong xuống giường. Lần này hắc tới kinh sư, đem hai vị đệ đệ kiệt xuất nhất trong tộc đều mang đến, chính là thời khắc này một người bị bắt đi, không chút tin tức, người còn lại ngay trước mặt mình bị người đánh cho trọng thương.

Trong lòng hắc cực kỳ hối hận, Trình Anh Đào khiêu chiến Hứa Hải Phong là chủ ý của hắc, hắc tưởng rằng dựa vào võ công của kỳ đệ đủ để thắng Hứa Hải Phong dễ dàng, chỉ cần đoạt danh trạng nguyên của Hứa Hải Phong, vậy danh tiếng Trình gia sẽ chấn động thiên hạ.

Hắc tính toán cũng không sai, nếu là Hứa Hải Phong của ba ngày trước, thật đúng là không cách nào ngăn cản một kiếm cuối cùng này của Trình Anh Đào. Nhưng sau khi tu luyện Cự Linh Chưởng, công phu của hắc cao hơn một tầng cấp, trong hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm vừa rồi, bàn tính như ý của Trình gia huynh đệ hoàn toàn thất bại, cuối cùng là ăn trộm gà không được còn bị mất nắm thóc.

Hứa Hải Phong lạnh lùng nhìn vẻ mặt bi phẫn của Trình Anh Hào, lần này là lần đầu tiên hắc sử dụng Cự Linh Chưởng, quả nhiên là uy lực kinh người, dưới một chưởng, ngay cả Trình Anh Hào vốn có thực lực cao hơn hắc một bậc cũng bị đánh cho hôn mê bất tỉnh. Chỉ là di chứng sau một chưởng bá đạo này cũng thật không nhỏ, bên trong đan điền của hắc trống rỗng, không còn một tia chân khí. Đột nhiên máu huyết trong thân thể quay cuồng một trận, Hứa Hải Phong ngoài ý muốn phát hiện, máu huyết chảy vào trong đan điền, bổ sung chân khí tiêu hao của hắc.

Trong lòng Hứa Hải Phong vui mừng, nếu là như thế, vậy hắc có thể sử dụng tuyệt học này vô hạn chế.

Trong đại sảnh một trận bối rối, sau một lúc lâu mới bình phục xuống tới. Hán Hiền đế cũng không nghĩ đến sẽ có kết cục này, hắc nhường mày, liền muốn tuyên bố buổi luận võ hôm nay chấm dứt, mà vị trí trạng nguyên thuộc về Hứa Hải Phong.

“Nguyên lai là thần công Cự Linh Chưởng của Lê tiên bối, trách không được xá đệ không phải là đối thủ, chỉ là sau một chưởng này của Hứa tướng quân, chẳng biết ngài còn có lực tái chiến hay không?”

Mọi người quay đầu nhìn lại, cũng là Trình Anh Hào đem đệ đệ đang hôn mê giao cho Trình Minh, đột nhiên lên tiếng.

Cự Linh Chưởng, đại danh của bộ thần công này đích thật là như sấm bên tai.

Có lẽ những quan văn hay quý phụ không biết gì, nhưng hôm nay tham gia điện thí còn có mấy tên lời chủ hiểu rõ rõ ràng ràng.

Bọn họ nhìn thấy Hứa Hải Phong dùng một chưởng đánh trọng thương Trình Anh Đào, liền trong lòng muốn đánh trống rút lui. Bọn họ còn tưởng rằng Hứa Hải Phong thâm tàng bất lộ, do bị buộc bắt đắc dĩ mới xuất ra con bài cuối cùng làm đối thủ bị thương nặng, làm sao biết được hắc sử dụng chính là Cự Linh Chưởng được tôn xưng thiên hạ đệ nhất võ công bá đạo.

Khuyết điểm của Cự Linh Chưởng cũng nổi danh như sự bá đạo tuyệt luân của nó, chỉ cần nghĩ tới hậu quả sau khi sử dụng Cự Linh Chưởng, bọn họ liền áy náy tâm động, thời khắc này nghĩ rằng Hứa Hải Phong đã hoàn toàn thoát lực, tùy tiện một người tiến lên khiêu chiến phỏng chừng sẽ dễ dàng thắng mà không thua.

Nói như thế, hai người này giao thủ không phải Hứa Hải Phong chiến thắng, mà là một cục diện lưỡng bại câu thương.

“ Hứa tướng quân công phu tinh trạm, người khác bội phục, tại hạ Trương Chân, xin đến lãnh giáo.” Rốt cục có một người nhịn không được nhảy ra, chấp tay nói.

Phương Lệnh Thiên huynh đệ đồng thời cau mày, người này làm như thế thật khiến người khác khinh bỉ. Phương Lệnh Thiên đang muốn tiến lên ngăn cản, chợt nghe một thanh âm mềm mại thanh thúy, rung động lòng người vang lên bên tai.

“ Trương Chân, nếu người đã biết Hứa tướng quân sử dụng chính là Cự Linh Chưởng, còn muốn nhảy ra khiêu chiến, đây còn là nam tử hán sao? Có bản lãnh thì đợi ngày sau ước hẹn tái chiến đi.” Đường Nhu Nhi tiến lên một bước, dừng ánh mắt khinh thường nhìn Trương Chân.

Hứa Hải Phong cảm kích liếc mắt nhìn vị đại mỹ nhân này, lúc trước trong lúc kịch chiến hấn tạt mắt linh mãnh bén nhọn, tự nhiên nghe được Đường Nhu Nhi vì hấn mà kinh hô câu: “ Dừng.”, tuy cuối cùng làm Trình Anh Đào mất đi lý trí mà đột nhiên muốn hạ sát thủ với mình, khẳng định có liên quan tới câu gọi của nàng, nhưng hấn cũng không hề trách cứ Đường Nhu Nhi một chút nào, ngược lại có chút vui mừng ầm ập trong lòng. Lúc này thấy nàng chủ động đi ra nói chuyện cho mình, trong lòng vui sướng thật sự không còn lời nào có thể hình dung.

Trương Chân bị câu nói của Đường Nhu Nhi, dù cho da mặt của hấn có dày hơn, cũng đỏ bừng, đang muốn lui ra, chợt nghe Trình Anh Hào cười ha ha nói: “ Đường tiểu thư, bệ hạ vừa rồi không phải nói qua, muốn lấy luận võ đề danh thứ. Đã như vậy, không bằng để cho mấy người bọn họ tỷ thí một hồi, lại do người thắng khiêu chiến Hứa tướng quân, như vậy chắc là đã công bình.”

Những lời này tuy bề ngoài có vẻ phi thường công bình, nhưng trên thực tế đối với Hứa Hải Phong cũng cực kỳ bất lợi, một khi dùng qua Cự Linh Chưởng, không có một ngày hay nửa ngày tu dưỡng là không cách nào khôi phục toàn bộ. Trình Anh Hào vừa nói như thế, rõ ràng là xé rách da mặt, muốn đối nghịch với Hứa Hải Phong đến cùng.

“ Có công bình hay không, Trình thống lĩnh hấn là hiểu rõ trong lòng, cần gì phải đi hỏi tiểu nữ tử làm chi.” Đường Nhu Nhi mỉm cười, có thể so với trăm hoa đua nở, làm vô số người tâm đắc thần di, không tự chủ chính mình.

Trình Anh Hào hít sâu một hơi, tránh khỏi ánh mắt lợi hại của nàng, nói: “ Hạ quan chỉ nhớ kỹ, năm năm trước, trong cuộc thi đấu trong quân, Trình mỗ may mắn tham gia điện thí, cũng thắng liên tiếp ba trận mới vinh quang đăng lên ngôi vị trạng nguyên. Đường tiểu thư quan tâm Hứa tướng quân như thế, không biết lại có liên quan gì với hấn?”

“ Người...” Đường Nhu Nhi bị hấn chọc tức nói không ra lời.

Mắt thấy giai nhân chịu nhục, Hứa Hải Phong tức giận, nói: “ Trình thống lĩnh đã nói như vậy, vậy thì...” Hấn quay đầu, nhìn năm vị lời chủ đứng trong sảnh, hỏi: “ Trong các người, còn có ai muốn khiêu chiến Hứa mỗ.”

Năm người kia đồng thời biến sắc, rốt cục có một người lắc đầu thở dài, quay đầu bước đi, còn lại mấy người mặt hiện vẻ do dự, nhưng vẫn đứng lại.

“ Một...hai...ba...bốn..., bốn người sao? Được...thật tốt.” Hứa Hải Phong dùng tay chỉ từng người bước tới, đột nhiên kêu lớn: “ Mang rượu tới.”

“ Dạ.” Tần Dũng quát to một tiếng, như sấm sét ngang trời, làm cho lòng người kinh hãi nhảy mạnh, hấn đi nhanh như lưu tinh đến trước mặt Hứa Hải Phong, gỡ vò rượu đeo trên lưng, đưa tới.

Hứa Hải Phong dùng một tay tiếp nhận, vỗ đi nắp vò, giơ lên miệng uống ừng ực không ngừng, chốc lát sau, vò rượu cạn sạch, nguyên lai vò rượu Tần dũng sĩ vác theo chính là vì chuẩn bị cho Hứa Hải Phong.

Hương rượu tỏa khắp nơi, phiêu đảng bên trong đại sảnh. Có người kiến thức qua liền kinh hô: “ Túy Nguyệt tửu...”

Chúng kiến Hứa Hải Phong có thể đem liệt tửu này uống một hơi cạn sạch, trên mặt mọi người biến sắc, tửu lượng của người này quả nhiên không phải hư truyền.

Hứa Hải Phong uống sạch một vò Túy Nguyệt tửu, gương mặt đỏ bừng, khí huyết trong người cực kỳ dư thừa, hận không được lập tức rống to vài tiếng, phát tiết một phen. Hắn hào khí đại thịnh, đem vò rượu ném xuống, chỉ nghe “ quang ” một tiếng, thương cảm vò rượu bị tạp thành mảnh nhỏ, có chút rượu còn sót lại văng ra khắp nơi, làm ướt hết một mảnh sân.

Hắn hướng lên trời thở ra một hơi, mơ hồ như có một tia khí trắng phun ra, theo sau bước nhanh tới bốn vị lão chủ đang đứng ngây ngốc đương trường, hét lớn một tiếng: “ Tiếp chiêu.”

Hứa Hải Phong đưa tay đánh ra một chưởng, chính là Cự Linh Chưởng làm cho người ta phải biến sắc. Bốn người bọn họ đồng thời cùng sinh ra cảm giác kỳ quái, phẳng phất như thời khắc này đứng đối diện Hứa Hải Phong chỉ có một mình mình, bọn họ không hẹn cùng lập tức thủ thế.

Cự Linh Chưởng nếu là tuyệt kỹ thành danh của Lê Ngạn Ba, sao lại đơn giản như thế.

Chiêu thức của Cự Linh Chưởng cũng không nhiều, chỉ có sáu chiêu, kỳ thật cũng chỉ có một chưởng, mà một chưởng này phân biệt đánh về sáu phương hướng, trước, sau, trái, phải, trên cùng dưới.

Mỗi một chiêu đều là tiên nhân dồn bao tâm huyết sáng tạo, một chưởng đánh ra, nội lực quá dị ở chung quanh hình thành một lực tràng kỳ lạ, địch nhân đứng trong phạm vi công kích đều nghĩ là đang công kích chính mình. Hơn nữa bị vây trong lực tràng, muốn tránh cũng không thể tránh, lui không thể lui, chỉ có một đường liều mạng.

Chỉ là, nếu bàn về lấy cứng chọi cứng, thiên hạ ngoại trừ cao thủ cấp bậc tông sư, còn có người nào, có công phu nào có thể vượt qua sự mạnh mẽ của Cự Linh Chưởng.

Hứa Hải Phong đánh ra một chưởng, công thẳng tới Trương Chân, hận hắn thừa dịp cháy nhà mà đánh cướp, Hứa Hải Phong không lưu dư lực, sự thật muốn lưu cũng không cách nào lưu, một chưởng liền kích thành trọng thương, Trương Chân lão đảo lui ra sau mấy bước, lập tức ngã xuống đất. Theo sau Hứa Hải Phong liền tiếp đánh ra ba chưởng, một chưởng một người, toàn bộ đánh bại, nhưng không ai có thể tiếp được hắn một chưởng.

Hứa Hải Phong lập chưởng đứng thẳng, gương mặt chung quanh, vẻ hào khí anh dũng nói không nên lời, đột nhiên ánh mắt hắn ngưng tụ trên người Trình Anh Hào, cao giọng nói: “ Trình thống lĩnh, có dám cùng hạ quan đánh một trận.”

68. Chương 68 : Đặc Dị Công Năng

Thời khắc này, nếu hắn biểu hiện nửa điểm do dự sợ hãi, vậy từ nay về sau, hắn đừng mơ tưởng có thể ngẩng đầu lên trước mặt người khác.

Lúc hai người bọn họ liền muốn lập tức khai chiến, Hán Hiền đề đang ngồi trên ngai vàng nặng nề vỗ long án, nói: “ Các người đều dừng tay cho trẫm.”

Hứa, Trình hai người đồng thời cả kinh, vội vàng xoay người bái xuống đất.

“ Dám ở ngay trước mặt trẫm đòi quyết đấu, trong mắt các ngươi còn có trẫm sao?” Hán Hiền đề cả giận nói.

“ Thần biết tội, thỉnh hoàng thượng bớt giận.”

Hán Hiền đề kỳ thật cũng không phải thật sự tức giận như vẻ bề ngoài, chỉ là nếu thật sự để cho hai người này đánh nhau, chỉ sợ chuyện hôm nay không thể giải quyết. Nhưng hắn cũng không biết, Hứa Hải Phong cùng Trình gia đã là thù sâu như biển, không còn đường vãn hồi được nữa.

Kể cả Phương Lệnh Thiên, bọn họ còn tưởng rằng Trình gia muốn làm khó Hứa Hải Phong, là vì trả thù việc Tần Dũng ở tại giáo trường đánh cho Trình Khuê An tàn phế. Kỳ thật không phải như thế, cũng chỉ có Hứa Hải Phong cùng những nhân vật trung tâm của Trình gia mới biết được, cừu hận giữa bọn họ đã được khơi dậy kể từ lúc Lâm An thành bị phá.

Trình gia hùng bá nam phương mấy trăm năm, sớm có dị tâm, nên thừa dịp Khải Tác nhân đến xâm lược, liền xúi giục Hán Hiến để ngự giá thân chinh.

Hơn nữa còn do nhân vật đời thứ hai của Trình gia Trình Anh Kiệt ra mặt liên lạc Khải Tác nhân, lập ra kế hoạch dụ địch xâm nhập, mưu kế dẫn quân vào rọ. Một khi Hán quân bại trận, bọn họ liền hiệp trợ Khải Tác nhân giam cầm Hán Hiến đế, sau đó Trình gia thừa dịp thiên hạ đại loạn, ở nam phương tự xưng làm vua, tiến vào chiếm lĩnh Trung Nguyên.

Vốn hết thấy đều rất thuận lợi, nhưng ai cũng không nghĩ tới, lại xuất hiện một người như Hứa Hải Phong, suất lĩnh Tần Dũng cùng Triết Biệt hai quái thai đã đánh hạ được Lâm An thành.

Đem bàn tính như ý của Trình gia hoàn toàn đánh loạn, nếu không như thế, Khải Tác nhân vì sao thẹn quá thành giận, còn bắt cóc Trình Anh Kiệt, mặc dù sống chết chưa biết, nhưng khẳng định là dữ nhiều lành ít.

Cuối cùng đều là do Hứa Hải Phong gây ra họa, Trình Anh Hào làm sao không hận hấn thấu xương.

Đồng dạng, Hứa Hải Phong cũng không có hảo cảm gì với Trình gia, không nói chuyện bọn họ lén lút cầu kết ngoại địch, bán đứng quốc gia, cho dù là bởi vì Lâm Uyển Nhân, cũng đủ cho hắn cùng Trình gia có mối thù không đội chũm trời.

“ Chuyện của các người tới đây là dừng, ngày sau không cho ai nhắc lại. Về phần điện thí lần này, trăm khâm điển cho Hứa Hải Phong đầu danh trạng nguyên.” Nhìn thấy Cổ Đạo Nhiêm còn muốn lên tiếng, sắc mặt Hán Hiến đế trầm xuống, nói: “ Ý trăm đã quyết, không cần nhiều lời.”

Rốt cục điện thí cũng chấm dứt, Hứa Hải Phong liền cáo từ rời đi, hắn vốn muốn ở bên ngoài điện đợi Đường Nhu Nhi, đa tạ nàng trọng nghĩa tương trợ. Ai ngờ thật lâu còn không gặp thân ảnh, không thể làm gì khác hơn là buông tha đi về.

Về tới doanh địa, đem tình huống đã phát sinh hôm nay nói rõ chi tiết cho Tương Khổng Minh nghe một lần, Tương Khổng Minh cả giận nói: “ Học sinh hận nhất chính là hạng người bán nước cầu vinh, bọn họ không chọc đến chúng ta thì thôi, nhưng nếu chọc tới trên đầu chúng ta, hắc hắc, học sinh không cho bọn họ một sự giáo huấn trọn đời khó quên, sẽ không gọi là Tương Khổng Minh.”

Hứa Hải Phong nghe xong vui mừng, vội vàng hỏi kè.

Tương Khổng Minh thần bí khó lường, cười nói: “ Khải bẩm chủ công, học sinh chọn lựa một ít quân sĩ trong Hắc Kỳ quân, tạo thành dị năng đoàn, thỉnh chủ công đi thăm.”

“ Dị năng đoàn? Đó là gì?” Hứa Hải Phong kỳ quái hỏi.

Tương Khổng Minh dẫn Hứa Hải Phong đến một doanh trường, chỉ vào bảy người đang đứng hàng ngang, nói: “ Bọn họ chính là một bộ phận bên trong năm mươi người mà học sinh đã chọn lựa ra, về phần bọn họ có năng lực đặc thù gì, đang muốn mời chủ công kiến thức.”

Nói xong, hắn phát tay đưa tới một người, nhìn hắn nói: “ Số 1, đem dị năng của người biểu diễn cho chủ công xem.”

“ Dạ.” Số 1 cung kính nói, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Toàn bộ tinh thần Hứa Hải Phong chăm chú nhìn kỹ hắn, nhưng đợi hồi lâu, còn không thấy hắn có động tĩnh gì, trong lòng kỳ quái, thúc giục: “ Người nói là cái gì...cái gì đó, đến tột cùng là vật gì vậy?”

Tương Khổng Minh kinh ngạc hỏi: “ Chủ công, ngài không có nhìn thấy sao?”

Tức giận liếc mắt nhìn hắn, lão tử nhìn đến con mắt cũng xót, nhưng tên số 1 này ngay cả cái rắm còn chưa phóng, còn muốn ta xem cái gì, cả giận nói: “ Tương quân sư, người cũng đừng tiêu khiển ta, tóm lại, người muốn làm gì thì làm, ta không phản đối đâu.”

Tương Khổng Minh lắc đầu nói: “ Không được, dị năng đoàn nếu muốn thành công, tất yếu phải có chủ công đỉnh lực tương trợ mới xong, số 1, người lại biểu diễn một lần. Đợi đợi, dứt khoát, số 2, số 3, các người cùng tổ hợp biểu diễn, chính là thứ phối hợp mà ta dạy cho các người lần trước, làm thật tốt, bốn quân sư sẽ có thưởng. Chủ công ngài chú ý, mời xem bàn rượu.”

Bàn rượu? Nét mặt Hứa Hải Phong thoáng đỏ lên, nguyên lai không phải nhìn tên số 1 này, hắn ho khan một tiếng, quay đầu nhìn ra sau. Nhưng đầu của hắn chỉ quay lại một nửa, cả người đột nhiên dừng lại, bảo trì bộ dáng phân nửa đó.

Trời ạ, trong lòng Hứa Hải Phong hò hét, ta đang thấy cái gì.

Chỉ thấy bên cạnh bàn rượu trống không không có một người nào, nhưng chiếc chén bằng bạch ngọc đặt bên trên lại đang thong thả chậm rãi bay lên.

Phảng phất như có một người trong suốt đang nâng nó lên, chén rượu liền như vậy đột nhiên bắt đầu chậm rãi xoay tròn di động về phía sau. Ở sau ba bước cách bàn rượu, là một bộ xương khô tương đối hoàn chỉnh, bộ xương khô này là do Tương Khổng Minh liên tiếp len lén đào bẫy ngôi mộ của người ta mà chọn lựa ra, thân thể hoàn chỉnh, màu sắc trắng bệch, có vẻ trưởng thành.

Thương cảm cho ba vị nhất phẩm cao thủ An Đức Lão huynh đệ, dưới sự chỉ bảo của Tương Khổng Minh đã biến thành tên đào mộ, đương nhiên ngoại trừ xương cốt, Tương Khổng Minh còn tiện tay lấy đi những vật chôn cùng. Dựa theo lời của hắn mà nói, những thứ này là vật vô chủ, chôn dấu cũng là lãng phí, còn không bằng đưa cho mình sử dụng.

Chén rượu di động đến trên đầu bộ xương khô, liền như vậy không chút mượn lực lơ lửng giữa không trung, Hứa Hải Phong gian nan mở trừng hai mắt, xác định mình không có bị hoa mắt nhìn lầm. Nhưng chuyện làm cho hắn thêm sợ hãi liền xảy ra, nguyên lai bộ xương đang nằm trên mặt đất đột nhiên phát ra một trận “lạc lạc” thanh âm vang lên.

Tóc gáy cả người Hứa Hải Phong dựng đứng, một lũ mồ hôi lạnh từ lưng tuôn ra, hiện tại là giữa ban ngày, lẳng đặng càn khôn, không phải thật sự lại gặp quỷ chứ.

Làm Hứa Hải Phong thật sự chính là, hắn tựa hồ thật sự gặp quỷ.

Khô lâu trên mặt đất run run giãy dụa một trận, chậm rãi nhấc lên hai tay, lại co lại hai chân, lung lay lão đảo đứng lên.

Nó lắc nhẹ bả vai, học bộ dáng loài người vắn eo, những khớp xương ma sát vào nhau tạo ra một trận âm thanh “lạc lạc” không ngừng.

Sau đó, nó cầm lấy chén rượu lơ lửng giữa không trung, bên trong đựng nửa chén rượu, hương thơm tỏa vào mũi.

Nó bước tới vài bước, chậm rãi di động đến chỗ Hứa Hải Phong đang ngồi, phảng phất như một tiểu hài tử vừa mới học đi, nhưng đi còn chưa vững vàng.

Chứng kiến tình cảnh quỷ dị như vậy, Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy mồ hôi ướt đẫm lưng, nhưng trên người không có nửa điểm ấm áp, phảng phất như bị rơi vào trong hầm băng, một cỗ lãnh khí dọc từ xương cốt vọt tới não. Hàm răng của hắn không tự chủ được đánh lập cập vào nhau, cũng phát ra một trận “lách cách” có tiếng.

Khô lâu kia đi vài bước, đột nhiên Hứa Hải Phong cảm giác được không gian trước mắt tựa hồ nổi lên một trận ba động, thật giống như ở trước mặt hắn không phải là không khí, mà là một mảnh thủy mạc, một viên đá nhỏ rơi vào trong nước, khiến cho một mảnh rung động.

Khi hết thấy bình tĩnh trở lại, Hứa Hải Phong tựa hồ phát giác trước mắt thiếu đi vật gì đó, đầu óc của hắn không chịu được chuyện xảy ra trước mắt, đã tự động căng lên, nửa giây sau, mới tỉnh ngộ lại, khô lâu tự động bước đi kia đã biến mất.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là một giấc mộng, không sai, nhất định là nằm mơ, hiện tại do ta quá mệt mỏi, lại nhìn thấy ảo giác, không được, trở về ngủ lập tức, hắn tự nghĩ.

Nhưng vào lúc này, hắn phát giác bên người khác thường, quay đầu vừa nhìn, hai đồng tử trong nháy mắt trương tới lớn nhất, ở bên trái hắn, khô lâu vừa biến mất đang hai tay nâng chén rượu, đối mặt chính mình, trong hốc mắt trống rỗng lóe lên quỷ hỏa màu xanh biếc. Lúc này, Tương Khổng Minh đột nhiên ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Mời uống rượu.”

Hứa Hải Phong vốn đang tâm thần bất định, đột nhiên nghe hắn nói chuyện, liền phảng phất giống như một con lạc đà bị đứt sợi dây cương cuối cùng, thần kinh hắn không còn chịu nổi sự kích thích như vậy, không hề nghe hắn nói xong điều gì, liền cạn kiệt toàn lực há to miệng vô ý thức kêu lên: “A...”

Khô lâu trước mắt hắn tựa hồ cũng bị kích thích, cũng học bộ dáng vừa rồi của Hứa Hải Phong, đem hai hàm răng lập cập vào nhau vang lên tiếng “lách cách”.

“Quý a...” Tay phải của Hứa Hải Phong vừa lộn, Cự Linh Chưởng thần công toàn lực xuất ra, một chưởng bay tới, chỉ nghe phía trước nổ vang một trận ầm ỉ. Hắn không dám nhìn kết quả như thế nào, cũng không quay đầu lại trốn chui như chuột, trốn khỏi doanh trường. Lúc này mặt trời thẳng cao, nhưng đứng bên dưới ánh nắng chói chang, hắn vẫn cảm giác trong lòng phát lạnh, thân thể không tự chủ được run cầm cập.

Tương Khổng Minh bên trong doanh trường đang nhìn một đồng khô lâu biến thành bột phấn, thì thào tự nói: “Chẳng lẽ quá kích thích sao? Không thể nào, ta xem nhiều phim kinh dị còn dọa người hơn cái này nha.”

Bên ngoài doanh trường, lúc này đã một trận náo động, một tiếng hô to của Hứa Hải Phong giống như sấm sét ngang trời, thanh chấn vài dặm. Trong doanh địa ngoại trừ ba người Lâm Uyển Nhân nữ sĩ, còn lại đều là sĩ tốt đã uống huyết tửu. Tư tưởng của bọn họ đơn giản, nhưng đối với Hứa Hải Phong trung tâm cảnh cảnh, vừa nghe trong thanh âm Hứa Hải Phong lộ ra sự khủng hoảng cực độ, lập tức buông hết sự vụ trên tay, lập tức hội tụ tới nơi này.

Dọc theo đường đi cũng không biết có bao nhiêu doanh trường bị tai nạn chà đạp, chạy tới đầu tiên là sáu vị nhất phẩm cao thủ, bọn họ đem Hứa Hải Phong đoàn đoàn bảo vệ, đôi mắt sưu tầm chung quanh, nhưng làm sao tìm ra tung tích kẻ địch.

Theo sau mà đến chính là Triết Biệt tay cầm Khai Thiên Cung cùng Tần Dũng quái vật...sau cùng chính là ba ngàn huyết tửu chiến sĩ, trận địa như thế, chỉ sợ nếu thật sự có quỷ tới, cũng phải hoảng sợ mà bỏ trốn mất dạng.

69. Chương 69 : Nội Ngoại Chi Phân

Không biết có phải nguyên nhân sau khi hắn uống huyết tửu nên có được trí tuệ cao nhất, tóm lại, ngoại trừ mệnh lệnh trực tiếp của Hứa Hải Phong, những huyết tửu chiến sĩ khác đều vô điều kiện phục tùng sự chỉ huy của hắn, đây cũng là lý do huynh đệ An Đức Lỗ lại nghe theo mệnh lệnh, bởi hắn đi đào phần mộ tổ tiên của người ta.

Nghe xong lời của hắn, đám người bắt đầu tản ra, về phần Tần Dũng đang muốn theo mọi người rời đi, lại bị Hứa Hải Phong gắt gao nắm chặt ống tay áo không tha.

Theo Hứa Hải Phong nhìn xem, Tần Dũng dương khí sung túc, dù là hồn ma quỷ quái, cũng phải khiếp sợ ba phần. Huống chi, thân hình cao lớn trắng kiện của Tần Dũng làm cho người ta có được một cảm giác vô cùng an toàn, có hắn thủ vệ bên người, ít nhất trong tâm lý cũng thấy tốt hơn nhiều.

Tương Khổng Minh chứng kiến đám người tán đi, đi tới trước mặt Hứa Hải Phong, thì lễ, hỏi: “Chủ công vì sao đột nhiên phát tay áo bỏ đi, chẳng lẽ có điều gì bất mãn sao?”

Hứa Hải Phong kinh hồn vi định, hắn đương nhiên biết là do Tương Khổng Minh gỡ trò quỷ, chỉ là do mình nhìn không ra hắn làm gì, không khỏi nổi giận, chỉ Tương Khổng Minh nói: “Hay cho Tương quân sư người, diễn hí làm cho ta hoảng sợ, là nguyên nhân tại sao?”

Tương Khổng Minh lắc đầu, chậm rãi nói: “Học sinh không có diễn kịch gì, mới vừa rồi tướng quân nhìn thấy, đều là do dị năng đoàn dùng bản lãnh chân thật biểu diễn.”

“Bản lãnh chân thật? Người là nói, chén rượu có thể tự mình di động, khô lâu có thể sống lại, còn có...nó đột nhiên biến mất, đó là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ có thể nhờ vào bản lãnh chân thật làm được sao?” Hứa Hải Phong không tin nói, nếu đổi lại là một người khác, hắn đã sớm hạ lệnh bắt lại, trị tội dùng lời hư ảo mê hoặc người khác.

“ Đúng là như thế, hành động vừa rồi là do từ số 1 đến số 3 ba người bọn họ phối hợp mà thành, cũng không có gì giả dối. Nguyên nhân chính là vì bọn họ có được năng lực đặc thù này, cho nên học sinh mới hy vọng có thể tập trung bọn họ lại, biên chế thành một đội độc lập, dễ dàng sử dụng.” Tương Khổng Minh giải thích.

Hứa Hải Phong nửa tin nửa ngờ, suy nghĩ chốc lát, hỏi: “ Đã như vậy, vì sao trước kia chưa từng nghe nói bọn họ có loại năng lực này?” Dự năng đoàn này được điều động từ trong Hắc Kỳ quân, mà nếu trong Hắc Kỳ quân có người nắm giữ được năng lực kinh khủng như vậy, sao lại không có ai biết.

“ Chủ công minh giám, thành viên của dự năng đoàn, học sinh cũng chỉ mới xác định từ hai ngày trước, về phần trước kia, dự năng này đương nhiên là còn chưa được đào móc ra.” Tương Khổng Minh không thể không đắc ý nói.

Hứa Hải Phong cau mày, ngẩng đầu nhìn mặt trời đỏ tươi, nghĩ thầm cho dù là quỷ, chỉ sợ cũng không khả năng ở trong khí trời ban ngày tốt như vậy mà đi ra, đối với lời của Tương Khổng Minh cũng đã tin bảy tám phần. Chỉ là chuyển niệm lại nghĩ, nghi hoặc nói: “ Cái gì mà đặc...đặc gì của người, đến tột cùng là thứ gì vậy?”

Tương Khổng Minh bắt đắc dĩ cười nói: “ Học sinh chỉ biết, lấy người của thời đại này sẽ không cách nào tiếp nhận chuyện này, đặc dị công năng là năng lực đặc thù do một số người không tầm thường biểu hiện, nhưng lại vượt ra khỏi năng lực giải thích của khoa học hiện đại. Nói cách khác, ta cũng không biết làm sao giải thích với ngài nguyên lý của loại năng lực này, nhưng nó đích thật là có tồn tại.”

Hứa Hải Phong càng nghe thì càng hồ đồ, nhìn người xung quanh đã tản đi hết, hắn có lòng muốn vào trong trướng, nhưng trong lòng lại còn cố kỵ. Đột nhiên trong lòng vừa động, nghĩ đến người già trong nhà từng nói qua, vô luận là lệ quỷ như thế nào, đều không thể hoành hành dưới ánh nắng mặt trời, trong lòng lập tức liền có tính toán: “ Quân sư, người nói đó không phải là quỷ, vậy người để cho bọn họ tới đây biểu diễn một lần, ta sẽ tin người.”

Tương Khổng Minh nhẹ lay động quạt lông, mỉm cười nói: “ Chỉ là nhắc tay thôi, chuyện có đáng gì.”

Nói xong liền phân phó một tiếng, mấy quân sĩ từ trong doanh trướng dời bàn cùng chén rượu ra ngoài, nhưng bộ khô lâu bị một chưởng toàn lực của Hứa Hải Phong đánh cho nát bấy, dù là Tương Khổng Minh có thần thông lớn gấp đôi, cũng không cách nào hồi phục lại như cũ, cũng may tên biến thái hắn, đã sớm góp nhặt hơn mười bộ bạch cốt, mặc dù về chất lượng không thể so sánh với bộ đầu tiên, nhưng chọn đại một bộ, cũng miễn cưỡng sử dụng.

Tương Khổng Minh thậm chí có lòng cẩn thận quá mức, hắn sai chúng quân sĩ đoàn đoàn vây quanh khối địa phương này, nếu có người đứng phương xa theo dõi, chỉ có thể nhìn thấy một đám người tụ tập cùng một chỗ, về phần làm việc gì, chỉ là mù mắt không thấy được.

Chuyện này dù sao làm người ta quá mức sợ hãi khi nghe nói, Tương Khổng Minh biết rõ nếu vận dụng đặc dị công năng thích đáng, đối với xã hội hiện đại còn tạo thành sự trùng kích lớn biết bao nhiêu, hơn nữa trọng yếu nhất là, đây mới là thực lực chân chính của Hắc Kỳ quân, cho nên đối với việc giữ bí mật, hắn vô cùng thận trọng, cần phải làm không chút sơ hở, mà ngay cả chủ tớ Lâm Uyển Nhân ba người cũng bị hạ lệnh giam lỏng, không được đến xem.

Mặt trời nhô cao, ánh nắng sáng rực, nhưng một màn quỷ dị lại tái diễn.

Chẳng qua vào lúc này, Hứa Hải Phong sớm có chuẩn bị, mà Tần Dũng vốn không tâm phé lại thấy vô cùng hứng thú. Duy nhất khác hẳn chính là, khi khô lâu đột nhiên biến mất rồi lại xuất hiện trước mặt hắn, hắn đã dùng bàn tay to như chiếc quạt đem đầu lâu của bộ xương ngành sanh bóp nát.

Tương Khổng Minh không dám chỉ trích Hứa Hải Phong, nhưng đối với Tần Dũng cũng không hề cố kỵ, nhìn hắn bóp hư bộ xương do mình thiên tâm vạn khổ mới làm ra, sắc mặt trầm xuống, lập tức liền muốn chửi mắng một trận.

Tần Dũng trời không sợ, đất không sợ, duy nhất chỉ sợ hãi hai người, ngoại trừ Hứa Hải Phong thì chính là Tương Khổng Minh. Biết chọc họa, chứng kiến sắc mặt bất thiện của Tương Khổng Minh, hắn không nói

hai lời, xoay người bỏ chạy, chỉ để lại Tương Khổng Minh không kịp ứng phó đang chỉ vào bóng lưng của hắn mà nổi lên đình.

Đã biết việc này quả thật không quan hệ gì tới quỷ quái, lòng can đảm lập tức lớn rất nhiều, Hứa Hải Phong ưỡn ngực, nghĩ đến biểu hiện thất thố vừa rồi, liền phát giác ra có chút xấu hổ, thân là thống lĩnh đại nhân của Hắc Kỳ quân tới ba ngàn người, lòng can đảm còn nhỏ không bằng một tướng lãnh dưới trướng. Chẳng qua ngẫm lại không thể so sánh Tần Dũng theo lẽ thường, vì vậy liền thấy thư thái.

Đối mặt Hứa Hải Phong đã không còn sợ hãi, Tương Khổng Minh giải thích: “ Công năng đặc dị của số 1 là thuật nhiếp vật, của số 2 là thuật thao túng, nhưng hắn chỉ có thể thao túng thì thể cùng khô lâu, còn số 3 thì phi thường hiếm thấy, đó là thuật truyền tống, có thể đem mục tiêu muốn truyền tống không dấu vết vận chuyển đến địa điểm chỉ định, chỉ là tinh thần lực của hắn không đủ, chỉ có thể khuân vác được vật thể trong vòng trăm thước. Về phần những người khác, tinh thần lực bọn họ thật mạnh, có dị năng kỳ công khác.”

Hứa Hải Phong gật đầu nói: “ Lợi hại lợi hại, không phải bản thân thể nghiệm, thật đúng là không cách nào biết bọn họ lợi hại.”

Tương Khổng Minh cười to nói: “ Kỳ thật công năng đặc dị cũng không có gì rất giỏi, đối với người bình thường mà nói, võ công cũng là một loại công năng đặc dị.”

Hứa Hải Phong cười nhạt, nói: “ Quân sư không thông võ công, không nên nói vậy, hôm nay võ công của bốn tướng quân dù chưa đại thành, nhưng tốt xấu cũng là thứ nhất phẩm cao thủ, nếu luyện võ công cũng có thể luyện thành cái gì mà thuật nhiếp vật, thuật thao túng hay thuật truyền tống, sao ta lại không biết.”

“ Chủ công không cần nghi vấn, xin hỏi chủ công, lấy võ công của thiên hạ tam đại tông sư có làm được khả năng đả thương người trong vô hình, cách không thủ vật không?”

Hứa Hải Phong trầm ngâm chốc lát, rốt cục nói: “ Đả thương người trong vô hình không phải là việc khó, nhưng...cách không thủ vật...lấy tu vi nội lực của bọn họ, hắn là có thể làm được.” Trong truyền thuyết, võ công luyện đến cực hạn, có thể cách không thủ vật, lấy tính mạng người trong vô hình, tuy trước mắt Hứa Hải Phong còn làm không được, nhưng cũng không thể nói tam đại tông sư cũng làm không được.

“ Đúng vậy, vậy năng lực đó chẳng phải là cực kỳ tương tự như thuật nhiếp vật.” Tương Khổng Minh hỏi ngược lại.

Hứa Hải Phong lập tức á khẩu không trả lời được, tam đại tông sư là nhân vật thể nào, cho dù chuyện bọn họ có thể làm được, lại há dễ dàng cho hắn có thể tùy ý bắt chước: “ Ý tứ quân sư là nói, bọn họ đã có thể so với tam đại tông sư?” Nói xong, chính mình cũng lắc đầu, lập tức phủ nhận khả năng ấy.

Tương Khổng Minh cười nói: “ Đương nhiên không thể nói như vậy, võ công luyện tới cảnh giới này, đã tương đương với một loại công năng đặc dị khác, tạm thời xưng là công năng đặc dị ngoại nguyên tính. Mà ta phát hiện ra cũng chỉ gọi là công năng đặc dị nội nguyên tính, cũng xưng là lực thần thông, tức là thiên nhân thông, thiên nhĩ thông, tha tâm thông, số mệnh thông, thần cảnh thông, lậu tấn thông.”

Hứa Hải Phong nghe được vô cùng thú vị, hỏi: “ Có gì khác nhau?”

“ Công năng đặc dị nội nguyên tính là từ thanh thiếu niên bồi dưỡng cùng kích phát đặc dị công năng, chỉ là lẻ loi, hơn nữa không đủ ổn định, đơn giản mà nói, chỉ là bản lãnh trời sinh, không cần thông qua tu luyện, chỉ cần được điều kiện nhất định nào đó kích phát sẽ sinh ra. Mà như tam đại tông sư, là thông qua nỗ lực rèn luyện tinh khí bản thân, tiến tới cảnh giới luyện thần, hai bên không thể so sánh.”

“ Trung Hoa võ học như biển rộng khôn cùng, nhưng chỉ một câu nói thượng sĩ nói luyện thần, trung sĩ nói luyện khí, hạ sĩ nói luyện tinh. Tinh và khí chỉ là vật chất trụ cột cho luyện thần, võ công chưa đạt tới cảnh giới tông sư, chỉ có thể tu luyện tinh khí trong cơ thể, mà chỉ khi đột phá cực hạn của thân thể, mới có thể đạt tới cảnh giới luyện thần của cao thủ cấp tông sư.”

Hứa Hải Phong trầm mặc không nói, một lúc lâu sau mới nói: “ Người là nói, nếu có một ngày ta đạt tới cảnh giới tông sư, có phải cũng có được dị năng như lời người nói?”

Tương Khổng Minh suy nghĩ chăm chú một lát, nói: “ Rất khó nói, cảnh giới tông sư cũng có cao thấp, luyện thần giả nếu đạt tới cực hạn, hẳn là có thể có đủ toàn bộ dị năng, nhưng thọ mệnh có hạn, ai có thể vĩnh viễn tu luyện. Nếu người có thể sống đến một ngàn tuổi, đại khái là có thể luyện ra được dị năng thôi.”

Hai mắt Hứa Hải Phong có chút giật mình, một ngàn tuổi? Người đang muốn mắng ta làm vương bát(rùa) sao, ngoại trừ vương bát còn có ai có thể sống tới một ngàn tuổi a. Lại nghĩ tới lúc gặp Hán Hiến đế, chúng thần miệng hô vạn tuế, đây không phải là nguyên rủa hắc làm lão rùa đen sao. Nghĩ tới đây, không khỏi mỉm cười.

Tương Khổng Minh không biết hắc nhớ tới việc buồn cười gì, nhưng cũng không hỏi tới, chỉ là hướng Hứa Hải Phong khom người nói: “ Lần trước ban tặng máu đã dùng hết, còn thỉnh chủ công ban thêm một chút.”

Hứa Hải Phong rung mình, từ sau khi Tương Khổng Minh tới, máu của mình liền bị hắc lấy không ngừng, nói cái gì là muốn làm nghiên cứu để dùng, hôm nay thành quả đã đi ra, nhưng hắc lại còn không chịu bỏ qua. Tuy nói mình có thể đem Túy Nguyệt tửu chuyển hóa thành máu, không cần lo lắng tính mạng, nhưng nhìn máu của mình bị người lấy cả đồng, thật đúng là một chuyện vô cùng buồn bực.

70. Chương 70 : Thiên Chi Kiều Nữ

Nói nhiều lần như vậy, rốt cục Hứa Hải Phong cũng nhớ được tên của loại võ công này, trải qua quân sư giải thích, hắc đã đem loại năng lực đặc thù này xem thành một loại võ công, tuy rằng loại võ công này cũng chưa từng có ai biết được.

Tương Khổng Minh đắc ý quơ quơ bình máu trong tay: “ Đương nhiên là dùng ma huyết, nếu không ta ở đâu lấy ra thần thông đó chứ.”

“ Ma huyết?” Hứa Hải Phong cực kỳ phản cảm đối với hình dung của hắc, nếu máu này là ma huyết, vậy bản thân người cung cấp máu như hắc thì gọi là gì, ma quỷ sao?

Chỉ là đôi mắt vị quân sư đại nhân đến từ dị giới này, hắc cũng không thể tránh được, không thể làm gì khác hơn là giả câm vờ điếc, làm như không có nghe đến: “ Nhưng ta nhớ bọn họ đã không còn cách nào hấp thu được công hiệu của huyết tửu, lại như thế nào...”

“ Quả thật, thể chất của bọn họ không thể tiếp tục hấp thu công hiệu huyết tửu, nhưng đây cũng không phải không cách nào hấp thu công hiệu của ma huyết.” Khóe miệng Tương Khổng Minh lóe ra tia mỉm cười quỷ dị: “ Học sinh đem ma huyết này trực tiếp rót vào trong huyết mạch của bọn họ, kết quả phát hiện tinh thần lực của từng người rất tăng cường, nhưng đáng tiếc chính là, chỉ có hơn năm mươi người sinh ra dị năng.”

Hứa Hải Phong hít sâu một hơi rét lạnh, không ngờ lại đem máu trực tiếp rót vào trong cơ thể người ta, Tương Khổng Minh thật sự xứng với danh xưng người điên, chẳng qua nếu không có đủ loại ý nghĩ kỳ quái của hắc, kế hoạch to gan lớn mật, cử động không chừng thủ đoạn nào, cũng không cách nào lấy được thành quả huy hoàng như thế.

Dù hắc từng lấy được chiến công huy hoàng, nhưng đối với phương diện tri thức quân sự cũng tương đối thiếu sót, nhưng hắc mơ hồ cảm giác được, thành tựu lần này của Tương Khổng Minh chắc chắn ngày sau sẽ mang đến chỗ tốt phi thường cho Hắc Kỳ quân.

Đêm đó trở lại chỗ Lâm Uyển Nhân, tự nhiên tránh không được bị nàng hỏi tới một phen. Chỉ là thứ nhất Tương Khổng Minh luôn mãi phân phó, việc này không thể tiết lộ chút nào.

Thứ hai, Hứa Hải Phong cũng thật sâu cảm thấy biểu hiện hôm nay của mình là sỉ nhục.

Cùng Lâm Uyển Nhân dây dưa lảng tránh một phen, nhưng vẫn không nói, bị hỏi đến nóng nảy, liền dứt khoát làm một con hổ đói chụp mồi, đem Lâm đại mỹ nhân áp đảo lên giường, vừa hôn vừa vuốt ve, đợi cho Lâm Uyển Nhân động tình, cùng nhau đi lên vu sơn.

Từ sau khi cùng Hứa Hải Phong thành tựu chuyện tốt, Lâm Uyển Nhân đã càng ngày càng không chịu được sự vuốt ve khiêu khích của hắc, nhưng muốn nâng một mình thừa nhận mưa móc, lại lực bất tòng tâm, thật

sự vừa yêu lại sợ. Biết rõ Hứa Hải Phong mượn cơ hội che giấu, nhưng lại không hề biện pháp, không thể làm gì khác hơn là không hề hỏi tới.

Ba ngày sau, Phương Lệnh Thiên truyền tin nhắn hẩn vào thành có chuyện quan trọng thương nghị, Hứa Hải Phong lập tức dẫn theo chúng hộ vệ vào thành, chẳng qua chuyến này trong đội ngũ lại có thêm Tương Khổng Minh cùng ba gã thành viên thần bí khó lường của dị năng đoàn.

Trách nhiệm trấn thủ doanh địa liền giao cho Triết Biệt, chỉ cần có vị thần tiên thủ tọa trấn, lại thêm An Đức Lỗ huynh đệ cùng Trình Gia Huy bốn vị nhất phẩm cao thủ, trừ phi người tới là cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư, nếu không nhất định bọn họ có thể gối cao đầu không lo.

Mang theo Tương Khổng Minh, thứ nhất do Phương Lệnh Thiên nhắn tới, muốn gặp vị quân sư này, thứ hai, Tương Khổng Minh suy đoán lần này Phương Lệnh Thiên tìm hẩn, chín phần là vì chuyện xuất sứ Hung Nô, nên mới cố ý theo tới.

Lúc này Tần Dũng đã là một chiêu bài sống, chỉ bằng thân hình khổng lồ của hẩn, trong thiên hạ đã không tìm ra được người thứ hai.

Quân sĩ thủ thành từ xa xa nhìn thấy vị thiên hạ đệ nhất dũng sĩ, vội vàng đem cửa thành kéo ra lớn nhất, hướng hẩn biểu lộ trí kính, sợ hẩn không vui, ngay tại chỗ đem cửa thành đập vỡ, lại không chỗ nào mà đi than khóc.

Tới Phương phủ, lúc này Hứa Hải Phong đã sớm là đại hồng nhân trong Phương phủ, trực tiếp mang theo Tần Dũng cùng Tương Khổng Minh đi thẳng vào nội đường, còn mọi người thì lưu lại cho gia tướng của Phương phủ chiếu cố. Dọc đường, những nô bộc đều hướng hẩn cung kính hành lễ. Nghĩ đến lần đầu tiên tới nơi này, còn phải ở ngoài cửa đợi hồi lâu, thật sự là đãi ngộ như trời với đất.

Vừa mới đi tới bên ngoài thư phòng, liền nhìn thấy cửa lớn bị người mở ra, tiếp theo một cỗ hương thơm thối lên, thấy hoa mắt, một thiếu nữ mặc áo hồng bó sát người đang tức giận vội vàng đi ra.

Khuôn mặt của nàng cực mỹ, tuy không sánh kịp Lâm Uyển Nhân cùng Đường Nhu Nhi hai vị quốc sắc thiên hương, nhưng chẳng qua là chỉ kém hơn một bậc, thậm chí so với Uyển Linh cùng Nhân Linh còn xinh đẹp hơn ba phần, càng khó chính là cả người nàng tiết ra một cỗ khí tức thanh xuân, làm cho trước mắt người ta chột sáng ngời, loại nữ hài có đủ loại khí chất đặc thù này mới là hấp dẫn người khác nhất.

Nàng ra cửa phòng, chứng kiến đoàn người Hứa Hải Phong che ngay cửa, nũng nịu trách mắng: “ Tránh ra...”

Hứa Hải Phong ngăn ra, thầm nghĩ đây là người nào, như thế nào không chịu nói đạo lý.

Thiếu nữ kia nhìn thấy Hứa Hải Phong cũng không lập tức tránh ra, trong lòng giận dữ, nàng vốn chính là một thiên chi kiều nữ luôn được yêu quý chiều chuộng, lúc này trong lòng đúng là đang hết sức phẫn hận bất bình.

Vừa thấy có người làm trái với ý nguyện của mình, nhưng còn là một người xa lạ chưa từng gặp mặt, lập tức đá mạnh một cước về phía trước, cũng may tâm địa nàng không ác độc, mặc dù đang hết sức tức giận, nhưng vẫn không hạ nặng tay, chỉ là đá vào bắp đùi Hứa Hải Phong, tưởng muốn đem hẩn đá văng ra mà thôi.

“ Doanh nhi, không được vô lễ.” Phương Lệnh Đức đi theo phía sau thấy thế thất kinh, vội vàng quát bảo ngưng lại.

Tuy võ công của Hứa Hải Phong đã đi vào hàng ngũ nhất phẩm cao thủ, nhưng kinh nghiệm đối địch rất thiếu thốn, lại càng vụng vụng không ngờ, tại đường đường Phương phủ dĩ nhiên còn có người dám vô lý gây nháo, không hề phòng bị, bị một cước của nàng nặng nề đá trúng bắp đùi. Ai yêu một tiếng, đứng không được vững, ngã ngựa bốn chân chống lên trời.

Nếu đi theo bên cạnh hẩn là Hứa Hải Danh hay Lâm Trường Không hai vị cao thủ, tự nhiên có thể giúp một tay, nhưng phía sau chỉ có Tương Khổng Minh không biết võ công cùng Tần Dũng hàm hậu xuân ngọc, thật sự là đáng đời có một kiếp này.

Thiếu nữ kia cũng không chịu nổi, Hứa Hải Phong dù sao là thứ nhất phẩm cao thủ, bị nội lực phản chấn, nàng cũng cảm thấy ngón chân đau đớn không chịu nổi, chỉ là tính cách mạnh mẽ, không học theo bộ dạng Hứa Hải Phong kêu lên mà thôi.

Tần Dũng hai mắt tròn trớn, bước nhanh tới trước mặt thiếu nữ, nắm tay khổng lồ liền hướng nàng đánh tới.

Phương Lệnh Đức thấy vậy hồn phi phách tán, nếu một quyền này đánh trúng, thiếu nữ kia làm gì còn mạng.

Cũng may bản thân hắn võ công cao cường, cũng không dưới Hứa Hải Phong, miễn cưỡng có thể chen chân vào hàng ngũ thứ nhất phẩm cao thủ, lại thêm kinh nghiệm phong phú. Vừa thấy Tần Dũng nổi giận, liền biết không tốt, cánh tay thò ra, nắm được sau lưng thiếu nữ, ra sức kéo mạnh nhảy ngược về sau, khó khăn lắm mới tránh được một quyền của Tần Dũng.

Một quyền của Tần Dũng đánh hụt vào khoảng không, nhưng quyền phong rít lên mãnh liệt kích khởi một cỗ sóng gió thổi qua trước mặt hai người bọn họ. Lúc này thiếu nữ kia sắc mặt đại biến, thế mới biết chỗ đáng sợ của Tần Dũng, không khỏi kinh hoàng không thôi.

Tần Dũng một quyền vô ích, đang muốn tiếp tục truy kích, chợt nghe Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh cơ hồ đồng thời hét lớn: “Dừng tay cho ta.”

Hắn hậm hực thu hồi nắm tay, đối mặt hai khắc tinh này, hắn chính là lão chuột gặp mèo, không dám nói nhiều, đạo ứng đối duy nhất, chính là hắc hắc cười ngây ngô, chờ đợi bọn họ hạ giận, tự động im miệng.

Đồng dạng, hai người Hứa Hải Phong ngoại trừ tức giận cũng không có biện pháp gì với bạo long hình người này, Tương Khổng Minh có một lần phát bệnh thần kinh, thật ra còn nói, cho dù là ra được súng lục cũng chỉ sợ bắn không chết hắn. Tuy không biết đó là thứ gì, nhưng nói vậy chắc cũng là một loại bình khí đặc thù, nên đối với việc này Hứa Hải Phong lại tràn đầy đồng cảm.

Bất chấp sự đau đớn rất bỏng bên đùi, Hứa Hải Phong chạy đến bên người Phương Lệnh Đức, hỏi: “Nhị thúc, ngài không bị thương chứ, hồi doanh ta sẽ đánh tên hỗn đản này một trăm quân côn, cho ngài hết giận.” Dù sao quân côn có đánh lên người hắn, hắn cũng chỉ cho là gãy ngựa, nên nhân tình này cũng nên làm.

Phương Lệnh Đức lòng còn sợ hãi lắc đầu nói: “Không liên quan tới hắn, hắn cũng chỉ nóng lòng hộ chủ.” Theo sau nhẹ giọng nói: “Phong nhi không thể tùy ý trách mắng, đừng sĩ như vậy phải lo lắng lung lạc mới được.”

Hứa Hải Phong mặt ngoài kính cẩn thụ giáo, nhưng trong lòng không cho là đúng, nếu ngay cả Tần Dũng cũng phản bội, trừ phi là cây sắt nở hoa, nước sông chảy ngược.

“Nhị thúc, ngài nói chính là người này sao?” Hồng y thiếu nữ đột nhiên mở miệng hỏi.

Phương Lệnh Đức khuôn mặt nghiêm nghị, cả giận nói: “Doanh nhi, sao ngươi miệng không lễ phép, đây là nghĩa huynh ngươi, cái gì người kia người này.”

Doanh nhi? Trong đầu Hứa Hải Phong lập tức hiện lên lúc từ biệt Phương Hường Minh tại Lâm An thành, từng xấu hổ nói: “Tiểu muội ta từ nhỏ không thích việc của nữ nhân, nhưng đối với đao kiếm binh khí lại rất có hứng thú, ngươi nhớ kỹ cho là được.”

Lập tức liền biết được thân phận vị hồng y thiếu nữ trước mắt, khẳng định là tiểu thư của Phương gia Phương Doanh Anh, xem ra một cước này là bị oan uổng, việc này trăm phần trăm khỏi đòi nợ lại.

Phương Doanh Anh vừa mới thoát khỏi lần ranh sống chết, tâm thần đại chấn, lại nghe thúc phụ từ nhỏ tới lớn luôn thương yêu mình lên tiếng trách mắng, nhất thời ủy khuất cực kỳ. Dùng sức đứng thẳng, tránh khỏi tay Phương Lệnh Đức, đang muốn rời đi, nhưng từ mũi chân truyền đến một trận đau nhức, thân thể run lên, miễn cưỡng đứng lại, nhưng khóe mắt không tự chủ liền đỏ lên.

Phương Lệnh Đức kinh hãi, vội vàng đỡ lấy bả vai nàng, thất kinh hỏi: “Doanh nhi, ngươi làm sao vậy? Nơi nào bị thương?” Chỉ nhìn hắn lập tức thay đổi bộ dáng nghiêm lệ vừa rồi, trong nháy mắt biến thành vị trưởng bối hiền từ ấm áp, đã biết hắn đã cứng chiêu Phương Doanh Anh đến mức vô hạn.

Phương Doanh Anh khẽ nhếch miệng nhỏ nhắn, hít một hơi, hung hăng nói: “ Còn không phải tại con trâu lớn này, không có việc gì lại sinh ra lớp da dày như vậy làm gì.” Nàng nói như cây ngay không sợ chết đứng, phảng phất chủ động đá người không phải là nàng.

Phương Lệnh Đức thế mới biết nàng bị thương không quan hệ tới Tần Dũng, trong khoảng thời gian ngắn đỡ khóc đỡ cười, cũng không nhẫn tâm quở trách nàng, nhân tiện nói: “ Được rồi Doanh nhi, đừng tức giận, cùng ta đi gặp thúc mẫu người, để cho nàng xoa thuốc, cam đoan một ngày là khôi phục thôi.” Nói xong đỡ Phương Doanh Anh rời đi, hướng Hứa Hải Phong nói: “ Đại ca bên trong chờ người, tìm người có việc.”

71. Chương 71 : Hòa Thân

“ Chúc mừng chủ công.” Tương Khổng Minh đột nhiên quỳ quỳ sùng sùng tiến lên nói.

Hứa Hải Phong khó hiểu kỳ lạ, như thế nào bị thương ngược lại còn phải chúc mừng, hỏi: “ Vui từ đâu đến?”

“ Phương tiểu thư đối với chủ công có tình ý, đó không phải là một việc vui lớn sao.” Tương Khổng Minh cười nói.

Có tình ý? Hứa Hải Phong cẩn thận suy nghĩ chuyện vừa xảy ra, làm sao cũng không nghĩ ra vị tiểu thư ngang ngược kia ở địa phương nào có biểu hiện hảo cảm đối với mình: “ Không thể nào...”

Tương Khổng Minh đột nhiên cười to nói: “ Đó chính là đánh là tình, mắng là yêu, nếu không phải nàng đối với chủ công có tình, lại vì sao chủ động xuất thủ, mà đánh lại chỉ đánh chủ công, lại không đánh học sinh cùng đầu bạo long hình người kia chứ?” Nói xong, bước nhanh tới trước, đi vào thư phòng.

Hứa Hải Phong thế mới biết tên gia hỏa này là muốn trêu chọc mình, hận đến nghiêng răng ken két, lại không thể tránh được, không thể làm gì khác hơn là theo sau đi vào.

Thư phòng của Phương gia cũng chia làm hai gian, Tương Khổng Minh tiến vào phòng ngoài, bày ra một bộ dáng đạo mạo thần nhiên, cung thỉnh Hứa Hải Phong đi trước. Nếu không phải biết rõ lai lịch của hắn, thật đúng là vẫn nghĩ hắn tôn trọng người biết bao nhiêu.

Chỉ có Hứa Hải Phong ở chung với hắn lâu ngày mới có một loại cảm giác, thái độ của Tương Khổng Minh đối với người ngoài khác hẳn, nhưng bên trong lại luôn đối xử mọi người như nhau. Vô luận người là hoàng thân quốc thích cao cao tại thượng, hay là người ăn mày xin cơm ven đường, ở trong mắt của hắn cũng không hề có sự phân biệt cao thấp.

Dựa theo lời của hắn mà nói, đó chính là nhân sinh ngang hàng, chỉ là do công việc chức trách có sự khác nhau mà thôi. Lời nói đại nghịch bất đạo này cũng chỉ có hắn mới nói ra thật thần nhiên liêm liệt như vậy.

Đi vào trong phòng trong, quả nhiên nhìn thấy Phương Lệnh Thiên đang ngồi sau bàn án phê duyệt văn kiện. Hứa Hải Phong không dám nhìn lâu, bái nói: “ Ra mắt nghĩa phụ.”

“ Ân, đứng lên.” Phương Lệnh Thiên buông quyển sách trong tay, đứng lên, con mắt nhìn về phía Tương Khổng Minh.

Tương Khổng Minh hướng hắn thoáng khom người, theo sau lại tự đắc phe phẩy quạt lông, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười cao thâm khó lường.

Phương Lệnh Thiên nhìn không thấu sự sâu cạn của hắn, trong mắt bạo khởi một đoàn dị quang, nói: “ Vị này...chính là Tương quân sư mà Phong nhi nói phải không, quả nhiên là nhất đại nhân kiệt.”

Tương Khổng Minh thông dong thi lễ, nói: “ Đa tạ thượng thư đại nhân khích lệ, học sinh chỉ là làm tròn bổn phận mà thôi.”

Phương Lệnh Thiên khẽ gật đầu, cũng không nói gì nữa, trên sự thật, Hứa Hải Phong cũng không muốn cho cái túi khôn như Tương Khổng Minh lộ diện ra ngoài, nhưng Phương Lệnh Thiên lại đòi gặp mặt hắn, không thể làm gì khác hơn là dẫn hắn đến đây.

“ Các vị mời ngồi.” Có thể được lễ ngộ như thế ở trong thư phòng, thực không gặp nhiều lắm.

Hứa Hải Phong tạ ơn xong, ngồi xuống, duy chỉ có Tần Dũng nhìn trái nhìn phải, nhất thời không biết ngồi vào nơi nào mới tốt. Đối với thân thể của hắn mà nói, cái ghế trong thư phòng quả thật là quá nhỏ. Cuối cùng, hắn dứt khoát đặt mông ngồi xuống đất, trong miệng không ngừng nói thầm: “ Lần này quân sư sẽ không nói ta phá hư vật công a.”

Hứa Hải Phong đang muốn trách mắng, nhưng nhìn thấy Phương Lệnh Thiên lắc tay, ánh mắt nhìn Tần Dũng đầy vẻ tán thưởng, hiển nhiên cũng không hề trách cứ: “ Vậy lần sau Tần dũng sĩ đến, lão phu sẽ cố ý chuẩn bị cho ngươi một cái ghế.” Nói xong lại nhìn Hứa Hải Phong nói: “ Hồ tướng như thế, phải trân trọng đối đãi, không thể chậm trễ.”

Như thế nào cũng chung một cách nói như Phương Lệnh Đức, thật không hổ là huynh đệ ruột thịt, Hứa Hải Phong liên tục đáp ứng, thâm nghĩ cứ tiếp nhận, nhưng đối xử không thay đổi.

“ Phong nhi, lần này lão phu tìm ngươi, là vì chuyện đi sứ Hung Nô.” Phương Lệnh Thiên nói về chính đề.

Ánh mắt Hứa Hải Phong nhẹ nhàng nhìn Tương Khổng Minh một chút, nghĩ người này thật là có chút bản lĩnh, dĩ nhiên đoán được mục đích chuyến đi này, nhưng ngoài miệng vẫn đáp tự nhiên: “ Thỉnh nghĩa phụ phân phó.”

Phương Lệnh Thiên cầm xấp giấy trên bàn, nói: “ Mẫn Trì Đường cùng Cổ Đạo Nhiêm hai lão nhi đã nhiều lần hướng hoàng thượng đề cử do Trình Anh Hào đảm nhiệm chức đại sứ đi sứ Hung Nô, nhưng từ khi Phong nhi ở trong buổi diện thí đại hiển thần uy, bọn họ liền không hề đề cập tới. Mà hoàng thượng rất cực cũng hạ quyết tâm phong ngươi làm phó tướng, suất lĩnh Hắc Kỳ quân ba ngàn người, xuất sứ Hung Nô.”

Nghe được tin tức lại thăng quan, Hứa Hải Phong mặt mày hớn hở, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hỏi: “ Nghĩa phụ, phó tướng không phải có thể thống lĩnh một vạn người ngựa hay sao? Như thế nào vẫn cứ là ba ngàn?”

Phương Lệnh Thiên lắc đầu nói: “ Đúng là không hiểu gì hết, xuất sứ Hung Nô cũng không phải chiến tranh, muốn nhiều người như vậy để làm gì? Chờ người trở về, ta lại gây dựng tân quân cho người.”

Nét mặt Hứa Hải Phong đỏ lên, nói: “ Dạ, con hiểu được.”

“ Chuyến này ngươi còn một mục đích, chính là tống thân.”

“ Tống thân?” Hứa Hải Phong nghiêng đầu hướng Tương Khổng Minh nháy mắt, ý tứ là sao ngươi còn không tính ra là phải đi tống thân a.

Tương Khổng Minh nhìn lên trên, loại chuyện không đầu không đuôi, không gốc không rễ, trừ phi là thần tiên mới có thể tính đi ra.

“ Không sai, tiểu công chúa năm nay đã đủ mười sáu, Hung Nô Khả Hãn Mạo Đồn Đan đã sai khiến sứ giả sang cầu hôn, hoàng thượng vì muốn cho hai nước yên ổn phần vinh, nên đã đáp ứng hôn sự.” Phương Lệnh Thiên thở dài, giọng nói thật nặng nề.

“ Ân?” Hứa Hải Phong ngẩn ra, cẩn thận hỏi: “ Nghĩa phụ, nếu con không nhớ lầm, Mạo Đồn Đan năm nay tựa hồ là đại thọ sáu mươi a.”

Phương Lệnh Thiên sầm mặt, gật đầu, cũng không trả lời.

Hứa Hải Phong không dám hỏi nữa, hắn biết đây là cuộc cưới gả chính trị, chỉ là hi sinh một vị tiểu công chúa của Đại Hán.

“ Hung Nô là cường quốc quân sự đệ nhất đương thời, mà Đại Hán ta năm nay vừa mới đánh bại Khải Tắc nhân, nguyên khí chưa khôi phục, không nên tiếp tục khai chiến, cũng chỉ đành như thế.” Phương Lệnh Thiên tựa hồ lắm bầm lâu bầu, lại tựa hồ hướng Hứa Hải Phong giải thích.

“ Dạ, con hiểu rõ.” Hứa Hải Phong cũng trầm mặc không nói.

Trong thư phòng lâm vào một trận áp lực buồn tẻ, chốc lát sau, Phương Lệnh Thiên lại nói: “ Phong nhi, đêm nay là thọ yến năm mươi của Mẫn Trì Đường, hân phái người đưa tới thiệp mời, nhưng lão phu không muốn gặp hắn, ngươi mang theo Doanh nhi thay thế lão phu đi một lần đi.”

“Doanh nhi tiểu thư?” Hứa Hải Phong thất kinh hỏi.

“Đúng vậy, hôm nay Doanh nhi mới từ chỗ nhà bà ngoại nó về lại kinh sư, nó chính là nữ hài tử duy nhất trong Phương gia chúng ta, Phương gia trên dưới ngày thường không khỏi có chút vô cùng sủng ái, người làm ca ca cũng phải nhường nhịn nó một chút mới được.” Phương Lệnh Thiên trình trọng dặn dò.

Đâu chỉ có vô cùng sủng ái, quả thật là còn cưng chiều quá mức. Nhưng những lời này chỉ dám để trong lòng, làm sao hần dám nói ra.

Phương Lệnh Thiên ném xấp giấy lên bàn, thuận miệng nói: “Phong nhi, mấy ngày trước lúc điện thí, Trình gia đối với người bức bách làm khó, người có ý nghĩ gì?”

Hứa Hải Phong vội vàng tỏ vẻ một thái độ đại công vô tư: “Nghĩa phụ, đây chỉ là việc nhỏ, hướng hồ Trình gia cũng không chiếm được tiện nghi gì, nếu bọn họ chịu bỏ qua, vậy con tuyệt đối cũng không so đo.”

Phương Lệnh Thiên hừ một tiếng nói: “Người coi như là người của Phương gia ta, làm sao lại nói ra lời không chút cốt khí như thế, bỏ đi? Cứ như vậy mà bỏ qua, chẳng phải là muốn cho Trình gia cười lên đầu Phương gia chúng ta sao. Chẳng qua cũng thật sự là kỳ quái, Trình Anh Hào từ trước tới giờ luôn ổn trọng, so với Minh nhi càng thêm thâm trầm ba phần, nhưng lại địch ý với người như thế, thậm chí không tiếc đắc tội với Phương gia ta.”

Hứa Hải Phong liên tục cười khổ, hần cũng không thể đem chuyện Trình gia cấu kết với Khải Tác nhân mà lại bị hần cùng Phương Hướng Minh xen vào làm hư kết hoạch của bọn họ nói ra, nếu không Phương Lệnh Thiên hỏi hần là từ đâu biết được, này chẳng phải hần phải đem toàn bộ mọi chuyện đều nói hết ra sao.

“Lần này người đi, chừa chút tâm, có cơ hội liền làm mất chút mặt mũi của Mẫn lão nhi, chỉ cần không đánh chết người, chuyện lớn thế nào cũng có lão phu chịu trách nhiệm cho người.” Phương Lệnh Thiên hào khí can vãn nói.

“Dạ, đa tạ nghĩa phụ.” Hứa Hải Phong thế mới biết Phương Lệnh Thiên là cố ý cho hần một cơ hội trả thù, cho nên mới muốn hần đi cùng Phương Doanh Anh, cho dù có xung đột gì, bởi vì không có nhị lão ở đó, cũng có thể đẩy qua nói là do bọn tiểu bối xúc động nhất thời, không đến mức cùng Trình gia hoàn toàn xé rách da mặt.

Thật sự là lão gian cự hoạt, không hổ là một trong tứ đại tộc trưởng của tứ đại gia tộc, người có thể ngồi vào vị trí này đúng là không phải chỉ là một ngọn đèn dầu.

“Thủ hạ của người ngoại trừ Tần Dũng cùng hai vị nhất phẩm cao thủ, còn có bao nhiêu người có thể ra mặt, lần này nếu đi cứ mang theo, cho dù đánh nhau, cũng không có hại.” Phương Lệnh Thiên dặn dò.

Hứa Hải Phong nhướng mày, vũ nhân chính là vũ nhân, xem ra Phương lão gia tử đã thật sự nổi giận, không tiếc dùng võ lực giải quyết.

Trên sự thật, Phương Lệnh Thiên đúng là có ý muốn diệt bớt ngạo khí của Trình gia, mấy năm nay, thế lực của Trình gia cực độ bành trướng, vô luận là Mẫn Trì Đường hay là Cổ Đạo Nhiễm đều dưới sự ám trợ của Trình gia mà đạt được cao vị, như vậy đã vi phạm ước hẹn năm xưa của tứ đại thế gia, đó là có xu thế muốn một nhà nắm quyền, tự nhiên là cần phải có người đi ra xao hổi chuông cảnh cáo với bọn hần.

Mà mượn tay Hứa Hải Phong chính là hợp lúc, thứ nhất có thể làm cho vị nghĩa tử mới thu này vang danh, thứ hai là cho bọn họ một sự giáo huấn, nếu bọn họ vẫn trước sau như một, vậy chỉ đành liên hợp tam đại gia tộc cộng đồng áp chế.

Nghe được câu hỏi của Phương Lệnh Thiên, Hứa Hải Phong rốt cục có chút trầm ngâm, rốt cục quyết định tiết lộ một chút con bài, nói: “Trong quân của con còn có ba người Khải Tác quy hàng, võ công của họ đã ngoài nhất phẩm, nhân số hần là đủ rồi.”

Phương Lệnh Thiên động dung, thất kinh hỏi: “Còn có ba vị, vậy trong Hắc Kỳ quân của người có năm vị nhất phẩm cao thủ?”

Hứa Hải Phong ngẩng đầu đáp: “Vẫn thiếu một chút, chẳng qua sau này con sẽ tiếp tục nỗ lực, tranh thủ sớm ngày đột phá đạt được trăm người.”

Phương Lệnh Thiên nhìn vị nghĩa tử đang hàm chứa nụ cười, không biết nên hỏi gì, hắn đem nhất phẩm cao thủ xem là gì? Tiệm tay là có thể bắt được một bó to sao?

Trăm vị nhất phẩm cao thủ, trừ phi hắn đem toàn bộ nhất phẩm nhân vật trong toàn thiên hạ một lưới bắt hết, có lẽ có thể đạt thành mong muốn. Phải biết rằng, lấy lãnh thổ rộng lớn của Đại Hán đế quốc, dân cư đông đảo, nhưng nhất phẩm cao thủ có danh trên bảng cũng không đủ bốn mươi người. Bên trong hoàng thất cùng tứ đại gia tộc bồi dưỡng cũng chỉ chiếm được một nửa mà thôi.

Phất phất tay, Phương Lệnh Thiên cũng không so đo cùng hắn, nói: “ Người đi xuống chuẩn bị, đợi tới giờ, lão phu sẽ thông tri cho người.”

72. Chương 72 : Tiên Nhạc

Đối với sự ân cần của Hứa Hải Phong cứ làm như nhìn mà không thấy, có khi hăng hái thì trào phúng vài câu, rõ ràng đối với sự xung đột ngoài ý muốn lúc buổi sáng vẫn nhớ mãi không quên.

Mỹ nữ chính là mỹ nữ, nếu là người khác đối đãi Hứa Hải Phong như thế, hắn đã sớm phất tay áo mà đi.

Chỉ là gặp phải Phương Doanh Anh, tuy hắn cảm thấy có chút mất mặt mũi, nhưng vẫn phải nửa bước không rời mà đi theo. Tâm lý thì tự an ủi, đây là do nghĩa phụ dặn dò, không cần so đo với tiểu cô nương này.

Đoàn người đi tới tướng phủ, bọn họ đại biểu Phương gia đến đây chúc thọ, Mẫn Trì Đường ở ngoài cửa tự mình nghênh đón. Chứng kiến là Hứa Hải Phong dẫn đầu, trong lòng thất kinh, nhưng trên mặt vẫn không hề biểu lộ, cùng hắn vui vẻ cười nói, không hề thấy chút địch ý nào.

Bên trong đại sảnh phía ngoài, Mẫn Trì Đường tỏ vẻ áy náy, sau đó lại đi ra cửa đón khách. Trong lòng Hứa Hải Phong thầm nghĩ, nếu không phải hắn đang đại biểu Phương gia, với thân phận địa vị thừa tướng của Mẫn Trì Đường làm sao lại tự mình đưa hắn vào trong. Bởi vậy có thể thấy được, thế lực địa vị của tứ đại thế gia chứng thật là cao hơn người một bậc, cũng không biết bản thân mình phải nỗ lực bao lâu mới có thể đạt tới loại độ cao này.

Khách nhân trong sảnh đều là người quyền quý có thân phận cao, đại khái cũng có duyên gặp mặt với Hứa Hải Phong lúc trước, Hứa Hải Phong cũng có phong độ, liền cùng bọn họ chào hỏi nhiệt tình. Phương Doanh Anh ngồi ở trên tịch vị, buồn bã không vui, danh khí của nàng còn lớn hơn Hứa Hải Phong, bên trong kinh sự những thiếu niên khinh cuồng có ai chưa từng ném qua đau khổ từ nàng, lúc này thấy vẻ mặt nàng bất thiện, cũng rất ít có người dám tới gần tìm phiền phức.

Hứa Hải Phong đang nói chuyện cùng một vị tướng lĩnh trẻ tuổi, đột nhiên nhìn thấy hắn đang trợn mắt há hốc mồm nhìn ra cửa, không khỏi quay đầu lại nhìn, đúng là Đường Nhu Nhi vừa xuất hiện, chẳng trách khiến cho hắn si mê mà quên hết thấy. Nghĩ lại từng cùng nàng thân mật tiếp xúc, cả người một trận nóng bỏng, bên dưới vùng bụng dưới cũng ngo ngoe dục động, nên vội vàng thu liễm tâm thần.

Phương Doanh Anh nhìn thấy Đường Nhu Nhi, đột nhiên nhảy dựng lên, bước tới nhanh như bay, ôm đồm tay nàng, vui vẻ nói: “ Nhu Nhi tỷ tỷ, cuối cùng cũng thấy tỷ.”

Đường Nhu Nhi cũng vừa vui vừa sợ, cầm tay nàng, hai đại mỹ nữ cùng một chỗ thì thăm trò chuyện, lại càng hấp dẫn vô số ánh mắt.

Hứa Hải Phong thính tai, nghe được Đường Nhu Nhi hỏi Phương Doanh Anh đến cùng người nào, vì sao không thấy Phương gia trưởng bối.

Đầu của Phương Doanh Anh nghiêng qua nhìn hướng Hứa Hải Phong, nói: “ Phụ thân cùng nhị thúc cùng không có đến, muội đi cùng hắn.” Nói xong dắt Đường Nhu Nhi hướng chỗ ngồi của Đường gia chạy tới, lưu lại Hứa Hải Phong cùng trưởng tử của Phương Lệnh Đức Phương Hưởng Trí nhìn nhau cười khổ.

Hứa Hải Phong lắc đầu tự giễu hai tiếng, lao thao một câu, hèn chi chỉ có tiểu nhân cùng nữ tử là khó dưỡng, rồi cũng ngồi xuống.

Đường Nhu Nhi quay đầu lại nhìn Hứa Hải Phong, đột nhiên phát giác ánh mắt của hắn đang chăm chú nhìn vào miệng của mình, nhớ tới lần hôn kích tình hôm trước, lập tức gương mặt liền đỏ ửng, càng xinh đẹp khó nói nên lời.

Nàng cúi đầu đi vài bước, đột nhiên phát giác bước chân Phương Doanh Anh có vẻ khập khiễng, không khỏi liền hỏi: “Muội tử làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Phương Doanh Anh nhìn về phía Hứa Hải Phong đang ngồi ngay ngắn ở chỗ ngồi của Phương gia, phần phần bất bình nói: “Đều là hắn làm hại, xem muội có tha cho hắn không?”

Đường Nhu Nhi hồi tưởng lại thủ đoạn khiêu khích của Hứa Hải Phong, lập tức nghĩ lầm phương diện khác, nàng vừa thẹn vừa sợ, hỏi: “Muội muội cũng để cho tên ác nhân này đắc thủ sao?”

“Cái gì đắc thủ?” Nhìn Đường Nhu Nhi đột nhiên đỏ mặt tía tai, Phương Doanh Anh khó hiểu hỏi.

“Chính là...chính là...cái..kia.” Đường Nhu Nhi là một hoàng hoa khuê nữ, lời nói kia làm sao có thể nói được ra miệng.

Phương Doanh Anh là một cô gái có tính tình nóng nảy, dậm chân nói: “Hảo tỷ tỷ, rốt cục là cái gì, tỷ nói thẳng ra đi.”

Đường Nhu Nhi khẽ cắn răng, rốt cục từ miệng anh đào của nàng phun ra một câu nói. Phương Doanh Anh nghe được cũng xấu hổ không thuận theo, dắt ống tay áo Đường Nhu Nhi khẽ gắt: “Tỷ tỷ xấu, tỷ mới là nhượng cho hắn đắc thủ thì có.”

Không ngờ những lời này thật đúng là nói đúng bí mật từ trong đáy lòng của Đường Nhu Nhi, tuy nhiên ngày hôm đó giữa hai người còn chưa chân chính phát sinh quan hệ đã bị Lê Ngạn Ba cắt đứt, nhưng những bộ vị trong sạch của Đường Nhu Nhi đã bị tên sắc lang Hứa Hải Phong sờ soạng mấy lần, với sự cao ngạo cùng tính cách của nàng, sự tiếp xúc thân mật như thế cũng chẳng khác gì đã thất thân với hắn.

Nhưng sự tình kỳ quái chính là, sau khi chuyện xảy ra Đường Nhu Nhi lại không hề cảm thấy chán ghét cùng bị thương chút nào, chỉ là nhất thời xấu hổ đến không sao chịu nổi.

Nghe Lê Ngạn Ba nói đầu lưỡi của Hứa Hải Phong cơ hồ bị nàng cắn đứt, lại càng không tự chủ được mà trong lòng nảy sinh tia lo lắng. Thẳng đến lúc diện thí, Hứa Hải Phong đại phát thần uy, trong mấy chiêu khuất nhục mấy vị cao thủ đồng cấp bậc, thật sự là uy phong bát diện, đến tận đây hình tượng của hắn trong lòng nàng càng có chuyển biến kỳ dị.

Lúc này nàng nghe Phương Doanh Anh vừa nói, tự dưng tim đập thật nhanh, tưởng muốn cãi lại vài câu, rồi lại không biết nên nói từ đâu.

Phương Doanh Anh nhìn bộ dáng của Đường tỷ tỷ, trong lòng càng nhận định mình đã đoán đúng. Đường Nhu Nhi khi còn bé đã biểu hiện ra một vẻ xinh đẹp đoạt hồn phách người khác, từ mười bốn tuổi trở đi, người tới cửa cầu hôn liên tục không dứt, ngay cả cánh cửa Đường gia cũng đã bị đập vỡ hết mấy cái.

Nhưng Đường Tông Hàn Đường lão gia tử thương yêu vị ấu nữ này nhất trong số con cái, lại được Lê Ngạn Ba một trong tam đại tông sư thu làm nhập thất đệ tử. Vì vậy thả lời, do nàng tự do chọn rể, Đường gia không hề can thiệp.

Đường Nhu Nhi mắt cao hơn đỉnh, dạng tài tử tuần kiệt nàng đã gặp qua không biết bao nhiêu, từ trước tới giờ vốn không một ai lọt được vào mắt xanh. Ở trong kinh thành, cùng Phương Doanh Anh hai người một nhu một cương, được xưng là tuyệt đại song kiều trong hàng ngũ thế gia đệ tử xuất sắc nhất.

Sau một lúc lâu, khách nhân cũng đại khái đến đông đủ, nhưng ngoài dự đoán mọi người là ngoại trừ Trình gia, còn lại tam đại thế gia những lão nhân vật đồng lứa lại không có một người đến dự. Tuy nhiên đi tới đều là những vị nổi danh trong hàng nhân vật tiểu bối, nhưng mặc cho ai cũng nhìn ra bọn họ đã sớm có dự mưu. Thậm chí còn có chút người có tính mẫn cảm trong chính trị cũng đang đoán Mẫn Trì Đường còn có thể an ổn được bao lâu trên cao vị hiện tại.

Đối với tình huống như thế, đương nhiên trong lòng Mẫn Trì Đường hiểu rõ, nhưng hắn bước vào quan trường mấy chục năm, đã sớm luyện thành bản lãnh không hề có chút biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Tuy trong lòng bất an, nhưng cũng không hề lộ ra trên nét mặt, vẫn cùng các vị tân khách nói chuyện thật vui.

Sau một lúc lâu, Mẫn Trì Đường đứng thẳng lên, cười vang nói: “ Hôm nay lão phu chúc thọ, may mắn mời được Đường Cung thủ tịch nhạc sĩ Hạ Nhã Quân tiểu thư, các vị xem như cũng có phần phúc được nghe.”

Phương Hướng Trí nói nhỏ: “ Hôm nay thật là hay, nếu để cho phụ thân đại nhân biết Hạ Nhã Quân đáp ứng lời mời của Mẫn Trì Đường đến biểu diễn tuyệt kỹ động tiêu, nhất định sẽ hối hận vì sao không đến.”

Hứa Hải Phong vào kinh thời gian không dài, nên tạm thời không biết tên về Đường Cung, càng không biết danh tiếng của Hạ Nhã Quân, chỉ là xem thời khắc này nhìn mọi người đều có vẻ kinh động, liền hỏi: “ Hạ Nhã Quân kia rốt cục là người nào, lại có được mị lực như thế.”

Phương Hướng Trí kinh ngạc nhìn hẩn, đối với việc hẩn không biết danh tiếng của Hạ Nhã Quân mà không thể tưởng tượng: “ Hạ Nhã Quân là một thủ tịch nhạc sĩ của Đường Cung, quan tâm động tiêu danh chấn thiên hạ, khúc nghệ tài nghệ có thể nói trên đời vô song. Chỉ là nàng có tính cách cao ngạo, lập nhiều quy củ, một tháng chỉ diễn tấu một khúc, ngay cả là hoàng thân quốc thích, cũng khó có thể cầu được nàng phá lệ. Mẫn Trì Đường có thể mời được nàng, cũng không biết đã hạ xuống bao nhiêu tiền vốn.”

“ Một nhạc sĩ có được thành tựu này, quả nhiên là rất giỏi.” Hứa Hải Phong nghe được cũng đầy chờ mong, liền sinh ra lòng kính nể.

Phương Hướng Trí thần bí cười nói: “ Cũng không chỉ như thế, nàng này chẳng những tài nghệ cao tuyệt, bản thân cũng diễm danh vang dội, là một trong bốn đóa kim hoa của kinh sư.”

Lòng hiếu kỳ của Hứa Hải Phong nổi lên, sau khi hẩn tiến vào kinh sư, cũng chỉ lo luyện võ công, hoặc là cùng Tương Khổng Minh nghiên cứu những thí nghiệm cổ quái. Mà sau khi Lâm Uyển Nhân hiển thân, lại càng mỗi đêm đều vui say hoan lạc, triền miên không dứt, làm gì có cơ hội tiếp xúc những tiệc tùng trong kinh sư, liền hỏi: “ Đến tốt cùng là bốn người nào có diễm danh?”

Phương Hướng Trì dùng tay đảo qua đại sảnh, nói: “ Nơi này có hai đóa, đừng nói người đoán không ra.”

“ Nga...” Hứa Hải Phong vỗ đùi, cười nói: “ Không sai, nếu là cả hai nàng cũng không được bài danh, vậy cũng không tránh khỏi không thể tưởng tượng.” Nói xong, quét mắt nhìn Đường Nhu Nhi cùng Phương Doanh Anh đang cười nháo.

Sắc mặt Phương Hướng Trí đột nhiên buồn bã, uống chén rượu buồn bực, không hề nói chuyện.

Hứa Hải Phong ngạc nhiên nói: “ Trí ca, người làm sao vậy?”

Phương Hướng Trí miễn cưỡng cười nói: “ Còn có một người chính là đương triều tiểu công chúa Lưu Đình.”

Tiểu công chúa? Hứa Hải Phong lập tức rõ ràng vì sao hẩn có vẻ mặt như vậy, nguyên lai chính là tiểu công chúa sắp bị gả đi Hung Nô. Xem ra những thanh niên tuổi trẻ của Đại Hán đều canh cánh trong lòng, tâm tồn bất mãn đối với việc tiểu công chúa bị gả đi xa.

Lúc này, tiếng đàm luận trong sảnh đột nhiên nhỏ xuống, một tiếng tiêu như có như không thản nhiên vang lên, tiếng tiêu cũng không thấy kỳ lạ, chỉ là từ từ dâng cao, lại có vẻ như muốn dâng lên chín tầng mây. Đột nhiên lại ngoặt xuống, trở nên huyền lệ muôn màu, náo nhiệt dị thường, nếu là chỉ nghe thanh âm, phẳng phất như có tới mấy người cùng cầm những nhạc khí khác nhau diễn tấu một khúc nhạc như nhau. Mãi đến khi chấm dứt, lại càng một mảnh vui vẻ thư thái, làm cho lòng người tâm khoáng thần di.

Một khúc tấu xong, trong sảnh lại không có một người lên tiếng, tuyệt kỹ thổi tiêu như thế, thật đã đạt tới đỉnh cao, trên đời vô song, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hứa Hải Phong thanh tỉnh đầu tiên, cao giọng kêu một tiếng: “ Được...” Dẫn đầu vỗ tay trước tiên, lúc này mọi người mới tỉnh từ trong mộng, tiếng khen hay thay nhau vang lên, bên tai không dứt.

Hứa Hải Phong có thể tỉnh táo lại đầu tiên cũng không phải do định lực của hẩn cao nhất trong mọi người có mặt tại đây. Mà là bởi vì loại trình độ biểu diễn này hẩn đã nghe qua vô số lần, tự nhiên mà có được năng lực miễn dịch.

Nếu lấy tài nghệ thổi tiêu mà nói, trong thiên hạ quả thật không còn ai có thể sánh được với Hạ Nhã Quân, nhưng điều này cũng không đại biểu tài nghệ của nàng thiên hạ vô song.

Tài chơi đàn của Lâm Uyển Nhân cũng đã đạt tới tu vi đẳng phong tạo cực, không hề kém hơn Hạ Nhã Quân chút nào, hơn nữa ngày gần đây, Tương Khổng Minh nhiều lần viết ra những khúc nhạc vô cùng dị tưởng thiên khai, cũng có thể viết ra những kỹ xảo diễn tấu mà thời đại này không ai có thể tưởng tượng nổi. Vì thế đã làm cho tài năng chơi đàn của Lâm Uyển Nhân càng cao hơn một tầng cấp, bình tâm mà nói, tại nhạc khúc cùng diễn tấu của nàng cũng đã vượt qua Hạ Nhã Quân.

Mà dưới sự huấn luyện của Lâm Uyển Nhân, lúc này tầm mắt của Hứa Hải Phong cũng đã đạt tới một cảnh giới cực cao. Cho nên đối với mọi người, một khúc thổi tiêu khó khăn lắm mới nghe được thì đối với hắn chẳng qua cũng chỉ là có một đánh giá, đó là nghe thật rất êm tai mà thôi.

73. Chương 73 : Thi Từ

Hứa Hải Phong hít sâu một hơi rét lạnh, tuyệt sắc như thế, chẳng trách có thể điểm quan quân phương (xinh đẹp nổi danh trong những mỹ nhân), có thể cùng Đường Nhu Nhi, Phương Doanh Anh sánh vai, thật không biết vị tiểu công chúa bị ép gả đi Hung Nô kia lại là một mỹ nhân xuất sắc đến thế nào.

Nếu chỉ nói về dung mạo, ngoại trừ Đường Nhu Nhi, hai vị mỹ nữ còn lại chỉ có thể nói là tuyệt sắc, nhưng không phải không có ai không thể ganh đua cùng hai nàng. Chỉ là trên người hai nàng có được một loại khí chất đặc thù, chính là loại khí chất vạn người chỉ một đã phát ra tác dụng vẽ rồng điểm nhãn, khiến cho hai nàng nổi danh, những mỹ nữ khác không thể so sánh được.

“Nhã Quân, mọi người mời ngồi.” Mẫn Trì Đường không ngờ tự mình đứng dậy nghênh đón.

Hắn lấy thân phận thừa tướng nghênh đón, đó là vinh diệu cỡ nào, nhưng Hạ Nhã Quân cùng những người đang ngồi cũng không thấy lạ, tựa hồ đây là một việc đương nhiên, bởi vậy có thể thấy được địa vị của nàng này trong mắt mọi người cao thế nào, đã xa xa vượt qua cực hạn của một vị nhạc sĩ.

Hạ Nhã Quân hướng Mẫn Trì Đường hơi nghiêng mình, sau đó quay đầu hướng Hứa Hải Phong nhìn kỹ một lúc lâu, hỏi: “Xin hỏi tướng quân là ai?”

Hứa Hải Phong không ngờ nàng dám ở trước mặt mọi người can đảm hỏi tên của mình, không khỏi đỏ mặt, vội vàng đứng dậy nói: “Tiểu tướng là Hứa Hải Phong.”

Hai mắt Hạ Nhã Quân sáng ngời, nhìn hắn một cái thật sâu, hành lễ nói: “Nguyên lai là ngày gần đây danh chấn kinh sư Hứa tướng quân, tiểu nữ tử thất lễ.”

Hứa Hải Phong cuống quýt hoàn lễ, đã thấy nàng khẽ cười, như bách hoa nở rộ, nhất thời có chút thất thần, đợi lúc tỉnh lại, Hạ Nhã Quân đã lặng yên ngồi xuống.

Đường Nhu Nhi nhẹ nhàng hừ một tiếng, dùng thanh âm thấp đến không thể nghe thấy thầm mắng một câu: “Hồ ly tinh.”

Phương Doanh Anh ngồi ngay bên cạnh nghe được thanh âm tràn ngập ghen tuông của nàng, một đôi mắt đẹp lướt qua Hứa Hải Phong, Hạ Nhã Quân cùng Đường Nhu Nhi ba người quét tới quét lui, nàng thật sự nghi không ra, Hứa Hải Phong đến tột cùng có địa phương gì xuất chúng, dĩ nhiên có thể làm cho hai đại mỹ nữ dùng ánh mắt khác xem trọng.

Mọi người mắt thấy chỉ có một mình Hứa Hải Phong được Hạ Nhã Quân lễ ngộ như thế, trong mắt liền lộ ra vài phần đố kỵ, ánh mắt nhìn về phía Hứa Hải Phong càng thêm nhiều bất thiện. Loại biến hóa này làm sao hắn không cảm giác được, tuy vẫn còn ngồi thoải mái trên ghế, nhưng giống như ngồi trên bàn chông, cả người không được tự nhiên.

Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ hôm nay có số đào hoa, chuyển niệm vừa nghĩ, có thể lan truyền ra trong mấy trăm người này, được mỹ nhân ghé mắt, cũng không tự chủ được có chút hân diện.

Kỳ thật Hạ Nhã Quân sở dĩ coi trọng Hứa Hải Phong, cũng không phải nói hắn có chỗ gì hơn người, mà là hắn biểu hiện vô cùng đột xuất.

Hạ Nhã Quân chẳng những tài nghệ thổi tiêu cao siêu, tâm kế lại càng hơn người một bậc. Với thân phận một nhạc sĩ bình thường như nàng mà có thể sánh được với Đường Nhu Nhi được bao ân sủng, bậc thế gia

nữ tử như Phương Doanh Anh cùng với kim chi ngọc diệp tiểu công chúa, cũng được người đời tiếp nhận, ngoại trừ dung nhan tuyệt thế, kỹ nghệ độc bộ thiên hạ ra, khả năng biết giao kết quan hệ cũng vô cùng trọng yếu.

Nàng biết rõ vô luận khúc nhạc dễ nghe như thế nào, một khi nghe được quá nhiều, sẽ làm cho người ta xem thường, không hề trân quý. Vì thế nàng lập nhiều quy củ, một tháng chỉ diễn tấu một khúc.

Đến tận đây, danh tiếng nàng vang dội thiên hạ, ngay cả Hung Nô Mạo Đốn Đan Vu ở cách xa Đại Hán mười vạn tám ngàn dặm cũng nghe qua kỳ danh, cũng mượn cơ hội đại thọ sáu mươi, đặc biệt sai sứ giả đến mời nàng đến Hung Nô biểu diễn.

Việc này càng làm cho danh vọng của nàng được đẩy lên đỉnh cao.

Sau mỗi lần nàng diễn tấu, đều phải gặp một trận yên tĩnh si mê, làm cho những người thưởng thức phải lâm vào trầm tư mặc tưởng. Nhưng Hứa Hải Phong có thể nhanh chóng hồi phục tinh thần, từ vẻ mặt động tác của hần mà xem, không phải là người mù tịt đối với âm nhạc, mà là lòng tán thưởng cùng ủng hộ phát ra từ nội tâm.

Càng là người như vậy, thời gian si mê hần là càng phải lâu dài, lại làm sao chỉ chốc lát đã hồi tỉnh lại. Nguyên nhân chính là vì có nghi vấn này, cho nên nàng đối với Hứa Hải Phong cố ý lưu tâm vài phần.

Bốn đóa kim hoa danh dương kinh sư hôm nay có ba người cùng tụ một chỗ, tình cảnh này cực kỳ hiếm thấy trong cuộc sống, chỉ là chốc lát công phu, hào khí trong sảnh lại náo nhiệt lên, chỉ là mỹ nữ ở bên, động tác của mọi người không khỏi tao nhã thêm vài phần.

Lần này tuổi trẻ Trình gia vào kinh có tam kiệt, Trình Anh Kiệt khó hiểu mất tích, đến nay vẫn không tin tức, Trình Anh Đào thì bị thương nặng, chỉ còn lại Trình Anh Hào ngồi tại tịch vị của Trình gia. Hần đứng dậy nâng chén nói: “Hôm nay là thọ thần năm mươi của thừa tướng đại nhân, bốn quan đề nghị, mọi người thay phiên làm bài thơ dâng tặng, dùng để trợ hứng, không biết các vị nghĩ như thế nào?”

Thừa tướng gia mở tiệc, mời tất cả đều là văn nhân mặc khách, mà ở loại trường hợp này, nếu có người nói lời phản đối đó là công nhiên hướng Trình Anh Hào khiêu khích. Cho dù là Hứa Hải Phong trong lòng tràn đầy không muốn cũng chỉ phải thuận theo chiều gió, miễn cưỡng nâng chén uống cạn, xem như đồng ý.

Dưới sự cổ động của huynh đệ Trình Anh Hào cùng Trình Minh, liên tiếp có mấy người ngâm ra được vài câu thơ, có chút người đã sớm có chuẩn bị, vừa ra tay tất nhiên là những câu thành phẩm cao cấp, mà những vị tài trí nhanh nhẹn, chỉ cần một lần là ngâm xong, ít nhất cũng có thể ứng cảnh mà sáng tác. Có thể thấy được Đại Hán ngoài thịnh hành võ thuật, văn học cũng hưng thịnh cực kỳ.

Hứa Hải Phong vốn không đọc được bao nhiêu sách, chữ to còn nhận ra được một ít, nhưng muốn bắt hần làm thơ, đó là chuyện dù giết chết hần cũng không làm được. Vì vậy ngồi ở bên cạnh bàn, tự rót tự uống một mình, cũng tiêu diêu tự tại. Chỉ là ngũ quan lục thức của hần rất nhạy cảm, luôn cảm giác được trên tịch vị đối diện, Phương, Đường nhị nữ luôn chú ý nhìn tới hần. Không thể làm gì khác hơn là bày ra một bộ dáng lâm nguy bất loạn, không dám nhìn trái nhìn phải, làm mất mặt xấu hổ.

Đột nhiên trong tai của hần truyền đến một trận thanh âm cực nhỏ đến không thể nghe thấy, hần vừa nghe liền biết Hứa Hải Danh đang dùng “truyền âm nhập mật” công pháp nói chuyện với hần. Loại công phu này có thể đem thanh âm ngưng tụ thành một đường chỉ thẳng tắp, truyền vào trong tai đối phương, mà người ngoài không cách nào hay biết. Chỉ là công phu này cần người thi triển phải có nội lực cao cường, chỉ có ngoài nhất phẩm cao thủ mới có thể vận dụng tự nhiên, với tu vi trước mắt của Hứa Hải Phong còn kém một chút hỏa hầu.

“Tướng quân, quân sư đại nhân mệnh ta nói cho ngài, tên Trình Anh Hào có dụng ý khác, hần đợi lát nữa sẽ mời ngài làm một bài thơ, nếu ngài biểu hiện khó coi, sẽ rơi vào trong mắt mỹ nhân ẩn tượng lỗ mãng vũ phu, cho nên chỉ cần làm như vậy...như vậy...là có thể có được cục diện hòa nhau.”

Hứa Hải Phong âm thầm gật đầu, thầm nghĩ Tương Khổng Minh lo lắng xác thật vô cùng chu đáo, Trình Anh Hào đột nhiên đề nghị làm thơ, phỏng chừng là không có lòng tốt gì, vậy thì để cho mình tương kế tựu kế, làm cho hần ăn trúng thuốc đắng, có khổ cũng nói không nên lời.

Quả nhiên, đợi hơn mười người ngâm xong, Trình Anh Hào giờ lên chén rượu hướng Hứa Hải Phong nói: “Hứa tướng quân, trước tiên bốn quan xin chúc mừng người thăng quan tấn tước, được thăng phó tướng.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, cùng hân như muốn cùng chén, thăm nghĩ nếu người muốn cùng ta so tửu lượng, ta chính là cầu còn không được.

“Trước kia bốn quan có lẽ có chỗ đắc tội, còn thỉnh tướng quân đại nhân đại lượng, không nên so đo.” Trình Anh Hào lại đổ đầy một chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Đại nhân sao lại nói lời đó, việc nhỏ như thế, Hứa mỗ đã sớm quên hết không còn một mảnh.” Hứa Hải Phong cũng uống một chén.

Trình Anh Hào cười to nói: “Được, quả nhiên sáng khoái, thật không hổ là lương tài chi đồng của Đại Hán ta.”

Ở bàn đối diện đột nhiên có một người nói: “Hay cho một lương tài chi đồng, chỉ là Hứa đại nhân võ công cao tới đâu, cũng bất quá chỉ là một giới măng phu mà thôi, lên không được những nơi tao nhả.”

Nghe được có người công nhiên châm biếm xem thường mình, Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn lại, chính là lễ bộ thượng thư Thái Quân Mang.

“Thái đại nhân lời này sai rồi, Hứa tướng quân lúc còn ở tây tuyến, không chỉ tác chiến dũng mãnh, hơn nữa văn thái phong lưu cũng là nhất tuyệt, là một trong những vị lương tài văn võ song toàn ít có.”

Mọi người nhìn lại, nguyên lai là Trình Minh mới vừa trở về từ tây tuyến cùng Cổ Đạo Nhiêm.

“Nga...” Thái Quân Mang hồ nghi mắt nhìn Hứa Hải Phong, nói: “Nếu là như thế, xin mời Hứa tướng quân ngay đây làm một bài thơ trợ hứng.”

“Được, lão phu cũng cảm thấy thật tò mò, xin mời Hứa tướng quân làm thử một bài thể nào?” Mẫn Trì Đường vuốt râu cười nói.

Trong lòng Hứa Hải Phong thầm mắng, thật sự là cá mè một lứa, sói lang một đàn. Lúc đầu khi hân còn ở đại doanh tây tuyến, đó là văn không thành, võ không được, không là gì cả. Không thể so hiện tại, tốt xấu còn có được một thân võ công có thể kiêu ngạo với người đồng bối phận. Những lời này của Trình Minh ở mặt ngoài là bao che cho Hứa Hải Phong, nhưng nếu hân không thể làm ra được vài câu thơ hay, khi đó thì nhục nhã càng lớn.

Nếu không phải Tương Khổng Minh đã nhắc nhở trước, dưới tình huống hân không hề phòng bị, không khỏi sẽ tay chân lúng túng. Nhưng lúc này hân đã tính trước, xung quanh lại có tam đại mỹ nữ, tự nhiên là phải muốn được biểu hiện một phen.

Hân ra vẻ trầm ngâm một chút, mới nói: “Được rồi, nếu thừa tướng đại nhân có lệnh, mặt tướng không thể làm gì khác hơn là bêu xấu.”

Đám người Cổ Đạo Nhiêm liếc mắt nhìn nhau, không che giấu được vẻ kinh ngạc trong mắt, bọn họ đã tra xét về Hứa Hải Phong thật rõ ràng, biết hân chỉ đi học được mấy năm đã nghĩ học. Nếu như lại có thể làm ra được câu thơ hay, cũng không tránh khỏi làm cho người ta khó tin tưởng.

Hứa Hải Phong giả vờ suy nghĩ một lát, thẳng đến lúc làm cho mọi người nôn nóng, mới nói: “Ngày hôm trước, tại hạ cùng với tiện nội cùng nhau đến Tiểu Chu Sơn xem mặt trời mọc. Bởi vì ít nguyên nhân, chúng ta đã đến chậm, lúc này đã là lúc mặt trời lặn, vì vậy ta nghĩ, nếu nhìn không thấy mặt trời mọc, vậy nhìn mặt trời lặn cũng là giống nhau.”

Tiểu Chu Sơn là danh thắng cổ tích ở gần kinh sư, là một nơi ngắm mặt trời mọc cùng mặt trời lặn tốt nhất, nơi này phần lớn mọi người đều đã đi qua. Lúc này đột nhiên nghe được Hứa Hải Phong đột nhiên nói về việc không hề liên quan chút nào với trường hợp hiện tại, đều cảm giác có chút quái dị.

Chỉ nghe Hứa Hải Phong nói tiếp: “Hoàng hôn mặt trời lặn, huyền lệ nhiều màu, xác thực là một đại kỳ cảnh. Chỉ là khi tại hạ nhìn nhìn, đột nhiên nghĩ ra một bài thơ, liền muốn chuyển tặng với tướng quốc.”

Mẫn Trì Đường đã nghe ra Hứa Hải Phong kể tiếp khẳng định sẽ không có lời gì hay, nhưng thời khắc này hân cũng không thể không nghe, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nói: “Mời nói...”

Hứa Hải Phong nhìn khuôn mặt hơi có vẻ già nua của hắn, nói gần từng chữ: “ Tịch dương vô hạn hảo, chích thị cận hoàng hôn.”(Trời chiều đẹp vô hạn, tiếc là đã hoàng hôn)

Tĩnh, trong khoảng thời gian ngắn, cả đại sảnh tĩnh tới mức cây kim rơi cũng có thể nghe.

Câu thơ này do chính Lý Thương Ẩn làm ra, là thiên cổ tuyệt xướng, ở đây có nhiều người tự cho là văn nhân học sĩ bất phàm, thủ thi này trăm ngàn năm qua có thể làm rung động lòng người nguyên nhân là vì cảnh giới thăng hoa của hai câu thơ này, làm cho người ta có được một loại như triết học về cuộc đời. Mà loại cảnh giới này, lại đúng là mỗi người đều có thể cảm nhận được.

74. Chương 74 : Hí Lộ

Khóe miệng Mẫn Trì Đường khẽ động một chút, rốt cục phát tay áo bỏ đi, không hề hỏi tới Hứa Hải Phong.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, những lời này tuy ý cảnh cao thượng, nhưng tuyệt đối không thích hợp trường hợp này. Hứa Hải Phong lại không thêm quan tâm nói thẳng ra, đó chính là cho thấy đã cùng Mẫn Trì Đường xé rách da mặt, không hề cố kỵ mặt mũi của hắn.

Hơn nữa đại đa số mọi người nghe ra, những lời này của Hứa Hải Phong một lời hai nghĩa, một phương diện là chỉ Mẫn thừa tướng người năm nay tuổi lớn, đã già rồi, vô luận tinh lực hay năng lực đều giống như ánh sáng dư huy của mặt trời lặn, không còn bao nhiêu thời gian để dùng.

Phương diện thứ hai, liên tưởng đến biểu hiện kỳ dị của tam đại thế gia hôm nay, mặc cho ai cũng biết cao vị của Mẫn Trì Đường cũng như hoàng hôn xuống núi, không thể lâu dài.

Hào khí trong tiệc rượu lại ngưng trọng lên, trong lòng mọi người có cố kỵ, cũng không dám thoải mái nói chuyện, vô hình trung ngậm buồn bức hơn không ít.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn về phía Tương Khổng Minh, chỉ thấy hắn dựng tay phải về phía mình, giơ lên hai ngón tay, đây là một loại phương thức biểu đạt thắng lợi của hắn, ý tứ là thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Phi thường ăn ý mỉm cười, Hứa Hải Phong đứng dậy nâng lên chén rượu, lớn tiếng nói: “ Tiểu tử không biết, nói bậy nói bạ, các vị không cần để trong lòng. Mượn chén rượu nhạt, tiểu tướng chúc tướng gia thọ tựa nam sơn, phúc như đông hải, mời mọi người cùng cạn chén này.” Nói xong uống một hơi cạn sạch.

Đám người Mẫn Trì Đường nhìn nhau, thầm nghĩ tiểu tử này như thế nào đột nhiên còn biết nói tiếng người. Tuy là nghi hoặc khó hiểu, nhưng vẫn uống cạn chén rượu.

Hứa Hải Phong thấy quỷ kế đã thành, mỉm cười ngồi xuống, chờ cuộc diễn kế tiếp.

Sau một lúc lâu, Mẫn Trì Đường, Cổ Đạo Nhiễm, Thái Quân Mang, Trình Anh Hào cùng Trình Minh năm người trên mặt bắt đầu biến sắc, bọn họ đồng thời biểu hiện vẻ mặt co quắp, khóe miệng không tự chủ giắt không thôi, thậm chí nhe răng nhếch miệng, hô hấp hỗn hển.

Mấy người bọn họ đều là nhân vật tiêu điểm trong sảnh, vẻ mặt như vậy lập tức khiến cho mọi người chú ý. Người bên ngoài không biết phát sinh chuyện gì, chỉ là xem bọn họ giống như bị phát điên, cuối cùng ngay cả thân thể cũng bắt đầu lắc lư đong đưa không ngừng, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, không biết làm thế nào cho phải.

Trong sảnh lại một lần nữa an tĩnh xuống tới, chẳng qua lúc này đây lại có vẻ quỷ dị. Đột nhiên trong lúc đó, tiếng vang phát ra thật lớn trong đại sảnh, mấy người bọn họ đánh rấm như sấm, mùi hôi thối bay loạn, lập tức trong đại sảnh khí xú ngập trời, người khác ngửi thấy liền muốn nôn mửa.

Mấy người bọn họ đã bất chấp phong độ, liên tục đứng dậy, một tay ôm bụng, cũng không cùng khách nhân chào hỏi, liền nhanh chân chạy vào trong.

Đến tận đây mọi người mới hiểu rõ ràng, nguyên lai bọn họ đang gặp rắc rối vào nhà vệ sinh.

Trong đại sảnh, sắc mặt mọi người cổ quái, muốn cười mà ngưng cười, có một tướng lĩnh tuổi trẻ thật sự nhìn không được, cầm lấy chén rượu che lại khuôn mặt, chỉ thấy thân thể hắn run run không thôi,

rõ ràng là đang cười to mà không ra tiếng động. Sau một lúc lâu, đặt chén rượu xuống, trong mắt còn có nước mắt, đúng là cười đến chảy luôn nước mắt.

Chỉ có mấy người vừa rồi ngồi bên cạnh năm người kia đang dùng tay che mũi, gương mặt ghé tởm, luồng hơi thổi này quả thực không thể chịu được.

Chốc lát sau, bọn họ lục tục trở lại, Mẫn Trì Đường đầy mặt xấu hổ ngồi trên ghế thủ tịch, đang muốn nói vài câu, đột nhiên sắc mặt lại biến đổi, dùng tay ấn bụng, không nói hai lời, đứng dậy bước đi. Cơ hồ cùng lúc đó, mấy người còn lại cũng theo sát phía sau, bước chân lảo đảo rời bàn tiệc mà đi.

Lúc này có một tân khách ra ngoài giải rượu đang từ ngoài cửa lảo đảo đi vào, hấn đi ngang qua một chỗ ngồi, đột nhiên đứng lại, cái mũi héch héch vài cái, cau mày, say say liền hỏi: “ Là mùi gì vậy, đồ đậu hũ thúi sao?”

Lập tức trong sảnh bật hồng lên tiếng cười to, mới vừa rồi mọi người còn đang cố nén hết sức để không cười cũng đã không còn cách nào khắc chế, cả đám cười ầm ĩ, thẳng đến bụng phát đau, nước mắt tung hoành mới thôi.

Tới thời khắc này, buổi tiệc cũng không thể tiếp tục kéo dài, không lâu sau Mẫn Trì Đường lấy cớ thân thể không khỏe, không thể đi ra gặp khách. Lập tức có tân khách lục tục cáo lui, buổi tiệc chúc thọ với thời gian ngắn như thế, cũng được ghi chép vào trong lịch sử Đại Hán.

Lúc quay về, Phương Doanh Anh mời Đường Nhu Nhi đi chung xe, Đường Nhu Nhi liếc mắt cũng tràn ngập chờ mong nhìn Hứa Hải Phong, rốt cục xấu hổ đáp ứng, làm Hứa Hải Phong trong lòng rung động. Chỉ là Phương Doanh Anh tựa hồ quyết tâm đối nghịch cùng Hứa Hải Phong, thật sự ngăn cản giữa hai người, không cho hai người nói chuyện, Hứa Hải Phong hận đến cắn răng ngứa ngáy, nhưng cũng không còn cách nào tránh được.

Trở lại Phương phủ, không đợi Hứa Hải Phong tự nói, Phương Doanh Anh đã liên thanh đem những chuyện phát sinh trong tướng phủ kể hết ra. Nghe tới Hạ Nhã Quân biểu diễn động tiêu tuyệt kỹ trong tướng phủ, mà ngay cả Phương Lệnh Thiên huynh đệ hai người cũng tự trách không thôi, hận không thể có dịp được nghe.

Tiếp theo lại nói đến hai câu thiên cổ tuyệt xướng của Hứa Hải Phong, làm hai người họ chấn động, trong tâm lý lại càng cảm khái ngàn vạn, nhất thời không nói chuyện.

Cuối cùng, Phương Doanh Anh ở một bên cười lớn một bên nói ra bộ dáng chật vật của đám người Mẫn Trì Đường, lại làm cho hai người họ thích thú không thôi.

“ Nghĩ không ra đêm nay lại nhiều màu sắc như vậy, nếu sớm biết trước, náo nhiệt này vô luận như thế nào cũng phải đi xem mới xong.” Phương Lệnh Đứ vỗ cái bụng cười đến phát đau, nói.

Phương Lệnh Thiên mỉm cười cũng không tiếp lời, chỉ liếc mắt nhìn Hứa Hải Phong, bên trong như có ý hỏi. Hứa Hải Phong biết hẳn việc này có liên quan tới mình, cũng không phủ nhận, thần nhiên gật đầu thừa nhận.

Phương Lệnh Thiên mỉm cười gật đầu, nhìn Phương Doanh Anh nói: “ Hôm nay con mới trở về, sớm đi nghỉ một chút, đừng quá mệt nhọc.”

“ Dạ, phụ thân.” Phương Doanh Anh thuận miệng đáp ứng một tiếng, dắt Đường Nhu Nhi rời đi. Đường Nhu Nhi trước khi đi đưa mắt nhìn Hứa Hải Phong, sắc mặt ửng đỏ, lúc này mới bước nhanh ra ngoài.

Trái tim Hứa Hải Phong nhảy lên, cảm nhận tình ý nồng đậm trong cái liếc mắt đó, giống như Trư Bát Giới ăn nhân sâm quả, cả người trên dưới mười vạn tám ngàn lỗ chân lông đều vô cùng thoải mái.

“ Được rồi, họ đi rồi, cũng đừng nhìn nữa.” Phương Lệnh Đứ làm sao không nhìn ra được quan hệ ám muội giữa hai người này, cười trêu chọc.

“ Dạ, nhị thúc.” Hứa Hải Phong đỏ mặt, cúi đầu đáp.

Phương Lệnh Thiên thở dài, nói: “ Nhu Nhi từ trước tới giờ mắt cao hơn đỉnh, lại đối với người có tình, cũng là định số, sau này ngươi vạn vạn không thể cô phụ với nàng.”

Hứa Hải Phong gạt đầu thụ giáo, cung kính nói: “ Con tuân mệnh.”

Phương Lệnh Thiên khẽ lắc đầu nói: “ Nếu là những người khác có thể được Nhu Nhi để mắt tới, nhất định sẽ như nhặt được chí bảo. Chỉ bằng điều kiện bản thân của Nhu Nhi, trong thiên hạ liền không ai bằng. Nhưng duy nhất là ngươi, lại làm lão phu lo lắng.” “ Con không hiểu, còn thỉnh nghĩa phụ chỉ điểm.” Hứa Hải Phong nghi hoặc khó hiểu.

“ Lần trước trong buổi tiệc của Phương gia ta, ngươi mang đến nữ tử kia, vô luận dung mạo khí chất, dĩ nhiên cũng không dưới Nhu Nhi. Ta sợ chính là, ngày sau nhị nữ tranh giành sủng ái, lấy tính cách điềm tĩnh của Nhu Nhi, nhất định sẽ có hại.” Phương Lệnh Thiên giải thích.

Hứa Hải Phong vội vàng vỗ ngực cam đoan, ngày sau tuyệt đối không bao giờ làm thua thiệt Đường Nhu Nhi dù chỉ một chút.

Phương Lệnh Thiên khẽ gạt đầu, nói: “ Đã như vậy, chờ ngươi từ Hung Nô trở về, ta cũng làm da mặt dày đi tìm Đường lão nhi cầu hôn cho ngươi.”

Hứa Hải Phong vô cùng mừng rỡ, vội vàng bái lạy tạ ơn.

Phương Lệnh Thiên nhìn hần biểu hiện gấp gáp như thế, cười mắng: “ Ngươi cũng là một viên đại tướng, như thế nào lại nóng nảy như thế, nói cho ta nghe một chút chuyện tốt hôm nay ngươi đã làm đi.”

Nguyên lai vụ bỏ thuốc xổ của Hứa Hải Phong, đương nhiên chuyện này cũng không phải do hần làm, mà là kiệt tác của cầu đầu quân sư Tương Khổng Minh, từ âm mưu đến chuẩn bị được vật đều do một tay hần xử lý.

Tuy trong tướng phủ đề phòng sâm nghiêm, nhưng công năng đặc dị của số 3, truyền tống thuật cũng là mật kỹ mà trong thiên hạ không một ai hay biết.

Tương Khổng Minh thừa dịp trong sảnh đang bị thiên cổ danh cầu do Hứa Hải Phong ngâm xướng làm rung động, để số 3 len lén thi triển truyền tống thuật, đem thuốc xổ bỏ vào trong chén rượu của đám người Mẫn Trì Đường.

Cách làm này đúng là thần không biết, quỷ không hay đã quang minh chính đại thay đổi lượng rượu trong chén của năm người kia. Sau đó Hứa Hải Phong mời mọi người trong sảnh cùng cạn chén chúc thọ cho thọ tinh công, tuy trong lòng bọn họ có nghi ngờ, nhưng dù sao cũng không nghĩ ra vấn đề xảy đến trong chính chén rượu của mình.

Thuốc xổ mà Tương Khổng Minh chuẩn bị không phải chuyện đùa, phát tác dị thường mau lẹ, vốn làm cho người ta không kịp phản ứng. Cho nên tuy đám người Mẫn Trì Đường phát giác trong bụng đau đớn, nhưng đã là quá chậm, vốn không dám nhúc nhích, chỉ sợ vừa động, sẽ bêu xấu tại chỗ. Nhưng đến cuối cùng, thật sự là không thể nhịn được nữa, không thể làm gì khác hơn là không để ý mặt mũi, vọt nhanh vào trong nhà cầu.

Nhưng loại thuốc xổ này không chỉ một lần là có thể bài tiết ra hết, bọn họ phải ngậy người trong nhà cầu của tướng phủ suốt một ngày một đêm, thiếu chút nữa cả trái tim, gan, ruột, bao tử, toàn bộ kéo ra hết mới xem như giải thoát.

Trình Anh Hào trẻ tuổi tráng kiện, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khôi phục nguyên khí. Nhưng Mẫn Trì Đường, Cổ Đạo Nhiêm cùng Thái Quân Mang ba người đều đã qua năm mươi tuổi, chịu một kiếp này, trong nửa tháng cũng không thể xuống giường. Vì thế, việc này trở thành chuyện cười lớn nhất kinh thành, vô luận là kẻ lưu manh đầu đường, hay là những người quý tộc, đều cười đến phun cơm.

Sau khi Trình Anh Hào khỏi hần, lập tức cùng Trình Minh vội vàng chạy đi bác cương, không dám ở lại kinh sư, mà đám người Mẫn Trì Đường cũng đành làm mặt dày, giả bộ như không có việc gì, lại hận không thể đem người bỏ thuốc ra lột da rút xương, mới giải được mối hận trong lòng.

Bọn họ đều là những người có tài trí cao tuyệt, biết việc này có người ở giữa quấy rối, nếu không trong thiên hạ không thể có việc trùng hợp như vậy.

Nhưng buổi tiệc này là do trong tướng phủ bày ra, hết thảy ẩm thực đều do tâm phúc của Mẫn Trì Đường an bài. Dưới tình huống như vậy còn bị người bỏ thuốc, vậy chỉ có một khả năng, trong tướng phủ có nội

tặc.

Vì thế, Mẫn Trì Đường nhiều nơi tìm kiếm, lại thủy chung không hề có đầu mối. Mặc hấn bản lãnh thông thiên, cũng không cách nào trống rỗng tìm ra được nội tặc tồn tại. Cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là đem những người hầu ngày hôm đó đều đổi người, mới xem như xong việc.

Đương nhiên, Hứa Hải Phong không có đem khả năng đặc dị của số 3 nói ra, hấn chỉ nói là do thủ hạ làm việc thích đáng mà thôi. Phương Lệnh Thiên huynh đệ đương nhiên cũng sẽ không truy tra tận gốc rễ, đối với đông đảo kỳ nhân dị sĩ dưới trướng Hứa Hải Phong, bọn họ cũng không còn cảm thấy lạ.

Cuối cùng, Phương Lệnh Thiên phân phó nói: “ Phong nhi, người trở về mau chuẩn bị. Ba ngày sau, đội ngũ hòa thân sẽ xuất hành, chuyến này sự tình quan hệ trọng đại, nhớ không thể sơ thất, càng không thể làm mất quốc uy của Đại Hán ta.”

“ Dạ, con ghi nhớ trong lòng, quyết không dám làm phụ thân đại nhân thất vọng.” Hứa Hải Phong ánh mắt nghiêm túc, chỉ trời thề.

75. Tập 3 : Hung Nô Phong Vân – Chương 75 : Công Chúa

Bởi vì lúc này còn cách hai tháng mới đến đại thọ sáu mươi của Hung Nô Mạo Đồn Đan Vu, thời gian tuy cũng đủ, nhưng cũng không rộng rãi cho lắm. Vì thế Hứa Hải Phong hạ lệnh nhanh chóng chạy đi, tranh thủ sớm tới đại doanh bắc cương, có thể tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục.

Từ ba ngày trước rời đi kinh sư, đoàn người bọn họ một ngày đi trăm dặm, nếu tính luôn truy trọng quà tặng đại thọ cùng tổng thân quân đội, thì tốc độ này cũng được xem khá nhanh. Không phải Hứa Hải Phong không muốn nhanh hơn, mà là bận tâm cho vài vị nữ tử yếu ớt trong đội ngũ, bắt đắ dĩ mới thả chậm tốc độ, nếu không với tấm thân bất tử của Hắc Kỳ quân, cho dù có nhanh hơn mười lần, sự việc cũng không phải không có khả năng.

Trong đội ngũ chúc thọ này, ngoại trừ tiểu công chúa Lưu Đình sắp bị gả cho Mạo Đồn, còn có Đường Cung thủ tịch nhạc sĩ Hạ Nhã Quân. Hai nàng vốn cũng không quen biết, nhưng vừa gặp nhau, thật là có duyên, không ngờ lại ngồi chung xe mà đi.

Tự nhiên, Hứa Hải Phong cũng sẽ không để một mình Lâm Uyển Nhân ở lại phòng không lẻ loi, ở trong Hắc Kỳ doanh, nhất định phải có chỗ ở cho ba vị chủ tố các nàng.

Nhìn sắc trời đã tối, Hứa Hải Phong hạ lệnh đóng quân, Hắc Kỳ quân động tác mau lẹ, nghiêm chỉnh huấn luyện. Rất nhanh hoàn thành công việc đóng quân hạ trại, Hứa Hải Phong theo lệ dò xét một phen, cũng chỉ là cười ngửa ngắm hoa, nhìn không ra có vấn đề gì. Nếu ngay cả huyết tửu chiến sĩ cũng học được lãng công lười biếng, vậy Hứa Hải Phong cứ dứt khoát tự cắt cổ tự sát cho rồi.

Mới vừa trở lại doanh trướng, tưởng muốn cùng Lâm Uyển Nhân thân thiết một phen, tiểu binh báo lại, tiểu công chúa Lưu Đình cho mời.

Tuy hai người đồng hành cũng đã ba ngày, nhưng Hứa Hải Phong lại thủy chung không có duyên gặp mặt, có lẽ ở trong lòng hấn, cũng không muốn nhìn thấy vị thiếu nữ có vận mệnh bi thảm này, cho nên vẫn cố hết sức tránh cơ hội gặp mặt lẫn nhau.

Nhưng nếu nên tới thì cuối cùng vẫn trốn không thoát, Hứa Hải Phong cười khổ một tiếng, không thể làm gì khác hơn là chạy ra phía hậu doanh.

Đi tới trước doanh trướng của công chúa điện hạ, Hứa Hải Phong lớn tiếng nói: “ Mạt tướng Hứa Hải Phong, cầu kiến công chúa điện hạ.”

“ Mời Hứa tướng quân vào.” Một thanh âm nhỏ nhẹ êm ái vang lên, thật như chim hoàng ly hót vang, thanh thúy động lòng người.

Hứa Hải Phong ứng tiếng, vén rèm đi vào. Bên trong quân trướng, hết thấy đều giản dị, mặc dù là lá ngọc cành vàng như công chúa điện hạ, nhưng cũng chỉ là địa phương hơi lớn hơn một chút mà thôi.

Bên trong doanh trướng, có một vị nữ tử thiên kiều bá mỵ xinh đẹp đang ngồi, nàng chỉ là an an tĩnh tĩnh ngồi nơi đó, lại tự nhiên mà biểu hiện ra một cỗ khí chất ung dung thanh lịch, nghi thái ngàn vạn vô cùng đặc biệt.

Trong lòng Hứa Hải Phong thầm than, giai nhân như thế, chẳng trách tuổi tác tuy nhỏ, nhưng đã có thể cùng Đường, Phương, Hạ ba nữ sánh vai mà đứng. Nếu đợi khi nàng lớn hơn, mị lực bộc lộ chỉ sợ không dưới Đường Nhu Nhi cùng Lâm Uyển Nhân, cho dù là Phương Doanh Anh cùng Hạ Nhã Quân đều phải kém hơn một bậc.

“Mặt tướng ra mắt công chúa điện hạ.” Hứa Hải Phong không dám nhìn lâu, vội vàng hành lễ nói.

Lưu Đình ôn nhu nói: “Tướng quân miễn lễ.”

“Không biết công chúa triệu kiến mặt tướng, có gì phân phó?” Hứa Hải Phong biết vị công chúa điện hạ này sẽ không vô duyên vô cớ tìm mình nói chuyện, đương nhiên là có chuyện thương lượng.

Lưu Đình luôn mãi do dự, rốt cục nói: “Hứa tướng quân, bổn cung có một chuyện muốn cùng người thương lượng.”

“Công chúa cứ việc phân phó, chỉ cần sức mặt tướng có thể làm, tuyệt không chối từ.” Hứa Hải Phong nhìn thấy bộ dáng của nàng như vậy, biết chuyện nàng muốn nói nhất định không phải chuyện đùa, chính mình chưa hẳn là có thể làm được, vạn nhất nàng yêu cầu không đi Hung Nô thì phải làm sao, cho nên lúc nói chuyện cũng phải chừa một cơ hội rút lui.

Lưu Đình mỉm cười nói: “Đối với tướng quân mà nói, cũng không phải là việc khó gì. Nếu tướng quân đã đáp ứng, các người đi ra đi.”

Hứa Hải Phong thầm nghĩ ta đáp ứng người hồi nào, ta chỉ là nói nếu có khả năng thì mới không chối từ mà thôi. Nhưng ngẩng đầu vừa nhìn, sắc mặt đại biến, những do dự trong lòng liền sớm không cánh mà bay.

“Người...Các người tại sao ở chỗ này?” Hứa Hải Phong kinh hãi thất sắc hỏi.

“Làm sao vậy, vì sao chúng ta không thể tới.”

Có thể đem những lời này nói ra như cây ngay không sợ chết đứng như thế, trong thiên hạ chỉ sợ là chỉ có người trước mắt này mà thôi. Hứa Hải Phong nhìn vị kiều nữ được sủng ái của Phương gia, trong đáy lòng liền sinh ra cảm giác không còn lời gì để nói, chỉ biết đi hỏi ông trời.

“Hứa...Hứa đại ca, hai người chúng ta cùng Đình nhi tình như tỷ muội, cho nên mới đi theo bởi nàng đoạn thời gian cuối cùng này, đợi Đình nhi thật sự gả đến Hung Nô, kiếp này chỉ sợ chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp lại.” Đường Nhu Nhi đỏ ửng mặt, nhẹ giọng nói. Tiếng gọi đại ca của nàng đem khoảng cách giữa hai người trong thoáng chốc kéo gần lại rất nhiều.

“Hừ.” Phương Doanh Anh dậm chân không thuận theo nói: “Nhu Nhi tỷ tỷ, muội là cố ý đến bởi Đình nhi muội tử, về phần tỷ sao...muội không rõ ràng.”

Đường Nhu Nhi xấu hổ, ngất đôi má nàng, nói: “Được rồi, tiểu nha đầu người, xem tỷ có cất miệng thối của muội hay không.”

Phương Doanh Anh bị đau, trốn ra phía sau Lưu Đình, lớn tiếng kêu cứu. Hứa Hải Phong đứng ở một bên, khuyên cũng không phải, không khuyên cũng không phải, hai tay xoa mạnh, nhất thời không biết nên như thế nào mới đúng.

Lưu Đình tuổi tác tuy là nhỏ nhất, nhưng lại rất có phong thái của một đại tỷ, nàng kéo tay hai vị tỷ muội mỹ nữ, ánh mắt hướng Hứa Hải Phong nháy tới, nói: “Đừng làm rộn, hắn còn đang nhìn kia.”

Nhị nữ không hẹn mà cùng đổ bưng mặt, mà ngay cả Phương Doanh Anh luôn to gan lớn mật cũng có chút ngại ngùng.

Lưu Đình đột nhiên buông ra tay ngọc của Đường Nhu Nhi, mỉm cười nói: “Hứa tướng quân, Nhu Nhi tỷ tỷ có một số việc muốn một mình bàn bạc cùng người, ta cùng với Doanh nhi tỷ tránh mặt một chút.”

Đường Nhu Nhi vô cùng xấu hổ, đang muốn mở miệng phản bác, cũng không biết đột nhiên nhớ tới cái gì, chiếc miệng nhỏ nhắn đẹp đẽ mấp máy, rốt cục cúi đầu, không nói thêm gì.

Phương Doanh Anh khó hiểu kỳ lạ bị Lưu Đình kéo ra khỏi doanh trướng, Hứa Hải Phong thính tai, thậm chí còn nghe được nàng đang nhỏ giọng hỏi Lưu Đình. Mà trước khi Lưu Đình quay đi còn quay đầu cười, làm Hứa Hải Phong nhìn thấy, có chút xấu hổ.

“ Đường tiểu thư tìm mặt tướng, không biết có chuyện gì quan trọng?” Hứa Hải Phong nhẹ nhàng ho khan một tiếng, biết rõ còn cố hỏi.

Đường Nhu Nhi có chút liếc hắt, loại bộ dáng then thùng của tiểu nữ nhân làm Hứa Hải Phong phải hô to ăn không tiêu. Đến tận đây, nếu hắt còn không rõ, cũng đành cáo lão từ quan, về nhà làm ruộng cho rồi.

Hứa Hải Phong tiến lên hai bước, vươn tay ra, chậm rãi đem thân hình mỹ diệu vô hạn ôm vào trong lòng. Động tác của hắn mềm nhẹ thông thả, kỳ thật do dưới đáy lòng còn tồn tại một điểm phòng bị, một khi phát hiện Đường Nhu Nhi có chút phản kháng, liền lập tức lùi bước. Nhưng không ngờ lại có thể ôm được mỹ nhân vào lòng, cũng là thuận buồm xuôi gió, Đường Nhu Nhi không ngờ ngay cả một chút dấu hiệu giãy dụa cũng không có.

Hứa Hải Phong vui mừng, trong lòng còn chút nghi ngờ cũng không cánh mà bay, hai tay dùng sức đem Đường Nhu Nhi ôm chặt lấy.

Cảm nhận được khí tức nam tử nồng nặc trên người Hứa Hải Phong, Đường Nhu Nhi cũng không còn nửa điểm khí lực, cũng vươn hai cánh tay, ôm lấy vòng eo cứng rắn của Hứa Hải Phong, cả người quỳn sức trong ngực của hắn, vẫn không nhúc nhích.

Cúi đầu, quai hàm cọ nhẹ trên trán nàng, trong mũi ngửi được hương thơm ngào ngạt trên người nàng, dâm huyết trên người Hứa Hải Phong không chịu nổi kích thích, càng chảy nhanh hơn, một cổ hương khí kỳ dị từ trên người của hắn tỏa mát ra.

Đường Nhu Nhi hô hấp hít vào vị đạo quen thuộc này, toàn thân lập tức như nhũn ra vô lực, mà ngay cả hô hấp cũng từ từ dần dập lên.

Miệng của Hứa Hải Phong lướt qua khuôn mặt bóng loáng nhu nộn của nàng, đôi mày mảnh mai của nàng thoáng nhướng lên vài cái, biểu hiện tâm tình vô cùng khẩn trương của mình.

Hứa Hải Phong một tay ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, một tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ lưng còn cách một lớp vải áo của nàng. Miệng của hắn cũng dần di chuyển đến chiếc miệng nhỏ nhắn. Nhìn hai mắt nhắm chặt, phảng phất như con dê non đang chờ làm thịt của Đường Nhu Nhi, Hứa Hải Phong đắc ý cười, liền muốn lập tức nuốt lấy đôi phiến môi làm cho hắn niệm niệm không quên, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át.

Đột nhiên, động tác của Hứa Hải Phong dừng lại, ở trong nháy mắt, hắn phát giác dường như đầu lưỡi của mình có chút mơ hồ làm đau. Nguyên lai vết thương của hắn mặc dù đã lành, nhưng trong đáy lòng vẫn tồn tại một tia ám ảnh, hồi tưởng lại tình hình ngày đó, lại vẫn còn thấy sợ hãi. Cứ như vậy mà khựng lại, cũng không biết có nên tiếp tục tấn công tiếp hay không.

Đường Nhu Nhi phát hiện tình lang không ổn, nỗ lực mở đôi mắt mê ly, lại nghe được một câu nói do do dự dự phá tan phong cảnh nồng nàn đầy tình ý của Hứa Hải Phong: “ Lần này, nàng đừng có cần ta.”

Đường Nhu Nhi hoảng hốt hai mắt trở nên tròn tròn, nàng cắn chặt hàm răng, nổi giận tức khắc.

Vừa nhìn thấy sắc mặt nàng biến ảo khó lường, Hứa Hải Phong biết không hay, còn chưa đợi hắn giải thích, liền cảm giác được đầu ngón chân một trận đau nhức, đã bị Đường Nhu Nhi hung hăng đạp lên.

Hắn quát to một tiếng, chỉ thấy Đường Nhu Nhi tránh thoát ngực của hắn, che mặt chạy vội ra ngoài.

Hứa Hải Phong vô cùng hối hận, cũng không biết vừa rồi sao lại quỷ mê tâm khiếu, nói ra lời này vô duyên vừa rồi.

Nguyên lai cho dù là thiếu nữ ôn văn nhu nhã như Đường Nhu Nhi sau khi then quá thành giận, cũng có thể biến thành một con báo cái hung ác.

Hắn đang muốn chạy theo, lại nghe được bên ngoài trướng có tiếng cười truyền đến, vừa chợt nghe ra, liền biết là Phương Doanh Anh ở một bên rình xem.

Trong cơn giận dữ, Hứa Hải Phong đi nhanh tới phía sau trướng. Chỉ nghe Phương Doanh Anh kêu nhỏ một tiếng: “ Không tốt, hắn tới.” Hứa Hải Phong biết nàng muốn chạy trốn, vội vàng đem cửa trướng vén lên, nhìn thấy một đạo thân ảnh, tiện tay chụp tới kéo mạnh.

Chỉ nghe “ ai yêu ” một tiếng, một thân hình nhỏ nhắn yêu kiều lả lướt không có chút lực phản kháng đã bị hắn kéo nhập vào lòng. Hứa Hải Phong vừa nghe thanh âm lập tức biết không đúng, ngẩng đầu nhìn lại, vừa lúc chứng kiến bóng lưng Phương Doanh Anh đã biến mất sau một tòa doanh trướng.

Hứa Hải Phong cúi đầu vừa nhìn, lập tức hồn phi phách tán, bị hắn ôm vào trong lòng chính là tiểu công chúa Lưu Đình.

Tiểu công chúa Lưu Đình là người đoan trang ổn trọng, vốn quyết không làm ra việc rình coi thế này, chỉ là không chịu nổi sự khổ khổ cầu khẩn của Phương Doanh Anh, không thể làm gì khác hơn là đành phải đi theo nàng.

Với thân thủ của nhị nữ, vốn không thể gạt được Hứa, Đường hai người, nhưng lúc này hai người bọn họ chính là trời động đất cháy, ý loạn tình mê, cho nên tai mắt không linh, cho nên mới bị Phương Doanh Anh chui qua khe hở.

Phương Doanh Anh vốn tưởng rằng có thể chứng kiến một cảnh đụng chạm kích tình như sao hỏa đụng địa cầu, cũng không ngờ chỉ vì một câu nói thình lình của Hứa Hải Phong, lập tức đánh vỡ hào khí ngàn ân bể ái, làm Đường Nhu Nhi xấu hổ nổi giận, phát tay mà đi. Nàng xem đến trợn mắt há hốc mồm, nhin không được mà cười rộ lên.

Ai ngờ bị Hứa Hải Phong phát hiện, tuy từ trước tới giờ nàng luôn lớn gan, nhưng cũng biết việc này bất nhã, vội vàng chạy trốn.

Về phần tiểu công chúa Lưu Đình vốn không biết võ công cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của nàng, dù sao cho Hứa Hải Phong có thêm lá gan bằng trời, cũng không dám làm gì Lưu Đình.

76. Chương 76 : Đối Sách

Trong đầu hiện lên một ý niệm làm cho nàng bị dọa đến nhảy dựng, thầm nghĩ cứ bị hắn ôm mãi như vậy, thẳng đến vĩnh cửu cùng trời đất, đương nhiên câu trách mắng định nói kia cũng không cách nào nói được nên lời.

Nguyên lai bên trong cơ thể Hứa Hải Phong bị Đường Nhu Nhi khơi mào dâm huyết lực lượng lại không được phát tiết, tự nhiên phải thông qua hô hấp mà bài tiết ra. Hương thơm này so với xuân dược lợi hại nhất còn mãnh liệt hơn ba phần, tiểu công chúa suốt ngày không rời nội cung, nửa bước không rời khuê các lại làm sao có thể tiêu thụ cho nổi. Tự nhiên là hồn phách ngây ngất, không còn lực chống cự.

Lúc này Hứa Hải Phong cũng đầm đìa mồ hôi lạnh, kêu khổ không ngừng. Tuy thân thể mềm mại trong lòng khiến cho hắn cảm thấy vô cùng kích thích cùng hưởng thụ, nhưng trong lòng hắn hiểu rất rõ ràng, đây là một cảnh hoa hồng đầy gai nhọn không thể chạm tay tới.

Tạm thời không nói đến thân phận tiểu công chúa của nàng cao cao không dám đụng chạm, chủ yếu chính là nàng sắp trở thành phi tử của Hung Nô Vương Mạo Đốn Đan Vu. Hai thân phận này vô luận là thân phận nào cũng không phải là một phó tướng nho nhỏ như Hứa Hải Phong có thể khinh nhờn.

Hắn mấy lần nghĩ muốn buông tay, lại phát hiện thân thể Lưu Đình không ngờ còn mềm mại hơn cả Đường Nhu Nhi vừa rồi, quả thực chính là mềm nhũn như bùn, nếu hắn tùy tiện buông tay, vậy kết quả duy nhất của Lưu Đình chính là toàn diện tiếp xúc thân mật cùng mặt đất. Làm như vậy tội danh chỉ sợ cũng không ít hơn là tội danh khinh nhờn công chúa bao nhiêu.

Một lát sau, Hứa Hải Phong cảm giác được thân thể Lưu Đình tựa hồ nóng đến kinh người, mà nàng lại nhyuễn hắn vào trong ngực hắn, làm cho hắn phải ngạnh cứng áp chế ham muốn, quả thực cực kỳ khổ sở.

Một lúc sâu, lòng sợ hãi của hắn giảm dần, lòng háo sắc khởi lên, một tay từ thắt lưng của nàng chậm rãi di động đến bờ hông, cảm thụ loại tư vị mất hồn không cách nào dùng ngôn ngữ để mà hình dung.

Chẳng qua đã qua một lần, Hứa Hải Phong đã có sự giáo huấn, không có hoàn toàn chìm đắm bên trong, một lỗ tai của hắn thủy chung vẫn duy trì sự linh mẫn cực cao. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu lúc này bị người nhìn thấy, thì không chỉ là việc mất mặt xấu hổ đơn giản như vậy.

Đột nhiên, lực thúc hơn người của Hứa Hải Phong bắt được tiếng bước chân cực nhỏ bên ngoài doanh trường vang lên, hắn đột nhiên bình tĩnh, nhẹ nhàng quát nhỏ một tiếng vào tai tiểu công chúa: “ Có người tới.”

Những lời này giống như có chậu nước lạnh như băng triệt cốt dập tắt dục hỏa của Lưu Đình, thân hình chấn động, rốt cục tỉnh táo lại. Nhìn thấy bộ dáng lúng túng không biết nên làm sao của Hứa Hải Phong, nàng oán trách liếc hắn, dồn dập nói: “ Mau đỡ ta ngồi xuống.”

Hứa Hải Phong chợt hiểu ra, như người chết đuối vớ được khúc gỗ, lập tức làm theo. Hắn đưa tay ra, ôm thốc Lưu Đình, trong tiếng kháng nghị cực nhỏ của nàng bước nhanh tới trước bàn, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi xuống ghế. Sau đó buông tay nhanh chóng lui ra trước bàn, cung kính đứng thẳng.

Cả động tác như hành vân lưu thủy, công việc liên tục, nếu có Lâm Trường Không ở đây, tất nhiên phải bội phục vạn phần, hằng ngày hắn luyện công biếng nhác, tới thời khắc mấu chốt cũng không có chút hàm hồ, lại như có thiên phú cao, thể gian hiếm thấy.

Lưu Đình đột nhiên bị bức rời đi lồng ngực của Hứa Hải Phong, trong thoáng chốc như hoàn toàn hụt hẫng, trong đầu một mảnh mờ mịt.

“ Tiểu nữ tử Hạ Nhã Quân cầu kiến công chúa điện hạ.”

Bên ngoài trường vang lên thanh âm của Hạ Nhã Quân, Lưu Đình ngẩn ra, miễn cưỡng thu liễm tâm thần, lấy giọng bình tĩnh nói: “ Mời Hạ tỷ tỷ vào.”

Nghe được người ngoài cửa lại là Hạ Nhã Quân, Hứa Hải Phong không khỏi ngẩn ra, vừa rồi lúc hắn nghe được tiếng bước chân, thì Hạ Nhã Quân đã đến rất gần doanh trường. Làm cho hắn cứ tưởng người đến là một vị có võ công không dưới thứ nhất phẩm cao thủ như mình, như thế nào cũng không nghĩ ra lại là Hạ Nhã Quân động tiêu danh gia vô cùng yếu nhược.

Hạ Nhã Quân vén màn đi vào, liếc mắt liềm nhìn thấy Hứa Hải Phong đứng bên trong trường, mày nàng chợt nhướng lên, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn.

Hứa Hải Phong nhìn nàng mỉm cười, chấp tay thi lễ.

“ Hứa tướng quân, việc này cứ định như vậy, bổn cung còn có việc muốn cùng Hạ tỷ tỷ thương nghị, người lui ra đi.” Lưu Đình trấn tĩnh tự nhiên nói, ngoại trừ vẻ đỏ ửng trên mặt còn chưa biến mất, một điểm cũng nhìn không ra có gì sơ hở.

“ Dạ, mặt tướng tuân mệnh.” Hứa Hải Phong cung kính thi lễ, xoay người đi ra.

Hắn rời đi doanh trường của công chúa, lúc này mới phát giác cả người đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm. Loại hành vi chẳng khác gì trộm tình này dĩ nhiên là thập phần kích thích, nhưng cũng vô cùng quá nguy hiểm một chút, sau này ít chạm đến là tuyệt vời nhất.

Chuyển niệm vừa nghĩ, bốn đóa kim hoa kinh đô không ngờ đều đã ở đây, hơn nữa còn có Lâm Uyển Nhàn không hề kém bốn nàng một chút nào, như thế nào mà thiên hạ mỹ nữ đều có thể tụ chung một chỗ như bây giờ thế này?

Hứa Hải Phong đánh giá một chút, chung quanh không nhìn thấy một cấm quân nào, trong lòng biết là do Lưu Đình vì Đường, Phương nhị nữ mà cố ý điều hộ vệ cùng cấm quân đi xa. Tuy biết nàng dụng tâm khổ sở, nhưng việc này thật sự không phải chuyện đùa, không phải một mình hắn có thể làm chủ, không thể làm gì khác hơn là công khai với mọi người, để mọi người cùng nhau đau đầu.

Lần này đi sứ Hung Nô, ngoại trừ Hắc Kỳ quân của hắn đảm nhiệm hộ vệ ra, còn có hai vị quan viên đồng cấp cùng đi theo. Một người là đương triều lễ bộ thị lang Tô Xuân Vĩ, một vị khác là cấm quân tiền doanh phó thống lĩnh Lưu Tuấn Thư.

Tô Xuân Vĩ là trưởng tử của Tô Đông Thuần trong tứ đại thế gia, năm nay hơn ba mươi tuổi, hắn là chính sứ của chuyến đi này, hết thấy ứng thủ lễ nghi đều do hắn quyết định. Mà Lưu Tuấn Thư là con cháu hoàng thất, suất lĩnh hai trăm cấm quân đảm nhiệm làm hộ vệ cho tiểu công chúa, chẳng qua bây giờ chẳng biết bị Lưu Đình dùng lý do nào mà đuổi đi xa.

Hứa Hải Phong trở lại doanh trường của mình, phái người mời tới hai người bọn họ. Tô Xuân Vĩ còn dễ tìm, chỉ một lát đã tới, mà Lưu Tuấn Thư phải qua hồi lâu mới vội vã chạy tới.

Hứa Hải Phong trong lòng hiểu rõ ràng, đương nhiên không hề trách cứ, hắn mời hai người ngồi xong, dâng lên trà thơm, đột nhiên nói: “ Đường Nhu Nhi tiểu thư cùng Phương Doanh Anh tiểu thư cùng đi chung, bây giờ hiện đang ở trong quân, muốn tùy công chúa điện hạ đi tới Hung Nô.”

Lưu Tuấn Thư vừa mới trải qua chặng đường dài, đang miệng khô lưỡi khô, cầm chén trà định uống, nghe câu nói đó, trong lòng cả kinh, một ngụm trà trôi tuột cổ họng, lập tức ho khan kịch liệt.

Tô Xuân Vĩ vốn đang bình ổn ngồi trên ghế, thời khắc này cũng bật ngẩng lên, che giấu không được vẻ kinh ngạc vô cùng.

Hai người bọn họ ở tại kinh đô nhiều năm, tự nhiên cũng không xa lạ đối với nhị nữ này, cẩn thận vừa nghĩ, thì biết lời của Hứa Hải Phong là thật. Hai người nhìn nhau, nghĩ với thân phận hai người, nếu ở trong quân có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ là khó thoát tội trạng, lập tức đầu liền phát lớn.

Lưu Tuấn Thư vỗ đùi nói: “ Trách không được, mấy ngày liên tiếp mỗi lần an doanh cấm trại, công chúa điện hạ sẽ tìm ta phiền toái, không cho cấm quân thủ vệ. Ta chỉ là nghĩ do nàng tâm tình phiền táo, lại nguyên lai là vì che giấu cho hai người các nàng.” Hứa Hải Phong cùng Tô Xuân Vĩ nhìn nhau, nhìn thấy hắn đầy mặt phong trần, hiển nhiên mấy ngày nay ăn không ít đau khổ, đều buồn cười trong lòng.

Hứa Hải Phong ho nhẹ một tiếng nói: “ Thân phận hai nàng tôn quý, mặt tướng lại là chức nhỏ, không biết làm sao mới phải, nên mời hai vị cùng nhau quyết định.”

Tô Xuân Vĩ cùng Lưu Tuấn Thư nhíu mày, thăm nghĩ người rõ ràng đem tòa núi nặng này giao cho chúng ta, chẳng lẽ chúng ta lại có biện pháp gì giải quyết?

Tô Xuân Vĩ suy nghĩ một lát nói: “ Vì nhanh chóng giải quyết, chỉ có hai cách lựa chọn.”

Lưu Tuấn Thư kêu lên: “ Đã biết Tô thị lang người tài cao bắc đẩu, chỉ chớp mắt liền nghĩ ra biện pháp, nói mau đi.”

Tô Xuân Vĩ thở dài nói: “ Hai con đường của ta đều là biện pháp ngu ngốc thôi. Thứ nhất, đại đội nhân mã tạm ngưng đi tới, phái người thông tri kinh sư, đợi nhân vật đủ phân lượng đến đây mang hai nàng đi.”

Hứa Hải Phong lắc đầu phủ quyết: “ Không được, thọ thần của Mạo Đốn Đan Vu con không đầy hai tháng, chúng ta phải chạy tới Hung Nô, còn phải làm chuẩn bị trước, thời gian đã phi thường dồn dập, làm sao có thể trì hoãn.”

“ Đã như vậy, vậy hành động nhanh hơn, đợi đến đại doanh bắc cương, mời Phương gia lão hầu gia nghĩ biện pháp giải quyết. Chỉ cần có thể khuyên được Phương Doanh Anh tiểu thư, vậy Đường Nhu Nhi tiểu thư tự nhiên cũng sẽ đi theo hồi kinh.”

Bắc cương là biên cảnh quan trọng của Đại Hán, nên trú đóng tới hai đại quân đoàn. Thương Lang quân đoàn trú đóng tại đông bắc đại doanh, mà thường trú bắc cương đại doanh chính là đại danh鼎鼎 Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn, thống lĩnh chính là Phương gia lão đồng lứa tam gia Phương Lệnh Thần, nếu do hắn ra mặt, là người được tuyển chọn tốt nhất.

Hứa Hải Phong trầm ngâm không nói, một lúc lâu sau, thật sự nghĩ không ra còn biện pháp gì tốt hơn, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng.

Tiến bước hai người bọn họ, trong lòng Hứa Hải Phong còn nghĩ tới Đường Nhu Nhi, cực kỳ hối hận cử chỉ hấp tấp của mình gây ra. Trong bất tri bất giác đi tới trước doanh trường của Tương Khổng Minh, vén màn đi vào.

Chỉ thấy Tương Khổng Minh đang cầm một hình trụ vòng tròn ngồi trên ghế ngấn người, nhìn thấy Hứa Hải Phong đi vào, hần vội vàng đứng dậy nói: “ Ra mắt chủ công.”

Hứa Hải Phong gật đầu âm ừ, cũng không biết vì sao mình lại đi tới nơi đây. Nguyên lai Tương Khổng Minh làm việc luôn luôn chuẩn xác, vô luận là việc khó cỡ nào, rơi vào trong tay của hần luôn luôn có thể tìm được cách giải quyết, có vẻ vô cùng dễ dàng.

Cho nên, Hứa Hải Phong đã dưỡng thành thói quen, mỗi khi gặp phải vấn đề khó khăn sẽ tìm hần thỉnh giáo, chẳng qua loại chuyện nhi nữ tư tình này, đích xác cũng khó làm cho người ta nói được ra khỏi miệng.

Tương Khổng Minh liếc mắt liền nhìn ra Hứa Hải Phong có việc khó xử, hần cũng không thúc giục, chỉ là đợi Hứa Hải Phong tự mình mở miệng.

Quả nhiên, qua nửa khắc, Hứa Hải Phong liền hỏi hần có hiểu được tâm tư của nữ nhi hay không.

Tương Khổng Minh vừa nghe, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, vỗ mạnh ngực, trái một câu tán gái đại pháp, phải một câu tình yêu sách lược, đem Hứa Hải Phong hồng tới choáng váng mặt mày. Trong bất tri bất giác đã đem chuyện xảy ra hôm nay hoàn toàn nói hết, mà ngay cả chuyện một màn mất hồn tư vị ngoài ý muốn cùng tiểu công chúa Lưu Đình cũng bị Tương Khổng Minh dụ nói hết ra.

Khi Tương Khổng Minh nghe được Hứa Hải Phong ở thời khắc mấu chốt nói ra một câu có thể so sánh ngang hàng với danh ngôn thiên cổ tuyệt xướng kia, lập tức không hề phong độ cười hăng hắc ngã lãn, cuối cùng phát giác sắc mặt Hứa Hải Phong càng lúc càng đen tối, sắp sửa đến bên bờ nổ bạo, mới thức thời lau đi nước mắt, vì hần xuất ra mưu kế.

Tương Khổng Minh không hổ là người đến từ dị giới, theo phương pháp tán gái hần nói ra làm cho Hứa Hải Phong lập tức mở rộng tầm mắt. Kỳ thật hần chỉ nói ra, đó là tặng quà. Biện pháp này ở xã hội hiện đại, chỉ là loại thủ đoạn bình thường đến không thể bình thường hơn nữa, nhưng nếu dùng vào cổ đại, cũng là một ý tưởng mới mẻ lạ lùng, Tương Khổng Minh nói ra, làm Hứa Hải Phong liền tiếp nạp.

Chứng kiến Hứa Hải Phong hưng phấn trùng trùng muốn rời đi, Tương Khổng Minh liền kéo tay hần nói: “ Chủ công muốn tiếp nạp Đường tiểu thư, không biết Lâm cô nương có biết hay không?”

Hứa Hải Phong dừng chân lại, lắc đầu nói: “ Không biết, người có đề nghị gì không?”

Tương Khổng Minh lộ nụ cười quỷ dị kể tai Hứa Hải Phong thì thầm hai câu, Hứa Hải Phong sắc mặt âm tình bất định, rốt cục cắn răng một cái nói: “ Được, hết thảy đều nghe theo quân sư an bài.”

77. Chương 77 : Tổng Hoa

Trở lại doanh trường, sắc trời đã tối, Hứa Hải Phong phân phó Trình Gia Huy cùng ba huynh đệ An Đức Lỗ đến gần đó hái hết hoa dại, có bốn vị nhất phẩm cao thủ vất vả cả đêm, hần là có thể thu thập cũng đủ số hoa cần thiết.

Hần vận người thật thoải mái, tiến vào trong trường tìm Lâm Uyển Nhân tiêu dao sung sướng.

Dựa theo trong quân quy định, trong lúc tướng lãnh chấp hành nhiệm vụ, không thể mang theo gia quyến. Trong mấy ngày nay, tuy Hứa Hải Phong cùng Lâm Uyển Nhân mỗi đêm hoan du, nhưng đều là len lén sờ sờ, không dám ồn ào lớn tiếng.

Chỉ là hôm nay Hứa Hải Phong bị Đường Nhu Nhi cùng Lưu Đình hai lần khơi mào dục hỏa, dị huyết âm tính trong cơ thể nổi lên, vốn đang bị lửa dục bốc cao. Hần ôm Lâm đại mỹ nhân toàn lực tấn công, không bao lâu Lâm Uyển Nhân đã bị đánh tới bởi, nhưng Hứa Hải Phong vẫn không chịu dừng lại, vẫn không ngừng dùng sức đẩy tới.

Lâm Uyển Nhân ánh mắt tan rã, trong miệng vô ý thức lớn tiếng rên lên. Trong đêm khuya yên tĩnh, mấy tòa lầu trại gần bên đều nghe được hoàn toàn rõ ràng.

Lưu Đình thân phận tôn quý, công việc bảo vệ nàng đương nhiên không thể xem thường, cho nên doanh trường của nàng cũng nằm ngay giữa trung tâm đại doanh, chỉ cách soái trường của Hứa Hải Phong mấy bước.

Mấy ngày nay, Đường Nhu Nhi và Phương Doanh Anh vì muốn che giấu hành tung, buổi tối đều cùng Lưu Đình chung giường mà ngủ, hôm nay cũng không ngoại lệ. Chỉ là các nàng mới ngủ chốc lát, liền bị một âm thanh tao lãng gợi dục đánh thức, cũng không cách nào ngủ trở lại.

Các nàng đều xuất thân bất phàm, tự nhiên không thể so với nữ tử bình thường, đương nhiên biết đây là thanh âm gì. Cùng nhìn nhau không nói, chỉ mặt đỏ tía tai.

Nghĩ không ra lại có người công nhiên không tuân theo quân kỷ, chẳng qua nơi này là địa bàn của Hắc Kỳ quân, nếu nói ai có thể quang minh chính đại không nhìn quân quy mà không bị chế tài cùng ngăn cản, vậy cũng chỉ có một khả năng.

Lưu, Đường nhị nữ cúi đầu, nghĩ đến tình hình khác thường lúc ôm ấp cùng Hứa Hải Phong, cũng lòng xuân kích động, mặt đỏ như mặt trời, trong lòng nhảy mạnh dữ dội, cũng không biết đến tột cùng là có tư vị gì.

Về phần Phương Doanh Anh, tuy to gan lớn mật, nhưng dù sao cũng là hoàng hoa khuê nữ không trải qua nhân sự, muốn nàng đi ngăn cản những chuyện xấu của Hứa Hải Phong, thật đúng là không có lá gan, không thể làm gì khác hơn là ở một bên không ngừng nhỏ giọng mắng: “ Tử thâm tặc không chết tử tế được.”

Chịu sâu ảnh hưởng còn có lễ bộ thị lang Tô Xuân Vĩ cùng cấm quân phó thống lĩnh Lưu Tuấn Thư, ngay từ đầu bọn họ tức giận trùng trùng đi ra doanh trường, muốn nhìn xem là ai dám ăn gan hùm gan báo như thế. Không ngờ, khi tìm được nơi thanh âm phát ra, phát giác người giữ cửa lại chính là người được bệ hạ phong làm thiên hạ đệ nhất dũng sĩ Tần Dũng.

Chỉ nhìn hắc trừng lớn đôi mắt như chuông đồng, hung quang văng khắp nơi, tựa hồ như một con mãnh thú sắp sửa vồ người. Có thể để cho nhân vật như thế canh cửa, vậy kẻ gây tội cũng không cần phải hỏi.

Dưới ánh nhìn tràn ngập uy hiếp của Tần Dũng, bọn họ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhìn nhau, đành xoay người đi, ngay cả dũng khí dừng lại nhìn thêm một khắc cũng không có.

Trở lại doanh trường của mình, đương nhiên là không thể ngủ tiếp, Tô Xuân Vĩ đốt đèn, lấy sách ra, chuẩn bị đọc sách suốt đêm.

Lưu Tuấn Thư cũng không có tính nhẫn nại tốt như hắc, khí thế hung hung quát roi da, hướng tây doanh chạy tới. Nơi đó là do hai trăm danh thuộc hạ cấm quân của hắc trú đóng, hắc bị người gây nhiều mộng đẹp, một cổ oán khí không chỗ phát tiết, không thể làm gì khác hơn là tìm chính binh sĩ dưới trướng của mình thao luyện trút giận, lập tức tiếng oán vang lên, tiếng khóc thét nổi lên bốn phía.

Bàn tay Hứa Hải Phong không ngừng xẹt qua trên những giải đất mẫn cảm trên người Lâm Uyển Nhàn, tiểu đệ bên dưới nóng rực như lửa liên tục đưa nàng vào thế giới cực lạc. Mắt thấy đã không sai biệt lắm, Hứa Hải Phong ở bên tai nàng nhỏ giọng thì thào: “ Uyển nhi, cho ta thêm một muội muội của nàng nữa được không?”

Lâm Uyển Nhàn mơ mơ màng màng, tuy nghe được hết sức rõ rõ ràng ràng, nhưng trong đại não phẳng phất như một đoàn tương hồ, căn bản là không cách nào tự hỏi. Nhưng trong ý thức loáng thoáng cảm giác được có chút không ổn, đang muốn cẩn thận suy nghĩ rõ ràng, nào ngờ Hứa Hải Phong liên tục nhấp người nhanh hơn, làm làn da đỏ rực như hoa hồng của nàng liên tiếp lưu lại dấu vết.

Nàng cũng không còn cách nào để tập trung tinh thần, thuận miệng đáp ứng một câu: “ Được a.”

Hứa Hải Phong vui mừng, nghĩ không ra Tương Khổng Minh dạy cho biện pháp đúng là hữu dụng, hắc lập rướn người thăng hoa.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Hứa Hải Phong vén màn vừa nhìn, lập tức trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy bên ngoài trướng đã trở thành một biển hoa. Đám người Trình Gia Huy đã đem vài dặm gần bên, vô luận là hoa trồng hay hoa dại, hoa núi hay hoa trà, dù là hoa đuôi chó cũng toàn bộ hái trở về.

Tối ngày hôm qua, đại bộ phận những hộ dân gia tất cả đều lọt vào cướp bóc hoặc là ăn trộm, nhưng bọn họ tổn thất không phải tiền bạc, mà là những đóa hoa trong đình viện.

Hứa Hải Phong nhìn biển hoa xanh xanh đỏ đỏ, đủ loại màu sắc trước mắt mà không biết làm sao. Không thể làm gì khác hơn là tìm đến Tương Khổng Minh, bảo hắc chọn lựa những loài hoa có giá trị bên trong thu tập lại một chỗ, về phần những loài hoa màu sắc kém cỏi, phẩm loại không tốt toàn bộ vứt bỏ.

Đợi sau khi sửa sang xong, trước tiên Hứa Hải Phong buộc lại thành chùm, sau suy nghĩ một chút, vẫn chia ra làm bốn. Đem một đặt lên bên cạnh gối của Lâm Uyển Nhân còn đang say ngủ trong giấc ngọt ngào, trong tay cầm ba bó hoa đi tới gặp Đường Nhu Nhi.

Biết Đường Nhu Nhi, Phương Doanh Anh cùng công chúa điện hạ ở chung một doanh trường, tuy việc này không hợp theo lễ, nhưng ai không biết chuyện này là đoạn đường cuối cùng của Lưu Đình trước khi bị gả sang Hung Nô, nên cũng không ai tới làm phiền họ, trở ngại niềm vui của công chúa điện hạ.

Huống chi, với tính tình của Phương Doanh Anh, nơi này thật đúng là không người nào có thể ngăn cản cùng đắc tội được nàng.

Vừa tới bên ngoài doanh trường của công chúa, còn chưa sai người bẩm báo, cửa trường đã tự động nhắc lên.

Hứa Hải Phong vừa nhìn, đi ra là Phương Doanh Anh sắc mặt bất thiện, hắt vội vàng tiến lên hỏi: “Doanh muội, có Đường tiểu thư trong đó không?”

Hắn nhận Phương Lệnh Thiên là nghĩa phụ, dựa theo bối phận xưng Phương Doanh Anh là muội, lúc đầu Phương Doanh Anh cố ý không chịu, nhưng từ sau buổi tiệc tại tướng phủ, Hứa Hải Phong ngâm ra câu thiên cổ tuyệt xướng kia, Phương Doanh Anh cũng không còn lời phản đối, xem như đã nhận hắn.

Phương Doanh Anh nhìn hắn một cái, không chút khách khí hừ một tiếng, nói: “Không biết.” Nói xong xoay người quay trở vào trong doanh trường.

Hứa Hải Phong bị nàng liếc mắt nhất thời không kịp phản ứng, tuy trong ngày thường Phương Doanh Anh thường ý lại được thương mà kiêu, luôn nghĩ ra chút sự cổ quái mà trêu chọc người khác, nhưng cho tới bây giờ chưa từng vô lý gây nháo. Biểu hiện hôm nay, đã nói ra mình đã đắc tội lớn gì đó với nàng, nhưng Hứa Hải Phong vận óc suy nghĩ, lại thật sự không nhớ nổi đến tội cùng có địa phương nào chọc cho vị đại tiểu thư này tức giận.

Nếu nghĩ không thông, vậy tạm thời buông tha, Hứa Hải Phong tiến lên một bước, ở bên ngoài trường kêu lớn: “Mặt tướng Hứa Hải Phong cầu kiến công chúa điện hạ.”

“Mời Hứa tướng quân.” Thanh âm ôn nhu bình thản của Lưu Đình lập tức vang lên.

Hứa Hải Phong tiến vào doanh trường, lập tức nhìn thấy ba vị mỹ nữ đang song song mà ngồi. Nhìn thấy hắn tiến đến, ba đôi mắt đẹp đồng thời nhìn hắn. Theo thân phận đề cao, Hứa Hải Phong từ từ đã quen với việc nhìn chăm chú của người khác, nhưng ánh mắt ba nàng còn hơn cả thiên quân vạn mã, nhất là ánh mắt của Đường Nhu Nhi và Lưu Đình có nỗi cảm tình nói không nên lời càng làm cho hắn thất hồn lạc phách.

Nhìn thấy một tay hắn vẫn luôn đặt sau lưng, Phương Doanh Anh kỳ quái hỏi: “Tay ngươi làm sao vậy? Bị thương sao?”

Hứa Hải Phong cười, đưa bàn tay cầm ba bó hoa đủ màu sắc ra trước, nói: “Tối hôm qua mặt tướng hái được vài đóa hoa, đặc biệt đến hiến tặng cho chư vị, chúc các vị tiểu thư thanh xuân vĩnh trú, phương hoa vô song.”

Phương Doanh Anh ngạc nhiên nói: “Tối hôm qua ngươi đi tìm? Tối hôm qua ngươi còn ở không mà đi tìm sao?”

Lời vừa nói ra, hai người Đường Nhu Nhi cùng Lưu Đình đều đỏ mặt, Đường Nhu Nhi oán trách kéo Phương Doanh Anh, nói: “Hứa đại ca nếu đã tới, mời ngồi.”

Hứa Hải Phong còn nghĩ là do các nàng nhìn thấy đám người Trình Gia Huy đi ra ngoài hái hoa, bởi vậy biết hoa này không phải do chính mình đi hái. Nghĩ đến lời nói dối bị người vạch mặt, cũng có vẻ xấu hổ, nhưng nghĩ đến mục đích chuyến này, nên dày mặt nói: “Mặt tướng đang có quân vụ trong người, nên không thể ở lâu, còn có một chuyện, muốn mời Đường tiểu thư dời bước thương lượng.”

Đường Nhu Nhi không ngờ hắn dám công khai mời mình, tuy trong lòng vui mừng, nhưng làm sao dám lập tức đáp ứng.

“Chuyện gì quý quý túy túy, có chuyện thì cứ giáp mặt mà nói, hừ.” Phương Doanh Anh hừ nhẹ nói.

Đường Nhu Nhi liếc mắt nhìn Hứa Hải Phong, sợ hãi lập tức phát tay áo mà đi, nhưng lại không tiện trách Phương Doanh Anh, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Lưu Đình cầu cứu.

Trong đôi mắt đẹp của Lưu Đình hiện lên một tia thần sắc phức tạp, nhưng chỉ ngay lập tức biến mất, lại khôi phục như thường, nàng kéo tay Phương Doanh Anh, nhẹ giọng nói: “ Nếu Hứa tướng quân muốn tìm Nhu Nhi tỷ tỷ, nói vậy phải có chuyện quan trọng, tỷ tỷ đi theo hần đi.”

Đường Nhu Nhi ân một tiếng, đi theo Hứa Hải Phong ra doanh trường.

Phương Doanh Anh đang muốn nói lời phản đối, đã thấy Lưu Đình hướng nàng lắc tay, tuy năng không phải là người khôn khéo tỉ mỉ, nhưng cũng hiểu được chuyện nào nên làm, biết chuyện không thể trái, không thể làm gì khác hơn là hừ một tiếng, không hề cưỡng cầu. Mà ai cũng không có chú ý tới ánh mắt Lưu Đình nhìn Đường Nhu Nhi lại tiết lộ ra một tia đồ kỵ cùng hâm mộ như có như không.

Hứa Hải Phong mang theo Đường Nhu Nhi đi tới một lều trại không người. Đường Nhu Nhi thấy hần có vẻ quen cửa quen nẻo, hiển nhiên đã sớm có dự mưu, lại thấy trong lều trại không có một bóng người, tìm đập trở nên gia tốc, ánh mắt long lanh, thần tình có vẻ xinh đẹp mê người.

Dựa theo Tương Khổng Minh phân phó trước, bốn ý của Hứa Hải Phong thâm nghĩ tìm một địa phương thanh tĩnh cùng nàng xác định quan hệ lẫn nhau cho rõ ràng một chút, nhưng nhìn bộ dáng của nàng như vậy, lòng háo sắc không khỏi dao động, đưa tay nắm vùng eo thon nhỏ của nàng, nhẹ ôm vào lòng.

Đường Nhu Nhi tên xứng với người, ôn nhu như một con mèo nhỏ dựa sát vào lòng ngực của hần. Hứa Hải Phong dùng ngón tay đẩy cằm nàng ngẩng lên, khiến gương mặt của nàng hoàn toàn hiện ra trong tầm mắt của chính mình.

Đôi mắt đẹp của Đường Nhu Nhi nhắm chặt, thân thể có chút rung động, hai phiến môi hồng vẫn chưa hoàn toàn khép lại, mà là để lại một đường khe hở, mơ hồ có thể nhìn thấy một chút đầu lưỡi đỏ tươi bên trong.

Lần này Hứa Hải Phong cũng sẽ không tái phạm sự sai lầm của ngày hôm qua, hần không chút do dự cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng, đem khe hở rất nhỏ này hoàn toàn bọc kín lại.

Một lúc lâu, miệng của Hứa Hải Phong rốt cục rơi khỏi phiến môi mê người này, hần hít sâu hương thơm trên người Đường Nhu Nhi, một tay vén lên quần áo của nàng, liền muốn thăm dò vào trong.

Khi ma thủ của hần chạm tới da thịt của nàng, Đường Nhu Nhi rùng mình một cái, rốt cục có một tia thanh tĩnh. Nàng miễn cưỡng giơ lên bàn tay nhỏ bé, cách lớp quần áo đè bàn tay đang tác quái kia xuống, rung giọng nói: “ Hảo đại ca, huynh tha cho Nhu Nhi đi.”

Hứa Hải Phong mừng rỡ, nghĩ đến vị mỹ nữ như vậy cũng phải dưới bàn tay mình xin tha, trong lòng tự nhiên sinh ra một cỗ cảm giác thật tự hào. Tượng trưng nam tính bên dưới bụng càng thêm cứng lên, hần cười tà khí: “ Nếu ta nói không?”

Đường Nhu Nhi lộ hàm răng nhỏ nhắn cắn môi dưới, ôn nhu cầu nói: “ Đình muội còn đang chờ chúng ta đó, nếu hảo đại ca thật sự thương yêu Nhu Nhi, thỉnh đừng ngay chỗ này được không?”

Hứa Hải Phong nghe xong vô cùng vui mừng, nói: “ Ý của nàng là chỉ cần không phải chỗ này là được sao?”

Đường Nhu Nhi mắc cỡ tựa đầu vào ngực hần, không dám lên tiếng, xem như đã đồng ý.

78. Chương 78 : Ước Hẹn

Hứa Hải Phong cũng biết hiện tại không phải lúc, lúc này trời đã sáng hần, đại đại nhân mã đang chờ phân phó, nếu hai người bọn họ vẫn còn chưa xuất hiện, rất nhanh sẽ làm cho người hoài nghi.

Hần thu liễm sắc tâm, nhưng đôi bàn tay vẫn không chịu bỏ qua cơ hội khó được này, không ngừng chạy trên người nàng, chính là đang mượn cơ hội hưởng thụ.

Sắc mặt Đường Nhu Nhi càng ngày càng đỏ, hơi thở nặng nề, rốt cục thút thít nói: “ Đại ca, huynh còn không dừng tay, Nhu Nhi thật sự nhịn không được nữa.”

Hứa Hải Phong cả kinh, ngừng tay, phát hiện khóe mắt nàng ửng đỏ, chính là đang muốn khóc, trong lòng xót xa, liền nói: “Nhu Nhi chớ khóc, là ta không đúng.”

Hắn dùng bảy tắc lưỡi, lời như châu ngọc, dùng hết vốn liếng, cuối cùng mới đem nàng phải bật cười. Mới thở dài một hơi, thầm nghĩ nếu không phải đi theo Tương Khổng Minh học được rất nhiều lời tán dương dẻo miệng, hôm nay thật đúng là khó có thể giải thích.

“Hảo Nhu Nhi, đêm nay lúc đóng quân hạ trại, nàng tới doanh trường của ta được không?” Hứa Hải Phong thấp giọng dò hỏi.

Đường Nhu Nhi còn tưởng rằng hắn muốn tiếp tục làm mấy chuyện xấu, mắc cỡ quay mặt chỗ khác, không dám nhìn hắn.

Hứa Hải Phong biết là nàng đang hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Nhu Nhi, bên trong trường của ta còn có một người, ta nghĩ muốn hai người làm quen một chút.”

Đường Nhu Nhi lập tức nghĩ tới âm thanh rên rỉ tối hôm qua, lập tức hiểu được, nhớ lại việc Hứa Hải Phong mang theo mỹ nhân tham dự yến tiệc tại Phương phủ, nàng cũng từng nhìn thấy qua Lâm Uyển Nhân có được dung nhan tuyệt thế cùng khí chất không hề thua kém mình chút nào. Trong tâm lý không hiểu sao lại dâng lên một nỗi ám ảnh, nàng nhẹ giọng nói: “Là Lâm cô nương sao?”

Hứa Hải Phong cũng không kỳ quái vì sao nàng biết tên của Lâm Uyển Nhân, nếu ngay cả chút bản lĩnh ấy cũng không có, vậy Đường gia đã sớm trừ danh trong tứ đại gia tộc. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, nói: “Không sai, Lâm tỷ tỷ muốn gặp nàng.”

Thân hình Đường Nhu Nhi có chút chấn động, lần đầu tiên chủ động ngẩng đầu lên, dừng ở hai mắt Hứa Hải Phong hỏi: “Đại ca, huynh muốn ta gọi nàng là tỷ tỷ sao?”

Hứa Hải Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, tuổi của nàng lớn hơn mười mấy tháng, đương nhiên phải gọi nàng là tỷ tỷ.”

Chiếc miệng nhỏ nhắn của Đường Nhu Nhi chợt mấp máy, rốt cục thở dài một hơi, nói: “Người vào nhà trước thì lớn, với thân phận công chúa của Thổ Phiên quốc, ta tôn nàng làm tỷ tỷ cũng không làm nhục chính mình. Được rồi, đại ca ta đáp ứng huynh, đến lúc đó gọi nàng là tỷ tỷ là được.”

Hứa Hải Phong nghe được cảm thấy hồ đồ, như thế nào gọi một tiếng tỷ tỷ lại có liên quan gì tới thân phận địa vị nữa chứ.

Nhưng lúc này tiếng kèn đại biểu cho quân đội tập hợp đã vang lên, hắn đành vội vã chia tay cùng Đường Nhu Nhi, tự hướng chủ doanh chạy đi.

Hứa Hải Phong chỉ huy Hắc Kỳ quân chỉ trải qua một đêm nghỉ ngơi mà tinh thần cũng chấn hưng tỉnh táo ra đi, đối lập lại là hai trăm cấm quân uể oải mệt mỏi. May là, hai trăm cấm quân đều là kỵ binh bộ đội, mà Hắc Kỳ quân ngoại trừ chỉ có năm trăm kỵ, còn có hai ngàn người đều là bộ binh, hơn nữa truy trọng đều do Hắc Kỳ quân gánh vác, bọn họ mới không bị bỏ rơi.

Vốn ngoại trừ tướng lĩnh, Hắc Kỳ quân đều là bộ binh, nhưng lần này xuất hành, Phương Lệnh Thiên cố ý tại quân bộ vì hắn điều khiển năm trăm tuần mã để lấy mặt mũi. Vì vậy năm trăm quân sĩ đã được thay đổi thân phận, từ tiểu nhân vật bộ binh dùng để hi sinh đã được biến đổi trở thành kỵ binh kiêu tử trong quân.

Đương nhiên, trong năm trăm người này, ngoại trừ tổng cộng năm mươi hai người của dị năng đoàn cùng một trăm hai mươi hai thân vệ quân ra, còn lại được cưỡi ngựa toàn là hàng binh của Hung Nô. Hung Nô nhân không hổ là dân tộc sinh ra trên lưng ngựa, một khi lên ngựa, lập tức như cá gặp nước, triển hiện ra khả năng cưỡi ngựa làm cho cấm quân quan binh hâm mộ không thôi.

Chứng kiến hai ngàn Hắc Kỳ quân bộ binh đi theo mặt sau, xếp hàng liệt đội bước tới, vô luận là Lưu Tuấn Thư tinh thông chiến trận hay là văn thái hơn người như Tô Xuân Vĩ đều lộ ra vẻ mặt kính nể.

Những binh sĩ này suốt ba ngày liên tục, công theo truy trọng nặng ba lần thể trọng của chính mình, mỗi ngày phải đi hơn trăm dặm, lại phải phát như một đám máy móc không biết mệt mỏi, không có một ai rớt đội, cũng không có một ai thốt lên nửa câu oán hận.

Mà chủ yếu nhất là, những sĩ tốt này trải qua mấy ngày liên tiếp đường dài bước đi, lại không nhìn thấy chút nào uể oải, điểm này có thể nhìn ra từ tinh thần diện mạo của bọn họ. Quân kỷ quân dung như thế, làm sao không làm cho bọn họ trong lòng bội phục. Lưu Tuấn Thư sở dĩ gia tăng thao luyện cầm quân dưới trướng của mình, cũng không phải không nghĩ tới luyện xuất một đội thiết quân có thể so sánh được với Hắc Kỳ quân. Nhưng tâm nguyện này của hắn, chỉ sợ kiếp này sẽ vô vọng.

Tối giờ Ngọ, Hứa Hải Phong trộm tìm một lúc rảnh rỗi, đi tới bên trong xe của Lâm Uyển Nhân.

Chiếc xe này thật lớn, quả thực chính là một phòng ốc nhỏ có thể di động, bên trong phân hai gian, xuất từ tay công xảo tượng của Đại Hán quốc nội, bên trong bố trí xa hoa, dị thường thoải mái. Là công cụ cho đại quan quý nhân chuẩn bị đi xa.

Trong đội ngũ chỉ có hai lượng xe lớn như vậy, một tự nhiên là hành cung di động của công chúa điện hạ, một là do Hứa Hải Phong dùng công chế tư mà xâm chiếm, mục đích đương nhiên là vì lấy lòng vị giai nhân thiên kiều bá mỵ như Lâm Uyển Nhân.

Tối hôm qua do Hứa Hải Phong cố ý giở trò, Lâm Uyển Nhân thắng đến lúc này mới có thể tỉnh dậy.

Đi lên xe, Hứa Hải Phong bảo Uyển Linh cùng Nhân Linh ra phòng ngoài. Lúc này, mới đi tới trước mặt Lâm Uyển Nhân cười nói: “ Uyển nhi, cảm thấy tốt không?”

Lâm Uyển Nhân nửa thật nửa giả liếc mắt cảm tức nhìn hắn, nói: “ Tối hôm qua ngài phát điên cái gì? Dùng sức như vậy, uống lộn thuốc, hôm nay đừng đụng thiếp.”

Hứa Hải Phong âm ừ âm ừ, đợi khi nàng lộ vẻ tươi cười mới cẩn thận nói: “ Uyển nhi, đêm nay ta mời Đường tiểu thư đến đây dùng cơm được không?”

Lâm Uyển Nhân quay đầu nhìn hắn một cái, làm hắn hãi hùng khiếp vía, mới hỏi: “ Là vị Đường tiểu thư nào?”

“ Chính là vị Đường Nhu Nhi tiểu thư ở buổi tiệc Phương phủ...” Hứa Hải Phong lập tức trả lời.

“ Đường Nhu Nhi...” Lâm Uyển Nhân tự nhiên không có khả năng quên vị nữ tử chỉ gặp mặt qua một lần này, nhưng lại là một vị đại mỹ nữ duy nhất có được dung mạo khí chất có thể so sánh được với mình.

Hứa Hải Phong không nhìn ra vẻ vui buồn trên mặt của nàng, trong lòng khẩn trương, không khỏi nói thầm: “ Tối hôm qua không phải nàng đã đáp ứng sao?”

Lâm Uyển Nhân ngẩn ra, thật sự không nhớ nổi mình đã đáp ứng việc này khi nào, hỏi: “ Thiếp đáp ứng ngài khi nào?”

Hai mắt Hứa Hải Phong lướt ra ngoài, xác định hai tiểu nha đầu không có nghe lén, mới cúi đầu kề sát lỗ tai nàng nhẹ giọng nói: “ Tối hôm qua lúc chúng ta làm chuyện đó, ta không phải có hỏi qua nàng sao, nàng nói được mà.”

Lâm Uyển Nhân hai mắt tròn tròn, lúc này nàng mới rõ ràng vì sao tối hôm qua Hứa Hải Phong lại dùng sức mạnh như thế, nàng tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, cả giận nói: “ Được a, tâm nhân của ngài ngày càng nhiều, vậy ngài cứ đi tìm Nhu Nhi muội muội đi, không cần phải xen vào thiếp.”

Hứa Hải Phong kinh hãi, nguyên bản hắn là một người trọng tình ý, cùng Lâm Uyển Nhân ở chung mấy tháng, trọng tình sâu, đích xác không ai có thể thay thế, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, bật thốt lên: “ Nếu nàng không muốn, ta hồi nàng ấy là được.”

Lâm Uyển Nhân nhìn kỹ hai mắt Hứa Hải Phong, tựa hồ muốn biết những lời này của hắn có phải là thật tình thật ý hay không. Hứa Hải Phong cũng không tránh né, thần nhiên đối diện mắt nàng, tuy không che giấu được một tia thống khổ, nhưng quyết định trong mắt vẫn không thể nghi ngờ.

Trong lòng Lâm Uyển Nhân một trận dao động, biết hắn tuy không chịu nổi sự hấp dẫn của mỹ nữ, nhưng ít nhất trong lòng vẫn đặt mình ở vị trí đầu tiên.

Thở dài thật sâu, Lâm Uyển Nhân bất đắc dĩ nói: “ Thiếp thân đã sớm biết nhất định sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không nghĩ tới dĩ nhiên lại đến nhanh như vậy mà thôi.” Trong lòng nàng có chút hối hận, biết rõ một mình không cách nào ứng phó với sự uy mãnh của hắn, lại vì sao không sớm cho hắn đem nhị linh thu

vào phòng, hiện tại quả nhiên xuất hiện tình địch, nhưng còn là một mỹ nhân không kém hơn mình chút nào.

Hứa Hải Phong nắm tay nàng, chỉ trời thề nói: “ Uyển nhi, nàng yên tâm, ta sẽ đi hồi Đường tiểu thư, sau này cũng sẽ không bao giờ đề cập tới việc này.”

Trên mặt Lâm Uyển Nhân lộ ra một tia mỉm cười ôn nhu: “ Phu quân đại nhân, từ khi thiếp thân quyết ý đi theo ngài, đã biết trong thiên hạ không có nữ nhân nào có thể một mình giữ lấy một nhân vật anh hùng như ngài. Thiếp không thể, Đường tiểu thư cũng không thể, cho nên phu quân cứ việc yên tâm. Đêm nay thiếp thân tự mình xuống bếp, chuẩn bị thức ăn rượu ngon, phu quân mời Đường tiểu thư tới đi.”

Hứa Hải Phong thấy nàng chuyển biến to lớn như thế, không khỏi vô cùng khó hiểu, cẩn thận đánh giá, sợ nàng là vì miễn cưỡng mà làm, cố ý nói ra thử dò xét chính mình.

Lâm Uyển Nhân nhìn thấy vẻ mặt hồ nghi của hắn nhìn mình, ngồi dậy, chủ động kéo tay hắn, cười mắng: “ Phu quân đại nhân của thiếp, lá gan của ngài từ khi nào lại trở nên nhỏ như vậy? Ngài yên tâm đi, Uyển nhi tuyệt đối không để cho ngài thất vọng đâu.”

Ánh mắt Hứa Hải Phong không tự chủ được rơi xuống trước ngực nàng, chiếc áo ngủ mở rộng cổ rơi xuống hiển lộ ra một khe nhũ thật sâu, da thịt tuyết trắng nhất thời còn lưu lại vài đạo dấu vết.

Hắn đương nhiên biết đó là kiệt tác của ai, gian nan nuốt ngậm nước bọt, một tay tự nhiên đặt lên vòng eo thon nhỏ của nàng, nhẹ nhàng lướt tay lên vùng bụng phẳng lý, đứng dậy, đi tới bên giường, liền muốn ấn nàng ngã xuống giường.

Lâm Uyển Nhân hậm hực đẩy hắn ra, nhẹ giọng nói: “ Phu quân chớ nên làm mấy chuyện xấu, thiếp thân còn muốn chuẩn bị một chút, buổi tối còn phải gặp Nhu Nhi muội muội của ngài, nếu ngài còn không buông tay, coi chừng thiếp thân đổi ý.”

Hứa Hải Phong cả kinh, hậm hực thu hồi bàn tay lại.

“ Uyển Linh, đưa cô gia ra ngoài.” Lâm Uyển Nhân liếc mắt, ngay cả chính nàng cũng không rõ là mình đang thất vọng hay là vui mừng.

Bước xuống căn phòng di động, Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy một thân nhẹ nhàng, thầm nghĩ muốn hát to một khúc, để phát tiết sự hưng phấn trong lòng. Nhưng không đợi hắn lên tiếng, sau lưng liền truyền đến một đạo thanh âm âm trầm: “ Tâm tình chủ công thật tốt a.”

Hứa Hải Phong kinh hãi quay đầu lại, cũng là Tương Khổng Minh đang bóp mũi mình, âm dương quái khí chào hỏi hắn.

“ Người lại đang làm quỷ gì?” Hứa Hải Phong nổi giận nói, mới vừa rồi thiếu chút nữa bị hắn hù chết, tâm tình tốt thế nào cũng như mọc cánh mà bay.

Tương Khổng Minh đoan đoan chính chính làm lễ, hỏi: “ Học sinh đi đến, chỉ là muốn hỏi chủ công tiến triển như thế nào?”

Hứa Hải Phong tuy giận hành vi quái dị của hắn, nhưng vẫn vươn ngón tay cái, nói: “ Quân sư liệu sự như thần, thiên hạ vô song.”

Tương Khổng Minh cười to nói: “ Đã như vậy thì tốt rồi, vậy học sinh cáo lui, chỉ là thỉnh chủ công nhớ lấy, ngày sau đừng trách cứ học sinh mới tốt.”

Hứa Hải Phong gật đầu ứng tiếng: “ Đó là tự nhiên, còn muốn đa tạ quân sư đó.”

Tương Khổng Minh nở nụ cười quỷ dị rồi đi, Hứa Hải Phong tuy là biết được có gì đó không đúng, nhưng chỉ bằng trí óc hắn nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông.

79. Chương 79 : Song Kiều Hội

Đêm nay Đường Nhu Nhi hiển nhiên là cố ý trang phục, một thân quần áo màu vàng hợp thể bó sát người, buộc vòng quanh thân thể đường cong hoàn mỹ của nàng, trên mặt điểm nhạt lớp phấn, lộ ra vẻ nhu nhược

cùng gọi cảm trên dung nhan tuyệt mỹ như ngọc hoàn mỹ không chút tỳ vết.

Hứa Hải Phong thấy vậy hai mắt sáng ngời, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Đột nhiên, cửa trường bị người xốc lên, lộ ra một gương mặt đáng yêu động lòng người, lại đang bấu đôi môi, chính là tiểu muội tử Phương Doanh Anh làm cho Hứa Hải Phong phải đau đầu không thôi. Nàng nhìn Đường Nhu Nhi nhẹ giọng kêu lên: “ Tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu?”

Hứa Hải Phong vừa định xoay người, lại bị Phương Doanh Anh liếc mắt nhanh chóng nhận ra, nàng chống nạnh hai tay, tức giận nói: “ Ta đã biết tên đại sắc lang ngươi hẹn Đường tỷ tỷ, nói đi, muốn đi đâu?”

Ho khan một tiếng, Hứa Hải Phong tiến cũng không được, lui cũng không xong, không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Đường Nhu Nhi.

Đường Nhu Nhi bất đắc dĩ cười cười, nàng đối với vị muội tử đáng yêu này cũng không có biện pháp gì, không thể làm gì khác hơn là nói: “ Doanh nhi, tỷ tỷ đi một chút sẽ trở lại, muội về trước đi.”

Phương Doanh Anh lắc đầu như trống bỏi: “ Không, tỷ tỷ đi nơi nào, muội cũng phải đi theo.”

“ Hì hì.” Cửa trường lại xốc lên, Lưu Đình cười dài đi ra, nhẹ nhàng kéo tay Phương Doanh Anh nói: “ Tỷ tỷ nơi nào cũng không được đi, ở lại chỗ này với ta.”

Phương Doanh Anh không thuận theo, đang muốn nói lời phản đối, Lưu Đình đã hướng Hứa, Đường hai người nháy mắt. Hai người bọn họ như nhặt được đại xá, lập tức bước nhanh rời đi, chỉ còn lại Phương Doanh Anh đang lớn tiếng kêu gọi.

Nhìn thấy bọn họ rời đi, Phương Doanh Anh ủy khuất nhìn Lưu Đình nói: “ Muội tử hay thật, tên đại sắc lang kia có cái gì tốt, làm sao xứng với Nhu Nhi tỷ tỷ, vì sao muội phải thành toàn bọn họ?”

Lưu Đình vuốt nhẹ mái tóc bị gió đêm thổi bay ra sau tai, nhìn ánh mặt trời hoàng hôn đang buông xuống, đáng vẻ làm cho người ta sinh ra lòng thương cảm.

Phương Doanh Anh lập tức nghĩ đến nàng sắp phải gả đi Hung Nô, liền trở tay ôm lấy thân thể của nàng, nói: “ Hảo muội tử, đều là tỷ tỷ không tốt, làm cho muội thương tâm.”

Lưu Đình đem thân thể hoàn toàn tựa vào ngực nàng, nhẹ giọng nói: “ Hai người bọn họ đôi tình tương duyệt, lại có gì không tốt, tỷ tỷ, sau này ta không có ở đây, tỷ cũng đừng nên đi chia rẽ bọn họ được không?”

Phương Doanh Anh nghe nàng nói đến động tình, đột nhiên trong lòng thấy đau buồn, gật đầu nói: “ Tốt, ta đáp ứng muội, sau này cũng không tìm đại sắc lang kia gây phiền toái nữa.”

Lưu Đình nhuộm nhuộm cười, nhắm lại hai mắt, như trong giấc mộng nói: “ Ta thật hâm mộ Nhu Nhi tỷ tỷ, nếu ta cũng có thể được như nàng, thật là tốt biết bao nhiêu.”

Thân thể Phương Doanh Anh chấn động, ánh mắt nhìn Lưu Đình tràn ngập thương tiếc, nàng cau chặt mày, tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó khó thể đoạn tuyệt, rốt cục thở dài một hơi, không còn nhắc lại, chỉ là ôm thân hình nhỏ gầy của Lưu Đình thật chặt trong lòng.

Hai người Hứa Hải Phong rời được sự dây dưa của Phương Doanh Anh, bước nhanh tới một doanh trường, Hứa Hải Phong đột nhiên chỉ vào doanh trường, trên mặt lộ ra một tia cười xấu xa.

Đường Nhu Nhi nhìn kỹ, lập tức đỏ mặt tới mang tai, nguyên lai bọn họ đi quá vội vàng, không có nhìn kỹ, nơi này cũng không phải là quân trường của Hứa Hải Phong, mà là nơi buổi sáng bọn họ ước hẹn trộm tình. Tuy nói địa phương thay đổi, nhưng vị trí bày biện của doanh trường lại không thay đổi, cho nên bọn họ liếc mắt liền nhận ra.

Hứa Hải Phong đưa tay cầm lấy bàn tay mềm mại không xương của nàng, chỉ cảm thấy vào tay nhu nhuyến, làm cho người ta phải yêu thích không buông tay. Đường Nhu Nhi có chút vừa động, không hề tránh né, cũng không hề nhúc nhích, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Hứa Hải Phong đang nghĩ thi triển thủ đoạn, lại nghe nàng mềm nhẹ hỏi: “ Lâm tỷ tỷ đang đợi chúng ta sao?”

“ A...” Hứa Hải Phong lập tức liền phản ứng, vội vàng nói: “ Không sai, thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh đi.”

Dắt Đường Nhu Nhi đi nhanh tới trước quân trưởng, hấn ho khan một tiếng, xem như thông tri người bên trong, liền vạch trưởng đi vào.

Tới bên trong, nhìn thấy Lâm Uyển Nhân đợi đã lâu, Hứa Hải Phong sửng sốt. Đêm nay Lâm Uyển Nhân cũng trang phục tỉ mỉ. Một bộ áo trắng ôm lấy thân hình hoàn mỹ của nàng, trên người còn có một lớp khăn choàng đen trên vai, da thịt trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh, chảy xuôi từ vai xuống bên eo, cảm giác nhẹ nhàng như mây, rồi lại mềm mại vô cùng, làm cho người ta một cảm giác ôn nhu kỳ dị.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn Đường Nhu Nhi, rồi lại nhìn Lâm Uyển Nhân, nghĩ hai vị tuyệt đại song kiều lại đồng thời cùng theo chính mình, nhất thời chỉ cảm thấy mình đã là người hạnh phúc nhất trong thiên hạ.

Nhị nữ đối mặt lẫn nhau, trong mắt đồng thời toát ra vẻ kinh ngạc cùng tán thưởng, với mỹ nữ cấp số như hai nàng, trong thiên hạ có thể có được mấy người, cho dù trong bốn đóa kim hoa cũng còn kém hơn một bậc.

Hứa Hải Phong đã nhìn thấy không ít mỹ nữ, nhưng theo hấn chứng kiến, ngoại trừ ngày sau tiểu công chúa Lưu Đình lớn lên, nếu không cũng không còn người thứ ba có thể sánh vai với hai nàng.

Đường Nhu Nhi nhẹ nhàng nghiêng người, nói: “ Tiểu muội Đường Nhu Nhi bái kiến tỷ tỷ.”

Hai hàng lông mày của Lâm Uyển Nhân có chút nhướng lên, hiển nhiên đối với động tác này có vẻ ngoài ý liệu, nhưng nàng cũng là người từng gặp qua nhiều tròng diện, lập tức liền có phản ứng, bước nhanh tiến lên đem Đường Nhu Nhi đỡ lên, nói: “ Đường tiểu thư gọi một tiếng tỷ tỷ ta thật đảm đương không nổi a.”

Đường Nhu Nhi dùng một đôi mắt to nhìn thẳng Lâm Uyển Nhân, thành khẩn nói: “ Tỷ tỷ vốn lớn hơn tiểu muội mấy tháng, huống hồ, Hứa đại ca cũng có phân phó, ai vào nhà trước làm lớn, tiểu muội gọi một tiếng thật là cam tâm tình nguyện, cũng không có hai lòng.”

Lâm Uyển Nhân ngẩng đầu cảm kích nhìn Hứa Hải Phong đang đứng cạnh cửa, chút oán giận trong lòng đối với hấn đến bây giờ liền tan thành mây khói, không còn tiếp tục cảnh giới.

Hứa Hải Phong ở một bên nghe được mơ hồ, nhưng cũng biết tốt xấu nên lúc này không hề ngắt lời, vì vậy câm miệng không nói.

Kỳ thật, thế gia luôn tự có quy củ, một người đàn ông từ khi thân phận địa vị theo nước lên thì thuyền lên, có thể cưới được nhiều thê thiếp ứng với thân phận. Nhưng trong số thê thiếp, chỉ có thể có một người là chính thê, cũng là vị thê tử đầu tiên hấn cưới về. Sau này vô luận nam nhân đó lại cưới thêm bao nhiêu nữ tử, đều chỉ có thể gọi nàng là tỷ tỷ.

Địa vị của vị chính thê ở trong nhà cũng chẳng khác gì là hoàng hậu nương nương trong cung, có quyền uy cực cao, bậc thế gia kiêu nữ như Đường Nhu Nhi, nếu lập gia đình, khẳng định sẽ ngồi lên ngôi vị chính thê. Nhưng Hứa Hải Phong lại không hiểu được có quy củ này, trong lúc đánh bậy đánh bạ, dĩ nhiên lại đã xác nhận thân phận chính thê của Lâm Uyển Nhân.

Tuy Lâm Uyển Nhân vẫn luôn tự tin vào dung mạo cùng tài hoa của mình không hề kém hơn Đường Nhu Nhi, nhưng thân thể của nàng thì lại kém xa, thân phận của một vị công chúa mất nước làm sao có thể sánh bằng Đường gia quý nữ một trong tứ đại thế gia của Đại Hán đế quốc. Cho nên nàng còn tưởng rằng chính mình từ nay về sau phải ở dưới người.

Không ngờ, hai người vừa thấy mặt, Đường Nhu Nhi liền chủ động tỏ vẻ cam nguyện làm nhỏ, nhưng còn nói rõ là do ý của Hứa Hải Phong, câu người vào nhà trước làm lớn lại càng làm cho nàng rung động.

Nếu ngay cả Đường Nhu Nhi cũng cam tâm tình nguyện làm nhỏ, vậy vô luận sau này Hứa Hải Phong có thu thêm bao nhiêu mỹ nữ, thì ngôi vị chính thê của nàng cũng vững như thái sơn. Dù sao, nàng cũng không tin tưởng trong thiên hạ còn có nữ nhân nào vừa có dung mạo lẫn tài hoa siêu việt được hai nhân vật trác tuyệt như tỷ muội hai nàng.

Nếu lẫn nhau đã không còn địch ý, hai nàng chỉ nói chuyện chốc lát đã cảm thấy vô cùng quen thuộc thân thiết, không bao lâu đã giống như tỷ muội ruột thịt.

Hứa Hải Phong nhìn dung nhan tuyệt sắc của hai nàng bên dưới ánh nến có vẻ như thật như ảo, kiều diễm không thể diễn tả bằng lời. Không khỏi đi tới, một tay nắm một người, kéo hai bàn tay nhỏ bé.

Biểu hiện của hai nàng khác nhau hoàn toàn, Lâm Uyển Nhân chỉ có chút trợn mắt, mà Đường Nhu Nhi dù đã nhiều lần cùng hấn thân thiết, nhưng ở trước mặt người khác cũng chỉ là lần đầu tiên, ngại Lâm Uyển Nhân, lại không tiện giãi dụa, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn hấn.

Lâm Uyển Nhân đẩy bàn tay của Hứa Hải Phong, nói: “ Thiếp thân đã chuẩn bị rượu và thức ăn, phu quân cùng muội muội thử xem tay nghề của thiếp thân đi.”

Lúc này Uyển Linh cùng Nhân Linh đang bưng thức ăn đi lên, bên trong càng không thiếu Túy Nguyệt Tửu cho Hứa Hải Phong.

Chuyện xảy ra hôm nay cũng không ít, giữa trưa cũng không ăn no lắm, cho nên Hứa Hải Phong cũng có chút đói bụng, đói mặt thức ăn ngon rượu thơm, liền thả lỏng người, ăn uống ngon lành.

Đối lập với vẻ ăn uống thô lỗ của hấn, vô luận là Lâm Uyển Nhân hay là Đường Nhu Nhi, đều được giáo dưỡng thật tốt, nên ăn cơm cũng nhỏ nhẹ lễ phép, nhìn vào có vẻ vô cùng đẹp mắt.

Ăn cơm xong, Hứa Hải Phong theo lệ lại nâng vò rượu lên uống ngon lành. Lâm Uyển Nhân đột nhiên cười nói: “ Phu quân đại nhân cưới được Nhu Nhi muội tử, ngày sau uống rượu không cần ưu sầu nữa đâu.”

Hứa Hải Phong lớn tiếng đáp phải, chỉ khen chính mình có khả năng dự đoán, nếu cưới được Đường gia đại tiểu thư, vậy Túy Nguyệt Tửu của Đường gia chẳng phải là mở rộng cửa lớn cho mình sao.

Nhìn sắc trời đã tối, Lâm Uyển Nhân kề bên tai Đường Nhu Nhi, nhỏ giọng hỏi: “ Đêm nay muội tử lưu lại nhé?”

Đường Nhu Nhi xấu hổ, nhẹ lắc đầu nói: “ Tiểu muội muốn bồi tiểu công chúa, không tiện ở lâu.”

“ Nga...” Lâm Uyển Nhân nhìn nàng cười cười, lại nói: “ Nếu không, đêm nay tỷ tỷ tặng lại nơi này cho muội muội là được.”

Đường Nhu Nhi cầm tay của Lâm Uyển Nhân, cầu khẩn: “ Tỷ tỷ đừng trêu chọc muội, Đình nhi rất là thương cảm, giai đoạn này dù sao muội cũng phải đi bồi nàng, đợi...đợi khi từ Hung Nô trở về, hết thấy mặc cho tỷ tỷ làm chủ là được.”

Lâm Uyển Nhân vừa nghe nàng nói như thế, cũng nghĩ tới thân thể của mình, lập tức nảy sinh cảm giác đồng bệnh tương liên, cũng không hề cưỡng cầu, dặn dò Hứa Hải Phong tiễn nàng hồi doanh.

Hứa Hải Phong thính lực siêu quần, sớm đã nghe được lời nói của hai nàng, biết hôm nay không có được cơ hội một mũi tên hạ hai chim, nhưng cũng không thể tránh được, không thể làm gì khác hơn là tiễn Đường Nhu Nhi hồi doanh. Tự nhiên là trên đường không tránh khỏi động tay động chân, nhân cơ hội mà quấy phá.

Lúc chia tay, Đường Nhu Nhi thở hồng hộc nói: “ Đại ca, đêm nay lúc huynh cùng Lâm tỷ tỷ cùng ngủ, thanh âm phải nhỏ một chút. Đêm khuya yên tĩnh, rất làm phiền người khác đó.”

“ Cái gì?” Hứa Hải Phong nhất thời còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, dò hỏi.

Đường Nhu Nhi đỏ bừng mặt nói: “ Tối hôm qua huynh cùng Lâm tỷ tỷ làm ra động tĩnh lớn như vậy, mà ngay cả Tô thị lang cùng Lưu tướng quân đều kinh động.”

“ A...” Lúc này Hứa Hải Phong mới rõ ràng ý tứ của nàng, gương mặt đỏ bừng, vội vàng đáp ứng.

Tiến bước Đường Nhu Nhi, Hứa Hải Phong bị gió đêm thổi mạnh, chẳng trách Phương Doanh Anh lại không có sắc mặt gì tốt với mình, nguyên lai như thế.

Đột nhiên nhớ tới mưu kế này chính do Tương Khổng Minh hiến ra, với tính tình cùng với tâm cơ của hấn không ngờ đã làm mình bị xấu hổ như vậy. Lại nghĩ tới lúc trưa hấn tìm mình nói chuyện, lập tức rõ ràng đã bị hấn phá sau lưng.

80. Chương 80 : Nhất Cầu

Sau một phen mây gió, Lâm Uyển Nhân quyền súc trong lòng Hứa Hải Phong, đột nhiên lo lắng thở dài.

Hứa Hải Phong cúi đầu hôn lên vầng trán bóng loáng của nàng, hỏi: “ Uyển nhi, làm sao vậy?

“ Thiếp thân chỉ là đột nhiên nhớ tới tiểu công chúa Lưu Đình, nên có chút thương cảm.” Lâm Uyển Nhân ôn nhu nói.

“ Lưu Đình?” Hứa Hải Phong ngạc nhiên nói: “ Nàng là con gái của đương kim thánh thượng, là kim chi ngọc diệp cao quý, vì sao nàng lại đi thương cảm cho cô ấy?”

Lâm Uyển Nhân dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên lồng ngực rộng rãi của Hứa Hải Phong, bất mãn nói: “ Ngài chỉ biết thân phận của nàng cao quý, vậy có từng nghĩ tới vận mệnh sau này của nàng không?”

Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy trước ngực ngứa ngáy, nhin không được ha ha cười, nắm ngón tay nhỏ bé của nàng đưa lên miệng hôn nhẹ, nói: “ Nàng gả cho Hung Nô khả hãn, đây cũng là việc không cách nào. Đại Hán vừa mới đánh bại Khải Tác, thật sự không có năng lực lại trải qua thêm một hồi chiến tranh toàn quốc nữa.”

Hứa Hải Phong đem những lời nói học được từ Phương Lệnh Thiên toàn bộ đem ra làm bia đỡ đạn, Lâm Uyển Nhân quả nhiên không cách nào phản bác, nhưng nàng vẫn khẽ thở dài: “ Thân làm nữ tử thật là thương cảm, mà thân là nữ tử sinh trong hoàng thất lại càng như thế, các nàng vừa sinh ra, vận mệnh liền nhất định không thể nắm trong tay mình. Nếu thiếp thân không phải gặp được phu quân, vận mệnh lúc này cũng có khác gì Lưu Đình đâu.”

Ân hử hai tiếng, bàn tay Hứa Hải Phong lại nhẹ nhàng vuốt ve bờ lưng bóng loáng mềm mại của nàng, trấn an tâm linh bi thương của nàng.

Có lẽ là cảm thương cho vận mệnh của Lưu Đình, có lẽ là bị việc của Đường Nhu Nhi kích thích, hôm nay Lâm Uyển Nhân tự nhiên lại có chút thất khống, mà ngay cả lời nói ngày thường kiêng kỵ cũng chủ động khơi ra: “ Chiến dịch đông phương nguyên lai là do Khải Tác tam vương tử chủ trì, từ sau khi Thổ Phiên mất nước, hãn đã đem thiếp an trí ở hậu cung suốt năm năm, trong năm năm này hãn cũng không hề đụng tới thiếp.”

Bàn tay Hứa Hải Phong đột nhiên khựng lại, hãn đương nhiên biết lúc mình có được thân thể Lâm Uyển Nhân, nàng vẫn còn là một xử nữ hàng thật giá thật.

Nếu theo lời nàng, rơi vào trong tay địch nhân có đến năm năm dài, hãn thật sự không dám tin tưởng, đối mặt với một đại mỹ nhân yếu ớt không hề có chút lực chống cự như vậy, là dạng nam nhân gì có thể nhẫn nhin một thời gian dài lại không hề có động tác gì chiếm đoạt, trừ phi hãn đã không thể xưng là nam nhân.

Lâm Uyển Nhân vốn bằng tuyết thông minh đương nhiên đoán được sự dăm chiêu của Hứa Hải Phong, nàng khẽ cười nói: “ Khải Tác tam vương tử cũng giống như đại ca kết nghĩa Phương Hướng Minh của ngài giống nhau, là một người điên cuồng vì quyền lực. Hãn chỉ là đứa con thứ ba của Khải Tác đại đế, dưới tình huống như vậy, ngôi vị hoàng đế Khải Tác làm sao cũng không tới phiên hãn. Cho nên hãn có ý định đem thiếp dâng cho Khải Tác đại đế, dùng để lấy lòng cho hãn vui vẻ.”

“ Nguyên lai như thế, may là ta tới kịp thời, nếu không thật muốn hối hận không kịp.” Hứa Hải Phong chợt hiểu ra, mỗi người theo đuổi mục tiêu khác nhau, sở thích cũng khác nhau. Phương Hướng Minh cũng có thể đem nàng tặng cho mình, có thể thấy được khát vọng của bọn họ đối với quyền thế đã vượt qua hết thảy.

Lâm Uyển Nhân “ vèo” một tiếng nở nụ cười, nói: “ Kỳ thật từ hai năm trước, lúc thiếp thân mười sáu tuổi, lẽ ra đã bị hiến cho Khải Tác đại đế.”

“ Hai năm trước?” Hứa Hải Phong cả kinh, bật thốt lên: “ Vậy làm sao nàng có thể chạy thoát?”

Hai năm trước, hắn còn là một con cái nhà nông vô danh không ai biết, cho dù có nghĩ cứu nàng, cũng là có lòng vô lực.

Bất mãn trợn mắt, Lâm Uyển Nhân sắc giọng: “ Ngài cho rằng thiếp thân vô dụng như vậy sao, tên tam vương tử tuy có ý định đem thiếp dâng ra, nhưng trong tâm lý cũng đối với thiếp vô cùng thêm thương. Do do dự mãi vẫn không hạ được quyết tâm, nếu không làm gì tới phiên ngài đi tới cứu thiếp.”

Hứa Hải Phong tuy biết nàng đã sớm tránh thoát kiếp số đó, nhưng lúc này vẫn là thở dài một hơi, nói: “ Hoàn hảo tên tam vương tử kia vẫn còn là một người bình thường, nếu không mất đi nàng, ta thật sự phải tiếc nuối cả đời.”

Lâm Uyển Nhân thập phần hài lòng biểu hiện của hắn, nhưng ngoài miệng lại nói: “ Khi đó ngài còn chưa biết thiếp, làm sao lại thương tâm vì thiếp chứ.”

Con người của Hứa Hải Phong chuyển động một vòng, đem đại pháp tán gái của Tương Khổng Minh suy nghĩ một lần, lập tức trong lòng có ý, hắn cúi đầu, thâm tình nhìn Lâm Uyển Nhân, dùng giọng nói thành khẩn nhất nói: “ Thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.(Bản thân không có đôi cánh như chim phượng để cùng bay, nhưng trong lòng vẫn cảm giác được tâm ý tương thông). Đời này của nàng là thuộc về ta, cho nên vô luận nàng ở phương nào, ta đều sẽ biến thành một anh hùng, cười vang mây bảy màu đến cưới nàng về.”

Khóe mắt Lâm Uyển Nhân đỏ lên, lúc đầu cảm động đến rối tinh rối mù, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, lập tức biết với khả năng của Hứa Hải Phong vốn không thể nghĩ ra được hai câu tuyệt thế giai câu như “ thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông” như thế, lập tức bật cười: “ Chàng nha, vừa học trộm được từ quân sư phải không, không cần nói với thiếp, đi hống Nhu Nhi muội muội của chàng đi, yên tâm, thiếp tuyệt đối không có làm lộ bí mật của chàng đâu.”

Hứa Hải Phong hung hăng trừng mắt nhìn nàng, hào khí tốt như vậy lại bị tiếng cười trêu của nàng hoàn toàn phá hư. Hắn hừ một tiếng, xoay người đè nàng xuống, hôn lên ngẫu nhiên, một đôi bàn tay lại không chút khách khí lưu luyến bồi hồi trên giải đất mẫn cảm của nàng.

Lâm Uyển Nhân bị hôn đến thở hồng hộc, rốt cục đành chịu thua, nói: “ Phu quân đại nhân, thiếp thân muốn cầu xin ngài một chuyện, có được không?”

Hứa Hải Phong kinh ngạc nhìn nàng, trước kia nàng nói chuyện với mình chưa từng dùng lời khách khí như vậy, hôm nay còn dùng kính ngữ “ Ngài” thật nghiêm túc như thế. Việc này tất nhiên không phải chuyện đùa. Nhưng nếu nàng đã dùng lời lẽ mềm mỏng muốn nhờ, cho dù là việc khó như lên trời, cũng phải kiệt lực thử một lần.

“ Được rồi Uyển nhi, có chuyện gì nàng cứ việc nói thẳng đi, phu quân cam đoan không làm cho nàng thất vọng.”

Lâm Uyển Nhân cảm kích nhìn hắn, chủ động vươn chiếc miệng nhỏ nhắn hôn lên miệng hắn, nói ra một câu phảng phất như sấm sét ngang trời: “ Thiếp thân muốn thỉnh phu quân đại nhân cứu tiểu công chúa Lưu Đình thoát ly biển khổ.”

Hứa Hải Phong trợn mắt há hốc mồm, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra Lâm Uyển Nhân lại có thể đưa ra yêu cầu không thể tưởng tượng như vậy. Nửa giây sau, hắn mới thì thào nói: “ Uyển nhi, nàng nói là có thể sao?”

Chỉ cần nghĩ đến Lưu Đình sắp trở thành tần phi của Hung Nô Vương, đó là nhân vật có thân phận cỡ nào.

Hung Nô được xưng là có lực chiến đấu thiên hạ đệ nhất, chỉ là một lá thư cầu hôn, mà ngay cả Hán Hiến đế cũng chỉ đành ngoan ngoãn đem con gái của mình hai tay dâng lên, lại há chỉ là một phó tướng nho nhỏ như hắn có thể đắc tội.

Huống chi, nếu hắn cứu Lưu Đình, hơn mười vạn đại quân Hung Nô sẽ lập tức áp cảnh. Đến lúc đó hai nước khai chiến, sinh linh đồ thần, kẻ gây ra tội như hắn phải làm sao. Chỉ sợ đến lúc đó chẳng những người Hung Nô muốn giết hắn, ngay cả triều đình Đại Hán cũng sẽ không buông tha chính mình.

Lâm Uyển Nhân dùng bàn tay nhỏ bé đẩy nhẹ Hứa Hải Phong đang ngây ngốc như con gà gồ, nói: “Phu quân, thiếp cũng không phải là người vô lý gây nháo, biết việc này quan hệ trọng đại, chẳng qua liên tưởng đến thân thể bản thân, nên rất có cảm xúc thôi. Phu quân không ngại đi thỉnh giáo một người, nếu nói trong thiên hạ thật có người có thể hoàn thành việc khó hơn lên trời này, vậy không ai ngoài hần.”

“Tương Khổng Minh?” Trong lòng Hứa Hải Phong vừa động, bật thốt lên.

“Đúng vậy, người này tuy trong lời nói phóng túng, nhưng tài học thiên nhân, trí sâu tựa biển, thật là đệ nhất nhân mà bình sinh thiếp thân mới gặp. Nếu ngay cả hần cũng không có biện pháp, vậy thiếp thân cũng không còn chuyện gì để nói.” Lâm Uyển Nhân sùng bái.

Hứa Hải Phong đương nhiên hiểu rõ lời của nàng không hề khoa trương chút nào, Tương Khổng Minh tuy thường thường nói ra những lời nói kỳ diệu khó hiểu, hơn nữa lại thích nói đùa, lại thích chọc ghẹo người khác, nhưng đều không hề ảnh hưởng toàn cục, ngoài việc làm cho người ta xấu hổ, chỉ có thể cười trừ.

Chẳng qua một khi hần chăm chú lên, vậy là khi định kế nghĩ mưu, phải nói là không thể nghi ngờ, làm việc lại kiên quyết vô cùng, không chút cảm kỵ. Lâm Uyển Nhân nói rất đúng, nếu ngay cả hần cũng không có biện pháp, vậy chỉ sợ trong thiên hạ thật không còn ai có thể làm được.

“Quân sư đại nhân luôn luôn cô tịch, chỉ là đối với phu quân luôn trung tâm cảnh cảnh, cũng chỉ có ngài mới có thể làm cho hần chịu xuất lực vì thế sự.” Lâm Uyển Nhân rút cục chỉ ra mấu chốt bên trong.

Hứa Hải Phong rất động tâm, đứng dậy nói: “Được rồi, việc này không nên chậm trễ, ta phải đi tìm Tương quân sư.”

Lâm Uyển Nhân gật đầu nói: “Cũng tốt, việc này nên sớm không nên chậm, còn một tháng lộ trình đã đến Hung Nô, sớm một ngày nghĩ kế thì có thêm một phần nắm chắc.”

Hứa Hải Phong nhờ nàng hầu hạ mặc lại quần áo, ra quân trường, lúc này đã là mùa hạ, trên bình nguyên, cũng không có gì ngăn trở, gió đêm thổi nhẹ, trăng sáng vàng vạc, sao trời sáng lạn, làm cho lòng người vô cùng thoải mái.

Chỉ là hần vô tâm thưởng thức, bước nhanh tới hướng doanh trường của Tương Khổng Minh, cũng không cần thông báo, liền trực tiếp vạch trường đi vào. Nhưng quét mắt một vòng, cũng là trống rỗng không thấy một bóng người.

Hần mắng một tiếng, đi ra, vòng quanh doanh trường nửa vòng, quả nhiên nhìn thấy Tương Khổng Minh đang gối đầu nằm ngoài trời đêm, Tương người điên này lại phát thần kinh, có giường êm ái không ngủ, lại chạy ra ngủ ngoài trời.

Hần đi tới, lật chăn, dùng sức đẩy, kêu lên: “Quân sư tỉnh lại.”

Tương Khổng Minh miễn cưỡng mở hai mắt, chỉ thấy đôi mắt hần mông lung buồn ngủ, bộ dáng không tỉnh táo, sự trông cậy cùng đánh giá trong lòng Hứa Hải Phong đối với hần lại không khỏi thấp hơn ba phần.

“Nguyên lai là chủ công đích thân tới, đêm khuya chậm rãi, chủ công không đi tìm Lâm tiểu thư, lại đến tìm học sinh làm chi.” Tương Khổng Minh chưa hoàn toàn thanh tỉnh, mơ mơ màng màng nói.

Nghe xong lời này, Hứa Hải Phong tức giận đến thất khiếu khói bay, chính do người này đã xuất ra chủ ý xấu xa hại mình. Thời khắc này, hai chữ háo sắc dành cho hần đã truyền ra khắp toàn quân. Hắc Kỳ quân thật ra không sao cả, nhưng hai trăm cấm quân không phải là thứ tốt gì, thứ ngạc nhiên cổ quái nào mà không thể nói ra được, không nhắc tới Phương Doanh Anh, cho dù là Tô Xuân Vĩ cùng Lưu Tuấn Thư khi nhìn mình cũng dùng sắc mặt cổ quái.

Hần nhắc chân lên, liền muốn dùng một cước đá tới, nhưng nghĩ thì nghĩ, cũng không dám hành động. Tên Tương Khổng Minh không giống như những huyết tửu chiến sĩ khác, đừng nói là mình có việc cần nhờ, cho dù là ở tình huống bình thường, chính mình cũng không chọc nổi hần. Trời mới biết có lúc nào tâm tình hần không tốt, lại xếp đặt kế hoạch hại người.

Hứa Hải Phong cố nén tức giận, nói: “Tương quân sư, bốn tướng quân tìm người là có chuyện quan trọng thương lượng, chúng ta vào trong lều trại rồi hãy nói.” Nói xong dẫn đầu đi trước vào doanh trường.

81. Chương 81 : Quỷ Mưu

Qua một lúc, mới thấy Tương Khổng Minh tóc tai rối loạn, xoa mí mắt đi vào. Hứa Hải Phong đang muốn nói chuyện, đã thấy hắn đột nhiên giơ ngón trỏ đặt lên miệng “ hừ” một tiếng.

Hứa Hải Phong ngẩn ra, không biết hắn lại đang muốn làm cái quỷ gì, nhưng kinh nghiệm dī vãng nói cho hắn biết, lúc này tốt nhất là nên làm theo.

Tương Khổng Minh nhìn thẳng mắt của Hứa Hải Phong nói: “ Học sinh bất tài, muốn đoán ý định đến đây của chủ công.”

Hứa Hải Phong nháy mắt, hắn thầm nghĩ chính mình khi tới đây cũng chỉ là do nhất thời nảy ra ý muốn, nếu cũng có thể bị hắn đoán trúng, trừ phi hắn thật sự đã thành thần hay biến quỷ. Cũng không biết hắn có nghĩ ra được biện pháp không cần động đao binh mà có thể cứu ra được Lưu Đình trong cơn nước lửa hay không, chỉ mong Lâm Uyên Nhân không có nhìn lầm người.

Chỉ thấy Tương Khổng Minh vươn ngón cái tay phải, làm ra vẻ như bấm bấm, trong miệng lại nói lẩm bẩm, hoàn toàn là bộ dáng của một mao sơn đạo sĩ.

Đột nhiên động tác của hắn thoáng dừng lại, sau đó lại nhảy lên, mở miệng mắng to: “ Thao...Các người thật sự nghĩ ta là thần tiên sao, Lưu Đình là đi hòa thân, việc này quan hệ đến mặt mũi của hai nước, tướng muốn yên lặng không dấu vết mà cứu nàng đi ra, nào có dễ dàng như vậy.”

Hứa Hải Phong há to miệng, một cỗ khí lạnh từ thiên linh cái trực trùng xuống dưới lòng bàn chân hắn, hắn không tự chủ được rung mình thật mạnh, ngay cả thanh âm nói chuyện đều có chút phát run: “ Người...người là...là người...là quỷ?”

Tương Khổng Minh giận dữ nói: “ Chủ công nói gì vậy, học sinh đang lúc tuổi trẻ, huyết khí phương cương, làm sao lại là quỷ chứ? Việc này tuy là rất khó, nhưng cũng không phải không có biện pháp, chủ công cũng không nên vì thế mà mắng học sinh a.”

“ Người...người không phải quỷ sao?” Hứa Hải Phong cúi đầu mắt nhìn mặt đất, nhìn thấy dưới ánh nến đong đưa, bóng của hai người bọn họ cũng qua lại chớp lên, lúc này mới thở ra một hơi, thất kinh hỏi: “ Người làm sao đoán được, điều này vốn là không có khả năng.”

Tương Khổng Minh từ trong lòng lấy ra một vật đưa cho hắn, định mắt vừa nhìn, là một cái ống tròn hình trụ, dĩ nhiên có chút quen thuộc, suy nghĩ một lát, lại nhớ được lần trước trong doanh trường của hắn cũng từng gặp qua vật ấy. Chỉ là không biết việc Tương Khổng Minh đoán được ý mình đến lại có quan hệ gì với vật này.

“ Chủ công còn nhớ chuyện của dị năng đoàn.” Tương Khổng Minh hỏi.

“ Không dám quên một ngày.” Hứa Hải Phong quét mắt nhìn hắn một cái, đến nay hồi tưởng lại bộ xương khô di động kia, hắn vẫn còn thấy dựng tóc gáy, làm sao lại có thể quên được dễ dàng.

Tương Khổng Minh hài lòng gật đầu, nói: “ Học sinh đem máu của chủ công trực tiếp rót vào trong huyết mạch của bọn họ, khiến cho bọn họ sinh ra dị năng, trong ba ngàn huyết tửu chiến sĩ chỉ có năm mươi hai vị dị năng chiến sĩ, tỉ lệ có thể nói là cực cao. Loại năng lực này học sinh hưởng tới đã lâu, hôm qua cũng thử cho mình một chút, kết quả cũng có được một dị năng.”

“ Nga...” Nghĩ đến máu của mình đang chảy xuôi trên thân thể nhiều người, Hứa Hải Phong cũng không biết là có cảm thụ gì: “ Vậy dị năng của người là gì?”

Nói tới đây, hắn đột nhiên chợt lóe linh quang, hỏi: “ Chẳng lẽ đây là nguyên nhân mà người có thể đoán trúng?”

“ Ha ha ha...” Tương Khổng Minh cười to nói: “ Đúng vậy, dị năng của học sinh chính là thuật đọc tâm.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, mới vừa rồi tưởng rằng hắn không phải là người, thì ra nguyên nhân là do dị năng tác quái.

Nghĩ đến lời vừa rồi của hắn, trong lòng dấy lên một tia hi vọng: “ Mới vừa rồi tựa hồ nghe quân sư nói qua, việc này cũng có cơ hội?”

“ Mặc dù có chút khó làm, nhưng cũng không phải là không có thể.” Tương Khổng Minh tự tin tràn đầy, nói.

Hồ nghi đánh giá hắn một chút, Hứa Hải Phong hỏi: “ Người nắm chắc như vậy?”

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh phe phẩy quạt, nói: “ Chủ công chẳng lẽ quên dị năng đoàn sao?”

Hai mắt Hứa Hải Phong sáng ngời, bằng vào thuật truyền tống của số 3, tưởng muốn thần không biết, quỷ không hay trộm ra một người, thật ra là việc cũng có khả năng.

“ Không có đơn giản như vậy, việc này cần phải thương lượng kỹ kế hoạch, không thể xúc động mà làm, tốt nhất là đục nước béo cò, vu oan giá họa.” Tương Khổng Minh chậm rãi suy nghĩ, hiển nhiên là nhìn thấu tâm tư của Hứa Hải Phong.

“ Vậy người nói giá họa cho ai?” Hứa Hải Phong cau mày dò hỏi, chuyện như vậy còn có đối tượng để giá họa sao?

Hai mắt Tương Khổng Minh lóe ra quang mang nguy hiểm, hắn cười quỷ dị: “ Chủ công chẳng lẽ đã quên Mạo Đốn Đan Vu mời thỉnh đều là thiên hạ các nước, vậy Khải Tác tự nhiên là không ngoài ý liệu.”

Hứa Hải Phong vỗ đầu, chợt hiểu ra: “ Được rồi, bọn họ là đối tượng duy nhất có thể giá họa.”

Nếu nói có người muốn phá hư chuyện hòa thân giữa Đại Hán đế quốc cùng Hung Nô đế quốc, vậy trong thiên hạ chỉ có siêu cấp cường quốc như Khải Tác là có động cơ cùng thực lực này.

“ Theo tình báo mới nhất, lần này Khải Tác chọn người xuất sứ Hung Nô, ngoài Khải Tác tam vương tử đã đại bại tại Lâm An thành, còn có đệ nhất cao thủ Áo Bồn đại sư của Khải Tác.” Tương Khổng Minh lắc đầu nói: “ Đúng là bởi vì có hai người bọn họ, có lẽ chúng ta có thể làm ra kế hoạch hoàn mỹ không chệ vào đâu được.”

“ Có ý tứ gì?” Hứa Hải Phong nghe được trong đầu đầy mơ hồ.

“ Chỉ cần đến lúc đó để cho Lâm cô nương ra mặt ở trường hợp công khai kích thích tên tam vương tử ngu ngốc kia, hơn nữa chỉ có cao thủ cấp tông sư mới có khả năng từ trong hoàng cung phòng thủ thâm nghiêm đem một người còn sống lặng yên bắt cóc đi ra ngoài. Hai điểm này tụ cùng một chỗ, chúng ta lại làm thêm bố trí, bọn họ muốn không làm người nghi ngờ cũng khó khăn a.” Tương Khổng Minh càng nói thì càng đắc ý.

Hứa Hải Phong hít sâu một hơi, may là hắn là người một nhà, nếu hắn là địch nhân thì thật là đáng sợ. Chỉ nhìn hắn ở trong thoáng chốc đã có thể định ra được một độc kế dùng một mũi tên hạ hai chim, bậc cơ trí cùng năng lực ứng biến này quả nhiên là thiên hạ hiếm thấy.

“ Kỳ thật chủ công nghĩ cũng đúng, dân tộc Đại Hán ta chịu biết bao khuất nhục nhiều không kể xiết, từ Tĩnh Khang sỉ nhục, Mông Cổ xâm lấn, Dương Châu mười ngày, thẳng đến tám nước liên quân. Học sinh nếu đã không tận mắt nhìn thấy thì thôi, nhưng nếu đã cho học sinh tới nơi này, vậy chuyện bán nữ nhi cầu an thế này liền tuyệt đối không để phát sinh.”

Tương Khổng Minh ngẩng đầu nhìn trời, lời này nói ra khảng khái trào dâng, nói vô cùng oanh liệt, nếu người hiểu nội tình nghe xong cũng cảm giác chấn động nhiệt huyết, kích động không thôi. Nhưng Hứa Hải Phong lại nghe không hiểu, chỉ nói hắn bị thần kinh thác loạn.

Tương Khổng Minh nói xong, ngáp to một cái, nói: “ Học sinh chỉ là người bình thường, không có võ công tinh tràm như chủ công, nếu chủ công không còn việc gì khác, học sinh còn phải đi ngủ lại đây.”

Hứa Hải Phong vội vàng kéo lấy chéo áo hắn, nói: “ Người nói ra phương án cụ thể một chút đi.”

Tương Khổng Minh nghe được trọn mắt, nói: “ Việc này có phương án cụ thể gì chứ, chỉ có tùy cơ ứng biến mà thôi.” Nhìn thấy Hứa Hải Phong không chịu buông tay, hắn bắt đắ dĩ không thể làm gì khác hơn là nói: “ Vậy xin mời chủ công sau khi tới Hung Nô, giả ra bộ dáng thấy tiền sáng mắt là được.”

Nhìn Tương Khổng Minh rời đi, Hứa Hải Phong có cảm giác hân cao thâm khó lường, chẳng lẽ giả ra một người tham luyện tiền tài cũng có liên quan đến việc này hay sao.

Lại nghĩ tới năng lực mới này của hắn, chẳng phải cũng giống như lòng dạ mình ở trước mặt hắn không có gì bí mật, cũng bị hắn xem rõ không bỏ sót, lập tức cảm giác cả người không được tự nhiên, quyết định chủ ý, ngày sau vô luận thế nào đều phải giảm bớt cơ hội ở chung với hắn mới xong.

Xong xuôi việc này, Hứa Hải Phong trở lại doanh trường, Lâm Uyển Nhân liền hỏi thăm, hắn đương nhiên là sự thật trả lời, chỉ là che giấu thuật độc tâm của Tương Khổng Minh cùng việc của dị năng đoàn.

Lâm Uyển Nhân nghe xong cũng vỗ tay khen hay, đối với Tương Khổng Minh đã bội phục vạn phần, chỉ là trong lòng còn có một tia nghi ngờ: “ Quân sư đại nhân nói không sai, tướng muốn ở trong hoàng cung Hung Nô không chút tiếng động mà mang đi công chúa điện hạ, sợ là chỉ có cao thủ cấp tông sư mới có khả năng, vậy...”

Hứa Hải Phong tuân mỗ hời, thâm nghĩ người điên kia đúng là trí tuệ thiên hạ vô song, nhưng nường tử này của ta cũng không phải là ngọn đèn dầu, thoáng cái đã nhìn ra được mấu chốt trong kế sách này. Nếu như không có dị năng đoàn tồn tại, chỉ sợ cho dù là Tương người điên kia cũng không dám mở miệng khoa trương như thế.

Chỉ là việc này không phải chuyện đùa, Tương phong tử(người điên) đã nhiều lần dận dò, không thể để cho bất cứ kẻ nào biết được, đặc biệt là đám nữ nhân bên người hắn. Hứa Hải Phong tuy là thường mắng trong lòng, nhưng đối với lời của hắn luôn ghi tạc trong tâm, lời nghe trăm thuận, không dám sai lầm.

Vì vậy ra vẻ hào phóng nói: “ Việc này nếu đã giao cho Tương quân sư, vậy không cần nàng quan tâm, chỉ bằng bản lãnh của hắn, đến lúc đó nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Lâm Uyển Nhân tinh tế suy nghĩ, cũng chỉ đành như thế. Chợt thấy Hứa Hải Phong chợt nghiêm mặt tiến lên, nói: “ Uyển nhi, nàng xem, chuyện nàng phân phó, vi phu đã thay nàng làm thỏa đáng, vậy lúc này là đêm động phòng hoa chúc, chúng ta cũng không nên phí thời gian.”

Sáng sớm hôm sau, Hứa Hải Phong vẫn tiếp tục ra lệnh hành quân cấp tốc. Ở dưới tốc độ này, hơn mười ngày sau, bọn họ rốt cục đi tới đại doanh bắc cương nơi Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn trú đóng.

Lúc này, Hắc Kỳ quân cùng cấm quân trong thời gian dài hành quân, sự chênh lệch đã hoàn toàn biểu hiện ra.

Hắc Kỳ quân thật giống như chỉ mới đi ngày đầu tiên, cả đám tinh thần chấn hưng tỉnh táo, uy phong lẫm lẫm, mà ngay cả một đoạn đường liên tục mà đi như những bộ binh cũng còn tràn đầy tinh lực cùng khí thế, ánh mắt từng người cũng giống nhau như đúc, không chút nào thay đổi, thủy chung vẫn duy trì một loại coi rẻ thiên hạ, khí phách mãnh liệt ý thế hiếp người cùng sát khí sâm nghiêm.

Nói lại, đoàn cấm quân cưỡi ngựa lại kém khá xa, tuy bọn họ cũng là bộ đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, không ai rớt đội hay kêu khổ, nhưng không che giấu được vẻ mệt mỏi đầy mắt, đối với việc sắp được nghỉ ngơi và hồi phục biểu hiện ra sự vui mừng thật lớn.

Nhìn hai đội ngũ kém nhau như trời với đất, Lưu Tuấn Thư bắt đắ dĩ lắc đầu, biết kiếp này đừng mong huấn luyện ra được một chi quân đội giống như Hắc Kỳ quân. Bọn họ quả thực không phải người, căn bản là không biết hai từ uể oải làm sao mà viết ra được.

Cho dù lấy thể chất của hắn cũng chưa chắc có thể đeo truy trọng mà mỗi ngày có thể hành quân hơn trăm dặm lại vẫn còn có thể bảo trì diện mạo tinh thần như thế, mà mấy ngàn quân sĩ của Hắc Kỳ quân phảng phất như đối với chuyện này vô cùng bình thường, binh viên có tố chất như thế, có thể nào không làm cho hắn khiếp sợ, lúc này hắn mới chính thức bội phục Hứa Hải Phong đến sát đất.

82. Chương 82 : Đại Doanh Bắc Phương

Sau khi được tin tức, Hứa Hải Phong dẫn Triết Biệt bọn họ đi tới trước đội ngũ, lại phát hiện Tô Xuân Vĩ và Lưu Tuấn Thư đã tới sớm.

Hướng bọn họ khẽ gật đầu, Hứa Hải Phong thuận miệng hỏi: “ Đó là người nào?”

“ Hồi tướng quân, đầu lĩnh chính là Phương Hướng Minh tướng quân.” Triết Biệt ngẩng đầu nhìn, hỏi đáp.

Tô Xuân Vĩ cùng Lưu Tuấn Thư đồng thời nhìn về phía Triết Biệt, vẻ mặt không thể tưởng tượng. Tốc độ thiết kỵ tuy nhanh, nhưng khoảng cách còn hơn ngàn thước mới đến. Bọn họ dùng sức để nhìn, chỉ có thể thấy được vài điểm đen nho nhỏ.

Mà Triết Biệt chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua, ngay cả hình dạng đối phương cũng thấy được thật rõ ràng, nếu hắn không nói hoang, vậy nhãn lực của hắn đã đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng.

Hứa Hải Phong nghe xong cũng thật vui mừng, từ khi hắn quen biết với Phương Hướng Minh, liền vừa gặp đã thấy thân thiết. Tuy không phải huynh đệ ruột thịt, nhưng trong cảm giác của Hứa Hải Phong, hắn so với ca ca của mình Hứa Hải Thiên còn hiểu rõ mình hơn. Từ lúc từ biệt tại Lâm An, hai người đã có mấy tháng không gặp, quả thật lo lắng vô cùng.

“ Giá...” Hứa Hải Phong vì vui mừng, lập tức thúc ngựa lao ra khỏi đội ngũ, hướng phía thiết kỵ phóng đi.

Hắn thân là thống suất của Hắc Kỳ quân, hành động này chính là không phải chuyện đùa, lập tức làm ra một chuỗi phản ứng liên tiếp. Đầu tiên là Hứa Hải Danh cùng Lâm Trường Không liền lao theo sát phía sau, rồi sau đó không đợi phân phó, năm trăm kỵ binh của Hắc Kỳ quân cũng chạy ra bốn trăm vị, chỉ còn lại có hơn năm mươi người trong đội ngũ ở lại bảo vệ bên người Tương Khổng Minh.

Hứa Hải Phong cười ngựa chẳng qua cũng bình thường, nhưng bốn trăm kỵ binh đều là nam nhi sống trên lưng ngựa, bọn họ nhìn qua như không có sắp xếp, nhưng trên thực tế cũng là đội hình thích hợp nhất để tác chiến kỵ binh. Một trăm người phóng lúc nhanh lúc chậm, có lúc tản ra xa xa, tựa như là một chiếc vòng lớn xa xa đem hơn mười thiết kỵ bao vây từ từ lại.

Phương Hướng Minh đã sớm được tình báo, hôm nay đi tới đại doanh phương bắc là do chính hảo huynh đệ của mình, Hứa Hải Phong suất lĩnh Hắc Kỳ quân. Vì thế sáng sớm đã dẫn người đi tới nghênh đón.

Nhưng không nghĩ tới, phản ứng của chi đội ngũ ngay trước mắt này lại kỳ quái như thế, hắn chứng kiến phương thức phóng ngựa của mấy trăm kỵ binh kia, trong lòng chợt căng thẳng, đây rõ ràng chính là tử đối đầu của Đại Hán đế quốc, Hung Nô kỵ binh nghênh địch mà đưa ra đội hình tác chiến.

Hung Nô nhân là dân tộc thảo nguyên, Hung Nô kỵ binh cũng được triệu tập từ các bộ lạc trong đại thảo nguyên, cũng chỉ có bọn họ mới có thể bày ra được đội hình lúc tan lúc hợp như thế, nhưng chính loại đội hình nhìn qua như không hề có lực uy hiếp này lại thành tựu danh thiên hạ vô địch của Hung Nô nhân.

Những vị chỉ huy của Đại Hán đế quốc cũng từng nghĩ cách dùng đội hình chiến đấu đồng dạng đi đối phó bọn họ, nhưng vô luận bọn họ có nỗ lực như thế nào, đều không thể làm được, ngược lại khi liệt đội chiến đấu, tổn thất còn hơn nhiều. Đây là thiên tính, thiên tính của một dân tộc, mặc cho ai cũng không có biện pháp giải quyết.

Nhìn thấy những kỵ binh ở phía xa xa hướng phía sau mình lao tới, đây rõ ràng là muốn cắt đứt đường lui của chính mình. Phương Hướng Minh đưa tay ra sau làm ra thủ thế đề phòng, sau đó quát lớn: “ Phía trước là người nào, bốn quan là...”

Lời của hắn còn chưa nói xong, đã nghe một người cao giọng cắt đứt: “ Đại ca, là ta, Hải Phong.”

Phương Hướng Minh cũng thật vui mừng, thúc ngựa lao lên, đồng thời kêu to: “ Hảo huynh đệ, muốn dọa chết đại ca sao.”

Tuần mã hai người rất nhanh phóng tới một chỗ, đồng thời cùng chứng kiến vẻ kích động mừng rỡ trên mặt đối phương, bọn họ nhìn nhau, bật tiếng cười to, bốn bàn tay gặt gao bắt cùng một chỗ.

“ Đại ca, ta tới.”

“ Đúng vậy, ta cũng chờ đến mỗi mắt.”

Tâm tình hai người kích động, tuy có ngàn lời vạn ngữ, nhưng nhất thời cũng không biết nên nói gì mới tốt.

“ Phương tướng quân, đã lâu không gặp.”

Lúc này Tô Xuân Vĩ cùng Lưu Tuấn Thư đồng thời chạy tới, bọn họ cũng không xa lạ với Phương Hưởng Minh, lập tức tiến lên làm lễ ra mắt.

“ Tô thị lang, Lưu tướng quân, từ biệt mấy năm, mọi người vẫn khỏe.” Chứng kiến lão bằng hữu nhiều năm không gặp, Phương Hưởng Minh tâm sinh cảm khái.

“ Ở kinh sư cũng chỉ là hỗn qua ngày, làm sao so được với Phương tướng quân đại phá Khải Tắc, uy danh Bình Tây Hầu vang dội kinh sư.” Lưu Tuấn Thư cười khen.

“ Đừng nói nữa, đây đều là công lao của huynh đệ ta, các ngươi muốn khen thì khen hẳn đi.” Phương Hưởng Minh chỉ Hứa Hải Phong, cười to nói.

Hứa Hải Phong đang muốn khiêm nhượng vài câu, Tô Xuân Vĩ đã giành nói trước: “ Các vị tướng quân, công chúa điện hạ đi đường mệt nhọc, chúng ta nên tới đại doanh phượng bắc trước, đợi an trí thỏa đáng, lại ôn chuyện cũ sau.”

Phương Hưởng Minh chợt nhớ, vội vàng nói: “ Không sai, loan giá của công chúa điện hạ quan trọng hơn, gia thúc đang ở trong đại doanh chuẩn bị tiệc rượu, vì các vị tể tướng, mời.”

Do dẫn đường, mọi người rất nhanh tiến vào phượng bắc đại doanh. Hứa Hải Phong cẩn thận đánh giá, đại doanh có thể trở thành thủ tịch trong Đại Hán quốc nội này quả thật danh bất hư truyền, quân sĩ trong doanh đa số là người có kinh nghiệm chiến trường, chỉ nhìn quy củ lúc bọn họ đi tuần, quân dung chỉnh tề, đã biết người chỉ huy pháp độ sâu nghiêm, không thể so sánh như kẻ tầm thường.

Rất nhanh, bọn họ liền nhìn thấy vị đại thống lĩnh của Hồng Sắc Hải Dương thương kỵ binh, tam gia của Phương gia Phương Lệnh Thần. Vị lão nhân này có khuôn mặt cũng tương tự như hai vị huynh trưởng, chỉ là tinh thần càng thêm tràn đầy, tuy đầy mặt phong sương, nhưng giọng nói như chuông đồng, từ lượng lại cao, một đôi mắt ung lại càng nhiếp lòng người, lại có vẻ tinh minh khôn khéo, không kém hơn hai vị huynh trưởng.

Phương Lệnh Thần tự mình xuất doanh đón loan giá của công chúa, cũng mở tiệc rượu trong doanh, vì bọn họ đón gió. Lưu Đình chỉ thoáng ra mặt, sau đó lấy cớ không khỏe, rời tiệc mà đi.

Phương Lệnh Thần cùng mọi người đều biết tâm tình của nàng không tốt, nghĩ đến ngày sau nàng sẽ có một cuộc sống cô độc một mình, đều cảm giác trong lòng không được thoải mái, lần này tuy trên danh nghĩa là hòa thân, nhưng không ai không biết là do triều đình Đại Hán sợ hãi dâm uy của Hung Nô, bắt buộc mới cho công chúa xuất giá. Những người đang ngồi đa số là quân nhân cảnh trực, lúc này ai lại không cảm thấy xấu hổ, hào khí buổi tiệc cũng từ từ lạnh lẽo xuống tới.

Hứa Hải Phong thấy tình thế không đúng, vội vàng cáo lui, Phương Lệnh Thần thở dài một hơi, hạ lệnh rút lui buổi tiệc. Buổi tiệc rượu với thời gian ngắn như thế, tuyệt đối là sáng tạo thêm một ghi chép cho phượng bắc đại doanh.

Đợi lúc rảnh rỗi, Hứa Hải Phong đem Phương Hưởng Minh kéo tới bên người, nhẹ giọng nói: “ Đại ca, người cũng đã biết, lần này theo chúng ta đến đây không chỉ có một mình công chúa.”

Phương Hưởng Minh vẻ mặt khinh thường nói: “ Ta đương nhiên đã biết, việc này còn cần người nói sao?”

Hứa Hải Phong ngạc nhiên: “ Người biết, người làm sao mà biết?”

“ Hừ...” Phương Hưởng Minh vỗ mạnh lên vai Hứa Hải Phong, nhìn thấy thân thể hắn vẫn không nhúc nhích, giống như không cảm giác, không khỏi khen: “ Ta đã biết hiền đệ không phải người thường, trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng lại có thể đem công phu luyện tới thứ nhất phẩm cảnh giới, thật sự là không thể tưởng tượng, vì huynh đã luyện suốt ba mươi năm mới tới được trình độ này.”

Hứa Hải Phong mặt lộ vẻ mỉm cười, đây là việc mà hắn đặc ý nhất, có thể ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã trở thành thứ nhất phẩm cao thủ, tuyệt đối là người đầu tiên từ cổ chí kim, hắn đương nhiên là có chút tự hào.

“ Quân bộ đã sớm có hành văn, một trong bốn đóa kim hoa của kinh sư Hạ Nhã Quân lần này cũng theo đội ngũ đi Hung Nô, vì Mạo Đốn Đan Vu hiến nghệ vào ngày chúc thọ. Chúng ta đã sớm muốn mời nàng ở đây diễn tấu một khúc cho chúng ta thưởng thức, xem như là lỗi tai được phúc.” Ánh mắt của Phương Hướng Minh hướng tới, hiển nhiên cũng là một trong những người hâm mộ nàng.

Hứa Hải Phong ngẩn ra, lập tức đỏ khốc đỏ cười, nguyên lai ý của Phương Hướng Minh là nói về Hạ Nhã Quân, thật sự là đầu trâu không hợp miệng ngựa, hắn tức giận nói: “ Sai rồi, hoàn toàn sai rồi.”

Phương Hướng Minh kinh ngạc nhìn hắn, kỳ quái hỏi: “ Cái gì sai rồi, chẳng lẽ Hạ Nhã Quân không có theo các người cùng đến sao?”

“ Hạ Nhã Quân đương nhiên là tới, chỉ là bốn đóa kim hoa trong kinh sư cũng không chỉ có một mình nàng.”

“ Đó là tự nhiên, tiểu công chúa tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng là một trong.” Phương Hướng Minh gật đầu nói.

Hứa Hải Phong cười hắc hắc hai tiếng, nói: “ Nhưng tới đây không chỉ hai đóa kim hoa này đâu.”

Trong lòng Phương Hướng Minh đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm thật xấu, trên mặt của hắn từ từ biến sắc, dùng một loại khẩu khí không xác định dò hỏi: “ Là Doanh Anh sao?”

Hứa Hải Phong vỗ hai tay, nói: “ Đại ca thật thông minh, đã đoán liền trúng.”

Sắc mặt Phương Hướng Minh càng ngày càng khó coi, hắn hỏi: “ Tiểu muội vì sao ở trong quân đội của người?”

“ Nàng cùng Đường Nhu Nhi tiểu thư đi chung, nói muốn cùng tiểu công chúa đến Hung Nô.” Hứa Hải Phong giải thích.

“ Vậy làm sao được?” Phương Hướng Minh thất thanh kêu lên.

“ Đúng vậy, hai nàng len lén trà trộn vào trong quân, mãi cho đến ngày thứ tư mới cho chúng ta biết. Khi đó quay đầu thì đã quá muộn, cho nên chúng ta đành hợp kế, đem hai nàng đưa tới đại doanh phương bắc, giao cho các người xử trí.” Nghĩ đến rốt cục có thể đem ngọn núi lớn này đẩy cho người khác, Hứa Hải Phong như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

“ Đường Nhu Nhi? Sao nàng cũng theo tới...thật sự là rối loạn.” Phương Hướng Minh cười khổ nói: “ Nguyên lai bốn đóa kim hoa đều ở đây. Trời, đây là thế đạo gì a.”

Chứng kiến bộ dáng âu sầu nhăn nhó của Phương Hướng Minh, Hứa Hải Phong vô cùng đồng tình, nhưng đúng là lực bất tòng tâm.

“ Đi, chúng ta đi tìm tam thúc, chuyện này ta không thể quyết định chủ ý.” Phương Hướng Minh suy nghĩ một lát, rốt cục quyết định đẩy được thì đẩy, dù sao đương gia nơi này cũng không phải hắn, cần gì phải quan tâm.

Mang theo Hứa Hải Phong cùng đem tin tức Phương, Đường nhị nữ cũng đi theo đến chuyển cáo cho Phương Lệnh Thần, chỉ thấy khuôn mặt của hắn nghiêm lại, vỗ mạnh một chưởng lên bàn, cả giận nói: “ Hồ đồ, thật sự là hồ đồ, bọn họ làm sao có thể đi Hung Nô? Hướng Minh, đại ca như ngươi làm sao đảm đương hả?”

Phương Hướng Minh vẻ mặt ủy khuất, trầm nghĩ, ngài có bản lãnh thì đi tìm nha đầu kia mà nổi giận, mắng ta có ích lợi gì.

Lúc này Hứa Hải Phong nhìn thấy lão nhân gia uy phong lẫm lẫm, âm thầm kính nể, đều nói Phương gia tam lão là người cổ chấp nghiêm khắc nhất, Phương gia tiểu bối cũng sợ người này nhất, nhìn thấy mặt của hắn liền cảm như hén, có lẽ chỉ có hắn mới có thể ra tay hàng phục vị Phương đại tiểu thư vô pháp vô thiên kia thôi.

Thần

83. Chương 83 : Nhị Cầu

Hứa Hải Phong cung kính nói: “ Tam thúc, nàng vẫn ở chung một chỗ với tiểu công chúa, phỏng chừng bây giờ đang ở trong hành cung của công chúa.”

“ Được, chúng ta cũng nên đi xem.”

Ba người đi tới trước phòng tiểu công chúa, Phương Lệnh Thần vừa mới ân cần thăm hỏi một tiếng, chợt nghe được bên trong một trận ồn ào, sau đó Lưu Đình mời bọn họ đi vào.

Đi vào cửa lớn, quả nhiên nhìn thấy Phương Doanh Anh cùng Đường Nhu Nhi hai vị mỹ thiếu nữ cùng lên trốn nhà đi, nhìn thấy Phương Lệnh Thần, Phương Doanh Anh lập tức nhảy đi tới, kéo cánh tay của hắn, thân thiết nói: “ Tam thúc, Doanh nhi đến thăm ngài.”

Phương Lệnh Thần âm trầm nghiêm mặt trách mắng: “ Người là đến thăm ta sao? Nếu ta không đến, người liền nghĩ có thể lừa gạt qua mặt phải không?”

Phương Doanh Anh chu miệng, không thuận theo nói: “ Tam thúc, Doanh nhi hảo tâm đến thăm ngài, ngài không lãnh tình coi như xong, còn nói như vậy, được, vậy cháu đi.”

Phương Lệnh Thần “ ngô” một tiếng, đưa tay kéo cánh tay của nàng, dùng một loại âm thanh gần như hạ giọng nói: “ Tiểu tổ tông của ta, người không biết nơi đây là biên thùy trọng địa sao, nguy hiểm vô cùng. Nghe lời tam thúc, không nên chạy loạn, tam thúc phái người đưa người về nhà.”

“ Không.” Phương Doanh Anh thật trực tiếp, sạch sẽ gọn gàng đáp.

Phương Lệnh Thần bị nàng ngay mặt từ chối, lại không chút nào tức giận, ngược lại càng thêm cẩn thận: “ Người không phải thích săn thú nhất sao? Bắc cương đại doanh ít nhất cũng có bảy tám đường huynh của người, ta để cho đám tiểu tử này cùng người đi săn. Chờ người chơi thật tận hứng, lại trở về được không?”

Hứa Hải Phong nhìn Phương Lệnh Thần hoàn toàn thay đổi hình tượng thiết diện vô tư vừa rồi, ở chỗ này kiên nhẫn hống Phương Doanh Anh, nơi nào còn có nửa điểm giống như một vị trưởng bối nghiêm khắc. Hắn nhìn Phương Hưởng Minh, đồng thời bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

“ Không chịu.” Nói xong Phương Doanh Anh tránh thoát bàn tay Phương Lệnh Thần, kiêu hờ một tiếng, vén rèm chạy ra.

Phương Lệnh Thần vội vàng nói: “ Hưởng Minh, nhanh đuổi theo, nếu nó có tổn thương gì, ta thay cha người lột da người đó.”

Phương Hưởng Minh vẻ mặt đau khổ lên tiếng, lập tức đuổi theo.

Chứng kiến người một nhà biểu diễn tràng nháo kịch này, ba người Hứa Hải Phong đều cảm khái. Đặc biệt là tiểu công chúa Lưu Đình, vẻ mặt thật hâm mộ, nàng sinh trong nhà đế vương, tuy là không lo áo cơm, nhưng chưa từng được hưởng thụ qua niềm hạnh phúc gia đình như thế, huống chi nàng sắp bị gả đi Hung Nô, hoàn toàn trở thành một vật hi sinh cho Đại Hán triều đình.

Phương Lệnh Thần quay đầu hướng Lưu Đình nói: “ Đứa cháu gái này của lão tướng thật không nhìn được chuyện đại sự, lại ngoan cố, thỉnh diện hạ tha thứ.”

Lưu Đình nhẹ giọng nói: “ Lão tướng quân máu mủ tình thâm, quả thật làm Lưu Đình hâm mộ, làm sao lại trách móc được gì chứ.”

Phương Lệnh Thần lúc này mới nhớ tới tình cảnh của nàng, cảm thấy bất an, bất đắc dĩ thở dài nói: “ Nghĩ không ra Đường diệt nữ cũng tới chỗ này, lệnh tôn có biết hay không?” Trong trí nhớ của hắn, Đường Nhu Nhi là một cô gái ôn nhu, nghĩ không ra dĩ nhiên cũng dám làm ra chuyện lớn gan như vậy.

Gương mặt Đường Nhu Nhi đỏ lên, len lén nhìn Hứa Hải Phong, mới nghiêng mình thì lễ nói: “ Chắt nữ bái kiến thúc thúc.” Nhưng nàng không hề đề cập tới việc mình len rời nhà trốn theo.

Phương Lệnh Thần lắc đầu nói: “ Nếu chắt nữ đã tới, vậy lão tướng đành an bài cho người một chỗ ở, ở chung với công chúa điện hạ, dù sao cũng có thân phận của một thần tử, nếu trà trộn thế này còn ra thể thống gì.”

Đường Nhu Nhi cùng Lưu Đình liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là bất đắc dĩ cũng không cam lòng, nhưng lại không cách phản bác, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

Lập tức, Phương Lệnh Thần từ biệt Lưu Đình, mang theo Đường Nhu Nhi đi tới một phòng thứ ba cách vách nói: “ Chắt nữ tạm thời cứ ở đây đi, nếu tướng niệm công chúa, cũng chỉ cần đi vài bước.”

Thấy hần lo lắng chu đáo, Đường Nhu Nhi cảm kích nói: “ Đa tạ thúc thúc.”

Phương Lệnh Thần khoát tay nói: “ Không cần phải khách khí, ta cùng phụ thân người là bằng hữu nhiều năm, chút việc nhỏ thôi, người đi đường mệt nhọc, nghỉ ngơi một lát, Hải Phong theo ta đi tìm Doanh nhi.”

Hứa Hải Phong vốn muốn nhân cơ hội này, cùng Đường Nhu Nhi thân thiết một phen, nhưng nghe Phương Lệnh Thần vừa nói, không thể làm gì khác hơn là đi theo hần, trước khi đi quay đầu nhìn thoáng qua Đường Nhu Nhi, dùng khẩu ngữ nói: “ Đợi lát nữa ta tới tìm nàng.”

Cũng không biết Đường Nhu Nhi xem có hiểu không, tóm lại nàng chỉ đỏ bừng mặt cúi đầu, làm cho Hứa Hải Phong mừng rỡ trong lòng.

Hai người chuyển quanh một vòng, đừng nói Phương Doanh Anh, mà ngay cả bóng dáng Phương Hưởng Minh cũng không thấy, Phương Lệnh Thần lại không tiện kinh động mọi người, không thể làm gì khác hơn là cùng Hứa Hải Phong chia nhau đi tìm.

Xem sắc trời, đã hoàng hôn núi tây, Hứa Hải Phong trong lòng có tật, liền muốn đi gặp Đường Nhu Nhi, Phương Lệnh Thần quan tâm sẽ bị loạn, cũng không từng ngẫm lại, nếu ở bên trong đại doanh phương bắc, Phương Doanh Anh còn có thể có gì bất trắc, vậy mười vạn Hồng Sắc Hải Dương binh đoàn cùng Hắc Kỳ quân đồng thời cất cổ tự vận cho rồi.

Mới vừa đi ngang qua nơi ở của Lưu Đình, Hứa Hải Phong đột nhiên nghe được có người đang nhẹ giọng kêu lên: “ Uy...uy...”

Quay đầu vừa nhìn, sau một gian phòng lộ ra một cái đầu nhỏ, chính là Phương Doanh Anh đã mất tích, nàng đang quỳ quỵ sùng sùng hướng Hứa Hải Phong ngoắc tay liên tục, ý bảo hần đi qua.

Hứa Hải Phong chớp mắt, cái gì uy uy chứ, chẳng lẽ ta không có tên sao. Nghĩ đến Phương gia già trẻ đối với nàng vô cùng sùng ái, trong lòng kỳ thật cũng hâm mộ vạn phần.

Hần đi tới, nhẹ giọng hỏi: “ Chuyện gì? Tam thúc cùng đại ca người đang tìm người đó.” Đột nhiên nghĩ chính mình vì sao phải nói chuyện nhẹ giọng như vậy, dĩ nhiên trong lúc vô tình cũng đã bị nàng ảnh hưởng.

Phương Doanh Anh nhìn trái nhìn phải một chút, xác định không ai chú ý tới nơi này, xoay người mở cửa ra, nói: “ Mau vào, ta có việc nói với người.” Nguyên lai nàng đi ra khỏi phòng Lưu Đình, liền trực tiếp trốn vào nơi này, trách không được Phương Hưởng Minh bọn họ không tìm được nàng.

“ Người có chuyện gì? Làm vẻ thần bí như vậy?” Hứa Hải Phong thấy nàng che che giấu giấu, sợ cũng không phải có chuyện tốt gì, nói chuyện cũng trở nên thật cẩn thận.

Con người bóng bẩy của Phương Doanh Anh chuyển quanh vài vòng, vẻ mặt tươi cười, kéo bàn tay Hứa Hải Phong, nói: “ Hứa đại ca, trước kia tiểu muội bất kính với người, người cũng không nên để trong lòng nha.”

Hứa Hải Phong nhìn gương mặt tươi cười xảo diệu của nàng, chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng, cả người không được tự nhiên, trong lòng biết chắc nàng ta nhất định có việc gì rất khó khăn muốn cầu mình, mới đột nhiên trở nên thân thiết như vậy. Chỉ là nghĩ không ra vì sao nàng không đi cầu Phương Lệnh Thần, cũng không đi cầu Phương Hưởng Minh, vì sao lại cứ đi tới van cầu chính mình.

“ Doanh muội sao nói như vậy, vi huynh đâu phải là người nhỏ mọn, việc này ngày sau đừng nhắc lại.” Hứa Hải Phong không chút phản ứng, chỉ là mặt cười lòng không cười nói.

Phương Doanh Anh hai mắt sáng ngời nói: “Được a, nếu đại ca không trách ta, vậy tiểu muội cầu đại ca một việc, ngài cũng không nên chối từ.”

Hứa Hải Phong trầm nghĩ chính chủ đã tới, thật muốn xem nàng muốn nói chuyện gì, cho dù chính mình làm không được, cũng có thể chuyển cáo Phương Lệnh Thần, lấy biểu hiện vừa rồi của hắn, tám chín phần mười sẽ đồng ý: “Được, Doanh muội nói nghe một chút, nếu vi huynh có khả năng làm, nhất định sẽ làm cho ngươi.”

Phương Doanh Anh vui mừng, nàng kéo tay Hứa Hải Phong, có chút lắc lư nói: “Đại ca nói chuyện phải giữ lời, ta nghĩ muốn thỉnh đại ca đừng đưa Đình nhi đến Hung Nô.”

“Ân...” Thần sắc Hứa Hải Phong cổ quái nhìn nàng, như thế nào yêu cầu của nàng cùng Lâm Uyển Nhân không mưu mà hợp.

Chứng kiến bộ dáng của Hứa Hải Phong, Phương Doanh Anh nhẹ nhàng thở dài nói: “Ta biết yêu cầu này quả thật quá mức, chẳng qua Đình nhi quả thật thương cảm, đây là cuộc chiến giữa những nam nhân, vì sao lại muốn hi sinh hạnh phúc chung thân của nữ nhi chúng ta?”

Hứa Hải Phong nhìn Phương Doanh Anh, hiếm thấy nàng lộ ra một mặt mềm yếu, ở trong mắt của hắn, nàng thủy chung là anh tư khí chất, can quắc không thua bậc mày râu, lúc này lại toát ra vẻ mặt đáng yêu như chim nhỏ, lại làm cho người ta áy náy động tâm.

Hắn không tự chủ vươn tay vỗ nhẹ lên đầu nàng, nói: “Ngươi cũng đã biết, hậu quả của yêu cầu này sao?”

Phương Doanh Anh bĩu đôi môi hồng, khinh thường nói: “Hừ, lá gan nhỏ như vậy, làm ta còn tưởng ngươi là đại anh hùng.”

Kỳ thật nàng làm sao không biết hậu quả của yêu cầu này đại biểu điều gì, càng thêm biết được trong số những người nàng hiểu biết cũng không có ai có khả năng làm được, nếu có cũng chỉ có vị nghĩa huynh tiện nghi này. Đây cũng là nguyên nhân mà nàng không đi cầu phụ huynh thúc bá của chính mình, mà là lại đi cầu khẩn Hứa Hải Phong.

“Lá gan của ta nhỏ? Nếu lá gan của ta nhỏ, ngươi còn có thể van cầu ta sao?” Hứa Hải Phong cười nói.

Khuôn mặt Phương Doanh Anh đỏ lên, nói: “Được, coi như ta nói vậy, vậy xin hỏi đại anh hùng, ngài có thể đáp ứng lời thỉnh cầu của tiểu nữ tử không?”

Hứa Hải Phong ra vẻ khó khăn cau chặt mày, một lúc sau mới nói: “Ngươi cũng đã biết, việc này một khi bị người phát giác, chẳng những tính mạng cả nhà ta khó bảo toàn, còn khiến cho hai nước rơi vào tai ương đao binh.”

Phương Doanh Anh thần sắc buồn bã, chợt nói: “Chẳng lẽ cứ để cho Đình nhi nhập vào miệng hổ, cả đời buồn bực cô đơn sao?”

Hứa Hải Phong thấy cũng trêu nàng khá lâu, đang muốn đáp ứng, đột nhiên nghĩ đến lời dạy của Tương Khổng Minh, hôm nay nàng có việc cầu người, thì phải đem thời cơ tốt nhất hóa làm ích lợi lớn nhất. Lập tức nói: “Doanh muội, nếu tiểu huynh làm thành việc này cho ngươi?”

Phương Doanh Anh đột nhiên ngẩng đầu, trong hai mắt lộ ra vẻ vừa vui vừa sợ, nàng dồn dập nói: “Đại ca, ngươi đáp ứng?”

Hứa Hải Phong nhìn thẳng hai mắt nàng, trịnh trọng nói: “Việc này nguy hiểm to lớn, tuyệt không dễ dàng, ta cũng không dám nói nắm chắc mười phần, nhưng đáp ứng ngươi, vậy ta làm không thành việc này, cũng phải chôn nơi tha hương, làm một cô hồn dã quỷ.”

Khóe mắt Phương Doanh Anh đỏ lên, nói: “Nếu đại ca đã nói như vậy, tiểu muội cũng đáp ứng ngươi, nếu các ngươi có gì bất trắc, ta đây cũng tuyệt không sống một mình.”

Hít sâu một hơi, Hứa Hải Phong trầm nghĩ chơi lửa phát lớn, vội vàng nói: “Doanh muội, ta không phải ý tứ này...” Dừng lại một chút, hắn rốt cục nghĩ ra một lý do, nói: “Ý của ta là, vạn nhất ta thất bại, phải chết nơi tha hương. Vậy trong nhà ta còn có cha mẹ già, còn có vị huynh trưởng duy nhất lại bị tàn phế một tay, cho nên ta muốn ngươi giúp ta chiếu cố bọn họ mà thôi.”

“ Ta đã biết.” Phương Doanh Anh nhìn hắt một thoáng, gương mặt chợt đỏ bừng, hàm răng cắn chặt môi dưới, rớt cục nhúng mảy, như đinh chém sắt nói: “ Vô luận chuyện này đại ca có thành công hay không, tiểu muội xin hứa sẽ phụng thị hai lão nhân gia đến cả đời.”

Nói xong, thân thể mềm mại của nàng vừa động, xoay người đẩy cửa phòng đi ra, đảo mắt không thấy. Chỉ để lại Hứa Hải Phong dở khóc dở cười ngậm ngốc tại chỗ, không biết nên làm sao cho phải.

84. Chương 84 : Nhận Lâm

Đẩy cửa ra, sắc trời đã tối, hôm nay khí trời không tốt, không trung chỉ có nửa ánh trăng tàn cuối tháng lẫn khuất trong mây mù, tản mát ra một ít ánh sáng mỏng manh.

Hứa Hải Phong thâm nghĩ thật sự là lão thiên phù hộ, khí trời này thật ra rất thích hợp đi thu hoạch trộm ngọc. Hắt đối với Đường Nhu Nhi thủy chung niệm niệm không quên, chỉ là mấy ngày nay Lưu Đình mỗi đêm đều muốn cùng Đường Nhu Nhi với Phương Doanh Anh ngủ chung một giường, nên hắt không có cơ hội hạ thủ mà thôi.

Hôm nay dưới lời nói của Phương Lệnh Thần, các nàng rốt cục chia phòng ở, cơ hội tốt như vậy làm sao có thể bỏ qua.

Chỉ cần nghĩ đến vị tuyệt sắc giai nhân có đủ loại thái độ thẹn thùng hồ mị nằm trong lòng mình, trái tim hắt liền nóng lên hừng hực.

Hứa Hải Phong nhẹ chân nhẹ tay đi đến trước phòng Đường Nhu Nhi, nhẹ nhàng đẩy ra, đặc ý cười, đại môn quả nhiên không có khóa lại. Hiển nhiên là do Đường Nhu Nhi đã hiểu khẩu ngữ của chính mình, cho nên cũng không khóa cửa, mà là chờ đợi mình đại giá quang lâm.

Hắt nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, Phương Lệnh Thần chuẩn bị thật đầy đủ, cánh cửa này đúng là vừa thoả mỗ, lúc chuyển động không hề gây ra tiếng vang.

Nhìn quanh một chút, không người nào ở ngoài phòng, hắt xoay người đóng cửa lại gài kỹ, mới đi vào phòng trong.

Trong phòng một mảnh tối đen, nhưng với nhãn lực của Hứa Hải Phong tự nhiên có thể nhìn thấy một bóng người mờ mờ đang ngồi trên giường. Hắt lặng yên không một tiếng động đi tới sau lưng của nàng, liền ôm lấy, hai người đồng thời ngã xuống giường.

Thiếu nữ kia kinh hãi, liền muốn há mồm kêu cứu. Nhưng Hứa Hải Phong đã sớm có phòng bị, liền dùng tay che miệng nhỏ nhắn của nàng, đồng thời nhẹ giọng nói bên tai: “ Là ta, Hứa Hải Phong.”

Nghe xong những lời này của hắt, thiếu nữ kia quả nhiên không hề giãy dụa, buông lỏng thân thể, súc đầu tiến vào trong ngực của hắt, đúng là một bộ dáng mặc cho hắt muốn làm gì thì làm.

Hứa Hải Phong mừng rỡ, nghĩ không ra nàng lại thẹn thùng như vậy. Thời khắc này, nếu còn cùng nàng khách khí, vậy đã không phải là nam nhân.

Hắt không thể chờ đợi lập tức lật ngược quần áo của nàng, hai bàn tay không chút do dự thò vào, không ngừng vuốt ve lên thân thể xinh đẹp của nàng.

Hứa Hải Phong rõ ràng cảm giác được, thiếu nữ trong lòng theo bàn tay mình xâm phạm, đang không tự chủ được mà run rẩy. Thời khắc này hắt đã thật lão luyện, cũng không vội cướp lấy tấm thân xử nữ của nàng. Hắt cúi đầu, thổi nhẹ một hơi vào lỗ tai nàng.

Thân thể thiếu nữ rõ ràng run rẩy một chút, nàng chỉ cảm thấy có một cỗ hơi thở vô cùng nóng bức từ trong lỗ tai trực xông lên não, làm cho nàng như rơi vào thiên đường, khó có thể tự chủ chính mình.

Lại cảm thấy nhiệt huyết trong người sôi trào, Hứa Hải Phong lập tức đã biết, luồng máu dị xà trong thể nội lại phát huy dị biến. Đường nhiên loại biến hóa này hắt cầu còn không được, chính là bởi vì loại biến hóa này, hắt mới có tiền vốn đem Lâm Uyển Nhân mỗi đêm chinh đến phiêu diêu muốn chết, cũng không còn cách nào mà rời xa hắt.

Bàn tay Hứa Hải Phong từ từ dời lên, rốt cục một lần nữa đặt lên đôi phong nhũ thanh tân. Bóp nhẹ một lát, Hứa Hải Phong nhú mày, bởi vì cách một lớp quần áo, cho nên có một loại cảm giác không thỏa mãn. Hắn rút ra một tay, quen cửa quen ngõ cởi đi dây buộc trên nàg, thuận lợi đem chướng ngại vật cởi xuống tới.

Một thân hình không tỳ vết trắng như bạch ngọc triển hiện tại trước mắt của hắn, nương theo ánh trăng mỏng manh yếu ớt, hắn cúi xuống thân thể nàg nhẹ nhàng lên đôi mắt nàg, sau đó lại lướt dần xuống hôn tới hai điểm đỏ bừng kia.

Trong lòng Hứa Hải Phong thâm than, da thịt của nàg thật đẹp, không có nửa điểm tỳ vết, chỉ là hai ngọc tho trước ngực còn nhỏ một chút, không so được với sự thành thực ngạo nhân của Lâm Uyển Nhân.

Lúc này Hứa Hải Phong cũng lửa dục bốc cao, một tay thâm nhập vào trong quần của nàg, trôi nổi giữa hai đùi nàg, khi thì khe vuốt giải đất bí ẩn của nữ nhi, lập tức làm cho nàg run rẩy một trận. Tay kia luồn xuống dưới người nàg, nhẹ nhàng nâng lên, cúi đầu định hôn.

Nhưng khi hắn sắp chạm tới hai phiến môi đỏ tươi ướt át, một luồng trắng sáng xuyên thấu tầng mây đen phong tỏa, xuyên thấu qua rèm cửa sổ, may mắn thế nào vừa lúc lại chiếu lên mặt của nàg, khiến cho hắn đột nhiên nhìn thấy rõ diện mạo của mỹ nhân đang nằm trong lòng.

Ở trong nháy mắt, những động tác của Hứa Hải Phong lập tức dừng phắt lại, thân thể hắn không còn chút lửa nóng, tay chân lập tức trở nên lạnh lẽo. Hô hấp của hắn ở lúc này cũng hoàn toàn dừng lại, mở to hai mắt, không thể tin nổi nhìn mỹ nhân đang nằm dưới thân mình.

Nàng dĩ nhiên không phải là Đường Nhu Nhi, mà là một trong bốn đóa kim hoa kinh sư, tiểu công chúa Lưu Đình.

Cảm giác được sự khác thường của Hứa Hải Phong, Lưu Đình cũng mở đôi mắt đẹp, nương theo ánh trăng, nàg đồng dạng cũng nhìn thấy được sắc mặt của Hứa Hải Phong, chỉ cảm thấy một trận thẹn thùng, vội vàng nhắm mắt lại.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, hai tên cung nữ đang vừa đi vừa nói chuyện.

Hứa Hải Phong kinh hãi, hồn phi phách tán, trong đầu một mảnh hỗn loạn, hắn khẩn trương đến không biết làm sao. Tuy vừa rồi hắn vẫn chưa đắc thủ, kịp thời thắng ngựa ngay vách núi, nhưng tội danh xúc phạm công chúa đó là trốn không thoát, càng đáng sợ chính là, vị công chúa này sắp trở thành tần phi của Hung Nô Mạo Đốn Đan Vu. Đây là tội tuyệt đối tru di cả nhà, tru cả cừu tộc, tội lớn ngập trời, bất cứ kẻ nào cũng không thể giúp hắn thoát tội.

Trong đầu hắn thoáng chốc hiện lên vô số ý niệm, nếu lúc này một chưởng đánh chết Lưu Đình, hắn thân nhiên như không có gì bỏ đi ra ngoài, chỉ cần ngày sau ứng đối thích đáng, hắn là không người nào biết được hắn là hung thủ. Nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, hắn thân là đại sứ tống thân, nếu công chúa chết trên đường, hắn cũng khó thoát khỏi tội chết, duy nhất khác nhau chỉ là tội danh bất đồng mà thôi.

Vậy sau khi đánh chết công chúa, lập tức suất lĩnh Hắc Kỳ quân tiến thẳng thành Lâm An, ngày sau lấy tòa thành này làm gốc, thoát ly khỏi Đại Hán, tự lập làm vua. Chỉ là từ đó về sau, hắn phải ứng phó đủ loại đả kích không ngừng của Đại Hán, còn có Khải Tắc nhân phương Tây cơ hồ có thể chắc chắn, sẽ thừa dịp cháy nhà mà đánh cướp. Muốn đồng thời cùng đối phó hai đại đế quốc, cho dù là Hắc Kỳ quân, chỉ sợ cũng không có khả năng.

Trong lòng hắn hoàn toàn rối loạn, không có chủ ý, trong mắt khi thì hung quang sắc bén, khi thì hồi hận vô vàn. Hắn vận kinh vào chưởng tay, chỉ cần Lưu Đình phát ra chút thanh âm, hắn sẽ một chưởng đánh xuống, đem nàg lập tức đánh chết ngay tại chỗ.

Nếu lúc này Lưu Đình mở mắt, nhất định sẽ phát hiện ra dụng tâm ác độc của hắn. Nhưng nàg sau khi mở mắt nhìn hắn, rồi ngượng ngùng nhắm lại đôi mắt đẹp, vẫn nằm im không nhúc nhích. Hồn nhiên không hay biết bản thân mình đã bồi hồi qua lại quỹ môn quan mấy lần.

Hai tên cung nữ càng lúc càng xa, cho đến khi thanh âm biến mất không thấy, Hứa Hải Phong rốt cục mới thả lỏng xuống tới.

Hắn một khi tỉnh táo lại, lập tức chú ý tới cử động khác thường của Lưu Đình, lập tức rõ ràng nàng cũng không hề có ý kêu lên.

Đột nhiên Lưu Đình nhẹ nhàng “a” một tiếng, dùng thanh âm nhỏ tới mức không thể nghe thấy nói: “Đau muốn chết.”

Lúc này Hứa Hải Phong mới tỉnh ngộ lại, hắn đang nắm chặt hai ngọc thủ của Lưu Đình, bởi vì quá khẩn trương nên dùng sức rất mạnh, làm cho nữ tử yếu ớt này làm sao có thể thừa nhận.

Hắn rút mạnh bàn tay về, xoay người xuống giường, liền quỳ xuống: “Đông đông đông”. Liên tiếp dập đầu ba cái, thấp giọng nói: “Tiểu tướng đáng chết, không biết là đại giá của công chúa, tội đáng chết vạn lần.”

Lưu Đình nhìn hắn, chậm rãi hỏi: “Người nghĩ rằng ta là ai?”

Hứa Hải Phong ấp úng một thoáng, rốt cục nói: “Tiểu tướng tưởng rằng...tưởng rằng...Đường...”

Lưu Đình thở dài, nói: “Người nghĩ rằng ta là Nhu Nhi tỷ tỷ, có phải không?”

“Dạ...” Hứa Hải Phong không thể làm gì khác hơn là thấp giọng thừa nhận.

Lưu Đình nghe xong im lặng không nói, Hứa Hải Phong không dám ngẩng đầu, chỉ ở bên dưới chờ đợi vô cùng căng thẳng.

“Ai...Bổn cung không trách người, đứng lên đi.” Lưu Đình rốt cục nói.

“Dạ...đạ tạ điện hạ, tiểu tướng cáo lui.” Hứa Hải Phong nói xong, cúi đầu đứng lên, liền xoay người rời đi.

Hắn đi tới cạnh cửa, đang muốn mở cửa, đột nhiên nghe được một trận nước nổ, tiểu công chúa Lưu Đình nhẹ giọng hỏi: “Chẳng lẽ ta thật sự không bằng Đường tỷ tỷ sao?”

Hứa Hải Phong vô cùng chấn động, xoay người lại, chỉ thấy Lưu Đình dùng một đôi tay nhỏ bé ôm lấy hai chân mình, nửa nằm nửa ngồi dựa vào bên giường, vùi đầu vào giữa hai chân, đầu vai không ngừng rung động, hiển nhiên là đang khóc.

Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy hai chân mình như bị đổ đầy niêm hồ, nặng đến không cách nào rời đi nửa bước. Hắn ngừng chốc lát, rốt cục cắn răng xoay người, đi tới trước giường, lớn mật đem Lưu Đình ôm vào trong lòng.

Lưu Đình thuận theo tựa vào ngực hắn, chỉ là khóc càng thêm thương tâm. Hứa Hải Phong kéo tấm chăn, đắp lên thân thể tuyệt đẹp đang lỏa lồ. Lại nâng người nàng lên, chỉ thấy trên gương mặt tuyệt đẹp, đang lê hoa đái vũ, nhìn thấy xót xa.

Hắn thoáng trù trù, nhưng vẫn tiếp tục động tác bỏ dỡ vừa rồi, nhẹ nhàng hôn lên phỉn môi đỏ mọng, đem tiếng khóc của nàng phong lại trong chiếc miệng rộng của mình.

Lưu Đình như thất thường, điên cuồng đáp lại khiêu khích của Hứa Hải Phong, một đôi cánh tay trắng như búp sen từ trong tấm chăn vươn ra, ôm lấy cổ hắn.

Qua một lúc lâu, thật lâu. Hứa Hải Phong nhẹ nhàng hỏi khẽ bên tai nàng: “Khá hơn chưa?”

“Ân.” Lưu Đình dùng giọng mũi trả lời.

Hai người ôm nhau mà ngồi, chốc lát sau, Lưu Đình rúc sâu trong lòng hắn, nhẹ giọng nói: “Đại ca, lại qua một tháng, Đình nhi sẽ phải rời đi, từ nay về sau, kiếp này không còn niềm vui thú.”

Nghe nàng nói thật thương cảm, Hứa Hải Phong cũng động tâm, đang muốn nói chuyện, lại nghe nàng tiếp tục nói: “Đại ca, trong một tháng này, chỉ cần người không phá thân thể Đình nhi, Đình nhi liền thuộc về người.”

Hứa Hải Phong nghe được cả người nóng lên, hạ thế lại tiếp tục dựng thẳng. Hắn thò tay đặt lên người nàng, vuốt ve bờ lưng bóng loáng của nàng, trong miệng lại nói: “Đình nhi, nàng có bằng lòng bỏ đi thân phận công chúa tôn quý, làm một nữ tử bình dân bình thường?”

Lưu Đình được hắn vuốt ve đang cực kỳ thoải mái, nghe được câu hỏi của hắn, trở nên bình tĩnh, kinh ngạc nhìn hắn hỏi ngược lại: “Đại ca, người nói gì?”

Hứa Hải Phong cũng dừng lại động tác, nhìn kỹ hai mắt của nàng, nghiêm mặt nói: “ Nếu nàng có thể bỏ qua thân phận công chúa cùng vương phi, cam tâm làm một dân chúng bình dân tầm thường, vậy ta nhất định đem nàng hoàn hảo không chút thương tổn rời khỏi Hung Nô.”

Lưu Đình trợn tròn đôi mắt đẹp, không thể tin: “ Đại ca, người nói là thật sự?”

Hứa Hải Phong biết lúc này không thể có nửa điểm chần chờ, hần lập tức chỉ trời thề nói: “ Chỉ cần Đình nhi không tham luyện phú quý, Hứa Hải Phong ta sẽ bảo hộ nàng bình an trở về Đại Hán, nếu sai lời thề, trời tru đất diệt, trợn đời không được siêu sinh.”

85. Chương 85 : Ma Tông

Bàn tay Hứa Hải Phong đang khê vuốt sống lưng của nàng đột nhiên dừng lại, đáp án này tuyệt đối là ra ngoài ý muốn, hần gắt gao nhìn gương mặt đầm nước mắt của Lưu Đình, nửa giây sau, hần âm trầm hỏi: “ Tại sao?”

“ Đình nhi sống trong nhà đế vương, đã sớm biết bản thân không còn thuộc về mình, lần này gả sang Hung Nô, vì mục đích tiêu trừ đi tai ương đao binh. Nếu Đình nhi vì sự riêng tư của bản thân mà theo đại ca rời đi, Mạo Đồn làm sao chịu bỏ qua, đến lúc đó Hung Nô thiết kỵ xuôi nam, dân chúng Đại Hán ta lại có bao nhiêu người cửa nát nhà tan, lưu ly thất sở. Đình nhi không phải không nguyện, mà là không dám a.” Lưu Đình khóc nói.

Trái tim Hứa Hải Phong chợt thả lỏng xuống, nguyên lai nàng không phải vì tham luyện quyền thế, mà là không đành lòng nhìn dân chúng Đại Hán tao thụ tai ương chiến tranh, vì vậy nhẹ giọng cười nói: “ Đình nhi không cần lo lắng, nếu đại ca không có kế sách vẹn toàn, làm sao dám mở miệng khoa trương, ta tự có biện pháp, làm cho Mạo Đồn không cách nào nghi ngờ lên đầu chúng ta, nàng cứ yên tâm đi.”

Lưu Đình nhìn Hứa Hải Phong, phảng phất như muốn xem lời của hần là thật hay giả, nhưng Hứa Hải Phong thần nhiên nhìn nàng, trong đôi mắt biểu lộ vẻ tự tin vô cùng kiên định.

Đến tận đây, Lưu Đình mới chính thức tin tưởng chính mình không phải nằm mơ, nàng vui mừng bật khóc, nói: “ Nếu thật sự là như thế, Đình nhi vì sao lại không muốn, Đình nhi sau khi thoát ly miệng hổ, chỉ cầu cả đời phụng thị đại ca, không còn cầu mong gì khác nữa.”

Hứa Hải Phong buông lỏng tâm tư, lập tức cảm giác được vô cùng dễ dàng, hần cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Lưu Đình như con chim nhỏ mặc cho hần âu yếm, bàn tay của Hứa Hải Phong đưa vào trong quần của nàng, lại đột nhiên dừng lại, nguyên lai không biết từ khi nào, nơi đó đã đầm ướt.

Nhìn hai gò má đỏ bừng của Lưu Đình, Hứa Hải Phong cảm thấy thỏa mãn cực độ, trong lòng hần vừa động, hỏi: “ Đình nhi, vì sao nàng lại ở trong phòng của Nhu nhi?”

“ Doanh nhi tỷ cùng Nhu nhi tỷ cũng không ở chung, một mình muội cũng không ngủ được, liền đi ra tìm họ.” Lưu Đình mơ mơ màng màng đáp.

“ Vậy Nhu nhi đâu?” Hứa Hải Phong ngạc nhiên hỏi.

Lưu Đình chợt tỉnh ngộ, kinh hô: “ A, đại ca, mau thả muội lên.”

Hứa Hải Phong nghe lời buông tay, đã thấy nàng cũng không e ngại, liền mặc quần áo ngay trước mặt hần. Chứng kiến thân thể mềm mại vô cùng xinh đẹp đang được che giấu trong lớp quần áo, từ đáy lòng Hứa Hải Phong liền dâng lên một loại xúc động muốn cởi hết quần áo nàng ra.

Động tác của Lưu Đình tuy nhanh, nhưng thủy chung vẫn duy trì một loại khí chất tao nhã vô cùng. Nàng mặc quần áo, gọi Hứa Hải Phong xuống giường, đổ mặt sữa sang lại sạch sẽ, theo sau nói: “ Đại ca, muội đi trước tẩy rửa một phen, nếu để Nhu nhi tỷ tỷ nhìn thấy, chẳng phải là mắc cỡ chết người.”

Trong lòng Hứa Hải Phong cũng có quỷ, vội vàng gật đầu đáp ứng. Dưới sự che giấu của Hứa Hải Phong, Lưu Đình thuận lợi về tới phòng của mình. Trên đường gặp phải mấy cung nữ vệ sĩ, nhưng thứ nhất phẩm

cao thủ như hấn không phải là uống phỉ, ôm Lưu Đình, tránh thoát tuần tra, không kinh động bất cứ kẻ nào.

Lưu Đình trước khi đi ra đã sớm phân phó cung nữ không cần hầu hạ, chúng cung nữ biết tâm tình chủ tử không tốt, cũng không dám đến làm phiền nàng. Vì thế bên trong phòng cũng không có một bóng người.

Đem tiểu công chúa buông xuống, Hứa Hải Phong nói vài câu, liền muốn rời đi. Chân mới vừa gờ lên, lại xoay người, gắt gao ôm lấy thân hình nhỏ bé của Lưu Đình, cả miệng lẫn tay đều dùng, đem nàng hôn đến thở hồng hộc, cả người vô lực, sau đó mới đặt nàng lên giường, cười khê rời đi, chỉ để lại Lưu Đình vừa xấu hổ vừa vui mừng, nằm trên giường ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Kỳ thật lấy tính cách của Lưu Đình cũng không có khả năng nhanh như vậy liền khuynh tâm với người, chỉ là từ sau khi nàng biết được vận mệnh tương lai của chính mình, liền vẫn luôn đau đớn khổ sở. Nàng đã sớm nhìn thấu hết thảy, càng thêm biết rõ lần này bị gả đi, sẽ không có tình yêu, quan hệ đến tính mạng cùng an vui của ngàn vạn dân chúng của hai quốc gia.

Tuy nàng đã nhận mệnh, nhưng dưới đáy lòng cũng không tránh được sinh ra một loại tâm tình nghịch phản. Nếu như không có người dẫn phát ra loại tâm tình này, thời gian lâu dài, tự nhiên sẽ từ từ bình thản.

Nhưng ngày đó trong doanh trướng, Hứa Hải Phong đánh bậy đánh bạ ôm nàng vào trong lòng, mà khi đó lại bị đâm xà máu sôi trào tác quái. Dưới dục huyết sinh ra dị hương, dục vọng ẩn núp dưới đáy lòng Lưu Đình bị hoàn toàn dẫn phát. Mơ mơ màng màng đem Hứa Hải Phong xem là người gần gũi nhất.

Cho nên hôm nay ở trong phòng Đường Nhu Nhi, nàng một khi biết được người có mưu đồ bất chính lại là Hứa Hải Phong, liền lập tức dừng lại chống cự, ở trong lòng nàng thậm chí còn có một loại khoái cảm trả thù cùng tự ngược bản thân.

Thẳng đến khi Hứa Hải Phong chủ động đưa ra ý đồ mạo hiểm, muốn cứu nàng thoát khỏi Hung Nô, khi đó nàng mới chính thức sinh ra một loại tình cảm vì diệp do cảm kích mà chuyển hóa thành ái mộ đối với Hứa Hải Phong.

Chuyện nam nữ chính là kỳ diệp như thế, một khi sinh ra tình yêu, trong lúc cá nước giao hoan, liền sẽ cảm giác kích thích cùng hưng phấn. Hơn nữa một khi có quan hệ thân thể, cảm tình hai người càng thêm giam chặt mà không thể phân ly.

Cho nên sau khi Hứa Hải Phong làm thêm mấy chuyện xấu rồi rời đi, trong lòng Lưu Đình cũng không có chút bất mãn, chỉ là cảm giác xấu hổ mà thôi.

Ra cửa phòng, Hứa Hải Phong vòng lại phòng Đường Nhu Nhi, lại còn chưa thấy bóng nàng, không thể làm gì khác hơn là hậm hực quay trở về phòng của mình, cũng may nơi đó còn có một mỹ kiều nương không hề thua kém Đường, Lưu nhị nữ.

Lúc này, bên ngoài đại doanh cách năm dặm, dưới một khu rừng, có một vị tuyệt sắc giai nhân đang mỉm cười mà đứng, ở trước mặt nàng là một trung niên thư sinh. Nếu Hứa Hải Phong nhìn thấy, nhất định nhận ra vị thiếu nữ xinh đẹp tuyệt mỹ này, đó chính là Đường Nhu Nhi mà hấn vẫn luôn nghĩ tới.

“Nhu nhi báỉ kiến sư phụ.” Đường Nhu Nhi mỉm cười hành lễ.

Vị trung niên thư sinh chính là ân sư mà nàng thụ nghiệp, ma giáo giáo chủ Lê Ngạn Ba, tuổi của hấn kỳ thật còn cao hơn đám người Phương Lệnh Thiên, chỉ là do tu vi cao minh, cho nên nhìn qua còn rất trẻ: “Ân, Nhu nhi, xem khí sắc con rất tốt, so với lúc ở kinh sư lúc nào cũng buồn bực quả như trời với đất, chẳng lẽ có việc vui hay sao?”

Đường Nhu Nhi mặt đỏ tía tai, nàng gắt giọng: “Sư phụ a, ngài đúng là không chút tôn nghiêm, lại đi trêu chọc đồ nhi.”

Lê Ngạn Ba cười to mấy tiếng, mới vui mừng nói: “Vi sư từ nhỏ nhìn ngươi lớn lên, ngươi có được một nơi gối gắm, vi sư cực kỳ cao hứng trong lòng.”

“Đa tạ sư phụ.” Đường Nhu Nhi xấu hổ nhẹ giọng trả lời, nếu không phải Lê Ngạn Ba có công lực thông huyền, cũng chưa hấn nghe thấy.

Sau một lúc lâu, Lê Ngạn Ba đột nhiên nói: “Nhu nhi, lần này vì sư tìm người, thật sự là có một chuyện cần người tương trợ.”

“Xin sư phụ cứ phân phó.” Đường Nhu Nhi kỳ lạ, nàng đương nhiên biết sư phụ là một trong tam đại tông sư của Đại Hán, thiên hạ rất ít việc hần làm không được, nếu ngay cả việc mà hần cũng cảm thấy khó giải quyết, vậy chính mình còn có thể giúp được gì đây.

“Ân...” Lê Ngạn Ba hướng vòng cây cối bên cạnh vẫy tay, nói: “Nhã Quân, ra đi.”

Một thiên ảnh kiều mị từ trong rừng đi ra, Đường Nhu Nhi ngưng mắt vừa nhìn, chính là người cùng nàng đồng hành nhiều ngày, Hạ Nhã Quân.

“Vãn bối bái kiến tiền bối.” Hạ Nhã Quân hướng Lê Ngạn Ba cúi chào thật sâu.

“Miễn, đây là tiểu đồ của ta Đường Nhu Nhi, các người hần là đã gặp mặt.” Lê Ngạn Ba giới thiệu.

Đường Nhu Nhi kinh ngạc nhìn Hạ Nhã Quân đột nhiên xuất hiện, nàng dù sao cũng không nghĩ đến, vị Hạ Nhã Quân được liệt vào một trong bốn đóa kim hoa kinh sư lại có quan hệ với Lê Ngạn Ba. Chẳng qua từ nhỏ được giáo dưỡng lễ phép làm nàng chủ động hướng Hạ Nhã Quân làm ra một lễ: “Chào Hạ tỷ tỷ.”

Hai nàng cũng không xa lạ nhau, mấy ngày nay ở chung cùng Lưu Đình cũng thật vui, vì vậy Hạ Nhã Quân đi tới, cầm tay nàng, thân thiết nói: “Muội muội sao lại nhiều lễ như thế, đều là Ma Môn nhất mạch, tỷ muội chúng ta còn những lễ tiết phàm tục này sao?” Mở to đôi mắt đẹp, Đường Nhu Nhi kinh ngạc hỏi: “Tỷ tỷ cũng là Ma Môn nhất mạch? Như thế nào chưa bao giờ nghe sư phụ nói qua?”

Lê Ngạn Ba ho khan một tiếng nói: “Gia thế của người không cho người đặt chân ra giang hồ, vì sư có nói cũng vô dụng. Trong Ma Môn được phân ba tông, vì sư thuộc về Nhật tông, mà Nhã Quân thuộc về Tinh tông.”

“Nhật tông...Tinh tông...Vậy còn một chính là Nguyệt tông?” Đường Nhu Nhi hỏi.

“Muội muội thật sự là thông tuệ hơn người, còn có một đúng là Nguyệt tông, chỉ là nhất tông này nhân số đơn bạc, lúc này đã không biết tung tích.” Hạ Nhã Quân giải thích.

Đường Nhu Nhi sóng mắt lưu động, lập tức biết được kỳ thật có việc cầu mình không phải là Lê Ngạn Ba, mà là Hạ Nhã Quân, nàng cười hỏi: “Nếu tỷ tỷ đã nói chúng ta là người một nhà, vậy vì sao còn phải thỉnh sư phụ ra tay, không bằng nói trực tiếp với tiểu muội cũng được mà.”

Hạ Nhã Quân đỏ mặt, nói: “Sớm biết không gặt được quý cơ trí như người, chẳng qua việc này tỷ tỷ thật không tiện mở miệng, không thể làm gì khác hơn là phiền tới Lê môn chủ.”

Một đôi mắt đẹp mạn diêu mang theo ý hỏi nhìn về phía Lê Ngạn Ba, dù hần là người hào hiệp, lúc này cũng hiểu được có chút khó mở miệng, nửa giây sau, rút cục thờ dài nói: “Nhu nhi, Nhã Quân tỷ của người là nhân tài có thiên phú cao nhất của Tinh tông trong mấy trăm năm qua, chẳng những đối với khúc nhạc thuật của Tinh tông đạt được độc bộ thiên hạ, còn là người có hi vọng bước lên ngưỡng cửa tông sư nhất từ trước tới nay của Tinh tông.”

“A...” Đường Nhu Nhi khâm phục liếc mắt nhìn Hạ Nhã Quân, trở thành cường giả tuyệt đỉnh cấp tông sư, đó là giấc mộng của bao nhiêu người đeo đuổi cả đời. Nghĩ không ra Lê Ngạn Ba đối với nàng lại đánh giá cao như thế, lập tức làm cho Đường Nhu Nhi phải nhìn nàng với ánh mắt khác.

“Chẳng qua, đáng tiếc chính là Nhã Quân lại là một người trời sinh có cửu âm huyền mạch, cho nên nếu trước khi nàng hai mươi lăm tuổi mà không được bổ tức dương khí cho thể mạch, vậy hết thấy đều là công dã tràng.” Lê Ngạn Ba khẽ nói.

Đường Nhu Nhi kinh hô một tiếng: “Cái gì?” Ánh mắt nàng nhìn Hạ Nhã Quân mang theo sự dò hỏi cùng nghi hoặc.

Hạ Nhã Quân tự biết suy nghĩ trong lòng nàng, chậm rãi xắn lên ống tay áo bên phải, chỉ thấy trên cánh tay có một điểm chu sa tiên điểm chói mắt, chính là thủ cung sa đại biểu cho tâm thân xử nữ.

Nhìn Hạ Nhã Quân đang thản nhiên mỉm cười, tựa hồ không hề đem việc này để vào lòng, trong lòng nàng cũng lập tức sinh ra sự kính nể.

Nàng đương nhiên biết sự lợi hại của cửu âm huyền mạch, đó là một loại thể mạch cực kỳ đặc thù, chỉ sinh trưởng trong thân thể nữ nhân, người sinh ra bẩm sinh có loại thể mạch này, sẽ vô cùng dư thừa âm khí. Theo tuổi lớn lên, dương khí trong người sẽ từ từ yếu bớt, cho đến khi hoàn toàn biến mất, sẽ xem như vẫn mệnh.

Nhưng loại thể mạch này không phải là không cách giải, chỉ cần nữ tử kia cam chịu đọa lạc, trở thành dâm oa dâng phụ, mỗi ngày giao hợp cùng nam tử, lấy mật pháp hút lấy dương khí trong thể nội nam nhân, sẽ không ngừng bổ sung dương khí cho chính mình. Chỉ là nếu làm như vậy, nam nhân mất đi dương khí cũng sẽ yếu ớt nhiều bệnh, mệnh khó lâu dài.

86. Chương 86 : Huyền Thiên Xá Nữ Công

Đường Nhu Nhi cúi đầu thật sâu với nàng, vừa xin lỗi sự hoài nghi của mình, vừa là tỏ vẻ mình khâm phục nàng. Sau đó quay đầu hướng Lê Ngạn Ba hỏi: “ Sư phụ, vậy nên làm như thế nào?”

Lê Ngạn Ba làm người tuy hào hiệp, nhưng lúc này cũng cảm thấy khó thể mở miệng, hắn ậm ừ một thoáng, rốt cục nói: “ Đương kim thể gian, chỉ có một người không hại bản thân mà cứu được mệnh của nàng, chỉ là...”

Hắn nói tới đây, liền dừng lại không nói, chỉ nhìn kỹ Đường Nhu Nhi.

Đường Nhu Nhi thông minh thế nào, thoáng qua liền rõ ràng ý tứ bên trong, hai mắt nàng sáng ngời, nói: “ Hứa đại ca?”

“ Không sai, bình sinh lão phu duyệt vô số người, chỉ có người này...người này cùng người thuộc hạ kia là xem không ra.” Lê Ngạn Ba đột nhiên nghĩ đến quái vật Tần Dũng đánh không chết kia, vì vậy tạm thời lại bỏ thêm một người.

Nghe được ân sư tán dương người trong lòng mình, vẻ mặt Đường Nhu Nhi tự nhiên toát ra vẻ kiêu hãnh cùng mừng rỡ, nàng cười hỏi: “ Sư phụ, có phải vì Hứa đại ca thật anh hùng, làm ngài cũng cảm thấy thần phục không?”

Lê Ngạn Ba lập tức tức giận, chỉ than nữ sinh hướng ngoại, sau đó nói: “ Cái gì mà anh hùng, ta xem hắn chỉ là một tên cầu hùng tham sống sợ chết.”

Đường Nhu Nhi dậm chân không thuận theo, tiến lên kéo lấy ống tay áo Lê Ngạn Ba không ngừng lắc mạnh, nói: “ Lão nhân gia lại nói vậy, nếu hắn là cầu hùng, ngài còn để ý hắn như vậy sao?”

Lê Ngạn Ba nghe xong, trong khoảnh khắc đúng là không tìm được lời phản bác. Sở dĩ hắn chú ý Hứa Hải Phong, đó là bởi vì tình huống của hắn quá mức cổ quái. Mỗi khi gặp hắn một lần, tình khí trong thể nội hắn liền phảng phất nhiều hơn một tầng, nếu dựa theo tốc độ này, vậy không tới mười năm, trên đời này lại có thêm một vị cao thủ cấp tông sư.

Loại chuyện này đúng thật là đại sự trước nay chưa từng có, nếu có thể thăm dò ra nguyên do trong đó, ngày sau Ma Môn có thể bồi dục ra vô số tuyệt đỉnh cao thủ cấp bậc tông sư.

Nguyên nhân chính là như thế, cho nên hắn mới đặc biệt chú ý tung tích Hứa Hải Phong, mà ngay cả đại doanh Hắc Kỳ quân cũng thăm dò mấy lần. Chỉ là nơi đó đề phòng sâm nghiêm, cho dù là với khả năng của hắn, dưới tình huống không kinh động kẻ nào cũng không cách nào xâm nhập, hắn không muốn vọng mở sát giới, cùng Hắc Kỳ quân kết xuống tử cừu, không thể làm gì khác hơn là bỏ ý định.

Nhưng lý do này vô luận thế nào cũng không thể nói rõ với Đường Nhu Nhi, nên không thể làm gì khác hơn là lắc đầu nói: “ Vì sư gặp qua hắn mấy lần, mỗi một lần đều phát giác tinh nguyên trong cơ thể hắn càng thêm dư thừa, tình hình này chỉ do không ngừng nuốt chứng hà thủ ô ngàn năm, nhân sâm ngàn năm những tài bảo như vậy mới có thể giải thích. Chỉ là thể gian này tuy lớn, nhưng làm gì có nhiều dị bảo như thế, lại làm sao đều rơi vào trong tay hắn.”

Đường Nhu Nhi cùng Hạ Nhã Quân đồng thời lộ vẻ kinh ngạc, trên đời lại có chuyện lạ thế này, nếu người nói chuyện không phải là Lê Ngạn Ba vị đại tông sư danh chấn thiên hạ, hai nàng sẽ chỉ cười nhạt.

Lê Ngạn Ba nhìn vẻ mặt của bọn họ, cười khỏ nói: “ Chớ có hỏi ta, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng việc này quả thật là vô cùng chuẩn xác, Tình Tâm Quyết của Thái Ất chân nhân xem như tìm được chính chủ.”

Lúc này Đường Nhu Nhi rốt cục hiểu ra, trách không được Lê Ngạn Ba sẽ tìm mình, nếu hắn nói không sai, vậy trong thiên hạ sợ rằng chỉ có Hứa Hải Phong mới có thể cung cấp tinh nguyên khổng lồ như vậy cho Hạ Nhã Quân mà không phải lo lắng về tính mạng.

Chỉ là mấy ngày trước Hứa Hải Phong đã nói rõ Lâm Uyển Nhân là chính thể thứ nhất của hắn, muốn nhập vào Hứa gia, sợ là còn phải trải qua sự đồng ý của nàng mới được. Nàng khẽ cau mày, nói: “ Sư phụ, con hiểu rõ ý của ngài. Chỉ là Hứa đại ca đã có một vị chính thất, đồ nhi không cách nào tự mình làm chủ.”

Lê Ngạn Ba cùng Hạ Nhã Quân đồng thời nhìn về phía Đường Nhu Nhi, trong ánh mắt bọn họ đều có một tia nghi ngờ cùng kinh ngạc. Lấy thân phận cùng dung mạo của Đường Nhu Nhi, chịu ở dưới người khác, đây là một chuyện lớn không thể tưởng tượng. Mà nghe giọng của nàng, không có chút nào bất mãn cùng oán hận, dường như là cam tâm tình nguyện, điều này làm sao không làm cho hai người bọn họ khiếp sợ.

“ Muội muội, chính thất của hắn là vị nữ tử nào, chẳng lẽ còn so sánh được muội sao?” Hạ Nhã Quân dò hỏi.

Đường Nhu Nhi bình thản nói: “ Chính là tiểu công chúa Thổ Phiên quốc Lâm Uyển Nhân, tiểu muội đối với dung mạo chính mình cũng rất có tự tin, nhưng tự biết không hơn được Lâm tỷ tỷ. Hơn nữa nàng học thức uyên bác, văn thái phong lưu, có thể nói đệ nhất đương thời, tiểu muội đối với chuyện này bội phục đến sát đất, nhận nàng làm tỷ, tiểu muội quyết không oán hận.”

Đường Nhu Nhi cùng Lâm Uyển Nhân chỉ nói chuyện với nhau một đêm, lại đối với tài hoa của nàng vô cùng ấn tượng, cũng không biết là học vấn của Lâm Uyển Nhân là đến từ Tương Khổng Minh, những thi ca cùng tri thức viển siêu sự hiểu biết của thời đại nếu còn không thể làm cho nàng tâm phục khẩu phục, mới gọi là có quỷ.

Nghe được Đường Nhu Nhi sùng bái Lâm Uyển Nhân như thế, hai mắt Hạ Nhã Quân tuôn ra một đoàn ánh sáng lạ lùng, nàng vuốt nhẹ mái tóc, lộ ra một nụ cười tự tin nói: “ Nếu là có cơ hội, tỷ tỷ nhất định phải đi thỉnh giáo một chút, xem đến tột cùng là thần thánh phương nào, dĩ nhiên làm cho bậc nhân vật như muội muội cam tâm chịu thua.”

Ma Môn Tinh tông nổi danh nhất không phải võ công, mà là cầm kỳ thi họa các loại học vấn, Hạ Nhã Quân tự cho mình không thua bất cứ kẻ nào, thời khắc này nghe được Đường Nhu Nhi đối với Lâm Uyển Nhân vô cùng tôn trọng lẫn khâm phục, nhin không được lòng hiếu thắng nổi lên, hận không được lập tức cung nàng ganh đua cao thấp.

“ Được a, ngày mai ta đưa tỷ tỷ đi.” Đường Nhu Nhi không chút do dự đáp ứng, dù sao việc này cũng cần có Lâm Uyển Nhân đồng ý, vậy sớm làm thỏa đáng một chút cũng tốt.

Lê Ngạn Ba huy một chút tay, nói: “ Nhu nhi, Nhã Quân cũng sẽ không bắt người hỗ trợ không công, đợi nàng truyền cho người tuyệt học Tinh tông Huyền Thiên Xá Nữ Công, sau khi luyện thành, người cũng dùng mật pháp đó hút lấy tinh nguyên trong người hắn.”

Sắc mặt Đường Nhu Nhi đỏ hồng, e thẹn nói: “ Sư phụ, ngài...ngài làm sao lại bảo Nhu nhi đi học loại tà pháp này chứ?”

“ Cái gì tà pháp?” Lê Ngạn Ba trừng lớn hai mắt, nghiêm mặt nói: “ Trong thiên hạ chỉ có phân biệt người dùng công phu là thiện hay ác, mà công phu vốn không phân biệt chính tà.Huyền Thiên Xá Nữ Công là bất truyền chi mật của Tinh tông, hôm nay phá lệ truyền cho người, cũng là do người có cơ duyên.”

Đường Nhu Nhi đang muốn cãi cọ, lại bị Hạ Nhã Quân kéo lấy bàn tay nhỏ bé, nhẹ giọng nói: “ Muội tử, bộ công phu này không phải là thuật thải bổ, mà là thuật trú nhan.”

“ A...” Đường Nhu Nhi kinh hô một tiếng, đôi mắt to nhìn Hạ Nhã Quân, tựa hồ đang hỏi hàm ý bên trong.

Hạ Nhã Quân lại cười nói: “ Huyền Thiên Xá Nữ Công được xưng là Tinh tông đệ nhất thần công, sao lại là loại công phu thải bổ bậy bạ được. Công pháp này có thể hợp tịch song tu, đối với hai vợ chồng đều có

ích lợi. Càng chủ yếu chính là, đối với nữ tử mà nói, một khi tu tập công phu này có thể bảo dung nhan vĩnh trú, thanh xuân mãi mãi.”

Đường Nhu Nhi nghe xong thì động dung, thân là nữ tử, lại có người nào không nghĩ muốn giữ lại vĩnh viễn tuổi thanh xuân đẹp nhất của chính mình, đặc biệt là với bậc mỹ nữ tuyệt sắc như Đường Nhu Nhi mà nói, lực hấp dẫn tuyệt đối trí mạng.

Gương mặt nàng thoảng biến ảo khó lường, rốt cục hỏi: “ Sư phụ, vậy đối với Hứa đại ca mà nói, có tổn thương gì không?”

“ Nguyên âm đổi lại nguyên dương, rất công bình, chỉ là các người nhớ lấy, Hứa Hải Phong tình nguyên đã đạt tới cảnh tượng nhiều không thể tưởng tượng, nhưng cô dương không dài, sẽ gây tâm hỏa, cho nên lúc hành công, phải hấp thu nhiều một chút, như vậy đối với các người đều có chỗ tốt. Còn có một điểm, tốt nhất đợi khi Tinh Tâm Quyết của Hứa Hải Phong đạt tới cảnh giới tầng thứ bảy, các người hãy cùng hắn động phòng. Khi đó có Tinh Tâm Quyết tầng thứ bảy thủ hộ, cho dù các người muốn hấp thu cũng làm không được.”

Lê Ngạn Ba không chút cố kỵ nói thẳng ra làm hai vị cô nương đồng thời đỏ mặt cúi đầu.

Nhìn thấy biểu hiện của hai nàng, trong lòng Lê Ngạn Ba thâm than, không hiểu kiếp trước Hứa Hải Phong đã làm bao nhiêu chuyện tốt, dĩ nhiên có được hai tuyệt sắc nữ tử thiên kiều bá mị như vậy khuynh tâm. Thật sự là hai đóa tiên hoa cắm lên bãi phân trâu, ai...

Dặn dò vài câu, Lê Ngạn Ba xoay người tiêu sái rời đi, lưu lại hai nàng nhìn nhau, đều đang tự hỏi lòng mình.

Sáng sớm ba ngày sau, Hứa Hải Phong thần thanh khí sảng đi ra cửa phòng, đi bộ một vòng khắp nơi, chứng kiến đội ngũ đã chuẩn bị không sai biệt lắm, liền muốn đi tìm Phương Lệnh Thần, hướng hắn từ biệt.

Tới suất phủ, hắn trực tiếp tiến vào nội đường, bình đình nơi này đều là truy tùy giả trung thành của Phương gia, bọn họ đều nhận ra vị Hứa tướng quân này, biết quan hệ của hắn cùng Phương gia, tự nhiên không ngăn trở.

Mới vừa vào nội đường, chợt nghe thanh âm nổi trận lôi đình của Phương Lệnh Thần ở bên trong: “ Tuyệt đối không thể.”

Thân thể Hứa Hải Phong không tự chủ rút súc về phía sau, không biết là ai trên chộc lão nhân gia, dĩ nhiên nổi giận tới như vậy.

Hắn nhẹ chân nhẹ tay đi vào, vừa nhìn, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Phương Doanh Anh ngồi trên ghế, cầm một quyển sách trong tay, nhìn qua như có vẻ hứng thú. Phương Lệnh Thần không ngừng lao thao bên người nàng, nàng cũng làm như không nghe thấy, không để ý tới cũng không thêm quan tâm.

Mà bên dưới, còn có ba gã tướng lĩnh trẻ tuổi, ở ba đêm nay Hứa Hải Phong đều từng gặp qua, ngoại trừ Phương Hướng Minh, còn lại hai người đều là con cháu Phương gia, cũng là đường huynh của Phương Doanh Anh. Ba người bọn họ lúc này cảm như hén, sợ Phương Lệnh Thần chợt không cao hứng, đem cơn giận trút lên người bọn họ.

Hứa Hải Phong vừa tiến vào, Phương Hướng Minh liền tiến lên nhẹ giọng giải thích một phen, nguyên lai Phương Doanh Anh muốn theo tiểu công chúa cùng đi Hung Nô, nhưng chuyến này hung hiểm vạn phần, Phương Lệnh Thần đương nhiên không đồng ý. Nhưng vô luận hắn uy hiếp khủng hách, hoặc là thấp giọng cầu khẩn, đều không thể làm Phương Doanh Anh thay đổi chủ ý.

Chứng kiến Phương Lệnh Thần không cách giải quyết, Hứa Hải Phong đột nhiên nghĩ đến chuyện này chỉ sợ sẽ ra rất nhiều chuyện xấu, nếu mang theo vị đại tiểu thư này, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thật đúng là không biết làm sao ăn nói với Phương gia.

Vì vậy tiến lên một bước, khom người nói: “ Tam thúc bớt giận, cho ta cùng Doanh muội nói vài câu.”

Phương Lệnh Thần đứng là đang hết cách, nhìn thấy Hứa Hải Phong tự động ra mặt, đó là cầu còn không được, vội vàng đáp ứng.

Chỉ thấy Hứa Hải Phong đi tới trước mặt Phương Doanh Anh, cúi đầu nói một câu: “Doanh muội, ta có việc cùng muội thương lượng, ra bãi cỏ bên ngoài một chuyến được chứ?”

Làm mọi người kinh ngạc chính là Phương Doanh Anh nghe xong dĩ nhiên liền đứng lên đi theo hắn ra cửa, đi tới trong đình viện.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, cùng không hiểu Hứa Hải Phong làm cách nào lại khiến cho Phương đại tiểu thư ngoan ngoãn nghe lời như thế.

87. Chương 87 : Khuyển Lưu

Phương Doanh Anh hừ một tiếng, nói: “Ta chỉ bắt quá muốn theo Đình muội cùng đi Hung Nô, bọn họ liền la lí dài dòng làm lòng người phiền muốn chết.”

Hứa Hải Phong trầm nghĩ quả nhiên như thế, hắn nhướn mày, nói: “Ta không phải đã đáp ứng muội, nhất định sẽ giữ được Lưu Đình bình an trở về, vì sao muội còn muốn đích thân đi tới hiểm cảnh?”

Nghiêng đầu đánh giá hắn một chút, Phương Doanh Anh cười nói: “Nguyên nhân chính là vì ngươi đã đáp ứng ta, cho nên ta mới muốn đi theo giám sát ngươi, miễn cho ngươi hi lí hồ đồ lại quên đi chính sự.”

Hứa Hải Phong hung hăng trừng mắt nhìn nàng, chuyện gì đều có thể quên, nhưng chuyện này lại quên được sao? Hắn giả vờ cá giận nói: “Nói hưu nói vượn, chuyện Hứa mỗ đã đáp ứng từ trước tới giờ vốn nhất ngôn cửu đỉnh, làm sao lại hứa rồi mà không để ý?”

“Đúng vậy...đúng vậy, ta biết đại ca sẽ không gạt muội tử như ta, cho nên ta muốn tùy đại ca đi kiến thức đại thảo nguyên hùng vĩ.” Phương Doanh Anh thấy Hứa Hải Phong nổi giận, trong nháy mắt lại tìm cớ.

“Không được, chuyến này nguy hiểm, ngươi phải ở lại chỗ này.” Hứa Hải Phong như đinh chém sắt nói.

Phương Doanh Anh thay đổi sắc mặt, liền muốn phát hỏa nổi giận, chỉ là việc mình nhờ hắn đứng thật không phải chuyện đùa, lúc này vô luận thế nào cũng không thể đắc tội hắn. Đôi mắt to vừa chuyển, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, tiến lên kéo ống tay áo Hứa Hải Phong, nũng nịu nói: “Hảo đại ca, tiểu muội muốn đi xem thảo nguyên, huynh cho ta đi theo đi.”

Trong ngày thường nàng làm gì có vẻ mặt quyến rũ như thế, cho nên lực sát thương đối với Hứa Hải Phong đặc biệt cường đại, đẩy lòng hắn run lên, vừa muốn đáp ứng, đột nhiên nghe được trong phòng truyền đến tiếng vỗ “phanh” nhẹ nhẹ, lập tức liền tỉnh ngộ, trầm giọng nói: “Không được.”

Hai hàng lông mày của Phương Doanh Anh nhướn lên, thật sự không nhịn được nữa, nổi tính tình, hung hăng nói: “Rất cực ngươi có cho ta đi không?”

Hứa Hải Phong thấy tình thế không ổn, vội vàng gỡ chiêu khác: “Doanh muội, ngày hôm qua ngươi đã đáp ứng ta chuyện gì?”

Phương Doanh Anh ngẩng đầu suy nghĩ một lát, gương mặt hiện lên một tia đỏ ửng, khẽ cắn đôi môi đỏ tươi, thấp giọng đáp: “Ta đáp ứng vô luận ngươi thành công hay thất bại, ta đều sẽ phụng dưỡng cha mẹ ngươi cả cuộc đời này.”

Lúc này Hứa Hải Phong lại nghe bên trong phòng truyền đến một trận ồn ào, nhưng hắn cũng không để ý tới, mà là vỗ đùi, nói: “A, nếu ngươi theo chúng ta cùng đi Hung Nô, vậy vạn nhất có việc, ngươi nhượng ai đi chiếu cố cha mẹ của ta?”

“Chuyện này...Ta sẽ thỉnh đại ca bọn họ thay ta chiếu cố.” Phương Doanh Anh suy nghĩ chốc lát, rất cực hời đáp.

“Ai, ta với đại ca của ngươi tình như thủ túc, cho dù ta không nhờ vả, hắn cũng sẽ vì ta làm thỏa đáng. Ta cũng không phải lo lắng đời sống của bọn họ, mà là lo lắng một khi ta đi trước một bước, bọn họ không chịu nổi đả kích này. Cho nên muốn ngươi đi bồi nhĩ lão, cùng bọn họ trao đổi nhiều hơn, ta mới có thể yên lòng, không còn lo lắng về sau.” Hứa Hải Phong giả vờ nói.

Trong ngày thường hẳn làm gì được hiểu thuận như vậy, những lời này đều là từ bộ đại pháp tán gái của Tương Khổng Minh học tới. Bởi vì Tương phong tử từng nói qua, nếu muốn câu dẫn một nữ hài tử thiện lương, vậy phải diễn xuất một vai diễn nhi tử hiểu thuận sẽ cho đối phương lưu lại ấn tượng cực cao.

Hứa Hải Phong không phải là có chủ tâm trêu chọc Phương Doanh Anh, chỉ là hẳn đối với sự chỉ dạy của Tương Khổng Minh luôn ghi khắc vào lòng, thường xuyên trong lúc lơ đãng sẽ tự nhiên biểu lộ ra.

Quả nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Doanh Anh lộ ra một tia tán thưởng cùng lo lắng, nàng cúi đầu nhìn đôi hài nhỏ của mình, do dự bất định.

Hứa Hải Phong nhìn thấy, dứt khoát bỏ thêm một lợi thế, hẳn chỉ lên trời thề nói: “Doanh muội, nếu trong lòng tiểu huynh có gánh nặng, ở dưới tình huống đối mặt cường địch, còn phải lo cho an toàn của người, chỉ sợ rất khó sống sót. Nếu không ta cam đoan với người, nội trong ba tháng ta sẽ đem công chúa bình yên vô sự trở về Đại Hán, nếu sai lời thề, nhượng ta bị ngũ lôi oanh đỉnh, không chết tử tế.”

Thân thể Phương Doanh Anh chấn động, cắn chặt hàm răng, rốt cục quyết định: “Được, xú đại ca, ta đáp ứng người, chính là nếu ba tháng sau, người không trở lại, ta sẽ tự mình đi Hung Nô tìm các người.”

Như trút được gánh nặng mỉm cười, Hứa Hải Phong đối với Tương Khổng Minh còn có lòng tin hơn tin chính mình, hẳn gật đầu nói: “Được, có những lời này của người, vi huynh vô luận như thế nào đều sẽ về gặp người.” Tâm niệm vừa chuyển, nghĩ đến lúc này nếu không kèm thêm điều kiện thì thành kẻ ngu sao, vì vậy lại nói: “Doanh muội, nếu ta thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, người có thưởng gì không?”

Phương Doanh Anh nháy đôi mắt to xinh đẹp, một lát sau, đột nhiên mặt đỏ tía tai, nàng dùng một loại thanh âm nhỏ tới mức chưa từng có: “Chỉ cần đại ca cùng Đình muội đồng thời bình an không việc gì, ngày sau tiểu muội..ngày sau...”

Lúc này trong lòng Hứa Hải Phong cũng nổi lên cảm giác khác thường, hẳn không dám đợi nàng nói xong, liền nói tiếp: “Sau này không được hung hăng với ta.”

“Ân.” Phương Doanh Anh mềm nhẹ đáp ứng một tiếng, trong tâm lý đã có một tia hỗn loạn cùng cảm giác thất vọng.

Hứa Hải Phong đang muốn nói chuyện, chợt nghe nàng hỏi: “Đại ca, Nhu nhi tỷ tỷ cùng huynh đi Hung Nô sao?”

Hứa Hải Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, võ công của Nhu nhi đã đạt tới thứ nhất phẩm, có thể tự bảo, đi theo cũng là trợ lực.”

“Hừ, mở to mắt nói dối.” Chiếc miệng nhỏ nhắn của Phương Doanh Anh bĩu ra, nhẹ giọng nói.

Hứa Hải Phong cảm thấy xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là giả câm vờ điếc, coi như không nghe được, hẳn dò hỏi: “Hiện tại ta đi từ biệt tam thúc, người đi nói cho lão nhân gia, không đi Hung Nô, được không?”

Phương Doanh Anh thái độ khác thường cũng không phản đối, thuận theo sau Hứa Hải Phong trở lại trong phòng.

“Tam thúc, mọi người đều đã chuẩn bị thỏa đáng, hiện tại đang chờ đợi ngài hiệu lệnh, có thể xuất phát. Mặt khác, Doanh muội đã đáp ứng, ở lại đại doanh phương bắc, không đi Hung Nô.” Hứa Hải Phong bẩm báo.

Sắc mặt đám người Phương Lệnh Thần thật cổ quái nhìn hai người bọn họ, vạn vạn thật không ngờ Hứa Hải Phong không biết nói gì đã đem đại tiểu thư điều ngoa giải quyết.

Kỳ thật, trước đó Phương Lệnh Thần đã nói đến miệng khô lưỡi khô, nhưng Phương Doanh Anh lại không chút nào để ý tới. Đợi khi Hứa Hải Phong xung phong đưa nàng đi ra ngoài, hẳn thuận tay cầm chén trà vừa uống một nửa, liền chứng kiến Phương Doanh Anh níu ống tay áo Hứa Hải Phong lôi kéo giống như đang làm nũng, dưới kinh hãi, ngay cả chén trà trong tay cũng rơi xuống.

Sau đó, Phương Hưởng Minh đang cầm ống dòm rình coi đột nhiên kêu lên: “Không có nhìn lầm a, cộp cái kia cũng biết đỏ mặt?”

Hai huynh đệ của hắn cũng bất chấp có trường bối Phương Lệnh Thần ở đây, tiến lên cùng hắn nháo thành một đoàn, tưởng muốn cướp đoạt ông dóm trong tay hắn, tạo thành một trận hỗn loạn, vẫn là Phương Lệnh Thần tức giận hừ một tiếng, mới làm cho bọn họ ngưng ngưng bình tĩnh trở lại.

Nguyên nhân chính là vì khoảng cách quá xa, bọn họ không nghe được Hứa, Phương hai người nói chuyện, cho nên cũng tưởng tượng ra đủ thứ. Về phần bọn họ đến tốt cùng nghĩ ra chuyện gì, đó chính là bất tiên qua biển, các lộ thần thông, đều là không đồng nhất.

Phương Lệnh Thần đi theo đám người Hứa Hải Phong cùng tiền loan giá công chúa, Phương Doanh Anh cùng đám người Lưu Đình không ngừng lưu luyến. Mà Phương Hường Minh len lén kéo tay Hứa Hải Phong, vươn ngón tay cái nói: “Huynh đệ bản lĩnh cao, sau khi người từ Hung Nô trở về, cần phải dạy ta mấy chiêu a.”

Hứa Hải Phong khó hiểu, ngạc nhiên nói: “Tiểu đệ có bản lĩnh gì mà dạy đại ca, người cũng đừng tiêu khiển ta.”

Phương Hường Minh cười hắc hắc, thấy vậy cả người Hứa Hải Phong liền không được tự nhiên. Sắc mặt của hắn đột nhiên nghiêm lại, nắm chặt tay Hứa Hải Phong nói: “Tiểu đệ lần này đi, hết thấy cẩn thận, cần phải bình an trở về.”

“Ân, đa tạ đại ca, tiểu đệ đã biết.” Hứa Hải Phong tạ ơn.

“Muội tử của ta mặc dù có chút tính nghịch, nhưng bản tính thiện lương, ngày sau cần người phí tâm nhiều hơn.” Phương Hường Minh trong lời nói ý vị.

Hứa Hải Phong thế mới biết, hắn hiểu lầm quan hệ giữa mình và Phương Doanh Anh, nhưng việc này lại không thể nào giải thích, cũng không thể nói cho hắn, ta cùng muội tử của người không phải đang nói tình nói ái, mà là đang mật mưu làm sao cứu vớt công chúa. Nếu hắn nói như vậy, chỉ sợ vị trí tổng thân sứ cũng phải thay đổi người.

Cho nên hắn đỏ mặt, thì thào một thoáng vẫn không nói nên lời.

Rời đi đại doanh phương bắc, Hứa Hải Phong nhịn không được quay đầu lại liếc mắt nhìn quanh. Trong thoáng chốc, cả bốn đóa kim hoa kinh sư đều ở trong quân, mà hiện tại lại thiếu đi một đóa, nghĩ đến Phương Doanh Anh ý khí phong phát cùng anh tư bưng bưng, hắn không khỏi sinh ra cảm giác.

Nghĩ đến đây, không còn tâm tình ngắm nghía phong cảnh bốn phía, hắn hướng Tương Khổng Minh dặn dò một tiếng, trực tiếp leo lên chiếc xe ngựa của Lâm Uyển Nhàn.

Chuyến này lại tăng thêm một gã tướng lãnh, là một viên thiên tướng của đại doanh phương bắc Kim Quang Hoa. Hắn nhìn Hứa Hải Phong ảm ức không vui rồi đi đội ngũ, kỳ quái hỏi: “Chẳng lẽ Hứa tướng quân có gì không hài lòng sao?”

Tô Xuân Vĩ cùng Lưu Tuấn Thư liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng quay đầu đi. Chỉ nhìn phương hướng Hứa Hải Phong rời đi, đã biết là hắn đi gặp lão tình nhân. Người này không biết vì sao lại háo sắc như thế, quả nhiên là thể gian hiểm có.

Trong lòng Lưu Tuấn Thư lại càng phần phần bất bình, hắn tự xưng là sau khi trở thành tướng quân, mỗi ngày thao luyện sĩ tốt, mang theo binh lính đều là tinh tráng chỉ sĩ. Chính là vô luận hắn huấn luyện như thế nào, binh tốt dưới trướng mình đều như trời với đất so với Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong. Hắn thậm chí hoài nghi hai trăm quân sĩ của mình có sánh được với năm mươi quân sĩ của người ta hay không.

Đối với biểu hiện trong mấy ngày nay của Hứa Hải Phong, hắn xem trong mắt, ghi tạc trong lòng. Vốn nghĩ muốn thừa cơ hội này, hảo hảo học trộm một phen. Nhưng sau mấy ngày, hắn liền thất vọng phát hiện, nếu hắn cũng dựa vào thái độ và hành động của Hứa Hải Phong đi đối phó với đám cấm quân dưới trướng của mình, vậy chờ đợi hắn sẽ là một hồi tai nạn hủy diệt.

Mấy ngày trong đại doanh phương bắc, Hứa Hải Phong cho tới bây giờ không có tham gia qua một lần thao luyện, mỗi ngày hắn chỉ ăn ngon rồi ngủ, hoặc là vây quanh chiếc xe ngựa giấu diếm mấy vị nữ tử kia. Cả ngày mùi rượu tận trời, truy trọng đội lôi kéo theo hai chiếc xe lớn chứa đầy vỏ rượu đều là chuẩn bị riêng cho hắn, hơn mười Hắc Kỳ quân ngày đêm thủ hộ, mặc cho ai cũng không cách nào tới gần.

Nhưng chỉ có vị Hứa tướng quân tham rượu háo sắc này lại hết lần này tới lần khác huấn luyện ra Hắc Kỳ thiết quân uy chấn thiên hạ, trung tâm cảnh cảnh, bách chiến bách thắng, kết quả hoàn toàn phá vỡ lẽ thường này làm cho hắn không sao hiểu được. Chỉ đành ngửa đầu thở dài một tiếng: “ Lão thiên không có mắt a.”

88. Chương 88 : Cầm Tiêu Hợp Bích

Ba người bọn họ biết rõ chuyện này nguy cơ trùng trùng, nên phá lệ cẩn thận. Nhưng sau lưng Hứa Hải Phong đã có Tương Khổng Minh nghĩ mưu kế, tự nhiên không cần hắn hao phí tâm tư. Huống chi, nếu hắn thật sự nhúng tay, chỉ sợ là càng giúp càng rối, cho nên chỉ lo vui thanh nhàn.

Chỉ là thái độ này rơi xuống trong mắt ba người bọn họ, còn tưởng rằng Hứa Hải Phong đã tính trước, đều khâm phục vạn phần, không ai biết hắn chỉ là bề ngoài kim ngọc, bên trong bại hoại, trong lòng ngực thật không có nửa phần mưu kế.

Trở lại doanh trường của mình, lại ngoài ý muốn phát hiện có thêm hai người khách. Một là Đường Nhu Nhi, người kia là Hạ Nhã Quân nổi tiếng động tiêu thiên hạ.

Nhìn thấy Hứa Hải Phong trở về, ba người đồng thời đứng lên nghênh đón, Lâm Uyển Nhân tiến lên giúp hắn cởi khỏi giáp, Đường Nhu Nhi lại giúp hắn gỡ xuống mũ giáp, động tác hai nàng có vẻ mềm nhẹ tự nhiên, mà ngay cả Đường Nhu Nhi cũng không hề có vẻ xấu hổ.

“ Phu quân mời ngồi.” Lâm Uyển Nhân đưa hắn tới một chiếc bàn bốn cạnh, nhượng hắn ngồi ghế chính.

Theo sau dĩ nhiên là an bài Đường Nhu Nhi cùng Hạ Nhã Quân ngồi hai bên người hắn, nàng thì ngồi đối diện Hứa Hải Phong.

Bàn này cũng không biết nàng tìm ở đâu tới. Bốn người cùng ngồi, có vẻ chật chội. Hắn nhìn Hạ Nhã Quân, sợ nàng không vui bỏ đi, nhưng lại phát hiện sắc mặt nàng ửng đỏ, liền theo lời ngồi xuống. Xem bộ dáng của nàng cũng không bài xích, ngược lại còn có chút cảm giác mừng rỡ.

Sờ sờ vào sau gáy của mình, trong lòng Hứa Hải Phong thầm nghĩ, gần đây chẳng lẽ có số đào hoa. Từ sau khi tới kinh sư, vẫn cùng bốn đóa kim hoa dây dưa không rõ.

Đầu tiên là Đường Nhu Nhi, theo sau là tiểu công chúa Lưu Đình, cho dù là Phương Doanh Anh đang ở lại đại doanh bắc cương cũng cùng hắn có một tia quan hệ ám muội không rõ, như thế nào hôm nay xem ra, đóa kim hoa cuối cùng tựa hồ cũng có xu thế cuốn vào bên trong.

“ Hạ tiểu thư theo quân nhiều ngày, còn là lần đầu tiên quang lâm chỗ này, Hứa mỗ không tiếp đón từ xa, thất lễ.” Hứa Hải Phong khách sáo nói.

Hạ Nhã Quân chưa mở miệng, Lâm Uyển Nhân liền cười nói: “ Phu quân không cần khách khí như thế, nơi này đều là tỷ muội nhà mình, phu quân đại nhân tùy ý là tốt rồi.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, gương mặt nhìn lên, chỉ thấy gương mặt đỏ bừng như hoa của Hạ Nhã Quân, nhưng vẫn không có mở miệng phản bác. Lập tức vô cùng vui mừng, tuy hắn cực kỳ kỳ quái, vị đại mỹ nữ này đến tốt cùng vì sao coi trọng mình, nhưng việc như vậy có nhiều cũng là vui sướng.

“ Hạ tỷ tỷ, tỷ xem hắn vui mừng tới ngây người, còn không mau kêu một tiếng cho hắn nghe đi.” Lâm Uyển Nhân trêu chọc nói.

Hạ Nhã Quân quả nhiên thấp giọng kêu một câu : “ Hứa...Hứa đại ca.”

Hứa Hải Phong được yêu mà sợ, vội vàng đáp: “ Hạ tiểu thư ưu ái, Hứa mỗ thật là tam sinh hữu hạnh.”

Đường Nhu Nhi cùng Lâm Uyển Nhân bật cười, nghĩ không ra háo sắc quỷ này lại cũng có lúc lễ phép.

“ Hạ tỷ tỷ...”

Lâm Uyển Nhân vừa mới mở miệng, chỉ nghe Hạ Nhã Quân nói: “ Tỷ tỷ không cần phải khách khí, tiểu muội được tỷ thu lưu, đã cảm ân ái đức, không dám có vọng niệm, còn thỉnh tỷ tỷ gọi thẳng tên Nhã Quân là được.”

Lâm Uyển Nhân suy nghĩ một chút, mỉm cười nói: “Đã như vậy, ta gọi một tiếng Nhã Quân tỷ đi.”

Hạ Nhã Quân cúi đầu nói: “Dạ, tiểu muội ra mắt tỷ tỷ.”

Hứa Hải Phong ở một bên lắng nghe khó hiểu, như thế nào các nàng lại thảo luận cái gì tỷ tỷ muội muội, hiển nhiên bên trong nhất định có chuyện gì đó. Nhưng tốt xấu hắn cũng nghe hiểu một việc, Hạ Nhã Quân sắp giống như Đường Nhu Nhi, trở thành một trong những kiều nữ của mình. Chỉ cần nghĩ đến niềm vui ngoài ý muốn này, liền làm cho hắn hưng phấn không thôi.

Nếu đã biết Hạ Nhã Quân cũng thuộc về mình, hắn cũng không hề câu thúc, bấp bệch thoải mái mở rộng ra, phân biệt chạm phải một đoàn ôn hòa mềm mại. Hạ Nhã Quân cùng Đường Nhu Nhi đồng thời nhìn hắn, lại đồng thời cùng đỏ mặt quay đầu đi, chỉ là không ai lùi chân mình về.

Hứa Hải Phong mừng rỡ, đang muốn tiến thêm một bước, chợt nghe Hạ Nhã Quân nói: “Tiểu muội nghe Nhu nhi nói, tỷ tỷ ở nhạc luật độc bộ thiên hạ, vừa lúc tiểu muội cũng có chút tâm đắc, còn thỉnh tỷ tỷ chỉ điểm một chút.”

Lâm Uyển Nhân hai mắt sáng ngời, nàng đối với nhạc khúc cũng vô cùng mê say, nếu không cũng không thể đạt tới độ cao như thế. Mà lại thêm tri thức vượt thời đại của Tương Khổng Minh, lại càng kết hợp vô cùng hoàn mỹ, đạt tới thiên hạ đệ nhất. Chỉ là gả cho hán tử thô lỗ như Hứa Hải Phong, không thông nửa điểm vận luật, cho dù có nghe mê say, cũng không nói ra được hay ở nơi nào.

Hôm nay nghe Hạ Nhã Quân vừa nói, trực tiếp gãi trúng chỗ ngứa của nàng, lập tức vô cùng vui mừng, khởi lên tinh thần, cùng nàng thảo luận.

Nghe được các nàng nói chuyện, Hứa Hải Phong cũng không dám tiếp tục mạo muội. Chỉ là các nàng bàn luận toàn là lý luận cùng kinh nghiệm thao tác âm luật, Hứa Hải Phong chăm chú nghe xong chốc lát, chỉ cảm thấy đầu lớn như đầu, mơ màng buồn ngủ. Cũng may ba đại mỹ nữ đều có sở trường, hắn cho dù ngồi yên một bên, cũng nhìn không chán mắt.

Lâm Uyển Nhân cùng Hạ Nhã Quân nói đến chỗ tâm đắc, khi thì cao giọng cãi cọ, khi thì nhẩn mòi suy nghĩ, khi thì hiểu ý tươi cười, đó là chuyện tâm trí chí, không còn để ý đến điều gì khác.

Đường Nhu Nhi ở phương diện này kém hai nàng khá xa, chỉ có thể nghe hiểu được đại khái, nhưng cũng thu hoạch không cạn. Đột nhiên cảm giác được tay phải bị người kéo, nàng quay đầu vừa nhìn, Hứa Hải Phong đang cười quỷ dị từ dưới bàn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng đùa nghịch.

Bàn tay nhỏ của Đường Nhu Nhi mềm mại không xương, ngón tay ngọc thon dài bóng loáng, cầm vào làm người yêu thích không thể buông tay. Nàng không dám phản kháng, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc không lên tiếng mặc cho hắn tùy ý đùa giỡn.

Ai ngờ Hứa Hải Phong thấy nàng không hề phản kháng, càng thêm gan lớn, được tác lần thứ ba đem bàn tay sờ tới bấp bệch nàng.

Đường Nhu Nhi đột ngột không kịp đề phòng “a” một tiếng thở nhẹ kêu lên.

Lâm, Hạ hai người đồng thời nhìn lại, chỉ thấy Hứa Hải Phong đang cười, mà Đường Nhu Nhi đang đỏ mặt cúi đầu. Hai nàng là người thế nào, lại làm sao nhìn không ra nguyên nhân bên trong.

Lâm Uyển Nhân “vèo” một tiếng bật cười, nói: “Đều do thiếp thân sơ sẩy, đã quên phu quân đại nhân đang ở đây. Thiếp thân cùng Nhã Quân tỷ trò chuyện với nhau thật vui, không bằng xin mời Nhu Nhi muội tử cùng phu quân ra ngoài đi dạo cho thoải mái được không?”

Hứa Hải Phong thầm khen nàng hiểu ý người, làm mặt dày kéo Đường Nhu Nhi, chào hỏi một tiếng, ra khỏi doanh trường.

Đường Nhu Nhi bị hắn ngay mặt hai người Lâm Uyển Nhân kéo ra ngoài doanh trường, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nàng đi theo Hứa Hải Phong đi tới chỗ doanh trường ghi khắc trong lòng nàng.

“Nhu Nhi, nàng còn nhớ chỗ này không?” Hứa Hải Phong biết rõ còn cố hỏi.

Đường Nhu Nhi nhẹ nhàng “ân” một tiếng, tựa đầu vào lòng hắn không dám nhìn thêm.

Hứa Hải Phong đang muốn có động tác, lại nghe nàng nói: “Đại ca, cảm ơn huynh.”

Thu hồi bàn tay ma quỷ của mình, Hứa Hải Phong ngạc nhiên nói: “Cảm ơn ta chuyện gì?”

Đường Nhu Nhi ngẩng đầu dùng cảm nhìn ánh mắt của hắn, dùng một giọng nói đầy cảm kích tận đáy lòng: “Đại ca chịu cứu Đình nhi trong cơn nước lửa, tiểu muội vô cùng cảm kích. Từ hôm nay trở đi, vô luận đại ca muốn Nhu nhi làm gì, Nhu nhi đều cam tâm tình nguyện.”

Nguyên lai nàng đã biết được việc Lưu Đình, thật ra cũng giảm cho mình một phen miệng lưỡi giải thích, trong tai nghe được một câu cam nguyện lấy thân báo đáp của nàng, trong lòng lại càng vui mừng.

Hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi xinh đẹp của nàng, nhắm nháp cam lộ ngọt ngào nhất trong cuộc sống. Đồng thời một tay thò vào trong quần áo mỏng manh của nàng, trên dưới vuốt ve, bốn phía tung hoành. Đường Nhu Nhi quả nhiên không hề chống cự, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Chỉ khi ngón tay hắn xâm lược giải đất mẫn cảm, mới khiến cho nàng run rẩy.

Hứa Hải Phong thương tiếc nhìn mỹ nhân trong lòng, thật sự không đành lòng cứ như vậy mà cướp đi trinh tiết của nàng, miễn cưỡng khắc chế dục niệm của chính mình, nói: “Nhu nhi, chúng ta đi xem Đình nhi nhé?”

“Ân.” Đường Nhu Nhi mơ màng đáp ứng một tiếng, đi ra doanh trướng, mới hiểu được ý tứ của hắn, trong lòng tuy có một tia thất vọng, nhưng càng nhiều chính là sự vui mừng.

Tới trước doanh trướng của công chúa, hai tên cấm quân gác đêm xa xa ngăn lại đường đi. Hứa Hải Phong giả vờ mượn tên của công chúa điện hạ, mới được thông qua, chẳng qua dưới ánh mắt quan sát của bọn họ, Hứa Hải Phong đứng ngoài trướng ân cần thăm hỏi, đợi cho Lưu Đình gọi vào, mới mang theo Đường Nhu Nhi nhập trướng.

Lưu Đình đem toàn bộ cung nữ cho lui, trong trướng chỉ còn ba người bọn họ, Đường Nhu Nhi cùng Lưu Đình đi tới tiếp nhận giúp hắn cởi đi mũ và khải giáp.

Hứa Hải Phong thâm nghĩ tràng cảnh này thật quen thuộc, chỉ là người bên trong biến hóa, Lâm Uyển Nhân biến thành tiểu công chúa, chẳng qua vẫn có cảm giác ấm áp như nhau.

“Đình nhi, ngày mai nàng tìm cách nào đó, đem cấm quân canh cửa đuổi đi, ta sẽ phái Hắc Kỳ quân canh gác cho nàng.” Hứa Hải Phong nhớ tới đái ngọc vừa rồi, nếu muốn bảo trì bí mật lâu dài, thì vệ binh giữ cửa không đổi thành người một nhà là không được.

“Đình nhi đã biết.” Lưu Đình đương nhiên rõ ràng đạo lý bên trong, đáp ứng cực kỳ dứt khoát.

Đường Nhu Nhi cười nói: “Chỉ sợ đại ca là vì muốn phương tiện trộm hương thiết ngọc mới thay đổi người đó thôi.”

Hứa Hải Phong cảm tức liếc mắt nhìn nàng, vỗ mạnh lại hai nhũ phong đầy đặn của nàng, xem như là trừng phạt.

Đường Nhu Nhi “ai yêu” một tiếng, xoa chỗ đau, mắc cỡ nói không ra lời. Lưu Đình chỉ cười trộm, không ngại Hứa Hải Phong kéo bàn tay mình kéo nhập vào lòng.

Ôm hai vị giai nhân tuyệt sắc, Hứa Hải Phong vô cùng thoải mái.

Đột nhiên, trong không trung truyền đến một trận thanh âm cầm tiêu thanh thoát, tựa như núi cao nước chảy, tựa như mây khói tỏa lan, tựa như ngựa hí quân reo, tựa như cô nhận than thở, khi thì kịch liệt trắng hoải, khi thì nhiều nhiều ai oán, trăm hương vị của nhân sinh, chua ngọt cay đắng, đều ở bên trong. Một khúc tấu ra, đúng là làm cho người ta có giấc mộng nam kha, có cảm giác như tái thế làm người.

Trong vòng vài dặm, không một tiếng động, mà ngay cả tiếng chim hót cũng như dừng lại.

Ngoại trừ huyết tửu chiến sĩ, đám người Tô Xuân Vĩ đều nước mắt đầy mặt, hãm sâu bên trong, không cách nào tự kiềm chế. Giai khúc như thế, trong thiên hạ chỉ có Lâm Uyển Nhân cùng Hạ Nhã Quân hai người cầm tiêu hợp bích mới có thể sinh ra kỳ tích.

Hứa Hải Phong ôm Đường, Lưu nhị nữ, cũng vô cùng cảm xúc, trong lòng hạ quyết tâm, cuộc đời này, nhất định phải duy hộ cùng thương yêu những thiếu nữ đã chung tình với mình, không thể để cho các nàng phải chịu nửa điểm ủy khuất.

89. Chương 89 : Thảo Nguyên Song Hùng

Lưu Tuấn Thư mới vừa đưa ra kháng nghị, đã bị Lưu Đình mắng cho một trận tơi bời, hắn đoán không ra tiểu công chúa luôn luôn vẫn nhã hòa ái vì sao đột nhiên phát khởi cơn giận to như vậy. Chỉ nghĩ là bây giờ đã tới Hung Nô, tâm tình tiểu công chúa dĩ nhiên là không tốt. Từ đó về sau hắn còn là tránh được thì tránh, tận lực không đi tìm phiền phức.

Nếu hộ vệ công chúa đều là dũng sĩ Hắc Kỳ quân, vậy Hứa Hải Phong cũng là quang minh chính đại ra vào doanh trường công chúa mà không bị người phát giác.

Về phần bốn nha hoàn cung nữ của công chúa, đều là tâm phúc sống bên Lưu Đình từ nhỏ, dưới ý tứ của chủ tử, tự nhiên là ngậm miệng, không dám nhiều lời.

Bốn nha hoàn này nói về dung mạo tuy kém hơn Lâm Uyển Nhân các nàng, nhưng cũng không thua Nhân Linh và Uyển Linh, đều là những mỹ nữ hiếm có. Càng kỳ lạ chính là, các nàng lại là bào thai sinh bốn cực kỳ hiếm có. Bốn gương mặt giống nhau như đúc đồng thời xuất hiện ngay trước mặt, lực hấp dẫn thật không thua gì những đại mỹ nữ kia.

Chỉ là lúc này tuổi các nàng còn quá nhỏ, so với Lưu Đình còn nhỏ hơn hai tuổi, nếu ngày sau trưởng thành, mị lực dĩ nhiên là có một không hai.

Vì bốn tiểu nha hoàn này, Hứa Hải Phong cũng phải chịu một phen trách mắng của Tương quân sư. Dựa theo đạo lý, các nàng hẳn là phải theo Lưu Đình cùng bồi gả cho Mạo Đồn Đan Vu, nhưng Lưu Đình biết mình có thể thoát khổ, liền cầu khẩn Hứa Hải Phong đem bốn nàng đồng thời cứu ra.

Hứa Hải Phong không đành lòng nghịch ý sự khổ khổ cầu khẩn của tiểu mỹ nhân, hơn nữa trong lòng hắn cũng có tư tâm, rốt cục đáp ứng. Đương nhiên, cụ thể làm sao hành động phải do Tương Khổng Minh đi tổn thương đầu óc. Quả nhiên, Tương đại quân sư vừa nghe phải cứu thêm bốn người, bật người liền mất phong độ, mở miệng mắng to, chỉ là sau khi hắn hết giận, còn không thể tránh được mà đi nghỉ kẻ.

Một tháng, mỗi buổi tối Hứa Hải Phong đều được hưởng hết tề nhân chi phúc. Chỉ là làm cho hắn kỳ quái chính là, chúng nữ tuy đối với hắn muốn gì được đó, nhưng giống như là đã có thương lượng trước, ngoại trừ Lâm Uyển Nhân, mấy người còn lại đều giữ lại cửa ải cuối cùng, không chịu cùng hắn thật sự tiêu hồn.

Hứa Hải Phong giận tím mặt, nhất nhất hỏi tới, cuối cùng Đường Nhu Nhi không chịu nổi, kỳ thật là bị tay hắn làm cho ngất đầu choáng váng, mới nói cho hắn biết đợi khi nào Tinh Tâm Quyết của hắn đạt tới tầng thứ bảy mới bằng lòng cùng hắn động phòng. Về phần đạo lý bên trong, vô luận thế nào cũng không chịu nói ra.

Hắn không còn cách nào khác, lại không muốn dùng sức mạnh, không thể làm gì khác hơn là nỗ lực tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá. Nhưng dục tốc thì bất đạt, hắn càng dụng công, công lực tăng trưởng lại càng chậm chạp. Sau được Hạ Nhã Quân nhắc nhở, liền không hề cưỡng cầu, ai ngờ kể từ đó, công lực dĩ nhiên đột nhiên tăng mạnh, mơ hồ còn có dấu hiệu đột phá.

Một tháng sau, đại đội nhân mã của Hứa Hải Phong rốt cục đi tới thủ phủ Tây kinh thành của Hung Nô.

Hung Nô là do vô số dân tộc du mục thảo nguyên tạo thành, nhưng quanh năm xung đột và trao đổi cùng Đại Hán, khiến cho bọn họ cũng học được kiến thành cư ngụ. Tây Kinh là thủ phủ của bọn họ, tuy không thể so sánh với kinh sư Đại Hán, nhưng cũng rộng lớn quy mô.

Mắt thấy cửa thành đã đến gần, đột nhiên từ bên trong thành chạy ra khoảng trăm kỵ mã, bọn họ phóng nhanh chột dừng, dừng ngựa lại ngoài tầm một mũi tên. Cử chỉ của bọn họ đều nhịp, trang bị một bộ giáp giáp màu vàng, chính là thân vệ bộ đội của Hung Nô vương, Kim Lang quân.

“Tại hạ Quát Bạt Ứng, phụng chủ của ta Mạo Đồn Đan Vu mệnh lệnh, nghênh đón vương phi vào thành.”

Thanh âm Quát Bạt Ứng âm trầm hữu lực, ở trong hoang dã xa xa truyền ra. Đám người Lưu Tuấn Thư rõ ràng thất sắc, người này nội lực mạnh, dĩ nhiên cũng không kém hơn nhất phẩm cao thủ, Hung Nô được xưng vũ lực thiên hạ đệ nhất, quả nhiên là không sai, không thể khinh thường.

Lúc này quan viên Hung Nô cùng đi về mặt sừng kính nói: “ Mặt mũi vương phi thật là ghê gớm, ngay cả Quát Bạt công tử cũng đích thân tới đón tiếp.”

Lưu Tuấn Thư dò hỏi: “ Quát Bạt công tử này là người phương nào?”

Quan viên kia khinh thường nhìn hắn, nói: “ Quát Bạt công tử được xưng là thảo nguyên chi ưng, xuất thân vương tộc, tuy còn trẻ tuổi, nhưng đã là vạn nhân trường trong Kim Lang quân. Cùng thảo nguyên chi lang Lợi Trí cùng xưng là hai viên tinh tú của Hung Nô chúng ta.”

Tương Khổng Minh vốn đang bảo trì đề điều, trầm mặc không lên tiếng đột nhiên nói nhỏ bên tai Hứa Hải Phong: “ Người này là tới thị uy.”

“ Làm sao thấy được?” Hứa Hải Phong nghi hoặc hỏi.

“ Chúng ta có truy trọng đi theo, đi rất chậm. Bọn họ nếu thật tình nghênh đón, đã sớm ra khỏi thành chờ đợi, làm sao lại chờ chúng ta sắp tới cửa thành mới giả vờ chạy ra biểu diễn một phen, người nói còn không phải là thị uy mà tới.”

Hứa Hải Phong thầm giận, thầm nghĩ nguyên lai người là tới thị uy với chúng ta, hắn quay đầu nhìn Tương Khổng Minh, hung hăng nói: “ Chúng ta không thể mất mặt xấu hổ, người nói nên làm như thế nào.” Nếu có Tương Khổng Minh ở bên, đương nhiên là cần sử dụng, do hắn đi nghĩ biện pháp.

Tương Khổng Minh mỉm cười, có vẻ đã tính trước, hắn gọi Hứa Hải Danh phân phó vài câu, chợt nghe Hứa Hải Danh cao giọng nói: “ Dựa theo quy củ của Đại Hán ta, điện hạ chưa thành hôn cùng Đan Vu, lúc này vẫn là công chúa Đại Hán, không phải vương phi quý quốc, tướng quân chớ nên gọi sai.”

Hứa Hải Danh cũng là nhất phẩm cao thủ, những lời nói ra đều dùng toàn lực, trong vòng vài dặm, rõ ràng vô cùng.

Quát Bạt Ứng nhìn tới phương hướng Hứa Hải Danh, hắn thật không ngờ trong đội ngũ mấy ngàn người này dĩ nhiên lại có cao thủ tuổi trẻ có công lực mạnh mẽ không kém mình.

Hai mắt của hắn tuôn ra một đoàn quang mang kịch liệt, lớn tiếng nói: “ Nơi này là quốc thổ của Hung Nô quốc, nếu các hạ đã tới, thì phải nhập gia tùy tục, dựa theo quy củ của Hung Nô ta làm việc. Còn thỉnh tướng quân đưa vương phi tới, ta cũng tốt hồi báo Đan Vu.”

Qua vài giây, thanh âm Hứa Hải Danh lại vang lên: “ Lời của tướng quân sai rồi, chỉ cần công chúa điện hạ còn trong quân ta một ngày, chính là công chúa Đại Hán. Nếu tướng quân không phục, không ngại tự mình đến tiếp.”

Hắn vừa nói ra lời này, hơn trăm Kim Lang quân ở sau lưng Quát Bạt Ứng đồng thời biến sắc, bọn họ hô quát một tiếng, đều nhịp thúc ngựa đi tới trước đội quân.

Lưu Tuấn Thư kinh hãi, lập tức hạ lệnh đao ra khỏi vỏ, gương cung, nghiêm trận chờ đợi.

Không ngờ, đám người Quát Bạt Ứng đi tới trước đội ngũ hơn mười thước, đột nhiên dừng lại. Lưu Tuấn Thư mới vừa thở dài một hơi, lại ngoài ý muốn phát hiện ánh mắt đám người Quát Bạt Ứng cũng không phải nhìn về phía hai trăm cấm quân của mình.

Kim Lang quân thân là thân vệ quân của Hung Nô vương, được xưng chiến lực đệ nhất thiên hạ, kỳ thật lực mạnh, ngay cả là Hồng Sắc thương kỵ binh của Đại Hán cũng phải ngán ba phần.

Có thể nhập tuyển vào chi bộ đội này đều là hảo thủ trong quân thân trải qua trăm trận chiến, bọn họ tự nhiên có thể cảm nhận được biểu hiện ra khí phách thâm nghiêm cùng sát khí sắc bén của Hắc Kỳ quân.

Lúc này Quát Bạt Ứng nhìn chúng quân sĩ của Hắc Kỳ quân, trên mặt tuy không tỏ vẻ gì, nhưng sự khiếp sợ trong lòng thật không có lời nào có thể hình dung.

So sánh với hai trăm cấm quân đang giương cung bạt nỏ, ba ngàn Hắc Kỳ quân căn bản không ai lộ ra nửa phần sắc mặt khấn trương, thậm chí thanh đao bên hông bọn họ cũng không hề chạm qua một chút. Tất cả mọi người lạnh lùng mà lạnh nhạt nhìn hết thấy mọi việc xảy ra, ở trong mắt bọn họ thậm chí không tìm được một tia ba động.

Nhưng chính là do đội ngũ Hắc Kỳ quân gương mặt không chút đổi sắc này lại gây cho bọn họ áp lực khổng lồ, hơn nữa loại áp lực này còn theo thời gian kéo dài mà gia tăng càng nhiều. Nhìn đám quân sĩ ánh mắt trống rỗng này, Hung Nô nhân cảm giác được một cỗ hàn khí triệt cốt lan ra từ tận đáy lòng.

“Đinh.” Một tiếng vang nhỏ quanh quẩn trong không khí yên tĩnh, một Kim Lang quân sĩ rất cục không chịu được loại áp lực này, liền rút ra mã đao bên hông mình. Cử động này phảng phất như vừa điểm vào dây thuốc nổ, khiến cho xảy ra những phản ứng liên tiếp. Nhưng Kim Lang quân sĩ còn lại cơ hồ đồng thời đều rút ra mã đao, hơn trăm thanh mã đao dưới ánh nắng chiếu rọi xuống lóe ra quang mang nguy hiểm cùng chói mắt.

Chỉ là Hắc Kỳ quân bên đối thủ cũng không hề động đậy, phảng phất như đứng ngay trước mặt bọn họ không phải là Kim Lang quân uy chấn thiên hạ, mà là một chút lão hổ giấy mà thôi.

Mắt thấy tình hình hết sức căng thẳng, Quát Bạt Ứng đột nhiên hét lên một tiếng: “Dừng tay.”

Thanh âm như sét đánh, uy chấn vài dặm, Kim Lang quân sĩ lúc này mới thở dài một hơi, dừng lại chân bước.

Hứa Hải Phong cau mày khinh thường nhìn hắn một cái, thầm nghĩ kêu cái quỷ gì, nếu so cổ họng ai lớn, ta cho Tần Dũng dạy dỗ người thử xem.

Quát Bạt Ứng lại quét mắt nhìn Hắc Kỳ quân, hắn chú ý tới đám người này vô luận là diện mạo, vóc người hay hình dáng đều kém xa, quả thật chính là một đội quân hỗn hợp của nhiều quốc gia tạo thành. Theo lý mà nói, là một quân đội như vậy, thì lực chiến đấu phải càng thêm yếu ớt, nhưng chi bộ đội trước mắt này lại hoàn toàn phá tan thường thức trước kia.

Ngoại trừ bọn họ đều là kẻ ngu ngốc, nếu không vì sao có thể đối diện với Kim Lang quân đang ở trong trạng thái chiến đấu mà mặt vẫn không đổi sắc.

Nếu nói những người này là kẻ ngu ngốc, Quát Bạt Ứng ngẩng đầu nhìn lên thiên không, mặt trời hôm nay tựa hồ vẫn là mọc từ phía đông a.

Hắn hít sâu một hơi, cao giọng nói: “Nổi danh thiên hạ, Hắc Kỳ quân danh bất hư truyền, Quát Bạt Ứng bội phục, xin hỏi vị nào là Hứa tướng quân.”

Không chỉ là hắn, mà ngay cả đám người Tô Xuân Vĩ cũng đồng thời thở dài một hơi, nếu đến lúc này lại cùng Kim Lang quân phát sinh xung đột, tạm thời bất luận thắng bại thế nào, đoàn người của bọn họ chỉ sợ tính mạng nguy hiểm. Cho dù may mắn bảo vệ tính mạng, trở lại Đại Hán, cũng khó tránh khỏi trách nhiệm.

Hứa Hải Phong vẫn ẩn ở phía sau, nghe thấy có người hỏi mình, lớn tiếng kêu lên: “Chính là mặt tướng, Quát Bạt công tử có gì chỉ giáo.”

Quát Bạt Ứng kinh ngạc nhìn Hứa Hải Phong đang đứng xa xa, hắn vẫn tưởng rằng thống lĩnh Hắc Kỳ quân chính là một trong ba vị quan viên đứng ở trong đội cấm quân phía trước, hiện tại mới biết được mình đang sai lầm lớn.

“Hứa tướng quân...”

“Quát Bạt tướng quân, chuyện này tiểu tướng chỉ nhậm chức phó sứ, chuyện gì cũng không thể làm chủ, nếu người có việc, xin mời tìm lễ bộ thị lang Tô đại nhân, tiểu tướng hết thấy nghe lời hãn phân phó.” Hứa Hải Phong cắt đứt lời hắn, đem ý đồ của mình nói ra.

Quát Bạt Ứng nghe xong lời nói gần như vô lại này, cơ hồ không dám tin tưởng lỗ tai của mình, chẳng lẽ chính là vị tướng lãnh như vậy lại huấn luyện ra cường binh như Hắc Kỳ quân sao? Điều này cũng thật quá không có thiên lý. Hắn nhìn Hắc Kỳ quân đang đứng thẳng tắp, trong lòng chợt nổi lên một ý niệm, những người này có phải chỉ là cây nỏ le lói- nhìn được nhưng lại dùng không được hay không.

90. Chương 90 : Mời Đấu

Nơi ở của nhóm người Hứa Hải Phong chính là một biệt viện đứng đầu nằm ở phía Đông thành, đương nhiên, hơn ba ngàn người không thể đồng thời tiến vào, cho nên chỉ có hơn một trăm thân vệ Hắc Kỳ Quân cùng mấy vị tướng lĩnh theo bọn họ vào thành, những người khác dưới sự suất lĩnh của Triết Biệt đóng quân ngay bên ngoài thành.

Dọc theo đường đi, Hứa Hải Phong đột nhiên phát hiện vẻ mặt Tương Khổng Minh thủy chung luôn âm trầm, trong lòng không khỏi kỳ quái, đến tột cùng là ai trêu chọc đến sát tinh này nhỉ. Bất quá kinh nghiệm trước kia nói cho hắn biết, khẳng định có người gặp xúi quẩy, phạm những ai trêu chọc đến gã gia hỏa âm dương quái khí này, không bị hắn lột đi một lớp da hắn quyết không bỏ qua.

- Quân sư vì chuyện gì phiền lòng, mặt mày ủ ê như vậy đâu có giống tác phong nhất quán của người.

Khó có được cơ hội này, nếu không trêu chọc hắn một chút thực sự là phải xin lỗi giáo huấn của Tương Khổng Minh trong mấy tháng qua a.

Tương Khổng Minh nhìn hắn một cái, nhãn thần lóe lên bất định.

Hứa Hải Phong mặc mình kỳ diệu rằng mình một cái, trong đáy lòng chẳng hiểu sao lại dâng lên một tia dự cảm chẳng lành.

Hắn cười hắc hắc, xoay người muốn rời đi. Nhưng không ngờ đã bị Tương Khổng Minh kéo lại.

- Quân sư còn có chuyện gì?

Một giọt mồ hôi lạnh từ thái dương Hứa Hải Phong chậm rãi chảy dọc theo khuôn mặt, trong lòng vô cùng hối hận, lẽ ra không nên trêu chọc đến tên này trong lúc tâm tình hắn không tốt.

Tương Khổng Minh thấp giọng hỏi:

- Chủ công có thấy ánh mắt Quát Bạt Ứng kia vừa mới nhìn người không?

Hứa Hải Phong mờ mịt lắc đầu, thầm nghĩ Quát Bạt Ứng không phải tuyệt sắc mỹ nữ, ta cần gì phải quan tâm đến hắn.

- Gã Quát Bạt Ứng kia nghe thấy chủ công là thống lĩnh Hắc Kỳ Quân, vẻ mặt vô cùng xem thường, tỏ rõ là khinh thường chủ công ngài a.

Tương Khổng Minh cảm giận bất bình nói.

- Vậy thì làm sao? Người từng dặn cần thấp giọng mà làm người, như thế chẳng phải vừa tốt hay sao?

Hứa Hải Phong nhún vai, niên kỷ gã Quát Bạt Ứng này so với mình không lớn hơn bao nhiêu, nhưng đã là nhất phẩm cao thủ, võ lâm trung nguyên trong đám trẻ tuổi không người nào có thể cùng hắn so vai, đích thật là có tư cách để cuồng vọng.

Tương Khổng Minh lắc đầu nói:

- Không được, nghĩ tới Tương Khổng Minh ta tự xưng là Gia Cát tái thế, chủ công mà ta hiệu trung há có thể để kẻ khác xem thường, nhất định ta phải nghĩ ra một kế sách thích đáng, để ngài đại hiển thần uy, áp chế đi nhuệ khí của người Hung Nô.

Hứa Hải Phong thầm kêu khổ, biểu tình của Quát Bạt Ứng thì liên quan gì đến ta chứ, vì sao cuối cùng lại muốn tính kế lên trên đầu ta. Hắn ôm một tia hi vọng, biện giải nói:

- Quân sư a, Quát Bạt Ứng kia chính là một trong nhị đại cao thủ trẻ tuổi của Hung Nô, cuồng ngạo một chút cũng là bình thường mà.

- Vậy thì có gì tài giỏi, Đại Hãn chúng ta cũng có nhị đại cao thủ trẻ tuổi đâu có dưới bọn họ, cũng không thấy cuồng vọng như vậy.

Tương Khổng Minh khinh thường nói.

Hứa Hải Phong ngẫm nghĩ chính mình cũng biết những cao thủ trẻ tuổi, ngoại trừ Trình Anh Đào bị đánh bại tại điện thí ra, những người khác còn cách cao thủ nhất phẩm một khoảng xa, cho dù là Trình Anh Đào, cũng chưa đạt được cảnh giới nhất phẩm. Hắn thực sự không nghĩ ra có hai vị cao thủ trẻ tuổi nào có thể cùng sánh vai với Quát Bạt Ứng, bèn hỏi:

- Không biết quân sư muốn nói chính là hai vị nào?

- Hứa Hải Danh cùng Hạ Nhã Quân!

Tương Khổng Minh không nhanh không chậm trả lời.

Hứa Hải Phong “A” một tiếng, vô cùng ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tương Khổng Minh trên khuôn mặt như giếng cổ không gợn sóng lộ vẻ mỉm cười đắc ý, tựa hồ đối với biểu hiện của bản thân cực kỳ thỏa mãn.

- Quân sư nói võ công của Hạ cô nương cũng đạt được cảnh giới nhất phẩm?

Hứa Hải Danh có thể leo lên được hàng ngũ cao thủ nhất phẩm, chỉ là do công hiệu của huyết tửu, nhưng Hạ Nhã Quân dĩ nhiên lại có thể được Tương Khổng Minh đánh giá như vậy, thực sự là vượt ngoài dự liệu của hắn.

- Học sinh tuổi không lớn lắm, còn chưa đến nỗi mờ cả hai mắt, võ công của tiểu cô nương kia thâm bất khả trắc, cho tới nay trong đám cao thủ nhất phẩm đã gặp qua, hẳn nàng là cao nhất. Chủ công nếu muốn vui vẻ mà ở cùng nàng, cần phải nỗ lực nhiều hơn đó.

Hứa Hải Phong lặng im không nói, vẫn cho rằng Hạ Nhã Quân là một nữ tử mong manh yếu đuối, nghĩ không ra thậm chí còn có thần công như vậy, quả thật là đã coi thường nàng rồi. Chỉ là Tương Khổng Minh nói nàng đứng đầu trong toàn bộ cao thủ nhất phẩm, như vậy thật sự cũng có chút bất khả tư nghị.

Thấy mọi người đã thu xếp thỏa đáng, Quát Bạt Ứng chấp tay nói:

- Tô thị lang, Mạo Đồn Khả Hãn nghe được tin công chúa đại giá quang lâm, ở trong hoàng cung chờ đợi đã lâu, có thể để công chúa điện hạ tiến cung yết kiến hay không?

Tô Xuân Vĩ trầm ngâm không nói, dựa theo lễ nghi của Đại Hán, yêu cầu này của Quát Bạt Ứng quả thực chính là không thể chấp nhận, thế nhưng đây là địa bàn của Hung Nô. Nếu như hắn dứt khoát cự tuyệt, chỉ sợ lập tức sẽ phát sinh biến cố.

Hứa Hải Phong đứng bên cạnh thấy hắn do dự chưa quyết thì vô cùng lo lắng, nếu như một khi Tô Xuân Vĩ đáp ứng, vậy thì Lưu Đình sẽ lập tức tiến cung. Chuyển đi này chính là dẽ vào miệng cọp, còn muốn đi ra thì khác nào khó như lên trời.

Hứa Hải Phong đang muốn giành trước mở miệng cự tuyệt, chợt nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng người kêu lớn:

- Hán sứ Hứa Hải Phong tướng quân ở đây, có Khải Tắt A Địch Tư đặc biệt đến mời chiến.

Lực chú ý của nhóm người Quát Bạt Ứng đồng thời bị A Địch Tư hấp dẫn, nhất tề nhìn về hướng đại môn.

Hứa Hải Phong đại hỉ, hận không thể ngay tại chỗ hôn hắn một cái để biểu đạt sự cảm kích của bản thân.

Hắn vội vã bước nhanh ra cửa, chỉ thấy bên ngoài có một hán tử cao lớn, đứng thẳng tắp như một ngọn tiêu thương ở cửa đình viện, chỉ cần nhìn thấy chóp mũi cao vút cùng nhãn châu màu xanh da trời, liền biết ngay đây là một Khải Tắt nhân chính gốc.

- Bản tướng quân chính là Hứa Hải Phong, xin hỏi các hạ là...

Hứa Hải Phong lòng tràn đầy vui sướng, lời nói tự nhiên cũng khách khí hơn rất nhiều.

- Ta là Phó đoàn trưởng Khải Tắt đệ ngũ quân đoàn A Địch Tư, lần... lần này đến đây, là... là vì khiêu chiến các hạ.

Vừa rồi tiếng Hán của A Dịch Tư nói còn có chút lưu loát, nhưng lúc này lại lộ nguyên hình. Nguyên lai tuy rằng hắn hơi hiểu chút tiếng Hán, nhưng dù sao cũng không phải vô cùng quen thuộc, mấy câu nói lúc đầu là học thuộc lòng, nếu thật sự phải giao lưu tiếp, cũng còn phải vừa nghĩ vừa nói.

Hứa Hải Phong mỉm cười, đang muốn trả lời, chợt nghe thấy phía sau có người âm u trầm giọng nói:

- Tướng quân nhà ta có thân phận ra sao, há một tên đội trưởng quen nhỏ như ngươi có thể sánh được, muốn khiêu chiến tướng quân, cũng được, chờ khi nào ngươi trở thành Khải Tát đại đế thì hãy trở lại.

Không cần phải hỏi, có thể nói ra lời vô pháp vô thiên bậc này, mà lời lẽ lại thuận miệng như vậy, trong thiên hạ sợ rằng chỉ có vị Tương Khổng Minh chưa bao giờ đem giai cấp địa vị để ở trong mắt mà thôi.

A Dịch Tư sững sốt nửa ngày, cẩn thận suy nghĩ lại hàm ý những lời của Tương Khổng Minh, qua một lúc, rốt cuộc hắn cũng nghĩ được minh bạch, nhất thời giận tím mặt, quát lớn:

- Ngươi là ai, dám vũ nhục Khải Tát đại đế nước ta, ta muốn hướng ngươi khiêu chiến.

Dứt lời, hắn đem bao tay bên tay phải cởi ra, ném về hướng Tương Khổng Minh.

Tương Khổng Minh cười hì hì tiếp nhận bao tay của hắn, nói:

- Đã sớm nghe nói đám người các ngươi có thói quen vất đồ lung tung, quả nhiên, ngày hôm nay lại khiến ta nhặt được một chiếc bao tay da. Oa, đúng là dùng da cá sấu để làm, giá trị không nhỏ a. Ta nói nè, ai hả? Đúng, chính ngươi đó, đừng có hết nhìn đông lại nhìn tây nữa, ngươi đem chiếc bao tay trái còn lại cho ta đi!

A Dịch Tư nghe hắn nói liền thoáng một hồi, nhưng căn bản chẳng hiểu hắn đang nói cái gì, không khỏi hối hận trong lòng, sớm biết thế này đã mang theo một tên phiên dịch tới rồi.

Tương Khổng Minh thấy A Dịch Tư vẻ mặt mặc kệ kỳ diệu đứng yên tại chỗ, đột nhiên cười quỷ dị, quay đầu nói với chúng nhân:

- Các vị tướng quân, Khải Tát nhân kỳ thực rất ngu, các ngươi xem nhé, ta sẽ lừa hắn lấy nốt cái bao tay kia.

Nói xong, dưới ánh mắt chăm chăm kinh dị bất định của mọi người đột nhiên lầm rầm nói ra một tràng những câu cổ quái khó hiểu.

Tất cả mọi người đều thất kinh, chỉ cần nhìn A Dịch Tư đột nhiên hết sức chăm chú nghe hắn nói, liền biết ngay lời hắn đang nói chính là ngôn ngữ Khải Tát. Không nghĩ tới đột nhiên lại xuất hiện một nhân vật ngay cả ngôn ngữ Khải Tát cũng tinh thông như vậy.

Tô Xuân Vĩ liếc mắt lén nhìn Hứa Hải Phong, lại thấy hắn không hề ngạc nhiên chút nào, trong lòng thầm run sợ, Hứa tướng quân này dưới trướng kỳ nhân dị sĩ tầng tầng lớp lớp, lại có Phương gia làm chỗ dựa vững chắc, sau khi trở về nhất định phải nắm bắt với phụ thân, cần phải xử lý thật tốt mối quan hệ cùng với hắn. Người này chỉ có thể làm bạn không thể làm địch.

Thế nhưng hắn lại không biết lúc này trong lòng Hứa Hải Phong kinh ngạc cũng không hề dưới hắn, Tương Khổng Minh này thực sự là một quỷ tài trời sinh, quen biết thời gian dài như vậy, chưa từng thấy hắn học qua Khải Tát ngữ, thế nào mà bây giờ đột nhiên lại nói lưu loát như vậy. Bất quá đối với đủ loại năng lực kỳ dị cùng với biểu hiện của hắn, Hứa Hải Phong đã được thấy quá nhiều rồi, cho nên hắn có thấy chuyện kỳ quái cũng không cảm thấy kỳ quái.

Một lát sau, chỉ thấy A Dịch Tư gật đầu đồng ý, cởi chiếc bao tay trên tay trái xuống, ném cho Hứa Hải Phong, sau đó lui ra phía sau một bước, hành một kỳ lễ rất tiêu chuẩn rồi nhanh chân rời đi.

Mọi người gồm cả Quát Bạt Ứng trong đó thấy A Dịch Tư quả nhiên bỏ lại chiếc bao tay kia, đều cảm thấy bất khả tư nghị, nhìn thấy ánh mắt của Tương Khổng Minh cũng kèm theo vài phần cao thâm mặc trác.

Tương Khổng Minh cười ha ha, nói:

- Tại hạ đã từng thăm vãn qua tù binh Khải Tát nhân, biết được nơi này bọn họ đề xướng cái gọi là tinh thần kỳ sĩ, nếu một kỳ sĩ hướng người khác quyết đấu, sẽ ném bao tay của mình lên người đối phương. Ta

đã nói với hắn, muốn quyết đấu cũng có thể, chỉ cần Mạo Đốn Đan Vu đồng ý, chúng ta cứ dựa theo quy củ của Khải Tắt nhân mà mở một trường giác đấu. Bất quá, cần phải hạ chiến thư cho tướng quân nhà ta, cho nên hắn mới đem chiếc bao tay kia đưa lại cho ta.

Hắn xuất ra hai chiếc bao tay, đắc ý nói:

- Hai chiếc bao tay này đều là do da cá sấu chân chính chế tạo nên, thật không biết hắn kiếm được từ nơi nào, giá trị quả thực không nhỏ.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của bọn họ, Tương Khổng Minh giải thích:

- Cá sấu là một loại sinh vật đặc sản của bọn họ, da dày như sắt, hai chiếc bao tay này nếu trải qua xử lý đặc thù, ngoại trừ một số thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn ra, đao kiếm phổ thông khó có thể làm nó tổn thương chút nào, của quý hiếm thấy đây.

Mọi người nghe xong không khỏi đều mỉm cười, người kia quả thật quá thích trêu chọc người, dĩ nhiên lại lấy biện pháp này để đi lừa gạt một đôi bảo vật trân quý như thế, chỉ là bọn họ vô cùng kỳ quái, nếu như vật này quý giá như vậy, gã Khải Tắt kia vì sao còn tùy ý xuất ra.

Bọn họ lại không ngờ tới, thứ này tuy rằng trân quý, nhưng còn phải trải qua chế biến vài lần nữa mới có thể không sợ đao kiếm, mà những tri thức này chỉ có Tương Khổng Minh mới biết được, cho nên hắn mới dùng trăm phương ngàn kế mà lừa gạt lấy, đương nhiên, thuận tiện đem Hứa Hải Phong tính kế ở trong đó, cái này gọi là một đá ném hai chim.

91. Chương 91: Định Kế

Quát Bạt Ứng ngưng cười, đang định nhắc lại vấn đề khi nãy, bỗng nhiên Tương Khổng Minh tiến lên phía trước cúi mình thật sâu.

Đã được thấy qua bản lĩnh của hắn, Quát Bạt Ứng không dám chậm trễ, vội vàng hoàn lễ, chỉ nghe thấy hắn nói:

- Quát Bạt tướng quân, thực sự là xin lỗi!

Quát Bạt Ứng lấy làm kỳ, hỏi:

- Tiên sinh nói gì vậy?

Tương Khổng Minh cười nói:

- Mới vừa rồi, gã Khải Tắt bốn ngư (con trâu ngu ngốc) đề xuất muốn tiến hành quyết đấu cùng với Đại Hán ta, ta đã nói chỉ cần quý Khả Hãn đáp ứng, nhất định sẽ phụng bồi đến cùng. Phỏng chừng lúc này cái tên bốn ngư kia đang tìm đặc sứ Khải Tắt bàn bạc, ta đoán rằng sau một lát nữa bọn họ sẽ cầu kiến quý Khả Hãn. Ài, đều do tiểu nhân nhất thời có lòng tham, khiến quý Khả Hãn gặp phải phiền phức.

Nói xong, vẫn còn thở dài thêm vài hơi, có vẻ canh cánh trong lòng, rầu rĩ không vui.

Sắc mặt Quát Bạt Ứng biến đổi mấy lần, chờ hắn nói xong, miễn cưỡng chấp tay nói:

- Đều là do người Khải Tắt quá thiếu độ lượng mà thôi, tiên sinh bất tất phải bận tâm.

Sau đó, hắn ôm quyền hướng nhóm người Tô Xuân Vĩ, nói:

- Tiểu tướng còn có quân vụ trong người, không thể tiếp tục phụng bồi, ngày mai chúng ta sẽ gặp lại.

Nói xong vội vã rời đi.

Hiện tại chính là đại thọ sáu mươi của Mạo Đốn Đan Vu, nếu như hai đại đế quốc Đại Hán và Khải Tắt này đánh một trận long trời lở đất, như vậy thọ yến lần này cũng không cần phải tổ chức nữa, tiền đồ rộng

mở ngày sau của Quát Bạt Ứng hẳn cũng sẽ vô cùng tầm tổi. Cho nên hẳn không quan tâm đến việc Lưu Đình được nữa, đi trước một bước, vào cung bẩm báo cho Mạo Đồn để sớm chuẩn bị tốt.

Thấy Quát Bạt Ứng vội vàng vàng rời đi, Tô Xuân Vĩ thở dài một hơi, nhưng đối với người sắp tới tiếp nhận khiêu chiến của Khải Tắt nhân không đủ lòng tin, dò hỏi:

- Vị này...

Tương Khổng Minh khẽ mỉm cười nói:

- Bỉ nhân họ Tương, danh Khổng Minh.

- A, nguyên lai là Tương tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu...

- Đâu dám, đâu dám, không biết Tô thị lang đã từng nghe qua danh hào của bỉ nhân ở nơi nào vậy?

Tương Khổng Minh vẻ mặt kinh hỉ hỏi ngược lại.

Tô Xuân Vĩ “a” một tiếng, hơi nghẹn giọng, đáng lẽ hẳn nói chỉ là một lời khách sáo, làm sao biết được Tương Khổng Minh sẽ bới gốc hỏi rễ.

Hứa Hải Phong nhướn mày, nói:

- Tô thị lang không cần để ý đến hẳn, người này chính là điên điên khùng khùng như vậy đó, nói chuyện cũng chẳng biết nặng nhẹ.

Tô Xuân Vĩ thoáng xấu hổ cười nói:

- Xin hỏi Tương tiên sinh, nếu như Mạo Đồn Đan Vu đáp ứng việc luận võ này, vậy nên làm thế nào cho phải?

Tương Khổng Minh nhún vai, bộ dáng chẳng có việc gì nói:

- đương nhiên là binh tới tướng ngăn, nước tới đập chặn.

Hai người Tô Xuân Vĩ cùng với Lưu Tuấn Thư nhìn nhau, quái nhân kia xuất khẩu thành chương, nhất thời khiến cho bọn họ phải nhìn với cặp mắt khác.

Lưu Tuấn Thư vỗ tay một cái, nói:

- Tiên sinh nói đúng lắm, đại nam nhi chúng ta, sao lại phải e ngại cái hạng người man di bọn chúng. Nếu như bọn chúng muốn tới, chúng ta liền đánh cho hoa rơi nước chảy, để cho bọn chúng ghi khắc trong lòng, trọn đời không dám xâm phạm lãnh thổ quốc gia Đại Hán ta nữa.

- Chúng ta thân là thần tử, nếu như ở Hung Nô cùng với sứ thần của nước khác tranh đấu cá nhân, chỉ sợ khi quay về Đại Hán, đời chúng ta chính là tội khinh nhờn trách nhiệm đó.

Rốt cục Tô Xuân Vĩ cũng nói ra lo lắng của bản thân, nhất thời bộ dạng Lưu Tuấn Thư cũng giống như vậy, cúi đầu xuống, không nói lời nào.

- Không sao!

Tương Khổng Minh nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, chậm rãi nói:

- Nếu như là Mạo Đồn Đan Vu tự mình chủ trì, như vậy chúng ta sẽ không bị tính là tranh đấu cá nhân, ngược lại sẽ là giương cao quốc uy nước ta. Chỉ cần trận chiến này giành được chiến thắng thì vạn sự không cần phải lo.

Nhóm người Tô Xuân Vĩ ngẫm nghĩ một chút, quả thực là như vậy, sắc mặt hơi hòa hoãn lại:

- Đệ nhất cao thủ Khải Tắt nhân Áo Bản tông sư đích thân tới thảo nguyên, có người nói rằng kẻ này đã đạt tới tông sư cảnh giới, nếu như hẳn tự mình động thủ, chúng ta làm sao có thể địch lại?

Tương Khổng Minh cười nói:

- Thị lang đại nhân lẽ nào đã quên Thiên hạ đệ nhất dũng sĩ do hoàng thượng ngự phong sao?

Ngày trước bọn họ đều đã kiến thức qua thần lực cùng uy phong của Tần Dũng ở đại giáo trường, thậm chí nghĩ cũng chỉ cần quái vật không phải người kia xuất thủ, là có thể ngăn cản được cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư rồi.

Cáo biệt nhóm người Tô Xuân Vĩ, Hứa Hải Phong đi tới đình viện của mình.

Hung Nô nhân đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, đình viện hẳn được phân đến vô cùng lớn, có ở một trăm tám mươi người cũng dư dả.

Tuy rằng ngày hôm nay có biến cố Khải Tắt nhân, nhưng hẳn không lo lắng chút nào, thứ nhất đã có Tương Khổng Minh vì hẳn bày mưu tính kế, thứ hai đúng như Tương Phong Tử (kẻ điên họ Tương) nói, chỉ cần Tần Dũng xuất thủ tuyệt đối không có người nào làm gì được hắn.

Lê Ngạn Ba cũng không đánh ngã được Tần Dũng, Hứa Hải Phong không tin cái tên gọi là Áo Bản kia so với Lê Ngạn Ba còn muốn lợi hại hơn.

- Chủ công nên nghỉ ngơi đi, bảo dưỡng tinh thần cho đủ, chuẩn bị sẵn sàng để đánh cho tốt luận cuộc võ mấy ngày sau.

Tương Khổng Minh nhắc nhở nói.

Hứa Hải Phong thuận miệng đáp:

- Được, ta đã biết.

Đột nhiên phát hiện ra có gì đó không đúng, vội vàng xoay người lại kéo Tương Khổng Minh đang muốn chạy hỏi:

- Quân sư đại nhân vừa mới nói cái gì?

Tương Khổng Minh vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nói rằng:

- Vừa rồi chủ công không nghe rõ sao? Vậy thì học sinh lặp lại lần nữa, mời chủ công nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng đủ tinh thần để mấy ngày sau luận võ.

Hứa Hải Phong biến sắc, cả giận nói:

- Luận võ này cùng ta đâu có quan hệ gì, trong Hắc Kỳ Quân nhiều nhất phẩm cao thủ như vậy, người còn muốn ta đi chịu chết hay sao?

Chỉ cần ngẫm lại liền biết, nếu như Mạo Đốn cho phép luận võ, như vậy nhất định là quyết đấu sinh tử không có bất kỳ quy tắc nào.

Như thế đâu thể sánh được với cuộc so tài trong quân đội Đại Hán, hai bên còn có thể hạ thủ lưu tình. Hứa Hải Phong có thể tại đại giáo trường ở kinh sư Đại Hán chủ động xin giao đấu, đó là biết rõ không có nguy hiểm đến tánh mạng. Thế nhưng hôm nay song phương đều là cừu địch sinh tử, một khi đánh nhau, kết cục tuyệt đối là không chết không thôi, hẳn đâu có dừng khí để tham gia những cuộc tỷ thí như vậy.

- Cũng không phải, cũng không phải!

Tương Khổng Minh gật gù đắc ý nói:

- Chủ công yên tâm, học sinh tự có an bài, đảm bảo chủ công không hề có sai sót nào, hơn nữa còn có thể đề cao danh tiếng, thắng được trái tim mỹ nhân.

- Có ý tứ gì?

- Lẽ nào chủ công không muốn trở thành nhân vật anh hùng nổi tiếng Đại Hán ta sao? Học sinh thấy mấy nữ tử kia tuy rằng đều có ý với chủ công, nhưng ít nhiều vẫn có chút chê bai chủ nhân không phải là một người can đảm, hảo nam nhi anh dũng cái thế. Nếu như chủ công có thể thừa cơ hội tốt này, nhất cử thay đổi cái nhìn của các nàng, chẳng phải là nhất tiễn hạ song điều sao?

Tương Khổng Minh lấy một giọng điệu tràn ngập mê hoặc nói.

Hứa Hải Phong chần chờ chưa quyết, hỏi:

- Người bảo đảm ta có thể thắng được Khải Tát nhân? Chớ nói bọn chúng còn có cao thủ cấp số tông sư, dù cho đến một nhất phẩm cao thủ, ta cũng không phải là đối thủ.

Tương Khổng Minh cất tiếng cười lớn, thần thần bí bí nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói:

- Chẳng lẽ chủ công đã quên dị năng đoàn?

- Dị năng đoàn? Bọn họ hữu dụng sao?

Hứa Hải Phong vẫn còn bán tín bán nghi, đây chính là đại sự liên quan đến sinh tử, nửa điểm qua loa cũng không được.

- Đã bao giờ học sinh lừa gạt chủ công?

Tương Khổng Minh tin tưởng mười phần nói.

Hứa Hải Phong nghiêng đầu nheo mắt nhìn hắn một cái, thầm nghĩ số lần người gạt ta vẫn còn ít sao.

Tương Khổng Minh có thể đọc hiểu tâm tư người khác, tự nhiên biết được Hứa Hải Phong suy nghĩ cái gì, hiếm thấy khuôn mặt của hắn đỏ lên, ho khan một tiếng, nói:

- Đại sự... chính sự... học sinh nói chính là phương diện đại sự cùng chính sự.

Trong đầu suy nghĩ một chút, nếu như gặp phải đại sự, Tương Khổng Minh quả thực chưa từng lừa gạt mình, hắn cần rằng một cái, nói:

- Được, ta đáp ứng người, hiện tại cần phải làm như thế nào?

Tương Khổng Minh thoả mãn cười nói:

- Chủ công sau khi trở về, đám người Lâm cô nương tất sẽ hỏi han, đến lúc đó có thể như vậy... như vậy...

Mang theo thấp thỏm trong lòng, Hứa Hải Phong trở về gian phòng của mình, quả nhiên thấy chúng nữ Lâm Uyển Nhân một người cũng không thiếu tụ tập đông đủ. Ngay cả tiểu công chúa Lưu Đình cũng đều bỏ qua mặt mũi, lần đầu tiên xuất hiện trước mặt Lâm Uyển Nhân.

Hứa Hải Phong giả vờ kinh ngạc hỏi thăm:

- Thế nào mà các nàng đều tới vậy?

Lâm Uyển Nhân cười nói:

- Chúng ta nghe nói có một Khải Tát nhân dám tới khiêu chiến phu quân đại nhân, mà khiến người khác kỳ quái chính là phu quân đại nhân lại đáp ứng khiêu chiến của đối phương. Cho nên các vị tỷ muội đều tới nơi này muốn hỏi cho minh bạch.

Lộ ra một vẻ mặt tươi cười chân thành, Hứa Hải Phong cảm kích nói:

- Đa tạ các vị tiểu thư, chỉ là việc nhỏ thế này, thực sự không cần lo lắng. Khải Tát nhân kia thì sao, không cần phải để ý đến hắn, dù sao trong Hắc Kỳ Quân ta cũng đông đảo cao thủ, tùy tiện phái một người ra đều có thể thắng được đẹp dễ.

Lâm Uyển Nhân “phì” một tiếng cười nói:

- Ta đã nói đấy thôi, hắn là một gã vô lại tiêu chuẩn, chắc chắn sẽ không ứng chiến.

Ánh mắt Hứa Hải Phong đảo qua, đem phản ứng của chúng nữ thu hết vào mắt, quả nhiên là ngoại trừ Lâm Uyển Nhân cùng tiểu công chúa Lưu Đình ra, Đường Nhu Nhi cùng Hạ Nhã Quân tuy là rõ ràng thở phào một hơi, nhưng cũng không giấu nổi một tia thất vọng.

Hắn nhất thời hiểu được, Tương Khổng Minh nói không sai, Đường, Hạ hai nàng từ trước đến nay mắt cao quá trán, mặc dù là lo lắng đến an nguy của hắn, không muốn hắn xuất chiến cùng Khải Tát nhân, nhưng cũng không vui khi hắn tỏ ra khiếp nhược.

Trong lòng bội phục Tương Khổng Minh liệu sự như thần, ngay cả điểm tính toán nhỏ nhất này trong đáy lòng của chúng nữ cũng không thoát khỏi suy nghĩ của hần, Hứa Hải Phong vạn phần mừng rỡ khi bản thân có một vị siêu cấp quân sư không gì làm không được như thế.

Hần dựa theo phân phó của Tương Khổng Minh, giả vờ thoải mái mà nói:

- Đình Nhi, ta đã đem tất cả an bài thỏa đáng, mặc kệ có điều gì ngoài ý muốn, Hắc Kỳ Quân dưới trướng ta chung quy vẫn sẽ bảo hộ nàng bình an trở về Đại Hán.

Lưu Đình mở lớn đôi mắt đẹp, nghi hoặc hỏi:

- Đại ca, huynh muốn nói cái gì ngoài ý muốn?

Hứa Hải Phong cười mà không nói, quay đầu nói với Lâm Uyển Nhân:

- Uyển Nhi, ngày mai ta phái một nghìn Hắc Kỳ Quân dưới sự chỉ đạo của Triết Biệt hộ tống nàng cùng Nhu Nhi đi Lâm An thành, các nàng ở nơi đó giúp ta trông coi gia nghiệp, ba tháng sau ta sẽ đi gặp các nàng.

Lúc này ngay cả Lâm Uyển Nhân cũng nhin không được vẻ mặt biến sắc, nàng dò hỏi:

- Phu quân đại nhân vì sao phải bảo thiếp cùng Nhu Nhi muội tử rời đi?

Hứa Hải Phong kiên nhẫn giải thích:

- Ở đây dù sao cũng là địa bàn của Hung Nô, ta sợ các nàng vạn nhất có thương tổn gì, khi đó ta có hối hận cũng không kịp, cho nên trước tiên đưa các nàng đến Lâm An thành tạm lánh đi một thời gian, đó cũng là để ta không phải lo lắng mà thôi.

Chúng nữ đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy trong lời hần nói có chuyện, Hạ Nhã Quân hai mắt đột nhiên bắn ra một đoàn tinh quang, hỏi:

- Hứa đại ca, huynh thực sự quyết định không tham gia quyết đấu cùng với Khải Tắt nhân sao?

Hứa Hải Phong liếc mắt nhìn nàng, lộ ra vẻ chần chờ, mấp máy miệng hai cái, mới miễn cưỡng cười nói:

- Đúng vậy, loại quyết đấu này có gì hay ho đâu mà tham gia, ta tự nhiên sẽ không đi.

Lâm Uyển Nhân tỉ mỉ đánh giá hần, dường như đột nhiên không nhận ra được hần, một lúc lâu sau mới nói:

- Thiếp thân theo phu quân đại nhân đã hơn nửa năm, phu quân đại nhân vẫn chưa từng lừa gạt thiếp thân. Hôm nay, thiếp thân xin hỏi một câu, ngài thực sự không có ý định tham gia quyết đấu có phải không?

92. Chương 92 : Diễn Kỹ

- Nếu nàng đã đoán được, vậy cần gì phải hỏi lại nữa!

Sắc mặt Lâm Uyển Nhân trở nên trắng bệch, nàng run giọng nói:

- Phu quân đại nhân à, chàng cũng biết Khải Tắt nhân đối với chàng hận đến thấu xương, nếu như đem cơ hội cấp cho bọn chúng, chàng nghĩ thử xem nắm được mấy thành cơ hội sống sót đây?

- Ha ha...

Hứa Hải Phong miễn cưỡng để lộ ra vẻ mặt tươi cười, an ủi:

- Uyển nhi, tốt xấu gì ta cũng là một cao thủ nhất phẩm, sẽ không vô dụng như vậy đâu.

- Hừ hừ...

Lâm Uyển Nhân cười lạnh nói:

- Nhất phẩm sao? Thực là không ngờ a. Vậy xin hỏi lần này Áo Bản đại sư mà Khải Tắt nhân phái tới có cao thủ phẩm vị nào?

Hứa Hải Phong đứng thở phập phồng đến nửa ngày mới thấp giọng nói:

- Lấy thân phận của hần, hần là sẽ không tự mình xuất thủ làm khó một tiểu nhân vật như ta đâu.

Lâm Uyển Nhân nga một tiếng, trào phúng nói:

- Chẳng hay phu quân đại nhân dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?

Miệng mấp máy vài lần, Hứa Hải Phong phun ra vài từ:

- Đương nhiên sẽ thế!

- Đương nhiên sẽ thế?

Lâm Uyển Nhân tức giận đến mức quay người đi chỗ khác, oán hận nói:

- Không biết từ bao giờ phu quân đại nhân lại học được thuật tiên tri? Nếu muốn học người ta tỏ vẻ anh hùng, trước tiên cũng phải suy nghĩ một chút xem bản thân có thực lực như thế hay không rồi hãy nói.

Lúc này Lưu Đình cũng bất chấp tị hiềm, nằng cốt bước đi tới, kéo tay Hứa Hải Phong, ôn nhu nói:

- Đại ca à, cuộc chiến này hung hiểm vạn phần, coi như chàng hãy vì chúng ta, đừng nên đi nữa, được chứ?

Khuôn mặt Đường Nhu Nhi hiện lên vẻ do dự, cuối cùng vẫn tiến lên kéo tay kia của hần, khuyên nhủ:

- Đúng vậy, đại ca. Huynh hãy nghe theo lời Lưu Đình muội tử đi, đừng để chúng ta phải lo lắng.

Hạ Nhã Quân vốn một mực yên lặng không nói gì, trong mắt hiện lên dị sắc, đột nhiên nàng cười nói:

- Hứa đại ca, hảo nam nhi kiến công lập nghiệp, không nhất thiết phải khoe khoang cái dũng của kẻ thất phu. Nếu như huynh thật sự muốn giáo huấn đám Khải Tắt nhân kia, vậy hãy để ngày sau quyết chiến sống mái trên sa trường, cần gì phải trúng vào kế của kẻ khác, nhất quyết đi riêng một đường, chớ nên để thân lâm hiểm cảnh.

Tới bây giờ, vô luận là Đường Nhu Nhi hay Hạ Nhã Quân đều hoàn toàn thay đổi cái nhìn về Hứa Hải Phong, sự lo lắng đối với hần ở trong lòng đã áp đảo hết tất cả, lúc này đều lên tiếng khuyên nhủ.

Hứa Hải Phong cười khở một tiếng, kéo hai nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại, lấy một loại ngữ khí kên định nói:

- Nếu như chuyện này chỉ quan hệ đến mặt mũi cá nhân ta, như vậy vì các nàng, Hứa mỗ tình nguyện làm một con rùa đen rụt đầu, cũng không dám khinh thường mà dấn thân vào nguy hiểm. Nhưng hôm nay Khải Tắt nhân khiêu chiến lại chính là thủ lĩnh của Hắc Kỳ Quân Đại Hán ta, nếu như ta khiếp đảm lui bước, quốc uy của Đại Hán thiên triều mấy trăm năm qua sẽ bị hủy ở tay ta chỉ trong phút chốc.

Thanh âm của hần đột ngột trở nên kịch liệt:

- Đại trượng phu đối nhân xử thế, có việc không nên làm, nhưng cũng có việc nhất định phải làm. Giờ khắc này, Hứa mỗ dù bất tài, cũng không thể làm tội nhân của dân tộc.

Sau đó hần cười thoải mái, cao giọng nói:

- Sống nhẹ tựa lông hồng, chết nặng tựa Thái Sơn, Hứa dù cho phải mất mạng cùng bọn chúng, cũng là chết có ý nghĩa, cuộc đời này không hề hối hận.

Phen này hần nói vô cùng kích động, phối hợp với tay chân múa may để diễn đạt, càng thêm vẻ hiên ngang lẫm liệt, khẳng khai hùng dũng, khiến cho người khác nhiệt huyết sôi trào, không khống chế nổi bản thân. Chúng nữ càng nghe càng như say như dại, lệ rơi lã chã.

Lâm Uyển Nhân trong hai mắt lệ quang mờ mịt, nàng đứng dậy vái Hứa Hải Phong một vái thật sâu, nói:

- Thiếp thân vô tri, mãi cho đến hôm nay mới minh bạch phu quân đại nhân là một hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa!

Buông Đường, Lưu hai nàng ra, Hứa Hải Phong bước nhanh lên phía trước, vội vàng nâng nàng dậy, ôn nhu nói:

- Uyển Nhi, quyết định lần này của ta quả thực là không phải với nàng. Ở Lâm An ta còn có chút sản nghiệp, cũng đủ cho nửa đời sau của nàng chi dùng, nếu như ta có làm sao...

Lâm Uyển Nhân vươn tay che miệng hắt lại, lộ ra vẻ mặt tươi cười pha nét thâm lương, nói:

- Phu quân đại nhân chẳng lẽ cho rằng, sau khi mất đi chàng Uyển Nhi còn có thể sống một mình sao?

Thâm tình nhìn nàng thật lâu, Hứa Hải Phong rốt cuộc cũng than thở:

- Ta và nàng là phu thê, ngoại trừ theo ta hối hải ngược xuôi bên ngoài, vì phu còn chưa cho nàng một ngày yên ổn, thực sự là xấu hổ!

Lâm Uyển Nhân ngược lại nắm lấy tay hắn, nhẹ giọng nói:

- Có thể hầu hạ phu quân đại nhân, đã là vinh hạnh lớn nhất cuộc đời này của thiếp thân rồi!

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn về phía Đường Nhu Nhi, nói:

- Nhu Nhi, ngày mai ta phải...

Đường Nhu Nhi đột nhiên lắc đầu, lấy một loại ngữ khí kiên định nói:

- Đại ca không cần khuyên muội, tiểu muội sẽ không ly khai nơi này, nếu đại ca có việc gì... tiểu muội nhất định sẽ theo chân Lâm tỷ tỷ.

Hứa Hải Phong cười khổ một tiếng, đang muốn cất tiếng bất chợt nghe thấy Hạ Nhã Quân nói:

- Hứa đại ca huynh mang trên người hai đại tuyệt kỹ Cự Linh Chưởng của Lê chưởng môn và Tinh Tâm Quyết của Thái Ất chân nhân, chỉ cần không gặp đến cao thủ cấp tông sư như Áo Bản đại sư, cũng không phải là không có cơ hội thắng.

Đường Nhu Nhi như tỉnh lại từ trong mộng, hưng phấn nói:

- Không sai, sư phụ đã từng nói qua, tinh nguyên của đại ca dồi dào thiên hạ vô song. Nếu có thể hoàn toàn sử dụng, cho dù có gặp phải nhất phẩm cao thủ, cũng đủ lực mà đánh một trận.

Nhãn cầu như hạt châu của Lưu Đình hơi chuyển, đi tới trước mặt Hứa Hải Phong, nhẹ giọng nói:

- Đại ca, tiểu muội sẽ xem huynh đại triển quyền cước, dương quốc uy cho Đại Hân ta. Nếu như huynh có thể chiến thắng trở về, tiểu muội cùng Nhu Nhi tỷ tỷ liền... liền mặc cho huynh... mặc cho huynh...

Nàng nói đến đây, đột nhiên vui cười vào trong lòng Hứa Hải Phong, gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng hắn, không dám nhìn nữa. Đường Nhu Nhi cũng mặt đỏ tới mang tai, cắn môi dưới, hai vành đỏ ửng hiện ra trên khuôn mặt xinh đẹp, càng thêm động nhân, nhưng cũng không biểu đạt bất luận ý tứ phản đối nào.

Lưu Đình mặc dù không nói hết, nhưng ý tứ của nàng thì mọi người đều biết. Hứa Hải Phong nghe thấy vậy sắc tâm đại động, một tay ôm lấy chiếc eo thon của nàng, muốn thi triển thủ đoạn.

- Phu quân đại nhân chậm đã!

Lâm Uyển Nhân kéo lấy cánh tay đang muốn gỡ trò xấu xa của hắn, nói:

- Mấy ngày nay phu quân đại nhân cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, gắng bảo trì để đạt tới trạng thái đỉnh phong. Thiếp thân bắt đầu từ đêm nay sẽ tới chỗ Nhã Quân tỷ, cùng ngủ chung với các nàng.

Thế là ngay sau một khắc đồng hồ, nguyên bản trong phòng đang phi thường nóng nhiệt chỉ còn sót lại mỗi mình Hứa Hải Phong lẻ loi hiu quạnh.

Nhìn vào gian phòng vắng vẻ, Hứa Hải Phong cũng chẳng biết mình có cảm xúc ra sao. Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng nói âm dương quái khí của Tương Khổng Minh:

- Chủ công mấy ngày nay nhất định phải chuyên tâm tĩnh dưỡng, gắng tìm cách nâng tu vi cao thêm một bước a.

Hứa Hải Phong hoàn toàn tỉnh ngộ, nguyên lai lại trúng phải kế của tên này, hần lần này nói như thế, tất nhiên là thắng được lòng kính phục của chúng nữ, nhưng lại tạo thành cục diện một mình ở một phòng. Những lời nói kia, cho dù là qua mấy ngày nữa mới nói, đương nhiên vẫn sẽ có hiệu quả như nhau, cần gì phải gấp gáp nhất thời. Nghĩ tới đây, hần giậm chân đấm ngực, hối hận cũng không còn kịp nữa.

Đối với Tương Khổng Minh, hần có lúc phải phục sát đất, đồng thời cũng có lúc hận đến mức ngứa cả răng. Kỳ thực biểu hiện vừa rồi đều là một loại kỹ thuật biểu diễn Tương Khổng Minh dạy cho, cũng may là Hứa Hải Phong hiện tại trải qua nhiều lần biến cố đã trở nên khôn khéo hơn, nếu như là tên tiểu tử ngây ngô một năm trước kia, vô luận thế nào cũng không biểu diễn được chân thực như vậy.

Hoàng cung Hung Nô, bên trong một gian thư phòng được cảnh giới sâm nghiêm, nhân tài mới nổi của thế hệ trẻ tuổi Hung Nô Quát Bạt Ứng đang buông thông hai tay, cung kính đứng ở một bên.

Phía trước hần có ngồi ngay ngắn hai vị trung lão niên nhân, một trong số đó, niên kỷ tuy lớn, nhưng tinh thần phần chấn, khi hai mắt chớp động tinh quang bắn ra khắp nơi, hiển nhiên là một vị võ giả thân mang tuyệt kỹ. Người này chính là thủ lĩnh đương đại của Hung Nô, Mạo Đốn Đan Vu, tinh lực của hần dồi dào hơn xa thường nhân, tuy niên kỷ cũng đã sáu mươi, nhưng so với những người trẻ tuổi thông thường chẳng thua kém chút nào.

Người còn lại là một gã đại hán trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt của hần vô cùng nhanh nhạy linh hoạt, để lộ ra một tia quang mang cơ trí, đây chính là quốc sư Cáp Mật Thứ của Hung Nô.

- Quốc sư, người xem việc này nên xử trí thế nào cho thỏa đáng?

Mạo Đốn dò hỏi.

Ngón tay Cáp Mật Thứ gõ nhẹ lên mặt bàn, đây là động tác quen thuộc khi hần đang suy nghĩ những vấn đề rắc rối. Qua nửa ngày, Cáp Mật Thứ dừng tay lại, nói:

- Nếu Khải Tát nhân muốn mượn cơ hội này trả thù, như vậy sao chúng ta lại không cho chúng toại nguyện chứ.

Quát Bạt Ứng nhin không được chen miệng nói:

- Quốc sư đại nhân, tiếp qua mấy ngày nữa chính là đại thọ của Đan Vu, nếu như để cho bọn chúng gây náo loạn vào lúc này, vậy phải thu xếp như thế nào?

Mạo Đốn cũng gật đầu nói:

- Hán triều lần này đem tiểu công chúa đưa tới, nếu như có gì sai lầm, chẳng phải chúng ta cũng mất thể diện sao?

Cáp Mật Thứ mỉm cười nói:

- Xin hỏi Đan Vu, tâm nguyện lớn nhất của ngài là gì?

Mạo Đốn nhìn hần, không chút nào che giấu dã tâm của bản thân, cao giọng nói:

- Tâm nguyện lớn nhất của ta chính là biến toàn bộ thiên hạ trở thành thảo nguyên của Hung Nô chúng ta!

- Không sai!

Cáp Mật Thứ vỗ tay nói:

- Thế nhưng trước đây, vẫn còn có hai chương ngại cực lớn!

Mạo Đốn hai mắt ngưng trọng, khinh thường nói:

- Quốc sư nói là Nam triều Hán nhân cùng Khải Tát nhân sao?

Cáp Mật Thứ gật đầu nói vâng.

Mạo Đốn lắc đầu khó hiểu hỏi:

- Quốc sư hà tất phải đề cao chí khí kẻ khác, diệt đi uy phong của mình. Chúng ta cùng với Hán nhân giao chiến, có lần nào mà không đại thắng trở về. Khải Tắt nhân này nếu ngay cả Hán nhân cũng không đánh lại được, tự nhiên càng không đủ để chúng ta lo lắng.

Cáp Mật Thứ hơi nhú mày, nói:

- Đan Vu không nên khinh địch, sức chiến đấu của bọn chúng tự nhiên không bằng dũng sĩ Hung Nô ta, thế như vô luận là Hán nhân hay Khải Tắt nhân, bọn chúng đều có một ưu thế tiên thiên quan trọng nhất, đó là thứ chúng ta vô luận thế nào cũng không thể bằng được.

- Ưu thế gì?

Quát Bạt Ứng nghe tới nhập thần, bật thốt lên hỏi.

- Nhân khẩu.

Cáp Mật Thứ than thở:

- Hung Nô ta cùng với triều đình nhà Hán giao chiến trăm năm, tuy rằng hầu hết đều chiếm thượng phong, thế nhưng thủy chung vẫn vô pháp diệt được nước của chúng, cũng bởi vì người Hán số lượng quá đông. Tổng nhân khẩu của Hán nhân đã hơn chúng ta ngoài thập bội (gấp hơn mười lần), vô luận dũng sĩ của chúng ta dũng mãnh thiện chiến cỡ nào, cuối cùng cũng đến một ngày mệt mỏi rã rời. Nhưng chỉ cần cho Hán nhân một đoạn thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, bọn chúng có thể nhanh chóng khôi phục lại nguyên khí.

Mạo Đồn tràn đầy đồng cảm nói:

- Không sai, bọn chúng giống như là một đàn gián đánh mãi không chết, có giết nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Cáp Mật Thứ tiếp tục đánh giá:

- Địa bàn cùng nhân khẩu của Khải Tắt nhân cũng không dưới triều đình nhà Hán, bọn chúng cùng với Hán nhân chính là chướng ngại lớn nhất khi chúng ta nhất thống vũ nội. Hôm nay đã có được cơ duyên trời ban này, chúng ta liền trợ giúp một phen, để cho bọn chúng đánh nhau đến mức cá chết lưới rách, kết hạ thâm cừu!

Mạo Đồn vỗ bàn vài cái, lớn tiếng khen:

- Quân sư hảo kế!

Quát Bạt Ứng cũng tỉnh ngộ ra, vui vẻ nói:

- Nếu như bọn chúng thật sự đánh nhau đến chết sống, tốt nhất là dẫn đến cả nước đại chiến, đánh đến mức lưỡng bại câu thương, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để thiết kỵ hung nô ta quét ngang thiên hạ.

Cáp Mật Thứ tán dương gật đầu nói:

- Quát Bạt không hổ là người xuất sắc nhất trong đám đồng lứa mới nổi của Hung Nô ta, nghe một chút liền đã hiểu.

Mạo Đồn cất tiếng cười to nói:

- Đã như vậy, nếu như Khải Tắt nhân đưa ra yêu cầu luận võ, ta nhất định cho phép ngay tại chỗ, ha ha ha, thực sự là trời giúp Hung Nô ta rồi!

93. Chương 93 : Thái Cực Kiếm Pháp

Tương Khổng Minh đến đình viện nơi ở của Khải Tắt nhân dạo quanh một vòng, truyền đạt một bức chiến thư, cho thấy rằng nam nhi Đại Hán tuyệt đối sẽ không sợ hãi khiêu chiến. Nhưng mục đích chân chính của hắn là muốn nhân cơ hội này, quang minh chính đại nhìn thấy nhân vật đầu não của Khải Tắt nhân, sau đó hắn dùng phương thức dẫn dụ đưa ra vài vấn đề, lại dùng đặc dị công năng Độc Tâm Thuật (thuật độc tâm) độc hữu để đạt được đáp án mà hắn muốn biết.

Sau khi trở về, hắn lập tức tìm ngay Hứa Hải Phong, thông báo rằng tất cả đã an bài thỏa đáng, chỉ cần dựa theo kế hoạch hành sự, là có thể thành tựu thanh danh một đời.

Hứa Hải Phong bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là kệ cho hắn sắp đặt, nhưng đối với việc hắn nói sau khi đánh một trận dương danh thiên hạ thì chỉ cười nhạt.

Tương Khổng Minh tức giận đến mắt trợn trắng, hỏi:

- Ngài có biết anh hùng được sinh ra như thế nào không?
- Phế thoại, anh hùng đương nhiên là... là thế nào mà sinh ra hả?

Hứa Hải Phong vừa muốn trả lời, nhưng cảm thấy vấn đề này tựa hồ có chút khó khăn, hắn lười động não, thẳng thắn trực tiếp hỏi luôn.

Tương Khổng Minh nhẹ phe phẩy chiếc quạt lông, chậm rãi nói:

- Điều mọi người gọi là thời thế tạo anh hùng, cái anh hùng này, đương nhiên là được bồi dưỡng nên!
- Bồi dưỡng?
- Không sai, bồi dưỡng anh hùng, quan trọng nhất chính là quảng cáo, chỉ cần người quảng cáo thật tốt, coi như là tiểu nhân dê tiện cũng có thể trở thành đại anh hùng nổi tiếng. Thí dụ như loại sàn nhà tiêu chuẩn Châu Âu kia, còn cả cái gọi là mười nhân hiệu nổi tiếng của Đức, lừa gạt người đời đến mười năm, nhưng nguyên lai chỉ là một sản phẩm giả tạo. Bởi vậy có thể kết luận, vô luận bất cứ thứ gì, chỉ cần người thổi phồng lên đến mức thiên hoa loạn trụ, lừa cho người ta không biết đầu mà lẩn, như vậy là đã thành công rồi.

Hứa Hải Phong chỗ hiểu chỗ không gật đầu nói:

- Sàn nhà tiêu chuẩn Châu Âu là gì vậy?

Tương Khổng Minh ngốc ngốc nhìn hắn nửa ngày, than thở:

- Quên đi, có giải thích ngài cũng không hiểu, ta đi trước.

Nhìn bộ dạng buồn bực không vui của hắn, nhất thời Hứa Hải Phong biết hắn đang nhớ tới thế giới trước kia, cứ đến lúc này, chính là lúc tâm tình của hắn kém nhất, tốt nhất là không nên đi dây vào hắn.

Ba ngày sau đó, Quát Bạt Ứng tới đây thông tri, sân bãi luận võ dựa theo yêu cầu của Khải Tát nhân đã kiến tạo hoàn tất, mời bọn họ ngày hôm sau phó ước.

Bên trong đình viện, bầu không khí đột nhiên trở nên khẩn trương, Hứa Hải Phong tuy rằng cũng thấp thỏm bất an, nhưng tốt xấu gì cũng không biểu hiện ra ngoài.

Ngày hôm sau, tất cả nhân mã đều đã tụ tập đầy đủ tại trường giác đấu mới dựng lên ở ngoại thành.

Gọi là trường giác đấu, nhưng trên thực tế chỉ là dùng một ít rào tre tạm thời buộc lại thành một cái sân hình tròn khổng lồ. Khiến người khác chú ý chính là phía đông và tây đều có hai trướng bông rất lớn, hai lối ra của cái sân hình tròn này đều nối tới phía trước hai trướng bông.

Hai trướng bông này chính là nơi chuẩn bị của hai đối tượng quyết đấu, một khi bước ra khỏi trướng bông đại biểu cho việc tiến nhập vào đấu trường sinh tử, trừ khi là một bên ngã xuống, bằng không vô pháp rời khỏi.

Phía nam còn lại tạm thời dựng lên một cái đài cao, lúc này nhóm người Mạo Đồn Đan Vu cùng Cáp Mật Thứ đang mời sứ thần các nước ngồi yên ổn trên đài, chuẩn bị tọa sơn quan hổ đấu.

Khải Tát nhân đã sớm ở bên trong trướng bông phía tây chuẩn bị thỏa đáng, A Dịch Tư cũng đã áo choàng chỉnh tề, một bộ thuần kiểm tiêu chuẩn của kỵ sĩ tùy ý cắm trên mặt đất, hai mắt hắn nhìn thẳng về phía trước, không kiêu ngạo không nóng vội, phẳng phất như trong thiên địa không thứ gì có thể quấy nhiễu tâm tư hắn.

Tiểu công chúa Lưu Đình cùng với Hạ Nhã Quân hai người lần đầu tiên công khai lộ diện, trên mặt các nàng buộc một tấm khăn vuông, nhưng trong mơ hồ lơ mơ có thể thấy được những đường nét hoàn mỹ. Các nàng ngồi trên vị trí của Hán sứ ở phía nam, tạo thành một quang cảnh đẹp dễ nhất ở trên sân.

Mắt thấy thời gian đã không còn sớm, nhưng doanh trưởng của Đại Hán ở phía đông vẫn không hề có động tĩnh gì, thẳng cho đến bây giờ vẫn chưa có người ra ứng chiến. Bách tính Hung Nô một lòng muốn xem náo nhiệt ào ào đánh trống hò reo không ngớt.

Không ngờ rằng lúc này bên trong trường, Hứa Hải Phong việc đã đến trước mắt, dĩ nhiên lại bắt đầu cò kè mặc cả với Tương Khổng Minh.

- Ta nói quân sư đại nhân, trận đầu tiên này không cần một thống lĩnh như ta đi lên chứ, không ngại thì trước hết cứ để cho Lâm Trường Không bọn họ hoạt động một chút đi.

Hứa Hải Phong cười đùa nói.

Tương Khổng Minh cả giận nói:

- Khái Tắt nhân phái ra trước tiên chỉ là thứ phẩm cao thủ, sau khi ngài đi lên, chỉ cần cùng với tên A Dịch Tư kia so đấu công phu kéo dài thời gian, nhất định là có thể thủ thắng. Cơ hội tốt như vậy nếu bỏ lỡ, lẽ nào ngài muốn trực tiếp đối đầu cùng nhất phẩm cao thủ của bọn chúng sao?

Thấy Hứa Hải Phong vẫn còn do dự, hần than thở:

- Ngài hãy nghe cho kỹ, cái tên A Dịch Tư là một kỹ sĩ chính tông, ngài sau khi đi ra, chỉ cần như vậy... như vậy..., là nhất định có thể thủ thắng. Sau đó phải làm thế nào, ta sẽ cho Lâm Trường Không dùng phương thức truyền âm nhập mật thông tri cho ngài, ngài cứ yên tâm đi thôi!

Hứa Hải Phong suy nghĩ nửa ngày, biết mình hôm nay đã chạy không thoát kiếp nạn này rồi, hần nghiêng chặt quai hàm, đi tới lối ra của trường bằng, hít sâu một hơi, vẫn còn cảm thấy trong lòng bất cam.

Mỗi lần đều bị tên phong tử này tính kế, hần há có thể tình nguyện, đang muốn quay đầu tiếp tục cùng Tương Khổng Minh thương thảo một phen, đột nhiên cảm thấy trên móng truyền đến một cỗ đại lực, không tự chủ được bay ra ngoài.

Nguyên lai Tương Khổng Minh phía sau đã cảm ứng được suy nghĩ trong lòng hần, rất dứt khoát đá cho hần một cước vào mông, đập cả người hần bay ra ngoài.

Hứa Hải Phong đương nhiên biết ai làm chuyện tốt này, trong đám huyết tửu chiến sĩ, ngoại trừ cái tên Tương Khổng Minh đại nghịch bất đạo ra, còn chưa có người thứ hai dám vi phạm mệnh lệnh của hần, lại càng không nói là đánh lén mình sau lưng.

Cũng may võ công của hần đã thành, mà Tương Khổng Minh ngoại trừ khí lực lớn một chút thì không hề có nội kình. Cho nên khi cả người còn trên không trung, liền biểu diễn một chiêu điêu tử phiến thân (điều hâu trở mình) lộn nhào một cú đẹp đẽ, vũng vàng rơi vào giữa sân.

Hần lần này xuất tràng vô cùng bắt mắt cuốn hút, so với A Dịch Tư bình ổn đứng đó thì muốn vẻ vang hơn nhiều, nhất thời nhận được một tràng vỗ tay. Thế nhưng rơi vào trong mắt hạng người lão luyện thành thực, đều cảm thấy người này quá khoe mẽ, hơn nữa cú nhào lộn này nhìn qua là do vội vã mà thành, không được tự nhiên cho lắm, chỉ sợ người này không phải là địch thủ của người bình tĩnh ổn trọng như A Dịch Tư.

Hứa Hải Phong trong lòng mắng to Tương Khổng Minh, nhưng nét mặt vẫn lộ ra vẻ tươi cười sáng khoái, dưới sự huấn luyện không ngừng của Tương Khổng Minh, diễn kỹ của hần đã đạt tới cảnh giới đại thành.

- A Dịch Tư huynh, từ lúc chia tay vẫn khỏe chứ?

Hứa Hải Phong chấp tay nói.

A Dịch Tư nâng kiếm thuận từ trên mặt đất lên, tay phải cầm kiếm dựng thẳng giữa mi tâm, hành một lễ, đang muốn xuất thủ đột nhiên nghe hần hỏi, chân chờ một chút rồi lên tiếng nói:

- Hứa tướng quân, xin chào!

Hứa Hải Phong liếc mắt nhìn kiếm thuấn trong tay hần nói:

- A Địch Tư tướng quân khẳng định là sinh ra trong danh môn vọng tộc, không biết tiểu đệ đoán có đúng không?

A Địch Tư thu kiếm đứng lại, không mất đi vẻ ưu nhã hiểu biết nói:

- Gia tộc của ta là một trong hai đại gia tộc cổ lão nhất Khảm Tát, làm thế nào ngài có thể biết được?

Hứa Hải Phong nở nụ cười thần bí khó lường, không trả lời câu hỏi của hần, thẳng thắn nói:

- Căn cứ theo quy củ quyết đấu giữa kỵ sĩ của quý quốc, người thua nếu như có thể lưu được tính mệnh, đều trở thành nô lệ của người thắng, nhưng cũng có thể dùng một số tiền chuộc phù hợp với thân phận để chuộc lại cuộc sống tự do, đúng không?

A Địch Tư kinh ngạc gật đầu nói:

- Nghĩ không ra tướng quân các hạ lại hiểu nhiều chuyện của quốc gia ta như vậy, không sai, chúng ta quả thực là có quy củ như thế.

- Thế là được rồi, ta xin hỏi A Địch Tư tướng quân giá của người là bao nhiêu?

Hứa Hải Phong cười hì hì hỏi.

A Địch Tư không hiểu chút nào hỏi lại:

- Ngài hỏi cái này để làm gì?

Hứa Hải Phong cười ha ha nói:

- Đợi lát nữa ta đem A Địch Tư tướng quân đánh bại, bắt sống, chẳng phải là có thể án theo giá cả này mà đòi tiền chuộc sao?

A Địch Tư trên mặt dần dần hiện lên vẻ tức giận, lớn tiếng nói:

- Vẫn còn chưa quyết đấu, làm sao người biết ta không bằng người!

- Thật không, như vậy chúng ta liền đánh qua xem sao, đến đến đến!

Hứa Hải Phong vươn ngón trỏ tay trái, cứ như vậy mà không ngừng ngoắc ngoắc vào trong.

A Địch Tư từ khi sinh ra đến giờ, chưa từng bị người ta làm nhục như vậy, cơn tức giận điên cuồng xông lên làm đầu óc hần mờ mịt, mãnh liệt rút kỵ sĩ kiếm ra đâm về phía trước ngực.

Đang ngồi trên khán đài, Khảm Tát đệ nhất tông sư Áo Bản đại sư nhượng mày, nói:

- A Địch Tư thế nào vẫn còn cái tính khí nóng nảy thẳng thắn này, một khi bị người ta làm cho tức giận, liền quên hết tất cả, trận chiến này nguy hiểm rồi!

Tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông bên cạnh hần lo lắng nói:

- Ngài nói là A Địch Tư sẽ thua sao?

Áo Bản gật đầu nói:

- Tên hần nhân này cực kỳ狡 hoạt, dùng lời nói làm A Địch Tư tức giận, khiến cho hần mạnh tay cường công, nhưng ưu điểm của A Địch Tư lại chính là công thủ cân bằng. Hôm nay nếu như không thể nhất cổ tác khí đạt được thắng lợi, như vậy hần chỉ có một nước chịu thua mà thôi.

(nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái)

Nếu như Tương Khổng Minh nghe được bình luận của Áo Bản, nhất định hần sẽ coi đây là tri kỷ. Đúng là hần từ binh khí của A Địch Tư mà nhận ra người này giỏi cả tấn công lẫn phòng thủ, cho nên mới bố trí một cái bẫy, hôm nay nếu như A Địch Tư liên tục cường công, chẳng khác nào một thân công phu chỉ có thể dùng phân nửa, há có thể giành được thắng lợi.

A Dịch Tư toàn lực tấn công, một kiếm nhanh chóng nối tiếp một kiếm, tuy rằng chiêu số của hắn không phức tạp, qua qua lại lại cũng chỉ có vài chiêu, nhưng hắn thắng ở lực mạnh thể lớn, quả thực là không thể khinh thường. Hứa Hải Phong đón đỡ hơn mười kiếm, cánh tay tê dại, biết rằng lực tay của mình cùng với hắn thua kém khá xa, không thể cùng hắn cứng rắn va chạm được.

Chỉ thấy kiếm pháp của hắn biến đổi, đột nhiên vẽ lên một vòng tròn hoàn chỉnh, nhất thời đem một kiếm đang bổ tới của A Dịch Tư nhẹ nhàng xảo diệu hóa giải. Tiếp theo, Bất Phá thần kiếm trong tay hắn không ngừng vẽ lên những hình tròn ở giữa không trung, bên trong vòng tròn lớn là vòng tròn vừa, bên trong vòng tròn vừa là vòng tròn nhỏ, vòng tròn nhỏ lại dần mở rộng ra bên ngoài, biến thành một vòng tròn lớn.

A Dịch Tư bị hắn xoay đến mức choáng váng, đầu như trướng lên, chỉ cảm thấy bản thân phảng phất như đi vào một mê cung, quẩn tới quẩn lui cũng không tìm được lối ra. Hứa Hải Phong mỗi khi vẽ một vòng tròn, kỳ sĩ kiếm trên tay hắn như nặng thêm một phần, tiếp tục huy vũ, phảng phất như nặng thêm đến ngàn cân, dần dần khó có thể đuổi kiếm ra được.

Tay kia của hắn tuy rằng có giờ kỳ sĩ thuận, thế nhưng lúc này đã hoàn toàn không có nửa điểm tác dụng. Cái này gọi là sai một bước, thua toàn bộ. Hôm nay bại thế đã thành, trừ khi công lực của hắn so với Hứa Hải Phong cao thâm hơn mấy lần, bằng không khó có thể xoay chuyển cục diện.

Hạ Nhã Quân ngồi ở trên đài cao yên lòng, khẽ gật đầu với Lưu Đình, Lưu Đình lập tức vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt, chỉ tiếc là bị một tấm khăn vuông che đi mất dung nhan như hoa, bằng không nhất định sẽ khiến bao người mê đắm.

Tiếp qua mấy chiêu, A Dịch Tư rốt cục cũng khó thể trụ được nữa, kỳ sĩ kiếm trong tay bị Hứa Hải Phong cuốn một phát, tuột tay bay mất.

A Dịch Tư là một kỳ sĩ thành thực chính trực, nếu binh khí tuột tay đó chính là thua, sắc mặt hắn trắng bệch, hỏi:

- Đây là kiếm pháp gì?

Hứa Hải Phong tra kiếm vào vỏ, nghiêm sắc mặt nói:

- Hữu cực hóa vô cực, vô cực sinh thái cực, đây chính là Thái Cực kiếm pháp!

94. Chương 94 : Quỷ Dị

Hứa Hải Phong gật đầu nói: “Được, không hổ là chân chính kỳ sĩ, người đứng lên đi, ta sẽ cho người sự đãi ngộ tương ứng.”

Nhìn thấy A Dịch Tư bị thua, những người có võ kỹ cao minh đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Bộ kiếm pháp này của Hứa Hải Phong thật thần kỳ, có thể nói trước đó chưa từng có. Mà ngay cả Áo Bồn tông sư cũng sắc mặt ngưng trọng, nếu là nhất phẩm cao thủ, chỉ biết cảm giác được bộ kiếm pháp này vô cùng độc đáo, khó thể phá giải.

Nhưng rơi xuống trong mắt một đại tông sư như hắn, mới có thể nhìn ra giá trị chân chính của bộ kiếm pháp này. Đây tuyệt đối là một bộ võ công tuyệt thế từ trước đến nay chưa từng có. Làm cho hắn cảm thấy cực kỳ khiếp sợ chính là, đến tận cùng là vị cao nhân nào có thể sáng tạo ra thần công tinh diệu nhập vi như thế, nếu là vũ giả cùng cấp bậc sử dụng bộ công phu này, chỉ sợ ngay cả hắn cũng phải bị đánh bại.

Trên sự thật, bộ võ công này chính do Trương Khổng Minh chỉ dạy, hắn đem Thái Cực công phu học ở thế giới trước kia đều dạy cho Hứa Hải Phong, dưới sự thôi diễn của sáu vị nhất phẩm cao thủ trong Hắc Kỳ quân, rốt cục Thái Cực kiếm pháp bác đại tinh thâm đã tái hiện thế gian.

Đương nhiên, võ công bọn họ tuyệt đối không cách nào so sánh với Trương Tam Phong chân nhân ở đời sau, cho nên bộ kiếm pháp này cũng có không ít sơ hở, có chút địa phương lại càng không cách nào vận chuyển như ý. Chẳng qua, nếu chỉ là đối phó với một A Dịch Tư, đương nhiên là dễ như trở bàn tay mà không hề lo lắng.

“ Áo Bồn tông sư, A Dịch Tư quả nhiên thất bại, chúng ta nên làm như thế nào?” A Nhĩ Kiệt Nông âm trầm nghiêm mặt hỏi.

Hai mắt khép hờ của Áo Bồn mở ra, nói: “ Là ta khinh thường người Hán kia, bằng vào bộ kiếm pháp này, A Dịch Tư tuyệt đối không phải đối thủ. Hắn có bộ kỳ công này hộ thân, trách không được dám mạo hiểm xuất chiến, đồng cấp cao thủ sợ là không ai có thể thắng hắn. Chẳng qua, kiếm pháp của hắn còn có vẻ mới mẻ, hiển nhiên do thời gian tu luyện không dài. Nếu cho vũ giả đệ nhất lưu ứng phó là có thể thắng được hắn.”

A Nhĩ Kiệt Nông gật đầu, quay đầu lại phân phó hai câu, một người vội vã chạy đến doanh trướng phía tây, chốc lát sau, lại thêm một Khải Tác nhân ra trận.

Người này khác hẳn với Khải Tác nhân khác, hình thể của hắn thấp nhỏ, chỉ sần sần cỡ Hứa Hải Phong, nhưng cầm một thanh đại kiếm bằng hai tay, có vẻ sức lực mạnh mẽ, người thường không thể so sánh. Hắn đi nhanh tới, khí độ thâm nghiêm, chính là phong phạm của nhất phái cao thủ.

Trong lòng bàn tay Hạ Nhã Quân toát mồ hôi lạnh, biết cuộc khảo nghiệm chân chính hiện tại đã bắt đầu.

Đi tới trước mặt Hứa Hải Phong, hắn nói từng chữ thật lớn tiếng: “ Ta là Áo Nhi Khoa Đặc, ta muốn xuất thủ.”

Nguyên lai người này cũng không hiểu Hán ngữ, một câu nói ra, ngoại trừ câu này, hắn liền hoàn toàn là mù tịt.

Lúc này, trong mắt Hứa Hải Phong hiện ra thần sắc cực kỳ kỳ quái. Hắn vừa mới tiếp thu lời truyền âm nhập mật của Lâm Trường Không, Tương Khổng Minh mượn lời của Lâm Trường Không nói cho hắn nghe cách ứng phó, nhưng phương pháp này quả thật làm trong lòng hắn toát mồ hôi lạnh.

Áo Nhi Khoa Đặc tiến lên trước một bước, cự kiếm trong tay vung lên, tiếng gió rít hô hô rung động. Hắn đang muốn một kiếm đánh xuống, đột nhiên thấy Hứa Hải Phong vươn một bàn tay, làm ra thủ thế như ngăn cản, cũng hét lớn: “ Tạm thời dừng đã.”

Tuy Áo Nhi Khoa Đặc không hiểu hắn đang nói những thứ gì, nhưng thủ thế này nếu không phải kẻ ngốc cũng sẽ không hiểu sai lầm. Hắn có thể chen chân vào hàng ngũ nhất phẩm cao thủ, lòng tự ái đương nhiên là cao hơn người một bậc, lúc này liền dừng tay.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn A Dịch Tư đang quy ngồi một bên nói: “ A Dịch Tư, người giúp ta phiên dịch một chút, thanh kiếm trong tay ta được gọi là Bất Phá, chính là dùng thiên địa tinh anh làm ra, bên trong tự nhiên có chỗ thần diệu, bảo hắn lát nữa so chiêu nên cẩn thận một chút. Nếu chết dưới kiếm, chớ trách ta không nhắc nhở trước.”

Lời này của hắn nói ra thật quang minh chính đại, hoàn toàn thể hiện cá tính quang minh lỗi lạc, lập tức làm cho người ta nhìn hắn bằng ánh mắt khác.

Nhị nữ ngồi xem trên đài trong lòng khẩn trương, như thế nào loại chuyện này đi nhắc nhở đối phương trước khi đấu, đây không phải là quang minh chính đại tới mức quá đáng a.

Ở trong lòng Hạ Nhã Quân lại càng kỳ quái, Bất Phá thần kiếm là vật tùy thân của Phương Lệnh Thiên khi còn trẻ tuổi, nhưng hơn mười năm qua ngoại trừ chắc chắn một chút, lại chưa bao giờ nghe nói qua có nơi thần diệu gì. Thật sự không hiểu Hứa Hải Phong đang làm trò thần bí gì đó.

A Dịch Tư nghi ngờ trong lòng, cùng Hứa Hải Phong giao thủ trong thời gian dài như vậy, làm gì nhìn thấy thanh thiết kiếm đen đen này có công năng thần kỳ gì khác. Nhưng hắn không dám chậm trễ, vội vàng đem lời này chuyển cáo lại cho Áo Nhi Khoa Đặc.

Áo Nhi Khoa Đặc nhìn kỹ Hứa Hải Phong, vẻ kinh ngạc trong mắt chợt lóe ra, hắn khom người nói: “ Đa tạ cho biết, mời.”

Lời này của bọn họ không phải dùng tiếng Hán mà là dùng tiếng Khải Tác, người Hung Nô nghe không hiểu, đều lớn tiếng hô hào. Đột nhiên một người dùng tiếng Hung Nô cao giọng đem lời của Hứa Hải Phong lặp lại một lần, lập tức chiếm được cả toàn trường ủng hộ.

Người Hung Nô bản tính thuần phác, kính trọng nhất chính là bậc hào sảng anh dũng, hán tử quang minh lỗi lạc, diễn xuất lần này của Hứa Hải Phong, vừa lúc phù hợp tâm tính của bọn họ, tự nhiên là vỗ tay hoan hô.

Mọi người hướng người vừa nói nhìn lại, nguyên lai là một thanh niên Hung Nô, vóc người hần khô ngô cao ngất, đôi mắt càng sáng ngời bức người. Từ người hần tán xuất ra một cỗ hàn khí cực kỳ sắc bén, trong vòng ba thước quanh thân, không ai đặt chân.

Hứa Hải Phong chỉ nhìn lướt qua lập tức thu hồi ánh mắt, như thế nào ứng phó đại địch trước mắt này mới là chuyện gấp, những người khác cho dù trọng yếu thập bội cũng không quan hệ gì tới hần.

Giờ kiểm trước ngực, Hứa Hải Phong tỉnh táo nói: “ Mời.” Hần tự biết rõ, nếu cùng người này đánh nhau, chỉ sợ không được mấy chiêu liền bại lộ, còn không bằng dùng Thái Cực kiếm pháp toàn lực cố thủ, còn có thể chống đỡ được thêm mấy chiêu.

Áo Nhi Khoa Đặc cũng không khách khí, đại kiếm trong tay giơ lên chém tới. Hứa Hải Phong khởi lên tinh thần, toàn lực đối phó hần, nhất thời cũng không rơi xuống hạ phong.

Áo Nhi Khoa Đặc lúc đầu cũng cố kỵ Bất Phá thần kiếm trong tay Hứa Hải Phong, chiêu thức không dám dùng hết, nhưng qua hơn mười chiêu, cũng không phát hiện ra nửa điểm khác thường, đại kiếm trong tay từ từ dùng tới toàn lực, lập tức tiếng gió vang rền, uy thế đại thịnh. Ngay cả Hứa Hải Phong có được Thái Cực kiếm pháp nửa vớ hộ thân, cũng là chật vật đón đỡ.

Lúc này trong lòng Hứa Hải Phong kêu khổ không ngừng, Áo Nhi Khoa Đặc rõ ràng là cùng A Dịch Tư là đồng môn, chiêu thức của bọn họ đơn giản thực dụng, xa không giống võ công Đại Hán xa hoa hình dáng, nhưng chỉ là đơn giản chém tới hoành ngang đều tạo cho hần uy hiếp thật lớn.

Công lực của Áo Nhi Khoa Đặc sần sần như Hứa Hải Phong, lúc cùng hần giao thủ, Hứa Hải Phong dùng Thái Cực kiếm pháp, vì thế cũng còn lực dư thừa. Nhưng thực tế công lực Áo Nhi Khoa Đặc lại hơn hần, bằng vào công lực cao hơn đối thủ, Áo Nhi Khoa Đặc không ngừng đánh mạnh từ trên cao xuống, đem thanh đại kiếm chém tới không ngừng.

Nếu không phải sức nhẫn nại của Hứa Hải Phong thiên hạ vô song, mà Thái Cực kiếm pháp lại là một kiện công pháp có lực phá vỡ đệ nhất thiên hạ, là siêu cấp kiếm thuật bám chặt không rời, hần đã sớm bị đánh bại. Nhưng nhất phẩm cùng thứ nhất phẩm có sự chênh lệch cũng không vì như thế mà được đền bù, một khi Áo Nhi Khoa Đặc toàn lực tấn công, Hứa Hải Phong lập tức lâm vào hiểm cảnh.

Trái tim Hạ Nhã Quân theo tình cảnh của Hứa Hải Phong mà nhảy lên nhảy xuống, hần không thể lập tức thay hần chiến đấu, đột nhiên cảm giác được có một bàn tay nhỏ bé đang nắm tay mình. Nàng chợt cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Lưu Đình đang nắm chặt nàng, mà trong lòng bàn tay ứa đầy một mảnh, hiển nhiên sự khẩn trương còn hơn cả mình.

“ Đại ca có thể thắng không?” Lưu Đình không hiểu võ công, nhưng cũng nhìn ra Hứa Hải Phong có vẻ không ổn, chỉ là hy vọng nhìn nàng hỏi thăm.

Hạ Nhã Quân không đành lòng lừa gạt nàng, nhưng lại càng không nhẫn tâm nói ra lời thật. Chiêu thức của Áo Nhi Khoa Đặc luôn muốn tổn hại, không lưu đường sống, hiển nhiên là lập chí muốn đem Hứa Hải Phong đánh gục tại chỗ.

Mà lúc này Hứa Hải Phong cũng giống như A Dịch Tư vừa rồi, bại thế đã thành, đang làm chỉ là tận lực trì hoãn thời gian bại vong mà thôi, trừ phi phát sinh kỳ tích, nếu không cũng không còn gì để nói.

Lưu Đình nhìn thần sắc do dự trong ánh mắt của nàng, đột nhiên chợt bình tĩnh trở lại, không hề khẩn trương. Trong lòng Hạ Nhã Quân chợt run lên khó hiểu, kéo tay nàng hỏi: “ Đình nhi, làm sao vậy?”

Lưu Đình lạnh nhạt cười nói: “ Không có gì, nếu đại ca không còn, tiểu muội sẽ bồi hần cùng đi, miễn cho hần trên đường hoàng tuyền quá mức cô đơn.”

Hạ Nhã Quân nhin không được rùng mình một cái, chỉ nhìn Lưu Đình nói ra vô cùng thông dong tự nhiên, đã biết ý quyết tử của nàng đã tuyệt, chỉ đợi Hứa Hải Phong bị thua bỏ mình, chính là lúc Lưu Đình hương tiêu ngọc vẫn.

Lúc này giữa sân hai người đấu tới mức căng thẳng, Áo Nhi Khoa Đặc chợt hét lớn một tiếng, lấy kiếm làm đao, đương đầu đánh xuống.

Hứa Hải Phong đang muốn tránh ra, đột nhiên trong tai nghe được thanh âm quen thuộc của Lâm Trường Không: “Đừng tránh, đâm trước ngực hắn.”

Trong mắt của hắn chợt lóe tinh quang, không hề tránh né, cũng thẳng trước ngực Áo Nhi Khoa Đặc đâm tới.

Trong lòng Áo Nhi Khoa Đặc cười lạnh, nhìn một kiếm này của Hứa Hải Phong giống như cục diện lưỡng bại câu thương, nhưng lúc này vị trí đứng của hắn không đúng, một kiếm này lực đạo không mạnh. Áo Nhi Khoa Đặc ý mình sẽ giết Hứa Hải Phong dưới kiếm trước, sau đó có thể dùng tới ba loại phương thức tránh né sang bên.

Trong lúc mọi người tưởng rằng Hứa Hải Phong hắn là phải chết không thể nghi ngờ, dị biến nổi lên, một kiếm của Áo Nhi Khoa Đặc chợt vòng một cái giữa không trung, liền như vậy bổ vào khoảng không, mà bản thân hắn bị biến cố thành linh làm ngậy người, ngốc hồ hồ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, tùy ý cho một kiếm của Hứa Hải Phong đâm thủng ngực, đâm thẳng xuyên qua từ trước ra sau lưng.

Áo Nhi Khoa Đặc ở bên trong là cảm thụ sâu nhất, lúc hắn cho rằng mình đã đắc thủ, đại kiếm trong tay đột nhiên sinh ra một loại lực kéo kỳ quái, phẳng phất như có một bàn tay vô hình đem nó ngạnh sanh kéo sang phương hướng khác.

Trong lòng hắn kinh hãi, lập tức thu kiếm lui về phía sau, nhưng thân thể hắn ở ngay lúc này đột nhiên nặng như thái sơn, phẳng phất như có ngàn cân lực áp xuống, tứ chi tức thì bị một loại lực đạo không cách nào phát hiện giam cầm gắt gao, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hắn không thể động đậy, trơ mắt nhìn thanh Bất Phá thần kiếm trong tay đối phương đâm thủng ngực mình.

Áo Nhi Khoa Đặc bật lui ra sau mấy bước, máu phun như suối trước ngực, hắn không thể tin nhìn Hứa Hải Phong, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, như gặp quỷ thần. Rốt cục ánh mắt tan rã, té ngã xuống đất, cũng không còn dậy nổi.

95. Chương 95 : Cự Linh Sính Uy

Hứa Hải Phong từ trong cõi chết quay lại, chuyển bại thành thắng, lại vô cùng kỳ diệu khó hiểu, Áo Nhi Khoa Đặc vui quá hóa buồn, tặng cả tính mạng, lại càng có vẻ không thể tưởng tượng.

Khải Tác tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông trợn mắt há hốc mồm nhìn sân giác đấu, hỏi: “Áo Bồn đại sư, này...này là chuyện gì xảy ra?”

Trong mắt Áo Bồn tông sư cũng để lộ ra vẻ nghi hoặc khó hiểu, hắn bình sinh kiến thức cực lớn, nhưng cho tới bây giờ chưa gặp phải việc nào như thế, trầm tư một lúc lâu, rốt cục nói: “Thanh kiếm trong tay người Hán này thật có cổ quái, chỉ là không biết đến tột cùng là do vật gì chế tạo.”

Nhìn thấy Khải Tác nhân xao động thành một đoàn, Tương Khổng Minh trốn bên trong lều trại cười ngả lẩn.

Không sai, kết quả vừa rồi chính là kiệt tác của dị năng đoàn.

Lúc Áo Nhi Khoa Đặc bỏ ra một kiếm trí mạng, năm đoàn viên tinh thông thuật nhiếp vật đồng tâm hiệp lực ngạnh sanh thay đổi phương hướng chém của thanh đại kiếm, theo sau bọn họ lại đem tinh thần lực tập trung lên tay chân Áo Nhi Khoa Đặc, đem vững vàng trời trụ. Đồng thời một gã đoàn viên am hiểu khống chế trọng lực ở trong nháy mắt điều chỉnh trọng lực quanh thân hắn, khiến cho thân thể hắn trở nên nặng nề hơn mấy lần.

Cứ như vậy, đem vị nhất phẩm cao thủ sống sờ sờ định tại chỗ, không thể động đậy.

Bởi vì việc này chưa bao giờ có trước đây, đột nhiên gặp phải, khó tránh khỏi tay chân lúng túng, nếu cho Áo Nhi Khoa Đặc thêm vài giây thời gian thích ứng, có lẽ hắn có thể tránh thoát ra. Nhưng thanh Bất Phá

thần kiếm trong tay Hứa Hải Phong đã hoàn toàn đoạt đi tính mạng của hắn, cho nên bí mật này cũng vĩnh viễn mai táng bên trong phần mộ, không muốn người biết.

Hứa Hải Phong đứng giữa sân giác đấu thổ ra một ngụm trọc khí, mới vừa rồi trong nháy mắt hắn cũng là sợ đến mồ hôi ướt đầm lưng. Cũng may trong lòng hắn vốn xem Tương Khổng Minh như thần minh, được Lâm Trường Không truyền âm dẫn dò, không để ý bản thân an nguy, chính là một kiếm đâm tới, thời khắc nghĩ lại, còn là hãi hùng khiếp vía, sợ hãi không thôi.

Bên trong lều trại phía tây lại vén màn lên, một người đi ra. Người này đi tới trước người Hứa Hải Phong, mắt nhìn Áo Nhi Khoa Đặc nằm trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia bi thương, theo sau hắn ngẩng đầu lên, nói: “Dựa vào thần binh lợi khí, không coi là bản lãnh thật sự, ngươi có dám dùng tay không đánh một trận với ta không?”

Tiếng Hán của hắn cũng có chút tiêu chuẩn, hiển nhiên đã học qua nhiều năm.

Hứa Hải Phong mỉm cười, đang định từ chối, đột nhiên nghe được thanh âm của Lâm Trường Không. Hắn nhướng mày, trong lòng đã sớm đem tổ tông mười tám đời của Tương Khổng Minh mắng ngược mấy lần.

Cùng A Dịch Tư đấu một trận, quả thật không tiêu hao bao nhiêu khí lực của hắn, nhưng Áo Nhi Khoa Đặc dù sao cũng là nhất phẩm cao thủ cao cấp hơn hắn. Cùng đấu sinh tử, Hứa Hải Phong tiêu hao tinh thần thể lực cũng không thể nói hết, hơn nữa một kích bỏ mạng trong lúc sống chết trước mắt, đối với hắn có lực trùng kích cũng không nhẹ hơn bị lưỡi dao sắc bén chém vào thân. Loại uể oải trên tinh thần này, muốn xa xa lớn hơn việc tiêu hao thể lực.

Lúc này tuy hắn có vẻ như không có gì, nhưng cũng muốn được ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, lấy bình thần ổn định tinh thần, cùng với võ về trái tim đang nhảy lên kịch liệt.

Cười khổ một tiếng, Hứa Hải Phong rút Bất Phá thần kiếm cho A Dịch Tư, nói: “Đã như vậy, tại hạ cung kính không bằng tông mệnh.”

Người nọ trầm ngâm gật đầu nói: “Được...Mời.”

Hứa Hải Phong cười to nói: “Tôn giá chưa xưng tên, có vẻ quá gấp gáp hay không?”

Người nọ tuy bị vây trong bi thống cực độ, nhưng vẫn không mất lễ phép, hắn làm một lễ tiết, nói: “Ta gọi Ba Đức, là bằng hữu tốt của Áo Nhi Khoa Đặc.”

Hứa Hải Phong đánh giá hắn một chút, nói: “Nguyên lai là vì bằng hữu báo thù, Hứa mỗ tiếp nhận.”

Song chương của Ba Đức đưa lên, liền muốn giành cường công trước. Đã thấy Hứa Hải Phong chột đưa tay ngăn lại, nói: “Chậm đã.”

Thân thể đang định tiến bước của hắn chột ngừng lại, kinh nghi nhìn Hứa Hải Phong, không biết hắn lại đang muốn làm gì.

Hứa Hải Phong sờ sờ bụng, nói: “Thời gian đã không còn sớm, ta đã đói bụng, nói vậy những vị đang xem đấu cũng đồng cảm. Không bằng chúng ta trực tiếp đấu nhau mấy chương, thắng đến phân sinh tử thắng bại thế nào?”

Ba Đức cơ hồ không dám tin tưởng lỗ tai của mình, hai trận vừa rồi Hứa Hải Phong biểu hiện tuy thật quy củ, nhưng cũng có thể khẳng định hắn chỉ là một thứ nhất phẩm cao thủ, hiện tại dĩ nhiên dám đưa ra đề nghị cùng nhất phẩm cao thủ như hắn so đấu nội lực, quả thật chính là muốn tìm đường chết.

Tuy hắn cũng không phải là người tự xem thường mình, nhưng khổ luyện võ công nhiều năm như vậy, điểm tự tin cũng phải có. Hắn dù sao cũng sẽ không tin tưởng lấy nội lực của mình còn bị thất bại đối phương.

Chỉ là tên tuổi của Hắc Kỳ quân ở Khải Tác đã đồng đẳng với ma quỷ Satan, hơn nữa vừa rồi Áo Nhi Khoa Đặc bị thua trận lại thần bí khó lường, làm tâm lý của hắn tăng thêm gánh nặng vô cùng. Hiện tại Hứa Hải Phong lại đưa ra một yêu cầu không hợp tình lý, điều này làm cho hắn trong thời gian ngắn không định được chủ ý.

“Đồng ý hay không, chỉ là nhất niệm, cần gì phải dây dưa, nếu tôn giá không thích, chúng ta dùng chiêu thức thắng bại là được.” Hứa Hải Phong chờ lâu, có vẻ mất hứng, không nhịn được nói.

Sắc mặt Ba Đức biến đổi, nói: “Được, nếu ngươi muốn tìm chết, vậy ta thành toàn ngươi, chúng ta dùng chưởng lực định sống chết.” Hắn không nói thắng bại, mà nói sống chết, đó là nói rõ sẽ không lưu tình, cần muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Hứa Hải Phong cười hắc hắc, kêu lên: “Đệ nhất chưởng tới.”

Hắn vận khởi Cự Linh chưởng thần công, trên mặt một mảnh trang nghiêm, bàn tay trong nháy mắt tựa hồ lớn hơn ba phần, ngay ngực đánh tới một chưởng.

Ba Đức thần sắc ngưng trọng, hắn chỉ cảm thấy một chưởng này của đối phương tuy đơn giản chất phác, nhưng đem không khí bốn phía toàn bộ thu nạp hầu như không còn, làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác muốn tránh cũng không thể tránh được.

Nếu Cự Linh chưởng thần công không có công hiệu này, có thể cho người tùy ý trốn tránh, vậy cũng không được xưng là thiên hạ đệ nhất chưởng pháp bá đạo.

Cũng may công lực của Ba Đức cao hơn Hứa Hải Phong, hắn ngưng thần hấp khí, vận đủ tám thành công lực, một chưởng đón nhận.

Bởi vì Áo Nhi Khoa Đặc chết đi đặc biệt cổ quái, cho nên hắn lại vô cùng phòng bị với Hứa Hải Phong, không dám vận dụng toàn lực, để lại hai thành để ứng biến.

“Ba...” Một tiếng thanh thúy, hai người đồng thời nhảy ngược về phía sau. Chính diện giao phong như vậy, không hề dùng kỹ xảo, đúng là người mạnh thì thắng. Cự Linh chưởng của Hứa Hải Phong không hổ là một trong những kỳ công diệu kỹ, công lực toàn thân tụ tập trong một chưởng, uy lực to lớn, dĩ nhiên không hề thua kém một kích toàn lực của nhất phẩm cao thủ.

Ba Đức chỉ dùng tám thành công lực, ngược lại bị chấn lui ba bước, nhưng qua một chưởng này, hắn thật ra hoàn toàn yên lòng. Nguyên lai người Hán này dựa vào kỳ công, cho nên mới đưa ra ba chưởng định sinh tử. Nhưng hắn lại xem thường thực lực chân chính của nhất phẩm cao thủ. Trong lòng hạ quyết định, tiếp theo một chưởng phải toàn lực ứng phó, kỳ công như thế, lại há có thể kéo dài lâu, chỉ cần hắn thư giãn, chính là lúc bị mất mạng.

Chân khí trong cơ thể Hứa Hải Phong vận chuyển ở tốc độ cao, tác dụng của Tĩnh Tâm Quyết ở đây được hoàn toàn thể hiện, bên trong đan điền trống rỗng ở trong thời gian ngắn ngủi lại hồi tục đầy đủ chân khí.

Hắn cười ngạo nghễ, ở thời khắc này, hai đại thần công cùng kích thích, sự tin tưởng của hắn liền bành trướng, phảng phất thiên hạ tuy lớn, chỉ có hắn độc tôn. Liền đi nhanh tiến lên, lại một chưởng ngay ngực đánh tới.

Ba Đức cười lạnh một tiếng, vận đủ công lực, giơ chưởng ngang ngực, đang muốn nghênh kích. Đột nhiên cảm giác bên dưới khổ có dị biến, hạ thể giống như bị vật gì nặng nề đập vào một kích. Một kích này chính là đau không muốn sống, chân khí vừa vận đầy đủ lập tức bị tán đi tức khắc.

Trong thiên hạ, ngoại trừ quái vật Tần Dũng ra, còn có người nào luyện được nơi này đao thương không vào, cứng như kim cương. Hai mắt Ba Đức trợn tròn, trên mặt vận vẹo biến hình, dữ tợn đáng sợ, nhìn như đánh ra một chưởng, kỳ thật đã mất đi nửa phần công lực.

Một chưởng của Hứa Hải Phong kích thẳng lên bàn tay hắn, lập tức đem xương cốt tay hắn đánh gãy, tác tác vỡ vụn, dư kinh không ngừng, lại càng nặng nề kích lên trước ngực Ba Đức, đem cả người hắn đánh bay ra ngoài.

Ba Đức kêu thảm một tiếng, té ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu, ngũ tạng lục phủ bị một chưởng này chấn thành tro bụi, lập tức chết ngay mà không thể chết lại.

A Nhĩ Kiệt Nông ngồi trên đài bật lên, kinh hô: “Chuyện gì xảy ra?”

Áo Bồn không thể tin nhìn thi thể của Ba Đức, ngoài miệng thì thào tự nói: “Không có khả năng, điều này sao có thể?”

A Nhĩ Kiệt Nông xoay người dò hỏi: “Đại sư, ngài nói gì?”

“ Một chưởng kia, Ba Đức đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, cho nên không còn lực chống cự bị người Hán này làm hại.” Áo Bồn trầm ngâm nửa giây, sắc mặt cổ quái hồi đáp.

“ Cái gì...?” A Nhĩ Kiệt Nông kéo dài thanh âm, vô luận là ai, gặp phải loại chuyện này, ý nghĩ đầu tiên sẽ nhất định là – không có khả năng.

Thiên hạ làm sao có chuyện đúng lúc như vậy, sớm không tẩu hỏa, chậm không tẩu hỏa, hết lần này tới lần khác đang cùng người quyết đấu sống chết lại đi tẩu hỏa nhập ma, chuyện khéo đến không thể tưởng tượng. Nhưng sự thật ở tại trước mắt, không phải làm người không tin.

Hung Nô dân chúng đang ở xung quanh xem cuộc chiến không biết rõ huyền diệu bên trong, chỉ tưởng rằng công lực của Hứa Hải Phong tinh trạm, đem Ba Đức đánh gục trong một chưởng, lập tức lớn tiếng ủng hộ. Đây cũng do tư thái tỏ vẻ quang minh của Hứa Hải Phong khi này, chiếm được sự hồi báo hảo cảm của dân chúng.

Mà những cao thủ nhìn hiểu được biến cố bên trong nói thầm trong lòng, mắt thấy một vị nhất phẩm cao thủ lại chết trong tay Hứa Hải Phong, trong lòng không biết ra sao cảm xúc.

Hung Nô vương Mạo Đốn cũng là nhất phẩm cao thủ, đương nhiên nhìn ra ảo diệu bên trong, hắn cùng đám người Cáp Mật Thứ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra tia nghi ngờ trong mắt đối phương. Đồng thời trong lòng dâng lên một loại cảm giác vô cùng tức cười, vận khí của Hứa Hải Phong này cũng thật là quá tốt.

Nhưng vào lúc này, Hứa Hải Phong nghe được lời nói của Lâm Trường Không, trên mặt hắn lộ ra tia tươi cười vui mừng, rốt cục đã đợi được tín hiệu mà hắn chờ đợi. Hắn đang muốn ôm quyền thi lễ, liền định lui xuống. Đột nhiên nghe được một người kêu lớn: “ Hứa tướng quân hảo công phu, tại hạ Lợi Trí, tướng muốn lãnh giáo một phen.”

Hứa Hải Phong ngẩng đầu vừa nhìn, người nói chuyện chính là vị thanh niên phiến dịch khi này.

Hắn từ trong đám người bước nhanh vào sân đấu, những nơi đến chúng nhân đều né tránh ra, nhưng trên mặt không có chút bất mãn, ngược lại còn tràn ngập vẻ tôn kính cùng vui mừng.

Lợi Trí đi tới trước mặt Hứa Hải Phong, thân hình cao ngất càng thêm khí vũ hiên ngang, hắn chấp tay nói: “ Hứa huynh đã chiến ba trận, Lợi Trí vốn không nên thừa người nguy cấp, chỉ là không thể dãn được, muốn thử kỹ công Cự Linh chưởng của Hứa huynh một lần.”

96. Chương 96 : Hoán Tượng

Đại danh của Lợi Trí, lúc mới bước vào Hung Nô hắn đã sớm nghe nói. Người này trời sinh dị bẩm, được tuyệt đỉnh cao thủ cấp tông sư của Hung Nô Thác Hà Đế thu làm đệ tử nhập thất. Mà hắn cũng không phụ kỳ vọng, ở lúc hai mươi ba tuổi, liền đã chen chân vào hàng ngũ nhất phẩm cao thủ, là thanh niên cao thủ có hi vọng thăng làm tông sư nhất của Hung Nô.

Chỉ nhìn hắn như tùy tiện đứng ở giữa sân, liền đã tiết lộ một cỗ khí thế uy nghiêm không cho ai khinh thường.

Hứa Hải Phong cười khỏ một tiếng, là ai đem Quát Bạt Ứng cùng hắn liệt vào Hung Nô tuyệt đại song kiêu của lứa tuổi thanh niên đây.

Người kia nếu không phải người mù, liền nhất định là kẻ ngu.

Lục thức của hắn linh mãnh bén nhạy, chỉ nhìn cử chỉ hành động của Lợi Trí, là biết võ công của hắn thật sự là đệ nhất nhân mà mình bình sinh mới gặp ngoại trừ cao thủ cấp tông sư. Dù dưới trướng mình có sáu đại nhất phẩm cao thủ, không có một ai có thể cùng người này sánh vai, mà Quát Bạt Ứng tuy cũng có thể miễn cưỡng bước chân vào hàng ngũ nhất phẩm cao thủ, nhưng so sánh với người này, cũng là có một đoạn khoảng cách không thể vượt qua.

Có lẽ trong đội ngũ của chính mình, chỉ có Hạ Nhã Quân đã được Tương Khổng Minh đánh giá là sâu không lường được mới có thể cùng hắn đánh một trận.

Lợi Trí đem lời của mình dùng tiếng Hung Nô lặp lại một lần, sau đó nói: “ Lợi Trí bình sinh thích nhất là kỳ công tuyệt nghệ, lần này chỉ là muốn cùng Hứa huynh luận bàn Cự Linh chương một chút, không có ý khác, còn thỉnh chỉ giáo.”

Lợi Trí nguyên lai là một vũ si, nếu không cũng không ở loại trường hợp không hợp lúc này mà lại đưa ra ý khiêu chiến với Hứa Hải Phong. Nhưng thân phận của hắn đặc thù, mà dù Mạo Đồn Đan Vu cũng chỉ nhìn mà, không mở miệng can thiệp.

Lời của hắn khiến cho những người vây xem âm âm hoan hô, la lên không ngừng, trong lòng Hứa Hải Phong cũng biết lúc này vô luận thế nào cũng không thể cự tuyệt, chỉ đành liều mình đối chiến.

Trong lúc hắn còn đang âm thầm bàng hoàng, trong tai lại truyền đến tiếng truyền âm của Lâm Trường Không, sắc mặt của hắn chợt nhẹ nhõm, lộ ra một tia tươi cười trấn an.

Hứa Hải Phong cười lên sang sảng, cao giọng nói: “ Nếu Lợi Trí huynh có lệnh, tiểu đệ hôm nay liền liều mình bồi quân tử. Ta và ngươi cứ dứt khoát lấy một chương định càn khôn đi, thế nào?”

Đôi mắt Lợi Trí sáng lên, biết hắn nói như vậy, vậy một chương kế tiếp khẳng định là sẽ dùng bản lãnh thật sự, như thế đúng hợp tâm ý, hắn không thể chờ đợi được nói: “ Được, liền lấy một chương định thắng bại.”

Hai người bọn họ đang muốn động thủ, đột nhiên từ bên trong lều trại phía đông đi ra một người, trong tay cầm theo hai túi da dê, chính là Tương Khổng Minh.

Chỉ thấy hắn đi tới giữa hai người bọn họ, nói: “ Nhị vị đều là anh kiệt đương thời, không bằng cùng uống một bầu rượu, lấy trợ hào tình.” Mọi người thế mới biết, nguyên lai trong hai túi da dê đều đựng liệt tửu.

Lợi Trí vui vẻ, hết thấy Hung Nô ai cũng thích uống liệt tửu, hắn lại càng là cao thủ, cũng không chối từ, tiện tay cầm lấy một túi, mở nắp. Lập tức một hương rượu nồng nàn phiêu dật bay ra, trên mặt hắn động dung, kinh hô: “ Túy Nguyệt tửu? Các hạ đúng là rộng rãi a.”

Hứa Hải Phong nghĩ không ra hắn cũng biết loại rượu này, có thể thấy được loại rượu này chứng thật là thanh danh lan xa, không hổ với danh xưng đệ nhất thiên hạ.

Nâng lên túi rượu, Lợi Trí cao giọng nói: “ Rượu ngon trước mặt, tại hạ xin uống trước.” Nói xong, hắn uống một hơi hết nửa túi, buông túi rượu, hắn thở ra một hơi thỏa mãn, nói: “ Có thể uống được sảng khoái một lần như vậy, thật sự là nhờ phúc của nhị vị.”

Hứa Hải Phong thấy hắn có thể uống nhiều Túy Nguyệt tửu như vậy, lại không hề có vẻ say, đây chính là bản lãnh thật sự, trong lòng cực kỳ bội phục hắn, chỉ là kỳ quái vì sao người hào sảng như thế lại vì một túi rượu mà coi trọng như vậy.

Ai không biết, Lợi Trí mặc dù tửu lượng cao, nhưng bản thân Túy Nguyệt tửu lại sản lượng ít, lưu lạc đến Hung Nô lại càng như lông phượng với sừng lân. Nhiều năm qua, cho tới bây giờ hắn còn chưa từng được uống sảng khoái như thế, tự nhiên là trong lòng tràn đầy cao hứng.

Một Khái Tác nhân ở trên đài cao cười lạnh nói: “ Người Hán này tưởng muốn chuốc say Lợi Trí, cũng là uống phí tâm cơ, hắn làm sao biết Lợi Trí được xưng là tửu lượng có thể xưng hùng thảo nguyên, được xưng thiên hạ đệ nhất.”

Chỗ ngồi của hắn rất gần với Lưu Đình nhị nữ, lời này rơi vào trong tai hai nàng, đều cảm giác cực kỳ chói tai.

Lúc này Hứa Hải Phong cũng giơ lên túi rượu, hắn ngửa đầu uống ừng ực, chỉ chốc lát, đã đem cả một túi Túy Nguyệt tửu uống cạn không còn một giọt.

Hạ Nhã Quân cười khê, hỏi: “ Xin hỏi vị đại nhân này, tửu lượng của Hứa tướng quân so với Lợi Trí anh hùng như thế nào?”

Trên mặt vị Khái Tác nhân kia một lúc đỏ, một lúc trắng, cực kỳ đặc sắc, hắn vạn vạn thật không ngờ trên đời này lại còn có người có tửu lượng có thể vượt qua Lợi Trí, lại bị bậc mỹ nữ cấp số như Hạ Nhã Quân nói móc, có vẻ vạn phần xấu hổ.

Uống xong liệť tửu, Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy một đoàn lửa nóng từ bụng dưới dâng lên, luồng lửa nóng này được kinh mạch trong cơ thể hấp thu toàn bộ, trong chốc lát, bên trong đan điền chân khí dư thừa, có xu thế như muốn tràn ra. Hắn hét lớn một tiếng: “ Lợi Trí huynh cẩn thận, ta tới.”

Nói xong, một chưởng đánh xuống, luồng chân khí dư thừa trong thể nội theo một chưởng này hoàn toàn xuất ra, không ngờ phát huy ra so với trong ngày thường còn muốn lớn hơn mấy phần uy lực.

Lợi Trí cũng một chưởng đón nhận, võ công của hắn chỉ dương chí cường, một chưởng này là xuất ra toàn lực, thanh thế không hề kém hơn Cự Linh chưởng của Hứa Hải Phong.

Nhưng một chưởng này của Lợi Trí vừa đánh ra, đột nhiên phát giác không ổn, một chưởng kia của Hứa Hải Phong đột nhiên trong mắt của hắn trở nên vô cùng khổng lồ, năm ngón tay kéo dài vô hạn, lại có xu thế như muốn bao phủ cả thiên địa. Trong lòng hắn hoảng hốt, đang muốn bật lui ra phía sau, lại phát giác thân thể đột nhiên nặng hơn mấy lần, dĩ nhiên không thể nhúc nhích.

Hai mắt của hắn mở to lớn nhất, lại cảm giác được đang lâm vào một mảnh bóng tối, tất cả ánh sáng đều bị cự chưởng kinh khủng che lấp. Hắn cảm giác chính mình phẳng phất bị thu nhỏ tới cực điểm, sắp bị bóng tối như cơn ác mộng này sắp sửa cắn nuốt.

Lợi Trí dù sao cũng đã uống nửa túi Túy Nguyệt tửu, vô luận khả năng linh mẫn hay năng lực phản ứng cũng không bằng lúc bình thường, chợt gặp kinh biến, nhất thời tay chân lúng túng, mắt thấy sắp phải lìa trần.

Nhưng một chưởng kia của Hứa Hải Phong ở giữa không trung đột nhiên chuyển hướng, đánh xuống mặt đất trống nơi hướng tây. Người xem bên kia dù cách tới mấy trượng, như cũng cảm thấy bị kinh phong quét vào mặt, có thể thấy được uy lực một chưởng này không phải chuyện đùa, nếu đánh tới thân thể người, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hứa Hải Phong lui về phía sau ba bước, lớn tiếng hỏi: “ Thế nào?”

Lợi Trí như ở trong mộng mới tỉnh, hết thảy ảo giác trước mắt toàn bộ biến mất, lại khôi phục cân không lẫm đặng, hắn chỉ là thất thần lạc phách một trận, liền hoàn toàn tỉnh táo lại, hướng Hứa Hải Phong cúi người thật sâu, nói: “ Lợi Trí ếch ngồi đáy giếng, cũng không biết trên đời nguyên lai còn có bậc kỳ công này, ta thua.”

Nói xong, hắn cười to mấy tiếng, xoay người bỏ đi, trong chốc lát không còn nhìn thấy bóng dáng.

Lúc này đây, đừng nói là dân chúng bình thường đang bàng quan, mà ngay cả Áo Bồn cũng nghi hoặc khó hiểu, như thế nào một chưởng của Hứa Hải Phong đánh ra, Lợi Trí chỉ ngây ngốc như con gà gỗ, hay là một chưởng này của hắn có gì cổ quái.

Sau này, một vị bằng hữu của Lợi Trí có hỏi hắn, hắn vẫn còn sợ hãi nói: “ Một chưởng kia của Hứa tướng quân có đủ mê hoặc nhân tâm, đoạt đi lòng người, tiểu đệ định lực không đủ, nếu không nhờ hắn lưu tình, đã chết đã lâu. Cự Linh chưởng được xưng là Trung Nguyên Ma Môn đệ nhất kỳ công, quả nhiên danh bất hư truyền. Ma Môn, Ma Môn, không hổ là ma quỷ chi môn.”

Lời này của hắn về sau lại truyền tới trong tai Lê Ngạn Ba, Lê đại tông sư không đáp câu hỏi của đông đảo môn nhân đệ tử, mà một mình một người tìm một tiểu cốc an tĩnh tao nhã, đem Cự Linh chưởng diễn biến tới tới lui lui hơn cả trăm lần. Dù là hắn có cấp bậc tông sư, cũng một đến kiệt lực, cuối cùng lại càng nổi giận nói: “ Lời nói vô căn cứ.”

Trên sự thật, Cự Linh chưởng của Hứa Hải Phong có được kỳ hiệu này, cũng là do dị năng đoàn ở sau lưng làm trò quỷ.

Trong hơn năm mươi thành viên của dị năng đoàn, có một vị là ảo thuật sư cực kỳ hiếm thấy. Mà chính vì dị năng của vị ảo thuật sư này, khiến cho Lợi Trí sinh ra ảo giác không thể chống cự với Cự Linh chưởng, hơn nữa lại thêm hai vị trọng lực sư gia áp, mới tạo thành tràng diện quỷ dị như vậy.

Lợi Trí vừa đi, lập tức dẫn tới vô số tiếng ồn ào nghị luận.

Màn cửa của lều trại phía tây đột nhiên vén lên, một Khải Tác nhân vóc người khôi ngô đi nhanh ra, hắn lớn tiếng kêu lên: “ Cái gì yêu pháp, Đạt Gia Tích ta tới thử xem.”

Thanh âm của hán vang rền, trung khí mười phần, hiển nhiên là một vị nhất phẩm cao thủ. Nhưng hán nói là tiếng Khải Tác, ở đây không có mấy người nghe hiểu được.

Trên mặt Hứa Hải Phong có chút biến sắc, như thế nào Khải Tác nhân lại cao thủ tầng tầng lớp lớp, lần này bên trong đoàn đi sứ không kể Áo Bồn tông sư, ít nhất có tới ba vị nhất phẩm cao thủ, chẳng lẽ thực lực của Khải Tác nhân lại hùng hậu như thế thật sao?

Hán cũng không biết, sứ đoàn Khải Tác cũng chỉ có ba vị nhất phẩm cao thủ, bị đánh chết hai người, Đạt Gia Tích cũng là người cuối cùng, nếu ngay cả hán cũng gặp độc thủ, vậy ngoại trừ Áo Bồn tự mình xuất thủ, Khải Tác nhân cũng chỉ đành nhận bại chịu thua.

Tương Khổng Minh đứng giữa sân cất tiếng cười to, dùng tiếng Khải Tác nói: “ Hay cho một Khải Tác nhân, nguyên lai chỉ biết sử dụng xa luân chiến mà thôi.”

“ Người nói bậy bạ gì đó...” Đạt Gia Tích cả giận nói.

Tương Khổng Minh cười lạnh: “ Tướng quân nhà ta đã đấu bốn trận, người lại còn khiêu chiến, đây chẳng lẽ không phải là xa luân chiến sao?”

Đạt Gia Tích há mồm định nói, lại phát hiện không nói ra lời.

Tương Khổng Minh đem lời của mình phân biệt dùng tiếng Hán cùng tiếng Hung Nô dịch lại một lần, cuối cùng hỏi: “ Các người nói có công bình hay không?”

Hung Nô có nhiều người là hán tử hào sảng trượng nghĩa, làm sao thấy qua cách làm như vậy, nên tiếng trách mắng vang thành một mảnh.

Đạt Gia Tích đứng ngay giữa sân, tuy nghe không hiểu, nhưng cũng biết khẳng định chẳng có lời hay. Nhưng lúc này hán cười hồ khó xuống, nếu đi trở về, càng thêm khó coi. Gương mặt xanh đen, không biết làm thế nào cho đúng.

Cuối cùng Tương Khổng Minh giải vây cho hán, chỉ nghe hán cất cao giọng nói: “ Nếu các hạ cũng có thể thắng liên tiếp bốn trận, vậy lại khiêu chiến tướng quân nhà ta cũng không muộn, người xem coi thế nào?”

Đạt Gia Tích như nhặt được đại xá, vội vàng gật đầu đáp ứng, tình cảnh này đừng nói là hán phải thắng bốn trận, dù là bốn mươi trận hán cũng chỉ đành phải đáp ứng.

Tương Khổng Minh hướng Hứa Hải Phong gật đầu, hai người cặp tay cười lớn trở lại lều trại phía đông, A Tư Đặc nhìn hai cụ thi thể trên mặt đất, trầm mặc không lên tiếng đi theo sau.

Đạt Gia Tích đang định thúc giục, bên trong lều trại phía đông đi ra một người, người này thân cao hai thước có thừa, thân hình khôi vĩ, một đôi mắt to như chuông đồng hung quang văng khắp nơi. Vóc người Đạt Gia Tích ở trong Khải Tác nhân cũng được xem là khôi ngô, nhưng so sánh với người này, lại kém khá xa.

Người khác nhìn thấy, đều kêu to trong lòng một tiếng, hảo hán tử.

97. Chương 97: Tông Sư Xuất Tràng

Sắc mặt Đạt Gia Tích ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn lên Tần Dũng, từ trước đến giờ chỉ có người nhìn lên mình, hôm nay lại ngược lại, trong lòng tự nhiên cảm thấy rùng mình.

“ Chính là tiểu tử ngươi sao? Quân sư nói, chỉ cần đánh chết ngươi, buổi tối cho ta ăn một bữa thoải mái, ngươi đi chết đi.” Tần Dũng kêu to một câu, nói ra nguyên nhân chính mình muốn đưa đối phương vào chỗ chết chẳng qua là vì muốn ăn được một bữa thoải mái mà thôi, sau đó vươn nắm tay to tướng hướng hán đánh đi.

Tuy Đạt Gia Tích vốn nghe không hiểu đối phương đang nói những thứ gì, nhưng dùng đầu ngón chân cũng biết không có lời gì hay. Hán từ bước chân của Tần Dũng cũng nhìn ra võ công của hán không cao, vốn không có phong phạm gì của một cao thủ.

Một mông hán như thế, cũng dám điên cuồng trước mặt hán, thật sự là không biết chữ chết viết như thế nào.

Hán khinh thường cười lạnh một tiếng, tiện tay đánh ra một chưởng đón nhận, một chưởng này dùng tới tám phần lực, muốn dùng một chưởng giết địch, lập uy tại đây.

Không ngờ, một chưởng của hán còn chưa đụng tới nắm tay của Tần Dũng, liền cảm giác được quyền phong của đối phương có tiếng khác thường, một cỗ cự lực khó có thể tưởng tượng từ một thiết quyền cực lớn hướng hán vọt tới. Bản thân hán xuất thân là một giác đấu sĩ, kinh nghiệm đả đấu cực kỳ phong phú, vừa cảm giác không ổn, không dám ngạnh sanh đụng thẳng, lập tức thu lực đảo lui.

Phản ứng của hán tuy nhanh, nhưng cánh tay phải đã bị quyền phong của Tần Dũng chạm trúng, chỉ cảm thấy xương tay mơ hồ làm đau, chân khí vận chuyển cũng có chút trở ngại. Trong lòng kinh hãi, đây là người nào, vì sao chỉ là một quyền bình thường thì có lực sát thương đến như vậy.

Đạt Gia Tích đã biết Tần Dũng cậy mạnh vô song, không dám có chủ ý liều mạng đánh tới. Hán triển khai khinh công, chuyển vòng quanh người Tần Dũng, khi thì đánh lên lưng hán một chưởng, chỉ là không chịu cùng hán tiếp xúc ngay chính diện.

Lại thêm vài vòng, Tần Dũng dừng lại, hai tay chống nạnh, nổi giận mắng: “ Như thế nào lại là một con khỉ, rốt cục người có đánh hay là không đánh.”

Đạt Gia Tích đúng là đang khó giải quyết, chợt thấy Tần Dũng dừng tay, hơn nữa còn mở miệng nói chuyện. Trong lòng hán vô cùng mừng rỡ, mới vừa rồi hán đánh trúng Tần Dũng vài chưởng, nhưng lại không thương tổn được hán chút nào, ngược lại còn bị lực phản chấn làm hai tay tê dại, biết trong người đối phương mang theo ngoại gia khí công cứng rắn tuyệt đỉnh, nên mới không sợ chưởng kích.

Chỉ là những người có công phu ngoại môn trong thiên hạ đều có một đặc thù giống nhau, đó chính là nín thở. Đặc biệt là khí công cứng rắn lại càng như thế, chú ý chính là một ngụm chân khí với da thịt bên ngoài thân, mới có thể cứng rắn như đá tảng, đao kiếm không vào.

Tần Dũng nếu mở miệng nói chuyện, tự nhiên không cách nào vận đủ chân khí, Đạt Gia Tích trải qua trăm trận chiến, sao lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Thân thể của hán phảng phất trở nên nhẹ hơn mấy lần, nhảy đến trước mặt Tần Dũng, vận đủ công lực toàn thân, một chưởng đánh thẳng vào ngay ngực bụng Tần Dũng.

Một chưởng này hán đã dùng toàn lực, chỉ nói trong thiên hạ, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư, cũng không thể thẳng thắn mặc cho hán đánh thẳng một chưởng như thế.

Đạt Gia Tích đánh trúng một chưởng, trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng loại cảm giác này còn chưa được một giây, hán liền phát giác không đúng.

Tuy lời của Tần Dũng còn chưa nói hết, ngực bụng còn rõ ràng cảm nhận được tia chấn động lúc hán nói chuyện mà sinh ra, nhưng một chưởng của Đạt Gia Tích đánh tới, lại vẫn như trước cảm giác được một cỗ lực mạnh phản chấn, mà Tần Dũng thậm chí ngay cả miệng cũng chưa hề ngừng lại một chút.

Đạt Gia Tích kinh hãi thất sắc, chẳng lẽ người này luyện lại không phải ngoại môn kỳ công, mà là khoáng thể tuyệt học gì, hán tự biết không ổn, đang muốn mượn lực lui về phía sau, đột nhiên cảm thấy cổ tay căng thẳng, đã bị Tần Dũng gắt gao nắm được.

Tần Dũng nanh cười nói: “ Người con khỉ này, rốt cục bị ta bắt được.”

Về hoảng sợ trong mắt Đạt Gia Tích thoáng qua, hán ra sức vùng vẫy, bàn tay của Tần Dũng không ngờ vẫn không nhúc nhích. Hán phản ứng cực nhanh, liên tục đánh mấy chưởng lên người Tần Dũng, hai chân lại xuất ra liên hoàn đá tới, chỉ cầu đánh văng Tần Dũng ra, để hòng thoát thân.

Nhưng hết thấy nỗ lực đều là vô ích uổng phí, quyền cước rơi vào trên người Tần Dũng mà hán nhìn cũng không nhìn, chỉ cho là đối phương gãi ngứa cho hán. Đột nhiên cười hắc hắc, tay phải vung lên, đem thân hình khôi ngô của Đạt Gia Tích cao cao khời lên, hướng mặt đất hung hăng quật xuống.

Đạt Gia Tích bị hán nắm trong tay, giống như hài đồng ba tuổi bị người trưởng thành bắt được, vô luận làm thế nào cũng tránh không ra. Đúng là cực kỳ khủng hoảng bất an, đột nhiên cảm thấy thân thể bị vút

lên trời cao, rồi sau đó nhanh chóng rơi xuống. Hấn trợn to đôi mắt, rõ ràng nhìn thấy mặt đất đang nhanh chóng phóng lớn trong đôi mắt mình, ngay sau đó thân thể hắn liền nặng nề đập xuống mặt đất.

Tần Dũng tựa hồ rất thích trò chơi này, trong tiếng cười lớn kinh khủng của hắn, lần lượt nhấc lên một người sống trong tay, hướng mặt đất đập xuống thật mạnh. Đập đến cát bụi bay tung, bụi mù đầy trời. Qua một thoáng, hắn đột nhiên ngừng lại, xoay đầu chung quanh, nghi hoặc hỏi: “ Con khỉ đâu rồi? Đi nơi nào?”

Mọi người định mắt nhìn lại, chỉ thấy trên tay hắn đang nắm một cánh tay không còn trọn vẹn, mà trên người dính đầy máu tươi khắp nơi, khắp nơi trên đất đều là máu đen nâu tương, cùng những mảnh thịt nát bét trộn lẫn cùng quần áo. Đạt Gia Tích danh chấn Khải Tác, nhất phẩm cao thủ, một tính mạng sống sờ sờ, ngoại trừ còn lại một cánh tay không đầy đủ, dưới quá lực lạ thường khủng khiếp của hắn, đã bị nghiền sanh đập vỡ thành thịt vụn.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, mọi người vây xem không sao kềm được, tiếng nôn mửa thay nhau vang lên. Trên khán đài, tiểu công chúa Lưu Đình đã sớm không còn dám nhìn thêm, tựa đầu rúc vào lòng Hạ Nhã Quân, thân thể có chút phát run, hiển nhiên là cực kỳ sợ hãi.

Hạ Nhã Quân tuy là võ công cao thâm, nhưng cũng chưa bao giờ gặp qua tràng diện đầy máu tanh như thế, sau khi ngoảnh gương mặt trắng bệch sang nơi khác, chỉ cảm thấy trong ngực bụng sôi trào dữ dội, vội vàng vận khí đè áp xuống luồng cảm giác cực kỳ muốn buồn nôn, cũng không còn dám liếc mắt nhìn.

Tần Dũng ngẩng đầu nhìn chung quanh, tìm không thấy thân ảnh Đạt Gia Tích, hậm hực vứt cánh tay cụt trong tay, kêu lên: “ Còn có con khỉ nào đi lên chịu chết.”

Trong lều trại phía tây của Khải Tác nhân một trận đại loạn, nhìn thấy bộ dáng như hung thần ác sát của hắn, mà ngay cả Đạt Gia Tích thân là nhất phẩm cao thủ còn gặp phải tai nạn thê thảm, rơi vào kết quả chết không toàn thây, thì những người còn lại còn ai dám đi lên chịu chết.

Tần Dũng kêu to mấy tiếng, không người để ý tới, hắn trong cơn giận dữ, đang muốn xông lên hướng doanh trướng của Khải Tác nhân. Đột nhiên thấy hoa mắt, một người không biết khi nào đã đứng ngay trước mặt của hắn. Mọi người nhìn lại, chính là Áo Bồn đại sư đang đứng vững như thái sơn.

Đôi mắt Hứa Hải Phong sáng lên, cùng Tương Khổng Minh nhìn nhau, cũng biết đây chính là trận cuối cùng, đối phương tuy nhiều cao thủ, nhưng không ai có thể địch lại Áo Bồn tông sư, nếu ngay cả Tần Dũng cũng bị hắn đánh bại, vậy bọn họ cũng chỉ đành nhận thua đầu hàng.

Mạo Đốn Đan Vu cùng Cấp Mật Thứ nhìn nhau, trong lòng đều rung mình, Tần Dũng hung mãnh như thế, đã thật lớn vượt ngoài ý liệu của bọn họ, Đại Hấn từ khi nào lại có được mãnh tướng như thế. Mà Áo Bồn cũng không hổ là tông sư, dưới mấy vạn ánh mắt, lại không ai thấy rõ hắn xuất hiện dưới sân đấu khi nào.

Vóc người của Áo Bồn ở trong Khải Tác nhân cũng không tính là cao lớn, so với Tần Dũng thì càng như trời với đất.

Tần Dũng cúi đầu nhìn hắn một cái, lại nghiêng đầu nói: “ Người chỉ là một lão khỉ già đánh cái gì, đổi lại một con khỉ lớn mạnh khỏe chút đi.”

Trong lối suy nghĩ đơn giản của hắn, hình thể càng cao lớn thì càng lợi hại, người nhỏ gầy như Áo Bồn, quả thật chính là dùng chữ yếu ớt để mà hình dung.

Áo Bồn tông sư cả đời tung hoành Khải Tác, tâm cảnh sâu, cơ hồ đã đạt tới cảnh giới khám phá thể tục vạn vật, tuy nghe Tần Dũng xem thường như thế, nhưng cũng không hề tức giận chút nào. Hắn trầm giọng nói: “ Đại cá tử, ta phải xuất thủ.”

Tần Dũng lơ đãng, đột nhiên quay đầu tức giận kêu to: “ Quân sư đại nhân, người nói muốn ta kính già yêu trẻ, không thể thương tổn người già yếu, nơi này có một lão khỉ già, làm như thế nào đây.”

Tương Khổng Minh tức giận, nổi giận mắng: “ Xuẩn tài, chỉ cần là ai lên đài, đều giết cho ta.”

Tần Dũng vui mừng, đáp: “ Đã biết.” Vừa quay đầu lại, đã là vẻ mặt sát khí.

Nhưng còn chưa chờ hấn xuất thủ, Áo Bồn đại sư ngưng tụ mười thành công lực một kích đánh thẳng vào lồng ngực của hấn. Nhưng làm Áo Bồn đại sư sợ hãi chính là, Tần Dũng vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra, căn bản là không đem một chiêu đánh lên này ra gì. Không chỉ như thế, trên người hấn lại có thêm một loại phản chấn thật kỳ lạ, đem một chiêu của Áo Bồn đại sư cứng rắn hất văng ra.

Tần Dũng quay đầu lại, đôi nắm tay hướng Áo Bồn đánh tới. Gặp phải cách đánh man dã không nói lý, cho dù Áo Bồn đại sư thân là tông sư cũng chỉ đành tránh lui ba bước.

Thẳng đến lúc này, hấn mới biết được vì sao Đạt Gia Tích không chịu đón đỡ nắm tay của Tần Dũng, nguyên lai mỗi một quyền của người này đều nặng tới ngàn cân. Đây là một thân thể mạnh mẽ như thế nào a, dĩ nhiên có thể phát huy ra năng lực thật lớn như thế.

Áo Bồn bị Tần Dũng liên hoàn đả kích, cũng chỉ đành học theo phương pháp của Đạt Gia Tích, không ngừng chạy quanh người Tần Dũng, nếu có thời cơ lại đánh tới một quyền cũng không đau không ngứa. Trong lòng hấn cảm thấy buồn bực, sớm biết như thế, thật không nên tự mình đi lên, chỉ cần tùy tiện phái một gã thứ nhất phẩm cao thủ là đủ làm xong, hôm nay hấn lại tự thân ra trận làm gì.

Trên sự thật, gặp phải quái vật hình người như Tần Dũng, đối thủ của hấn dù là cao thủ cấp tông sư hay là nhất phẩm cao thủ, thứ nhất phẩm cao thủ, nhị lưu cao thủ, cũng không có gì khác nhau. Chỉ là khi hấn tỉnh ngộ ra chuyện này, đã là quá chậm, cũng không thể mới đầu một nửa, đột nhiên rời khỏi trận giác đấu đòi thay đổi người.

Hai người dây dưa chốc lát, Tần Dũng đột nhiên ngừng tay, đôi mắt to lớn như mắt trâu trừng mắt nhìn Áo Bồn đại sư, nói: “ Lão khỉ già, ngươi đứng yên đừng nhúc nhích, cho ta đánh một quyền được không?”

Áo Bồn dở khóc dở cười nhìn hấn, thầm nghĩ nếu ta đáp ứng người mới là có quý.

Tần Dũng không có được câu trả lời thuyết phục, vẻ tức giận thoáng hiện trên mặt, đột nhiên xoay người hướng lều trại phía đông chạy đi.

Áo Bồn chợt thở một hơi, bất kể là nguyên nhân gì, chỉ cần gia hỏa đánh không chết này bỏ đi, những người còn lại cũng không đáng lo. Nhưng một hơi của hấn còn chưa thở xong, liền không chút tự chủ lập tức hít sâu lên.

Nguyên lai sau khi Tần Dũng đi vào, lại vội vã trở về sân đấu, chỉ là hai tay vốn trống trơn của hấn lúc này lại có thêm hai vật khó thể tưởng tượng.

98. Chương 98 : Công Thành Danh Toại

Kiến thức qua thân thể mạnh mẽ của Tần Dũng có thể so sánh với mãnh thú, không người nào hoài nghi cặp đồng sư tử trong tay hấn chỉ là vật nguy trang cho đẹp mắt mà thôi. Chỉ nhìn hấn không chút nào có sức dẫn theo hai cây đồng sư tử khổng lồ, sự rung động gây cho người khác tuyệt đối là vô cùng mãnh liệt.

Trên mặt Áo Bồn lần đầu lộ ra kinh hãi, hai mắt hấn nhìn kỹ hai cây đồng sư tử, chân mày cau lại. Hấn coi như là người hiểu biết sâu rộng, chỉ là bậc sức lực khổng lồ này quả thật chưa từng nghe qua, đừng nói là được tận mắt nhìn thấy.

Cho tới giờ khắc này, hấn mới tin tưởng tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông đã nói, trong Hắc Kỳ quân có lực sĩ chưa từng có trước kia, vì thế vị siêu cấp cung thủ có thể lấy tính mạng người ngoài ngàn thước trong truyền thuyết có lẽ cũng thật sự có tồn tại trên thế gian.

Nếu trên đời này thật sự có hai người như vậy, thì A Nhĩ Kiệt Nông thất thủ Lâm An thành, điều này cũng là không thể tránh được.

Tần Dũng cười lớn một tiếng, hai tay giơ cao hai đồng sư tử hướng lên trời vỗ mạnh vào nhau, đây chính là động tác chiêu bài trước khi hấn xuất thủ. Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh trốn bên trong lều trại xem náo nhiệt vừa thấy hấn giơ lên đồng sư tử, đã sớm biết hấn muốn làm gì, lập tức che lại lỗ tai.

Quả nhiên, hai đồng sư tử nặng nề nện vào nhau, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Những ai không kịp chuẩn bị lập tức bị dọa nhảy dựng, dù là Áo Bồn đại sư cũng không khỏi lung lay thân hình.

Tần Dũng vỗ xong, nhảy đến trước mặt Áo Bồn, một đồng sư tử như gió lốc tạt về phía hắn.

Trong lòng Áo Bồn kinh hãi, như thế nào quái vật này cầm một gia hỏa nặng như vậy trong tay, động tác lại không hề chậm lại, ngược lại càng thêm mau lẹ ba phần. Nhưng hắn thành danh nhiều năm, phong hào tông sư không phải gọi chơi, hai chân chỉ thoáng khựng lại, lập tức xa xa né tránh.

Tần Dũng lập tức truy theo không tha, hai đồng sư tử bị hắn huy vũ rít gió ào ào, quả nhiên là bá vương tái thế, uy phong lẫm lẫm, không ai dám ngăn trở.

Lúc này giao thủ lại khác hẳn vừa rồi. Trước khi Tần Dũng chưa đem đồng sư tử ra, tuy cũng là đao thương không vào, nhưng động tác của hắn đối với võ lâm cao thủ mà nói, là tương đối chậm chạp, bọn họ còn có thể tránh đi quyền ảnh, còn đôi khi đánh lén được hai chiêu.

Nhưng một khi Tần Dũng xuất ra hai kiện vũ khí có một không hai trong thiên hạ, bọn họ căn bản không thể tới gần được chút nào. Bởi vì hai kiện binh khí này có thể tích thật sự là quá lớn, chỉ cần nhẹ nhàng vừa động, là có thể đem toàn thân cao thấp bao phủ đi vào. Hơn nữa lực đạo bám vào cũng lớn đến không thể tưởng tượng, nếu bị quét trúng một chút, phỏng chừng tính mạng cũng đi tới cuối.

Thời khắc này Áo Bồn buồn bực vạn phần, hắn chỉ biết lui lại, mà căn bản không dám mạo hiểm phóng ra. Đây không phải do hắn nhát gan sợ chiến, chỉ là nếu biết rõ không thể đả thương người chút nào, ai lại còn muốn mạo hiểm xuất thủ làm gì, nếu không hắn cũng không xứng xưng là tông sư.

Dân chúng Hung Nô vây xem bên cạnh bội phục nhất chính là loại dũng sĩ dũng lực vô song như thế, nhìn thấy Tần Dũng truy đánh Áo Bồn, đều hoan hô vỗ tay, tràng diện cực kỳ náo nhiệt, chỉ tiếc Tần Dũng vốn nghe không hiểu tiếng Hung Nô, tự nhiên cũng không có phản ứng.

Lại chạy một vòng, Áo Bồn than khóc một tiếng, nếu Đại Hán có người như vậy, vậy hôm nay kết quả luận võ không nói cũng biết. Hắn vốn là người quyết định, lúc này đã có định đoạt, cũng không hề do dự, hướng chỉ nếu càng kéo dài, thì càng mất thể diện Khải Tát sứ đoàn mà thôi.

Thân hình hắn đột nhiên tăng tốc, trong nháy mắt rời xa Tần Dũng, đứng lại trước lều trại phía tây của Khải Tát nhân, lớn tiếng kêu lên: “Dừng tay.”

Ai ngờ Tần Dũng không thềm lý tới, nhanh chân hơn chạy đến trước mặt hắn, đem một đồng sư tử xem như trường thương đâm tới hướng hắn. Áo Bồn giận dữ, nhưng lại không hề biện pháp, không thể làm gì khác hơn là thả người lui về phía sau, nhưng hắn lập tức phát hiện đồng sư tử trước mắt cũng không vì hắn lui về mà kéo ra khoảng cách, ngược lại càng nhanh chóng đến gần.

Nguyên lai Tần Dũng thấy hắn thật vất vả mới chịu đứng lại, sợ hắn lại chạy trốn, vì vậy rất dứt khoát đem vật cầm trong tay trực tiếp vút tới.

Mắt thấy Áo Bồn sẽ bị đồng sư tử đánh trúng, nếu thật sự bị tạt trúng, cho dù hắn là cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư, cũng chỉ đành ôm hận đương trường, trở thành vị tông sư đầu tiên bị cười chê vì bị vật nặng tạt thành bánh nướng.

Hay cho Áo Bồn đại sư, chỉ thấy hai đồng sư tử của hắn đột nhiên thu nhỏ lại, công lực toàn thân vận chuyển, cổ của hắn có chút gấp khúc, giống như vừa có người núp vật áo lòi ngược hắn về phía sau, lui ngược như quỷ mị, rốt cục trong lúc nghìn cân treo sợi tóc hắn đã né tránh một kích trí mạng đánh bất thành linh.

Chợt nghe “đông” một tiếng vật nặng rơi xuống đất, lều trại Khải Tát nhân không cách nào thừa nhận trọng lực ngàn cân của đồng sư tử, ầm ầm sụp đổ. Mấy người bên trong không kịp né tránh, ngoại trừ mấy cao thủ nhìn thấy tình thế không ổn, nhanh chóng đào tẩu ra, những nô bộc khác đều bị đè ép bên dưới lều trại thật lớn.

Nhất thời tiếng rên rĩ thảm thiết kêu lên ầm ĩ, biến cố như thế, làm cho những người vây xem cười vang.

Tần Dũng không kể đến chết sống của bọn họ, hắn đi nhanh tới, nhặt đồng sư tử, phàm là vận khí không tốt, những người bị hắn đập trúng chỉ biết kêu lên chói tai, đau không muốn sống, chỉ là lúc này vốn không có người nào dám tới cứu giúp, không thể làm gì khác hơn là mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Tần Dũng nhặt lên đồng sư tử, đang muốn truy kích, lại nghe phía sau có người nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Trở về.”

“ Dạ...” Tần Dũng cao giọng hồi đáp, nhấc đồng sư tử, thản nhiên xoay lưng đi về. Mọi người nhìn lại, thấy người gọi hắn về chính là thống lĩnh Hắc Kỳ quân Hứa Hải Phong vừa mới đại xuất danh tiếng bốn trận vừa rồi.

Cầm hai đồng sư tử thật lớn, Tần Dũng đứng phía sau Hứa Hải Phong, hai người bọn họ trước sau mà đứng, hình thể chênh lệch thật lớn hình thành sự đối lập hoàn toàn, làm cho người ta dâng lên một loại cảm giác cực kỳ buồn cười. Chỉ là lúc này, cũng không ai dám khinh thường vị người Hán vóc người cũng không cao lớn, diện mạo cũng không chút tuần tú này.

Biểu hiện của hai người bọn họ hôm nay đã hoàn toàn áp đảo khí diễm cao trướng của Khải Tắt nhân, mà ngay cả Hung Nô nhân cũng cảm nhận được sự uy hiếp cùng sợ hãi thật sâu.

Dũng vũ của Hứa Hải Phong cùng Tần Dũng từ ngày hôm nay liền khởi, bắt đầu chân chính truyền khắp thiên hạ.

“ Không biết Áo Bồn đại sư có gì chỉ giáo?” Hứa Hải Phong chấp tay hỏi.

Áo Bồn xanh mặt, nửa giây sau mới nói từng chữ: “ Chúng ta nhận thua.”

Tương Khổng Minh đem lời của hắn lớn tiếng phiên dịch thành tiếng Hung Nô, Hung Nô nhân tận mắt chứng kiến mấy tràng luận võ kinh tâm động phách hôm nay, trong lòng vô cùng hài lòng liền cao giọng hoan hô.

Tuy tính cách Hung Nô nhân vũ dũng chiến đấu, nhưng lại trực tính, làm gì từng nhìn qua giác đấu đặc sắc như thế. Từ sau khi Hứa Hải Phong biểu diễn bộ Thái Cực kiếm pháp khoáng thế tuyệt học bắt đầu, toàn bộ tràng giác đấu liền chìm trong cực diện quỷ dị trước nay chưa từng có.

Thần kiếm Bất Phá đại xuất danh tiếng, Áo Nhi Khoa Đặc khó hiểu mà bị mất mạng thật kỳ diệu.

Vận tốt khó có thể tin, một kích cuối cùng của Ba Đức lại bị tẩu hỏa nhập ma, chết không nhắm mắt.

Thảo nguyên chi lang Lợi Trí bị bại ngạc nhiên cổ quái, làm người ta không sao hiểu được.

Rồi sau đó Tần Dũng ra trận, lực tạp Đạt Gia Tích làm thành một màn máu tanh làm cho người ta cả đời khó quên.

Cho đến cuối cùng, Áo Bồn tông sư liều mạng chạy trốn, bị bắt nhận thua, lại càng đem hào khí đẩy lên cao triều.

Đây cũng là việc đầu tiên từ trước tới nay, tuyệt đỉnh cao thủ cấp tông sư trước mặt công chúng lại lần đầu tiên chủ động nhận bại chịu thua, đối với người bình thường mà nói, có lẽ là không có gì bất đồng. Nhưng đối với những cao thủ cả đời đi theo việc đeo đuổi cực hạn võ đạo mà nói, sự rung động như vậy không phải chuyện đùa.

Mục đích cuối cùng bọn họ khổ hạnh tu luyện võ kỹ, chính là có ý mong muốn có một ngày, có thể trèo lên trên đỉnh võ đạo, đạt tới cảnh giới tông sư, ở trong mắt bọn họ, cao thủ cấp tông sư là một loại tồn tại đặc thù cao ngất không thể với tới. Cho nên khi Áo Bồn tông sư ở trước mặt mọi người nhận thua, những cao thủ đông đảo ở đây không khỏi từ trong lòng sinh ra một loại thương cảm vô cùng khó tả.

Nghe được những lời này của Áo Bồn tông sư, khối đá nặng đè trong lòng Hứa Hải Phong mới thật sự phóng xuống. Trải qua vài trận tỷ thí, tuy thể chất hắn đặc thù, không có cảm thấy thể lực không đủ, nhưng cảm giác sợ hãi trong lòng cũng không hề giảm đi chút nào.

Nếu không phải có Tương Khổng Minh đốc thúc, đem bộ công pháp kỳ dị - Diễn Kỹ, lại đạt tới cảnh giới đại thành, cơ hồ đã đạt tới bước tùy tâm sở dục, chỉ sợ hắn đã sớm đem sự sợ hãi trong nội tâm biểu hiện ra bên ngoài, làm gì còn giả vờ được hình tượng anh hùng như thế. Ở một khía cạnh khác đi ra kết cục này, hắn đối với Tương Khổng Minh thật sự là vừa kính vừa hận.

Đêm đó trở lại đình viện, đám người Tô Xuân Vĩ vì hắn ăn mừng, hắn có thể rõ ràng cảm giác được thái độ của bọn họ đối với mình chuyển biến lớn tới một trăm tám mươi độ. Loại kính nể phát ra từ nội tâm không cần diễn tả, biến hóa này cũng làm cho hắn cực kỳ vui mừng.

Tạm biệt mọi người, trở lại phòng ngủ, chúng nữ tự nhiên đã sớm chờ đợi đã lâu. Hứa Hải Phong lưu luyến vui đùa, thừa cơ làm loạn, các nàng chỉ xấu hổ trách mắng cười trừ.

Sau mấy ngày xa cách, Hứa Hải Phong rốt cục lại cùng Lâm Uyển Nhân điên loạn đảo phương, một phen mây gió qua đi, Hứa Hải Phong thỏa mãn nằm bên trong hồ tắm đã được chuẩn bị thỏa đáng, tùy ý cho Uyển Linh đem từng gáo nước ấm xối từ trên đỉnh đầu xuống, mà Nhân Linh thì giúp hắn xoa bóp bắp vai cơ thể, mười ngón tay linh xảo mềm mại làm cho hắn được hưởng thụ vô cùng thoải mái.

Sau một lúc lâu, Lâm Uyển Nhân từ trong lồng ngực trần của hắn ngẩng đầu lên, giỡn ra tay chân có chút mệt mỏi, ha ha cười nói: “ Phu quân đại nhân chuẩn bị khi nào đem hai nha đầu này thu vào trong phòng?”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, ngẩng đầu vừa nhìn, Uyển Linh cùng Nhân Linh tuy mặt đỏ ửng tía tai, nhưng vẫn không ngừng động tác của mình, chỉ là Hứa Hải Phong có thể rõ ràng cảm giác được mười ngón tay ngọc trên vai đang nhẹ nhàng rung động.

Hắn thật hài lòng nhìn kỹ Lâm Uyển Nhân đang nằm trong lòng, cùng nàng quen biết lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng đáp ứng cùng tắm uyên ương với Hứa Hải Phong, càng thêm khó được chính là, phương thức tắm rửa hương diễm lại còn xuất phát từ lời đề nghị của nàng. Làm cho Hứa Hải Phong thân thiết cảm thấy thái độ nàng đối đãi với mình đã khác hẳn với dĩ vãng.

Những thay đổi này hết thảy là bởi vì trận giác đấu hôm nay, chính là trận giác đấu này thay đổi hình tượng nhu nhược của hắn trong mắt mọi người, phảng phất hắn đột nhiên trở nên cao lớn, cũng bởi vậy chân chính thăng được phương tâm của chúng nữ.

Sáng sớm ngày thứ hai, rời đi chốn ôn nhu, Hứa Hải Phong một mình một người đi bên trong đình viện, nhìn mặt trời mới thăng lên, hắn như có điều suy nghĩ.

“ Chủ công cảm giác như thế nào?” Tương Khổng Minh xuất hiện ở sau lưng hắn, dò hỏi.

Đối với cử động thần không biết quỷ không hay của người này, Hứa Hải Phong đã không còn cảm thấy lạ, lại tạm thời biết hắn có thần thông thuật độc tâm, cũng không hề giấu diếm, cười khổ nói: “ Quân sư một kẻ định càn khôn, chẳng lẽ còn không biết sao?”

Tương Khổng Minh cười nói: “ Như thế học sinh chúc mừng chủ công, chủ công uy chấn thiên hạ, dương thần uy của Đại Hân ta, có thể nói là anh hùng hào kiệt thiên hạ vô song.”

“ Anh hùng? Chẳng lẽ anh hùng là đến như vậy sao?”

“ Đúng vậy, anh hùng chính là được tạo ra như thế.”

99. Chương 99 : Nghênh Thú

Từ ba ngày trước, hai người Hứa Hải Phong đánh bại Khải Tát nhân, mà ngay cả Quát Bạt Ứng đối với hắn cũng kính trọng thật nhiều, không hề đề cập tới việc muốn rước công chúa vào cung trước. Chỉ là việc này dù sao đã định, tránh cho sơ thất, trốn không qua mười lăm, nên cuối cùng vẫn tới.

Hôm nay sáng sớm Quát Bạt Ứng đã viếng thăm, chính là vì thương nghị việc này mà đến.

Tô Xuân Vĩ đưa mắt nhìn ba vị tướng lãnh còn đang trầm mặc không nói, biết bọn họ là đang đợi chủ ý của hắn. Ở trong lòng tiếc hận thở dài, lại tươi cười nói: “ Chỉ có ba ngày chuẩn bị, thời gian có vẻ vô cùng gấp gáp hay không?”

Quát Bạt Ứng lộ ra khuôn mặt tươi cười vui vẻ, nói: “ Hung Nô chúng ta làm việc không nhiều quy củ như Đại Hân các người, hưởng chi, tẩm cung của vương phi đã sớm chuẩn bị thật thỏa đáng, chuẩn bị ba ngày là có thừa thời gian.” Theo sau nghiêm mặt nói: “ Khả Hân từng chính miệng phân phó, vì tình nghĩa huynh đệ giữa hai nước, cho nên mới đặc biệt lựa chọn thợ thần mà nghênh thú công chúa, còn thỉnh đại nhân minh giám.”

Tô Xuân Vĩ bắt đầu dĩ, biết Mạo Đốn đã không muốn kéo dài, cho nên giọng nói của Quát Bạt Ứng cũng mang xu thế mãnh liệt, không thể làm gì khác hơn là nói: “ Nếu quý quốc đều đã chuẩn bị thỏa đáng, như vậy mà quyết định đi.”

Quát Bạt Ứng đã đạt được mục đích, cũng không hề ở lâu, khách sáo vài câu, hần liền cáo từ trở về hồi bẩm Mạo Đốn.

Hung Nô nhân duy nhất trong phòng rời đi, ba viên võ tướng trong phòng liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ do dự và bất mãn.

Thiên tướng Kim Quang Hoa đến từ đại doanh phương bắc phần phần bất bình nói: “ Triều đình vì sao phải đem tiểu công chúa gả cấp Mạo Đốn, đây không phải như biến thành khuất tất đầu hàng sao.”

Một đoạn đường đi tới, mọi người cùng hần ở chung thật vui, biết hần cũng là một quân nhân chân chính không hề có tâm kế, trong lòng sớm đối với hôn sự này bất mãn, lúc này chuyện tới trước mắt, rốt cục kiềm chế không được mà bộc phát lên.

Hứa Hải Phong giơ ngón trỏ đặt bên mép, làm ra dấu im lặng, sau đó nói: “ Kim huynh cứ an tâm một chút đừng nóng nảy, việc này là triều đình quyết nghị, ta và ngươi không thể dễ dàng phỉ báng, để tránh rước lấy họa trên người.”

Kim Quang Hoa nhìn hần, ôm quyền nói: “ Hứa tướng quân, lão Kim ta bội phục nhất là anh hùng hào kiệt như ngươi, ba ngày trước, ngươi đại bại Khải Tắt nhân tại giác đầu tràng uy phong cỡ nào, tại sao hôm nay lá gan lại nhỏ như thế?”

Hứa Hải Phong cười khổ một tiếng, nghĩ thầm chẳng lẽ ta lại đi nói với ngươi trong lòng ta còn có ý định khác sao.

Lưu Tuấn Thư thở dài, khuyên giải: “ Kim huynh, tiểu đệ cũng là người của hoàng thất, lại sao đành để Đình công chúa gả đi tha hương, chỉ là nếu không làm như thế, Hung Nô đại quân tùy thời áp cảnh, khi đó không may cũng là thiên thiên vạn vạn dân chúng của Đại Hán ta thôi.”

Cười lạnh một tiếng, Kim Quang Hoa khinh thường nói: “ Hung Nô nhân dã tâm như lang sói, các ngươi tưởng rằng hai tay dâng lên công chúa là bọn họ sẽ không đánh chủ ý với giang sơn Đại Hán ta sao?”

Trong lòng Hứa Hải Phong cả kinh, người này tuy thô lỗ, nhưng nhìn sự tình cũng thật thấu triệt, lời này của hần vô cùng trúng ý của Tương Khổng Minh.

Ánh mắt Tô Xuân Vĩ khẽ động, cẩn thận nhìn hần một thoáng, khẽ hỏi: “ Đạo lý này là do chính Kim huynh nghĩ ra sao?”

Gương mặt thô tháo của Kim Quang Hoa đỏ lên, nhưng hần vốn có da mặt đen, không cẩn thận thật đúng là nhìn không ra, ho khan hai tiếng, hần ngại ngùng nói: “ Không phải ta, là Phương tướng quân nghĩ ra.”

“ Là vị Phương tướng quân nào?” Hứa Hải Phong tò mò hỏi.

Kim Quang Hoa kinh ngạc nhìn hần, hỏi: “ Chẳng lẽ Phương tướng quân không nói với ngươi sao? Chính là đại ca kết nghĩa của ngươi.”

Tô Xuân Vĩ và Hứa Hải Phong nhìn nhau, nếu là hần, vậy có được kiến thức này cũng chẳng có gì lạ.

Đạo lý này, quyền thần trong triều đều biết rõ ràng, nhưng thời khắc này vừa mới chiến tranh với Khải Tắt, tuy vừa lấy được thành Lâm An toàn thắng, nhưng vẫn khổ dân hao tài. Hơn nữa theo thám tử báo lại, Khải Tắt nhân vẫn chưa từ bỏ ý định, tăng viện bộ đội tiếp tục hướng phương đông tụ tập.

Thời khắc này, Đại Hán tuyệt đối không thể khai chiến với hai nước cùng lúc. Nói trắng ra là, đưa lên công chúa, chỉ là vì kéo dài thời gian, chỉ cầu nhanh chóng đánh bại Khải Tắt, đến lúc đó là có thể chuẩn bị cùng Hung Nô đánh một trận.

Đại Hán cùng Hung Nô là hai oan gia sinh tử, chỉ cần bên trong có một phương cường đại, nhất định sẽ phát binh thảo phạt phương kia. Mấy trăm năm qua lúc chiến lúc hòa, chỉ là không ai đưa được đối phương vào chỗ chết mà thôi.

“ Bỏ đi, việc này đã thành định cục, chúng ta cũng không nên dị nghị, vị tướng quân nào đi bẩm báo công chúa một tiếng, ba ngày sau chính là ngày vui lớn của nàng.” Tô Xuân Vĩ không nghĩ lại thảo luận tiếp việc này, liền dừng lại đề tài.

Ba vị tướng lĩnh người xem ta, ta nhìn người, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, đều trầm mặc không lên tiếng. Đây là chuyện vui gì, ngày vui lớn? Đại sậu còn kém không bao nhiêu. Ngoại trừ Hứa Hải Phong còn có mưu đồ khác, cũng quả thật không có vị nào muốn đi tìm phiền phức.

“ Khái, Lưu tướng quân, người phụ trách an nguy của công chúa điện hạ, lại là người trong hoàng thất, không bằng người lao lực đại giá đi khổ cực một chuyến đi.” Tô Xuân Vĩ thấy không có người lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là chỉ định đại một người.

Lưu Tuấn Thư vẻ mặt đau khổ nghĩ thầm, người ở chỗ này quan chức lớn nhất, như thế nào không đi, đột nhiên linh cơ trong đầu vừa động, nói: “ Từ sau khi bước vào biên cảnh Hung Nô, cấm quân của ta không còn phụ trách an toàn của công chúa điện hạ, hết thảy đều do Hứa tướng quân giải quyết, ta xem việc này do hấn ra mặt là tốt nhất.”

Tô Xuân Vĩ trầm ngâm một chút, nói: “ Các người tự nhìn mà làm đi, bổn quan còn phải đi chuẩn bị việc hôn lễ, từ biệt trước.” Nói xong bỏ lại ba người bọn họ, đi ra cửa trước.

Ba viên võ tướng đồng thời mắng to trong lòng, tên mặt trắng giảo hoạt, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Lưu Tuấn Thư thầm nghĩ người biết trốn, chẳng lẽ ta không biết sao. Vì vậy ôm quyền nói: “ Mặt tướng đột nhiên nhớ tới, lúc này là lúc cấm quân binh sĩ thao luyện, việc này làm phiền nhị vị phí tâm.” Nói xong, cũng không quay đầu lại chạy thoát đi ra ngoài, mà ngay cả tiếng la của Kim Quang Hoa cũng không để ý tới.

Kim Quang Hoa là một người thành thật, làm gì có sử tâm cơ, trong lòng tràn đầy không muốn đi tới chỗ công chúa tìm cái khổ, nhưng lại nói không nên lời, nhìn Hứa Hải Phong, âm ừ thật lâu, vẫn không nói ra được một câu.

Hứa Hải Phong không đành lòng nhìn hấn khó khăn, ra vẻ thở dài nói: “ Việc này cứ giao cho tiểu đệ đi làm đi.”

Kim Quang Hoa như trút được gánh nặng thở ra một hơi, vẻ mặt cảm kích nói: “ Đa tạ Hứa tướng quân, ngày sau nếu Hứa tướng quân có gì sai phất, tiểu tướng sẽ nghĩa bất dung từ.”

Hứa Hải Phong biết hấn làm người thẳng thắn, nếu đã nói như vậy, ngày sau tuyệt sẽ không đổi ý. Trong lòng vui mừng, còn giả vờ chối từ một phen mới rời đi đại sảnh đi tới nơi công chúa điện hạ tạm cư ngụ.

Thủ vệ nơi này đương nhiên đều là nhân thủ tinh nhuệ của Hắc Kỳ quân, dưới sự xếp đặt an bài của Tương Khổng Minh, trừ phi là chính cấp nhân vật tông sư như Áo Bồn, nếu không đừng ai mơ tưởng tới gần.

Chẳng qua đối với Hứa Hải Phong mà nói, nơi này chẳng khác gì chỗ ở của hấn. Hấn cũng không thông báo một tiếng, liền như vậy quang minh chính đại trực tiếp tiến vào sương phòng của Lưu Đình.

Bên trong sương phòng ngoại trừ Lưu Đình cùng bốn tỷ muội đồng bào ra, Đường Nhu Nhi cũng đang ngồi bồi tiếp. Nhìn thấy Hứa Hải Phong tiến đến, các nàng cùng nhau đứng dậy, giúp hấn cởi mũ giáp, dùng khăn lông mát lạnh lau đi mồ hôi trên trán, buông lỏng thân thể thoải mái ngồi lên ghế dài, tùy ý cho mấy tiểu nha đầu bóp vai bóp chân, vô cùng thoải mái.

Hứa Hải Phong nhìn bốn khuôn mặt nhỏ nhắn giống như như đúc, trong lòng có chút ý động. Bốn tiểu nha đầu này được Lưu Đình đặt tên theo cầm, kỳ, thi, họa, từng người đều có chân tài thực học, ở bốn loại học vấn này thật đúng là rất có thành tích. Nếu ở lại Hung Nô, là người khác thì không kể, cũng may mình đáp ứng Lưu Đình, phải đem các nàng toàn bộ mang đi, đã như vậy, các nàng cũng không thể theo Lưu Đình cùng tiến cung.

Đường Nhu Nhi múc muỗng canh hạt sen băng đường, đút vào miệng Hứa Hải Phong, hỏi: “ Đại ca đến thăm chúng ta, có việc gì thế?”

Hứa Hải Phong đưa tay bóp nhẹ vào vòng eo mềm mại của nàng, cười hỏi: “ Không có việc gì thì không thể tới thăm các nàng sao?”

Đường Nhu Nhi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Đại ca mỗi ngày sau khi trở về, không phải sẽ đến chỗ Lâm tỷ tỷ trước, rồi sau đó mới đến thăm chúng ta sao.” Trong giọng nói của nàng mang theo nhàn nhạt cổ đảm chua, lại làm cho Hứa Hải Phong dâng lên một loại cảm giác thành tựu.

Hứa Hải Phong tà cười nhìn gương mặt nàng, nói: “Ta sợ nếu đến nơi này trước, sẽ nhịn không được mà đem các nàng ăn tươi.”

Lời vừa nói ra, kể cả bốn người tiểu tỷ cảm, kỳ, thi, họa bên trong, đều đỏ bừng mặt.

Nhìn thấy bộ dáng then thùng động lòng người cực kỳ của các nàng, Hứa Hải Phong cảm thấy một trận xúc động, nhưng vẫn biết thời khắc này không phải lúc, hẩn miễn cưỡng đè xuống dục niệm, nghiêm mặt nói: “Đình nhi, ta đến đây lần này, là muốn nói cho nàng, ba ngày sau thọ thần Mạo Đốn, hẩn đã quyết định vào hôm đó nghênh nàng qua cửa.”

Lưu Đình “ân” một tiếng, nhưng gương mặt không đổi sắc, phảng phất Hứa Hải Phong vừa nói vốn không có chuyện gì liên hệ tới mình.

Hứa Hải Phong kỳ lạ, hỏi: “Đình nhi, nàng làm sao vậy?”

Lưu Đình ngẩng mặt mỉm cười, kinh ngạc nói: “Ta rất tốt a, đại ca vì sao lại hỏi như vậy?”

“Chẳng lẽ nàng không lo lắng sao?” Hứa Hải Phong đưa tay vỗ về lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dò hỏi.

Lưu Đình có chút nghiêng đầu, đem khuôn mặt dán sát lên bàn tay Hứa Hải Phong, nàng tự cọ vài cái, nhượng da thịt mềm mại của mình đi đụng chạm trong lòng bàn tay thô tháo của hẩn, sau đó mỉm cười nói: “Đại ca nói qua sẽ cứu ta mà, vậy ta còn cần gì lo lắng nữa?”

Hứa Hải Phong nghĩ không ra Lưu Đình lại còn tự tin hơn cả mình, nhất thời có chút cảm động. Hẩn kéo Lưu Đình ôm vào trong lòng, trịnh trọng hứa: “Nàng yên tâm, hết thảy ta đã an bài thỏa đáng, chỉ cần nàng dựa theo sự phân phó của ta đi làm, ta cam đoan có thể bình an đưa nàng trở về Đại Hán.”

“Ân.” Lưu Đình ôn nhu đáp.

Hứa Hải Phong đột nhiên tà cười mấy tiếng, nói: “Một khi chúng ta trở lại Đại Hán, chính là lúc các nàng phải thực hiện lời hứa, đến lúc đó ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng a.”

Lưu Đình cùng Đường Nhu Nhi lại xấu hổ, các nàng tự nhiên biết Hứa Hải Phong đang ám chỉ điều gì, cúi đầu không dám lên tiếng.

Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy trong lòng một trận ấm áp, hẩn xuyên thấu qua cửa sổ mở rộng nhìn về phương xa, thầm nghĩ Tương Khổng Minh a Tương Khổng Minh, người cho tới bây giờ chưa từng làm cho ta thất vọng qua, vậy lần này người cũng đừng làm cho ta thất vọng.

100. Chương 100 : Chiến Thư

Hứa Hải Phong đi theo đội ngũ tổng thân nhiều quanh thành một vòng, lại đem cổ kiệu Lưu Đình ngồi đưa vào hoàng cung. Lúc lâm biệt, tuy Hứa Hải Phong không có biểu hiện thái độ lưu luyến, nhưng trong nội tâm vẫn cực kỳ lo lắng. Chỉ là Tương Khổng Minh luôn miệng bảo đảm, mà hẩn quả thật là vô cùng tin tưởng, cho nên Hứa Hải Phong chỉ đành y theo kế mà làm việc.

Tô Xuân Vĩ đồng hành có chút bất mãn nhìn Hứa Hải Phong, ngay tối hôm qua, tiểu công chúa Lưu Đình gọi hẩn cùng ba vị tướng lãnh đến, miệng nói mình đã gả cho Mạo Đốn, nên đành nhận mệnh. Nhưng có bốn tỷ muội tỷ nữ tuổi còn quá nhỏ, không đành lòng làm cho các nàng hại tuổi hoa niên, cho nên xin đem các nàng về Đại Hán, an trí thỏa đáng.

Tô Xuân Vĩ bọn họ hai mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng. Bọn họ cũng biết bốn tỷ nữ đều là người bồi giá(của hồi môn), nếu việc này bị người biết được, bọn họ phải gánh vác liên quan không nhỏ. Thậm chí có thể vì vậy mà đắc tội Mạo Đốn, mục đích hòa thân lần này coi như hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Tiểu công chúa Lưu Đình thấy bọn họ không đáp ứng, không khỏi bật khóc, làm người xót xa.

Lúc này Hứa Hải Phong đột nhiên bước ra, đáp ứng việc này, Lưu Đình vui mừng, đương tràng đem bốn người tỳ nữ chuyển tặng cho Hứa Hải Phong, trở thành tỳ nữ của hắn. Đám người Tô Xuân Vĩ ngoài việc hâm mộ, không khỏi vẫn lo lắng sợ hãi, chỉ là ván đã đóng thuyền, bọn họ cũng đồng thời không dám đắc tội hai người, không thể làm gì khác hơn là giả câm vờ điếc, không hề đề cập tới.

Tựa hồ là yên tâm sự, hôm nay tiểu công chúa Lưu Đình biểu hiện trấn tĩnh tự nhiên, phong phạm cao quý, trên mặt không thấy chút buồn vui, càng thêm thể hiện ung vinh hoa quý, tuyệt thế dung nhan. Mạo Đồn là lần đầu tiên nhìn thấy mặt Lưu Đình, tuy hắn không phải là người háo sắc như mệnh, cũng hai mắt tỏa ánh sáng.

Tiểu công chúa Lưu Đình dựa theo tục lệ của Hung Nô, sau khi lộ diện trong đại sảnh, liền trở lại trong cung, mà Mạo Đồn đại diện tiếp nhận chúc thần chúc mừng. Quần thần nhìn mặt biết lòng, biết Mạo Đồn cực kỳ hài lòng đối với việc này, lập tức tiếng chúc mừng vang lên bên tai không dứt, bên trong đương nhiên không thiếu được lời siểm nịnh a dua, nịnh nọt vô mông ngựa. Hứa Hải Phong đến tận đây mới biết, nguyên lai người Hung Nô ở phương diện này có thành tựu cũng không kém hơn quan viên Hán đình.

Tương Khổng Minh ngồi bên người Hứa Hải Phong, nghe xong cười lạnh nói: “ Hung Nô đã hủ bại như vậy, có thể thấy được vận mệnh không còn lâu dài.”

Hứa Hải Phong nhìn hắn một cái, thấp giọng hỏi: “ Quân sư đại nhân, Hán đình chúng ta cùng cao quan ở đây còn không chịu nổi so với bọn họ đó.” Ý của hắn là, nếu vận mệnh bọn họ không dài, thì Đại Hán cũng đã sớm diệt vong.

Tức giận trừng mắt liếc hắn, Tương Khổng Minh nói nhỏ: “ Hán đình lãnh thổ rộng lớn, dân cư đông đảo, dù là xa xỉ phù hoa, cuối cùng cũng sẽ không diệt vong. Nhưng Hung Nô lại ở vị trí đại thảo nguyên, chủng tộc lại nhiều, chiến loạn liên tục. Nếu Hung Nô nhân học theo bộ dáng nịnh bợ này, không ra trăm năm, nhất định diệt vong, nhưng còn là đại họa vong tộc.”

Hứa Hải Phong nghe hắn nói khẳng định như thế, thật cũng không dám phản bác, chỉ là đang tự hỏi lại lời của hắn. Tương Khổng Minh vỗ lên vai hắn, nói: “ Canh giờ đã đến, chủ công hãy ẩn kế làm việc, học sinh cũng phải cáo lui.”

Lúc này Hứa Hải Phong mới tỉnh ngộ lại, hiện tại là thời khắc mấu chốt, lại làm sao phân tâm, vội vàng thu liễm tâm thần, nói: “ Quân sư yên tâm, ta nhất định làm được, chỉ là người đừng làm cho ta thất vọng.”

Tương Khổng Minh bật cười nói: “ Chủ công yên tâm, học sinh có từng làm cho người thất vọng qua sao?”

Sảng khoái lắc đầu, Hứa Hải Phong cũng cười nói: “ Là ta quá lo lắng, vậy xin từ biệt, ta ở chỗ này đợi tin tức tốt của người.”

Tương Khổng Minh yên lặng gật đầu, đưa tay nắm chặt tay Hứa Hải Phong, sau đó không chút phản ứng rời khỏi buổi tiệc.

Phía tây thành Tây Kinh là đình viện của Khải Tắt sứ đoàn, Áo Bồn tông sư vừa mới dùng cơm xong, trở lại phòng ngủ của mình nghỉ ngơi.

Toàn bộ nhân viên cao cấp của sứ đoàn Khải Tắt đều đi hoàng cung Hung Nô chúc thọ cho Mạo Đồn, duy chỉ có Áo Bồn ở lại lưu thủ. Cũng chỉ có thân phận tông sư như hắn mới có thể ngoại lệ lẻ loi độc hành, không đi xem náo nhiệt. Mà Hung Nô nhân tự nhiên cũng sẽ không bởi vậy mà trách tội, ngay cả Mạo Đồn có bao nhiêu tự phụ, cũng không nguyện vì thế đắc tội một vị tuyệt thế cao thủ cấp tông sư.

Hắn đẩy cửa phòng ra, tùy ý quét mắt nhìn một lần trong phòng, lập tức phát giác khác thường. Võ công tới cấp bậc như hắn, phương hướng tu luyện đã không chỉ là mạnh mẽ thân thể, mà còn là tinh thần thể giới thần bí khó lường lại càng trọng yếu.

Ngay khi hắn vừa mới tiến vào phòng, liền phát giác trong không khí lưu lại ba động dị thường. Nếu ở trường hợp đồng người, hắn khẳng định không cách nào phát hiện, nhưng thời khắc này chỉ có một mình hắn ở đây, tự nhiên là không thể gạt được thần thức đã đập nhập cảnh giới như hắn.

Hắn nhắm mắt lại, thể ngộ một phen, phảng phất như bị lực lượng gì dẫn dắt, thẳng tắp đi tới trước bàn, nhắc lên một mảnh vải, bên trên bị người dùng Khải Tắt văn tự viết mấy chữ to.

Nửa đêm, mười dặm thành tây, trước Vi Liệp lâm, không gặp không về.

Đây không ngờ lại là một phong chiến thư.

Khuôn mặt gầy gò của Áo Bồn đại sư lộ ra một tia mỉm cười, không biết có bao nhiêu năm, hần cơ hồ đã nhanh quên đi cảm giác bị người khiêu chiến.

Nếu là người bình thường, Áo Bồn chưa chắc sẽ để ý tới, nhưng người này không ngờ có thể giấu diếm qua thần thức của hần, lén vào đình viện lưu lại chiến thư mà không bị hần phát giác, có thể thấy được chắc có chỗ đặc thù. Nhân vật như thế, làm sao dễ dàng bỏ qua.

Nội viện hoàng cung, tiểu công chúa Lưu Đình tuy gương mặt không thay đổi, đôi tay nhỏ bé của nàng dán chặt dưới ngực bụng, ai cũng chưa từng phát giác, trong đôi tay nhỏ bé của nàng, cách một lớp quần áo đang cầm chặt một cây còi gỗ.

Tối hôm qua, nàng tiếp nhận còi gỗ này từ trong tay của Hứa Hải Phong, liền được biết, thứ không có gì nổi bật này là mấu chốt có thể cứu thoát nàng ra khỏi hoàng cung.

Gương mặt Hứa Hải Phong lại hiện lên trong đầu nàng, tối hôm qua, hần ôm lấy thân thể động lòng người của nàng, cởi đi áo lót, xỏ còi gỗ vào trong sợi dây chuyền nàng đeo trên vùng cổ trắng nõn như tuyết, sau đó ở bên tai nàng trịnh trọng dặn dò: “ Đình nhi, còi gỗ này nàng phải giữ cho thật kỹ. Đợi sau khi Mạo Đốn rời tiệc, toàn bộ người hầu Hung Nô sẽ rời khỏi phòng nàng, khi đó nàng lập tức lấy nó ra, thổi lên, sau đó nhắm mắt chờ đợi, ta cam đoan sẽ có thần tích phát sinh.”

Nàng nghi hoặc nhìn chiếc còi gỗ thô tháo, thật sự không nghĩ ra sẽ có liên quan gì đến thần tích.

Chẳng qua Hứa Hải Phong đã dặn dò nhiều lần, nói nàng phải nắm giữ thời cơ chính xác, bởi vì cơ hội chỉ có một lần.

Nàng đưa mắt nhìn những thị nữ Hung Nô đang bận rộn quanh người, bình tĩnh nhắm mắt lại. Từ khi Hứa Hải Phong kỳ tích thắng liên tiếp tam đại nhất phẩm cao thủ, nàng liền đối với hần tràn ngập sự sùng bái mù quáng. Nếu hần nói như vậy, nàng tự nhiên là rất tin mà không nghi ngờ.

Trên đại điện, yến hội vô cùng long trọng mà thịnh đại, hào khí cực kỳ nhiệt liệt. Sứ thần các nước dù có cừu hận lẫn nhau, cũng đầy miệng lời ngon tiếng ngọt, có vẻ thân như huynh đệ, chủ khách tương đương hòa hợp.

Qua ba lần rượu, Hứa Hải Phong giơ cao chén rượu, cao giọng nói: “ Hôm nay là ngày vui lớn song hỷ lâm môn của Đan Vu, mặt tướng mượn hoa hiển phạt, kính Đan Vu một chén, chúc Đan Vu thọ so với Nam Sơn, phúc như Đông Hải.”

Mạo Đốn mỉm cười uống cạn chén, nói: “ Nhờ quý ngôn của tướng quân.”

Cho đến ngày nay, thân phận địa vị của Hứa Hải Phong đã có biến hóa long trời lở đất, đặc biệt là ở tròng giác đấu khuất nhục tứ đại cao thủ, lại càng thắng được lòng kính nể của mọi người, cho dù là Mạo Đốn, cũng không dám có ý khinh thường đối với hần.

Hứa Hải Phong uống một ngụm rượu, nhú mào, há mồm muốn nói, cuối cùng lại lắc đầu, xoay người về chỗ.

Bộ dáng này của hần tự nhiên không qua mắt được hữu tâm nhân, Cáp Mật Thứ cười to nói: “ Hứa tướng quân có gì bất mãn, không ngại nói thẳng, Hung Nô nhân chúng ta hào sảng háo khách, tất nhiên không làm cho người thất vọng.”

Hứa Hải Phong nhìn hần một cái, thầm nghĩ không cho ta thất vọng? Ta đây muốn hướng các người đòi Lưu Đình, không biết các người có thể thỏa mãn ta không. Đương nhiên lời này nghĩ thì được, nếu nói ra miệng là ngấp trời đại họa.

Hần lộ ra vẻ mặt khó khăn, suy nghĩ một chút, còn là thở dài nói: “ Bỏ đi, mặt tướng không có chuyện gì.”

Lúc này dù là Mạo Đốn cũng bị hần gọi lên lòng hiếu kỳ, nói: “ Hứa tướng quân có chuyện cứ nói thẳng không sao, cần gì che che dấu dấu, học cử chỉ của bà mẹ nữ nhân.”

Hứa Hải Phong nhường mỳ, hào khí can vân nói: “Được, nếu Đan Vu hỏi, mặt tướng liền nói thẳng không sợ. Rượu nơi này vô cùng bình thản, mặt tướng có chút uống không quen mà thôi.”

Trong lòng Cáp Mật Thứ vừa động, nghĩ tới rượu hẩn dùng chiêu đãi Lợi Trí chính là Túy Nguyệt tửu ngàn vàng khó gặp tại thảo nguyên, không khỏi bật thốt: “Túy Nguyệt tửu?”

Hứa Hải Phong vỗ đùi, một bộ vẻ mặt như gặp tri kỷ: “Nghĩ không ra đại nhân cũng biết tên rượu này, mặt tướng trong ngày thường uống chỉ là rượu này. Uống nhiều quá, những loại rượu còn lại chỉ là khó thể nuốt trôi.”

“Hứa huynh nói rất đúng, từ sau khi uống Túy Nguyệt tửu của người, miệng của Lợi Trí thật là lạt lẽo.”

Một đạo thanh âm thanh lãng từ bên ngoài truyền đến, thân hình cao lớn của Lợi Trí đã xuất hiện ở trước mặt Hứa Hải Phong.

Đối với người này, Hứa Hải Phong vô cùng hảo cảm, hẩn lập tức đứng dậy tương nghênh nói: “Lợi Trí huynh nếu tới, hay là còn muốn uống thêm một vò phải không?”

Lợi Trí cười to nói: “Nếu không có như thế, ta cần gì phải tới đây tìm người. Mau nhanh lấy ra, ta và người cùng uống cho say một bữa.”

“Được...” Hứa Hải Phong bị hẩn kích lên một phen hào tình, quay đầu nói với Mạo Đốn: “Đan Vu, trong doanh ta có hai chiếc xe lớn với hơn trăm vò Túy Nguyệt tửu, để cho ta cho người đưa đến, mọi người cùng uống cho sảng khoái một phen thế nào?”

Hung Nô nhân rất nhiều tửu quý, đề nghị này lập tức được mọi người ủng hộ, mà ngay cả Mạo Đốn cũng hướng tới.

Hứa Hải Phong truyền lệnh xuống, sau một lúc lâu, Tần Dũng mang theo hơn năm mươi người đi tới hoàng cung, từng người tay cầm hai vò rượu ngon. Mọi người kiến thức qua quá lực khủng khiếp của Tần Dũng, cũng không dám khinh thường, đều đối với hẩn khách khí khách khí, lễ kính thật nhiều.

Hứa Hải Phong bảo bọn họ đặt rượu giữa đại sảnh, sau đó nói với Mạo Đốn: “Đan Vu, hôm nay là đại hỉ của ngài, xin thưởng cho bọn thuộc hạ của ta một chút rượu uống được không?”

Yêu cầu nho nhỏ này lập tức được Mạo Đốn cho phép, dưới sự cho phép của hẩn, năm mươi người liền được dẫn tới một đình viện trong cung, một mình ăn uống. Vốn Mạo Đốn phái người hầu hạ, nhưng bị Tần Dũng oanh đi, bọn họ đi tới trước sảnh, báo cáo với Cáp Mật Thứ.

Cáp Mật Thứ nhú mỳ suy nghĩ một thoáng, hạ lệnh tại bốn phía nghiêm mật giám thị, nhưng không thể tới gần, để tránh chọc giận đại quái vật kia, phá hư hào khí vui mừng hoan hỉ hôm nay.

101. Chương 101 : Nghênh Địch

Hẩn gương mặt chung quanh, tuy hai mắt nhìn thấy không một bóng người, nhưng thần thức lại nói cho hẩn biết bên trong rừng rậm có sáu người tồn tại.

Bọn họ đều ẩn núp bên trong rừng rậm, xuyên thấu qua khe hở lá cây đang quan sát động tĩnh của hẩn, người tới chính là một đời tông sư của Khải Tắt, Áo Bồn.

Phiến rừng rậm này được gọi là Vi Liệp lâm, mục đích chính là cấp cho đông đảo vương công quý tộc Hung Nô dùng săn thú. Hung Nô nhân tôn sùng dùng vũ, bên trong rừng rậm này không thiếu mãnh thú lớn ăn thịt vô số. Hung Nô dân chúng vốn sợ hãi nơi này, không dám tới gần.

Cho nên ở bên trong này muốn ẩn núp vài người, đó là việc dễ dàng.

Trên mặt Áo Bồn lộ ra một tia cười lạnh, cất cao giọng nói: “Nếu các người không nghĩ đi ra, vậy để cho ta đem các người ra đi.”

Hẩn tự cho võ công cao minh, không coi những hạng người giấu đầu rụt đuôi vào đâu, liền muốn đi vào bắt người. Đột nhiên thân hình hẩn chợt cứng đờ, bảo trì tư thế thoáng nghiêng người về phía trước, không dám có chút nhúc nhích.

Không sai, hắn là không dám nhúc nhích, từ sau khi hắn bước vào cảnh giới tông sư, còn là lần đầu tiên sinh ra cảm giác như thế.

Thần thức của hắn bên trong không gian vô hạn tiếp thu một cỗ tín hiệu cực kỳ nguy hiểm, đây là một cỗ lực lượng thần bí khó lường, hơn nữa cỗ lực lượng này còn đang súc thể chờ phóng ra, mục tiêu chính là bản thân hắn. Bên trong minh minh, hắn có một loại cảm giác, cỗ lực lượng này cường đại, đủ để cấu thành uy hiếp tử vong đối với hắn.

Trong không khí tràn ngập một cỗ sát khí cường đại hủy thiên diệt địa, cỗ sát khí gần như động thành thực chất này ùn ùn hướng hắn vọt tới. Nếu đổi lại là một nhất phẩm cao thủ, lúc này sẽ kinh hoàng thất thố, tâm thần bất định.

Nhưng Áo Bồn không phụ tên tông sư, đối mặt sự nguy hiểm không biết, các loại linh giác của hắn trong nháy mắt đề thăng lên trạng thái đỉnh cao nhất, chân khí lưu chuyển trong cơ thể không ngừng, làm sẵn chuẩn bị tùy thời ứng biến. Ánh mắt của hắn không nhìn phía rừng rậm, nhưng toàn bộ chú ý đã tập trung vào đó, vô luận có gió thổi cỏ lay, hắn cũng có thể làm ra phản ứng tốt nhất.

Vô công tới bậc này của hắn, lúc cùng người đối địch, cho dù không cần mắt nhìn, cũng có thể thông dong hóa giải đủ các loại chiêu thức của đối thủ. Vô luận là thính giác hay là xúc giác, đều đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng, càng kỳ lạ chính là, tu vi tinh thần cũng có diệu dụng giống như thế.

Thí dụ như cảnh báo nguy hiểm, Áo Bồn cơ hồ có thể khẳng định, nếu không phải linh giác siêu nhân nhắc nhở hắn ở phía trước có nguy hiểm thật lớn, liền như vậy tùy tiện xông vào, vậy tám chín phần mười đừng mơ tưởng bình an đi ra.

Sát khí cường đại từ từ giảm thấp, cuối cùng đột nhiên biến mất.

Áo Bồn nhìn vào trong rừng rậm với ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc, nhưng lúc này hắn cũng đã không dám dễ dàng mạo muội tiến vào.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên phát giác có một đạo tinh thần ba động có ý đồ xâm nhập vào tinh thần lập trường của chính mình, hừ một tiếng, hai mắt hắn nhắm lại, tinh thần lực lập tức đề cao, liền muốn đánh trả.

Không ngờ, luồng tinh thần ba động này dĩ nhiên lại dĩ thường giáo hoạt, vừa thấy không đúng, lập tức thu về.

“Áo Bồn tông sư?” Bên trong rừng có người dùng tiếng Khải Tắt cứng ngắt dò hỏi.

“Chính là bản nhân.” Áo Bồn ngạo nghễ đáp.

Giọng nói có vẻ già nua bên trong rừng tiếp tục lên tiếng: “Bình sinh lão phu khó gặp đối thủ, hôm nay gặp được trong lòng vui mừng, ta và người ở ngay chỗ này, công bình đánh một trận thế nào?”

Tuy không chứng kiến thân ảnh đối phương, nhưng Áo Bồn lại từ khẩu khí có thể suy đoán ra đối phương có đủ sự tự phụ cực độ cùng tính cách cao ngạo.

Trong đầu hắn lướt nhanh nhiều ý nghĩ, còn không cách nào đoán ra thân phận của đối phương, chẳng qua vừa rồi bị luồng uy hiếp cực kỳ mãnh liệt kia, liền cho hắn biết người trong rừng cũng là một vị cao thủ cấp tông sư đạt được tài nghệ tuyệt đỉnh trong võ học.

Nhân vật như thế, đương nhiên không hề nói lời đùa giỡn, vì thế Áo Bồn không chút suy tư, trực tiếp gạt đầu, liên tục nói ba tiếng: “Được...được...được.”

Trong lúc hắn nói ra, trong giọng nói che giấu không được tia chờ mong cùng hưng phấn.

Một khi kỹ nghệ đạt tới đỉnh, còn muốn bước lên một bước thì càng muôn vàn khó khăn. Võ học chi đạo cũng thế, Áo Bồn cần tu cả đời, rốt cục ở hai mươi năm trước đi vào đại thành cảnh giới. Nhưng trong hai mươi năm qua, hắn ngoại trừ tiến bộ công lực, cũng không thể tiến thêm một bước.

Hắn đương nhiên rõ ràng duyên cớ bên trong, chỉ là muốn đột phá nói dễ như vậy sao. Võ công tới tiêu chuẩn này, đã không đơn giản chỉ là chăm học khổ luyện, đóng cửa chuyên cần là có thể tiếp tục đề thăng. Nếu như không gặp cơ duyên xảo hợp mà ngộ đạo, vậy cả đời cũng chỉ đành dừng lại ở cảnh giới này.

Nghĩ muốn đột phá loại này cảnh giới, biện pháp tốt nhất chính là cùng một người đồng cấp bậc tiến hành quyết đấu, chỉ có trong lúc sống chết trước mắt, mới có thể dễ dàng có điều thể ngộ, thậm chí càng trực tiếp tiến lên cảnh giới cao hơn.

Nhưng cao thủ cấp tông sư trong thiên hạ lại có được mấy người? Tới cấp bậc này, lại có ai không danh dương thiên hạ.

Phàm là những ai đã bước vào cảnh giới tông sư cũng không dám dễ dàng quyết đấu, cũng không phải nói bọn họ không bỏ được danh tiếng cùng tính mạng, mà là có quá nhiều chuyện để lo lắng, không chỉ là một mình họ mà còn liên lụy đến rất nhiều người, cũng như Áo Bồn là đệ nhất cao thủ của Khải Tắt, nếu lúc luận võ bị thua, thì sẽ là đả kích trầm trọng đối với sĩ khí cả một quốc gia.

Đương nhiên, trận chiến mấy ngày trước cùng Đại Hán thì ngoại lệ, vô luận là ai, chống lại quái vật Tần Dũng đánh mãi không chết kia cũng đều không thể không chịu thua.

Cho nên khi hắn biết sẽ cùng một nhân vật cùng cấp bậc giao thủ, mới có vẻ có chút thất thố. Hai mươi năm qua, từ ngày hắn trở thành tông sư, hắn cũng luôn hi vọng giờ khắc này, lúc này nguyện vọng trở thành sự thật, lại làm sao không bị kích động.

Nhưng hắn biết trận đánh kế tiếp là một trận gian khổ cùng hung hiểm nhất trong đời hắn, trận chiến này quyết không dung nửa điểm sơ sẩy, vì thế khi hắn nói đến từ thứ hai, giọng nói đã bình thản như thường.

Khi chữ thứ ba nhỏ ra từ trong miệng của hắn, hắn đã hoàn toàn tỉnh táo lại, quá chú tâm tiến vào một cảnh giới không minh, không buồn cũng không vui.

Gió nhẹ như nước, chim hót cùng côn trùng kêu vang, nhất nhất lướt qua trong lòng hắn, cũng không lưu nửa điểm dấu vết. Dưới sự kích thích của đối thủ cường đại không biết danh tính, hắn ngoài ý muốn bước vào một cảnh giới đỉnh cao chưa bao giờ đạt tới.

Một bóng người thon thả từ bên trong rừng rậm chậm rãi bước ra, người này bịt trùm đầu, toàn thân cao thấp bao bọc kín mít, giấu diếm toàn bộ da thịt. Hắn hành động chậm chạp, bước chân trầm trọng, phẳng phất là một người bình thường không biết chút võ công.

Nhưng Áo Bồn tông sư cũng không hề có chút lòng khinh thường, ngược lại càng thêm kinh ngạc cùng cảnh giác.

Bởi vì thần thức của hắn rõ ràng phản ứng ra được trạng huống thân thể của người này, trong cảm ứng sáu thức của Áo Bồn, không ngờ không chút nào cảm giác được nhịp tim đập, hô hấp, thậm chí ngay cả huyết mạch bên trong cơ thể người này cũng tựa hồ như đọng lại, căn bản là không nghe được thanh âm của huyết mạch đang chảy xuôi.

Kỳ kỳ như thế quả nhiên là vô cùng thần bí, nếu không phải lúc hắn đi tới bám theo tiếng rít gió, Áo Bồn không dùng con mắt quan sát, thậm chí còn có thể hoài nghi ở trước mặt có một người như vậy tồn tại hay không.

Quan trọng hơn chính là, linh giác của Áo Bồn đã dò thám bên trong rừng rậm vẫn còn sáu người, nói cách khác, vừa rồi hắn không hề phát giác được có người này tồn tại, không ngờ có thể giấu diếm được linh giác của một tông sư dò xét, có thể thấy được thuật ẩn nấp của người này có thể nói là thiên hạ vô song.

Người này đi tới mép rừng, cứ như vậy tựa vào một đại thụ, gỡ trường kiếm bên hông xuống, bàn tay mang một đôi bao tay bằng da dê đồng thời đặt lên thân kiếm, cứ như vậy đứng lập như núi, không hề cử động.

Ngay sau đó, bên trong rừng rậm truyền đến một trận tiếng động nhẹ dồn dập, tuy Áo Bồn tông sư không có ý đi nghe, nhưng sáu lúc linh thần khẩn trương đã nói cho hắn, sáu người vừa rồi ẩn thân trong rừng rậm đã rời đi rất nhanh. Một tia nghi ngờ trong đáy lòng hắn rốt cục tiêu trừ, người này tuy là thần bí khó lường, nhưng nói chuyện tính lời, đích xác là muốn cùng hắn ở đây công bình quyết đấu.

Hắn đứng tại chỗ, hai tay chắp sau lưng, không kiêu không nóng, cùng người này đối diện mà đứng. Nhưng khí thế của hắn lại thông thả tăng trưởng, tốc độ tuy chậm cực kỳ, nhưng thủy chung vẫn vô cùng kiên định. Nếu đám người Lê Ngạn Ba ở đây, sẽ cảm ứng được hắn đã cùng thiên địa hợp lại thành một, mà ngay cả

tốc độ tăng trưởng khí thể cũng phù hợp quy luật đặc định nào đó, cùng thời gian trôi qua có liên hệ mật thiết.

Nếu thần bí nhân này cứ tùy ý cho hần tiếp tục tích súc, vậy đợi khi khí thể của Áo Bồn đạt đến đỉnh điểm, thì bộc phát ra một kích lôi đình đủ để hủy thiên diệt địa.

Chỉ là ngoài dự liệu của Áo Bồn tông sư chính là, người này dĩ nhiên còn không hề cử động, ngoại trừ chéo áo bị gió đêm thổi bay, không ngờ không hề cử động chút nào.

Áo Bồn tông sư cũng nhắm lại hai mắt, hần có sách lược chính là lấy bất biến ứng vạn biến, nếu thần bí nhân không hành động trước khi khí thể của hần kéo lên tới đỉnh, đánh loạn bước tiến của hần, vậy cuối cùng người thắng chính là hần. Cho nên hần vừa không ngừng tích súc khí, vừa chăm chú toàn bộ tinh thần, tùy thời chuẩn bị đối phó thần bí nhân đột nhiên tập kích.

Tiệc rượu trong hoàng cung đang tiến hành thật náo nhiệt, Hứa Hải Phong biểu hiện tài nghệ tửu lượng trấn áp toàn trường. Nhưng không kể là xuất phát từ mục đích gì, ngay từ đầu hướng hần kính rượu đã nổi lên không dứt. Đặc biệt là những cao quan của Hung Nô, đều muốn mượn cơ hội này, lấy danh nghĩa kính rượu, thật quang minh chính đại uống Túy Nguyệt tửu cho thỏa lòng.

Hứa Hải Phong tuy là tàng trữ Túy Nguyệt tửu phong phú, nhưng cũng không khả năng có được số lượng Túy Nguyệt tửu nhiều như thế. Chỉ là Tương Khổng Minh vận dụng kỹ thuật “Chưng lự pháp” mà trên thế giới này còn chưa xuất hiện, đề luyện ra rượu trắng có thuần độ cực cao, lại thêm Đường Nhu Nhi không chút nào che giấu đem cách điều chế Túy Nguyệt tửu toàn bộ báo ra.

Cho nên hần mới có thể trong thời gian ngắn mà chế tạo ra số lượng rượu Túy Nguyệt tửu nhiều như thế, chẳng qua tuy là sản phẩm giả mạo, nhưng độ nồng cùng Túy Nguyệt tửu chân chính cũng kém không bao nhiêu, uống vào, cũng không ai phát hiện đó là loại rượu giả mạo.

Khi cả trăm vò rượu tiêu hao đã hết, thì Hứa Hải Phong rốt cục không chịu đựng nổi men say, nằm lãn trên mặt đất say mềm.

Hung Nô nhân đồng loạt thở dài một hơi, nếu nhiều người như vậy còn không cách nào chuốc say hần, vậy mặt mũi nam nhi thảo nguyên phương bắc cũng bị bọn họ làm mất hết.

Dưới sự ân chuẩn của Mạo Đốn, Hứa Hải Phong được đưa đến bên người đám người Tần Dũng, chỉ là nhìn bộ dáng say mềm của hần, chỉ sợ nhất thời cũng không cách nào thanh tỉnh.

102. Chương 102 : Cứu Công Chúa

Tiếng tiêu lúc cao lúc thấp, lại thủy chung tiết lộ một cỗ cảm giác vui vẻ dương dương, lại qua chốc lát, rốt cục từ từ trầm thấp cho đến khi dứt hẳn.

Mọi người trên đại diện còn đang đắm chìm ở bên trong thế giới huyền ảo do tiếng tiêu mang đến, qua một lúc lâu, mới có người cao giọng khen hay, vì vậy tiếng ủng hộ vang trời vang lên bên tai không dứt.

Mà ngay cả những người có thân phận địa vị như Mạo Đốn cùng Cáp Mật Thứ cũng nghe đến quên tất cả, có thể thấy được mị lực của tiếng tiêu to lớn, thiên hạ hiếm thấy.

“Tiểu nữ tử Hạ Nhã Quân chúc mừng Đan Vu song hỉ lâm môn.”

Nguyên lai là nỗi danh thiên hạ Hạ Nhã Quân, trách không được lại có thần kỹ như thế. Mạo Đốn đang muốn mở miệng mời, lại nghe nàng nói: “Canh giờ đã muộn, Nhã Quân thân thể yếu ớt, xin được cáo lui trước, đợi ngày sau sẽ bái kiến các vị đại nhân.”

Nghe nàng vừa nói như thế, mọi người mới phát hiện trong bát tri bát giác đã qua hơn nửa đêm, mắt thấy chỉ còn một, hai canh giờ thì trời đã sáng, tuy có lòng muốn giữ lại, cũng không tiện mở miệng, chỉ có thể thuận cho nàng rời đi.

Cho dù bên trong có vài người không hiểu biết, nhưng ngại tiếng tăm, cũng không dám mở miệng.

Mạo Đồn nghe một khúc tiêu này, nghĩ đến chính mình cả đời chinh chiến, mới có được oai danh hôm nay, không khỏi cảm khái thật nhiều, bàn tay vung lên nói: “ Các vị tự mình tìm vui, trầm đi trước.”

Hung Nô sau khi lập quốc, Đan Vu tự xưng làm đế, văn hóa của bọn họ đơn sơ, đa số lấy theo lễ giáo của Hán đình, mà ngay cả xưng hô ngôi vị cũng không ngoại lệ.

Đám người Cáp Mật Thứ đứng dậy cung tiễn, bọn họ tự nhiên biết Mạo Đồn đi gặp Lưu Đình, đều trong lòng hâm mộ hẳn có điểm phúc khôn cùng.

Cáp Mật Thứ lại càng nói thẳng không ngại: “ Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, Đan Vu bảo đao chưa già, sớm sinh quý tử.”

Mạo Đồn nghe vậy đúng hợp tâm ý, cất tiếng cười to, xoay người bước đi.

Bên trong hoàng cung, trong một đình viện chẳng có gì nổi bật, Hứa Hải Phong vừa nghe được tiếng tiêu của Hạ Nhã Quân liền xoay người ngồi dậy, trên người tuy còn mùi rượu tận trời, nhưng hai mắt rõ ràng, làm gì có chút nào men say.

Hắn nghe xong một thoáng, cười nói: “ Tiêu nghệ của Nhã Quân lại có tiến bộ, không bao lâu có thể sánh vai cùng Uyển nhi.”

Từ sau khi Hạ Nhã Quân cùng Lâm Uyển Nhân gặp mặt, trò chuyện, xem thành tri kỷ, mỗi ngày đều cùng đàm luận, xúc tiến lẫn nhau đều có tiến bộ. Đặc biệt là Hạ Nhã Quân từ nàng học được những phương thức diễn tấu cực kỳ mới mẻ độc đáo, vì thế thổi tiêu càng thêm đặc sắc ba phần.

Hắn ngẩng đầu nhìn xuyên qua cửa sổ, mắt nhìn lên màn đêm không chút ánh sáng trên bầu trời đen nhánh, thì thào nói: “ Quân sư, sao ngươi còn chưa chuẩn bị?”

Bên trong một dãy nhà dân nằm phía tây hoàng cung, mấy bóng người không chút tiếng động leo tường đi vào. Bọn họ mặc hắc y, ở trong đêm đen rất khó nhìn thấy.

Một thân ảnh rơi xuống, chứng kiến bốn bề vắng lặng, nhẹ giọng dò hỏi: “ Tương...Tương quân sư, ngươi nói Đình nhi có thể bình an ra nơi này sao?”

Tương Khổng Minh ngáp lớn một cái, không nhịn được nói: “ Ta nói có thể, liền tự nhiên có thể, Đường cô nương không tin, thì xin cứ tự nhiên.”

Sắc mặt Đường Nhi Nhi hơi đổi, với dung nhan vô song của nàng, người bình thường có ai dám nói với nàng như vậy, cũng chỉ có đám Hắc Kỳ quân thủ hạ của Hứa Hải Phong mới như bị mù mắt, cứ nhìn thẳng, phảng phất như nàng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Về phần Tương Khổng Minh này, lại là càng ghê tởm, việc đại sự cứu vớt Đình nhi, hẳn lại không chút nào tỏ vẻ lo lắng, cũng không biết Hứa đại ca vì sao lại tin nhiệm hắn như thế.

Tương Khổng Minh nghiêng tai lắng nghe một lát, hỏi: “ Hạ cô nương ở trong cung có phải bắt đầu diễn tấu hay không?”

Người đứng bên cạnh hắn chính là Lâm Trường Không, nghe vậy hỏi đáp: “ Vừa mới diễn tấu xong.”

“ Ân...” Tương Khổng Minh gật đầu nói: “ Thời gian không sai biệt lắm, chuẩn bị đi.”

Vài người len lén vào phòng trong nhà dân, dùng được vật đặc biệt đem chủ nhà đánh mê bất tỉnh, sau đó bọn họ bày một lớp nệm dày trên mặt đất, lấy ra vài món đồ vật bằng thép lóe lên ánh sáng lạnh quắc sát vào mắt.

Làm xong hết thấy, Tương Khổng Minh đem Đường Nhu Nhi oanh ra khỏi phòng, làm cho nàng ở bên ngoài cửa chờ đợi. Tuy Đường Nhu Nhi đối với hành động quỷ quỷ sùng sùng cùng thái độ giấu diếm mọi chuyện cực kỳ bất mãn, nhưng lúc này cũng không dám trái mệnh lệnh Tương Khổng Minh, không thể làm gì khác hơn là mặt lạnh lùng xoay người ra cửa.

Nhìn thấy nàng đã đi ra ngoài, Tương Khổng Minh móc từ trong lòng ra một còi gỗ đen đen, nếu lúc này Lưu Đình nhìn thấy, sẽ kinh ngạc vạn phần, bởi vì còi gỗ này cùng còi gỗ trong tay nàng giống nhau như đúc, không hề khác nhau.

Tương Khổng Minh đưa còi lên miệng, cố lấy sức thổi lên, nhưng làm cho người ta kỳ quái chính là, lại không hề có chút thanh âm truyền ra.

Đường Nhu Nhi đi ra sân, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đen nhánh, trong lòng vô cùng bất an. Nàng cũng không biết, chỗ mình đang đứng vừa lúc hình thành một hình tam giác với vị trí của Hứa Hải Phong cùng Lưu Đình.

“Tướng quân, quân sư phát đến tín hiệu, bọn họ đã chuẩn bị hoàn toàn thỏa đáng.” Một dị năng đoàn quân sĩ đứng ngay hoàng cung ngoại viện đột nhiên mở miệng nói.

Hứa Hải Phong vui mừng: “Được, ai về chỗ nấy.”

Năm mươi quân sĩ lập tức đứng lên mười người, đứng bên ngoài phụ trách cảnh giới, còn lại bốn mươi người làm thành một vòng, tay nắm tay, nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, ngoại trừ hai người còn bảo trì thần trí thanh tỉnh, còn lại ba mươi tám người đều về mặt ngây ngốc, phẳng phất như biến thành con rối không có tư tưởng.

Một trong hai dị năng đoàn viên nói: “Tín hiệu công chúa đã tới.”

Về mặt Hứa Hải Phong chợt nhẹ nhõm xuống, vội vàng mệnh lệnh: “Số 3, bắt đầu truyền tống.”

Hoàng cung nội viện, Lưu Đình nhìn thấy mấy tỷ nữ đang hầu hạ đột nhiên đồng loạt đứng lên, hướng nàng thi lễ, sau đó lui ra. Nàng lập tức biết, Mạo Đồn sẽ lập tức đi tới.

Đợi cho tất cả mọi người cùng rời đi, nàng không dám chậm trễ, lập tức lấy ra chiếc còi gỗ, dùng sức thổi lên.

Tuy không có thanh âm gì phát ra, nhưng nàng không kỳ quái, bởi vì loại tình huống này tối hôm qua đã sớm thử qua. Bởi vì trong lòng tin tưởng Hứa Hải Phong một cách mù quáng, nên lúc này nàng cũng không phải thập phần bối rối, mà là trấn tĩnh nhắm lại đôi mắt đẹp.

Lỗi tai nàng loáng thoáng nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng vãn an, nàng biết Mạo Đồn đã đi tới ngay cửa, sau đó nàng lại nghe được tiếng cửa mở ra rất nhỏ, chỉ là thanh âm này tựa hồ càng ngày càng xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Nơi khu dân cư bên ngoài hoàng thành, ngay trong không gian chỗ lớp nệm dày được những thiết bị quái dị vây quanh, đột nhiên nổi lên một trận ba động kỳ dị, theo sau thân hình tiểu công chúa Lưu Đình bỗng nhiên xuất hiện trên lớp nệm dày.

Nếu lúc này bị người ngoài nhìn thấy, chỉ sợ bị hù dọa ngất ngay tại chỗ, còn tưởng rằng là có vị thần phật nào hạ lâm phạm trần.

Tương Khổng Minh đắc ý cười, kéo cửa ra, nhìn Đường Nhu Nhi đang lo lắng chờ bên ngoài nói: “Đường cô nương, công chúa điện hạ đã cứu ra, người cùng Lâm Trường Không hai người mau dẫn nàng ra khỏi thành đi quân doanh trước, chậm trễ sẽ không kịp.”

Đường Nhu Nhi vừa mừng vừa sợ, nàng bước nhanh vào phòng, liếc mắt liền nhìn thấy Lưu Đình đang nhắm chặt hai mắt, vội vàng tiến lên ôm lấy nàng, mang theo một tia khốc khàng kêu lên: “Đình nhi...”

Thân thể Lưu Đình chấn động, mở mắt thấy rõ người đến, cũng là ôm cổ, nhẹ giọng hỏi: “Nhu nhi tỷ tỷ, là tỷ sao?”

Đường Nhu Nhi đang định trả lời, lại nghe Tương Khổng Minh thúc giục bên cạnh: “Nhị vị đại tiểu thư a, có lời gì thỉnh tới quân doanh ngoài thành rồi hãy nói, nơi này không thể ở lâu được, mau đi, mau đi.”

Đường Nhu Nhi hưng hăng trừng mắt nhìn hắn, may là lúc này trong lòng Đường đại tiểu thư đang tràn đầy vui mừng, cũng không cùng hắn so đo.

Tương Khổng Minh đem người rời khỏi phòng, Đường Nhu Nhi nhanh chóng giúp Lưu Đình thay một bộ hắc y trùm kín, theo Lâm Trường Không đi ra khỏi thành. Mà đám người Tương Khổng Minh sau khi tiêu tang diệt tích, cũng vội vã chạy về đình viện, lăn ra ngủ, làm bộ như chưa từng phát sinh ra chuyện gì.

Nội cung, Mạo Đồn trong lòng tràn đầy vui mừng đẩy cửa phòng ra, sau đó xốc lên màn cửa bên trong nội phòng, đi nhanh bước vào.

Hắn ngẩng đầu vừa nhìn, sắc mặt đang tràn ngập cười vui lập tức đọng lại, bên trong phòng hoàn toàn trống trơn, căn bản là không có bóng vị tân nương mới cưới. Hắn vuốt vuốt hai mắt cũng đã hơi say, còn tưởng rằng do mình uống quá nhiều rượu ngon, nên bị hoa mắt.

Nhưng khi hắn lại mở mắt, vẫn không hề phát hiện tung tích kẻ nào.

Sắc mặt Mạo Đồn càng ngày càng tối đen, rốt cục quát to một tiếng: “ Người đâu.”

Kim Lang quân phó thống lĩnh Mãi Mãi Đề vẫn đang thủ vệ bên ngoài cửa nghe tiếng liền nhanh chóng chạy vào, hắn không dám ngẩng đầu, mà là dùng trán chạm đất, dò hỏi: “ Đan Vu có gì phân phó?”

Mạo Đồn không hổ là một đời kiêu hùng, chỉ trong mấy lần hô hấp đã đem lửa giận tràn đầy đè ép đi xuống, hắn lạnh lùng hỏi: “ Mới vừa rồi có ai đi qua nơi này?”

Mãi Mãi Đề ngần ra, suy nghĩ một chút lập tức hồi đáp: “ Ngoại trừ Đan Vu tôn kính, cũng không có người đi qua nơi này.”

“ Không người nào sao?” Mạo Đồn nhìn vẻ mặt mờ mịt của Mãi Mãi Đề, một cổ lửa giận rốt cục không ngừng dâng cao, hung hăng nói: “ Hay cho Mãi Mãi Đề người, uống cho ta tén nhiệm người, đem trách nhiệm thủ hộ vương phi giao cho người. Người nói, vương phi nằ ở nơi nào?”

Mãi Mãi Đề kinh hãi, không để ý lễ phép liền ngẩng đầu lên, ở bên trong gian phòng dò xét một vòng, bên trong phòng này đừng nói là giấu người, nhưng xem một vòng xuống tới, đừng nói là Lưu Đình, mà ngay cả chuột cũng không nhìn thấy một con.

Mồ hôi lạnh trong chốc lát ướt đầm áo lót hắn, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ hồ liền muốn bị dọa ngất xỉu.

“ Vương phi rốt cục ở nơi nào?” Mạo Đồn lạnh lùng hỏi tới.

“ Đây...đây...” Hàm răng Mãi Mãi Đề đánh cầm cập, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Đây cũng là do hung danh của Mạo Đồn quá lớn, bình sinh giết chóc quá nặng, mà ngay cả thủ hạ trung tâm của hắn cũng phải sợ hãi ba phần. Gặp hắn tức giận như thế, sợ đến nói không ra lời.

Mạo Đồn hai mắt hung quang văng khắp nơi, hắn quay đầu nhìn lướt qua, toàn bộ hộ vệ cùng nô bộc đều run sợ nằm rạp dưới đất, không dám nhìn hắn.

“ Mời quốc sư tới cho ta, truyền lệnh ta, toàn thành giới nghiêm, cho dù là quật ngược ba thước, cũng phải tìm cho ra vương phi.” Mạo Đồn gằn từng chữ rút ra từ trong hàm răng nghiến chặt.

103. Chương 103 : Đột Phá Cảnh Giới

Đột nhiên, một gã nội thị vội vã tiến đến, bước nhanh tới trước mặt Cáp Mật Thứ, đối hắn thì thầm vài câu.

Sắc mặt Cáp Mật Thứ chợt biến đổi, tuy lập tức khôi phục bình thường, nhưng vẫn không che giấu được một tia lo lắng cùng sợ hãi bên trong ánh mắt.

Hắn miễn cưỡng mỉm cười hướng quan viên tân khách chung quanh chào hỏi, tiện tay kêu Quát Bạt Ứng cùng theo tên nội thị rời đi rất nhanh.

Động tác này của hắn rơi xuống trong mắt hữu tâm nhân, cũng biết trong nội cung khẳng định đã xảy ra biến cố trọng đại gì đó. Mạo Đồn Đan Vu mới có thể phái người vội vàng tìm kiếm đệ nhất mưu sĩ dưới trướng của hắn.

Tô Xuân Vĩ vẫn luôn lưu tâm hành động của Hung Nô nhân và Khải Tắt nhân lại càng âm thầm kinh hãi, Mạo Đốn vừa vào hậu cung, đúng là vì Lưu Đình mà đi, chẳng lẽ tiểu công chúa xảy ra chuyện gì bất trắc?

Nghĩ tới đây tim của hắn liền bùm bùm nhảy như điên không ngừng.

Cáp Mật Thứ đi theo nội thị đến tẩm cung, Mạo Đốn đang âm thầm nghiêm mặt ngồi trên chủ vị, mà Mãi Mãi Đề cùng một đám sĩ tốt nô dịch đều quỳ rạp dưới đất, không dám động dậy chút nào.

Dựa theo tính cách ngày thường của Mạo Đốn, đã sớm đem Mãi Mãi Đề đám người chém đầu thị chúng, nhưng trong lòng hắn vẫn còn giữ lại một phần lý trí, biết Mãi Mãi Đề thật sự có năng lực, lại trung tâm cảnh cảnh với mình, vị tướng lãnh như vậy cực kỳ khó được, cho nên vẫn còn chưa hành động.

“Bái kiến Khả Hãn.” Cáp Mật Thứ hành lễ nói.

“Ân, quốc sư tới, Mãi Mãi Đề, người đem sự tình nói cho hắn nghe.” Mạo Đốn hung hăng nói.

“Dạ...” Mãi Mãi Đề căng thẳng đem sự tình trải qua nhất nhất nói lại.

Cáp Mật Thứ càng nghe lại càng kinh ngạc, thẳng đến khi Mãi Mãi Đề nói xong toàn bộ, hắn mới nhíu mày, khổ tư một lát hỏi: “Người nói là vương phi vẫn còn trong phòng lúc các người vừa lui ra?”

Mãi Mãi Đề đem đầu gật lia lia như gà mổ thóc: “Đúng vậy, ta dám đối với thảo nguyên chi thần khởi thệ, những tỷ nữ nơi này cũng có thể làm chứng.”

“Đan Vu, việc này thật có kỳ hoặc, từ lúc bọn họ rời đi với ngài tiến vào tân phòng, trước sau nhiều nhất chẳng qua chỉ một khắc, vương phi liền không hiểu mất tích. Ta xem chỉ có một khả năng, đó chính là vương phi bị người bắt cóc, mới không ra tung tích.” Cáp Mật Thứ phân tích.

“Bị người bắt cóc?” Mạo Đốn thất kinh hỏi.

Cáp Mật Thứ gật đầu, hắn đối với sự suy nghĩ của mình tin tưởng mười phần: “Hạ quan cũng từng gặp qua vương phi, bản thân nàng không biết võ công, tay trái gà không chặt. Vậy có thể chắc chắn, biến cố lần này không phải nàng một mình gây nên.”

Quát Bạt Ứng cũng tiến lên một bước, nói: “Quân sư nói không sai, hoàng chi Hán triều muốn đem công chúa hòa thân, đó là một lòng cầu hòa, tự nhiên không dám giở trò gì trong đó.”

“Vậy rốt cục là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là gặp quỷ hay sao?” Mạo Đốn tức giận nói.

“Khả Hãn, có thể trong thời gian ngắn ngủi này đem người lặng yên không chút tiếng động cướp đi, ở bên trong thành Tây Kinh chỉ sợ có hai người là có năng lực này.” Cáp Mật Thứ trầm ngâm một thoáng, nói.

Quát Bạt Ứng nhìn hắn một cái, biết việc này không phải chuyện đùa, một khi không đúng, hai nước khai chiến, nên không dám tiếp lời.

Mạo Đốn không phải kẻ bất tài, nếu không cũng không cách nào ở trong Hung Nô luôn cạnh tranh kịch liệt mà đi lên vương vị, sát khí trong mắt hắn lộ ra, nói: “Khải Tắt Áo Bồn.”

Ý tứ của Cáp Mật Thứ là chỉ có tuyệt đỉnh cao thủ cấp tông sư mới có thể làm được loại chuyện mà không ai có khả năng làm này. Cao thủ cấp tông sư hiện tại ở trong Tây Kinh thành chỉ có Khải Tắt nhân Áo Bồn tông sư và Hung Nô nhân Thác Hà Đế tông sư mà thôi, muốn nói Thác Hà Đế lên vào hoàng cung bắt cóc Lưu Đình, người ở đây chỉ sợ là không ai tin.

Vậy người hiểm nghi duy nhất chính là Áo Bồn, nhưng người này võ công tuyệt đỉnh, lại càng là nhân vật trọng yếu của Khải Tắt quốc, dù là Hung Nô có mạnh mẽ, cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Cáp Mật Thứ nháy mắt cho Quát Bạt Ứng, người sau liền hiểu ý, xoay người ra khỏi phòng, qua một khắc sau, vội vã quay về.

Mạo Đốn hiển nhiên biết hắn đi nơi nào, vừa thấy hắn trở về, liền không chờ đợi được vội hỏi: “Thế nào?”

“Bẩm cáo Khả Hãn, quốc sư, theo thành vệ quân mật thám sở báo, Áo Bồn tông sư vào đêm khuya hôm qua đã ra khỏi thành tây, đến nay chưa về. Mà Hán quốc sứ thần vẫn trước sau như một, cũng không di động.” Quát Bạt Ứng cung kính hồi đáp.

“ Ra khỏi thành? Hẳn ra khỏi thành đi làm cái gì?” Mạo Đồn hỏi.

Cáp Mật Thứ lắc đầu nói: “ Lấy thân thủ của hần nếu không muốn bị mật thám chúng ta phát hiện, đây chỉ là chuyện dễ dàng. Chính là hần không hề che giấu hành tung, nếu không phải không then với lương tâm, chính là có dụng ý khác.”

“ Quân sư, chúng ta hiện tại nên làm như thế nào?” Quát Bạt Ứng dò hỏi.

“ Liên Khải Tắt, trước diệt Hán, là sách lược mà chúng ta đã sớm định trước. Nếu như không có bằng chứng, chúng ta quyết không thể cùng Khải Tắt nhân trở mặt.” Cáp Mật Thứ tỉnh táo nói.

Hai mắt Mạo Đồn hiện lên vẻ oán độc chợt lóe rồi mất: “ Chẳng lẽ bỏ qua như vậy sao?”

Cáp Mật Thứ cười lạnh nói: “ Việc này quan hệ mật mũi của tộc ta, há có thể dễ dàng bỏ qua như thế, chỉ là thời khắc này miệng nói không bằng chứng, không ngại thỉnh mời Thác Hà Đế tông sư ra mặt, sẽ là một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ.”

Mạo Đồn cùng Quát Bạt Ứng ánh mắt chợt nhẹ xuống, Quát Bạt Ứng lại càng vui vẻ nói: “ Nếu có thể thỉnh lão nhân gia ông ta ra mặt, việc này nhất định có thể giải quyết.”

Thành tây, bên ngoài Vi Liệp Lâm, Áo Bồn tông sư cùng thần bí nhân đã giăng co suốt một buổi tối.

Lúc này, tinh quang đã mờ mờ, sắc trời sắp sáng.

Hai người bọn họ vẫn duy trì nguyên tư thế như trước, ngay cả chút di động cũng chưa từng làm. Chỉ là hào khí giữa sân cực kỳ ngưng trọng, bằng đại khí thế của Áo Bồn tông sư đã bao phủ toàn trường.

Nếu là có cao thủ cấp tông sư khác đang ở đây, nhất định sẽ nhận thấy được khí thế của Áo Bồn tông sư trong nháy mắt mặt trời thăng lên này đã thăng tới đỉnh, cảnh giới huyền diệu khó tả như thế đủ để chứng minh Áo Bồn tông sư đã hoàn toàn lĩnh ngộ thiên nhân chi đạo, đã bước thêm một bước dài trên con đường võ học.

Sắc trời từ từ tối tăm, đưa tay không thấy được năm ngón. Vật cực sẽ phản, trước một khắc mặt trời lên chính là một khắc âm đạm nhất.

Hai tay áo của Áo Bồn tông sư không gió tự động, chân khí toàn thân của hần lưu chuyển với tốc độ cao, đã tới tràn đầy mà trương, không thể không phát.

Trở nên, một đạo ánh sáng xuyên qua mây mù dày đặc chiếu rọi xuống phiến thổ địa này.

Thân hình bất động như núi của Áo Bồn đột nhiên lay động, quỷ mị xuất hiện ngay trước mặt thần bí nhân, một chưởng với chân nguyên hỗn loạn khổng lồ đã đánh thẳng ngay trước ngực người thần bí.

Một chưởng này ngưng tụ toàn thân công lực của Áo Bồn tông sư, nhưng ở trong không khí lưu chuyển không nơi nào không có, ở lực lượng thần bí này, khiến cho uy lực to lớn, đã đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng.

Một chưởng uy mãnh như thế, đã là một chưởng đặc ý nhất bình sinh của Áo Bồn tông sư. Dưới sự kích thích của địch nhân cường đại mà khó hiểu, rốt cục hần đã đạt được tâm nguyện bức phá cực hạn, đi lên một cảnh giới mới.

Đưa mắt thiên hạ, nếu nói có ai có thể đỡ được một chưởng này, chỉ sợ chỉ có quái vật hình người Tần Dũng.

Một chưởng cương mãnh vô cùng này kích lên trên ngực thần bí nhân, lập tức đem gia hỏa bao bọc kín mít kia đánh cho tan thành bốn, năm mảnh, huyết nhục bay tung, chết không toàn thây.

Áo Bồn tông sư vừa vui vừa sợ nhìn hết thấy cảnh này, hần mừng rỡ vì mình đã đột phá, lại vô cùng kinh ngạc vì thần bí nhân này vì sao không chịu được dù chỉ một chưởng của hần.

Cho dù là thần bí nhân trở tay một chưởng đánh gục Áo Bồn, hần cũng sẽ không kinh nghi như thế, người này cùng biểu hiện lúc trước hình thành hai đối lập cực đoan, làm hần nhất thời không cách nào tiếp nhận.

Áo Bồn tông sư tiến lên xốc khăn trùm đầu của thần bí nhân, lập tức sắc mặt liền biến đổi. Da thịt người này lạnh lẽo, trên người ẩn hiện nốt đỏ, chính là một cương thi đã chết khá lâu.

Đến tận đây hần mới hiểu được, vì sao người này phải giấu diếm da thịt, nguyên lai là sợ bị người nhìn thấy vết chấm thi cương trên người.

Điểm nghi hoặc trong lòng hần rốt cục được giải đáp, vì sao thần bí nhân có thể coi rẻ khí thể bàng đại hần từ từ dâng lên mà không chút nhúc nhích, bởi vì hần vốn là một người chết.

Một sinh vật không có tính mạng tự nhiên là không có khả năng cảm nhận được tinh thần thể giới biến hóa kỳ dị hư vô mờ mịt nhưng lại thật sự tồn tại.

Cho dù tinh thần lực của Áo Bản tông sư cao hơn mấy lần, khí thể cường thịnh gấp trăm lần, chỉ cần không công kích vật lý đối với cương thi này, thì cương thi vẫn có thể bảo trì tư thái này thẳng cho đến vĩnh viễn.

Tuy Áo Bản tông sư đã sớm đạt tới cảnh giới vui buồn giận dữ không bộc lộ, nhưng vừa nghĩ tới chính mình lại giằng co suốt một đêm với một xác chết, sắc mặt của hần liền hết trắng tới xanh, ngút trời lửa giận.

Hần dò xét quần áo của thi thể này, còn là không hề phát hiện được gì, đột nhiên nghĩ đến đêm qua rõ ràng mình tận mắt nhìn thấy, người này tự mình đi ra khỏi rừng rậm. Khi đó người này đã không có tim đập hô hấp, chỉ là nếu hần đã chết, thì làm sao đi ra được ngoài rừng.

Một cỗ hàn khí từ đáy lòng dâng lên, hần là một người chủ nghĩa vô thần, từ nhỏ chỉ tin tưởng thực lực của mình, mà không phải là thần linh hư vô mờ mịt. Theo hần xem ra, võ công của mình so với những vị thần linh kia còn dễ tin tưởng hơn.

Nhưng quan niệm này lại bị khiêu chiến chưa từng có trước đó, với tai mắt thông linh của hần, sáu thức chi linh, đương thời bất cứ sinh vật nào cũng không khả năng giấu diếm được hần.

Đã như vậy, người có năng lực khu động cụ cương thi này chính là năng lực kỳ lạ siêu việt sự nhận thức của hần hoàn toàn.

Từng người đều có thứ để sợ hãi, có người sợ rắn, có người sợ trùng, có người sợ chuột sợ gián đến tận xương, tránh không kịp.

Bình sinh sợ nhất là gì? Nếu còn hỏi Áo Bản là nhân vật cao thủ tông sư về vấn đề này, vậy đáp án chính là kinh người.

Thứ mà hần không biết, tới cấp bậc như bọn hần, đã có thể nhìn thấy tuyệt đại đa số sự vật bản chất. Vậy thứ không biết, đặc biệt là lực lượng không biết sẽ trở thành khốn hoặc cùng khiêu chiến lớn nhất của bọn họ.

Nghĩ đến trên thế giới này vẫn còn có lực lượng đầy uy lực mà hần không hề hay biết, trái tim của hần lại cuồng nhiệt nhảy lên.

Hần ngẩng nhìn lên vầng mặt trời đỏ mới thẳng cao, ở trong nháy mắt, trong lòng tràn ngập đấu chí cùng dũng khí khiêu chiến tương lai, cùng với tín niệm vĩnh không khuất phục.

104. Chương 104 : Hiềm Nghi

Thủ vệ thành môn giới nghiêm so với ngày thường nhiều hơn gấp mười, khắp nơi tràn ngập một cỗ hào khí nghiêm túc khẩn trương.

Đám người ra vào đều xếp thành hàng dài nhưng rộng rãi. Nhưng ngại uy nghiêm của quan gia, mọi người nhiều nhất là chỉ dám oán giận trong lòng, cũng không dám thể hiện sự bất kính ra ngoài miệng.

Thân phận Áo Bản tông sư không thể so sánh như tầm thường, hần làm sao coi đám binh lính thủ vệ này vào đâu. Chẳng qua với sự tự ngạo của hần, cũng không hề tránh né, liền hướng ngay cửa thành đi tới.

Sĩ tốt thủ môn đều đã được dặn dò, không dám có chút bất kính hay hành động chặn lại, tránh ra một con đường mặc cho hần bình yên thông qua.

Sau khi hần vào thành, đang muốn đi tới sứ quán, lại nghe sau lưng có người gọi lớn: “ Áo Bản tông sư xin dừng bước, văn bói Quát Bạt Ứng bái kiến.”

Tuy trong lòng Áo Bồn không thích, nhưng cũng ngừng bước chân, quay đầu lại lạnh lùng đánh giá vị tinh tú mới nổi lên của Hung Nô.

Quát Bạt Ứng trấn tĩnh tự nhiên, mặt ngoài cũng không hiện ra vẻ đoán kỵ cùng hoài nghi đối với Áo Bồn, hần cung kính thi lễ, hỏi: “Áo Bồn tông sư thật hăng hái, không biết tối hôm qua vì sao không đến hoàng cung cùng uống một chén.”

Áo Bồn tông sư quét mắt nhìn hần một cái, lập tức nghe hàm ý trong lời nói của hần chính là muốn hỏi đêm qua mình đã ở đâu.

Hần chứng kiến tình huống ngoài cửa thành, đã biết nhất định tối hôm qua trong thành Tây Kinh đã xảy ra chuyện đại sự gì đó kinh thiên động địa, nếu không Mạo Đốn cũng sẽ không ở trong ngày song hỉ lâm môn thứ hai của mình mà ra lệnh giới nghiêm.

Tuy hần không biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, làm Mạo Đốn phải hạ xuống mệnh lệnh như vậy, nhưng lúc này cũng biết Quát Bạt Ứng hỏi như thế là nhìn thấy tối qua cả đêm mình không về, nên hoài nghi lên đầu của mình.

Chỉ là vấn đề này không dễ trả lời, với sự tự ngạo của Áo Bồn đương nhiên khinh thường việc nói dối giấu diếm, nhưng nếu để hần nói ra bản thân lại cùng một xác chết giăng co suốt cả đêm, thẳng đến khi trời sáng mới phát giác ra sự khác thường, còn không bằng bắt hần tự vẫn còn sáng khoái hơn.

Lúc này Áo Bồn tông sư tiến lui đều khó, hần nhìn ra ánh mắt hồ nghi của đối phương, phỏng chừng là nhìn thấy bộ dáng do dự bất quyết của mình, nên sự hoài nghi trong lòng càng sâu hơn.

Nặng nề hừ một tiếng, Áo Bồn cũng không trả lời, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Khóe miệng Quát Bạt Ứng trừu động, cuối cùng vẫn không dám mở miệng giữ lại.

Bởi vì bên Hung Nô có lời kháng nghị mãnh liệt mà mịt mờ, bên trong Khải Tắt sứ quán lại loạn thành một đoàn, mà ngay cả tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông cũng đang hoài nghi có phải Áo Bồn tông sư bởi vì thua trận giắc đầu nên trút giận qua tiểu công chúa Lưu Đình.

Áo Bồn vừa mới xuất hiện ngay cửa Khải Tắt sứ quán, liền khiến cho một trận náo động.

Tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông tự mình đứng ngay cửa cung nghênh đại giá, vì hướng Hung Nô giải thích hành tung của Áo Bồn tông sư vào tối qua, hần đã hao hết miệng lưỡi, nhưng vô luận thấy thế nào, hiệu quả tựa hồ cũng không lớn.

Bên ngoài cửa lớn của sứ quán tuy nhìn qua cũng không có gì, nhưng kỳ thật đã sớm bị Hung Nô nhân trùng trùng vây quanh, chỉ cần xác định Lưu Đình đúng thật là bị Áo Bồn tông sư bắt đi, vậy sau một khắc đến cửa bái phỏng chính là Hung Nô nhân Kim Lang quân danh chấn thiên hạ.

“Tông sư, rốt cục ngài đã trở về.” A Nhĩ Kiệt Nông tuy lòng như lửa đốt, nhưng vẫn bảo trì lễ phép trước sau.

Áo Bồn tùy ý gật đầu, xem như đáp lễ, nhàn nhạt hỏi: “Đêm qua xảy ra chuyện gì?”

A Nhĩ Kiệt Nông nhìn Áo Bồn tông sư, nhẹ giọng nói: “Đêm hôm qua, nghe nói tân nương của Mạo Đốn Đan Vu bị người đột nhiên cướp đi, lúc này hành tung không rõ.” Hần nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói đã mang vẻ run rẩy, nói rõ trong lòng đang cực kỳ khẩn trương.

“Nga...?” Ngay cả công phu trấn tĩnh của Áo Bồn tông sư cũng không khỏi thất kinh, lập tức một loại cảm giác cực kỳ tức cười nảy lên trong lòng, hần cười hỏi: “Chẳng lẽ những Hung Nô nhân của Tây Kinh đều biến thành cương thi, cứ như vậy để cho vương phi tương lai bị người đoạt đi sao?”

Nói đến hai chữ cương thi, trong đầu của hần không hiểu vừa động, chẳng lẽ việc này có liên quan tới những người tối hôm qua hay sao?

“Ách...” A Nhĩ Kiệt Nông cẩn thận nói: “Nghe nói vương phi đột nhiên mất tích, vốn không ai nhìn thấy người cướp đi vương phi.”

Áo Bồn tông sư nhìn A Nhĩ Kiệt Nông đang muốn nói lại thôi, lập tức rõ ràng ý của hắn, trách không được sáng sớm Quát Bạt Ứng lại mượn lời tới thăm dò chính mình, nguyên lai bọn họ hoài nghi chính mình xuất thủ cướp đi vương phi.

Ánh mắt Áo Bồn từ từ lạnh như băng, hắn cơ hồ có thể khẳng định đêm qua những người dây dưa với mình cùng người cướp đi vương phi là cá mè một lứa.

Người định kế thật sự là vô cùng đáng sợ, không ngờ ngay cả chính mình cũng bị tính kế bên trong, nếu không phải A Nhĩ Kiệt Nông đề cập, hắn còn mơ hồ chưa phát giác ra chút nào.

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn phía phương xa, trong mắt thoáng hiện ra thần sắc quái dị, cười nói: “ Một lão bằng hữu thân giao đã lâu tới, ta đi gặp một lát.”

Dứt lời, không để ý tới câu hỏi của đám người A Nhĩ Kiệt Nông, hắn nhanh rời đi. Trong vài bước, thân ảnh của hắn liền biến mất trong tầm mắt mọi người.

Lúc này Hán triều sứ quán cũng như con kiến bò trên chảo nóng, loạn thành một đoàn.

Tuy Hung Nô nhân kiệt lực phong tỏa tin tức, nhưng bậc đại sự này vốn không có khả năng giấu diếm người khác, Đại Hán đế quốc ở tại Tây Kinh cũng có thám tử, tuy nhiên không cách nào khẳng định, nhưng cũng suy đoán ra đại khái.

Bên ngoài sứ tiết quán rậm rạp quân đội Hung Nô, trên danh nghĩa là vì bảo vệ mọi người an toàn, nhưng không ai biết, mục đích thực sự của bọn họ là giám thị Hán sứ.

Trước khi tìm được Lưu Đình, mọi người đều là người bị hiềm nghi.

Tô Xuân Vĩ liên tiếp đưa ra ba phong thư, đều mơ hồ nhắc tới thỉnh Mạo Đốn Đan Vu nhanh chóng tra ra chân tướng sự tình, cứu về tiểu công chúa Lưu Đình. Nhưng thư vừa ra, tựa như đá vào biển rộng, ngay cả nửa điểm bọt sóng cũng nhìn không thấy.

Hắn bắt đầu dĩ, liền cùng đồng bạn thương nghị. Lưu Tuấn Thư sắc mặt tái nhợt, trong ý nghĩ một mảnh tương hồ, căn bản là không biết làm sao. Kim Quang Hoa càng là người thô lỗ, muốn trông cậy vào hắn, lại càng quyết không có thể.

Hắn đem hi vọng toàn bộ ký thác trên người Hứa Hải Phong luôn sáng tạo kỳ tích, nhưng khi nhìn thấy Hứa Hải Phong say đến bất tỉnh nhân sự bị người khiêng trở về, hắn hoàn toàn tuyệt vọng.

Tô Xuân Vĩ không thể làm gì khác hơn là hạ lệnh án binh bất động, không cho phép mọi người ra ngoài, bên trong sứ quán gió thổi cỏ lay, đều hoảng hốt sợ hãi.

Trở lại gian phòng của mình, Hứa Hải Phong nhảy dựng lên, đầy mặt vui mừng, chỉ là không thể rống to phát tiết sự vui sướng trong lòng, không khỏi cảm thấy ảm ức không thỏa mãn.

Tương Khổng Minh không biết từ nơi nào chui ra, hướng Hứa Hải Phong chấp tay nói: “ Chủ công, học sinh không phụ lòng kỳ vọng, nhiệm vụ đã hoàn thành viên mãn.”

Hứa Hải Phong bái xuống thật sâu, chân thành nói: “ Quân sư đại nhân diệu kế định thiên hạ, mà ngay cả Áo Bồn tông sư cũng bị người lừa giỡn trong lòng bàn tay, tiểu tử cực kỳ bội phục.”

Tương Khổng Minh hiện lên vẻ đắc ý, không chút khiêm tốn nói: “ Nếu có dị năng đoàn tương trợ, mà vẫn không đạt được mục đích, vậy học sinh cũng không mặt mũi nào hiệu lực cùng chủ công, treo ấn thoái ẩn, sẽ không bao giờ hỏi tới thế sự.”

Nguyên lai đêm qua Tương Khổng Minh tỉ mỉ an bài, nhượng Hứa Hải Phong lấy danh nghĩa tặng rượu ngon, đem bốn mươi vị đoàn viên của dị năng đoàn danh chính ngôn thuận đưa vào hoàng cung.

Về phần còi gõ trên tay hắn cùng Lưu Đình là trải qua công nghệ đặc thù chế thành, người bình thường không nghe được thanh âm, nhưng bên trong dị năng đoàn có một thành viên có được năng lực có thể tiếp nhận được loại sóng này(khoảng cách một chu kì dao động), cho nên mới có thể sử dụng loại phương thức không ai biết này để tiến hành liên lạc.

Dị năng truyền tống thuật của số 3, cũng không đủ đem mục tiêu cách xa nhau như thế thuận lợi đưa tới mục đích. Nhưng nếu hấn được ba mươi tám vị đồng bạn tận lực tương trợ, vậy tinh thần lực cường đại đủ cam đoan hấn thuận lợi hoàn thành truyền tống.

Chẳng qua trong thiên hạ cũng chỉ có huyết tử chiến sĩ mới có thể đem tinh thần lực hư vô mờ mịt này tiến hành vận dụng thống nhất.

Nếu muốn tiến hành tinh thần lực thống nhất, vậy ngoại trừ người chủ trì vận dụng, những người phụ trách cung cấp tinh thần lực phải trong nháy mắt biến thành người không có tư tưởng, không có nửa lực chống cự.

Từng dị năng sư đều ít nhiều có chút cổ quái, muốn nhiều dị năng sư đồng tâm hợp lực như vậy, căn bản chỉ là chuyện cổ tích nửa đêm.

Mà ở tại Vi Liệp Lâm phát ra sát khí chấn thiên cũng chính là Triết Biệt, chỉ cần hấn kéo Khai Thiên Cung, vậy thân là Áo Bồn tông sư tự nhiên có thể cảm nhận được một loại cảm giác uy hiếp khó có thể tưởng tượng. Theo sau hấn xảo diệu bố trí, số 2 thao túng một cỗ thi thể đi tới mép rừng, cùng Áo Bồn giảng co một đêm mà không bị phát giác.

Tương Khổng Minh làm ra một loạt bố cục, hành động, mỗi bước đều biểu hiện tâm trí tuyệt vời xảo đoạt thiên công, đặc biệt là hiểu rõ tâm lý hoạt động của mọi người rõ như lòng bàn tay, thôi diễn từng bước không hề sai lầm, thật sự là thiên hạ hiếm thấy.

Có lẽ địa phương duy nhất mà hấn tính sai, chính là thật không ngờ Áo Bồn lại có thể trong loại trạng huống này đột phá cực hạn, đạt tới đỉnh núi mới.

Tương Khổng Minh dù sao chỉ là một người bình thường không biết võ công, tự nhiên không có khả năng nhận thức được cảm giác huyền diệu của tuyệt đỉnh cao thủ, cho nên mới có sơ sẩy như thế.

“ Theo ánh mắt quân sư, bước tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?” Hứa Hải Phong hư tâm thỉnh giáo.

“ Rất đơn giản, cái gì cũng không làm, chờ đợi xem kịch vui thôi.” Tương Khổng Minh tiêu sái nói.

“ Kịch vui gì vậy?” Hứa Hải Phong khẳng định hấn lại bày quỷ kế gì khiến cho người ta mắc lừa, chỉ là không biết lần nào đến ai không may mắn.

Tương Khổng Minh phe phẩy cây quạt lông không rời tay, đắc ý dương dương nói: “ Học sinh dám đánh cược, lúc này Hung Nô nhân đã đem hiềm nghi lớn nhất tập trung tới Áo Bồn tông sư. Chủ công không ngại đoán xem, sẽ có ai xuất thủ đối phó với con dê thể tội Áo Bồn tông sư?”

Hứa Hải Phong đương nhiên không phải kẻ ngốc, nếu vấn đề này còn trả lời không ra, thì thật không còn thuốc chữa: “ Nói nhảm, có thể đối phó cao thủ cấp tông sư đương nhiên cũng chỉ có người đồng cấp bậc, Hung Nô nhân khẳng định sẽ tìm Thác Hà Đế ra tay.” Tương Khổng Minh hài lòng gật đầu nói: “ Chủ công nói không sai, nếu Thác Hà Đế tự mình xuất thủ, vậy bất kể hấn và Áo Bồn ai thắng ai thua, Hung Nô cùng Khải Tát hai đại đế quốc đều sẽ trở mặt, ngày sau không còn hợp lại. Mà Đại Hán ta có thể làm ngư ông đắc lợi.”

Hứa Hải Phong vỗ đùi nói: “ Quân sư thật là cao minh, một mũi tên hạ hai chim cũng chỉ có người mới có thể nghĩ ra.”

Đến tận đây, Hứa Hải Phong thật cảm thấy may mắn vì mình đã có được vị quân sư Tương Khổng Minh thiên hạ vô song này.

Không những đem Lưu Đình thành công cứu ra hoàng cung, còn thuận tay giá họa cho Áo Bồn tông sư, hai việc này cơ hồ là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành nhưng đến trong tay của hấn lại biến thành việc dễ như trở bàn tay, vậy trong thiên hạ còn có chuyện gì có thể làm khó được hấn nữa?

105. Chương 105 : Gặp Gỡ

Trong tửu quán cực kỳ đơn sơ, chỉ có vài cái bàn cũ kỹ dơ bẩn, bên trong chỉ bán loại rượu mạnh thường gặp của Hung Nô. Lúc này không phải giờ cơm, bên trong tiểu điểm chỉ có một khách nhân đang ngồi, tự

rót uống một mình, dương dương tự đắc.

Áo Bồn tông sư đi nhanh vào, cũng không chê bai chung quanh mình dơ bẩn rách nát, cứ như vậy ngồi xuống một chiếc ghế.

Lão bản tử điểm là một vị lão nhân hơn năm mươi tuổi, hần nhìn thấy có khách đến cửa, vội vàng hiện lên vẻ mặt tươi cười, tiến lên hỏi: “Khách nhân muốn dùng gì?”

Áo Bồn tông sư cùng hiện lên nụ cười hòa thuận, dùng tiếng Hung Nô cứng nhắc đáp: “Tùy tiện.”

Lão nhân sững sốt, nhưng vẫn gật đầu quay vào chuẩn bị rượu và thức ăn. Đồng thời ở trong lòng nói thầm, chỗ này của hần vừa nhỏ lại phá, những người hơi có thân phận sẽ không bao giờ đến đây.

Nhưng hôm nay chẳng những có khách phương xa tới, hơn nữa còn khí độ bất phàm, chỉ là không biết vì sao lại ghé vào tiểu điểm của hần.

Chỉ sau một lúc lâu, lão nhân đã đem bình rượu cùng với hai món điểm tâm đặt trước mặt của Áo Bồn.

Áo Bồn tông sư rót một chén, khép nhẹ mắt, tinh tế nhắm nháp một ngụm, nhìn bộ dáng hần, tựa hồ đang uống không phải là loại rượu mạnh gì, mà là đang uống quyền tương ngọc dịch.

Lão nhân kỳ quái nhìn hần một cái, mỉm cười, liền phối hợp rời đi. Hần còn muốn chuẩn bị thêm một chút thức ăn cùng rượu, giữa trưa sẽ có một đám người cùng khổ đến nơi này, dùng hai đồng tiền lấp đầy bụng. Nếu không chuẩn bị trước một chút, đến lúc đó khẳng định sẽ luống cuống tay chân.

Lão nhân đi rồi, khách nhân ngồi ở góc quán đứng dậy. Người này diện mạo bình thản lạ lùng, chỉ là đôi tai cực lớn. Hần cầm chén rượu trước mặt mình, ngồi xuống trước mặt Áo Bồn, tiện tại cầm một hạt đậu phộng bỏ vào trong miệng, nhai vài cái, dùng tiếng Hán nói: “Lão huynh công lực tiến nhanh, thật đáng mừng.”

Áo Bồn tông sư lạnh nhạt cười, cũng dùng tiếng Hán đáp: “Cơ duyên xảo hợp thôi.”

Người nọ vỗ tay nói: “Hay cho một câu cơ duyên xảo hợp, lão huynh một câu này đúng là nói đến chính điểm, nếu không có cơ duyên xảo hợp, chúng ta làm sao mới tiến thêm được một bước.”

Áo Bồn tông sư thở dài một tiếng, nói: “Thác Hà Đế lão đệ, hôm nay cùng người gặp mặt, ta mới biết được người sớm đã đặt chân lên cảnh giới này, nếu không phải hôm qua ta có điều đột phá, quả nhiên là ngay cả mặt người ta cũng không dám gặp.”

Nguyên lai người này chính là Hung Nô đệ nhất cao thủ Thác Hà Đế, nếu vị lão bản kia biết gian tiểu điểm của mình đang có hai vị khác nhân cùng uống rượu lại chính là nhị vị tông sư, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Hai người bọn họ một là Khải Tát nhân, một là Hung Nô nhân.

Hai quốc gia này trước kia rất ít tới lui, ngôn ngữ cũng không thông lẫn nhau. Nhưng bọn hần cùng Đại Hán giao chiến nhiều năm, đối với địch quốc đều nghiên cứu một phen, tiếng Hán đương nhiên cũng nằm bên trong, nên hai người dùng Hán ngữ để làm cầu nối câu thông.

“Ai, có thể luyện đến cảnh giới này, ta cũng là vạn bất đắc dĩ a.” Thác Hà Đế cười khổ nói.

Áo Bồn tông sư kinh ngạc nhìn hần một cái, hần thông qua năng lực cảm ứng kỳ diệu, đương nhiên biết đối phương không có nói dối mình, vì vậy nói: “Nguyện nghe thử xem sao.”

Thác Hà Đế gơ lên bầu rượu, đổ đầy vào hai chén, nói: “Tộc ta nhiều thế hệ cùng Hán triều giao chiến, lúc Thác Hà Đế ta còn trẻ, cũng từng ra chiến trường, thành lập không ít công huân. Cho đến một ngày, gặp người nọ.”

Hần uống một ngụm rượu, đắm chìm trong dòng hồi ức: “Hình như đã định từ đời trước, ta cùng hần giao thủ mấy lần, có thắng có bại, nhưng thủy chung không làm gì được đối phương. Hơn mười năm trước, chúng ta cơ hồ đồng thời đặt chân vào cảnh giới tông sư.”

Trong lòng Áo Bồn tông sư vừa động, bật thốt lên: “Các người cuối cùng đã giao thủ?”

“ Đúng vậy.” Thác Hà Đế thở dài, trên mặt lộ vẻ mỉm cười bất đắc dĩ: “ Năm năm trước, lần giao thủ cuối cùng của chúng ta, kết quả cũng thế, mặc cho ai cũng không cách nào đưa đối phương vào chỗ chết. Sau trận chiến này, ta bị thương nặng, tu dưỡng gần một năm mới tính khôi phục hẳn, chẳng qua gặp họa được phúc, ở võ học chỉ đạo lại tiến thêm được một bước.”

Áo Bồn tông sư nghe được hướng tới không thôi, trách không được Thác Hà Đế có tuổi tác so với hắn còn nhỏ hơn mười tuổi, nhưng một thân thành tựu lại trên hắn. Nguyên lai là có một đối thủ lợi hại như thế, vậy chẳng có gì lạ.

Đối với bọn hắn mà nói, có thể có được một đối thủ ngang tài tương đương, thật sự là một chuyện có thể gặp mà không thể cầu. Áo Bồn tông sư lại càng nghĩ, sao mình lại không có vận khí tốt như vậy a.

“ Người này là ai? Trong người Hán cũng có bậc anh hùng hào kiệt như vậy, quả thật không thể khinh thường.”

Thác Hà Đế khẽ động khóe miệng một chút, nói: “ Ma giáo tông chủ Lê Ngạn Ba.”

“ Lê Ngạn Ba...” Áo Bồn tông sư đem danh tự này khắc trong đầu, hắn đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, chuyển đề tài, nói: “ Lão đệ ngươi cũng thật biết hưởng phúc, một mình trốn nơi này uống rượu, còn suy nghĩ điều gì?”

Thác Hà Đế cũng sáng sủa cười nói: “ Đã biết không thể gạt được lão ca ngươi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt hoài niệm: “ Khi ta còn bé rất nghèo, ở trong hẻm nhỏ phía trước, lúc ấy nguyện vọng lớn nhất chính là mỗi ngày có thể cùng một đám bạn thân nhất ở chỗ này uống một ngụm Thiêu Dao Tử.”

“ Hiện tại?” Áo Bồn tông sư cười hỏi.

“ Hiện tại...cũng là nguyện vọng lớn nhất của ta.” Thác Hà Đế lại uống cạn rượu trong chén, thật lòng nói.

Nếu đổi lại là những người khác, có lẽ cũng không lý giải lời của hắn, nhưng Áo Bồn lại có đồng cảm thật sâu.

Khi thân phận địa vị đạt tới cấp bậc như bọn họ, một lời một chuyện cũng không còn thuộc về chính mình, mà là tương quan với cả một chủng tộc.

Áo Bồn cũng thường thường hi vọng xa vời có thể buông hết tất, tùy tâm sở dục mà sống, nhưng hắn đã sớm mang theo gánh nặng của cả một quốc gia, hơn nữa gánh nặng này còn là một loại trách nhiệm nặng nề không thể trốn tránh.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều tự thấy được vẻ thưởng thức cùng tiếc nuối trong mắt đối phương, bọn họ đồng thời uống cạn một chén rượu, cất tiếng cười to.

“ Đáng tiếc a đáng tiếc.” Áo Bồn vẫy tay thở dài một tiếng, bỏ xuống một thỏi bạc, đẩy cửa bỏ đi.

Thác Hà Đế nhìn theo bóng lưng có vẻ lạc tịch của hắn, tự nhủ nói: “ Quả thật đáng tiếc.”

Chính là đối thủ khó cầu, võ công luyện đến cảnh giới như bọn họ, thường thường là khó tìm một đối thủ.

Hôm nay hai người gặp gỡ, vốn đúng là một cơ hội cực kỳ khó được. Nhưng bọn họ bận khoản nhiều lắm, tuy còn có tâm này, nhưng cuối cùng phải bỏ lỡ kỳ ngộ có một không hai.

Chính như Tương Khổng Minh nói, một khi hai người bọn họ chính thức giao thủ, bất luận mục đích như thế nào, kết quả như thế nào, Khải Tắt cùng Hung Nô đều phải kết xuống huyết cừu khó có thể hóa giải.

Tuy nói bọn họ đã sớm đạt tới cảnh giới cực cao nhìn thấu thế gian vạn vật, nhưng xem thấu cũng không có nghĩa bỏ xuống được. Muốn bọn họ đem quốc gia chủng tộc đủ loại ích lợi bỏ qua một bên, bọn họ còn làm không được.

Giống như một người biết chính mình sẽ có một ngày tử vong, y học hiện đại cao tới gấp trăm lần, cũng không có thể làm cho người nào tiếp tục sống tiếp.

Đạo lý này thế nhân đều biết, nhưng không người nào buông tha được quyền lực được sinh tồn, còn là giống nhau ở trong mịt mờ hồng trần nỗ lực thử thời vận, tranh đấu chất lượng sinh hoạt cùng một điểm sinh tồn.

Hai người bọn họ cực kỳ hi vọng xa vời có thể bỏ xuống hết thảy, cùng đối phương tiến hành cuộc chiến sinh tử, mong cầu trèo lên một tầng cảnh giới võ học càng cao hơn. Chỉ là cách làm này phải trả giá to lớn, cũng không phải bọn họ nguyện ý hoặc là có thể gánh chịu.

Cho nên Áo Bồn tông sư không thể làm gì khác hơn là tiếc nuối rời đi, mà Thác Hà Đế cũng tiếc nuối không thôi.

Từ đầu tới cuối, hai người bọn họ cũng không hề đề cập nửa câu về việc vương phi Lưu Đình của Mạo Đốn. Áo Bồn khinh thường giải thích, Thác Hà Đế cũng chưa bao giờ tin tưởng.

Anh hùng tinh tinh tương tích, hết thảy không cần phải nói ra.

Hoàng cung Hung Nô, trong một gian phòng nhỏ, Mạo Đốn cùng Cáp Mật Thứ đối diện mà ngồi, sắc mặt bọn họ thông dong, chỉ có ngẫu nhiên xuất hiện một tia lo âu cùng bất an nhàn nhạt. Đối diện bọn họ có một thư sinh mặt trắng ngồi ngay ngắn trên ghế, tuy hấn mặc trang phục Hung Nô, nhưng từ mặt nhìn ra, hẳn là một người Hán.

Một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, ánh mắt bọn họ đồng thời hướng cửa phòng nhìn lại.

Thân ảnh cao lớn của Quát Bạt Ứng xuất hiện trong phòng, hấn hướng hai người thi lễ, cung kính nói: “Ra mắt Đan Vu, quân sư.”

Mạo Đốn khoát tay chặn lại, nói: “Không cần đa lễ, Thác Hà Đế tông sư đáp ứng xuất thủ sao?”

Tuổi tác của Mạo Đốn so với Thác Hà Đế tạm thời còn lớn hơn mấy tuổi, lại bản thân là Hung Nô vương giả, nhưng trong khẩu khí lại cực kỳ tôn kính, bởi vậy có thể thấy được, Hung Nô thượng võ hơn xa Đại Hán.

Trên mặt Quát Bạt Ứng lộ ra một vẻ mặt cực kỳ quái dị, hấn chần chờ một chút, mới nói: “Vừa rồi Lợi Trí đi tới hoàng cung, nói Thác Hà Đế tông sư đã gặp qua Áo Bồn tông sư.”

“Cái gì?” Mạo Đốn cùng Cáp Mật Thứ không tự chủ được nắm chặt nắm tay, hai người này giao thủ quan hệ trọng đại, Thác Hà Đế quyết không thể sai lầm, nếu không đối với lòng tin tưởng của Hung Nô nhân sẽ là sự đả kích có tính tai nạn. Mà dù là người Hán kia cũng có vẻ chần động.

Quát Bạt Ứng thấy bộ dáng bọn họ thì biết bọn họ hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Nghe Lợi Trí nói, nhị vị tông sư vẫn chưa giao thủ, mà là uống rượu xong thì tự đi.”

Mọi người trong phòng hai mặt nhìn nhau, ai cũng nghĩ không ra lại có kết quả như vậy.

“Lợi Trí nói, Thác Hà Đế tông sư nhượng hấn chuyển cáo Khả Hãn, Áo Bồn tông sư không phải là người đoạt lấy vương phi.” Quát Bạt Ứng lại nói lời kinh người.

“Không phải Áo Bồn? Vậy còn có ai? Thác Hà Đế tông sư làm sao biết được?” Mạo Đốn nghe xong, nghi hoặc khó hiểu, liên tiếp hỏi tới.

Quát Bạt Ứng cười khổ lắc đầu, việc này hấn làm sao có thể biết.

“Khả Hãn, nếu Thác Hà Đế tông sư đã chứng minh việc này không phải do Áo Bồn tông sư gây nên, vậy không cần đề phòng mà vẫn như lúc ban đầu, tiếp tục kế hoạch của chúng ta như thế nào?” Người Hán kia rõ ràng thở dài một hơi, tiến lên chấp tay nói.

106. Chương 106 : Thuế Biến

Người Hán kia lập tức khuyên giải: “Quân sư ngài quá khiêm nhượng, đổi lại bất cứ kẻ nào, ở loại tình huống này đều sẽ làm ra sự suy đoán như vậy, làm sao có thể trách lên đầu ngài chứ.”

Mạo Đồn cũng không muốn thủ tịch mưu sĩ của chính mình mất thể diện ngay trước mặt người ngoài, lập tức nói: “ Không sai, việc này không cần nhắc lại. Nếu không phải Áo Bồn tông sư, lại là người phương nào gây nên?”

Những lời này là hần muốn hỏi những người đang ở đây, qua một thoáng, vẫn là Quát Bạt Ứng mở miệng: “ Trong thiên hạ có thể đạt tới cảnh giới tông sư rải rác không có mấy người, nhưng trong người Hán có tới ba, có phải là bọn họ xuất thủ không?”

Những lời này của hần tuy là suy đoán lung tung, nhưng lại là một câu nói tiếp cận với sự thật nhất.

Cướp đi tiểu công chúa Lưu Đình tuy không phải là tam đại tông sư của Đại Hán đế quốc, nhưng đích xác đúng là người Hán gây nên.

Chỉ là lời suy đoán này lập tức được chối bỏ.

Cáp Mật Thứ phẩy tay nói: “ Trong người Hán Ma giáo tông chủ Lê Ngạn Ba cùng Thác Hà Đế tông sư là cừu gia sinh tử, nếu hần đi tới Tây Kinh, tông sư tất nhiên sẽ sinh ra cảm ứng. Trình gia cùng chúng ta có mật ước, vậy Trình lão gia tử cũng sẽ không tới đây phá hư việc này. Về phần Thái Ất chân nhân, nếu hần cũng xuất thủ, vậy...”

Tuy lời của hần còn chưa nói hết, nhưng mọi người đều biết ý tứ của hần.

Thái Ất chân nhân chính là người lớn tuổi nhất trong những cao thủ cấp tông sư, nếu nói với tuổi tác của chân nhân còn đi xa tận Hung Nô, lại buông thân phận, xuất thủ cướp đi Hung Nô vương phi, chỉ sợ nói ra cũng không ai có thể tin.

Mạo Đồn quay đầu nhìn người Hán duy nhất trong phòng, hỏi: “ Trình tiên sinh, cái nhìn của người sao?”

Nguyên lai người này đúng là Trình Minh đã vội vã rời kinh mà đi.

Trình Minh trầm ngâm một chút, chấp tay nói: “ Khả Hãn, lúc tại hạ rời kinh sư, đã được tin tức gia tổ đi tới kinh sư. Dựa theo hành trình, lão nhân gia ông ta đã tới kinh sư. Nếu Thái Ất chân nhân không có ở kinh sư, vậy khẳng định không thể gạt được lão nhân gia ông ta, cho nên tại hạ có thể đảm bảo, việc này tuyệt đối không quan hệ gì với Thái Ất chân nhân.”

Lời này của hần đã nói rõ Trình lão gia tử đang ở tại kinh sư, đương nhiên không có khả năng ngăn dậm chạy đến đây làm tặc.

Mạo Đồn cuối cùng là người đứng đầu Hung Nô, biết việc này thậm chí quá mức kỳ hoặc, nhất thời sẽ không cách nào tra xét rõ ràng. Lập tức phẩy tay nói: “ Bỏ đi, việc này ngày sau chúng ta hãy nói, luôn sẽ có một ngày bí mật sẽ lộ ra.”

Đám người Cáp Mật Thứ lĩnh mệnh, tự nhiên không hề đề cập, ngược lại thảo luận chuyện Trình gia, Hung Nô cùng Khải Tắt minh ước.

Một lúc lâu, Trình Minh hài lòng cáo từ rời đi, Quát Bạt Ứng phụng mệnh đưa tiễn.

Mạo Đồn nhìn hần từ từ đi xa, cười lạnh nói: “ Hay cho Trình gia, vọng tưởng lợi dụng chúng ta cùng Khải Tắt đánh thiên hạ cho bọn họ, thật sự là si tâm vọng tưởng.”

Cáp Mật Thứ vẻ mặt vui mừng: “ Đan Vu, nếu không có như thế, chúng ta làm sao có thể diệt đi Đại Hán vương triều tâm phúc họa lớn?”

“ Ân, cùng bọn chúng hợp tác đó là xu thế tất nhiên, chỉ là Trình gia chiếm tiện nghi không khỏi quá lớn.” Mạo Đồn đương nhiên biết Cáp Mật Thứ nói không sai, chỉ là trong lòng vẫn có một tia bất mãn.

Cáp Mật Thứ cười to nói: “ Đó là Trình gia muốn làm hoàng đế muốn đến diên rồi.”

Lúc này Quát Bạt Ứng quay lại, hần thấp giọng nói: “ Đan Vu, ngài thật sự đem nam phương giàu có cấp phân cho Trình gia sao?”

Mạo Đồn nhìn hần một cái, ra vẻ kinh ngạc nói: “ Đáp ứng? Đáp ứng cái gì? Ta lúc nào đã đáp ứng hần.”

Quát Bạt Ứng đầu óc vừa chuyển, lập tức rõ ràng ý tứ của hắn, cười nói: “ Còn là Đan Vu cao minh, biết lấy lợi dụ mà làm.”

Cấp Mật Thứ tiến lên một bước, nói: “ Trình gia đánh bàn tính như ý, chỉ cần Hán gia Lưu thị tuyệt chủng, bọn họ có thể danh chính ngôn thuận thay thế được Lưu thị hoàng triều. Nhưng chúng ta làm sao cho hắn cơ hội này, nếu không thể một lần công kích cho bọn hắn tan vỡ, ai biết ngày sau lại có thêm một cái Trình thị hoàng triều hay không.”

Mạo Đồn một khi buông ra lo lắng trong lòng, lại hiện ra một bản sắc kiêu hùng, hắn lời lệ phong hành hướng Quát Bạt Ứng nói: “ Người đi tương thỉnh Khải Tắt tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông, việc này cũng cần cùng hắn hợp kế một phen.”

Ba ngày sau, bên trong thành Tây Kinh được tra xét nghiêm khắc, đám người Hứa Hải Phong không thể làm gì khác hơn là ít ra ngoài, tránh cho trêu chọc phiền toái. Cũng may tiểu công chúa Lưu Đình đã đưa đi tới doanh địa ngoài thành của Hắc Kỳ quân trú đóng, Hung Nô nhân tuy mạnh mẽ, nhưng còn không có người dám đi sưu tầm quân doanh trọng địa của Đại Hán đế quốc.

Hứa Hải Phong đứng trong sân, cầm Bát Phá thần kiếm trong tay, không ngừng đánh ra. Hắn đang luyện chính là Thái Cực kiếm pháp mà Tương Khổng Minh chỉ dạy.

Bộ kiếm pháp này bác đại tinh thâm, mỗi khi hắn luyện tập lại thêm một lần thể ngộ, vận dụng lên, lại càng lưu chuyển như ý, rất có phong thái của một đời cao thủ.

Từ khi hắn ở sân giác đấu thắng bốn trận, một lần đánh bại ba vị nhất phẩm cao thủ, đặc biệt là hắn đánh bại thảo nguyên chi lang Lợi Trí mà Hung Nô nhân vẫn cho rằng là niềm kiêu hãnh của đại thảo nguyên, cho nên người Hung Nô đã đem quang vinh “ đệ nhất cao thủ trẻ tuổi đương thời” gắn lên đầu hắn.

Tuy trong lòng Hứa Hải Phong biết thật rõ ràng, chính điểm công phu giả thần giả quỷ của mình miễn cưỡng còn được, nhưng nếu thật muốn giao thủ, chỉ sợ không phải là địch thủ của ba người kia.

Nhưng trải qua mấy trường độ sức sinh tử, lòng tự tin của hắn cũng kéo lên một độ cao chưa từng có trước đó. Bất luận nói như thế nào, hiện tại cho dù là chống lại nhất phẩm cao thủ, cũng không phải là không hề có lực hoàn thủ.

Nếu thật sự buông tay đánh cược một lần, với sức nhẫn nại của Tĩnh Tâm Quyết, sự oai mãnh của Cự Linh chưởng, cùng với sự thần diệu của Thái Cực kiếm pháp, cũng không phải là không có cơ hội chiến thắng.

Thời khắc này Hứa Hải Phong giống như một con ấu sư đang phát triển, đã từng bước hiển lộ ra tiềm lực kinh người của bản thân hắn.

Dưới sự an bài không cố ý của Tương Khổng Minh, tâm cảnh của hắn đã có biến hóa ngất trời, nguyên bản chút tự ti cùng khiếm khuyết giấu đi sâu kín trong nội tâm cũng từ từ bị sự tự tin cùng kiên cường thay thế.

Cuộc chiến sinh tử tại sân giác đấu cố nhiên đối với hắn ảnh hưởng thật lớn, nhưng chân chính làm hắn phát sinh thuế biến chính là sau cuộc chiến ở sân giác đấu, thái độ khác hẳn của mọi người dành cho hắn, làm hắn ý thức được sự biến hóa về địa vị của mình trong lòng người đời.

Người cùng người quan hệ ảnh hưởng lẫn nhau, nếu hắn biết chính mình là một anh hùng không xem sinh tử ra gì trong lòng người khác, vậy trong tiềm thức hắn cũng sẽ đi theo phương hướng này mà bước tới.

Tự tin, tự tin là từ đâu mà đến.

Tương Khổng Minh nói cho hắn, tự tin, chính là thông qua những thành công cùng thắng lợi không ngừng từng bước tích lũy, ngoại trừ ra, không còn cách nào khác.

Tương Khổng Minh Tương đại quân sư đến từ dị thế giới đúng là lợi dụng biện pháp này tăng cường lòng tự tin cho hắn.

Chỉ cần bước chân của hắn không ngừng tiến về phía trước, những hòn đá ngăn cản bước chân hắn không ngừng bị loại trừ, vậy một ngày nào đó, hắn có thể vượt qua chướng ngại tâm lý của bản thân, trở thành một đại anh hùng chân chính đỉnh thiên lập địa.

“ Hay...kiểm pháp của chủ công càng ngày càng thành thực, thật sự là thật đáng mừng.” Tương Khổng Minh dùng sức vỗ tay, khen ngợi.

Hứa Hải Phong nhìn hần, ánh mắt giống như đang nhìn một người ngu ngốc, vẻ mặt này cực kỳ hiếm thấy.

Tương Khổng Minh lập tức biết mình đã nói bậy, nhưng mồm miệng không biết sai ở chỗ nào.

“ Ta nói Tương đại quân sư a, người không nên không hiểu lại giả bộ hiểu có được không? Hứa Hải Phong khó được một lần nhìn thấy Tương Khổng Minh kinh ngạc, đương nhiên không chịu buông tha cơ hội này, trêu chọc nói: “ Bộ kiểm pháp này chú ý ý cảnh, ý cảnh người hiểu không? Ý cảnh chính là...Ai, dù sao nói người cũng sẽ không rõ ràng, tóm lại loại kiểm pháp thần diệu này tuyệt đối không phải chỉ trông vào sự thuần thực là có thể tìm hiểu được đâu.”

Tương Khổng Minh cơ hồ tức giận đến bốc khói, lời này là hần từ trước tới giờ nói với Hứa Hải Phong, không nghĩ hôm nay dĩ nhiên bị hần nguyên lời đá ngược, thật sự là kỳ sỉ đại nhục.

Trong lòng hần hối hận vạn phần, như thế nào chính mình thần xui quỷ khiến nói đến vấn đề liên quan đến võ công làm gì chứ.

Nói cũng kỳ quái, tuy hần nhớ kỹ ở quá khứ từng chứng kiến vô số kỳ công diệu kỹ trên internet, nhưng vô luận hần chăm học khổ luyện như thế nào, đều không thể hình thành một tia chân khí, tự nhiên cũng không cách nào lĩnh ngộ được ảo diệu bên trong.

Chứng kiến bộ dáng của Tương Khổng Minh, Hứa Hải Phong thật hả giận, nhưng lại sợ hần xuống đài không được, trong lòng ghi hận, nếu lại bày ra trò nào đó khiến cho mình chui vào, thì chắc là vui quá hóa buồn.

Hần biết được nên phải ngừng lại, vội vàng khởi mặt tươi cười, dò hỏi: “ Quân sư đại nhân tìm ta sớm như vậy, không biết có chuyện gì quan trọng?”

Tương Khổng Minh nặng nề hừ một tiếng, điểm ấy tâm tư của Hứa Hải Phong đương nhiên không cách nào giấu diếm được hần, nhưng hần cũng không dây dưa, tức giận nói: “ Mấy ngày nay học sinh quan sát tình thế trong thành, đối với đủ loại biến hóa vô cùng khó hiểu, nên muốn mời chủ công xuất mã, tìm người tìm tòi hư thật!”

“ Lời của quân sư là ý gì?” Hứa Hải Phong thăm nghĩ không phải hôm trước người nói hết thấy đều nằm trong sự sắp xếp của người mà phát triển hay sao, như thế nào chỉ mới hai ngày đã khấn trương như thế.

Tương Khổng Minh cảm ứng được ý nghĩ của hần, hung hăng trừng mắt nhìn hần, bất mãn nói: “ Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, học sinh dù sao không phải thần tiên. Hai đêm nay, khẳng định có chuyện gì xảy ra, mới khiến cho sự việc ra ngoài sự khống chế của ta.”

Hứa Hải Phong kỳ quái hỏi: “ Quân sư đại nhân, người nói chuyện gì xảy ra?”

Tương Khổng Minh chuyển mắt, nói: “ Thí dụ như, nơi ẩn thân của tiểu công chúa Lưu Đình bị người Hung Nô ngoài ý muốn phát giác, khiến cho bọn họ biết được bất cớ vương phi không phải là Áo Bồn tông sư, mà là người khác. Cho nên mới yên lặng, không hề cùng Khải Tắt nhân vọng đao binh. Ân...phỏng chừng lúc này Lưu Đình đã rơi vào trong tay Mạo Đốn, sống không bằng chết a.”

Hứa Hải Phong sắc mặt đại biến, run giọng hỏi: “ Quân sư nói thật?”

Tương Khổng Minh liếc mắt nhìn hần, nói: “ Đương nhiên là giả, bốn quân sư đích tay an bày nguy trang, nếu làm cho người ta dễ dàng khám phá, vậy còn mặt mũi lại hỗn hay sao?”

Hứa Hải Phong thở dài một hơi, lập tức giận dữ, nói: “ Người...chuyện này người cũng có thể nói giỡn sao?”

Tương Khổng Minh không sao cả, đáp: “ Chủ công, ngài quá thiếu kiên nhẫn, bị người vừa khích, liền thất thố như thế, ngày sau còn cần luyện tập nhiều hơn mới tốt.”

Hứa Hải Phong tức giận đến không còn lời gì để nói, nhưng lại không cách nào thật sự nổi giận với hần, không thể làm gì khác hơn là hung hăng nói: “ Được rồi, hiện tại người muốn đi gặp ai, ta mang người đi.”

107. Chương 107 : Bồi Tông Vong Diễn

Hắn hướng Lâm Trường Không ra dấu bằng mắt, người sau liền tiến lên gõ mạnh lên cánh cửa đồng của khu nhà cao cấp.

Chốc lát sau, cánh cửa từ từ mở ra, một nô bộc đi ra, đang muốn trách mắng, chợt thấy đoàn người trang phục cổ quái, tựa hồ không phải là người của bốn quốc, vì vậy đem một bụng bất mãn ngạnh sanh nuốt vào bụng.

Lâm Trường Không lấy ra một bái thiếp đưa cho người này, hắn nhìn thoáng qua, biến sắc, lập tức lộ vẻ mặt tươi cười nói: “ Nguyên lai là mấy vị Hán sứ đại giá quang lâm, ta sẽ đi vào hồi bẩm chủ nhân, thỉnh mấy vị chờ trong chốc lát.”

Lâm Trường Không mặt không chút thay đổi nhìn hắn, ánh mắt lạnh như băng khiến cho hắn lạnh giá trong lòng. Hắn vội vã rời đi, ở trong lòng thầm mắng, cho dù là cao quan Hung Nô khi nhìn thấy chính mình cũng phải khách khí, làm gì giống như người Hán này khí thế ngang ngược như vậy.

Nhưng khi hắn nhìn thấy ba chữ to đoan đoan chính chính trên danh thiếp, cũng không dám giở trò gì, lại càng không dám có chút làm khó dễ.

Bởi vì bên trên viết “ Hứa Hải Phong”, đối với vị vừa đạt được mỹ danh “ đệ nhất cao thủ tuổi trẻ đương thời”, Hán triều sứ thần, mà dù là chủ nhân của hắn cũng phải cố kỵ ba phần, hắn lại càng không dám giở trò, tự tìm phiền toái.

Đây là tác dụng của danh tiếng, nếu Hứa Hải Phong chỉ vừa tới Tây Kinh, đi đến đây chỉ sợ còn phải chờ đợi hồi lâu, mới có thể đạt được mục đích. Nhưng lúc này hắn chỉ cần nói ra danh hào, đãi ngộ đoạt được lập tức hoàn toàn khác hẳn.

Cũng không lâu lắm, thân ảnh cao lớn của Quát Bạt Ứng liền vội vã chạy tới.

Cách thật xa, hắn liền lớn tiếng nói: “ Khách quý ít gặp khách quý ít gặp, Hứa huynh đại giá quang lâm, thật sự là khách quý ít gặp a.”

Hứa Hải Phong cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười nghênh lên, bọn họ cùng một chỗ thân thiết hàn huyên, nếu người không biết sự tình, thật sự còn tưởng rằng bọn họ thân như huynh đệ.

Dưới sự dẫn dắt của Quát Bạt Ứng, đám người Hứa Hải Phong tiến vào đại sảnh, phân chủ khách ngồi xuống.

“ Quát Bạt tướng quân, hôm nay tiểu đệ mạo muội bái phỏng, thật sự là có một chuyện quan tâm, không thể không hỏi.” Hứa Hải Phong vừa mới ngồi xuống, liền bày ra bộ dáng như không thể chờ đợi được, liền nói.

Động tác Quát Bạt Ứng thoáng khựng lại, hắn đương nhiên hiểu rõ trong lòng, mục đích chuyến đi này của Hứa Hải Phong là ở đâu.

Vương phi bị cướp đi, sự quan hệ đến thể diện của Hung Nô, bọn họ che giấu còn sợ không kịp, tự nhiên không đi nói khắp nơi.

Chỉ là tai mắt thám tử của các quốc gia tại Tây Kinh không phải ngồi không, bậc đại sự này hiển nhiên không lừa được người, hai đại đế quốc đồng thời ngay chiều hôm đó phải có được tin tức xác thực.

Mà sau khi Mạo Đốn thành hôn, nhóm Hán sứ như Hứa Hải Phong dù là gương mặt Lưu Đình cũng không được gặp qua một lần. Kết hợp lời đồn, bọn họ không sinh nghi mới là có quỷ.

Miền cưỡng cười, Quát Bạt Ứng nói: “ Hứa huynh khó được cơ hội đến Hung Nô một chuyến, không bằng do ta làm chủ, thỉnh Hứa huynh du ngoạn một phen, xem như tận trách nhiệm địa chủ.”

Nụ cười trên mặt Hứa Hải Phong từ từ cứng ngắc, hắn tạ tuyệt nói: “ Đa tạ Quát Bạt tướng quân, chỉ là việc này một ngày không giải quyết, tiểu đệ liền một ngày lo lắng chờ đợi, vốn không hề có hăng hái du ngoạn a.”

“ Ai, được rồi, nếu Hứa huynh nhất định phải hỏi, vậy xin cứ hỏi.” Quát Bạt Ứng biết hôm nay là tránh không khỏi, không thể làm gì khác hơn là chuẩn bị lật bài.

Hứa Hải Phong thu hồi tươi cười, nghiêm mặt nói: “ Ngày gần đây trong thành có lời đồn nổi lên bốn phía, nói là vương phi mới nạp của Đan Vu quý quốc vô cớ mất tích, không biết có việc này hay không.”

Dựa theo tập tục của Đại Hán, nữ nhi gả ra ngoài xem như là nước đổ đi, tiểu công chúa Lưu Đình nếu đã gả cho Mạo Đồn Đan Vu, vậy từ nay về sau chính là người Hung Nô, cùng Đại Hán không còn quan hệ gì. Cho nên dù là Hứa Hải Phong cũng phải xưng hô là vương phi.

Quát Bạt Ứng do dự mãi, rốt cục nói: “ Không sai, vương phi quả thật đã mất tích ba ngày.”

Hứa Hải Phong bật đứng lên, trong ánh mắt lộ ra sát khí lạnh lạnh, hắn nghiêng răng hỏi: “ Là người phương nào gây nên?”

Quát Bạt Ứng thống khổ lắc đầu, nếu biết là người nào gây nên, đã sớm trực tiếp phái đại quân đem vương phi cứu về. Còn phải tổn thương đầu óc như vậy sao?

Hứa Hải Phong nhìn hắn, hồ nghi hỏi: “ Quát Bạt tướng quân là ý tứ gì? Chẳng lẽ người này không thể nói sao?”

“ Không phải...” Quát Bạt Ứng muốn giải thích một phen, cũng không biết nên làm sao nói mới tốt.

“ Nga...” Hứa Hải Phong kéo dài thanh âm, như có điều suy nghĩ gập đầu, nhẹ giọng nói: “ Nguyên lai như thế, đa tạ Quát Bạt huynh cho biết, Hứa mỗ biết nên làm như thế nào.”

Quát Bạt Ứng rất là kỳ quái, chính mình đâu có nói với hắn cái gì, không khỏi hỏi tới: “ Hứa huynh biết được cái gì?”

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn chung quanh, lúc này trong sảnh chỉ có Quát Bạt Ứng, Tương Khổng Minh cùng ba người hắn. Vì vậy hắn tiến lên hai bước, lấy tay che miệng, thần thần bí bí nói: “ Từ xưa hậu cung tranh sủng cũng là chuyện bình thường, chỉ là tiểu vương phi dù sao cũng là công chúa của Hán triều, còn thỉnh Quát Bạt tướng quân báo cho biết là vị vương phi nào làm ra chuyện tốt này. Hứa mỗ tự có đối sách.”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Quát Bạt Ứng, định cãi cọ, hắn đưa tay ngăn lại, nói: “ Tướng quân yên tâm, tại hạ tuy ngây ngốc, nhưng cũng sẽ không bán đứng bằng hữu, ngươi yên tâm, việc này một mình Hứa Hải Phong ta tự gánh lấy, tuyệt đối không đề cập đến tướng quân là được.”

Lúc này Quát Bạt Ứng bị hù dọa đến gương mặt xanh đen, nếu Hứa Hải Phong thật sự đem lời này đi khắp nơi tuyên dương ra ngoài, khiến cho thế nhân tưởng rằng, Lưu Đình mất tích chính là do hậu quả tranh giành ghen tuông trong hậu cung, lại còn thuận tiện đính tới tên tuổi của mình trong đó, vậy cả đời này đừng mong hỗn nữa.

Hắn vội vàng đứng dậy ngăn cản nói: “ Hứa huynh chớ có nói bậy, ta khi nào nói qua Lưu Đình mất tích có liên quan tới mấy vị vương phi khác?”

Hứa Hải Phong ra vẻ kinh ngạc nói: “ Nếu không như thế, Quát Bạt tướng quân anh dũng hơn người, lại làm sao áp a áp ứng, biết mà không nói chứ?”

Quát Bạt Ứng tức giận đến nghẹn lời, lúc này hắn đương nhiên hiểu rõ dụng ý của Hứa Hải Phong, nếu mình không nói ra lời thật với hắn, vậy hắn sẽ đem câu nói kia tuyên dương khắp nơi, cũng lại dùng ba chữ Quát Bạt Ứng đã nói, xem mình sẽ phải làm như thế nào.

Nhìn khuôn mặt cười mà như không cười của Hứa Hải Phong, hắn chỉ cảm thấy một cảm giác vô lực nảy lên trong lòng, không thể làm gì khác hơn là thở dài một hơi nói: “ Hứa huynh không cần chọc ghẹo người, ta đem hết thấy báo ra là được.”

Vì vậy hắn đem sự việc Lưu Đình mất tích đem đó kể lại một lần.

Hứa Hải Phong liếc mắt nhìn Tương Khổng Minh, phát giác gương mặt hắn mang vẻ khiếp sợ, nếu không biết người này là kẻ chủ mưu trong vụ này, thật đúng là cũng bị hắn giấu diếm qua mặt.

Ở trong lòng mắng to, lão hồ ly giả bộ thật là giống quá, nhưng hắn không có phát giác, vẻ kinh ngạc trên mặt mình thể hiện ra không kém chút nào so với Tương Khổng Minh.

Sau một lúc lâu, Hứa Hải Phong hỏi: “ Quát Bạt tướng quân, xin hỏi hoàng cung quý quốc có bao nhiêu thủ vệ?”

Lời nói này đúng là tối kỵ, nhưng lúc này hỏi ra, Quát Bạt Ứng lại không chút nào hồ nghi, ngược lại tận tâm giải thích: “ Không kể thủ vệ bên ngoài, riêng cấm vệ trong nội cung có hơn mấy ngàn người.”

“ Vậy ý tứ của tướng quân là không ai có thể tránh né qua tai mắt của nhiều người như vậy, trống rỗng đem vương phi lặng yên từ trong nội cung cướp đi? Lời của ngài...lời của ngài không tránh khỏi...quá mức tưởng tượng a.” Hứa Hải Phong giả ra bộ dáng khó tin, nhưng trong lòng mừng rỡ thiếu chút nữa cười phá bụng, thần sắc trên mặt cực kỳ cổ quái.

Cũng may Quát Bạt Ứng cũng từng như vậy khi nghe thấy việc này, so với hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu, nếu không phải Lưu Đình mất tích, hắn cũng không dám tin tưởng. Gặp biểu hiện của Hứa Hải Phong, thật cũng không hề hoài nghi, chỉ là cảm thấy khó chịu.

Sắc mặt hắn ửng đỏ, nói: “ Tại hạ cũng biết việc này khó thể làm cho người ta tin, nhưng sự thật quả là như thế.”

Tương Khổng Minh đột nhiên mở miệng hỏi: “ Xin hỏi tướng quân, việc này trong thiên hạ có người làm được hay không?”

Quát Bạt Ứng trầm ngâm nửa giây, nói: “ Nếu là cao thủ cấp tông sư, có lẽ là có thể làm được.”

“ Cao thủ cấp tông sư?” Hứa Hải Phong chợt làm như hai mắt sáng ngời, bật thốt lên: “ Khải Tắt...Áo Bồn tông sư.”

Quát Bạt Ứng cười khổ lắc đầu.

“ Trong thành Tây Kinh chỉ có Khải Tắt nhân cùng chúng ta có thâm cừu đại hận, tất nhiên là Áo Bồn không muốn chứng kiến hai nhà chúng ta hòa đàm, nên xuất thủ bắt cóc vương phi.” Hứa Hải Phong như đinh chém sắt nói.

Nhìn bộ dáng không cho là đúng của Quát Bạt Ứng, hắn vội la lên: “ Còn thỉnh tướng quân bẩm cáo Đan Vu, cần phải cứu vương phi thoát miệng hổ, nếu có nơi nào cần tiểu đệ ra sức, tiểu đệ vạn tử không dám từ chối.”

Sự tình phát triển tới bước này, Quát Bạt Ứng không thể làm gì khác hơn là lời thật nói thật: “ Hứa huynh an tâm đừng nóng nảy, nguyên lai chúng ta cũng hoài nghi việc này do Áo Bồn tông sư gây nên. Nhưng ngày hôm trước đã có người bảo chứng cho hắn, chứng minh việc này không quan hệ tới hắn.”

Hứa Hải Phong ngạc nhiên nói: “ Bảo chứng, loại chuyện này còn có thể bảo đảm sao? Đến tột cùng là người nào lại có tư cách này?”

Quát Bạt Ứng hai tay ôm quyền hướng lên trời cung kính, nghiêm mặt nói: “ Chính là Thác Hà Đế tông sư.”

Từ biệt Quát Bạt Ứng, Hứa Hải Phong nhảy lên xe ngựa liền hỏi: “ Quân sư, thế nào?”

Tương Khổng Minh thần sắc ngưng trọng, nói: “ Trong lòng Quát Bạt Ứng bất định, khi chủ công tự xưng phong tìm Khải Tắt nhân phiền toái, ta nghe được trong lòng hắn có tiếng cười lạnh, hắn đang suy nghĩ...”

Hứa Hải Phong đợi chốc lát, vẫn không thấy Tương Khổng Minh có ý muốn nói, vì vậy hỏi tới: “ Quát Bạt Ứng đang suy nghĩ cái gì?”

Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng, nói: “ Tên không mao đầu(chim không lông) đang suy nghĩ, chúng ta đã cùng Khải Tắt nhân và Trình gia ước chia thiên hạ thành ba phần, lại làm sao trợ người đi tìm bọn họ gây phiền toái.”

Không mao điều? Hứa Hải Phong ngẩn ra, suy nghĩ một chút, mới biết được hấn ám chỉ chính là Quát Bạt Ung.

Nếu bình thường, có lẽ hấn đã sớm bật cười, nhưng lúc này hấn bị lời của Tương Khổng Minh hù dọa muốn ngất, gương mặt không tự chủ giật lên, tự nhủ: “Khải Tát nhân cùng Trình gia? Ba phần thiên hạ?”

“Đúng vậy.” Trên mặt Tương Khổng Minh không còn bộ dáng tiêu sái như xưa, âm trầm lạnh lùng: “Vừa là Trình gia, học sinh cuộc đời này hận nhất chính là gian tặc bán nước, lần này nhất định phải cho bọn hấn một sự giáo huấn cả đời khó quên.”

Hứa Hải Phong giơ cao hai tay đồng ý, nói: “Quân sư nói rất đúng, đám bồi tông vong điển này, chết không đủ tội.”

Tương Khổng Minh đang muốn nói chuyện, đột nhiên trong đầu chợt lóe linh quang, vỗ đùi “ai yêu” một tiếng thét kinh hãi.

108. Chương 108 : Âm Mưu

“Quân sư đại nhân, ngài không có việc gì chứ?” Hứa Hải Phong khởi lên mười hai phần tinh thần, cẩn thận hỏi.

Tương Khổng Minh ho khan một tiếng, che giấu hành vi quá khích vừa rồi của chính mình, sau đó sửa sang quần áo lại một chút, nói: “Vừa rồi học sinh đột nhiên nhớ lại một chuyện, ở lúc này, chúng ta vẫn không thể đi trêu chọc tam gia liên minh này.”

“Tại sao?” Hứa Hải Phong vạn phần kỳ quái vì sao Tương Khổng Minh lại đột nhiên thay đổi chủ ý.

Ở trong lòng của hấn, Tương Khổng Minh cơ hồ đã tương đương với đại danh từ không chỗ nào không thể. Nếu hấn tỏ vẻ muốn xuất thủ đối phó Trình gia, vậy liền nhất định có thể không cần lo lắng mà hoàn thành mục đích.

Không đề cập tới Lâm Uyển Nhân cùng Trình gia có oán cừu, riêng là Trình gia cấu kết Khải Tát, Hung Nô, đã là tội lớn ngập trời đủ để tru di cửu tộc. Chỉ cần là người Hán hơi có huyết tính cũng sẽ không buông tha bọn họ.

Tương Khổng Minh nếu muốn xuất thủ đối phó Trình gia, hấn sẽ toàn lực ủng hộ, chỉ là không biết vì sao hấn tạm thời biến quá.

“Ai...” Tương Khổng Minh bất đắc dĩ thở dài một hơi, vẻ mặt tiếc hận nói: “Nơi này dù sao là Tây Kinh, không phải địa bàn Đại Hán chúng ta, cho nên hết thấy hành động đều phải thật cẩn thận, nếu lộ ra chút sơ hở, chỉ sợ là không một người có thể bình an trở về Đại Hán.”

Hứa Hải Phong do dự mãi, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết, hấn cắn răng nói: “Nếu không biết cũng thôi, nhưng hiện tại nếu đã biết bọn họ ba nhà muốn liên thủ đối phó Đại Hán, ta làm sao có thể ngồi yên không lý đến?”

Tương Khổng Minh ngoài ý muốn nhìn hấn một cái, thông qua thuật đọc tâm, tự nhiên biết lời này của hấn cũng không hề giả dối. Trong mắt hấn lộ ra một tia vui mừng cùng đắc ý, nói: “Vậy chủ công có ý định thế nào?”

“Hết thấy đều nghe quân sư phân phó, chỉ cần có thể phá hư tam gia liên minh, Hứa mỗ cho dù bỏ ra một tính mạng cũng không tiếc.” Hứa Hải Phong hít sâu một hơi, trịnh trọng nói.

Nếu đổi lại là Hứa Hải Phong của một năm trước kia, gặp phải việc này, chỉ sợ là tránh còn không kịp. Nhưng trải qua thời gian dài được Tương Khổng Minh bồi luyện, tính cách của hấn đã từ từ thay đổi.

Đặc biệt là sau ngày giặc đầu, tuy trong lòng hấn khiếp nhược, nhưng mặt ngoài đã biểu hiện thật hoàn mỹ hình tượng một anh hùng đại trượng phu đỉnh thiên lập địa.

Sau quyết đấu, thái độ mọi người đối với hấn thay đổi đến long trời lở đất, nhượng lòng tự ái của hấn đạt được sự thỏa mãn thật lớn.

Loại hiện tượng mặt ngoài này thông qua thời gian dài duy trì, đủ để ảnh hưởng nội tâm biến hóa của một người.

Cho nên tuy hẳn biết rõ tình huống vạn phần nguy hiểm, nhưng vẫn làm ra quyết định lấy thân báo quốc.

Từ sau khi Tương Khổng Minh đầu nhập dưới trướng Hứa Hải Phong, liền một mực nghĩ làm sao đem hẳn tạo thành một nhân vật anh hùng chân chính mà không tiếc sức làm người dẫn đường.

Thẳng đến hôm nay, ở tình huống trước mắt quan trọng thật sự, mới nhìn thấy được hiệu quả những gì mình đã khổ công bỏ ra, trong lòng Tương Khổng Minh cũng cực kỳ vui sướng.

Chỉ là, nếu Tương Khổng Minh muốn phá hư việc này, thì sẽ sinh ra xung đột thật lớn với kế hoạch ấp ủ trong lòng hẳn từ lâu. Nên mắt hẳn xoay chuyển một vòng, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười, đã sinh kế, nói: “Chủ công cao nghĩa, học sinh cực kỳ khâm phục, chỉ là chủ công có từng nghĩ tới các vị tiểu thư không?”

Hứa Hải Phong nghe vậy trên mặt biến ảo khó lường, vừa nhìn thấy làm Tương Khổng Minh bội phục vạn phần.

Rốt cục hẳn thở dài một hơi nói: “Chẳng lẽ với tài năng của quân sư, cũng không thể nghĩ ra một mưu kế không bị người hoài nghi mà phá hư sự liên minh của tam gia sao?”

Chiếc quạt lông diêu động trong tay Tương Khổng Minh đột nhiên dừng lại, theo sau cả giận nói: “Bọn họ ba nhà cùng một chỗ mưu đồ đoạt Đại Hán, vô luận là phương nào có gì bất trắc, dùng đầu ngón chân cũng biết khẳng định là người của Đại Hán làm quỷ. Tưởng muốn không chọc người hoài nghi, dứt khoát người đem ba phương giết chết cho đơn giản hơn.”

Hứa Hải Phong ngược ngừng cười cười, hẳn đương nhiên biết yêu cầu của mình thật quá mức, nhưng vẫn không từ bỏ ý định nói: “Vậy thật sự không có cách nào sao?”

“Không có.” Tương Khổng Minh trợn mắt: “Nếu ta là chủ công, biện pháp tốt nhất chính là nhanh chân trở về Đại Hán, đem tin tức thông báo cho Phương Lệnh Thiên lão nhi, hẳn hiểu biết sâu rộng, vừa là thân phận tôn quý, hẳn là sẽ có cách ứng phó.”

Hứa Hải Phong gật đầu nói: “Không sai, vì kẻ trước mắt, cũng chỉ có như thế, ta đi gặp Tô Xuân Vĩ, tóm lại phải nhanh chóng hoàn thành mới được.”

Đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi vội vã của Hứa Hải Phong, trên mặt Tương Khổng Minh hiện ra màu sắc phức tạp, hẳn tự nhủ: “Chớ có trách ta, ta không phải là người trên thế giới này, các người chết sống có quan hệ gì tới ta đâu. Ta nếu tự hào là Khổng Minh, thì phải phụ tá vì vua khai quốc. Đại Hán lập quốc mấy trăm năm, lại có tam đại thế gia trung tâm phù trợ, nếu như không có nội quỷ, làm sao có thể phá vỡ. Nếu Trình gia mưu đồ làm loạn, đó chính là lão thiên gia cũng muốn giúp ta, chỉ có thiên hạ đại loạn, chủ công mới có ngày xuất đầu. Không có sự tẩy lễ của rừng xương biển máu, lại làm sao có tư cách bước lên ngai vàng của vạn người.”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ trên bầu trời có thứ gì hấp dẫn sự chú ý của hắn, trong miệng lầm bầm: “Trình gia a Trình gia, các người ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng.”

Lại nói Hứa Hải Phong đi gặp Tô Xuân Vĩ đưa ra ý kiến muốn nhanh chóng trở về Đại Hán, nhưng Tô Xuân Vĩ nói việc của tiểu công chúa Lưu Đình còn chưa tra xét rõ ràng thì không mặt mũi nào quay trở về.

Hứa Hải Phong như kẻ cầm điếu uống thuốc đắng, có khổ nói không nên lời. Hắn đương nhiên không thể nói cho Tô Xuân Vĩ chuyện Lưu Đình đang ở trong quân doanh của Hắc Kỳ quân của mình.

Nhưng đối phương nói thật danh chính ngôn thuận, chần chẫn có lý, Hứa Hải Phong cũng không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là hậm hực đi về.

Hắn trở lại trong phòng của mình, Lâm Uyển Nhân cùng Hạ Nhã Quân đang trò chuyện vui vẻ, gặp hẳn trở về, đồng thời đón chào.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, nhị nữ nhìn nhau, đều nhìn ra tia nghi hoặc trong mắt đối phương.

Hứa Hải Phong hoàn toàn thay đổi vẻ cao hứng phấn chấn, nhú mà, có vẻ tâm sự nặng nề.

“Phu quân có việc gì phiền lòng sao?” Lâm Uyển Nhân ủy ủy khuyên giải: “Không ngại nói ra, có lẽ Uyển nhi có thể phân ưu cho chàng.”

Hứa Hải Phong cười khổ một tiếng, loại chuyện này làm sao nói cho các nàng hiểu rõ, huống chi việc này lại không có bằng chứng, nếu có người hỏi hắn từ đâu biết được, hắn chẳng lẽ nói do Tương Khổng Minh có công năng đặc dị nên dò thám biết được hay sao.

Lắc đầu, Hứa Hải Phong thở dài nói: “Bỏ đi, không nghĩ những chuyện phiền lòng này nữa.” Hắn nói xong nặng nề ngồi mạnh xuống, hung hăng nói: “Đều do Thác Hà Đế hỗn đản gây nháo quỷ.”

Hắn oán hận Thác Hà Đế tông sư như thế cũng có đạo lý, nếu Thác Hà Đế không đi bảo đảm cho Áo Bồn tông sư, vậy Áo Bồn còn đang gặp phiền phức vì chuyện công chúa Lưu Đình mất tích. Nếu làm cho hai đại tông sư xảy ra cuộc chiến sinh tử, vậy tam gia liên minh không công tự phá.

“Thác Hà Đế?” Hạ Nhã Quân kinh ngạc nói: “Như thế nào vị Hung Nô đệ nhất tông sư danh dương thiên hạ lại cũng trêu chọc đại ca?”

“Cái gì đệ nhất tông sư, ta xem là đệ nhất tà thuật sĩ còn kém không bao nhiêu.” Hứa Hải Phong bực bội nói.

Hạ Nhã Quân chớp đôi mắt đẹp, đột nhiên cảm thấy buồn cười, bộ dáng hỗn hển lúc này của Hứa Hải Phong rất có vài phần chân thành thật sự.

Nàng nhìn Lâm Uyển Nhân, người sau cũng mỉm cười nhìn kỹ hắn, chỉ là trong ánh mắt lại thêm ba phần tình ý.

“Đại ca vì sao nói như vậy?” Hạ Nhã Quân cười hỏi.

Bởi vì nhị nữ đều biết hấn cứu Lưu Đình, nên Hứa Hải Phong cũng không giấu diếm, đem chuyện đi gặp Quát Bạt Ứng nói lại cho hai nàng nghe tỉ mỉ, đương nhiên những việc không nên nói hấn cũng không nói ra.

Cuối cùng, hấn nổi giận nói: “Nếu không có yêu nhân quỷ mê tâm khiêu như Thác Hà Đế đi đảm bảo cho Áo Bồn, lúc này chỉ sợ Khải Tắt cùng Hung Nô đã đánh nhau, muội nói người này có ghê tởm hay không?”

Hạ Nhã Quân nghe xong như có điều suy nghĩ, sau một lúc lâu, nàng ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Đại ca, Thác Hà Đế người này là ngút trời kỳ tài, từ mười năm trước đã bước vào tông sư cảnh giới.”

Hứa Hải Phong không biết vì sao nàng đột nhiên lại nói đến chuyện này, nhưng vẫn tiếp lời: “Việc này cũng không phải bí mật gì, ta đã sớm biết được.”

“Nghe nói, một khi bước vào tông sư cảnh giới, phương hướng tu tập chủ yếu chính là tinh thần thể giới hư vô mờ mịt, đến lúc đó đủ loại dị năng đều có thể xảy ra. Thác Hà Đế từ mười năm trước đã trở thành tông sư, đối với sự thăm dò về tinh thần thể giới tất nhiên phải có chỗ độc đáo, có thể đoán biết đối phương có nói dối hay không, nên cũng không có gì kỳ lạ.” Hạ Nhã Quân giải thích chi tiết.

“Nga...” Hứa Hải Phong trầm mặc không nói, nghe xong lời của nàng, đối với cảnh giới tông sư tràn ngập hướng tới, quyết định chủ ý, ngày sau nhất định phải chăm học khổ luyện, tranh thủ trong quãng đời còn sống bước vào diện phủ cao nhất của võ giả.

“A...phu quân đại nhân, Nhã Quân tỷ còn có một chuyện muốn cùng chàng thương nghị.” Lâm Uyển Nhân đối với những chuyện họ nói thật không có hứng thú, nên nghe họ nói xong liền mở miệng nói.

Đem ánh mắt chuyển hướng Hạ Nhã Quân, Hứa Hải Phong hỏi: “Nhã Quân, chuyện gì?”

Hạ Nhã Quân mỉm cười, dung nhan khuynh thành làm cho Hứa Hải Phong tâm động: “Tiểu muội muốn cầu đại ca cho phép cầm, kỳ, thi, họa bốn tỷ nhập làm môn hạ Tinh tông.”

Hứa Hải Phong nghe Đường Nhu Nhi có nói qua, Hạ Nhã Quân cũng xuất thân từ một nhánh của Ma Môn, cho nên cũng không kỳ quái: “Cho bọn họ gia nhập Ma Tông, không có gì khó, chỉ là vì sao muội phải làm như vậy?”

“Tinh tông chúng ta có một môn công pháp đặc thù, gọi là Đồng Tâm Quyết, người tu luyện phải là huynh đệ tỷ muội sinh đôi, cầm kỳ thi họa bốn nữ còn là đồng bào, càng khó chính là đều có được một thân thể luyện võ thật tốt. Nếu có thể tu tập được công pháp này, ngày sau thành tựu thật khó thể hạn lượng.” Hạ Nhã Quân nghiêm mặt nói.

Hứa Hải Phong biết việc này đối với bốn nữ mà nói là một cơ hội tốt hiếm có, vì vậy không cần suy nghĩ, liền thay thế Lưu Đình làm chủ, liền đáp ứng xuống.

Hạ Nhã Quân cho gọi bốn nữ đến, ngay tại chỗ thu làm Tinh tông đệ tử, theo sau đưa các nàng ra ngoài truyền công. Xem nàng ham thích làm việc này như thế, có thể thấy được công pháp này cũng giống như Tinh Tâm Quyết, đều là một loại kỳ công tuyệt kỹ rất khó tìm được truyền nhân.

109. Chương 109 : Tham Vọng

Lần này hấn ra khỏi thành cũng không gây cho người hoài nghi, một tướng lĩnh muốn duy trì sự trung tâm của một quân đội, vậy liền tuyệt đối không thể rời đi khỏi chi bộ đội này thời gian quá dài.

Đây là chuẩn tắc cơ bản của người làm tướng, Hung Nô nhân đương nhiên là không xa lạ, cho nên khi Hứa Hải Phong đưa ra ý kiến muốn đến quân doanh một chuyến, Quát Bạt Ứng sáng khoái đáp ứng.

Bọn họ đương nhiên không biết, Hứa Hải Phong chỉ là lấy công chế tư, hấn vốn không cần lo lắng vấn đề trung thành của Hắc Kỳ quân, mục đích chân chính của chuyến đi này là hấn muốn đi thăm Lưu Đình cùng Đường Nhu Nhi đang trốn bên trong quân doanh.

Tiến quân doanh, Hứa Hải Phong cũng giả vờ nhìn một phen huấn luyện của binh sĩ vì cố ý che dấu tai mắt người khác, sau đó liền bỏ lại bộ đội đang luyện tập, nhanh như chớp đi tới trong doanh trường nhĩ nữ đang lẫn trốn.

Hai nàng ngoài ý muốn nhìn thấy Hứa Hải Phong, đều mừng rỡ vô cùng. mấy ngày nay, các nàng đơn độc trốn trong quân doanh, tuy không lo ăn lo mặc, nhưng trong hành động không hề có chút tự do.

Cả ngày phải ở trong một lều trại cỡ trung, mà ngay cả đi ra cửa phơi nắng cũng là một nguyện vọng vô cùng xa xỉ. Hơn nữa không biết tình thế trong thành Tây Kinh ra sao, nên trái tim cứ bị treo cao, nếu không có hai nàng an ủi lẫn nhau, chỉ sợ đã không còn nhẫn nại được.

Lúc này đột nhiên nhìn thấy Hứa Hải Phong xuất hiện ngay trước mắt, mà ngay cả Lưu Đình bản thân ở trong nhà để vương, nữ tử đoan trang ổn trọng cũng nhịn không được mà chui vào lòng hấn, lại càng không cần nói đến tình thâm như biển của Đường Nhu Nhi.

Hứa Hải Phong một trái một phải ôm hai thân thể kiều mỵ mê người, trong lòng rất là đắc ý. Bốn đóa kim hoa của kinh đô hôm nay đã có ba đóa trở thành thê thiếp của hấn, đây là chiến tích đang kiều ngạo đến cỡ nào a.

Nếu đóa cuối cùng cũng gia nhập vào thì càng thêm hoàn mỹ, trong đầu hấn đột nhiên hiện lên một ý niệm như thế. Hấn cũng không xác định bản thân mình có dạng cảm tình thế nào đối với Phương Doanh Anh, nhưng nữ tử có cá tính độc lập như thế khẳng định cũng có địa vị nhất định trong lòng hấn.

“Đại ca suy nghĩ điều gì?” Đường Nhu Nhi thấy hấn thật lâu không nói gì, hai mắt nhìn phía trước, khóe miệng mỉm cười, tò mò hỏi.

Hứa Hải Phong bình tĩnh, thần thức từ bên trong ảo tưởng thoát ra.

Hấn cúi đầu nhìn về phía hai nàng, bởi vì là thời khắc phi thường, cho nên trên người hai nàng không hề mặc trang phục mềm mại của nhĩ nữ, mà là quân y cũng giống như binh sĩ Hắc Kỳ quân bình thường.

Tuy đã là quân phục nhỏ nhất trong quân doanh, nhưng mặc lên cơ thể kiều mỵ của hai nàng, lại vẫn có vẻ rộng thùng thình.

Trái tim Hứa Hải Phong lại nóng lên, bàn tay hấn thò vào trong quần áo, chạm tại hai thân thể hoàn mỹ được che giấu bên trong lớp y phục thô dày.

Hai nàng đồng thời xấu hổ ngượng ngùng, tuy nói hai nàng đã cùng Hứa Hải Phong có những hành động thân thiết, nhưng lần này lại cùng ở chung với hắn, hôm nay lại có thêm một nữ tử bên cạnh, mặc dù là bạn tốt phòng khuê thân như tỷ muội, vẫn có chút phóng không ra.

Bàn tay nhỏ bé của hai nàng không hẹn mà cùng dần xuống ma chưởng đang làm chuyện xấu bên trong lớp áo, Lưu Đình cầu khẩn nói: “Đại ca, đừng làm ở chỗ này được không?”

Hứa Hải Phong cười hắc hắc, nói: “Hai nàng không phải đều đáp ứng ta, chỉ cần ta bình an trở về từ trận giặc đầu, liền đồng ý cho ta muốn làm gì thì làm sao? Như thế nào, chẳng lẽ nhị vị tiểu thư muốn nuốt lời à?”

Đường Nhu Nhi đỏ mặt, cười nói: “Đại ca, đó là Đình nhi muội tử đáp ứng huynh, muội cũng không có lên tiếng nha.”

Lưu Đình vô cùng xấu hổ, làm sao chịu nhận, dịu dàng nói: “Tỷ tỷ, một mình tỷ nói là không có lên tiếng, vậy không phải đã là chấp nhận sao?”

Đôi mắt to xinh đẹp của Đường Nhu Nhi khẽ chớp, đắc ý nói: “Ta chỉ là không có nghe rõ mà thôi, Đình nhi không nên oan uổng cho ta.”

Đột nhiên Đường Nhu Nhi “a” một tiếng kinh hô, theo sau cúi thấp đầu xuống. Nguyên lai Hứa Hải Phong thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, trên tay dụng lực, tránh thoát bàn tay nhỏ bé của nàng, đặt lên trước ngực nàng nơi bầu nhũ phong đầy đặn.

Lưu Đình nhìn ngay vùng ngực của Đường Nhu Nhi đang phập phồng bất định, biết Hứa Hải Phong đang hoành hành bàn tay nơi đó. Đã gặp bộ dáng then thùng không thôi của nàng, không khỏi liền bật cười trộm. Chỉ là còn chưa cười được vài tiếng, liền cảm giác được da thịt nơi thắt lưng nóng hổi, nguyên lai Hứa Hải Phong đã lật áo lót nàng lên, đem bàn tay dò xét tiến vào, lần này, chính nàng cũng không còn cười nổi.

Nghe tiếng thổ hấp dồn dập của hai nàng, trong lòng Hứa Hải Phong mừng rỡ, nhưng hai tay hắn chỉ là vuốt ve trên chọc trên người hai nàng, mà cũng không chạm đến vùng cấm địa cuối cùng.

Qua một lúc, Hứa Hải Phong dừng tay lại, thắm hít sâu mấy hơi, bình tĩnh dần xuống trái tim đang nhảy lên không ngừng, đem dục vọng của bản thân đang sắp bùng nổ sinh sôi đè ép xuống.

Hắn cúi đầu nói với Đường Nhu Nhi: “Nhu nhi, ta còn phải vào thành, khoảng thời gian này phải ủy khuất hai nàng tạm thời ở lại nơi này.”

Đường Nhu Nhi nhẹ nhàng “ân” một tiếng, cũng không biết đến tột cùng là có nghe rõ hay không.

Hứa Hải Phong cảm thấy trong lòng mình đang ôm hai thân thể mềm mại nóng như than lửa, biết các nàng lúc này tuyệt đối là không yên lòng. Trong lòng vừa động, lộ ra vẻ cười xấu xa, ngón tay lướt tới hai hạt đỏ hồng trước ngực hai nàng, nhẹ nhàng bóp lấy, có chút dùng sức.

“Ai nha.” Nhị nữ đồng thời kinh hô lên, muốn không thanh tỉnh cũng khó. Các nàng ngẩng đầu thương cảm nhìn nam tử trước mắt, về ai oán cơ hồ có thể đem lòng người tan rã bên trong sự ôn nhu khôn cùng.

“Nhu nhi, hiện tại ta giao cho nàng một nhiệm vụ, trước khi chúng ta rời đi Hung Nô, nàng đem Huyền Thiên Xá Nữ công truyền thụ cho Đình nhi.” Hứa Hải Phong đưa tay đặt lên thắt lưng hai nàng, không hề khiêu khích, nhẹ nhàng ôm lấy nói.

Đường Nhu Nhi mở to một đôi mắt đẹp, cả kinh nói: “Đại ca, huynh biết?”

Hứa Hải Phong mỉm cười gật đầu nói: “Không sai, Nhã quân tỷ của nàng đã đem hết thấy nói cho ta nghe, trước khi ta đạt tới nhất phẩm cảnh giới, ta không mạnh mẽ phá hư đồng thân của các nàng đâu.”

Đường Nhu Nhi đỏ mặt, nói: “Đa tạ đại ca.”

Lưu Đình nghe được khó hiểu, dò hỏi: “Nhu nhi tỷ tỷ, mọi người đang nói gì vậy?”

Đường Nhu Nhi nằm trong lòng Hứa Hải Phong, đem đầu kê sát bên tai Lưu Đình, nói nhỏ vài câu. Lập tức, trên mặt Lưu Đình hơi đỏ ửng, dần dần đỏ bừng lên.

Hứa Hải Phong nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của hai nàng, nói: “ Hai người không nên nóng lòng, gần đây ta cảm giác rất tốt, lâu thì nửa năm, nhanh thì ba tháng, nhất định có thể đột phá giới hạn, đạt tới nhất phẩm, đến lúc đó là có thể cho hai nàng được như nguyện thôi.”

Hai nàng xấu hổ, đồng thời giơ lên tiểu nắm tay, đánh khẽ vào trước ngực Hứa Hải Phong, Đường Nhu Nhi khẽ gắt nói: “ Đại ca xấu, chúng ta không có nóng lòng gì cả, là trong lòng huynh như lửa đốt mới đúng.”

Hứa Hải Phong cười ha ha, hần lo lắng nếu cứ tiếp tục sẽ không dần được dục vọng đang dâng cao, lại làm hư đi trình tiết quý giá của hai nàng, không thể làm gì khác hơn là dừng tay lại.

Trong lòng than thở, hai nàng mặc dù có bộ dáng mặc cho chàng làm gì thì làm, nhưng hần ngại sự cảnh cáo của Lê Ngạn Ba, hần vẫn không dám vượt qua. Loại tổn thất này, không thể làm gì khác hơn là đợi khi đạt tới cảnh giới nhất phẩm thì đòi lại gấp đôi.

Cáo biệt hai nàng, hần trở lại trong thành, gặp mặt Tương Khổng Minh, nói cho hần việc Tô Xuân Vĩ không chịu rời đi Tây Kinh, Tương Khổng Minh không hổ là thiên hạ đệ nhất nhân vật thông tuệ, đầu óc vừa chuyển, liền nghĩ ra được mưu kế, nghe được Hứa Hải Phong không ngừng khen ngợi.

Hần vội vã mời chúng tướng cùng chạy tới phòng ở của Tô Xuân Vĩ, vừa mở cửa liền nói: “ Tô đại nhân, chúng ta phải lập tức trở về kinh đô, nếu còn chậm trễ e rằng không kịp nữa.”

Tô Xuân Vĩ khó hiểu hỏi: “ Hứa tướng quân vì sao vô đoán như thế, chúng ta đi tới Hung Nô, ngoại trừ tiền công chúa hòa thân cùng Mạo Đốn Đan Vu và chúc mừng đại thọ cho hần, còn có một nhiệm vụ. Chính là ký kết hiệp nghị hòa bình, hôm nay hiệp nghị chưa thành, chúng ta làm sao dễ dàng rời đi.”

Hứa Hải Phong cười lạnh nói: “ Hiệp nghị hòa bình? Cùng Hung Nô nhân ký kết sao, vậy không cần nữa.”
“ Vì sao?”

“ Bởi vì Hung Nô nhân đã cùng Khải Tát nhân ký kết hiệp định cộng đồng phạt Hán, người nói bọn họ còn cùng người ký kết hiệp nghị hòa bình gì nữa hay sao?” Hứa Hải Phong trào phúng nói.

Đám người Tô Xuân Vĩ sắc mặt đại biến, nếu lời Hứa Hải Phong là thật, vậy bọn họ còn ở lại chỗ này chẳng khác gì là chịu chết.

“ Hứa Hải Phong không thể đoán bậy, người làm sao mà biết được?” Tô Xuân Vĩ biết chuyện quan hệ trọng đại, đương nhiên muốn hỏi cho rõ ràng.

Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói: “ Các vị có từng kỳ quái, Khải Tát nhân chúc thọ cho Mạo Đốn, vì sao lại sai phái Áo Bồn tông sư cùng tam vương tử đích thân đến. Hai nước của bọn họ cũng không gần nhau, quan hệ cũng không đến mức thân mật tới như vậy.”

Nghe hần vừa nói như thế, mọi người cùng gật đầu, Khải Tát nhân làm như vậy quả thật quá mức nghiêm trọng.

“ Mặt tướng đối với chuyện này quá mức tò mò, vì vậy lệnh cho thủ hạ ra ngoài dò xét, liền tại hôm qua, nhờ hồng phúc tề thiên của hoàng thượng, chúng ta thành công len vào sứ quán của Khải Tát nhân, cũng nghe lén được tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông cùng thuộc hạ nói chuyện, mới biết được biến cố bên trong.” Hứa Hải Phong bịa đặt nói.

Trên mặt Tô Xuân Vĩ thay đổi mấy lần, rốt cục hỏi: “ Việc này là thật?”

Hứa Hải Phong nghe hần đã ý động, trong lòng vui mừng, vội vàng đổ thêm dầu vào lửa, chỉ trời thề: “ Mặt tướng dám dùng đầu người đảm bảo, nói những câu này là thật, nếu có một lời giả dối, cho ta chết dưới đao binh, không được toàn thây.”

Nghe hần thốt lên lời thề ác độc như vậy, đám người Tô Xuân Vĩ đều bị chấn động.

Lưu Tuấn Thư lập tức nói: “ Hứa tướng quân cũng không cần phải nói dối, nếu không có như thế, Khải Tát nhân vì sao lại đặc phái Áo Bồn tông sư đích thân đến Hung Nô.”

Kim Quang Hoa cũng vỗ tay nói: “ Ta đã nói qua Hung Nô nhân hòa đàm căn bản là giả dối mà thôi, hiện tại nên làm sao cho phải?”

Hứa Hải Phong nghe bọn hần nói chuyện, biết mưu kế của Tương Khổng Minh đã hữu hiệu, nói: “ Lúc này Hung Nô bởi vì muốn mê hoặc chúng ta, khẳng định sẽ không hạ thủ đối với đoàn đi sứ, nhưng nếu còn kéo dài, chẳng những vô ích, ngược lại có thể mất mạng. Không bằng nhanh chóng hồi kinh, cũng kịp làm ra chuẩn bị ứng biến.”

Gặp Tô Xuân Vĩ còn do dự không quyết, hần vội la lên: “ Chậm trễ sinh biến, Tô thị lang, việc này nếu có biến cố, ta nguyện một mình gánh chịu là được.”

Lưu Tuấn Thư giờ cao hai tay đồng ý: “ Vì kế trước mắt, chỉ có như thế, Tô thị lang, người nhanh quyết định đi.”

Tô Xuân Vĩ dù sao cũng là chính sứ của chuyến đi này, nếu muốn rời đi, phải được hần cho phép mới xong.

Nhìn ba gã tướng lãnh đều có vẻ mặt chờ đợi, Tô Xuân Vĩ bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “ Được rồi, sáng sớm ngày mai, ta sẽ đi gặp Mạo Đồn từ biệt.”

110. Chương 110 : Tinh Thần Lực Lượng

Mạo Đồn cũng không làm khó lưu lại, ngay tại chỗ đáp ứng. Bọn họ hai bên ăn ý không có nói đến việc Lưu Đình, phảng phất như thế gian vốn không có người này.

Sau khi hết thấy chấm dứt, Tô Xuân Vĩ rời đi hoàng cung trở lại sứ quán.

Đám người Hứa Hải Phong cũng chờ đã lâu, thấy thế lập tức nghênh đón, hỏi thử kết quả.

Tô Xuân Vĩ bình tĩnh nhìn mọi người nói: “ Đan Vu đã cho phép chúng ta rời đi.”

Chúng tướng lãnh đồng thời thở dài một hơi, cũng biết nơi này không nên ở lâu, có thể sớm rời đi một ngày là càng an toàn một ngày.

Hướng chi căn cứ vào tình báo của Hứa Hải Phong, nếu Hung Nô nhân thật sự liên minh cùng Khải Tắt, vậy đoàn người của bọn họ chẳng phải là dễ nhập miệng hổ, nếu còn lưu lại, chỉ sợ cuối cùng chẳng ai còn sống.

Hứa Hải Phong vui vẻ nói: “ Đã như vậy là tốt rồi, chúng ta phải sớm chuẩn bị, thời gian vừa đến, lập tức lên đường.”

“ Chậm đã...” Tô Xuân Vĩ đưa tay ngăn lại.

“ Cái gì?” Mọi người nghi hoặc nhìn về phía hần.

Chỉ thấy Tô Xuân Vĩ hướng Hứa Hải Phong chấp tay nói: “ Hứa tướng quân, có một người muốn gặp người trước khi chúng ta rời đi.”

“ Gặp ta?” Hứa Hải Phong ngạc nhiên nói: “ Tô đại nhân, ngài có làm lẫn không, tại Hung Nô ta không có người quen.”

Sắc mặt Tô Xuân Vĩ có chút cổ quái, nói: “ Hứa tướng quân, chẳng lẽ lệnh sư trước khi người đi Hung Nô không có dặn dò qua điều gì sao?”

Lệnh sư? Hứa Hải Phong trầm nghĩ, ta làm gì có sư phụ, người dạy ta võ công thật ra không ít, Thái Ất chân nhân, Lê Ngạn Ba, thậm chí ngay cả Tương Khổng Minh cũng miễn cưỡng tính là một người, nhưng ngoài ra không có ai thật sự thu hần làm đồ đệ.

Hần lắc đầu nói: “ Tô đại nhân, một thân công phu của mặt tướng đều là học từ nhiều người, đến nay chưa từng bá sư.”

Tô Xuân Vĩ kinh ngạc nhìn hần, một bộ dáng khó thể tin, hỏi: “ Nếu Hứa tướng quân đã tập được Cự Linh trường thân công, chẳng lẽ còn không biết người muốn gặp người là ai sao?”

Cự Linh trường, chẳng lẽ hần muốn nói tới Lê Ngạn Ba.

Hứa Hải Phong làm ra bộ dáng như hiểu hiểu ra: “ Chẳng lẽ là cố nhân của Lê Ngạn Ba Lê đại tông sư đang ở đây sao?”

Tô Xuân Vĩ nhìn bộ dáng của hắn biết hắn không phải giả vờ, thở dài nói: “ Nếu lấy quan hệ của bọn họ mà xem, đích xác có thể được xưng là sinh tử chi giao.”

“ Nga...” Hứa Hải Phong rất tò mò, Lê Ngạn Ba vì sao lại có quan hệ mật thiết như thế với Hung Nô nhân, chẳng lẽ hắn hôn mê đầu, dò hỏi: “ Tô đại nhân, ngài cũng đừng kéo dài, đến tột cùng là ai?”

“ Thác Hà Đế tông sư.”

“ Gì?” Hứa Hải Phong biến sắc, như thế nào vị Hung Nô đệ nhất cao thủ lại đột nhiên đối với mình sinh ra hứng thú, điều này quả là không tầm thường: “ Hắn vì sao lại muốn gặp ta?”

“ Hứa tướng quân chẳng lẽ thật là không biết?” Lưu Tuấn Thư cũng dùng một loại ánh mắt nghi hoặc nhìn Hứa Hải Phong, phảng phất hắn không biết nguyên nhân bên trong là một việc rất lạ lùng.

Hứa Hải Phong bị bọn họ nhìn kiểu đó thẹn quá thành giận, tức giận nói: “ Lê Ngạn Ba truyền Cự Linh chương cho ta, nhưng hắn cũng không phải sư phụ ta, ta làm sao biết hắn có quan hệ gì với Hung Nô Thác Hà Đế chứ.”

Trong lòng đám người Tô Xuân Vĩ cực kỳ hâm mộ, hắn chưa từng báỉ sư thế nhưng đã được học được công phu của người ta, đây là thể đạo gì chứ, như thế nào ta lại không đụng được chuyện tốt như vậy.

“ Thác Hà Đế tông sư cùng Lê Ngạn Ba tông sư từ tuổi còn trẻ đã bắt đầu trở thành đối thủ, thẳng đến mười năm trước, bọn họ cùng nhau đi vào cảnh giới tông sư, ngại vì thân phận, mới không tiếp tục tương đấu, tính theo như vậy, bọn họ đã dây dưa suốt bốn mươi năm, xưng tụng là một truyền thuyết.” Tô Xuân Vĩ giải thích.

Hắn cũng không biết, kỳ thật tại năm năm trước, hai người này cũng từng giao thủ một lần, kết quả cũng là không ai làm gì được đối phương.

Lưu Tuấn Thư nói tiếp: “ Hứa tướng quân ở tại sân giác đấu khuất nhục đệ tử nhập thất của Thác Hà Đế tông sư thảo nguyên chi lang Lợi Trí, bởi vậy hắn tìm người cũng là chuyện đương nhiên.”

Mặt ngoài nhìn Hứa Hải Phong lắng nghe có vẻ hứng thú, trong lòng đã sớm đem Lê Ngạn Ba mắng đến tận trời, như thế nào người này ăn no không có chuyện gì làm lại tìm một đối thủ lợi hại như vậy làm gì.

Tên Thác Hà Đế này như thế nào cũng là thứ không ra gì, không đi tìm lão hồn đản Lê Ngạn Ba phiên toái, tìm ta làm gì, chỉ biết ăn hiếp người yếu hơn mình, thật sự là uống được xưng tông sư.

Tô Xuân Vĩ thấy hắn đã hiểu rõ nguyên do bên trong, hỏi: “ Hứa tướng quân, Lợi Trí muốn người ngày mai đi báỉ kiến sư phụ hắn, người có đi hay không?”

Hứa Hải Phong cười khổ nói: “ Mạt tướng còn có đường lựa chọn sao? Đương nhiên là liều mình bởi quân tử.”

Trở lại trong phòng, Hứa Hải Phong lập tức tìm Hạ Nhã Quân hỏi việc này.

Hạ Nhã Quân chăm chú suy nghĩ một lát, an ủi nói: “ Đại ca cứ yên tâm mà đi, thiếp thân đảm bảo chuyến này không có nguy hiểm tính mạng.”

“ Đó là vì sao?” Hứa Hải Phong ngạc nhiên nói.

“ Trước khi thiếp thân đến Hung Nô, từng gặp qua Lê tông sư, hắn có đánh giá rất cao đối với Thác Hà Đế, lấy nhân phẩm của hắn tuyệt đối không làm khó cho huynh.” Hạ Nhã Quân mỉm cười trả lời.

Đáp án này làm Hứa Hải Phong yên tâm hơn rất nhiều, tuy vẫn không yên, nhưng cũng không còn kinh hoàng thất thố.

Buổi trưa hôm sau, Lợi Trí quả nhiên theo hẹn mà đến, cùng đi chung với Hứa Hải Phong đến báỉ kiến Thác Hà Đế tông sư.

Lúc Thác Hà Đế còn trẻ, từng hành hiệp bốn phương, không có chỗ ở cố định. Nhưng từ sau khi bước vào tông sư điện phủ, hẳn liền vẫn định cư bên trong Tây Kinh thành.

Đi tới trước một nhà gỗ, Lợi Trí mang theo hẳn đi vào.

Hứa Hải Phong phát giác nơi này bày biện cũng không xa xỉ, chỉ có thể nói thấy qua cũng được mà thôi, so với thân phận địa vị của Thác Hà Đế mà nói, cơ hồ phải nói là đơn sơ. Liên tưởng đến chỗ ở của Thái Ất chân nhân, chẳng lẽ những cao thủ cấp bậc tông sư đều có ánh mắt như vậy, ở không quen những phòng ốc xa hoa.

“ Hứa huynh, gia sư cho mời.” Lợi Trí đi trước bấm báo một tiếng, sau một lúc lâu, trở về nói với Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong lễ phép nhìn hẳn cười, đang muốn đi vào phòng trong, lại phát giác Lợi Trí không có ý muốn đi vào, không khỏi liếc mắt nhìn hẳn.

Lợi Trí ánh mắt sắc bén nhìn hẳn cười nói: “ Gia sư phân phó, chỉ thỉnh gặp một mình Hứa huynh.”

Hứa Hải Phong miễn cưỡng cười, bỏ đi, dù sao là phúc không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, lúc này tâm trí hẳn so với dĩ vãng, đã kiên cường hơn rất nhiều, lập tức quay đầu đi vào phòng trong.

Bên trong phòng chỉ có một người đang ngồi xếp bằng trên sạp, ngoài ra trống rỗng không còn vật gì khác.

Hứa Hải Phong tự nhiên biết người này chính là danh chấn thiên hạ Thác Hà Đế tông sư, hẳn giương mắt cẩn thận đánh giá, chỉ thấy người này nhìn qua chừng năm mươi tuổi, mày rậm mắt to, một bộ thân hình cao lớn điển hình là người của phương bắc du mục dân tộc, duy nhất khác hẳn với người thường chính là đôi tai thật dài của hẳn.

Thác Hà Đế đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở hai mắt, cùng gặp ánh mắt của Hứa Hải Phong ngay giữa không trung.

Uy nghiêm, trong đầu Hứa Hải Phong trong nháy mắt trống rỗng, chỉ còn lại đôi mắt uy áp vô tận đang phẳng phất như mở rộng vô hạn trong lòng hẳn.

Thân thể hẳn không tự chủ được run rẩy lên, đây là đôi mắt gì a, là một đôi thần nhãn đã nhìn thấu bản chất của thể gian vạn vật, xuyên thấu qua ánh mắt này, đã tản mát ra áp lực đạt tới cảnh giới không cách nào dùng ngôn ngữ để mà hình dung.

Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy người ở trước mắt phẳng phất như là thần ma tái thế, mà chính mình chỉ là một con kiến nhỏ bé trong lòng bàn tay của hẳn, thiên hạ to lớn, nhưng không ai có thể cứu được chính mình. Lực lượng của hẳn nhanh chóng trôi đi, cả người mềm nhũn không chịu nổi, hai đầu gối khom xuống, liền như muốn quỳ lạy xuống đất.

Nhưng trong nội tâm sâu kín của hẳn mơ hồ sinh ra một tia không ổn, tựa hồ chỉ cần hẳn quỳ xuống, thì vĩnh viễn sẽ sinh ra một việc tiếc nuối cả đời mình. Cảm giác này thành linh xảy ra khiến cho đôi chân hẳn đang từ từ gập khúc bỗng nhiên dừng lại giữa không trung.

Áp lực, Thác Hà Đế cố tình tạo ra áp lực theo thời gian kéo dài, không hề giảm bớt chút nào, ngược lại còn không ngừng tích lũy cùng tăng trưởng. Hai chân Hứa Hải Phong đã theo thân thể rung động mà bắt đầu run run, mắt thấy đã sắp không chống đỡ nổi.

Đột nhiên, máu huyết trong cơ thể hẳn bắt đầu lưu chuyển nhanh hơn, phẳng phất như dòng nước nóng được tràn ra, tản mát ra nhiệt lượng nóng bức đến vô tận.

Hứa Hải Phong đột nhiên cảm nhận được, một cỗ lực lượng huyền bí chôn dấu bên trong cơ thể hẳn đang từ từ thức tỉnh.

Khi hẳn còn bé đã uống qua máu của Thất Hải Xà, đó chính là thượng cổ hồng hoang dị chủng, trời sinh ngạo khí độc hành, trăm nạn không sợ hãi, trên bất khuất với trời, dưới không phục với đất. Hôm nay dưới áp lực tinh thần của Thác Hà Đế, tự động bộc phát tràn ra.

Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy máu huyết tinh nguyên tích súc trong cơ thể đang chuyển hóa thành chân khí nhanh gấp trăm lần, thân thể của hẳn từ từ khôi phục khí lực, hai đầu gối cũng từ từ đứng thẳng lên.

“ Hừ” Thác Hà Đế đột nhiên nhẹ nhàng hừ một tiếng, nhưng Hứa Hải Phong lại cảm giác phảng phất như bị một tiếng sét đánh thẳng vào tâm điền, chút khí lực hần vừa tích súc trong nháy mắt lại biến mất vô ảnh vô tung.

Hứa Hải Phong mờ mịt nhìn hai mắt của Thác Hà Đế, thân thể mềm nhũn, liền muốn té ngã.

Nhưng ở trong nháy mắt này, hần phảng phất thấy được trong ánh mắt đối phương hiện lên một tia tiếu hân cùng coi rẻ.

Hần không biết tại sao trong lúc này hần lại còn có thể nhìn ra tâm tư của đối phương, nhưng lúc này máu huyết trong cơ thể hần lại tăng tốc dữ dội, nhiệt lượng cường đại tạo thành sự phẫn nộ tột cùng trong lòng hần, một cỗ lửa giận đủ để hủy thiên diệt địa bao trùm tinh thần thế giới của hần.

“ Ba...”

Ở bên trong đại não phảng phất như có vật gì vừa được mở tung ra, cảm giác mát mẻ thoải mái giống như cơn gió mùa xuân tràn khắp cơ thể hần.

Hần dừng cảm ngẩng đầu lên, thẳng thẩn ưỡn ngực, trong hai mắt không còn sự bàng hoàng cùng khiếp nhược, thay vào là một loại kiên cường cùng dũng khí bất khuất.

Hai chân hần không biết từ khi nào đã đứng lên thẳng tắp, thân hình cũng không quá cao lớn lại tản mát ra sự uy nghiêm cùng áp bách đồng dạng, mặc dù ở số lượng cùng Thác Hà Đế kém khá xa, nhưng ở chất lượng lại có thể so sánh ngang hàng.

Sĩ khả sát, bất khả nhục(kẻ sĩ có thể chết, không thể chịu nhục), thẳng đến hôm nay giờ phút này, trải qua sự tẩy lễ áp lực tinh thần của Thác Hà Đế tông sư, Hứa Hải Phong rốt cục đã lĩnh ngộ chân lý của những lời này.

Hần rõ ràng biết, chính mình rốt cục đã qua một cửa hung hiểm nhất, từ nay về sau, phiên đại môn đi thông tinh thần thế giới thần bí khó lường đã hướng hần mở rộng.

Tông sư, danh vị sùng cao này đúng là cao không thể với tới, chỉ cần hần tu luyện không ngừng, một ngày nào đó, có thể đạt đến cuối cùng, tự nhiên sẽ tiến lên tòa ngai vàng vô thượng đại biểu cho võ đạo mà bao nhiêu người mộng ước cả đời này.

111. Chương 111 : Vượt Qua Đỉnh Phong

Một câu nói của Thác Hà Đế, tinh thần lực tràn trong nháy mắt biến mất vô tung, phảng phất cho tới bây giờ chưa từng tồn tại qua.

Hứa Hải Phong thở dài một hơi, mới phát giác sau lưng đã ướt đầm mồ hôi, hần cung kính hướng Thác Hà Đế bái một lạy, nói: “ Văn bối Hứa Hải Phong bái kiến tiền bối.”

Trải qua một màn vừa rồi, Hứa Hải Phong cũng không còn dám xem thường vị tiền bối cao nhân đã đặt chân vào cảnh giới tông sư này. Mặc dù lúc đối mặt với Tần Dũng có thể so sánh với viễn cổ cự thú, bọn họ vẫn có thể bó tay không cách ứng phó. Nhưng ngoại trừ việc đó ra, thiên hạ tuy lớn, nhưng còn có người nào dám làm cản ngay trước mặt bọn họ.

“ Không cần nhiều lễ, nếu người đã qua một cửa này, bước ra một bước, vậy chúng ta cứ lấy bình bối mà luận giao thôi.” Thác Hà Đế hòa ái nói, trên người không có nửa điểm làm giá của trưởng bối.

Hứa Hải Phong tự nhiên biết hần đang nói những thứ gì, liền ngay mới vừa rồi, hần cũng đã lĩnh ngộ lực lượng thần bí trong tinh thần thế giới, cho nên mới có thể phân đình kháng lễ với tinh thần lực tràn do Thác Hà Đế bày ra.

Võ công chi đạo, trước khi đạt tới tông sư, tu tập rèn luyện chính là thân thể, chỉ có không ngừng ma luyện chính thân thể mình, mới có thể đạt tới cảnh giới càng cao một tầng.

Trong cơ thể, tinh, khí, thần, ba thứ đều đủ.

Chính là luyện tinh hóa khí, là đem tinh nguyên trong thể nội chuyển hóa thành chân khí, khi bước này đạt tới đỉnh cao cuối cùng, lại dưới cơ duyên xảo hợp, có thể đột phá giới hạn của thân thể, tiếp xúc với tinh thần thể giới hư vô mờ mịt.

Chỉ có linh ngộ lực lượng bên trong tinh thần thể giới, hơn nữa còn không bị lạc bên trong, mới có thể chân chính đạt tới mục đích tu thần thật sự.

Có thể nói, vũ giả dưới tông sư, tu luyện đều là tinh và khí, mà chỉ có tuyệt đỉnh cao thủ cấp tông sư, mới có thể tu luyện tự thân thần thông.

Đương nhiên, ngàn người đủ dạng, trong quá trình tu thần, không có bất cứ kẻ nào có thể chỉ điểm cho người khác, thứ thích hợp với mình chưa hẳn đã thích hợp với người khác, nên cũng không phải là việc gì kỳ lạ.

Tới bước này, thường thường nhất thời ngộ đạo so với mấy chục năm khổ tu càng thêm hữu hiệu.

Nếu Hứa Hải Phong đã lĩnh ngộ tới tinh thần lực lượng, vậy sớm muộn gì cũng là ngang hàng, nên Thác Hà Đế mới có thể cam nguyện cùng hắn bình bồi luận giao.

Hứa Hải Phong hào hiệp cười nói: “ Lúc này văn bồi thấp hơn tiền bồi khá xa, thật sự là không dám tòng mệnh. Nếu ngày sau có điều thành tựu, sẽ định luận sau.”

Trong lời của hắn có ý nói hiện tại ta xa xa không sánh kịp với ngươi, cho nên không dám bình bồi tương giao. Chẳng qua đợi ngày sau khi ta có thể đạt được trình độ so với ngươi, tự nhiên phải là như thế.

Thác Hà Đế ha ha cười nói: “ Vậy thì cứ tùy ý là được.”

“ Dạ...” Hứa Hải Phong cung kính đáp.

“ Lê huynh vẫn khỏe?” Thác Hà Đế dò hỏi.

“ Lê lão tiền bồi hết thấy mạnh khỏe, chuyến này văn bồi từng gặp qua lão nhân gia, được ông ấy không chê bỏ, nên được luyện tập Cự Linh chưởng thần công.” Hứa Hải Phong chỉ ngón tay câu đầu tiên đã đem quan hệ giữa mình và Lê Ngạn Ba giải thích rõ ràng. Hắn thông qua tinh thần cảm ứng, đã sớm biết Thác Hà Đế không có ác ý, nhưng thời khắc này, hắn trở nên tâm cao khí ngạo, nên khinh thường mượn danh của Lê Ngạn Ba đeo vào trên người mình.

Nhìn hắn một cái, Thác Hà Đế hỏi: “ Trách không được ta xem ngươi tu tập nội công, tựa hồ không thuộc Lê huynh nhất mạch, nhưng khí mạch du trường, thật là lão phu bình sinh mới thấy, đó là công phu gì vậy?”

Cách hỏi trực tiếp về công phu của người khác chính là vũ giả tối kỵ, nhưng đã đạt tới cảnh giới lĩnh ngộ tiên thiên như bọn họ, người đã nắm giữ được tinh thần lực lượng, thì cũng chỉ là chuyện nhỏ không có ý nghĩa gì mà thôi.

Hứa Hải Phong không chút nào mịt mờ, nói thẳng: “ Văn bồi được Thái Ất chân nhân để mắt, đã được chỉ dạy Tĩnh Tâm Quyết.”

“ Tĩnh Tâm Quyết?” Trên vẻ mặt không hề dao động của Thác Hà Đế lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hứa Hải Phong hãnh diện nói: “ Đúng là Tĩnh Tâm Quyết đứng đầu trong danh liệt kỳ công mật nghệ bàng.”

Thác Hà Đế thở dài nói: “ Thái Ất chân nhân được xưng người đứng đầu trong tam đại tông sư Trung Nguyên, quả nhiên là có chỗ độc đáo, Tĩnh Tâm Quyết quả nhiên danh bất hư truyền.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, vẫn chưa trả lời, nhưng trong lòng hắn biết mới vừa rồi có thể thông qua khảo nghiệm, Tĩnh Tâm Quyết dĩ nhiên là một trong những nguyên nhân, nhưng chủ yếu nhất chính là tác dụng của xà huyết quái dị trong cơ thể hắn.

Nhưng vào lúc này, Hứa Hải Phong linh giác chớp động, sinh ra một loại cảm giác bị người theo dõi. Nếu là trước kia, hắn căn bản không có khả năng phát hiện, nhưng lúc này sau khi lĩnh ngộ tinh thần lực lượng, liền tự nhiên cảm ứng được bên trong đủ loại ảo diệu.

Hắn quay đầu nhìn ra phía sau, nhưng trong lòng sinh ra một loại chán ghét kỳ diệu khó hiểu, người bên trong giống như đã từng quen biết, nhưng người này trong tâm có quý, nên sẽ bất lợi đối với chính mình. Bất thành linh tâm điện cảm ứng làm hắn cau chặt mày, đại não vận chuyển với tốc độ cao, đem những nhân vật mình từng gặp lướt nhanh loại bỏ trong đầu một lần, khuôn mặt anh tuấn của quốc sư Hung Nô Cáp Mật Thứ liên xuất hiện bên trong ý thức sâu kín của hắn.

Hứa Hải Phong bật cười, cao giọng nói: “Quốc sư nếu tới, sao không đi ra gặp mặt.”

Thác Hà Đế đối với khả năng nhanh như vậy mà hắn có thể nắm giữ tinh thần lực lượng liền có vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Hơn mười năm trước, lần đầu tiên khi Thác Hà Đế tiếp xúc đến sự huyền bí của tinh thần thế giới, phải tốn hao suốt một năm lâu, mới sơ bộ bước đầu lực lượng ra quy luật cùng ảo diệu bên trong.

Nhưng Hứa Hải Phong vừa mới lĩnh ngộ liền biểu hiện ra thiên phú cao cực kỳ, bậc tư chất này đủ làm cho hắn hâm mộ không thôi.

Hắn cũng không biết, dưới sự hun đúc của Tương Khổng Minh, Hứa Hải Phong đã sớm học tập qua sự phân loại tinh thần lực, đối với việc làm sao vận dụng cũng có thể lưu sướng dễ dàng.

Chỉ là trước hôm nay, bản thân hắn cũng không đạt được loại lực lượng thần bí này, cho nên vốn không cách nào sử dụng. Nhưng lý luận của hắn đã sớm biết nhiều hơn những tông sư trên thế giới này, khuyết thiếu chỉ là thực tế mà thôi.

Giống như một nhân tài chuyên nghiệp tinh thông cổ phiếu, nhưng lại không có tiền vốn, thì hắn làm sao có thể đạt được càng nhiều tài phú.

Mà khi hắn đột nhiên lĩnh ngộ được tinh thần lực lượng, đủ loại phương pháp vận dụng lập tức hiểu rõ ràng hoàn toàn, dùng dao mổ trâu giết gà, lập tức làm cho Thác Hà Đế phải nhìn bằng ánh mắt khác.

Cáp Mật Thứ ở bên trong phòng thất kinh, hắn tự cho võ công không thấp hơn Hứa Hải Phong, chỉ cần cẩn thận một chút, liền quả quyết không thể bị người phát giác. Tuy nói hắn không có khả năng giấu diếm Thác Hà Đế tông sư, nhưng Thác Hà Đế sao lại đi tiết lộ hành tung của hắn.

Thời khắc này lại bị người vạch ra hành tung, hắn cũng không tiện không ra gặp mặt, không thể làm gì khác hơn là ho khan một tiếng, từ trong phòng tiến đến.

Có thể trở thành quốc sư Hung Nô, được xưng là túi khôn đệ nhất của Mạo Đốn Đan Vu, dĩ nhiên là người thường không thể sánh bằng. Một điểm cũng nhìn không ra thái độ quần bách, ngược lại càng là tiêu sái thông dong, có vẻ phong độ phiêu nhiên. Hắn chấp tay nói: “Hứa tướng quân, đã lâu không gặp.”

“Nhờ phúc, chào quốc sư.” Hứa Hải Phong tươi cười nói, diễn kịch sao, người biết ta cũng không kém a.

Cáp Mật Thứ xoay người hướng Thác Hà Đế khom người vấn an, với tự tôn của một quốc sư như hắn, lại tạm thời cung kính như thế, có thể thấy được địa vị của Thác Hà Đế trong lòng Hung Nô nhân là sùng cao thế nào.

“Nghe nói Hứa tướng quân ngày mai phải về Hán đình, vì sao không ở lâu thêm mấy ngày?” Cáp Mật Thứ cười hỏi.

Hứa Hải Phong thở dài nói: “Không muốn về cũng không được, thật không còn cách. Mạt tướng cũng muốn ở lại quý quốc thêm một ít lâu, chỉ tiếc nghe được trong cung quý quốc có biến, không thể làm gì khác hơn đành phải rời đi, đem tình huống bẩm minh kim thượng, thỉnh ngài định đoạt.”

Nghe được Hứa Hải Phong trực tiếp đề cập chuyện vương phi mất tích, Cáp Mật Thứ chỉ đành cười khổ một tiếng, việc này quả thật kỳ quái, quả thật là không thể tưởng tượng. Không có linh giác của cấp bậc tông sư cảm ứng, còn có ai có thể ở trong trùng trùng phòng hộ lại lặng yên không một tiếng động mang đi Lưu Đình.

Nhưng kẻ hiểm nghi duy nhất chính là Áo Bồn tông sư của Khải Tát đã được Thác Hà Đế chứng minh là người vô tội, đối với lời nói của vị tông sư này, cho tới bây giờ Cáp Mật Thứ không có chút nào hoài nghi. Hắn nói qua không phải Áo Bồn, vậy khẳng định không phải người này.

Đã như vậy, giải thích duy nhất là bên trong hoàng cung có nội gian, hơn nữa thân phận địa vị của nội tặc tuyệt đối không thấp, nếu không sao có được năng lực này, có thể đem vương phi tại thần không biết, quỷ không hay mà trộm ra ngoài.

Chỉ là Cáp Mật Thứ hấn dùng hết khả năng của mình, trải qua tầng tầng phân tích, đêm đó mỗi một thủ vệ cung nữ đều bị nghiêm tra xét hỏi. Nhưng vụ án thì phá được mấy vụ, toàn là những việc nhỏ nhặt, nhiều nhất chỉ là trộm chút vật nhỏ linh tinh gì đó, còn đáp án mà hấn muốn có lại không hề đâu mỗi.

Chuyện này nếu công khai tuyên dương, đối với danh vọng của Hung Nô tuyệt đối không thể nghi ngờ là một đả kích trầm trọng, cho nên bọn họ cũng chỉ đành hết sức che giấu không dám công khai.

Nhưng giấy không gói được lửa, trên đời không có vách tường nào không kẻ hở cho gió lọt qua, chuyện này cũng đã rất nhanh được truyền ra.

Khi Hán sứ Tô Xuân Vĩ hướng Mạo Đốn Đan Vu từ biệt, hấn thật là có chút mừng rỡ, nếu khổ chủ đều tự động rời đi, vậy việc này cuối cùng chắc chắn cũng xem như cho qua.

Hán sứ cũng là nhìn thấu tâm địa, lúc từ biệt, ngay cả một câu nhắc tới vương phi cũng không hề nhắc tới, hình như người này đã trống rỗng biến mất ở trên đời. Cử động như vậy, rõ ràng đã nghe được phong thanh gì đó, nhưng bọn hấn sợ hãi quân lực cường thịnh của Hung Nô, nên bỏ qua không dám truy cứu, đây cũng phù hợp tác phong của Đại Hán đối với Hung Nô từ trước tới nay.

Chỉ là lúc này Hứa Hải Phong nói ra tại đây, hiển nhiên hấn đối với quyết định của Tô Xuân Vĩ là phi thường bất mãn, nhưng lại không dám không tuân theo chính sự quyết định, nên nhân cơ hội này mà phát lao tao thôi.

Cáp Mật Thứ da mặt thật dày, làm bộ như không có nghe thấy, đề tài vừa chuyển, lại kéo tới chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Hứa Hải Phong cùng hấn đồng kéo tây xà một trận, đứng dậy cáo từ rời đi.

Chứng kiến bóng lưng càng đi càng xa của Hứa Hải Phong, sắc mặt Cáp Mật Thứ lập tức chuyển đổi, hấn cung kính hỏi: “Tông sư, chuyện Trình gia, ngài...”

Thác Hà Đế hào hiệp cười nói: “Lão phu vốn đã đáp ứng Trình gia, muốn lấy tinh thần thuật làm hấn trọng thương tâm thần. Chỉ là lão phu đã làm, nhưng tiểu tử này đã bằng vào ý chí bản thân mà vượt qua tới.”

“Hấn vượt qua?” Cáp Mật Thứ kinh hô.

“Đúng vậy, người này ý chí kiên định, thật là lão phu bình sinh mới thấy, ngày sau thành tựu, thật không thể hạn lượng, không thể hạn lượng a.”

Cáp Mật Thứ cúi đầu nói: “Nhưng người này chính là người Hán, ngày sau sẽ trở thành tâm phúc đại họa của Hung Nô.”

Thác Hà Đế thở dài, nhìn hấn nói: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, lão phu tuy không hiểu thuật xem tướng, nhưng có dự cảm người này cũng không phải người đoản mệnh, đây là định số, không ai kháng được.”

Nói xong, phiêu nhiên bỏ đi, trên mặt Cáp Mật Thứ âm tình bất định, rốt cục hung hăng nói: “Vô luận như thế nào, ta cũng phải thử xem một chút, quyết không thể dưỡng hổ gây họa.”

112. Chương 112 : Nhất Phẩm

Còn chưa đi tới đại sảnh, linh giác của hấn liền cảm ứng được sự tồn tại của Lợi Trí, nguyên lai hấn vẫn một mực chờ đợi mình.

Tuy hai người khác dân tộc cùng quốc gia, nhưng Hứa Hải Phong lại chân thật cảm ứng được cá tính thẳng thắn mà chính trực của đối phương, đúng là điển phạm của tuyệt đại đa số anh hùng nam nhi của đại thảo nguyên.

Mặc dù tại đáy lòng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là sự thật, cũng không phải theo ý niệm của hần có thể thay đổi.

Nam nhi đại thảo nguyên có điều kiện sinh hoạt cực kỳ gian nan, nhưng trong hoàn cảnh gian khổ lại ma luyện ra được thể phách cường kiện cùng với ý chí bất khuất kiên cường của họ.

Bọn họ quả thật so với con dân Đại Hán càng thêm kiên dũng thiện chiến, càng thêm chịu khổ chịu lao.

Cho nên dù dân cư Đại Hán nhiều hơn họ gấp mười lần, nhưng từ thái tổ hoàng đế tới nay, trong sách lược đối phó Hung Nô đều là phòng ngừa là chính, không bao giờ có chủ động phóng ra.

“ Hứa huynh đi ra, gia sư gặp người có chuyện gì không?” Lợi Trí nhìn thấy thân ảnh Hứa Hải Phong, sang sảng cười lớn đón chào, đột nhiên tiếng cười của hần dừng lại, gương mặt kinh ngạc, không tự chủ được kêu lên: “ Di...”

Hứa Hải Phong tự nhiên biết, Lợi Trí vốn chính là nhất phẩm cao thủ đỉnh cấp, duy nhất thiếu sót chính là không có nắm giữ lực lượng thần bí của tinh thần thể giới, nếu không hần đã có thể bước vào cảnh giới tông sư.

Cho nên hần mới có thể liếc mắt nhìn ra trên người mình đã xảy ra một loại biến hóa kỳ dị.

Hứa Hải Phong dùng nụ cười chân thành nói: “ Lợi Trí huynh, chẳng lẽ lệnh sư không có nói cho người sao?”

Lợi Trí mở to hai mắt, nhìn từ trên xuống dưới, tỉ mỉ đánh giá hần một phen, mới đáp: “ Ta hỏi qua, nhưng gia sư không nói gì.”

Nếu là trước kia bị một vị nhất phẩm cao thủ như thế quan sát, Hứa Hải Phong đã sớm kèm chế không được, nhưng lúc này hần lại có vẻ thản nhiên, phảng phất Lợi Trí không phải đang nhìn hần.

“ Phật viết: không thể nói. Nếu người thật muốn biết, vậy phải đi hỏi Thác Hà Đế tiền bối thôi.”

Nói xong, Hứa Hải Phong cười to mà đi, chỉ để lại một mình Lợi Trí nghi hoặc khó hiểu nhìn theo bóng lưng của hần mà ngẩn người.

Trở lại doanh trường, Hứa Hải Phong gọi đến Lâm Trường Không, phân phó một tiếng, hai người bày giá thể, lập tức đối chiến.

Trước hôm nay, Hứa Hải Phong gặp phải bậc nhất phẩm cao thủ như Lâm Trường Không, chỉ có thể sử dụng Thái Cực thần công, toàn lực phòng thủ, hoặc là dùng Cự Linh chưởng thần công, lấy lực phá xảo. Nếu là cùng bọn họ buông tay đối công, tuyệt đối là không chịu nổi một kích.

Nhưng lúc này giao thủ, cũng là một cục diện khác hẳn hoàn toàn.

Vô luận chiêu thức của Lâm Trường Không thi triển xảo diệu bao nhiêu, công lực vận dụng uy mãnh thế nào, nhưng rơi vào trong mắt Hứa Hải Phong, lại trở nên chậm như trâu bò kéo xe, sơ hở trăm nơi. Thậm chí ngay cả mỗi một chiêu mạnh yếu của hần đều hiểu rõ hoàn toàn.

Lâm Trường Không chỉ là một huyết tửu chiến sĩ duy mệnh là từ, thu được mệnh lệnh toàn lực công kích, trước khi nhận được mệnh lệnh ngừng lại, là tuyệt đối không bao giờ ngừng tay.

Đôi bàn tay hần huyền xuất ra chưởng ảnh đầy trời, ùn ùn kéo đến chụp lên đầu Hứa Hải Phong.

Nhưng Hứa Hải Phong dưới thế công như mưa rào bạo phong của hần, phảng phất như đang nhàn nhã bước chậm ngao du bên dưới thiên la địa võng, vô luận thế công của hần mãnh liệt cỡ nào, thanh thế có lớn cỡ nào, tình thế hiểm trở ra sao, Hứa Hải Phong luôn có vẻ nắm chắc, đã có tính trước, có thể đánh thẳng vào chỗ yếu kém nhất của Lâm Trường Không, mà từ chỗ hữu kinh vô hiểm thoát ly nguy cơ.

Lâm Trường Không nhìn như uy phong tám hướng, trên thực tế lại là Hứa Hải Phong nắm quyền chủ động của cuộc đấu, chỉ cần hần nguyện ý, tùy thời có thể bằng vào thực lực bản thân mà thoát khỏi chiến trường.

Đánh đến cao hứng, Hứa Hải Phong hô to một tiếng: “ Hải Danh, người cũng cùng tiến lên.”

Hứa Hải Danh ứng tiếng, hai tay vung ra, cùng Lâm Trường Không hình thành thế liên thủ, cộng đồng giáp công.

Hai người bọn họ đều được liệt vào nhất phẩm, thiên hạ hảo thủ, dưới sự liên thủ uy lực liền tăng cao. Hứa Hải Phong sắc mặt ngưng trọng, cũng không còn dễ dàng tự nhiên như vừa rồi, nhưng hấn tiến lui có chừng, bàn tay lại ngăn đứng lúc, đúng là đem toàn bộ thể công của hai người đều tiếp được.

Lại đấu chốc lát, Hứa Hải Phong vận dụng chiêu thức thân pháp càng thêm thuần thực, ngay từ đầu thủ nhiều công ít, đến bây giờ công thủ cân bằng, lại cuối cùng công nhiều thủ thiếu, nắm toàn cục trong tay.

Đột nhiên linh thức Hứa Hải Phong vừa động, cảm ứng được một cao thủ đang hướng nơi đây tới gần, trong nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài cuộc chiến.

Trên mặt hấn lộ ra một tia mỉm cười bình thản, tuy người nọ kiệt lực ẩn giấu hành tung, nhưng Hứa Hải Phong không cần nhìn cũng biết nàng chính là người được Tương Khổng Minh xưng tán là đệ nhất cao thủ trong tuổi trẻ đồng lứa, Hạ Nhã Quân.

Chỉ là danh xưng này là do Tương Khổng Minh khen tặng, cũng không được thế gian thừa nhận.

Huống hồ, trải qua biến hóa hôm nay, Hứa Hải Phong nếu giao thủ cùng nàng, ai thua cho ai, thật đúng là cũng khó nói.

Trong lòng Hứa Hải Phong vừa động, Hạ Nhã Quân tuy vì thể chất, không thể không ủy uẩn dựa vào mình. Nhưng trong lòng nàng dị thường cao ngạo, thực là không hề xem thiên hạ nam tử đồng lứa vào đâu. Chính mình nếu muốn tỏ rõ sự mạnh mẽ của một phu quân, hôm nay lại là cơ hội tốt nhất.

Hấn nghĩ đến liền làm, không hề dây dưa cùng Lâm, Hứa hai người. Đột nhiên đứng lại, hét lớn một tiếng, song chưởng đồng thời vận khởi Cự Linh chưởng thần công, thổi ra hai hơi, hướng hai người đánh tới.

Hình dáng này hai người bọn họ cực kỳ quen thuộc, ở dĩ vãng mỗi khi Hứa Hải Phong không thể chống đỡ, đều sẽ toàn lực xuất ra Cự Linh chưởng thần công, mỗi khi gặp lúc này, ngay cả là nhất phẩm cao thủ như bọn họ cũng phải tránh lui ra xa.

Nhưng Hứa Hải Phong hôm nay lại khác với dĩ vãng, một chưởng này vẫn uy thế như trước, rồi lại có thêm ba phần mờ ảo khó lường, làm cho bọn hấn muốn tránh cũng không thể tránh, nhượng không thể nhượng, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gờ chưởng tương nghênh.

“Ba...” Hai tiếng vang qua đi, Hứa Hải Phong hai chân tách ra, sóng vai đứng thẳng, trên mặt hiện lên vẻ thông dong tự nhiên nói không nên lời.

Mà Lâm Trường Không cùng Hứa Hải Danh hai người cũng đồng thời lui ra phía sau mấy bước, tuy không bị thương, nhưng đã có vẻ có chút chật vật.

Hứa Hải Phong chấp hai tay sau lưng, một tiếng huyết dài, âm động cửu thiên, vẻ anh dũng uy vũ nói không nên lời, hào khí cái thế.

Khi hấn cùng Lâm, Hứa hai người bốn chưởng tương giao, trong tim của hấn sinh ra một loại hiểu rõ, trải qua tinh thần tẩy lễ của Thác Hà Đế, hấn chẳng những thành công nắm giữa sự biến hóa thần bí của tinh thần thể giới, hơn nữa nội lực của gia tăng thật lớn.

Hấn đã đột phá tầng thứ sáu Tinh Tâm Quyết, đạt tới cảnh giới tầng thứ bảy. Nói cách khác, nếu so nội lực, hấn đã đạt tới cùng cấp nhất phẩm cao thủ như đám người Lâm Trường Không, nếu có thêm tinh thần lực lượng, vậy hai người bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ.

“Nhã Quân, nàng xem hai chưởng của ta thế nào?” Hứa Hải Phong vẫn xoay lưng về phía Hạ Nhã Quân, hào khí can vãn nói.

Hạ Nhã Quân nghĩ không ra tuy nàng đã cẩn thận che giấu hành tung của mình, nhưng vẫn không cách nào giấu diếm được Hứa Hải Phong còn đang kích đấu.

Thân thể mềm mại của nhẹ nhàng bước ra, trong nháy mắt đi tới trước người Hứa Hải Phong, chậm rãi nhún nhẹ, nói: “Thiếp thân nhất thời ngựa tay, còn thỉnh đại ca chỉ giáo.”

Hứa Hải Phong kinh ngạc bật cười, nói: “ Muội tử đã có nhũ hững này, vì huynh lại làm sao không phụng bồi.”

Hạ Nhã Quân mỉm cười, dung nhan phong hoa tuyết đại càng thêm kiều diễm ba phần, tay phải của nàng vươn ra, hướng ngực Hứa Hải Phong đánh tới.

Hứa Hải Phong không tránh không né, cũng vươn tay phải, giơ ngón trỏ, hướng huyết lao cung trong lòng bàn tay nàng điểm tới.

Hạ Nhã Quân run lên cổ tay, nhẹ nhàng xảo xảo tránh đi. Không ngờ Hứa Hải Phong như sớm có chuẩn bị, ngón trỏ vẫn hướng qua trái dời đi ba tấc, nếu tay nàng tiếp tục đi tới, vậy hõ khẩu tay phải nhất định phải tiếp xúc cùng ngón tay hấn.

Sắc mặt của nàng khê biến, kinh ngạc trong mắt đã chuyển thành khâm phục cùng khiếp sợ.

Hạ Nhã Quân cũng không còn dám giấu diếm công phu, thân hình chuyển động, phảng phất như bay lên, vòng quanh Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong vẫn đứng tại chỗ, bất động như núi, hấn dùng một loại ánh mắt thương thức tuyệt thế vũ tư của mỹ nhân trước mắt. Nghĩ không ra, nàng chẳng những tài thối tiêu động thiên hạ, tài khiêu vũ cũng tuyệt vời.

Bàn tay hấn tùy ý huy động vài cái, đã đem những sát khí nàng giấu trong vũ đạo đều hóa giải.

Hạ Nhã Quân nhảy một lúc, lại ngay cả một chiêu cũng không thể đánh ra ngoài, đến tận đây rốt cục rõ ràng, giữa hai người chênh lệch to lớn, dĩ nhiên không cùng một cấp bậc.

Kỳ thật nếu luận nội lực, Hạ Nhã Quân còn hơn Hứa Hải Phong, đối với việc nắm giữ vận dụng chiêu thức, kinh nghiệm đối địch, hai người cùng không cách nào đưa ra so sánh nhau. Nhưng Hứa Hải Phong thật sự dựa vào linh giác thần bí khó lường dự cảm được động tác tiếp theo của nàng, mà sớm làm ra phản ứng.

Làm cho Hạ Nhã Quân thủy chung cảm giác được như bị trói tay trói chân, nàng tự nhiên biết nếu tình huống như thế không thay đổi, thì cuối cùng bị thua nhất định là nàng.

Thân hình nàng hoặc nhiên từ cực động chuyển sang cực tĩnh, hai chân giống như cây đinh vững vàng ghim trên mặt đất, động tác hai tay cũng đi theo thông thả lại, nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn chứa chân khí rất mạnh.

Nàng dĩ nhiên ý định dùng lực thủ thắng, nếu đổi lại là trước kia, Hứa Hải Phong dù trong người mang hai thần công mật kỹ, nhưng dưới tay vị mỹ nữ cao thủ nhất phẩm này, cũng phải đại bại mà về.

Nhưng lúc này, Hứa Hải Phong chỉ là mỉm cười, bàn tay nhẹ hừ dẫn, liền đem nội lực cường đại trong chiêu thức của nàng dễ dàng hóa giải.

Tác dụng của tinh thần lực lượng không chỉ đoán trước được chiêu thức, lúc này Hứa Hải Phong đối với việc phương hướng lưu chuyển chân khí cùng với phương thức vận kinh cũng có hiểu biết, Thái Cực thần công đến tận đây xem như có chút thành tựu.

Hạ Nhã Quân lại bị cản trở, rốt cục trong lòng sinh ra cạm lực, sau đó là cảm giác vô lực, không thể làm gì khác hơn là nhảy ra khỏi vòng chiến, bị bắt buộc nhận chịu thua.

113. Chương 113 : Hồi Quĩ

Ánh mắt Hạ Nhã Quân phức tạp nhìn hấn, mới nói: “ Hôm nay tiểu muội đã biết câu thiên ngoại hữu thiên(ngoài trời có trời), tài hoa của đại ca hơn xa tiểu muội gấp trăm lần, tiểu muội tâm phục.”

Hứa Hải Phong cười ha ha, dưới sự dò hỏi của nàng, liền đem tình hình gặp Thác Hà Đế hôm nay kể lại cho nàng nghe một lần.

Hạ Nhã Quân nghe xong, không khỏi toát mồ hôi lạnh cho hấn, hỏi: “ Đại ca có biết, nếu hôm nay huynh không qua được một cửa này, sẽ có hậu quả gì không?”

“ Cái này sao? Không nghĩ qua, cùng lắm thì tinh thần thác loạn, từ nay về sau không còn ngày thanh tỉnh mà thôi.” Hứa Hải Phong làm như không có gì, thần nhiên đáp.

Hạ Nhã Quân kinh ngạc vì sự hào hiệp của hắn, hoặc là nói hắn không biết, giải thích: “ Nếu đại ca không phải may mắn qua được một cửa này, vậy nhẹ thì tâm linh bị thương, cuộc đời này cũng không còn cách nào thăm dò tinh thần thế giới, hoàn toàn cùng tông sư tuyệt duyên, nặng thì thần trí không rõ, cũng giống như là người thực vật.”

Hứa Hải Phong ân một tiếng, nói: “ Ta đã biết Thác Hà Đế cũng không tốt bụng như vậy muốn thành toàn cho ta, nguyên lai bên trong còn có nguyên nhân này. Chẳng qua vô luận nói như thế nào, hắn cũng là người dẫn đường giúp ta tiếp xúc tinh thần thế giới, ta còn phải phi thường cảm kích hắn.” Trong lời của hắn để lộ ra một loại tự tin kiên định không thể nghi ngờ, làm cho người ta vô cùng tin tưởng.

Trải qua biến cố lần này, lòng dạ của Hứa Hải Phong cũng rộng mở hơn mấy lần, cũng không thêm so đo việc này. Chỉ là đại độ này của hắn làm Hạ Nhã Quân vô cùng tán thưởng.

“ Học sinh đi tìm chủ công mãi, nguyên lai ngài ở chỗ này nói chuyện yêu đương với Hạ tiểu thư.”

Có thể ngay mặt Hứa Hải Phong nói ra những lời ám muội như vậy, ngoại trừ Tương phong tử ra, cũng không còn người khác.

Gương mặt Hạ Nhã Quân đỏ lên, xuy nói: “ Hứa đại ca nói đúng, quân sư người đứng là không có nửa điểm bộ dáng chính nhân quân tử, thật sự là miệng chó không mọc được ngà voi.”

Nếu là những người khác, Hạ Nhã Quân đã sớm trở mặt. Nhưng dưới sự giới thiệu của Lâm Uyển Nhàn, nàng cùng Tương Khổng Minh gặp qua mấy lần, mấy lần cùng nhau nói chuyện, lập tức vì sự uyên bác như biển của hắn mà thật sâu kính phục, trong lòng cực độ khâm phục hắn, dĩ nhiên không hề kém với tam đại tông sư.

Nàng cũng thật là kỳ quái, một nhân vật cao ngạo độc hành như vậy lại làm sao cam tâm tình nguyện làm việc dưới trướng Hứa Hải Phong, chỉ sợ đương kim thế gian, còn không người nào có thể làm cho hắn tâm duyệt hàng phục mới đúng.

Cho đến hôm nay, nghe được Hứa Hải Phong có thể trải qua tinh thần lực lượng tẩy lễ của Thác Hà Đế, một lần đột phá tinh thần gia khóa mà người học võ mơ tưởng cả đời, chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi mà đã có thể vận dụng thật tự nhiên.

Phần này ý chí cùng ngộ tính, nàng tự hiểu rõ bản thân mình, biết mình thấp hơn rất xa. Lúc này mới rõ ràng, Tương Khổng Minh tầm mắt không thấp, nguyên lai hắn đã sớm nhìn ra Hứa Hải Phong không phải là vật trong ao, lúc này mới sớm hàng phục hiệu mệnh.

Chỉ là ở chung lâu ngày, Hạ Nhã Quân lại phát giác Tương Khổng Minh có một thói quen, đó chính là khi đối mặt người một nhà, sẽ thích chọc ghẹo cùng trêu chọc, thẳng đến khi người ta đỏ mặt đến mang tai mới hài lòng mà dừng tay.

Nói đến tình huống này, mà ngay cả Hứa Hải Phong cũng hận đến ngứa răng. Nhưng từ đầu tới cuối, cũng không ai muốn đưa ra ý nghĩ trả thù, bởi vì ai cũng biết, người này học thức kinh nhân, viễn xa người phạm tục có thể sánh bằng, ngay cả hắn có ngàn lần không phải, cũng chỉ đành nhẫn nhịn cho qua. Cũng may Tương Khổng Minh cũng hiểu biết giới hạn bên trong, cũng không làm cho người ta bị mất hết mặt mũi.

Tương Khổng Minh mỉm cười, hồn nhiên không xem lời nàng vào lòng, hắn phe phẩy quạt lông, bước tới trước mặt Hứa Hải Phong, khom người nói: “ Học sinh ra mắt chủ công.”

Hứa Hải Phong đáp lễ, hỏi: “ Quân sư đại nhân tìm ta có chuyện gì?”

Tương Khổng Minh đang muốn trả lời, Hạ Nhã Quân liền nói: “ Nhị vị nếu có chuyện công, vậy chậm rãi thương lượng, thiếp thân xin cáo lui trước.”

Hứa Hải Phong nhìn theo bóng lưng của nàng, nghĩ đến mình đã thành công tiến vào cảnh giới nhất phẩm, vậy cũng có thể mượn danh chữa bệnh mà đạt được thân thể mỹ nhân. Vừa nghĩ tới mỹ nhân diễm lệ như thế lại bị mình thành công vào tay, trái tim hắn liền không thể kiềm chế mà nhảy lên không ngừng.

Đột nhiên linh giác của hắn phát ra cảnh cáo, tựa hồ có người đang xâm lấn vào tinh thần thế giới của chính mình. Hắn thất kinh, vội vàng thu liễm tâm thần, toàn thân đề phòng, chẳng lẽ là Thác Hà Đế tông sư hoặc là Áo Bồn tông sư đại giá quang lâm?

Chỉ là khi hắn nhận ra phương hướng tinh thần lực truyền đến, liền lập tức giận tím mặt, chỉ vào mũi Tương Khổng Minh thấp giọng kêu lên: “ Không nên dùng thuật đọc tâm của người theo dõi sự riêng tư của ta.”

Tương Khổng Minh đầy mặt kinh ngạc dùng quạt lông nhẹ nhàng đẩy ra ngón tay hắn đang chĩa vào mũi mình, sự tức giận của Hứa Hải Phong đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ như gãi ngứa, vốn không hề cảm giác, hắn kỳ quái hỏi: “ Không biết hôm nay chủ công có kỳ ngộ gì? Học sinh không ngờ không cách nào nhìn thấu tâm sự của chủ công, thật sự là kỳ quái.”

Hứa Hải Phong lạnh lùng cười nói: “ Người không phải tự xưng là thiên hạ đệ nhất trí giả sao? Vậy sao không đoán thử xem.”

Tương Khổng Minh nghe vậy, dùng quạt lông tỉ mỉ dưới cằm mình, có chút ngắc đầu, hai mắt khép lại, sau một lúc lâu từ từ nói: “ Trước khi chủ công gặp Thác Hà Đế, hết thấy còn chưa có biến cố. Nhưng sau khi chủ công trở về, Hung Nô đột nhiên sai người đưa tới vô số tặng lễ. Học sinh suy nghĩ một chút, số tặng lễ này giá trị xa xỉ, nhưng vật vương vãi lại đa số. Nếu chúng ta đều mang theo, lúc trên đường, sẽ rất là chậm chạp.”

Tuy Hứa Hải Phong hiểu ra tinh thần lực, phương diện tâm trí cũng được đề cao, nhưng còn không rõ hắn vì sao đột nhiên nói tới chuyện không hề có dính dáng gì, chỉ là trong linh giác mơ hồ cảm thấy bên trong tất có liên hệ. Vì vậy cũng không hỏi, chỉ lạnh nhạt nói: “ Sau đó?”

Tương Khổng Minh nhìn hắn, hiển nhiên đối với thái độ của Hứa Hải Phong có một tia kinh ngạc, hắn phảng phất như gặp chuyện gì thú vị nhất thế gian, vui vẻ nở nụ cười: “ Hung Nô nhân làm như vậy, chỉ có một mục đích, đó chính là muốn làm chậm trễ tốc độ trở về Đại Hán của chúng ta.”

“ Nga? Chẳng lẽ bọn họ nhanh như vậy liền muốn công kích Đại Hán sao?” Hứa Hải Phong cau mày, lập tức chối bỏ suy đoán của mình: “ Bọn họ lại không biết chúng ta đã dò thám ra mật nghị liên minh của bọn họ, đương nhiên sẽ không vội vàng phát binh.”

“ Không sai, không sai.” Tương Khổng Minh vỗ tay nói: “ Chủ công đã có tiến bộ lớn, thật đáng mừng, vậy ngài đoán thử ý đồ bọn họ ở đâu?”

Hứa Hải Phong đang muốn đẩy thoát, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nói: “ Chúng ta, mục tiêu của bọn họ chính là sứ đoàn chúng ta.”

“ Ha ha...” Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, cười to nói: “ Chủ công lợi hại, dĩ nhiên đoán được ý đồ của bọn họ.”

Hứa Hải Phong tuy đoán trúng đáp án, nhưng do Tương Khổng Minh nhiều lần nhắc nhở mới có sự linh ngộ. Mà Tương Khổng Minh chỉ vừa thu nhận tặng lễ của đối phương, liền nhìn ra âm mưu ẩn chứa bên trong, trí tuệ giữa hai người thật sự là không thể so sánh.

“ Thật là kỳ quái, bọn họ vì sao đột nhiên lại động thủ đối với chúng ta? Chẳng lẽ...chẳng lẽ bọn họ hoài nghi chuyện vương phi mất tích có liên quan tới chúng ta sao?” Hứa Hải Phong đối với chuyện này nghi hoặc khó hiểu, nếu nói Hung Nô nhân nhất định muốn dồn Hắc Kỳ quân vào chỗ chết, vậy nguyên nhân duy nhất chỉ là vì chuyện của Lưu Đình.

Tương Khổng Minh vươn ngón trở tay phải lắc lắc, tỏ vẻ đáp án không phải như thế, sau đó nhìn kỹ Hứa Hải Phong, hỏi: “ Xin hỏi chủ công, hôm nay gặp Thác Hà Đế, còn từng gặp qua người nào?”

“ Cáp Mật Thứ.” Hứa Hải Phong không chút do dự hồi đáp.

“ Nguyên lai là hắn...” Tương Khổng Minh liền hiểu ra, nói: “ Học sinh đoán, hôm nay chủ công gặp Thác Hà Đế, tất có kỳ ngộ, hơn nữa sự kỳ ngộ này đủ để làm cho Cáp Mật Thứ thật sâu sợ hãi. Vậy đến tốt cùng là kỳ ngộ gì đây...”

Nhìn mặt Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh đột nhiên nói từng chữ: “ Chẳng lẽ chủ công đã lĩnh ngộ máu chốt thăng cấp thành tông sư?”

Da đầu Hứa Hải Phong chợt tê dại, Tương Khổng Minh này xác thật quá lợi hại, chuyện như vậy cũng có thể trống rỗng suy đoán ra, quả thật đã thành hoạt thần tiên.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh đột nhiên cất tiếng cười to: “ Chủ công không cần kinh ngạc như thế, kỳ thật học sinh có thể đoán đúng, cũng có một nửa là vận khí.”

“ Lời này ý thế nào?” Hứa Hải Phong hỏi.

“ Chủ công còn nhớ kỹ ta cùng Triết Biệt từng trêu chọc Áo Bồn tông sư tại Vi Liệp Lâm?” Tương Khổng Minh đặc ý hỏi, việc này do hắn một tay bày ra, dĩ nhiên có thể đem một đời tông sư đùa giỡn trong lòng bàn tay, chứng thật là điều đặc ý của hắn.

Hứa Hải Phong mỉm cười gật đầu, hắn đương nhiên biết việc này, nói đến cũng là buồn cười, Áo Bồn ăn quả đắng lại ngâm bồ hòn, còn vì vậy mà đeo thêm một tội mà không sao rửa sạch. Nếu không có Thác Hà Đế ra mặt bảo đảm, Khải Tắt cùng Hung Nô hai đại đế quốc không chừng đã trở mặt.

“ Lúc ấy học sinh từng dùng thuật đọc tâm thử dò xét Áo Bồn tông sư, nhưng kết quả cũng giống như vừa rồi, dĩ nhiên vô ích mà về, hơn nữa thiếu chút nữa đã bị hắn phát giác. Vì thế học sinh mới suy đoán chủ công đã hiểu được huyền bí bên trong.” Tương Khổng Minh thay đổi vẻ tươi cười ngày xưa, nghiêm mặt nói: “ Lại có kỳ ngộ này, có thể thấy được trời hộ chủ công, lòng phụ tá của học sinh càng thêm kiên định, sẽ trợ chủ công thành tựu nghiệp bá một đời.”

Linh giác của Hứa Hải Phong cảm thấy hắn thật tình thật nghĩa, có chút cảm động, chấp tay nói: “ Như vậy phải đa tạ quân sư.”

Tương Khổng Minh lắc đầu nói: “ Hắn phải do học sinh đa tạ chủ công mới đúng.”

“ Vì sao?” Hứa Hải Phong kỳ quái dò hỏi.

“ Học sinh từ nhỏ đã xem Gia Cát Khổng Minh như thần tượng, mà chủ công không những cứu mạng học sinh, còn cho học sinh cơ hội được thi triển tài hoa cùng sân khấu huyền lệ, nhượng học sinh nhận thức đến năm xưa Ngọa Long tiên sinh vận trù mưu kế, phong thái tuyệt thế quyết thắng ngoài ngàn dặm, đại ân như thế, lại làm sao không thể tạ ơn.” Tương Khổng Minh trình trọng hồi đáp.

Khi Tương Khổng Minh rời đi, Hứa Hải Phong lắc đầu, tự nhủ: “ Không hiểu a không hiểu, vị Khổng Minh kia đến tốt cùng là thần tiên phương nào?”

114. Chương 114 : Mã Tặc

Nhìn đội ngũ kéo dài như rồng rắn uốn lượn đi tới, Hứa Hải Phong nhú mày, dò hỏi: “ Quân sư đại nhân, người nói Hung Nô nhân vì sao còn không có động tĩnh? Nếu bọn họ còn không tiếp tục có cử động, chỉ sợ sẽ không kịp.”

Tương Khổng Minh nhìn hắn một cái, nói: “ Chủ công cần gì gấp gáp như thế, lại qua chốc lát, chúng ta sẽ tới biên giới, đó là giải đất mẫn cảm nhất giữa Đại Hán và Hung Nô, song phương trú binh cũng không dám hành động đại quy mô ở nơi này, nơi này mã tặc hoành hành, nếu học sinh không có tính sai, chúng ta sẽ gặp Hung Nô nhân tại nơi đó.”

Lúc này Hứa Hải Phong đã khác hẳn dĩ vãng, hắn vừa nghe xong đã rõ ràng hàm ý bên trong, cười hỏi: “ Người nói Hung Nô nhân sẽ giả trang làm mã tặc, tập kích đội ngũ sứ thần của Đại Hán sao?”

“ Đúng vậy.” Trong giọng nói của Tương Khổng Minh bao hàm lời khẳng định không chút nghi vấn.

“ Mã tặc?” Hứa Hải Phong vừa tức giận vừa buồn cười: “ Nếu Hắc Kỳ quân của ta có thể bị mã tặc tiêu diệt, vậy ta dứt khoát tự mình tự sát cho dứt khoát. Người nói nghĩa phụ bọn họ sẽ tin tưởng sao?”

Đích xác, bằng vào lực chiến đấu của Hắc Kỳ quân, chỉ cần ai biết suy nghĩ một chút, cũng sẽ không tin tưởng bọn họ lại bị một đám cường đạo, một đám mã tặc ô hợp diệt tuyệt. Nếu trông cậy vào đám triêu thần Đại Hán tin tưởng việc này, trừ phi trong một đêm bọn họ đều tập thể biến thành những kẻ ngu ngốc xuẩn tài.

“ Cho dù là không tin lại có thể thế nào? Nếu Hung Nô nhân không để lại ai sống cùng chúng có, chẳng lẽ ngài tưởng rằng Hán đình sẽ vì chúng ta khai chiến với Hung Nô nhân sao?” Tương Khổng Minh cười lạnh nói.

Hứa Hải Phong thở dài nói: “ Đúng vậy, đối với cả quốc gia mà nói, chúng ta bất quá cũng chỉ là con cò mà thôi, nếu hoàng thượng ngay cả nữ nhi thân sinh của mình đều bỏ được, vậy chúng ta lại dựa vào cái gì mà hấn không bỏ qua.”

Nói tới đây, Hứa Hải Phong dừng lại, đưa mắt nhìn phương xa, hai mắt khép hờ, tựa hồ đang cảm thụ hơi thở thần bí nào đó trong không khí.

Sau một lúc lâu, hấn cười nói: “ Quân sư nói, lời ra là trúng, ta đã cảm thấy nguy hiểm đang từ phương xa mà đến.”

Tương Khổng Minh nhìn Hứa Hải Phong, trong ánh mắt tràn ngập hướng tới cùng cuồng nhiệt, nhượng hấn không rét mà run, nuốt nước bọt, Hứa Hải Phong gian nan nở nụ cười, hỏi: “ Quân sư đại nhân tính thế nào?”

“ Giác quan thứ sáu của chủ công thật sự là phát triển không tầm thường, nếu ngay cả ngài đều tu luyện thành công, vì sao học sinh tập võ lại thủy chung không thấy hữu hiệu? Thật sự là...Ai, lão thiên thật bất công.” Tương Khổng Minh lắc đầu thở dài nói.

Cái gì gọi là ngay cả ta cũng có thể tu luyện hữu thành, chẳng lẽ tư chất của ta rất kém cỏi sao? Hứa Hải Phong hung hăng trừng mắt nhìn hấn, thầm nghĩ trong bụng, không cùng người điên này so đo.

Hấn giục ngựa tiến lên, quay đầu lại kêu lên: “ Quân sư đại nhân, ta đi nói việc ứng biến với Tô thị lang cùng hai vị đại nhân, sự vụ cụ thể do người xử lý.”

Tương Khổng Minh xa xa chấp tay, nói: “ Học sinh tuân mệnh.”

Hứa Hải Phong giục ngựa chạy tới trước đầu đội ngũ, ba người Tô Xuân Vĩ quả nhiên ở đây, nhìn thấy Hứa Hải Phong, Tô Xuân Vĩ vội vàng nói: “ Hứa tướng quân, người xem đại đội nhân mã đi chậm như thế, theo tốc độ này, chúng ta khi nào mới có thể trở lại kinh đô?”

Từ khi hấn nghe nói Hung Nô muốn cùng Khải Tát liên thủ tấn công Đại Hán, lập tức lòng như lửa đốt, hận không lập tức sớm về kinh đô, tẩu lên bệ hạ, nhượng Đại Hán sớm ngày làm ra sự chuẩn bị vẹn toàn.

Chỉ là Hung Nô nhân tặng lễ, có rất nhiều thứ là đồ gốm lớn cực kỳ quý trọng, hình thể lại khá lớn, lại cực kỳ dễ dàng tổn hại.

Càng chủ yếu chính là, những thứ này đều là cống phẩm, ngay cả Tô Xuân Vĩ có lá gan như trời, cũng không dám dễ dàng làm hư hao một cái, lại càng đừng nói đến sẽ từ bỏ.

Cũng không thể trách hấn cổ hủ, chỉ là hấn ra đời trong thế gia, bản khoản hơn xa người thường. Trong tâm tình lo được lo mất, mất đi sự quyết đoán ngày xưa.

Trên sự thật, hấn cũng từng nghĩ tới phải đi một người tâm phúc, hồi kinh đem việc này bẩm báo cho cha hấn. Nhưng chuyện này quan hệ quá lớn, vạn nhất tiết lộ nửa phần, bất kể chân tướng sự thật thế nào, tính mạng của nhóm người bọn liên cực kỳ nguy hiểm. Vì thế do dự mãi, rốt cục đành thôi.

Hứa Hải Phong hiểu rõ hấn như lòng bàn tay, nghe vậy cười nói: “ Tô đại nhân, Hung Nô nhân đã tặng rất nhiều thứ, vậy muốn nhanh hơn cũng không nhanh được đâu.”

Lưu Tuấn Thư ở một bên nghe được hai người nói chuyện, mắt nhìn bốn phía, trừ bỏ xa đội chậm rãi đi phía xa, cũng không ai chú ý bọn họ, vì vậy nhẹ giọng nói: “ Hứa tướng quân, tin tức người đạt được có sai lầm hay không? Hung Nô nhân nếu tặng lễ như vậy, chưa hấn sẽ phạm Đại Hán ta.”

Không đợi Hứa, Tô hai người nói chuyện, Kim Quang Hoa liền phản bác: “ Tướng quân có điều không biết, Hung Nô nhân không nghề sản xuất, lấy súc mục sản thú mà sống, hàng năm mùa thu liên suất binh tấn công, tại cảnh nội Đại Hán ta cướp đoạt một phen mà về. Dã tâm lang sói như thế, làm sao không tham luyện Trung Nguyên chúng ta, ta xem chuyện tiểu công chúa mất tích cũng là do bọn họ ở sau lưng làm quỷ.”

Hứa Hải Phong nhìn hẩn một cái, thâm nghĩ nhìn không ra tên thô lỗ này có trí tưởng tượng thật đúng là vô cùng phong phú.

Đôi mắt Tô Xuân Vĩ sáng lên, nói: “ Không sai, bốn quan đã sớm nghi ngờ trong lòng, trong thiên hạ thật sự có ai cướp đoạt được tiểu công chúa trong sự thủ vệ trọng trọng của Kim Lang quân. Nếu đúng như Hứa tướng quân nói, Hung Nô nhân đã quyết định liên hợp Khải Tắt chia chác lãnh thổ của Đại Hán ta, vậy hết thấy liền giải thích thông suốt.”

Sắc mặt Lưu Tuấn Thư biến đổi mấy lần, rốt cục thở dài nói: “ Thương cảm cho tiểu công chúa, đây không phải đưa dề nhập miệng hổ sao, ghê tởm Hung Nô cùng Khải Tắt, mặt tướng cùng bọn chúng thề không đội chung trời.”

Hứa Hải Phong ngẩng đầu, không nói gì mà nhìn lên trời...

Hẩn vốn đang có chút lo lắng sau khi trở về, có ai có khả năng nhìn ra được huyền cơ bên trong hay không, nhưng nghĩ không ra người còn chưa về tới, ba gia hỏa này đã tự cho là thông minh giúp hẩn đưa ra đáp án tốt nhất.

“ Hứa tướng quân, người cho rằng thế nào?” Tô Xuân Vĩ dò hỏi.

Hứa Hải Phong lập tức làm ra vẻ giận dữ tím mặt, cao giọng nói: “ Nguyên lai đúng là như thế, dám đáng chết xấu xa này, ngày sau gặp nhau trên chiến trường, Hứa mỗ thề báo thù này.”

“ Hư...đừng nói.” Tô Xuân Vĩ sợ đến biến sắc, vội vàng thấp giọng ngăn cản: “ Hứa tướng quân, việc này vạn vạn không được lộ ra.”

“ Dạ, là mặt tướng lỗ mãng.” Hứa Hải Phong giả vờ cúi đầu thụ giáo.

Ba người Tô Xuân Vĩ đưa mắt nhìn bốn phía, phát giác chiến sĩ Hắc Kỳ quân chỉ biết đi thẳng phía trước, vốn chưa từng liếc mắt nhìn qua nơi này. Trong lòng vừa vui vừa sợ, vui là vì cuộc nói chuyện của bọn họ không bị ai chú ý, sợ là quân kỷ quân luật nghiêm minh chí cực của Hắc Kỳ quân.

“ Được rồi, mặt tướng tìm mấy vị là có chuyện thương lượng.” Hứa Hải Phong chờ ba người họ thu hồi ánh mắt, mới chậm rãi mở miệng nói.

“ Chuyện gì?” Tô Xuân Vĩ hỏi.

“ Theo thám tử báo lại, phụ cận phát hiện tung tích đại đội nhân mã, xem bộ dáng mục tiêu của bọn họ chính là sứ tiết đoàn chúng ta.” Hứa Hải Phong mỉm cười nói.

“ Gì...?” Trái tim mới buông lỏng của Tô Xuân Vĩ lại nhấc lên cao.

“ Phỏng chừng có bao nhiêu người? Chiến lược thế nào?” Kim Quang Hoa biểu hiện không giống người thường, vừa nghe nói sắp có trận đánh, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, giọng nói cũng hưng phấn lên.

Trong mấy năm nay, bắc cương thái bình vô sự, mà hàng năm mùa thu Hung Nô hoành hành biên cảnh Hán quốc, phương bắc đại doanh đều phụng mệnh cổ thủ, không được tự tiện xuất chiến, vì thế hẩn đã có một thời gian không ra chiến trường, tay chân cơ hồ muốn rỉ sét.

Hứa Hải Phong lắc đầu, thần nhiên nói: “ Không biết.”

“ Không biết?” Ba người kia cùng nhau kêu lên, chỉ bất quá cổ họng của Kim Quang Hoa là lớn nhất.

“ Đúng vậy, nghe nói là vài đội mã tặc biên cảnh qua lại, ô hợp chi chúng như thế, không cần để ở trong lòng.” Hứa Hải Phong tùy ý nói ra, nhưng trong giọng nói của hẩn lại tự nhiên lộ ra một cỗ tự tin cường đại.

Ba người bọn họ đồng thời sinh ra một loại cảm giác, nếu Hứa Hải Phong đã nói như vậy, vậy hẩn liền nhất định có thể làm được.

“ Đây...cái này, tựa hồ phải cẩn thận một chút.” Tô Xuân Vĩ ập a ập ứng nói.

“Cẩn thận sẽ vững chắc ngàn năm, đạo lý này mặt tướng biết, chỉ là nếu đối thủ chỉ là một đám mã tặc, mà chúng ta cũng phải sợ hãi như thế, chẳng phải là làm cho người ta cười Hắc Kỳ quân vô năng sao?” Hứa Hải Phong tự hào nói.

Nghe được hắn nói như thế, ba người cũng không tiện tiếp tục nói thêm điều gì, nếu không chẳng phải biến thành xem thường Hắc Kỳ quân của hắn. Trên sự thật, Hắc Kỳ quân tuy chưa từng giao chiến tận mắt bọn họ, nhưng chỉ bằng biểu hiện trên đường hành quân, ai cũng biết chi bộ đội này không thể khinh thường. Huống chi bên trong còn có bậc dũng sĩ dũng mãnh thiên hạ vô song như Tần Dũng.

Nghĩ tới đây, trái tim ba người mới có chút yên ổn, chỉ là với thái độ của Hứa Hải Phong, trong lòng cũng có chút dị nghị.

Kim Quang Hoa do dự một lúc, rốt cục khuyên nhủ: “Hứa tướng quân, ta cũng có nghe Phương thống lĩnh nói qua, Hắc Kỳ quân chiến lực mạnh, thiên hạ vô địch, chỉ là mấy đội mã tặc biên cảnh, cùng mã tặc trong nước khác nhau. Bọn họ bừa bãi dị thường, lòng dạ độc ác, đội ngũ chúng ta lại mở rộng, hẳn là nên thu gọn một chút, ứng biến mới linh hoạt hơn, giảm bớt sự tổn thất không cần thiết.”

Hứa Hải Phong nhìn hắn mỉm cười, nói: “Yên tâm, ta tự có đạo lý.”

Nói đến kỳ quái, chứng kiến vẻ tươi cười của Hứa Hải Phong, trong lòng Kim Quang Hoa lại trở nên bình tĩnh trở lại.

Hắn cũng không biết, vừa rồi Hứa Hải Phong đã vận dụng tinh thần lực lượng, ba người bọn họ bị vây trong tinh thần lực tràng của hắn, nên bị tinh thần lực lượng của hắn ảnh hưởng, cho nên mới dễ dàng tin tưởng Hứa Hải Phong như thế.

“Các vị ở đây nghỉ ngơi, đợi mặt tướng công kích địch quân tan vỡ, trở lại gặp gỡ mấy vị.” Hứa Hải Phong hào hiệp ôm quyền chấp tay, giục ngựa xoay người rời đi.

Sau một lúc lâu, mấy chiếc xe lớn dưới sự hộ vệ của hai trăm cấm vệ quân đi tới bên người bọn họ, một gã bách nhân trưởng bẩm cáo nói: “Lưu tướng quân, chúng ta đã đến, chờ nghe sai phái.”

Lưu Tuấn Thư ngạc nhiên nói: “Ta có chuyện gì cần các người làm? Lúc lâm địch, tối kỵ quân có hai tướng, chuyện này chúng ta đều nghe Hứa tướng quân sai phái, các người tìm ta làm chi.”

Tên tướng lĩnh kia mặt lộ vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm: “Nhưng gọi chúng ta đến đây, chính là Hứa tướng quân a.”

Lưu Tuấn Thư đang muốn nói chuyện, Kim Quang Hoa đột nhiên đưa tay ra ngăn lại, nhảy xuống ngựa, nằm rạp dưới đất, đem lỗ tai áp vào mặt đất, chốc lát sau, hắn ngẩng đầu lên, nói: “Tới...”

115. Chương 115 : Ngươi Đao Tiểu Thí

Cho dù là người không thông quân sự, cũng có thể nhận ra một chi mã đội đang hướng thẳng đến chỗ bọn họ đến gần rất nhanh.

Kim Quang Hoa cẩn thận nghe xong một lúc, sắc mặt đại biến, nói: “Không tốt, chi bộ đội này tuyệt đối không phải là mã tặc bình thường, mà là một chi tinh binh được huấn luyện nghiêm chỉnh.”

Tô Xuân Vĩ cùng Lưu Tuấn Thư hai người lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn nhau, Tô Xuân Vĩ nói: “Kim tướng quân ở tại bắc cương nhiều năm, theo ý kiến của người, đây là đội mã tặc nào?”

Kim Quang Hoa đem tư liệu vài đội mã tặc suy nghĩ trong đầu một lần, sắc mặt càng thêm khó coi: “Bắc cương vực rộng lớn, đạo tặc hoành hành, nhưng mã tặc có thực lực này chỉ có ba đội, chỉ là không biết là đội nào.”

“Thực lực đội mã tặc này so với Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn như thế nào?” Lưu Tuấn Thư dò hỏi.

“Đại khái là sàng sàng nhau.” Kim Quang Hoa đỏ mặt, theo sau lập tức giải thích: “Chẳng qua trong ba đội mã tặc có hai vốn xuất thân từ Hung Nô quan binh giả dạng, nên mới mạnh mẽ như thế.”

Lưu Tuấn Thư kỳ lạ hỏi: “Hung Nô vì sao phải giả trang làm mã tặc?”

Kim Quang Hoa cắn răng nói: “Hàng năm mùa thu, bọn họ đều sẽ giả trang mã tặc tiến vào cảnh nội Đại Hán cướp của giết người đốt làng, còn lấy danh xưng là đánh gió thu. Chúng ta đưa ra kháng nghị, nhưng bọn họ liền chối phắt, nhưng khi quân ta tiến thành áp chế, bọn họ lại trăm kể ngăn trở.”

Đang khi nói chuyện, chỉ mã đội càng ngày càng gần, đã có thể nhìn thấy kỳ hào cùng trang phục.

Trên mặt Kim Quang Hoa lộ vẻ sầu thảm, mạnh mẽ rút ra bảo kiếm, nói: “Nhị vị đại nhân, các người nhanh dẫn cấm quân đi thôi, ta cùng Hứa tướng quân cản phía sau cho các người, sau khi trở lại kinh sư, cần phải bẩm cáo hoàng thượng, Hung Nô trong lòng có quỷ, những lời Hứa tướng quân nói là thật.”

Tô Xuân Vĩ bắt được cánh tay hắn, hỏi: “Làm sao người biết?”

Kim Quang Hoa dùng ngón tay chỉ mã tặc phía trước, nói: “Đám mã tặc này được xưng Dã Lang, nhưng bản thân cũng chính là quân chính quy của Hung Nô Phi Mã quân đoàn. Lần này bọn hắn đi tới hơn năm ngàn người.”

Dừng một chút, sắc mặt của hắn chuyển thành tái nhợt, nói: “Đối phó hơn ba ngàn binh sĩ đi bộ, mà phải vận dụng năm ngàn quân đi ngựa chính quy, đó chính là muốn đem chúng ta một lưới bắt hết, diệt cỏ tận gốc.”

Tô Xuân Vĩ hai người vừa nghe kinh hãi thất sắc, Kim Quang Hoa cùng Hung Nô giao chiến nhiều năm, đương nhiên là không nói lời sai lầm.

“Nguyên lai như thế, trách không được bọn họ đột nhiên đưa tặng rất nhiều vật phẩm, thật sự là dụng tâm hiểm ác.” Tô Xuân Vĩ hung hăng nói, chẳng qua lúc này có hối hận cũng đã muộn, nếu là sớm đi tìm hiểu, thì rằng vứt bỏ mấy thứ vướng víu này, cũng phải nhanh chút chạy về Đại Hán.

Kim Quang Hoa không hề đáp lời, giục ngựa liền muốn hướng đội ngũ phía trước chạy đi. Đột nhiên trước mặt xuất ra hai sĩ tốt tay cầm trường thương ngăn trở đường đi, bên trong một người kêu lớn: “Tướng quân có lệnh, mọi người xuống ngựa, dùng tay che tai, không được ồn ào, người vi phạm dùng quân quy xử trí.”

Mấy binh tốt rất nhanh chạy đến trước mấy chiếc xe lớn, rất nhanh kéo xe đi.

Kim Quang Hoa khấn trương, đang muốn xông vào, đột nhiên nghe được thanh âm kiên định của Hứa Hải Phong từ phía trước truyền đến: “Kim tướng quân an tâm đừng nôn nóng, còn thỉnh y lệnh làm việc.”

Thanh âm của hắn bao hàm một cỗ uy nghiêm làm cho người khác không dám cãi lời, Kim Quang Hoa nhập ngũ nhiều năm tại bắc cương, thói quen phục tùng mệnh lệnh đã xâm nhập xương cốt, do dự chốc lát, tuy không cam lòng, nhưng không thể làm gì khác hơn là hậm hực lui ra.

Lúc này, Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người đứng trước xa đội, nhìn đám mã tặc đang không ngừng đến gần.

Hứa Hải Phong hơi nhíu mày, hỏi: “Quân sư đại nhân, ngài có tính sai hay không. Chẳng lẽ Cáp Mật Thứ nhờ vào năm ngàn thiên kỵ binh liền nghĩ toàn diệt Hắc Kỳ quân ta sao?”

Ở trong mắt Kim Quang Hoa, năm ngàn thiết kỵ là sát tinh đoạt mệnh, nhưng trong mắt Hứa Hải Phong, năm ngàn người này thật sự là có chút không đủ nhìn, chẳng lẽ bọn họ còn có thể mạnh hơn được trọng giả bộ kỵ binh của Khải Tắt nhân hay sao.

Tương Khổng Minh hơi có vẻ xấu hổ nói: “Học sinh hắn là không có tính sai, chỉ là không biết chỗ nào lại xảy ra chuyện nhỏ ngoài ý muốn, số lượng địch quân đi tới lại có khác nhau mà thôi. Như vậy cũng tốt, trang bị của chúng ta lại giảm nhỏ một phần, giữ lại được nhiều vốn gốc mà thôi.”

Liếc mắt nhìn hắn, Hứa Hải Phong phát giác trên mặt Tương Khổng Minh lúc này khó được đồ ỉm một lần, hắn tự xưng là tính không bỏ sót, hôm nay có trạng huống này đúng là cực kỳ hiếm thấy.

Hứa Hải Phong trêu chọc nói: “Tính có chút khác nhau, quân sư không phải dự tính sẽ có tới ít nhất ba tới năm vạn người sao? Nguyên lai năm ngàn cùng năm vạn đúng là chỉ giảm có chút a.”

Tương Khổng Minh ho khan một trận dồn dập, sau đó nói: “Địch quân đã muốn tới, học sinh cũng nên đi an bài một chút, sau đó trở lại bái kiến chủ công.” Nói xong liền vội vã bỏ đi.

Hứa Hải Phong nhìn bóng lưng chật vật của hắn, cười mà không nói. Hắn ngay cả nhìn thẳng cũng không thèm nhìn năm ngàn Hung Nô thiết kỵ đang không ngừng đến gần. Hắn tin tưởng chỉ bộ đội của chính mình, Hắc Kỳ quân đã hồi lâu không có vượt ra hàm răng sắc bén của chính mình, lần này xem như chỉ là làm nóng người một chút mà thôi.

Dưới sự chỉ huy của Tương Khổng Minh, một chiếc xe lớn đẩy ra, đi tới trước mã đội, bình bình đứng thẳng.

Kéo ra mảnh vải bố lớn che trên xe, bên trong lại là một chiếc chuông cực lớn bằng đồng. Chẳng qua khác với những chiếc chuông trong miếu đình ở vũ nội chính là, chiếc chuông này bị đục thủng nóc chuông một lỗ lớn.

Vài tên quân sĩ đem chiếc chuông dựng nằm ngang trên xe ngựa, chuông hướng tới đám mã tặc Hung Nô đang huy mã đao.

Một thân ảnh khôi ngô cao lớn làm người ta sợ hãi xuất hiện ngay sau chiếc chuông, chính là người được Hán Hiến đế sắc phong làm thiên hạ đệ nhất dũng sĩ, làm hai đại tông sư bó tay hết cách giải quyết, chính là bạo long hình người Tần Dũng.

Nhìn thấy một màn ngay trước mắt này, Tô Xuân Vĩ cùng Lưu Tuấn Thư không hẹn mà cũng nghĩ tới một việc. Sắc mặt bọn họ đại biến, không cần thúc giục, lập tức nhảy xuống ngựa, dùng hai tay gắt gao bịt kín lỗ tai.

Lưu Tuấn Thư lớn tiếng mệnh lệnh: “ Cấm quân...toàn bộ cấm quân xuống ngựa bịt tai, nhanh.”

Đầu óc linh quang một chút, đã đoán được biến cố sắp phát sinh, được mệnh lệnh, lập tức làm theo, mà đám ngu ngốc, lại được đám đồng bạn kéo xuống ngựa mới thuận lợi hoàn thành động tác này.

Chỉ có Kim Quang Hoa mười người đến từ bắc cương đại doanh Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn ngây thơ không biết vì sao những người khác lại có vẻ bận rộn, trong mắt bọn họ thậm chí còn toát ra thần sắc khinh thường.

Đám quân sĩ biên cảnh vốn sẽ không để mắt đến đám cấm quân đến từ kinh sư, tưởng rằng bọn họ chỉ là đám thái điều không có chút kinh nghiệm chiến tranh. Hôm nay nhìn thấy uy thế lớn của địch nhân, dĩ nhiên lại sợ đến biến thành rùa đen rút đầu.

Lưu Tuấn Thư cùng Kim Quang Hoa thân thiết, đi tới trước mặt của hắn, ý bảo hắn làm theo, không ngờ Kim Quang Hoa chỉ là lắc đầu khoát tay, không chịu thỏa hiệp. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là buông tha cho, trong lòng thầm nghĩ, ta đã tận tình tận nghĩa, là chính người không nghe, trách không được ta.

Trong hai chiếc xe lớn, ngoại trừ Hạ Nhã Quân, chúng nữ đã sớm nhét vải bịt tai do Tương Khổng Minh đặc chế.

Mà vị nữ tử vũ kỹ siêu quần đang khoanh chân ngồi bên trong xe, vẻ mặt an tường, tựa hồ như đang nhập định.

Hung Nô nhân từ từ tới gần, thậm chí đã có thể nghe được trong miệng bọn họ không ngừng gầm rú.

Hứa Hải Phong đột nhiên xuất hiện sau lưng Tương Khổng Minh, hỏi: “ Bọn người kia đang gọi cái quỷ gì?”

Tương Khổng Minh nhún vai, nói: “ Bọn họ đang nói nếu bắt sống được Hạ Nhã Quân giải thưởng ngàn vạn lượng.”

“ Được a.” Hứa Hải Phong cảm thán nói: “ Thân giới mỹ nữ đúng là xa xỉ.”

Tương Khổng Minh xì một hơi, nói: “ Thân giới của chủ công cũng không thấp, đầu người của người cũng giá một vạn lượng.”

Hứa Hải Phong phảng phất nghe được chuyện tức cười nhất trong thiên hạ, bật cười lên, nói: “ Đầu của ta? Chỉ sợ bọn họ không có mạng đi lấy.”

Nói xong một câu cuối cùng, ngữ khí của hắn chuyển nặng, đúng là tràn đầy sát ý.

“ Tàn Dững, có thể.” Tương Khổng Minh nhàn nhật kêu một câu, theo sau nhanh chóng bịt tai lại.

Tàn Dững đứng ngay đỉnh chuông bị phá vỡ, hần hăng hái nhìn mã tặc công kích tới. Nghe được lời của Tương Khổng Minh, hần cười hắc hắc, đứng lên bắt đầu hấp khí.

Một ngụm hấp xong, hần trợn tròn hai mắt, nhắm ngay lỗ hổng lớn của chuông, rống to lên.

“ A...”

Phảng phất như trở lại đại giáo trường nơi kinh sư, tiếng vang chấn triệt thiên địa lại quang lâm trở lại cuộc sống. Giống như cực long đang rít gào, âm ba cường đại xuyên thấu qua chiếc chuông đồng càng khuếch tán thêm âm thanh ra xa xa, hiệu quả tạo thành so với dự tính càng thêm hoàn mỹ.

Mã tặc do Hung Nô nhân giả trang đã vọt tới bên ngoài đội xe hai mươi thước, thẳng đến lúc này, bọn họ còn chưa chứng kiến được sĩ tốt của Hán quân xuất ra cung tên.

Bây ngay phía trước chỉ có một chiếc chuông đồng cực lớn, chẳng lẽ đám người Hán này sợ đến choáng váng hay sao, bằng vào vật này là có thể đủ ngăn cản thiết kỵ Hung Nô uly chấn thiên hạ?

Mười kỵ mã tặc xông đi trước nhất hưng phấn dị thường, vô luận là đánh chết Hứa Hải Phong hay là bắt sống Hạ Nhã Quân, đều có được một vạn lượng văn ngân ban thưởng, khoản tiền lớn như vậy đủ để bọn họ mất đi lý trí bình thường hàng ngày.

Bọn họ thậm chí đã ảo tưởng trong đầu sau khi trở về, như thế nào hướng tộc nhân huyền diệu chiến công cùng sự anh dũng của chính mình. Đối phó với Hán quân thất hồn lạc phách, thật dễ như trở bàn tay.

Đột nhiên, một cỗ khí lãng không cách nào hình dung từ phía trước truyền đến, trong tai bọn họ đã không còn nghe được thanh âm gì, bởi vì âm thanh cường đại chí cực đã làm hệ thống thính giác của bọn họ hoàn toàn hư hao.

Thân hình bọn họ phảng phất như mất đi linh hồn, nặng nề ngã xuống, mà ngay cả con ngựa bên dưới thân cũng sùi bọt mép, chân trước khuỵu xuống, té ngã xuống đất.

Bọn họ bị ai, nhưng đồng thời cũng là may mắn, bởi vì trước khi bọn họ ngã xuống, trong đầu bọn họ đã hoàn toàn trống rỗng. Sóng âm phá hủy không chỉ là thính giác của bọn họ, mà cả não bộ cũng bị hư hao không cách nào chữa khỏi, cho dù may mắn còn sống sót trong cuộc chiến này, cũng chỉ sẽ làm một tên ngu ngốc suốt đời không còn biết gì nữa.

Tiếng hô của Tàn Dững cũng chưa dừng lại, tiếng gầm liên tục không ngừng như từng đợt sóng lớn càng lúc càng cao hơn phóng đi về phía đám mã tặc.

Đội hình chỉnh tề của Hung Nô nhân rối cực hỗn loạn.

Mà lúc này, Hắc Kỳ quân phảng phất giống như một đội ngũ dài như rồng rắn bắt đầu hướng vào trong thu lại, giống như là một cái lưới lớn, liền muốn đem đám Hung Nô đông đảo bao bọc vây kín.

116. Chương 116 : Sát

Đám người Tô Xuân Vĩ đứng ở phía sau tuy đã che lại lỗ tai, nhưng vẫn cảm thấy trong đầu ông ông vang rền, phảng phất như bị hãm thân trong vô số đám ruồi bọ bu quanh. Cũng may bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý, cuối cùng cũng chống đỡ được thanh âm kinh khủng kia cho đến chấm dứt, không có gì thất thố quá lớn.

So sánh với bọn họ, đám người Kim Quang Hoa liền có vẻ chật vật không chịu nổi.

Mười người bọn họ phần lớn té ngã trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt. Cho dù có hai người miễn cưỡng đứng thẳng, cũng giống lá vàng trong mùa thu, lung lay muốn ngã, phảng phất như chỉ cần một trận gió là có thể thổi ngã lập tức.

Lưu Tuấn Thư nhìn bọn họ, ánh mắt lộ ra một tia vui vẻ khi thấy người gặp họa, ai kêu các người không nghe lão tử khuyên bảo, thấy chưa, ném được đau khổ rồi phải không.

Trong xe ngựa, hai mắt nhắm chặt của chúng nữ chậm rãi mở ra, trong lòng còn sợ hãi.

Duy nhất không có bị tai chính là Hạ Nhã Quân đang thổi ra một hơi trong đan điền, đôi mày thanh tú nhíu lại, giống như vừa rồi nàng phảng phất cảm xúc tới một loại ba động kỳ diệu, loại ba động này làm cho tâm linh nàng phải chấn động. Sóng não của nàng triển khai vô hạn, tựa hồ bắt được một điểm dấu vết huyền diệu khó lường bên trong không gian.

Nàng lập tức biết được đây là một kỳ ngộ cực kỳ khó được, nếu có thể tìm hiểu, thì cũng được như Hứa Hải Phong, đặt chân tới tinh thần thế giới.

Trong lòng của nàng vốn nghĩ chỉ mong Tần Dũng có thể hống nhiều thêm một lúc, làm cho dấu vết trong tâm linh của nàng có thể dừng lại thêm một lát. Nhưng trời không chiều lòng người, Tần Dũng đã rất nhanh ngừng lại âm thanh.

Theo tiếng hô biến mất, Hạ Nhã Quân cũng không còn cảm xúc được loại ba động thần kỳ này trong không trung, tuy tâm linh vẫn còn sót lại chút hiểu được, nhưng đã không thể tiếp tục, thẳng đến từ từ biến mất.

“ Ai...” Nàng không tự chủ được thở dài một hơi, loại cảm giác này cũng không thể cố ý bắt chước, ai cũng không biết sẽ ở trong hoàn cảnh gì, điều kiện gì mới có thể có được loại cảm ứng huyền diệu thiên nhân hợp nhất này.

Dù là nàng muốn lặp lại thêm một lần cũng quyết không thể nào.

Kỳ ngộ độc nhất như vậy cứ thế mà bỏ qua, cũng khó trách nàng có vẻ thất vọng như thế.

Ở phía sau Tần Dũng mấy trượng, có vài chiếc xe lớn làm thành vòng tròn, chung quanh phủ kín vải bố màu xám đen, đem bên trong che kín thật cẩn thận.

Trên xe lớn, An Đức Lỗ huynh đệ mang theo mười mấy tên thân vệ quân thân thủ nhị phẩm đem nơi này đoàn đoàn vây quanh, đề phòng sâm nghiêm, ngay cả một con ruồi cũng đừng mong bay vào.

Bên trong năm mươi thành viên dị năng đoàn chậm rãi buông tay nhau, vừa rồi bọn họ sử dụng tinh thần lực quá độ, cả đám sắc mặt xám trắng, nhưng với thể phách cường kiện bọn họ chỉ cần thoáng nghỉ ngơi, liền hành động tự nhiên.

Đội xe của Hắc Kỳ quân bày thành một hàng dài như rồng rắn, phương hướng công kích của Hung Nô nhân chính là ngay giữa hàng dài kia.

Thủ lĩnh Hung Nô nhân tưởng rằng đội ngũ của mình đều là kỵ binh, muốn kích thẳng vào bên trong, đem Hắc Kỳ quân chặt thành hai đoạn, sau đó phân liệt ra mà tru giết.

Bàn tính như ý của hắc hủ ở tình huống khác cũng không có sai, nhưng vận khí của hắc hủ không tốt, gặp phải Hắc Kỳ quân cũng không thể xét theo lẽ thường.

Một tiếng hống chấn thiên của Tần Dũng, nhượng tất cả mọi người bị dọa nhảy dựng, người không kịp phòng bị trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy trời sụp đất nứt cũng chẳng qua là như thế.

Khoa trương hơn chính là những con ngựa cũng như bị thoát lực, mềm nhũn té ngã trên mặt đất, vô luận chủ nhân thúc đẩy như thế nào, cũng không cách nào đứng lên. Trải qua biến cố này, năm ngàn thiết kỵ đích xác đã biến thành năm ngàn binh tốt đi bộ.

Kỳ thật mặc cho tiếng hô của Tần Dũng có lớn, cũng không khả năng khiến cho năm ngàn con ngựa đồng thời đánh mất năng lực chạy trốn. Nhưng dưới tiếng hô của Tần Dũng che giấu, hơn năm mươi thành viên của dị năng đoàn cũng lặng yên không một tiếng động tham gia vào cuộc.

Trong bọn họ có một vị có thể tiếp thu sóng siêu âm, cũng có thể phát ra sóng siêu âm như thế.

Loại sóng siêu âm này đối với loài người không có ảnh hưởng, thậm chí ngay cả nghe cũng nghe không được. Nhưng đối với ngựa, loại sóng siêu âm này chính là vũ khí cường đại có uy lực hạng nhất.

Chỉ cần loại sóng siêu âm này công kích vào đàn ngựa, đều sẽ không gượng dậy nổi, ngã bẹp xuống đất, trong ba giờ khó có thể nhúc nhích.

Chỉ có bia đỡ đạn tốt nhất như Tần Dũng, làm cho những ai không biết chân tướng mới tưởng rằng một tiếng hồng của hắn tạo thành kỳ quan hiếm thấy như thế, mặc cho ai cũng không hoài nghi bên trong còn có huyền cơ khác.

“Tháp...tháp...tháp...”

Một trận tiếng vó ngựa từ giữa Hắc Kỳ quân truyền đến, một trăm Hắc Kỳ quân sĩ tốt thúc ngựa chạy tới trước đội, hướng địch quân vây tới.

Những con ngựa này không tầm thường, cả đám lông mao sáng rực, đầu lớn vô cùng, so với những con ngựa khác ít nhất phải cao hơn nửa đầu.

Ngoại trừ một trăm con ngựa này, kể cả Hắc Kỳ quân cùng cấm quân, toàn bộ những con ngựa đó đều tê liệt.

Một trăm con ngựa này liền trở thành kỵ binh tiểu đội duy nhất trên hiện trường.

Mọi người đều kỳ quái vạn phần, vì sao lại có một trăm con ngựa lại không chịu bị ảnh hưởng.

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh nhìn nhau cười, bọn họ đương nhiên rõ ràng đạo lý bên trong, những con ngựa này đều do Tương Khổng Minh cố ý chọn lựa ra, sau khi uống xong huyết tửu, liền tạo thành siêu cấp chiến mã.

Huyết tửu của Hứa Hải Phong chẳng những làm cho con người có thể đề thăng tiềm lực, dùng lên người động vật, hiệu quả càng thêm rõ ràng ba phần. Những con ngựa này bị bắt buộc uống xong huyết tửu, đều trở nên mạnh mẽ vô cùng, mà ngay cả vùng đầu cũng cao lớn hơn vài phần, càng thêm có vẻ thần thái vô song.

Chỉ là loại ngựa này không phải là ai cũng có thể cưỡi được, ngoại trừ huyết tửu chiến sĩ, những người khác muốn tuần phục loại ngựa này, đó là việc muôn vàn khó khăn.

Tần Dũng cười ha ha, cúi người nhặt lên hai đồng sư tử đã chuẩn bị sẵn, hướng đám mã tặc chạy tới.

Tương Khổng Minh đối với việc hắn không nghe hiệu lệnh mà hành động liền cực kỳ tức giận, hét lớn: “Tần Dũng, mau trở về cho ta.”

Đột nhiên Tần Dũng đang cầm hai đồng sư tử trong tay chợt đưa tay lên bịt lỗ tai, ý bảo chính mình cũng không có nghe được gì, ngược lại còn chạy lên phía trước càng nhanh hơn.

Tương Khổng Minh cùng Hứa Hải Phong đồng thời ngẩn ra, không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra được ý cười không che giấu được trong mắt đối phương.

“Tên trâu ngu ngốc này, khi nào lại có kinh nghiệm như thế.” Hứa Hải Phong cảm khái nói: “Thời gian qua thật nhanh, người là luôn thay đổi.”

Tương Khổng Minh mỉm cười, đột nhiên nhớ tới một chuyện, biến sắc, há to miệng hét lớn: “Tần Dũng, chỉ cho phép đả thương người, không cho thương ngựa, nếu không ta lột da của ngươi.”

“Dạ...quân sư đại nhân.” Xa xa truyền đến tiếng rống lên sung sướng của Tần Dũng, hồn nhiên không biết mình đã bại lộ.

Tương Khổng Minh bất đắc dĩ thở dài một hơi, vung tay lên nói: “Trang giáp binh, lên đi.”

Dưới sự dẫn dắt của Trình Gia Huy, một chi đội quân cả người bọc giáp, chỉ để hở hai mắt, trên tay cầm lang nha bổng làm bằng cương thiết hướng chúng mã tặc bức tới.

Nhân số của chi đội ngũ này cũng không nhiều, chỉ có ba trăm người, chiếm một phần mười trong tổng số Hắc Kỳ quân.

Bọn họ mặc hắc giáp trên người, đều là thổ cương do Tương Khổng Minh tạo ra, tuy đến xã hội hiện đại bây giờ mà nói, đều là loại phế liệu cực kỳ cứng ngắc. Nhưng dùng vào thời đại đó, cũng là loại áo giáp không có thứ gì phá nổi.

Bộ trang bị này dưới sự xếp đặt của Tương Khổng Minh, sức nặng giảm nhiều, nhưng vẫn còn nặng tới hơn trăm cân.

Nhưng đám quân sĩ này mặc lên trên người, lại hành động có vẻ tự nhiên, bước đi như bay, làm cho không người nào có thể nhìn ra bọn họ phụ trọng trên người lại đạt tới sức nặng như chính bản thân của họ.

Cũng chỉ có Hắc Kỳ quân không biết một mỗi mới có thể phối xứng với loại siêu cấp trang bị như thế.

Hứa Hải Phong nhìn Tương Khổng Minh cười nói: “ Quân sư đại nhân, nơi này làm phiền người tới chỉ huy.”

Tương Khổng Minh lập tức rõ ràng ý tứ của hắn, nhượng mảy khuyên nhủ: “ Chủ công, hai quân giao chiến, người cầm đầu không thể khinh động.”

Thở dài một hơi, Hứa Hải Phong thấp giọng nói: “ Từ sau khi gặp Thác Hà Đế, ta cũng biết muốn tăng cao hơn một tầng cấp, vậy cũng chỉ phải bồi hồi trong lần ranh sinh tử mới có thể giúp ta lĩnh ngộ chính xác con đường phải đi. Người không phải thường dạy ta không bỏ vật nhỏ, sẽ không bắt được sói hay sao?”

Nói xong, thân thể hắn run lên, đã biến mất ngay tại chỗ, chỉ trong vài lần nhún người, liền đã vọt vào trong trận doanh của Hung Nô nhân.

Tương Khổng Minh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hạ lệnh cho Hứa Hải Danh cùng Lâm Trường Không hai người đuổi theo bảo vệ, không được sơ thất.

Nếu bàn về uy thế, từ cổ chí kim, không ai có thể so sánh với tay cự phách như Tần Dũng. Hắn cầm lên hai đồng sư tử, trong phạm vi trong vòng mấy trượng huyết nhục bay ngang, vốn là không ai có thể tiếp được một chiêu nửa thức của hắn, lại đừng nói tới có thể đem hắn chặn lại.

Người ở nơi nào nhiều, hắn lại càng thích hướng tới đó mà lao đến, đông đảo Hung Nô nhân bị hắn đánh cho khóc cha gọi mẹ, khóc thét không thôi. Vừa thấy hắn đến, lập tức hồng lên mà tán, hận cha mẹ sao không sinh thêm cho mình một cái chân.

Thủ lĩnh Hung Nô nhân hết la lại mắng, cũng không có chút tác dụng, nhưng hắn chứng kiến Tần Dũng hung ác thị huyết như vậy, trong lòng đã sớm khiếp đảm ba phần, như thế nào cũng không dám tự mình tiến lên ngăn trở.

Trận hình vừa tụ tập của Hung Nô nhân bị một mình hắn trùng kích đã rất nhanh tán loạn.

Nếu chỉ là một mình hắn, lực sát thương cuối cùng vẫn có giới hạn, nhưng mặt sau đi theo ba trăm trang giáp binh lại đồng dạng là hung thần ác sát ăn thịt người không nhả khớp xương.

Lang nha bỗng trong tay bọn họ tại binh khí luôn chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, chiêu thức của bọn họ cực kỳ đơn giản, đi qua chỉ có hai chiêu. Ngay đầu bổ xuống, được xưng Lực Phách Hoa Sơn, lại đảo qua phía trước, được xưng là Hoành Tảo Thiên Quân.

Bằng vào sức lực hơn người của bọn họ, liền đơn giản chỉ hai chiêu liền hình thành lực công kích cường đại không chỗ nào không phá.

Bọn họ căn bản là không để ý tới đối thủ sử dụng chiêu thức nào, binh khí trong tay vừa nhận chuẩn địch nhân liền đập một gậy, rất ít người có thể nhận tiếp chiêu thứ hai.

Mà trên người bọn họ dùng trang giáp do thổ cương sở chế, có tác dụng hoàn thành phòng hộ rất tốt, mã đao của Hung Nô nhân bổ vào, nhiều nhất chỉ để lại một đạo dấu vết nhợt nhạt màu trắng, đối với bọn hắn mà nói thực sự là không có chút tổn hao gì.

Bọn họ phẳng phất vĩnh viễn là bộ máy giết người không chút mệt mỏi, cứ một chiêu gạt ra, tầng tầng lướt tới, hạ thủ quyết không lưu tình. Ngay cả có người bị thương nặng, gần như hấp hối, bọn họ cũng không chút xót thương đạp thẳng lên thiên linh cái đối phương, hành động sạch sẽ gọn gàng, không chút ướt át bẩn thỉu.

Tâm địa lãnh khốc như thế, làm cho người ta không rét mà run.

Địch nhân kinh khủng như vậy, một người cũng thấy hơn nhiều, huống chi còn có tới ba trăm người.

Nhưng làm cho Hứa Hải Phong giật mình chính là dù trên chiến trường tràn ngập sự sợ hãi cùng máu tanh cực độ, nhưng Hung Nô nhân vẫn tiếp tục công kích về phía trước không ngừng, ngay cả bọn họ biết không thể tránh thoát cái chết, vẫn không ai hướng ngược ra sau chạy trốn.

117. Chương 117 : Cầm

Từ khi nhận được quân thư do Cáp Mật Thứ cho khoái mã tám trăm dặm đưa tới, hần liền chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa vì muốn cướp đoạt công lao, cố ý giấu diếm văn thư, lưu lại riêng mình mà không phát ra.

Theo hần suy nghĩ, lấy năm ngàn binh mã của mình đi đối phó sứ tiết đoàn chỉ có ba ngàn người, cũng là việc dễ dàng, cần gì phải chuyệu bé xé ra to.

Nếu thật sự dựa theo yêu cầu của Cáp Mật Thứ, dùng ba vạn binh mã áp chế ba ngàn người Hán, ngay cả là có thể thành công, cũng sẽ trở thành sự chê cười của toàn tộc.

Hần chỉ có một lo lắng duy nhất, chính là rất sợ ngộ thương Hạ Nhã Quân trong sứ đoàn, nên mới hạ lệnh sinh cầm bắt sống. Về phần bên trong quân thư đã nói, muốn lấy tính mạng Hứa Hải Phong hần cũng không chút nào lo lắng, chỉ cần đem toàn bộ nam nhân có mặt đều giết sạch, thì Hứa Hải Phong tự nhiên cũng sẽ chết chắc mà thôi.

Chỉ là hần vạn vạn thật không ngờ, ở trên thế giới này, dĩ nhiên còn có người cường hãn biến thái như vậy, một chi quân đội cường hãn cũng đến mức biến thái.

Hôm nay việc đã đến nước này, hần biết bại cục đã định, cũng không còn cách nào vặn hỏi, tiếp tục chậm trễ hậu quả là sẽ làm càng nhiều Hung Nô dũng sĩ chảy máu, hần không thể làm gì khác hơn là hung hăng dặm chân, hạ lệnh toàn quân rút lui, mà bản thân hần dẫn theo hơn mười thân binh, về phía sau chậm rãi lui bước.

Đột nhiên, thấy hoa mắt, một người đã xuất hiện trên đường đi của hần.

Xem gương mặt người này lại có vài phần quen biết, cẩn thận phân biệt, lập tức nhận ra đây chính là mục tiêu chuyển đi này của hần, thống lĩnh Hắc Kỳ quân Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong chấp hai tay sau lưng, đầy mặt mỉm cười, hỏi: “ Vị tướng quân này, không biết là muốn đi đâu?”

Hần mặc một thân áo bào trắng, làm cho người ta có một loại cảm giác nhàn tản, tựa hồ bản thân hần không phải đang ở trên chiến trường tình huống kịch liệt, mà là đang ở trong hoa viên đình tạ trong nhà hần.

Sắc mặt của thủ lĩnh Hung Nô kịch biến, hần đương nhiên nhìn ra được võ công của đối phương cao cường, hơn xa sự tưởng tượng của hần, nếu không làm sao có thể qua lại tự nhiên trong loạn quân đang chém giết.

Trong người Hán lại có được nhất phẩm cao thủ tuổi còn trẻ như thế, chẳng trách Cáp Mật Thứ lại yêu cầu ít nhất phải điều tập ba vạn quân đội mới có thể áp chế bọn họ.

“ Giết cho ta...” Hần miễn cưỡng trấn định, quát to một tiếng.

Vài tên thân binh bên người không biết tốt xấu, nghe được mệnh lệnh của chủ tử, lập tức huy đao xông lên.

Vẻ tươi cười trên mặt Hứa Hải Phong không thay đổi, đi nhanh tiến lên trước, khí định thần nhàn tránh khỏi hai mã đao đang bổ tới. Hần đưa tay một trảo, động tác cũng không nhanh, nhưng lại bắt được cổ tay của một người.

Người nọ rõ ràng nhìn thấy, nhưng lực đạo đã hết, thật sự không còn cách nào biến hóa. Trong mắt người xung quanh xem ra, tựa hồ là chính hần đưa tay cho Hứa Hải Phong nắm lấy.

Mượn lực lôi kéo, người nọ không thu lại được, bị hần kéo hai chân nhấc khỏi mặt đất, ở giữa không trung bay một vòng. Hứa Hải Phong đột nhiên buông tay, người nọ lập tức đầu hướng về phía trước, bay ngược về phía những người đứng ngay phía sau.

Mấy người kia trốn tránh không kịp, bị hấn hung hăng đụng trúng, lập tức một cổ lực mạnh vọt tới, đụng trúng bọn họ gãy xương gãy tay, không còn sức lực để đứng dậy.

Hứa Hải Phong thi triển chính là Thái Cực thần công, thân mình không dùng nửa phần lực đạo, toàn bộ mượn lực đánh lực, chiêu thức nội kinh vận chuyển, phát ra thuần thực tự nhiên.

Chỉ là trong chốc lát, tên thủ lĩnh Hung Nô nhân bên người liền hoàn toàn trống trơn, cũng không còn ai để dùng.

“Người tên là gì, nên bó tay chịu trói, bốn tướng quân bảo đảm tính mạng của người.” Hứa Hải Phong lạnh lùng nhìn hấn, hứa hẹn nói.

Sắc mặt hấn trắng bệch, biết hôm nay không còn đường sống sót, đột nhiên rút ra yêu đao, khom người xuống, dùng tiếng Hán hô: “Chỉ có Hung Nô nhân chết trận, không có Hung Nô nhân đầu hàng.”

Ngưng tụ công lực toàn thân “thái...” hét lớn một tiếng, không chút do dự hướng Hứa Hải Phong đâm tới.

Hứa Hải Phong nhướng mày, một kiếm này tràn ngập khí khái anh hùng không chút hối hận, hiển nhiên người này đã quyết định ôm ấp ý niệm ôm nhau cùng chết trong đầu.

Trong lòng hấn âm thầm bội phục người này còn có vài phần cốt khí, huống chi người này còn chỗ hữu dụng khá lớn, nên còn chưa cho chết được.

Nếu đổi lại trước kia hấn còn chưa đột phá tới cảnh giới nhất phẩm, Hứa Hải Phong gặp phải một đao kịch liệt bi tráng như thế, chỉ đành dùng Cự Linh chưởng, lấy lực phá lực đem đánh chết.

Nhưng hôm nay hấn đã chen chân vào hàng ngũ nhất phẩm, lại càng nắm giữ lực lượng tinh thần chỉ có cấp bậc tông sư mới có thể lĩnh ngộ, lại làm sao xem một đao kia vào đâu.

Hấn bước ra sau nửa bước, cười lạnh nói: “Không thấy quan tài không đổ lệ, đã như vậy, để cho ta xuất thủ tống người đi thôi.”

Vươn một ngón tay, đón nhận một đao uy thế mãnh liệt.

Hung Nô nhân này nhìn thấy một đao chém xuống, thấy Hứa Hải Phong lại bày ra bộ dáng như vậy, trong lòng vừa giận vừa mừng. Giận là chính mình cho tới bây giờ chưa từng bị người xem thấp như thế, mừng là người Hán này không biết bị trúng tà gì, dù ngón tay của hấn có cứng bao nhiêu, chẳng lẽ còn có thể cứng hơn bách luyện kim cương đao trong tay mình hay sao.

Hấn chỉ nghĩ hôm nay mình phải chết không thể nghi ngờ, lúc sắp chết lại có thể kéo theo một người bởi mạng cũng tốt, mã đao trong tay lập tức càng tăng thêm ba phần lực đạo.

Nào ngờ trong lúc đao cùng ngón tay sắp tương giao, cổ tay Hứa Hải Phong run lên, góc độ ngón tay xảy ra biến hóa vi diệu, cũng không đụng tới lưỡi đao, mà là dán sát vào mặt đao.

Trong lòng người Hung Nô này liền biết không ổn, đang muốn biến chiêu, nhưng vừa rồi dùng một chiêu cũng đã hết toàn lực, cũng không còn sức biến hóa.

Hấn chỉ cảm thấy trên ngón tay Hứa Hải Phong sinh ra một cổ hấp lực cường đại, bị lôi kéo về phía trước.

Thân thể của hấn không còn tự chủ theo mã đao bay vọt mạnh về phía trước.

“Xuy...” một tiếng, mã đao trong tay hấn đã đâm thật sâu vào mặt đất. Chuôi đao này mặc dù do bách luyện kim cương làm ra, nhưng cũng không chịu nổi lực mạnh trùng kích như thế “Đinh...” một tiếng thanh thúy, đã bị gãy ra làm đôi.

Thân thể của hấn không chịu nổi không chế liền ập về phía trước, mắt thấy sắp sửa bị nửa đoạn đao cắm trên mặt đất đâm xuyên ngực mà qua, lúc này trong lòng trăm mối cảm xúc, cũng không biết là cảm tưởng ra sao.

Đột nhiên, hấn cảm giác được sau lưng bị người nhấc lên, thân thể như cưỡi mây lướt gió bay qua khỏi nửa đoạn đao gãy, nặng nề ngã lên mặt đất. Không đợi hấn kịp phản ứng, cái ót đau nhói, đã bị người đánh ngất xỉu.

Hứa Hải Phong dùng chân hất lên, thân thể của hắn liền bay lên, rơi xuống trên tay Lâm Trường Không vừa bay tới.

“ Tổng người này đi gặp quân sư, hắn hẳn là nên biết làm sao sử dụng.” Hứa Hải Phong tỉnh táo phân phó.

Lâm Trường Không ứng tiếng, mang theo người kia, xoay người lướt đi.

Hứa Hải Phong ngẩng đầu quan sát chiến trường, lúc này Hung Nô nhân bại cục đã định, nếu dưới người bọn họ có ngựa, có lẽ còn có thể chạy ra khỏi vòng vây của Hắc Kỳ quân, nhưng nếu chỉ là cặp chân, vậy hôm nay chỉ sợ là toàn quân bị tiêu diệt.

Quả nhiên, sau khi trang giáp binh giết hại chừng phân nửa Hung Nô nhân, những Hung Nô nhân còn lại không còn dũng khí tiếp tục chống lại, nghe được lệnh rút lui, lại bắt đầu liều mạng chạy trốn.

Nếu đối thủ của bọn họ là người, vậy hán tử Hung Nô tuyệt đối sẽ không lâm trận bỏ chạy, nhưng lúc này bọn họ đối mặt cũng là một đám máy móc giết người đánh mãi không chết, lại tiếp tục dây dưa chiến đấu, đã không còn bất cứ ý nghĩa gì, đây đã không gọi là dũng cảm, mà gọi là đầu lừa.

Cho nên sau khi thủ lĩnh Hung Nô nhân hạ lệnh một tiếng, những Hung Nô binh sĩ lập tức bỏ trốn tập thể.

Bọn họ ra đời trên phiến thảo nguyên này, hàng năm qua cùng người Hán giao chiến không ngớt, nhưng chưa từng thảm bại trầm trọng như hôm nay.

Bọn họ không có ngựa cưỡi, không thể làm gì khác hơn là dựa vào chính đôi chân mình, tại đại thảo nguyên vòng mạng chạy trốn tán loạn chung quanh. Chỉ có như thế, bọn họ mới có khả năng chạy thoát.

Nhưng ở phía sau chờ đợi bọn họ, cũng là một hồi ác mộng càng thêm hung tàn.

Hơn trăm kỵ mã còn tồn tại duy nhất trên chiến trường rốt cục liền động, bọn họ giương cung trên lưng ngựa, nhắm vào mỗi người có ý đồ chạy trốn khắp bốn phía, miễn phí đưa tặng một mũi điêu linh tiến đoạt mệnh.

Cung trên tay bọn họ chính là tứ thạch cung, khả năng bắn xa có thể đạt tới năm mươi bước. Tuy không thể so sánh với Triệt Biệt, nhưng đã là hảo thủ cực tốt trong quân.

Chứng kiến những mũi tên của bọn họ bách phát bách trúng, một mũi tên chắc chắn sẽ mang đi một mạng người, Kim Quang Hoa đang quan sát phía sau thì thào tự nói: “ Ta không nhìn lầm chứ, trên đời này làm sao có nhiều thần tiễn thủ như vậy?”

Chạy một lát, những Hung Nô nhân còn thừa lại mất đi thêm một nửa, chỉ còn năm, sáu trăm người còn đang liều mạng chạy trốn, nhưng cho dù chính bọn họ cũng biết, hi vọng có thể chạy thoát đúng là cực kỳ nhỏ bé.

Đột nhiên một gã Hung Nô lớn tiếng hô to gì đó, vì vậy hơn ba trăm người liền dừng lại, không hề tiếp tục chạy trốn, một nửa người phản ngược hướng đội xe phóng tới, một nửa lại xuất ra cung tên, cùng Hán binh đối chiến.

Những Hung Nô nhân còn lại càng nhanh thêm bước tiến, lực cầu nhanh chóng thoát đi, vì tính mạng của chính mình mà càng tận lực lớn nhất.

Tuy những Hung Nô tự nguyện lưu lại dũng khí có thừa, nhưng thật đáng tiếc chính là bọn họ cũng không đạt thành tâm nguyện. Sự hi sinh của bọn họ cũng không giúp cho đồng bạn tranh thủ được thời gian chạy trốn.

Những Hung Nô nhân nhằm phía đội xe rất nhanh liền gục dưới những mũi tên nhọn, công kích của bọn họ thậm chí ngay cả ngăn cản chốc lát cũng làm không được. Mà Hung Nô nhân tuy tài bắn cung cao minh, nhưng cùng so sánh với cung tiễn thủ của Hắc Kỳ quân, kém đâu chỉ là một cấp bậc.

Chỉ có Hung Nô đại hán mở miệng khi trước lực lớn vô cùng, cầm một cây ngũ thạch cung trong tay, một mũi tên bắn ra, so với Hán quân tạm thời hơn xa vài phần, chỉ có mũi tên của hắn mới làm bị thương được hai tên Hắc Kỳ quân chiến sĩ.

Nhưng tính mạng của hắn cũng chính bởi vì sự kiệt xuất đó mà chấm dứt thật nhanh.

Một mũi điều linh tiến nhanh như thiểm điện từ trên trời bay tới xuyên qua cổ họng hắn, hắn nhìn phương hướng của đội xe Hắc Kỳ quân, trên gương mặt như tro tàn toát ra thần sắc khó thể tin được.

Triết Biệt đứng trên một chiếc xe ngựa, lạnh nhạt đem Khai Thiên Cung đeo vào sau lưng, nhìn ánh mắt của hắn, phảng phất như chỉ vừa làm một việc nhỏ chẳng có chút ý nghĩa nào.

Quân sĩ của mã đội cũng không để ý gì đến những Hung Nô nhân đang bắn ngược lại bọn họ, mà là giục ngựa vội vã xuyên qua bọn họ, tiếp tục truy kích Hung Nô tàn binh phía trước.

Ở sau lưng bọn họ, trang giáp binh phảng phất như ác ma hướng những Hung Nô nhân kia tới gần, trên người mặc áo giáp nặng nề như mai rùa cứng rắn, còn có thể dùng tốc độ nhanh như vậy chạy tới, chuyện này thật sự làm mọi người trợn mắt cứng lưỡi.

Đến tận đây, chiến đấu không cần tiếp tục lo lắng, thắng đến cuối cùng, năm ngàn Hung Nô thiên kỵ binh toàn bộ đều bị giải quyết, không có một ai chạy thoát.

Mà bên trong Hắc Kỳ quân ngoại trừ hai kỵ binh quân sĩ bị Hung Nô nhân bắn bị thương, cũng chỉ có năm mươi trang giáp binh chết trận.

Chiến tích như thế, làm những người đứng phía sau quan sát cuộc chiến phải trợn mắt cứng lưỡi.

Tuy bọn họ biết Hắc Kỳ quân là quân đội của mình, nhưng vẫn cảm giác được có một luồng hàn khí từ dưới đáy lòng mơ hồ đang dâng lên.

118. Chương 118 : Chiến Bãi

Chiến tranh, là địa phương có thể kiểm nghiệm thực lực chân chính của một chỉ quân đội, biểu hiện của Hắc Kỳ quân đã cho hắn một đáp án thật hoàn mỹ.

Nhưng biểu hiện của Hung Nô nhân phải nói là bi tráng, bọn họ tình nguyện tử chiến đến cùng, cũng không có ai tự tiện thoát ly chiến trường.

Nếu không phải cuối cùng thủ lĩnh Hung Nô hạ mệnh lệnh rút lui, thì năm ngàn Hung Nô binh sĩ giả dạng mã tặc cho dù đều chết thảm dưới lang nha bổng của trang giáp binh, cũng sẽ không có người vì mạng sống mà bỏ chạy.

Lúc này kinh nghiệm tác chiến của Hứa Hải Phong đã có chút phong phú, hắn gặp qua tình hình cường tướng kẻ cả năm đại quân đoàn của Đại Hán và thủ binh Khải Tát của thành Lâm An.

Nhưng theo hắn nhìn thấy, lực chiến đấu của những đội ngũ kia tuy so với Hung Nô nhân không thấp, nhưng tinh thần ý chí lại kém Hung Nô nhân khá xa.

Dưới tình huống biết rõ phải chết không thể nghi ngờ, mà có thể toàn quân một lòng, không chút nào sợ hãi nghênh đón cường địch, trong lúc chạy trốn vô vọng lại tự động thân lao ra, suất lĩnh một bộ phận binh sĩ liều mình ngăn trở, giúp huynh đệ trong quân tạo ra điều kiện chạy trốn, ngay cả là tính mệnh của năm đại quân đoàn cũng chưa chắc có thể làm được.

Chinh thể tổ chất của quân đội cuối cùng là do tổ chất bản thân của mỗi một sĩ tốt mà quyết định.

Ý thức chiến đấu của Hung Nô nhân cùng tinh thần đã đạt tới đỉnh cao nhất trong quân đội, nếu hắn suất lĩnh không phải là Hắc Kỳ quân do huyết tửu chiến sĩ tạo thành, vậy một trận đánh hôm nay, kết cục nhất định là cá chết lưới rách.

Chẳng những Hạ Nhã Quân sẽ bị rơi vào tay giặc, mà dù là Hứa Hải Phong hắn cũng khó thoát tai kiếp.

Dân cư của Hung Nô nhân không bằng một phần mười của Đại Hán, chẳng những có thể cùng Đại Hán đối kháng mấy trăm năm, nhưng còn bị vây vào thế công, đúng là bởi vì bọn họ có được sự kiên cường thiện chiến như vậy, những chiến sĩ cận kề cái chết mà vẫn bất khuất.

Nếu Hứa Hải Phong không phải là người Hán, vậy hắn thập phần nguyện ý cùng những nam nhi nhiệt huyết này cùng nhau uống rượu làm bạn, nhưng mà Hán Hồ phân biệt, tựa như một khe sâu không cách nào vượt qua, làm cho người ta nhìn mà than thở.

“ Kim tướng quân, người nói Phi Mã quân đoàn quân chính quy của Hung Nô nhân có thể so sánh được với Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn hay sao?” Tô Xuân Vĩ nghi hoặc hỏi.

Trên mặt Kim Quang Hoa lúc đỏ lúc trắng, hẳn chỉ nghĩ hôm nay hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, nguyện vọng duy nhất chỉ mong giết thêm mấy Hung Nô tặc tử bồi mạng. Không ngờ Hắc Kỳ quân lấy biểu hiện thần thoại dùng ít đánh nhiều, tự bản thân quên đi thương vong, đem năm ngàn thiết kỵ của Hung Nô nhân diệt sạch toàn bộ.

Hắn cùng không có theo Phương Hướng Minh tham dự trận tây tuyến, không có kiến thức qua anh tư vô địch của Hắc Kỳ quân tại thành Lâm An. Tuy sau đó có nghe được không ít, nhưng lời đồn càng truyền càng huyền ảo, làm cho người ta không cách nào tin nổi, vì hắn chưa tận mắt nhìn thấy, vẫn không cho là đúng.

Nhưng hôm nay được chứng kiến, lời đồn không có gì khoa trương, tựa hồ còn có chút khiêm tốn.

Mà thực lực Hắc Kỳ quân còn chưa hoàn toàn bộc lộ, trong ba ngàn Hắc Kỳ quân chỉ có năm trăm người chân chính xuất thủ.

Lấy năm trăm phá năm ngàn, lấy một địch mười, loại chuyện tình tuyệt đối không có khả năng nhìn thấy trên chiến trường lại làm cho hắn được kiến thức tới trong ngày hôm nay.

Trên chiến trường, hai quân giao phong, nếu đều là sĩ khí trường cao, dũng mãnh không sợ chết, vậy tự nhiên là tổ chất binh lính chiếm ưu thế sẽ là mấu chốt chiến thắng quan trọng nhất.

Nhưng điều kiện tiên quyết là người phải ngang nhau, nếu nhân số một phương nhiều hơn đối phương tới năm lần, vậy cho dù tổ chất binh lính có kém hơn mười lần, năng lực tác chiến của binh sĩ bên kia có cao hơn mười lần, nhưng khả năng chiến thắng cuối cùng vẫn là bên một phương có nhân số nhiều hơn.

Một tam phẩm cao thủ tự nhiên có thể thật nhẹ nhàng giết chết mười sĩ tốt bình thường, nhưng mười tam phẩm cao thủ muốn giết chết một trăm sĩ tốt được nghiêm chỉnh huấn luyện, liền phải nỗ lực trả giá rất lớn.

Nếu là một trăm tam phẩm cao thủ đối phó một ngàn tinh hãn sĩ tốt, ngoại trừ một trăm tam phẩm cao thủ được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, hiểu được đạo tiến lui đúng lúc, nếu không bọn họ chưa chắc có thể chiến thắng.

Nhưng một ngàn tam phẩm cao thủ bình thường gặp phải một vạn Hung Nô thiết kỵ, vậy còn sống cuối cùng nhất định không phải bọn họ.

Đây là chiến tranh, không phải cừu sát giang hồ, đặc biệt là ở thời đại binh khí lạnh, nhân số cùng sĩ khí có đôi khi liên đại biểu hết thảy.

Nhưng thiết luật này ở trước mặt Hắc Kỳ quân lại có vẻ thật yếu ớt, thậm chí là không chịu nổi một kích.

“ Có lẽ là Kim huynh nhìn lầm rồi, đám mã tặc này hình như cũng không có gì rất giỏi a?” Lưu Tuấn Thư cũng nói.

Hai người bọn họ tuy sinh ra trong thế gia, nhưng chưa bao giờ ra chiến trường, chỉ nhìn tràng diện một mặt này, đương nhiên không cách nào nhận thức được sự hung mãnh cùng ác độc của Hung Nô nhân.

Kim Quang Hoa ở lại bắc cương nhiều năm, cùng Phi Mã quân giao thủ vô số lần, tự nhiên biết được bọn họ có bao nhiêu lợi hại. Lúc này nghe được ý hoài nghi trong lời nói của hai người, lập tức đỏ mặt lên, cả giận nói: “ Nhị vị đại nhân không cần nghi ngờ, thực lực của Phi Mã quân đến tột cùng là như thế nào, chờ các người trở lại bắc cương đại doanh, Phương thống lĩnh sẽ cho các người một đáp án hài lòng.”

Kỳ thật Hắc Kỳ quân đúng là lợi hại, nhưng cũng không khoa trương như Kim Quang Hoa suy nghĩ, có thể làm được kỳ tích như vậy trên chiến trường, thật sự phải cảm tạ Tương Khổng Minh đến từ dị thể giới.

Nếu không phải hắn phát minh ra thổ cương thiết giáp đao thương không vào, ba trăm trang giáp binh cho dù có lợi hại hơn gấp đôi, cũng không có khả năng tung hoành vô địch trên chiến trường.

Dù sao bọn họ cũng không phải là Tần Dũng, mà bạo long hình người như Tần Dũng có được một người cũng đã là lão thiên khai ân.

Số lượng thổ cương cũng không nhiều, dù chỉ là ba trăm trang giáp binh cũng phải tìm hết mấy chục năm tồn hóa của Phương gia mới luyện chế mà thành.

Cho nên trong Hắc Kỳ quân cũng chỉ có ba trăm trang giáp binh, nếu thật sự cho Hung Nô kỵ binh nhảy vào trận, vậy đám trang giáp binh cũng không cách nào phát huy ra uy lực lớn nhất.

May là Tương Khổng Minh đã đoán trước, siêu sòng âm của dị năng đoàn được Tần Dũng che giấu đã làm tê liệt toàn bộ đàn ngựa. Vì thế Hung Nô nhân là dân tộc được xưng sống trên lưng ngựa từ khi mới ra đời một khi rời khỏi lưng ngựa, thì năng lực tác chiến đã giảm xuống hơn phân nửa.

Cho nên Hắc Kỳ quân mới có thể dễ dàng tiêu diệt toàn bộ quân địch.

Kỳ thật trong sự dự tính của Tương Khổng Minh, Hung Nô nhân đến phải từ ba vạn đến năm vạn người, nhân số khổng lồ như thế, dù là hấn cũng khó tính không biết nên làm sao.

Cho nên hấn cũng đã sớm chuẩn bị đường thứ hai, vì chính mình để lại một đường lui.

Nếu người đến vượt qua ba vạn người, vậy kế hoạch bỏ xe bảo vệ người phải lập tức được khởi động.

Chúng nữ trên xe ngựa đã sớm thay đổi trang phục nam tử, vàng bạc trang sức tùy thân đã được gói kỹ. Chỉ chờ tình thế nguy cơ, liền lập tức bỏ chạy, có Hạ Nhã Quân cùng Đường Nhu Nhi áp trận, lại thêm vài vị nhất phẩm cao thủ cùng trăm tên nhị, tam phẩm cao thủ đi theo, muốn bảo vệ các nàng bình an rời đi, còn là một việc dễ dàng.

Đương nhiên khi đó thuận tiện mang theo ba người Tô Xuân Vĩ, về phần những người khác, chỉ đành tự cầu nhiều phúc.

Người đến nếu thấp hơn ba vạn người, vậy chờ đợi bọn họ chính là Tương Khổng Minh một tay sáng tạo ra Gia Cát thần nỗ cùng Gia Cát hỏa đạn. Được vũ khí hiệp trợ, Hắc Kỳ quân cũng chưa chắc không đỡ nổi số lượng địch nhân vượt hơn gấp mười lần.

Chẳng qua, khi bọn họ phát hiện người đến chỉ có năm ngàn người, mà ngay cả Tương Khổng Minh vốn thích trêu người cũng cảm thấy một cổ phần nộ xấu hổ.

Hung Nô nhân dám xem thường Hắc Kỳ quân do Tương đại quân sư chỉ huy, hấn vì quá xấu hổ, lại bị Hứa Hải Phong trêu chọc vài câu, dứt khoát hạ mệnh lệnh giết sạch quân địch, đây cũng là lý do vì sao khi Hắc Kỳ quân đã đạt được toàn thắng, nhưng hấn vẫn không chịu buông tha cho người nào.

Nếu những Hung Nô nhân dưới cửa tuyến có biết, đường sống cuối cùng của bọn họ bởi vì nguyên nhân này mà bị Tương Khổng Minh tuyệt hạ, chỉ sợ cũng phải nhảy lên mà khóc lớn ba tiếng: “ Oan uổng a...Ta so với đậu ngà còn muốn oan a..”

Hai chiếc xe lớn của chúng nữ được ba vị cao thủ nhất phẩm hộ vệ thông thả rời đi khỏi chiến trường tràn ngập mùi máu tanh này.

Mà những sĩ tốt Hắc Kỳ quân còn lại, kể cả Tô Xuân Vĩ và hai trăm chiến sĩ cấm quân, đều dừng lại tại chỗ, ngậy ngốc nhìn Hắc Kỳ quân thuần thực quét dọn chiến trường.

Không phải bọn họ thích nhìn cảnh này, cũng không phải bọn họ nguyện ý ở lại cùng những người chết đầy đất, mà là ngựa của bọn họ còn chưa hồi phục lại.

Dưới sự liên thủ của hơn năm mươi thành viên dị năng đoàn, siêu sòng âm toàn lực phát huy, thương tổn tạo thành đương nhiên là lớn hơn rất nhiều.

Dị năng kỳ lạ này chính là không phân biệt được bên địch hay bên ta, toàn bộ đàn ngựa đều bị đối xử như nhau, cũng không phải bởi vì người là Tô thị lang thì phải kiêng kỵ cho ngựa của người ba phần.

Tô Xuân Vĩ cho tới bây giờ chưa từng gặp qua có nhiều tử thi như vậy tích cùng một chỗ, hấn chỉ cảm thấy trong bụng cuộn cuộn sôi trào, mấy lần muốn nôn mửa.

Nhưng lại không tiện đưa ra ý rời đi trước, nếu không bị người cười chê mình nhát gan như chuột, ngày sau liền không cách nào nhúng tay vào ngai vàng gia chủ Tô gia.

Qua hai giờ, những con ngựa mới hồi phục như cũ, từ từ đứng lên.

Mà đến lúc này, Hắc Kỳ quân cũng đã đem chiến trường quét dọn không sai biệt lắm, những Hung Nô nhân trên mặt đất bất kể còn hấp hối hay đã chết, trang giáp binh đều một gậy đập đầu, sau đó do những người khác đem thi thể vứt vào trong một hố to, đợi khi đại quân rời đi, liền muốn phóng hỏa đốt cháy.

Đương nhiên, chung quanh trăm thước quanh hố to toàn bộ cỏ cây đều bị trừ đi, để tránh khiến cho hỏa tai, đốt tới đầu của mình vậy sẽ làm cho người ta cười chết.

Đợi cho đàn ngựa toàn bộ khôi phục lại, Hứa Hải Phong ra lệnh một tiếng, đội xe chậm rãi đi trước. Chẳng qua vào lúc này, trong đội xe lại có thêm bốn ngàn con tuần mã.

Chiến lợi phẩm đưa đến, Hứa Hải Phong đều vui vẻ thu lấy, dựa theo lời của Tương Khổng Minh, nếu bọn họ có chủ tâm tặng ngựa tới, vậy không nên từ chối.

Thành Tây Kinh, Cáp Mật Thứ nhận được truyền tin khẩn cấp tám trăm dặm biên quan, mở ra vừa nhìn, lập tức hai mắt đỏ rực, quát to một tiếng, miệng phun máu tươi, ngã dài trên mặt đất.

Đám thuộc hạ ở bên cạnh kinh hãi thất sắc, vội vàng cứu giúp, đồng thời bẩm báo Mạo Đốn.

Dưới sự cứu trị của thái y, Cáp Mật Thứ tỉnh dậy, đổi mặt Mạo Đốn Đan Vu, hấn khóc rống không ngừng.

Nguyên lai tin tức biên quan đưa đến, con trai độc nhất của hấn Sĩ Đa, mạo muội suất lĩnh năm ngàn Phi Mã khoái kỵ giả mạo mã tặc tập kích Đại Hán sứ tiết đoàn, lại bị người toàn diệt nơi biên cảnh, năm ngàn người không còn ai sống sót.

Cáp Mật Thứ khóc rống, không khỏi nhớ đến trước khi Thác Hà Đế tông sư rời đi có nói một câu.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, lão phu tuy không hiểu thuật xem tướng, nhưng có dự cảm người này không phải là người đoản mạng, đây là định số, không ai kháng nổi.

Lời còn bên tai, nhưng hấn đã vì thế mà gặp nỗi đau mất con, trong lòng một trận hoảng hốt, chẳng lẽ trong minh minh thật là có thiên ý hay sao.

119. Chương 119: Mưu

Trước hôm nay, Tô Xuân Vĩ cùng Lưu Tuấn Thư hai người vẫn đối với hấn thập phần tôn trọng, nhưng trong ngôn ngữ vẫn mơ hồ còn mang theo một phần kẻ cả, đó là vì di chứng sau khi bọn họ sinh ra trong những đại gia tộc lưu lại.

Nhưng mà lúc này Hứa Hải Phong ra lệnh một tiếng, bọn họ lập tức chấp hành nhanh chóng, không hề có chút dây dưa.

Sau khi nhìn thấy chiến lực chân thật của Hắc Kỳ quân, bất cứ kẻ nào cũng không còn nửa phần khinh thường, đám người Tô Xuân Vĩ nhìn về phía Hứa Hải Phong với ánh mắt đã từ ngang hàng hoặc là ngang hàng mang theo điểm khinh thường, lại từ từ chuyển biến thành ngưỡng mộ, cho nên đối với lời của hấn không hề phản bác, lại lập tức làm theo không lầm.

Một khi từ bỏ những thứ vương vít không cần thiết, hơn nữa đột nhiên có thêm năm ngàn tuần mã, toàn bộ đội ngũ giống như đột nhiên mọc ra thêm đôi cánh, bay nhanh phóng nhanh.

Đến khi mặt trời xuống núi, bọn họ đã hành quân hơn mười dặm, so với tốc độ lúc trước nhanh hơn mấy lần.

Dưới sự thỉnh mời của Hứa Hải Phong, ba người Tô Xuân Vĩ đi tới doanh trường của hấn.

Quan hệ giữa bọn họ trải qua ba tháng ở chung, đã vô cùng hòa hợp.

Hứa Hải Phong cũng không khách sáo cùng bọn họ, trực tiếp hạ lệnh dẫn vài tên tù binh đi tới.

Tuy Tương Khổng Minh hạ mệnh lệnh tru giết toàn bộ, nhưng Hứa Hải Phong đích tay bắt sống kẻ địch, ngoài ra còn thuận tay bắt thêm sáu gã thân binh, bảy người bọn họ đã là bảy người duy nhất còn sống sót trong năm ngàn Hung Nô nhân kia.

Kim Quang Hoa vừa nhìn thấy bảy tù binh hôn mê bất tỉnh đột nhiên “a” lên một tiếng thét kinh hãi, từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, đi tới trước mặt một tù binh, cẩn thận quan sát một lát, không để ý đến hình tượng hô lên: “Không có khả năng, ta không có nhìn lầm chứ?”

Đám người Hứa Hải Phong không biết hắn đang làm cái quỷ gì, chỉ là người này luôn luôn ổn trọng, trở nên kinh hãi tiểu quái lớn như thế, việc này khẳng định là không tầm thường.

“Kim huynh, có gì không ổn sao?” Trong ba người Lưu Tuấn Thư cùng hắn quan hệ tốt nhất, nên mở miệng hỏi trước.

Kim Quang Hoa ngẩng đầu lên, vẫn thể hiện gương mặt không thể tưởng tượng: “Nếu ta không có nhìn lầm, người này hẳn chính là Hung Nô Phi Mã quân đoàn một trong năm vị vạn nhân trưởng, được xưng thảo nguyên mãnh hổ Sĩ Đa.”

Tô Xuân Vĩ nhướng mày, dùng tay vịn đầu, tựa hồ nhớ tới cái gì, hắn thì thảo lẩm bẩm: “Sĩ Đa...Danh tự này thật quen thuộc, ta nhất định đã nghe được ở nơi nào rồi.”

Trước khi hắn đến Hung Nô, từng đem những thân nhân người nhà của những nhân vật chủ yếu tại Hung Nô nhìn qua một lần tính danh, tuy chưa chắc dùng được, nhưng cũng có chuẩn bị mà không lo.

“Cáp Mật Thứ.” Kim Quang Hoa chậm rãi học ra ba chữ từ trong miệng mình.

“A...” Tô Xuân Vĩ được hắn nhắc nhở, lập tức nhớ lại, vội trấn nói: “Không sai, Sĩ Đa chính là đứa con trai độc nhất của Hung Nô quốc sư Cáp Mật Thứ.”

Nếu đã biết thân phận của hắn, tất cả mọi người đều cảm giác được đây là một ngọn núi thật lớn đè lên tay.

Cáp Mật Thứ ở trong Hung Nô quốc, địa vị sùng cao, gần với Đan Vu Mạo Đốn. Trên sự thật, Cáp Mật Thứ tức trí đa mưu, cho dù là Mạo Đốn đối với hắn cũng lời lời nghe theo, có rất ít khả năng bác bỏ những lời đề nghị của hắn.

Nếu nói trong Hung Nô quốc còn một nhân vật số hai, vậy Cáp Mật Thứ chính là người đó.

Đứa con trai độc nhất của một nhân vật như vậy bị Hắc Kỳ quân bắt được, là phúc là họa, cũng rất khó dự liệu.

Tô Xuân Vĩ cùng Lưu Tuấn Thư hai người nhìn nhau, đều nhìn ra trong mắt đối phương sự vây khốn, nên làm như thế nào?

Kim Quang Hoa thở dài nói: “Sĩ Đa tuy là con trai độc nhất của Hung Nô quốc sư Cáp Mật Thứ, nhưng hắn có thể lên làm vạn kỵ trưởng, cũng là nhờ vào thực lực cùng công huân của hắn.”

Hứa Hải Phong đối với những lời này cười nhạt, cái gì là toàn bộ nhờ vào bản thân hắn. Nếu người bên ngoài đã biết hắn là con trai độc nhất của Cáp Mật Thứ, vậy trong lúc phẩm luận công tích, nào dám không đem những công lớn hai tay dâng lên.

Nếu là theo lời không hề nhờ vào thân phận của Cáp Mật Thứ, trừ phi lúc hắn tham gia quân ngũ, căn bản là che giấu thân phận.

“Người này vốn dũng cảm tác chiến, mãnh không sợ chết, nhiều lần lập nhiều công lớn. Bảy năm trước, cùng đánh với Đại Hán ta một trận, ngàn người kỵ binh của hắn cùng Phương Hướng Minh thống lĩnh đại chiến một ngày mà không phân biệt thắng bại, từ đó về sau chiếm được danh xưng thảo nguyên mãnh hổ. Nghĩ không ra, hôm nay ở trong tay Hứa tướng quân lại không chịu được một kích.” Kim Quang Hoa dùng ánh mắt kính nể nhìn Hứa Hải Phong, đối với thực lực của Hắc Kỳ quân càng thêm nhìn cao hơn một tầng.

“Hứa tướng quân, theo ý kiến của người, phải làm như thế nào mới có thể xử lý người này?” Tô Xuân Vĩ dò hỏi.

Lưu Tuấn Thư sợ Hứa Hải Phong không biết tốt xấu, cố ý muốn lấy tính mạng Sĩ Đa, giành trước một bước nói: “Người này quan hệ trọng đại, không thể dễ dàng xử trí, tốt nhất đợi đến đại doanh phương bắc, giao cho Phương đại thống lĩnh giải quyết mới tốt.”

Hứa Hải Phong nhìn thấy ánh mắt ba người đều đang hướng tới mình, trầm ngâm một trận, phân phó nói: “Đi mời quân sư đến đây.”

Chốc lát sau, Tương Khổng Minh phiêu nhiên tới.

Khi hắn nghe xong lời nói của Hứa Hải Phong, con người theo thói quen chuyển một vòng, mỉm cười nói: “Đã như vậy, thỉnh chư vị đem người này giao cho tại hạ, học sinh tự có biện pháp xử trí.”

Tô Xuân Vĩ tuy biết Tương Khổng Minh học rộng tài cao, nhưng hôm nay ở trên chiến trường kiến thức qua thủ đoạn tàn nhẫn của hắn, trong lòng cực kỳ lo lắng hắn sẽ một đao chém đi thủ cấp của Sĩ Đa, khi đó thật sự là không còn đường xoay trở.

Hắn tiến lên ôm quyền làm thi lễ, hỏi: “Không biết ý định Tương quân sư sẽ xử trí như thế nào?”

Tuy hắn đối với việc Sĩ Đa đột nhiên tập kích vô cùng tức giận, nếu không phải có Hắc Kỳ quân ở đây, chỉ sợ hắn cũng khó thoát khỏi cái chết. Nhưng thân phận Sĩ Đa dù sao không giống người thường, nếu giết đi, Cấp Mật Thứ tất nhiên sẽ giạt dây cho Mạo Đốn phát binh tấn công Đại Hán, nếu không mới là chuyện lạ.

Hôm nay Đại Hán chưa kịp chuẩn bị, vạn vạn trải qua không nổi biến cố này, vì thế biện pháp tốt nhất là len lén đem phóng thích, hồng kéo dài thời gian. Phải biết rằng, càng kéo thêm một ngày, thì sẽ được chuẩn bị thêm một ngày, nắm chắc phần thắng càng nhiều hơn.

Tâm sự này của hắn đương nhiên không thể gạt được Tương Khổng Minh đã biết thuật đọc tâm.

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “Nếu người này có thân phận đặc thù, giết không được, đánh không được, vậy chúng ta chỉ đành đem hắn thả ra.”

Tô Xuân Vĩ suy nghĩ một lát, thở dài nói: “Cũng chỉ có như thế.”

Hứa Hải Phong nhìn Tương Khổng Minh, linh giác của hắn cảm thấy lời này của Tương Khổng Minh có chút hư mà không thật, nhưng hắn đương nhiên không vạch phá tại chỗ, đem đề tài xóa khai, nói: “Tuy chúng ta không thể động vào Sĩ Đa, nhưng những người kia không cần phải cố kỵ, cứ khảo tra, xem bọn hắn rốt cục vì sao lại công kích chúng ta.”

Lời của hắn lập tức được mọi người đồng ý, Hứa Hải Phong lập tức phân phó Triết Biệt mang Sĩ Đa đi, cho người canh giữ.

Đem những người còn lại dùng nước lạnh xối tỉnh, bắt đầu nghiêm hình tra khảo, không ngờ mấy người kia rất cứng rắn, vô luận dụng hình như thế nào, đều một ngậm khăng định mình tùy quân đánh mùa thu mà tới, mà không chịu tiết lộ chút nào.

Mọi người bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đưa bọn họ tạm thời canh giữ.

Tương Khổng Minh nhìn Kim Quang Hoa nói: “Kim tướng quân, học sinh có chuyện làm phiền.”

Kim Quang Hoa không dám chậm trễ, hỏi: “Tương quân sư có việc xin cứ phân phó, chỉ cần mặt tướng có thể làm được, tuyệt không chối từ.”

“Được, nơi này chỉ có Kim tướng quân quen thuộc địa hình nhất, vậy thỉnh Kim tướng quân khoái mã nhanh chóng chạy tới phương bắc đại doanh, nói cho Phương lão thống lĩnh tình huống phát sinh nơi đây, thỉnh hắn phái binh đến biên giới tiếp ứng chúng ta. Nếu học sinh không có liệu sai, vậy trong vòng hai ngày, Hung Nô nhân sẽ tiếp tục phát binh, đến lúc đó người đông, tuyệt đối không chỉ là năm ngàn nhân mã.” Tương Khổng Minh trịnh trọng dặn dò.

Kim Quang Hoa biết việc này quan hệ đến an toàn tính mạng của toàn bộ sứ tiết đoàn, thật sự là không thể chậm trễ. Đáp ứng một tiếng, lập tức ra doanh trưởng, không hề dè dặt, mà liền dẫn hơn mười binh mã dưới trướng mình trực tiếp hướng đại doanh phương bắc chạy đi.

Tương Khổng Minh đợi mọi người rời đi, lại đi tới doanh trưởng giam giữ Sĩ Đa, hạ lệnh làm hắn tỉnh lại.

Sĩ Đa từ từ tỉnh lại, lập tức phát hiện đã lọt vào tay địch, mà ở trước mắt có một thư sinh bạch diện đang hòa ái nhìn mình.

“Các hạ là...?” Sĩ Đa cố gắng trấn định hỏi.

“ Học sinh là Hắc Kỳ quân quân sư Tương Khổng Minh.”

“ Nga...nếu đã rơi vào trong tay của người, không còn chuyện gì để nói, nếu người có gan, liền một đao chém chết ta đi.” Trong lời Sĩ Đa mang theo một sự kiên quyết không dời, nói.

Tương Khổng Minh cười nói: “ Tướng quân sai rồi, học sinh muốn lấy mạng tướng quân, đó là dễ như trở bàn tay. Nhưng hôm nay gặp mặt, vì muốn cùng tướng quân thương lượng một sự tình mà thôi.”

Sĩ Đa cười lạnh nói: “ Người không cần sinh miệng lưỡi lợi hại, ta không phải là đồ ham sống sợ chết, tướng muốn từ trong miệng ta có được thứ gì, đó là nằm mơ.”

“ Cũng không phải...cũng không phải..” Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, lắc đầu nói: “ Học sinh biết tính tình tướng quân cương liệt, tự nhiên sẽ không đưa ra đề nghị.”

Sĩ Đa nhìn kỹ thần sắc của hán, tựa hồ không giống giả vờ, trong lòng không khỏi nảy sinh ý niệm muốn sống.

“ Vậy người muốn làm gì?” Sĩ Đa dò hỏi.

Trong lòng hán quyết định chủ ý, nếu câu trả lời của Tương Khổng Minh không làm hán hài lòng, vậy hán cam miệng không nói, tình nguyện cho chém một đao, cũng không thể bán đứng bí mật của đại thảo nguyên.

Tương Khổng Minh nhìn kỹ ánh mắt của hán, chậm rãi nói: “ Ta thả người trở về, người chuyển cáo Cáp Mật Thứ, nhiều nhất nửa năm, Hắc Kỳ quân sẽ trở về Lâm An thành, không có gây trở ngại mưu đồ của quý quốc, hy vọng có thể nhường nhịn lẫn nhau, không hề phát sinh xung đột.”

Sĩ Đa bị hán nhìn đến sợ hãi trong lòng, hỏi: “ Lời của người là có ý tứ gì?”

Tương Khổng Minh hừ một tiếng nói: “ Ta chỉ là nghĩ muốn nói cho lệnh tôn, Hán đình là Hán đình, Hắc Kỳ quân là Hắc Kỳ quân, hai bên không thể trộn làm một mà nói.”

Sĩ Đa có chút hiểu được, suy nghĩ chốc lát, nói: “ Được, ta đáp ứng người truyền lời cho gia phụ, nhưng gia phụ suy nghĩ như thế nào, sẽ không là ta có khả năng nắm giữ.”

“ Đó là tự nhiên.” Tương Khổng Minh gặp hán đáp ứng, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười vui vẻ, cười híp mắt nói.

Sĩ Đa nhìn gương mặt tươi cười như hồ ly này, trong lòng dĩ nhiên lại sinh ra cảm giác loáng thoáng như sợ hãi.

Tương Khổng Minh cười to mấy tiếng, nói: “ Ủy khuất Sĩ Đa huynh lưu lại mấy ngày, chờ chúng ta đến phương bắc đại doanh, sẽ đưa huynh đài trở về.”

Tuy đối với việc Tương Khổng Minh muốn bắt hán làm con tin cũng thật cực kỳ bất mãn, nhưng Sĩ Đa cũng không dám biểu hiện ra bên ngoài.

Hán cũng là một hán tử, nhưng vô luận là ai, chỉ cần còn một con đường sống, cũng sẽ không chủ động muốn chết. Sĩ Đa làm như vậy, cũng là chuyện thường tình của con người, không thể trách hán.

Tương Khổng Minh xoay người rời đi, đi tới cửa trướng, đột nhiên dừng chân lại, nói: “ Còn có một câu, muốn thỉnh Sĩ Đa huynh mang về cho lệnh tôn.”

Sĩ Đa ngẩn ra, thầm nghĩ người này nói chuyện vì sao cứ bà bà mụ mụ như thế, nhưng ngoài miệng cũng đáp: “ Thỉnh nói.”

Tương Khổng Minh xốc lên màn trướng, chậm rãi ra, một đao thanh âm mờ mịt hư vô truyền vào trong trướng: “ Quân tằng ta năm ngàn tuần mã, ta tặng quân diệt Lưu chi kế.”

Hai mắt Sĩ Đa trợn tới lớn nhất, khó có thể tin nhìn địa phương Tương Khổng Minh biến mất, thật lâu không nói gì.

Nhưng mà hán lại chưa từng lưu ý, trong miệng Tương Khổng Minh chỉ nói là diệt Lưu, mà không nói là diệt Hán.

Có lẽ mấy trăm năm qua, trong lòng Hung Nô nhân, sớm đã đem hai danh từ hoàn toàn khác nhau này trộn làm một mà nói chuyện.

120. Chương 120 : Hồi

Một thám tử ngựa không dừng vó chạy tới trước ngựa Thổ Nhi Hồng, cao giọng bẩm báo.

“ Hai mươi dặm sao?” Vậy Hán đình sứ tiết đoàn lại cách chúng ta bao xa?” Thổ Nhi Hồng nhú đôi mày rậm, thấp giọng quát hỏi.

“ Không đến năm dặm.”

“ Năm dặm...” Thổ Nhi Hồng đưa mắt nhìn bốn vạn năm ngàn người tinh thần chấn hưng đứng phía sau, về do dự trong mắt chợt lóe rồi tắt, rốt cục thở dài một hơi, nói: “ Truyền hiệu lệnh của ta, hậu quân chuyển thành tiên quân, toàn quân hồi kinh.”

“ Dạ...” Người nhận hiệu lệnh thu được mệnh lệnh, thổi vang kèn hiệu thu quân.

Bốn vạn năm ngàn chiến sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh bắt đầu chậm rãi rút lui về phía sau, mấy vạn chiến mã cùng tụ tập một chỗ, không ngờ cũng không hề nhìn thấy có chút nào rối loạn. Tình hình như thế, đúng là toàn bộ đội quân tinh nhuệ của Hung Nô Phi Mã quân đoàn.

Một vị tướng lãnh thân hình cao lớn đi bên người Thổ Nhi Hồng khó hiểu hỏi: “ Đại ca, nếu chúng ta lên ngựa liền sẽ đuổi tới, cần gì lại dễ dàng buông tha cho bọn họ, nếu ngài lo lắng Phương gia lão nhi, liền do ta suất bốn bộ quân mã đem hấn cuốn lấy là được.”

“ Ai...” Thổ Nhi Hồng bất đắc dĩ nói: “ Nhị đệ, không phải ta không muốn truy kích, mà là vì Sĩ Đa, chúng ta đã truy quá giới, nếu cùng giao chiến với Hồng Sắc Hải Dương, vậy sẽ lập tức khiến cho hai nước toàn diện khai chiến, tội lỗi này ta gánh không nổi a.”

Còn có một câu mà hấn không nói ra, tuy bọn họ có hơn bốn vạn người, nhưng đối mặt ba vạn Hồng Sắc Hải Dương thương kỵ binh cùng Hắc Kỳ quân có thể đem năm ngàn Hung Nô tinh nhuệ toàn diệt liền thủ, bọn họ chưa hẳn là nuốt được đầu khớp xương này. Một khi hỗn chiến, ai chết vì tay ai, cũng còn chưa biết.

Thổ Nhi Hồng thân là thống lĩnh của Phi Mã quân đoàn, vừa tiếp xúc với tin tức toàn quân của Sĩ Đa bị tiêu diệt, lập tức tụ tập toàn bộ binh mã trong quân, truy theo đuổi giết.

Nhưng đám người Hứa Hải Phong nhận được giáo huấn, bỏ qua đại bộ phận truy trọng, tốc độ hành quân nhanh hơn mấy lần, không ngờ lúc bọn họ đuổi theo cũng đã vượt qua biên giới tuyến.

Mà thương kỵ binh của Hồng Sắc Hải Dương không biết từ chỗ nào thu được tin tức, dĩ nhiên lại phái ra ba vạn tinh binh trú quân tại phụ cận biên giới, chuẩn bị tiếp ứng Hán triều sứ đoàn.

Thổ Nhi Hồng suy nghĩ luôn mãi, rốt cục buông tha cho việc mạo hiểm đuổi giết, dẫn bộ đội trở về.

“ Triết Biệt, bọn họ đi trở về sao?” Hứa Hải Phong nhìn tro bụi bay tung đầy trời phía sau, hỏi.

Thu hồi ánh mắt trông về nơi xa, Triết Biệt cung kính nói: “ Đúng vậy, tướng quân, Thổ Nhi Hồng đã thu binh.”

“ Cáp...” Hứa Hải Phong có chút tiếc nuối nói: “ Thổ Nhi Hồng này quả thật có vài phần bản lãnh, dĩ nhiên có thể quyết định thật nhanh, rất giỏi. Hung Nô nhân tài thật cường thịnh a.”

“ Giá...” Tương Khổng Minh từ phía đội xe thúc ngựa phóng đến, thật xa đã kêu lớn: “ Chủ công, ta đã sớm nói không cần uống phí tâm cơ, Thổ Nhi Hồng làm người cẩn thận, là trí tướng hiếm thấy trong Hung Nô nhân, hấn tuyệt đối sẽ không vì một Sĩ Đa chưa biết sống chết lại nhượng cho toàn quân lâm vào một hồi chiến cuộc không có nắm chắc.”

Hứa Hải Phong xòe hai tay làm thủ thế không thể tránh được, nói: “ Vẫn là quân sư cao minh, chẳng qua nếu không như thế, ta cũng không chút cam lòng.”

Nguyên lai, Hứa Hải Phong đưa ra ý kiến dùng đội xe làm mồi dụ, nếu Hung Nô nhân lại phái binh truy đến, vậy bọn họ sẽ hội hợp phương bắc đại doanh Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn toàn bộ chống địch, tận lực tiêu diệt lực lượng của Hung Nô nhân, kéo dài ý đồ tiến công Đại Hán của bọn họ.

Nhưng Tương Khổng Minh lại toàn lực phản đối, hẳn từng xem về lịch sử giao chiến giữa Hung Nô Phi Mã quân đoàn với Đại Hán, đối với thống lĩnh Thổ Nhi Hồng có đánh giá rất cao.

Tướng muốn dùng sứ tiết đoàn làm mồi dụ, nếu cách Hán quân quá gần, vậy Thổ Nhi Hồng tuyệt đối sẽ không mắc lừa, nhưng nếu khoảng cách xa, nguy hiểm quá lớn, nếu Thổ Nhi Hồng quyết tâm, toàn lực đột kích, trước khi Hán quân kịp chạy tới, cực có khả năng tạo thành cục diện lưỡng bại câu thương.

Nếu làm không tốt, tổn thương tới các vị cô nương, đều là việc hối hận chung thân.

Tuy Hứa Hải Phong có thể đem chúng nữ đi trước, nhưng vừa nghĩ trong các nàng còn có Lưu Đình tuyết không thể làm người ta biết bí mật, ý niệm này liền bị hấn diệt luôn trong đầu.

Dù là Tương Khổng Minh miệng nở hoa sen, nói đến hoa rơi nước chảy, nhưng ý định của Hứa Hải Phong đã tuyệt. Không biết làm sao hơn, không thể làm gì khác hơn là vì hẳn nghĩ kế sách, cẩn thận thiết định lộ tuyến hành quân cùng tốc độ di chuyển mỗi ngày.

Đội xe của sứ tiết đoàn nhìn qua có chút chật vật, có chút rời rạc, cơ hồ có thể dùng từ hoảng hốt mà chạy để hình dung.

Tốc độ bọn họ tuy nhanh, nhưng Thổ Nhi Hồng cũng không phải không có hi vọng đuổi theo.

Thẳng đến hôm nay, khi Thổ Nhi Hồng đã đuổi tới đuôi bọn họ, Phương Hường Minh suất lĩnh Hồng Sắc Hải Dương đã chuẩn bị tiếp ứng ngoài hai mươi dặm.

Nếu Thổ Nhi Hồng không để ý hết thấy phát khởi công kích, chỉ cần hẳn có thể trong vòng nửa giờ chấm dứt chiến dịch, có thể tránh được kết cục giao phong cùng Hồng Sắc Hải Dương.

Đây là một sự lựa chọn khó khăn, nếu là Sĩ Đa, khẳng định lựa chọn toàn lực đánh cược một lần, nhưng Thổ Nhi Hồng lại lựa chọn đường sau.

Nhìn thần sắc thất vọng của Hứa Hải Phong, tuy mặt Tương Khổng Minh không đổi sắc, nhưng trong lòng có một tia đắc ý. Hẳn vì giấc mộng của mình, cũng không nguyện ý phá hư đội quân chủ lực của Hung Nô. Cho nên tuy dựa theo ý Hứa Hải Phong làm ra bầy rập, nhưng đã cố ý bố trí cực kỳ nguy hiểm, đồng thời đoán chắc với tính cẩn thận của Thổ Nhi Hồng tuyệt đối không dẫn quân dấn vào vết xe đổ của Sĩ Đa.

Đây cũng là do danh tiếng vang rền bên ngoài của Hắc Kỳ quân, nếu không phải trong một lần có thể diệt được toàn bộ đội ngũ của Sĩ Đa, Thổ Nhi Hồng cũng chưa chắc sẽ không thả tay thử đánh cược một lần.

“ Xem, Phương tướng quân bọn họ tới.” Lưu Tuấn Thư hưng phấn kêu lên.

Từ khi Hứa Hải Phong đưa ra ý kiến muốn dùng sứ tiết đoàn làm mồi dụ, lực cầu tiêu diệt càng nhiều Hung Nô nhân, Tô Xuân Vĩ cùng Lưu Tuấn Thư tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đã vô cùng phản đối, lo lắng bất an.

Nhưng bọn họ cũng không tiện đưa ra ý kiến phản đối, nếu không như thế, khi Hứa Hải Phong tỏ vẻ đưa bọn họ đi trước, bọn họ đều mở miệng cự tuyệt.

Bất luận bọn họ có cự tuyệt hay không, nhưng Hứa Hải Phong đã thập phần hài lòng, điều này nói rõ bọn họ cũng không phải là đồ ham sống sợ chết. Đại Hán có những trung thần này, mới có thể cùng Hung Nô nhân hổ lang chi sư gan đua dài ngắn.

Nhưng khi bọn họ hẳn chứng kiến Hung Nô nhân rút quân, phía trước lại có quân đội tiếp ứng, cũng không tự chủ được mà thở ra một hơi dài.

Hứa Hải Phong giục ngựa theo hai người Tô Xuân Vĩ tiến lên nghênh đón.

“ Đại ca, nghĩ không ra là người tự mình đến, thật sự là xấu hổ.” Hứa Hải Phong cười to nói.

Phương Hường Minh đi tới bên cạnh hắn, vịn trên lưng ngựa ôm mạnh hắn một cái, vỗ mạnh lên lưng hắn, nói: “ Hảo huynh đệ, vì huynh ánh mắt cũng không mù, người quả nhiên trở thành một nam nhi đỉnh thiên lập địa.”

Trong lòng Hứa Hải Phong nóng lên, nghĩ đến từ khi cùng hắn quen biết, liền được hắn trăm bề chiếu cố, hai người tuy tụ ít tán nhiều, nhưng can đảm tương chiếu, lại như tri kỷ, không phải thân huynh đệ nhưng còn hơn huynh đệ ruột thịt.

Đột nhiên, Hứa Hải Phong như có điều cảm giác, hắn buông hai tay, cẩn thận đánh giá Phương Hường Minh một chút, chỉ thấy hắn khí độ càng thêm trầm ổn, hiển nhiên là kiếp sống quân lữ làm cho hắn lại thêm đột phá, lúc này dĩ nhiên thành công đi vào hàng ngũ nhất phẩm.

“ Chúc mừng đại ca.” Hứa Hải Phong liền nói.

Khóe miệng Phương Hường Minh có chút nhếch lên, biểu hiện sự vui sướng không ngừng trong nội tâm. Trong những người tuổi trẻ đồng lứa trong Phương gia, hiện tại cũng chỉ có hắn thành công đột phá, đạt tới địa vị nhất phẩm.

Lại thêm nghĩa đệ Hứa Hải Phong cường viện, gia chủ đời kế tiếp sẽ không ai ngoài hắn.

“ Sao lại nói lời đó, mặc dù ta có tiến bộ, nhưng so sánh với người, cũng là như trời với đất.”

Nghĩ tới vị nghĩa đệ như Hứa Hải Phong, hắn cố nhiên vì thành tựu kiệt xuất của Hứa Hải Phong mà cao hứng, nhưng cũng tránh không được mà sinh ra vài phần đố kỵ. Cũng may hai người tương giao sâu đậm, cũng không giấu diếm: “ Người tại Hung Nô đánh bại hai đại nhất phẩm cao thủ Khải Tất, sau đó lại đánh bại Lợi Trí dưới chướng. Công phu như thế, còn đem ta coi không vào đâu sao?”

“ Úc...” Hứa Hải Phong thất thanh nói: “ Như thế nào ngay cả việc này mà đại ca người cũng biết?”

“ Đâu chỉ là ta biết, việc này đã truyền khắp đại doanh, tam thúc còn vì thế chuyên môn viết một đạo tấu chương, khoái mã nhanh tổng kinh sư, không ra một tháng, đại danh tuổi trẻ đệ nhất cao thủ đương thời sẽ lan ra toàn quốc.” Phương Hường Minh cười to nói: “ Công tích như thế, cho dù đại ca như ta cũng vạn phần đố kỵ a.”

Linh giác của Hứa Hải Phong cảm nhận được hắn vô cùng mừng rỡ, biết hắn thật tình vì mình mà cao hứng, chỉ nắm chặt bàn tay hắn, hết thảy không cần phải nói.

“ Nhị vị muốn ôn chuyện, cũng thỉnh chờ thêm chút lát đi, hạ quan còn có chuyện quan trọng muốn bẩm cáo Phương lão thống lĩnh, còn thỉnh Hường Minh huynh dẫn kiến.” Tô Xuân Vĩ thấy hai người bọn họ nói không ngừng, tuy lúc này tạm thời không bị Hung Nô nhân uy hiếp, nhưng việc kết minh của Khải Tất cùng Hung Nô phải nhanh chóng báo lại cho Phương Lệnh Thần mới thỏa đáng.

Phương Hường Minh áy náy nhìn Tô Xuân Vĩ, cười nói: “ Là ta sơ sót, Tô huynh mời theo ta đến.”

Hắn cùng Tô Xuân Vĩ quen biết từ nhỏ, nơi đây lại không có người ngoài, dứt khoát liền xưng huynh gọi đệ.

Ba vạn binh mã tự nhiên không có khả năng nói đi là đi, vì vậy Phương Hường Minh lưu lại phó thủ chỉ huy, chính mình mang theo Tô Xuân Vĩ, Lưu Tuấn Thư đi trước một bước.

Vốn hắn còn muốn kéo theo Hứa Hải Phong, nhưng Hứa Hải Phong lại quả quyết cự tuyệt.

Phương Hường Minh không có cách nào đối với vị nghĩa đệ này của mình, không thể làm gì khác hơn là cho hắn tùy quân chậm rãi mà đi.

Trước khi đi, hắn lén lút nói với Hứa Hải Phong: “ Tiểu đệ, có người ở trong đại doanh chờ người đã ba tháng, trở lại đại doanh, người cũng phải cẩn thận ứng phó a.”

Hứa Hải Phong nhìn bộ dáng thần bí của hắn, đang muốn hỏi thăm, đột nhiên trong lòng vừa động, gương mặt của Phương Doanh Anh liền xuất hiện trong đầu, hắn cau mày, bật thốt lên: “ Doanh muội?”

Phương Hường Minh thần sắc cổ quái nhìn hắn một cái, hỏi: “ Làm sao người biết, chẳng lẽ người là thần tiên sống hay sao.”

Hứa Hải Phong cười khổ lắc đầu, giác quan thứ sáu của mình ngày gần đây càng lúc càng nhạy cảm, có một số việc, chỉ cần nói mở đầu, hẳn có thể tự nhiên mà nói ra kết quả, hơn nữa mười trúng hết chín, bản lãnh này làm Tương Khổng Minh phải hâm mộ không thôi.

Tô Xuân Vĩ ở một bên luôn miệng thúc giục, Phương Hưởng Minh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là bắt chuyện một tiếng, mang theo một đội ngũ chừng ngàn người, hộ tống hai vị tướng lãnh hướng đại doanh phương bắc chạy đi.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn lại, đại thảo nguyên một mảnh trống trải, trong tầm mắt không nhìn thấy bóng người, trong lòng đột nhiên sinh ra một trận cảm khái.

121. Chương 121 : Minh Chủ

Bất đắc dĩ, hẳn không thể làm gì khác hơn là vội vã từ biệt chúng nữ, mang theo Tương Khổng Minh cùng một đám kỵ binh rời đi đại đội nhân mã, chạy về đại doanh phương bắc.

Phương Lệnh Thần tự mình đi ra ngoài đại doanh mười dặm nghênh đón.

Chuyện Hứa Hải Phong thần dũng đánh bại ba vị nhất phẩm cao thủ của hai đại đế quốc đã được hữu tâm nhân tuyên dương khắp nơi, đã truyền khắp cả quân doanh. Hơn nữa Hắc Kỳ quân lấy ít đánh nhiều, toàn diệt năm ngàn Phi Mã thiết kỵ của Sĩ Đa, chiến công như thế có thể nói là thiên hạ vô song.

Cả quân doanh vô luận là quan chức lớn nhỏ, tuổi già hay trẻ, ánh mắt nhìn hẳn đều tràn ngập kính ý, đây là sự sùng kính cùng khâm phục phát ra từ sâu trong nội tâm, có vẻ đặc biệt chân thành cùng hiếm có.

Phương Lệnh Thần cầm tay Hứa Hải Phong, hai người sóng vai đi vào đại doanh, dọc đường các chiến sĩ thỉnh thoảng phát ra từng trận hoan hô.

Tiến vào đại sảnh, hai người phân chủ khách ngồi xuống, Phương Lệnh Thần nhìn hẳn, khuôn mặt cổ bản trong ngày thường cũng hiếm thấy lộ ra nụ cười: “Đại ca pháp nhãn không sai, hẳn đã sớm nói, hiền chất không phải là vật trong ao. Hôm nay xuất sứ Hung Nô, đại tọa ánh sáng, dương quốc uy ta, thật sự là một chuyện vui lớn lắm người ta hẳn được cơn giận a.”

“Tam thúc quá khen, những điều này là do tiểu chất ứng theo mà làm, không xứng đáng được ngài khen như thế.” Hứa Hải Phong khiêm nhường nói.

Lúc hẳn nói lời này, trong nội tâm như nước giếng yên ắng không dao động, khuôn mặt bình thản, nhưng làm cho người ta có cảm giác được trong lời của hẳn tự có được lực lượng khiến cho người khác tin phục.

Phương Lệnh Thần ngoài ý muốn nhìn hẳn một cái, phát giác hẳn đang nhìn thẳng vào mình, không thấy một tia nóng nảy, phảng phất như người ngồi đối diện hẳn không phải là đại thống lĩnh Hồng Sắc Hải Dương uy chấn thiên hạ, mà là một lão nhân bình thường.

Đôi mắt hẳn thâm thúy khó lường, phảng phất như biển sâu không đáy, có thể làm cho người ta bị lạc vào.

Phương Lệnh Thần thở dài, phát ra sự cảm thán từ sâu trong nội tâm, nói: “Hiền chất quả thật thay đổi, ngày sau Phương gia ta phải xem Hưởng Minh cùng người.”

Hứa Hải Phong nghe ra trong giọng nói hơi có vẻ già nua của hẳn bao hàm sự mệt mỏi sâu đậm cùng sự vui mừng khó tả, trong lòng dâng lên một trận hiểu ra, biết hẳn đã sinh ra lòng muốn thoái ẩn, khuyên nhủ: “Tam thúc đang lúc tráng kiện, hôm nay đúng là thời buổi rối ren, sao lại dễ dàng rút lui?”

“Hiền chất người không ngờ có thể dễ dàng đoán ra tâm tư của lão phu, thật sự là rất giỏi.” Phương Lệnh Thần nghe hẳn nói phá tâm sự, ngạc nhiên nói: “Lão phu nhớ kỹ mấy tháng trước, hiền chất tuy cũng là nhân trung chi kiệt, nhưng tuyệt không có được phong thái như hôm nay, chẳng lẽ chuyển đi bắc hướng có xảy ra chuyện lạ gì?”

Hứa Hải Phong ha ha cười, nhẹ nhàng đem chuyện mình gặp mặt Thác Hà Đế kể lại một lần.

Phương Lệnh Thần thế mới biết, nguyên lai hẳn đã lĩnh ngộ lực lượng thần bí của tinh thần thể giới, trách không được không so sánh với ngày xưa, làm cho người ta phải nhìn bằng ánh mắt khác.

“ Triều đình Đại Hán ta nổi nghiệp có người, hiền chất có thể vượt qua một cửa này, vậy Hung Nô nhân tặng cho danh hiệu cao thủ trẻ tuổi đệ nhất đương thời là tuyệt đối xứng đáng.” Phương Lệnh Thần vui mừng.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, Phương Lệnh Thần áp thấp thanh âm, nói nhỏ: “ Việc này không thể tuyên dương khắp nơi, trước khi người bước vào cảnh giới tông sư, tốt nhất đừng nên cho quá nhiều người biết.”

Hứa Hải Phong gật đầu nói: “ Tiểu chất rõ ràng.”

Cửa mở ra, dưới sự dẫn dắt của Phương Hưởng Minh, đám người Tô Xuân Vĩ cùng đi vào, ngoại trừ bọn họ, còn có mấy vị đều là tướng lĩnh cao cấp của Hồng Sắc Hải Dương.

Hứa Hải Phong vừa nhìn thấy cảnh này, liền biết bọn họ muốn thương lượng việc Khải Tắt cùng Hung Nô kết minh.

Chuyện lớn như thế, vốn với một phó tướng nho nhỏ không xuất thân từ năm đại quân đoàn thật không có tư cách tham dự, mà dù ngồi nghe cũng không được.

Nhưng Hứa Hải Phong ngồi trên ghế, mặt lộ vẻ mỉm cười, trấn tĩnh tự nhiên nhìn mọi người, không ngờ lại làm cho người ta không có một chút cảm giác có gì không ổn.

Nếu nói ba tháng trước, Hứa Hải Phong vừa mới tới đại doanh phương bắc, đối với những quân nhân thân trải qua trăm trận chiến còn có một tia sợ hãi, vậy hắn ở hiện tại, liền phẳng phất như vừa lên tới đỉnh Thái Sơn, đưa mắt nhìn xuống những ngọn núi nhỏ bên dưới. Góc độ đối đãi bọn họ từ chỗ ở dưới nhìn lên bây giờ đã chuyển thành bao quát mà nhìn.

Từ một khắc bước ra khỏi cửa phòng của Thác Hà Đế, tâm linh của hắn đã kéo lên tới đại viên mãn cảnh giới, chính thức bước vào cảnh giới tối cao của tu thần.

Chỉ là hiện tại thân thể hắn trui luyện chưa đạt tới đỉnh, nếu không Đại Hán lại có thêm một vị cao thủ cấp tông sư trẻ tuổi.

Tinh khí dịch luyện, thần thông khó tu.

Đối với Hứa Hải Phong lúc này mà nói, không ra mấy năm, khi đã tích lũy đủ nội lực, đi lên vị trí tông sư cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“ Lần này, Hứa phó tướng xuất sứ Hung Nô, chẳng những khuất nhục đông đảo cao thủ của hai nước, làm danh dự của Đại Hán ta uy chấn thiên hạ. Nhưng còn thám thính được một tin tức vô cùng trọng yếu, Hung Nô cùng Khải Tắt đã chính thức kết minh, các vị có đối sách gì, không ngại cứ nói ra.” Phương Lệnh Thần thấy người đã đến đủ, lên tiếng nói.

Mọi người hiển nhiên đối với việc này đã sớm có nghiên cứu, lập tức mồm năm miệng mười thảo luận, chỉ là một đám vũ phu tụ cùng một chỗ, ngoại trừ kêu đánh kêu giết, còn có được tuyệt thế lương sách gì, làm Phương Lệnh Thần nghe được không ngừng nhíu chặt mày.

Sau một lúc lâu, Phương Lệnh Thần vỗ bàn, trong phòng lập tức không một tiếng động.

“ Hiền chất, người tới nói.” Phương Lệnh Thần không hề để ý tới thủ hạ chúng tướng, trực tiếp chỉ tên gọi ra.

Hứa Hải Phong tao nhã đứng lên, hướng mọi người cùng thi lễ, mọi người cũng không tự chủ được liền trả lễ. Lúc này hắn mới chậm rãi nói: “ Trong quân của tiểu chất có một mạc liêu, hết thấy mưu kế bày ra đều do hắn hoàn thành, không bằng gọi hắn đến, có lẽ sẽ có đối sách.”

Đề nghị này lập tức được mọi người đồng ý.

Tương Khổng Minh vừa xuất hiện, lập tức lời ra kinh người, hắn phe phẩy quạt lông màu trắng, tiêu sái nói: “ Việc này nhìn như nguy cơ tứ phía, nhưng đạo ứng đối cũng đơn giản thôi.”

Mọi người nghe xong đều lộ ra vẻ kinh ngạc, vô luận Khải Tắt hay là Hung Nô, quốc lực mạnh không dưới Đại Hán, hai bên còn kết minh, mục đích không cần nói cũng biết.

Đang ngồi đều là lão tướng kinh nghiệm sa trường, nhưng không ai dám nói Đại Hán có thể lấy được thắng lợi cuối cùng.

Tương Khổng Minh này vừa mới gặp mặt lần đầu tiên, liền phóng miệng nói lớn tiếng, nếu hấn không phải là quân sư của Hắc Kỳ quân, chỉ sợ đã sớm bị người đuổi ra ngoài.

“Khải Tắt nằm ở cực tây, Hung Nô nằm ở cực bắc, hai bên cách xa nhau đâu chỉ là ngàn dặm. Ngay cả kết minh, cũng khó làm được hô ứng lẫn nhau, nhiều nhất chỉ là ước định ngày cùng công Hán, nhưng nếu tính kỹ, cuối cùng cũng đều vì chính mình mà làm, như đồng cát rời.”

Thời cổ giao thông cực kỳ bất tiện, nếu hai nước muốn thư từ qua lại, ít nhất phải tốn một tháng công phu. Trên chiến trường, vạn biến ngàn đổi, nên Tương Khổng Minh kết luận bọn họ không có khả năng liên thủ cùng đến.

Một viên tướng lãnh đứng lên, hỏi: “Nếu tiên sinh nói vậy, hai nước bọn họ ước định ngày cùng công Hán, đó chính là nói bọn họ đồng thời phát binh, khi đó chúng ta làm sao ứng đối?”

“Rất đơn giản, phương bắc Đại Hán không phải có hai đại quân đoàn cùng trú thủ sao? Thật nếu tình thế nguy cấp, hoàng thượng cũng sẽ không thấy chết mà không cứu, mười vạn cấm quân kinh sư cùng Thiên Ưng quân đoàn tại tây tuyến chẳng lẽ đều là dùng để bày biện hay sao?” Tương Khổng Minh thần nhiên nói.

Tên tướng lãnh kia không phục nói: “Nếu một lần điều động tứ đại quân đoàn, vậy Khải Tắt phía tây tuyến sẽ làm sao, liền tùy ý cho bọn họ hoành hành trong cảnh nội Đại Hán hay sao?”

“Khải Tắt nhân? Đám khiêu lương tiểu tử này cứ để cho Hắc Kỳ quân chúng ta giải quyết.” Tương Khổng Minh khinh thường nói.

Bên trong phòng lập tức một mảnh kinh ngạc, mà ngay cả người lão thành ổn trọng như Phương Lệnh Thần, đều cảm giác được người này nói chuyện thiếu sót suy nghĩ, Hắc Kỳ quân sĩ cũng chỉ có ba ngàn, muốn bằng vào nhóm nhân mã ấy mà đi nghênh chiến Khải Tắt nhân xua quân đông chinh, chẳng phải là người si nói mộng sao.

“Tiên sinh không phải nói đùa chứ?” Phương Lệnh Thần kinh ngạc hỏi, lúc này trong lòng hấn cơ hồ tưởng rằng người này đã thần chí không rõ, cho nên mới ở chỗ này nói năng lung tung. Nếu không ngại mặt mũi của Hứa Hải Phong, hấn đã sớm hạ lệnh chém ngay tại chỗ.

“Nói giỡn?” Tương Khổng Minh cười lạnh nói: “Nếu ta có thể lấy năm trăm kỵ toàn diệt năm ngàn Hung Nô tinh nhuệ, tự nhiên cũng có thể không cho Khải Tắt nhân bước vào cảnh nội Đại Hán.”

Lúc này mọi người mới nghĩ đến, Hắc Kỳ quân quả thật lấy năm trăm quân đại phá Sĩ Đa năm ngàn quân, tiếng nghị luận lập tức nhỏ đi nhiều.

“Hắc Kỳ quân chỉ có ba ngàn, cho dù có thể lấy một địch mười, nhưng Khải Tắt nhân lại có tới ba mươi vạn.” Một viên đại tướng khác phản bác.

Tương Khổng Minh lại thay đổi vẻ nghênh ngang vừa rồi, thở dài nói: “Cho nên học sinh mới muốn mời Phương lão thống lĩnh bẩm lên hoàng thượng, cho phép Hắc Kỳ quân tăng nhân số lên một vạn, lại đem quyền ở tây tuyến ban cho quân ta, như thế là có thể chu toàn cùng Khải Tắt nhân...”

Đến tận đây, mọi người mới chợt hiểu ra, người này nói nửa ngày, nguyên lai là có chủ ý mở rộng nhân số quân đội. Chỉ bất quá, mở rộng chỉ là Hắc Kỳ quân bộ đội của Hứa Hải Phong mà thôi.

Việc này Phương Lệnh Thần không thể làm chủ, hấn trầm tư chốc lát, nói: “Lão phu sẽ đem lời của tiên sinh thượng báo quân bộ, về phần hoàng thượng có ân chuẩn hay không, vậy xem ý trời thôi.”

Kết thúc cuộc hội đàm trong thư phòng, Tương Khổng Minh trở lại phòng mình, gọi rượu cùng thức ăn, tự rót uống một mình, tiêu sái tự nhiên.

“Quân sư thật nhã hứng.” Một thanh âm cắt đứt sự hưởng thụ vui vẻ của hấn.

Tương Khổng Minh quay đầu lại nhìn, Hứa Hải Phong chậm rãi đi tới.

“ Ra mắt chủ công.” Tương Khổng Minh khom người nói.

Hứa Hải Phong thì lễ, nói: “ Quân sư đại nhân không cần đa lễ.”

“ Không biết chủ công đến đây có chuyện gì không?” Tương Khổng Minh biết rõ hẳn không có chuyện cũng sẽ không đến, chỉ là hôm nay lại đoán không ra ý đồ của hẳn, không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi.

“ Kỳ thật cũng không có chuyện gì.” Hứa Hải Phong chần chờ một chút, cười hỏi: “ Sĩ Đa đã thả chưa?”

“ Học sinh đã an bài thỏa đáng, cam đoan hẳn có thể bình an về tới Tây Kinh. Ngoài ra, bức thư đưa cho Cáp Mật Thứ cũng đã đưa đi.” Tương Khổng Minh nói rõ.

Nhìn thấy Hứa Hải Phong tựa hồ có điều gì khó nói, hẳn không khỏi cười hỏi: “ Chủ công có việc gì cứ nói thẳng, không cần băn khoăn.”

Hứa Hải Phong lắc đầu nói: “ Cũng không có gì, chỉ là đột nhiên cảm giác được, vừa rồi những lời quân sư nói trong đại sảnh, tựa hồ có chút không thật lòng.”

“ Nga?” Tương Khổng Minh bật cười nói: “ Vậy theo cách nhìn của chủ công như thế nào?”

Hứa Hải Phong trầm ngâm chốc lát, đột nhiên bật cười, phảng phất như nghĩ thông điều gì, hẳn lộ ra vẻ tươi cười sáng sủa nói: “ Tuy ta cảm giác được quân sư đại nhân nhất định có chuyện gì gạt ta, nhưng ta tin tưởng, vô luận thế nào, người cũng sẽ không hại ta, vậy là đủ rồi. Ta cần gì phải hỏi nhiều, tự tìm phiền não?”

Nói xong, hẳn cùng Tương Khổng Minh liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cất tiếng cười to. Trong tai truyền đến tiếng ca giọng ngâm xướng của Tương Khổng Minh: “ Thời thế tạo anh hùng, kiêu hùng tạo thời thế,

Thiên hạ biến sắc, phong vân tề hội,

Được làm vua thua làm giặc, chỉ là trong khoảnh khắc,

Tương mạo hạnh ngộ minh chủ, cuộc đời này có thể nhất triển khát vọng bình sinh của mình.”

122. Chương 122 : Hội Ngộ

Gian phòng này chính là phòng lần trước ở lại, chỉ là khi đó bên người có ba chủ tớ Lâm Uyển Nhân, mà lúc này chỉ có một mình hẳn đơn độc khó đỡ giấc ngủ.

“ Cốc...cốc...cốc...” Một trận tiếng đập cửa vang lên.

Hứa Hải Phong mỉm cười nói: “ Đại ca, người còn giả vờ khách khí làm gì, trực tiếp vào đi.”

Phương Hướng Minh cười lớn đẩy cửa đi vào, đi tới trước mặt Hứa Hải Phong, cẩn thận đánh giá, phảng phất như đang nhìn tuyệt thế trân bảo.

Hứa Hải Phong cùng hẳn thản nhiên nhìn nhau, không thấy có chút nào nóng nảy.

“ Ai...” Phương Hướng Minh rốt cục thu hồi ánh mắt, nói: “ Đại ca phục rồi, lần này chính là thật tình bội phục đến sát đất.”

“ Đại ca sao lại nói vậy?” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi.

Phương Hướng Minh thở dài nói: “ Nhớ lại lúc ta và người ly biệt tại Lâm An thành, người còn là một tân binh không có chút võ công. Mấy tháng trước, người đến đại doanh phương bắc, đã chen chân vào hàng ngũ thứ nhất phẩm cao thủ. Mà hôm nay cách xa nhau chưa tới ba tháng, một chân của người đã đặt chân vào lĩnh vực tông sư. Người nói ta có thể không bội phục sao?”

“ Cáp.” Hứa Hải Phong bật cười, hẳn đương nhiên biết Phương Lệnh Thần dù cho muốn giấu diếm hết thấy người trong thiên hạ, cũng sẽ không giấu diếm vị gia chủ đời tiếp theo của Phương gia này, nói: “ Đại ca, một thân công phu của ta đi tới vô cùng ngạc nhiên cổ quái, không biết vì sao liền luyện thành. Nếu thật lòng mà nói, đây chỉ có thể nói là may mắn thôi.”

“ May mắn? Nếu ta có được sự may mắn như ngươi, đoán mệnh mười năm ta cũng nguyện ý.” Phương Hường Minh than dài thở ngắn nói.

Hứa Hải Phong cười mà không nói, hẳn đương nhiên biết việc tốt như vậy dù mặc cho ai cũng không khỏi sinh lòng ghen ghét. Nhưng vị nghĩa huynh trước mắt này rõ ràng là cao húng hơn xa sự đố kỵ.

“ Được rồi, công sự đều nói xong rồi, chúng ta cũng nên nói chuyện riêng một chút.” Phương Hường Minh thu hồi gương mặt tươi cười, nghiêm túc nói.

Hứa Hải Phong ngạc nhiên nói: “ Chuyện riêng?”

Phương Hường Minh “ ần” một tiếng, nói: “ Còn nhớ rõ ta đã nói với ngươi ở trong đại doanh phương bắc có một người đang chờ đợi ngươi không.”

Hứa Hải Phong lập tức biết hẳn nói đến Phương Doanh Anh: “ Chỉ sợ Doanh muội không phải là chờ ta đâu.”

Hứa Hải Phong là lời thật nói thật, Phương Doanh Anh chờ đợi mỗi mòn không phải là hẳn, mà là Lưu Đình.

Nhưng Phương Hường Minh tuyệt đối không nghĩ như vậy, hẳn vội la lên: “ Không phải chờ ngươi, còn có thể đợi ai?”

Dừng một chút, tiếp tục nói: “ Tiểu muội từ sau khi ngươi đi, đã đi tới Hứa gia thôn, đem cha mẹ huynh tẩu ngươi dời đến Lâm An thành định cư, theo sau liền trở về đại doanh phương bắc. Phụ thân vì thế nổi lời đình, đã gọi ba đạo gia thư thúc giục nàng trở về, nhưng nàng vẫn không để ý tới. Ngươi nói không phải vì chờ ngươi, nàng lại làm như thế sao?”

Hứa Hải Phong thở dài, việc này làm sao giải thích với hẳn, việc của Lưu Đình ngoại trừ chúng nữ cùng Tương Khổng Minh biết rõ, ngoài ra không thể tiết lộ nửa phần. Hơn nữa cứu giúp Lưu Đình còn liên lụy đến dị năng đoàn, liên càng thêm không thể tuyên dương.

Đang lúc đau đầu, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “ Đại ca nếu nói như vậy, vậy tại sao hôm nay không nhìn thấy Doanh muội?”

Phương Hường Minh trừng mắt nhìn hẳn, nói: “ Ngươi cho rằng Doanh muội là một nữ tử không biết nặng nhẹ hay sao? Nàng biết ngươi vừa mới trở về, còn muốn làm chính sự, cho nên cố ý tách ra. Hôm nay ngươi đã làm xong công việc, ta phỏng chừng nàng cũng sắp tới.”

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, nói thật, trong lòng hẳn cũng quả niệm vị mỹ nữ có đủ khí khái nam nhi này.

“ Như thế nào, có phải ba tháng không gặp, tưởng niệm lắm không?” Phương Hường Minh cười hỏi.

Hứa Hải Phong nghe trong khẩu khí của hẳn tràn ngập vẻ trêu chọc, đang muốn phản bác, đột nhiên linh giác vừa động, tựa hồ có người lặng yên không phát ra khí tức đi vào cửa, hẳn lập tức có chủ ý.

Hắn thu liễm tươi cười, nghiêm mặt nói: “ Đúng vậy, trong lòng tiểu đệ thật là cố niệm, Doanh muội hôm nay vẫn khỏe?”

Phương Hường Minh lộ ra vẻ mỉm cười hài lòng, nói: “ Tiểu muội chỉ là gầy hơn rất nhiều so với trước kia, nếu ngươi vẫn nhớ nàng, cũng không uống nàng nhớ tới ngươi. Kỳ thật, tiểu muội động lòng với ngươi, ta đây làm ca ca, vừa cao húng lại vừa lo lắng.”

“ Vì sao?” Hứa Hải Phong hỏi.

“ Ngươi là nghĩa đệ của ta, ta biết ngươi quá rõ, biết ngươi xem tại mặt mũi Phương gia chúng ta, tuyệt đối sẽ không làm cho nàng thua thiệt. Nhưng nữ nhân bên người ngươi quá nhiều, vô luận là Đường Nhu Nhi hay là Lâm Uyển Nhân, luận dung mạo học thức đều vượt trên tiểu muội, ta sợ nàng theo ngươi, ngày sau khó được sung ái.” Phương Hường Minh giải thích.

Hứa Hải Phong thần sắc cổ quái, hẳn ho khan một tiếng nói: “ Làm sao như vậy được, Doanh muội đoan trang ổn trọng, mềm mại động lòng người, tiểu đệ thật sự là ái mộ không thôi.”

Phương Hường Minh kỳ quái hỏi: “ Có phải người bị đụng trúng đầu hay không, tiểu muội làm gì có thứ gọi là đoan trang mềm mại, tính tình của nàng người còn không biết sao?”

Hứa Hải Phong cố nén cười, ra vẻ kinh ngạc nói: “ Đại ca vì sao nói như vậy? Doanh muội ở trong lòng ta cũng giống như Đường Nhu Nhi tiểu thư giống nhau, đều là những cô nương rất tốt hiếm có a.”

Phương Hường Minh khó hiểu kỳ diệu nhìn hắn, không biết thái độ hắn vì sao đột nhiên trở nên kỳ quái như vậy, nhưng vẫn nói: “ Tiểu muội từ nhỏ không được dạy dỗ chu đáo, tính tình hoang dã, nhưng làm người thẳng thắn, không có lòng dạ tranh đấu với người khác.”

Đột nhiên sắc mặt của hắn biến đổi, cảm miệng không nói, lỗ tai có chút vừa động, hiển nhiên đã nghe được động tĩnh ngoài cửa.

Hứa Hải Phong cũng đã không còn kìm chế được nữa, ôm bụng làm vẻ như cười to, chỉ là miệng há to mà không hề phát ra nửa điểm âm thanh.

Phương Hường Minh lập tức rõ ràng đã bước lên cạm bẫy của tiểu tử này.

Quả nhiên, ngoài cửa truyền đến thanh âm tràn ngập tức giận của Phương Doanh Anh: “ Đại ca đáng chết, người nói ai khuyết thiếu dạy dỗ?”

Trong lòng Phương Hường Minh mắng to Hứa Hải Phong không phải huynh đệ, vội vã kêu một câu: “ Tiểu muội, Hứa huynh đệ tìm người có việc, vì huynh đi trước một bước.”

Nói xong không đợi Phương Doanh Anh đi vào, trực tiếp nhảy cửa sổ phóng ra, cầm đầu bỏ chạy.

Phương Doanh Anh đẩy cửa ra, phát huynh đại ca đã sớm bỏ trốn mất, nàng nặng nề hừ một tiếng, trong lòng quyết định chủ ý, tuyệt không bỏ qua cho hắn.

Hứa Hải Phong nhìn vị hồng y thiếu nữ, so với ba tháng trước, quả thật là có chút gầy gò.

Phương Doanh Anh cùng hắn hai mắt nhìn nhau, đột nhiên nhớ tới lời nghe lén vừa rồi, trong lòng ngượng ngùng, lửa giận tràn đầy không cánh mà bay. Tưởng muốn rời đi, nhưng còn chưa nghe được hành tung của Lưu Đình, lại có chút không cam lòng.

Hứa Hải Phong ôn hòa cười hỏi: “ Doanh muội, ba tháng không gặp, vẫn khỏe chứ?”

Phương Doanh Anh nghe hắn hỏi thật ôn nhu, trong lòng đột nhiên nhảy lên, ân một tiếng nói: “ Đại ca, người...người đáp ứng chuyện của ta làm như thế nào?”

“ Vì huynh nếu đã đáp ứng, tự nhiên là làm xong cho người.” Trong giọng nói Hứa Hải Phong ẩn chứa một niềm tự tin mãnh liệt không thể nghi ngờ.

Phương Doanh Anh ngẩng đầu, vẻ mặt vừa vui vừa sợ: “ Vậy...vậy đêm tân hôn của Mạo Đốn, việc Đình nhi mất tích đúng thật là người làm sao?”

Hứa Hải Phong hãnh diện gật đầu, nói: “ Chờ gia quyến của ta theo đội ngũ trở về, người có thể nhìn thấy Đình nhi.”

Phương Doanh Anh trịnh trọng gật đầu, đột nhiên nghi hoặc hỏi: “ Đại ca, người cũng gọi nàng là Đình nhi sao?”

“ Đúng vậy, không chỉ là nàng, ta còn tưởng muốn gọi muội là Doanh nhi.” Hứa Hải Phong tiến tới can đảm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhìn vào ánh mắt nàng nói.

Phương Doanh Anh bị hắn nắm tay tâm thần có chút không tập trung, có chút tránh né, nhưng không tránh thoát, chỉ cảm thấy một trận ngượng ngùng, tâm loạn như ma, không biết nên làm sao cho phải.

Lúc này Hứa Hải Phong rất khác trước kia, trong tim của hắn tràn ngập niềm tự tin cùng ngạo khí mãnh liệt, cũng không còn là một thiếu niên sợ bóng sợ gió như ngày đầu.

Nếu hắn đối với Phương Doanh Anh vị thiếu nữ xinh đẹp tràn ngập cá tính này vô cùng hảo cảm, vậy tự nhiên chủ động phóng ra, cầu mong đạt được lòng dạ mỹ nhân quy tâm.

Trong lòng Phương Doanh Anh cũng không yên, trước khi Hứa Hải Phong xuất sứ Hung Nô, nàng chỉ là cảm giác được vị nghĩa huynh này vì nàng có thể cam tâm chịu nguy hiểm, đáp ứng cứu giúp Lưu Đình, vì thế trong lòng tràn ngập cảm kích.

Theo sau, tin tức của Hứa Hải Phong tại Hung Nô truyền đến, nghe nói hắn khuất nhục ba đại nhất phẩm cao thủ của hai nước, chiếm được danh xưng thiên hạ đệ nhất cao thủ trẻ tuổi đương thời. Mà mấy ngày trước, lại càng biết được Hắc Kỳ quân dĩ nhiên lấy năm trăm quan toàn diệt năm ngàn quân của Sĩ Đa rặng danh bắc cương nhiều năm.

Đối với Phương Doanh Anh xuất thân từ võ tướng thế gia, luôn luôn tranh cường hạo thắng mà nói, không còn thứ gì hấp dẫn người hơn những công tích này.

Nội tâm của nàng bắt đầu chân chính chuyển biến, thẳng đến hôm nay chứng kiến đại ca đi vào phòng Hứa Hải Phong, nàng len lén đi theo sau. Không ngờ nghe được những lời làm cho nàng đỏ mặt tới mang tai, cuối cùng nghe được những lời chê trách của Phương Hướng Minh, cũng không còn nhẫn nại mà nhảy đi ra.

Lần này chính thức gặp lại, nàng lập tức cảm giác được Hứa Hải Phong đã hoàn toàn khác hẳn dĩ vãng.

Thay đổi lớn nhất không thể nghi ngờ là khí chất của hắn.

Tuy vẫn là diện mạo giống như dĩ vãng, nhưng đứng nơi đó đã không còn là kẻ nhất gan cần thận, mọi việc sợ sệt, là một vô danh tiểu tốt.

Thanh danh của hắn đã truyền khắp thiên hạ, Hắc Kỳ quân trải qua trận vừa rồi, lại thành công trở thành thiên hạ đệ nhất quân, cũng không còn ai dám đưa ra sự nghi vấn.

Dù là cường đại như Hung Nô Phi Mã quân đoàn Thổ Nhi Hồng, dưới quân lực không vượt ngoài mười lần, cũng không dám cùng hắn phát sinh xung đột chính diện.

Bốn vạn kỵ binh Hung Nô đối mặt ba vạn ba ngàn quân Đại Hán, dĩ nhiên không dám giao thủ, mà liền viễn遁, chuyện như vậy đối lại trước kia, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đám người Phương Hướng Minh vừa nhường mảy mả giận, lại càng đối với Hứa Hải Phong nhìn cao thêm vài lần. Tuy là Phương gia tam lão nghiêm khắc hà khắc nhất như Phương Lệnh Thần cũng khen hắn không dứt miệng.

Không những thay đổi chỉ là thân phận địa vị của hắn, mà bản thân hắn càng trở nên phiêu dật thoát tục, đặc biệt là đôi mắt, phẳng phát như có thể nhìn thấu cả thế gian, có sự cơ trí động triệt vạn vật, làm cho người ta không tự chủ được mà bái phục.

Loại cảm giác này nàng chỉ cảm nhận được trên hai người, mà hai người này cũng là hai nhân vật tuyệt thế trên đời này.

Vừa nghĩ tới mình đem Hứa Hải Phong đi so sánh với bọn họ, nàng liền cảm giác không thể tưởng tượng.

Nếu nói là trước khi gặp lại, trong lòng nàng chỉ loáng thoáng có chút cảm tình khác thường, vậy sau khi gặp lại, luồng cảm tình tựa như đồng cỏ sau cơn mưa mùa xuân, chui từ dưới đất mà lên, sinh cơ bừng bừng phát triển.

123. Chương 123 : Ba Chương Ước Hẹn

Từ sau khi lĩnh ngộ tinh thần lực lượng, trong tim của hắn tự nhiên toát ra một loại ý nghĩ kỳ lạ, phẳng phát như chính mình đang cao cao tại thượng, không thứ gì không thể làm.

Tinh thần thế giới quả thật huyền diệu dị thường, nội lực của hắn kỳ thật còn không bằng đám người Lâm Trường Không, nhưng lúc này đừng nói là lấy một chọi một, cho dù lấy một chọi hai, đối ba, hắn đều có tin tưởng đem họ đánh bại.

Đây là chênh lệch, sự chênh lệch về chất.

Hiện tại hắn rốt cục lý giải vì sao tông sư cùng nhất phẩm chỉ có cách nhau một bậc, nhưng thực lực hai bên lại như trời với đất.

Vô luận là thảo nguyên chi lang Lợi Trí hay là môn hạ Tinh tông mấy trăm năm kiệt xuất nhất như Hạ Nhã Quân, bọn họ đều có được thực lực của nhất phẩm cao thủ, khoảng cách với cảnh giới tông sư cũng chỉ là một bước.

Nhưng một bước cuối cùng này liền phảng phất như là một bước thiên nhai, xa không thể với tới.

Hiện tại hắn đã không còn sợ hãi, vô luận cùng ai ở chung, hắn cũng có thể làm được thản nhiên tự nhiên, hồi tưởng lại lúc mới gặp gỡ Cổ Đạo Nhiễm tại phương tây đại doanh, tại thành Lâm An gặp gỡ Hán Hiền đế, tại kinh sư gặp gỡ Thái Ất chân nhân, đủ loại biểu hiện, phảng phất như là một giấc mộng thoáng qua, giống như đã là cách một đời.

Đến nay hắn không chạm tới Đường Nhu Nhi chúng nữ, nhưng cũng không phải nói hắn không thể.

Kỳ thật chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời đều có thể cùng các nàng cộng phó vu sơn, mà các nàng cũng sẽ không cự tuyệt.

Không phải hắn ngại ngần lễ nghi thế tục, mà là cảm ứng được trong lòng Đường Nhu Nhi chúng nữ đối với việc hôn nhân vô cùng xem trọng.

Tuy các nàng không phản đối đem trình tiết ra phụng hiến, nhưng trong lòng vẫn canh cánh chuyện còn chưa trải qua hôn lễ không quên được.

Cho nên tuy hắn không đem chuyện này phóng vào trong lòng, nhưng vì nguyện vọng tốt đẹp của mấy nữ tử mà hắn âu yếm, hắn vẫn quyết định tạm nhẫn nhất thời. Huống chi còn có một điểm trọng yếu nhất, từ lâu hắn đã biết trong thiên hạ còn có một môn thần công gọi là Huyền Thiên Xá Nữ công có thể giúp cho nữ nhân vĩnh viễn giữ mãi tuổi thanh xuân, hắn liền quyết định chủ ý, phải chờ khi công phu của các nàng thành công mới nhất nhất đón nhận.

Thanh xuân xinh đẹp một đời so với nhất thời hoan ái trọng yếu hơn nhiều.

Tình yêu cũng không chỉ riêng là sự vui sướng của nhục dục, tâm linh tiếp xúc cũng là một loại hưởng thụ không thua gì cá nước giao hoan.

Đặc biệt là sau khi lĩnh ngộ lực lượng tinh thần, cảm xúc tại phương diện này của hắn càng đặc biệt thâm hậu.

Vào lúc này khi hắn vừa muốn đi an nghỉ, linh giác chợt có cảm ứng, không khỏi cười khổ nói: “Đêm nay thật sự là bận rộn nhiều a.”

Thân hình hắn vừa động, dĩ nhiên phiêu nhiên rời khỏi phòng, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, đi nhanh như lưu tinh tiêu sái ra khỏi doanh địa.

Tinh thần cảm ứng siêu nhiên nhượng hắn thông dong tránh được vô số những thủ vệ canh gác ngoài sáng trong tối, đại doanh phương bắc đề phòng vô cùng sâm nghiêm theo hắn nhìn xem cũng giống như hậu hoa viên sau nhà mình, một đoạn đường thẳng tắp không ai ngăn trở.

Đám người Cấp Mật Thứ có nói qua việc cướp đi Lưu Đình, chỉ có tuyệt đỉnh cao thủ cấp tông sư mới có khả năng làm được.

Chính là bởi vì chỉ có những cao nhân siêu phàm thoát tục như bọn họ mới có được loại cảm ứng thiên nhân thần bí này. Ngoại trừ ra, cũng không ai có thể tách rời khỏi từng lớp thủ vệ dày đặc, đem người lặng yên không chút khí tức mà cướp đi.

Vô luận thủ vệ an bài hợp lý như thế nào, ngoại trừ là huyết tửu chiến sĩ của Hắc Kỳ quân.

Nếu không chỉ cần là người, vậy hắn không thể bảo trì mãi toàn bộ tinh thần chăm chú ở trong trạng thái đề phòng cao độ, chỉ cần hắn sơ sẩy, thì người có được thực lực nhất phẩm đã có thể dễ dàng đi xuyên qua tầm mắt của hắn mà hắn không cách nào hay biết.

Cũng là khó khăn, như thế nào nắm giữ tinh thần trạng huống cùng phạm vi hoạt động của người thủ vệ, lúc này chỉ có tông sư có được lực lượng tinh thần là có nơi dụng võ.

Hoàng đế Đại Hán, Đan Vu Hung Nô, Đại Đế Khải Tắt, sở dĩ bọn họ đối với tông sư bốn quốc sùng bái chí cực như thế, lại cung phụng bọn họ lên ngôi cao.

Vì những vị hoàng đế này e ngại những vị tông sư có được năng lực đặc thù lấy thủ cấp người khác dù người đó đã được hộ vệ trong vạn quân dày đặc.

Trên đời chỉ có tông sư không muốn giết người, mà không có người không bị bọn họ giết chết.

Những lời này là đánh giá chân thật của thế nhân đối với tông sư. Nhưng đây là chuyện mà trước khi Tần Dũng xuất hiện, từ sau khi quái thai này xuất hiện, những bản ghi chép đã bị hấn phá vỡ, mà ngay cả Hung Nô nhân cũng ở sau lưng tặng hấn một xước hào, chính là khắc tinh của tông sư.

Tựa như hiện tại, Hứa Hải Phong căn bản là không cố ý lưu ý những vị trí thủ vệ cùng động tĩnh trong doanh trại, nhưng chỉ trong chốc lát, hấn đã xuyên qua đại doanh, đi tới một gò núi nhỏ bên ngoài đại doanh vài dặm.

“Lê tông chủ cho gọi, không biết có gì chỉ giáo.” Hứa Hải Phong nhìn bóng lưng cao ngất như từng bách, nhàn nhạt nói.

Người nọ xoay người lại, chính là Ma giáo tông chủ Lê Ngạn Ba đại giá quang lâm.

“Sĩ biệt tam nhật, thật là phải nhìn bằng ánh mắt khác. Phát triển của ngươi thật ngoài dự liệu của ta.” Lê Ngạn Ba cảm thán nói.

Hứa Hải Phong cung kính vái một vái, tạ ơn nói: “Nếu không có tiền bối khẳng khái tặng Cự Linh chưởng, vẫn bối còn chưa có được thành tựu hôm nay.”

Lê Ngạn Ba thần nhiên nhận lễ của hấn, nói: “Nếu ngươi đã tinh tiến như vậy, thì để chúng ta hoàn thành ba chiêu ước hẹn tại kinh sư còn chưa hết đi.”

Ba chiêu ước hẹn này còn là do lúc Hứa Hải Phong bước chân vào hàng ngũ thứ nhất phẩm cao thủ mà có, chỉ là khi đó Hứa Hải Phong lại có thể so sánh được với hôm nay.

Hấn ngay cả một chiêu cũng không có can đảm đánh ra, liền mở miệng kêu cứu. Làm cho bạo long hình người Tần Dũng đại chiến Lê đại tông sư, đánh vỡ thần thoại vô địch thiên hạ của tông sư.

Lúc này Hứa Hải Phong đã khác hấn ngày đó, lại không thể dùng lời so sánh. Hấn nghe xong chỉ là thoải mái cười, nói: “Cầu còn không được.”

Ánh mắt Lê Ngạn Ba lộ ra vẻ khen thưởng, hai người bốn mắt tương giao, tuy không thấy động tác, nhưng trong tinh thần thế giới đã sớm giao thủ đã lâu.

Lê Ngạn Ba bước vào cảnh giới tông sư hơn mười năm, cường độ cùng vận dụng tinh thần lực hơn xa Hứa Hải Phong, nhưng vô luận hấn thúc áp thế nào, Hứa Hải Phong vẫn là bảo vệ cho linh đài một mảnh thanh minh, ở trong mưa gió sáng mãi bất diệt.

Dị huyết trong cơ thể hấn lưu chuyển không ngừng, mỗi khi hấn hiện rõ thái độ không chịu nổi, luôn có một cổ máu huyết hóa thành tinh thần lực hư vô mờ mịt, làm cho hấn cố gắng đỉnh trụ.

Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần.

Tinh thần của hấn tựa như một gốc cây còn nhỏ yếu ớt, tao ngộ vô số cuồng phong bão tố trùng tới làm cho tồi tàn, nhưng gặp nạn không sợ, tự cường không ngừng, rốt cục phát triển thành một khóa đại thụ che trời bất khuất.

Thân hình Lê Ngạn Ba thoáng một cái, đã như quỷ mị biến mất ngay tại chỗ.

Hứa Hải Phong nhắm lại hai mắt, Cự Linh chưởng nghênh không đánh ra một kích, chống lại một bàn tay đột nhiên xuất hiện ngay giữa không trung.

Song chưởng tương giao, Hứa Hải Phong không thể tự chủ bật lui ba bước, mới hóa giải được một chưởng vận dụng năm thành công lực của Lê Ngạn Ba.

“ Chiêu thứ hai.” Lê Ngạn Ba khẽ quát một tiếng, đi nhanh về phía trước, một chưởng bình bình thản thản hướng ngay ngực đánh tới.

Đối với một chưởng chân thật này, Hứa Hải Phong có vẻ tôn trọng rất nhiều, hấn khom người xuống, toàn lực oanh xuất một quyền.

Hai người quyền chưởng tương giao, Lê Ngạn Ba kinh ngạc một tiếng, hiển nhiên là vượt ngoài dự liệu.

Một quyền này của Hứa Hải Phong nhìn như uy mãnh thâm thiết, nhưng hàm lực ẩn chứa bên trong cũng rải rác không có mấy, nhất là khi tương giao cùng bàn tay của Lê Ngạn Ba, lập tức liền mượn lực lui về phía sau.

Loại thủ pháp này của hắn cũng không hiếm thấy, nhưng có thể giấu diếm qua linh giác của Lê đại tông sư, đó chính là làm người ta sợ hãi khi nghe nói.

Diễn kỹ, dưới lực lượng tinh thần cường đại của Lê Ngạn Ba áp bách, Hứa Hải Phong lại một lần đột phá, thành công đem đặc thủ kỹ nghệ do Tương Khổng Minh truyền thụ - diễn kỹ dung nhập vào trong linh giác cùng chiêu thức của bản thân.

Vừa rồi động tác của hắn tràn ngập vẻ kiên quyết chột đi không hối hận, tráng sĩ vừa đi sẽ không quay về(tráng sĩ nhất khứ bất phục hoàn, Kinh Kha), cả thân tâm của hắn đều đang suy diễn ý cảnh chí cao của câu thiên cổ danh ngôn này.

Loại cuốn hút khôn cùng lạ thường này khiến cho Lê Ngạn Ba cũng sinh ra phán đoán sai lầm, nên đã may mắn đỡ được chiêu thứ hai.

“ Được.” Lê Ngạn Ba khen một câu, vì vị thanh niên như vắng tinh tú mới quát khởi mà lớn tiếng khen hay, người này ngày sau có thể tỏa ra ánh sáng rực rỡ, thậm chí có thể đạt tới độ cao mà người xưa chưa bao giờ đạt được cũng không chừng.

Đợi Hứa Hải Phong đứng vững, Lê Ngạn Ba nói: “ Chiêu thứ ba muốn tới, người chuẩn bị chưa?”

Hứa Hải Phong hai tay bày ra một tư thế cổ quái, nói: “ Tỉnh tiền bối chỉ giáo.”

Lê Ngạn Ba gật đầu một cái, nói: “ Cự Linh chưởng là do ta dạy cho ngươi, hôm nay sẽ cho ngươi xem được Cự Linh chưởng chân chính, là uy lực như thế nào.”

Hắn đứng tại chỗ, khoảng cách với Hứa Hải Phong chừng một thước xa, nhưng ở ngay đó đưa tay cách không đánh tới.

Không gian chung quanh phẳng phất như trong nháy mắt đồng thời sụp đổ, lòng bàn tay Lê Ngạn Ba tựa hồ biến thành một dòng suối chảy có hấp lực cường đại, những vật chất vô hình trong tự nhiên đều bị ảnh hưởng, mà ngay cả không khí cũng trở nên mỏng manh hơn rất nhiều.

Tuy lúc này ánh mặt trăng chiếu sáng, nhưng Hứa Hải Phong lại cảm giác được trước mắt một mảnh hắc ám, trong cảm giác của hắn, giống như là đột nhiên tiến vào một hắc động khôn cùng bát ngát, làm cho người ta lâm vào trong sự khủng hoảng vô cùng vô tận.

Ở chỗ này, ngũ quan sáu thức của hắn, năng lực cảm ứng giảm xuống thật lớn, thậm chí đã không thể phát giác ra nguy hiểm buông xuống từ nơi nào.

Cự Linh chưởng, đây mới chính là nơi tinh hoa chân chính của Cự Linh chưởng. So sánh, những chưởng trước kia của Hứa Hải Phong chỉ là tiểu vu gặp đại vu, ngay cả một thành uy lực bên trong cũng không có.

Tuy trên tinh thần Hứa Hải Phong đã có thể miễn cưỡng kháng cự với Lê Ngạn Ba, nhưng tu vi võ học của hắn cuối cùng lại kém quá xa, lúc chân chính giao thủ, sự chênh lệch về phương diện này lập tức rõ ngay.

Cảnh giới tông sư, cũng không phải chỉ riêng có tinh thần lực cao thâm khó lường, mà dù là sự mạnh mẽ của thân thể cũng đồng dạng đạt tới độ cao mà làm cho người khác phải sợ hãi khi nhìn thấy.

Ở trước mắt cuối cùng, hai tay Hứa Hải Phong đột nhiên bắt đầu trống rỗng xoay tròn lên.

Mang theo không khí thâm hậu trầm trọng áp lực, từ chậm đến nhanh, cho đến khi đem cả lực tràng toàn bộ cuốn vào bên trong.

Thái Cực thần công, ngộ mệnh càng mạnh, đời sau tuyệt đại cao nhân Trương Tam Phong lúc tuổi già sáng tạo ra Thái Cực thần công nội gia quyền pháp, thiện nhất là lấy yếu chống mạnh, trong tay phòng thủ, chia ra làm hai, cùng những võ học tuyệt thế của đương kim thế gian đều là sánh vai ngang hàng.

Sắc mặt Lê Ngạn Ba lần đầu tiên ngưng trọng lên, Cự Linh chưởng của hắn vốn đã phong kín toàn bộ đường lui bốn phía của Hứa Hải Phong. Một chưởng này đánh ra, cho dù là có Thác Hà Đế ở đây, cũng chỉ cùng hắn liều mạng đối chưởng.

Nhưng Hứa Hải Phong lại sử dụng một loại võ công chưa bao giờ nhìn thấy, ngạnh sanh đem lực tràn hoàn mỹ không sút mẻ phá hư hầu như không còn, khiến cho một chưởng này của hắn dĩ nhiên lại không phát huy được nửa điểm công hiệu liền tan thành mây khói.

“Đây là công phu gì?” Lê Ngạn Ba nhìn hắn một thoáng, rốt cục hỏi.

Hứa Hải Phong đứng đối diện với hắn, ngưng mắt mà nhìn, hoàn toàn là một bộ tư thái ngang vai. Hắn mỉm cười nói: “Chính là độc môn thần công của văn bối, Thái Cực quyền pháp.”

“Hay cho một Thái Cực quyền pháp, Lê mỗ đã mở rộng tầm mắt. Tiểu tử ngươi thật có tiền đồ, Nhu nhi có thể yên tâm giao cho người.”

Nói xong, Lê Ngạn Ba cười lớn phiêu nhiên bay đi, chỉ trong mấy lần nhún mình đã không còn nhìn thấy tung tích.

124. Chương 124: Quốc Mẫu

Hứa Hải Phong mang theo Phương Doanh Anh cùng ra nghênh đón, vừa nhìn thấy hai chiếc xe lớn, Phương Doanh Anh dùng mắt nhìn hắn như ý hỏi.

Nhìn đôi mắt to xinh đẹp như biết nói của nàng, Hứa Hải Phong mỉm cười chỉ chỉ vào chiếc xe thứ hai.

Phương Doanh Anh lập tức nhảy xuống ngựa, chạy như bay tới trước chiếc xe thứ hai, vừa xoay người đã dễ dàng chui vào. Bên trong đầu tiên phát ra vài tiếng kêu thanh thúy, theo sau chính là tiếng hoan hô tràn ngập vẻ vừa vui vừa sợ.

“Tiểu đệ, ngươi thật là hảo thủ đoạn, bốn đóa kim hoa kinh sư đã bị ngươi hái đi hai đóa.” Phương Hường Minh bội phục nói.

“Hai đóa? Lần này đại ca nói sai rồi.” Hứa Hải Phong ra vẻ khinh thường nói.

“Như thế nào?”

Hứa Hải Phong chỉ vào chiếc xe đầu tiên nói: “Đại ca có biết người trong xe này là người phương nào không?”

Phương Hường Minh kinh ngạc nói: “Không phải là Lâm Uyển Nhàn cô nương sao?”

Hứa Hải Phong mỉm cười vươn ngón trỏ ngoắc hắn một cái, Phương Hường Minh hiểu ý đưa đầu qua. Sau đó hắn chợt nghe thanh âm trầm thấp mà tràn ngập đắc ý của Hứa Hải Phong nói: “Ngoại trừ Uyển nhi, còn có Nhà Quân cũng ở bên trong.”

Phương Hường Minh ngẩng phắt đầu lên, không thể tin nhìn hắn, một lúc lâu sau mới nói: “Thiên hạ điểm phúc đều bị ngươi hưởng hết, tiểu tử ngươi rốt cục đã gặp phải vận khí cầu thi(phân chó) gì a.”

“Đại ca lại sai rồi.” Hứa Hải Phong vui vẻ cười nói: “Tiểu đệ đi chính là số đào hoa, mà không phải là cầu thi vận gì cả.”

Trong lòng hắn nghĩ đến, như vậy người đã giết mình, nếu cho người biết bốn đóa kim hoa đều bị ta thu vào trong túi, không biết người lại có cảm tưởng gì.

Trong xe, Phương Doanh Anh lôi kéo tay Lưu Đình, cùng Đường Nhu Nhi ba người kỷ kỷ tra tra nói chuyện không ngừng.

Đột nhiên màn xe xốc lên, Hứa Hải Phong cứ như vậy không chút nào e ngại tiến vào, thấp giọng nói: “Đã tới, Đình nhi không nên lên tiếng, để tránh chọc phải phiền toái không cần thiết.”

Lưu Đình nhu thuận gật đầu ân một tiếng.

Hứa Hải Phong cầm lấy bàn tay mềm nhẵn của nàng, nói: “Ủy khuất nàng, chờ sau khi ta vào kinh sư một chuyến, trở lại Lâm An, xin mời phụ mẫu làm chủ, nghênh nàng qua cửa.”

Lưu Đình then thùng cúi thấp đầu, nhưng không cách nào che giấu vẻ mặt vui mừng.

Hứa Hải Phong thả bàn tay ngọc của nàng ra, xoay người kéo Đường, Phương hai người, nói: “Tam thúc đã thúc giục qua hai lần, chúng ta đi gặp lão nhân gia.”

Phương Doanh Anh khẽ tránh một chút, không có tránh thoát, nàng vẫn là lần đầu tiên bị Hứa Hải Phong nắm tay trước mặt chúng nữ, trong lòng nhảy mạnh, hơi có vẻ dồn dập bất an. Một đôi mắt to qua lại bối rối, chính là không dám nhìn thẳng hấn.

Hứa Hải Phong kéo tay hai nàng, trừ trừ đi nhanh tới thư phòng của Phương Lệnh Thần.

Dọc theo đường đi cũng không biết có bao nhiêu người trợn mắt nhìn xem.

“Tam thúc, chúng ta tới.” Hứa Hải Phong cũng không gõ cửa, trực tiếp dùng chân đẩy ra cánh cửa khép hờ, đi vào.

Phương Lệnh Thần ngẩng đầu liếc mắt liền thấy được động tác thân mật của ba người bọn họ, không khỏi ngẩn ra.

Trong thư phòng ngoại trừ Phương Lệnh Thần, còn có mấy vị tướng lãnh. Kể cả Tô Xuân Vĩ cũng đứng lẫn trong đó, bọn họ nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ tươi cười hiểu ý.

“Tam thúc...”

Hứa Hải Phong dùng tay kéo mạnh, Đường, Phương nhị nữ rõ ràng ý hấn, ngọt ngào kêu lên một tiếng.

“Hậu sinh khả úy, hiền chất, lão phu khi còn trẻ nếu có được một nửa bản lãnh như ngươi là tốt rồi.” Phương Lệnh Thần khó gặp cũng nổi lên lời đùa giỡn.

“Tam thúc, ngài nói vậy gì chứ?” Phương Doanh Anh giận dữ không thuận theo, ở trong tiểu bối Phương gia cũng chỉ có nàng mới dám chỉ trích Phương Lệnh Thần vốn nổi danh cổ hủ nhất trong tam lão Phương gia.

Hứa Hải Phong nhướn mày, tăng thêm ngữ khí nói: “Doanh nhi, sao có thể vô lễ với tam thúc như thế, mau nhanh xin lỗi.”

Phương Doanh Anh chu miệng, đang muốn không thuận theo, lại cảm giác được ngón tay Hứa Hải Phong xẹt qua trong lòng bàn tay nàng, thật quả quyết, lập tức tâm loạn như ma. Oan gia này, ở trước mặt nhiều người còn dám làm chuyện xấu.

Gương mặt nàng ửng đỏ, sợ hấn lại dùng thủ đoạn gì khác, không thể làm gì khác hơn là ủy ủy khuất khuất nói: “Tam thúc, Doanh nhi xin lỗi ngài.”

Từ sau khi nàng đi tới đại doanh phương bắc, làm gì từng có thần thái như vậy, chẳng những Phương Lệnh Thần vô cùng ngoài ý muốn, mà ngay cả chúng tướng lãnh bên cạnh cũng trợn mắt há hốc mồm, cơ hồ không dám tin tưởng vào hai mắt cùng lỗ tai của mình.

Phương Doanh Anh chứng kiến vẻ mặt kỳ quái như thế của nhiều người trong sảnh, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rần lên, cũng không dám đứng yên tại chỗ. Nàng tránh thoát bàn tay của Hứa Hải Phong, nhanh như chớp bỏ chạy không còn bóng dáng.

Đường Nhu Nhi che miệng khẽ cười nói: “Doanh nhi muội tử rốt cục gặp phải khắc tinh.”

Phương Hướng Minh cũng thở dài nói: “Thật sự là vô quyết dày có móng tay nhọn.”

Phương Lệnh Thần đột nhiên vung tay lên, nói: “Hôm nay lão phu phá lệ một lần, các vị buổi chiều trở lại thương nghị. Lão phu cùng Hải Phong chắt nhì còn có việc thương lượng, Hướng Minh lưu lại.”

Chúng tướng lĩnh đều đứng dậy hành lễ rồi đi, lúc Tô Xuân Vĩ rời đi, len lén hướng Hứa Hải Phong giơ ngón tay cái, theo sau làm ra thủ thế như nhào tới trước, tỏ vẻ chính mình bội phục đến sát đất.

Phương Lệnh Thần đợi tất cả mọi người cùng rời đi xong, nhìn Hứa Hải Phong, đầy mặt ngưng trọng, hỏi: “Hiền chất, người đã quyết định sao?”

Hôm nay Hứa Hải Phong đặc biệt lôi kéo nhị nữ đi công khai đến đây, chính là muốn công khai tuyên bố quan hệ giữa hắn cùng nhị nữ. Hành động thực tế như vậy so với lời nói bằng miệng còn hiệu quả hơn gấp trăm lần.

Lúc này nghe Phương Lệnh Thần hỏi, hắn thản nhiên nói: “Đúng vậy, tiểu chất đã quyết định, trở lại kinh sư, liền hướng nghĩa phụ cùng Đường đại nhân cầu hôn, nghênh đón Nhu nhi cùng Doanh nhi qua cửa.”

Lúc này ngay cả Đường Nhu Nhi cũng thẹn thùng cúi đầu, hai gò má nàng ửng đỏ, sóng mắt lưu chuyển, vẻ diễm sắc như thế làm ba nam nhân trong phòng đều hoa mắt thần diêu.

“Ân...” Phương Lệnh Thần gật đầu nói: “Đường tiểu thư, ta có chút lời muốn nói riêng với Hải Phong, người xem...”

Đường Nhu Nhi kinh ngạc nhìn vị trưởng giả được xưng là vô cùng nghiêm khắc này, nàng thật sự nghĩ không ra có lời gì mà mình không thể biết, nhưng miệng nàng vẫn nhẹ giọng nói: “Vậy ta đi tìm Doanh nhi muội tử.”

Trong lòng Hứa Hải Phong sinh ra cảm giác mơ hồ không ổn, dò hỏi: “Tam thúc vì sao phải bảo Nhu nhi đi ra?”

Phương Lệnh Thần thở dài nói: “Lúc người ở kinh sư có từng gặp qua Ngô vương điện hạ?”

Ngô vương Lưu Chính Khải là đứa con thứ năm của Hán Hiền đế. Phương Lệnh Thần nhắc tới tên của hắn, Hứa Hải Phong liền hiểu rõ ràng ý tứ của lão.

Ngũ vương tử từng gặp qua Đường Nhu Nhi, đến nay chưa lập gia đình, chính là tưởng muốn đợi mỹ nhân khuynh tâm vào một ngày nào đó.

Nếu như hắn biết Hứa Hải Phong đạt được trái tim của mỹ nhân, lại dễ gì bỏ qua.

Hứa Hải Phong nhớ lại tình hình gặp hắn vào ngày điện thí, người này nhìn thế nào cũng không giống hạng người khoan hồng độ lượng. Hắn đem Đường Nhu Nhi xem như cấm luyện, chính mình lại hoành đao đoạt ái, chỉ sợ đúng thật là một chuyện phiền toái.

Nếu đổi lại là Hứa Hải Phong lúc trước khi xuất sứ Hung Nô, có lẽ phải đánh trống rút lui. Nhưng hôm nay hắn làm sao lại sợ hãi gian ác hiểm trở, vì nữ tử trong tim, chớ có nói Lưu Chính Khải là con trai của hoàng đế, cho dù là hắn có đi lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, hắn cũng không nỡ phản lui nhượng.

Hứa Hải Phong mỉm cười nói: “Đa tạ tam thúc nhắc nhở, chẳng qua tiểu chất tự có suy nghĩ. Có câu là, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Muốn ta buông tha cho Nhu nhi đó là quyết không thể nào. Huống chi cho dù hiện tại ta buông tay, lấy tâm tính của ngũ điện hạ, chỉ sợ cũng đã ghi hận trong lòng, đợi thời cơ sẽ tính sổ.”

Thần sắc Phương Lệnh Thần khẽ động, nói: “Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, ai...khó được người xem thấu triệt như thế, so với lão đầu tử như ta còn muốn hào hiệp hơn ba phần, không hổ là đệ nhất nhân trẻ tuổi đã tìm hiểu được tinh thần thế giới.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, những lời này hắn trộm đến từ chỗ Tương Khổng Minh.

“Tam thúc, tiểu đệ tâm chí rộng lớn, hắn chẳng những muốn đồng thời nghênh đón tiểu muội cùng Đường Nhu Nhi, còn có một vị là Đường cung thủ tịch nhạc sĩ.” Phương Hưởng Minh ở một bên cố gắng thêm mắm chua nói.

“Cái gì?” Phương Lệnh Thần kinh hô lên, ánh mắt nhìn Hứa Hải Phong càng thêm cổ quái, rốt cục thở dài nói: “Nghĩ không ra lão phu còn là đánh giá thấp người.”

Hứa Hải Phong cười mà không nói, phảng phất như đây là việc thiên kinh địa nghĩa, căn bản không đáng giá để phải kinh hãi tiểu quái.

“ Kỳ thật, luận tâm tính tài trí, khí độ đảm lược, ngũ diện hạ thật sự là trên đại diện hạ.” Phương Lệnh Thần than thở không thôi: “ Từ ba năm trước, bệ hạ đã muốn xác lập ngôi vị thái tử. Khi đó, ngũ diện hạ danh tiếng cao nhất, cả triều văn võ đều cũng cực kỳ xem trọng.”

“ Vậy vì sao còn chưa lập đông cung thái tử?” Hứa Hải Phong trong lòng vừa động, hỏi: “ Chẳng lẽ có liên quan tới Nhu nhi?”

Phương Lệnh Thần gật đầu nói: “ Lúc ấy, ngũ diện hạ xuân phong đắc ý, chí so với trời cao. Nhưng sau một lần ngẫu nhiên gặp nhau, hắn lại nhìn thấy Đường Nhu Nhi lúc ấy chỉ mới có mười lăm tuổi. Vì vậy ngũ diện hạ liền lập chí không được nằng nết quyết không cưới vợ.”

“ Vậy lại có quan hệ gì với việc lập thái tử?” Hứa Hải Phong khó hiểu hỏi.

“ Khi thái tử hoàng đế còn sống từng có giáo huấn, nhất quốc chi mẫu không thể là nữ tử gia đình vọng tộc. Đường gia là một trong tứ đại thế gia đương triều, truyền thừa mấy trăm năm, vị cư cực phẩm, người nói có phải là vọng tộc hay không?” Phương Lệnh Thần giải thích.

“ Thái tử hoàng đế một đời anh minh, vì sao lại lập ra quy củ cổ quái như thế?” Hứa Hải Phong khó hiểu.

Phương Lệnh Thần cười khổ nói: “ Đây là đạo cân bằng của đế vương, hôm nay tứ đại gia tộc chúng ta đều có sở trường, kiềm chế lẫn nhau, giang sơn Hán gia mới có thể vững như bàn thạch. Nếu cho một nhà độc đại, vậy sẽ gặp phải phân tranh vô cùng, ngôi vị hoàng đế của Lưu gia cũng sẽ ngập ngập nguy cơ.”

Hứa Hải Phong có chút hiểu được, đột nhiên cười nói: “ Tam thúc, nếu ngũ diện hạ thật là một vị anh hùng nhân vật, vậy hắn nhất định sẽ buông tay. Theo thế cục trước mắt đến xem, chính là thời cơ tốt nhất ta hướng Đường đại nhân xin cầu hôn.”

“ Như vậy là vì sao?” Lần này đến phiên Phương Lệnh Thần kỳ quái hỏi.

“ Hung Nô không ngờ cùng Khải Tát đạt thành liên minh, không bao lâu sẽ phạm vào giang sơn Đại Hán ta. Hôm nay bên trong cảnh nội Đại Hán nhìn như ca múa thanh bình, kỳ thật nguy cơ tứ phía. Tại cục diện này, nếu ngũ diện hạ còn có lý trí, dù là trong lòng không muốn, cũng sẽ không đồng thời đắc tội Phương, Đường hai nhà. Huống hồ, Hắc Kỳ quân của tiểu chất cũng có chiến lực không nhỏ, hắn lại làm sao bỏ qua mà không cần.” Hứa Hải Phong khéo miệng mỉm cười, tự tin nói.

Phương Lệnh Thần chú cháu nhìn nhau, đều cảm giác lời này vô cùng có đạo lý.

Cuối cùng, còn là Phương Lệnh Thần thở dài nói: “ Tóm lại hiền chất ngươi nên cẩn thận ứng phó là được.”

Hứa Hải Phong gật đầu tạ ơn, hắn cũng không phải không tin được hai người Phương Lệnh Thần, mà là việc Trình gia phản quốc quá mức huyền hồ, nếu như không có chứng cứ xác thực, ngoại trừ Phương gia gia chủ Phương Lệnh Thiên, hắn vốn không muốn mà cũng không dám nói với bất kỳ ai về chuyện này.

Nhưng vào lúc này, Tương Khổng Minh điên điên khùng khùng chạy vào, trên tay cầm một chai rượu, chỉ là trong bình không phải đựng rượu ngon, mà là một loại chất lỏng màu đen đọng lại, tản ra mùi vị gay mũi.

“ Phương tướng quân, vật này là nơi nào tới?” Tương Khổng Minh bất chấp lễ phép, hướng Phương Hưởng Minh dò hỏi.

Phương Hưởng Minh biết thân phận của Tương Khổng Minh, không muốn đắc tội hắn, liền vui vẻ nói: “ Vật này là hồi thánh trước ngoài ý muốn đào được ở phía mặt đông, chỉ là không biết vật gì.”

Tương Khổng Minh hai mắt tỏa ánh sáng, đột nhiên cười ha hả: “ Thật sự là trời phù hộ ta.”

Ba người nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ trong lòng, người này lại nổi điên.

125. Chương 125 : Huyết Mã

Ở thảo nguyên đánh một trận cùng với Hung Nô Sĩ Đa, Hứa Hải Phong thu được hơn bốn ngàn chiến mã thượng hạng. Hắn để lại cho mình ba ngàn, còn lại tặng cho bắc phương đại doanh.

Phương Lệnh Thần bỗng dưng nhận được phần đại lễ này, cũng cảm thấy vô cùng an lòng. Bọn họ đều biết chiến tranh tùy thời lúc nào cũng có thể bạo phát, chuẩn bị nhiều hơn một phần là bảo đảm nhiều hơn một phần, chiến mã chính là vật chất chiến lược mà Đại Hán cảnh nội khuyết thiếu nhất, đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Trước khi đi, Phương Hường Minh đã thỉnh giáo phương pháp luyện binh của Hứa Hải Phong. Hứa Hải Phong linh cơ chợt động, đem Tương Khổng Minh giới thiệu cho hắn, vì vậy dưới sự an bài của Tương Khổng Minh, một loạt những huấn luyện cường độ tối cao của bộ đội đặc chủng hiện đại được Hắc Kỳ Quân dẫn đầu làm mẫu, nhanh chóng được phổ biến lưu truyền ra khắp bắc phương đại doanh.

Chỉ là loại cường độ này cùng với yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, không phải tất cả mọi người đều có thể chịu đựng được.

Toàn bộ bắc phương đại doanh có thể chống đỡ xuống còn chưa đến một thành, quả thực là xứng với câu trong cả trăm mới có một.

Bất quá trải qua lần này, thể năng cùng năng lực tác chiến của binh lính bên trong bắc phương đại doanh đều đề cao một cách rõ rệt. Tương Khổng Minh thăng thần triệu tập toàn bộ quan quân cao cấp, đem đủ các loại yếu điểm của việc hiệp đồng tác chiến trong chiến tranh vũ khí lạnh lần lượt đưa ra phân tích nghiên cứu. Cũng nhất nhất vạch rõ từng ưu khuyết điểm của các quân chủng, đưa ra những kiến giải đặc biệt, vượt qua trình độ thời đại này.

Đến tận đây, toàn bộ tướng lĩnh bên trong đại doanh đều hoàn toàn bá phục hắn, ngay cả Phương Lệnh Thần nhìn thấy hắn cũng cần phải khách khí, cũng thầm nói với Hứa Hải Phong, có được người này tương trợ, hơn hẳn mười vạn hùng binh.

Tiếc nuôi duy nhất chính là, thời gian Tương Khổng Minh ở trong đại doanh quá ngắn, vẫn còn rất nhiều thứ chưa kịp truyền thụ.

Vì vậy, Tương Khổng Minh đã đem một bộ phận nội dung trong đó đọc lại, để Hứa Hải Phong tự tay sao chép, trước khi đi giao cho Phương Lệnh Thần, càng khiến cho hắn vô cùng cảm kích.

Hứa Hải Phong lén hỏi dò, vì sao hắn không tự mình viết ra.

Tương Khổng Minh thẳng thắn nói:

- Chỉ có tự tay chủ công viết ra truyền lại, mới thể hiện ra danh tiếng Hắc Kỳ Quân là do chủ công một tay sáng lập, học sinh chẳng qua chỉ là theo hoa trên gấm mà thôi.

Bất quá, Hứa Hải Phong đối với giải thích lần này của hắn chỉ cười nhạt.

Bởi vì nguyên nhân chân chính là thư pháp của Tương Khổng Minh quá kém, chữ viết ra cứ như là loại chữ nòng nọc thời thượng cổ, khiến cho người ta như nhìn thấy thiên thư vậy.

Nếu như không phải là người hiểu rõ nội tình bên trong, thế nào cũng không nghĩ ra một người trí tuệ bằng trời như vậy lại chính là một gã thư sinh ngay cả chữ cũng viết không đẹp chút nào. Đêm đó, Phương Lệnh Thần khêu đèn để đọc, khi thì vỗ án tán dương, khi thì mặt mày hờn hờ.

Bình minh ngày hôm sau, hắn thở dài một tiếng, nói với Phương Hường Minh ở bên cạnh:

- Nếu có được thời gian ba năm, lực chiến đấu của Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn ắt phải nâng cao lên một tầng. Ngay cả chống lại Kim Lang quân cũng không có nửa phần thua kém. Chỉ là...

Tuy rằng hắn không nói tiếp xuống phía dưới, nhưng Phương Hường Minh cũng lý giải được ý tứ của hắn. Chiến tranh đã hết sức căng thẳng, không còn thời gian để huấn luyện thêm một lần nữa.

Ba năm, đó là một con số xa xỉ cỡ nào a.

Mà lúc này, nhóm người Hứa Hải Phong đã ly khai đại doanh tròn một ngày.

Khác với khi đi, Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong như là pháo đã được thay đạn, toàn bộ chiến sĩ đều cười chiến mã.

Buổi tối cùng ngày, sau khi thu xếp xong. Hứa Hải Phong cùng chúng nữ vui đùa một trận, rồi thoái thác rằng trong quân có việc, cáo từ rời đi.

Trước khi rời đi, hần quang minh chính đại ôm Lâm Uyển Nhân, nói:

- Uyển nhi đi trước nghỉ ngơi, sau hai giờ nữa, ta sẽ đến bồi nàng.

Mọi người tự nhiên đều biết khi đó sẽ phát sinh chuyện tốt gì, đều đỏ bừng mặt, Hứa Hải Phong trông thấy là một trận đầu hoa mắt váng. Nhưng hần đã khác xưa, định lực mạnh hơn, ngoại trừ mấy cao thủ cấp số tông sư thế hệ trước ra, thiên hạ không còn người nào có thể bằng được.

Thế là cười với chúng nữ một tiếng, rồi trấn định tự nhiên xoay người rời đi.

Hần đi tới bên trong doanh trường Tương Khổng Minh, chỉ thấy hần đã sớm chuẩn bị kỹ càng, không khỏi cười nói:

- Quân sư đại nhân a, làm sao mà người so với ta còn nóng ruột hơn vậy.

Tương Khổng Minh than thở:

- Học sinh đây là số mệnh vất vả, còn chưa đến nơi mà đã bức bối đến phát hoảng, buộc lòng phải tìm một ít việc để làm.

-Ha... vậy thì phiền quân sư phí tâm nhiều hơn, bản tướng quân liền ở một bên tham quan là được rồi.

Hứa Hải Phong mừng rỡ vì có người lại hộ, hần tự hiểu được mình, ở phương diện quản lý quân vụ, trong Hắc Kỳ quân không người nào có thể vượt qua được cánh tay phải này, cũng đành để mặc cho hần chỉ huy, không can thiệp vào.

- Bắt đầu đi!

Tương Khổng Minh ra lệnh một tiếng, mấy trăm gã binh lính Hắc Kỳ quân dẫn tới hai trăm thớt chiến mã.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng chiến mã được sản sinh ra từ những dân tộc du mục thảo nguyên so với ngựa tốt của Đại Hán còn cao hơn một bậc.

Hứa Hải Phong từ chỗ Phương Lệnh Thiên lấy được năm trăm thớt chiến mã, căn cứ vào sự đánh giá của Triết Biệt, trong đó chỉ có một trăm thớt có thể nói là nhất đẳng chiến mã. Còn lại đều là vàng thau lẫn lộn, thể chất của ngựa càng chênh lệch không đồng đều, không thể trọng dụng.

Cho nên Hứa Hải Phong chỉ cho đám nhất đẳng chiến mã này uống huyết tửu, về phần những loại đẳng cấp kém hơn thì...

Máu tươi của hần lúc này đã là hậu thuẫn lớn nhất của Hắc Kỳ quân, theo lời Tương Khổng Minh nói tuyệt đối không thể lãng phí, cho nên không đáng sử dụng.

Lần này thu được hơn bốn nghìn thớt chiến mã, đều là những thớt ngựa cực phẩm trên cả nhất đẳng. Bởi vậy có thể thấy được, quốc lực của Hung Nô rất mạnh, được xưng là đương đại đệ nhất vũ lực, quả nhiên không phải hư danh.

Phương Lệnh Thần được hơn ngàn con ngựa còn dư tỏ ra vui vẻ vạn phần, cũng là bởi vì hần biết những con ngựa này phẩm chất không phải bình thường, cho dù là so sánh với những chiến mã của bộ đội tinh nhuệ trong Hồng Sắc Hải Dương cũng chỉ có hơn chứ không kém.

Lâm Trường Không rút ra một thanh trường kiếm đưa cho Hứa Hải Phong, hần nhận lấy, mặt không đổi sắc cắt một đường trên cổ tay, nhất thời máu chảy như trút, không bao lâu liền đã tích đầy một cái chén lớn.

- Được rồi!

Tương Khổng Minh ra hiệu.

Hứa Hải Phong điểm vài cái vào những huyết đạo phụ cận vết thương, nhất thời máu liền ngừng chảy, Lâm Trường Không lập tức đem vải trắng sạch sẽ đã chuẩn bị từ trước băng lại vài vòng.

Tuy rằng nội lực của hắn thâm hậu, tinh khí trong cơ thể dư thừa, nhưng bất luận kẻ nào mất đi một chén máu lớn thì vẻ mặt cũng đều tái nhợt, tinh thần không tốt.

Hứa Hải Danh không nói hai lời, một vò Túy Nguyệt Tửu đã được chuẩn bị thỏa đáng từ lâu, bây giờ liền đưa đến bên cạnh Hứa Hải Phong.

Hắn đón lấy vò rượu, ngẩng đầu đem toàn bộ uống hết.

Nội lực của hắn càng mạnh, một hơi thở cũng sẽ càng dài, một vò rượu uống hết trong một hơi thở, giữa đó không thấy ngừng lại. Tửu lượng như vậy, khiến cho Tương Khổng Minh ở một bên không ngừng hâm mộ.

Hứa Hải Phong không hề để ý động tác của những người khác, hắn tự mình đi tới một bên, khoanh chân ngồi xuống, rất nhanh đã tiến nhập vào cảnh giới không minh vật ngã lương vong.

(Vật ngã lương vong: Quên đi cả bản thân và sự vật xung quanh)

Cùng lúc đó, hai gã binh sĩ Hắc Kỳ quân đem chén máu tươi vẫn còn ấm áp đổ vào trong một cái thùng to.

Bên trong thùng còn lại chính là mỹ tửu hương thơm tỏa ra tứ phía, đương nhiên đây chỉ là rượu phổ thông, cùng với Túy Nguyệt Tửu của Hứa Hải Phong uống không thể so sánh được.

Sau khi trộn đều hỗn hợp rượu và máu tươi, hình thành một màu đỏ sẫm quý dị, tuy rằng chưa đến mức kinh hãi đập vào mắt, nhưng mùi máu tanh nồng nặc lại phiêu đẳng ở trong không khí.

Tương Khổng Minh âm thầm gạt đầu, máu của Hứa Hải Phong quả thực không giống người thường. Hắn đã từng làm thí nghiệm, thả cho đến khi pha loãng hơn hai mươi lần với rượu, sắc vị như vừa rồi mới nhạt không ngửi thấy được nữa.

- Rót ra cho ta.

Tương Khổng Minh bình tĩnh phân phó nói.

Ngay sau đó, mấy trăm gã binh lính, cứ ba người chăm sóc một con ngựa, hai người bắt lấy tứ chi của ngựa, một người khác mạnh mẽ nạy miệng rộng của con ngựa ra, đem huyết tửu được phân phối đến trước mặt mình rót hết vào.

Con ngựa vô tri, đương nhiên là toàn lực giãy dụa, thế nhưng người bắt chúng lại là Hắc Kỳ quân sĩ sức khỏe vô cùng, những quân nhân lãnh huyết này ngay cả dây thừng cũng không cần, chỉ cần một tay đã bắt được một móng ngựa, khiến cho chúng vô pháp nhúc nhích.

Trong lúc nhất thời, từng đợt ngựa hí vang lên liên tiếp, tràng diện ngược lại cũng có phần đồ sộ.

Tương Khổng Minh nhướng mày, vẫy vẫy chiếc quạt lông không bao giờ rời tay, nói:

- Khiến chúng im miệng đi!

Ngay sau đó, gã quân sĩ thứ ba đem cái miệng rộng của ngựa kẹp chặt trong tay, nhất thời những con ngựa đáng thương ngay cả kêu cũng không kêu được.

Bất quá tình hình như thế cũng không duy trì tiếp bao lâu, bởi vì rất nhanh chóng, toàn bộ những con ngựa dưới ma lực phát tác của huyết tửu đều hôn mê mà ngủ.

- Được rồi, nhiệm vụ hôm nay hoàn thành, chỉ mong lão thiên phù hộ, trong đó có thể xuất hiện được một bảo bối khiến ta cảm thấy vui mừng.

Tương Khổng Minh xoay người ngồi vào một cái ghế dựa lớn bọc da gấu, tự nhủ nói.

Hứa Hải Phong uống xong Túy Nguyệt Tửu, dựa theo phương thức tu luyện trước kia mà tiến vào cảnh giới không minh.

Đây là một thế giới thần kỳ bất đồng khác hẳn với thế giới vật chất.

Ở chỗ này, hắc chính là sự tồn tại duy nhất trong thiên địa, linh giác của hắc có thể cảm thụ được từng điểm biến hóa trong cơ thể, hơn nữa loại cảm giác này càng lúc càng rõ ràng không gì sánh được.

Rượu ngon vào bụng, thành phần dinh dưỡng đặc thù này rất nhanh bị hấp thu, chỉ để lại một ít cặn bã chậm rãi đi qua tràng đạo cùng niệu đạo bài xuất ra ngoài cơ thể.

Thành phần bị hấp thu thông qua mao mạch trong cơ thể phân tán đến toàn thân trên dưới, chuyển hóa thành tinh nguyên của bản thân. Theo nội lực của hắc không ngừng vận hành, trong đó có một phần tinh nguyên bị nội lực bao bọc tiến nhập vào đan điền.

Đan điền như là lò luyện cực lớn không ngừng bốc lên liệt hỏa hùng hực, đem tinh nguyên từng chút luyện hóa, mới có thể chân chính trở thành chân khí mà hắc có thể tự do điều động.

Đến tận đây, hắc mới hoàn thành giai đoạn thứ nhất, luyện tinh hóa khí của tu luyện.

Theo sự tăng lên không ngừng của chân khí, hắc tựa hồ cảm thấy có biến hóa gì đó sắp phát sinh.

Đêm hôm đó, dưới áp lực tinh thần cường đại của Lê Ngạn Ba, khí huyết của hắc tự động chuyển hóa thành tinh thần lực. Thế nhưng sau khi Lê Ngạn Ba rời đi, hắc liền không cách nào cảm nhận thêm một lần nữa sự chuyển hóa này.

Chất lượng tinh thần lực của hắc đã miễn cưỡng có thể cùng với cấp bậc tông sư như Lê Ngạn Ba phân cao thấp, thế nhưng trên phương diện số lượng thì lại là một trời một vực. Hy vọng bức thiết nhất của hắc lúc này là có thể nắm giữ được phương pháp tu luyện để gia tăng tinh thần lực.

Cũng chính là giai đoạn thứ hai của tu hành, luyện khí hóa thần.

Chỉ là tu vi của hắc thủy chung vẫn luôn kém một chút, chỉ còn một bước cuối cùng này thôi, nhưng chung quy vẫn lực bất tòng tâm.

Hứa Hải Phong cũng biết đây là hắc do tu vi của hắc chưa đủ, nếu như miễn cưỡng, ngược lại lại gặp họa.

Thở dài một hơi trong lòng, hắc thu công đứng lên. Dù sao thời gian vẫn còn rất nhiều. Chỉ cần có thể kiên trì lâu dài, sớm muộn gì cũng có thể tích góp được đủ năng lượng, phá kén mà ra.

Nếu là người tu hành phổ thông, muốn vượt qua cửa ải này, không có mấy năm khổ tu, hơn nữa còn phải có cơ duyên thích hợp thì đừng mơ tưởng đến.

Nhưng Hứa Hải Phong lại dưới sự trợ giúp thể chất đặc thù của hắc, chỉ cần tối đa một năm là có thể đột phá cảnh giới, đạt thành tâm nguyên.

126. Chương 126: Thất Vọng

Tương Khổng Minh thấy Hứa Hải Phong đứng dậy, vội vàng tiến lên phía trước:

- Chủ công cảm thấy thế nào?

Hứa Hải Phong thở dài một hơi, trả lời:

- Vẫn chưa thể nào đột phá được cực hạn!

- Việc này không thể nóng ruột, chủ công trẻ tuổi mà đã có thành tựu như vậy, đã là đệ nhất nhân từ cổ chí kim rồi, cần gì phải vì thế mà canh cánh trong lòng.

Tương Khổng Minh khuyên giải an ủi nói.

- Ha... Không sai, quân sư đại nhân nói thật đúng, Hứa mỗ ngược lại quá nóng lòng thành công rồi.

Hứa Hải Phong nghe được một lời của hắc như là người giạt mình tỉnh giấc từ trong mộng, lập tức khôi phục lại tâm tình thoải mái, cả người khoan khoái hơn rất nhiều.

Hắc cảm kích nhìn Tương Khổng Minh, người này quả thực là trời cao ban ân, nếu như không có hắc tương trợ, bản thân phải vô cùng khó khăn mới có thành tựu như thế này.

Tương Khổng Minh tuy rằng không thể nào thi triển độc tâm thuật với Hứa Hải Phong, nhưng hẳn là hạng người khôn khéo, lập tức cảm nhận được ý cảm kích của Hứa Hải Phong.

Nhìn lại một cái, hai người bèn nhìn nhau cười, tuy rằng danh là chủ tớ, thế nhưng một loại cảm giác trân trọng tự nhiên mọc lên ở trong lòng hai người.

- Đã qua hai giờ, những chiến mã này đã trở thành nhóm huyết tử mã thứ hai rồi, chủ công mời kiểm tra.

Tương Khổng Minh thu hồi khuôn mặt tươi cười, một khi đã nó đến chính sự, hẳn bao giờ cũng lễ độ cung kính, cẩn thận tỉ mỉ.

Đi tới trước đám ngựa đã đứng lên từ lâu, Hứa Hải Phong nhìn vào một con.

Những chiến mã này sau khi uống huyết tử, tuy rằng thoát nhìn bề ngoài cùng với lúc trước không có gì bất đồng, nhưng thần thái khí chất lại xảy ra chuyển biến to lớn.

Khí chất?

Không sai, ngay cả ngựa cũng có khí chất đặc thù nào đó khó có thể hình dung.

Hai trăm con ngựa này đứng chung một chỗ, dĩ nhiên lại giống như binh lính Hắc Kỳ quân, thoáng như cọc gỗ, không hề nhúc nhích, thậm chí cả chiếc đuôi ngựa thật dài cũng không ve vẩy chút nào.

Nếu như là ngựa bình thường, bất kể là huấn luyện hoàn mỹ thế nào, cũng không có khả năng đạt được hiệu quả như vậy. Bởi vì ngựa chung quy không phải là nhân loại, chúng không có trí tuệ, sẽ không thể nào khắc phục được một vài thiên tính vốn có.

Thí dụ như con ngựa không tự chủ mà đung đưa chiếc đuôi, cũng có tiểu động tác phì hơi hai mũi, những việc này cũng không phải trải qua huấn luyện là có thể uốn nắn được.

Chỉ có ngựa uống huyết tử mới có thể có được một loại linh tính thần bí nào đó, có thể phá vỡ được quy tắc thông thường, làm được những sự tình mà ở trong mắt người khác căn bản không thể nào làm được.

Đi quanh một vòng, trong đôi mắt của mỗi con ngựa, Hứa Hải Phong đều phát hiện ra những tia màu hồng quý dị như có như không, nhưng khiến cho hắn thất vọng chính là, mãi cho đến cuối cùng vẫn không phát hiện ra bất cứ dị thường nào, kết quả không có thu hoạch.

- Không có, ở đây không có loại biến dị mã như quân sư ngài phỏng đoán.

Hứa Hải Phong khẳng định nói.

Tương Khổng Minh ừm một tiếng, nói:

- Số ngựa này quá ít, không xuất hiện biến dị cũng là hiện tượng bình thường. Chờ ngày mai thử lại đi!

Nguyên lai, Tương Khổng Minh trước khi chế tạo huyết tử mã đã đưa ra một lý luận lớn mật, hẳn nói nếu như trong huyết tử chiến sĩ có thể xuất hiện loại bạo long hình người như Tần Dũng, thần tiên thủ như Triết Biệt cùng với vị đại quân sư không gì không làm được, như vậy ở trong huyết tử mã cũng có thể gặp được những chủng loại dị thường. Sở dĩ hắn háng hái bừa bừa tự mình chủ trì đại hội rót rượu, để cầu có thể thu hoạch được tài liệu đệ nhất. Thế nhưng rất rõ ràng, vô luận là ngựa Hán đến từ kinh sư, hay là ngựa thu được từ Hung Nô cho tới giờ, vẫn chưa có được chủng loại biến dị mà hắn trông mòn con mắt. Chẳng qua nhìn vào bộ dạng của hắn, hiển nhiên là tà tâm vẫn còn chưa chết, đem hi vọng ký thác lên trên người của nhóm ngựa tiếp theo.

Hứa Hải Phong lột mảnh vải băng trên cổ tay xuống, vết thương sâu hoắm kia trong một thời gian ngắn ngủi đã thu nhỏ miệng lại, chỉ còn một dấu vết nhợt nhạt. Nhìn vào tốc độ khôi phục này, chỉ sợ không cần đến buổi chiều ngày hôm sau cũng đã hoàn hảo như lúc ban đầu rồi.

- Thể chất của chủ công quả thực là đặc thù a.

Tương Khổng Minh ở một bên có phần hâm mộ nói.

Thần nhiên liếc hắn một cái, Hứa Hải Phong lắc đầu nói:

- Ta cũng không phải là một cô nương, trên người lưu lại vài dấu vết cũng không có việc gì.

Ngụ ý là đối với thể chất cực kỳ đặc thù này có hay không cũng không thành vấn đề.

Tương Khổng Minh ở một bên cười nói:

- Nếu như thực sự để Lâm cô nương các nàng biết được chủ công có loại thể chất này, chỉ sợ là cầu còn không được, ước ao vạn phần!

Kết thúc công việc của đêm nay, Hứa Hải Phong trở lại doanh trướng của mình. Bên trong ngoại trừ chủ tớ ba người Lâm Uyển Nhân ra, còn lại chúng nữ đều trốn đi vô tung vô ảnh.

Uyển Linh cùng Nhân Linh đã sớm chuẩn bị xong nước ấm, bởi vì hành quân trên đường, tất cả đều đơn giản, đương nhiên không có khả năng có được bể tắm gì đó rồi. Cũng may Lâm Uyển Nhân rất thích hưởng thụ, một cái thùng tắm lớn đủ để chứa hai người vẫn mang theo xe.

Cũng chỉ có gã tướng quân gà mờ như Hứa Hải Phong mới có thể không hiểu quy củ, cho nàng mang theo một thứ phiền toái như thế, cho dù là lúc chạy trốn ở biên cảnh cũng không có bỏ đi.

Lâm Uyển Nhân hầu hạ hẩn cởi áo giáp, hai người đồng thời tiến nhập vào trong thùng tắm.

Lúc này Lâm đại mỹ nhân trên người chỉ mặc một kiện áo lót thiếp thân mỏng như tơ, bị nước thấm vào lập tức ướt đầm, những đường cong lả lướt cả người nhìn một cái là không sót gì, so với lúc không mặc gì lại có một loại phong vị khác biệt.

Trước mắt Hứa Hải Phong sáng ngời, một cỗ nhiệt khí từ tiểu phúc không tự chủ được dâng lên.

Hẩn thắm than một tiếng, nàng này quả nhiên là một tuyệt đại vu vật khiến cho người khác không thể nào rời tay ra được, mỗi ngày đều biến đổi nhiều dạng, khiến cho lòng mình không thể sản sinh ra được điều gì chán ghét, trái lại càng ngày càng sa vào trong đó.

Hẩn vươn tay ôm vào cái eo nhỏ mềm mại như thủy xà không xương của Lâm Uyển Nhân, bàn tay to thành thực ở phía sau nàng kéo một cái, đem kiện áo lót duy nhất cởi ra.

Nhất thời một tấm ngọc thể hoạt sắc sinh hương hoàn toàn hiện ra ở trước mắt.

Thân thể của nàng vẫn còn hoàn mỹ trước sau như một, thân thể bạch ngọc không tỳ vết dưới sự phản xạ của thủy quang làm nổi bật lên một loại mỹ cảm yêu diễm, khiến cho người khác yêu thích không buông tay. Lâm Uyển Nhân tiến vào dựa sát trong lồng ngực ngày càng cường tráng mặc sức hưởng thụ sự vuốt ve của ái lang, hai mác nhãn quan lưu chuyển, quển rũ động nhân nói không nên lời.

Hai tỷ nữ Uyển Linh cùng Nhân Linh tuy rằng đã thấy qua vô số lần, không còn e thẹn như ngày xưa, nhưng vẫn là đỏ mặt, không dám nhìn ngó quang minh chính đại, chỉ thỉnh thoảng nhìn không được len lén ngẩng đầu lên, ánh mắt như có như không thoáng lướt qua, rồi lại như chạm phải điện cấp tốc quay trở lại.

Hai người các nàng tuy rằng danh là tỷ nữ của Lâm Uyển Nhân, kỳ thực cùng với nàng tình như tỷ muội, nếu như không phải hành quân trên đường vô cùng thiếu thốn, thế nào cũng không tới phiên các nàng làm những việc nặng như xách nước giặt đồ.

Lâm Uyển Nhân bị đôi bàn tay phẳng phất như có ma lực của hẩn khơi dậy tình dục, vươn tay ôm lấy cổ hẩn, quển rũ nói:

- Phu quân đại nhân, chúng ta tới trên giường được chứ?

Cái gã Tương Khổng Minh kia dường như không gì không biết, ngay cả thú vui khuê phòng của phu thê hẩn cũng có học thức phong phú. Thường xuyên ở bên tai của Hứa Hải Phong ba hoa xúi giục. Thủ đoạn lúc này của hẩn cao minh hơn xa khi trước, không thể không tính tới công lao của đại quân sư.

Chỉ là theo sự giảng dạy của Tương Khổng Minh, ngoại trừ tư thế bình thường ra, phương thức giao hoan của nam nữ còn có rất nhiều tư thế khác nhau, trong đó có tình thú khác biệt. Hứa Hải Phong vẫn muốn nếm thử một chút, nhưng nghĩ đến Lâm Uyển Nhân có thân phận đại tỷ đứng đầu chúng nữ, xác thực không thích hợp làm người đầu tiên nếm thử.

Nhưng trong lòng hần thủy chung vẫn nhớ mãi không quên, tỷ như lúc này , trong lòng hần đã cực muốn cùng với Lâm Uyển Nhân ở trong nước thành tựu chuyện tốt. Nhưng nghĩ đến bên người còn có Uyển Linh cùng Nhân Linh nhị nữ, không thể làm khác hơn là tạm thời bỏ qua.

Hần ngồi ôm lấy thân thể mềm mại nhẹ như không xương của Lâm Uyển Nhân, từ trong nước đứng thẳng người lên, vô số giọt nước từ thân thể của hai người họ lặn xuống.

Từ khi tu luyện võ công tới nay, thân thể Hứa Hải Phong khỏe mạnh hơn rất nhiều, da thịt càng trở nên bóng loáng trơn nhẵn, co giãn mười phần, phẳng phất như trong đó có ẩn chứa một lực lượng khổng lồ. Lúc này hần đã tràn đầy dự cảm, biểu tượng của nam nhân mạnh mẽ ngẩng cao đầu.

Uyển Linh cùng Nhân Linh tuy rằng mặt đỏ tới mang tai, nhưng vẫn đưa ra một chiếc khăn tắm, đem nước đọng trên hai người lau sạch sẽ.

Đôi tay nhỏ bé của Nhân Linh lau đến chỗ đang đứng thẳng kia, khuôn mặt đã trở nên đỏ thắm ướt át. Vô ý thức nâng xuống phía dưới, thấy Hứa Hải Phong đang xấu xa cười tủm tỉm với nàng, phát hiện ra ánh mắt của nàng, vẫn còn cố ý nháy mắt hai cái.

Trái tim của tiểu cô nương gia tốc, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn nữa, chỉ là trong lòng vừa xấu hổ vừa vui mừng, ngay cả da ở trên người cũng nổi lên một màu phấn hồng diễm lệ.

Hứa Hải Phong ôm Lâm Uyển Nhân đi tới trên chiếc giường lớn đã được đặc ý chuẩn bị, cũng chỉ có vị đại tướng như hần mới có thể trong lúc hành quân gấp gáp còn giữ lại được chiếc giường gỗ lớn như vậy để hưởng thụ.

Lâm Uyển Nhân đã sớm mị nhãn như tơ, rơi sâu vào trong vòng xoáy của tình dục không thể nào tự kiềm chế nổi.

Hứa Hải Phong cũng không nói nhiều, trực tiếp ưỡn thẳng lên ngựa.

Một trận âm thanh thổ gấp từ dưới thân hần ngất quăng vang lên, khiến cho tâm thần người nghe không yên, suy nghĩ viễn vông.

Cho đến khi mây tan mưa tạnh, Lâm Uyển Nhân mệt mỏi vô lực thoải mái nằm ở trên giường, trên người không còn nửa điểm khí lực.

Dựa theo phương pháp Tương Khổng Minh truyền thụ, Hứa Hải Phong cũng không có lập tức rời đi, mà tiếp tục ở trên người nàng dịu dàng âu yếm, khiến cho nàng triệt để cảm thấy thỏa mãn.

- Uyển nhi, ta yêu nàng!

Câu nói tại hậu thể tràn lan nơi nào cũng có này lại khiến cho trong lòng Lâm Uyển Nhân kích động lệ nóng doanh tròng.

- Phu quân đại nhân, may mắn lớn nhất trong cuộc đời Uyển nhi chính là gặp được chàng!

Lâm Uyển Nhân thấp giọng nói.

Hứa Hải Phong tự nhiên có thể cảm thụ được rõ ràng tình cảm trong lời nói của nàng, khẽ mỉm cười nói:

- Uyển nhi, bắt đầu từ ngày mai, ta để cho Nhã Quân truyền thụ cho ba người các nàng Huyền Thiên Xá Nữ công. Nàng cần phải chăm chỉ tu luyện, trước khi công phu này luyện thành, sẽ không được tiếp tục thân mật.

Lâm Uyển Nhân hai mắt sáng ngời, hỏi:

- Thiếp thân cũng có thể tu luyện công pháp loại này sao?

Không chỉ có nàng, ngay cả hai tiểu cô nương cũng dựng lỗ tai lên, chỉ sợ nghe thiếu mất một chữ.

Lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có, đặc biệt là những nữ tử xinh đẹp như hoa các nàng. Nếu như có thể có được cơ hội thanh xuân vĩnh trú, có mấy thiếu nữ có thể chống đỡ được sự mê hoặc trí mạng này đây?

- Đương nhiên là có thể, chỉ cần là nữ nhân của Hứa Hải Phong ta, liền nhất định có thể tu tập loại công pháp này, nàng nói xem có đúng không?

- Vâng, chỉ là...

Lâm Uyển Nhân do dự .

Hứa Hải Phong biết nàng lo lắng điều gì, Huyền Thiên Xá Nữ công có thể khiến cho dung nhan của nữ tử trường tồn, thế nhưng lại cần phải hấp thu tinh nguyên của nam tử trong lúc cùng nam tử giao hoan.

Lâm Uyển Nhân lo lắng chính là tuy rằng ái lang tinh lực hơn người, thế nhưng nữ nhân của hắn tuyệt đối không ít, nếu như mỗi người đều tu tập công phu này, hắn làm sao có thể ứng phó nổi.

Hứa Hải Phong cười to nói:

- Nàng yên tâm, nếu như ta không có bốn sự này, cũng không dám ba hoa khoác lác, dù cho nàng không tin ta, Lê Ngạn Ba Lê đại tông sư nói lúc nào cũng có thể tin được!

Lâm Uyển Nhân nhớ lại lời kể của Đường Nhu Nhi, chỉ cần tu vi của Hứa Hải Phong bước chân vào cảnh giới nhất phẩm, sẽ không phải sợ hãi công phu này, nhất thời cảm thấy thoải mái.

127. Chương 127 : Hồi Kinh

Nhưng làm cho bọn họ thất vọng chính là liên tiếp suốt mười một ngày trôi qua, nguyện vọng của bọn họ cho tới bây giờ vẫn không thực hiện được, hơn hai ngàn chiến mã thật ưu chất vẫn không thu hoạch được gì.

“ Ta nói quân sư đại nhân, chỉ sợ tính toán của người có chút sai lầm rồi, nhiều con ngựa như vậy lại không sinh ra được một phẩm loại biến dị mà người hi vọng.” Hứa Hải Phong bất mãn nói.

Hắn đối với việc này đã sớm không còn ôm hi vọng gì, nếu như không phải Tương Khổng Minh có ý muốn hắn đích thân tới hiện trường, hắn cũng không thêm tới nơi này nữa.

“ Không sao, dù sao hiện tại chủ công cũng không có việc gì làm, cứ bồi học sinh ở đây đánh giá là được.” Tương Khổng Minh không thêm để ý chút nào đối với sự bất mãn của hắn.

Sắc mặt Hứa Hải Phong đỏ lên, ho khan một tiếng. Khoảng thời gian này, Lâm Uyển Nhân được Hạ Nhã Quân chỉ đạo liền khổ tu Huyền Thiên Xá Nữ công, không cách nào cùng hắn đồng miên, khiến cho hắn không có việc gì làm, tình huống này bị Tương Khổng Minh biết rõ, thường xuyên trêu chọc hai câu, cũng có chút xấu hổ.

“ Thôi được, nên làm chính sự.” Hứa Hải Phong lảng sang chuyện khác.

Tương Khổng Minh lộ ra nụ cười thắng lợi, không hề thừa thắng truy kích, phát tay ra dấu, vì vậy tình cảnh y hệt lại diễn ra.

Hai giờ sau, Hứa Hải Phong từ trong nhập định tỉnh lại.

Hắn vẫn trước sau như một đứng ngay trước mặt đàn ngựa, quan sát từng con chiến mã.

Phía trước có một trăm hai mươi chiến mã cũng không hề khác thường, nhưng khi hắn đi tới trước con một trăm hai mươi tám, bước chân chợt dừng lại, hai mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tương Khổng Minh ở một bên nhìn thấy rõ, vội vàng tiến lên dò hỏi: “ Chủ công, cảm ứng được gì?”

Hứa Hải Phong cũng không trả lời, chỉ là nhìn vào đôi mắt to của con ngựa trước mặt, phảng phất như đang phát hiện điều gì.

Quả thật, hắn đã phát hiện sự linh động không tầm thường trong đôi mắt này.

Nếu loại ánh mắt linh động này xuất hiện trên loài người, điều này cũng không kỳ lạ, nhưng nếu xuất hiện ở trong mắt một con ngựa không có trí tuệ cảm tình, vậy thập phần đáng giá thấy rõ.

Con ngựa kia như có cảm giác, vươn đầu lưỡi liếm liếm bàn tay Hứa Hải Phong.

Tương Khổng Minh ở một bên vỗ tay cười nói: “ Không sai, con ngựa này quá có linh tính, cho là con biến dị huyết mã đầu tiên đi.”

Hứa Hải Phong đưa tay khoát lên trên cổ con ngựa, trong lòng nổi lên một cảm giác huyết nhục tương liên kỳ dị, tựa hồ con ngựa này cũng không phải là một tính mạng thể đơn độc, mà là giống như sự di truyền từ thân thể của chính hần.

“ Rốt cục được ta chờ đến, thật không biết năng lực đặc thù của con ngựa này là gì, ngàn vạn lần đừng là thuộc tính rác rưởi mới tốt, ta sẽ phải hảo hảo nghiên cứu mới được.” Tương Khổng Minh không coi ai ra gì cười to nói.

Phảng phất như biết người điên này sắp bắt lợi đối với mình, con ngựa kia đem chiếc đầu to dụi vào lòng Hứa Hải Phong, không ngừng cọ sát, phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Hứa Hải Phong tựa hồ cảm ứng được sự sợ hãi cùng lo lắng của nó, bàn tay không ngừng vuốt ve trên bộ lông nó, quay đầu nói: “ Con ngựa này ta muốn, quân sư đại nhân, đừng dùng nó làm thí nghiệm được không.”

Hần dùng giọng nói mặc dù là như thương lượng, nhưng cách nói như đinh chém sắt, hiển nhiên là tâm ý đã tuyệt, không cho phản bác.

Sắc mặt đang tràn đầy vui mừng của Tương Khổng Minh nhanh chóng chuyển thành như trái khổ qua, hần không thể tránh được nói: “ Nếu chủ công có mệnh, học sinh tự nhiên tuân theo.”

Hứa Hải Phong nhìn hần cười áy náy, tự mình kéo con ngựa đi.

Tương Khổng Minh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đem hi vọng ký thác vào hơn tám trăm con ngựa còn lại.

Nhưng hiện thực luôn tàn khốc, chẳng đến khi con ngựa cuối cùng đều trở thành huyết tử mã, hần cũng không phát hiện được con biến dị mã thứ hai.

Chẳng qua, những con huyết tử mã sau khi uống huyết tử, tựa hồ trong mấy ngày lại lớn hơn một vòng, thân hình thể chất càng thêm vô cùng bư hần.

Tương Khổng Minh nhìn chúng, tiếc hận không thôi.

Hứa Hải Phong liền hỏi nguyên nhân, hần nói nếu ngày đó hần sớm có hơn ba ngàn con ngựa này, vậy lúc đối mặt với bốn vạn đại quân của Hung Nô Phi Mã quân đoàn Thổ Nhi Hồng sẽ không chật vật mà chạy, có thể thi triển chiến thuật du kích, cuối cùng đem bọn họ toàn diệt trên đại thảo nguyên.

“ Chủ công, đợi ngày sau khi khoách quân, học sinh thề cần phải cạn kiệt khả năng, luyện ra một chi Hắc Kỳ kỵ binh uy chấn thiên hạ.” Tương Khổng Minh tại chỗ luận chuyện tương lai.

Đối với lời của hần, Hứa Hải Phong vẫn rất tin không nghi ngờ.

Bởi vì theo lời của Tương Khổng Minh kể lại, Hứa Hải Phong từng viết lại một bộ sách như thế. Đại khái là nói lúc địch mạnh ta yếu, thì phải phụng hành chiến thuật du kích. Khái quát chính là mười sáu từ chân ngôn – địch tiến ta lui, địch trú ta nhiễu, địch mệt ta đánh, địch lui ta truy.

Lúc đầu khi Phương Lệnh Thần vừa nghe thấy lời này, lập tức vỗ án khen tuyệt, xem là pháp bảo vô thượng khác địch chế thắng.

Kỳ thật, bộ chiến thuật này nếu đối thủ là Hung Nô nhân cũng chưa hần tác dụng, bởi vì Hung Nô nhân trời sinh là cưỡi ngựa giỏi, tốc độ di động của bọn họ cực nhanh, thiên hạ vô song. Cho dù Phương Lệnh Thần nắm giữ mười sáu từ chân ngôn này, cũng không cách nào hoàn mỹ vận dụng trong tác chiến với Hung Nô.

Chẳng qua, nếu đổi lại là huyết tử chiến sĩ cưỡi huyết tử mã, vậy tình huống sẽ làm kẻ địch điên đầu.

Thể chất của huyết tử mã thiên hạ vô song, tốc độ cũng viễn siêu những tuần mã khác, nếu có ba ngàn huyết tử chiến sĩ tinh thông tài bắn cung cười lên, vậy bốn vạn đại quân thật đúng là có khả năng bị bọn họ giải quyết.

Nhưng sau khi hấn nhìn thấy vẻ cười quỷ dị trên mặt Tương Khổng Minh, lập tức liền tỉnh ngộ lại, việc này quyết không thể nào.

Bởi vì phàm là những chiến sĩ uống qua huyết tửu, tuy bọn họ sức lực lớn đến vô cùng, nhưng trí lực lại kém, để cho bọn họ xếp thành hàng hình, tiến lên giết địch không khó, nhưng muốn cho bọn họ nắm giữ loại kỹ thuật chiến đấu cao này, vậy trừ phi bọn họ đều biến thành chiến sĩ phát triển giống như Triết Biệt mới có khả năng.

Cho nên, dù là có được huyết tửu mã, nhưng nghĩ muốn luyện ra một đội kỵ binh linh hoạt quyền biến như Hung Nô nhân cũng là si tâm vọng tưởng, chỉ có trọng giả bộ kỵ binh như Khải Tắt nhân mới là lựa chọn duy nhất.

Một đoạn đường hành quân, bởi vì tất cả mọi người cưỡi ngựa, cho nên tốc độ so với lúc đi nhanh hơn ba phần. Hơn hai mươi ngày, bọn họ cũng đã về đến kinh sư.

Lúc bọn họ còn cách kinh sư chừng vài dặm, đột nhiên phía trước bụi đất đầy trời, một đội kỵ binh phóng nhanh phi đến.

Hứa Hải Phong ngừng mắt mà nhìn, lập tức phát hiện đầu lĩnh chính là Phương gia tam lão lão nhị Phương Lệnh Đức.

Hấn không thích sự tịch mịch, nên không ngồi xe ngựa, mà cưỡi trên huyết tửu mã anh tư cao lớn, hướng Phương Doanh Anh thấp giọng nói: “Doanh nhi, nhị thúc của muội tới.”

Phương Doanh Anh nháy đôi mắt to, hỏi: “Cha muội đâu? Ông ấy có tới không?”

Hứa Hải Phong vừa nhìn vừa nói: “Không thấy nghĩa phụ...”

Phương Doanh Anh lộ vẻ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nếu cha chưa tới, vậy không sao?”

Tại Phương gia, ngoại trừ Phương Lệnh Thiên có thể làm cho nàng còn sợ hãi ba phần, những người còn lại đều không ai làm khó được nàng.

“Di...” Hứa Hải Phong đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Trong lòng Phương Doanh Anh căng thẳng lên, hỏi: “Làm sao vậy? Lão nhân nhà muội cũng đi ra?”

Lão nhân? Hứa Hải Phong quay đầu liếc mắt nhìn nàng. Trong mấy ngày nay, Phương Doanh Anh cùng Tương Khổng Minh hay nói chuyện phiếm, không phải giữa bọn họ có quan hệ gì không tốt, mà là tính tình tương đắc, nên thích nói chuyện với nhau mà thôi.

Hứa Hải Phong vẫn rất kỳ quái, vì sao người có học cứu thiên nhân như Tương Khổng Minh lại có duyên như thế đối với người như Phương Doanh Anh, nhưng vấn đề này hiển nhiên là không có kẻ nào có thể giải đáp.

Chẳng qua, Phương Doanh Anh chuyện tốt không học, hết lần này tới lần khác lại đem những câu nói quen miệng của hấn học được hết.

Nếu thật sự để Phương Lệnh Thiên nghe được ba chữ đó, chỉ sợ...

Hứa Hải Phong còn đang miên man suy nghĩ, hấn đã có chút không rét mà run.

“Đại ca, huynh nhìn thấy cái gì?” Phương Doanh Anh vội vàng hỏi tới, công lực nàng không cao, đương nhiên không cách nào nhìn cảnh vật xa đến như vậy, đừng nói chi đến diện mạo của đối phương.

“Nga...” Hứa Hải Phong như trong mộng mới tỉnh, vội vàng nói: “Đường Tông Hàn Đường lão gia tử cũng ở trong đội ngũ.”

“Muội nói cho Nhu nhi tỷ tỷ.” Con người Phương Doanh Anh vừa chuyển, ai cũng biết Đường lão gia tử đến là vì người nào, nàng đương nhiên là muốn đi báo tin.

Phương Lệnh Đức cùng Đường Tông Hàn suất đội hướng sứ tiết đoàn chạy tới, nhưng chỉ chạy được một nửa đường, Phương Lệnh Đức đã ra lệnh ngừng lại.

Tuy Đường Tông Hàn chưa từng nhập ngũ, nhưng hấn gặp qua quân binh cũng tuyệt đối không ít. Thời khắc này vừa nhìn thấy khí thế quân uy của Hắc Kỳ quân, cũng biết trải qua lần đi sứ Hung Nô này, chỉ đội ngũ kia đã tăng tu vi lên cao thêm một tầng.

Gây cho người chú ý nhất chính là đàn ngựa họ cười, tiết tấu phi tới của chúng cực kỳ đều nhịp, tiến tới phía trước thật nhanh.

Trải qua hơn mười ngày đi nhanh, vô luận là người hay ngựa đều uể oải không chịu nổi, chỉ cần nhìn thần thái của hai trăm cấm quân đi theo thì cũng đủ biết. Nhưng khi nhìn tới Hắc Kỳ quân, vô luận người ngựa đều có vẻ tinh thần chấn hưng, ngoại trừ tro bụi đầy người làm người ta biết họ vừa trải qua trường đồ bạt thiệp, cả đoàn người vẫn tinh thần phấn chấn. Xem bộ dáng, cho dù hiện tại muốn bọn họ lập tức chiến đấu một trận, cũng là không thêm quan tâm.

Nếu đây chỉ là biểu hiện sự chênh lệch giữa bọn họ cùng cấm quân, vậy chân chính làm cho hai người bọn họ giật mình chính là.

Hắc Kỳ quân tựa hồ không có giây phút nào không tản ra hùng bá khí sâm nghiêm, đây là một chi đội ngũ có thể chuyển chiến thiên hạ, thiết huyết hùng sư thiên hạ vô song.

Ba ngàn thiết kỵ làm người rung động tuyệt đối so với ba ngàn binh tốt càng lớn hơn gấp bội lần, đặc biệt trong ba ngàn thiết kỵ này còn gây cho người khác một loại cảm giác quý dị kỳ diệu khó hiểu.

Những kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa, phảng phất như cùng con ngựa dung làm một thể, cũng không phân biệt ta và người. Động tác của bọn họ đều nhịp, làm người ta có cảm giác vô cùng thưởng thức hoàn mỹ. Nhưng trong động tác phảng phất như ẩn giấu lực lượng cùng tốc độ vô cùng vô tận.

Một vị tướng quân lại nắm được một chi quân đội như thế trong tay, thật sự là trước đây chưa từng có, thuần thực sai khiến như chính thân thể mình, có lẽ Hắc Kỳ quân là bằng chứng tốt nhất.

“ Nhị thúc, Đường đại nhân.” Hứa Hải Phong thúc ngựa ra phía trước đón chào.

Theo lý mà nói, người thứ nhất ra nghênh đón hẳn phải là Tô Xuân Vĩ, nhưng lúc này lại không có ai mở miệng chỉ trích hấn thất lễ, không muốn, cũng không dám.

Phương Lệnh Đức hài lòng vuốt râu, cười nói: “ Phong nhi a, lúc đầu đề cử người đi Hung Nô, quả nhiên không có nhìn lầm người. Hôm nay danh dương thiên hạ, Hán triều ta thật là nường mây trút giận, mà ngay cả đại huynh cũng phải khen không dứt miệng.”

Hứa Hải Phong nhàn nhạt cười, phảng phất những điều này chỉ là việc nhỏ, nói: “ Những điều này là tiểu chất phải làm.”

Hai người bọn họ nhìn nhau, lập tức cảm thấy Hứa Hải Phong cùng dĩ vãng khác hẳn, lúc này tuy thái độ của hấn cung kính, nhưng lại tiết lộ ra một cổ ngạo khí hào hùng. Hơn nữa luồng khí thế này bình thản tự nhiên, làm cho người ta cảm giác được đây là một chuyện lí sở đương nhiên, không cách nào nảy sinh ác cảm.

Bọn họ đồng thời cảm thấy đứng trước mặt tựa hồ không phải chỉ là một vị phó tướng nho nhỏ, mà là một đại nhân vật có thể cùng bọn họ đưa ra so sánh, cùng ngồi ngang hàng mà đối xử.

128. Chương 128 : Tương Yêu

Câu nói của cha vợ tương lai, Hứa Hải Phong cũng không dám chậm trễ: “ Ngài lão khách khí, trực tiếp gọi tên tiểu tướng là Hứa Phong là được.”

Ở trong lòng hấn lại nghĩ, nếu người gọi ta là hiền tế, ta sẽ càng thêm cao hứng.

Đường Tông Hàn thoáng động khóe môi, hỏi: “ Hôm nay lão phu đến đây, là muốn hỏi một chút, hiền chất có từng gặp qua tiểu nữ Nhu nhi?”

Hứa Hải Phong trầm nghĩ chính chủ quả nhiên đã tới, hấn ngẩng đầu lên, gặp hai mắt Đường Tông Hàn, không khỏi rất kỳ quái.

Nghe khẩu khí của hắn, tựa hồ phi thường bất mãn việc của mình và Đường Nhu Nhi, nhưng linh giác của Hứa Hải Phong lại rõ ràng nói cho hắn, trong lòng vị lão nhân này cũng không có tâm tình lo lắng, phản đối hay phẫn nộ. Tựa hồ còn có chút vui vẻ hoan khoái, như thật yên tâm buông xuống một tảng đá lớn, loại cảm giác quái dị này làm cho hắn có chút ngạc nhiên.

Hứa Hải Phong thần nhiên thừa nhận, nói: “Nhu nhi đang ở chung xe với chuyết kinh(vợ) tiểu tướng, nếu đại nhân muốn gặp nàng, xin cho mặt tướng đi gọi đến.”

Đường Tông Hàn chưa mở miệng, Phương Lệnh Đức đã không chờ đợi được nói: “Còn có Doanh nhi? Cùng kêu ra đi.”

Hứa Hải Phong đang muốn trả lời, đột nhiên nghe được làn gió thơm thổi qua sau lưng, lập tức cười nói: “Không cần tiểu chất thúc giục, các nàng đã tới.”

Quả nhiên, Đường Nhu Nhi cùng Phương Doanh Anh hai người cầm tay nhau, chậm rãi đi tới trước mặt nhị lão, đồng thời hành lễ.

Đám người Tô Xuân Vĩ vốn nghĩ muốn tiến lên làm lễ ra mắt, nhưng chứng kiến cảnh này, lập tức thắng ngựa dừng lại.

Nhị lão phân biệt lôi kéo hai vị thiếu nữ quốc sắc thiên hương, trong khoảng thời gian ngắn quả thật không còn chuyện gì để nói. Ngay cả trong lòng bọn họ có bất mãn, cũng không thể huân trách ngay chỗ này.

Huống chi với sự sủng ái trong nhà đối với nhị nữ, bọn họ thật đúng là cũng không đành tâm lên tiếng.

Hôm nay bọn họ cũng biết rõ nhị nữ rời nhà trốn đi, chính vì người nào. Nếu Hứa Hải Phong chỉ là một vô danh tiểu tốt, nhị lão đương nhiên là không đáp ứng, buông lời ngăn trở.

Nhưng hôm nay danh tiếng Hắc Kỳ quân như mặt trời giữa trưa, đánh một trận tại thảo nguyên, được xưng là thiên hạ đệ nhất cường binh. Mặc cho ai cũng không dám lại tổn tại chút lòng khinh thường nào.

Đường Tông Hàn lôi kéo tay nữ nhi, trong lòng vô cùng cảm xúc, chính mình có được năm đứa con gái, bốn người đã xuất giá, đứa con gái cuối cùng này xem ra cũng không giữ được bao lâu.

“Nhu nhi, trước cùng cha trở về đi thôi.” Đường Tông Hàn mỉm cười nói.

Đường Nhu Nhi liếc mắt nhìn Hứa Hải Phong, thấy hắn mỉm cười gật đầu, lúc này mới vui mừng nói: “Dạ được, phụ thân, nữ nhi cũng nhớ cha lắm.”

Sau đó quay đầu nhìn Phương Doanh Anh nói: “Doanh muội, buổi tối tỷ đến thăm muội.”

Cử động này của nàng đương nhiên không thể gạt được hai vị lão nhân lão gian cự hoạt, bọn họ không hèn mà cùng nghĩ đến, rốt cục người đi thăm tỷ muội của mình hay là đi gặp tình lang a.

Dưới đáy lòng Đường Tông Hàn lại càng nổi lên một trận bất đắc dĩ, thảm than con gái lớn không thể lưu giữ lâu a.

Trước khi Đường Nhu Nhi rời đi, nhìn Hứa Hải Phong cười ngọt ngào, theo sau giục ngựa đi xa. Thân hình phong tư trác tuyệt của nàng từ từ biến mất trong tầm mắt mọi người.

Mà trước khi Đường Tông Hàn đi, lại len lén hướng Hứa Hải Phong giơ lên ngón tay cái.

Động tác này làm cho Hứa Hải Phong thật là khó hiểu, lão nhân này ngoài mặt đối với mình không lạnh không nhạt, phẳng phất như không xem mình vào đâu, nhưng động tác sau lưng lại hoàn toàn trái ngược, chẳng lẽ có điều gì khó nói.

Ánh mắt của hắn nhìn qua Phương Lệnh Đức. Người sau tự nhiên thấy được thủ thế của Đường Tông Hàn, mỉm cười nói: “Hiện chất, ta giới thiệu một người cho người.”

Hắn chỉ vào một vị văn sĩ trung niên ở phía sau, nói: “Vị này là Trương Tử Hoa Trương tiên sinh, chính là thủ tịch mưu sĩ trong phủ Ngô vương.”

Hứa Hải Phong lập tức chợt hiểu ra, vì sao Đường Tông Hàn lại có biểu hiện kỳ quái như thế, nguyên lai là có tai mắt của ngũ điện hạ ở bên cạnh, hẳn không muốn trở mặt, không thể làm gì khác hơn là đóng kịch một phen.

Hình dạng Trương Tử Hoa thanh gầy, khuôn mặt cũng thế, chỉ là ba chòm râu dài theo gió phiêu lãng, rất có vài phần vị đạo tiên phong đạo cốt.

“Mặt tướng Hứa Hải Phong, ra mắt Trương tiên sinh.” Hứa Hải Phong vẫn ngồi trên lưng ngựa hành lễ nói.

Trương Tử Hoa cũng hành lễ, vẻ mặt khâm phục nói: “Đại danh tướng quân uy chấn thiên hạ, tiểu sinh có thể ngay mặt bái kiến, thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Hứa Hải Phong có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, nghĩ không ra hắn lại dễ nói chuyện như vậy, chỉ là trong linh giác mơ hồ có chút không đúng. Cẩn thận quan sát, chỉ thấy trong đôi mắt hắn hiện lên vẻ sắc bén chợt lóe rồi mất, lập tức biết người này tâm cơ sâu nặng, tuyệt đối chính là tiểu diện hồ (gương mặt cười của cọp) điển hình, ngày sau nhất định phải đề phòng.

“Tiểu sinh phụng mệnh ngũ điện hạ, đặc biệt đến đưa lên thiệp mời cho tướng quân, còn thỉnh tướng quân có thể đến dự tiệc.” Trương Tử Hoa từ trong lòng móc ra một thiệp đỏ, hai tay cung kính đưa lên.

Hứa Hải Phong mỉm cười, tiếp nhận lật ra, bên trong viết tối nay thỉnh hắn đến Ngô vương phủ dùng cơm.

Tuy biết bữa cơm này tuyệt đối không thể ăn, nhưng Hứa Hải Phong lại không thêm để ý chút nào đem thiệp nhận lấy, nói: “Còn thỉnh tiên sinh chuyển cáo Ngô vương điện hạ, đêm nay mặt tướng nhất định đúng giờ phó ước.”

Trương Tử Hoa cười nói: “Tiểu sinh đã biết tướng quân hào dũng hơn người, không giống tầm thường. Đã như vậy, điện hạ cùng tiểu sinh sẽ ở lại Ngô vương phủ xin đợi đại giá quang lâm.”

Phương Doanh Anh nhìn đoàn người của Trương Tử Hoa đi xa hừ một tiếng, nhăn chiếc mũi đáng yêu, hỏi: “Đại ca, chẳng lẽ huynh không biết bọn họ không có lòng hảo tâm gì sao? Sao lại tùy tiện đáp ứng như thế?”

Hứa Hải Phong nhàn nhạt cười nói: “Doanh nhi chớ có lo lắng, nơi này là kinh sư trọng địa, lá gan của Ngô vương có lớn, cũng không dám quang minh chính đại đối phó ta đêm nay. Huống chi, việc này sớm muộn gì cũng phải có kết thúc, thì giải quyết ngay hôm nay cũng tốt.”

Trong ngữ khí của hắn tiết lộ ra lòng tự tin cường đại, tựa hồ cũng không đem ngũ điện hạ để vào trong lòng.

“Dù thế nào, đại ca cũng phải nên cẩn thận.” Phương Doanh Anh vẫn lo lắng nói, đột nhiên hai mắt sáng ngời, chân mày nhướng lên, kêu to: “Không bằng đêm nay muội cùng huynh đi là được.”

“Ồ đồ.” Phương Lệnh Đức nhẹ giọng quát mắng: “Người còn nên lo lắng chuyện gặp cha người đi, liên tiếp cãi lại ba đạo lệnh phù của ông ấy, thủy chung không chịu về nhà, lão đại tức giận không nhỏ đâu.”

Gương mặt Phương Doanh Anh thoáng biến đổi, lập tức nhủ mày không nói.

Duy chỉ Hứa Hải Phong lại phát giác được trong mắt lão nhân này hiện lên vẻ đặc ý. Trong lòng hiểu rõ, Phương Lệnh Thiên là nhân vật ra sao, nếu thật sự là muốn bắt nữ nhi trở về, chỉ bằng Phương Doanh Anh lại dám kháng lệnh không nghe.

Nếu Phương Doanh Anh vẫn có thể ở lại bắc cương tiêu diêu tự tại, vậy chính là nói hắn cũng không có thật sự tức giận, nhiều nhất chỉ là mượn cơ hội đe dọa vị đại tiểu thư vô pháp vô thiên này một chút, để cho nàng thu liễm một chút mà thôi.

Phương Doanh Anh suy nghĩ một lát, đột nhiên cười nói: “Bất kể, nhiều nhất là lát nữa ta không về nhà, trực tiếp đi tìm bà ngoại, nói cho bà là phụ thân không cho ta ra ngoài.”

Gương mặt già nua của Phương Lệnh Đức trong nháy mắt trở nên cực kỳ thú vị, hắn vội vàng trấn an nói: “Được rồi, tiểu bà cô, nếu thật sự kinh động cô cô, Phương gia chúng ta còn không ngắt trời.”

Phương Doanh Anh đắc ý nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Hứa Hải Phong, giải thích: “ Bà ngoại của Doanh nhi là thân cô cô của phụ thân, mà tam huynh đệ của phụ thân đều là do lão nhân gia nuôi dưỡng từ nhỏ.”

Nguyên lai là đời trước của Phương gia, vào lúc cùng Hung Nô kịch chiến, nam đình trực hệ Phương gia chết trận sa trường rất nhiều, da ngựa bọc thây.

Cô cô của Phương Lệnh Thiên tuy là một giới nữ lưu, nhưng lại động thân ra mặt, lúc Phương Lệnh Thiên còn nhỏ, đã ra mặt giải quyết chuyện của Phương gia, bảo vệ danh dự mấy trăm năm cho Phương gia không hề suy tàn.

Mặc dù sau khi Phương Lệnh Thiên trưởng thành, bà liền lập tức thoái ẩn rút lui, không hề hỏi qua thế sự, nhưng Phương gia trên dưới đều vô cùng cảm ân, đều đối với bà vô cùng cung kính, không hề dám chút chậm trễ.

Ở đời sau của Phương Lệnh Thiên huynh đệ, chỉ có một nữ nhi bảo bối như Phương Doanh Anh, vì thế Phương lão thái thái đối với nàng xem như tâm can bảo bối, nếu không phải ánh trăng trên bầu trời quá cao xa, chỉ sợ cũng chịu hái xuống cho nàng làm món đồ chơi.

Lúc này, Phương Doanh Anh mang vị lão nhân gia này ra mặt, Phương Lệnh Đức không thể làm gì khác hơn là cam bái hạ phong, không lời chỉ trích.

Phượng Doanh Anh cười khúc khích, từ trong lòng lấy ra một phong thư đưa cho Phương Lệnh Đức nói: “ Đây là thư tam thúc muốn con chuyển giao cho cha và nhị thúc, nhị thúc xem trước đi.”

Phương Lệnh Đức mở thư, nhìn một lần, lộ ra vẻ mặt không thể tin. Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hứa Hải Phong đang thản nhiên bên cạnh, lại đem bức thư trong tay cẩn thận xem lại một lần, rốt cục thở dài nói: “ Hiền chất a hiền chất, người thật đúng là không sao hiểu rõ, một lần kinh người a.”

Phượng Doanh Anh đoạt lấy bức thư trong tay hắn, vội vã xem một lần: “ Oa” một tiếng, kinh hô: “ Đại ca, huynh thật sự...”

“ Im miệng.” Phương Lệnh Đức lớn tiếng trách mắng một câu.

Phượng Doanh Anh che lại miệng, cũng không tức giận, chỉ nghịch ngợm ỏi ra đầu lưỡi diễm lệ, nói: “ Ta đi nói cho Nhã Quân tỷ tỷ.”

Nói xong, nhanh như chớp biến mất.

“ Nha đầu này...” Phương Lệnh Đức ứng phó không kịp, vừa không lưu tâm đã bị nàng bỏ chạy, ở phía sau lắc đầu thở dài nói: “ Hoàn hảo cùng nàng ý hợp tâm đầu chính là hiền chất, nếu không lão phu thật đúng là lo lắng khi nàng xuất giá.”

Nguyên lai Phương Lệnh Thiên đem chuyện Hứa Hải Phong đột phá cực hạn, lĩnh ngộ lực lượng tinh thần viết trong thư, việc này đối với Phương gia mà nói quan hệ trọng đại, cho nên mới muốn Phượng Doanh Anh giữ bí mật, không thể sơ xuất.

“ Vốn lão phu còn có chút lo lắng, chẳng qua hôm nay mới biết được hiền chất mỗi lần đều có thể làm người kinh ngạc, người thường không thể so sánh. Chúng ta đúng là lo lắng vô ích.” Phương Lệnh Đức than thở.

“ Lời của nhị thúc là ý tứ ra sao?” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi.

“ Còn nhớ rõ Trình Anh Đào hay không?”

Hứa Hải Phong vui vẻ cười nói: “ Làm sao mà không nhớ rõ chứ.”

Lúc vào điện thí, đánh bại vị đệ nhất cao thủ trong lứa tuổi trẻ của Trình gia, mới làm cho hắn có thể đăng lên vị trí vô trượng nguyên, đây là một bước ngoặt trong cuộc đời Hứa Hải Phong, tự nhiên sẽ không thể quên.

“ Người này bại dưới tay ngươi, liền bế quan khổ tu, xuất quan một tháng trước, lại đột phá, đặt chân vào nhất phẩm hàng ngũ, trở thành vị nhất phẩm cao thủ thứ hai sau Hưởng Minh hiền chất của tứ đại thế gia. Thả ra lời thách, muốn lại cùng ngươi ganh đua cao thấp.”

“ Nhất phẩm?” Hứa Hải Phong đùa cợt: “ Nếu hần lại muốn tự rước lấy nhục, tiểu chất sẽ thành toàn cho hần là được.”

Phương Lệnh Đức cười to nói: “ Vốn lão phu cũng tưởng rằng nhất phẩm là giỏi nhất, nhưng hiện tại, ha ha...”

Hần thoải mái cười to, ý tứ trong ngữ khí người xung quanh đều biết.

129. Chương 129 : Dạ Yến

Nếu như một vị tướng lĩnh khác làm ra hành vi không hợp quy củ như vậy, Tô Xuân Vĩ đã sớm thẳng thắn khiển trách, thế nhưng đối mặt với đường đường thống lĩnh Hắc Kỳ Quân, hần cũng phải châm chước ba phần, rốt cuộc cũng không dă động tới, chỉ làm ra vẻ chưa từng thấy việc này.

Trước tiên Hứa Hải Phong đem hai người Lâm Uyển Nhân cùng Lưu Đình an trí ở trong quân doanh bên ngoài thành. Huyết tửu chiến sĩ không giống với những binh lính phổ thông, cho dù là cao thủ cấp tông sư cũng không thể vượt qua được lưới tuần tra không chỗ nào không có của bọn họ. Đó cũng là nguyên nhân lúc trước Lê Ngạn Ba ba lần tham dò đại doanh Hắc Kỳ Quân, cuối cùng vẫn phải bó tay mà trở về.

Sau khi vào thành, người đầu tiên hần bắt kiến chính là nghĩa phụ Phương Lệnh Thiên.

Khi tới Phương phủ, thông báo một tiếng, không nghĩ tới người đi ra nghênh tiếp lại chính là Phương Doanh Anh.

Vị Phương đại tiểu thư này dẫn theo hần, vô câu vô thúc mà đi khắp nơi trong Phương phủ. Đám tôi tớ nhìn thấy tình cảnh như vậy, đều cảm thấy kinh ngạc đến vạn phần, nhất thời đối với vị tân quý của Phương gia này phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

- Tiểu muội, đây là khuê phòng của muội sao?

Hứa Hải Phong thấy trong gian phòng treo đầy đao kiếm binh khí, kinh ngạc hỏi.

Phương Doanh Anh ân một tiếng, nhìn vào Hứa Hải Phong, nghiêm mặt nói:

- Đại ca, tiểu muội từ nhỏ đã không ưa những thủ nghệ của nữ nhi, chỉ có ngưỡng mộ những ca ca oai hùng anh dũng, cho nên quả thực không thể nào so sánh với các vị tỷ muội khác. Chỉ là, đây chính là bản tính của muội, Tương đại quân sư đã dạy muội, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Nếu như muội phải miễn cưỡng thay đổi bản tính của mình, thì sẽ thành một người không phải là muội nữa. Đại ca, huynh cần phải cần nhắc rõ ràng, một nữ nhi như vậy huynh thực sự có khả năng tiếp nhận không?

Trong lòng Hứa Hải Phong lướt qua một tia tình cảm thương yêu, hần thông qua linh giác cảm ứng, đương nhiên biết Phương Doanh Anh lần này nói ra như vậy, trong lòng cũng lo lắng bất an, hiển nhiên là vô cùng khẩn trương.

Hần kéo bàn tay nhỏ bé của Phương Doanh Anh, lộ ra một nụ cười dịu dàng, nói:

- Doanh Nhi, từ khi chưa được thấy qua con người của muội , ta đã được nghe Hường Minh đại ca nói về muội. Lúc đó ta cũng rất hiếu kỳ, trên đời này sao lại có một nữ hài tử kỳ lạ đến thế. Mãi cho đến sau khi gặp được muội, ta vẫn không thể nào quên được vẻ anh tư mạnh mẽ của muội, không quên được sự thẳng thắn khả ái của muội. Cho dù là ở Hung Nô, ta cũng chưa từng có giây phút nào quên lãng, ta nói như vậy muội đã thấy vừa lòng chưa?

Vẻ mặt hồng tươi như san hô của Phương Doanh Anh nổi lên một nụ cười mừng rỡ, nàng ngẩng đầu dừng cảm nhìn Hứa Hải Phong nói:

- Nếu đại ca không chê tiểu muội, vậy tiểu muội cả đời cũng không phụ đại ca.

Hứa Hải Phong nắm chặt bàn tay ngọc của thiếu nữ thanh xuân, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hỏi:

- Nghĩa phụ đâu?

Hắn vào Phương gia đã được một lúc rồi, thế nào mà vẫn chưa thấy Phương Lệnh Thiên, dù cho lão có bận bịu công vụ, cũng không thể không để ý tới gã nghĩa tử kiêm con rể tương lai là hắn chứ.

- Từ sau khi Tô Xuân Vĩ yết kiến thánh giá, hoàng thượng đã triệu cha đi rồi, đến giờ vẫn chưa về.

Phương Doanh Anh giải thích.

Thì ra là thế, Tô Xuân Vĩ nhất định là đem việc liên minh giữa Hung Nô và Khải Tắc nhân tấu lên, khiến cho Hán Hiền Đế cảm thấy khủng hoảng, phải triệu tập mấy đại thần tâm phúc để thương lượng đối sách.

Chỉ là trong triều đình, đã có đám nội gian Trình gia kia, như vậy vô luận bọn họ có trù tính thế nào, thì kết quả cũng đều không thể lạc quan được.

Hứa Hải Phong đáng lẽ dự định đem việc của Trình gia tiết lộ cho Phương Lệnh Thiên để cho lão quyết định.

Việc này không phải chuyện đùa, đừng nói là không có chứng cứ rõ ràng, cho dù là có chứng cứ vô cùng xác thực, cũng không thể tùy tiện lộ ra cho nhiều người biết.

Bằng không như thế tất khiến cho Trình gia sớm tạo phản, ngay cả khi có thể dẹp được phản loạn, nguyên khí của Đại Hán cũng đại thương, không còn sức mà kháng cự sự liên thủ vây công của hai đại đế quốc.

Nếu như Hung Nô cùng Khải Tắc vẫn chưa động thủ, mà Hán nhân trong lúc đó đã đánh đến mức người chết ta sống, việc như vậy mới thật là đáng cười.

Chỉ là, nếu Hán Hiền Đế triệu kiến chúng đại thần vào lúc này, vậy thì không biết đến lúc nào mới có thể cho về. Loại đại sự bất thành linh này xảy ra, cho dù là thương nghị cả đêm cũng không qua được.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời đã thực sự rớt xuống phía tây, Hứa Hải Phong than thở:

- Ta không đợi được nghĩa phụ rồi, bây giờ còn phải đi Ngô vương phủ dự tiệc.

Phương Doanh Anh vội nắm lấy bàn tay của hắn, nói:

- Đại ca, muội cùng đi với huynh!

Hứa Hải Phong cười ha ha nói:

- Doanh Nhi a, đại ca cho dù có vô dụng, cũng không thể làm liên lụy đến muội. Yên tâm đi, ta không có việc gì đâu!

Phương Doanh Anh nghĩ đến hắn đã nắm giữ được lực lượng tinh thần thâm ảo khó lường, vô luận là như thế nào, tự bảo vệ mình cũng không thành vấn đề, nên cũng không hề kháng kháng đòi đi nữa.

Dưới sự dẫn dắt của một gã hạ nhân ở Phương phủ, Hứa Hải Phong một mình một người đi tới Ngô vương phủ, sáu đại cao thủ bên trong Hắc Kỳ Quân hắn cũng không mang theo người nào bên mình.

Đây cũng không phải là hắn mù quáng tự đại, mà là linh giác của hắn hơn người, nếu như có bất trắc gì, thì từ nơi sâu thẳm trong hắn sẽ có sự cảm ứng. Hơn nữa lấy tu vi của hắn, trừ khi là siêu cấp cao thủ cấp số tông sư tự thân xuất mã, bằng không trong thiên hạ chưa có người nào đủ sức khiến hắn lưu lại.

Phủ đệ Ngô vương tuy rằng ở bên ngoài Hoàng cung, nhưng cũng cách đó không xa, đủ thấy Ngũ điện hạ có được sự yên ổn của Hán Hiền đế.

Nơi ở của Vương gia, tự nhiên là bố trí rất xa hoa, trang nhã thoát tục.

Vừa vào vương phủ, Trương Tử Hoa vẻ mặt tươi cười đi ra đón khách. Hai người hàn huyên chốc lát, dưới sự hướng dẫn của chủ nhân đi vào chính sảnh.

Hứa Hải Phong chưa đặt mông xuống ngồi yên ổn, Ngũ điện hạ Lưu Chính Khải liền đã từ hậu sương đi ra.

Không còn cách nào khác, Hứa Hải Phong cũng chỉ đành đứng dậy hành lễ. Cũng may hắn đã được thăng lên phó tướng, thuộc về một thành viên trong hàng tướng lĩnh cao cấp. trừ khi là nhìn thấy Hoàng thượng hoặc Thái tử, bằng không cũng không cần phải làm lễ quỳ lạy.

- Mặt tướng tham kiến Ngô vương điện hạ!

Lưu Chính Khải nhanh chân bước lên, đưa tay đỡ lấy, cười nói:

- Hứa tướng quân, hôm nay ta và người không luận lễ nghĩa quân thần, chỉ bàn phong hoa tuyết nguyệt, cái lễ này cũng không cần phải làm nữa!

Hứa Hải Phong âm thầm bội phục, tuy rằng đã có duyên gặp qua hắn và Đại vương tử một lần, nhưng người này lòng dạ thâm sâu, hơn xa Đại vương tử, thảo nào Phương Lệnh Thần đối với hắn lại đánh giá cao như thế.

- Vậy xin đa tạ điện hạ!

Hứa Hải Phong thoải mái đáp.

Dưới sự dẫn dắt của Lưu Chính Khải, ba người ngồi chung trên một bàn tròn. Có thể thấy được tiệc mời ngày hôm nay quả thực nhu Trương Tử Hoa nói, chỉ là một bữa gia yến, cho nên cũng không phân chia ngôi bậc.

- Chuyến này Hứa tướng quân đi tới Hung Nô, khuất phục tam đại cao thủ của hai nước, dương quốc uy Đại hán ta, tiểu vương kính phục vạn phần, chén rượu đầu tiên này tiểu vương xin thay mặt phụ hoàng mời người một chén.

Lưu Chính Khải nâng chén hơi uống cạn.

- Không dám, những việc tiểu tướng làm chỉ là chuyện nhỏ, không đáng được điện hạ khen ngợi như vậy!

Hứa Hải Phong cùng uống một chén, khiêm tốn nói.

Lưu Chính Khải cười ha hả:

- Kể công không kiêu ngạo, quả thực là chân anh hùng, hảo nam nhi của Đại hán ta. Tiểu vương lại mời người một chén!

Nói xong, giơ cốc lên để Trương Tử Hoa rót rượu rồi một ngụm uống cạn.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nâng chén cùng uống, nói:

- Đa tạ điện hạ khen thưởng, mặt tướng thật hổ thẹn!

Lưu Chính Khải đặt chén rượu xuống, cao giọng nói:

- Có rượu mà không có nhạc, chẳng phải là phụ mỹ cảnh này sao.

Nói xong, vỗ tay một cái. Nhất thời, từ hậu sương truyền đến một khúc nhạc khí.

Hầu như cùng lúc đó, bốn thị nữ mang một chiếc rương gỗ hình tứ phương đưa đến giữa phòng khách.

Lưu Chính Khải cười hỏi:

- Hứa tướng quân không ngại thì hãy đoán, trong rương này có dấu vật gì?

Hứa Hải Phong liếc mắt nhìn, linh giác của hắn đã cảm ứng trong đó có dấu một người, chỉ là không biết Lưu Chính Khải làm như vậy đến tột cùng là có dụng ý gì, lắc đầu nói:

- Mặt tướng đoán không ra.

Lưu Chính Khải cất tiếng cười lớn, gõ vào một cái chuông nhỏ ở trong tay, tiếng chuông du dương, thanh thúy mà vang dội, luẩn quẩn ở trong sảnh không dứt.

Chiếc rương gỗ hé mở ra bốn phía, cũng may trên sàn nhà thường xuyên được lau chùi không nhiễm một hạt bụi, lúc này không bốc lên một chút bụi nào.

Âm nhạc trong tai trở nên dịu dàng động lòng người, triền miên tâm tã, phẳng phất như có tiếng giao hoan, khiến người ta mặt đỏ tới mang tai.

Người bên trong rương chính là một nữ tử bán lỏa khoác một tấm sa mỏng trong suốt, nàng theo tiếng nhạc nhảy múa, dùng hết khả năng của mình để khiêu khích. Tấm sa mỏng kia theo thân thể mềm mại phập

phồng bất định của nàng mà tung bay lên xuống, da thịt tuyết trắng lả lướt như ẩn như hiện, khiến cho người xem huyết mạch căng lên, tràn đầy dục hỏa.

Sau khi khúc múa dừng lại, nàng ngẩng đầu hướng về phía ba người hành lễ.

Hứa Hải Phong lúc này mới thấy rõ dung mạo của nàng, tuy rằng không bằng được với hai nàng Lâm Uyển Nhân cùng Đường Nhu Nhi, nhưng cũng không dưới Phương Doanh Anh, có thể nói là tuyệt sắc đương đại.

- Nàng tên là Y Đằng Do Na, là mỹ nữ đến từ Phù Tang viễn dương, thủ hạ trong phủ mua về được, hôm nay bản vương chuyển tặng cho tướng quân!

Lưu Chính Khải chỉ vào cô gái nói.

Hứa Hải Phong trông thấy dáng vẻ tươi cười sang sảng của hán, trong lòng thầm than. Trong thiên hạ không có chút tiện nghi nào cho không, nếu Ngô vương điện hạ đã đưa ra lễ vật trọng hậu như vậy, thứ cần phải hồi báo chỉ sợ không phải là thứ mà mình có thể gánh chịu nổi.

- Đa tạ hảo ý của điện hạ, chỉ là mặt tướng ở nhà đã có hiền thê, cô gái này cũng không tiện thu xếp, xin điện hạ hãy thu lại quyết định đã đưa ra!

Hứa Hải Phong thật tình chối từ nói.

Lưu Chính Khải lắc đầu cười to nói:

- Nam tử hán đại trượng phu, há lại có thể sợ vợ, Hứa tướng quân không cần phải thoái thác. Nếu tướng quân xấu hổ, tiểu vương một lần nữa làm người tốt. Tử Hoa, người hãy an bài một chút, đem nàng đưa tới đại doanh của Hắc Kỳ Quân!

- Vâng...

Trương Tử Hoa lên tiếng, đứng dậy, đưa nàng rời đi.

Hứa Hải Phong thấy hán cử Trương Tử Hoa cùng cô gái xinh đẹp này đi, biết sắp vào chính đề, cũng không ngăn trở nữa, chỉ thờ ơ quan sát, yên lặng theo dõi kỳ biến.

- Cách bờ biển phía đông Đại hán mấy trăm dặm, có một đảo quốc, tên gọi Phù Tang. Dân địa phương trên đó, lại xưng là khấu nhâu. Bọn họ tuy rằng người ít sức yếu, nhưng thừa thãi mỹ nữ, đúng là một địa phương kỳ lạ!

Lưu Chính Khải tự mình đổ đầy rượu trong chén của Hứa Hải Phong, lăm bắm nói.

- Đa tạ điện hạ, thiên hạ rộng lớn, không thiếu cái lạ, mặt tướng học văn thô thiển, cũng là lần đầu được nghe đến!

Hứa Hải Phong mặt không đổi sắc tạ ơn nói.

Lưu Chính Khải thấy hán thủy chung không có hành động gì, biết rằng có giấu nữa cũng vô dụng, hán cũng là một người anh minh quyết đoán, lập tức đi thẳng vào vấn đề nói;

- Ngày hôm nay bản vương có lời mời, thật sự là có hai việc muốn nhờ tướng quân!

Hứa Hải Phong chậm rãi hỏi:

- Mặt tướng ngu độn, xin điện hạ nói rõ!

Lưu Chính Khải nhìn vào hai mắt hán, nói chậm rãi từng chữ:

- Chuyện thứ nhất, chính là mời Hứa tướng quân trợ giúp ta một tay, giúp ta lên được ngôi cửu ngũ!

130. Chương 130: Ước Hẹn

“ Còn có một chuyện thế nào?” Hứa Hải Phong không chút phản ứng, nói.

Tĩnh quang trong hai mắt Lưu Chính Khải bắn ra bốn phía, hán kiên quyết nói: “ Chuyện thứ hai, chính là thỉnh Hứa tướng quân buông tha cho Đường gia ngũ tiểu thư.”

Hứa Hải Phong thở dài một hơi nói: “ Nếu tiểu tướng không thể như điện hạ mong muốn?”

Lưu Chính Khải mỉm cười nói: “ Sao Hứa tướng quân không đợi bốn vương nói xong rồi hãy làm quyết định?”

“ Nguyễn xin lắng nghe.” Hứa Hải Phong lạnh nhạt nói.

“ Chỉ cần tướng quân có thể giúp ta đạt thành tâm nguyện, vậy ngày bốn vương đăng cơ, chính là lúc tướng quân được phong vương vị.” Lưu Chính Khải nhìn chăm chăm Hứa Hải Phong, nửa điểm biến hóa trên mặt hắn cũng đều không thể tránh được hai mắt của hắn.

“ Vương vị sao?” Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói một câu, làm Lưu Chính Khải vốn không nắm được ý nghĩ chân thật trong lòng hắn.

Lưu Chính Khải cắn răng một cái, nói: “ Không sai, hơn nữa là một vương vị đủ để cùng hoàng thượng sánh vai. Hứa thị gia tộc của người cũng sẽ trở thành đệ ngũ đại thế gia của Đại Hán.”

Cực hạn, đây đã là cực hạn mà Ngô vương có thể cung cấp ra. Vô luận là Lưu Chính Khải hay là Hứa Hải Phong cũng biết chuyện này là thật, nếu còn có thêm lời hứa ưu việt nào nữa, vậy cũng chỉ là lời nói suông.

Là một vương vị có thể ngang hàng, đây là vinh diệu cỡ nào, cho dù là năm đó người của tứ đại gia tộc lập nhiều chiến công hiển hách, cũng không có hưởng thụ được sự đãi ngộ tôn sùng như thế, mà chỉ cần đáp ứng hai điều kiện của Ngô vương điện hạ, vậy hết thảy đã rơi vào trong tay.

“ Ai...” Hứa Hải Phong thở dài một hơi, nói: “ Một vị bằng hữu của mặt tướng từng khuyên răn qua, vô luận khi nào, cũng không thể nuôi ý nghĩa sánh vai cùng đế vương hoặc là so với đế vương càng cao hơn. Nếu không, tội diệt môn cửu tộc sẽ nằm gần ngay trước mắt.”

Hắn đẩy bàn đứng lên, không để ý đến khuôn mặt âm trầm của Lưu Chính Khải, nói: “ Hảo ý của điện hạ, mặt tướng tâm linh, chỉ là hai điểm yêu cầu này, xin thứ cho mặt tướng lực bất tòng tâm.”

Nói xong, hắn xoay người thông dong mà đi.

Lưu Chính Khải đưa mắt nhìn hắn đi ra đại sảnh, thủy chung không nói được lời nào, chỉ là sắc mặt càng thêm âm ế.

Sau một lúc lâu, Trương Tử Hoa trở về, nhìn thấy ngũ điện hạ ngồi một mình, lập tức biết Hứa Hải Phong đã cự tuyệt người thừa kế của ngôi vị hoàng đế tương lai.

“ Tử Hoa, Y Đằng Do Na đã đưa đi sao?” Lưu Chính Khải cầm lấy chén rượu trước mặt, cũng không để ý đến rượu bên trong đã sớm lạnh lẽo triệt cốt, uống cạn một ngụm.

Trương Tử Hoa cúi đầu không dám nhìn thêm, trầm giọng nói: “ Đã đưa đến quân doanh.”

“ Được, sứ giả Trình gia ở nơi nào?”

“ Trình Minh hiện đang chờ tại thiên thính.” Trương Tử Hoa cung kính hồi đáp.

Lưu Chính Khải chậm rãi đứng lên, nói: “ Dẫn đường.”

Trương Tử Hoa thần sắc vừa động, chần chờ nói: “ Điện hạ, trước mắt giữa ngài và đại hoàng tử, kỳ thật còn chiếm thượng phong, thật sự không nên tạo thêm bậc cường địch như Hứa Hải Phong, huống chi phía sau hắn còn có Phương gia làm chỗ dựa, thật muốn...”

Hắn nói tới đây, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt Lưu Chính Khải nhẹ nhàng nhìn tới, trong ánh mắt lạnh như băng bao hàm hận ý cùng sát khí. Trong lòng hắn rung mình, lập tức câm miệng, không dám nói thêm.

“ Đi...” Lưu Chính Khải đẩy ghế, đi về phía trước.

Trương Tử Hoa sắc mặt tái nhợt, thầm than một tiếng, bất đắc dĩ đuổi theo.

Đã gần đến cuối mùa thu, gió đêm se lạnh, Hứa Hải Phong đi ra Ngô vương phủ, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng tỏ phía bầu trời, trong lòng ngàn vạn cảm khái.

Hắn biết, nếu mình đã cự tuyệt lời đề nghị của Ngô vương, vậy đã không còn cơ hội giải hòa với hắn.

Lấy tính tình của Lưu Chính Khải, ngày sau nếu đi lên ngôi vị hoàng đế, nhất định sẽ trả thù. Đến lúc đó chớ nói bản thân mình khó thoát ách vận, mà dù là Hứa thị gia tộc cũng phải bị mình liên lụy đến.

Ổ trứng vịt, há còn trứng nào còn nguyên.

Kể hay nhất, chỉ có toàn lực phụ trợ đại hoàng tử đăng cơ, tuyệt đối không cho Lưu Chính Khải có cơ hội.

Chẳng qua, lúc này là thời buổi rối ren của Đại Hán, vô luận là Hung Nô, Khải Tắt hay là nội tộc Trình gia, đều là những cỗ lực lượng cường đại không tầm thường.

Nếu nhị vương tranh vị diễn ra, chỉ sợ mấy trăm năm cơ nghiệp của Đại Hán thật sự phải bị phá vỡ.

“Ngũ điện hạ a ngũ điện hạ, vì sao người xem trọng nữ tử lại chính là Nhu nhi chứ?” Hứa Hải Phong than thở không thôi, nếu không phải như thế, cho dù thật sự trợ giúp hắn đi lên ngôi vị hoàng đế cũng không có gì không thể.

“Ra mắt điện hạ.” Trình Minh thật vất vả đợi được Lưu Chính Khải xuất hiện, hắn vừa nhìn thấy sắc mặt của Ngô vương, liền biết chuyện của mình nhất định có thành công.

“Miễn.” Đối với người này, Lưu Chính Khải cũng không khách khí như đối đãi với Hứa Hải Phong: “Trình tiên sinh, bốn vương là người sáng khoái. Trình gia các người nếu có thể giúp ta đi lên ngôi vị hoàng đế, vậy lúc bốn vương tại vị, thiên hạ sẽ do Trình gia người độc đại.”

Trên mặt Trình Minh lộ ra vẻ mừng rỡ, hắn vội vàng nói: “Điện hạ xin yên tâm, Trình gia cho đến sau này, sẽ nghe theo mệnh lệnh của một mình điện hạ.”

“Hừ...” Lưu Chính Khải cười lạnh nói: “Những lời này chỉ sợ trong tai đại ca ta cũng từng nghe nói qua.”

Trong lòng Trình Minh rét lạnh, chính mình là còn xem thường người này, khẳng định hắn có an bài người bên cạnh đại điện hạ, cho nên mới có thể hiểu rõ từng hành động cử chỉ ở bên kia như lòng bàn tay.

Hai vị hoàng tử này tuổi tác cách nhau không lớn, nhưng năng lực phách lực cũng là kém khá xa.

“Trước kia điện hạ luôn khinh thường hàn gia, mà đại điện hạ lại nhiều lần phái người tương thỉnh, vì bất đắc dĩ mới miễn cưỡng chu toàn, còn thỉnh điện hạ thứ lỗi.”

“Việc dĩ vãng, bốn vương không truy cứu, chỉ là từ hôm nay trở đi, Trình gia các người phải một đao lưỡng đoạn với đại ca, nếu còn dè dặt, chớ trách bốn vương trở mặt vô tình.” Lưu Chính Khải vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh như băng không chút phản ứng. “Dạ, tiểu thần tuân chỉ.” Trình Minh len lén lau mồ hôi trán, khom người ứng đáp.

Lưu Chính Khải quay đầu nhìn hắn, chậm rãi nói: “Ngoài ra, bốn vương còn có một chuyện riêng cần nhờ.”

“Xin điện hạ phân phó.”

“Ta muốn lấy tính mạng một người.” Lưu Chính Khải lạnh lùng nói.

Trình Minh nhìn khuôn mặt âm trầm của Lưu Chính Khải, có chút hiểu được, hỏi: “Ngài muốn tính mạng của Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong.”

“Không sai.” Giọng nói Lưu Chính Khải lần đầu tiên xuất hiện dao động, luồng sát ý nồng nặc làm cho Trình Minh cùng Trương Tử Hoa không tự chủ được mà rung mình một cái.

“Điện hạ xin yên tâm, người này cùng Trình gia chúng ta đã sớm thù không lưỡng lập. Quyết không dung cho hắn sống trên đời này.”

Hứa Hải Phong một mình đi chậm rãi trên con đường chính trong kinh sư.

Vào đêm, người đi đường rất thưa thớt, có vẻ vô cùng trống trải, Hứa Hải Phong cô đơn đi trên con đường trống trải, bóng lưng hơi có vẻ thê lương ở trong màn đêm tăm tối kéo dài đến vô cùng.

Ngẫu nhiên có quân sĩ đi tuần đêm ngang qua, thân ảnh của hắn liền xuất hiện trong một hẻm nhỏ, rẽ đông queo tây, lại xuất hiện trên một con đường cái khác.

Hắn càng đi càng chậm, đột nhiên dừng chân lại, thở dài nói: “Trình huynh cứ đi theo sát như thế, thật đúng là làm khó cho tiểu đệ.”

Bên trong hẻm nhỏ, một bóng người đen nhánh chậm rãi đi ra, chính là người từng bại dưới tay hắn, được xưng Trình gia đệ nhất cao thủ tuổi trẻ, Trình Anh Đào.

Hứa Hải Phong xoay người nhìn lại, trên mặt lộ ra một vẻ kinh ngạc.

Trải qua lần trước thất bại, Trình Anh Đào cũng không bị sụp đổ không gượng dậy nổi, ngược lại càng phát thêm ý chí, ở trong mấy tháng lại đột phá đến hàng ngũ nhất phẩm cao thủ.

Lúc này nhìn hắn, trầm tĩnh, cũng không còn nửa phần kiêu ngạo như trước.

“Trình huynh lại có tinh tiến, thật đáng mừng.” Hứa Hải Phong vì có được đối thủ như vậy mà thâm cảm thấy vui mừng.

Từ sau khi biết Lê Ngạn Ba và Thác Hà Đế mấy chục năm làm đối thủ, hắn liền thập phần hi vọng cũng có được một đối thủ, có thể lẫn nhau đốc thúc cùng khích lệ.

Chỉ có như thế, mới có thể không ngừng đột phá trong đường võ học, trèo lên ngọn núi càng cao, đặt chân lên lĩnh vực càng mạnh.

Vì thế khi nghe được Phương Lệnh Đức nói đến Trình Anh Đào, hắn không có nửa điểm lo lắng, mà là cảm giác vô cùng hứng thú, trong lòng thật sự hi vọng.

Sau khi ra khỏi Ngô vương phủ, hắn lập tức cảm giác được có người như bóng với hình đi theo sát sau lưng của mình. Lại thêm linh giác khiến cho hắn cảm ứng được địch ý cùng một cỗ cảm giác quen thuộc mãnh liệt ở ngay phía sau.

Hắn đi quanh vài vòng trong kinh sư, cũng không hề có ý thoát khỏi sự truy tung của người này.

Đây là kết quả mà hắn chưa từng vận dụng toàn lực, nếu không với linh giác bén nhạy của hắn, lại làm sao để cho người mới bước vào hàng ngũ nhất phẩm như Trình Anh Đào truy theo được.

“Hứa huynh không phải là càng thêm ngoài dự đoán của mọi người sao? Trong mấy ngày ngắn ngủi, danh chấn thiên hạ, mà dù là Lợi Trí cũng không địch mà bại, chẳng lẽ còn có kị một tiểu nhân vật như ta sao?” Trình Anh Đào đi nhanh tới trước mặt của hắn, cười lạnh nói.

Hứa Hải Phong thất vọng lắc đầu, khí độ của người này còn không đủ, nếu như không có biến hóa, vậy kiếp này đừng hòng mơ tưởng bước vào cảnh giới tông sư, đối thủ như vậy đã làm cho hắn không còn sinh ra lòng chờ mong gì nữa.

Vậy Lợi Trí thì sao? Trong đầu Hứa Hải Phong hiện ra vẻ tươi cười sang sảng của thảo nguyên chi lang, sai lầm chính là hai người ra đời ở hai dân tộc khác nhau, nếu không nhất định sẽ trở thành bằng hữu tri kỷ.

Tựa như Lê Ngạn Ba và Thác Hà Đế, mặc dù là sinh tử cường cừ, nhưng ai có thể nói giữa bọn họ không có tình tri kỷ.

Trình Anh Đào thấy Hứa Hải Phong lắc đầu không nói, ánh mắt phiêu hốt, hiển nhiên là không quan tâm tới hắn, trong lòng một cỗ lửa giận vô danh liền hùng hùng dấy lên.

Hắn hộ tống Trình Minh đi Ngô vương phủ chờ Lưu Chính Khải triệu kiến, chính mình ở bên ngoài vương phủ chờ đợi.

Đột nhiên phát giác Hứa Hải Phong một mình đi ra vương phủ, lập tức truy theo. Không ngờ Hứa Hải Phong linh hoạt như cá chạch, ở trong kinh sư cùng hắn chơi trò chơi quan binh trắc tắc, nếu không phải hôm nay công lực hắn tiến nhanh, thật đúng là bị hắn bỏ rơi.

“Tại hạ có được thành tựu hôm nay, toàn nhờ Hứa huynh ban tặng. Ân đức một chương ngày trước, vĩnh không dám quên. Không biết Hứa huynh có dám cùng Trình mỗ đánh một trận.” Tinh quang trong đôi mắt Trình Anh Đào bắn ra bốn phía, trực tiếp đòi chiến.

“Nếu Trình huynh có nhã hứng này, Hứa mỗ nào dám không phụng bồi.” Hứa Hải Phong tiêu sái cười nói, chỉ là hắn cảm giác được tùy chiến ý của Trình Anh Đào dày đặc, nhưng vẫn đang kiệt lực khắc chế.

“Được, vậy ba ngày sau vào lúc giữa trưa, Trình mỗ ở thành tây tiểu Chu sơn xin đợi đại giá.” Trình Anh Đào cất cao giọng nói.

Đến tận đây Hứa Hải Phong mới hiểu được, nguyên lai là hắn muốn đánh bại mình trước mặt mọi người, cho nên đêm nay mới không nhân cơ hội xuất thủ.

Hiểu ý cười, Hứa Hải Phong cũng cất cao giọng nói: “Được, ba ngày sau, vào lúc giữa trưa, trước tiểu Chu sơn.”

“Không gặp không về.”

131. Chương 131 : Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu(mưa Gió Nổi Lên Đầy Trời)

Lúc này Phương Lệnh Đức vừa muốn ra ngoài phủ, thấy thế chế nhạo nói: “Ta đã sớm nói, bằng cơ trí của tiểu tử này, lần này đi khẳng định bình yên vô sự. Xem các người đều gấp thành cái dạng gì, cũng không thấy các người lo lắng cho lão phu ta như thế.”

Hai nàng nghe xong, sắc mặt đỏ bừng, chỉ là phản ứng khác nhau.

Đường Nhu Nhi có chút cúi đầu, cười mà không nói. Phương Doanh Anh tiến lên giạt chòm râu của nhị thúc, Phương Lệnh Đức thấy tình thế không ổn, chào hỏi một tiếng, rất nhanh rời đi. Vừa đi vừa kêu lên: “Hiền chất, đại ca chờ người tại thư phòng, nhanh đi nhanh đi.”

Hứa Hải Phong kéo bàn tay nhỏ bé của Phương Doanh Anh, cười nói: “Doanh nhi chớ có hồ đồ, nghĩa phụ đại nhân đã về sao?”

Phương Doanh Anh phấn phấn bất bình nói: “Phụ thân đã trở về, ông ấy cùng nhị thúc nói chuyện trong thư phòng thật lâu, thần thần bí bí không biết đang làm những thứ gì. Thì đó, nhị thúc vừa mới đi ra thôi.”

Hứa Hải Phong tự nhiên biết bọn họ nói những chuyện gì trong thư phòng, nhưng đề tài này cũng không thể nói với hai người các nàng.

“Ta có việc muốn gặp nghĩa phụ, hai người đi tới khuê phòng của Doanh nhi nghỉ tạm, đợi lát nữa...hay là ngày mai đi, ta trở lại tìm hai người.” Nơi này dù sao là Phương phủ, đêm đã khuya, cũng không thể giống như tại thảo nguyên không chút cấm kỵ, có đôi khi vẫn phải tị hiềm.

Phương Doanh Anh nhú mày đang muốn nói chuyện, đột nhiên thấy cổ tay căng thẳng, đã bị Đường Nhu Nhi kéo đi.

“Đại ca cứ đi, muội cùng Doanh muội ngày mai chờ huynh.” Đường Nhu Nhi ôn nhu nói.

Hứa Hải Phong nhìn bọn họ cười, ngẩng đầu đi tới thư phòng.

Phương Doanh Anh ở phía sau thấp giọng oán giận nói: “Tỷ tỷ, đại ca đi Ngô vương phủ đến tột cùng đã nói gì với ngũ diện hạ, chẳng lẽ tỷ không muốn biết sao?”

Đường Nhu Nhi bật cười nói: “Nếu đại ca muốn nói thì hắn tự nhiên sẽ nói cho chúng ta biết, nếu hắn không muốn nói, muội lại hỏi, chẳng phải là tự tìm phiền não.”

Phương Doanh Anh nhìn nàng một thoáng, thở dài nói: “Tỷ tỷ, tỷ là như vậy, Đình nhi cũng thế, mà ngay cả Nhã Quân tỷ cùng Uyển Nhân tỷ đều là như vậy. Mọi người cũng biết, làm như vậy sẽ chiêu hư hấn thôi.”

Đường Nhu Nhi có chút cảm khái nhìn vị tiểu muội tử này, Phương Doanh Anh tính tình thẳng thắn, không hề tâm kế, cùng nàng ở chung một chỗ sẽ thả lỏng, loại cảm giác này không chỉ là một mình nàng mới có, cơ hồ tất cả mọi người đều là như thế. Vì thế nàng mới có thể được nhiều người như vậy thương yêu cùng quan tâm.

Mà ngay cả Hứa Hải Phong đối với nàng cũng đối xử bằng ánh mắt khác, nhượng chúng nữ quả thật hâm mộ.

Chỉ là tính tình này của nàng người khác học cũng không được, chỉ có như thế, mới có thể hiện ra nàng khác với người thường.

Hứa Hải Phong đi tới bên ngoài thư phòng, ho khan một tiếng.

Bên trong truyền đến thanh âm hơi có vẻ uể oải của Phương Lệnh Thiên: “ Là Hải Phong sao? Vào đi.”

“ Dạ...” Hứa Hải Phong đẩy cửa đi vào, Phương Lệnh Thiên vẫn ngồi trước thư án, chỉ là lần này hắn không xem sách, mà là dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

“ Nghĩa phụ.” Nhìn vị cường giả chưa từng hiển lộ vẻ già lão trước mặt người khác này, trong lòng của hắn dâng lên một tia thương cảm, nguyên lai hắn cũng đã già.

Phương Lệnh Thiên mở mắt, hòa ái cười nói: “ Hảo tiểu tử, còn gọi ta là nghĩa phụ sao?”

Hứa Hải Phong bật cười, quỳ hai gối dưới đất, cung kính lạy chín lạy, nói: “ Con bái kiến nhạc phụ đại nhân.”

Từ ghế nhô lên, Phương Lệnh Thiên cười a a nâng Hứa Hải Phong dậy, nói: “ Có vẻ như thế, lão phu cũng có thể yên tâm.”

Bọn họ đều là người hào hiệp, nếu làm xong lễ, thì hôn sự này cũng xem như là đã định.

Hứa Hải Phong nhìn kỹ vị lão nhân này, trong ánh mắt hắn tràn đầy hưng phấn cùng vui sướng, nhưng thủy chung không che giấu được một phần lo lắng nặng nề cùng vẻ mệt mỏi.

“ Nhạc phụ, ngài thật mệt mỏi.” Hứa Hải Phong thở dài nói.

“ Đúng vậy, ta quả thật mệt mỏi.” Phương Lệnh Thiên không chút nào che giấu nói: “ Có đôi khi, ta thật sự muốn buông hết tất cả, tu dưỡng nhân hạ một phen, hoặc là du sơn ngoạn thủy, hoặc là bế bồng tôn tử làm vui. Chỉ là...ta bỏ không được a.”

“ Hướng Minh đại ca đã dần thành thực, lại qua mấy năm, liền đủ để tiếp thu công việc của ngài. Khi đó, ta mang theo Doanh nhi bồi ngài đi du ngoạn, thả lỏng tâm hồn.” Hứa Hải Phong an ủi nói.

“ Người...” Phương Lệnh Thiên cười lớn nói: “ Chỉ sợ đến lúc đó, người còn bận rộn hơn cả Hướng Minh, làm sao quan tâm được một lão nhân như ta.”

Tình huống của Hứa Hải Phong không giống người thường, nếu là vị tướng lĩnh khác rời đi bộ đội của mình một đoạn thời gian, thì lực chiến đấu cùng thực lực sẽ giảm xuống, nhưng Hắc Kỳ quân tuyệt đối sẽ không gặp vấn đề về phương diện này.

Chỉ là chuyện này cũng không cách nào hướng người khác giải thích, hắn chỉ đành cười khổ, quyết định chủ ý, ngày sau nhất định phải thực hiện sự hứa hẹn hôm nay.

Phương Lệnh Thiên nặng nề vỗ lên bả vai Hứa Hải Phong, nói: “ Tiểu tử ngươi quả nhiên không giống tầm thường, xuất xứ Hung Nô, không những nêu cao quốc uy chúng ta, còn dò xét được mật mưu liên minh của hai nước, công lớn như thế, thật không biết nên làm sao tưởng thưởng cho ngươi.”

Hứa Hải Phong lắc đầu, đối với chuyện này cũng không có gì nói, hỏi: “ Nhạc phụ vào cung, có từng thảo luận ra được đối sách gì sao?”

Phương Lệnh Thiên thở dài nói: “ Còn có được đối sách gì, không ngoài binh tới tướng đỡ, nước đến lấp đất.” Lập tức lại hào khí can vân nói: “ Hai nước bọn họ tuy binh cường mã tráng, nhưng Đại Hán ta lập quốc mấy trăm năm, lại há dễ dàng bị diệt tích như thế. Nếu là bọn họ muốn tới, vậy để chúng ta ở trên sa trường ganh đua cao thấp đi.”

Hứa Hải Phong nghe được nhiệt huyết sôi trào, cao giọng đáp: “ Đúng vậy, hai nước liên quân thì sao, chúng ta cũng có thể đánh cho bọn họ tơi bời, hoa rơi nước chảy.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cười ha hả. Vào giờ khắc này, bọn họ đã quên thân phận cùng quan hệ với đối phương, chỉ còn lại một cổ hào khí trong lồng ngực nhất thời dựng lên, không thể tự chủ.

“ Kỳ thật, lần này bọn họ liên thủ tấn công, đối với Đại Hán ta cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt.” Phương Lệnh Thiên đột nhiên nói ra một câu có chút cổ quái.

Hứa Hải Phong kỳ lạ, hỏi: “ Nhạc phụ, ngài nói cái gì?”

Phương Lệnh Thiên mỉm cười, giải thích: “Đại Hán ta thái bình mấy chục năm, cùng Khải Tát nhân đánh một trận, cũng không hề xúc động gốc rễ. Tuy cho thấy là một mảnh thái bình thịnh thế, nhưng dưới đây cũng đang ba đào mãnh liệt, hoàng thượng tuổi tác đã cao, đối với chúng ta đã có tâm lý đổ kỵ. Mà Trình gia ngo ngoe đục động, lại phá hư quan hệ cân bằng giữa tứ đại gia tộc, đúng là lúc lòng người tan rã.”

Hắn hít một hơi, thanh âm lại càng nặng ba phần, nói: “Nước không có ngoại hạn(giặc ngoài) sẽ vong, hôm nay hai đại đế quốc liên thủ ý đồ muốn chiếm giang sơn Đại Hán ta, lại khiến cho nước ta trên dưới đoàn kết nhất trí, ngưng thành một khối sắt bản, chỉ cần vạn người một lòng, cho dù thế cục có hiểm ác gấp đôi, giang sơn Hán gia chúng ta cũng sẽ không rơi vào tay ngoại tộc.”

Hứa Hải Phong thở dài một hơi, tuy lão nhân này nói không sai, nếu thật có thể vạn người một lòng, Đại Hán quả thật không cần sợ hãi gì cường địch. Hai đại đế quốc liên thủ, tưởng muốn thủ thắng dễ dàng, nhưng tưởng muốn diệt quốc đó chính là một chuyện cơ hồ không có khả năng hoàn thành.

Nhưng, nếu trong nước có nội loạn, đó chính là một cục diện hoàn toàn khác hẳn.

Trình gia tồn tại, liền phảng phất là một viên thuốc độc, tùy thời đều có khả năng bộc phát, nếu thời khắc mấu chốt đột nhiên ở sau lưng đâm một đao, chỉ sợ Hán gia giang sơn liền thật sự sẽ rơi vào tay ngoại tộc.

Hắn mấy lần muốn vạch trần mặt thật của Trình gia, nhưng nhìn bộ dáng ý khí phong phát của lão nhân, đột nhiên lại có chút không đành lòng.

Phương Lệnh Thiên không có chú ý tới dị thường của hắn, mà là dò hỏi: “Tối nay ngươi đi Ngô vương phủ, nói chuyện thế nào?”

Hứa Hải Phong cũng không giấu diếm, đem mọi chuyện kể ra.

Phương Lệnh Thiên nhíu mày nói: “Ngô vương điện hạ tâm cơ quả nhiên là hơn xa đại hoàng tử, nếu do hắn kế thừa ngôi vị hoàng đế, thì là phúc của Đại Hán. Chỉ là...hài, ngày sau hãy tính.”

Hứa Hải Phong ân một tiếng, theo sau đem việc Trình Anh Đào đòi quyết đấu nói ra chi tiết.

Phương Lệnh Thiên nổi giận nói: “Trình Anh Đào này thật đúng là không phân biệt tốt xấu, hết lần này tới lần khác cứ chọn ngay bây giờ mà tìm người phiền toái. Phong nhi không cần để ý tới, ngày mai ta đi tìm Cổ Đạo Nhiễm lão nhi, nhìn hắn làm sao giải thích với ta.”

Hứa Hải Phong rốt cục hạ quyết tâm, thở dài nói: “Nhạc phụ, ngài tưởng rằng Trình Anh Đào thật sự chỉ là không hiểu biết hay sao?”

Phương Lệnh Thiên ngắt ra, trong ánh mắt nhìn hắn mang theo vài phần nghi vấn.

“Kỳ thật, lần này tại Hung Nô, con thám thính được tin tức cũng không chỉ là như thế.” Hứa Hải Phong trầm giọng nói.

“Vậy ngươi còn nghe được những thứ gì?” Phương Lệnh Thiên liên tưởng đến ý tứ giữa hai câu nói của hắn, biến sắc hỏi: “Chẳng lẽ cùng Trình gia có liên quan?”

“Đúng vậy, lần này liên quân phạt Hán không phải là hai nước, mà là tam gia liên minh.” Hứa Hải Phong nói thẳng.

Những lời này phảng phất như sét đánh ngang trời, nhượng thân thể Phương Lệnh Thiên không tự chủ được mà lao đảo. Sắc mặt hắn trong thời gian ngắn không còn chút máu, nửa thoáng sau hỏi: “Lời này là thật?”

Những lời này của hắn khàn khàn run rẩy, có thể thấy được trong nội tâm cực kỳ rung động, làm hắn không thể khống chế.

“Thiên chân vạn xác.”

“Ngươi có chứng cứ gì sao?” Phương Lệnh Thiên chỉ thất thố một thoáng liền lập tức khôi phục bình thường, lập tức hỏi ra mấu chốt bên trong.

Hứa Hải Phong cười khổ nói: “Không có.”

Hai mắt Phương Lệnh Thiên sáng ngời, hỏi: “Vậy đây có phải do Khả Tắt cùng Hung Nô cố ý tiết lộ tin tức không?” Ý của hắn là Hứa Hải Phong đã trúng kế ly gián của bọn họ.

Hứa Hải Phong biết việc này vô cùng không thể tưởng tượng nổi, không thể làm gì khác hơn là từ đầu tới đuôi, từ khi Lâm Uyển Nhân nhận ra Trình Anh Kiệt, thẳng đến lúc trở về kinh sư nói rõ chi tiết, đương nhiên sự việc bí ẩn bên trong chỉ nói sơ lược qua.

Sắc mặt Phương Lệnh Thiên càng ngày càng khó coi, Hứa Hải Phong nói một nửa, hắn cũng đã hoàn toàn tin.

“Nghĩa phụ, Trình gia mưu đồ đã mấy chục năm, ngài cũng không thể ngồi không mà đợi a.”

“Trách không được...trách không được...Trình gia gần hai mươi năm qua vì sao lại có nhiều cử động cổ quái như vậy, nguyên lai bọn họ sớm tồn dị tâm.” Phương Lệnh Thiên thì thào tự nói, đột nhiên gương đôi mắt, tuôn ra một luồng tinh quang, hỏi: “Trình Anh Kiệt thế nào?”

Hứa Hải Phong đưa tay làm thủ thế như chém vào hư không.

Phương Lệnh Thiên gật đầu nói: “Phải nên như thế, việc này ngươi còn cùng người nào nói qua?”

“Từ trước tới giờ con vẫn im lặng, nhạc phụ là người thứ nhất đã biết, mà ngay cả tam thúc cũng không tiết lộ.” Hứa Hải Phong nhẹ giọng nói.

“Được, việc này vạn vạn không thể truyền ra ngoài, người ra ngoài trước, cho ta suy nghĩ đã.” Phương Lệnh Thiên thở ra một hơi, phảng phất như tự nhủ: “Ba mươi năm, nghĩ không ra đã ba mươi năm, nỗ lực của hoàng thượng cùng chúng ta đều là uống phí tâm cơ a, Trình gia...Trình gia...”

Trong lòng Hứa Hải Phong vừa động, nghe khẩu khí của hắn tựa hồ như bên trong có ẩn tình khác, chỉ là lúc này không thể hỏi tới, hắn đành mang theo ánh mắt kỳ dị nhìn khuôn mặt suy tư của Phương Lệnh Thiên, theo sau rồi đi.

Rời khỏi thư phòng của Phương Lệnh Thiên, trong lòng Hứa Hải Phong cũng như ba đào pháp phùng.

Đêm khuya chậm chậm, gió lạnh như đao cắt.

Chính là mây gió đã bắt đầu nổi lên đầy trời.

132. Chương 132 : Luận Sự

Kinh sư trọng địa, tuy phồn hoa khắp nơi, nhưng cuối cùng cũng không phải là nơi hắn ở lâu.

Hắn tự dựng sinh ra một vết khúc mắc, đối với những phàm trần tục sự nổi lên lòng chán ghét.

Lúc này hắn cũng đã nhận thức tâm cảnh vừa rồi của Phương Lệnh Thiên, tuy cũng muốn buông hết thả, tiêu điều tự tại, nhưng lo lắng quá nhiều, làm hắn khó thể làm được điều đó.

Chẳng những là hắn, chỉ cần là người, liền không cách nào thoát khỏi những sự dây dưa phân tranh thế này, ngay cả là những tông sư như đám người Lê Ngạn Ba, cũng bị tục sự quấn thân, khác nhau duy nhất chính là đối tượng phiền não cùng sự vật có sự khác nhau mà thôi.

Thở dài một hơi, thân hình hắn như quỷ mị biến mất tại chỗ, sau một khắc, đã xuất hiện trong một hẻm nhỏ cách xa mấy trượng.

Bằng vào linh giác hơn người, hắn không hề kinh động bất cứ kẻ nào, thuận lợi ra khỏi cửa thành, về tới doanh địa Hắc Kỳ quân trú đóng.

Còn chưa tới gần doanh địa, hắn liền cảm ứng được mình bị người phát giác, trong lòng đối với Tương Khổng Minh không chỗ nào không biết liền càng thêm bội phục, cũng chỉ có hắn đích tay bày ra mạng lưới tuần tra mới có thể làm cho không ai có thể ẩn giấu chính mình, mà dù là Lê Ngạn Ba cũng không ngoại lệ, lại đừng nói đến một giả tông sư như hắn.

Chỉ là những huyết tử chiến sĩ có thể ngăn cản nhân vật như Lê đại tông sư, nhưng không cách nào ngăn cản được mình.

Hứa Hải Phong nghênh ngang tiến vào doanh địa, chợt nghe Triết Biệt cao giọng hô: “ Tướng quân, quân sư đại nhân đang tìm ngài.”

Cũng chỉ có đôi mắt ưng như Triết Biệt mới có thể ngoài vài dặm nhìn thấy khuôn mặt người đi đến, muốn hẳn tìm người, chứng thật là lựa chọn tốt nhất.

Trong lòng Hứa Hải Phong kỳ quái, không biết Tương Khổng Minh lại có phát hiện kỳ lạ gì, tóm lại mỗi lần hẳn chủ động tìm tới cửa, nhất định sẽ có chuyện vừa vui vừa sợ hoặc lớn hoặc nhỏ đã phát sinh.

Đi vào doanh trướng của Tương Khổng Minh, Hứa Hải Phong liền phát giác được một cỗ sóng nhiệt đậm đầu ập đến.

Lúc này tuy là cuối mùa thu, nhưng ban đêm đã có chút rét lạnh, doanh trướng tuy rất dày, dù sao không so được với vách đá hay ván gỗ, nếu so với phòng ốc đương nhiên là lạnh hơn không ít.

Hứa Hải Phong công lực thâm hậu, thật ra không bị ảnh hưởng bao nhiêu, nhưng nhóm người Lâm Uyển Nhân đã sớm phải mặc thêm áo.

Tương Khổng Minh cũng mặc vào trường bào, hẳn cũng thật kỳ lạ, tối thì ngủ rất muộn, nhưng đến sáng sớm, liền biến thành một con heo lười thật sự.

Nằm mãi trên giường đã trở thành sự yêu thích lớn nhất của vị Tướng đại quân sư này, nếu như không có chuyện gì đặc thù, hẳn có thể ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao ba sào, mặt trời chiếu đến tận mộng, mà ngay cả điểm tâm cũng dùng chung với cơm trưa, đương nhiên, mỗi đêm ăn khuya thật sự là không thể thiếu.

Hắn nhiều lần đưa ra mưu kế huấn luyện từng thời khắc, kiên trì cho Hắc Kỳ quân quân sĩ rèn luyện không ngừng, duy đến phiên chính hắn, lập tức như là một người lười biếng, cứ nằm mãi trên giường nhất định không chịu thức dậy.

Cảm nhận được luồng nhiệt khí cuộn cuộn, Hứa Hải Phong lập tức nhớ tới, mấy ngày trước đây lúc khí trời biến lạnh, Tương Khổng Minh từng nói qua muốn đi tìm thứ gì đó, giúp cho mọi người cảm thấy ấm áp, chẳng lẽ hẳn đã tìm được rồi.

Đánh giá doanh trướng một chút, nhìn thấy trước người Tương Khổng Minh đặt một chiếc lò hình tròn, hẳn cảm giác được luồng nhiệt lượng chính là từ chiếc lò kia tỏa mát ra tới.

Đi tới trước mặt chiếc lò, Hứa Hải Phong hỏi: “ Quân sư đại nhân tìm ta chẳng lẽ chính là vì thứ này?”

Tương Khổng Minh cười nói: “ Thứ này gọi là than, sau khi đốt lên, sẽ tỏa ra khí nóng, chỉ là mùi hương có chút khó chịu. Chẳng qua chỉ cần bảo trì sự thông gió ở khả năng nhất định, sẽ tốt hơn là bị chết rét.”

Đối với đủ loại kiến thức ngạc nhiên cổ quái cùng thủ đoạn của hắn, Hứa Hải Phong nhìn thấy cũng không có gì lạ lùng, vật này tuy đối với mình cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng đối với Lâm Uyển Nhân các nàng mà nói cũng là một thứ chống lạnh rất tốt.

Mở ra lò than, chỉ thấy bên trong đều là những khối tròn đã bị thiêu thành đỏ hồng, nhưng kỳ quái chính là, hẳn cũng không nhìn thấy có lửa cháy lên.

Tương Khổng Minh chỉ vào một góc doanh trướng, nói: “ Mời chủ công xem, chính là thứ này.”

Hứa Hải Phong đi ra phía trước, trong góc chất đầy những hòn đá màu đen. Hắn đưa tay cầm lấy một khối, lại phát giác loại hòn đá này hơi mềm không rắn chắc, bóp nhẹ liền vỡ. Buông tay ra, đá là một đồng bụi đen bám đầy.

“ Quân sư đại nhân quả nhiên lợi hại, chuyện gì cũng không làm khó được người. Ngay cả tảng đá cũng đốt được, ngạc nhiên ngạc nhiên.” Hứa Hải Phong đối với thứ đồ chơi mới mẻ này không ngừng tấm tắc.

Tương Khổng Minh mỉm cười nói: “ Đây chẳng qua là chút tài mọn, không đáng giá nhắc tới. Học sinh thỉnh chủ công đến đây, là có chuyện quan trọng khác cần bàn.”

“ Có phải quân sư muốn hỏi chuyện đi Ngô vương phủ hay không?” Hứa Hải Phong ngồi xuống đối diện lò than, thuận tay nhắc bình trà rót vào chén.

Tỉu lượng của Tương Khổng Minh không cao, nhưng rất thích uống trà, nhưng lá trà của hắn cũng không cần Hứa Hải Phong quan tâm, bởi vì hắn cũng không chú ý chất lượng của loại trà, chỉ cần có uống là được.

“ Chủ công quả nhiên lợi hại, vừa đoán đã đúng.” Tương Khổng Minh vỗ tay tán thưởng.

Hứa Hải Phong bật cười nói: “ Ở chung với quân sư đại nhân đã lâu, cho dù Hứa mỗ có ngốc hơn gấp đôi, cũng sẽ trở nên thông minh một chút.”

Khi lúc ban đầu hai người mới gặp nhau, Hứa Hải Phong thân là chủ công, lại bị hắn đùa giỡn trong tay cũng không hề biết. Hôm nay mặc dù trong kiến thức cũng không thể so sánh được Tương Khổng Minh từng duyệt qua trăm vạn quyển sách, nhưng linh giác đại thành, còn muốn giấu diếm hắn, đã là khó có thể làm được.

Tương Khổng Minh cười hắc hắc, giơ lên chén trà, lấy trà thay rượu, xa xa như kính. Theo sau nói: “ Mới rồi Ngô vương phủ đưa tới một ca kỹ, chủ công có từng biết.”

Hứa Hải Phong cười nói: “ Đương nhiên biết, ta còn gặp qua vũ kỹ cao siêu của nàng ta, quả thật là động lòng người. Nếu quân sư đại nhân trúng ý, liền chuyển tặng cho người đó.”

“ Không cần, nàng này không giống tầm thường, học sinh không tiêu thụ nổi.” Hai vai Tương Khổng Minh nhún nhẹ, lắc đầu cự tuyệt.

Hứa Hải Phong cực kỳ kỳ quái, hỏi: “ Nếu là Hứa mỗ chưa từng nhìn lầm, nàng này tuy thân thủ linh hoạt, nhưng không có chút nội lực, quân sư vì sao lại đổ kị nàng ta?”

“ Chủ công không ngại đem chuyện đi Ngô vương phủ kể lại học sinh nghe một chút, sau học sinh sẽ báo rõ đầu đuôi bên trong.” Tương Khổng Minh cảm quát phe phẩy, lại cười nói.

Hứa Hải Phong nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng buồn cười, tuy hiện tại khí trời đã không cần dùng quạt, nhưng hắn đối với vật ấy lại thích thú dị thường, thủy chung không chịu rời tay, không biết tới lúc trời đông giá rét, hắn còn cầm thứ này đi khắp nơi nữa hay không.

Hứa Hải Phong lập tức đem chuyện đi Ngô vương phủ kể lại cho hắn nghe một lần, đương nhiên không có gì để giấu diếm, mà dù là chuyện Trình Anh Đào đi theo sau khiêu chiến cùng việc nói chuyện với Phương Lệnh Thiên cũng toàn bộ nói rõ.

“ Phù Tang? Nguyên lai ở thời đại này, cũng đã có Phù Tang sao?” Tương Khổng Minh nghe xong, thì thào lẩm bẩm.

“ Phù Tang chẳng qua chỉ là nước nhỏ, không gì đáng lo, quân sư vì sao đối với nó có vẻ canh cánh trong lòng?” Hứa Hải Phong cực kỳ kinh ngạc đối với biểu hiện của hắn.

Tương Khổng Minh ngay cả Khải Tắt cùng Hung Nô cũng không quá quan tâm, lại duy nhất đối với một đảo quốc nho nhỏ lại biểu hiện ra vẻ thất thố như thế, đây là việc chưa bao giờ có trước đây.

Tương Khổng Minh thở dài nói: “ Học sinh không phải để ý Phù Tang của lúc này, mà là đối với con cháu đời sau của bọn họ lại vạn phần kiêng kỵ.”

“ Con cháu đời sau?” Hứa Hải Phong thoáng tự hỏi một chút, chợt tỉnh ngộ, hỏi: “ Chẳng lẽ ý quân sư đại nhân là, ở đời sau của người Phù Tang sẽ có cử chỉ bất lợi gì với Đại Hán hay sao?”

Tương Khổng Minh cười lạnh nói: “ Bất lợi? Đâu chỉ là bất lợi a, con cháu Viêm Hoàng chúng ta cơ hồ suýt bị bọn họ vong tộc diệt tuyệt.”

Hứa Hải Phong kinh hãi, cảm thấy cực độ không thể tưởng tượng, hỏi: “ Quân sư đại nhân không phải nói đùa chứ, chỉ bằng một đảo quốc nho nhỏ, liền có thể vong Đại Hán ta sao? Chẳng lẽ bọn họ còn cao hơn Hung Nô nhân nhiều lắm hay sao?”

“ Học sinh thừa nhận, tại thời đại bình khí lạnh, thảo nguyên bá chủ thủy chung đều là một trong những lực lượng quân sự cường đại nhất trên thế giới này. Vô luận nó là thịnh là suy, cũng không có bất cứ kẻ nào có thể khinh thường cỗ lực lượng này.”

“ Không sai, Hung Nô nhân được xưng đệ nhất cường quốc quân sự đương thời, quả thật là có đạo lý của nó.” Hứa Hải Phong đối với điểm này tuyệt đối thừa nhận.

“ Trên đại thảo nguyên, điều kiện sinh tồn vô cùng ác liệt, có thể sinh tồn sống sót đều là hạng người cường kiện. Chính là phú quý sinh xa xỉ, bần tiện xuất cứng cỏi, trong tam đại đế quốc chỉ có Hung Nô có dân cư ít nhất, nhưng quân lực cực mạnh, chính là bởi vì lý do này.” Tương Khổng Minh nhẹ giọng nói.

Hứa Hải Phong gật đầu thụ giáo: “ Quân sự nói rất đúng, vậy nếu gặp Hung Nô nhân trên chiến trường, có phương pháp gì để thủ thắng.”

“ Tưởng muốn thủ thắng không khó, chỉ cần chủ công có thể ổn định, cho học sinh toàn lực phát triển, không ra ba năm, chúng ta đã đủ tích súc lực lượng đánh bại Hung Nô.” Tương Khổng Minh phiêu nhiên nói.

Hứa Hải Phong vui mừng, nói: “ Quân sự quả nhiên là thần nhân, vậy nhất định đã có phương pháp đối phó lâu dài.”

Tương Khổng Minh cười khổ nói: “ Ở thời đại này, đó là việc không có khả năng. Chủ công có từng gặp qua bầy sói trên thảo nguyên từng bị diệt tuyệt qua sao?”

Hứa Hải Phong lắc đầu nói: “ Quả thật chưa từng gặp qua.”

“ Cho dù chúng ta có thể đem Hung Nô diệt tuyệt, thì cũng sẽ có chủng tộc khác thay thế bọn họ trở thành bá chủ thảo nguyên, tiện đà uy hiếp Đại Hán.”

“ Nếu đem thảo nguyên của bọn họ nhét vào bản đồ đế quốc thì sao?” Hứa Hải Phong suy nghĩ chốc lát, đưa ra một biện pháp.

Tương Khổng Minh cười to nói: “ Hán tộc chúng ta là một dân tộc nông canh, làm sao có thể vĩnh tồn trên thảo nguyên. Cho dù là mọc rễ trên thảo nguyên, khi đó bởi vì tư nguyên phân phối không đồng đều, sẽ biến thành huynh đệ nội đấu.”

Hứa Hải Phong đầy mặt thất vọng, nói: “ Thật sự không còn biện pháp sao?”

Tương Khổng Minh trầm ngâm chốc lát, nói: “ Trừ phi...”

“ Trừ phi cái gì?” Hai mắt Hứa Hải Phong sáng ngời, dồn dập hỏi.

“ Trừ phi khoa học kỹ thuật phát đạt độ cao, thời đại binh khí lạnh rời khỏi triều lưu lịch sử, kỵ binh không còn là chủ lực tuyệt đối trên chiến trường. Khi đó, đại biểu của thảo nguyên sẽ không là phách quyền, mà là nghèo đói cùng lạc hậu.” Tương Khổng Minh thở dài nói.

“ Kỵ binh rời khỏi sân khấu chiến tranh, điều này có thể sao?” Hứa Hải Phong khiếp sợ hỏi.

Nặng nề gật đầu, Tương Khổng Minh nói: “ Sẽ có một ngày như thế, chỉ là đến lúc đó, Phù Tang sẽ thay thế đại Hung Nô trở thành họa lớn tâm phúc của chúng ta.”

133. Chương 133: Linh Giác

Đường Nhu Nhi cùng Phương Doanh Anh hai nàng sáng sớm đã tìm tới quân doanh, nhưng Triết Biệt phụ trách phòng vệ như thế nào cũng không chịu cho hai nàng đi kinh nhiễu Hứa Hải Phong. Bởi vì lúc này Hứa Hải Phong đang ngủ rất say, đây là lần đầu tiên từ sau khi huấn luyện nội lực thành công mà ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao ba sào.

Thẳng đến khi kinh động Tương Khổng Minh, con mắt hắn vừa chuyển, kể nãy trong lòng, nói Hứa Hải Phong đem qua luyện công, phạm chút sai lầm, cần phải tận tâm điều dưỡng, tạm thời không thể gặp người.

Hai nàng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi gặp Hạ Nhã Quân.

Nhắc tới tối hôm qua, Hạ Nhã Quân lập tức liên tưởng tới luồng áp lực thần bí kỳ quái đêm qua, quả nhiên là đến vô tung, đi vô ảnh, mà thời gian lại trùng hợp với lời nói của Tương Khổng Minh, lập tức tin chín phần.

Tinh thần thể giới là một bầu trời tồn tại độc lập lẻ loi, trong mắt những người chưa từng tiếp xúc qua, thủy chung vẫn là thần bí khó lường. Đặc biệt là người có võ công hữu thành như nàng, lại còn chưa đặt chân lên tinh thần lĩnh vực, càng thêm sùng bái không kể xiết.

Biết sau khi Hứa Hải Phong tu luyện tinh thần lực lượng mà sinh bệnh, các nàng lòng như lửa đốt, nhưng không hề biện pháp.

Đường Nhu Nhi suy nghĩ chốc lát, dặn dò một tiếng, liền đi tìm sư phụ Lê Ngạn Ba của nàng, đợi khi Tương Khổng Minh nghe được tin tức, còn muốn ngăn trở thì đã muộn.

Nếu thật sự để cho nàng tìm tới Lê đại tông sư, vậy Hứa Hải Phong làm sao giải thích chuyện đã phát sinh tới hôm qua.

Tương Khổng Minh trịnh trọng dặn dò, trước khi Hứa Hải Phong bế quan đã từng nói qua, một cửa này chỉ có thể do chính bản thân hấn vượt qua, không thể nhờ vào lực lượng bên ngoài. Cho nên trước khi hấn xuất quan, bất cứ kẻ nào cũng không được kinh động.

Do hấn ra lệnh một tiếng, cả quân doanh bắt đầu liền nghiêm túc đề phòng. Mấy ngàn huyết tửu chiến sĩ hợp thành tường đồng vách sắt. Cho dù là Lê Ngạn Ba thật sự có tới, cũng chỉ đứng bên ngoài mà nhìn, không dám xông vào.

Hạ Nhã Quân tuy cảm giác Tương đại quân sư có vẻ chuyện bé xé ra to, nhưng bởi vậy có thể thấy được hấn đối với Hứa Hải Phong trung tâm cảnh cảnh, quả thật không lời để nói.

May là, thẳng đến khi Hứa Hải Phong tỉnh dậy, Đường Nhu Nhi còn chưa tìm được Lê đại tông sư.

Vừa nghe Tương Khổng Minh nhắc tới, Hứa Hải Phong lập tức nhớ tới tối qua lúc rời đi Phương phủ, từng đáp ứng hai nàng, sáng sớm hôm nay phải đi gặp các nàng, chỉ là tối hôm qua hấn phí lực quá lớn, ngủ mê man bất tỉnh, đã sớm đem việc ước hẹn ném ra sau đầu.

Hai nàng không đợi được Hứa Hải Phong, tự nhiên sẽ đến quân doanh tìm kiếm, chỉ là cuối cùng biến thành cảnh tượng này, quả thật là làm cho người ta bật cười.

Vội vã rửa mặt, Hứa Hải Phong hạ lệnh giải trừ giới nghiêm, hấn đi tới chỗ chúng nữ tụ tập.

Chúng nữ nhìn thấy hấn bình an đi ra, vừa vui vừa sợ, vội vàng hỏi han.

Hứa Hải Phong than dài thở vắn một trận, mới đem thương thế của mình cố gắng thêm mắm dặm muối mà kể ra.

Đương nhiên, về phần thương thế kia từ đâu mà đến, đó chính là bí mật lớn nhất của Hắc Kỳ quân, hấn tự nhiên chỉ nói lướt qua, không làm cho người ta nhìn ra chỗ không ổn.

Nghe được hấn trong khoảng mười ngày nửa tháng không cách nào sử dụng tinh thần lực lượng, mà hai ngày sau còn phải giao chiến cùng Trình Anh Đào, dù là Hạ Nhã Quân cũng vì hấn mà lo lắng.

Chỉ là nhìn thấy bộ dáng không thêm để ý của Hứa Hải Phong, đối với tâm chí cùng sự hào hiệp của hấn càng thêm bội phục vạn phần.

Đối với một người đã có thói quen có được nội lực tồn tại, đột nhiên mất đi loại lực lượng làm cho hấn cao nhân một bậc này, vậy hấn sẽ cảm thấy thống khổ cùng bi ai thật lớn, người xem việc nghiêm trọng thậm chí từ nay về sau sẽ không gượng dậy nổi. Mà tinh thần lực lượng so với võ công càng thêm huyền diệu, cũng càng thêm thần bí, một khi đánh mất, ảnh hưởng tạo thành tự nhiên còn muốn lớn hơn rất nhiều.

May là Hứa Hải Phong chỉ là dùng sức quá độ, không cần bao nhiêu ngày thì có thể khôi phục, cho nên mới có thể tâm bình khí hòa mà đối mặt hết thảy.

Chỉ là khi thói quen có lực lượng đột nhiên lại biến mất, khó tránh khỏi sẽ làm cho người ta sinh ra một loại tâm tình trầm thấp cùng cảm thụ không hề thích ứng.

Tương Khổng Minh hiểu rõ đạo lý này, cho nên không để ý đến tinh thần Hứa Hải Phong bị tổn thương, đêm qua còn cố ý nói chuyện với hấn suốt đêm, hơn nữa còn dẫn động một tia phản nghịch ẩn sâu trong

đáy lòng của hắn, cũng chỉ có như thế, mới có thể kích khởi lên đầu chí của hắn, mới có thể khiến cho hắn có thể thần nhiên tự nhiên, tin tưởng mười phần.

Quả nhiên, một phen tâm huyết của Tương đại quân sư quả nhiên không có uổng phí.

Tuy thân thể Hứa Hải Phong tương đối uể oải, nhưng tinh thần đã khá hơn rất nhiều, cùng người nói chuyện, cũng không kiêng kỵ đề tài này, biểu hiện ra phong độ cùng trí tuệ rộng lớn.

“Nhu nhi tỷ tỷ vì sao còn chưa trở về?” Phương Doanh Anh gấp gấp không nhin nổi mà dậm chân, hỏi.

Lưu Đình tiến lên kéo tay nàng nói: “Tỷ tỷ chờ gấp, Lê đại tông sư hành tung vô định, chỗ ở mờ mịt, làm sao dễ dàng tìm được như vậy chứ.”

Từ khi trở lại cảnh nội Đại Hán, tiểu công chúa Lưu Đình vẫn ẩn núp bên trong xe ngựa, không dám đi ra gặp người. Càng gần kinh sư, lại càng vô cùng cẩn thận. Hôm nay nếu không phải Hứa Hải Phong sinh ra điểm ngoài ý muốn, với tính cách cẩn thận của nàng cũng sẽ không ra mặt.

Cũng may nơi này được huyết tử chiến sĩ canh gác ngay cả một giọt nước cũng không lọt, thật cũng không cần lo lắng sẽ bị tiết lộ ra ngoài nguy hiểm.

Hứa Hải Phong vừa cùng Tương Khổng Minh bàn bạc cách ứng phó, lúc này mỉm cười nói: “Các nàng cũng không cần lo lắng, Nhu nhi không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.”

Phương Doanh Anh trợn mắt, sẵn giọng: “Muội không phải lo lắng cho Nhu nhi tỷ tỷ, mà là lo lắng cho huynh a.”

Trong lòng Hứa Hải Phong nóng lên, nhìn nàng cảm kích cười nói: “Ta thì càng không cần lo lắng, đừng nói thời khắc này công phu của ta không thấp hơn Trình Anh Đào, cho dù là không bằng, nhưng bằng vào hai đại kỳ công trong người, ít nhất sẽ không bị bại.”

Phương Doanh Anh tuy cũng biết đạo lý này, nhưng quan tâm sẽ bị loạn, luôn bất an trong lòng.

“Đại ca không thể khinh địch, nếu Lê đại tông sư có thể giúp huynh khôi phục đến trạng thái tốt nhất, điều này há không có thêm vài phần nắm chắc.” Lưu Đình nhẹ giọng nói.

Lời của nàng lập tức được chúng nữ nhất trí đồng ý.

Hạ Nhã Quân thở dài nói: “Đáng tiếc Lê lão tiên bối như thần long thấy đầu không thấy đuôi, không biết khi nào mới có thể tìm được.”

Hứa Hải Phong thấy chúng nữ vô cùng quan tâm cho hắn, trong lòng thư thả, tựa như được ăn nhân sâm quả, mười vạn tám ngàn lỗ chân lông đều lộ ra sự thoải mái.

“Tuy Lê đại tông sư không có ở đây, nhưng còn có thể tìm được một người.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt cười nói.

“Ai...” Lâm Uyển Nhân bật thốt.

Hạ Nhã Quân đột nhiên nhướng mày, vừa vui vừa sợ nói: “Thái Ất chân nhân...”

Thái Ất chân nhân là người đứng đầu Trung Nguyên tam đại tông sư, nếu ngay cả hắn cũng không có biện pháp, vậy cho dù Lê Ngạn Ba có tới cũng chỉ sợ đành bất lực.

Dưới ánh mắt lo lắng của chúng nữ, Hứa Hải Phong rời đi quân doanh. Lúc này không thể so với tầm thường, hắn không đi một mình, bên người ngoại trừ Tần Dũng, còn có ba huynh đệ An Đức Lỗ cùng Lâm Trường Không bốn vị nhất phẩm cao thủ thiếp thân hộ vệ. Dù là Áo Bồn tông sư đích thân đến, cũng có thể ngăn cản được chốc lát.

Đi tới con đường nhỏ trong thành nội, Hứa Hải Phong gõ cửa vào.

Vị tiểu đạo sĩ đón khách chính là vị tiểu đồng lần trước Hứa Hải Phong đã gặp, đối với vị tướng quân trẻ tuổi được tổ sư gia thật yêu thích vẫn còn nhớ rõ. Đưa hắn đến phòng khách, lại đi bẩm báo Thái Ất chân nhân.

Chỉ chốc lát, tiểu đồng lại chạy tới, nói là chân nhân cho gọi.

Hứa Hải Phong lệnh cho đám người Tần Dũng ở lại chờ đợi, không được gây chuyện, lúc này mới theo tiểu đồng đi gặp Thái Ất chân nhân.

Vẫn là gian phòng nhỏ lần trước, vẫn là mái tóc bạc với gương mặt hồng nhuận.

Hứa Hải Phong lòng mang cảm kích, quay đầu liền bái: “Vãn bối ra mắt chân nhân.”

Nếu không có Thái Ất chân nhân truyền Tinh Tâm Quyết cho hắn, hắn làm sao có được thành tựu ngày hôm nay, đối với vị lão nhân hơn trăm tuổi này, hắn thật tình cảm kích vạn phần.

Thái Ất chân nhân cười a a nâng hắn dậy, một đôi mắt thần cẩn thận đánh giá một phen. Thở dài nói: “Lão đạo bình sinh duyệt vô số người, đối với tiểu tử ngươi vốn đã phỏng chừng rất cao, nhưng tiểu tử lại thật sự làm cho lão đạo ta thất kinh a.”

“Nếu không có chân nhân truyền thụ thần công cho tiểu tử, tiểu tử hôm nay còn là một vô danh tiểu tốt không biết võ công.” Hứa Hải Phong cung kính đáp.

Thái Ất chân nhân khoát tay, cười nói: “Ngươi không cần cảm ơn ta, mọi việc đều có định số, ngươi được truyền công phu của ta, chính là người hữu duyên, đây còn là thiên ý. Chỉ là, ta xem tiểu tử ngươi tựa hồ tinh thần không đầy đủ, là có vì sao?”

Hứa Hải Phong vội vàng đem mọi chuyện xảy ra từ sau khi từ biệt hường lão nhân này nói rõ chi tiết, khi hắn nói lúc bị tinh thần áp bách của Thác Hà Đế nên linh ngộ được tinh thần lực lượng, mà dù là Thái Ất chân nhân cũng phải chấn động.

Khi nói xong hết thảy, với định lực tu vi hơn trăm năm của Thái Ất chân nhân, còn thở ra một hơi, nói: “Kỳ tài ngút trời a, cho tới hôm nay lão đạo mới hiểu được ý tứ của bốn chữ ngút trời kỳ tài.”

Hứa Hải Phong vội vàng khiêm tốn nói: “Nếu không có ngài cùng Lê lão tiên bối một lòng tài bồi, tiểu tử cũng không có khả năng có đột phá này.”

Lão đạo nhìn hắn, hỏi: “Nếu ngươi hiểu ra lực lượng tinh thần, vậy vì sao lão đạo lại không cảm giác được từ trên người của ngươi vậy?”

Hứa Hải Phong cười khổ nói: “Đêm qua lúc tu luyện, linh giác của vãn bối phát sinh dị biến, trí lực cạn kiệt quá độ, ít nhất phải mười ngày nửa tháng tu dưỡng mới có thể khôi phục.”

“Đêm qua? Chẳng lẽ luồng tinh thần ba động đêm qua dĩ nhiên là ngươi truyền tới?” Thái Ất chân nhân rất giật mình.

Luồng tinh thần ba động đêm qua vô cùng cường đại, đã tới một bước không thể tưởng tượng, hắn tự so sánh, chỉ sợ cũng kém khá xa, không chịu nổi một kích.

Nếu luồng tinh thần ba động này thật sự do Hứa Hải Phong phát ra, vậy điều này cũng không tránh khỏi quá mức hoang đường.

Trên sự thật, cho dù trí lực của lão có thông thiên, cũng vạn vạn không nghĩ ra sẽ có hơn năm mươi người đều luyện ra tinh thần lực lượng, khi tinh thần lực của những người này hợp lại thành một, thì năng lực bộc phát ra đương nhiên là chưa từng có.

Hứa Hải Phong vội vàng giải thích, đương nhiên không đem chuyện bí mật của mình lộ ra, chỉ là nói mình ngoài ý muốn gặp phải một cỗ lực lượng thần kỳ, khiến cho linh giác tăng cường gấp trăm lần, tạo thành trạng thái cạn kiệt.

Lời nửa thật nửa giả này khiến cho lão đạo nhân hao tổn đầu óc, cuối cùng đành xòe hai tay, tỏ vẻ chính mình lực bất tòng tâm.

Cũng may Hứa Hải Phong cũng không ôm hi vọng quá lớn, nếu lão nhân gia không có cách nào, cũng không hề bỏ vào trong lòng.

Lập tức Hứa Hải Phong thi lễ nói: “ Gần đây tiểu tử học được một bộ công phu, tên là Thái Cực thần công, còn thỉnh chân nhân chỉ điểm một chút.”

Nói xong, hắn thủ thế, từng chiêu từng thức chậm rãi diễn luyện.

Lúc đầu Thái Ất chân nhân còn e ngại lễ phép mà khinh thường liếc nhìn, nhưng vẫn miễn cưỡng quan sát một phen.

Ai ngờ sau mấy chiêu, tinh thần của lão đạo nhân đã bị bộ kiếm thuật thần kì chưa từng có ai sử dụng này hấp dẫn, thẳng đến khi Hứa Hải Phong múa xong bộ kiếm pháp, lão đạo nhân đã đắm chìm bên trong, không còn lên tiếng.

134. Chương 134: Dị Tâm

Chẳng qua nàng trời sinh đã có thể chất như vậy, cũng không phải tu luyện tà công gì, việc này rất lâu sau mới bị người khác phát hiện.

Ngô vương Lưu Chính Khải đương nhiên biết điểm này, bản thân không dám đụng vào nàng, chuyển tặng cho Hứa Hải Phong cũng không hề có hảo tâm, một lòng mong cho cái tên tình địch số một này sớm lên cực lạc.

Chỉ là tính toán của hắn đã gặp phải Hứa Hải Phong, nhất định là như công dã tràng dùng gửi trúc để mức nước.

- Ai... Quân sư đại nhân, lần này ngươi làm sai rồi.

Hứa Hải Phong lắc đầu than thở.

Tương Khổng Minh không hiểu chút nào, hắn mặc dù thông minh tuyệt đỉnh, cũng không thể nào đoán được ngụ ý của Hứa Hải Phong, cau mày, khổ sở suy nghĩ cả nửa ngày, mới dò hỏi:

- Học sinh có chỗ nào làm sai sao??

Hứa Hải Phong lộ ra một khuôn mặt vô cùng tươi cười, nói rằng:

- Nếu như nữ tử Phù Tang kia không thể động vào nàng được, ngươi không nên ép nàng uống huyết tửu mới phải.

Tương Khổng Minh nao nao, thẳng thắn nói:

- Thật là học sinh thất sách rồi, ai... đáng tiếc một phần đại lễ tốt như vậy.

Nếu bọn họ đã biết Y Đằng Do Na có loại này thể chất vạn người không có một này, như vậy chỗ có thể lợi dụng nhiều bằng chừng nào, chỉ là một khi đã dùng huyết tửu, liền lập tức trở nên lãnh khốc ngốc trệ, chỉ cần là người đều có thể phát giác ra chỗ kỳ dị của nàng, công hiệu tự nhiên là đại giảm.

- Di...

Tương Khổng Minh than thở chốc lát, nhìn Hứa Hải Phong đột nhiên kinh hô lên:

- Chủ công, ta có thể dò xét thấy tâm tư của ngài rồi, chuyện gì xảy ra vậy?

Hứa Hải Phong cả kinh, đang muốn vận dụng linh giác, đột nhiên cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, gần như muốn hôn mê.

Tương Khổng Minh vội vã đỡ lấy hắn, suy nghĩ một lát nói:

- Chủ công không cần lo lắng, vừa rồi ngài sử dụng quá nhiều lực lượng tin thần, dẫn đến bây giờ linh lực khô kiệt, không thể nào sử dụng cũng là hiện tượng bình thường. Đại khái khoảng mười ngày nửa tháng sau sẽ dần dần khôi phục!

- Nga, như vậy là tốt rồi!

Hứa Hải Phong yên lòng, lực lượng tinh thần của hắn có rồi thì không đổi, nếu như một khi mất đi, đủ để khiến cho hắn hối hận vạn phần.

- Chỉ là...

Tương Khổng Minh cau mày nói.

- Chỉ là cái gì?

Hứa Hải Phong dò hỏi.

- Ba ngày sau, Trình Anh Đào khiêu chiến chủ công trước Tiểu Vu sơn, nếu như không có linh giác tương trợ, chỉ sợ...

Tương Khổng Minh lo lắng nói.

- Ha, quân sư đại nhân không cần lo lắng, theo ý ta, Trình Anh Đào tuy rằng đã trèo lên được hàng nhất phẩm, nhưng dù sao thời gian ngắn ngủi. Chỉ cần Hứa mỗ cẩn thận ứng phó, không lý nào bị thất thủ cả.

Hứa Hải Phong tự tin mỉm cười nói.

Từ sau khi lãnh hội được ảo diệu của thế giới tinh thần, sự tự tin của hắn đã tăng lên gấp trăm lần. Đặc biệt ở bậc cương đại doanh cùng với Lê Ngạn Ba đại tông sư đánh một trận, càng làm cho sự tin tưởng của hắn bành trướng đến cực điểm.

Tuy rằng lúc này hắn đã không thể sử dụng linh giác, thiêu đi chỗ dựa lớn nhất để thủ thắng. Nhưng một tên chưa bao giờ hé mở được lực lượng tinh thần, vừa mới bước chân vào hàng nhất phẩm như Trình Anh Đào, hắn vẫn còn chưa để ở trong lòng.

- Tuy nói như vậy, nhưng học sinh chung quy vẫn cảm thấy không thích hợp.

Tương Khổng Minh lắc lắc đầu, ngay cả quạt lông trong tay cũng không ngừng lay động.

- Can đảm của quân sư đại nhân từ bao giờ lại trở nên nhỏ như vậy?

Hứa Hải Phong đối với sự cẩn thận của hắn không cho là đúng.

-Cẩn thận có thể dùng chiếc thuyền đến vạn năm...

Tương Khổng Minh phân tích nói:

- Chủ công hãy thử nghĩ, nếu hắn biết ngài ở Hung Nô đã đại hiển thần uy, ngay cả ba đại cao thủ nhất phẩm cũng bị đánh bại, há lại có thể dưới tình huống không hề nắm chắc mà hướng ngài khiêu chiến?

- Điều này cũng đúng, bất quá nếu chúng ta không biết dụng ý của hắn ở chỗ nào, như vậy không cần phải tự mình suy đoán nữa, cứ nghi thần nghi quỷ, chỉ có tự làm loạn đầu trận tuyệt.

Hứa Hải Phong tiêu sái nói.

Trải qua lũ tình tinh thần kỳ dị vừa rồi, đã khiến cho hắn cảm xúc vô cùng, làm cho lòng dạ khí độ của hắn trong nháy mắt khuếch đại lên mấy lần, ngay cả khí chất cũng hiện lên một tia biến hóa vi diệu.

- Chúng ta đoán không ra, không có nghĩa là những người khác không biết, chủ công ngày mai không ngại thì đi gặp một người, lấy lý do lãnh giáo công pháp, sẽ có được nhiều lợi ích.

Tương Khổng Minh vì hắn bày mưu tính kế.

- Gặp ai?

- Đệ nhất thiên hạ, Thái Ất chân nhân!

Lúc này, bên ngoài doanh trường đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, Hứa Hải Phong quay đầu nhìn về phía Tương Khổng Minh, ánh mắt dò hỏi, nhưng thấy vẻ mặt của hắn kinh ngạc, hiển nhiên cũng không hiểu người đến là ai.

Tiếng bước chân dừng lại ở bên ngoài trường, một đạo âm thanh yếu diệu vang lên:

- Nô tỳ đưa trà tới!

Ánh mắt hắn đột nhiên tràn ngập tiểu ý Hứa Hải Phong nhìn về phía Tương Khổng Minh, trong lòng thầm nghĩ, nguyên lai cái tên Tương Phong Tử này cũng không phải là người tốt, dĩ nhiên lại biết che giấu nữ nhân, cũng muốn xem xem đó là nhân vật nào.

Tương Khổng Minh cảm ứng được suy nghĩ trong lòng Hứa Hải Phong, lập tức mặt đỏ tía tai, cũng không biết là có thẹn quá hóa giận hay không nữa.

- Tiến vào đi...

Hứa Hải Phong kêu lớn, ý định muốn xem xem đến tột cùng là ai.

Cửa trường bỗng ứng tiếng vén lên, một vị thiếu nữ diễm lệ vô song duyên dáng thướt tha đi vào trong trường.

Vừa nhìn rõ khuôn mặt của nàng, không chỉ Hứa Hải Phong cảm thấy vô cùng ngoài dự liệu, mà ngay cả Tương Khổng Minh cũng há to miệng, không còn lấy nửa điểm phong thái tiêu sái.

Cô gái này dĩ nhiên lại là Y Đằng Do Na vừa mới trở thành huyết tử chiến sĩ.

Hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương vô cùng kinh ngạc.

Con mắt Tương Khổng Minh đột nhiên sáng ngời, vỗ tay khẽ nói:

- Chiến sĩ phát triển?

Hứa Hải Phong âm thầm gật đầu, e rằng cũng chỉ có như thế mới giải thích được.

- Ngẩng đầu lên!

Hứa Hải Phong phân phó nói.

Y Đằng Do Na nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn hai người, dưới ánh sáng lung lay bất định của ngọn nến, dung nhan của nàng càng thêm diễm lệ, khiến người khác khó có thể giữ được bản thân.

Chăm chú nhìn vào trong đôi mắt của nàng, Hứa Hải Phong thấy được trong mắt nàng có những tia hồng tuyến quý dị như ẩn như hiện.

Một lúc lâu, Hứa Hải Phong thở dài một hơi, bởi vì ở trong mắt của nàng, quả thật có một tia linh động cực kỳ hiếm thấy.

Sẽ không vừa vặn như vậy chứ! Nàng dĩ nhiên lại trở thành một huyết tử chiến sĩ phát triển.

- Là ai cho ngươi tới đây?

Hứa Hải Phong hỏi.

- Chủ nhân trở về, nô tỳ đương nhiên phải tới hầu hạ.

Y Đằng Do Na tự nhiên nói.

Hứa Hải Phong kinh ngạc nhìn phía Tương Khổng Minh, hỏi:

- Quân sư đại nhân, ngài... ngài có bị bị ma quỷ ám ảnh hay không? Lẽ nào không phát giác ra nàng không giống như những người bình thường sao?

Quả thực, chỉ cần nhìn nét mặt của nàng, cho dù là ai cũng không thể nào đem nàng liên tưởng tới những tên huyết tử chiến sĩ đầu gỗ khác được. Vậy mà Tương Khổng Minh lại sơ sót ở điểm này, quả thực là việc bất khả tư nghị, Hứa Hải Phong thậm chí đang suy nghĩ, có phải là hắn mê thất nữ sắc hay không mà quên cả bản tính rồi.

- Ta... ta muốn giết Tần Dũng cái tên ngu ngốc kia, tên ngu ngốc kia.

Tương Khổng Minh trong cơn tức giận, ngay cả xưng hô học sinh cũng vứt luôn.

- Thì ra là thế.

Hứa Hải Phong bình tĩnh đại ngộ, nghĩ không ra chủ trì thẩm vấn dĩ nhiên lại là Tần Dũng, đương nhiên là làm qua loa cho xong việc.

- Trước tiên người đứng lên đi!

- Vâng!

Y Đằng Do Na đỏ mặt ngượng ngùng đứng lên. Tuyệt sắc dung nhan so với Phương Doanh Anh càng thêm xinh đẹp động nhân.

- Người tới từ phương nào, vì sao lại lưu lại vào Ngô vương phủ, kể toàn bộ ra cho ta nghe một chút!

Hứa Hải Phong ra lệnh nói.

Y Đằng Do Na đáp ứng, uyển chuyển kể lại.

Nguyên lai nàng sinh ra ở một gia đình quý tộc Phù Tang, chẳng qua bởi vì một hồi biến động chính trị, gia tộc của nàng bị thanh trừ một cách tàn khốc. Nếu không phải nàng dung nhan xuất chúng, đã không thể nào giữ lại được tính mệnh. Cứ như vậy, cả một đại gia tộc chỉ còn lại mỗi một mình thiếu nữ trời gà không chặt là nàng.

Bất quá từ đó về sau, nàng liền trở thành đồ chơi trong tay những kẻ thắng lợi. Chẳng qua bởi vì có quan hệ tới thể chất của nàng, không bao lâu, nam nhân đạt được nàng đều đi đời nhà ma, coi như là nàng đã ngoài ý muốn mà báo thù cho gia tộc.

Với vẻ xinh đẹp của nàng đương nhiên không cần lo lắng không có ai tiếp nhận, thế nhưng mỗi lần người đạt được nàng nếm trải qua tư vị tiêu hồn, liền bị hấp sâu ở trong đó, không thể tự thoát ra được, cuối cùng tình nguyên cạn kiệt mà chết.

Người Phù Tang không biết được đạo lý trong đó, chỉ nói nàng bị ma quỷ phụ thân, lại không dám đem nàng giết đi, để tránh không bị ma quỷ trả thù, cuối cùng chỉ đành coi nàng là hàng hóa mà bán sang Đại Hán để quốc.

Qua tay nhiều người, cuối cùng nàng lưu lạc đến Ngô vương phủ đệ, mà Lưu Chính Khải này tâm cơ rất nặng, nghe được nàng có thể chất đặc thù, lập tức cảm thấy có thể thu được lợi ích, liền sai người đi mua lại nàng, thu vào trong phủ, sai kẻ khác dạy cho nàng cầm kỳ thi họa.

Chỉ là người nơi kém văn hóa, sao có thể học được tinh túy tài nghệ của Đại Hán, đối với tất cả những thứ đó nàng mới chỉ học được một chút da lông mà thôi.

Nhưng mà đối với vũ kỹ nàng lại tồn tại hứng thú không gì sánh nổi, cũng biểu hiện ra thiên phú cực kỳ hiếm thấy, vì vậy Lưu Chính Khải chuyên tâm luyện vũ đạo, rốt cục cũng có chút thành tựu.

Nếu như không có Hứa Hải Phong xuất hiện, như vậy đáng lẽ nàng đã được đưa đến bên người của đại hoàng tử Huệ Vương Lưu Chính Đình. Thế nhưng với sự xuất hiện của Hứa Hải Phong, có thể khiến cho Lưu Chính Khải bị lòng đố kỵ che mờ tâm trí, cuối cùng thần xui quỷ khiến thế nào lại đưa vào Hắc Kỳ Quân.

Nghe nàng tự thuật lại xong, Hứa Hải Phong rốt cục cũng xác định được một việc, nàng chính là một huyết tửu chiến sĩ phát triển hiếm thấy. Chỉ là không biết năng lực đặc thù của nàng là gì.

Huyết tửu chiến sĩ phổ thông, khi nói chuyện căn bản là không biết cú đầu khổ tư, một là một, hai là hai. Hơn nữa bọn họ nói chuyện cực kỳ đơn giản rõ ràng, quả nhiên là tiếc lời như tiếc vàng.

Y Đằng Do Na tuy rằng chưa tinh thông Hán ngữ, lúc nói cũng không lưu loát, thế nhưng khi nàng dừng lại, hiển nhiên là trong đầu đang lựa chọn những từ ngữ tốt nhất để nói ra, chỉ bằng vào điểm này, cũng đủ biết những huyết tửu chiến sĩ phổ thông không thể sánh bằng.

Chẳng qua nàng chỉ là hạng nữ lưu, lại không thông võ võng, khó có thể lại là một trí lực chiến sĩ có trí tuệ thông thiên như Tương Khổng Minh được.

- Quân sư đại nhân, nàng hẳn là vị thứ tư rồi, ngài thử xem sao.

Hứa Hải Phong đợi tất cả kết thúc, bèn dò hỏi.

Tương Khổng Minh cứng họng sững sốt nửa ngày, rốt cục lắc đầu than thở:

- Nghĩ không ra trong đám quỷ tử lại có loại người này tồn tại, thực sự là trời xanh không có mắt!

Trừng mắt liếc hắt một cái, Hứa Hải Phong nói:

- Cái gì trời xanh không có mắt, phải là tận lực sử dụng mới phải!

Tương Khổng Minh im lặng không lên tiếng, sau một lúc lâu mới nói:

- Không sai, nếu nàng không mất đi thần trí, lấy thể chất đặc thù của nàng, vận dụng thật tốt, sợ là không hề thua một quân đoàn bách chiến.

- Như vậy...

Hứa Hải Phong chần chờ một chút hỏi:

- Nếu như đem nàng đưa cho Khải Tát đại đế, người xem hắn có tiếp thu không?

Tương Khổng Minh lắc đầu nói:

- Chủ công a, Mạo Đồn Đan Vu mất đi tiểu công chúa Lưu Đình, không bằng đã đem nàng bồi thường cho hắn là được!

Ánh mắt hai người gặp nhau, đồng thời cười ha hả.

Sau một lát, Tương Khổng Minh đột nhiên dừng tiếng cười, lấy một loại ngữ khí bình thản tự nhủ nói:

- Nếu như đem nàng đưa cho Hán Hiến Đế thì thế nào?

Tiếng cười của Hứa Hải Phong đột nhiên ngừng lại, hắn nhìn về phía Tương Khổng Minh, ánh mắt kia biến đổi khó lường, cực kỳ phức tạp.

Chỉ là từ đầu đến cuối, hắn cũng không nói ra câu nào phản bác.

135. Chương 135 : Lãnh Giáo

Đường Nhu Nhi cùng Phương Doanh Anh hai nàng sáng sớm đã tìm tới quân doanh, nhưng Triết Biệt phụ trách phòng vệ như thế nào cũng không chịu cho hai nàng đi kinh nhiễu Hứa Hải Phong. Bởi vì lúc này Hứa Hải Phong đang ngủ rất say, đây là lần đầu tiên từ sau khi hắn tu luyện nội lực thành công mà ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao ba sào.

Thẳng đến khi kinh động Tương Khổng Minh, con mắt hắn vừa chuyển, kể nãy trong lòng, nói Hứa Hải Phong đem qua luyện công, phạm chút sai lầm, cần phải tận tâm điều dưỡng, tạm thời không thể gặp người.

Hai nàng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi gặp Hạ Nhã Quân.

Nhắc tới tối hôm qua, Hạ Nhã Quân lập tức liên tưởng tới luồng áp lực thần bí kỳ quái đêm qua, quả nhiên là đến vô tung, đi vô ảnh, mà thời gian lại trùng hợp với lời nói của Tương Khổng Minh, lập tức tin chín phần.

Tinh thần thế giới là một bầu trời tồn tại độc lập lẻ loi, trong mắt những người chưa từng tiếp xúc qua, thủy chung vẫn là thần bí khó lường. Đặc biệt là người có võ công hữu thành như nàng, lại còn chưa đặt chân lên tinh thần linh vực, càng thêm sùng bái không kể xiết.

Biết sau khi Hứa Hải Phong tu luyện tinh thần lực lượng mà sinh bệnh, các nàng lòng như lửa đốt, nhưng không hề biện pháp.

Đường Nhu Nhi suy nghĩ chốc lát, dằn dờ một tiếng, liền đi tìm sư phụ Lê Ngạn Ba của nàng, đợi khi Tương Khổng Minh nghe được tin tức, còn muốn ngăn trở thì đã muộn.

Nếu thật sự để cho nàng tìm tới Lê đại tông sư, vậy Hứa Hải Phong làm sao giải thích chuyện đã phát sinh tối hôm qua.

Tương Khổng Minh trình trọng dặn dò, trước khi Hứa Hải Phong bế quan đã từng nói qua, một cửa này chỉ có thể do chính bản thân hấn vượt qua, không thể nhờ vào lực lượng bên ngoài. Cho nên trước khi hấn xuất quan, bất cứ kẻ nào cũng không được kinh động.

Do hấn ra lệnh một tiếng, cả quân doanh bắt đầu liền nghiêm túc đề phòng. Mấy ngàn huyết tử chiến sĩ hợp thành tường đồng vách sắt. Cho dù là Lê Ngạn Ba thật sự có tới, cũng chỉ đứng bên ngoài mà nhìn, không dám xông vào.

Hạ Nhã Quân tuy cảm giác Tương đại quân sư có vẻ chuyện bé xé ra to, nhưng bởi vậy có thể thấy được hấn đối với Hứa Hải Phong trung tâm cảnh cảnh, quả thật không lời để nói.

May là, thẳng đến khi Hứa Hải Phong tỉnh dậy, Đường Nhu Nhi còn chưa tìm được Lê đại tông sư.

Vừa nghe Tương Khổng Minh nhắc tới, Hứa Hải Phong lập tức nhớ tới tới qua lúc rời đi Phương phủ, từng đáp ứng hai nàng, sáng sớm hôm nay phải đi gặp các nàng, chỉ là tới hôm qua hấn phí lực quá lớn, ngủ mê man bất tỉnh, đã sớm đem việc ước hẹn ném ra sau đầu.

Hai nàng không đợi được Hứa Hải Phong, tự nhiên sẽ đến quân doanh tìm kiếm, chỉ là cuối cùng biến thành cảnh tượng này, quả thật là làm cho người ta bật cười.

Vội vã rửa mặt, Hứa Hải Phong hạ lệnh giải trừ giới nghiêm, hấn đi tới chỗ chúng nữ tụ tập.

Chúng nữ nhìn thấy hấn bình an đi ra, vừa vui vừa sợ, vội vàng hỏi han.

Hứa Hải Phong than dài thở vắn một trận, mới đem thương thế của mình cố gắng thêm mắm dặm muối mà kể ra.

Đương nhiên, về phần thương thế kia từ đâu mà đến, đó chính là bí mật lớn nhất của Hắc Kỳ quân, hấn tự nhiên chỉ nói lướt qua, không làm cho người ta nhìn ra chỗ không ổn.

Nghe được hấn trong khoảng mười ngày nửa tháng không cách nào sử dụng tinh thần lực lượng, mà hai ngày sau còn phải giao chiến cùng Trình Anh Đào, dù là Hạ Nhã Quân cũng vì hấn mà lo lắng.

Chỉ là nhìn thấy bộ dáng không thềm để ý của Hứa Hải Phong, đối với tâm chí cùng sự hào hiệp của hấn càng thêm bội phục vạn phần.

Đối với một người đã có thói quen có được nội lực tồn tại, đột nhiên mất đi loại lực lượng làm cho hấn cao nhân một bậc này, vậy hấn sẽ cảm thấy thống khổ cùng bi ai thật lớn, người xem việc nghiêm trọng thậm chí từ nay về sau sẽ không gượng dậy nổi. Mà tinh thần lực lượng so với võ công càng thêm huyền diệu, cũng càng thêm thần bí, một khi đánh mất, ảnh hưởng tạo thành tự nhiên còn muốn lớn hơn rất nhiều.

May là Hứa Hải Phong chỉ là dùng sức quá độ, không cần bao nhiêu ngày thì có thể khôi phục, cho nên mới có thể tâm bình khí hòa mà đối mặt hết thấy.

Chỉ là khi thói quen có lực lượng đột nhiên lại biến mất, khó tránh khỏi sẽ làm cho người ta sinh ra một loại tâm tình trầm thấp cùng cảm thụ không hề thích ứng.

Tương Khổng Minh hiểu rõ đạo lý này, cho nên không để ý đến tinh thần Hứa Hải Phong bị tổn thương, đêm qua còn cố ý nói chuyện với hấn suốt đêm, hơn nữa còn dẫn động một tia phản nghịch ẩn sâu trong đáy lòng của hấn, cũng chỉ có như thế, mới có thể kích khởi lên đấu chí của hấn, mới có thể khiến cho hấn có thể thần nhiên tự nhiên, tin tưởng mười phần.

Quả nhiên, một phen tâm huyết của Tương đại quân sư quả nhiên không có uổng phí.

Tuy thân thể Hứa Hải Phong tương đối uể oải, nhưng tinh thần đã khá hơn rất nhiều, cùng người nói chuyện, cũng không kiêng kỵ đề tài này, biểu hiện ra phong độ cùng trí tuệ rộng lớn.

“Nhu nhi tỷ tỷ vì sao còn chưa trở về?” Phương Doanh Anh gấp gáp không nhịn nổi mà dậm chân, hỏi.

Lưu Đình tiến lên kéo tay nàng nói: “Tỷ tỷ chớ gấp, Lê đại tông sư hành tung vô định, chỗ ở mờ mịt, làm sao dễ dàng tìm được như vậy chứ.”

Từ khi trở lại cảnh nội Đại Hán, tiểu công chúa Lưu Đình vẫn ẩn núp bên trong xe ngựa, không dám đi ra gặp người. Càng gần kinh sư, lại càng vô cùng cẩn thận. Hôm nay nếu không phải Hứa Hải Phong sinh ra điểm ngoài ý muốn, với tính cách cẩn thận của nàng cũng sẽ không ra mặt.

Cũng may nơi này được huyết tử chiến sĩ canh gác ngay cả một giọt nước cũng không lọt, thật cũng không cần lo lắng sẽ bị tiết lộ ra ngoài nguy hiểm.

Hứa Hải Phong vừa cùng Tương Khổng Minh bàn bạc cách ứng phó, lúc này mỉm cười nói: “ Các nàng cũng không cần lo lắng, Nhu nhi không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.”

Phương Doanh Anh trợn mắt, sắc giọng: “ Muội không phải lo lắng cho Nhu nhi tỷ tỷ, mà là lo lắng cho huynh a.”

Trong lòng Hứa Hải Phong nóng lên, nhìn nàng cảm kích cười nói: “ Ta thì càng không cần lo lắng, đừng nói thời khắc này công phu của ta không thấp hơn Trình Anh Đào, cho dù là không bằng, nhưng bằng vào hai đại kỳ công trong người, ít nhất sẽ không bị bại.”

Phương Doanh Anh tuy cũng biết đạo lý này, nhưng quan tâm sẽ bị loạn, luôn bất an trong lòng.

“ Đại ca không thể khinh địch, nếu Lê đại tông sư có thể giúp huynh khôi phục đến trạng thái tốt nhất, điều này há không có thêm vài phần nắm chắc.” Lưu Đình nhẹ giọng nói.

Lời của nàng lập tức được chúng nữ nhất trí đồng ý.

Hạ Nhã Quân thở dài nói: “ Đáng tiếc Lê lão tiên bối như thần long thấy đầu không thấy đuôi, không biết khi nào mới có thể tìm được.”

Hứa Hải Phong thấy chúng nữ vô cùng quan tâm cho hắn, trong lòng thư thả, tựa như được ăn nhân sâm quả, mười vạn tám ngàn lỗ chân lông đều lộ ra sự thoải mái.

“ Tuy Lê đại tông sư không có ở đây, nhưng còn có thể tìm được một người.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt cười nói.

“ Ai...” Lâm Uyển Nhân bật thốt.

Hạ Nhã Quân đột nhiên nhướn mày, vừa vui vừa sợ nói: “ Thái Ất chân nhân...”

Thái Ất chân nhân là người đứng đầu Trung Nguyên tam đại tông sư, nếu ngay cả hắn cũng không có biện pháp, vậy cho dù Lê Ngạn Ba có tới cũng chỉ sợ đành bất lực.

Dưới ánh mắt lo lắng của chúng nữ, Hứa Hải Phong rời đi quân doanh. Lúc này không thể so với tầm thường, hắn không đi một mình, bên người ngoại trừ Tần Dũng, còn có ba huynh đệ An Đức Lỗ cùng Lâm Trường Không bốn vị nhất phẩm cao thủ thiếp thân hộ vệ. Dù là Áo Bồn tông sư đích thân đến, cũng có thể ngăn cản được chốc lát.

Đi tới con đường nhỏ trong thành nội, Hứa Hải Phong gõ cửa vào.

Vị tiểu đạo sĩ đón khách chính là vị tiểu đồng lần trước Hứa Hải Phong đã gặp, đối với vị tướng quân trẻ tuổi được tổ sư gia thật yêu thích vẫn còn nhớ rõ. Đưa hắn đến phòng khách, lại đi bẩm báo Thái Ất chân nhân.

Chỉ chốc lát, tiểu đồng lại chạy tới, nói là chân nhân cho gọi.

Hứa Hải Phong lệnh cho đám người Tần Dũng ở lại chờ đợi, không được gây chuyện, lúc này mới theo tiểu đồng đi gặp Thái Ất chân nhân.

Vẫn là gian phòng nhỏ lần trước, vẫn là mái tóc bạc với gương mặt hồng nhuận.

Hứa Hải Phong lòng mang cảm kích, quay đầu liền bái: “ Văn bối ra mắt chân nhân.”

Nếu không có Thái Ất chân nhân truyền Tình Tâm Quyết cho hắn, hắn làm sao có được thành tựu ngày hôm nay, đối với vị lão nhân hơn trăm tuổi này, hắn thật tình cảm kích vạn phần.

Thái Ất chân nhân cười a a nâng hấn dậy, một đôi mắt thần cẩn thận đánh giá một phen. Thở dài nói: “ Lão đạo bình sinh duyệt vô số người, đối với tiểu tử ngươi vốn đã phỏng chừng rất cao, nhưng tiểu tử lại thật sự làm cho lão đạo ta thất kinh a.”

“ Nếu không có chân nhân truyền thụ thần công cho tiểu tử, tiểu tử hôm nay còn là một vô danh tiểu tốt không biết võ công.” Hứa Hải Phong cung kính đáp.

Thái Ất chân nhân khoát tay, cười nói: “ Ngươi không cần cảm ơn ta, mọi việc đều có định số, ngươi được truyền công phu của ta, chính là người hữu duyên, đây còn là thiên ý. Chỉ là, ta xem tiểu tử ngươi tựa hồ tinh thần không đầy đủ, là có vì sao?”

Hứa Hải Phong vội vàng đem mọi chuyện xảy ra từ sau khi từ biệt hướng lão nhân này nói rõ chi tiết, khi hấn nói lúc bị tinh thần áp bách của Thác Hà Đế nên linh ngộ được tinh thần lực lượng, mà dù là Thái Ất chân nhân cũng phải chấn động.

Khi nói xong hết thảy, với định lực tu vi hơn trăm năm của Thái Ất chân nhân, còn thở ra một hơi, nói: “ Kỳ tài ngút trời a, cho tới hôm nay lão đạo mới hiểu được ý tứ của bốn chữ ngút trời kỳ tài.”

Hứa Hải Phong vội vàng khiêm tốn nói: “ Nếu không có ngài cùng Lê lão tiên bồi một lòng tài bồi, tiểu tử cũng không có khả năng có đột phá này.”

Lão đạo nhìn hấn, hỏi: “ Nếu ngươi hiểu ra lực lượng tinh thần, vậy vì sao lão đạo lại không cảm giác được từ trên người của ngươi vậy?”

Hứa Hải Phong cười khổ nói: “ Đêm qua lúc tu luyện, linh giác của vãn bối phát sinh dị biến, trí lực cạn kiệt quá độ, ít nhất phải mười ngày nửa tháng tu dưỡng mới có thể khôi phục.”

“ Đêm qua? Chẳng lẽ luồng tinh thần ba động đêm qua dĩ nhiên là người truyền tới?” Thái Ất chân nhân rất giật mình.

Luồng tinh thần ba động đêm qua vô cùng cường đại, đã tới một bước không thể tưởng tượng, hấn tự so sánh, chỉ sợ cũng kém khá xa, không chịu nổi một kích.

Nếu luồng tinh thần ba động này thật sự do Hứa Hải Phong phát ra, vậy điều này cũng không tránh khỏi quá mức hoang đường.

Trên sự thật, cho dù trí lực của lão có thông thiên, cũng vạn vạn không nghĩ ra sẽ có hơn năm mươi người đều luyện ra tinh thần lực lượng, khi tinh thần lực của những người này hợp lại thành một, thì năng lực bộc phát ra đương nhiên là chưa từng có.

Hứa Hải Phong vội vàng giải thích, đương nhiên không đem chuyện bí mật của mình lộ ra, chỉ là nói mình ngoài ý muốn gặp phải một cỗ lực lượng thần kỳ, khiến cho linh giác tăng cường gấp trăm lần, tạo thành trạng thái cạn kiệt.

Lời nửa thật nửa giả này khiến cho lão đạo nhân hao tổn đầu óc, cuối cùng đành xoe hai tay, tỏ vẻ chính mình lực bất tòng tâm.

Cũng may Hứa Hải Phong cũng không ôm hi vọng quá lớn, nếu lão nhân gia không có cách nào, cũng không hề bỏ vào trong lòng.

Lập tức Hứa Hải Phong thi lễ nói: “ Gần đây tiểu tử học được một bộ công phu, tên là Thái Cực thần công, còn thỉnh chân nhân chỉ điểm một chút.”

Nói xong, hấn thủ thế, từng chiêu từng thức chậm rãi diễn luyện.

Lúc đầu Thái Ất chân nhân còn e ngại lễ phép mà khinh thường liếc nhìn, nhưng vẫn miễn cưỡng quan sát một phen.

Ai ngờ sau mấy chiêu, tinh thần của lão đạo nhân đã bị bộ kiếm thuật thần kỳ chưa từng có ai sử dụng này hấp dẫn, thẳng đến khi Hứa Hải Phong múa xong bộ kiếm pháp, lão đạo nhân đã đắm chìm bên trong, không còn lên tiếng.

136. Tập 4: Sơn Vũ Dục Lai – Chương 136 : Lôi Đài(nhất)

Trước tiểu Chu sơn, đã sớm bố trí một lôi đài cao lớn, chính là do Trình gia cố ý kiến tạo.

Trong mấy ngày nay, trong đường cái hẻm nhỏ bên trong kinh sư tràn ngập tin tức chính là Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong sẽ tiếp nhận lời khiêu chiến của người từng bại dưới tay mình, Trình gia tiểu bối đệ nhất cao thủ Trình Anh Đào.

Hứa Hải Phong là một người như thế nào, hấn quật khởi tại Tây Vực, rạng danh kinh sư, xuất sứ Hung Nô, lại càng chiếm được mỹ danh thiên hạ đệ nhất cao thủ của tuổi trẻ đương thời.

Là người tuổi trẻ thứ nhất tại Hung Nô đạt được danh dự sừng cao như thế từ khi Đại Hán lập quốc mấy trăm năm qua.

Một năm nay, trong cảnh nội Đại Hán đế quốc đàm luận nhiều nhất chính là vị tướng lãnh trẻ tuổi này. Truyền thuyết về hấn, có vô số bản ghi chép truyền lưu hậu thế.

Chẳng qua, có một điều mà không người nào có thể phủ nhận, Hắc Kỳ quân do hấn thống lĩnh được xưng có lực chiến đấu thiên hạ vô song, mà ngay cả Hung Nô Kim Lang quân cao ngạo cũng phải nhận kém cỏi ba phần.

Tuy hai chi bộ đội này cũng không có giao chủ chân chính, nhưng dân chúng Đại Hán còn là nhận định Hắc Kỳ quân có thể chiến thắng Hung Nô nhân.

Nếu nói, nội trong năm nay thật sự có người có thể ganh đua cao thấp về danh tiếng với hấn, vậy thì chỉ có một người.

Đó chính là lực sĩ bạo long hình người Tần Dũng.

Cuộc thi đấu trong quân mỗi năm năm một lần, đã cử hành không biết qua bao nhiêu lần.

Người có thể lực áp quần hùng tại đại giáo trường hằng hà sa số, nhưng giống như hấn, đại náo giáo trường, ở trước mặt mười vạn tinh binh xuất lời thách thức, mà dĩ nhiên lại không một người dám can đảm tiến lên khiêu chiến cũng là có một không hai.

Có thể lực áp quần hùng, tiếng chấn giáo trường, làm mười vạn binh lính kinh hồn, đây lại là một nhân vật bá vương hào khí cái thế như thế nào a!

Loại này chỉ có thể xuất hiện từ thượng cổ trong truyền thuyết, dẫn dắt lên sự oanh động cũng không dưới Hứa Hải Phong. Hơn nữa người này còn có được công tích hạng nhất, làm cho người ta khó có thể bỏ qua.

Tại sân giác đấu ở Hung Nô, chính là vị cự phách này khiến cho Khải Tát Áo Bồn tông sư phải cúi đầu chịu thua.

Đối với dân chúng bình thường mà nói, điều này không biểu hiện được sự rung động như trước kia của hấn, nhưng ở trong mắt người luyện võ, người này đã không còn nằm trong số những người tầm thường.

Có thể đem vị dũng sĩ như vậy thu về dưới trướng, lại càng làm cho Hứa Hải Phong tăng thêm một tia sắc thái thần bí.

So sánh, Trình Anh Đào thật kém cỏi hơn.

Hấn chẳng qua chỉ là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Trình gia mà thôi, tuy nhiên có thể miễn cưỡng bước chân vào hàng ngũ nhất phẩm cao thủ, nhưng cũng chưa được bao lâu, kinh nghiệm thiếu thốn.

Vô luận tại danh tiếng hay là thực lực, so sánh với Hứa Hải Phong giống như mặt trời giữa ban trưa, còn có một đoạn chênh lệch thật xa không thể đề cập tới.

Mà ngay cả nhà đổ bạc trong kinh sư, cũng khai đổ đèn bù 5:1, cơ hồ không người nào xem trọng vị Trình Anh Đào vừa chen chân vào hàng ngũ nhất phẩm cao thủ này.

Đặc biệt từ ngày hôm qua truyền ra, Phương Hướng Trí ở các nơi trong kinh sư hạ trọng chú cho Hứa Hải Phong, lập tức khiến cho hai bên đạt tới tỉ lệ 10:1 vô cùng cách xa.

Khi đoàn người Hứa Hải Phong xuất hiện tại tiểu Chu sơn, lập tức liền dẫn phát ra một trận hoan hô long trời lở đất.

Bọn họ hi vọng Hứa Hải Phong đến, bởi vì thắng lợi của hắn có thể giúp cho họ đạt được mùa thu hoạch vật chất thật nhiều. Đại đa số mọi người có mặt đều mua đồ chú cho Hứa Hải Phong thắng lợi.

Chỉ là so với những người đang đứng xem, lúc này Hứa Hải Phong cũng không dễ dàng.

Một ngày gặp mặt Thái Ất chân nhân cũng không uống phí tâm cơ, thật đúng là cho hắn biết vì sao Trình Anh Đào dám nắm chắc đến như thế.

Trong tuyệt học của Trình gia, có một loại công phu gọi là Giá Y đại pháp.

Bộ công pháp này có thể đem nội lực của một người chuyển giao cho một người khác sử dụng trong một đoạn thời gian. Khiến cho người sử dụng tăng lên công lực thật lớn, đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, điều kiện chủ yếu của Giá Y đại pháp chính là giữa hai người phải tu tập một loại công pháp giống nhau, nếu không công lực khó chuyển nhượng, sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Trong Trình gia, có tư cách cùng năng lực thi triển Giá Y đại pháp cho Trình Anh Đào, chỉ có một người, Trình gia lão tổ tông Trình Huyền Phong.

Vừa bước lên lôi đài, nhìn thấy Trình Anh Đào khí định thần nhàn, tâm lý Hứa Hải Phong liền thầm than một tiếng, quả nhiên gừng càng già càng cay, suy đoán của Thái Ất chân nhân không hề sai lầm.

Trình Anh Đào ở trước mắt so với ba ngày trước đúng là hai người, một cỗ khí thế hùng hậu bàng bạc mãnh liệt, phóng lên cao, làm cho người ta cất bước khó khăn, nếu nói hắn không phải chiếm được Giá Y truyền công của Trình Huyền Phong, đánh chết Hứa Hải Phong cũng sẽ không tin tưởng.

“Sĩ biệt tam nhật(người cách ba ngày), thật phải nhìn bằng ánh mắt khác. Trình huynh quả nhiên cao mình.” Hứa Hải Phong tiến lên chấp tay nói.

Trình Anh Đào nhìn mà như không thấy, lạnh lùng thốt: “Hôm nay gặp lại, không phải là vì ôn chuyện, Hứa huynh đã chuẩn bị thỏa đáng chưa, tiểu đệ muốn xuất thủ.”

“Nói hay, nói hay. Chỉ là mặt tướng có một chuyện không rõ, còn thỉnh Trình huynh chỉ điểm một chút.” Hứa Hải Phong biết hắn sắp xuất thủ, vội vàng giành hỏi trước.

“Chuyện gì?” Trình Anh Đào hơi có vẻ không nhịn được nói.

Hứa Hải Phong phảng phất đột nhiên nghe được chuyện cười lớn nhất trên thế gian, cười ha hả: “Mặt tướng chỉ là muốn hỏi một chút, không biết Giá Y đại pháp của Trình huynh có thể chống đỡ được bao nhiêu thời gian.”

Ánh mắt Trình Anh Đào lập tức căng thẳng, hiển nhiên vô cùng khiếp sợ đối với việc hắn biết về Giá Y đại pháp.

Nguyên lai niềm tin kiên định đột nhiên chợt xuất hiện một tia lỗ hổng, khí thế vốn đang ngưng trọng trong không gian đột nhiên cũng trở nên yếu đi ba phần.

Hứa Hải Phong sớm đang đợi cơ hội này, vừa cảm giác được ánh mắt dao động của đối phương, hắn lập tức tiến lên trước một bước, đem khí thế của chính mình tản mát phóng ra.

Võ công đạt tới cảnh giới nhất phẩm cao thủ, từng người đều có thể tự mình phát ra khí thế tràng.

Căn cứ cá tính cùng tu luyện võ công khác nhau của từng người, khí thế tràng cũng không giống nhau.

Nhưng duy nhất giống nhau chính là, khí thế tràng như vậy có thể mang đến một loại áp lực cường đại cho những tính mạng thể còn sống. Nếu đạt tới cảnh giới tông sư, thậm chí có thể đạt tới cảnh giới không cần chiến đấu mà vẫn khuất phục được người khác.

Hai nhất phẩm cao thủ chiến đấu, thường gặp nhất chính là ai xuất ra khí thế tràng trước đối phương. So đấu như vậy không hề có sự thủ xảo, ai mạnh thì thắng, ai yếu thì thua. Mà trọng yếu nhất chính là bởi vì

khí thể tràng của song phương lần lượt thay đổi, dưới luồng khí cơ dẫn dắt, nếu có một phương không địch lại, lập tức sẽ khiến đối phương như dờn non lấp biển liên tục công kích, cho đến khi bị thua bỏ mình.

Trình Anh Đào vừa mới đi vào nhất phẩm, vốn khí thể hùng hậu thua xa Hứa Hải Phong từng lĩnh ngộ qua tinh thần lực lượng. Nhưng có vị cao thủ cấp tông sư như Trình Huyền Phong vì hấn thi triển Giá Y đại pháp vốn hao tổn công lực vô cùng, đem nội lực của mình chuyển cho Trình Anh Đào mượn đỡ.

Nếu Trình Anh Đào không phải từng tu luyện qua Diệp Lăng Công công pháp đặc thù, sợ là chỉ hấp thu được một thành công lực của Trình Huyền Phong đã là rất giỏi.

Nhưng Diệp Lăng Công lại khiến cho kinh mạch hấn đạt tới sự co giãn ở hạn độ lớn nhất, khiến cho hấn cuối cùng thừa nhận được lực lượng của Trình Huyền Phong.

Tuy chỉ có năm thành, nhưng lúc này công lực của Trình Anh Đào đã cao tới mức chỉ cần dùng một ngón tay có thể thu phục nhất phẩm cao thủ, không ai có thể chống lại.

Cùng lúc đó, khí thể của hấn cũng như nước lên thì thuyền lên, đạt tới cực hạn cao nhất của nhất phẩm cao thủ có thể thừa nhận.

Cũng may Hứa Hải Phong từng lĩnh ngộ qua lực lượng của tinh thần thế giới, đối với khí thể tràng vận dụng cũng thật thuần thực.

Khí thể của Trình Anh Đào nếu do hấn khổ tu mà được đến, Hứa Hải Phong còn có thể cố kỵ ba phần, nhưng nếu là khí thể do hấn mượn tới, lại bị lời của Hứa Hải Phong làm phân tâm, bị hấn thừa cơ mà vào, đánh đến ứng phó không kịp. Kể từ đó, so sánh hai bên, khí thể hai người bọn họ đã trở thành ngang nhau.

Trong lòng Trình Anh Đào vạn phần hối hận, không nên cho hấn cơ hội để nói chuyện, hấn là một khắc hấn vừa đi lên, liền phải cùng hấn giao thủ.

Lúc này hai người đã trở thành tám lạng nửa cân, nhưng trong lòng hấn hiểu rõ, Hứa Hải Phong tu luyện Tĩnh Tâm Quyết, là một trong những kỳ công mật kỹ hồi phục lực lượng nhanh nhất đương thời, cùng hấn so đấu sức nhẫn nại, đó là hành vi tự tìm đường chết.

Bất đắc dĩ, hấn chỉ đành bước tới, xuất thủ trước.

Loại tình thế này vô cùng tương tự như lần đầu tiên hai người giao thủ trên điện thí.

Trình Anh Đào cũng do khí thể giằng co chiếm cứ thượng phong mà ra tay trước, làm cho cuối cùng nhận lấy thảm bại.

Cổ Đạo Nhiêm cùng Mẫn Trì Đường ở một bên xem cuộc chiến, trong lòng tự dưng sinh ra điềm xấu, bọn họ liếc nhau, đều nhìn ra sự bất đắc dĩ cùng lo lắng trong mắt đối phương.

Tay phải Hứa Hải Phong vừa lộn, Cự Linh chưởng toàn lực đánh ra, chiêu thứ nhất hấn đã dùng bản lãnh chân thật của mình.

“Ba...” Một tiếng vang thật lớn, hai người vừa hợp liền phân, đều thối lui mấy bước.

Hay cho Trình Huyền Phong, trong lòng Hứa Hải Phong không ngừng than thở đối với vị cao thủ cấp tông sư này.

Cự Linh chưởng của hấn có thể phát huy ra thực lực siêu việt bản thân đến mấy lần, nhưng sau khi tương giao một chưởng với Trình Anh Đào, mới phát giác không ngờ lại là một cục diện tương đương nhau.

Nếu một chưởng này do chính bản thân Trình Huyền Phong thi triển, chỉ sợ dưới một chưởng, Hứa Hải Phong liền phải chịu thua.

Trình Anh Đào nhìn thấy một chưởng liều mạng lại không chiếm được một chút tiện nghi, trong lòng rung động còn lớn hơn cả Hứa Hải Phong. Nội lực kinh thể hải tặc này của hấn là do mượn tới, dùng một lần thì sẽ kém đi một lần. Không dám tiếp tục cùng hấn liều mạng, liền thi triển ra một bộ chưởng pháp mới học, hình dạng giống như con bướm bay múa, song chưởng bay đầy trời hướng Hứa Hải Phong công tới.

Hứa Hải Phong thầm than một tiếng, lúc này hấn đặc biệt hoài niệm lực lượng tinh thần mà mình tạm thời không cách nào vận dụng.

Nếu loại lực lượng này vẫn còn, hẳn cần gì phải dùng đôi mắt đi quan sát chưởng thức của đối phương.

Lúc này công lực của Trình Anh Đào hơn xa Hứa Hải Phong mấy lần. Nếu không phải Hứa Hải Phong nhờ vào Cự Linh chưởng, làm sao có thể cùng hắn chống lại.

Chỉ là dưới thế công như mưa như gió của hắn, Hứa Hải Phong vốn không thể xuất ra Cự Linh chưởng, lập tức né tránh phải, tay chân luống cuống.

Trình Anh Đào vô cùng vui mừng, hắn càng nhanh hơn tốc độ công kích, lực cầu kỳ công khắc địch, để tránh đêm dài lắm mộng, lại sinh biến cố.

Dưới thế công cường đại của hắn, Hứa Hải Phong rốt cục bị ép đến một góc lồi dài, mắt thấy hắn sắp không còn lực hoàn thủ, liền sẽ bị thua té ngã.

Những người đang xem cuộc chiến dưới lồi dài đều cao giọng mừng, vốn trông cậy vào Hứa Hải Phong mang đến một số tiền lớn cho bọn họ, không nghĩ tới người thua bại lại là đỉnh đỉnh đại danh Hắc Kỳ quân thống lĩnh, thật sự là hữu danh vô thực.

Đến lúc này, Trình Anh Đào đánh một chưởng hướng ngực thẳng tới. Hắn tính thật sự chuẩn, một chưởng này vừa nhanh vừa vội, Hứa Hải Phong vốn từng mong có thời gian vận dụng Cự Linh chưởng. Hắn phảng phất nhìn thấy tràng cảnh Hứa Hải Phong đầy mặt xấu hổ ngã sấp dưới lồi dài.

Đột nhiên, hắn thấy được khoe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia mỉm cười đắc ý.

Vẻ tươi cười này làm cho hắn vô cơ nghĩ đến vẻ mặt của một thợ săn vừa nhìn thấy con mồi bị dồn vào cạm bẫy.

137. Chương 137 : Lồi Đài(nhị)

Nhưng nội lực của hắn dù sao cũng không phải chính mình tu luyện mà đến, trong tình huống toàn lực thi triển, chỉ có thể phát mà không thể thu.

Chỉ thấy Hứa Hải Phong xòe bàn tay ra, linh hoạt như cá chạch xuyên qua chưởng lực của hắn, dán sát vào cánh tay hắn. Cứ như vậy lôi kéo tới, cũng không biết đã dùng thủ đoạn gì, đã đem chưởng lực của hắn hướng lên trời.

Trình Anh Đào trở mắt nhìn một kích toàn lực của mình bị hắn nhẹ nhàng kéo sang nơi khác, lập tức một cỗ lực mạnh không thể chống đỡ đem thân thể hắn kéo về phía trước.

Hắn vội vàng thi triển thiên cân trụ thần công, nghĩ muốn ổn định bước tiến, trước mặt đã là mép lồi dài, nếu bước thêm một bước, vậy sẽ bị rơi xuống.

Cũng may công lực của hắn tiến rất xa, trong lúc nguy cấp cuối cùng kịp dừng ngựa trước vách núi, ổn định thân hình, hai chân thẳng ngay mép lồi dài, không bị lực đạo của chính mình kéo luôn xuống đài.

Nhưng đúng vào lúc này, lưng của hắn lại có thêm một bàn tay, trong tai nghe được tiếng cười lạnh lùng của Hứa Hải Phong: “Đi xuống đi.”

Nội lực trong lòng bàn tay Hứa Hải Phong vừa phun, thân thể Trình Anh Đào lập tức bị thương nặng, thân không thể tự chủ ngã luôn xuống dưới lồi dài, còn đang ở giữa không trung, chỉ nghe sau lưng truyền đến âm thanh xé rách của y phục.

Chờ khi hắn miễn cưỡng từ trên mặt đất bò lên, phát giác sau lưng thật mát mẻ lạnh giá rất quái dị, mà những người đứng xem đều đang cười vang.

Hắn đang muốn cử động, đột nhiên cánh tay áo rơi xuống, thể mới biết mới vừa rồi bị Hứa Hải Phong xé toạt áo hắn, lúc hắn rơi xuống đã xé áo hắn thành hai nửa.

Cho tới bây giờ Trình Anh Đào chưa bao giờ xấu hổ như thế trước mặt người khác, trong khoảng thời gian ngắn lửa giận công tâm, chỉ cảm thấy trong ngực bụng máu huyết sôi lên, cổ họng chột ngọt, một ngụm máu tươi “oa” một tiếng, đã phun đi ra, lập tức huyết vũ đầy trời, vết máu trước ngực ướt đẫm, cũng không còn chịu được nữa, liền ngã xuống đất ngất đi.

Trên lôi đài, khoe miệng Hứa Hải Phong tràn ra một tia mỉm cười khinh thường, không thể tùy tâm sở dục vận dụng, công lực cao tới đâu lại có ích gì, một khi gặp phải trạng huống ngoài ý muốn, ngược lại tạo thành phản ứng không kịp, mất đi cơ hội.

Hai bóng người nhanh như thiểm điện xông lên lôi đài, một người bay xẹt qua lôi đài, hướng nơi Trình Anh Đào té ngã phóng tới, chỉ là lúc đang ở giữa không trung, xa xa một quyền đánh về phía Hứa Hải Phong, tưởng muốn đem hắn bức ra. Tên còn lại “ hô” một quyền trực tiếp đánh tới ngay sau lưng Hứa Hải Phong.

Người xem dưới đài một mảnh kinh ngạc, loại hành vi này không thể nghi ngờ chính là đánh lén, quả thực là người ta khinh thường.

Hứa Hải Phong lại không chút sợ hãi, nếu đối thủ sử dụng công phu khéo léo, vậy hắn còn cố kỵ ba phần, nhưng hai người bọn họ vừa lên đã tự cho công lực cao mình, tưởng muốn mượn lực liên thủ, đem Hứa Hải Phong bức ra.

Bậc công phu lấy cứng chọi cứng chính là thứ mà Hứa Hải Phong thích nhất, trong thiên hạ còn có võ công gì có thể so sánh được với Cự Linh chưởng về uy lực. Nhưng lúc này Hứa Hải Phong lại có ý định khác.

Chỉ thấy hắn cười lạnh một tiếng, xoay người khom xuống, hai chưởng phân biệt đánh ra, chính là muốn lấy một địch hai.

Hai người kia từng thấy qua Cự Linh chưởng của Hứa Hải Phong, nếu lúc này hắn vẫn sử dụng công phu uy mãnh bá đạo kia, hai người họ khẳng định là muốn tránh lui thật xa. Nhưng hai chưởng này của Hứa Hải Phong tuy cũng lực lớn thể mãnh, nhưng so sánh với Cự Linh chưởng sử dụng trước kia đối với Trình Anh Đào, cũng là như trời với đất.

Hai người bọn họ đồng thời tức giận hừ một tiếng, Hứa Hải Phong làm như vậy, thật sự là lấn hiếp người quá đáng.

Bọn họ không hèn mà cùng ngưng tụ mười thành công lực, đón nhận hai chưởng của Hứa Hải Phong.

“ Ba...” Bốn chưởng tương giao, kết quả cũng xuất ra ngoài ý liệu.

Thân hình Hứa Hải Phong chớp lên mấy cái, rốt cục vững vàng đứng vững.

Mà hai người kia đồng thời lui về phía sau mấy bước, bước chân lảo đảo, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, đúng là bị nội thương.

Hứa Hải Phong hét lớn một tiếng: “ Bọn chuột nhắt vô tri, dám đánh lén, cũng đón Hứa mỗ một chưởng thử xem.

Hắn tiến lên trước một bước, hai chưởng lại đánh ra, trong không khí dâng lên một cỗ áp lực ngưng trọng, làm cho người ta hô hấp không nhanh, hai chưởng này chính là một trong hai bản lãnh của hắn, Cự Linh chưởng.

Hai người kia trong lòng vừa sợ vừa giận, bọn họ cùng Hứa Hải Phong tương giao song chưởng, lập tức cảm giác được một cỗ chân khí cường đại chí cực từ trên tay hắn phát ra, dĩ nhiên đã không kém hơn mười thành công lực của chính mình.

Bọn họ như thế nào cũng nghĩ không ra nội công của Hứa Hải Phong cao cường như thế, lại đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng như thế.

Người này mới bao nhiêu tuổi chứ, cho dù bắt đầu luyện công từ trong bụng mẹ, cũng không có khả năng có được thành tựu này.

Sau khi chạm nhau một chưởng, bọn họ vừa mới đứng vững thân hình, chưa điều tiết được hơi thở hỗn loạn trong nội thể, chỉ thấy chưởng thứ hai của Hứa Hải Phong đương đầu đánh tới.

Bọn họ cười khổ một tiếng, nguyên lai tưởng lãnh thanh niên này dĩ nhiên vẫn còn dư lực.

Chẳng qua một chưởng này của Hứa Hải Phong đã bao phủ bọn họ khắp bốn phía, ở tình huống mất đi cơ hội trở mình, gặp phải Cự Linh chưởng, chỉ còn dùng cứng chọi cứng.

Bọn họ hợp tác nhiều năm, tâm ý tương thông. Nhìn nhau đồng thời hiện lên một tia kiên định, ngưng tụ công lực còn sót lại, toàn lực nghênh tới.

Một thanh âm trầm muộn, hai người lại lui về phía sau ba bước, thân thể lung lay muốn ngã, rốt cục không kiên trì được nữa, hộc máu ngã ngồi trên lôi đài.

Thân thể Hứa Hải Phong cũng bị chấn lui về phía sau mấy bước, nhưng hần thể chất đặc thù, tinh nguyên dư thừa, tuy đan điền không còn một tia nội lực, nhưng từ trong máu huyết xương cốt lại liên tục không ngừng dừng nhập chân khí khiến cho hần nhanh chóng khôi phục nguyên khí.

Biến cố lần này phát sinh chỉ trong thoáng chốc, đợi khi mọi người kịp phản ứng, Hứa Hải Phong đã lấy được toàn thắng.

Trong nháy mắt, trên lôi đài lại nhảy lên mấy người. Chỉ là lúc này, bên người Hứa Hải Phong lại có thêm An Đức Lỗ huynh đệ hộ vệ.

Tần Dũng không có khinh công, từ một bên “đăng đăng đăng” chạy lên thang lầu, hét lớn: “Tướng quân, lưu lại cho lão Tần mấy tên.”

“Chậm đã.”

Đột nhiên một tiếng hét lớn khiến cho hào khí kiếm bạt cung giương chợt chậm lại.

Một lão nhân thấp mập từ trong đám người bên dưới lôi đài đi ra, lớn tiếng nói: “Các vị đều là lương tài chỉ đồng của Đại Hán ta, thế nhưng lại cứ nội đấu không ngớt. Thỉnh xem nhân tình của lão phu, việc này xem như chấm dứt tại đây được không?”

Người dưới đài liên tục nghị luận, không biết lão nhân này có lai lịch địa vị ra sao, cũng dám nhúng tay vào sự tranh chấp giữa hai đại thế lực, còn lớn miệng dám ra mặt làm một người hòa giải.

Chẳng qua, làm mọi người giật mình chính là, chẳng những Trình gia lập tức bãi đấu, mà ngay cả Hứa Hải Phong đang chiếm thượng phong cũng lập tức rút trống lui binh, đi xuống lôi đài, hướng lão nhân cung kính hành lễ.

Lão nhân kia hướng Mẫn Trì Đường cùng Cổ Đạo Nhiêm đang xem cuộc chiến gật đầu có lễ, sau đó mang theo Hứa Hải Phong cùng nhau rời đi.

Cười trên ngựa đi được một đoạn đường, vị lão nhân kia cười nói: “Nghe Nhu nhi nói, người tại Hung Nô khuất nhục ba vị nhất phẩm cao thủ, lão phu vốn là không tin. Nhưng xem hôm nay, lão phu mới biết được nguyên lai thế gian này thật sự có vị kỳ tài khoáng thế như ngươi.”

Nguyên lai lão nhân này chính là người đứng đầu Đường gia trong tứ đại gia tộc Đường Tông Hàn Đường lão gia tử.

Không nói đến thân phận tôn quý của hần, chỉ bằng hần là cha của Đường Nhu Nhi, Hứa Hải Phong cũng phải ngoan ngoãn bán cho hần mặt mũi.

“Ngài lão quá khen, nếu không có nhị vị tông sư lòng dạ rộng lớn, đem hai đại thần công truyền cho, văn bối cũng đừng mơ tưởng có được thành tựu hôm nay.” Hứa Hải Phong khiêm tốn nói.

Hần nói không sai, bệnh chung lớn nhất của người học võ là ích kỷ riêng mình, cho nên trong lòng Hứa Hải Phong cực kỳ cảm kích hai người bọn họ.

Chẳng qua nói lại, nếu Thái Ất chân nhân cùng Lê Ngạn Ba cũng là người như vậy, vậy cả đời bọn họ cũng vô vọng đạt tới cảnh giới tông sư.

“Sư phụ lĩnh vào cửa, tu hành do chính ngươi. Nếu một mình ngươi không nỗ lực, cho dù có thêm nhiều thần công cũng là vô dụng.” Đường Tông Hàn mỉm cười, khuôn mặt phúc hậu bỗng nhiên hiện lên một vẻ mặt ngưng trọng: “Hôm qua lão Phương tìm ta cùng lão Tô, nói cho chúng ta biết một việc, lại làm cho lão phu khó có thể tin.”

Hứa Hải Phong liếc mắt nhìn lão nhân này, trong lòng mơ hồ đã biết hần đang nói đến chuyện gì.

“Bọn họ thật sự đã cùng hai nước liên minh sao?” Đường Tông Hàn ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ là làm bầm lâu bầu trời.

“Dạ.” Hứa Hải Phong sạch sẽ lợi lạc nói như đinh chém sắt.

“Thật sao...” Đường Tông Hàn cúi đầu, ở trong nháy mắt, ánh mắt lộ ra sự thương cảm cực độ, phảng phất trong thoáng chốc đã già đi mười năm: “Khí số mấy trăm năm của Đại Hán ta, chẳng lẽ thật sự là hết sao?”

Ba mươi dặm ngoài thành tây, một vị lão giả tiên phong đạo cốt đang cẩn thận kiểm nghiệm thương thế của ba người Trình Anh Đào.

Hắn xoa bóp vài cái trước ngực bụng ba người, lập tức ba người bị thương đang hôn mê bất tỉnh liền chuyển tốt lại. Nguyên bốn hô hấp dần đập cũng từ từ vững vàng xuống tới.

“Đại bá, ngài xem...” Cổ Đạo Nhiễm thấp giọng dò hỏi.

Hắn cùng vị lão nhân này đứng chung một chỗ, người không biết lại nghĩ hắn còn lớn hơn lão nhân kia mấy tuổi, nhưng trên sự thật, hắn lại nhỏ hơn vị lão nhân này tới hai mươi năm.

“Không sao.” Vị lão nhân khoát tay, mỉm cười nói: “Bọn họ chỉ bị thương nhẹ, điều dưỡng mấy ngày sẽ khôi phục. Chỉ là...”

Cổ Đạo Nhiễm đợi một lúc lâu, còn chưa nghe lão nhân nói tiếp, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ dò hỏi.

Lão nhân kia nhìn thấy, bật cười nói: “Đạo Nhiễm, lòng hiếu kỳ của ngươi còn nặng như vậy a.”

Sắc mặt Cổ Đạo Nhiễm khó được đỏ lên, nói: “Ở trước mặt ngài, Đạo Nhiễm vĩnh viễn chỉ là một vô danh tiểu tử cầu học của bốn mươi năm trước.”

Lão nhân ha ha cười, phảng phất như nhớ lại chuyện cũ, có chút hí hửng: “Thời gian như thoi đưa, ngay cả người cũng già.”

“Dạ.” Cổ Đạo Nhiễm nghĩ tới những vị thanh niên ưu tú mới nổi lên, lập tức sinh ra niềm cảm khái là mình đã già.

“Hứa Hải Phong đúng là một hài tử thú vị, không biết hắn dùng thủ đoạn gì, lại làm cho nội lực của Gia Hiếu cùng Gia Lễ liên mạng chạm nhau một kích, nếu không như thế, hắn lấy một địch hai, ai chết vì tay ai, cũng chưa chắc biết được.” Trong lời của lão nhân không che giấu được sự thưởng thức đối với Hứa Hải Phong.

“Hứa Hải Phong này có chút cổ quái, mỗi lần gặp nhau, sẽ có sự phát triển làm cho người ta nghĩ không ra, thật là Đạo Nhiễm bình sinh mới thấy.” Cổ Đạo Nhiễm chi tiết đánh giá.

Lão nhân lộ ra vẻ tươi cười mừng rỡ: “Nhân vật như thế, lão phu làm sao có thể bỏ qua. Để lão phu tự mình đi gặp hắn một lần xem.”

Cổ Đạo Nhiễm nhìn vẻ mặt của vị lão nhân này, trong lòng không biết là cảm tưởng gì, hai mươi năm qua, vị Trình gia đệ nhất nhân Trình Huyền Phong Trình đại tông sư còn là lần đầu đối với một người biểu hiện ra ánh mắt thưởng thức như thế.

138. Chương 138 : Tử Gián

Trương Tử Hoa nhặt lên mảnh vải trắng trên mặt đất, cẩn thận mở ra xem, bên trên ghi chép Hứa Hải Phong đại phát thần uy, ở ngay trước tiểu Chu sơn đánh bại ba đại cao thủ của Trình gia, trách không được Lưu Chính Khải lại dị thường tức giận như thế.

“Lại nhượng hắn đại xuất danh tiếng, Trình gia không phải được xưng là thực lực cực mạnh trong tứ đại gia tộc hay sao? Như thế nào luôn không chịu nổi một kích.” Lưu Chính Khải sắc mặt dữ tợn, làm gì còn nửa điểm ung dung, phong phạm khí độ hiển quý như trước.

Trình gia từ khi xuất hiện một vị cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư, võ công của thành viên bên trong gia tộc cũng không ngừng phúc độ tăng trưởng. Đặc biệt là số lượng của nhất phẩm cao thủ thật nhiều, ổn định đứng đầu tứ đại thế gia.

Hứa Hải Phong đánh bại Trình Gia Hiếu và Trình Gia Lễ đều là một trong số đó, vận khí của bọn họ không tốt, gặp phải Hứa Hải Phong được chính Thái Ất chân nhân chỉ điểm, đối với Thái Cực thần công lại được thêm một phen thể ngộ.

Nếu không phải được vị Trung Nguyên đệ nhất nhân chỉ điểm, Hứa Hải Phong cũng không có cách nào dưới sự liên hợp của hai đại cao thủ mà có thể sử dụng công phu mượn lực đánh lực xảo diệu đến mức xuất thần nhập hóa tới như vậy.

Chẳng qua, từ sau khi hắn liên tiếp đánh bại ba vị nhất phẩm cao thủ, cũng đại biểu công phu của hắn quả thật đã đạt tới tiêu chuẩn đệ nhất lưu tuổi trẻ đương thời, cho dù là không vận dụng tinh thần lực, thảo nguyên chi lang Lợi Trí cùng Tinh tông truyền nhân Hạ Nhã Quân, cũng bất quá ngang hàng với hắn mà thôi.

Một khi tinh thần lực của hắn khôi phục, vậy lúc đó thật sự sẽ là đệ nhất cao thủ tuổi trẻ đương thời chân chính.

“ Tử Hoa, người nói nên làm thế nào mới có thể đưa Hứa Hải Phong vào chỗ chết.” Trong giọng nói thâm nghiêm của Lưu Chính Khải hàm chứa một cỗ cừu hận thấu xương.

Trương Tử Hoa nhìn vị điện hạ mình phụ tá hơn mười năm, trong lòng trăm mối cảm xúc, trong mắt lộ ra ý quyết định.

Hắn tiến lên một bước, cung kính quỳ xuống, nói: “ Hồi bẩm điện hạ, người này không chết được.”

Lưu Chính Khải đầu tiên là ngẩn ra, cơ hồ không dám tin tưởng lỗ tai của mình, kinh ngạc hỏi: “ Người vừa nói gì?”

Trương Tử Hoa ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Lưu Chính Khải, không chút chần chờ trả lời: “ Thần nói, người này không chết được.”

Lưu Chính Khải nhìn hắn, vẻ kinh ngạc trong mắt dần biến mất, thay vào là một tia lăm lẹ sát khí từ từ nẩy lên giữa đôi mày, lời của hắn phảng phất như hàn băng ngàn năm, đông cứng lòng người, hắn mỗi chữ mỗi câu gần hỏi: “ Vì...sao...lại...”

Trương Tử Hoa như không chút sợ hãi đối mặt cùng sự giận dữ của Lưu Chính Khải, trong miệng nhanh chóng nói: “ Ngày hôm trước hoàng thượng triệu kiến điện hạ, trong lời nói Hung Nô Khải Tắt đã tâm bình bĩnh, song phương kết minh, ý đồ chiếm đoạt giang sơn Đại Hán ta. Lúc này, thế cục nguy hiểm, thật chưa từng có. Hắc Kỳ quân, lấy danh thiện chiến uy chấn thiên hạ, có thể sử dụng, lấy cự ngoại địch, lại há có thể tự hủy chính mình, cho kẻ địch thừa cơ hội tiến vào.”

Hai mắt Lưu Chính Khải chậm rãi nhắm lại, có vẻ âm trầm, hắn cười lạnh nói: “ Hay cho Trương Tử Hoa, ta luôn nghĩ trong thiên hạ chỉ có người biết chuyện trong lòng ta, cũng không ngờ kẻ ngăn trở ta lại là người, đến tột cùng là ai cho người lá gan như vậy đến ngăn trở cô vương.”

Trương Tử Hoa thầm hít sâu một hơi, không vội không chậm nói: “ Mười năm trước, điện hạ chỉ có mười lăm tuổi, nhưng thiên tư thông tuệ, khí độ hơn người, lập chí thật xa, đã thấy rõ là một đời minh quân trong tương lai. Vì thế thần đầu thân dưới trướng, chỉ cầu dùng hết sức lực bạc, phụ tá điện hạ đăng cơ, ngày sau tru diệt Hung Nô, cho Đại Hán ta khai cương khoách thổ, thành tựu thiên cổ nghiệp bá.”

Hai hàng lông mày của Lưu Chính Khải nháy nhẹ lên một chút, bị hắn gọi lại trí nhớ ngày xưa, muốn nói lại thôi.

“ Nhưng mà, ba năm trước, điện hạ tới Đường phủ gặp qua Đường Nhu Nhi tiểu thư, liền hãm sâu trong ôn nhu nữ nhi hương, không hề nhớ kỹ hoành nguyện từng có ngày trước, làm thần đau lòng vô cùng.”

“ Nói bậy.” Lưu Chính Khải chợt quát: “ Cô vương khi nào đã quên lời thề ngày xưa, chỉ cần cô vương đăng cơ làm đế, nhất định sẽ thực hiện lời hứa.”

Trương Tử Hoa lạnh lùng cười nói: “ Đẳng cơ làm đế? Điện hạ vì Đường tiểu thư, tình nguyện tự chặt tay mình, hao tổn triều đình danh tướng, làm như thế thật khiến kẻ khác run rẩy, lại làm sao có thể làm cho hoàng thượng đem ngôi vị chí tôn truyền cho điện hạ?”

“ Người...” Lưu Chính Khải nhất thời cứng họng, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, hiển nhiên đã bị tức giận công tâm.

Trương Tử Hoa đối với sự tức giận của hắn làm như không thấy, tiếp tục nói: “ Nam phương Trình gia, hai mươi năm trước đột nhiên khuếch trương chung quanh, đến nay đã trở thành độc đại, là ẩn hoạn của triều đình, nếu điện hạ lại nhờ vào bọn họ, chỉ sợ ngày sau dưỡng hổ gây hoạn, thật sự là vô cùng không xong a.”

Trên mặt Lưu Chính Khải âm tình bất định, biến ảo khó lường, trong lòng giao chiến mãnh liệt, khó có thể quyết định.

Trương Tử Hoa đột nhiên ném ra một câu nói như thạch phá thiên kinh: “ Thần thánh điện hạ ghênh thú Thái Tư Bội, nữ nhi của lễ bộ thượng thư Thái Quân Mang làm thái tử phi.”

“ Cái gì?” Lưu Chính Khải thất thanh kêu lên.

“ Thái đại nhân tuy làm người cổ hủ, nhưng chưa bao giờ kết bè kết đảng, từ trước đến giờ trong sạch liêm khiết, kỳ nữ Tư Bội tuy không quốc sắc thiên hương được như Đường Nhu Nhi, nhưng biết thư đạt lễ, đoan trang hào phóng. Chính là người được chọn làm quốc mẫu tốt nhất.”

“ Câm miệng, chuyện riêng của cô vương, khi nào tới phiên người chen lời.” Lưu Chính Khải giận dữ, một cước đá thẳng vào ngực hắn.

Trương Tử Hoa không tránh không né, bị một cước đá té ngã, nhưng hắn lại bò lên, hai đầu gối lết tới trước mặt Lưu Chính Khải, không để ý một vòi máu tươi tràn ra nơi khoe miệng, hắn kiên trì nói: “ Quốc nạn đang tới, nếu điện hạ lại trầm nịch với tư tình nhi nữ, sẽ hối không kịp nữa.”

“ Định...” Một tiếng thanh thúy, Lưu Chính Khải rút ra bảo kiếm tùy thân, chỉ vào Trương Tử Hoa nói: “ Người nhiều lần kháng cự tâm ý của cô vương, chẳng lẽ tưởng rằng cô vương không dám giết người sao?”

Trên mặt Trương Tử Hoa đỏ rực như sóng triều bùng bùng, ánh mắt của hắn tràn ngập sự kiên quyết không hề hối hận: “ Cổ nhân nói: Hồng nhan họa thủy, thánh điện hạ vì quốc kế, vì ngàn vạn lần con dân của Đại Hán, nghĩ lại mà làm.”

Lưu Chính Khải bị ánh mắt của hắn làm tâm loạn như ma, chỉ cảm thấy không chịu nổi, thẹn quá thành giận, liền một kiếm chém xuống.

Trương Tử Hoa trọn tròn hai mắt, nhìn bảo kiếm ngân quang lòe lòe càng lúc càng lớn trong đôi mắt mình, trong tim của hắn không sợ không vui, chỉ còn lại một mảnh bi ai.

Lưu Chính Khải vừa bỏ xuống một kiếm, phảng phất như tâm tình phản đối bên trong nội tâm chiếm được đường phát tiết, vừa đi không về.

Thần trí của hắn lập tức khôi phục, nhưng một kiếm này vô luận thế nào cũng không thu lại được nữa. Cũng may một tia linh trí giúp hắn ở thời khắc cuối cùng nghiêng đường chém của bảo kiếm sang một bên.

Hàn quang hiện lên, ngay khuỷu tay phải của Trương Tử Hoa lập tức bị chém đứt, máu tuôn như suối.

Gương mặt của Trương Tử Hoa lập tức trở nên dữ tợn đáng sợ, hắn cũng không hề nhìn đến cánh tay đã bị chém đứt, chỉ là gian nan từ trong hàm răng thốt ra hai từ: “ Tam...tư...” (suy nghĩ lại)

“ Định quang...” Bảo kiếm dính đầy máu tươi thất thủ rơi xuống đất.

Lưu Chính Khải bước nhanh tới, cũng không mang đến máu tươi đầy người Trương Tử Hoa, ôm hắn vào lòng, xé áo, liều mạng đặt lên vết thương hắn, đồng thời kiệt lực hét lớn: “ Người đâu...”

Vài tên hộ vệ nghe tiếng tràn vào, nhìn thấy Lưu Chính Khải đầy người nhiễm máu, đều kinh hãi thất sắc.

Lúc này thần trí Lưu Chính Khải khôi phục tỉnh táo, lập tức hiện ra một mặt anh danh quả quyết của hắn. Hắn chỉ vào một người nói: “ Lập tức cầm máu cho Tử Hoa.”

Người nọ là Lưu Hoa Lương, tổng quản hộ vệ trong vương phủ của Lưu Chính Khải, nghe vậy lập tức tiến lên, điểm lên mấy huyết đạo trên cánh tay Trương Tử Hoa, lập tức máu liền chảy chậm lại. Hắn móc ra một bao kim sang được, rắc lên vết thương, máu tươi liền ngừng chảy.

“ Truyền Hồ thái y, nhanh.” Lưu Chính Khải hạ lệnh.

Chốc lát sau, Hồ thái y được quân sĩ Ngô vương phủ dẫn tới, xuất hiện trước giường Trương Tử Hoa.

Đợi Hồ thái y chẩn đoán xong, Lưu Chính Khải vội vàng hỏi: “ Tình huống Tử Hoa như thế nào?”

Hồ thái y cúi đầu nói: “ Trương tiên sinh mất máu quá nhiều, lại lúc này tâm nóng khí táo, nên hôn mê bất tỉnh, nếu ngày mai còn chưa thể tỉnh lại, chỉ sợ...”

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn vẻ mặt âm ỉ của ngũ điện hạ, một câu nói lập tức ngưng bật, trong lòng phát lạnh, không dám nói hết lời.

Lưu Chính Khải phát mạnh tay áo, đi nhanh vào phòng trong, phát tay cho chúng nô bộc ra ngoài.

Hắn đi tới trước giường nhìn lại, hai mắt Trương Tử Hoa nhắm nghiền, một đôi mày nhíu chặt lại, cơ mặt thỉnh thoảng co quắp vài cái, hiển nhiên trong lúc hôn mê cũng phải chịu sự khổ đau thật lớn.

Đầu mũi Lưu Chính Khải đau xót, trầm mồi cảm xúc, nhấc lên vạt áo, liền quỳ gối ngay trước giường, chậm rãi nói: “ Tiên sinh xích đảm trung tâm, từng từ huyết lệ, do Chính Khải không biết tốt xấu, lại làm tiên sinh bị thương nặng tới như vậy, thật đúng là không mặt mũi nào, hổ thẹn với tiên sinh.”

Hắn hít sâu một hơi, trong ánh mắt lộ ra một tia quyết định cùng thống khổ, trầm giọng nói: “ Cô vương đã quyết định, ngay bây giờ sẽ tiến cung gặp phụ hoàng, cầu ông ấy hạ chỉ tứ hôn, nghênh thú Thái gia tiểu thư qua cửa. Tiên sinh cũng phải thực hiện lời hứa ngày xưa, phụ tá cô vương nhất thống thiên hạ, không thể rút tay mà đi như thế.”

Phảng phất như nghe được lời hứa hẹn của Lưu Chính Khải, đôi mày rậm của Trương Tử Hoa trong cơn hôn mê như kỳ tích liền giãn ra, tiếng hô hấp đang dồn dập cũng từ từ ổn định.

Lưu Chính Khải vừa vui vừa sợ nhìn vị thủ hạ trung tâm, nói: “ Cô vương xin thề, chỉ cần tiên sinh có thể tỉnh lại trợ giúp cô vương, cô vương sẽ không phụ lòng tiên sinh kỳ vọng.”

Khóe mắt Trương Tử Hoa lại run run, hai hàng nước mắt lại tuôn xuống.

Lưu Chính Khải vui mừng, lau nước mắt cho hắn, nói: “ Tiên sinh an tâm tu dưỡng, việc này không nên chậm trễ, cô vương cũng nên tiến cung diện thánh.”

“ Điện hạ...” Thanh âm suy yếu từ sau lưng vang lên.

Lưu Chính Khải xoay người, nhìn Trương Tử Hoa đang suy yếu không chịu nổi, chỉ nghe hắn gian nan nói: “ Quân tử báo thù, mười năm không muộn...”

Khóe mắt không tự chủ nhảy lên một chút, chốc lát sau, Lưu Chính Khải trầm giọng nói: “ Cô vương thụ giáo.”

Lưu Chính Khải ra khỏi phòng, nhìn Hồ thái y nói: “ Tử Hoa tiên sinh đã tỉnh.”

Hồ thái y “ a ” một tiếng, đi vào trong, một lát sắc mặt vui mừng đi ra, nhìn Lưu Chính Khải nói: “ Điện hạ thần nhân, như vậy Trương tiên sinh được cứu rồi.”

“ Hồ thái y.”

“ Thần tại.”

“ Người ở tạm trong vương phủ cô vương, toàn tâm chiếu cố Tử Hoa tiên sinh. Đợi khi hắn kháng phục, vật gì trong phủ cô vương, người cứ việc lấy.” Lưu Chính Khải hứa hẹn.

Hồ thái y vui mừng, vội vàng dập đầu nói: “ Thần đa tạ điện hạ.”

Sắc mặt Lưu Chính Khải căng thẳng, giọng nói chuyển lạnh: “ Nếu người không tận chức thủ, để Tử Hoa tiên sinh có chuyện, vậy người tự mình cắt đầu, cô vương diệt cả nhà người.”

Hồ thái y không tự chủ được rung mình một cái, thấp giọng nói: “Thần sẽ tận tâm tận lực, không dám có chút chậm trễ.”

Lưu Chính Khải nhìn hần thật sâu, không hề nói thêm, quay đầu nhìn Lưu Hoa Lương nói: “Thay quần áo chuẩn bị ngựa, cô vương muốn vào cung diện thánh.”

139. Chương 139 : Phù Bình

Hứa Hải Phong cũng từ trong nhập định thâm trầm mà tỉnh táo lại.

Ý thức của hần lại từng giọt từng giọt quay trở về trong óc mình, tiếng hô hấp vững vàng ngân nga lại biểu hiện tu vi của hần lại có một tầng tiến triển mới.

Từ hôm qua bằng vào thực lực của bản thân, không hề dùng xảo để đánh bại ba vị nhất phẩm cao thủ, sự tin tưởng của hần bạo tăng mấy lần, tuy chịu một chút nội thương, nhưng trở về ngồi tĩnh tọa một đêm, thương thế diệt hết, công lực lại càng tinh thuần.

Quan trọng hơn chính là, bởi vì thân thể tâm lý đều bị vây trong một loại trạng thái cực kỳ kháng phần, dưới khí cơ dẫn dắt, lực lượng tinh thần của hần lại khôi phục ngoài ý muốn.

Cảm nhận được linh giác lại hoạt động bên trong thiên địa, trong nội tâm sâu kín của hần lại phát ra sự vui sướng không chút áp lực cùng sự phấn chấn.

Phá rồi sau đó lập, linh giác của hần trải qua biến cố lần này, không hề có dấu hiệu suy yếu, hơn nữa còn có vẻ sinh cơ bừng bừng, tiến thật xa.

Tuy ý thức trở về bản thể, nhưng Hứa Hải Phong cũng không vội đứng dậy, hần vẫn duy trì tư thế ngồi xếp bằng trên giường, tùy ý cảm thụ vô số biến hóa không muốn người biết bên trong không gian.

Một tiếng bước chân quen thuộc từ bên ngoài truyền đến, Hứa Hải Phong thảm thán một tiếng, nếu hần tới, vậy thời gian tiêu dao của chính mình cũng chỉ đến đó mà thôi.

Mở mắt, Tương Khổng Minh vừa lúc vén màn bước vào.

“Quân sư đại nhân mạnh khỏe.” Lâm Trường Không cùng Hứa Hải Danh đồng thời đứng dậy hành lễ nói.

Bên trong Hắc Kỳ quân, Hứa Hải Phong từng lập quy củ, bất cứ kẻ nào nhìn thấy Tương Khổng Minh cũng phải hành lễ ân cần thăm hỏi, hần làm như vậy không phải là lung lạc lòng người, bởi vì những huyết tẩu chiến sĩ đều sẽ tự động phục tùng mệnh lệnh của hai người bọn họ.

Hần làm như vậy mục đích là muốn nói rõ cho người ngoài, Tương Khổng Minh là nhân vật thứ hai của Hắc Kỳ quân, có thân phận này, rất nhiều sự tình có thể quang minh chính đại do hần ra mặt.

Tương Khổng Minh gật đầu cho có lệ, nói: “Ta cùng chủ công có việc thương lượng, các người đi canh giữ bên ngoài cửa, không được nói chuyện, không cho ai đi vào.”

“Dạ.”

Tương Khổng Minh nhìn chiếc giường vẫn còn ngăn nắp, lại nhìn Hứa Hải Phong vẫn ngồi xếp bằng, nghi hoặc hỏi: “Đêm qua chủ công không ngủ sao? Chẳng lẽ một mình khó ngủ?”

Hứa Hải Phong tức giận trừng mắt nhìn hần, nói: “Quân sư sáng sớm tìm ta, không phải vì những chuyện linh tinh này chứ.”

Cười hắc hắc, Tương Khổng Minh đột nhiên ngẩng ra, cẩn thận đánh giá Hứa Hải Phong một chút, cười nói: “Chúc mừng chủ công, dĩ nhiên khôi phục tinh thần lực, tốc độ cực nhanh, hơn xa sự phỏng chừng của học sinh.”

Hứa Hải Phong cười mà không nói, cũng không thúc giục.

Quả nhiên, Tương Khổng Minh nhìn hần không hề phản ứng, lập tức cảm thấy không thú vị, rốt cục nói về chính sự.

“ Chủ công hồi kinh đã mấy ngày, không biết có tính toán gì không?”

Trong lòng Hứa Hải Phong biết rõ ràng, người này đã sớm có đáp án, vô luận chính mình trả lời như thế nào, hẳn cũng sẽ có lời nói hợp lý rõ ràng, đem ý nghĩ của mình dẫn tới đường đi đã bố trí sẵn của hắn.

Vì vậy, Hứa Hải Phong rất dứt khoát đáp: “ Hết thấy do quân sư đại nhân an bài là được.”

Tương Khổng Minh nghe xong, lập tức biểu hiện một bộ dáng cảm kích đến rơi nước mắt, chỉ là Hứa Hải Phong lại biết trong lòng hắn không hề có nửa phần thành ý.

“ Chủ công quật khởi Tây Vực, chiến Lâm An, vào kinh sư, xông Hung Nô, chỉ một năm, đông chạy tây đi, khổ cực công cao, chỉ là những lực bình yếu ớt, ngoại trừ chiếm được một chút danh tiếng, không còn đạt được gì.”

Hứa Hải Phong bật cười nói: “ Quân sư lời này vô cùng quả đoán, nếu không có những kinh nghiệm này, một thân công phu của Hứa mỗ từ nơi nào tới?”

Tương Khổng Minh khinh thường nói: “ Người làm tướng, sở cầu không phải là trăm người địch, mà là vạn nhân địch. Chủ công có công phu cao tới đâu, chẳng lẽ còn có thể cao hơn Áo Bồn tông sư, chẳng lẽ có thể ngăn cản ba mươi vạn đại quân Khải Tát đông tiến.”

Hứa Hải Phong lắc đầu thở dài, giữa hai bên làm sao có thể so sánh như thế.

Nhưng những câu nói của Tương Khổng Minh, quả thật làm cho người ta không thể phản bác. Hắn không thể làm gì khác hơn là thở dài nói: “ Quân sư đại nhân không cần cùng ta chuyển vòng quanh co, có chuyện xin thỉnh nói rõ.”

Tương Khổng Minh đang đợi chính là những lời này, vội vàng nói: “ Học sinh muốn mời chủ công hướng Phương đại nhân chào từ giả.”

“ Chào từ giả? Chúng ta muốn đi đâu?” Hứa Hải Phong vụn vụn thật không ngờ hắn đánh chủ ý này.

Tuy nói hắn cùng chúng nữ tâm tâm tương duyệt, nhưng cuối cùng còn chưa được các vị trưởng bối cho phép, hôn lễ chưa cử hành, lúc này làm sao có thể rời kinh mà đi.

“ Lâm An.” Tương Khổng Minh không chút do dự trả lời.

“ Lâm An?” Trí nhớ của Hứa Hải Phong phảng phất như trở về cuộc sống chinh chiến khói lửa lúc trước, thân tiền kinh thế của Triệt Biệt, sức mạnh vô địch của Tần Dũng, danh hào của Hắc Kỳ quân chính từ nơi này khởi bước, bắt đầu rạng danh thiên hạ.

“ Đúng vậy.” Tương Khổng Minh nghiêm mặt nói: “ Từ sau khi chủ công rời đi Lâm An, trong một năm, thực lực của Hắc Kỳ quân lại không nửa phần tăng trưởng, chủ công có biết vì sao?”

Hai hàng lông mày của Hứa Hải Phong nhướng lên, hỏi ngược lại: “ Người nói vì sao?”

“ Bởi vì không gốc.”

“ Không gốc?”

“ Đúng vậy, từ xưa tới nay, nếu cây không rễ sẽ không sống lâu dài, người không chí không thành công. Chủ công phảng phất giống như một gốc cổ thụ không gốc rễ, lại làm sao có thể trút trắng phát triển?” Tương Khổng Minh nghiêm chỉnh nghiêm từ nói.

“ Chẳng lẽ Lâm An chính là gốc rễ của ta sao?” Hứa Hải Phong nhìn hắn, thất thanh mà cười, chỉ là trong tiếng cười lại có thêm nhiều điểm vị đạo cao thâm khó lường, cho dù là Tương Khổng Minh cũng có chút nhìn không ra.

Tương Khổng Minh thoáng chần chờ, vẫn nói: “ Ít nhất, nơi đó cũng không nguy hiểm, xa khỏi kinh sư mới thỏa đáng. Chỉ có khi đến nơi tự do này, học sinh mới có thể toàn lực cải tạo Hắc Kỳ quân, gây dựng một chỉ vô địch hùng sư chân chính.”

Hứa Hải Phong dựng ngón trỏ tay phải lên, nói: “ Quân sư đại nhân chỉ sợ đã quên một câu nói.”

Tương Khổng Minh ngạc nhiên: “ Học sinh đã quên cái gì?”

Hứa Hải Phong khẽ mỉm cười, chỉ là trong mắt lại dần theo chút mũi nhọn: “Trời cao hoàng đế xa.”

Tương Khổng Minh nhìn vẻ mặt cười cười của Hứa Hải Phong, trên mặt cũng từ từ lộ ra nụ cười như nhau, đến tận đây, hai người bọn họ tâm ý tương thông, không còn trở cách.

“Chờ một chút, quân sư đại nhân phân phó, không được gọi thì không thể đi vào.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của Lâm Trường Không, hai người bọn họ nhìn nhau cười, cũng không cần nói ra.

Ra ngoài cửa trường, chỉ thấy một sĩ tốt Hắc Kỳ quân khom người nói: “Phương Lệnh Đức Phương đại nhân đến quân doanh.”

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn về phía Tương Khổng Minh, đã thấy hắn cũng nghi hoặc lắc đầu, hiển nhiên cũng đoán không ra Phương nhị gia đến đây là có dụng ý gì.

Đợi khi gặp mặt, câu đầu tiên Phương Lệnh Đức nói ra liền khiến cho bọn họ hãi hùng khiếp vía: “Hôm nay lâm triều, hoàng thượng hạ chỉ, tử hôn cho ngũ điện hạ.”

“Ngũ điện hạ?” Sát khí trong mắt Hứa Hải Phong chợt lóe, hỏi: “Có phải là Nhu nhi?”

Lại thấy Phương Lệnh Đức lắc mạnh đầu, nói: “Không ngờ là lễ bộ thượng thư Thái Quân Mang nữ nhi, Thái Tư Bội.”

Câu trả lời ngoài ý liệu làm cho hai người bọn họ hai mặt nhìn nhau, trầm tư một lát, Tương Khổng Minh đột nhiên vỗ mạnh hai tay vào nhau, nói: “Chủ công, việc này không nên chậm trễ, chậm sẽ sinh biến a.”

Phương Lệnh Đức muốn hỏi, lại nghe Hứa Hải Phong nói: “Đúng vậy, chúng ta cũng nên đi gặp nghĩa phụ.”

Thấy bọn họ vội vã rời đi, Phương Lệnh Đức hoàn toàn không hiểu chuyện gì, cuối cùng thở dài nói: “Già rồi, già rồi, chẳng lẽ Thái Tư Bội cũng có quan hệ với Hứa Hải Phong sao?”

Hắn sở dĩ vội vã chạy tới, là bởi vì nếu ngũ điện hạ ghênh thú Thái Tư Bội, tự nhiên đại biểu sẽ buông tha cho Đường Nhu Nhi, hắn là tới báo tin mừng, chỉ là phản ứng của đám người Hứa Hải Phong cũng làm cho hắn không đoán được, bất tri bất giác lại nghĩ có vấn đề nam nữ.

Lúc này thân phận của Hứa Hải Phong đã không phải chuyện đùa, ra mắt Phương Lệnh Thiên vốn không cần chờ đợi hay thông báo.

Mấy ngày không gặp, Phương Lệnh Thiên càng lộ vẻ già lão, Hứa Hải Phong tự nhiên biết hắn ưu tâm quá nhiều, việc Trình gia làm phản, hắn ngoại trừ nói với Đường Tông Hàn cùng Tô Đông Thuần ra, vẫn im lặng hoàn toàn, mà dù là đồng bào huynh đệ như Phương Lệnh Đức cũng không từng thổ lộ nửa phần.

Tuy đã biết mưu đồ của Trình gia, hắn lại vốn vô lực hóa giải. Bên trong Đại Hán đế quốc có nội tặc, cũng không còn là một khối sắt cứng. Tiền đồ mong manh xa vời, tương lai không được nắm giữ trong tay, mặc dù chỉ có mấy ngày ngắn ngủn, nhưng tâm lực của hắn đã quá mệt mỏi.

“Bái kiến nhạc phụ đại nhân.” Chỉ có hai người bọn họ ở chung, Hứa Hải Phong mới gọi hắn là nhạc phụ.

Đối với việc Hứa Hải Phong đột nhiên viếng thăm, Phương Lệnh Thiên cũng không kỳ quái, hắn nâng Hứa Hải Phong đứng dậy, hỏi: “Phong nhị đến đây, chính là vì việc ngũ điện hạ?”

“Đúng vậy.” Hứa Hải Phong khẳng định đáp.

“Giang sơn Đại Hán truyền thừa mấy trăm năm, Lưu gia lại có người mới, hôm nay ngũ điện hạ có thể tuệ kiếm trăm tơ tình, thực là phúc của Đại Hán.” Phương Lệnh Thiên vui mừng nói.

Đứng ở lập trường của hắn, cũng không hy vọng Lưu Chính Khải ghênh thú Đường Nhu Nhi. Đường gia cũng là một trong tứ đại thế gia, nếu có một ngày, ra một vị quốc mẫu, vậy nước lên thì truyền cao, sẽ lan truyền ra. Mà Thái Quân Mang tuy là thượng thư đương triều, nhưng so sánh với Đường gia, vậy cái gì cũng không phải.

“Là phúc của quốc gia, lại chưa hẳn là phúc của con.” Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười.

Phương Lệnh Thiên thần tình vừa động, muốn nói lại thôi.

“ Ngũ điện hạ nếu ngênh thú Thái tiểu thư, vậy ngôi thái tử có phải là chỉ là sớm đến?” Hứa Hải Phong hỏi.

Phương Lệnh Thiên yên lặng gật đầu, nói: “ Chỉ đợi điện hạ thành hôn, hoàng thượng sẽ triệu cáo thiên hạ, tuyên bố Ngô vương là đông cung thái tử.”

Hứa Hải Phong đột nhiên quỳ xuống, dập đầu nói: “ Con bất tài, nguyện thỉnh được điều đến Lâm An, vì Đại Hán trú thủ Tây Vực, quyết không dung Khải Tắt nhân xâm chiếm biên cảnh Đại Hán ta.”

Phương Lệnh Thiên trầm mặc không nói, nhìn ánh mắt của hắn tràn ngập cảm tình cực độ phức tạp.

Hứa Hải Phong ngẩng đầu đối mặt với hắn không ai nhường ai: “ Lần này đi, con muốn mời mẹ con đại tẩu đồng hành, còn thỉnh nhạc phụ đại nhân một giấy điều lệnh, nhượng Hưởng Minh đại ca cùng tới Lâm An cùng con sống vai tác chiến, cùng chống ngoại địch.”

Phương Lệnh Thiên thần sắc khẽ biến, một lúc lâu sau nói: “ Còn có ai?”

“ Nếu là Đường, Tô hai nhà cũng có tâm hiệp đồng tác chiến, con thật là hoan nghênh.” Hứa Hải Phong âm trầm nói.

“ Người là không nhìn được Lưu gia?” Phương Lệnh Thiên thở dài một hơi, hỏi.

Hứa Hải Phong cúi đầu, trầm mặc chốc lát, đáp: “ Con chỉ là vì muốn giúp tam đại thế gia lưu một đường lui mà thôi.”

“ Đường lui?” Phương Lệnh Thiên hắc hắc cười nói: “ Chỉ sợ là lưu lại một huyết mạch mới đúng.”(đời sau).

Hứa Hải Phong trầm mặc không lên tiếng, đúng là chấp nhận.

“ Người nắm chắc được bao nhiêu phần có thể ngăn cản Khải Tắt đại quân?” Phương Lệnh Thiên nhìn Hứa Hải Phong, hỏi.

“ Nếu có một năm thời gian chuẩn bị, con có thể bảo đảm vạn lần không sơ thất.”

“ Mười ngày sau, chính là ngày đám cưới của ngũ điện hạ.”

Phương Lệnh Thiên đột nhiên nói đến chuyện không hề liên quan gì, nhưng Hứa Hải Phong cũng ngẩng đầu nhìn, tựa hồ việc này có liên hệ mật thiết với hắn.

“ Năm ngày sau, ta cùng với lão Đường đồng thời gả con, trong vòng bảy ngày, người suất lĩnh Hắc Kỳ quân xa phó Tây Vực, kinh thành này, sau này cũng đừng về nữa.”

“ Dạ, đa tạ nhạc phụ thành toàn, chỉ là trước khi con đi, còn muốn xin một vật.”

“ Người muốn gì?”

“ Con muốn có một lá thư do chính tay tam đại thế gia gia chủ liên danh ký vào, cùng một phần thủ lệnh bí mật của đại thống lĩnh Trương Tấn Trung của Thiên Ưng quân đoàn.”

140. Chương 140 : Giá Thú

Phủ đệ của Phương Lệnh Đức hào khí vui mừng tràn ngập, làm cho ai cũng phải ghé mắt.

Hôm nay không phải là một ngày bình thường, mà là ngày thiên hạ đệ nhất cao thủ trẻ tuổi đương thời, Hắc Kỳ quân đại thống lĩnh Hứa Hải Phong đồng thời ngênh thú tứ đại mỹ nữ.

Làm cho người ta có hứng thú vừa vui và bất bình chính là, trong bốn đại mỹ nữ lại có ba vị xuất từ bốn đóa kim hoa của kinh sư.

Được sủng ái nhất trong Phương, Đường nhị gia, thiên chi kiều nữ Phương Doanh Anh, Đường Nhu Nhi, cùng với Nhất Tuyến Thiên thủ tịch nhạc sư, một tiếng tiêu danh chấn thiên hạ Hạ Nhã Quân.

Về phần người cuối cùng, mọi người chỉ biết nàng tên gọi là Lâm Uyển Nhân, là nghĩa nữ mới thu của Tô gia gia chủ Tô Đông Thuần.

Kể từ đó, tương đương như tam đại thế gia đồng thời gả con, mà đối tượng của bọn họ lại chỉ có một người.

Chỉ là Hứa Hải Phong không phải là người trong kinh sư, ở kinh sư chưa từng mua phủ đệ, hơn nữa sau khi đám cưới, liền phải rời kinh nhậm chức. Vì thế Phương Lệnh Đức dùng chính phủ đệ của mình, làm nơi đám cưới cho hắn.

Tam đại thế gia gả con lại cực kỳ gấp gáp, từ khi phát thiệp mời cho đến ngày hôn lễ, chỉ có ba ngày, làm tất cả mọi người sinh ra cảm giác ứng phó không kịp.

Tam đại thế gia vinh diệu cỡ nào, có thể đồng thời dựa vào ba nơi cứng đến không thể cứng hơn như thế này, mọi người vừa ngưỡng mộ diễm phúc khôn cùng của Hứa Hải Phong, lại vừa vô cùng thán phục bản lĩnh của hắn.

Ngô vương phủ, Trương Tử Hoa suy yếu nằm trên giường, tuy Hồ thái y tận tâm chiếu cố cứu lại tính mạng của hắn, nhưng nỗi đau cụt tay vẫn làm cho tinh thần hắn uể oải, yếu ớt cực kỳ.

Lưu Chính Khải tiến nhanh vào phòng ngủ, trên người bám theo một trận gió rít.

Hồ thái y lập tức đứng dậy hành lễ, mấy ngày nay hắn căng thẳng vô cùng, đêm không dám ngủ, không dám có chút lơ lỏng, cũng đã uể oải không chịu nổi.

Lưu Chính Khải phát tay cho hắn lui ra, ngồi vào trước giường, dò hỏi: “ Tử Hoa cảm giác như thế nào?”

“ Đa tạ điện hạ lo lắng.” Trương Tử Hoa gian nan xả ra một tia mỉm cười, miễn cưỡng cười nói.

“ Vậy được, Tử Hoa hãy ráng tu dưỡng, phụ hoàng triệu kiến, cô vương đi trước.” Lưu Chính Khải vỗ vỗ tay trái của hắn, nhẹ giọng nói.

“ Điện hạ chẳng lẽ có tâm sự gì?” Trương Tử Hoa đột nhiên hỏi.

Lưu Chính Khải ngăn ra, nhìn hắn một cái, lộ ra một nụ cười khổ sở, nói: “ Vẫn là Tử Hoa hiểu rõ cô vương nhất. Không sai, cô vương quả thật có tâm sự. Tử Hoa vẫn bị bệnh tại giường, không biết được hôm nay kinh sư đã xảy ra một đại sự oanh động toàn thành.”

“ Có liên quan tới Đường cô nương?” Trương Tử Hoa tự nhiên biết, có thể làm cho Ngô vương điện hạ vốn đã chịu tình ngộ, lại một lần nữa vẫn mang gánh nặng chỉ có một người mà thôi.

“ Không sai, Đường gia gả con, hôm nay chính là ngày đám cưới của Đường Nhu Nhi.” Lưu Chính Khải nhắm lại hai mắt, không cho người chứng kiến luồng khổ đau trong mắt hắn.

“ Điện hạ, xin lỗi.” Trương Tử Hoa gian nan nói.

“ Không.” Lưu Chính Khải cầm tay hắn bóp nhẹ, sau đó nói: “ Cô vương lúc tuổi còn nhỏ, tiên sinh từng dạy qua, để vương không có chuyện nhà, những lời này, cô vương rõ ràng. Có chút thứ lúc nên bỏ qua thì vẫn phải bỏ qua.”

Trương Tử Hoa im lặng không nói.

“ Cấp...” Lưu Chính Khải miễn cưỡng cười nói: “ Tử Hoa có biết, không chỉ là Đường gia gả con, hơn nữa Phương, Tô nhị gia cũng đồng thời chen vào náo nhiệt.”

“ Phương, Tô nhị gia?” Trương Tử Hoa kinh nghi hỏi.

“ Đúng vậy, Phương gia đại tiểu thư Phương Doanh Anh, nghĩa nữ Tô Đông Thuần Lâm Uyển Nhân, cùng Nhất Tuyền Thiên Hạ Nhã Quân đồng thời qua cửa, Hứa Hải Phong đúng thật là diễm phúc không cạn a.”

“ Ba nhà gả con? Không ngờ là ba nhà gả con, bọn họ vì sao lại làm như vậy trong lúc này chứ?” Một loại diễm xấu thành linh hiện ra trong lòng Trương Tử Hoa.

“ Kiệu hoa, kiệu hoa tới.”

Theo một trận huyên náo, hào khí hiện trường rốt cục đạt lên tới cao triều.

Bốn chiếc kiệu hoa cùng lúc xuất hiện trong tầm mắt, chú rể mặc hồng bào ngồi trên một con tuần mã cao lớn đen nhánh tỏa sáng, có vẻ thần thái sáng láng.

Thế lực tam đại thế gia không phải chuyện đùa, hẳn cười ngửa, phân biệt đi chung quanh các phủ đệ tiếp kiệu hoa, theo sau nhiều thành một vòng mới ở trong vòng vây của mọi người trở về phủ đệ của Phương Lệnh Đức.

Đại Hán cưới hỏi nằm trong một ngày, lễ tiết có nhiều hạn chế, làm cho không ai kịp thích ứng.

Tuy thời gian gấp gáp, nhưng so sánh với lúc ở Hung Nô, hôn lễ của Mạo Đồn cũng không bằng.

Tuy Hứa Hải Phong vẫn duy trì vẻ mặt vui vẻ, kỳ thật trong lòng đã sớm kêu khổ cả ngày, lễ tiết nhiều như vậy, dù hẳn đã lĩnh ngộ tinh thần lực, cũng cảm thấy không tiêu thụ nổi.

Thật vất vả, đợi được kiệu hoa hạ xuống đất, bái đường xong, tân nương đưa vào động phòng, Hứa Hải Phong rốt cục thở dài một hơi.

Về hạng mục nháo động phòng cuối cùng, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của hắn, hoặc là nói được mấy vị lão nhân đặc biệt rộng lượng, tiết mục làm người mệt mỏi này rốt cục được hủy bỏ.

Nhiều vị tiểu bối vốn không phục, nhưng dưới sự quyết nghị của ba vị gia chủ, cũng không ai dám mở miệng phản đối.

Người đứng đầu một nhà uy nghiêm cỡ nào, vì thế Hứa Hải Phong vốn không cần lo lắng có người dám cãi lời, vậy đối với hắn lúc này, cửa cuối cùng chính là uống rượu.

Chỉ cần bữa tiệc rượu chấm dứt, liền đại biểu hắn đã hoàn thành một ngày mệt nhọc, rốt cục có thể chính thức ôm mỹ nhân vào lòng.

Uống rượu, luôn luôn là cường hạng của Hứa Hải Phong, điểm này có thể nói mọi người đều biết.

Chỉ là hôm nay người đến kính rượu cũng không khỏi quá nhiều một chút.

Vô luận là xem trọng mặt mũi của tam đại thế gia mà đến vỗ mông ngựa, hay là lòng kính nể đối với vị tân quý từng lập nhiều chiến công hiển hách, hoặc là có người đổ kị hẳn cưới được bốn vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Tóm lại, chỉ cần hắn là người, đi tới nơi này, cũng sẽ tùy theo mọi người mà kính lên một chén.

Ngần chén không sai, hôm nay Hứa Hải Phong uống qua đâu chỉ là ngàn chén.

Trên chủ vị, gia chủ tam đại thế gia sóng vai mà ngồi, có thể có tư cách cùng bọn họ ngồi chung một chỗ, hơn nữa còn nói chuyện thật vui chỉ có một người, đó chính là Lê Ngạn Ba đã lấy thân phận người nhà của Hạ Nhã Quân mà ra mặt.

Bốn người bọn họ ngồi riêng một bàn, cùng nhau uống rượu, mặc dù là trong tiếng ồn ào náo nhiệt, nhưng cũng thật vui vẻ.

Những người còn lại nhận biết thân phận bọn họ, mặc dù trong lòng có ý muốn đi nịnh nọt vài câu, nhưng lại tự ti mặc cảm, không dám vượt qua.

Đột nhiên, ngoài cửa một trận ồn ào, thủ vệ cao giọng xướng to: “Ngô vương điện hạ đến...”

Động tác của Hứa Hải Phong không khỏi chậm lại, hắn không chút phản ứng nhìn phương hướng cửa lớn, lộ ra một vẻ tươi cười trên nét mặt, bước nhanh ra đón, cao giọng nói: “Ngũ điện hạ đích thân đến, mặt tướng được yêu mà sợt.”

Ba vị gia chủ nhìn nhau, đồng thời đứng lên. Toàn bộ trong phòng ngoại trừ một mình Lê Ngạn Ba vẫn ngồi như tòa núi thái, không còn có ai dám học theo bộ dáng đại nghịch bất đạo này của hắn.

Lưu Chính Khải đi nhanh như lưu tinh tiêu sái bước đến, người chưa đến, lời tới trước: “Cô vương được phụ hoàng sở bầy, đến chúc mừng Hứa tướng quân song hỷ lâm môn.”

Đám người Hứa Hải Phong nhìn vật trong tay hắn, đều là biến sắc. Hứa Hải Phong lập tức phân phó nói: “Mau chuẩn bị hương án.”

Cũng may nơi này vạn vật đều chuẩn bị đầy đủ, rất nhanh liền sửa sang lại một khối đất trống, dọn xong hương án.

Lưu Chính Khải đứng trước hương án, nói: “ Hứa tướng quân tiếp chỉ.”

Hứa Hải Phong quỳ xuống trước, phía sau cũng quỳ xuống một mảnh. Duy nhất chỉ có Lê đại tông sư vẫn ngồi yên như Lã Vọng buông câu, có vẻ phá lệ gây cho người chú ý.

“ Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong đi sứ Hung Nô, dương ta quốc uy, công cao khổ cực, nay phong làm đại tướng quân. Khâm tứ...”

“ Thần, tạ chủ long ân, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Hứa Hải Phong ba bái chín lạy, đứng dậy tiếp nhận thánh chỉ trong tay Lưu Chính Khải.

Lưu Chính Khải gương mặt tươi cười, không có chút nào nhìn thấy nửa phần sắc thái đồ kỵ. Nhưng càng là vẻ mặt như vậy, trong lòng Hứa Hải Phong lại càng là giật mình. Người khác đoán không ra, nhưng linh giác của hắn lại có thể cảm nhận được sự cừ hận khắc cốt trong lòng Lưu Chính Khải đối với hắn, chỉ là bởi vì nguyên nhân nào đó, lại bị mạnh mẽ áp xuống.

Bởi vậy có thể thấy được, tâm cơ thủ đoạn của vị ngũ điện hạ này quả thật hơn xa người thường.

Hứa Hải Phong tự biết, nếu là người khác đi cưới Đường Nhu Nhi, hắn tuyệt đối sẽ không có khí độ như vậy, có thể làm như không có chuyện gì mà còn đi chúc mừng người ta.

So sánh với lúc gặp mặt lần thứ hai, vị Ngô vương điện hạ này tựa hồ là thay đổi thành người khác, ít nhất cho người ta thấy, hắn biểu hiện rất tốt sự đại độ cùng trí tuệ của một vị vương giả, làm cho Hứa Hải Phong thật sự là tò mò, đến tột cùng là do nguyên nhân gì tạo thành sự thay đổi như vậy cho hắn.

Hứa Hải Phong nghênh đón hắn vào bàn của Phương Lệnh Thiên, chính mình lại ở lại phụng bồi.

Trong mấy người nơi này, Lưu Chính Khải toàn bộ nhận biết, cho dù là Lê Ngạn Ba ngạo nghễ kiêu hãnh như từng bách tụy hắn chưa từng gặp qua bao giờ, nhưng có xem qua bức họa, biết rõ thân phận, cho nên đối với cử chỉ vô lễ của hắn cũng không quá lạ.

Nếu nói Hán Hiến đế là người đứng đầu mấy ngàn vạn dân chúng Đại Hán, vậy vũ giả cấp bậc tông sư như Lê Ngạn Ba lại chính là nhân vật thần thoại trong lòng người luyện võ.

Bọn họ một người đứng trên đỉnh quyền lực, một người đứng trên đỉnh điểm của võ đạo. Tuy không thể đưa ra so sánh cùng nhau, nhưng Lê Ngạn Ba quả thật cũng không đem Hán Hiến đế đặt vào trong lòng.

Rượu qua ba tuần, Lê Ngạn Ba vỗ vỗ vào đầu vai Hứa Hải Phong, khen một câu: “ Hảo tiểu tử.” Theo sau cũng không cùng người khác chào hỏi, cứ như vậy tiêu sái mà đi.

Lại qua một lát, Lưu Chính Khải đứng dậy cáo từ, trước khi rời đi, nắm lấy tay Hứa Hải Phong, thành khẩn nói: “ Tướng quân không lâu liền phải đi Lâm An, phòng tuyến tây thù Đại Hán liền giao cho tướng quân.”

Hứa Hải Phong vẻ mặt nghiêm nghị, nói: “ Thần sẽ cúc cung tận tụy, đến chết không thôi.”

Những người ở đây đều chấn động, Lưu Chính Khải biến sắc, thì thào nói: “ Cúc cung tận tụy, chết vẫn không thôi...Được, cô vương đem tây thù phó thác cho tướng quân.”

Đợi hắn rời đi, Hứa Hải Phong hỏi riêng Phương Lệnh Thiên: “ Nhạc phụ đại nhân, ngài xem biểu hiện của ngũ điện hạ hôm nay như thế nào?”

Phương Lệnh Thiên trầm ngâm chốc lát, nói: “ Đã hoàn toàn lộ ra phong thái của một vương giả, một đời này của hoàng thất cũng chỉ có hắn có thể thành khí mà thôi.”

“ Vậy, trong lòng hắn có còn nhớ cừ?” Hứa Hải Phong hỏi tới.

Phương Lệnh Thiên trầm tư một lúc lâu, rốt cục thở dài nói: “ Phong nhi a, ngày sau nếu Đại Hán có thể vượt qua kiếp này, vậy cả đời người cũng không nên trở về kinh sư nửa bước.”

Hứa Hải Phong khom người thụ giáo: “ Dạ, con sẽ ghi tạc vào lòng, không dám có một ngày quên.”

141. Chương 141 : Tân Tẩn Tông Sư

Buổi tiệc ở tiền viện vẫn vô cùng náo nhiệt, tiếng cười tiếng nói không ngừng truyền đến, nhưng trái tim Hứa Hải Phong cũng không còn ở nơi đó.

Chú rể rời tiệc đúng là có sớm một chút, nhưng Lưu Chính Khải vừa đi, ba vị gia chủ liền không hẹn mà cùng ngồi lên chủ tịch vị. Có ba vị môn thần ngăn đường, không còn ai dám tiến lên kính rượu.

Hứa Hải Phong cảm kích nhìn ba vị lão nhân, đến tận đây mới có thể thoát thân.

Phương Lệnh Đức an bài cực kỳ thỏa đáng, bốn tân nương tử phân ra bốn gian phòng, bên ngoài tân phòng đều dán bốn tờ song hỷ, trên tờ song hỷ có ghi tên của tân nương tử.

Hứa Hải Phong dựa theo thứ tự, trước tiên đẩy cửa của Hứa môn Lâm thị.

Bên trong ngoại trừ tân nương tử đang ngồi trên giường ra, còn có Uyển Linh cùng Nhân Linh đang hầu bên cạnh. Hứa Hải Phong cùng các nàng đã sớm quen thuộc cực kỳ, thân như một nhà, cũng không tị hiềm, cầm lấy cây gậy vàng họ đưa cho, gỡ lên mảnh khăn đỏ đội trên đầu Lâm Uyển Nhân.

Lúc nào mới là lúc nữ nhân xinh đẹp nhất, đáp án này hôm nay đã bày ra trước mặt Hứa Hải Phong.

Đêm động phòng hoa chúc, mới là một khắc xinh đẹp nhất trong cuộc đời của một nữ nhân.

Khuôn mặt tiếu lệ của Lâm Uyển Nhân tỏa ra ánh sáng chiếu vào mặt người khác, vẻ đỏ ửng trên mặt lại càng tỏa ra sự xinh đẹp đến kinh tâm động phách, trong ánh mắt long lanh lưu chuyển, như câu dẫn lòng người.

Cho dù Hứa Hải Phong đã sớm cùng nàng nhiều lần da thịt gần gũi, nhưng lúc này cũng không nén được phải hít sâu một hơi.

“ Uyển nhi, nàng theo ta đông chạy tây đi, đã có một năm rồi.” Hứa Hải Phong ngồi bên người nàng, kéo bàn tay nhỏ bé hỏi.

Lâm Uyển Nhân cúi đầu nhẹ giọng nói: “ Dạ, cũng nhanh một năm.”

Hứa Hải Phong thở dài nói: “ Một năm, thẳng đến hôm nay ta mới cho nàng được một danh phận.”

“ Có thể đi theo bên người phu quân đại nhân, thiếp thân đã vô cùng hài lòng.” Khóe miệng Lâm Uyển Nhân có chút nhếch lên, biểu hiện nội tâm vui mừng hiện tại của nàng.

Hứa Hải Phong đang muốn nói chuyện, lại bị nàng dùng bàn tay nhỏ bé che miệng: “ Phu quân đại nhân, đêm nay là ngày lành của ngài, nhưng không nên do Uyển nhi một mình độc chiếm. Còn có Nhu nhi, Doanh nhi muội tử nữa.”

Hứa Hải Phong biết nàng nói rất đúng lý, cũng hận chính mình không có thuật phân thân, không thể làm gì khác hơn là thở dài nói: “ Uyển nhi thật sự là hiền thê, Huyền Thiên Xá Nữ công của nàng luyện thành chưa?”

Gương mặt của Lâm Uyển Nhân đỏ lên, nói: “ Còn chưa.”

Hứa Hải Phong vẻ mặt tiếu nuối nói: “ Vậy chờ sau khi nàng luyện thành, ta lại một lần yêu thương nàng.”

Lâm Uyển Nhân vô cùng xấu hổ, gắt giọng: “ Phu quân đại nhân chớ có đùa giỡn Uyển nhi.”

Hứa Hải Phong cười ha ha, đẩy cửa ra, trong tai nghe được tiếng dạn dò của mỹ nhân: “ Đêm nay thỉnh phu quân đại nhân đến nghỉ tạm trong phòng của Nhã Quân tỷ.”

Hứa Hải Phong quay đầu lộ ra nụ cười sáng khoái, hướng gian phòng của Đường Nhu Nhi chạy tới.

Hắn đương nhiên rõ ràng ý tứ của Lâm Uyển Nhân, ngoại trừ Hạ Nhã Quân, chúng nữ đều đang tu tập Huyền Thiên Xá Nữ công, chỉ là ngày tháng còn ngăn ngại, còn chưa thành tựu, tự nhiên không có cách nào cùng hắn động phòng.

Đẩy ra cửa phòng Hứa môn Đường thị, hai tiểu tỷ nữ xinh đẹp vội vàng dâng lên trà cùng khăn nóng cho hắn.

Tam đại thế gia đều là siêu cấp đại hộ nhân gia, vì thế của hồi môn đủ để mua cả nửa Lâm An thành.

Mà từng thiên chi kiều nữ đều có tỷ nữ thiếp thân hầu hạ, tự nhiên là phải bồi theo của hồi môn, như hai tiểu tỷ trước mắt, cho dù so với Uyển Linh cùng Nhân Linh cũng không kém bao nhiêu.

Cũng là những động tác, cũng là những trình tự, Hứa Hải Phong gỡ khăn phủ đầu của nàng, lộ ra kiều nhan thiên hương quốc sắc.

Dem nàng ôm vào lòng, Hứa Hải Phong cảm khái nói: “ Mới gặp gỡ Nhu nhi, vi phu đã vô cùng chấn động, chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày có thể được cưới mỹ nhân về nhà.”

Đường Nhu Nhi “ vèo” cười nói: “ Phu quân đại nhân lại muốn hồng cho Nhu nhi vui vẻ, khi đó bên người chàng có Lâm tỷ tỷ, trong lòng làm gì có chỗ dung thân cho tiểu muội.”

Hứa Hải Phong cười mà không đáp, chỉ là cúi xuống hôn nàng, quỳen lấy đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át, kịch liệt hôn lên.

Qua một lúc lâu, Hứa Hải Phong buông môi nàng ra, Đường Nhu Nhi đã cả người vô lực, thở lên hồng hộc.

Kỳ thật ở trong lòng Hứa Hải Phong, địa vị của Đường Nhu Nhi đã đạt tới độ cao ngang hàng với Lâm Uyển Nhân, là nữ tử mà hắn sủng ái nhất. Dựa theo ý của hắn, tối nay hắn là lưu lại nơi đây, chỉ là ngại với nàng công phu chưa luyện thành, không thể làm gì khác hơn là tạm thời bỏ qua.

Nói chuyện được với nàng vài câu, Hứa Hải Phong trong lòng tràn đầy vui sướng mà rời đi.

Giở lên khăn trùm đầu của Phương Doanh Anh, vị kiều nữ tử anh tư khí khái khó được an tường, nhìn thấy một đôi mắt to sáng ngời của nàng, gương mặt đỏ bừng, Hứa Hải Phong lập tức dâng lên một trận cảm giác khác thường.

Đối với vị mỹ nữ như em gái lại như bằng hữu này, Hứa Hải Phong cũng nói không chính xác trong lòng mình đến tột cùng là có cảm xúc như thế nào. Nhưng mà duy nhất có thể khẳng định chính là, sự thương yêu của mình đối với nàng cũng như là đối với Lưu Đình.

Nguyên nhân chính là vì nàng không giống những người khác, hình thành cá tính đặc biệt nên tạo thành mị lực, làm trong lòng mình thủy chung luôn có dấu ấn.

“ Hô...cuối cùng giải thoát.” Phương Doanh Anh lộ ra tiếng cười vui mừng, nói: “ Thật sự là buồn bực muốn chết, nguyên lai đám cưới là một việc phiền toái như vậy a.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, lập tức cảm thấy dở khóc dở cười. Nguyên lai nàng vẫn là nàng, còn là tiểu muội tử làm cho hắn vừa đau đầu vừa thương yêu.

Đẩy ra cánh cửa cuối cùng, bên trong ngoại trừ Hạ Nhã Quân cũng không còn ai khác.

Hứa Hải Phong tự nhiên biết được vị nữ tử cực phẩm trước mặt đã cố ý làm thế.

Hắn đi tới trước mặt Hạ Nhã Quân, tuy hô hấp của nàng vững vàng yên ổn, nhưng linh giác của Hứa Hải Phong lại cảm ứng được trong lòng của nàng không yên, hiển nhiên đối với thời khắc này, nàng vừa đang chờ mong cũng ẩn chứa một tia sợ hãi xấu hổ.

Đêm nay là lần thứ tư xốc lên mảnh vải trùm đầu màu đỏ này, một khuôn mặt xinh đẹp hòa lẫn sự xấu hổ ánh nhập vào trong mi mắt Hứa Hải Phong.

Ở trong bốn đóa kim hoa, Hứa Hải Phong cùng nàng tiếp xúc ít nhất, nếu bàn về trình độ thân mật, cũng xa không kịp Đường Nhu Nhi chút nào.

Nhưng ngay trong đêm tân hôn này, người thứ nhất cùng động phòng với Hứa Hải Phong lại chính là vị đại gia khúc nhạc lấy tuyệt kỹ thổi tiêu danh dương thiên hạ.

Hứa Hải Phong rót hai chén rượu, giao một chén cho Hạ Nhã Quân, cười nói: “ Xuân tiêu một khúc đáng ngàn vàng, Nhã Quân, đã không còn sớm.”

Hạ Nhã Quân tuy tính tình lỗ lã hào phóng, nhưng lúc này cũng mặt đỏ tía tai, nàng cắn chặt môi dưới, xấu hổ tiếp nhận chén rượu cùng Hứa Hải Phong uống cạn chén rượu giao bôi đêm tân hôn.

Bé nàng lên giường, Hứa Hải Phong động tác mềm nhẹ giúp nàng cởi bỏ xiêm y, lộ ra một ngọc thể trắng như tuyết mềm mại tinh tế. Da thịt của nàng trơn nhẵn sáng bóng, có thể nói trên đời ít có.

Thân thể mềm mại lả lướt có chút rung động, lại càng tăng thêm mấy phần phong tình, làm cho người ta khó thể tự chủ.

Huyết mạch Hứa Hải Phong cao trưởng, máu dâm xà trong cơ thể dưới chất rượu kích thích lại toàn lực vận chuyển, tiểu đệ của hắn lại càng đứng thẳng lên cao ngạo ngễ rần chắc.

Một đôi tay không ngừng vuốt ve lên ngọc thể trắng mịn, khi lướt lên cặp đùi ngọc, Hứa Hải Phong lại kích thích, dùng tay nhẹ nhàng gãi nhẹ vào lòng bàn chân nàng.

Hạ Nhã Quân không kịp đề phòng, thân thể như chạm điện run lên, ngẩng đầu, tự u tự oán nhìn hắn một cái.

Hứa Hải Phong mừng rỡ, nghĩ không ra vị truyền nhân Tinh tông này, nhất phẩm cao thủ trẻ tuổi cùng lứa với mình, đôi chân nàng lại tinh tế mẫn cảm đến như thế.

Bàn tay hắn lại tiếp tục nghịch ngợm một cái.

Hạ Nhã Quân “a” một tiếng thở nhẹ, giãy dụa chiếc eo nhỏ, cầu khẩn nói: “Đại ca, dừng.”

Cảm giác được thân thể mềm mại nhuyển ngọc của nàng không ngừng pháp phòng bên dưới người mình, Hứa Hải Phong cũng không còn kiềm chế nổi lửa dục, toàn lực thi triển thủ đoạn, Hạ Nhã Quân chỉ trong chốc lát liền lâm vào trong một loại cảm hứng tình dục cực độ hưng phấn.

Khi tiểu đệ của Hứa Hải Phong tiến vào vùng đất mềm mại ẩm ướt, hai người bọn họ đồng thời chấn động, một loại cảm giác kỳ diệu tới chí cực ở trong lúc đó đã xảy ra vô cùng kỳ diệu khó hiểu.

Linh giác của Hứa Hải Phong không tự chủ được thoát ly khỏi sự kèm tỏa của thân thể, cùng cổ lực lượng thần bí nhưng không cách nào chạm đến trong không gian đạt thành một chiếc cầu nối vô cùng đặc biệt.

Đây đã là lần thứ hai hắn tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, cùng kinh nghiệm lần đầu tiên so sánh, lần này hắn lão luyện hơn rất nhiều, ít nhất linh giác của hắn cũng không bị tiết chế mà tìm kiếm chung quanh, mà là ngưng làm một đoàn, tạm thời đọng lại như thực chất.

Trong linh giác của hắn, tạm thời bao hàm một tư niệm thể mới tinh độc lập, chính là Hạ Nhã Quân đang cùng hắn hợp thành một thể.

Thân thể của hắn không ngừng trườn động, mỗi một lần pháp phòng đều bám theo một trận ba động kì dị, thân thể tinh thần của hai người tại giờ khắc này hoàn toàn dung hợp, cũng không còn phân biệt lẫn nhau.

Khóe mắt Hạ Nhã Quân chảy ra hai giọt nước mắt vui mừng sung sướng.

Tinh thần thế giới, đây là tinh thần thế giới mà nàng luôn mơ tưởng cầu mong đạt tới.

Chỉ là nghĩ không ra, cơ duyên nàng tiến được vào tinh thần thế giới lại kỳ lạ đến như thế.

Linh giác của hai người tương giao quán quýt, lại còn có xu thế như muốn phát triển. Bọn họ phúc chí tâm linh, biết đây là kỳ ngộ khó được nhất của thế gian, không hẹn mà cùng đem tinh thần đắm chìm vào trong không gian vũ trụ khôn cùng.

Tinh Tâm Quyết là bí quyết dưỡng sinh của đạo gia, Huyền Thiên Xá Nữ công là Ma Tông trấn môn chi bảo.

Lấy máu dị xà làm dẫn, hai môn công phu vốn không thể dung hợp lại dưới tình huống chưa từng bao giờ phát sinh lại xảy ra đột biến.

Khi thân thể bọn họ xảy ra sự tiếp xúc thân mật, linh dục trong lúc đó đạt tới sự hài hòa hoàn mỹ, chính là phù hợp với cảnh giới tối cao của đạo gia thiên nhân hợp nhất.

Hợp tịch song tu, ma đạo nhị môn truyền thừa ngàn năm, đối với công pháp kì dị như ma như đạo này, vốn không đồng nhất.

Mỗi một vị tiền bối cao nhân gắn bó với loại công pháp này luôn chờ đợi thành tựu cao nhất, vào lúc song tu, đạt tới cảnh giới linh dị hợp nhất, tiến vào câu thông với lực lượng thần bí trong không gian, một lần đã đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất chí cao.

Nhưng tuy biết mà thực hành thì khó, tuy nguyên lý này từng được lưu truyền trong đạo ma nhĩ môn, nhưng thủy chung không có một đôi vợ chồng nào có thể đạt tới được cảnh giới tông sư.

Ghi chép được bảo trì suốt ngàn năm, rốt cục hôm nay đã bị đánh phá.

Trong bất tri bất giác, trời đã sáng choang.

Hứa Hải Phong tỉnh thần trần đầy từ trên giường nhảy dựng lên.

Hắn nhìn Hạ Nhã Quân vẫn còn bảo trì tư thế ngủ say, trong lòng dâng lên một trận hiểu ra.

Đợi sau khi linh giác của nàng từ tinh thần thế giới rời khỏi, người thứ sáu trên đương kim thế gian, cũng là vị cao thủ nữ tính tuyệt đỉnh cấp tông sư đã được sinh ra.

142. Chương 142 : Giang Sơn

Vừa nhìn thoáng qua, con ngựa còn cách ngoài trăm thước, nhưng chỉ là trong nháy mắt, cũng đã tới trước mặt, làm cho người ta hoài nghi có phải mình đang hoa mắt hay không.

Hứa Hải Phong cười con ngựa này được đặt tên là Ô Vân, chính là huyết tử mã phát triển đang phóng nhanh vượt khỏi đại bộ đội, tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, cười trên nó cũng giống như đang xé gió lao đi.

Trải qua một đoạn thời gian quan sát, chứng minh suy đoán của Tương Khổng Minh thật là chính xác, cho dù là trong bầy ngựa, cũng có được loại phát triển biến dị tồn tại.

Ô Vân tinh thông chính là tốc độ, nếu buông cho nó chạy, dù là tốc độ của mũi tên cũng phải chậm hơn.

Trong thiên hạ có lẽ chỉ có Khai Thiên Cung trong tay Triết Biệt mới có thể uy hiếp được con khoái mã hiếm có này.

Giữa ban ngày, Hứa Hải Phong cũng không dám quá mức huyền diệu, thỉnh thoảng thu lại dây cương, nếu không với thực lực chân chính của Ô Vân, đã sớm chạy mất không thấy tung tích.

“Thiên hạ lại có thần mã như thế, thật sự là không thể tưởng tượng.” Tô Xuân Vĩ thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, như thế nào cũng không tin tưởng lại có con ngựa chạy nhanh đến như vậy.

“Đúng vậy, nếu ta cũng có được một con ngựa như thế...” Phương Hướng Trí ở một bên vẻ mặt hâm mộ tấm tắc nói.

“Thôi đi, hôm qua không phải cho người thử cưỡi qua, không biết là ai liên tiếp bị con ngựa hất té xuống ba lần a.”

Nói chuyện chính là Đường gia Đường Khải trẻ tuổi, hôm qua sau khi gặp được con ngựa này, Phương Hướng Trí vô cùng yêu thích, đưa ra ý muốn cưỡi thử một lần, Hứa Hải Phong vui vẻ đồng ý.

Nhưng con ngựa này tính nóng như lửa, không ngờ không cho người khác cưỡi lên, Phương Hướng Trí bị nó hất té ba lần, ngã đến sưng mặt sưng mũi, bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn đành thôi.

Sau ngày thứ ba Hứa Hải Phong làm lễ cưới liền rời đi kinh sư, mục đích của bọn họ chính là Lâm An thành đất phong cho Hứa Hải Phong cùng Phương Hướng Minh.

Cùng đồng hành có người đại biểu cho tam đại thế gia, phân biệt là Tô gia trưởng tử trưởng tôn Tô Xuân Vĩ, trưởng tử của Phương Lệnh Đức Phương Hướng Trí, cùng với Đường gia Đường Khải trẻ tuổi kiệt xuất.

Ngoại trừ ba người bọn họ cùng với gia quyến chí thân ra, còn có thê tử ấu nhi của Phương Hướng Minh cũng tùy quân cùng đi.

Đương nhiên đây chỉ là sự tuyển lựa mặt ngoài.

Vùng trộm, những tài sản cổ vật danh quý trữ tồn suốt mấy trăm năm của tam đại gia tộc cũng có một nửa nằm trong truy trọng của Hắc Kỳ quân.

Nếu là Hứa Hải Phong nổi lên lòng xấu xa, đem cả mớ hàng hóa này nuốt hết, vậy hắn có thể lập tức trở thành đương thời đệ nhất thủ phú.

Nếu nói Hắc Kỳ quân phụ trách áp tổng phê hàng hóa giá trị liên thành này, vậy được Tương Khổng Minh hạ lệnh cho hơn trăm người thủ hộ trong ngoài ba tầng trọng trọng lại là hi thế chỉ trên có một không hai trên đời này.

Bọn họ chính là một nửa công xảo tượng của Tô gia do Tô Xuân Vĩ suất lĩnh mang theo.

Khi Tương Khổng Minh biết được Tô Xuân Vĩ muốn suất lĩnh những nhân vật đứng đầu thiên hạ vô song này cùng theo, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, nghi thái mất hết, làm Hứa Hải Phong đứng một bên nhìn thấy mà xấu hổ không thôi.

Vì vậy, do Tương đại quân sư một tay bày ra bố trí về cấp bậc an toàn bên trong Hắc Kỳ quân lại phải một lần nữa làm ra sự điều chỉnh vi diệu.

Cũng may những việc này hết thảy đều không muốn người biết, nếu không để cho đám người Tô Xuân Vĩ biết được sự an toàn của mình còn không sánh bằng những công xảo tượng thủ hạ, lại dễ gì chịu bỏ qua.

Đương nhiên, lúc bọn họ rời kinh, đã lấy danh nghĩa hiệp trợ Hứa Hải Phong cố thủ Lâm An thành mà đi theo.

Chỉ là, mang theo nhiều vật phẩm quý trọng như vậy, nhân viên lại đông đúc, người biết nội tình chỉ cần không phải kẻ ngốc, cũng biết việc này tuyệt đối là không đơn giản.

Cho nên, lúc Hứa Hải Phong rời kinh, vô cùng im ắng, đối với bên ngoài chỉ là tuyên bố, dẫn theo một chút tài vật cùng nhân viên tùy hành. Nếu đem danh sách lần xuất hành này công khai thế gian, chỉ sợ sẽ khiến cho một trận oanh động khổng lồ.

Việc này tự nhiên không cách nào giấu diếm qua được Hán Hiền đế, nhưng sau khi vị chí tôn này nhận được tin tức, chỉ là thở dài một tiếng, liền không hề truy cứu.

Tam đại thế gia làm như vậy, rõ ràng là biểu lộ muốn vì gia tộc tạo ra một con đường lui, với sự khôn khéo của Hán Hiền đế, lại làm sao ở thời khắc mấu chốt mà trở mặt cùng bọn họ.

Cũng không biết, ba vị gia chủ đã từng dặn dò qua chuyện gì. Tóm lại, bọn họ đối với ý kiến của Hứa Hải Phong là muốn gì được đó, không hề phản bác. Chỉ là Hứa Hải Phong cảm nhận được sự bất an cùng đau thương trong lòng bọn họ, phỏng chừng tám chín phần mười, bọn họ đã biết tình cảnh Đại Hán trong tương lai không chút lạc quan.

Hứa Hải Phong đột nhiên thắng ngựa dừng lại, hắn quay đầu nhìn phía phương xa, như là đã phát hiện được điều gì.

Thân ảnh chợt lóe, Hạ Nhã Quân đã xuất hiện ở bên cạnh hắn.

“Phu quân đại nhân, ngài cũng cảm giác được sao?”

Hứa Hải Phong tiêu sái cười nói: “Đúng vậy, khí phách hùng hậu, uy phong cực lớn, không cảm giác được mới đúng là có quỷ.”

Hạ Nhã Quân che miệng cười nói: “Vị lão nhân gia này không ngờ còn lớn tính tình như thế.”

“Nàng biết hắn là ai sao?” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi.

Hạ Nhã Quân trợn mắt: “Phu quân đại nhân, chẳng lẽ ngài còn không đoán được sao?”

Hứa Hải Phong bật cười nói: “Nhã Quân, quân sư đại nhân từng nói qua, người sống trên đời, không ngoài kiếm miếng ăn mà sống, nếu lại không hài hước một chút, chẳng phải là quá mức không thú vị sao?”

Hạ Nhã Quân hai mắt sáng ngời, thở dài nói: “ Quân sư đại nhân thật sự là học cứu thiên nhân, những lời này thật sự là một châm thấy máu.”

“ Nàng xem vì sao hần tới đây?”

Hạ Nhã Quân lắc đầu nói: “ Không biết, chỉ là với khí phách này, lại không sát ý, hần là cũng không nguy hiểm.”

“ Nếu hần tới, chúng ta phải đi gặp vị Trình đại tông sư này một lát thôi.” Hứa Hải Phong gật đầu cười nói.

“ Dạ, Nhã Quân xin phụng bồi.”

Hứa Hải Phong đưa tay ra kéo, Hạ Nhã Quân mượn lực nhảy lên Ô Vân.

Ô Vân rất không an phận dậm chân, chỉ là ngại chủ nhân đang ngồi trên lưng, không dám làm càn.

“ Giá...”

Theo một tiếng mệnh lệnh của Hứa Hải Phong, Ô Vân bung vó lướt tới, trong nháy mắt liền đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

Ở trước một gò núi nhỏ ngoài vài dặm, Trình Huyền Phong một thân trường bào, đón gió mà đứng, phiêu nhiên nhợt tiên.

Hai người đi tới trước gò núi, đồng thời phi thân xuống ngựa, Hứa Hải Phong vỗ cổ ngựa, Ô Vân liền xoay người xa xa chạy đi.

Trình Huyền Phong than thở nói: “ Một con ngựa thật tốt, hiền chất thật sự là phúc duyên thâm hậu.”

“ Đa tạ tiền bối khen ngợi.” Hứa Hải Phong cười quay đầu kêu lên: “ Ô Vân, làm một lễ ra mắt Trình lão tiền bối.”

Ô Vân hí lên một tiếng, không chút cam lòng mà quỳ xuống hai chân trước, nhưng không đợi chạm đất, liền phát lực nhảy lên, hơn nữa còn lui ra sau mấy bước. Loại thái độ làm việc cho có lệ này làm cho người ta phải cực kỳ buồn cười.

Trên mặt Trình Huyền Phong lộ ra một tia kinh hãi, nói: “ Trên đời lại có con ngựa có thể thông linh tới như vậy, lão phu thật sự là mở rộng tầm mắt.”

Đến tận đây, Hứa Hải Phong mới âm thầm thở dài một hơi, nhìn Hạ Nhã Quân, đột nhiên tin tưởng gấp trăm lần.

Hai người bọn họ vừa lên gò núi nhỏ này, liền bị vây trong tinh thần lực tràng của Trình Huyền Phong.

Hứa Hải Phong tu vi không đủ, Hạ Nhã Quân chỉ vừa bước chân vào cảnh giới tông sư, chưa thể hoàn toàn hiểu rõ, tự nhiên không cách nào cùng hần ngang hàng đối kháng.

Vì vậy, Hứa Hải Phong cố ý biểu hiện ra một mặt thông linh của Ô Vân, quả nhiên khiến cho Trình Huyền Phong phải sợ hãi than thở không thôi, vì thế tinh thần lực tràng cường đại lập tức bị yếu đi vài phần.

Vì thế khi so sánh, Hứa, Hạ hai người đã có thể miễn cưỡng không chịu ảnh hưởng.

“ Ai...” Trình Huyền Phong vuốt râu thở dài, cổ khí thế bá đạo bát ngát lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trong thiên địa một mảnh yên lặng, phẳng phất từ sau khi Bàn Cổ đại thần khai trời mở đất, liền vẫn luôn duy trì loại trạng thái này.

Hứa, Hạ hai người chỉ cảm thấy áp lực bên người chợt biến mất, khí cơ của chính mình không ngờ lại không cách nào cảm ứng được sự biến hóa tinh thần của đối phương.

Thần thông như thế, chẳng trách có thể danh liệt vào một trong tam đại tông sư.

“ Tiền bối cho gọi, không biết có gì phân phó?” Hứa Hải Phong ôm quyền khom người hỏi.

Tuy đối với Trình gia không có chút hảo cảm, nhưng lúc đối diện với Trình Huyền Phong, Hứa Hải Phong vốn không thể sinh ra chút ác ý nào.

“ Lão phu nguyên bản muốn tương khuyên nhủ vị, cải đầu nơi khác, nhập Trình gia ta, chỉ là hôm nay vừa thấy.” Hấn lắc đầu, thở dài nói: “ Không đề cập tới cũng được.”

Hứa Hải Phong mỉm cười nói: “ Làm tiền bối thất vọng.”

“ Nhị vị châu liên bích hợp, một đời thiên kiều, Đại Hán ta có người nổi nghiệp, lão phu mừng rỡ còn không kịp, làm sao lại thất vọng?” Trình Huyền Phong nhìn về phía Hạ Nhã Quân, giơ ngón cái lên nói: “ Chất nữ rất giỏi, Tinh tông nhất mạch rốt cục có thể xuất đầu rồi.”

Tự nhiên là hấn nhìn ra được Hạ Nhã Quân đã đặt chân vào cảnh giới tông sư, chỉ là thời gian còn ngắn ngủi mà thôi.

“ Đa tạ tiền bối khen ngợi, tiểu nữ tử chẳng qua chỉ là may mắn mà thôi.”

“ May mắn? Ha ha, trên đời này lại có tông sư nào không phải là dựa vào nhất thời ngộ đạo, mới may mắn đặt chân lên tinh thần thế giới muôn màu muôn sắc này a. Chất nữ tuổi trẻ lại có được thành tựu này, thật sự là chưa từng có ai.”

Hứa, Hạ hai người liếc mắt nhìn nhau, hai bàn tay nắm vào nhau, trên mặt đều tràn đầy vẻ tươi cười ấm áp.

Trình Huyền Phong cười lớn rời đi, vừa đi vừa nói: “ Lần sau gặp lại, là địch không phải bạn, tiểu hữu phải tự lo thân đó.”

Hứa Hải Phong ở phía sau cao giọng đáp: “ Tiền bối phong phạm, quả nhiên khác hẳn, Hứa mỗ ghi tạc vào lòng.”

Một ngày sau, Trình Huyền Phong trở lại kinh sư.

Cổ Đạo Nhiêm hỏi thăm vì sao không lấy tính mạng bọn họ, Trình Huyền Phong đáp: “ Nếu không có nhân vật anh hùng như thế, lại có thể nào chống cự nổi Khải Tắt nhân. Bọn họ cần có thời gian, chúng ta cũng phải cần thời gian.”

Cổ Đạo Nhiêm chợt hiểu ra, đối với khả năng nhìn xa trông rộng của lão bối phục sát đất.

Hứa, Hạ hai người đưa mắt nhìn Trình Huyền Phong rời đi, ngồi Ô Vân trở về, cũng không hề đề cập tới việc này.

Lúc đi ngang qua Hứa gia thôn, bởi vì toàn bộ thành viên của Hứa gia đều được Phương Doanh Anh tiếp đón tới Lâm An, cho nên bọn họ chỉ dừng lại một đêm, liền tiếp tục lên đường.

Khi còn cách Lâm An thành trăm dặm, Hứa Hải Phong nhìn ruộng tốt đầy đất, cảnh đẹp khắp nơi, đột nhiên cao giọng ngâm vang:

“ Giang sơn như thử đa kiều

Dẫn vô số anh hùng tấn chiết yêu

Sổ phong lưu nhân vật,

Hoàn khán kim triêu.”

(Giang sơn đẹp như thế này, làm cho vô số anh hùng phải khát khao, bao nhiêu nhân vật phong lưu, phải xem theo thời thế)

Trên mặt ba người Tô Xuân Vĩ đồng thời biến sắc, bọn họ nhìn bóng lưng cao lớn của Hứa Hải Phong ánh lên dưới ánh mặt trời, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Thời khắc này, ở một địa phương mà tầm mắt bọn họ không thể nhìn thấy, một đạo hành văn điều binh quân bộ đang dùng khoải mã tám trăm dặm gia tăng tốc độ tiến thẳng tới đại doanh phương bắc.

143. Chương 143 : Lập Uy

Từ sau khi bị Khải Tắt cướp lấy, làm đại bản doanh tiến công Đại Hán đế quốc, thành tường càng thêm cao ngất chắc chắn, là một tòa tường đồng vách sắt, là tòa thành vững chắc nổi tiếng trong thiên hạ.

Lại càng là nơi Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong khởi lên thanh danh.

Tin tức Hứa đại tướng quân trở về Lâm An nhanh chóng truyền tới trong thành, Hứa Hải Phong bọn họ vừa nhìn thấy thành tường cao lớn, liền gặp đám người Đồng Nhất Phong chạy ra nghênh đón ngoài mười dặm.

Lúc Hứa Hải Phong rời đi, tiếp nạp đề nghị của Phương Hưởng Minh, lập Đồng Nhất Phong làm đại thành chủ của Lâm An thành, nên khi hân bình yên quay về, người đem thuộc hạ ra tương nghênh hân cũng chính là vị thiên tướng đại nhân của hậu cần bộ Thiên Ưng quân đoàn.

Nhìn thấy Hắc Kỳ quân đến gần, Đồng Nhất Phong đưa tay ra dấu, lập tức tiếng trống vui mừng vang lên, tuy vang dội mà không nóng náo.

“Hạ quan Đồng Nhất Phong, cung nghênh đại tướng quân trở về.” Đồng Nhất Phong suất lĩnh chúng tướng sĩ cùng quan viên tiến lên cung nghênh.

Đám người Tô Xuân Vĩ cố ý rơi ra phía sau, trường hợp này đương nhiên phải cấp cho vị chủ nhân như Hứa Hải Phong đến ứng phó.

Hứa Hải Phong cười Ô Vân, cũng không xuống ngựa, trực tiếp đi tới trước mặt bọn họ, gương mặt không chút thay đổi chỉ gật nhẹ đầu, phát tay ý bảo bộ đội tiếp tục đi tới.

Đồng Nhất Phong có chút xấu hổ, nhưng nhìn lên thấy sắc mặt Hứa Hải Phong bất thiện, làm sao còn dám lăm miệng.

Hôm nay nhìn Hứa Hải Phong cùng với tiểu tử ngày xưa đã hoàn toàn khác hẳn, phảng phất như con tằm thoát kén, hóa thân thành bướm, tản mát ra ánh sáng vô cùng xinh đẹp chói mắt. Những hạng người bình thường, đã không còn nhập vào ánh mắt của hắn.

Ánh mắt đảo qua, ánh mắt lạnh như băng của Hứa Hải Phong đột nhiên nổi lên biến hóa, từ trên ngựa nhảy xuống, bước nhanh tới trước mặt một người, cầm bàn tay của người đó, kêu lên: “Cha...lão nhân gia vì sao phải tự mình đến.”

Hứa Gia Bình vẫn trước sau như một thành thật trung hậu, tuy thời khắc này hắn ủ mình trong áo ấm bông dày, bữa cơm mỗi ngày cũng là sơn trân hải vị, nhưng thiên tính thuần hậu mộc mạc cũng không hề theo điều kiện sinh hoạt được cải thiện mà có điều thay đổi.

“Đã trở về...trở về là tốt rồi.” Hứa Gia Bình lời kéo tay Hứa Hải Phong, phát ra tiếng cười vui vẻ từ sâu trong nội tâm.

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, quay đầu nhìn Đồng Nhất Phong đang đứng ngây ngốc nói: “Đồng tướng quân, khí trời lạnh như thế, như thế nào có thể làm cho lão nhân gia tự mình đến nơi này.”

Lúc này đã là mùa đông, tuy thời tiết không quá giá rét, trời băng đất tuyết, nhưng cũng có chút rét lạnh.

Ngữ khí của hắn cũng không nghiêm khắc, nhưng trong lòng Đồng Nhất Phong lại run lên, khí trời lạnh như vậy mà lưng hắn cũng chảy ra một mảng mồ hôi lạnh.

“Hạ quan đã sớm khuyên lão gia tử, việc này chỉ cần chúng ta làm là thỏa đáng, nhưng lão gia tử nhớ con vô cùng, nên cố ý muốn tới.” Đồng Nhất Phong nhìn thấy sắc mặt Hứa Hải Phong không tốt, lập tức chuyển miệng nói: “Hạ quan đã chuẩn bị doanh trường chuyên dụng cho lão gia tử, lão gia tử vẫn ở trong doanh trường thủ ẩm, sau khi nhận được tin tức đại tướng quân trở về, mới xuất doanh nghênh đón.”

Hứa Gia Bình kéo tay con trai, luôn miệng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Đồng đại nhân đối với nhà chúng ta rất tốt, chuyện gì cũng nghĩ chu đáo, Phong nhi nha, người cần phải thay ta hảo hảo tạ người ta đó.”

“Những điều này là bổn phận của hạ quan, thật không dám mở miệng.” Đồng Nhất Phong khiêm tốn nói.

Lúc này Hứa Hải Phong mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: “ Đồng tướng quân, là bổn quan hiểu lầm, gia phụ ở lại Lâm An nhờ người chiếu cố nhiều, ngày sau Hứa mỗ sẽ có báo đáp.”

Đồng Nhất Phong lập tức khom người nói: “ Đại tướng quân khách khí.”

“ Cha, mẹ cùng đại ca bọn họ hoàn hảo chứ?” Hứa Hải Phong cũng không để ý, hỏi phụ thân mình.

Hứa Gia Bình liên tục gật đầu nói: “ Được, thật tốt, Hứa gia chúng ta có con xuất tấc, mang theo hết mọi người cùng đi hưởng phúc. Mẹ con cũng muốn đi đón con, nhưng bị cha mắng trở về, bà chưa bao giờ tiếp xúc xã giao, sợ sẽ đánh mất thể diện của con.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, thầm nghĩ mẹ chưa bao giờ xã giao với người khác, nhưng lão cha ngài cũng không tốt hơn bao nhiêu, đây chẳng phải là năm mươi bước cười trăm bước sao.

Hơn nữa cho dù làm ra việc xấu hổ gì, ở chỗ này cũng không có người nào dám ra mặt nhạo báng.

Nơi này là Lâm An, là nơi phát triển của Hứa Hải Phong hẳn, nếu ở chỗ này còn cho phép người ta đùa cợt, vậy hẳn cứ dứt khoát về quê cày ruộng cho rồi.

Chỉ là nếu nói ra lời này, thì quan hệ giữa hai cha con cũng chỉ sợ sẽ có ngăn cách.

Hứa Hải Phong chỉ đành cười khổ một tiếng, cũng không nói gì.

Chỉ là con không thể nói xấu cha, dùng câu này giải thích cũng là có thể.

Dưới sự hướng dẫn của Đồng Nhất Phong, bọn họ đi tới cửa Lâm An thành.

Hứa Hải Phong chỉ vào hai cánh cửa thành đã được chữa trị, nói với Tần Dũng: “ Tần Dũng, còn nhớ nó không?”

Tần Dũng hết nhìn đông tới nhìn tây hồi lâu, rốt cục gãi gãi đầu, nói: “ Tướng quân, nhớ cái gì a?”

Hứa Hải Phong cười lắc đầu, con trâu này, đem cửa thành của người ta phá nát, chỉ chớp mắt lại quên đi sạch sẽ.

Lúc này, một người tách đám người đi ra.

Người này thân mặc áo trắng, không nhiễm một hạt bụi, chỉ là cầm một cây quạt lông màu trắng trên tay. Dưới khí trời lạnh giá, lại có vẻ cực kỳ cổ quái.

Hắn đi tới trước cửa thành, dùng đuôi quạt chỉ lên ba chữ to màu vàng Lâm An thành, không nhanh không chậm nói: “ Lâm An thành, danh tự này nghe cũng không hay, không bằng đổi lại tên khác đi.”

Mọi người nghe được đều kinh hãi thất sắc, người điên này từ phương nào đi tới, cũng dám lúc này đứng đây gây chuyện.

Đồng Nhất Phong đang muốn trách mắng, đột nhiên phát giác Hứa Hải Phong cũng không hề có chút tức giận, ngược lại còn mỉm cười nhìn người nọ, trong lòng vừa động, lập tức đem câu trách mắng sắp vọt ra khỏi miệng ngạnh sanh nuốt trở vào.

Chỉ là hắn biết gặp gió nghiêng theo, nhưng cũng không phải ai cũng có được bản lĩnh này như hắn.

Một quan viên mập mạp không biết có phải là gặp nghĩa ra mặt, hay là vì muốn biểu hiện trước mặt Hứa Hải Phong.

Tóm lại hắn là người thứ nhất nhảy ra chỉ trích: “ Người điên nơi nào nhảy ra, dám ở trước mặt đại tướng quân nói bậy nói bạ. Người đầu, kéo hắn ra, nặng nề trừng phạt.”

Người này hiển nhiên có đủ thân phận bên trong thành, một câu mệnh lệnh, vài tên sĩ tốt lập tức như sói như hổ xông lên, muốn bắt người kia.

Chỉ là bọn họ còn chưa đi tới bên người bạch y nhân, liền cảm giác hoa mắt, một thân ảnh như thiểm điện ngăn lại đường đi của bọn họ. Theo sau, bọn họ chỉ cảm thấy ngực bụng đau xót, lập tức kêu thảm bay ra ngoài, chính là bị người đá một cước bay đi.

Quan viên mập mạp kia kinh hãi thất sắc, kinh hô: “ Thích khách, thích khách, có thích khách, mau bắt thích khách a.”

Lập tức hiện trường một trận gà bay chó sủa, quan binh bên ngoài nghe được bên trong có thích khách hành thích, đây chẳng phải là động thủ ngay trước mặt thái tuế gia – chán sống.

Lập tức trong tay cầm lưỡi đao sắc bén, tưởng muốn xông tới đuổi bắt thích khách.

Nhưng có tư cách đứng nơi này, đều là những nhân vật có tiếng ở Lâm An thành, bọn họ cũng không dám đối xử như với dân chúng bình thường, không chỗ nào cố kỵ mà động tay động chân, không thể làm gì khác hơn là một bên hô quát, một bên lại loạn chạy đến.

Nếu lúc này thật sự có thích khách, chờ lúc bọn hắc tới kịp, chỉ sợ ngay cả cơm canh cũng đã nguội lạnh.

Đồng Nhất Phong chứng kiến trường hợp thất khổng như thế, nhất thời không biết làm sao, sắc mặt của hắn xanh đen, nghĩ không ra một hồi nghi thức hoan nghênh được tể mĩ an bài lại bị tên mập này giảo đến rối tinh rối mù.

Tuy trong lòng cũng không biết bạch y nhân kia là thần thánh phương nào, nhưng hắn nhận ra người xuất thủ cứu viện, chính là mãnh tướng dưới trướng Hứa Hải Phong, Lâm Trường Không.

Có thể làm cho vị nhất phẩm cao thủ này ra tay cứu giúp, vậy quan hệ giữa bạch y nhân cùng Hứa Hải Phong sẽ không cần phải nói.

Không nghĩ tới tên mập này không có bản lãnh gì, nhưng cổ họng lại lớn như vậy, một tiếng rống to, làm buổi lễ hắc cẩn thận tể mĩ lo lắng bày ra đã hoàn toàn trôi theo dòng nước.

Hắn gắt gao nhìn tên mập thành sự không đủ, bại sự có thừa, nếu ánh mắt có thể giết người, tên mập này đã sớm chết thảm cả trăm lần.

“ Dừng tay...”

Một tiếng hét lớn phảng phất như thiên lôi đánh xuống, tạc đến lỗ tai mọi người ông ông vang rền, tràng diện lập tức cực độ an tĩnh xuống tới.

Hứa Hải Phong bước nhanh tới bên người bạch y nhân kia, mắt thần như điện, nhìn lướt một vòng.

Phàm là ai gặp phải ánh mắt của hắn, đều bị tinh thần lực cường đại ẩn chứa trong mắt hắn làm rung động cực độ, hoặc là cúi đầu cúi đầu, hoặc là quay đầu sang nơi khác, nhưng lại không có một người dám nhìn thẳng hắn.

Thanh âm thông thả mà lạnh như băng của Hứa Hải Phong khuếch tán ra tại cửa thành: “ Đây là thủ tịch quân sư đại nhân Tương Khổng Minh của Hắc Kỳ quân, lời của hắn chính là lời của ta, ai dám vô lễ?”

Sắc mặt mọi người khê biến, cũng không ai dám tiếp lời.

Tên mập kia lúc này mới biết mình đã gây ra đại họa, bật người quỳ xuống, quý khóc sùi tru kêu lên: “ Hạ quan không biết...hạ quan không biết a...”

Hứa Hải Phong hừ lạnh một tiếng, không chút nào che giấu sát ý thâm nghiêm của chính mình: “ Dám hỗn hào với quân sư đại nhân...”

“ Bùm.” Một tiếng, tên mập kia cảm nhận được luồng sát khí thấu nhập tâm phế, ngay cả tiếng kêu cũng gọi không ra, té ngã trên mặt đất, môi không ngừng run lên bần bật.

Ánh mắt Hứa Hải Phong nhìn hắn như nhìn một con vật chết không còn tính mạng, từ miệng hắn học ra một chữ làm người ta run sợ: “ Giết...”

Một đạo ánh sáng phảng phất từ phía chân trời xẹt qua, ở giữa không trung để lại một dấu vết huyền lệ tỏa sáng.

Hứa Hải Phong thu đao mà đứng, một đầu lâu cực lớn bay lên cao, trên không trung chuyển mấy vòng, rơi xuống trong đám người.

Trong đám người vang lên một trận tiếng kêu thảm thiết, mấy người tránh né không kịp bị máu tươi trên đầu lâu dính vào, lập tức tay chân như nhũn ra, đứng không vững. Hiện trường lại lâm vào trong một mảnh hỗn loạn.

“ Thái...”

Một tiếng quát kinh thiên động địa, Tần Dũng há to cổ họng, quát lên một tiếng, nguyên bản cửa thành ồn ào như chợ vỡ lập tức yên tĩnh đến cây kim rơi cũng có thể nghe.

Hứa Hải Phong lạnh lùng nói: “ Từ hôm nay trở đi, Hứa mỗ ta đã trở về. Lâm An, là đất phong của ta, ở chỗ này, ta chỉ có một câu nói.”

Hạ Nhã Quân không biết từ khi nào, lặng yên không một tiếng động đi tới sau lưng của hắn, dưới sự che dấu của đám người Tương Khổng Minh và Hứa Hải Danh, một bàn tay ngọc áp vào lưng Hứa Hải Phong.

Một cỗ nội lực hùng hậu truyền vào trong cơ thể hắn.

Thanh âm của hắn đột nhiên xa xa truyền ra, tuy không cao ngang, nhưng toàn bộ Lâm An thành, từ những lão ông tuổi già năm tám mươi, cho tới trẻ con còn nằm trong nôi ngao ngao khóc, dĩ nhiên đều có thể nghe thấy rất rõ.

“ Thuận ta thì sống, nghịch ta phải chết.”

144. Chương 144 : Ngọa Long

Đến tận đây, bọn họ mới nhớ tới một việc.

Hắc Kỳ quân là một đội quân ác ma tay dính đầy máu tanh, bọn họ được danh hào thiên hạ đệ nhất thiết quân chỉ là do đã dùng vô số máu tươi cùng xương trắng của địch nhân xây dựng thành.

Chỉ cần là người Lâm An, liên vĩnh viễn sẽ không quên những gì đã xảy ra ngày hôm đó.

Tuyệt thế thần tiên Triết Biệt đã lấy tính mạng của địch nhân ngoài ngàn thước, đồng sư tử cái thể vô song dùng mãnh thiên hạ vô địch của Tần Dũng, còn có những sĩ tốt Hắc Kỳ quân bư hãn không sợ chết vô cùng lãnh khốc.

Đó chính là một đội quân lãnh khốc tràn ngập khí phách cùng sát ý, xem mạng người chỉ như là cỏ rác.

Bọn họ cũng không phải là người lương thiện.

Hứa Hải Phong không hề để ý tới cảm nhận cùng sự sợ hãi của bọn họ, mà là quay đầu vui vẻ hỏi Tương Khổng Minh: “ Quân sư đại nhân, người thấy danh tự này không vừa mắt sao?”

Hạ Nhã Quân dưới tình huống mọi người không chú ý, yên lặng thu hồi ngọc chưởng, chậm rãi rời đi, phảng phất cho tới bây giờ cũng không có xuất hiện qua, từ đầu tới cuối cũng không làm cho bất cứ kẻ nào chú ý.

Đương nhiên, đây cũng do nàng mang khăn che mặt, trên người còn mặc loại y phục bông dày màu xám, nếu không chỉ bằng vào dung nhan tuyệt thế cùng dáng người lả lướt, muốn không gây cho người chú ý cũng không khả năng.

Tương Khổng Minh đối với chuyện vừa mới xảy ra làm như không thấy, hắn tiến lên trước vài bước, đi tới dưới ba chữ to, làm ra vẻ như tự hỏi một lát, nói: “ Lâm An, Lâm An. Một bầu trời riêng, yêu cầu được bình an, cuối cùng chỉ là trở thành nô lệ mất nước, chủ công sao lại có thể giữ lại cái tên đầy điềm xấu này.”

Hứa Hải Phong gật đầu xưng phải, hỏi: “ Đã như vậy, vậy quân sư đại nhân nghĩ rằng nên thay tên nào?”

Tương Khổng Minh cười nói: “ Với học sinh nhìn thấy, không bằng gọi là Ngọa Long đi.”

“ Ngọa Long? Rõ ràng nằm nơi hoang dã...hay cho một chữ Ngọa Long a.” Hứa Hải Phong vỗ tay khen.

“ Đúng là rõ ràng nơi hoang dã, không bay thì thôi, đã bay tận trời, không tỏa sáng thì thôi, đã tỏa sáng sẽ kinh người.” Tương Khổng Minh gằn từng chữ.

Hứa Hải Phong phóng khoáng cười to, lúc này mặc cho ai cũng có thể nhìn ra vị thống lĩnh Hắc Kỳ quân đang vui vẻ, hiển nhiên là đối với danh tự mới vô cùng hài lòng.

“ Đồng tướng quân.” Hứa Hải Phong cười xong, hô.

Từ lúc bọn họ nói chuyện, sắc mặt Đồng Nhất Phong đã biến đổi mấy lần, lúc này nghe được hắc gọi, không biết vì sao trong lòng căng thẳng, lập tức tiến lên nói: “ Đại tướng quân có gì phân phó?”

Hứa Hải Phong dùng một ngón tay chỉ lên ba chữ màu vàng trên đỉnh đầu, nói: “ Phiên Đồng tướng quân đem ba chữ này đổi thành Ngọa Long.”

Đồng Nhất Phong mấp máy đôi môi, muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn lên tiếng: “ Dạ, hạ quan tuân mệnh.”

Vẻ mặt của hắc tự nhiên không tránh khỏi Hứa, Tương hai người.

Hứa Hải Phong cười nói: “ Đồng tướng quân, ta và ngươi là lão bằng hữu, có chuyện cứ việc nói thẳng, cần gì ấp a ấp úng, học như bà mẹ nữ nhi.”

Đồng Nhất Phong nhìn hắc một cái, đột nhiên thấp giọng nói: “ Hiện tại đổi tên có phải là quá sớm hay không?”

Đôi mắt Hứa Hải Phong sáng lên, quay đầu nhìn Tương Khổng Minh cũng đang lộ ra một tia kinh ngạc, nghĩ không ra chính mình cuối cùng còn đang xem thường lão hồ ly này.

“ Vậy theo ý của Đồng tướng quân thì như thế nào?” Hứa Hải Phong thỉnh giáo nói.

“ Theo hạ quan xem ra, lúc này thì không nên.” Đồng Nhất Phong nghiêm mặt đáp.

“ Nga, học sinh thật muốn thỉnh giáo, khi nào mới đúng lúc?” Tương Khổng Minh không cam lòng tịch mịch hỏi.

Đồng Nhất Phong trầm ngâm chốc lát, nói: “ Hạ quan nghe nói, Hung Nô đại quân đang tụ hợp tại phương bắc, hơn mười vạn đại quân của Khải Tát cũng thường xuyên được điều động. Vào lúc chiến loạn, triều đình sẽ không thể chiếu cố khắp nơi, đại tướng quân có đổi danh hay không, là có thể tùy tâm sở dục.”

Ánh mắt Hứa Hải Phong thoáng nhìn, nhìn thấy Tương Khổng Minh hướng hắc giơ lên ngón tay cái, lập tức hiểu ý, nói: “ Hay cho Đồng tướng quân, Hứa mỗ đúng là có mắt không nhìn được Thái Sơn, dĩ vãng có gì đắc tội thượng thỉnh thứ lỗi.”

“ Đại tướng quân khen không đúng rồi, hạ quan chẳng qua là lấy mình tính người, chỉ là có điều ngộ ra mà thôi.” Đồng Nhất Phong khiêm tốn nói.

“ Tướng quân quá khiêm nhượng, nếu tướng quân là người hiểu rõ đạo lý như thế, vậy xin hỏi tướng quân, ngày sau có tính toán gì không?” Hứa Hải Phong thử dò xét.

Đồng Nhất Phong nghe vậy lập tức khom người nói: “ Hạ quan năm năm tuổi đã cao, thật sự là có lòng mà không đủ lực, có thể được quản lý tòa thành này, cũng đã vô cùng mãn nguyện.”

Hứa, Tương hai người thầm than một tiếng, người này ánh mắt sắc bén, chỉ bằng chữ Ngọa Long của Tương Khổng Minh, đã nhìn ra Hứa Hải Phong lòng ôm chí lớn, một Lâm An thành nhỏ nhoi tuyệt đối không phải là nơi ở lâu của hắc.

Chẳng qua, ngoài ý liệu của bọn họ chính là, đối với sự chiêu lãm của Hứa Hải Phong, hắc lại lấy lý do tuổi đã cao, tinh lực dững khí không đủ, cũng không cần được tiến thêm một bước, chỉ cần có thể đủ bảo trụ ngôi vị thành chủ này, đã hoàn toàn mãn nguyện mà dùng để từ chối.

Hứa Hải Phong mỉm cười, thiên hạ to lớn, hạng người tàng long ngọa hổ thật nhiều không kể xiết.

Đến tận đây, hắc mới nghĩ đến lúc Phương Hưởng Minh mới gặp Đồng Nhất Phong, cũng là một bộ dáng không thềm để ý tới, cho đến khi tương giao lâu ngày, đối với hắc mới ngày càng khách khí. Bởi vậy có thể thấy được, Phương Hưởng Minh đã sớm nhìn ra tài hoa của người này, nên cuối cùng mới cố ý đề cử cho hắc làm thành chủ.

Đối với ánh mắt của nghĩa huynh, Hứa Hải Phong bội phục đến sát đất.

Nếu Đồng Nhất Phong không có vài phần bản lãnh chân thật, lại làm sao trong hoàn cảnh không có chỗ dựa, lại dùng thân phận vô danh có thể chen chân vào hàng ngũ tướng quân. Khứu giác chính trị của hắn tuyệt đối là có tiêu chuẩn nhất lưu, nếu tài hoa của người này có thể dùng đúng chỗ, vậy khu khu chỉ là thành chủ của một tòa thành, đúng là tài lớn mà dùng không đúng chỗ.

Đối với lý do kia của hắn, Hứa Hải Phong cũng không tin tưởng, chẳng qua điểm này lại không cần hắn quan tâm, có siêu cấp quân sư khôn khéo quỷ quái như Tương Khổng Minh tồn tại, như thế nào kích khởi dục vọng thăng quan phát tài của Đồng Nhất Phong, liền cho hắn đi nghĩ biện pháp.

Thái độ giữa người và người, có thể dùng học thức cùng địa vị để đối xử lẫn nhau.

Nếu biết Đồng Nhất Phong có giá trị sử dụng, thái độ của Hứa Hải Phong đối với hắn cũng sẽ không còn lạnh lùng lãnh đạm, mà là băn khoăn có lẽ.

Đối với việc tam đại thế gia cùng đến, Đồng Nhất Phong không có nửa điểm kinh ngạc, đã sớm chuẩn bị nơi tạm cư cho bọn họ trong thành.

Tuy kém xa sự mỹ luân mỹ hoán của phủ đệ của ba nhà nơi kinh sư, nhưng vì quá gấp gáp, đã là cực kỳ khó được, càng thêm biểu hiện ra hiệu suất làm việc của người này cực cao.

Đem người của tam đại thế gia an bài xong xuôi, Hứa Hải Phong liền cùng chúng nữ đường hoàng trực tiếp tiến vào khu kiến trúc lớn nhất tốt nhất của tòa thành, Thổ Phiên hoàng cung.

Một đoạn đường xa cực nhọc, Hứa Hải Phong trước an bài cho chúng nữ nghỉ tạm, chính mình quay trở lại chính điện.

Tương Khổng Minh cùng Đồng Nhất Phong đang ở đó trò chuyện thật vui, nhìn thấy Hứa Hải Phong đi ra, đều đứng dậy hành lễ.

Hứa Hải Phong chú ý tới ánh mắt của Đồng Nhất Phong đối với Tương Khổng Minh đã mang theo vài phần sùng kính, lập tức trong lòng buồn cười, vị Tương Khổng Minh này lại nhân cơ hội hiển lộ tài hoa.

Hắn phảng phất như không chỗ nào không biết, không chỗ nào không hiểu, đối với người mới quen vô cùng có lực sát thương. Ngay cả là người được đọc nhiều sách vở có kiến thức uyên bác, những vị học giả ở trước mặt hắn cũng phải tự ti mặc cảm.

Đương nhiên, hết thấy những điều này chỉ là tỏ vẻ học thức trí tuệ của hắn thiên hạ vô song, cũng không quan hệ tới nhân phẩm cá tính của hắn.

Một khi cùng hắn ở chung lâu ngày, là có thể cảm giác được trên người hắn có một loại khí chất đặc thù không thuộc về thời đại này. Nói cho dễ nghe là lập dị khó hiểu, nói khó nghe gọi là lớn gan, phản nghịch.

Chẳng qua, điều này cũng không ảnh hưởng lòng tín nhiệm của Hứa Hải Phong đối với hắn.

“Đồng tướng quân, vị này là quân sư đại nhân do Hứa mỗ mới mời về, trước kia người vẫn chưa gặp qua, hôm nay phải thân cận nhiều hơn.” Hứa Hải Phong lộ ra vẻ tươi cười sang sảng, hoàn toàn khác hẳn thái độ lãnh đạm cự người ngoài ngàn dặm lúc ở ngoài cửa thành.

Đồng Nhất Phong ý vị thâm trường nhìn hắn một cái, đáp: “Hạ quan đã cùng Tương quân sư nói chuyện với nhau, Tương quân sư trong lòng rộng lớn, hạ quan không thể so sánh, ngoại trừ hoàn toàn khâm phục, hạ quan thật không dám có ý gì khác.”

Tương Khổng Minh cười nói: “Đồng tướng quân quá khen, học sinh chỉ là đọc thêm vài quyển sách, chỉ là nói trên sách vở thì còn được, thật sự hành động, làm sao so được với kinh nghiệm phong phú của lão tướng quân ngài.”

Hứa Hải Phong phát tay ngăn lại sự thổi phồng giữa bọn họ: “Mọi người là người một nhà, lời khách khí cũng không cần nói. Đồng tướng quân, Hứa mỗ rời đi gần một năm, người nhà nhờ người tử mĩ chiếu cố, Hứa mỗ thay mặt phụ mẫu xin tạ ơn.”

Dứt lời, cúi thấp thật sâu.

Đồng Nhất Phong vội vàng nghiêng người tránh né, tỏ vẻ không dám nhận lễ này của hân: “ Đại tướng quân làm như vậy chẳng phải là làm khó hạ quan.”

Tương Khổng Minh ở một bên cười to nói: “ Đồng tướng quân, lễ này người nên nhận thôi.”

Theo sau hân quay đầu nói với Hứa Hải Phong: “ Chủ công, ngài cũng đã biết khoảng thời gian Hắc Kỳ quân rời đi, Đồng tướng quân dốc lực phát triển nội vụ, lúc này hết thấy sự vụ trong Ngọa Long thành thật sự ngăn nắp, các hạng thu thuế trong thành đã đạt tới một trăm năm mươi vạn lượng bạc, so với dự tính còn nhiều hơn năm thành. Hơn nữa, trong thành dân chúng an cư lạc nghiệp, không hề có tiếng oán thán. Đây toàn là nhờ vào công lao của Đồng tướng quân.”

Hứa Hải Phong có chút động dung, tuy vừa rồi đã biết Đồng Nhất Phong là một nhân tài khó được, ánh mắt nhạy cảm, khứu giác chính trị nhạy bén, đều có nơi độc đáo.

Nhưng nghe xong Tương Khổng Minh đánh giá, mới biết được mình đã đánh giá thấp hân, nguyên lai người này còn là một vị tài năng về nội vụ.

“ Đồng tướng quân, ngài quả thật nhượng ta kinh ngạc...” Hứa Hải Phong nhìn hân thở dài nói.

Đồng Nhất Phong lộ ra một tia mỉm cười, nói: “ Nếu nói ngoài dự đoán mọi người, còn có người có thể so sánh được đại tướng quân ngài sao?”

Hứa Hải Phong cười to không nói, một lúc lâu sau nhìn thoáng qua Tương Khổng Minh, chỉ thấy hân tự tin cười, lập tức trong liên hiểu, biết người này tám chín phần mười đã bị Tương Khổng Minh thuyết phục, ngày sau chắc chắn trở thành một trợ lực lớn cho chính mình.

“ Đại tướng quân, nửa tháng trước, một đội Khải Tát nhân tiến tới Lâm An...là Ngọa Long thành, nói là yêu cầu gặp ngài.” Đồng Nhất Phong nhìn Hứa Hải Phong cười nói.

“ Khải Tát nhân? Bọn họ tới làm gì?” Hứa Hải phong kinh ngạc hỏi.

Đồng Nhất Phong lắc đầu, nói: “ Bọn họ nói chuyện thật kỳ lạ cổ quái, hạ quan có thỉnh mấy phiên dịch, cuối cùng đã rõ ràng. Bọn họ đến từ một gia tộc cổ xưa gì đó, bởi vì người thừa kế của họ bị ngài bắt, cho nên muốn chuộc trở về, thật sự là kỳ lạ khó hiểu, trên đời lại có việc cổ quái như thế.”

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh nhìn nhau, đồng thời nghĩ tới A Địch Tư bị bại trận trong cuộc giặc đầu tại Hung Nô.

145. Chương 145 : Sát Khí

Sau một lúc lâu, Hứa Hải Phong thu lại nụ cười, thở dài nói: “ Hôm nay nhìn ánh mắt phụ thân, ta cũng có chút hối hận.”

Tương Khổng Minh tự nhiên biết ý tứ trong lời nói của hân.

Biểu hiện hung phách khí của Hứa Hải Phong ngay tại cửa thành cũng đủ làm cho bất cứ ai cũng phải rung động, Hứa Gia Bình đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, hơn nữa cảm thụ của hân còn đặc biệt khắc sâu, thậm chí còn không tự chủ được mà biểu hiện đi ra. Nhẹ nhàng, tựa hồ có một tia nhàn nhạt bất đắc dĩ, Hứa Hải Phong nói: “ Kỳ thật chúng ta có thể dùng một chút thủ đoạn nhu hòa hơn.”

Tương Khổng Minh hắc hắc cười nói: “ Đáng tiếc, thời cuộc không thích hợp, thời gian của chúng ta quá ít.”

“ Ân.” Một tiếng, Hứa Hải Phong cũng không thảo luận đề tài này: “ Theo quân sư đại nhân xem, thành quả hôm nay như thế nào?”

Trên mặt Tương Khổng Minh lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, nói: “ Hôm nay chủ công lập uy, có thể bảo đảm ngày sau chính lệnh thông hành không ngăn trở, cũng không ai dám kháng lại mệnh lệnh của ngài dù sáng hay tối.”

“ Chỉ sợ là có thể bảo đảm nhất thời, khó bảo toàn một đời.” Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói.

“ Có thể bảo toàn nhất thời thì cũng là nhất thời, hiện tại thời gian gấp gáp, đại quân Khải Tát nhân một khi tụ hợp xong, sẽ hướng thẳng tới Ngọa Long thành. Nếu một cửa này mà chúng ta cũng qua không được, thì còn tư cách gì đi nói chuyện tương lai?” Tương Khổng Minh nhẹ phe phẩy quạt, chậm rãi nói.

Với bản tính Hứa Hải Phong mà nói, vụn vặt lần cũng không làm ra việc bá đạo như thế, nhưng một phen lời của Tương Khổng Minh làm cho hắn thay đổi chủ ý, giết người lập uy, tuy là bá đạo hung tàn, nhưng lấy hiệu quả mà nói, cũng là vô cùng thành công, so với những lời dẫn dụ còn tốt hơn trăm lần. Đây là thời kỳ phi thường, nên phải dùng thủ đoạn phi thường.

“ Quân sư đại nhân, chúng ta còn được bao nhiêu thời gian?” Hứa Hải Phong dò hỏi.

“ Muốn tấn công Ngọa Long thành do chính Hắc Kỳ quân của chủ công trú thủ, vậy nhân số công thành ít nhất phải nhiều hơn mười lần. Đạo lý này, Khải Tát nhân không có khả năng không biết. Mà muốn chiêu tập đông đảo sĩ tốt như thế, ít nhất cũng phải cần thời gian một năm.” Tương Khổng Minh đã sớm có chuẩn bị, lập tức cấp ra đáp án.

“ Một năm...nói cách khác, chúng ta chỉ có một năm thời gian.” Hứa Hải Phong thở dài.

Một năm nói ngắn không ngắn, nhưng dưới dẫn dắt của Tương Khổng Minh, Hứa Hải Phong tin tưởng một năm sau Ngọa Long thành nhất định là thoát thai hoán cốt.

Nhưng chỉ là một năm mà thôi, nói dài cũng không dài lắm, nháy mắt đã qua. Đến lúc đó, sẽ phải nghênh chiến ít nhất ba mươi vạn Khải Tát tinh nhuệ bộ đội.

Cho dù là với lòng tự tin của Hứa Hải Phong đối với Hắc Kỳ quân, cũng không dám nói sẽ thắng được tràng chiến dịch mà nhân số cách xa tới như vậy.

“ Một năm tuy có gấp gáp một chút, nhưng chỉ cần chúng ta vận dụng thích đáng, đối với đám dã man cổ hủ này, cho dù nhân số có nhiều hơn gấp đôi, học sinh cũng cam đoan bọn họ chỉ có tới chứ không có về.” Tương Khổng Minh khinh thường nói.

Cảm nhận được lòng tự tin mãnh liệt của hắn, trong lòng Hứa Hải Phong buồn cười, không hổ là Tương phong tử a, cũng chỉ có hắn mới dám thốt lời hùng hồn như thế: “ Quân sư đại nhân, nô lệ thắng được tại Hung Nô ra sao?”

Tương Khổng Minh nghe xong lập tức cao hứng phấn chấn nói: “ Người này đúng thật là sự vui mừng ngoài ý muốn, cũng có thể xem là một món hàng hiếm có.”

“ Nga, lai lịch người nọ thật sự rất lớn sao?”

“ Đúng vậy, người này đến từ danh môn vọng tộc sư vương gia tộc đứng hàng thứ hai của Khải Tát, hơn nữa hắn còn là người thừa kế duy nhất của sư vương gia tộc.”

Hứa Hải Phong thoáng gật đầu, thân phận như thế, đích xác cũng được xem như món hàng quý hiếm.

Trên mặt Tương Khổng Minh lộ ra một nụ cười quỷ dị, nói: “ Chẳng qua, trọng yếu nhất là, sư vương gia tộc đối với việc Khải Tát đại đế vẫn luôn chèn ép bọn họ phi thường bất mãn, phi thường phi thường bất mãn.”

Hứa Hải Phong lập tức bị lời này của hắn làm hấp dẫn, hỏi: “ Người là nói còn có nơi lợi dụng?”

Hắc hắc, Tương Khổng Minh bày ra một bộ mặt như lão gian cự hoạt, cười nói: “ Không phải lợi dụng, mà là vận dụng hợp lý, vật dùng đúng chỗ.”

Hứa Hải Phong không hề nghi ngờ lời của hắn chút nào, chỉ bằng bản lãnh cùng với thuật đọc tâm của hắn, muốn thám thính sự riêng tư của người khác, tuyệt đối là việc dễ dàng.

Nếu hắn nói như vậy, vậy nhất định là đã tính trước, đã đặt cược bấy, chỉ đợi con mồi tự động mắc câu.

Kế phản gián là loại mưu kế mà loài người sử dụng nhiều nhất từ trước tới nay, chẳng qua đây cũng là một trong những mưu kế hữu hiệu nhất.

Cho dù là thượng vị giả biết rất rõ ràng là do đối phương bày kế phản gián, nhưng có đôi khi phải làm ra quyết định sắc bén, làm cho kẻ địch khoan khoái.

Tương Khổng Minh an bài chính là kế phản gián, chỉ là bố cục cụ thể như thế nào, hiệu quả ra sao, thì không biết được.

Tiến bước vị đại quân sư tài hoa này, Hứa Hải Phong trở về nội viện.

Gian phòng hắt ở lại, chính là địa phương đầu tiên mà Phương Hưởng Minh dẫn hắt vào. Khi đó, hắt cùng Lâm Uyển Nhân còn chưa quen biết, nhưng chỉ mới qua một năm, Hứa Hải Phong không những đạt được phương tâm, còn kiêm thu luôn cả mấy vị mỹ kiều nương dung nhan học thức không chút kém cỏi hơn nàng.

Biến hóa to lớn như thế, lúc này hồi tưởng lại, phảng phất như giấc mộng Nam Kha.

Thăm lại chốn xưa, lại càng nhiều cảm khái.

Hắt lững thững đi tới chỗ ở của Lâm Uyển Nhân, phất tay xua lui cung nữ định vào bẩm báo, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy Lâm Uyển Nhân đang ngồi một mình trước bàn trang điểm, hai tay chống cằm, nhìn tấm gương đồng trước mặt, đôi mày nhíu lại, trên mặt lộ ra một tia thương cảm, như mộng như say, làm cho người thương xót.

“ Uyển nhi...” Hứa Hải Phong tiến lên từ sau lưng ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng kêu lên.

Lâm Uyển Nhân như ở trong mộng mới tỉnh, xoay người lại tựa vào trong lồng ngực rộng rãi của hắt, nhẹ giọng nói: “ Phu quân đại nhân, Uyển nhi nhìn lại đồ vật nhớ người, nên có chút thương tâm.”

Hứa Hải Phong cũng không tiếp lời, chỉ là dùng sức đem thân hình kiều xảo của nàng ôm chặt. Thời khắc này, điều nàng cần không phải là lời an ủi, mà là một lồng ngực ấm áp để nàng có thể dựa vào.

Hai người ôm nhau trong khung cảnh yên tĩnh khó được, đột nhiên linh giác của Hứa Hải Phong vừa động, thần quang trong hai mắt thoáng hiện, công lực toàn thân lại tự động vận chuyển, tiến vào trạng thái tinh thần toàn bộ đề phòng.

Lâm Uyển Nhân lập tức cảm nhận được sự khác thường của hắt, kinh ngạc hỏi: “ Phu quân đại nhân làm sao vậy?”

Hai mắt Hứa Hải Phong nhìn ra phương xa, sau một lúc lâu, mới nói: “ Không biết vì sao, trong trái tim của ta đột nhiên dâng lên một trận táo loạn, phảng phất như có nguy cơ gì sắp phát sinh.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Uyển Nhân chuyển trắng, nàng nhẹ giọng nói: “ Phu quân đại nhân không giống như người thường, linh giác của ngài từ trước tới nay kỳ chuẩn vô cùng, mấy ngày nay ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

Hứa Hải Phong gật đầu, đứng dậy nói: “ Uyển nhi sớm nghỉ ngơi, ta đi tới chỗ Nhã Quân xem, có lẽ nàng cũng có cảm ứng.”

Lâm Uyển Nhân nhẹ nhàng ứng tiếng, đưa mắt nhìn Hứa Hải Phong rời đi, tự nhủ: “ Tỷ tỷ, hiện tại muội tử rất hạnh phúc, trên trời tỷ có linh thiêng có nhìn thấy không?”

Thân hình Hứa Hải Phong nhấp nhোáng, rất nhanh đã đi tới Hiên Vũ Đình là nơi cư trú của Hạ Nhã Quân.

Danh tự của đình viện này là do Đồng Nhất Phong thám thính lúc trước nơi ở cũ của Hạ Nhã Quân tại Nhất Tuyền Thiên có tên là Hiên Vũ Đình, vì thế cố ý thay đổi bài biển. Sự tình tuy nhỏ, nhưng có thể nhìn thấy ánh mắt cùng tâm tư của người này thật sự có chỗ hơn người.

Một chân của hắt vừa mới bước vào đình viện, cánh cửa liền tự động mở ra, mỹ nhan của Hạ Nhã Quân liền xuất hiện ngay trước mặt của hắt: “ Phu quân, ngài đã đến rồi.”

Xem bộ dáng của nàng, tựa hồ đã sớm biết Hứa Hải Phong sẽ đến.

“ Nhã Quân, nàng cũng đã cảm ứng được.” Hứa Hải Phong đi nhanh vào trong phòng, trực tiếp nằm lên trên giường, vươn người một cái thật mạnh.

Hạ Nhã Quân che miệng cười nói: “ Nếu để cho người ta chứng kiến bộ dáng này của phu quân, thì phiên biểu diễn ngay tại cửa thành của ngài không phải đã biến thành uống phí tâm cơ sao?”

Hứa Hải Phong cười hỏi: “Nhã Quân tiểu thư, hôm nay tiểu đệ biểu diễn như thế nào?”

Hạ Nhã Quân liên tục gật đầu nói: “Hành động của công tử dĩ nhiên là lô hỏa thuần thanh, thiếp thân nếu không phải đã được biết trước, chỉ sợ cũng bị ngài giấu diếm lừa gạt.” Nàng đột nhiên vèo một tiếng, cười nói: “Chẳng lẽ mấy tỷ muội chúng ta cũng là bị ngài lừa gạt tới?”

Hứa Hải Phong trừng mắt nhìn nàng, giả vờ cả giận nói: “Đã tới lúc này, nàng còn đem ta ra đùa. Đi tới, ta muốn hảo hảo trừng phạt nàng.”

Gương mặt Hạ Nhã Quân đỏ lên, nói: “Phu quân chớ có hồ đồ, thiếp thân phải nói chuyện chính sự cùng chàng.”

Ha ha cười, Hứa Hải Phong đứng lên, tiến tới kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: “Sợ cái gì, ta và nàng liên thủ, cũng chưa chắc sẽ thua cho bọn hắn.”

Hạ Nhã Quân thở dài nói: “Phu quân, thiếp thân tuy đã bước vào cảnh giới tông sư, nhưng cũng do song tu đại pháp mà đến, dĩ chính là đường tắt, tạm thời còn chưa so được với bọn họ đã bước đi bằng thực lực của chính mình. Mà võ công của ngài lại chưa đạt tới hóa cảnh, cho dù vợ chồng chúng ta liên thủ, chỉ sợ cũng không phải địch thủ của họ.”

Hứa Hải Phong lắc đầu nói: “Nhã Quân yên tâm, nơi này dù sao là địa bàn của chúng ta, dù là võ công của ta và nàng không bằng hắn, nhưng hắn muốn đối phó chúng ta, cũng không dễ dàng như vậy. Hơn nữa nếu hắn dám công nhiên khiêu khích, hừ hừ, có điều nhần được, nhưng có điều không thể nhần.”

Nếu thay đổi là người khác, có lẽ thật đúng là không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng trong lòng bọn họ thì hiểu thật rõ ràng.

Khi này, bọn họ đều cảm ứng được một cỗ tinh thần ba động cường đại. Luồng tinh thần ba động này không chút cố kỵ du dương dò xét trong thành, phảng phất như nơi này là hang ổ của nó.

Vô luận là Hứa Hải Phong hay là Hạ Nhã Quân, đều ở một khắc kia đã biết thân phận của người này.

Khải Tát nhân Áo Bồn tông sư, nghĩ không ra hắn lại đi tới Ngọa Long thành, hơn nữa trong đạo tinh thần ba động kia, còn mơ hồ bao hàm một lư sát khí thâm nghiêm.

Hắn là đang muốn nói với Hứa Hải Phong, chuyến này chắc chắn lấy tính mạng của hắn.

Hứa Hải Phong có thể cảm ứng được sự hiện hữu của hắn, hắn cũng có thể cảm ứng được Hứa Hải Phong.

Chỉ cần là người đã lĩnh ngộ được tinh thần lực lượng, rất khó tránh thoát linh giác cảm ứng của đồng loại.

Đây cũng là nguyên nhân mà tại Hung Nô, Thác Hà Đế có thể khẳng định Áo Bồn không có bất cóc tiểu công chúa Lưu Đình. Bởi vì trong cảm ứng của Thác Hà Đế, đem đó đích xác là Áo Bồn không có mặt trong thành.

Hạ Nhã Quân khẽ vuốt trước ngực Hứa Hải Phong, cười hỏi: “Phu quân đại nhân tạm thời bớt giận, ngài nghĩ rằng, lần trước nếu chúng ta giao thủ cùng Trình Huyền Phong, ai sẽ thắng?”

Hứa Hải Phong cẩn thận suy nghĩ chốc lát, rốt cục lắc đầu nói: “Cho dù chúng ta lấy hai đối một, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn.”

“A.” Hạ Nhã Quân ngẩng đầu lên, thâm tình nhìn kỹ ái lang, nói: “Nếu phu quân đã biết, cần gì phải dùng cái dũng của thất phu?”

Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, đột nhiên cười lạnh nói: “Áo Bồn sao? Hiện tại quả thật ta không phải là đối thủ của hắn, nhưng cũng không có nghĩa hắn có thể dễ dàng cười lên đầu của ta. Nếu hắn nghĩ muốn lấy tính mạng của ta, vậy Hứa mỗ liền cho hắn một niềm vui lẫn sợ ngoài ý muốn.”

Cao thủ cấp tông sư ở trong lòng thế nhân đại biểu cho địa vị sùng cao không thể với tới, muốn đối phó bọn họ, chỉ có xuất động siêu cấp cao thủ đồng cấp bậc. Nếu dựa vào chiến thuật biến người, ngoại trừ là tại đại bình nguyên mệnh môn xuất động đại quân, nếu không đừng mơ tưởng vậy khốn được bậc cao thủ này.

Bên trong Ngọa Long thành phòng xá đông đúc, hẻm nhỏ trải rộng, nếu muốn tại địa phương này phục kích một gã cao thủ cấp tông sư, rõ ràng là khả năng thành công cơ hồ không có. Nhưng đây là chuyện mà hiện tại Hứa Hải Phong muốn làm nhiều nhất.

146. Chương 146 : Thỉnh Quân

Hai người vừa đụng đầu, Tương Khổng Minh liền nói: “ Chủ công, chẳng những sứ giả Khải Tắt đã đến, mà ngay cả Hung Nô nhân cũng tới, nhưng còn là lão bằng hữu của ngài.”

Hứa Hải Phong cảm thấy kỳ quái, hắn chỉ cảm ứng được tinh thần ba động của Áo Bồn tông sư mà thôi.

Kinh ngạc hỏi: “ Chẳng lẽ ngay cả Thác Hà Đế tông sư cũng đến sao?”

Lúc này đến phiên Tương Khổng Minh nghi hoặc khó hiểu, hắn nháy mắt vài cái, nói: “ Người tới là Hung Nô quốc sư Cáp Mật Thứ cùng đệ tử của Thác Hà Đế thảo nguyên chi lang Lợi Trí. Thác Hà Đế cũng không có đi theo, không biết chủ công nghe được tin tức từ đâu.”

Hứa Hải Phong “ a ” một tiếng, đem cảm ứng của mình và Hạ Nhã Quân đem qua nói rõ cho hắn nghe chi tiết.

Tương Khổng Minh sắc mặt ngưng trọng, hỏi: “ Chủ công có xác định, sát ý của Áo Bồn đúng là phát ra với ngài?”

“ Tuy không có chứng cứ, nhưng ta biết đúng vậy, mục đích hắn đến Ngọa Long thành chính là vì muốn lấy tính mạng của ta.” Hứa Hải Phong cười nói: “ Chẳng qua, tính mạng của Hứa mỗ làm sao muốn mượn là mượn dễ dàng như vậy.”

“ Nếu Áo Bồn tự mình xuất thủ, vậy nói rõ Khải Tắt nhân đã quyết tâm muốn xâm lấn Đại Hán. Ân, lão già này là một phiền toái, hắn là phải nghĩ biện pháp diệt trừ.” Tương Khổng Minh nhíu mày, hiển nhiên là vì việc này mà tổn thương đầu óc nặng nề.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, nhảy dựng lên, cười nói: “ Đã như vậy, liền cho chúng ta thiết trí một cục diện, xem có thể lưu lại hắn hay không.”

Vì vậy một giờ sau, toàn bộ những nhân viên có liên quan tới việc này đều tràn ra ngoài.

Lại thêm nửa giờ, Hứa Hải Phong giả trang thành một thương nhân bình thường, dưới sự dẫn đường của Tương Khổng Minh, đi tới một cửa hàng tạp hóa trong thành.

Cửa hàng tạp hóa này chính là nơi ẩn nấp của Hung Nô nhân trong Ngọa Long thành.

Làm cho Hứa Hải Phong có chút kỳ quái chính là Hung Nô nhân đến thật bí ẩn, hiển nhiên là không muốn chọc cho thiên hạ đều biết.

Nhưng bọn họ lại không hề che giấu hành tung, còn chỉ thẳng tên đòi gặp chính mình. Phải biết rằng, chính mình cũng là một trong những địch nhân của bọn họ.

Tuy Tương Khổng Minh nói rõ bọn họ vì đến cảm tạ mình đã phóng thích Sĩ Đa, nhưng lý do này chỉ là để lừa gạt những người không hiểu rõ nội tình hay đưa trẻ ba tuổi, bản thân Hứa Hải Phong đúng là hoàn toàn không tin.

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người vừa tiến vào cửa hàng tạp hóa, liền nhìn thấy trong phòng khách có hai nhân vật quen thuộc đang ngồi, chính là Hung Nô quốc sư Cáp Mật Thứ cùng thảo nguyên chi lang Lợi Trí.

Cáp Mật Thứ đứng dậy, hướng bọn họ vái chào thật sâu, nói: “ Đa tạ Hứa tướng quân, Tương quân sư đã trọng nghĩa thả tiểu nhi Sĩ Đa, Cáp Mật Thứ không biết làm sao báo đáp, nên đến đây tạ ơn.”

Hứa Hải Phong vội vàng tiến lên cúi chào, nói: “ Quốc sư khách khí, chúng ta cùng lệnh công tử chỉ là hiểu lầm, hôm nay nếu nói rõ, tự nhiên là bỏ đi hiềm khích lúc trước.”

Cáp Mật Thứ vẻ mặt cảm kích, nói: “ Tướng quân cao nghĩa, cha con lão phu sẽ ghi nhớ trong lòng.”

“Được, thỉnh thay mặt chuyển cáo Mạo Đồn Khả Hãn, trước kia Hứa mỗ có nhiều nơi đắc tội, còn thỉnh hãn đại nhân đại lượng, nhiều hơn tha thứ.” Hứa Hải Phong đánh rần cũng nhìn gậy, gương mặt cười nhưng lòng không cười, trong tâm lý đã có một loại cảm giác thật hoang đường.

Cáp Mật Thứ tuy cảm giác được trong lời nói của Hứa Hải Phong không thật lòng, nhưng vẫn bày ra khuôn mặt tươi cười nói: “Tướng quân không phải đã nói, những gì không hài lòng trước kia đều là một hồi hiểu lầm, nếu đã qua, vậy tự nhiên không cần nhắc lại.”

Hứa Hải Phong cười to gật đầu, thật là vui sướng. Trong lòng hãn thâm nghĩ, ta trộm lão bà vương phi của vua các người, chỉ là nói ra lời khiêm nhượng. Là do người chính mình nói, đây là một hồi hiểu lầm, không cần nhắc lại, vậy ta cũng không cần áy náy.

Cáp Mật Thứ nhìn thấy hãn cười thật vui vẻ, cũng cười theo vài câu, chỉ là trong tiếng cười không khỏi có chút xấu hổ cùng khó hiểu.

Tương Khổng Minh ở một bên biết rõ tâm tư của hai người, đã sớm cười đến rút gân trong bụng, nhưng đến tột cùng hãn cũng không như người thường, rất nhanh khôi phục bình thường, nghiêm mặt nói: “Chủ công, Lợi Trí tiên sinh khó có dịp đến Ngọa Long thành. Ngài và hãn tuy quen không lâu, nhưng vừa thấy hợp ý, không ngại dẫn hãn đi du ngoạn một phen. Về phần quốc sư để cho học sinh phụ trách tiếp đãi là được.”

Hứa Hải Phong vỗ tay nói: “Lời của quân sư đại nhân chính hợp tâm ý, Lợi Trí huynh, có nguyện cùng ta đi một chuyến.”

Lợi Trí nhìn qua Cáp Mật Thứ, chỉ thấy hãn mỉm cười gật đầu, lập tức biết được bọn họ có chuyện quan trọng thương lượng, chỉ là không muốn cho mình nghe thấy.

Nếu thay đổi là Quát Bạt Ứng có danh tiếng như hãn, tất nhiên sẽ u buồn bất bình.

Nhưng Lợi Trí cả đời ham thích võ học, đối với những sự việc khác không có hứng thú. Vì thế tuy là thông minh tuyệt luân, danh dương thảo nguyên, nhưng cho tới nay độc lai độc vãng, không chịu vì Hung Nô hoàng thất hiệu mệnh, nên thắng được danh xưng thảo nguyên chi lang.

Lúc này nếu biết việc mật nghị giữa bọn họ không có quan hệ gì tới võ học, cũng không hề có hứng thú ở bên cạnh nghe trộm. Cùng với việc ngồi lại chỗ này buồn chán, còn không bằng cùng Hứa Hải Phong cũng có danh nghĩa bằng hữu này đi khắp nơi xem một chút, còn có ý nghĩa hơn.

Hãn đứng dậy, thân hình cao lớn lộ vẻ uy nghiêm, không then là đệ nhất danh tú của thảo nguyên.

“Quốc sư, Lợi Trí đi.” Hãn thuận miệng nói một câu, liền cùng Hứa Hải Phong rời đi.

Ra khỏi cửa hàng tạp hóa, Lợi Trí hỏi: “Hứa huynh, chúng ta tìm một chỗ, đi uống một chén như thế nào?”

“Được a.” Hứa Hải Phong bởi vì quan hệ thể chất, cũng là một con quỷ đói rượu, nghe vậy con sâu rượu trong bụng phát tác, lập tức đáp ứng: “Đi nơi nào?”

Lợi Trí xòe hai tay, nói: “Nơi này là đất phong của người, ở đâu người cứ chọn.”

Hứa Hải Phong cười nói: “Cũng được, vậy đi theo ta, ta mang người đến một địa phương tốt.”

Hãn mang theo Lợi Trí đi qua mấy con phố, đi tới một đình viện, nói: “Nơi này là biệt viện của ta, bên trong có mấy vò Túy Nguyệt tửu, có muốn thử xem một lần?”

Nếu An Đức Lỗ huynh đệ nhìn thấy, nhất định sẽ nhận ra nơi đây.

Nơi này chính là nơi sau khi Hứa Hải Phong thu phục An Đức Lỗ, cho hãn đi phục kích chính hai đệ đệ của mình, nghĩ không ra hôm nay lại biến thành nơi Hứa Hải Phong tàng rượu ngon bí ẩn.

Lợi Trí vui vẻ đáp ứng, bọn họ ở tiểu điểm bên cạnh thuận tay mua thêm mấy cân thịt. Đi vào trong phòng, tùy tiện xé một rèm cửa trải lên mặt đất, xuất ra vò rượu, hai người ngồi trên thảm, ăn uống vui vẻ vô cùng.

Chỉ là làm cho Lợi Trí kinh ngạc chính là, rõ ràng bọn họ chỉ có hai người, Hứa Hải Phong lại đem ra ba chén rượu.

Nhìn hắn một cái, chỉ thấy vẻ mặt Hứa Hải Phong làm như không có gì, cũng không hỏi lại rõ ràng nguồn gốc.

Trong cửa hàng tạp hóa, Tương Khổng Minh đợi bọn hấn rời đi, quay đầu nhìn Cáp Mật Thứ nói: “ Hôm nay khí trời rét lạnh, khách cũng đến ít, không bằng đóng cửa.”

Cáp Mật Thứ cười nói: “ Cũng nên như thế.”

Phân phó tiểu nhị đóng lại cửa tiệm, lại xua mọi người lui xuống, vì vậy bên trong chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tương Khổng Minh đối với việc làm này của hấn cực kỳ hài lòng, nói: “ Quốc sư ngàn dặm đến đây, đích thân đến Ngọa Long thành, chỉ sợ không vì nói cảm ơn mà đến.”

Cáp Mật Thứ nhìn khuôn mặt tươi cười của hấn, trong lòng thầm mắng, không phải là người đã biết rõ mà còn cố hỏi sao.

Nhưng trên mặt hấn không hề lộ ra nửa phần khó chịu, ngược lại càng thêm hòa ái dễ gần, tươi cười: “ Tương quân sư, ý của ta đến đến không phải là người còn không rõ ràng lắm sao? Nếu không phải bức thư người đưa cho Sĩ Đa mang về, lão phu cũng không cần chạy một chuyến đến đây.”

“ A...” Tương Khổng Minh vỗ ót, một bộ dáng như mới chợt hiểu ra, luôn miệng nói: “ Không sai, không sai, học sinh quả thật có giao cho lệnh lang một phong thư, chỉ là ngày gần đây sự vụ bề bộn, cũng đã quên mất.”

Cáp Mật Thứ cau mày, loại chuyện này muốn nói quên là quên được sao? Đây chẳng phải là quá mức nói đùa, xem ra người này thật quá mức giả vờ, nếu không thấy con thỏ là không chịu làm con ưng.

Hắn mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một danh sách quà lễ, nói: “ Tuy nhị vị đối với sự mạo phạm của tiểu nhị không hề truy cứu, nhưng dù sao trong tâm của lão phu cũng bất an, nên chuẩn bị một phần lễ mọn, thượng thỉnh nhị vị cười nặc.”

Tương Khổng Minh vội vàng nói: “ Khách khí, khách khí, quốc sư ngài làm gì vậy, chỉ chút việc nhỏ lại cho hậu lễ như thế, chẳng phải là làm khó học sinh sao?”

Chỉ là miệng hấn nói một đằng, nhưng hành động lại một nẻo.

Không kịp chờ đợi cầm nhanh lấy danh sách quà lễ trên tay Cáp Mật Thứ, Tương Khổng Minh đọc nhanh qua, lập tức mặt mày hớn hởi, hỏi: “ Không biết phần lễ vật này của quốc sư khi nào có thể tới?”

Cáp Mật Thứ thầm nghĩ ngoài miệng người nói thật dễ nghe, vì sao động tác trên tay lại nhanh không thể tưởng tượng.

Hắn thầm hừ một tiếng, nói: “ Năm ngàn con chiến mã thượng phẩm đang trên đường tới, nhiều nhất nửa tháng tới nơi.”

Tương Khổng Minh cười to nói: “ Nếu quốc sư khẳng khái như thế, đem năm ngàn chiến mã tương tặng, học sinh tự nhiên cũng không làm quốc sư thất vọng.”

Hứa Hải Phong cùng Lợi Trí hai người đối diện cùng ngồi, đang uống rượu thật vui vẻ.

Đột nhiên có điều cảm giác, hấn ngẩng đầu nhìn ra phía cửa. Lợi Trí phát giác động tác của hấn khác thường, không khỏi theo ánh mắt của hấn nhìn lại.

Chỉ thấy một người đứng bên ngoài cửa lớn mở rộng, đối diện hai người bọn họ chấp tay mà cười.

Người này mũi cao, hai mắt màu lam, chính là Áo Bồn tông sư của Khải Tắt nhân đã đích thân đến.

Hứa Hải Phong nâng chén thỉnh mời: “ Tương thỉnh không bằng gặp ngẫu nhiên, Áo Bồn tông sư nếu tới, sao không tiến vào cùng uống một chén.”

Áo Bồn tông sư bước nhanh vào phòng, không hề hình tượng ngồi thẳng xuống rèm cửa sổ dơ bẩn, hấn tiếp nhận chén rượu do Hứa Hải Phong đưa tới, mỹ mỹ nhâm nháp một chút rượu ngon hiếm có trên đời này.

“ Rượu ngon, rượu này mãnh liệt, vào miệng lại cay, uống vào trong bụng, lại cảm giác giống như có một đoàn liệt hỏa. Ở mùa đông này, có thể uống được giai phẩm như vậy, thật sự là chuyện khoái trá trong nhân sinh.” Áo Bồn lớn tiếng khen.

Đôi mắt vị tiền bối cao nhân nổi danh cùng ân sư, Lợi Trí không hiểu rõ ý hẩn đến, nhưng trong lòng mơ hồ có một tia diễm xấu hiện ra.

“ Không biết lần này tiền bối đến đây, có gì chỉ giáo?”

Áo Bồn tông sư buông chén rượu, thở dài nói: “ Chuyện này lão phu là vì Hứa tướng quân mà đến.”

Lợi Trí quay đầu nhìn về phía Hứa Hải Phong, chỉ thấy hẩn cười khổ nói: “ Áo Bồn tông sư nói không sai, hẩn đến Ngọa Long thành là vì muốn lấy tính mạng của ta.”

Lợi Trí ngẩn ra, trái tim trầm xuống, đôi mắt ưng của hẩn nhìn vị đại tông sư của Khải Tắt, hỏi: “ Hôm nay tiền bối xác định đến đây là vì muốn lấy tính mạng của Hứa huynh đệ sao?”

147. Chương 147 : Nhập Ứng

Lợi Trí quay đầu lại, trong mắt nhìn về phía Hứa Hải Phong không che giấu được thần sắc cực kỳ kinh ngạc.

Hứa Hải Phong cười khổ, nói: “ Lợi Trí huynh không nên nhìn ta, nếu không nhờ sư phụ người, ta cũng không khả năng có sự tiến bộ này.”

Áo Bồn “ di” một tiếng, nói: “ Nguyên lai Thác Hà Đế lão đệ đã ra tay trước cả ta.”

Lợi Trí tức giận hừ nói: “ Gia sư là thân phận nào, sao lại khi dễ kẻ nhỏ yếu. Huống chi, nếu là gia sư thật sự xuất thủ, Hứa huynh đệ...”

Hẩn đột nhiên câm miệng không nói, nhưng ai cũng hiểu ý tứ của hẩn, nếu Thác Hà Đế từng ra tay, vậy Hứa Hải Phong làm gì còn mạng sống.

“ Ai...” Áo Bồn lắc đầu thở dài nói: “ Lệnh sư tuy khó động thủ, nhưng một cửa này so với sinh tử còn hiểm ác hơn. Chỉ là ý chí của Hứa tướng quân kiên định, nên cuối cùng gặp họa được phúc.”

Hứa Hải Phong nghĩ đến tình huống lúc đó, chính mình dưới lực lượng tinh thần của Thác Hà Đế áp bách, cơ hồ lâm vào cảnh tượng điên cuồng, nếu không phải dị huyết trong cơ thể không chịu nổi áp bách, đột nhiên bộc phát ra lực lượng thần kỳ, thì chính mình cho dù không biết thành người điên, cũng là hao tổn tâm thần, chung thân vô vọng đặt chân vào cảnh giới tông sư.

Chẳng qua nếu không nhờ như thế, lại làm sao giúp hẩn biến tia khiếp nhược trong đáy lòng trở thành hư không.

Chỉ có phá rồi sau đó lập, mới có thể một lần bay tung lên bầu trời.

Hẩn vỗ vỗ lên bờ vai kích động của Lợi Trí, nói: “ Ta cùng với lệnh sư phân ra trận doanh bất đồng, Thác Hà Đế tiền bối có thể đối đãi với ta như thế, đã tận nhân nghĩa, tiểu đệ tuyệt không có lòng oán hận.”

Áo Bồn đối với câu trả lời của hẩn không có chút nào ngoài ý muốn, nếu không có trí tuệ khí độ thế này, hẩn làm sao có thể vượt qua bình chương cửa ải thiên cổ đệ nhất khó khăn của người tập võ.

Hứa Hải Phong nhìn về phía Áo Bồn tông sư, gờ lên chén rượu nói: “ Ta cùng với tiền bối cũng là như thế, chỉ là văn bối công lực nông cạn, quả thật không phải là địch thủ của tiền bối. Lại không muốn bó tay chờ chết, không thể làm gì khác hơn là dựa vào lực người đồng thể mạnh, thần binh lợi khí, không chỗ nào có kỵ, còn thỉnh tiền bối thứ lỗi.”

Áo Bồn cầm lấy chén rượu trước người cụng vào chén hẩn, uống một hơi cạn sạch, nói: “ Lý phải như thế, nếu người có thể lưu lại được lão phu, lão phu cũng tuyệt không trách người.”

“ Như thế văn bối cũng an tâm.” Hứa Hải Phong như trút được gánh nặng nói.

Áo Bồn nhìn hần, chậm rãi nói: “ Nếu người có thể đáp ứng lão phu, mang Hắc Kỳ quân thoái ẩn, không hề hỏi qua thế sự. Lão phu liền đại biểu đại đế, dẫn nạp Lâm An thành cho người làm đất phong. Nhiều thế hệ tương truyền.”

Hứa Hải Phong cũng không trả lời, chỉ đón lấy ánh mắt của hần, từ từ thu liễm nụ cười trên mặt, chậm rãi đứng lên, rút Bất Phá thần kiếm bên hông ra, lui về phía sau ba bước, nói: “ Tiền bối, mời...”

“ Đinh quang...” Lợi Trí đem chén rượu cầm trong tay vút lên mặt đất, đứng thẳng lên, nhìn Áo Bồn tông sư nói: “ Văn bối bất tài, nhưng hôm nay nếu gặp phải việc này, chỉ đành cùng Hứa huynh đệ sống vai tác chiến, còn thỉnh tiền bối không trách.”

Áo Bồn buông chén rượu trong tay, thất vọng nói: “ Lão phu đã biết các người sẽ làm như vậy, cũng được, nể mặt Thác Hà Đế lão đệ, lão phu sẽ không lấy tính mạng Lợi Trí người.”

Trong cửa hàng tạp hóa, Tương Khổng Minh thò ngón tay chấm nước trà, vẽ lên bàn.

Chỉ trong chốc lát, một bộ bản đồ núi non vô cùng sống động xuất hiện ở trên mặt bàn.

Nếu Hứa Hải Phong ở đây, tất nhiên sẽ tấm tắc kỳ lạ, thư pháp của Tương Khổng Minh thật thấp kém, thô thậm đến không nở nhìn. Nhưng vẽ tới vẽ lui, quả thật lại có tiêu chuẩn cấp đại sư. Thật sự làm cho người ta khó mà tin được hai bản vẽ này là xuất từ tay của một người.

Cáp Mật Thứ chỉ liếc mắt nhìn, liền hiểu rõ, hần ngẩng đầu hỏi: “ Biên giới?”

Tương Khổng Minh gật đầu khen: “ Quốc sư quả nhiên lợi hại, học sinh đang vẽ chính là biên giới của Đại Hán cùng quý quốc.”

“ Quân sư lệnh tiểu nhi mang thư về, từng nói có một kế có thể giúp nước ta không chút tổn sức mà tiêu diệt Lưu thị, không biết kế từ đâu ra?” Cáp Mật Thứ rút cục ném ra vấn đề muốn biết nhất giấu trong lòng, nếu không như thế, hần đã không đích thân đi tới Lâm An.

Tương Khổng Minh cười vẽ thêm vài nét trên bức họa, lập tức dòng nước từ ngón tay hần chảy xuống.

Cáp Mật Thứ cau mày, vẫn khó hiểu ý tứ bên trong.

Hần đương nhiên biết địa phương mà Tương Khổng Minh đang chỉ điểm, đó chính là nơi trú ngụ của Phi Mã quân đoàn đỉnh đỉnh đại danh của Hung Nô.

Nơi này mặc dù là quan trọng yếu của Hung Nô truân binh, nhưng phía trước Phi Mã quân đoàn còn có một chướng ngại khó có thể vượt qua.

Đại Hán để quốc rạng danh thiên hạ, duy nhất dám cùng Hung Nô nhân tiến hành quyết chiến trên lưng ngựa chính là Hồng Sắc Hải Dương quân đoàn.

Cáp Mật Thứ chuyên tâm nhìn kỹ Tương Khổng Minh tạo cho hần cảm giác là người cao thâm khó lường, loại cảm giác này cũng là lần đầu tiên hần có, cho dù đối mặt với Thác Hà Đế tông sư, cũng chưa từng có được ảo giác như thế.

Tương Khổng Minh nhẹ phe phẩy quạt, hỏi: “ Xin hỏi quốc sư, quý quốc giỏi về tấn công, Đại Hán lại giỏi thủ, nhưng nếu quý quốc muốn đánh tới kinh sư, xin hỏi có mấy phần nắm chắc?”

Cáp Mật Thứ suy nghĩ chốc lát, nói: “ Khó.”

“ Không sai, Đại Hán dân cư đông đảo, chỉ cần Hung Nô thiết kỵ nhập biên, có thể triệu tập thiên hạ các nơi châu quận quân mã, đến lúc đó một hô trăm ứng, cùng nhau tương trợ. Quý quốc quân đội chiến thắng một hai trận không khó, nhưng nghĩ muốn nhập kinh, cũng là có lòng vô lực.”

Cáp Mật Thứ khổ sở gật đầu, tình huống này hần làm sao mà không biết, lịch đại Hung Nô đế vương người nào không nghĩ xuôi nam cướp lấy thiên hạ của Đại Hán, chỉ là mỗi lần chiến tranh, cho dù lực mạnh nhân tài kiệt xuất, cũng không cách nào đạt tới mục đích. Nguyên nhân duy nhất chính là Đại Hán dân cư quá thật nhiều lắm, giết không xong, diệt không dứt.

Tương Khổng Minh lắc đầu nói: “ Hôm nay, ta tặng quốc sư bốn chữ, nếu có thể linh hoạt vận dụng, phá được kinh sư chỉ là trong thời gian ngắn.”

Hai mắt Cáp Mật Thứ tỏa ánh sáng, cung kính nói: “Thỉnh quân sư chỉ điểm.”

Khóe miệng Tương Khổng Minh hiện ra một tia cười lạnh, nói gần từng chữ: “Dẫn xà xuất động.” (Dẫn rắn ra khỏi hang ổ.)

Hứa Hải Phong cùng Lợi Trí nhìn nhau cười, sóng vai mà đứng.

Áo Bồn búng ra ngón tay, chén rượu trong tay nhanh chóng xoay tròn, hướng khuôn mặt Lợi Trí bay đi.

Lợi Trí không dám chậm trễ, tay phải sờ vào bên hông, một thanh mã đao xuất hiện trên tay, huyển khởi một mảnh ánh đao, bổ về phía trước.

Mũi đao cùng chén rượu vừa chạm vào, thân thể Lợi Trí có chút hoảng động, hét lớn một tiếng, nội lực tăng vọt, đem chén rượu đánh cho nát bấy, theo sau một đao vọt tới trước, không chút chần chờ hướng Áo Bồn tông sư phát động thế công.

Hứa Hải Phong theo sát sau đó, Bất Phá thần kiếm múa ra hai đoàn quang ảnh, đem thân thể Lợi Trí thủ vệ như tường đồng vách sắt, giọt nước không lọt.

Trên mặt Áo Bồn lộ ra vẻ tươi cười, hần khe cười nói: “Ánh sáng của hạt gạo, cũng dám cùng trăng sáng xưng hùng.”

Thân thể của hần chợt biến mất, như quỷ mị xuất hiện bên người Lợi Trí, đánh ra một chưởng.

Lợi Trí hét lớn một tiếng, một đao súc đầy lực đạo ở giữa không trung tạo thành một đường cong kỳ dị, lại đón nhận bàn tay của Áo Bồn tông sư.

Trên mặt Áo Bồn lộ ra vẻ tán thưởng, cười nói: “Được, không hổ là đệ tử đặc ý của Thác Hà Đế.”

Hần đứng tại chỗ, thân thể chỉ tránh né một chút.

Lợi Trí tuy rõ ràng cảm thấy Áo Bồn đứng ngay trước mắt, nhưng đã lại cho hần một cảm giác cổ quái là hần đã rời đi.

Hần lập tức biết, tinh thần trạng thái của chính mình đã bị lực lượng tinh thần của đối phương làm ảnh hưởng, nên không cách nào nắm giữ vị trí cùng động tác chân thật của đối phương.

Sắc mặt Lợi Trí ngưng tụ, trên tay càng thêm dùng sức ba phần, một đao bổ ra, cũng không lưu lại chút dư lực.

Thân thể Áo Bồn hơi nghiêng, ở thời điểm ngàn quân nguy kịch tránh thoát một đao đủ để chém bìa vỡ thạch. Theo sau một chưởng không chút nào chần chờ đánh thẳng vào lưng Lợi Trí.

Chỉ cần bị một chưởng này của hần đánh trúng, hần có thể nắm chắc tình huống không làm thương tổn Lợi Trí mà vẫn có thể chấn ngất hần.

Chỉ là một chưởng không chút sơ hở này lại đột nhiên ngừng lại cách lưng Lợi Trí trong khoảnh khắc.

Bởi vì có một thanh trường kiếm cổ phác ngăm đen vừa lúc chen ngang vào đường đi tới của một chưởng kia.

Hứa Hải Phong cười vang nói: “Vừa rồi tiên bối đã nói sai, hần là ánh sáng nhỏ như hạt gạo, sao dám cùng trăng sáng tranh huy.”

Áo Bồn hóa chưởng thành chỉ, điểm nhẹ lên Bất Phá thần kiếm. Một cỗ nội lực cực kỳ âm nhu truyền từ dưới thân kiếm mà lên, đồng thời nói: “Thật không? Lão phu không tinh Hán ngữ, đa tạ chỉ giáo.”

Hứa Hải Phong hừ nhẹ một tiếng, trong lòng thầm kêu lợi hại, luồng nội lực âm nhu này dọc theo kinh mạch trên cánh tay trực trùng xông vào. May là Tĩnh Tâm Quyết của hần đã đạt tới cảnh giới tầng thứ bảy, ngay lập tức liền hóa giải, nếu không như thế, chỉ một chút này đã nếm khổ không ít.

Áo Bồn đang muốn truy kích, phía sau lại truyền đến một đạo đao phong xé gió sắc bén, chính là Lợi Trí lại huy đao công tới.

Một đao của hấn cũng là toàn lực đánh ra, dù là Áo Bồn tông sư có khả năng, cũng không dám có chút chậm trễ.

Áo Bồn cau mày, toàn thân né qua, một ngón tay điểm tới hậu tâm của Lợi Trí, nhưng mới ra nửa chiêu, lại gặp phải Bất Phá thần kiếm của Hứa Hải Phong.

Lợi Trí dùng đao, nhìn như hổ điên, luôn liều mạng, từng đao bổ tới, giở về tấn công.

Hứa Hải Phong cầm kiếm, tinh táo thâm trầm, mưu định sau động, dù bận vẫn ung dung, là người giỏi thủ.

Hai người bộn họ một công một thủ, người công toàn tâm toàn ý, người thủ tận thiện tận mỹ, đúng là phối hợp không chê vào đâu được.

Lại thêm mấy hiệp, tuy Áo Bồn nắm giữ chủ động, nhưng dưới sự phối hợp giữa hai người, thủy chung không khả năng chen vào.

Lợi Trí nguyên lai là một cô nhi trên thảo nguyên, lúc còn nhỏ được Thác Hà Đế nhìn trúng, thu dưỡng bên người, hấn luyện võ thành si, lại có cao thủ như Thác Hà Đế ở bên người chỉ điểm. Vì thế tuy còn trẻ tuổi, nhưng đã đạt tới tiêu chuẩn đỉnh núi nhất phẩm.

Nếu nói về thể năng, dù là Áo Bồn tông sư cũng chưa chắc có thể thắng được năm tráng khí duệ như Lợi Trí.

Nhưng dù sao hấn còn chưa lĩnh ngộ được lực lượng tinh thần, vì thế ở trước mặt Áo Bồn tông sư, liền trở nên trời tay trời chân, kỹ thấp hơn một bậc, muốn đem hấn chế trụ, đối với Áo Bồn không phải là việc khó.

Nhưng Hứa Hải Phong cũng là một chuẩn tông sư cao thủ đã lĩnh ngộ tinh thần lực lượng, có hấn ở một bên thủ hộ cho Lợi Trí, tình huống lập tức rất bất đồng, tưởng muốn dưới tình huống không hề dả thương người, chế phục Lợi Trí cơ hồ thành một chuyện không có khả năng.

Áo Bồn bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Lợi Trí hiền chất cẩn thận, lão phu phải xuất nặng tay.”

148. Tập 5 : Chấn Sí Dục Phi – Chương 148 : Giao Chiến

Tương Khổng Minh cầm lấy một hạt đậu trên bàn bỏ vào chỗ đó, nói: “Nếu ở chỗ này không ngừng tăng binh, xin hỏi quốc sư, Hán đình sẽ có phản ứng gì?”

Cáp Mật Thứ trầm giọng nói: “Phản ứng của Hán đình chỉ có không ngừng tăng viện, bảo trì lực địch với chúng ta.”

Tương Khổng Minh gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ cần quốc sư có thể làm cho Hán Hiến để đem Hoàng Long quân đoàn bảo hộ kinh sư điều động một nửa, việc này đã thành công chín phần.”

Cáp Mật Thứ hai mắt tỏa ánh sáng, mà dù là thanh âm cũng mang theo một tia run rẩy: “Lối đi gần nhất.”

Tương Khổng Minh cười ha ha nói: “Lời của quốc sư chính hợp ý ta.”

Cáp Mật Thứ chỉ thoáng thất thố, chốc lát sau liền hồi phục bình thường, hấn nhíu mày nói: “Dù là như thế, chúng ta phải từ chỗ nào để đột phá vào?”

Tương Khổng Minh nhìn hấn lắc đầu, thở dài nói: “Quốc sư thật không đủ bằng hữu, ta đã đem lời nói ra rõ ràng như thế, chẳng lẽ quốc sư còn muốn giấu diếm việc của Trình gia sao?”

Cáp Mật Thứ đứng bật lên, cũng không che giấu được sự kinh hãi trong ánh mắt.

Áo Bồn tông sư không hề né tránh, đưa tay đánh một kích, rốt cục lần đầu tiên chạm tay chính diện cùng Lợi Trí.

Mã đao của Lợi Trí phẳng phát như lâm vào một dòng suối chảy vô hình, chẳng những tốc độ giảm xuống, hơn nữa nội lực bám vào thân đao ngay tức thì bị giảm hơn phân nửa.

Cũng may tâm trí hấn kiên định, cũng không kinh hoảng, ngược lại càng là phấn khởi, một đao chém xuống, tràn ngập khí thế thảm thiết ngọc đá cùng vỡ.

Nắm tay của Áo Bồn rớt cục chạm vào mũi đao của hắn, một màn khiến người khác quỷ dị liền xuất hiện. Một kích toàn lực của Lợi Trí cũng giống như đá rơi vào trong biển rộng, không hề dấy lên một tia gợn sóng. Trong lòng Lợi Trí hoảng hốt, đang muốn rút đao lui về phía sau, lại phát hiện trên nắm tay Áo Bồn xuất ra hấp lực khôn cùng, đem mã đao của hắn vững vàng hấp cứng lại.

Hắn lâm nguy không sợ hãi, lập tức buông đao, tiến lên một bước, một chưởng hướng ngực đánh tới. Đúng là dũng mãnh tiến bước, không hề có chút ý niệm lùi lại.

Áo Bồn nhìn vị đệ nhất cao thủ tuổi trẻ của Hung Nô đang đứng trước mắt, trong lòng ngàn vạn cảm khái. Vì sao Hán đình cùng Hung Nô đều xuất hiện những nhân vật xuất sắc tới như vậy, so sánh, những thiếu niên đồng lứa ở Khải Tắt thật sự kém cỏi hơn bọn họ nhiều. Có lẽ, chỉ có vị nhị vương tử mà hắn cũng không sao hiểu thấu mới có đủ tài trí ganh đua ngấn dài với bọn họ.

Hoắc nhiên, một thanh trường kiếm từ bên người Lợi Trí giành trước đâm tới, Hứa Hải Phong lần đầu tiên buông tha việc phòng thủ, chủ động tiến công.

Đối mặt hai vị nhất phẩm cao thủ liên thủ tấn công, Áo Bồn tông sư cũng không hề sợ hãi, tay phải hắn hướng trên cao run lên, mã đao trên tay giống như đột nhiên có tính mạng, như con linh xà nghênh tới. Đồng thời tay trái biến chưởng, cùng một chưởng cạn kiệt toàn lực của Lợi Trí nặng nề đánh thẳng vào nhau.

“Đinh.” Một tiếng vang nhỏ, Hứa Hải Phong bị nội lực trên thân kiếm đánh lui mấy bước, gương mặt nhìn lên, Lợi Trí cũng không khá hơn chút nào, cũng bật lui về phía sau.

Mã đao của Lợi Trí nằm trong tay Áo Bồn càng thêm linh hoạt quyền biến.

Đâm, chọc, chém, chặt, quét, Áo Bồn xuất thủ vốn là tùy tâm sở dục, phảng phất như thiên mã hành không, không còn chỗ hở.

Nhưng đao pháp vốn với những chiêu đơn giản lại làm cho Hứa Hải Phong lâm vào hiểm cảnh nghiêm trọng chưa từng có trước đó.

Hai chân hắn sóng vai mà đứng, một thanh Bất Phá thần kiếm huy vũ như gió cuốn mây tan, trong lòng lại sáng như gương, những biến hóa bên ngoài đều hiện rõ bên trong.

Chỉ là tuy hắn có thể cảm ứng được mỗi chiêu mỗi thức của Áo Bồn, nhưng công lực của hắn so sánh với hắn, cũng là như trời với đất.

Đao kiếm tương giao, ở trong thoáng chốc đã qua hơn mười lần.

Mỗi một lần đánh, chân khí âm nhu của Áo Bồn liền thông qua Bất Phá thần kiếm xâm nhập vào kinh mạch Hứa Hải Phong, nếu không phải công lực của hắn hữu thành, Tinh Tâm Quyết toàn lực vận chuyển, thì đã sớm bị tê dại cánh tay, không cách nào giờ kiếm.

Áo Bồn cường công mấy chiêu, nhìn thấy Hứa Hải Phong như sắp bại lui, đang muốn thừa thắng truy kích, lại nghe trong tai truyền đến một thanh âm cực kỳ êm tai: “Tiền bối cẩn thận.”

Thở dài một hơi, đối mặt nhân vật thành linh xuất hiện, cho dù hắn có cường đại, cũng không dám có lòng khinh thường.

Áo Bồn thu chiêu nhảy lùi lại, ngón tay cái của tay trái điểm nhẹ, vừa lúc điểm trúng món binh khí kỳ môn của Hạ Nhã Quân đang đánh tới.

Binh khí của Hạ Nhã Quân là một sợi dây lụa năm màu, trong ngày thường cuộn thành một đoàn, không hề vướng víu chút nào, không nghĩ ra cũng là một kiện binh khí mềm mại vô cùng uy lực.

Hứa Hải Phong hoãn lại một hơi, lúc này mới phát giác chỉ một thoáng thời gian, chân khí của chính mình đã tiêu hao hơn năm thành.

Lợi Trí bật thốt lên: “Hạ tiểu thư?”

Lúc ở Hung Nô hần từng cùng Hạ Nhã Quân có một lần gặp mặt, chỉ là dù sao cũng nghĩ không ra thiếu nữ có vẻ bề ngoài mềm mại yếu nhược dĩ nhiên lại có được công phu thần kì như thế.

Chỉ nhìn nàng vừa ra tay, đã đem Áo Bồn tông sư uy phong bát diện đánh lui, bởi vậy có thể thấy được, võ công của nàng ít nhất phải cao hơn mình.

Hạ Nhã Quân nhìn hần nhoẻn miệng cười, phong tình trong nháy mắt làm Lợi Trí mắt cao hơn đỉnh lại nổi lên một cảm tình khác thường trong lòng.

“Hạ tiểu thư rất cục nệ không được muốn xuất thủ sao?” Áo Bồn tựa hồ đã sớm biết có Hạ Nhã Quân ở đây, đối với sự xuất hiện của nàng không chút nào khách khí.

Hạ Nhã Quân thoáng khom người, nói: “Tiền bối muốn đả thương phu quân của thiếp thân, thiếp thân làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn.”

Áo Bồn liếc mắt nhìn nàng, cười nói: “Nếu sau mười năm nữa, Hạ tiểu thư còn có tư cách nói ra lời này. Nhưng là hôm nay, người vừa mới bước chân vào cảnh giới tông sư, căn cơ không yên, nội lực không thuần, lại làm sao có thể ngăn cản lão phu.”

Hạ Nhã Quân nhẹ giọng nói: “Một mình văn bối, quả thật không bằng tiền bối. Nhưng nơi này là Ngọa Long thành, chính là một người không thể áp đông người, trăm đổi một, tiền bối nắm chắc có thể tổn thương được phu quân của thiếp thân sao?”

Áo Bồn bật cười nói: “Có thể hay không, phải thử một lần mới biết.”

Hào khí trong không trung lại khấn trương lên, chỉ là khác với vừa rồi cùng sóng vai tác chiến với Hứa Hải Phong, ngoại trừ Hung Nô cao thủ Lợi Trí, còn có Hạ Nhã Quân vừa mới đặt chân lên cảnh giới tông sư.

“Quân sư đại nhân quả nhiên cao minh, ngay cả việc của Trình gia cũng không thể gạt được tầm mắt của người a.” Cáp Mật Thứ chậm rãi ngồi xuống, cười khổ nói.

“Chẳng qua nhất thời may mắn mà thôi.” Tương Khổng Minh mỉm cười nói: “Trình gia tại quân chính hai giới kinh doanh nhiều năm, ngoại trừ bộ đội Hồng Sắc Hải Dương binh đoàn của Phương gia cùng Hoàng Long quân đoàn của hoàng thất, ba đại quân đoàn còn lại đều cùng Trình gia có mạng lưới quan hệ thiên ti vạn lữ.”

Cáp Mật Thứ thân là quốc sư Hung Nô, trở thành túi khôn đáng tin cậy nhất của Mạo Đốn Đan Vu, kiến thức trí tuệ của bản thân hần đúng là có chỗ hơn người.

Nghe được lời của Tương Khổng Minh, hần lập tức tiếp lời: “Thương Lang quân đoàn?”

“Không sai.” Tương Khổng Minh vỗ tay nói: “Nguyên nhân chính là vì quý quốc có được Trình gia làm nội ứng, cho nên kế này mới có khả năng thành công. Nếu không, hắc hắc...”

Cáp Mật Thứ tràn đầy đồng cảm gật đầu, nếu người Hán có thể vạn người một lòng, bằng nhân khẩu số lượng cùng trí tuệ, đủ để quét ngang thiên hạ. Chỉ tiếc, lịch đại những kẻ đương quyền ham thích nhất không phải là mở rộng biên cương, mà là tự giết lẫn nhau, nội đấu không ngớt.

“Ta cùng quốc sư ước định tại đây, nếu quốc sư có thể diệt tuyệt cả nhà Lưu thị, vậy trong vòng hai năm, thiết kỵ của Hắc Kỳ quân tuyệt đối không bước lên đại thảo nguyên một bước.” Tương Khổng Minh hứa hẹn nói.

Cáp Mật Thứ nhìn hần, chậm rãi hỏi: “Tương quân sư chẳng lẽ nghĩ rằng trong hai năm thời gian có thể diệt toàn Khải Tát hay sao?”

Tương Khổng Minh cười nói: “Đến tốt cùng có hay không, xin mời quốc sư hãy chờ đợi mà xem.”

“Được.” Cáp Mật Thứ lại hỏi: “Nếu nói Hắc Kỳ quân nhất thống Khải Tát, mà nước ta tru diệt Lưu, Trình hai nhà, đến lúc đó có phải lấy Lâm An làm ranh giới, vĩnh viễn làm huynh đệ chi bang?”

“Không phải vậy.” Tương Khổng Minh lắc đầu, nói: “Nếu là thật có lúc đó, chúng ta sẽ cùng nhất quyết thư hùng.”

Cáp Mật Thứ đứng bật lên, vươn tay nói: “Đã như vậy, ta và ngươi võ tay làm thệ, trong vòng hai năm, ta và ngươi không hề phạm nhau.”

Tương Khổng Minh tiêu sái cười, cùng hắn chạm nhau ba chưởng, chỉ là ai cũng biết, loại ước định bằng miệng này cũng không có nửa phần lực lượng ước thúc.

Tiếng gió kích động, dải lụa tung bay.

Hết thấy bày biện trong căn phòng nhỏ dưới dư lực của tứ đại ca thủ giao phong đều biến thành phần vụn.

Lợi Trí tuy không còn binh khí thuận tay, nhưng hắn vẫn đứng ngay chính diện phía trước, không chút lùi bước cùng Áo Bồn giằng co, tuy trên người đã nhiều vết thương, nhưng không hề lùi nửa bước.

Hai vợ chồng Hứa Hải Phong cùng Hạ Nhã Quân, tâm ý tương thông, binh khí vừa nhu vừa cương, tiếp được hơn phân nửa công kích của Áo Bồn. Ba người bọn họ tạo thành hình tam giác đứng thẳng, ổn đánh ổn trọng, phối hợp càng thêm thuần thực.

Áo Bồn tông sư lấy một địch ba, tuy không hề rơi vào hạ phong, nhưng muốn đánh chết Hứa Hải Phong, trong khoảng thời gian ngắn cũng là không có khả năng.

Đến một lúc, Áo Bồn khê kêu một tiếng, mã đao trong tay huyền xuất ra ngàn vạn trọng ảnh, đem Lợi Trí bao khóa bên trong. Đồng thời, một lần bước tới, thân hình như điện, ngạnh sanh loạn nhập vào giữa ba người.

Gặp phải biến cố này, trong lòng ba người đồng thời trầm nghĩ: “Không hay.”

Đối mặt đao quang kiếm ảnh hướng chính mình ùn ùn kéo đến đè xuống, trong lòng Lợi Trí giờ khắc này ngoài ý muốn bình tĩnh trở lại.

Sinh tử trước mắt, ngũ quan lục thức của hắn đột nhiên đề thăng, chợt phảng phất như đang nhìn thấy được điều gì đó. Hắn nheo lại hai mắt, huy ra một chưởng, cũng vừa lúc huých một chút vào đao ảnh rần rần.

Dây lụa trong tay Hạ Nhã Quân đột nhiên co rút lại, giống như con rắn quấn lên cổ Áo Bồn tông sư.

Thái Cực kiếm pháp của Hứa Hải Phong toàn lực triển khai, chỉ cầu có được một cơ hội thở dốc chốc lát, thì sẽ thoát ly hiểm cảnh.

Lúc này dây lực tiến công của Áo Bồn đã nắm trong tay, hắn căn bản không để ý tới sợi dây lụa đang quấn đến, mạnh tiến lên một bước, đưa tay một trảo, không ngờ dùng bàn tay trần chụp được Bất Phá thần kiếm của Hứa Hải Phong thật vững vàng.

Trong lòng Hứa Hải Phong biết không ổn, lập tức buông tay quăng kiếm, bay ngược ra sau.

Trước mặt đột nhiên sáng ngời, một đạo quang mang sáng rực chói mắt hướng ngay ngực hắn đâm tới.

Quang mang này quả thực quá nhanh, Hứa Hải Phong tránh cũng không thể tránh, vội vàng giơ lên tay phải, tưởng muốn đem bảo đao tiếp lấy.

Trong lòng Áo Bồn tông sư cười lạnh, nếu một đao này có thể để cho Hứa Hải Phong dùng bàn tay trần ngăn trở, vậy danh hiệu tông sư của hắn xem như là biến mất trên đời.

Hai tay Hứa Hải Phong hợp lại, lại đem mã đao vững vàng giữ chặt.

Trong lòng Áo Bồn chợt rung mình, hắn đột nhiên phát hiện, một đao kia cũng không sao chém tới nổi nữa.

149. Chương 149 : Thất Bại Trong Gang Tắc

Áo Bồn cho dù có tự phụ, cũng không dám xem thường. Hắn buông tay, toàn thân như một con quay xoay tròn tại chỗ.

Một cỗ lực tràng kỳ dị khuếch tán ra bốn phía, mà ngay cả dây lụa của Hạ Nhã Quân cũng chậm hơn ba phần.

Cổ tay Hứa Hải Phong vừa lộn, trên hai bàn tay đã mang theo một cặp bao tay. Nếu A Địch Tư ở đây, sẽ nhận ra đó là bao tay bằng da cá sấu lúc mình giao chiến với Hứa Hải Phong đã ném ra.

Bao tay này được Tương Khổng Minh dùng mật pháp sửa trị, trở thành bền dai không thể phá, hơn nữa còn biến mềm mại, mang vào trong tay cũng không có cảm giác khó chịu. Hứa Hải Phong cũng không có được bản lãnh như Áo Bồn tông sư, hẳn không thể tay không chụp vũ khí sắc bén, nên đành nhờ vào ngoại vật.

Tuy trên mặt Áo Bồn tông sư không có vẻ vui giận, nhưng trong lòng vẫn có chút tiếc nuối.

Cơ hội tốt như thế, không ngờ cũng không thể đem Hứa Hải Phong đưa vào chỗ chết, quả thật là ra ngoài ý liệu của hắn.

Lợi Trí lui về phía sau ba bước, hai mắt đang khép hờ chợt mở, ánh mắt hắn chợt trang nghiêm, hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền.

Một quyền này của hắn đánh ra, uy thế to lớn, không thể như trong dĩ vãng, trong không khí ngay cả chút gió rít cũng không bị bám lấy, không ngờ hắn lại đem toàn bộ công lực đều ngưng tụ trên quyền, không hề tiết ra ngoài chút nào.

Một quyền nhìn qua như thông thả, nhưng tốc độ lại cực nhanh, trong nháy mắt đã tới ngay trước mặt Áo Bồn tông sư.

Vô luận là Hứa Hải Phong, Hạ Nhã Quân hay là Áo Bồn tông sư, đồng thời đều cảm ứng một tia khác thường.

Một quyền này của Lợi Trí ngưng trọng mà thật dày đặc, nhưng lại làm cho người ta một loại cảm giác phiêu hốt bất định, trong đó không ngờ lại bao hàm một tia tinh thần niệm lực.

Trong lòng Áo Bồn thầm than một tiếng, biết ở lúc sống chết trước mắt như vừa rồi, Lợi Trí không ngờ đã vượt qua được bình chương chí cao của vô đạo.

Tựa như Hứa Hải Phong dưới tinh thần áp lực của Thác Hà Đế nên đã ngộ đạo, Lợi Trí cũng đồng dạng không cam lòng khuất phục, cuối cùng đã đi lên đỉnh vô đạo, lĩnh ngộ tinh thần lực lượng thần bí khó lường.

Chỉ là trước mắt chỉ có thể nói là mới sơ cảnh, so sánh với Hạ Nhã Quân trực tiếp mượn nhờ Hứa Hải Phong chiếm được quá trình thể ngộ vô cùng, cũng không cách nào đưa ra so sánh lẫn nhau.

Đừng nói là so với Áo Bồn tông sư, mà dù là so với Hứa Hải Phong cũng không bằng.

Nhưng cuối cùng hắn đã đẩy ra được cánh cửa đi thông điểm chí cao này, vì tu vi ngày sau của chính mình khai mở một con đường vô cùng quang minh, không hề giống như dĩ vãng không có chút đầu mối.

Chỉ cần cần tu khổ luyện, đạt tới cảnh giới tông sư sẽ có một ngày.

Tuy công lực của Lợi Trí không hề tăng trưởng, nhưng chiêu thức lại tăng thêm uy lực trong tay hắn.

Thời khắc này so sánh với trước đó, chỉ có thể nói mới đi được một bước nhỏ, nhưng chỉ một bước nhỏ này, đã là hai cảnh giới khác nhau, hai thể giới khác nhau.

Chỉ là một ly, đã đi xa ngàn dặm.

Dưới khí cơ dẫn dắt, Hứa Hải Phong cùng Hạ Nhã Quân đồng thời phát ra công phu giỏi nhất của bọn họ.

Dây lụa của Hạ Nhã Quân run lên, che khuất bầu trời hóa thành vạn trượng hồng trần, làm cho người ta hoa mắt thần điêu.

Hai tay Hứa Hải Phong ôm tròn, Thái Cực thần công hôm nay là lần đầu tiên xuất hiện.

Một màn kỳ dị lại thượng diễn, chân khí của Lợi Trí và Hạ Nhã Quân phảng phất như bị hắn bao thành vòng tròn hấp dẫn, ở trong hình tròn không gian nho nhỏ lại sinh ra dị biến.

Hứa Hải Phong rõ ràng cảm thấy bên trong ẩn chứa lực lượng kinh khủng, hẳn tổng hai tay về phía trước, luồng lực lượng cực mạnh không cách nào hình dung này giống như một thanh đao kiếm lợi hại, cắt qua chân lực khí tràng do Áo Bồn tông sư bày ra, mệnh mỏng manh liệt hướng Áo Bồn phóng đi.

Ánh mắt Áo Bồn tông sư lần đầu ngưng trọng lên, hần biết, giao thủ đã lâu, khí cơ song phương đã vững vàng tập trung, một chưởng này chẳng những bao hàm toàn bộ công lực của ba người bọn họ, càng thêm ngưng tụ lòng tin tưởng cùng tự ngạo của cả ba người.

Chỉ cần mình có thể chính diện công kích tan vỡ một chưởng này, vậy thể liên thủ của ba người cũng sẽ không công mà tự phá.

Hần hít sâu một hơi, không tránh không né, chân khí trong cơ thể trong nháy mắt lên tới tột đỉnh, rõ ràng xuất ra một chưởng đón nhận.

Một tiếng trầm muộn, thân thể Áo Bồn kịch liệt chấn động một chút, nơi khoe miệng ẩn hiện một tia vết máu.

Lợi Trí chí cương chí cường, Hạ Nhã Quân chí âm chí nhu, dưới sự thúc giục hóa giải của Hứa Hải Phong, đạt tới một sự cân bằng vi diệu, âm dương hợp nhất, đúng là bản chất của hết thảy sự vật trên thiên hạ.

Dưới một chưởng ẩn hàm thiên địa nguyên lý, dù là với thân thể của Áo Bồn tông sư, cũng thụ nội thương cực kỳ nghiêm trọng, đây là lần đầu tiên trong suốt hai mươi năm qua hần bị thương dưới tay người khác.

Ba người Hứa Hải Phong cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Tu vi của ba người bọn họ so với Áo Bồn đều kém hơn một khoảng cách thật xa xôi.

Đặc biệt là Hứa Hải Phong, bởi vì thời gian tu luyện võ học ngắn nhất, căn cơ không sâu. Vừa rồi chạm nhau một chưởng, cả người đều bay ngược ra sau, vừa lúc đánh vào trên cửa sổ, đem cửa sổ tạp vỡ tan nát, mà người của hần cũng tự nhiên bay ra ngoài cửa sổ.

Áo Bồn liền mạng nén xuống thương thế, miễn cưỡng đề lên một ngụm chân khí, như quỷ mị đi theo.

Thể liên thủ của ba người bọn họ đã phá, mà Hứa Hải Phong lại bị thương nặng, nếu muốn đem hần đánh gục, lúc này đúng là thời cơ tốt nhất, một khi bỏ qua, còn muốn có cơ hội này còn khó hơn lên trời.

Hần thoát ra ngoài cửa sổ, đang muốn đuổi theo, đột nhiên một thanh loan đao vẽ lên một đường cong tuyệt vời mà kỳ dị, đã đi tới trước mặt của hần.

Trong lòng Áo Bồn cả kinh, chuôi loan đao này ẩn chứa nội lực cực mạnh, tuy không bằng một kích liên thủ của ba người Hứa Hải Phong, nhưng đã không dưới bản thân hần vốn đang bị thương nặng.

Đây là người nào, Áo Bồn nhìn thấy Hứa Hải Phong bay xuống dưới, liền muốn lui ra sau chạy trốn, trong lòng biết được nếu để hần chạy thoát, tất nhiên sẽ trốn tránh thật kỹ. Khi đó muốn giết được hần, đừng nói là không có khả năng, ít nhất cũng là phí công thật lớn.

Sĩ tốt Hắc Kỳ quân không thể so sánh với người thường, hần cũng không có nắm chắc dưới sự củng vệ của mấy ngàn Hắc Kỳ quân mà có thể ám sát thành công.

Thầm than một tiếng, hần buông tha cho ý nghĩ tránh né, ngưng khởi dư lực, bổ mạnh một chưởng vào trên loan đao.

Đao chưởng tương giao, thân thể Áo Bồn lại chấn động, một ngụm máu tươi không kèm chế được, oa một ngụm phun ra.

Chủ nhân loan đao chính là ba huynh đệ An Đức Lỗ, ba người bọn họ từng nói có thể cùng cao nhân cấp số tông sư một phen thắng bại, chỉ bằng vào công phu tiếp lực đặc biệt này.

Ba huynh đệ bọn họ có thể đem công lực bản thân hoàn toàn tập trung lên một người, khiến cho người nọ công lực bạo tăng, không dưới cao thủ cấp tông sư.

Chẳng qua lúc này, ba người bọn họ bị một kích của Áo Bồn tông sư, lập tức đặt chân không vững, biến thành ba cái hồ lô lăn lông lốc.

Áo Bồn đặt chân lướt tới, chỉ cảm thấy nơi ngực phiền muộn, một ngụm chân khí cơ hồ khó thể vận lên.

Chỉ là vào thời khắc này, đúng là cơ hội có một không hai, đúng là thời cơ không thể mất, mất sẽ không còn.

Hai chân hần khựng lại, nhanh như thiểm điện đuổi theo Hứa Hải Phong đang lao đảo lui về phía sau, đang muốn dùng một chiêu lấy tính mạng hần.

Đột nhiên, sắc mặt của hần biến đổi, một cỗ tín hiệu cực kỳ nguy hiểm truyền vào đầu óc của hần, liền phảng phất giống như bị mãnh thú đang trừng trừng nhìn thẳng vào, thân thể của hần ở thời khắc này không tự chủ được mà nổi da gà.

Trên mặt hần rớt cực biến sắc, không hề truy kích, mà thân thể ngửa về phía sau, lấy tốc độ càng nhanh hơn thối lui.

Một mũi tên lấy tốc độ tuyệt đối lạ thường khôn cùng cắt qua hư không, ở trên trời cao để lại một đạo dấu vết huyền lệ đủ màu, nhìn như một vòng kỳ quan đương thời.

Chỉ là bản thân đang lâm kỳ cảnh như Áo Bồn tông sư lại không hề có tâm tư thưởng thức, thân thể của hần dùng một loại tốc độ vượt qua cực hạn của con người bay ngược về phía sau.

Nhưng sau lưng lại truyền đến tiếng dải lụa xé gió, Hạ Nhã Quân thừa người gặp nguy, lại tiếp tục đánh lên.

Trong nháy mắt Áo Bồn tông sư liền làm ra quyết định, thân thể của hần cũng không dừng lại chút nào, ngược lại càng tăng thêm lực đạo, ngạnh sanh từ trong vòng dải lụa của Hạ Nhã Quân bay ngược ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt do dự này, mũi điều linh tiễn đã đuổi theo Áo Bồn đang bay ngược.

Một đạo máu tươi từ trên người Áo Bồn tông sư bắn ra, tuy hần ở thời khắc cuối cùng rất cực thành công tách ra chỗ yếu hại, nhưng vẫn bị một mũi tên kinh thiên động địa của Triết Biệt bắn trúng cánh tay phải.

Thân hình Áo Bồn không ngừng, tiếp tục lui về phía sau, đánh vỡ vách tường hậu viện, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Hạ Nhã Quân thu hồi dải lụa, thần sắc mang theo một tia tiếc nuối, một kích này của nàng dù đã đánh trúng mấy đại huyết sau lưng Áo Bồn, đã làm hần thương càng thêm thương, trong thời gian ngắn, Áo Bồn tông sư cũng không là mối họa.

Chỉ là dưới loại tình huống này, vẫn bị Áo Bồn phá vây chạy đi, đúng là không uổng danh tiếng tông sư.

Trên một tòa tháp bên ngoài vài trăm thước, Triết Biệt lại cầm cung lấp tên, một đôi mắt ưng nhìn kỹ phạm vi trong phòng ngàn thước, ở trong phạm vi này, không gì qua được mắt hần.

Nhưng mà qua nửa giây, hần vẫn không nhìn thấy được gì, thẳng đến khi Hứa Hải Phong phát ra hiệu lệnh, hần mới thu cung mà về.

Trong đình viện, Lợi Trí lòng còn sợ hãi hỏi: “ Lão gia hỏa đã đi?”

Tuy linh giác của hần đã cảm thấy Áo Bồn tông sư đã đi xa, nhưng vì là lần đầu tiên sử dụng lực lượng tinh thần, hần vẫn không dám tin tưởng.

Hứa Hải Phong cùng Hạ Nhã Quân nhìn nhau, đồng thời cười nói: “ Chúc mừng Lợi Trí huynh.”

Lợi Trí ngẩn ra, lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, hần nặng nề gật đầu nói: “ Đều nhờ vào phúc khí của nhị vị.”

Biến hóa trên người Lợi Trí làm sao qua mắt được Hứa, Hạ hai người đã từng lĩnh ngộ qua tinh thần lực, bọn họ tự nhiên cảm ứng được Lợi Trí đã đột phá, nhưng vừa rồi thể cực vô cùng khẩn trương, trong lúc sinh tử, mạng treo một đường, cho tới bây giờ mới có thời gian nói lời chúc mừng.

Lợi Trí nhân họa gặp phúc, tính tình hần thẳng thắn, không chút che giấu sự hưng phấn của chính mình.

Hứa, Hạ hai người nhìn thấy, lại cảm thấy cao hứng cho vị chiến hữu này.

Nhưng vào lúc này, một trận bước chân truyền đến, Tương Khổng Minh cùng Cáp Mật Thứ nghe nói Hứa Hải Phong bị ám sát, lập tức buông xuống hết thảy, cùng nhau chạy tới.

Suy nghĩ trong lòng hai người tuyệt đối khác nhau. Thể cực này vốn do chính Tương Khổng Minh bày ra, vì thế hần chỉ lo lắng bề ngoài, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Chỉ là đối với việc cuối cùng Áo Bồn có thể phá vòng vây mà đi, có vẻ có chút ngoài ý muốn mà thôi. Hấn tự xưng là tính không bỏ sót, nhưng dù sao không phải chuyện gì cũng đúng như tâm ý, để lại họa căn này, ngày sau sẽ có thể trở thành tâm phúc họa lớn. Về phần Cáp Mật Thứ biết Lợi Trí đã thành công đột phá trên võ đạo, cao hứng đến múa tay múa chân, khó thể tự khống chế.

Hứa Hải Phong vốn định giữ bọn họ ở lại thêm mấy ngày, nhưng Cáp Mật Thứ lòng như lửa đốt, nên cứ muốn đi về, hai người bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ước định ngày sau gặp lại.

150. Chương 150 : Dẫn Xà Xuất Động(nhất)

Cuộc phục kích hôm nay, chính là cơ hồ vận dụng toàn bộ lực lượng của Hứa Hải Phong, ngoại trừ dị năng đoàn do không nắm chắc mười phần nên không dám lộ ra, dù là Triết Biệt cùng ba huynh đệ An Đức Lỗ cũng đều dùng đến, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào lưu lại người này.

Đối mặt một nhân vật cường thế như vậy, cho dù là Tương Khổng Minh có trí tuệ như biển cũng có chút không có biện pháp giải quyết.

Hứa Hải Phong bất đắc dĩ thở dài, nói: “ Không đề cập tới hấn, dù sao lần này hấn bị thương nặng, ít nhất trong vòng mấy tháng, chúng ta không cần vì hấn lo lắng. Quân sư đại nhân, người bàn bạc với Cáp Mật Thứ như thế nào?”

Tương Khổng Minh cũng không giấu diếm, đem toàn bộ những chuyện đã bàn với Cáp Mật Thứ nói lại một lần.

Trên mặt Hứa Hải Phong có chút biến sắc, có vẻ do dự không quyết, nhưng trầm ngâm một lúc lâu, rốt cục nói: “ Quân sư đại nhân, chỉ sợ việc này không ổn.”

“ Không biết học sinh có gì sơ hở? Còn thỉnh chủ công nói ra.” Tương Khổng Minh kinh ngạc nhìn về phía Hứa Hải Phong, đây là lần đầu tiên hấn có ý kiến với kế sách của mình đưa ra.

Ánh mắt Hứa Hải Phong ngưng trọng, chậm rãi nói: “ Nếu Hứa mỗ làm như vậy, vậy há không biến thành hạng người thông địch bán nước, lại có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông.”

Tương Khổng Minh cười hắc hắc nói: “ Hồi tuần trước, từ kinh sư truyền đến tin tức. Hoàng thượng đã lập ngũ điện hạ làm đồng cung thái tử, chủ công nghĩ rằng, ngài đoạt người trong tim của hấn, đợi ngày sau hấn đăng cơ làm vua, sẽ bỏ qua cho ngài sao?”

Hứa Hải Phong lập tức phủ quyết: “ Lưu Chính Khải đối với Nhu nhi dùng tình quá sâu, đối với ta cũng hận thấu xương, tự nhiên sẽ không có khả năng bỏ qua.”

“ Không sai, vậy chủ công còn muốn bán mạng cho Lưu gia của hấn sao?” Tương Khổng Minh cười hỏi.

Lắc đầu, trên mặt Hứa Hải Phong có sự kiên định nói không nên lời, hấn nói: “ Lời của quân sư sai rồi, hai sự kiện này làm sao có thể gom làm một mà nói. Chớ nói lúc này Lưu Chính Khải không phải là hoàng đế, còn chưa có năng lực diệt trừ Hắc Kỳ quân ta. Cho dù ngày sau hấn đăng cơ, chẳng lẽ Hắc Kỳ quân sẽ bỏ tay chờ chết? Huống chi, Hứa mỗ tự tin, không tới mười năm, nhất định có thể bước vào cảnh giới tông sư, đến lúc đó hấn muốn đối phó ta, hừ hừ, chỉ sợ còn phải suy nghĩ suy nghĩ lại.”

Lời này của hấn nói ra thật đại nghịch bất đạo, căn bản là không xem hoàng thất vào đâu.

Nếu là Phương Hường Minh nghe thấy, tất nhiên không cách nào đem hấn hòa nhập vào Hứa Hải Phong khiếm nhược của hơn một năm trước lúc mới đến Lâm An.

Tương Khổng Minh nháy mắt hai cái, hỏi: “ Nếu chủ công không muốn vì Lưu gia hiệu mệnh, rồi lại vì sao ngăn cản.”

Hứa Hải Phong nhìn hấn, thông thả nhưng trầm giọng nói: “ Quân sư đại nhân, ta là một người Hán.”

Những lời này nói ra đã sáng tỏ tâm tích của Hứa Hải Phong lúc này, hấn thủy chung đều là một người Hán, ở trên người hấn chảy xuôi chính là dòng máu của dân tộc Đại Hán cường thịnh vĩnh viễn không suy.

Vô luận là do nguyên nhân gì, vô luận là do lý do gì, hấn cũng không thể phản bội quốc gia của chính mình.

Trình gia có thể làm tặc bán nước, nhưng Hứa Hải Phong hẳn vạn vạn không thể.

“ Nói rất đúng!”

Một thanh âm già nua đột nhiên vang lên từ ngoài cửa.

Trên mặt hai người bọn họ đồng thời biến sắc.

Chuyện bọn họ đàm luận, là cơ mật thế nào, nếu tiết lộ nửa điểm, tất sẽ biến thành chuột chạy qua đường, hậu quả này không phải ai cũng có thể gánh chịu.

Hứa Hải Phong lại càng thất kinh, với linh giác lúc này của hắn không ngờ không chút nào cảm ứng được có người tới gần, đây thật sự là một việc không thể tưởng tượng. Cho dù là Áo Bồn tông sư, một khi hắn vừa tới Ngọa Long thành, Hứa Hải Phong lập tức lòng sinh cảm ứng, chẳng lẽ trong thiên hạ còn có sự tồn tại cường đại nào còn cao hơn cả tông sư sao?

Thân hình hắn vừa động, liền nhảy ra ngoài cửa, giương mắt nhìn lên, lập tức thở dài một hơi.

Một lão đạo sĩ tóc bạc dung mạo còn trẻ đang mỉm cười nhìn hắn, hai mắt mảnh mai lộ ra vẻ hòa ái dễ gần.

“ Chân nhân, vì sao ngài lại đến đây?” Hứa Hải Phong tiến lên nghênh đón, tôn kính nói.

Có thể giấu diếm qua được linh giác của Hứa Hải Phong, lặng yên không phát ra khí tức tránh thoát tai mắt của Hắc Kỳ quân sĩ, trong thiên hạ cũng chỉ có vị thiên hạ đệ nhất cao nhân đã đặt chân vào cảnh giới tông sư như Thái Ất chân nhân mới có được thần thông như vậy.

Thái Ất chân nhân vươn bàn tay vỗ lên vai hắn, nói: “ Hảo hài tử, lão đạo cuối cùng không có nhìn lầm người.”

Hứa Hải Phong ngây người, chợt rõ ràng ý tứ của hắn, cúi đầu nói: “ Văn bói xấu hổ.”

Lúc này Tương Khổng Minh chậm rãi đi ra đại môn, hắn biết rõ mình, nếu ngay cả Hứa Hải Phong cũng không thể phát hiện ra người này, vậy hắn có đi ra cũng chỉ là vương vếu.

Vì thế hắn cũng không vội đi ra, mà là đợi hai người bên ngoài chào hỏi nhau, mới đoán được thân phận người này, đi ra làm lễ ra mắt: “ Học sinh Tương Khổng Minh, ra mắt Thái Ất chân nhân.”

“ Danh tiếng Tương quân sư thật lớn a, lão đạo ngưỡng mộ đã lâu.” Thái Ất chân nhân cười a a nói.

Tựa hồ vô luận là đối đãi người nào, hắn cũng có vẻ mặt hòa thiện như thế này. Chỉ là Hứa Hải Phong lại mơ hồ cảm thấy lão nhân gia đối với Tương Khổng Minh lại bao hàm một tia địch ý như có như không.

“ Ngài lão quá khen, chủ công nhà ta được ngài không chê bai, truyền thụ thần công, học sinh vô cùng cảm kích, không nghĩ báo đáp, chỉ có ngày sau xin hoàn thành tâm nguyện chưa tròn của ngài mà thôi.” Tương Khổng Minh mỉm cười nói.

Thái Ất chân nhân thu hồi vẻ tươi cười trên mặt, kinh ngạc nhìn hắn, một lúc lâu sau rốt cục hỏi: “ Người biết tâm nguyện của ta là gì sao?”

Tương Khổng Minh lộ ra một nụ cười đắc ý, nói: “ Bốn mươi năm trước, ngài đánh một trận thành danh, lập nhiều hoành nguyện, học sinh tại sao lại không biết.”

Thái Ất chân nhân chăm chú liếc mắt nhìn hắn, thở dài nói: “ Bốn mươi năm...chỉ chớp mắt mà đã bốn mươi năm. Lão đạo lại còn chưa đạt thành tâm nguyện, chân chính xấu hổ hẳn phải là ta.”

Hứa Hải Phong ở một bên nghe thật khó hiểu, lúc này ngắt lời nói: “ Chân nhân có tâm nguyện gì, không ngại xin cứ nói ra.”

Thái Ất chân nhân dùng một ngón tay chỉ Tương Khổng Minh, người sau hiểu ý, cười nói: “ Chủ công, tâm nguyện của chân nhân chính là tru diệt Hung Nô.”

Hứa Hải Phong hít sâu một hơi, bấm tay tính ra, lão nhân gia đã hơn trăm tuổi, tâm nguyện này chỉ sợ trong trọn kiếp cũng không thể thực hiện được.

Hung Nô nhân, là thiên hạ đệ nhất cường quốc quân sự, cho dù khuynh lực cả Đại Hán cũng chưa chắc có thể chiến thắng, huống chi hiện tại Đại Hán nội ưu ngoại hoạn, đúng là thời buổi rối ren, miễn cưỡng tự bảo đã là tận khả năng, lại càng không cần nói đến cái gì là tru diệt Hung Nô mạnh miệng như thế.

Thái Ất chân nhân nhìn Hứa Hải Phong gật đầu một cái, nói: “ Lão đạo một ngày đang tĩnh tọa, phát hiện Trình Huyền Phong rời đi kinh sư, phương hướng là theo đuôi Hắc Kỳ quân. Trong lòng lão đạo tò mò, đi theo, thẳng đến tùy các người đi tới Lâm An...Ngọa Long thành. Không ngờ hôm nay lại nghe được sự gặp gỡ của Tương quân sư cùng Cáp Mật Thứ, quả thật làm lão đạo thất kinh.”

Hứa Hải Phong cảm kích liếc mắt nhìn hắn, lão nhân gia làm gì có lòng hiếu kỳ, rõ ràng chỉ lo lắng Trình Huyền Phong sẽ bất lợi đối với hắn, nên mới tự mình chạy tới, chuẩn bị tùy lúc xuất thủ cứu viện.

Hắn cung kính hướng lão đạo trưởng thâm sâu thi lễ, nói: “ Làm lão nhân gia phải đường dài bốn ba, văn bối thấy thẹn trong lòng.”

Thái Ất chân nhân lắc đầu, lại khôi phục khuôn mặt tươi cười, nói: “ May là oa nhi người vẫn còn có vài phần lương tâm, nhượng lão đạo có chút vui mừng. Cũng xem như không uổng công chạy tới một chuyến.”

Hứa Hải Phong cất cao giọng nói: “ Những việc làm của văn bối, đều là bốn phận, cũng không có gì đáng giá khen ngợi cả.”

“ Ha ha ha...” Tương Khổng Minh trong tiếng cười to lộ ra ý tán thưởng, nói: “ Chủ công một lòng nhiệt huyết, học sinh làm sao mà không biết.”

“ Nếu quân sư đại nhân đã biết, lại vì sao cùng Cáp Mật Thứ định ra hai năm ước hẹn?” Hứa Hải Phong nhìn thẳng mặt hắn, tựa hồ muốn nhận xem hắn có nói thật hay không.

Ánh mắt Tương Khổng Minh lộ nét trào phúng, nói: “ Chính là dẫn xà xuất động, ta dẫn con rắn không chỉ là một con a.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, hỏi: “ Hứa mỗ không rõ, còn thỉnh quân sư đại nhân chỉ ra.”

Tương Khổng Minh vẫn chưa trả lời thẳng, mà là hỏi ngược lại: “ Học sinh từ khi đến đây, liền từng đọc qua sách sử. Xin hỏi chủ công, ngày Đại Hán lập quốc cho tới bây giờ, tâm phúc họa lớn chính là ai?”

“ Hung Nô nhân.” Hứa Hải Phong hai mắt ngưng tụ, trầm giọng nói.

Hai hàng lông mày của Tương Khổng Minh nhướng lên, nói: “ Không sai, chính là Hung Nô nhân. Bọn họ ở tại thảo nguyên, qua như gió, một khi thế mạnh, lại mang binh xâm lấn. Đại Hán ta tại bắc cương trọng binh bố phòng, nhưng hiệu quả lại chẳng bao nhiêu. Mấy trăm năm qua, bọn họ bao lần xâm phạm Trung Nguyên, lần xâm lấn gần đây nhất, chính là sáu quận chi tranh của bốn mươi năm trước.”

Hứa Hải Phong không tự chủ được liền gật đầu.

Nói về sáu quận chi tranh, Hứa Hải Phong cũng không xa lạ. Chính là năm bi thương nhất của Đại Hán đế quốc, Phương gia những lão đồng lứa những nam đỉnh trụ hệ đều chết trận sa trường, chỉ còn lại thân cô cô của Phương Lệnh Thiên là một giới nữ lưu ra mặt chủ trì đại cục.

Việc này Phương Doanh Anh đã sớm nhiều lần kể lại, hắn làm sao có thể không biết.

Thái Ất chân nhân bị thán một tiếng, nói: “ Không sai, bốn mươi năm trước, lão phu đúng bảy mươi mốt tuổi. Ngày trước một mình tu hành, cho tới bây giờ chưa từng cùng người tranh cường đấu ngoan. Nhưng sự xâm lấn của Hung Nô nhân đã làm cho lão đạo phá giới.”

Tương Khổng Minh cười lạnh nói: “ Phá giới? Lão nhân gia hẳn là phải phá giới sớm hơn, đối phó bầy lang sói của thảo nguyên, thì không có đạo lý gì đáng nói, duy nhất chính là phải dùng vũ lực càng thêm cường đại hơn bọn họ mà thôi.”

Hắn nhìn lướt qua Hứa Hải Phong, tiếp tục nói: “ Một lần này, Hung Nô nhân đột nhiên tụ tập đại quân, một lần phá tan sáu quận phương bắc Đại Hán, cướp lấy vô số tiền bạc lương thực, phương hướng của bọn họ, chính là kinh sư Đại Hán. May là lúc này, mấy đại gia tộc buông tha sự thành kiến lẫn nhau, cặp tay

ngăn địch. Trải qua một năm, lại lần nữa đoạt lại sáu quận phương bắc. Chỉ là có ai từng biết được, trong một năm này, Đại Hán tổn thất bao nhiêu không?”

Dù sao Hứa Hải Phong cũng không có đích thân trải qua chuyện này, còn tin tức có được cũng là nghe từ Phương Doanh Anh.

Chỉ biết là trải qua một năm gian khổ kháng chiến, nhờ tiên đề suất lĩnh, Hán đình rốt cục giành được thắng lợi cuối cùng, đem Hung Nô nhân trục về thảo nguyên. Về phần chiến tích cụ thể như thế nào, bởi vì niên đại quá xưa, đại đa số tình huống, dĩ nhiên không muốn ai biết.

Nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của Hứa Hải Phong, Thái Ất chân nhân thở dài nói: “ Lão đạo từng kinh nghiệm qua biến cố sáu quận, hãy để cho lão đạo nói hết.”

151. Chương 151 : Dẫn Xà Xuất Động(nhị)

Hai mắt của lão mở ra, một lư tinh quang bắn mạnh: “ Nhưng một năm đó, lão đạo đi tới bắc cương, chính gặp Hung Nô thiết kỵ xuôi nam. Bọn họ gặp người liền giết, gặp vật liền cướp, giống như châu chấu nhập cảnh, những nơi đi qua gà chó không lưu. Lão đạo ta không thể nhìn được nữa, rốt cục đã phá lệ trên người đám dã man này, khai sát giới.”

Tương Khổng Minh lạnh lùng thốt: “ Ngài nói quá đơn giản, tuy thể nhân không biết, nhưng Tương mỗ cực kỳ mẫn cảm với những con số, nên đã cố ý điều tra một chút.”

Theo sau, hắn liên tiếp báo ra một chuỗi số liệu khiến cho người khác trợn mắt kinh hãi: “ Phương bắc sáu quận, dân chúng hơn mười vạn hộ, dân cư hơn mười vạn. Nhưng sau chiến loạn, mười mất hết chín, người còn sống không được một phần. Sáu quận phương bắc bốn mươi năm trước chỉ còn không tới ba vạn người, chỉ còn lại người già phụ nữ, thanh niên trai tráng không còn mấy ai.”

Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy một trận kinh hãi, tuy chuyện sáu quận chịu nạn thê thảm xâm lược, hắn có biết tới. Nhưng tình huống thảm thiết như vậy, quả thật là chưa từng nghe thấy, chỉ sợ cho dù là Phương Doanh Anh cũng không biết được, hắn hỏi: “ Hung Nô nhân lại khát máu như thế sao? Vì sao ta không hề nghe thấy?”

Thái Ất chân nhân vẻ mặt đau khổ, làm gì còn vẻ tươi cười, thở dài nói: “ Cũng bởi vì mặt mũi, vì mặt mũi của Lưu gia, bọn họ thậm chí không cho viết lại sách sử, chỉ có từ miệng tương truyền, không ai dám quên.”

Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, nói: “ Lúc đó Hung Nô thiết kỵ công kích tan vỡ Thương Lang quân đoàn, khuất nhục Hồng Sắc Hải Dương, tập kích sáu quận. Toàn bộ chấn động, cấp Thiên Ưng quân đoàn cùng Hoàng Long quân đoàn tiến tới hướng bắc nghênh địch. Lại nhờ vào những tư binh do các đại thế gia thành lập, cùng với quân đội được điều động từ các nơi. Tổng cộng vận dụng hơn trăm vạn quân chính quy, sau lại nhờ vào dự trữ cùng chuẩn bị, lấy chiến thuật biến người cuộn cuộn không ngừng, đem Hung Nô nhân ngăn trở tại mấy chỗ quan ải hiểm yếu, cuối cùng rốt cục kéo dài tới mùa đông.”

Hứa Hải Phong thoáng gật đầu, hắn tự nhiên biết, tác chiến tại phương bắc, một khi tiến vào mùa đông, khí trời rét căm căm, còn muốn tiến hành chiến tranh đại quy mô, điều này căn bản là chuyện không có khả năng.

Đặc biệt là Hung Nô nhân, bọn họ đều là kỵ binh, hơn nữa còn có những chiến sĩ còn có những con ngựa bất trị.

Những con ngựa được dự trữ lương thực, nhưng nếu là mùa đông, cỏ xanh khô vàng, nếu một đội quân vượt qua hai vạn người tụ tập cùng một chỗ, vốn không cách nào tìm kiếm đầy đủ thực vật cho đàn ngựa.

Cho nên vừa đến mùa đông, Hung Nô nhân không lấy được ưu thế, cũng chỉ còn đường lui binh.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, dò hỏi: “ Vậy sáu quận không phải đã rơi vào trong tay của Hung Nô nhân hay sao? Làm sao có thể lấy về?”

Thái Ất chân nhân cười ngạo nghễ, nói: “ Đương nhiên là đoạt về, chẳng lẽ thực vật rơi vào trong miệng bọn họ còn có thể nở ra sao?”

Tương Khổng Minh hắc một tiếng, nói: “ Một khi tiến vào mùa đông, đại bộ phận Hung Nô nhân đều muốn trở về bộ lạc, bộ đội lưu thủ tại sáu quận đương nhiên là bị Đại Hán quân dân không màng sinh tử công kích không ngừng, rốt cục phải không ngừng rút lui. Chẳng qua, vì đoạt lại sáu quận, tổn thất của Hán đình cũng chưa từng có trước đó.”

Tương Khổng Minh trầm mặt, nói: “ Hợp hơn mười vạn binh lực của tứ đại quân đoàn, cuối cùng cả mùa đông, tích súc quốc khố suốt trăm năm cũng sạch sẽ không còn, cuối cùng hao tổn gần nửa số nhân mã, mới xem như đoạt lại được sáu quận. Chỉ một trận đánh này, Phương gia chỉ còn một vị trưởng bối dòng chính cũng đã trắng liệt tuần quốc.”

Thái Ất chân nhân thở dài một tiếng, nói: “ Cũng chính bởi vì biến cố này, lão đạo ta trong suốt bốn mươi năm qua, thường xuyên nhập thế, nghĩ muốn mưu cầu một phương pháp một lần giải quyết vĩnh viễn, làm cho Đại Hán từ nay về sau không còn chịu sự xâm lược của ngoại tộc. Chỉ là việc này nói dễ vậy sao, đến nay vẫn không có chút đầu mối.”

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn Tương Khổng Minh, vô luận là hắc hay Thái Ất chân nhân đều cảm thấy Tương Khổng Minh đối với Hung Nô nhân mang theo sự kỳ thị cùng cảm giác căm thù, đó là thật tình phát ra, cũng không có nửa điểm dối trá.

Đối với lời vừa rồi hắc nói muốn thay Thái Ất chân nhân hoàn thành tâm nguyện cũng không còn hoài nghi, chỉ là nghĩ muốn hoàn thành nhiệm vụ này, dù là Tương Khổng Minh, cũng chưa chắc có thể làm được.

Tương Khổng Minh lập tức nhìn ra vẻ dò hỏi trong mắt Hứa Hải Phong, hắc mỉm cười nói: “ Nếu ở trên đại thảo nguyên, vậy vô luận Hán tộc chúng ta cường đại cỡ nào, cũng không cách diệt tận gốc rễ bọn họ. Cho dù tạm thời khu trục được bọn hắc, mấy chục năm sau, chỉ cần quốc lực của Đại Hán suy yếu, bọn họ cũng có thể nổi lên trở lại.”

Thái Ất chân nhân chậm rãi gật đầu, đồng ý nói: “ Hung Nô nhân sinh tại thảo nguyên, trưởng thành tại thảo nguyên, đại thảo nguyên chính là nhà của bọn họ, muốn tiêu diệt bọn họ ở nơi đó, đích xác là chuyện mà không có quốc gia nào làm được.”

Hứa Hải Phong hai mắt sáng ngời, nói: “ Dẫn xà xuất động, chẳng lẽ một con rắn khác chính là Hung Nô nhân sao?”

Tương Khổng Minh cười ha ha nói: “ Nếu bây giờ chủ công còn đoán không ra, Tương mỗ có phải là đã xem lầm người rồi hay không.”

Hứa Hải Phong cùng Thái Ất chân nhân nhìn nhau, hai người trầm mặc một thoáng, Hứa Hải Phong vẫn lắc đầu: “ Việc này vẫn là không ổn.”

Tương Khổng Minh lộ ra một tia mỉm cười, một bộ như đã sớm nghĩ ra, hắc cười hỏi: “ Chủ công có phải đang lo lắng, lần này Hung Nô xâm nhập Trung Nguyên, lại tạo thành tràng diện đại giết hại?”

“ Không sai, quân sư đại nhân không phải thường xuyên dạy bảo, phá hư so với kiến thiết luôn là mau chóng hơn sao? Nếu phóng cho Hung Nô nhân hoành hành trong cảnh nội Đại Hán, chỉ sợ cho dù chúng ta có thể thu phục được bọn hắc, cũng là trăm mối lỗ hỏng, mất nhiều hơn được.” Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói.

Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng, nói: “ Nếu dã tâm của Mạo Đốn chỉ là muốn cướp đoạt một phen, vậy học sinh cũng sẽ không ra chủ ý ngu ngốc mở cửa cho họ vào.” Hắc quay đầu nhìn Thái Ất chân nhân đang ngưng thần lắng nghe: “ Xin hỏi chân nhân, chí hướng của Mạo Đốn như thế nào?”

Thái Ất chân nhân hơi trầm ngâm, nói: “ Một thân chí hướng thật xa, đây là việc mà mọi người đều biết, vậy thì sao?”

Tương Khổng Minh đứng lên, lời thốt kinh người: “ Kỳ thật bốn mươi năm trước đánh một trận, Hung Nô nhân cũng không phải là không có cơ hội thủ thắng.”

Hai người Hứa Hải Phong tự nhiên biết hắc cũng không nói bừa, nhìn nhau, Hứa Hải Phong nói: “ Quân sư đại nhân, năm đó Hán triều ta có tứ đại gia tộc đồng tâm hiệp lực, cùng Mạo Đốn hôm nay dĩ nhiên là khác nhau a.”

Ý tứ của hắn là nói, chỉ cần người Hán đồng tâm hiệp lực, không có nội tặc, liền cũng không cần sợ Hung Nô.

Tương Khổng Minh cười nói: “ Lời của chủ công sai rồi, chỉ cần nơi nào có người nhất định sẽ có phân tranh, tưởng muốn đồng tâm đồng đức, đó là quyết không có thể. Đổng băng ba thước cũng có một ngày tan rã, mấy đại gia tộc có thể vững vàng mấy trăm năm, thịnh mà không suy, cũng đã là dị số.”

Hắn đi tới cạnh bàn rót một chén trà lạnh, uống một ngụm, nhuận nhuận cổ họng khô ráo nói: “ Kỳ thật trước tròng chiến dịch kia, Hung Nô nhân cũng không nghĩ đến có thể lấy được thành quả to lớn như thế. Bọn họ chuẩn bị không đủ, cũng giống như trong ngày thường, chỉ biết đốt phá cướp bóc, không chuyện ác nào không làm, cùng dân chúng sáu quận kết hạ oan cừ khó giải, vốn không thể đặt chân lâu dài. Nếu không như thế...”

Miệng của hắn tràn ra một tia cười lạnh: “ Nếu Hung Nô nhân có thể đối xử với dân chúng tử tế, bọn họ cũng chưa chắc không thể đặt chân ở Trung Nguyên. Tiên đế phải cảm kích không phải là thần dân thuộc hạ, mà là linh quân thống suất của Hung Nô nhân mới đúng.”

Hứa Hải Phong nhất thời cứng họng, mắt nhìn Thái Ất chân nhân, hai người từ đáy lòng cùng toát ra một cổ hàn khí đầy áp lực.

Tham sống sợ chết, là bản tính của con người.

Nếu thật sự gặp phải lúc sống chết trước mắt, lại có bao nhiêu người sẽ lựa chọn khảng khái vì nghĩa, mà không chọn tạm thời làm cẩu mà sống, đáp án này bọn họ không biết, mà cũng không muốn biết.

Nếu hủ nho thư sinh khổ đọc sách thánh hiền, sẽ đối với lời này của Tương Khổng Minh không ngừng trách mắng, hoặc là càng tiến thêm một bước tru lên trách phạt, lấy thể hiện chính mình là đại nghĩa凛 nhiên, uy vũ bất khuất.

Nhưng Hứa Hải Phong cùng Thái Ất chân nhân, một là kinh nghiệm bản thân, một là hiểu biết sâu rộng, bọn họ cũng hiểu được đạo lý trong lời nói của Tương Khổng Minh, cũng không có nửa phần khoa trương.

Thái Ất chân nhân chợt tỉnh ngộ, chỉ vào Tương Khổng Minh, lấy tuổi tác hơn trăm của hắn, cũng không khỏi kinh hãi thất sắc: “ Chẳng lẽ ngươi đem những lời này nói với Cáp Mật Thứ?”

Tương Khổng Minh uống cạn chén trà trong tay, theo sau vút đi, đình quang một tiếng, vỡ thành bột phấn: “ Nếu không như thế, ngài nghĩ rằng Cáp Mật Thứ chỉ nhìn vào một phong thư của ta mà chịu lặn lội đường xa ngàn dặm chạy tới áp tống năm ngàn con chiến mã cho ta sao? Tương mô ta còn chưa có mặt mũi lớn như vậy đâu.”

Thái Ất chân nhân ánh mắt âm trầm, nói: “ Hung Nô lấy sự tàn bạo mà nổi tiếng, Đại Hán quân dân chúng ta là người thụ hại, biết chỉ có toàn lực chém giết, mới có một con đường sống. Dù là như thế, mấy trăm năm cũng chỉ thủ nhiều công ít. Hôm nay, nếu Hung Nô nhân cũng hiểu được đạo lý lấy nhu cai trị, thì xem như Đại Hán ta nguy cơ.”

Hứa Hải Phong tuy không nói chuyện, nhưng trong ánh mắt nhìn Tương Khổng Minh cũng dẫn theo vài phần quả trách.

Tương Khổng Minh thu hết vẻ mặt của bọn họ vào đáy mắt, khinh thường cười nói: “ Cho dù học sinh không nói, xin hỏi nhị vị, chẳng lẽ trên đại thảo nguyên, thật sự là không có kỳ nhân dị sĩ? Học sinh dám lấy tính mạng đảm bảo, không qua trăm năm, đạo lý này cũng sẽ bị người ngoại tộc lĩnh ngộ, học sinh chẳng qua đem điều này đề tỉnh sớm một chút mà thôi.”

Hứa Hải Phong dù sao cùng hắn ở chung lâu ngày, biết trong tim của hắn đối với dân tộc Đại Hán có thể là yêu thương mù quáng, không bao giờ vô duyên vô cớ làm ra chuyện nguy hại dân tộc Đại Hán, liền hỏi: “ Quân sư đại nhân làm vậy không biết là có dụng ý gì?”

Tương Khổng Minh tiêu sái cười nói: “ Hung Nô nhân tuy hiểu được đạo lý này, nhưng nghĩ muốn hoàn toàn áp dụng, hơn nữa còn hiệu quả, ít nhất cần phải nỗ lực liên tục trong mười năm. Nhưng học sinh ở đây, làm sao cho bọn hắn khoảng thời gian trống đó?”

Thần quang trong mắt Thái Ất chân nhân tăng vọt, phẳng phất như biến thành thực chất, hỏi: “ Người nắm chắc như thế, có thể thắng được Hung Nô thiết kỵ?”

Tương Khổng Minh khinh thường cười đáp: “ Nếu bọn họ súc đầu trong thảo nguyên, học sinh còn phải động tay chân một phen. Nhưng nếu bọn họ tiến vào cảnh nội Đại Hán, học sinh tự có diệu kế, để cho bọn họ có đi mà không có về.”

Trong ánh mắt Thái Ất chân nhân lộ ra một tia giãy dụa, thở dài nói: “ Chỉ sợ kể từ đây, dân chúng Đại Hán phải chịu khổ sở.”

Tương Khổng Minh lạnh lùng thốt: “ Chiến tranh nào mà không có người chết, không bỏ được hài tử không bắt được lang sói. Một khi Lưu thị bị tru diệt, học sinh cam đoan sẽ khởi lên tinh binh, trước diệt Hung Nô, không đem bọn họ vong tộc quyết không bỏ qua.”

Thái Ất chân nhân nhìn hẩn một thoáng, nói: “ Được, nếu người có thể thật sự thực hiện được lời hứa này, vậy lão đạo liền xả thân tàn, hiệu mệnh cho người.”

Hứa Hải Phong vui mừng, nhưng trong lòng vẫn còn tia lo lắng, hỏi: “ Vậy Lưu thị nhất tộc...”

Thái Ất chân nhân nhắm mắt lại, nói: “ Lưu thị, bọn họ có họa hôm nay, cũng là do chính mình gây ra. Huống chi, mấy trăm năm trước làm gì có cái gì Lưu thị, trong lòng lão đạo, chỉ có Hán chi nhất tộc, mà không có Lưu thị nhất tộc.”

152. Chương 152 : Uy Bức

Ngoài ý muốn có được vị thiên hạ đệ nhất cao thủ thuần phục, Hứa Hải Phong mừng rỡ.

Đã có lão nhân gia ở đây tọa trấn, cho dù thương thế của Áo Bồn tông sư khỏi hẳn, quay trở lại, cũng khó mà làm gì được hẩn.

Đến tận đây, Ngọa Long thành mới có thể xưng được là vững như bàn thạch, chỉ sợ cho dù là hoàng cung của Hán Hiến đế cũng không an toàn bằng nơi này của hẩn.

Hứa Hải Phong vì phục kích Áo Bồn trong thành, điều động đông đảo cao thủ, mà dù là nhà dân cũng bị chinh dùng. Sau khi phục kích thất bại, lại càng hạ lệnh giới nghiêm toàn thành, nghiêm gia tìm tòi.

Đương nhiên, bọn họ cũng biết nếu thật sự có thể bắt được Áo Bồn tông sư mới gọi là có quý.

Cho nên mệnh lệnh này trên danh nghĩa là đuổi bắt thích khách, nhưng trên thực tế lại chỉ là lấy cớ để làm việc khác mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Hải Phong đang cùng Tương Khổng Minh thương nghị chuyện phát triển trong tương lai, đại khái phương hướng thì đã sớm xác định, chỉ đợi Tương Khổng Minh khám sát công việc xong, thì sẽ lập tức thực hiện.

Lúc này, Đồng Nhất Phong tới cửa cầu kiến.

Mời hẩn vào thư phòng, Hứa Hải Phong nếu đã nuôi ý định chiêu lãm, nên thái độ đối với hẩn cũng khác hẳn, sau khi mời ngồi mời trà xong, Hứa Hải Phong hỏi: “ Lần này Đồng tướng quân đến có chuyện gì cần làm?”

Đồng Nhất Phong hiện lên vẻ do dự, liếm môi, mới gian nan nói: “ Sứ giả Khải Tát nhân đã đợi hơn nửa tháng trong thành, tướng quân có muốn gặp bọn họ một chút không?”

Hứa Hải Phong ngoài ý muốn nhìn hẩn một cái, Đồng Nhất Phong người này làm việc ổn trọng, vô cùng cẩn thận. Sứ giả Khải Tát nhân kia có quan hệ gì với hẩn đâu, không ngờ lại có thể làm cho hẩn năm lần bảy lượt đến thúc giục, có thể thấy được bên trong chắc có duyên cớ.

Tương Khổng Minh đột nhiên bật cười, nói: “ Đồng tướng quân thật sự là tinh lực tràn đầy, hôm qua cùng nữ nô Khải Tát kia tiêu dao sung sướng một đêm, hôm nay tinh thần lại chấn hưng tinh táo, nhượng tại hạ bội phục bội phục.”

Hứa Hải Phong cũng cười, nguyên lai là Khái Tắt nhân dùng mỹ nhân kế. Chỉ là không biết hàng đêm tiêu dao, lão đầu khớp xương như hắc cốt ăn không tiêu hay không đây.

Đồng Nhất Phong kinh hãi thất sắc, nghĩ không ra ngay cả việc này mà Tương Khổng Minh cũng dò thám biết được, vội vàng nói: “Hạ quan nhất thời hồ đồ, thu lễ phẩm của bọn họ tặng cho, thực là không nên, sau khi trở về, lập tức trả lại toàn bộ.”

Tương Khổng Minh nhướng mày, cũng không trả lời. Hứa Hải Phong lại biết, ở trong lòng Tương đại quân sư, người cùng người luôn là ngang hàng. Cho nên đối với cách nói xem người như hàng hóa của Đồng Nhất Phong mười phần phản cảm.

Hắn mỉm cười, nói: “Đồng tướng quân không cần lo lắng, quân sư đại nhân chỉ là đùa với người một chút thôi.”

Đối với chuyện Đồng Nhất Phong riêng nhận hối lộ, Hứa Hải Phong cũng không phải thập phần để ý. Tương Khổng Minh cũng từng nói qua, nếu nước quá trong sẽ không có cá, nghĩ muốn trăm quan thiên hạ một lòng vì dân, không hề tham tang uống pháp, điều này vốn là thiếu thực tế, là một nguyện vọng tốt đẹp hoang đường tuyệt luân. Cho nên chỉ cần bọn họ làm không quá mức, làm cho dân phần nộ mãnh liệt, Hứa Hải Phong liền mở một mắt nhắm một mắt, làm như chưa từng nhìn thấy.

Tương Khổng Minh nhìn thoáng qua Hứa Hải Phong, chỉ thấy hắn nhìn mình vươn ngón tay cái, trong tai nghe được hắn dùng thần công truyền âm nhập mật nói: “Quân sư đại nhân thật bản lĩnh, thuật độc tâm đã luyện tới lô hỏa thuần thanh.”

Hiếu ý cười, Tương Khổng Minh ngẩng đầu lên, khẽ cười nói: “Đồng tướng quân, chủ công nhà ta từ trước đến giờ hào sảng trượng nghĩa, đối đãi tướng lĩnh dưới trướng lại càng....Khái, chưa bao giờ đối xử lạnh nhạt. Nếu Đồng tướng quân chịu một lòng truy tui, ngày sau phần đất phong hầu cũng là chắc chắn.”

Bổn ý của hắn là muốn đem Hứa Hải Phong khen diêu một phen, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, Hứa Hải Phong thân là thống lĩnh Hắc Kỳ quân, đã hơn một năm, cũng không hề quan tâm gì tới sĩ tốt, mà còn đem toàn bộ quân lương gom vào trong túi. Hành vi như vậy vô luận như thế nào cũng không thể ghép chung với câu nói thương lính tốt như con mình.

Cho dù da mặt của hắn có dày như thành tường, nhưng lúc này cũng có chút ngại ngùng, không thể làm gì khác hơn là nói lướt qua.

Đồng Nhất Phong biến sắc, nghĩ không ra hắn không ngờ dám không chút cổ kỵ đem loại lời đại nghịch bất đạo này nói thẳng ra đương tràng, trong khoảng thời gian ngắn, tim như trống trện, khoe miệng giật vài lần, cũng nói không ra lời.

Trong lòng hắn giống như dây đàn căng cứng, vô cùng khẩn trương, nếu Tương Khổng Minh đã nói rõ ràng như thế, đó chính là có chủ tâm muốn kéo chính mình vào lửa. Nếu một khi mình cự tuyệt, chỉ sợ lập tức sẽ gặp đại họa trước mắt.

Hắn luôn mãi cân nhắc, do dự do dự không quyết, Hắc Kỳ quân dù là danh chấn thiên hạ, nhưng nghĩ muốn nhờ vào một quân đội đối kháng cùng triều đình trung ương, chỉ sợ còn là dữ nhiều lành ít. Nếu chính mình leo lên thuyền tặc, chỉ sợ là đi lên dễ dàng, còn muốn leo xuống thì còn khó hơn lên trời.

Đến lúc đó, sợ là khó thoát một đao trên cổ.

Hắn theo bản năng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy hai cấp trên đang mỉm cười nhìn mình.

Đồng Nhất Phong không tự chủ được rung mình một cái, mặc dù gương mặt bọn họ tràn đầy tươi cười, nhưng trong ánh mắt lại không có nửa điểm ý cười. Đồng Nhất Phong lập tức rõ ràng, lúc này người là đao kiếm, ta là thịt cá, không còn đường cò kè mặc cả.

Hắn bèn tiến lên hai bước, nhìn Hứa Hải Phong quay đầu liền bái, miệng hô: “Mạt tướng bái kiến chủ công.”

Hứa Hải Phong trong tiếng cười lớn tự mình nâng hắn dậy, nói: “Đồng tướng quân khách khí, sau này tất cả mọi người là người một nhà, cũng không cần hành lễ thế này nữa.”

Đồng Nhất Phong vội vàng gật đầu đáp ứng.

Tương Khổng Minh cũng đứng lên, vượt qua bàn, đi tới trước mặt của hần, nói: “ Nghe nói một nhà lớn nhỏ của tướng quân đều ở lại trong đại doanh phương tây, học sinh đã phái người đi tới đó, đón bọn họ đến đây, ngày sau liền cùng tướng quân hưởng thụ tình cảm gia đình vui vẻ.”

Sắc mặt Đồng Nhất Phong trong nháy mắt liền trắng bệch, người này học thức uyên bác, hơn nữa làm việc thì lòng dạ độc ác, câu nói kia rõ ràng là muốn đem người nhà uy hiếp chính mình.

Hần miễn cưỡng nở ra nụ cười, nói: “ Chuyện nhà nhỏ nhất của hạ quan, không ngờ còn làm phiền quân sư đại nhân phải phí tâm, quả thực không đảm đương nổi a.”

Tương Khổng Minh ha ha cười nói: “ Nếu chủ công nói sau này Đồng tướng quân là người nhà, vậy học sinh nghĩ có một chuyện muốn làm phiền tướng quân, chẳng biết có được không?”

Đồng Nhất Phong biết tất nhiên không phải là chuyện tốt gì, nhưng thời khắc này tuy trong lòng hần vạn lần không muốn, cũng không dám từ chối ra miệng: “ Quân sư đại nhân xin cứ phân phó, hạ quan sẽ cạn kiệt toàn lực làm việc, vì chủ công và quân sư đại nhân hiệu mệnh.”

Tương Khổng Minh cười a a đưa qua một tờ giấy, Đồng Nhất Phong thuận tay cầm lấy, nghi hoặc mở ra vừa nhìn, lập tức hít sâu một hơi, trong ánh mắt nhìn về phía Tương Khổng Minh lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trong trang giấy viết tên một số người, đổi lại là người khác có lẽ không hiểu gì, nhưng Đồng Nhất Phong lại cũng biết rõ ràng, những người này đều là người của Trình gia cùng Thiên Ưng quân đoàn hai đại cự đầu an trí trong thành làm tai mắt.

“ Những người này đều là gian tế của Khải Tát cài vào Ngọa Long thành, xin mời Đồng tướng quân kiểm điểm nhân mã, đưa bọn họ một lưới bắt hết.” Tương Khổng Minh thu hồi tươi cười, nghiêm mặt nói.

Đồng Nhất Phong biết một khi đưa bọn họ bắt hết, liền đại biểu mình cùng hai đại thế lực này lập tức sẽ quyết liệt.

Hứa Hải Phong có lẽ còn không quan tâm, nhưng người chấp hành như hần có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Từ nay về sau, cũng chỉ đành toàn tâm toàn ý đầu hiệu cho Hứa Hải Phong, không còn đường lui nào khác.

Chỉ là việc đã đến nước này, hần không còn lựa chọn nào khác, không thể làm gì khác hơn là khàn giọng nói: “ Hạ quân tuân mệnh.”

Tương Khổng Minh cầm tay hần, lời nói nghiêm trọng: “ Học sinh đã hạ xuống lệnh giới nghiêm, Ngọa Long thành cho phép vào không cho phép ra. Lần này tướng quân đi cần phải cẩn thận để ý, chớ nên để cá lọt lưới. Nhớ lấy, thà rằng giết lầm, không thể bỏ sót.”

Thân thể Đồng Nhất Phong run lên nhẹ nhẹ, cắn răng nói: “ Hạ quan rõ ràng, sẽ không phụ lòng quân sư đại nhân an bài.”

“ Được, tướng quân có thể đi, ta cùng quân sư đại nhân cung kính chờ đợi tin tức.” Hứa Hải Phong vui vẻ cười cười, thuận miệng nói: “ Lúc tướng quân đi ra ngoài, thuận tiện gọi vị sứ giả Khải Tát nhân vào đây đi.”

Đồng Nhất Phong thi lễ cáo lui, đi ra cửa phòng, lúc này hần mới phát giác lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh, dính chặt vô cùng khó chịu.

Đối với vị quân sư đại nhân có bề ngoài bình thường này, Đồng Nhất Phong vào hôm qua là ngưỡng mộ sở học của hần, nhưng hôm nay vừa kính vừa sợ. Từ khi hần ngay tại cửa thành công khai chiêu lãm chính mình, đã sớm đem toàn bộ sự vụ an bài thỏa đáng, vốn là không sợ mình không bằng lòng.

Tâm cơ trí mưu như thế, làm cho người ta không rét mà run.

Càng làm trong lòng hần run sợ chính là, tai mắt vị Tương Khổng Minh này dường như không chỗ nào không có, chỉ mới đến Ngọa Long thành có một ngày ngắn ngủi, lại đối với sự vụ trong thành nắm rõ như lòng bàn tay. Mà ngay cả đối với sự phân bố tai mắt của hai đại thế lực trong thành mà mình phải thiên tâm vạn khổ mới suy đoán ra cũng không ngờ lại bị hần viết đi ra.

Điều này vốn là việc không có khả năng, giải thích duy nhất, chính là lúc Hứa Hải Phong rời đi, ở trong thành đã ẩn giấu đại lượng mật thám, cho nên mới có thể hiểu rõ mọi việc trong thành như lòng bàn tay.

Vừa nghĩ tới những hành vi cử động của mình lúc nào cũng bị vây trong sự giám thị của Hứa Hải Phong, Đồng Nhất Phong liền cảm giác được cả người dựng đứng tóc gáy, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hắn theo bản năng hướng bốn phía nhìn một chút, phảng phất như nơi này có tai mắt của Hứa Hải Phong giống như hổ rình mồi đang coi chừng hắn.

Chứng kiến Đồng Nhất Phong căng thẳng rời đi, Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người nhìn nhau cười.

Mới vừa rồi hai người bọn họ phối hợp ăn ý, đem Đồng Nhất Phong đùa giỡn trong lòng bàn tay. Từ đó về sau, Đồng Nhất Phong quả nhiên chưa từng có lòng phản loạn bao giờ.

Kỳ thật làm cho Đồng Nhất Phong nghi thần nghi quỷ không phải là tai mắt của Hứa Hải Phong gài vào trong thành, mà chính là thuật đọc tâm của Tương Khổng Minh, điều này so với mật thám gì cũng dùng tiện hơn rất nhiều.

“ Quân sư đại nhân lần này phí nhiều khổ tâm, Đồng tướng quân có thua trên tay của người, cũng là không oan.” Hứa Hải Phong cười nói.

Tương Khổng Minh thản nhiên ngồi về chỗ của mình, thoải mái vươn tay chân mệt mỏi, nói: “ Hôm qua ta tra xét trưởng bốn trong thành một chút, không ngờ lại điều lý rõ ràng, làm cho người ta vừa xem liền hiểu ngay. Dùng cách tính thời cổ mà có được thành tích như thế, vị Đồng Nhất Phong này trong phương diện hậu cần nội chính đúng thật là một nhân tài rất giỏi.”

Hứa Hải Phong tiện tay đọc qua bản tính toán trên bàn, có vẻ quan tâm hỏi: “ Khải Tát nhân sắp đến, quân sư đại nhân có ý định đòi bao nhiêu tiền chuộc A Dịch Tư?”

Trên mặt Tương Khổng Minh lộ ra vẻ tươi cười thích thú: “ Đương nhiên là giá tiền trên trời.”

153. Chương 153 : Mỹ Nữ Đặc Sứ

Vị sứ giả từ Khải Tát đến làm Hứa Hải Phong cùng thủ tịch mưu sĩ của hắn rất là kinh dị.

Không ngờ nàng lại là một tuyệt sắc nữ tử tràn ngập dị vực phong tình.

Mái tóc màu vàng kim uốn lộn xỏa trên vai, đôi mắt to sáng ngời tràn ngập thần thái kiên định, thân hình bốc lửa xinh đẹp mặc một thân trang phục võ sĩ có vẻ càng thêm cao ngất mỹ lệ. Một đôi chân dài trong chiếc quần bó sát, đường cong hoàn mỹ không tỳ vết, làm hai nam nhân không hẹn mà cùng nuốt nước bọt.

“ Xin hỏi tiểu thư làm sao xưng hô?” Hứa Hải Phong thân là chủ nhân, đương nhiên nghĩa bất dung từ đảm đương trách nhiệm bắt chuyện khách nhân.

“ Khải Tát Lâm, ngài chính là Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong đại nhân tôn kính?” Vị nữ tử kia hai mắt nhìn kỹ Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong rất là tò mò, nàng này không ngờ gan lớn như thế, mà ngay cả Phương Doanh Anh đại tiểu thư tính tình bốc đồng chỉ sợ cũng phải kém cõi hơn ba phần.

Hắn mỉm cười, âm thầm ngưng khởi tinh thần lực, hai mắt như điện, nhìn về phía Khải Tát Lâm.

Quả nhiên, ánh mắt ngưng tụ tinh thần lực tuyệt đối không phải người bình thường có thể thừa nhận, tuy trong lòng tràn đầy không cam tâm, nhưng Khải Tát Lâm vẫn không thể tự chủ tránh né ánh mắt nóng rực của Hứa Hải Phong.

“ Hừ, Hứa đại nhân quả nhiên lợi hại, lĩnh ngộ tinh thần lực liền rất giỏi sao?” Khải Tát Lâm tức giận hừ một tiếng, phẫn phẫn bất bình nói.

Hứa Hải Phong rất kinh ngạc, nàng này tuy mặc trang phục võ sĩ, nhưng võ công không cao, nhiều nhất chỉ bằng Phương Doanh Anh, cho dù là so với Đường Nhu Nhi cũng còn kém xa, lại làm sao có thể trong lúc liếc mắt liền nhìn ra mình đã lĩnh ngộ tinh thần lực.

Tương Khổng Minh đang ngồi một bên đột nhiên cười to nói: “ Khải Tát Lâm tiểu thư, Áo Bồn tông sư đã khỏe chưa?”

“ Hoàn hảo...” Khải Tát Lâm thuận miệng đáp một câu, chợt liền tỉnh ngộ, nhướn mày lên, mở to đôi mắt xinh đẹp, vẻ mặt kinh hoảng.

Nhưng chỉ một thoáng, nàng lại lác lác cười, vừa cười vừa nói: “ Vị đại nhân này nói gì vậy? Khải Tát Lâm nghe không hiểu.”

Chỉ là tuy nàng che dấu thật nhanh, nhưng làm sao có thể giấu diếm được Hứa, Tương hai người, trong lòng bọn họ đã biết rõ ràng, cũng không vạch ra.

Lúc này Hứa Hải Phong mới rõ ràng, nguyên lai Áo Bồn tông sư ẩn núp bên trong đội ngũ của Khải Tát nhân. Đây gọi là đi vào chỗ chết rồi sau đó sống lại, chỗ nguy hiểm nhất thường thường lại là chỗ an toàn nhất.

Chẳng qua Hứa Hải Phong cũng không có ý tứ truy cứu, cho dù hấn nắm giữ hành tung của Áo Bồn tông sư thì sao, chẳng lẽ còn có thể lưu lại được hấn.

Không có hai cao thủ đồng cấp số hợp lực kiềm chế, ai có thể chặn được một vị tuyệt đỉnh cao thủ đã bước vào tông sư cảnh giới.

Nếu Thái Ất chân nhân chịu động thủ, có lẽ còn có thể làm được. Nhưng trông cậy vào lão nhân gia chịu xuất thủ, làm ra cử chỉ thừa lúc người gặp nguy, vô luận là Hứa Hải Phong hay là Tương Khổng Minh cũng không bao giờ sinh ra ý niệm như thế trong đầu.

Hứa Hải Phong mỉm cười nói: “ Khải Tát Lâm tiểu thư ngàn dặm đến đây, chính là vì việc A Địch Tư?”

Nghe được Hứa Hải Phong cũng không truy hỏi tiếp, Khải Tát Lâm âm thầm thở dài một hơi, nói: “ Không sai, ta đúng là vì muốn chuộc lại A Địch Tư mà đến.”

“ Nghe nói, Sư Vương(Rhino) là đại gia tộc đứng thứ hai trong Khải Tát, không biết học sinh nói có đúng hay không.” Về đề tài trên mặt Tương Khổng Minh chợt lóe, hỏi.

Khải Tát Lâm ngẩng đầu nói: “ Không sai, Rhino là một trong những gia tộc cổ xưa nhất của nước ta, có địa vị sùng cao vô thượng.”

Tương Khổng Minh nhìn Hứa Hải Phong gật đầu một cái, Hứa Hải Phong tự nhiên rõ ràng ý tứ của hấn.

Khải Tát Lâm chỉ nói Rhino là dòng họ cổ xưa nhất, mà không hề đề cập tới Khải Tát(Caesar), hiển nhiên là trong lòng rất bất mãn, mâu thuẫn giữa hai bên chỉ sợ là khó có thể hóa giải.

“ Không biết Khải Tát Lâm tiểu thư muốn trả bao nhiêu tiền chuộc vậy?” Tương Khổng Minh nhìn như không quan tâm, hỏi.

Khải Tát Lâm nhìn hấn, ngẩng đầu nói: “ Ta đi tới Đại Hán lần này, tổng cộng mang theo mười vạn kim tệ, hấn là có thừa rồi chứ.”

“ Ha ha ha...” Tương Khổng Minh cười to nói: “ Kim tệ sao, Đại Hán chúng ta sản vật thịnh soạn, sao lại khuyết thiếu những đồng tiền thối này, còn thỉnh Khải Tát Lâm tiểu thư chuẩn bị thứ khác đi.”

Khải Tát Lâm hiển nhiên không rõ lời của hấn, dĩ nhiên còn có người không muốn lấy kim tệ, nàng hồ nghi liếc mắt nhìn Tương Khổng Minh, hỏi: “ Vậy xin hỏi các hạ, ngài nghĩ muốn thứ gì làm tiền chuộc cho A Địch Tư?”

“ Ngựa.” Tương Khổng Minh uống một ngụm trà thơm, nhàn nhạt đáp: “ Ta muốn một vạn con chiến mã hảo hạng.”

Đôi mày của Khải Tát Lâm cau lại, phần nộ hiện lên mặt nàng, nàng miễn cưỡng đè nén nổi tức giận trong lồng ngực, nói: “ Điều này không có khả năng.”

“ Những năm gần đây, quý quốc xâm chiếm công thành, diệt quốc vô số. Thân là gia tộc thứ hai mà còn thiếu những đồ vật tốt hay sao? Người thừa kế nam tính duy nhất của tộc Rhino chẳng lẽ không đáng giá bằng một vạn con ngựa hay sao?” Tương Khổng Minh xòe hai tay, nói: “ Nếu tiểu thư không có thành ý, vậy chúng ta cũng không cần tiếp tục đàm phán nữa.”

Ánh mắt Khải Tát Lâm nhìn về phía Tương Khổng Minh tràn ngập phần nộ, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Tương đại quân sư đã sớm bị người ngũ mã phân thân.

Nhưng Tương Khổng Minh vẫn an tường ngồi yên trên ghế, làm như không có chuyện gì thần nhiên uống trà, phảng phất xem Khải Tát Lâm đang sắp nổ bạo vốn như là không khí không hề tồn tại.

Sau một lúc lâu, Khải Tát Lâm cũng giống như một quả cầu xì hơi, quay đầu đi, chỉ là thanh âm nói chuyện tạm thời có chút phần giận: “ Cho dù gia tộc của ta có thể hoàn thành điều kiện của người, lấy ra được nhiều ngựa như vậy, Khải Tát đại đế cũng tuyệt đối không cho phép đem chúng xuất cảnh.”

Hứa Hải Phong âm thầm gật đầu, nếu Khải Tát đại đế có thể cho phép các người đem vạn con chiến mã đưa cho đối thủ sắp quyết chiến, thì ngôi vị hoàng đế của hắn cũng không cần làm nữa.

“ Không biết Khải Tát Lâm tiểu thư cùng A Địch Tư tướng quân có quan hệ gì?” Hứa Hải Phong xóa khai đề tài.

Hắn đã sớm nghe Tương Khổng Minh nói qua, tên của người tây phương khác với Đại Hán, tên của bọn họ lại đứng trước họ.

Dựa theo những vị học giả từng thống nhất nghiên cứu trong triều đình, những người này đều là những kẻ chưa từng khai hóa dã man, nên mới có tục lệ này.

“ A Địch Tư là ca ca của ta.” Khải Tát Lâm nói ra đáp án mà Hứa Hải Phong đã sớm đoán được.

“ Nguyên lai như thế, vậy Khải Tát Lâm tiểu thư, nếu chúng ta cố ý muốn trao đổi bằng ngựa, các người nhiều nhất có thể xuất ra bao nhiêu?” Hứa Hải Phong trực tiếp hỏi.

Khải Tát Lâm thoáng do dự, theo sau lập tức có quyết định, nói: “ Gia tộc chúng ta làm hết sức thì nhiều nhất chỉ có thể đưa ra hai ngàn con chiến mã.”

Nàng lo lắng Hứa Hải Phong không chịu đồng ý, lập tức lại nói: “ Từ khi A Nhĩ Kiệt Nông điện hạ trở về La Mã, Khải Tát đại đế liền tuyên bố lệnh động viên, chiến mã đều bị thành vật tư chuyên dụng được quản chế. Ta có thể trừ tập được hai ngàn con đã là cực hạn.”

“ Được, hai ngàn thì hai ngàn. Khi nào ngựa của tiểu thư mang đến, lệnh huynh liền khôi phục thân tự do.” Hứa Hải Phong gật đầu hứa hẹn nói.

Khải Tát Lâm hướng hắn làm một ký sĩ lễ, nói: “ Đa tạ Hứa đại nhân, không biết trước khi ta trở về, có thể gặp mặt ca ca ta một lần?”

Hứa Hải Phong cười nói: “ Đó là chuyện thường tình của con người, tại sao lại không thể, lúc nào người cũng có thể đến xem.”

Gương mặt Khải Tát Lâm lại hiện vẻ vui mừng, lại trịnh trọng tạ ơn.

Hứa Hải Phong biết tâm tình nàng đang nôn nóng, vì vậy phân phó Triết Biệt dẫn nàng đi gặp A Địch Tư.

Từ sau khi biết được thân phận đặc thù của A Địch Tư, Hứa Hải Phong liền chuyên môn chuẩn bị một phòng riêng cho hắn, cũng phái người chuyên môn hầu hạ. Chỉ cần hắn không có ý đồ chạy trốn, thì đãi ngộ cũng không hề kém hơn Hứa Hải Phong chút nào.

Nàng đang muốn rời đi, thỉnh linh nghe Tương Khổng Minh ở phía sau kêu lên: “ Khải Tát Lâm tiểu thư, xin hỏi tập tục của quý quốc, có cho phép nữ vương tồn tại hay không?”

Khải Tát Lâm ngần ra, không biết dụng ý khi hắn hỏi những lời này, nhưng vẫn đáp: “ Vẫn có, chẳng qua Khải Tát đại đế có ba con trai, đều là ký sĩ anh dũng kiệt xuất, để vị của hắn là sẽ truyền cho một người trong đó.”

Tương Khổng Minh cười nói: “ Học sinh hiểu rõ, đa tạ tiểu thư chỉ điểm, xin cứ tự nhiên.”

Khải Tắt Lâm nghi hoặc gật nhẹ đầu, đi theo Triết Biệt rời đi.

“ Quân sư đại nhân, ngài lại có kế hoạch gì sao?”

Hứa Hải Phong cùng hần ở chung lâu ngày, làm sao lại không biết hần lại nghĩ ra điểm gì quý bí, nên mới đột nhiên hỏi ra chuyện ngạc nhiên cổ quái như vậy.

Tương Khổng Minh cười hắc hắc, lộ ra khuôn mặt tươi cười quý dị: “ Chủ công xem tướng mạo nàng này như thế nào?”

“ Có thể nói là tuyệt sắc.” Hứa Hải Phong thần nhiên bình luận, tuy nàng là nhân sĩ phiên bang, nhưng cũng diễm lệ vô song, cũng không kém hơn bốn đóa kim hoa kinh sư.

“ Vậy chủ công không thấy động tâm sao?” Tương Khổng Minh cười dâm nói.

Nhìn vẻ mặt dâm uế của hần, Hứa Hải Phong chỉ cảm thấy buồn cười, lúc này hần đã không còn là một thiếu niên ngây ngô không hiểu phong tình, nói đến phương diện này, đã không còn gì cổ kị.

Hần cũng cười nói: “ Động tâm thì sao? Nàng này dù sao cũng là người địch quốc, ngày sau khó tránh khỏi gặp lại trên sa trường, nếu có quan hệ gì, sẽ gây cho người thương tâm, đây không đúng vào thì tốt hơn.”

Tương Khổng Minh nghe xong cười mà không nói, Hứa Hải Phong biết hần đang vận dụng đầu óc, cũng không đi để ý tới.

Qua hồi lâu, Triết Biệt trở về bẩm cáo.

Khải Tắt Lâm huynh muội hai người đã gặp mặt, chỉ là bởi vì cách nhau quá xa, không biết bọn họ kỷ kỷ cô cô nói gì đó.

Triết Biệt tuy không có ý nghe trộm, nhưng tâm tình của hai người có chút kích động, dù là thanh âm nói chuyện cũng the thé bén nhọn thật áp lực, nên làm người ta phải chú ý.

Tương Khổng Minh nghe xong cười nói: “ A Dịch Tư còn có vài phần cốt khí, khẳng định không cho Khải Tắt Lâm đem chiến mã tặng cho địch quốc. Nhưng muội muội của hần cũng là người vô cùng có chủ kiến, nếu đã quyết tâm phải cứu huynh trưởng, lại làm sao dễ dàng buông tha cho, cho nên hai ngàn con chiến mã này là chúng ta chắc có.”

Hứa Hải Phong nghĩ tới cách làm người của A Dịch Tư, tình huống như thế quả thật vô cùng có khả năng phát sinh, A Dịch Tư trong lời có uy tín, cũng có thể xem là hảo hán tử.

Lúc này, Đồng Nhất Phong đột nhiên vội vã chạy vào.

154. Chương 154 : Mật Hàm

Thành vệ quân của Ngọa Long thành tuy không thể so được với sự hung hãn của Hắc Kỳ quân, nhưng chỉ đuổi bắt mấy gian tế nho nhỏ nửa công khai, hần là không có vấn đề gì, chẳng lẽ cũng có chuyện gì sai lầm?

Đồng Nhất Phong đi tới trước mặt hai người, đầu tiên là khom người, nói: “ Hạ quan phụng mệnh đuổi bắt gian tế Khải Tắt, hiện tại đã quy án, chỉ là...”

Hần thì thào mãi cũng không nói ra được.

Gương mặt Tương Khổng Minh lập tức trầm xuống, hỏi: “ Đồng tướng quân, chủ công nhà ta đối với người vô cùng tín nhiệm, nên mới giao công việc này cho người, chẳng lẽ có gì làm khó sao?”

Đồng Nhất Phong biến sắc, cười khổ nói: “ Quân sư đại nhân, lúc hạ quan đuổi theo một vị gian tế, gặp phải Nhĩ Đồng Kiệt đại nhân, hần dốc hết sức đảm bảo người nọ trong sạch, tuyệt không chỗ khả nghi.”

Tương Khổng Minh sửng sốt, thần sắc chợt chuyển biến, nói: “ Nguyên lai còn có biến cố này, Đồng tướng quân, có chuyện chậm rãi nói, mời ngồi, mời ngồi.” Vừa nói hần vừa chỉ chỉ chiếc ghế đối diện, cũng tự mình đứng dậy rót một chén trà, đặt lên bàn.

Đồng Nhất Phong uống một ngụm, nói: “Nhĩ đại nhân dù sao cũng là một trong ba vị thượng tướng quân của tây tuyến đại doanh, lại là vị chủ quản trước kia của hạ quan, có hẳn ở một bên, hạ quan...”

Hắn trộm nhìn lại, Hứa Hải Phong ngồi ngay ngắn trên ghế, gương mặt không chút phản ứng.

Trong lòng rung mình, lời của hắn tới bên mép lập tức thay đổi: “Chỉ là hạ quan dĩ nhiên đầu hiệu chủ công, nếu như chỉ như thế, hạ quan cũng sẽ thiết diện vô tư, chỉ lo công việc. Nhưng Nhĩ đại nhân còn là...còn là cứu phụ của Phương Hướng Minh tướng quân, vì thế hạ quan không dám quyết định, không thể làm gì khác hơn là quay về thỉnh đại nhân làm chủ.”

Hứa Hải Phong hơi gật đầu, nói: “Đồng tướng quân làm rất tốt, Nhĩ đại nhân nếu đã là trưởng bối của Phương đại ca, cũng là trưởng bối của ta, tự nhiên không thể dễ dàng đắc tội.”

Đồng Nhất Phong thở dài một hơi, nói: “Hạ quan cũng là suy nghĩ như thế.”

“Lúc này Nhĩ đại nhân ở đâu?” Tương Khổng Minh hỏi.

“Đã đi ra khỏi thành.” Đồng Nhất Phong vội vàng trả lời.

Hứa Hải Phong nhướng mày, hỏi: “Không phải cửa thành đã đóng sao? Làm sao hắn đi ra ngoài được?”

Đồng Nhất Phong thoáng chần chờ, vẫn nói: “Nhĩ đại nhân đưa ra lệnh bài của đại doanh phương bắc, binh đình thủ thành không dám cãi lệnh, không thể làm gì khác hơn là mở cửa cho đi.”

Liếc mắt nhìn Tương Khổng Minh, gặp hắn đang chau mày không nói.

Hứa Hải Phong khẽ hừ một tiếng, Đồng Nhất Phong chỉ cảm thấy một cổ hùng bá khí đập vào mặt mà đến, thân thể hắn không tự chủ được bật ngửa về phía sau.

“Đồng tướng quân, người truyền lệnh ta, tòa thành do ta cùng Phương đại ca sở hữu, hết thảy hiệu lệnh đều do chúng ta phát ra, sau này nếu còn phát sinh chuyện giống như vậy, sẽ chém không buông tha.”

“Dạ...” Đồng Nhất Phong cúi đầu, trên trán đã đầm mồ hôi.

“Quân sư đại nhân, người xem nên thế nào?” Hứa Hải Phong quay đầu dò hỏi.

“Nếu Nhĩ đại nhân tới, vậy đúng là trời ban cơ hội, chủ công không ngại đi gặp mặt hắn, cũng dè dặt ngày sau có thêm nhiều lời thị phi.” Tương Khổng Minh trầm ngâm một chút, nói.

Hứa Hải Phong gật đầu: “Không sai, cũng là lúc nên lật bài, Triết Biệt, người theo ta đi một chuyến.”

Triết Biệt ứng tiếng, theo Hứa Hải Phong rời đi. Chỉ để lại Tương Khổng Minh ngồi nói chuyện với Đồng Nhất Phong đang lo lắng không an.

Cười Ô Vân, Hứa Hải Phong quát to một tiếng, Ô Vân thiện hiểu ý chủ thả mạnh bốn vó, như bay phóng đi.

Lần này đi phương tây đại doanh, không phải là canh ba nhất thời là có thể đi đến. Vì thế tuy Nhĩ Đồng Kiệt đã đi một đoạn thời gian, nhưng bằng vào tốc độ phi thường của Ô Vân, tuy trên lưng ngồi hai người, vẫn rất nhanh đuổi theo.

Nhĩ Đồng Kiệt một chuyến sáu người, lại cưỡi mười hai con ngựa, khoái mã lướt nhanh, hiển nhiên là có ý định mau rời khỏi Ngọa Long thành, trở lại đại doanh phương tây.

Chỉ là bọn họ như thế nào cũng không nghĩ ra trên thế giới này lại có con ngựa có tốc độ nhanh đến như vậy.

Triết Biệt mắt sắc, xa xa đã nhìn thấy Nhĩ Đồng Kiệt, nói: “Chủ công, Nhĩ đại nhân đang ở phía trước.”

Từ khi đi tới Ngọa Long thành, Tương Khổng Minh đã hạ lệnh mọi người phải xưng hô Hứa Hải Phong là chủ công, mà bỏ qua xưng hô tướng quân lúc trước.

Hứa Hải Phong gật đầu, chậm rãi giảm tốc độ, ngưng tụ nội lực, cao giọng nói: “Nhĩ đại nhân ở đâu, hạ quan Hứa Hải Phong cầu kiến.”

Đám người Nhĩ Đồng Kiệt cũng thả chậm tốc độ, từ từ ngừng lại, khi bọn hắc chúng kiến trên Ô Vân còn có thêm hai người mà có thể chạy nhanh đến như vậy, đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Đi tới trước mặt Nhĩ Đồng Kiệt, Hứa Hải Phong xoay người xuống ngựa, chấp tay nói: “ Nhĩ đại nhân, đã lâu.”

Nhĩ Đồng Kiệt nhìn vị tướng lãnh thanh niên thân hình cao ngất, gương mặt mỉm cười, trong lòng trăm mối cảm xúc.

Lần đầu tiên khi bọn họ gặp mặt, Hứa Hải Phong chẳng qua chỉ là một vị thiên tướng tạm thời nho nhỏ vô danh.

Mà hôm nay không đến một năm, Hứa Hải Phong đã vang danh thiên hạ, đã hưởng mỹ dự thiên hạ đệ nhất cao thủ trẻ tuổi đương thời. Mà quan chức của hắn cũng từng bước cao thăng, chỉ kém hơn mình một bậc mà thôi. Tốc độ như thế, xem qua Đại Hán lập quốc mấy trăm năm, cũng là việc chưa từng có.

“ Hứa tướng quân, đúng là đã lâu.” Nhĩ Đồng Kiệt miễn cưỡng nở nụ cười, nói.

Hứa Hải Phong cười tươi nói: “ Nếu bàn về bối phận, Hải Phong hẳn phải gọi ngài là cứu phụ. Nếu lão nhân gia đã đi tới Ngọa Long thành, lại vì sao qua cửa không vào, Doanh Anh phi thường nhớ mong ngài a.”

Nhĩ Đồng Kiệt ngó một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó nói nên lời.

Lần này hắn lặng yên đi tới Ngọa Long thành, chính là biết đại bộ đội của Hứa Hải Phong đã trở về, tưởng muốn đi thăm Phương Doanh Anh một chuyến.

Không nghĩ tới Hứa Hải Phong vừa đến, lập tức giết người lập uy, hơn nữa còn đổi tên thành, hét thảy những gì hắn làm đều làm cho lão nhận thấy được một mặt tàn nhẫn của đứa cháu rể này. Dưới gương mặt nhìn như vô hại kia, lại càng ẩn núp đã tâm đang ngo ngoe đục động.

Hắn đang do dự có nên gặp mặt hay không, Đồng Nhất Phong đã dẫn theo bộ khoái đến cửa bắt người.

Người nọ tuy thuộc đại doanh phương tây, nhưng là tâm phúc chính mình, tự nhiên không thể để cho Đồng Nhất Phong mang đi, nếu không chỉ sợ mấy ngày sau, sẽ vô duyên vô cớ mà biến mất khỏi nhân gian.

Hắn quát lui Đồng Nhất Phong, biết mình đã bị lộ hành tung, lập tức triệu tập người, dẫn theo ngựa, ra khỏi thành rời đi.

Tuy đoán được Hứa Hải Phong sẽ sai người truy theo, nhưng như thế nào cũng nghĩ không ra Hứa Hải Phong lại đích thân đến, nhưng còn tới nhanh như vậy.

Nhĩ Đồng Kiệt vung tay lên, mấy người phía sau lập tức tách ra xa xa.

Hắn đem mắt nhìn Triết Biệt.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Triết Biệt, người ở xa xa giám thị, nếu có người dám can đảm nghe lén, liền lấy tính mạng của hắn.”

Triết Biệt ứng tiếng, gỡ xuống Khai Thiên Cung, cười Ô Vân. Với tài bắn cung phối hợp với tốc độ của hắn, có thể nói là tổ hợp hoàn mỹ. Cho dù là Áo Bồn tông sư gặp hắn ở nơi trống trải này, chỉ sợ cũng khó thoát tại kiếp.

Nhĩ Đồng Kiệt nhìn Hứa Hải Phong, hỏi: “ Doanh nhi vẫn khỏe chứ?”

Hứa Hải Phong lộ ra vẻ tươi cười nói: “ Doanh nhi vẫn mạnh khỏe, chỉ là thường xuyên lao thao đòi tới phương tây, liền muốn đi bá kiến cứu phụ.”

Nhĩ Đồng Kiệt bật cười, nói: “ Tính tình nó ta còn không biết sao? Lần này chỉ sợ là người nói dùm cho nó thôi.”

Hứa Hải Phong ho khan một tiếng, gương mặt xấu hổ, nói: “ Ngài lão hiểu rõ, chẳng qua cũng không cần nói ra a.”

Nhĩ Đồng Kiệt cười to mấy tiếng, quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt hắn, từ từ chuyển lãnh: “ Nghe nói Hứa tướng quân vừa đến Lâm An, liền đổi tên là Ngọa Long, không biết đúng không?”

“ Không sai, thật có việc này.” Hứa Hải Phong thẳng thắn thừa nhận không chút sợ hãi.

Hai mắt Nhĩ Đồng Kiệt bắn ra tinh quang, hắn hỏi gần từng chữ: “ Tại sao?”

Hứa Hải Phong cười ngạo nghễ, nói: “ Chiêng không đánh không vang, lời không nói không rõ. Nói thẳng với ngài, bởi vì việc của Đường Nhu Nhi, Phong nhi đã cùng Lưu Chính Khải kết oán, chỉ sợ là khó có thể hóa giải.”

Nhĩ Đồng Kiệt thay đổi sắc mặt mấy lần, rốt cục thở dài nói: “ Lúc này là thời buổi rối ren của Đại Hán, người thân là đại tướng quân triều đình, không biết vì nước hiệu lực, lại còn ý định khơi mào nội loạn, là đạo lý ra sao?”

Hứa Hải Phong hừ lạnh một tiếng, nói: “ Hải Phong tuyệt không khiêu khích trước, chỉ cần Lưu gia không tìm ta phiền toái, thì Ngọa Long thành thủy chung vẫn là một tòa thành nằm nơi đất Hán.”

Nhĩ Đồng Kiệt nhìn hắn, nói: “ Được, hy vọng Hứa tướng quân giữ lời, đừng làm cho lão phu thất vọng mới tốt.”

“ Đường dài biết sức ngựa, lâu ngày biết lòng người, việc ngày sau, xin mời ngài hãy chờ xem.” Hứa Hải Phong tràn ngập tin tưởng nói.

Hắn đương nhiên biết dưới sự an bài của Trương Khổng Minh, Lưu thị nhất tộc đã khó thoát đại kiếp, nếu Lưu gia diệt tuyệt, vậy tự nhiên là không phải do hắn bội tín dối lừa.

Nhĩ Đồng Kiệt yên lặng gật đầu, tuy trong lòng vẫn còn một tia nghi ngờ.

Lại nghe Hứa Hải Phong nói: “ Cửu phụ, hôm nay có thể trở về gặp lại Doanh nhi rồi.”

Nhĩ Đồng Kiệt gật đầu đáp ứng, đang định gọi thủ hạ tiến đến. Chợt thấy Hứa Hải Phong cẩn thận móc ra một phong mật hàm trong người.

“ Cửu phụ, phong mật hàm này do Phương, Đường, Tô tham gia gia chủ liên tay viết ra, thỉnh ngài xem qua.” Hứa Hải Phong cung kính cầm bằng hai tay, đưa lên.

Hai hàng lông mày của Nhĩ Đồng Kiệt cau lại, biết bên trong viết nội dung không phải chuyện đùa.

Hắn tiếp nhận mật hàm, cẩn thận mở ra nhìn, gương mặt già nua trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Trong mật hàm đem việc Trình gia thông dịch bán nước viết rõ chi tiết, hơn nữa còn nói, đương nhiên đại thống lĩnh Trương Tấn Trung của Thiên Ứng quân đoàn do Trình gia an trí bên trong quân đội lại chính là quân cờ trọng yếu của Trình gia.

Nếu có một ngày, thế cục nguy cơ, vậy con cháu của tam đại thế gia nhìn thấy bức thư này, phải đồng tâm hiệp lực, hiệp trợ Hứa Hải Phong bắt Trương Tấn Trung.

Bên dưới ký tên là Phương Lệnh Thiên, Đường Tông Hàn cùng Tô Đông Thuấn tự tay viết vào, cùng huy chương gia tộc của bọn họ.

Hai tay Nhĩ Đồng Kiệt run rẩy, có thể thấy được phong mật hàm này mang tới sự trùng kích to lớn cho hắn thế nào, làm vị lão nhân đã kinh qua phong sương cả đời cũng khó thể bảo trì tự nhiên trấn tĩnh.

Hắn ngẩng đầu hít sâu một hơi, lại đem nội dung trong mật hàm đọc lại từ đầu tới cuối tỉ mỉ thêm lần nữa.

“ Bọn họ thật sự làm như vậy sao?”

Tuy Nhĩ Đồng Kiệt không nói thẳng tên ai, nhưng Hứa Hải Phong hiểu rõ hắn đang nói gì, chỉ yên lặng gật nhẹ đầu.

Có mật hàm liên danh của tam đại tộc trưởng tam đại gia tộc nơi tay, so với chứng cứ gì đều hữu hiệu, tự nhiên không cần hắn đi vẽ rắn thêm chân.

155. Chương 155 : Liễm Tài

Trước khi đi, mặc dù gương mặt đang cười, nhưng không che giấu được nội tâm sầu lo cùng thương cảm, khu khu mấy ngày, khuôn mặt của hắn càng lộ vẻ già lão.

Trong mấy ngày này, Hứa Hải Phong cùng đệ nhất mưu sĩ dưới trướng cũng không hề lãng phí thời gian.

Đầu tiên, do Triết Biệt cùng Tương Khổng Minh hai người cùng cưỡi Ô Vân chạy khắp mười dặm địa bàn xung quanh Ngọa Long thành, bọn họ phối hợp ăn ý, thuận lợi hoàn thành công việc dò xét địa hình phụ cận.

Có thể trong mấy ngày mà hoàn thành dò thám khu vực rộng lớn như vậy, mà chỉ vận dụng hai người một ngựa, chỉ sợ trong thiên hạ cũng chỉ có bọn họ có thể làm được.

Bằng vào tốc độ của Ô Vân cũng lực nhấn nại, bọn họ có thể trong vòng ba ngày đi khắp đại đa số thổ địa chung quanh.

Thiên lý nhãn của Triết Biệt có thể đảo quanh nhìn rõ các loại địa hình, loại nhãn lực kinh khủng này cho dù là so sánh với dùng ống dòm cũng không chút nào kém cỏi, năng lực đặc thù này làm giảm bớt rất nhiều công sức cho họ.

Thuật đọc tâm của Tương Khổng Minh cũng không ngừng vận dụng, đem hết những gì Triết Biệt nhìn thấy ghi tạc vào lòng, cũng chỉ có người có bản lãnh gặp qua là không quên được như hắn mới có thể đem những hình ảnh phức tạp toàn bộ nhớ kỹ, cũng đã hình thành được bản đồ địa hình ở trong đầu.

Thuật cưỡi ngựa trác tuyệt của Triết Biệt, lại càng cam đoan sự an toàn của chuyến đi này.

Đợi ba ngày sau, bọn họ trở về, Tương Khổng Minh lập tức chỉ huy công xảo tượng đem bản đồ địa hình trong đầu theo tỉ lệ nhất định dùng đất sét làm ra. Vì vậy, một sa bàn hoàn mỹ đã hiện ra trước mắt Hứa Hải Phong.

Chứng kiến một tổ hợp hai người một ngựa lại tạo ra được hiệu suất cao như thế, mà ngay cả Hứa Hải Phong cũng phải tấm tắc khen ngợi.

Nếu thăm dò địa hình cụ thể chung quanh, mà Nhĩ Đồng Kiệt cũng đã rời đi, vậy các hạng kế hoạch trừ bị đã lâu của Tương Khổng Minh cũng có thể oanh oanh liệt liệt triển khai với Ngọa Long thành làm vùng đất trung tâm.

Gần mà nói, là dùng chuẩn bị đối kháng hơn mười vạn đại quân của Khải Tát tấn công, xa mà nói, là muốn thành tựu nghiệp bá một đời.

Tướng muốn đạt tới hai mục tiêu này, không có thực lực kinh tế hùng hậu là không có khả năng làm được.

Vậy tiền là từ địa phương nào đến?

Ngọa Long thành tuy nguy nga hùng vĩ, nhà nhà cũng nhiều, nhưng chỉ bằng vào lực lượng của một tòa thành, muốn chống đỡ lực lượng quân sự khổng lồ như thế, cũng quyết không thể nào.

Ngân lượng dự trữ của Ngọa Long thành, chỉ có thể miễn cưỡng làm tài chính khởi động mà thôi.

Dưới sự chỉ huy của Tương Khổng Minh, Hứa Hải Phong cúi thấp người, hướng tam đại thế gia đi theo hắn đến đây mà cầu viện.

Chỉ là ngoài dự liệu của hắn, khi hắn vừa đề cập đến việc này, liền lập tức chiếm được tam đại thế gia dốc lực tương trợ, trong cuộc sống kế tiếp, các loại vật tư của tam đại thế gia không ngừng cuộn cuộn tiến tới Ngọa Long thành, thẳng đến khi Tương Khổng Minh đưa ra dị nghị, mới từ từ chuyển vận đến Thái Hành sơn mạch nằm phía nam Ngọa Long thành.

Chỉ nhờ vào viện trợ của người khác, thủy chung không phải là phương án tốt nhất để giải quyết vấn đề.

Hơn nữa không thể cam đoan tự cấp tự túc, đem nhịp mạch kinh tế lại giao vào trong tay người khác, điều này Hứa Hải Phong vốn không nguyện ý chứng kiến, đồng dạng cũng là việc mà Tương Khổng Minh không thể tiếp nhận.

Vì vậy, dưới sự chỉ đạo của Tương Khổng Minh, hai kỹ thuật đương đại siêu việt đã được khai phát ra đến.

Chuyện đầu tiên chính là rượu, chính là loại rượu trắng có nồng độ cao, lợi dụng cách chưng cất pháp chế thành rượu trắng (bạch tửu), độ nồng viễn siêu rượu ngon đương đại, tuy không khoa trương như Tủy Nguyệt tửu, nhưng ngoài chất rượu nồng cay, đã là cực kỳ hiếm thấy.

Cơ hồ khi Nhĩ Đồng Kiệt vừa rời đi, Tương Khổng Minh liền dẫn theo một đám sĩ tốt Hắc Kỳ quân, ở phía tây giao của Ngọa Long thành trưng dụng một khối ruộng đồng cùng phòng xá, dùng để kiến tạo xưởng rượu.

Đương nhiên đối tượng bị trưng thu đất vườn, hẳn cũng trả cho gấp mười lần tiền bồi thường, cử động như thế, lập tức khiến cho toàn thành oanh động.

Nên đã không người nào chỉ trách hấn áp chế lương dân, hơn nữa những khu nhà nông khác cũng đều kỳ vọng hẳn đến chinh thu đất vườn nhà mình.

Sau đó, Tương Khổng Minh liền kiến tạo hai xưởng rượu, bằng vào trí nhớ của hắn giữa biển sách hiện đại ngày xưa, dễ dàng tìm được biện pháp chế tạo bạch tửu có nồng độ cao. Chỉ là lúc động thủ cụ thể lại gặp một điểm phiền toái nhỏ nhỏ.

Hạng công việc này dù sao chỉ là ngành sản xuất mới tinh, bên trong Đại Hán không ai hiểu biết, nếu muốn bồi dưỡng từ đầu, đó là phí tâm cố sức, giảm đi phân nửa công trình.

Cũng may, chỉ cần nơi nào có người, cũng sẽ không thiếu khuyết tay nhường rượu thật tốt. Hứa Hải Phong bỏ ra số tiền lớn, thỉnh không ít những người hiểu được về chuyên ngành này, tuy kỹ thuật của bọn họ còn thấp, thành phẩm chế tạo ra cũng thật sự không ra đời được. Nhưng cũng may sau khi làm một lần, đối với quá trình cũng có chút quen thuộc, trải qua Tương Khổng Minh một phen chỉ điểm, rất nhanh đã phát triển lên.

Chỉ là thuần thực sẽ sinh xảo diệu, một tháng sau, bọn họ đã có thể rất nhanh nắm giữ loại lưu trình công nghệ mới mẻ độc đáo này. Lúc này, Tương Khổng Minh lại đem khái niệm dẫn nước đi vào, nên rượu sản xuất ra càng ngày càng nhiều.

Dựa theo yêu cầu của Tương Khổng Minh, ba nhà xưởng của bọn họ toàn lực khai công, những công nhân không ngừng tăng ca, chế độ tăng thêm ca ba của hiện đại đã lần đầu tiên xuất hiện quang minh chính đại ở thời này.

Thẳng đến một năm sau khi chiến tranh toàn đại lục nổi lên, ba ngôi nhà xưởng chế rượu này cũng chưa bao giờ dừng lại ngày nào.

Về một chuyện khác, còn là binh khí cùng khái giáp. Lợi dụng thổ cương tốt nhất luyện chế thành mười thanh binh khí cùng mười khái giáp, trải qua Tương Khổng Minh chỉ điểm, dẫn tiến vào nguyên lý xếp đặt của thời hiện đại, mười bộ trang bị này thật sự phú lệ đường hoàng, cao quý thanh lịch. Càng khó chính là, phân lượng của chúng cũng không nặng nề, công dụng thực tế cùng với bề ngoài hoàn toàn phối xứng, quả thực chính là chuyên môn chế tạo cho cao quan đại nhân của những danh gia đại phiệt.

Đã xong, còn muốn lưu thông, phải vận chuyển ra ngoài bán đi mới có thể đổi lại được vật chất cùng lương thực mà bọn họ cần thiết.

Nếu chỉ bằng vào quan hệ xã giao của Hứa Hải Phong, tưởng muốn thành lập một mạng lưới buôn bán đi thông toàn bộ đại lục, chỉ sợ khi đó chiến tranh đã kết thúc.

May mà lúc này tam đại gia tộc nghĩa bất dung từ vươn tay viện trợ. Có ba nhà liên thủ giúp đỡ, cho dù là Trình gia tử đối đầu cùng Hứa Hải Phong trước khi còn chưa xé rách da mặt, cũng không hề làm khó. Ngược lại còn giả vờ vì hắn cung cấp các loại phương tiện.

Vì vậy, một nửa bạch tửu thông qua mạng lưới buôn bán của tam đại thế gia cuộn cuộn không ngừng đưa đến các nơi trên toàn quốc.

Đương nhiên, Tương Khổng Minh chế thành thứ này, ngoại trừ muốn kiếm lấy tiền tài trong nước, đồng thời cũng đem ánh mắt ngắm hướng Khái Tất cùng Hung Nô nhân.

Từ Hung Nô tướng lĩnh Mãi Mãi Đề áp tổng năm ngàn chiến mã đi tới Ngọa Long thành, Tương Khổng Minh liền đưa tặng một nhóm bạch tửu hảo hạng, hơn nữa còn gởi lời đến Cáp Mật Thứ, hy vọng có thể cung cấp phương tiện, về phần tiền tài có được sẽ chia bớt một thành.

Cáp Mật Thứ trầm tư đã lâu, tiền cung ra mắt Mạo Đồn Đan Vu.

Mạo Đồn vung bút hạ chỉ, Hung Nô quốc cảnh cấp cho Hắc Kỳ quân mở rộng ra cánh cửa phương tiện, mà ngay cả một thành tiền lãi cũng không lấy.

Về phía Khải Tát, đồng dạng sau một tháng, mỹ nữ Khải Tát Lâm đã đưa tới hai ngàn chiến mã để chuộc lại ca ca của nàng.

Tương Khổng Minh cùng hai huynh muội mật đàm một lúc lâu, sau khi đi ra, một con đường bộ đi thông Khải Tát liền được khai thông. Có gia tộc đệ nhị của Khải Tát toàn lực yểm hộ, con đường này trước khi chiến tranh xảy ra, vẫn vẫn duy trì thẳng mãi không trở ngại.

Vô luận là Khải Tát để quốc phương tây hay là thảo nguyên bá chủ Hung Nô nhân phương bắc, nam nhân của bọn họ đều thập phần yêu thích bạch tửu có nồng độ cao này, trong khoảng thời gian ngắn, danh sách đặt hàng vô số.

Dưới yêu cầu chỉ cần số lượng không cần chất lượng của Tương Khổng Minh, sản lượng bạch tửu tuy liên tiếp tăng cao, nhưng cũng cung không ứng cầu.

Nếu nói rượu mang đến cho bọn họ lợi nhuận khổng lồ, vậy mấy bộ áo giáp trang bị cũng phải dùng từ lấy cướp bóc để mua về để hình dung.

Từ khi A Địch Tư mặc bộ khải giáp này lộ mặt một lần trong buổi dạ vũ tại Khải Tát, liền lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt hâm mộ của các quý tộc. Rèn sắt khi còn nóng, Khải Tát Lâm dưới sự chỉ điểm của Tương Khổng Minh, tuyên bố, bởi vì chế luyện khó khăn, tài liệu khan hiếm, cho nên, Rhino gia tộc mỗi tháng chỉ có thể chế tạo một bộ mà thôi. Vì vậy nàng cử thành một lần đại hình đấu giá, bộ trang bị này đã được bán với giá cả mà khi Tương Khổng Minh đang ngủ cũng phải lớn tiếng cười to.

Hứa Hải Phong từng đề nghị có thể phóng thấp yêu cầu, như vậy sản lượng có thể lớn hơn mấy lần.

Đối với điều này Tương Khổng Minh chỉ là cười nhạt, kể có tiền chân chính là không hề xem giá cả của hàng hóa, mà là theo đuổi sự kỳ lạ cùng hiếm thấy của hàng hóa, nếu hẳn biết vật này trên đời là vô song, chỉ có một kiện như vậy, thì giá cả đưa ra sẽ gấp hơn mười lần thậm chí trăm lần.

Trên sự thật, vô luận là triều đình Đại Hán, Trình gia do Trình Huyền Phong cầm đầu, Hung Nô nhân xưng bá thảo nguyên, hay là A Địch Tư huynh muội cũng biết Hứa Hải Phong làm như vậy là muốn tích lũy nhiều tiền lương một chút, tại ngày sau lúc quyết chiến cùng Khải Tát thì sẽ có thể chuẩn bị thêm chút tài lực lương thảo.

Tuy bọn họ cố kỵ lực chiến đấu gần như vô địch của Hắc Kỳ quân, nhưng mọi người đều ôm chung một loại ý nghĩ, ở trong tràng chiến dịch sắp đến, không ai xem trọng Hứa Hải Phong đang bị vây trong thế yếu tuyệt đối.

Trong cuộc chiến tranh với binh khí lạnh, nhân số tuyệt đối sẽ phát ra tác dụng quan trọng nhất.

Cho dù là người lạc quan nhất trên thế giới, đối mặt với quân lực chênh lệch mấy chục lần, cũng không dám nói có lòng chắc thắng.

Huống chi, địch nhân nhiều hơn mấy chục lần cũng không phải là một đám quân ô hợp, mà là binh đoàn tinh nhuệ kinh nghiệm chiến tranh.

Sở dĩ bọn họ bỏ lực ủng hộ Hứa Hải Phong, chính là hy vọng ở trận chiến tranh này, Hứa Hải Phong có thể chống đỡ thêm được một ít thời gian.

Hán Hiến để hi vọng Hứa Hải Phong có thể chống đỡ đến khi Hán quân đánh bại Hung Nô nhân.

Hung Nô nhân hi vọng Hứa tướng quân có thể chống đỡ đến khi Hung Nô thiết kỵ diệt Lưu vong Trình.

Trình gia hi vọng Hứa đại tướng quân có thể chống đỡ được đến lúc Lưu gia diệt vong, Trình gia đánh bại Hung Nô, thành lập công huân hậu thế.

Mà huynh muội A Dịch Tư lại hi vọng Hắc Kỳ quân có thể tiêu diệt càng nhiều hơn những kẻ trung tâm với Khải Tắt đại đế, chỉ có khi thực lực của bọn họ càng mạnh, thì mới có thể tiêu diệt được địch nhân càng nhiều.

Nếu nói Trình gia là một viên tạc đạn của Hán đình Lưu thị hoàng triều, vậy A Dịch Tư là một viên thuốc độc nằm trên người Khải Tắt đại đế, là nhân tố bất an lớn nhất của Khải Tắt nhân.

Cứ như vậy, dưới đủ loại tình huống quý mị, đại lượng tiền tài thông qua các loại con đường chảy vào trong túi Hứa Hải Phong, cung cấp cho hắn tiền tài cùng vật chất khó có thể tưởng tượng.

156. Chương 156 : Lương

Sau khi giải quyết xong khôn nhiều phát triển đại kế lớn nhất, Tương Khổng Minh lập tức dời ánh mắt qua lương thảo.

Năm đó, Hán Hiến đế suất lĩnh đại quân vây thành, Khải Tắt nhân tạm thời thu thập lương thực chung quanh, dồn tích lương thảo. Vậy Tương Khổng Minh làm sao lại không biết đạo lý này.

Chỉ là lương thảo không thể so như tiền tài, không có thời gian nhất định thì không cách nào trưởng thành.

Vậy nghĩ muốn ở trong thời gian ngắn tích trữ, theo thủ đoạn bình thường chỉ có hai biện pháp, một là gia tăng thu thuế, hai là dùng giá cao thu mua.

Phương pháp thứ nhất khi Tương Khổng Minh đưa ra, liền bị Hứa Hải Phong kiên quyết phủ nhận. Ở thời khắc này, chính là lúc phải thu mua lòng người, làm sao có thể làm ra chuyện khiến người oán trời giận.

Biện pháp thứ hai lại cần tiền tài ủng hộ, lúc bắt đầu, Hứa Hải Phong chỉ là thu mua nhỏ nhỏ, chẳng đến sau khi sản phẩm của Ngọa Long thành danh dương thiên hạ, Hứa Hải Phong mới bắt đầu phóng gan thu mua.

Đương nhiên, còn một phương pháp cũng có thể trong thời gian ngắn dồn tích lương thảo, thậm chí là tiền tài. Đó chính là làm nghề mua bán không vốn – cướp bóc.

Trong vòng nửa năm, Hắc Kỳ quân dưới sự dẫn dắt của Triết Biệt, nhiều lần xuyên qua biên giới, áp dụng biện pháp cướp bóc ở bên phần đất của Khải Tắt nhân.

Dưới sự đả kích của đám sĩ tốt như sói như hổ, những thôn trấn không được nghiêm gia đề phòng liền gặp phải đả kích thật lớn, bọn họ tựa như đàn châu chấu chỉ biết hút máu, có thể hút sạch đến giọt máu cuối cùng của người khác. Những nơi đi qua, gà chó không lưu. Cho dù là không cách nào mang đi, bọn họ cũng đem hủy diệt tại chỗ.

Đương nhiên, bọn họ cũng không lấy mạng người, chỉ cần người bị cướp không chống cự, bọn họ cũng chỉ cướp đoạt tài vật mà không thương tổn mạng người. Nhưng nếu bọn họ gặp phải chống cự, Triết Biệt sẽ hạ lệnh đại khai sát giới, cợng cổ không chừa.

Bởi vì có tốc độ cũng nại lực của huyết tử mã, bọn họ có thể tác chiến thời gian thật lâu, thường thường lưu lại tại địa bàn Khải Tắt nhân đến nửa tháng tới một tháng mới thu hoạch lớn mà về.

Khải Tắt nhân bị đoạt đi thực vật, thiếu hụt nhà cửa trở nên nghèo khổ cơ hàn, bắt đắ dĩ không thể làm gì khác hơn là vào thành cầu cứu. Lúc mới bắt đầu, nhân số cũng không nhiều, nhưng dưới mấy tháng, tai dân đại lượng chạy vào, đã vượt qua cực hạn thừa nhận của tòa thành.

Đây là ý đồ của Tương Khổng Minh, cùng với giết sạch, cũng không bằng tạo cho bọn hắn gia tăng một chút dân đói, càng nhiều dân đói thì đại biểu càng nhiều phiền toái, có đôi khi những người tay không tắc sắt này tạo thành lực phá hư còn hơn xa quân đội hạng nặng võ trang.

Trưởng quan thủ tịch hành chính sau khi biết được tình huống, hạ lệnh toàn lực đuổi bắt.

Nhưng vô luận bọn họ tổ chức bao nhiêu hoạt động áp chế, nhưng Triết Biệt suất lĩnh đội ngũ hai trăm người này lại hoàn mỹ chấp hành chiến thuật du kích của Tương Khổng Minh dạy cho, thủy chung như xuất quỷ nhập thần, qua như gió, cho tới bây giờ chưa từng tạo cơ hội cho Khải Tát nhân.

Vì thế hành chính quan nơi này vô cùng đau đầu, thì đám đạo phỉ liên biến mất vô tung, làm cho hấn vừa mừng vừa sợ.

Chỉ là hấn cao hứng chỉ được hơn mười ngày, các nơi liên phát hiện đạo tặc, bọn họ trang bị hoàn mỹ, cưỡi ngựa tinh trạm, tuy không thể so sánh với đội ngũ vô hình kia, nhưng nhân số lại nhiều hơn mấy lần, nguy hại tạo thành cũng không hề kém hơn Hắc Kỳ quân.

Bất đắc dĩ, hấn không thể làm gì khác hơn là hướng Khải Tát đại đế cầu viện, thẳng đến khi quân chính quy của Khải Tát đi tới, đám cường đạo mới biết khó rút lui, chẳng qua khi đó Khải Tát nhân gặp nạn tổn thất kinh tế đã là một số tiền khổng lồ đủ làm cho bất cứ kẻ nào phải đau đầu.

Bọn họ cũng không biết, lúc này sản phẩm của Hứa Hải Phong đã vận chuyển khắp đại lục, tiền tài mỗi ngày thu về cũng đủ để chi tiêu còn dư có thừa, đã khinh thường việc làm trộm gà trộm chó như thế này.

Hơn nữa, Triết Biệt lại có trọng trách khác trên người, không cách nào tiếp tục xuất chinh, thiếu đi nhân vật linh hồn như Triết Biệt, những huyết tử chiến sĩ khác chỉ biết chấp hành mệnh lệnh đơn giản, tự nhiên không có khả năng đem chiến thuật du kích vận dụng linh hoạt quyền biến.

Hứa Hải Phong vốn có ý định buông tha hành động tiếp tục quấy rầy này, chỉ là lúc này Phương Hưởng Minh lại suất lĩnh năm ngàn Hồng Sắc Hải Dương viện quân chạy tới, Tương Khổng Minh lập tức mở lớp giảng dạy, đem chiến thuật du kích dạy lại một lần, vì thế năm ngàn kỵ binh liền phân ra bắt đầu thực hiện một lần cướp đoạt mới.

Lần đầu gặp phải loại chiến thuật này Khải Tát nhân không biết làm sao, ngoại trừ không ngừng gia tăng viện quân, cũng không còn biện pháp nào tốt.

Khi Phương Hưởng Minh cảm nhận được Khải Tát nhân từ từ tăng cường binh lực đã đủ cấu thành uy hiếp cho đội ngũ của hấn, đã xuống lệnh kết thúc hành vi cướp đoạt, trở về Ngọa Long thành, chờ đợi thời khắc quyết chiến.

Ngoại trừ phương diện hành động quân sự này ra, Tương Khổng Minh còn đưa ra kế hoạch nhìn xa hơn.

Đó chính là đề cao sản lượng nông nghiệp, mà muốn đạt tới mục đích này, tự nhiên cần phải do vị Tương đại quân sư không chỗ nào không hiểu này đến tự mình chỉ điểm.

Tương Khổng Minh triệu tập một đám làm nghề nông nhiều năm, là những người nổi danh trong thôn là tài giỏi, mở tiệc khoản đãi, trên tiệc hướng bọn họ đưa ra một vấn đề: “ Xin hỏi các vị, như thế nào mới có thể khiến cho lúa gạo tăng lên sản lượng mấy lần?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều không dám trả lời.

Tương Khổng Minh cười viết: “ Đem giống trộn vào hỗn hợp.”

Lúc đó rượu đã qua ba vòng, có một vị đã uống say không nhận được phản bác : “ Chẳng lẽ tạp chủng lại còn tốt hơn một loại đồng nhất hay sao?”

Mọi người đều biến sắc, đều tuôn mồ hôi lạnh, sợ Tương Khổng Minh nhất thời tức giận, đem ra chém ngay, coi như biến thành một con quỷ chết oan.

Ai ngờ, Tương Khổng Minh cũng không thèm để ý, mà là hạ lệnh tại thành đông mở ra hai khối đất vườn có điều kiện cũng không kém nhiều lắm.

Cho người nọ phụ trách một khối đất bên trong, mà hấn chỉ huy một nhóm người phụ trách một khối khác. Mấy năm sau, loại giống trộn lẫn của Tương Khổng Minh vô luận là sản lượng hay chất lượng đều hơn xa người này. Cuối cùng, các nhà nông tâm phục khẩu phục, tiếp nhận cách dạy gieo trồng mới mẻ của hấn.

Chẳng qua, cách này cũng không thể thu hoạch trong thời gian ngắn, không có mấy năm thời gian, cũng đừng mơ tưởng có được thành tích. Nếu không phải có Tương Khổng Minh quyền cao chức trọng, thay đổi là người khác, cũng chưa chắc có thể kiên trì xuống tới.

Ngoại trừ lần đó, Tương Khổng Minh bày cho tam đại thế gia tại kinh sư tìm kiếm những thương nhân Ba Tư từ viễn dương xa xôi tìm đến. Trong lúc giao dịch bạch tửu cùng bọn họ, lấy nhiều ích lợi, muốn bọn họ đi tới một đại lục khác sâu thẳm một ít giống gieo trồng sinh trưởng cực mạnh.

Mấy tháng sau, Phương gia đáp lời, có thương nhân Ba Tư đã từng nhìn thấy loại giống đó, chẳng qua đó là một địa phương cực kỳ xa xôi, địa phương nơi đó được người thống trị gọi là Mã Nghi dân tộc. Mặc dù có trọng lợi dẫn dụ, thương nhân kia cũng đã đáp ứng, nhưng hần đi rồi, có trời mới biết phải cần bao nhiêu thời gian mới trở về.

Tương Khổng Minh nghe xong, há to miệng, một hồi lâu còn chưa khép lại, trong miệng thì thào nói: “Mã Nghi? Sao lại có dân tộc như vậy? Không phải là dân tộc Maya trong truyền thuyết đã biến mất...”

Đối với chuyện này, Hứa Hải Phong cũng không ôm hi vọng gì, ở trên biển rộng mênh mông, không biết ẩn giấu bao nhiêu nguy hiểm, nghĩ muốn đi qua lại giữa hai đại lục, lại dễ dàng làm được hay sao.

Huống hồ, hiện tại đại chiến hết sức căng thẳng, cho dù bọn họ có trở về, khẳng định cũng là chuyện sau chiến tranh.

Ngoại trừ tiền lương, còn có các loại quang vật chất cũng là quân nhu phẩm cần thiết.

Do Tương Khổng Minh vẽ ra bản đồ khải giáp binh khí, đảm bảo tượng của Tô gia suất lĩnh đội ngũ công binh đêm ngày khởi công.

Tương đại quân sự bức bối vì tốc độ của bọn họ quá chậm, nên đem việc dẫn nước dẫn nhập vào đội công binh.

Phảng phất như trong một ngày, đội công binh giống như thay đổi sức sống, khải giáp mới tinh được sản xuất ra không ngừng, ngoại trừ khải giáp cho người còn có cả giáp dành cho ngựa độc đáo mới mẻ.

Tô Xuân Vĩ từng dị nghị qua, tuy khải giáp này tổng lượng so với trọng giáp của Khải Tắt nhân thì nhẹ hơn rất nhiều, nhưng nếu thêm mã giáp thì tuyệt đối không nhẹ, trọng giáp bộ kỵ binh tạo thành cũng bởi vì nhân số quá ít, chưa hẵn là đối thủ của Khải Tắt nhân, không bằng buông tha cho trọng kỵ binh, toàn lực chế tạo một khinh kỵ binh không kém hơn Hung Nô Kim Lang quân.

Hứa Hải Phong nghe xong cười ha ha, cũng không tiếp nhận đề nghị của hần, mà là khư khư cố chấp, làm Tô Xuân Vĩ thở dài không thôi.

Đối với Tô Xuân Vĩ không hiểu biết về huyết tửu mã, hần có thể đưa ra đề nghị như vậy đã là quý báu, tuy Hứa Hải Phong không tiếp nhận, nhưng đánh giá trong lòng đối với hần cũng cao hơn một tầng.

Cứ như vậy, mỗi một ngày, lấy Ngọa Long thành làm trung tâm, vô số thương nhân tụ tập đến, bọn họ có chút vì muốn mua bạch tửu hoặc đổi trao thương phẩm từ Khải Tắt cùng Hung Nô, biết bên trong ẩn chứa ích lợi rất nhiều từ vận lương, vận thuốc men, cùng quang vật.

Thiên hạ mênh mông, vì lợi mà đến, thiên hạ mênh mang, vì lợi mà đi.

Tóm lại, trong vòng nửa năm ngắn ngủi, mặt ngoài Ngọa Long thành phần hoa hơn vô số lần so với trước kia.

Những thương nhân lưu thông đã khởi động ngành sản xuất trong thành, đặc biệt là khách sạn tửu điếm, là ích lợi nhiều nhất.

Hứa Hải Phong lại càng thừa cơ hội này, đem thuế vào thành giảm xuống thấp nhất, hành động này càng làm cho các thương nhân vô cùng hảo cảm, khiến cho khách thương lui tới càng thêm thường xuyên.

Người cùng hàng hóa lưu chuyển thật lớn cấp cho Hứa Hải Phong thu nhập vô số, đây là một niềm vui ngoài ý muốn, làm gánh nặng tài chính của hần giảm bớt rất nhiều.

Hứa Hải Phong xem Ngọa Long thành như nhà mình, lực mạnh chiêu binh mãi mã, độn tích lương thảo.

Nếu là thời kì hòa bình, hần dám làm việc quang minh chính đại như vậy, đã sớm bị giam sát ngự sử chụp mũ mưu phản, dù là không chết, không bị lột một lớp da.

Chỉ là hiện tại là thời khắc phi thường, Hán Hiền để cùng Trình gia không hề có ý truy cứu, ngược lại còn không ngừng âm thầm trợ giúp, khắp nơi mở rộng cánh cửa phương tiện cho hắn. Khiến cho hắn như cá gặp nước, thực lực không ngừng bành trướng.

Trong khoảng thời gian này, Hứa Hải Phong thuận buồm xuôi gió, vô cùng an vui.

Mà ngay cả Áo Bồn tông sư cũng buông tha ý đồ tiếp tục dây dưa, trở về Khải Tắt.

Đây không phải Áo Bồn không muốn tiếp tục ám sát, mà là cảm ứng được lực lượng tinh thần do Thái Ất chân nhân cố ý tản mát ra, đã biết bên người Hứa Hải Phong có được một vị cao thủ tuyệt đỉnh thủ hộ. Nếu hắn còn muốn động thủ, chỉ sợ là giống như dùng bánh bao ném cầu – có đi không về.

Nếu Áo Bồn rời đi, Hứa Hải Phong cũng không còn cố kỵ.

Dựa theo ý tứ của Hứa Hải Phong, vốn nghĩ muốn đem cha mẹ và huynh tẩu tiếp vào hoàng cung ở lại.

Nhưng khi Hứa phụ nghe được nơi này vốn là hoàng cung của Thổ Phiên quốc, liền đòi về, dù cho Hứa Hải Phong nói khan tiếng, vẫn không chịu đến ở.

Thậm chí dưới sự kiên trì của hắn, nguyên bản huynh trưởng cũng bị động tâm muốn nhắm nháp một chút sinh hoạt như một hoàng đế cũng đành bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Hứa Hải Phong bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là cấp cho cha mẹ già thay đổi một nơi ở lớn hơn, hơn nữa còn đưa tới mấy nha hoàn tay chân nhanh nhẹn, chuyên môn hầu hạ cha mẹ cùng huynh trưởng. Đương nhiên, an toàn của người nhà cũng là quan trọng, vài đội binh mã không phân biệt ngày đêm chờ đợi bên ngoài dinh viện, nếu người không biết mà nhìn vào, còn tưởng là khu nhà cao cấp của vị quyền quý đương triều nào đó.

Sau khi giải quyết xong chuyện tiền, lương, cùng vật tư, Hứa Hải Phong đối mặt chính là làm sao mở rộng quân ngũ.

Nhưng vào lúc này, có hai tin tức truyền đến, không khỏi làm cho hắn vừa vui vừa lo.

157. Chương 157 : Biến Hóa

Phiên, phía nam Ngọa Long thành, bên trong Thái Hành sơn mạch đạo tặc nổi lên bốn phía, nhiều lần bắt cóc thương lữ lui tới, hơn nữa còn lớn gan lớn mật, xuất động ngày càng thường xuyên, đã tạo thành ảnh hưởng trái ngược thật lớn đối với hoạt động buôn bán phía nam Ngọa Long thành.

Chỉ có đại hình thương đội kết thành đội lớn cùng đi, mới có thể thoát khỏi ách vận nơi này.

Mà làm cho người ta mừng rỡ chính là Phương Hướng Minh suất lĩnh năm ngàn khinh kỵ binh từ ngàn dặm xa ở phương bắc đại doanh chạy tới, sẽ trú đóng nơi đây, cùng hắn nắm tay cùng chống cường địch.

Được tin tức Phương Hướng Minh suất lĩnh năm ngàn khinh kỵ binh chạy tới trợ giúp, chẳng những Hứa Hải Phong vui mừng vô cùng, mà ngay cả Tương Khổng Minh cũng biểu hiện vẻ nhiệt tình thật lớn ngoài dự đoán của mọi người.

Bọn họ buông hết thủy sự trong tay, chạy xa ngoài mười dặm nghênh đón.

Nhưng khi Phương Hướng Minh chạy vội mà đến, cùng Hứa Hải Phong ôm nhau chào hỏi, câu thứ nhất của Tương Khổng Minh liền hở hang nguyên nhân chân chính vì sao hắn lại hưng phấn tới như thế.

“Phương tướng quân, thứ đó đã mang đến sao?” Tương Khổng Minh vội vàng hỏi.

Trong miệng hắn hỏi, nhưng ánh mắt đã sớm ngấm tới hơn trăm lượng xe ngựa ở đại quân đi phía sau. Nếu không phải vì ngại lễ phép, chỉ sợ hắn đã sớm tự mình xông lên đi dò xét.

Đối với vị thủ tịch quân sư Hắc Kỳ quân so với mình còn nhỏ hơn mấy tuổi này, Phương Hướng Minh không dám có chút ý khinh thường cùng đắc tội trong đầu, hắn vội vàng trả lời: “Quân sư đại nhân chớ vội, mọi thứ đã toàn bộ mang tới.”

“Ha ha ha...” Tương Khổng Minh cười to một trận, lập tức khôi phục bình thường, trên mặt biếng nhác làm một lễ tiết, nói: “Phương tướng quân đường xa mà đến, làm học sinh chờ đợi đến mỗi mắt a.”

Phương Hưởng Minh lộ ra vẻ mặt cười khổ nói: “Không phải mặt tướng không muốn nhanh, mà thứ này thật sự là quá nặng, lại không dễ di động, đi tới chậm cũng là chuyện không có cách nào.”

Trong lòng hắn nghĩ đến, người nhiệt tình như vậy, cũng bởi vì ta dựa theo yêu cầu của người đem thứ này tới, nếu ta hai tay trống trơn chạy đến, không biết sắc mặt người như thế nào.

Chỉ là bên trong đại doanh bắc cương, Tương Khổng Minh đã biểu hiện ra học thức kinh người của hắn, mà ngay cả Phương Lệnh Thần cũng tâm phục khẩu phục, phân phó con cháu Phương gia phải dùng lễ phép đối với hắn như thầy dạy học. Cho nên dù Phương Hưởng Minh có bất mãn, cũng không dám vô lễ đối với hắn.

Nhận được công văn binh bộ điều binh cho Phương Hưởng Minh suất lĩnh binh mã đến Lâm An thành trợ giúp, thì một phong thư cũng được đưa đến trong tay Phương Hưởng Minh.

Ở trong phong thư này, Tương Khổng Minh đem Phương gia khen tặng một phen, cái gì trung hiếu tiết nghĩa, tinh trung đền nợ nước, xích đảm trung tâm, kiệt trí tận trung gì...tóm lại Phương gia dưới ngòi bút của hắn trở thành khai thiên tích địa, là một gia tộc có ý nghĩa giáo dục điển hình nhất trên thế gian.

Theo sau lại đưa ra ý tứ khi Phương Hưởng Minh nhận lệnh đến thành Lâm An, thuận tiện mang theo một ít chất lỏng đen đen mà lần trước đã được phát quật ra tại hướng đông đại doanh.

Hai chú cháu Phương Lệnh Thần nhìn nhau dở khóc dở cười, tuy không biết vì sao vị đại quân sư lại đối với thứ chất lỏng màu đen có mùi vị gay mũi này lại cảm thấy hứng thú như thế, nhưng bọn hắn vẫn y lời làm theo.

Nhưng làm Phương Hưởng Minh giật mình chính là sức nặng của chất lỏng màu đen này còn hơn xa bình thường rất nhiều, một chiếc xe ngựa chỉ có thể chở hai mươi thùng, nếu nhiều hơn không sao kéo nổi.

Cuối cùng, cả một trăm xe, lại cần tới bốn trăm con ngựa để kéo, làm Phương Lệnh Thần rất là đau lòng.

Chẳng qua, cũng may lúc này mật thư của Phương gia lại đưa đến, Phương Lệnh Thần biết Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong muốn đến Lâm An thành nghênh kích đại quân vô địch của Khải Tát.

Hắc Kỳ quân cho dù có lợi hại, chỉ sợ cũng không cách nào lấy được thắng lợi khi chiến đấu với quân số gấp mười lần của kẻ địch, cho nên đối với việc triều đình cho Phương Hưởng Minh suất lĩnh đội ngũ đến tăng viện cũng không phản đối.

Nếu không phải bọn họ đang đối mặt với Hung Nô nhân xưng hùng thảo nguyên mấy trăm năm, mà dân tộc du mục lấy chữ sói làm danh hào lại có lực chiến đấu còn hơn Khải Tát nhân, Phương Lệnh Thần còn hận không thể cho Phương Hưởng Minh mang thêm một số người đi theo.

Cho tới giờ khắc này, Phương Lệnh Thần đã vô cùng cảm nhận khắc sâu việc Đại Hán binh lực đúng là đang lấy trứng chọi đá.

Tương Khổng Minh xưng phong lên trước, đi tới trước xe ngựa, một đoạn đường đi tới, Hồng Sắc Hải Dương kỵ binh đều đối với hắn tất cung tất kính, sự sùng kích trong ánh mắt làm cho người ta vừa nhìn sẽ biết là đang phát ra từ nội tâm.

Những người này đều là bộ đội tinh nhuệ của phương bắc đại doanh, đều thông qua kế hoạch huấn luyện qua Tương Khổng Minh lưu lại.

Thế chất cùng lực chiến đấu của bọn họ bay vọt thật lớn, cho nên đối với người sáng lập ra ý tưởng dị thường tài hoa, đối với kế hoạch huấn luyện kia trần ngập kính ý.

Chỉ là lực chú ý của Tương Khổng Minh hoàn toàn không có ở trên người của bọn họ, làm cho một phen nỗ lực của bọn họ tuôn theo dòng nước.

Chưa đi tới xe ngựa, Hứa Hải Phong đã ngửi được một quái vị thật gay mũi.

Nhưng Tương Khổng Minh lại không thêm để ý chút nào đi đến bên một xe, rút bảo kiếm tùy thân, cạy nắp thùng, nhìn kỹ, lập tức phát ra tiếng cười điên cuồng như quỷ khóc sói tru: “Trời hộ chủ công ta, trời hộ chủ công ta.”

Hứa Hải Phong lập tức chuyển thân thể, thúc ngựa phóng đi, trong miệng thì thảo tự nói: “Ta không nhận ra hần.”

Về tới trong thành, huynh đệ hai người xa cách gặp lại, lại có một phen thật sự vui mừng.

Tương Khổng Minh giống như đạt được bảo bối, chỉ huy Hắc Kỳ quân sĩ tốt đem hơn trăm xe ngựa vận chuyển tới một dinh viện bí mật chuyên môn nghiên chế binh khí mới nhất.

Nơi này là nơi bí mật lớn nhất của Hắc Kỳ quân, được Tương Khổng Minh xưng là viện nghiên cứu.

Những công xảo tượng của Tô gia ít nhất cũng có một nửa ở tại chỗ này chế tạo những thứ ngạc nhiên cổ quái mà Tương Khổng Minh đưa ra.

Những người này từ sau khi tiến vào viện nghiên cứu, liền mất đi sự tự do của bản thân, tuy bọn họ đều được hưởng sự đãi ngộ xa hoa nhất trong cuộc sống, nhưng bọn họ lại không được liên lạc với bên ngoài. Phảng phất như bị bốt hơi giữa nhân gian, biến mất vô ảnh vô tung trên thế giới này.

Tô Xuân Vĩ đương nhiên biết chuyện này, nhưng sau một lần nói chuyện với Tương Khổng Minh, từ đó về sau cũng không hỏi nữa.

Hứa Hải Phong đối với những chuyện này nghi hoặc khó hiểu, phải biết rằng những người này cho dù ở tại Tô gia, cũng là những nhân tài ngàn vàng khó cầu, vì sao hần lại dễ dàng buông tay như thế.

Cho đến khi Tương Khổng Minh đưa cho hần một quyển sách, mở ra vừa nhìn, mới biết được đầu đuôi bên trong.

Bên trong quyển sách này, vẽ lại hình ảnh những công cụ tinh xảo, mà có cả Gia Cát thần nỗ bên trong.

Với tầm mắt của Tô Xuân Vĩ, tự nhiên biết được giá trị bên trong, hần cân nhắc mãi, biết thứ này giá trị liên thành. Công tượng không có, Tô gia có thể trong mấy năm bồi dưỡng ra một nhóm.

Nhưng có thể sáng tạo ra thứ này phải là người có tuyệt thế kỳ tài, Tương Khổng Minh dùng quyển sách này trao đổi với nhóm công tượng kia, Tô gia cũng không có địa phương nào có hại.

Nếu Phương Hướng Minh bọn họ đã đến, Hứa Hải Phong có thể tiếp tục thực hiện hành động bước tiếp theo.

Vì muốn bồi luyện ra thêm binh lính kiêu dũng thiện chiến, Tương Khổng Minh đưa ra ý kiến thành lập quân giáo.

Hần từng hỏi qua Hứa Hải Phong đến tột cùng là nghĩ muốn một đời oai danh, hay là nghĩ muốn lưu lại càng nhiều tiền vốn cho con cháu đời sau.

Hứa Hải Phong khó hiểu, Tương Khổng Minh liền trực tiếp nói: “Nếu chủ công chỉ muốn có được uy danh của một đời này, vậy cứ tận toàn lực phát triển huyết tử chiến sĩ, bằng vào sự bư hần không sợ chết cùng năng lực viễn siêu người thường của bọn họ, nhất định có thể thiên hạ vô địch. Chỉ là một khi có một ngày chủ công cười hạc quy tây, vậy con cháu đời sau của ngài sẽ không thể tái hiện sự nổi danh của Hắc Kỳ quân hôm nay.”

Hứa Hải Phong hiểu rõ ý tứ của hần, liền hỏi cách nào để giải quyết.

Tương Khổng Minh liền đưa ra phương pháp thành lập quân giáo, nhưng làm cho Hứa Hải Phong kinh ngạc chính là, Tương Khổng Minh lựa chọn huấn luyện viên cho quân giáo, lại toàn lực bài xích chúng thuộc hạ của Phương Hướng Minh, tình nguyện tạm thời thiếu thốn nhân thủ, cũng quyết không cho bọn họ đặt chân vào bên trong.

Lúc này quân giáo tựa như một tân binh doanh nghiêm khắc gấp trăm lần. Ở bên trong học tập ngoại trừ các hạng huấn luyện thể năng ra, còn dạy dỗ làm sao mang binh hành quân bày trận, đó chính là bản lĩnh

của những quan quân sơ cấp. Có thể đem phương diện này quy nạp tổng kết, lại mở lớp nhận trò cũng chỉ có một mình Tương Khổng Minh.

Huấn luyện cường độ cao như thế tự nhiên không phải bất cứ ai cũng có thể thừa nhận cùng thông qua.

Hứa Hải Phong vừa mới đến Ngọa Long thành liền bắt đầu chiêu mộ cùng chinh binh hai hạng công việc này. Cho tới hôm nay, đã có tới mấy ngàn tân binh thành quân, tính thêm thành vệ quân trước đó, quân đội dưới tay ngoại trừ Hắc Kỳ quân ra, đã hơn vạn người.

Những thành viên trong quân đội bình thường này đã trải qua tầng tầng chọn lựa, chọn lựa ra những ai có thể chịu cực chịu khổ, linh hoạt thông tuệ tiến vào quân giáo học tập. Sau khi bọn hắn thông qua sự bồi huấn cường hóa trong quân giáo, đi ra ngoài, đã trở thành một chiến sĩ đủ tư cách.

Những người này trở lại bộ đội, liền đảm nhiệm làm thập nhân trưởng, thậm chí là bách nhân trưởng, có những quan quân sơ cấp đã trải qua sự huấn luyện hệ thống này tồn tại, thì lực chiến đấu của bộ đội mới có đề cao chất lượng.

Phương pháp này của Tương Khổng Minh đề ra, liền được Phương Hướng Minh vỗ tay khen hay.

Làm một tướng lĩnh cao cấp, hi vọng nhất chính là chỉ huy quân đội thành thực như cánh tay mình, mà những sơ cấp quan quân trước kia lại không có khả năng này, trừ phi là trải qua nhiều năm ở chung, nếu không đừng mơ tưởng đạt tới cảnh giới như thế.

Mà một khi trong bộ đội xuất hiện thương vong số lớn, hệ thống chỉ huy lập tức liền hỏng mất, còn muốn khôi phục như trước, lại phải tốn thời gian mấy năm.

Nhưng lúc này một khi quân giáo thành lập, là có thể vì bộ đội không ngừng cuộn cuộn cung ứng sơ cấp quan quân, bởi vì bọn họ ở chung một chỗ, đều hiểu rõ lẫn nhau, lúc phối hợp tự nhiên không thành vấn đề.

Nói cách khác, chỉ cần có đủ binh lính, bọn họ rất nhanh là có thể hình thành lực chiến đấu, hơn nữa lúc lý giải mệnh lệnh của trưởng quan cũng không cần thời gian dài dòng để tìm hiểu về nhau.

Một khi nghĩ tới điều này, Phương Hướng Minh liền nhịn không được mà vỗ tay tán thưởng, đối với Tương Khổng Minh lại càng kính trọng thêm ba phần.

Chỉ là, đối với việc Tương Khổng Minh cự tuyệt cho bộ hạ của hắn tiến vào quân giáo đảm nhiệm chức vụ huấn luyện viên, tuy mặt ngoài hắn không có chút nào để ý, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác.

Ngoài ra, ở bên trong quân giáo, Tương Khổng Minh còn mở ra một lớp học bồi huấn ngắn hạn. Đây là cố ý chuẩn bị cho hậu cần bộ về sau.

Lúc này, hậu cần bộ mỗi khi tính toán sổ sách, luôn phải sử dụng chính là cách tính phức tạp truyền thống, tính toán lên, có vẻ vô cùng phức tạp lẫn rối loạn.

Vì vậy Tương Khổng Minh cố ý dẫn tiến con số Ả Rập và bảng cửu chương hiện đại.

Cách biến đổi này đã mang đến sự rung động thật lớn cho Đồng Nhất Phong, thứ này cũng không phức tạp, chỉ cần ai có chút linh hoạt là có thể nắm giữ rất nhanh. Hơn nữa ghi chép lại, vô cùng đơn giản rõ ràng. Cũng không còn giống như trước kia, đối với một lần tính toán là giống như phải nhìn vào thiên thư.

Phương cách này đã giảm đi rất nhiều công việc hạn chế của hậu cần bộ, Đồng Nhất Phong nhìn ra sự ảo diệu bên trong, hạ lệnh cho hậu cần bộ quan viên đều học tập, dù là khi bắt đầu chưa quen, nhưng chỉ một lúc sau, liền đã nếm được sự ngọt ngào từ bên trong, từ đó về sau liền trở thành những người ủng hộ kiên định nhất.

158. Chương 158 : Phong Tồn

Khi Hứa Hải Phong nhìn thấy uy lực của vũ khí từ viện nghiên cứu sản xuất, trầm mặc không lên tiếng một thoáng, rốt cục thở dài nói: “Đã có lợi khí như thế, luyện võ lại có ích gì.”

Đối với sự cảm thán của Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh cũng không cho là đúng: “Lời của chủ công sai rồi, vũ khí này cho dù tốt, cũng cần phải có người thao túng, nếu tố chất bản thân của sĩ tốt không được,

cũng sẽ bị người thừa vào cơ hội. Đường nhiên, đợi ngày sau sáng tạo ra vũ khí càng thêm lợi hại, khi đó, cao thủ cấp tông sư khổ tu cả đời cũng không chịu được một quả đạn. Lúc đó võ công mới có thể từ từ rời khỏi sân khấu lịch sử.”

Hứa Hải Phong nghe xong chất lưỡi không trôi, dò hỏi: “ Chẳng lẽ trên thế giới còn có loại vũ khí mạnh mẽ hơn tồn tại sao?”

Tương Khổng Minh than nhỏ: “ Hôm nay không có khả năng, cũng không đại biểu ngày sau không có khả năng. Chỉ là lúc thứ này xuất hiện, lại chưa hẳn là phần phúc của loài người.”

“ Đó là vì sao?” Hứa Hải Phong khó hiểu hỏi.

Trên mặt Tương Khổng Minh hiện lên vẻ trào phúng: “ Nếu trong tay người nắm giữ vũ khí có thể hoàn toàn hủy đi phiên đại lục này, vậy người sẽ nghĩ như thế nào?”

Hai mắt Hứa Hải Phong trừng lên nhìn hắn một thoáng, rốt cục xác định hắn không nói đùa, không khỏi biến sắc mặt: “ Như thế nào lại có loại vũ khí cường đại tới như vậy?”

Cười hắc hắc, Tương Khổng Minh lại thốt ra lời không làm người sợ hãi thì không ngớt: “ Nếu loại vũ khí này không phải bị nắm giữ trong tay một nhà độc đại, mà là đông đảo quốc gia đồng thời đều có được thì lại như thế nào?”

Lần này dù là với định lực của Hứa Hải Phong, cũng không khỏi thất sắc, hắn lắc đầu cười khổ, không còn hăng hái nói chuyện.

Tuy vũ khí cường đại đã nghiên chế thành công, nhưng Tương Khổng Minh lại yên lặng cất giấu chúng, ngày thứ hai đã hạ lệnh đem toàn bộ vũ khí này phong tồn, phái người nghiêm gia canh giữ, mà đám công tượng cũng không còn được tiếp xúc với hỏa dược cùng những gì có liên quan đến vũ khí mới mẻ này. Dù là bản vẽ mà Tương Khổng Minh vẽ ra, cũng đã thay đổi thành binh khí lạnh kiểu mới nghiên cứu.

Đối với quyết định kỳ quái lần này của hắn, Hứa Hải Phong nghi hoặc khó hiểu, nhưng đáp án lại làm cho hắn phải chấn động.

Tương Khổng Minh nói: “ Học sinh không biết sau khi thứ này sinh ra cùng lưu hành, sẽ mang đến sự biến hóa như thế nào cho thế giới này, chúng nó xuất hiện sớm đối với chủ công mà nói, chỉ có trăm lợi mà không một hại, nhưng đối với cả loài người mà nói, cũng là phúc họa chia nửa. Học sinh tầm mắt ngắn ngủi, thấy không rõ phương hướng của tương lai, thật sự không dám làm người mở đường, xin mời chủ công tự mình quyết định.”

Hứa Hải Phong trầm tư hồi lâu, rốt cục thở dài một tiếng, xoay người bỏ đi, từ đó về sau cũng không hề đề cập tới.

Mấy tháng sau, hết thầy đã bước chân vào quỹ đạo sơ bộ, Tương Khổng Minh theo Hứa Hải Phong tạm rời khỏi Ngọa Long thành, đi tới vùng sâu trong Thái Hành sơn mạch, tiến hành đại kế trừ đạo phiến loạn.

Chuyến này, Hứa Hải Phong mang theo binh sĩ, toàn bộ là sĩ tốt Hắc Kỳ quân, hắn làm như vậy chính là vì che giấu tai mắt người, bởi vì mục đích chân chính của chuyến đi này là tuyệt đối không thể lưu lại đời sau.

Theo cách nói của Tương đại quân sư, Hắc Kỳ quân dù là kiêu dũng vô địch, nhưng bọn họ lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là cứng nhắc ngây ngốc, đối với hết thầy không hề quan tâm. Khi nhân số quá ít thì không lộ rõ, nhưng nếu nhân số nhiều, liền có vẻ cực kỳ đặc biệt, bị người chú ý.

Tuy nói, cũng có vài vị là chiến sĩ phát triển hiểu được biến thông, nhưng dù sao số lượng quá ít, nằm trong biển người cũng không hề được chú ý.

Theo sự tính toán của Tương Khổng Minh, cho ra một kết luận, tổng nhân số Hắc Kỳ quân lấy một vạn làm kỳ hạn là tốt nhất. Bằng vào lực chiến đấu của bọn họ, hắn là có thể ứng phó đột biến cùng nguy cơ, mà lại không khiến cho người khác khủng hoảng.

Trước mắt Hắc Kỳ quân có hơn ba ngàn người, tưởng muốn bước đến số lượng vạn người, còn có tới bảy ngàn lỗ hổng.

Những người này muốn điều động tới từ nơi nào, vấn đề nghiêm trọng này lại bày ra trước mặt Hứa Hải Phong.

Tuy nói, Ngọa Long thành đã chiêu thu tân binh vượt qua hơn vạn người, nhưng nghĩ muốn đem những người này biến thành huyết tửu chiến sĩ, Hứa Hải Phong còn chưa tới mức chịu làm ra loại chuyện này.

Trong bọn họ đại đa số là người địa phương, người có gia đình còn không ít. Một khi bị người phát giác khác thường, sẽ tạo ra cơn sóng cực lớn, nếu bị người tra ra chân tướng, nỗ lực nhiều năm xem như sẽ hủy diệt trong một ngày.

Người được chọn lựa tốt nhất để trở thành huyết tửu chiến sĩ chính là những tù binh không có gánh nặng, chỉ là lần trước đuổi bắt tù binh đại bộ phận đều bị Khải Tắt nhân dùng tiền tài chuộc về, còn lại không bao nhiêu, đối với Hứa Hải Phong mà nói, đó là một chén nước nhỏ, chỉ là vô bổ.

Hướng chi, bên trong tù binh doanh khả năng thương vong cực cao, tưởng muốn thoát mất đưa ra bảy ngàn người, đó là chuyện quyết không thể nào.

Trời hộ lúc này, hướng nam Ngọa Long thành lại có đạo phỉ làm loạn, đây là một lý do lấy cớ cùng lựa chọn tốt nhất cho Hứa Hải Phong.

Nói đến đám đạo phỉ này, còn phải truy nguyên lúc Hán Hiến đế đích thân ngự giá thân chinh.

Khi đó, Khải Tắt nhân thủ trong tường thành, đem toàn bộ lương thảo tập trung bên trong thành Lâm An, Hán Hiến đế vì thỏa mãn nhu cầu của hai mươi vạn đại quân, bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là quật sâu ba thước, đem hết thảy những gì có thể cướp đoạt được đều đoạt sạch sẽ.

Loại cách làm không hề lưu con đường sống, khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng cực lớn.

Một ngày ba lần cướp đoạt, làm sao có đạo lý không bị phản kháng. Dưới tình huống nếu không phản kháng sẽ bị chết đói, đám dân đen đói khát buông cuộc xuống, cầm cương đao, lưỡi hái cùng thái đao, đối với quân đội Đại Hán tiến hành sự phản kháng liều mạng.

Chỉ là Hán quân thế mạnh, hai đại quân đoàn tràn ra, hơn hai mươi vạn đại quân tiến đến công thành, lại làm sao những nông phu chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu có đủ khả năng ngăn cản.

Phạm vi mấy trăm dặm quanh thành Lâm An, máu chảy thành sông, đôi bên kết hạ xuống thâm cừu đại hận không thể hóa giải.

Tuy Hứa Hải Phong chiếm được Lâm An thành, Hán Hiến đế hạ lệnh mở kho phát lương, hòa giải cục diện nước lửa lúc trước, nhưng vẫn còn nhóm người không muốn qui hàng, trốn vào trong Thái Hành sơn mạch, trở thành đạo tặc.

Ba mặt Lâm An thành, đều là đại bình nguyên bằng phẳng, duy chỉ có hướng nam bên ngoài mười dặm, chính là Thái Hành sơn mạch liên miên không dứt.

Từ xưa tới nay, nơi này chính là địa phương tốt nhất của tàng binh ẩn núp, tuy Đồng Nhất Phong biết có cổ thế lực này tồn tại, nhưng ngại thực lực không đủ, không dám phát binh tiêu diệt.

Mà Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong vừa đến, thêm năm ngàn khinh kỵ binh của Phương Hướng Minh, thủ vệ Lâm An thành xước xước có thừa, phát binh thảo phạt cũng chỉ là sớm muộn.

Buổi trưa, khi mặt trời đỏ lên đỉnh đầu, một đội nhân mã chậm rãi từ Ngọa Long thành xuất phát, theo hướng nam chạy đi.

Đội nhân mã này đại khái có hai trăm người, áp tổng hơn hai mươi xe lớn, chỉ cần xem thấy được che kín thật cẩn thận, là có thể làm cho người ta đoán được hàng hóa bên trong chính là danh vang thiên hạ, sản phẩm có một không hai của Ngọa Long thành – bạch tửu nồng độ cao.

Hứa Hải Phong ló đầu ra từ trong một xe, đột nhiên khen: “ Quân sư đại nhân tính không bỏ sót, ta đã cảm ứng được phía trước có một cỗ sát khí dày đặc, nói vậy đám đạo tặc đã chằm trúng chúng ta.”

Tương Khổng Minh ngồi chung xe nghe vậy cười nói: “ Học sinh nếu ngay cả chút bản lãnh này cũng không có, chẳng phải là làm cho chủ công thất vọng.”

Từ đoạn thời gian trước nhận được tin tức những khách thương bị bắt cóc, bọn họ cũng đã lưu ý đến chuyện này.

Tương Khổng Minh phân tích những án cướp bóc kia, dĩ nhiên cho ra kết luận đám đạo tặc này có thể lực cường đại đứng sau lưng ủng hộ, hơn nữa bên trong Ngọa Long thành cũng có nội ứng của bọn họ.

Vì vậy bọn họ mới có được tình báo chuẩn xác, những thứ cướp bóc đều là những thứ quý trọng.

Vì vậy do hấn cố ý an bài, Hứa Hải Phong dẫn hai trăm kỵ binh đi đường vòng hướng đông, trong một ngày bốn ba mấy trăm dặm, hóa trang làm thương đội, giống trống khua chiêng thông qua Thái Hành sơn mạch đi tới Ngọa Long thành.

Ở trong Ngọa Long thành mua bán rất nhiều bạch tửu cùng một bộ khải giáp cao cấp sang quý nhất, tin tức kia như có cánh bay khắp toàn thành, chờ ba ngày sau khi bọn hấn rời đi, tất cả mọi người đều biết.

Tương Khổng Minh đã khẳng định những tai mắt trong thành sẽ không bỏ qua tin tức này, mà đám đạo tặc chiếm được tin tức lại dễ gì chịu buông tha cho miếng thịt béo gần trong gang tấc.

Hai người bọn họ nhìn nhau cười, trải qua thời gian dài ở chung, giữa bọn họ đã có một loại ăn ý thần kì, quan hệ lẫn nhau như chủ như tùy, như thầy như bạn, vô cùng hòa hợp.

Đội xe đi thêm vài trăm thước, đi tới một con đường nhỏ, đột nhiên trên đỉnh núi một tiếng hò hét, lập tức tiếng quát chấn thiên, từ hai bên sườn núi chạy ra hơn một ngàn hán tử tinh tráng, đem đội xe đoàn đoàn vây quanh.

Một người đi trước, phạch áo lộ ngực, vẽ mặt đầy thịt, chòm râu xồm xoàm, lại càng tăng thêm ba phần hung ác. Hấn há to họng hét lớn: “ Thái, núi này là ta mở, đường này là ta xây, muốn đi qua nơi này, lưu lại tiền mồi lộ. Tiểu tử phía trước nghe là được, nhanh buông binh khí, bó tay chịu trói, gia gia chỉ lấy hàng hóa, lưu các người một tính mạng. Nếu dám can đảm chống cự, sẽ đem các người giết sạch cho chó ăn.”

Nếu là trước đây, nghe được tiếng hô to này của hấn, những thương nhân vô luận là chống cự, hay đầu hàng, tóm lại là loạn thành một đoàn.

Nhưng hôm nay cũng là ngoại lệ, hai trăm người phía trước, chỉ là lạnh lùng nhìn hấn, vốn không ai đáp lời, phảng phất hấn giống như một người chết.

Hán tử kia hít một hơi, đột nhiên cảm giác được cả người phát lạnh, nhin không được rung mình một cái.

Tuy tính cách của hấn lỗ mãng, nhưng lúc này ít nhiều cũng hiểu được có chút không đúng.

“ Ba ba ba...” Một trận vỗ tay từ trong đội xe truyền ra, Hứa Hải Phong cười hì hì từ trên xe bước xuống.

Nhìn thấy rốt cục có người ra mặt, vẽ căng thẳng trên mặt hán tử kia chợt giảm đi, quát: “ Tiểu tử người, còn không mau mau đầu hàng, đừng ép gia gia động thủ.”

“ Đầu hàng?” Trên mặt Hứa Hải Phong lộ ra một tia trào phúng, thở dài nói: “ Đáng tiếc trong trí nhớ của Hứa mỗ, cũng không biết hai chữ đầu hàng này viết như thế nào.”

Hán tử kia giận tím mặt, liền muốn hạ lệnh cho thủ hạ công kích, đột nhiên cảm giác ống tay áo cứng ngắc, quay đầu nhìn lại, cũng là một hán tử gầy gò vẽ mặt khẩn trương đang kéo ống tay áo hấn, dùng tay kia chỉ vào phía trước, rung giọng nói: “ Hấn...hấn...” Hán tử kia theo tay chỉ của hấn nhìn tới, chính là người vừa bước xuống xe, không khỏi giận dữ nói: “ Hấn cái gì hấn, người tự nhiên biến thành cà lăm vậy hả.”

“ Hấn là Hứa Hải Phong.” Người gầy kia bị hấn quát lớn, phảng phất linh hồn quay về, một câu lưu loát nói ra.

“ Hứa Hải Phong? Hứa Hải Phong thì thế nào...Gia gia ta cũng giết...” Hấn mới nói được một nửa, đột nhiên liền tỉnh ngộ, sắc mặt đại biến, thất kinh hỏi: “ Hắc Kỳ quân Hứa Hải Phong?”

“ Ha ha ha...” Hứa Hải Phong cất tiếng cười to nói: “ Đúng là Hứa mỗ, nếu người muốn Hứa mỗ bó tay chịu trói, không ngại đi hỏi trước bốn trăm hài tử của ta đi đã.”

159. Chương 159 : Sơn Phỉ

Tên uy mãnh của Hắc Kỳ quân, thiên hạ đều biết, những người này quanh năm sinh hoạt chung quanh Ngọa Long thành, tự nhiên là nghe đến quen tai.

Nếu ngay cả kiên cố như tường vách sắt của Lâm An thành còn bị Hắc Kỳ quân dễ dàng đánh lấy, vậy đám ô hợp như bọn họ lại làm sao là đối thủ của quần hổ bí chi sư?

Đây gọi là người có tên, cây có bóng.

Ba chữ Hắc Kỳ quân phảng phất như một ma chú, làm cho người ta phải khởi lên lòng sợ hãi.

Bước chân đại đa số người đều theo bản năng lui về phía sau, tuy số người của bọn họ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nhưng chưa giao thủ, thắng bại đã định.

Hán tử kia trên trán tuôn mồ hôi lạnh đầm đìa, đột nhiên hai mắt sáng ngời, lớn tiếng kêu lên: “ Hứa Hải Phong, đừng hư trương thanh thế, ngươi chỉ có nhiều nhất là hai trăm người, làm gì tới bốn trăm. Các huynh đệ, chúng ta có hơn ngàn người, lấy năm đánh một, còn đánh không nổi sao? Mọi người xông lên, ai có thể giết được người này, tiền thưởng ngàn lượng.”

Nghe được lời của hắn, trái tim bọn sơn tặc như sống lại.

Dưới trọng thưởng, sẽ có dũng phu.

Ngàn lượng là con số lớn thế nào, ngàn sơn tặc đừng nói chưa từng gặp qua, mà dù là nghe cũng chưa từng nghe qua. Huống chi dù danh tiếng Hắc Kỳ quân có hiển hách, nhưng dù sao chỉ là nghe nói, hơn nữa bên mình nhiều gấp năm lần, cũng không phải không có phần thắng.

“ Giết...” Một sơn tặc chịu không được phần tài phú khổng lồ hấp dẫn, đột nhiên gầm lên một tiếng, rút đao vọt xuống tới.

Cử động này của hắn, giống như là đốt lên một đạo hỏa tuyến tới ngàn cân thuốc nổ, lập tức đưa tới một chuỗi phản ứng dây chuyền.

Những sơn tặc còn lại lợi dụng tình huống đang chấn hưng, nhiều người gan lớn, đồng thời tràn xuống dưới.

Hứa Hải Phong cười lạnh một tiếng, nói: “ Thứ không biết tốt xấu, cho ta...giết.”

Những lời này vừa ra, hai trăm người vừa rồi còn đang đứng yên bất động, phảng phất như một tòa pho tượng đồng loạt đều nhịch từ bên dưới xe lấy ra một vật, chính là Gia Cát thần nỗ do Tương Khổng Minh tỉ mỉ nghiên chế ra.

Đồng thời, vài trùm xe trên hai mươi chiếc xe cũng bị người xé toạt, từ trên xe nhảy xuống vô số quân sĩ võ trang hạng nặng. Nguyên lai trên hai mươi xe này vận chuyển không phải là hàng hóa, mà là trang giáp quân đã từng giết sạch năm ngàn Hung Nô thiết kỵ không còn mảnh giáp trên thảo nguyên.

Hán tử kia sắc mặt đại biến, rốt cục đã biết mình vừa rơi vào cạm bẫy. Nhưng lúc này đã cười hổ khó xuống, hắn rút cương đao trên lưng, tạm thời do dự không quyết, có nên lao xuống giao chiến hay không.

Bốn trăm danh Hắc Kỳ quân sĩ, cầm lấy Gia Cát thần nỗ nhắm ngay đám sơn tặc đang lao xuống như điên cuồng, bọn họ đứng thẳng, bất động như núi.

“ Bắn...” Một tiếng quát từ sau lưng vang lên, chính là Tương Khổng Minh ở trên xe ngựa phát xuất mệnh lệnh.

“ Sưu...sưu...sưu...” Vô số mũi tên bay đầy trời như mưa sao bay về phía bọn sơn tặc.

Từng Gia Cát thần nỗ có thể phát ra bảy mũi, bốn trăm người chính là hai ngàn tám trăm mũi tên. Một trận mưa tên ở trong chớp lát đã bắn xong, so với tốc độ của cung tên phải nhanh hơn mười lần.

Bọn sơn tặc đang lao xuống trong tình huống không hề phòng bị, lập tức thương vong thảm trọng. Gần nửa số sơn tặc trúng tên, ngã xuống đất không dậy nổi.

Bọn họ dù sao không phải bách luyện hùng sư có kinh nghiệm chiến trận, trong ngày thường dựa vào người đông thể mạnh, còn có thể diêu vũ dương oai, lúc này một khi gặp phải tinh binh cường tướng chân chính, dĩ nhiên đảm khí lập tức biến mất vô tung.

Mới vừa rồi đám sơn tặc còn e sợ chạy chậm phía sau lúc này đều cảm thấy may mắn không thôi, bọn họ chứng kiến đồng bạn bị những mũi tên vô tình xuyên thủng thân thể, ngã xuống đất kêu rên, mà người của đối phương lại đột nhiên nhiều hơn gấp đôi, song phương đã không hơn kém bao nhiêu.

Bọn họ một tiếng hò hét, quay đầu bỏ chạy. Tiền tài tuy tốt, nhưng phải giữ được tính mạng mới có thể hưởng thụ, nếu ngay cả mạng sống cũng không còn, vậy có nhiều tiền cũng vô ích.

Đối với cử động của bọn hắc, Tương Khổng Minh hiểu rõ hơn ai hết, biết dưới dạng địa hình này, muốn bắt sạch bọn họ vốn là chuyện không có khả năng. Cũng may mục đích của hắc cũng không phải là hoàn toàn tiêu diệt, chỉ là hạ lệnh toàn lực truy kích, có thể bắt được bao nhiêu thì bấy nhiêu.

Đạo tặc thủ lĩnh thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, nghĩ không ra chỉ trong chớp mắt, thủ hạ của mình gục xuống tầng lớn, mà người còn lại thì như chó nhà tang, không còn dũng khí đi tới.

Một người bên cạnh hắc vội vàng kêu lên: “ Nhị đầu lĩnh, chúng ta đi nhanh đi.”

Hung hăng dậm chân, hắc thẹn quá thành giận kêu lên: “ Hảo tiểu tử, chúng ta đi thôi.” Nói xong, vung tay lên, dẫn thân tín cầm đầu bỏ chạy.

Đối với những con cá nhỏ tôm nhỏ, Hứa Hải Phong tự nhiên sẽ không để vào lòng, nhưng nếu nhượng cho con cá lớn chạy thoát, vậy một phen công phu trong mấy ngày nay chẳng phải là toàn bộ uổng phí.

Đạo tặc thủ lĩnh vừa mới chạy được mấy thước, đột nhiên hoa mắt, lại thêm một người, định mắt nhìn lại, chính là Hứa Hải Phong khí định thần nhân đang đứng ở trước mặt.

Hôm nay hắc gặp thảm bại này, đã ôm một bụng lửa giận, lúc này thấy kẻ gây tội trước mắt, chỉ cảm thấy một trận tức giận dâng lên, hét lớn một tiếng, một đao chém tới.

Chỉ là động tác của hắc trong mắt Hứa Hải Phong tựa như đứa trẻ ba tuổi không hề có chút uy hiếp. Tay phải nhẹ nhàng vung lên, đại đao trong tay hắc tử kia lập tức không thể giữ nổi, rơi xuống trên mặt đất.

Hứa Hải Phong một chiêu Thái Cực đẩy nhẹ, chuyển động như ý, cơ hồ đã đạt tới cảnh giới hoàn mỹ.

Ở trong Ngọa Long thành đánh một trận với Áo Bồn tông sư, tuy cuối cùng không thể lưu lại hắc, nhưng ngoài ý muốn đem chí cương của Lợi Trí cùng chí nhu của Hạ Nhã Quân dung làm một thể, khiến cho hắc đối với âm dương biến hóa của Thái Cực thần công lại tăng thêm một phần thể ngộ.

Lúc này đao giết trâu lại dùng giết gà, lặp lại kỳ hiệu như trước, trong lúc xuất thủ đã không mang theo nửa phần khói lửa, đạt tới cảnh giới đại thành.

“ Bắt.” Hứa Hải Phong khinh thường phân phó một tiếng, xoay người muốn đi.

Mấy tên thân tín định đi dìu thủ lĩnh, đột nhiên ba nhân ảnh nhảy vào, cho ăn quyền đấm cước đá, chốc lát đã đánh bay bọn họ đầy đất.

Ba người này chính là ba huynh đệ An Đức Lỗ, phụng mệnh Tương đại quân sư, thiếp thân bảo vệ Hứa Hải Phong.

Tương Khổng Minh bất đắc dĩ đón chào, đối với thói quen Hứa Hải Phong thích tự mình xuất thủ, hắc đã khổ sở khuyên răn nhiều lần, chỉ là không có chút công hiệu.

Nhìn bộ dáng mặt mày khổ sở của Tương Khổng Minh, trong lòng Hứa Hải Phong buồn cười, không đợi hắc mở miệng, liền giành nói trước: “ Quân sư đại nhân, thủ lĩnh đã dẫn tới, xử trí như thế nào là chuyện của người, ta đi nghỉ tạm một lát.”

Nói xong hắc đi vào xe ngựa, đóng cửa lại, tùy ý bên ngoài vang lên tiếng hăm giết vang rền, chỉ là bịt tai không nghe.

“ Ai...” Tương Khổng Minh thở dài một tiếng, quay đầu lại, đã thay đổi gương mặt, hắc nhìn đạo tặc thủ lĩnh bị điểm huyết đạo, lạnh lùng hỏi: “ Người tên là gì?”

Thủ lĩnh kia còn có vài phần cốt khí, biết lần này không may mắn thoát khỏi, tức giận hừ một tiếng, nanh cười nói: “ Chết trên tay gia gia đã có mấy trăm mạng Hán cầu, hôm nay chết yếu cũng không tính oan, người có thủ đoạn gì cứ sử xuất, xem gia gia có nhú mày một chút hay không.”

Tương Khổng Minh thật giống như không hề nghe hấn mắng chửi, chỉ là gật đầu, nói: “ Nguyên lai người gọi là Lý Hoàng Trì, là nhị đương gia của một trong những thế lực đạo phi lớn nhất Thái Hành sơn mạch.”

Sắc mặt Lý Hoàng Trì lập tức đại biến, ánh mắt hấn nhìn Tương Khổng Minh mang theo mấy phần sợ hãi, nói: “ Người...người làm sao biết được?”

Cười hắc hắc, Tương Khổng Minh hỏi: “ Đại đương gia các người là ai? Lai lịch gì? Trong sơn trại có bao nhiêu người?”

Lý Hoàng Trì lập tức ngậm miệng, hai mắt nhìn chằm chằm Tương Khổng Minh, không nói được một lời.

Chỉ là đối với đại đa số người mà nói, nếu gặp phải một câu hỏi, cho dù không muốn nói cho người khác, nhưng trong lòng vẫn sẽ không tự chủ được mà hiện lên đáp án này.

Tựa như bây giờ, tuy Lý Hoàng Trì cảm miệng không nói, nhưng trong đầu hấn lại tự nhiên mà đem tính danh đại đương gia cùng lai lịch rất nhanh nhắc tới một lần.

Tương Khổng Minh một bên cảm ứng, một bên nhú mày: “ Lý Minh Đường sao? Ân, hấn còn là một vị nhất phẩm cao thủ, nguyên là một gã tướng quân của Thổ Phiên quốc. Trong sơn trại còn có năm ngàn người, số lượng này đúng là ra ngoài dự liệu của ta, chẳng qua cũng không quan hệ, vừa lúc cấp cho các hài tử luyện binh, nhiều thêm kinh nghiệm.”

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Tương Khổng Minh, Lý Hoàng Trì chỉ cảm thấy mồ hôi đầm áo, người trước mặt chẳng lẽ là ma quỷ hay sao, hấn làm sao biết được những suy nghĩ trong lòng mình.

“ Người...người là yêu quái.” Lý Hoàng Trì kiệt lực hét lên.

“ Yêu quái?” Tương Khổng Minh đầu tiên là ngây ra, theo sau bật cười, khinh thường nói: “ Yêu quái có gì không tốt, cùng với việc làm một người bị yêu quái ăn thịt, còn không bằng làm một yêu quái ăn thịt người.”

Hấn vung tay lên, nói: “ Đem tù binh còn sống tới đây, chọn người tinh tráng, cho uống rượu.”

“ Dạ...” An Đức Lỗ huynh đệ lên tiếng, lúc này suất lĩnh chúng quân sĩ nhất nhất chấp hành.

Trong hơn một ngàn người này, có thể chạy thoát chỉ có một thành, mà thất thủ bị bắt cũng chỉ có hai thành, còn lại hơn bảy trăm người thì chết dưới mưa tên, hay là lúc chạy trốn bị Hắc Kỳ quân sĩ đuổi theo chém giết.

Trong hơn hai trăm người bắt được, ba người An Đức Lỗ chỉ lấy ra tám mươi hán tử kiện tráng thể cách khôi ngô.

Cũng giống như tướng lĩnh chọn lựa binh lính, quan trọng đảm thức, tiếp theo là thân thể tổ chất. Nhưng huyết tủy chiến sĩ hoàn toàn trái ngược, vì những ai phục dùng huyết tủy, đều sẽ trở nên vô tri không còn sợ hãi.

Cho nên lòng can đảm hay tâm trí không hề tác dụng, tiêu chuẩn duy nhất chính là tiên thiên thể chất phải tốt nhất.

Khi tám mươi người kia bị Hắc Kỳ quân sĩ như sói như hổ kéo dài về mặt sau, một trận tiếng khóc cha gọi mẹ kêu thảm vang lên không ngừng bên tai, chỉ là chốc lát sau, hết thấy hóa thành bình tĩnh.

Những sơn tặc còn lại đều run bắn bắn, còn nghĩ rằng Hắc Kỳ quân hung tàn thành tính, đem đồng bạn của mình đều chém giết.

“ Bọn họ phải xử trí thế nào?” Hứa Hải Phong không biết khi nào từ trong xe xuống tới, đứng bên người Tương Khổng Minh dò hỏi.

“ Chủ công nghĩ phải làm thế nào?” Tương Khổng Minh cười hỏi.

Hứa Hải Phong nhìn bọn họ một thoáng, nói: “ Quan bức dân phản, không thể không phản, chỉ là thân nhân của bọn họ đa số chết thảm dưới tay Hán quân, đoạn huyết cừu này chỉ sợ là giải không ra.”

Tương Khổng Minh thở dài nói: “ Trừ phi là chờ một đời này của bọn họ chết già, hoặc là...”

Ánh mắt Hứa Hải Phong dừng lại ở hắn, chỉ nghe hắn thông thả nói: “ Nếu chủ công có thể thỉnh đại phu nhân ra mặt trấn an, có lẽ còn có khả năng.”

Hứa Hải Phong trầm tư một thoáng, thở dài một hơi, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Hứa Hải Phong, ánh mắt Tương Khổng Minh biến ảo khó lường, cũng không biết đang suy nghĩ những chuyện gì.

Một lúc lâu, quạt lông trong tay hắn vung lên, bốn trăm danh Hắc Kỳ quân sĩ thủ vệ bên cạnh lại giờ lên lợi khí giết người trong tay – Gia Cát thần nỗ.

160. Chương 160 : Mê Được

Quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy viên đầu lâu kia lộ ra hàm răng nghiến chặt, mà trên răng tựa hồ đang cắn vật gì đó.

Hắn hơi kinh hãi, đưa tay lên sờ, mới phát giác một phần tóc bên tai thiếu đi một đoạn. Nếu vừa rồi chỉ thoáng chân chờ, chính là cục diện ôm nhau cùng chết.

Hắn có thể thuận lợi chém địch dưới đao, là bởi vì thân thủ giữa hai bên có chênh lệch quá lớn, nhưng khí thể bưu hãn không sợ chết của đối phương tạo thành sự trùng kích thật lớn đối với hắn.

Loại cách làm chỉ cầu đưa địch vào chỗ chết như vậy, mà bất kể đến an nguy của bản thân, sự hung hãn bá đạo làm cho hắn phải trợn mắt kinh hãi.

Nếu vừa rồi hắn đối mặt không chỉ là một người, mà là hai người, năm người, hoặc là mười người?

Hắn đã không còn dừng khí tiếp tục phỏng đoán, người như vậy còn có thể xưng là người sao? Quả thật chính là ma quỷ hóa thân như trong miệng Khải Tắt nhân tôn xưng.

Nghĩ đến ma quỷ, trong tim của hắn vừa động, lập tức đoán được thân phận của những người này. Ở đương thời, ngoại trừ Hắc Kỳ quân được xưng thiên hạ vô địch ra, còn có chi bộ đội nào có được tinh binh như thế này.

Nghĩ tới đủ loại truyền thuyết của Hắc Kỳ quân, tim của hắn lập tức rơi xuống tận cốc sâu. Đối lại trước kia, hắn luôn nửa tin nửa ngờ, tưởng rằng đám bại quân chỉ là kiếm cỏ đồ thừa, nhưng cho tới giờ khắc này, hắn mới biết được lời đồn đãi không có chút nào khoa trương, nếu mỗi một sĩ tốt trong Hắc Kỳ quân đều là như thế, vậy thiên hạ tuy lớn, lại có chi bộ đội nào có thể địch nổi.

Cho dù là ngày trước năm trăm Khải Tắt thần điện kỵ sĩ đoàn đại bại bộ đội tinh nhuệ của Thổ Phiên quốc cũng phải thua kém ba phần.

Biết trước mặt mình chính là Hắc Kỳ quân làm cho người khác phải kinh hồn táng đảm, trong lòng hắn sáng tỏ tại kiếp hôm nay là khó thoát, chỉ là Hắc Kỳ quân vì sao có thể lặng yên không chút tiếng động thâm nhập lên được sơn trại, người ra độc thủ mờ ám này lại là người nào.

“ Lý tiên bối đúng là hảo công phu, xem trong thiên hạ tuổi trẻ đương thời, có thể ổn thắng tiên bối chỉ sợ là chỉ có ba người mà thôi.”

Lý Minh Đường xoay người, người này không ngờ dưới tình huống hắn không hề có cảm giác mà tiến vào trong vòng mây trượng, lại làm sao không làm cho hắn kinh hãi vạn phần.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh vĩ ngạn thẳng thắn đứng ngay trên bậc thang. Gió đêm thổi qua, trường sam màu đen trên người theo gió tung bay, phiêu dật tự nhiên nói không nên lời, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác kỳ dị là hắn đã hợp làm một thể cùng với cảnh vật nơi đây.

Lý Minh Đường thu đao mà đứng, ngưng thần nhìn tới, tại thời khắc mấu chốt này, hấn khôi phục sự trầm tĩnh của một nhất phẩm cao thủ: “Người...là ai?”

“Tại hạ Hứa Hải Phong.”

Trước cửa trại, Tương Khổng Minh khinh thường cười lạnh một tiếng: “Tặc? Còn không biết ai là tặc, chúng ta là quan binh tróc tặc.”

Hắn hơi quay đầu lại phân phó: “Truyền lệnh xuống cho ta, phàm là gặp phải chống cự, liền giết chết.”

“Dạ...” Một gã quân sĩ lớn tiếng đáp một câu, đem lời này xa xa truyền ra. Lập tức động tác của sĩ tốt Hắc Kỳ quân càng nhanh hơn mấy lần. Nếu muốn trông cậy vào bọn họ đem địch nhân sanh cầm bắt sống, quả thật khó hơn lên trời, nhưng nếu chỉ là tận tình giết chóc, đây cũng là bản năng như đã có sẵn từ lúc sinh ra.

Mệnh lệnh này một khi truyền đi xuống, lập tức liền tạo ra một mảnh gió tanh mưa máu.

Đầu của Tương Khổng Minh vừa chuyển, đột nhiên nhìn thấy Lâm Trường Không đứng một mình ở xa xa, trong lòng hắn vừa động, dời mắt tìm kiếm, đúng là không tìm được bóng người của Hứa Hải Phong. Không khỏi lắc đầu cười khổ, hắn tự nhiên đoán được Hứa Hải Phong nghe nói Lý Minh Đường võ công cao siêu, nên động lòng hiếu thắng, bây giờ phỏng chừng hai người là đang chiến đấu thật náo nhiệt.

Chỉ là bản thân là thần tử, cũng không thể tùy ý để chủ công tự thân hãm vào nguy cơ, hắn chỉ vào Lâm Trường Không phân phó: “Người nhanh đi tìm kiếm chủ công, cần phải bảo hộ hắn không bị tổn hao gì.”

Lâm Trường Không cung kính nhận lệnh, bước nhanh rời đi.

Tương Khổng Minh mắt nhìn núi sâu xa xa, tự nhủ: “Một tháng, thời gian có điểm khẩn quá.”

Một đôi mắt của Lý Minh Đường trở nên co rút lại, hắn kinh hô: “Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong?”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “Đúng là tại hạ.”

“Được.” Lý Minh Đường kinh dị đánh giá hắn vài lần, rốt cục hỏi: “Lão hủ có một chuyện không rõ, tưởng muốn thỉnh giáo Hứa thống lĩnh.”

Hứa Hải Phong nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo hắn cứ nói đừng ngại.

Lý Minh Đường hít sâu một hơi, hỏi: “Bằng thực lực của quý quân, tưởng muốn tiêu diệt một đỉnh núi như lão hủ, đó là việc dễ dàng như trở bàn tay, vì sao phải sử xuất ra thủ đoạn rác rưởi như vậy, làm người khác lạnh rãng.”

“Thủ đoạn rác rưởi?” Hứa Hải Phong bật cười, nói: “Lý tiên bối, cuộc chiến giữa ta và ngươi cũng không phải là tỷ thí công bình, tự nhiên là phải sử ra quỷ kế, không có chỗ nào cổ kỵ. Hôm nay ta không tổn thương một người mà thành công bắt sống các vị, lại vì sao không thể sử dụng?”

Sắc mặt Lý Minh Đường đỏ hồng, rốt cục nói ra một câu: “Quý quân danh xưng dũng vũ thiên hạ, lại vì sao không chịu cho chúng ta một cơ hội có một trận đánh công bình?”

“Công bình?” Khóe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia đùa cợt: “Chỉ khi thực lực hai người tương đương, mới có hai chữ công bình, các ngươi ở trong mắt ta, chẳng khác gì con kiến hôi, lại có tư cách gì cùng ta cò kè mặc cả?”

Hai mắt Lý Minh Đường vẫn máu, tuy biết lời của hắn không sai, nhưng loại thái độ coi rẻ này làm cho hắn giận dữ.

Hứa Hải Phong đột nhiên khoát tay áo nói: “Lý tiên bối không cần tức giận, xin hỏi quý chúc lúc cướp đoạt thương lữ đi ngang, có từng cho bọn họ một cơ hội công bình không?”

Lý Minh Đường ngẩn ra, lập tức cứng họng.

“Lý tiên bối, bốn tướng quân hôm nay có một lời nói, thỉnh tiên bối châm chước.” Hứa Hải Phong ôm quyền thi lễ nói.

Lý Minh Đường cắn răng nói: “ Nói.”

“ Nếu tiền bối nhắc tới hai chữ công bình, vậy Hứa mỗ nguyện cùng ngài đánh một trận, nếu ngài có thể thắng được Hứa mỗ, vậy ta liền làm chủ, phóng thích tù binh.”

Hai mắt Lý Minh Đường sáng ngời, tựa như người chết đuối bắt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, hân vừa vui vừa sợ, vội hỏi: “ Lời của Hứa thống lĩnh là thật?”

Hứa Hải Phong cười ngạo nghễ, cũng không trả lời, nhưng chỉ động tác đơn giản này lại làm cho Lý Minh Đường có một loại tin tưởng mãnh liệt.

Hắn cao giọng nói: “ Được, vậy nhượng ta xem Hứa thống lĩnh được xưng đệ nhất cao thủ trẻ tuổi đương thời có cái gì cao minh.”

Hắn nhảy dựng lên, một đao bổ xuống đầu Hứa Hải Phong.

Kinh nghiệm đối địch của Lý Minh Đường vô cùng phong phú, chỉ nhìn thần thái khí độ của Hứa Hải Phong, đã biết đó là một cao thủ đồng cấp bậc bình sinh hiếm thấy, vì thế không dám có chút khinh thường sơ ý, vừa ra tay chính là toàn lực ứng phó.

Hứa Hải Phong vẫn chưa rút ra Bất Phá thần kiếm, mà chỉ hướng phía trên đánh ra một chiêu, điểm vào cách mũi đao bảy tấc.

Cổ tay Lý Minh Đường chấn động, một đao kia không ngờ lại khó có thể chém đi xuống. Trong lòng hắn kinh hãi, nhanh chóng tránh bước, hai mắt nhìn trừng Hứa Hải Phong, sợ hắn đột nhiên tập kích.

Tựa như bậc nhất phẩm cao thủ như Lý Minh Đường, khi xuất thủ, chân khí phân bố cực kỳ hợp lý, chiêu thức không sơ hở, làm cho người ta khó có thể hóa giải.

Nhưng chỉ là khi đối phó với người đồng cấp hoặc là cấp thấp vũ giả mới có thể như thế. Đối mặt với người đã lĩnh ngộ được lực lượng tinh thần, linh giác đạt tới cấp bậc tông sư như Hứa Hải Phong, sơ hở trong một đao này của hắn lập tức liền hiển lộ ra.

Mới một đao vừa rồi, bảy tấc mũi đao chính là địa phương súc tích công lực kém nhất của hắn.

Một kiếm của Hứa Hải Phong điểm trúng, chân khí cường đại đột phá một điểm, đem nội lực của Lý Minh Đường chặt làm hai đoạn. Cũng may kinh nghiệm chiến đấu của Lý Minh Đường phong phú, thấy tình thế không ổn, lập tức thu tay lại lui về phía sau, nếu cậy mạnh tiến bực, vậy chỉ một chiêu, thì binh khí sẽ rời tay bay đi.

“ Người...Người đã đạt tới cảnh giới tông sư sao?” Lý Minh Đường run giọng hỏi.

Hứa Hải Phong buồn bã lắc đầu, thở dài nói: “ Tại hạ công lực không đủ, tạm thời còn kém một bậc. Chẳng qua Hứa mỗ vừa nói qua, thiên hạ trong tiểu đồng lứa, có thể ổn thắng tiền bối phải có ba người, rất bất hạnh, Hứa mỗ là một trong số đó.”

Sắc mặt Lý Minh Đường biến ảo khó lường, hắn nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Hứa Hải Phong, cho dù đối phương từ trong bụng mẹ bắt đầu luyện công, cũng bất quá chỉ có hai mươi năm công phu, không ngờ lại có tài nghệ như thế. So sánh qua, hắn không khỏi kém quá xa.

Chỉ là lúc này, hắn đã không còn đường lui, hướng Hứa Hải Phong nặng nề gật đầu, hắn trầm trọng nói: “ Hảo cho một anh hùng xuất thiếu niên, lão hủ thỉnh giáo.”

Nói xong, hắn xoay người tiến bước vào trong phòng.

Hứa Hải Phong hơi có vẻ kinh ngạc nhìn cử động của hắn.

Dựa vào linh giác hơn người, Hứa Hải Phong tự nhiên biết hắn cũng không có ý muốn mượn cơ hội thoát thân, bởi vì hắn dĩ nhiên cảm ứng được đầu chí cường đại mệnh mông mãnh liệt của Lý Minh Đường tản ra, khí phách mãnh liệt cơ hồ ngưng thật lại mơ hồ tiết lộ vài phần thâm lương, lại càng có vẻ không kinh không sợ, nhân vật như thế, sao lại lâm trận mà bỏ chạy.

Chốc lát sau, Lý Minh Đường lại đi ra, chỉ là trên tay hắn thay đổi một thanh binh khí khác.

Thanh cương đao không biết đã bị bỏ đi nơi nào, hay tay của hắn đang cầm một thanh nguyệt nha sạn dài chừng hơn trượng, thân trượng tỏa ra quang mang màu bạc, hiển nhiên phân lượng rất nặng.

Vẻ vừa vui vừa sợ lóe ra trong ánh mắt Hứa Hải Phong, toàn thân lại hóa thành bình tĩnh. Ở trong lòng hắn cũng sinh ra một ý niệm kỳ quái, nếu như Tồn Dũ nhìn thấy người này, nói vậy nhất định sẽ dị thường vui mừng.

Lý Minh Đường cầm nguyệt nha sạn trong tay, phảng phất như thay đổi thành một người khác, cũng không còn nửa phần cấp tảo. Hắn nhìn vị đại địch đầu tiên trong cuộc đời, trầm giọng nói: “ Một trăm lẻ tám lộ Phong Ma Sạn Pháp trong tay lão hủ, cũng là một trong những kỳ công mật nghệ, Hứa thống lĩnh tự mình cẩn thận.”

Có chút gật đầu, Hứa Hải Phong rút ra Bất Phá thân kiếm, nói: “ Tiền bối, thỉnh...”

Hai mắt Lý Minh Đường mở lớn, một lư tinh quang bắn ra, bỗng nhiên thân thể lẫn sạn cùng hợp nhất, hướng Hứa Hải Phong vọt tới.

Hứa Hải Phong không dám chậm trễ, dương kiếm đón lấy, kiếm sạn tương giao, đột nhiên cánh tay chấn động, tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng nghĩ không ra nguyệt nha sạn lại nặng nề như thế.

Lý Minh Đường vốn chính là một viên hổ tướng của Thổ Phiên quốc, lúc đầu khi Khải Tắt nhân xâm lấn, hắn cùng với bộ đội lâm vào trọng vây, chính là nhờ vào một trăm lẻ tám lộ Phong Ma Sạn Pháp giết khai một con đường máu, chạy thoát ra ngoài.

Người này thật là trung nghĩa, mỗi khi gặp chiến trận, luôn đi trước sĩ tốt, bản thân đủ danh vọng, tại Thái Hành sơn mạch, cũng là thế lực lớn nhất.

Một bộ Phong Ma Sạn Pháp thi triển ra, liền phảng phất như một dòng suối chảy không ngừng xoay tròn, lấy Hứa Hải Phong làm trung tâm xoay quanh vây nhiều, hấp lực cường đại không ngừng từ trên thân sạn phát ra, dần dần co rút lại, chính là muốn đem Hứa Hải Phong sinh sôi đánh nát tại chỗ.

Hứa Hải Phong ngưng thần nghênh chiến, một đoạn đường Thái Cực kiếm pháp vô cùng quy củ, giống như một cái la bàn, đem những thế xoay của cây kim thủy ngân toàn bộ hóa giải.

Nguyệt Nha Sạn: Một đầu trượng có hình vàng trắng khuyết.

161. Chương 161 : Phong Ma Trượng Pháp

Quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy viên đầu lâu kia lộ ra hàm răng nghiền chặt, mà trên răng tựa hồ đang cắn vật gì đó.

Hắn hơi kinh hãi, đưa tay lên sờ, mới phát giác một phần tóc bên tai thiếu đi một đoạn. Nếu vừa rồi chỉ thoáng chần chờ, chính là cục diện ôm nhau cùng chết.

Hắn có thể thuận lợi chém địch dưới đao, là bởi vì thân thủ giữa hai bên có chênh lệch quá lớn, nhưng khí thế bưu hãn không sợ chết của đối phương tạo thành sự trùng kích thật lớn đối với hắn.

Loại cách làm chỉ cầu đưa địch vào chỗ chết như vậy, mà bất kể đến an nguy của bản thân, sự hung hãn bá đạo làm cho hắn phải trợn mắt kinh hãi.

Nếu vừa rồi hắn đối mặt không chỉ là một người, mà là hai người, năm người, hoặc là mười người?

Hắn đã không còn dũng khí tiếp tục phỏng đoán, người như vậy còn có thể xưng là người sao? Quả thật chính là ma quỷ hóa thân như trong miệng Khải Tắt nhân tôn xưng.

Nghĩ đến ma quỷ, trong tim của hắn vừa động, lập tức đoán được thân phận của những người này. Ở đương thời, ngoại trừ Hắc Kỳ quân được xưng thiên hạ vô địch ra, còn có chi bộ đội nào có được tinh binh như thế này.

Nghĩ tới đủ loại truyền thuyết của Hắc Kỳ quân, tim của hắn lập tức rơi xuống tận cốc sâu. Đổi lại trước kia, hắn luôn nửa tin nửa ngờ, tưởng rằng đám bại quân chỉ là kiếm cỏ đồ thừa, nhưng cho tới giờ khắc này,

hắn mới biết được lời đồn đãi không có chút nào khoa trương, nếu mỗi một sĩ tốt trong Hắc Kỳ quân đều là như thế, vậy thiên hạ tuy lớn, lại có chi bộ đội nào có thể địch nổi.

Cho dù là ngày trước năm trăm Khải Tắt thần điện kỵ sĩ đoàn đại bại bộ đội tinh nhuệ của Thổ Phiên quốc cũng phải thua kém ba phần.

Biết trước mặt mình chính là Hắc Kỳ quân làm cho người khác phải kinh hồn táng đảm, trong lòng hắn sáng tỏ tại kiếp hôm nay là khó thoát, chỉ là Hắc Kỳ quân vì sao có thể lặng yên không chút tiếng động thâm nhập lên được sơn trại, người ra độc thủ mờ ám này lại là người nào.

“ Lý tiên bối đúng là hảo công phu, xem trong thiên hạ tuổi trẻ đương thời, có thể ổn thắng tiên bối chỉ sợ là chỉ có ba người mà thôi.”

Lý Minh Đường xoay người, người này không ngờ dưới tình huống hắn không hề có cảm giác mà tiến vào trong vòng mây trắng, lại làm sao không làm cho hắn kinh hãi vạn phần.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh vĩ ngạn thẳng thắn đứng ngay trên bậc thang. Gió đêm thổi qua, trường sam màu đen trên người theo gió tung bay, phiêu dật tự nhiên nói không nên lời, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác kỳ dị là hắn đã hợp làm một thể cùng với cảnh vật nơi đây.

Lý Minh Đường thu đao mà đứng, ngưng thần nhìn tới, tại thời khắc mấu chốt này, hắn khôi phục sự trầm tĩnh của một nhất phẩm cao thủ: “ Người...là ai?”

“ Tại hạ Hứa Hải Phong.”

Trước cửa trại, Tương Khổng Minh khinh thường cười lạnh một tiếng: “ Tặc? Còn không biết ai là tặc, chúng ta là quan binh tróc tặc.”

Hắn hơi quay đầu lại phân phó: “ Truyền lệnh xuống cho ta, phạm là gặp phải chống cự, liền giết chết.”

“ Dạ...” Một gã quân sĩ lớn tiếng đáp một câu, đem lời này xa xa truyền ra. Lập tức động tác của sĩ tốt Hắc Kỳ quân càng nhanh hơn mấy lần. Nếu muốn trông cậy vào bọn họ đem địch nhân sanh cầm bắt sống, quả thật khó hơn lên trời, nhưng nếu chỉ là tận tình giết chóc, đây cũng là bản năng như đã có sẵn từ lúc sinh ra.

Mệnh lệnh này một khi truyền đi xuống, lập tức liền tạo ra một mảnh gió tanh mưa máu.

Đầu của Tương Khổng Minh vừa chuyển, đột nhiên nhìn thấy Lâm Trường Không đứng một mình ở xa xa, trong lòng hắn vừa động, đổi mắt tìm kiếm, đúng là không tìm được bóng người của Hứa Hải Phong. Không khỏi lắc đầu cười khổ, hắn tự nhiên đoán được Hứa Hải Phong nghe nói Lý Minh Đường võ công cao siêu, nên động lòng hiếu thắng, bây giờ phỏng chừng hai người là đang chiến đấu thật náo nhiệt.

Chỉ là bản thân là thần tử, cũng không thể tùy ý để chủ công tự thân hãm vào nguy cơ, hắn chỉ vào Lâm Trường Không phân phó: “ Người nhanh đi tìm kiếm chủ công, cần phải bảo hộ hắn không bị tổn hao gì.”

Lâm Trường Không cung kính nhận lệnh, bước nhanh rời đi.

Tương Khổng Minh mắt nhìn núi sâu xa xa, tự nhủ: “ Một tháng, thời gian có điểm khẩn quá.”

Một đôi mắt của Lý Minh Đường trở nên co rút lại, hắn kinh hô: “ Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong?”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Đúng là tại hạ.”

“ Được.” Lý Minh Đường kinh dị đánh giá hắn vài lần, rốt cục hỏi: “ Lão hủ có một chuyện không rõ, tưởng muốn thỉnh giáo Hứa thống lĩnh.”

Hứa Hải Phong nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo hắn cứ nói đừng ngại.

Lý Minh Đường hít sâu một hơi, hỏi: “ Bằng thực lực của quý quân, tưởng muốn tiêu diệt một đỉnh núi như lão hủ, đó là việc dễ dàng như trở bàn tay, vì sao phải sử xuất ra thủ đoạn rác rưởi như vậy, làm người khác lạnh rùng.”

“ Thử đoạn rác rưởi?” Hứa Hải Phong bật cười, nói: “ Lý tiền bối, cuộc chiến giữa ta và ngươi cũng không phải là tỷ thí công bình, tự nhiên là phải sử ra quỷ kế, không có chỗ nào cổ kị. Hôm nay ta không tổn thương một người mà thành công bắt sống các vị, lại vì sao không thể sử dụng?”

Sắc mặt Lý Minh Đường đỏ hồng, rốt cục nói ra một câu: “ Quý quân danh xưng dũng vũ thiên hạ, lại vì sao không chịu cho chúng ta một cơ hội có một trận đánh công bình?”

“ Công bình?” Khóe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia đùa cợt: “ Chỉ khi thực lực hai người tương đương, mới có hai chữ công bình, các ngươi ở trong mắt ta, chẳng khác gì con kiến hôi, lại có tư cách gì cùng ta cò kè mặc cả?”

Hai mắt Lý Minh Đường vẫn máu, tuy biết lời của hắn không sai, nhưng loại thái độ coi rẻ này làm cho hắn giận dữ.

Hứa Hải Phong đột nhiên khoát tay áo nói: “ Lý tiền bối không cần tức giận, xin hỏi quý chức lúc cướp đoạt thương lữ đi ngang, có từng cho bọn họ một cơ hội công bình không?”

Lý Minh Đường ngẩn ra, lập tức cứng họng.

“ Lý tiền bối, bốn tướng quân hôm nay có một lời nói, thỉnh tiền bối châm chước.” Hứa Hải Phong ôm quyền thi lễ nói.

Lý Minh Đường cắn răng nói: “ Nói.”

“ Nếu tiền bối nhắc tới hai chữ công bình, vậy Hứa mỗ nguyện cùng ngài đánh một trận, nếu ngài có thể thắng được Hứa mỗ, vậy ta liền làm chủ, phóng thích tù binh.”

Hai mắt Lý Minh Đường sáng ngời, tựa như người chết đuối bắt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, hắn vừa vui vừa sợ, vội hỏi: “ Lời của Hứa thống lĩnh là thật?”

Hứa Hải Phong cười ngạo nghễ, cũng không trả lời, nhưng chỉ động tác đơn giản này lại làm cho Lý Minh Đường có một loại tin tưởng mãnh liệt.

Hắn cao giọng nói: “ Được, vậy nhượng ta xem Hứa thống lĩnh được xưng đệ nhất cao thủ trẻ tuổi đương thời có cái gì cao minh.”

Hắn nhảy dựng lên, một đao bổ xuống đầu Hứa Hải Phong.

Kinh nghiệm đối địch của Lý Minh Đường vô cùng phong phú, chỉ nhìn thần thái khí độ của Hứa Hải Phong, đã biết đó là một cao thủ đồng cấp bậc bình sinh hiếm thấy, vì thế không dám có chút khinh thường sơ ý, vừa ra tay chính là toàn lực ứng phó.

Hứa Hải Phong vẫn chưa rút ra Bất Phá thần kiếm, mà chỉ hướng phía trên đánh ra một chiêu, điểm vào cách mũi đao bảy tấc.

Cổ tay Lý Minh Đường chấn động, một đao kia không ngờ lại khó có thể chém đi xuống. Trong lòng hắn kinh hãi, nhanh chóng tránh bước, hai mắt nhìn trừng trừng Hứa Hải Phong, sợ hắn đột nhiên tập kích.

Tựa như bậc nhất phẩm cao thủ như Lý Minh Đường, khi xuất thủ, chân khí phân bố cực kỳ hợp lý, chiêu thức không sơ hở, làm cho người ta khó có thể hóa giải.

Nhưng chỉ là khi đối phó với người đồng cấp hoặc là cấp thấp vũ giả mới có thể như thế. Đối mặt với người đã lĩnh ngộ được lực lượng tinh thần, linh giác đạt tới cấp bậc tông sư như Hứa Hải Phong, sơ hở trong một đao này của hắn lập tức liền hiển lộ ra.

Mới một đao vừa rồi, bảy tấc mũi đao chính là địa phương súc tích công lực kém nhất của hắn.

Một kiếm của Hứa Hải Phong điểm trúng, chân khí cường đại đột phá một điểm, đem nội lực của Lý Minh Đường chặt làm hai đoạn. Cũng may kinh nghiệm chiến đấu của Lý Minh Đường phong phú, thấy tình thế không ổn, lập tức thu tay lại lui về phía sau, nếu cậy mạnh tiến bước, vậy chỉ một chiêu, thì binh khí sẽ rời tay bay đi.

“ Ngươi...Ngươi đã đạt tới cảnh giới tông sư sao?” Lý Minh Đường run giọng hỏi.

Hứa Hải Phong buồn bã lắc đầu, thở dài nói: “ Tại hạ công lực không đủ, tạm thời còn kém một bậc. Chẳng qua Hứa mỗ vừa nói qua, thiên hạ trong tiểu đồng lứa, có thể ổn thắng tiền bối phải có ba người, rất bất hạnh, Hứa mỗ là một trong số đó.”

Sắc mặt Lý Minh Đường biến ảo khó lường, hắn nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Hứa Hải Phong, cho dù đối phương từ trong bụng mẹ bắt đầu luyện công, cũng bất quá chỉ có hai mươi năm công phu, không ngờ lại có tài nghệ như thế. So sánh qua, hắn không khỏi kém quá xa.

Chỉ là lúc này, hắn đã không còn đường lui, hướng Hứa Hải Phong nặng nề gật đầu, hắn trầm trọng nói: “ Hảo cho một anh hùng xuất thiếu niên, lão hủ thỉnh giáo.”

Nói xong, hắn xoay người tiến bước vào trong phòng.

Hứa Hải Phong hơi có vẻ kinh ngạc nhìn cử động của hắn.

Dựa vào linh giác hơn người, Hứa Hải Phong tự nhiên biết hắn cũng không có ý muốn mượn cơ hội thoát thân, bởi vì hắn dĩ nhiên cảm ứng được dấu chí cường đại mệnh mông mãnh liệt của Lý Minh Đường tản ra, khí phách mãnh liệt cơ hồ ngưng thật lại mơ hồ tiết lộ vài phần thâm lương, lại càng có vẻ không kinh không sợ, nhân vật như thế, sao lại lâm trận mà bỏ chạy.

Chốc lát sau, Lý Minh Đường lại đi ra, chỉ là trên tay hắn thay đổi một thanh binh khí khác.

Thanh cương đao không biết đã bị bỏ đi nơi nào, hay tay của hắn đang cầm một thanh nguyệt nha sạn dài chừng hơn trượng, thân trượng tỏa ra quang mang màu bạc, hiển nhiên phân lượng rất nặng.

Về vừa vui vừa sợ lóe ra trong ánh mắt Hứa Hải Phong, toàn thân lại hóa thành bình thần. Ở trong lòng hắn cũng sinh ra một ý niệm kỳ quái, nếu nhượng Tần Dũng nhìn thấy người này, nói vậy nhất định sẽ dị thường vui mừng.

Lý Minh Đường cầm nguyệt nha sạn trong tay, phẳng phất như thay đổi thành một người khác, cũng không còn nửa phần cấp táo. Hắn nhìn vị đại địch đầu tiên trong cuộc đời, trầm giọng nói: “ Một trăm lẻ tám lộ Phong Ma Sạn Pháp trong tay lão hủ, cũng là một trong những kỳ công mật nghệ, Hứa thống lĩnh tự mình cẩn thận.”

Có chút gật đầu, Hứa Hải Phong rút ra Bát Phá thần kiếm, nói: “ Tiền bối, thỉnh...”

Hai mắt Lý Minh Đường mở lớn, một lư tinh quang bắn ra, bỗng nhiên thân thể lẫn sạn cùng hợp nhất, hướng Hứa Hải Phong vọt tới.

Hứa Hải Phong không dám chậm trễ, dương kiếm đón lấy, kiếm sạn tương giao, đột nhiên cánh tay chấn động, tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng nghĩ không ra nguyệt nha sạn lại nặng nề như thế.

Lý Minh Đường vốn chính là một viên hổ tướng của Thổ Phiên quốc, lúc đầu khi Khải Tắt nhân xâm lấn, hắn cùng với bộ đội lâm vào trọng vây, chính là nhờ vào một trăm lẻ tám lộ Phong Ma Sạn Pháp giết khai một con đường máu, chạy thoát ra ngoài.

Người này thật là trung nghĩa, mỗi khi gặp chiến trận, luôn đi trước sĩ tốt, bản thân đủ danh vọng, tại Thái Hành sơn mạch, cũng là thế lực lớn nhất.

Một bộ Phong Ma Sạn Pháp thi triển ra, liền phẳng phất như một dòng suối chảy không ngừng xoay tròn, lấy Hứa Hải Phong làm trung tâm xoay quanh vậy nhiều, hấp lực cường đại không ngừng từ trên thân sạn phát ra, dần dần co rút lại, chính là muốn đem Hứa Hải Phong sinh sôi đánh nát tại chỗ.

Hứa Hải Phong ngưng thần nghênh chiến, một đoạn đường Thái Cực kiếm pháp vô cùng quy củ, giống như một cái la bàn, đem những thể xoay của cây kim thủy ngân toàn bộ hóa giải.

Nguyệt Nha Sạn: Một đầu trượng có hình vầng trăng khuyết.

162. Chương 162 : Hào Hài

Khí lực Lý Minh Đường có lớn, cũng không có khả năng dùng thời gian dài sử dụng nguyệt nha sạn nặng nề như vậy đến mức thuần thục như gió như nước. Nếu chỉ là mấy chiêu, thì còn nói qua được, nhưng từ

đầu tới cuối vẫn luôn có thể bảo trì áp lực như thế, vậy không thể dùng từ trời sinh thần lực để giải thích.

Dù sao, xem khắp thiên hạ, cũng chỉ có một người như bạo long hình người Tần Dũng mà thôi.

Lý Minh Đường có thể làm được điểm này hoàn toàn là nhờ vào một bộ thủ pháp đặc thù, hẳn đối với cây nguyệt nha sạn này đã như lòng bàn tay, vận dụng ra thuần thực, một sạn chém ra, còn chưa hết lực đã mượn lực chuyển hướng, khiến cho cây nguyệt nha sạn nặng nề thủy chung vẫn duy trì một loại vận động nhanh cực kỳ, mà bản thân hẳn sử dụng lực lượng chỉ có thể lấy không có phí sức để mà hình dung.

Tuy Tình Tâm Quyết của Hứa Hải Phong lấy lực nhấn nại danh xưng hậu thế, cho dù có thể dùng thời gian để kéo dài cũng không thể thua cho đối phương. Nhưng tâm cảnh của hắn hiện tại là như thế nào, vốn ý định của hắn muốn dùng sự sinh tử trước mắt để ma luyện thể ngộ, nếu biết khó mà lui, thì cần gì phải tự mình xuất thủ.

Dù là Lý Minh Đường có bao nhiêu lợi hại, chẳng lẽ còn lợi hại hơn sự liên thủ của ba huynh đệ An Đức Lỗ hay sao.

Trong mắt Hứa Hải Phong hiện ra sự kiên định, hắn lui về phía sau một bước, nhắm lại hai mắt, cầm kiếm hoành trước ngực, có chút đứng thẳng.

Nguyệt nha sạn liền như vậy cơ hồ dán sát bụng của hắn lướt qua.

Lý Minh Đường bị cử động lớn mật của hắn dọa cho nhảy dựng, bộ Phong Ma Sạn Pháp này một khi thi triển lên, chú ý chính là mượn lực đánh lực, liên miên không dứt, cho dù là chính bản thân hắn cũng khó thu phát được tự nhiên.

Một kích mới vừa rồi hung hiểm vạn phần, chỉ cần Hứa Hải Phong nghiêng người hơi chậm một thoáng, lập tức sẽ bị nguyệt nha sạn cắt ngang bụng mà chết.

Lý Minh Đường cũng không thêm để ý đến tính mạng của vị Hứa thống lĩnh này, nhưng hắn để ý chính là nếu giết chết Hứa Hải Phong, vậy còn ai đến chấp hành sự hứa hẹn giữa bọn họ.

Nhưng vào thời khắc này, dù là hắn muốn dừng tay không đấu, cũng đã không phải do hắn.

Hứa Hải Phong nhắm mắt không nhìn, chỉ nhờ vào một thân linh giác chỉ dẫn, ở bóng trượng như gió cuốn mưa rào qua lại tự nhiên, hắn không động một kiếm, chỉ dựa vào thân pháp đã ở thế cảnh giới bất bại.

Lý Minh Đường càng đánh càng kinh, chút hi vọng trong lòng đã hoàn toàn bị dập tắt.

Thực lực của người tuổi trẻ này cao thâm khó lường, đã vượt xa những cao thủ mà hắn từng chứng kiến. Có thể dưới sự công kích của Phong Ma Sạn Pháp mà còn bảo trì sự dễ dàng khoáng ý như vậy, thật sự là việc khó có thể tưởng tượng.

Đã đến lúc này, Hứa Hải Phong chợt mở mắt, lộ ra vẻ tươi cười sáng sủa, đã nắm hết trong lòng bàn tay.

Trong lòng Lý Minh Đường kinh hãi, toàn lực huy vũ nguyệt nha sạn, chỉ là bao nhiêu biến hóa bên trong đã bị Hứa Hải Phong hiểu thật rõ ràng, cũng không còn cấu thành uy hiếp.

Hứa Hải Phong tiêu sái tránh khỏi nguyệt nha sạn công tới như sấm sét, một kiếm điểm lên thân sạn, chân khí cường đại dẫm mãnh tràn vào.

Nếu bàn về mượn lực đánh lực, thiên hạ còn có công phu gì có thể vượt qua Thái Cực thần công.

Lý Minh Đường cũng không còn nắm chắc được nữa, nguyệt nha sạn nặng nề bay ra khỏi tay bốc lên giữa không trung, rồi sau đó nặng nề nện lên mặt đất, phát ra một tiếng vang thật lớn.

“Tiền bối, đa tạ.” Hứa Hải Phong thu kiếm vào vỏ, cười nói.

Lý Minh Đường nhìn nguyệt nha sạn phá ra một cái hố to trên mặt đất, trăm mối cảm xúc, tâm như tro tàn.

Lúc này tiếng hăm giết bên ngoài cũng đã từ từ biến mất dần, không hỏi cũng biết, Hắc Kỳ quân đã không chế được cục diện, những người chống cự cũng đã bị giết chết.

“Lâm Trường Không, ngươi tới làm gì?” Hứa Hải Phong khẽ cau mày, đem ánh mắt dời qua chỗ âm u.

Lâm Trường Không từ chỗ tối đi ra, cung kính nói: “ Đúng là quân sư đại nhân phân phó, lệnh tiểu nhân đi theo hầu bên người chủ công, đề phòng bất trắc.”

“ Hồ đồ, còn quân sư đại nhân? Do ai bảo vệ?” Hứa Hải Phong giận mắng một tiếng, lúc này hấn cũng không như ngày xưa, người có thể uy hiếp được tính mạng của hấn, xem khắp thiên hạ cũng rải rác không có mấy, nhưng Tương Khổng Minh là một giới thư sinh, nếu bên cạnh không người bảo hộ, thật sự làm cho hấn không thể yên tâm.

Đối với lời quát hỏi của Hứa Hải Phong, Lâm Trường Không chỉ lắc đầu. Tuy đối với việc này cực kỳ bất mãn, nhưng Hứa Hải Phong cũng không thể trách hấn.

Hấn đi nhanh tới bên người Lý Minh Đường, xuất thủ điểm mấy huyệt đạo của hấn.

Lý Minh Đường làm như không biết, cũng không chống cự, mặc cho hấn xuất thủ. Sau khi huyệt đạo bị điểm, hai chân vô lực, té ngã xuống đất.

“ Dem người này mang đi, chúng ta đi gặp quân sư đại nhân.” Hứa Hải Phong phân phó một tiếng, rồi đi trước.

Đợi lúc hấn đi tới sân rộng, Tương Khổng Minh đã làm thỏa đáng hết thủy, mấy ngàn danh sơn tặc bị trói kéo tới trung ương sân rộng, chung quanh còn là những sĩ tốt Hắc Kỳ quân võ trang hạng nặng, ánh mắt lạnh như băng trống rỗng của bọn họ nhìn kỹ những sơn tặc quần áo không chỉnh tề, sát khí sắc bén tràn ngập cả sân rộng.

Trong đám sơn tặc, đa số là bị Hắc Kỳ quân kéo đi ra từ trong chần nệm ẩm áp, không mấy ai ăn mặc chỉnh tề, gió đêm rét lạnh thổi vào người, lạnh tận xương tủy, bất đắc dĩ cuộn tròn thân thể, còn không làm được chuyện gì, lạnh đến cả người phát run.

“ Quân sư đại nhân, đại công cáo thành, thật đáng mừng.” Hứa Hải Phong trong tiếng cười lớn, bước đến.

Tương Khổng Minh hướng hấn vái thật sâu, khổ sở thở dài nói: “ Chủ công a chủ công, ngài muốn học sinh làm sao cho phải đây? Kể làm tướng há lại đích thân lao vào hiểm cảnh...”

Hứa Hải Phong vung tay lên, cắt đứt lời của hấn, nói: “ Quân sư đại nhân chớ có nói ta, Hứa mỗ đã nhiều lần dấn dò, bên người quân sư cần phải cam đoan ít nhất có một nhất phẩm cao thủ, vậy là ai sai Lâm Trường Không đi vậy? Quân sư đại nhân không phải từng nói qua, quân lệnh như núi, không thể cãi lệnh, vậy là ai công nhiên làm trái với mệnh lệnh của Hứa mỗ đây?”

Tương Khổng Minh nháy một con mắt, ho khan một tiếng, nói: “ Không biết lần này chủ công đi, có từng gặp phải Lý Minh Đường?”

Trong lòng Hứa Hải Phong cười thầm, nếu Tương Khổng Minh không hề lao thao, hấn đương nhiên cũng không dây dưa ở việc này.

“ Đương nhiên, hôm nay đúng là không uống chuyến này, linh giáo một trăm lễ tám lộ Phong Ma Sạn Pháp, không hổ được liệt trong những kỳ công mật nghệ tuyệt học.” Hứa Hải Phong tán thưởng.

Tương Khổng Minh cả kinh, dò hỏi: “ Người này đúng thật là cao cường như vậy?”

“ Dù là rất cao, thì đã thế nào, cũng bị Hứa mỗ giải quyết dễ như trở bàn tay.” Trong lời nói của Hứa Hải Phong lộ ra sự tự tin cường đại vô cùng, làm cho người ta cảm giác được như lí sở đương nhiên.

Hấn quay đầu nhìn lại, Lâm Trường Không đang dẫn theo Lý Minh Đường bị điểm huyệt đạo đi nhanh tới.

Đột nhiên, cảnh báo trong lòng Hứa Hải Phong chợt hiện, hai mắt hấn ngưng tụ, quát to một tiếng: “ Lâm Trường Không, cẩn thận.”

Lâm Trường Không ngẩn ra, trước mắt bóng đen chợt lóe, đột nhiên trên tay nhẹ đi, Lý Minh Đường đã bị người đoạt lấy.

Dù sao hấn cũng là một vị nhất phẩm cao thủ, phản ứng cực nhanh, cơ hồ đồng thời, một quyền hướng bóng đen đánh đi.

Nhưng thế bay của bóng đen cũng không ngừng, liền như vậy ôm Lý Minh Đường trong nháy mắt lướt ra mây trắng, một quyền toàn lực của Lâm Trường Không dù là một mảnh chéo áo của đối phương cũng không từng đụng đến.

Phương hướng bóng đen vọt tới chính là chỗ của Hứa Hải Phong, ba huynh đệ An Đức Lỗ vừa lúc đứng ngay phía trước, đem ba huynh kiểm câu hồn đoạt phách ăn ý phong bế phương hướng lao tới của bóng đen.

Nhưng bóng đen kia chỉ trong khoảnh khắc chợt gia tốc, trong điện quang hỏa thạch đã lướt qua vòng kiểm.

Hứa Hải Phong lui về phía sau một bước, che trước người Tương Khổng Minh, Bất Phá thần kiếm khua lên thành nửa vòng tròn, đem chính mình cùng Tương Khổng Minh đồng thời bao phủ đi vào. Đánh mất Lý Minh Đường cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu Tương Khổng Minh có gì bất trắc, cho dù là đem cả sơn trại san thành bình địa cũng mất nhiều hơn được.

Bóng đen kia cũng chỉ là muốn cứu người, cũng không có ý dây dưa cùng Hứa Hải Phong, vọt tới trước thì thân thể chợt rẽ ngang, lập tức chạy tới một bên sơn rộng.

Đây là tốc độ gì, dù là với khả năng của Áo Bồn tông sư, chỉ sợ cũng muốn kém cỏi ba phần.

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nghĩ tới một người, Triết Biệt.

Cũng chỉ có thần tiên vô song của Triết Biệt, mới có thể truy được tốc độ quỷ dị của người này.

Người nọ đứng bên ngoài sơn rộng, nhìn Lý Minh Đường trong lòng, trong ánh mắt toát ra vẻ nghi hoặc, chính là không biết nên làm như thế nào.

Mọi người ngưng mắt nhìn lại, người này cái đầu nhỏ gầy, nhưng tay chân tinh thông, làm cho người ta kỳ lạ chính là trên mặt rất nhiều lông mao mềm mại, làm cho người ta nhìn không thấy rõ mặt mũi. Nếu không phải trên người hắn đang mặc một bộ võ sĩ phục, mọi người cơ hồ còn tưởng rằng là một người khi hiện thế.

“Hầu hài? Sao ngươi lại tới đây?” Lý Minh Đường tuy bị phong bế huyết đạo, thân thể không cách nào nhúc nhích, nhưng ý nghĩ thanh tỉnh, đối với biến cố vừa rồi trong lòng hiểu rõ ràng, lập tức hỏi lên.

“Ta...ta tới cứu...cứu người.” Hầu hài lắp ba lắp bắp nói, hắn nói không rõ ràng, nói xong thật lắp bắp, tựa hồ chỉ vừa học nói không lâu.

“Các hạ là ai?” Hứa Hải Phong trầm giọng hỏi.

Hầu hài liếc mắt nhìn hắn, lập tức cảm thấy ánh mắt của hắn giống như thực chất, trong lòng đại chấn, quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn tiếp, nhưng cũng không trả lời câu hỏi của hắn.

“Hầu hài, bỏ ta xuống.” Lý Minh Đường nằm trong ngực của hắn, nói.

Hầu hài kêu lên một tiếng, theo lời thả hắn đứng vững xuống đất, sau đó nhu thuận đứng bên cạnh hắn.

“Ngươi đi đi, sau này sống trong núi rừng cho tốt, không nên trở ra nữa.” Lý Minh Đường nhìn hắn, khỏe mắt rưng rưng, rốt cục mở miệng nói.

Hầu hài nghiêng đầu, suy nghĩ chốc lát, lập tức lại lắc đầu, nghĩ muốn giải thích nhưng không biết làm sao mở miệng, chỉ gấp đến độ gãi tai, nhảy lên không ngừng.

Lý Minh Đường thở dài một hơi, nói: “Hứa thống lĩnh, đứa bé này là ta tìm được trong một ổ khỉ trên núi, khi hắn còn bé bị người bỏ rơi, cùng đàn khỉ sống chung, không hiểu thế gian hiểm ác, còn thỉnh đại nhân có thể mở một mặt võng, thả hắn rời đi.”

Thả hắn? Nếu hắn còn muốn chạy, trong thiên hạ ngoại trừ Triết Biệt, còn có ai có thể lưu được hắn sao?

Hứa Hải Phong đang muốn trả lời, đột nhiên phát giác ống tay áo căng thẳng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tương Khổng Minh kéo ống tay áo của hắn, đang dùng khẩu ngữ nói: “Người này thiên phú dị bẩm, có thể thu nhận.”

Hứa Hải Phong hiểu ý, mỉm cười gật đầu, đi nhanh tiến tới hướng Lý Minh Đường.

Tuy lông mao che kín về mặt của hầu hải, nhưng từ ánh mắt cùng động tác của hắn đến xem, rõ ràng là cực kỳ phòng bị Hứa Hải Phong. Chứng kiến hắn đi nhanh tới, lập tức ôm lấy Lý Minh Đường, xem bộ dáng, chỉ cần nhìn thấy tình thế không ổn, lập tức muốn viễn độn mà đi.

163. Chương 163 : Thân Tuẫn

Khoảng cách này cực có chú ý, hắn có thể rõ ràng cảm thấy trong lòng hầu hải lúc này vô cùng bất an và tiêu tảo, nếu hắn lại tiếp thêm một bước nhỏ về phía trước, vậy hầu hải khẳng định là không nói hai lời, bật người phi thân bỏ chạy.

Mười bước, đã là cảnh tuyến cực hạn của hầu hải.

“ Lý tiên bối, Hứa mỗ cũng không có ác ý, chỉ là muốn giải khai huyết đạo cho tiên bối, ngoài việc này, không còn mưu đồ gì khác, không biết có tin được ta hay không.” Hứa Hải Phong nhướng mày, cao giọng hỏi.

Lý Minh Đường hơi trầm ngâm, nhân tiện nói: “ Nếu ngay cả lời của Hứa thống lĩnh mà cũng không tin tưởng, vậy lão hủ còn có thể tin được người nào?”

Tuy vừa rồi hắn mới bại dưới tay Hứa Hải Phong, nhưng đối với vị thanh niên có võ công, phong độ hơn xa mình lại khó có thể sinh ra ác cảm.

Huống chi, trong sơn trại, tù binh đông đảo, muốn hắn trốn đi một mình, đó là việc quyết không thể nào. Nếu nhất định hắn phải chết không thể nghi ngờ, thì còn thứ gì phóng không ra.

“ Thả ta xuống, người rời đi một chút.” Lý Minh Đường nói với hầu hải.

Hầu hải do dự không dứt, Lý Minh Đường tăng thêm giọng nói, lại thêm một lần, hầu hải mới không cam tâm thả hắn xuống trên mặt đất, mà chính mình phóng ra xa ngoài mấy chục thước, chỉ là một đôi mắt to bóng bẩy vẫn nhìn kỹ động tĩnh nơi này.

Hứa Hải Phong mỉm cười, đi tới bên người Lý Minh Đường, cúi người giải khai huyết đạo cho hắn.

Lý Minh Đường đứng lên, nhìn thoáng qua những người nằm ngổ ngang trên sân, trong mắt hiện lên một mảnh đau thương: “ Lão hủ tài nghệ không bằng người, không còn chuyện gì để nói, mặc cho xử trí, quyết không oán hận.”

“ Như thế nào? Chẳng lẽ Lý huynh không muốn tiếp tục sống sót sao?” Hứa Hải Phong tùy ý hỏi, nếu chỉ nhìn thần thái lúc này của hắn một cách đơn thuần, như thế nào cũng không nghĩ đến mạng người ở trong miệng hắn lại quan trọng thật sự.

Lý Minh Đường cẩn thận đánh giá hắn một thoáng, thở dài nói: “ Con kiến hôi còn tham sống, lão hủ cũng không thể ngoại lệ, chỉ là Hứa thống lĩnh muốn chiêu hàng, vậy thì không cần.”

Hứa Hải Phong nở nụ cười, hỏi: “ Đó là cơ gì?”

“ Nơi này là huynh đệ của chúng ta, đại khái là có những thân nhân bị người Hán giết chết, không còn cách nào đặt chân nơi quê cũ, bắt đắ dĩ mới rơi xuống làm giặc. Cùng người Hán các ngươi có huyết hải thâm cừ. Tuyệt đối không thể hàng người, đã như vậy, lý nào lại có thể một mình cầu sống hậu thế.” Lý Minh Đường ưỡn ngực nói.

“ Thật không?” Trong giọng nói Hứa Hải Phong rõ ràng mang theo một tia hoài nghi.

Lý Minh Đường giận tím mặt, nếu không phải biết mình không phải là đối thủ, đã sớm đánh qua một chưởng: “ Hứa thống lĩnh, ta xem ngươi là anh hùng hảo hán, không xuất lời tương nhục, nhưng nếu ngươi xem thường ta, vậy đừng trách lão hủ ác ngôn mắng chửi.” Về tươi cười trên mặt Hứa Hải Phong không thay đổi, chỉ là nói: “ Tiên bối, nhân phẩm của người Hứa mỗ tất nhiên tin được, chỉ là người nói bọn họ không hàng ta, Hứa mỗ cũng có chút không tin, nếu Hứa mỗ hỏi một tiếng, người nói có bao nhiêu người nguyện hàng?”

Lý Minh Đường ngẩn ra, môi mấp máy vài cái, đúng là không cách nào trả lời.

Hứa Hải Phong hàm ý nhìn hầu hải đứng một bên liếc mắt, nói: “ Nguyên bốn ý định của ta là giết hết các người, lấy tuyệt hậu hoạn, nhưng hôm nay nhìn thấy người này, không khỏi nảy sinh lòng cao hứng muốn chiêu lãm, nếu người chịu bắt hần lại, ta liền đáp ứng người, không giết một người nào.”

Hai mắt Hứa Minh Đường mở to lớn nhất, không thể tin nhìn Hứa Hải Phong.

“ Lấy mạng một người đổi lại mạng mấy ngàn người, người suy nghĩ rõ ràng.” Hứa Hải Phong cười to xoay người, nhìn những người nơi sân rộng nói: “ Các người nghe được, bản nhân là Ngọa Long thành chủ, Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong, hôm nay lên núi trừ phiến loạn, các người rơi vào trong tay ta, theo luật phải chém.”

Giữa sân một mảnh ngầy ngốc. Trong mấy ngàn người, còn có hai phần là người già, phụ nữ và trẻ em, lúc này cùng òa khóc lên, một mảnh ai ai bi thương, làm cho người ta không đành lòng nhìn thấy.

“ Nhưng Lý Minh Đường đại thủ lĩnh nhận biết thời vụ, nguyện ý dẫn đầu quy thuận với ta. Hứa mỗ đương nhiên đáp ứng, từ trên xuống dưới, chỉ cần ai nguyện ý quy thuận, toàn bộ chuyện cũ sẽ bỏ qua.” Hứa Hải Phong giương giọng nói, những lời này được nội lực của hần bức ra, xa xa truyền đi, toàn trường đều nghe thấy.

Lý Minh Đường chợt ngừng đầu, nhìn về phía Hứa Hải Phong, đang muốn trách mắng, lại nhìn thấy ánh mắt của Hứa Hải Phong, đúng là hướng tới gần vạn tù binh.

Hần há mồm định giải thích, nhưng mà lời đến bên mép, trong lòng vô tình nhìn thấy những người già trẻ em đang run rẩy, trong lòng căng thẳng, một câu giải thích vô luận như thế nào cũng nói không nên lời.

Hứa Hải Phong quay người lại, nhìn vào hai mắt Lý Minh Đường, trầm giọng hỏi: “ Lý đại đầu lĩnh, lúc này người có thể quyết định, có đầu hàng hay không?”

Sắc mặt Lý Minh Đường tái nhợt, miệng mấp máy vài cái, đúng là nói không ra lời.

“ Đại đầu lĩnh, không thể hàng a, chúng ta cùng Hán cầu có huyết hải thâm cừ, không đội chung trời, như thế nào có thể hàng bọn họ.”

Một đại hán tuy bị trói chặt, nhưng lúc này cũng giãy dụa đứng lên, rống lớn nói.

Lý Minh Đường giật mình, hai tay nắm chặt, trong lòng hai luồng ý niệm giao chiến không ngớt, nhất thời khó có thể quyết định.

“ Các huynh đệ, mọi người chết thì chết, cũng không thể hướng Hán cầu quỳ gối, chẳng lẽ các người không sợ trên đường hoàng tuyền những thân nhân sẽ nhạo báng chúng ta sao?” Đại hán kia lại cao giọng quát.

Lập tức giữa sân lại có hơn trăm người bật lên gào to, cao giọng quát mắng, lập tức quần tình phấn chấn, mắt thấy cục diện sẽ không thể khống chế.

Hứa Hải Phong lạnh lùng cười, nhắc lên công lực, một tiếng quát lớn, lập tức cắt đứt những lời của bọn họ: “ Dững khí lắm, Hứa mỗ bội phục vạn phần. Chỉ là các người có biết, hôm nay nếu không hàng, lại có hậu quả thế nào không?”

Đại hán kia nhướng cao mày, khinh thường bĩu môi, nói: “ Cùng lắm thì chết mà thôi.”

“ Ba ba ba...” Tương Khổng Minh vỗ tay nói: “ Hay cho câu cùng lắm thì chết mà thôi. Đã như vậy, thỉnh những ai không muốn hàng bước ra phía trước.”

Đại hán kia cũng không đáp lời, ngừng đầu uốn ngực, đi nhanh như lưu tinh ra trước sân rộng, ở phía sau hần, lục tục đi ra hơn mười người.

Hứa Hải Phong nhìn kỹ, không khỏi lộ ra một tia cười lạnh, mới vừa rồi có hơn trăm người mắng chửi, nhưng bây giờ chỉ đứng ra hơn mười người, có hơn nửa số bây giờ co đầu rút cổ, không dám nhúc nhích.

Qua một thoáng, nhìn thấy không còn ai dám đi ra, thanh âm lạnh lẽo triệt cốt của Hứa Hải Phong lại vang lên: “ Còn có ai không muốn hàng nữa?”

Trong thanh âm của hần tràn ngập hàn ý nghiêm khắc âm trầm đầy sát khí, khiến người vừa nghe xong, đã biết hần đầy ngực sát khí.

Hứa Hải Phong dùng tinh thần lực nói ra những lời này, tuy không cách nào ảnh hưởng đến cả sân rộng, nhưng hơn mười người phía trước lại đồng thời bị bao vây trong tinh thần lực trắng trợn ngập bạo lộ của hắn.

“ Bùm...”

Mấy tiếng vang lên, nguyên lai đều biết lòng người không kiên, chống cự không được, dĩ nhiên đều té ngã xuống.

Nếu luận về lực lượng tinh thần, lúc này Hứa Hải Phong không thể sánh vai cùng Áo Bồn, nhưng khi hắn toàn lực thúc giục, uy lực tạo thành quả nhiên không phải chuyện đùa.

Những sơn tặc có dũng khí đi ra, tuy đều ôm lòng hắn là phải chết, nhưng bây giờ bị áp lực tinh thần, lập tức dẫn phát ra sự khiếp đảm trong đáy lòng của bọn họ, lập tức liền mất đi dũng khí, đánh hồi nguyên hình.

Biểu hiện lần này của bọn họ phảng phất như một cây chùy sắt, nặng nề kích đánh vào trong lòng các tù binh, cho dù có hán tử còn muốn đứng ra, lúc này cũng trở nên do dự không quyết.

“ Chỉ mấy người các ngươi sao? Được, nếu không muốn hàng, thì Hứa mỗ cũng không miễn cưỡng, An Đức Lỗ, chém cho ta.” Hứa Hải Phong lạnh lùng phân phó.

An Đức Lỗ ứng tiếng, thân hình vừa động, lập tức xuất hiện ngay trước người tên đại hán kia, nhuyễn kiếm đen nhánh không ánh sáng bay lên, một cổ máu tươi phóng lên cao, một viên đầu lâu đã rời khỏi cổ chủ nhân.

Mấy ngàn người giữa sân nhìn thấy đám người An Đức Lỗ đem những hán tử bất khuất cận kề cái chết toàn bộ chém sạch, những tù binh đồng thời lộ ra sự sợ hãi, chỉ là lúc này không còn có bất cứ kẻ nào dám nói thêm nửa câu.

Lý Minh Đường nhìn những hán tử liều chết giữ nghĩa, đôi mắt không khỏi ướm át lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn Hứa Hải Phong, phảng phất giống như tự nhủ hỏi: “ Chúng ta và người có cừ oán, cho dù thật sự hàng người, người cũng yên tâm sao?”

Hai mắt Hứa Hải Phong không tránh đón nhận ánh mắt của hắn: “ Hứa mỗ đã đáp ứng, liền tuyệt sẽ không giết một người.”

Ngữ khí của hắn cũng không trầm trọng, cũng không có chút nào lừa gạt, nhưng nhìn vào ánh mắt liền khiến cho người ta vô cùng tin tưởng.

“ Được, lão hủ tin người.” Lý Minh Đường đột nhiên quỳ lên, nặng nề bái xuống, cất cao giọng nói: “ Nhờ vào đại đức của thống lĩnh, ân không giết, Lý mỗ đại diện các huynh đệ tạ ơn.”

Hứa Hải Phong nâng hắn lên, nói: “ Tiền bối không cần đa lễ.”

Lý Minh Đường quay đầu nhìn hầu hầu đang ngây ngốc đứng một bên nói: “ Hầu hầu, đến đây.”

Hầu hầu lên tiếng, không hề phòng bị nhảy đến bên cạnh hắn.

Lý Minh Đường đưa tay vuốt ve đầu của hầu hầu, trong đôi mắt toát ra vẻ quyến luyến vô hạn: “ Lão hủ dưới gối không con, mấy năm trước cùng người hữu duyên, đem người rời khỏi núi khi, vẫn giữ bên mình.”

Phảng phất như nghe hiểu lời của Lý Minh Đường, hầu hầu chui đầu vào ngực hắn không ngừng cọ sát.

Lúc này trên sân rộng, mỗi người đều phát giác hào khí khác thường, biểu hiện tình thâm của một già một trẻ làm cho lòng người sinh cảm khái.

Lý Minh Đường cúi đầu, dùng thanh âm kề sát bên tai hầu hầu nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy, chậm rãi: “ chỉ là hôm nay, lão hủ không thể không đích tay bắt người, giao cho hắn. Chẳng qua, hầu tử, trên đường hoàng tuyền vì phụ tuyệt không để cho người một mình đi đâu.”

Nói xong, hắn giơ cao bàn tay sau gáy hầu hầu, theo sau nhẹ nhàng đánh xuống, nội lực chấn động, lập tức đem hầu hầu chấn ngã xỉu.

“ A...” Cử động này của hắn ra ngoài ý liệu của mọi người, giữa chúng tù binh vang lên từng trận kinh hô.

Lý Minh Đường nhìn hầu hầu đang hôn mê thật sâu trong ngực mình, nhìn Hứa Hải Phong nói: “ Hứa thống lĩnh, đã bắt hầu hầu, mời người xử trí.”

Hứa Hải Phong tiếp nhận hầu hầu trên tay hắn, nhìn hắn không dời mắt, một lúc lâu sau, rốt cục thở dài nói: “ Tiền bối yên tâm, Hứa mỗ tuyệt không sai lời hứa.”

Trên mặt Lý Minh Đường lộ ra một tia tươi cười vui mừng, chợt thất khiếu chảy máu, đã tự đoạn tâm mạch.

164. Chương 164 : Võ Đạo Cùng Phách Quyền

“ Mang rượu đến...” Hứa Hải Phong thấp giọng quát.

“ Tới.” Có thể làm ra phản ứng nhanh như vậy, cũng chỉ có Tương Khổng Minh. Hắn cầm lấy hồ lô rượu đã sớm mở nắp, vạch miệng Lý Minh Đường, đổ vào.

Hứa Hải Phong sờ vào cổ họng Lý Minh Đường một cái, huyết tửu liền thuận lợi chảy vào.

Tương Khổng Minh thu hồi hồ lô rượu, hỏi: “ Chủ công, thế nào? Cứu được không?”

Hứa Hải Phong lắc đầu không nói.

Tương Khổng Minh lấy làm kinh hãi, hỏi: “ Chẳng lẽ ngay cả một thành cũng không có sao?”

Hứa Hải Phong lộ ra một nụ cười khổ, nói: “ Nhiều nhất không vượt qua năm thành.”

“ Hừ...” Tương Khổng Minh thở dài một hơi, nói: “ Một viên hổ tướng như thế, nếu như vậy đã chết, quả thật quá đáng tiếc.”

“ Không sai.” Hứa Hải Phong tràn đầy đồng cảm gật đầu.

Tương Khổng Minh kinh ngạc nhìn hắn một cái, hỏi: “ Nếu chủ công cũng nghĩ như vậy, lại vì sao không ngăn cản hắn?”

Với linh giác của Hứa Hải Phong, tự nhiên không có khả năng không cảm ứng được ý tứ quyết chết của Lý Minh Đường, lại còn không hề đề phòng mặc cho hắn tự sát, chẳng trách Tương Khổng Minh kinh dị như thế.

Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười nói: “ Hắn lần này xả thân thành nhân, xứng với hai chữ anh hùng, ta lại như thế nào không thành toàn cho hắn. Nếu lần này hắn có thể sống lại, đó chính là cách thể làm người, cùng kiếp trước không hề quan hệ gì nữa.”

Trong mắt Tương Khổng Minh hiện lên ý tứ không cho là đúng, nhưng hắn vẫn chưa phản bác, chỉ là chỉ vào những tù binh nói: “ Chủ công có ý định xử trí bọn họ như thế nào?”

Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn những tù binh còn đang thất thần kinh hồn, rốt cục nói: “ Ta đã đáp ứng Lý Minh Đường, thả cho bọn họ một con đường sống.”

Tương Khổng Minh cau mày, nói: “ Chủ công cần gì như thế, những người này lưu trữ cũng là mối họa.”

“ Ta biết.” Hứa Hải Phong quay đầu nhìn hắn, trầm giọng nói: “ Lý Minh Đường là anh hùng, ta không muốn thất tín với anh hùng.”

Tương Khổng Minh cười lạnh nói: “ Anh hùng sao? Chỉ là từ xưa tới nay, được thiên hạ chỉ có kiêu hùng. Anh hùng, hai chữ này chỉ là vì phụ trợ cho kiêu hùng mà tồn tại làm tấm bia mà thôi. Anh hùng chân chính, lại có người nào có được kết quả tốt.”

Hứa Hải Phong lộ vẻ kinh ngạc hỏi: “ Quân sư đại nhân muốn ta nói mà không giữ lời sao?”

Tương Khổng Minh lắc đầu nói: “ Đối đãi thần dân của mình, tự nhiên nói ra phải giữ lời, nhưng đối đãi địch nhân, sẽ không cần phải thủ tín.” Hắn nuốt nước bọt, nói tiếp: “ Huống chi, nơi này đều là Hắc Kỳ quân, không có người ngoài, chỉ cần tay chân sạch sẽ, lại làm sao lưu lại nhược điểm, cho người nắm lấy?”

Hứa Hải Phong mỉm cười, đè lại lồng ngực mình, nói: “ Có lẽ việc này vĩnh viễn không người biết, nhưng...lại không lừa được trái tim của ta. Ta không nghĩ muốn lưu lại sự tiếc nuối trong lòng, đừng quên, ta còn muốn truy đuổi cảnh giới tối cao của võ đạo, xem cái gì mới là cực hạn của nhân thể.”

Tương Khổng Minh lập tức rõ ràng lời của hắn, Hứa Hải Phong là nói nếu hắn bội tín không giữ lời, dù là không ai hay biết, nhưng cũng sẽ lưu lại dấu vết trong tim của hắn, đối với sự đề thăng võ học của hắn sẽ trở thành chướng ngại thật lớn.

“ Anh hùng là vũ giả theo đuổi, hoàng quyền là đỉnh cao kiêu hùng, xin hỏi chủ công bên nào nặng nhẹ?” Ánh mắt Tương Khổng Minh từ từ sắc bén, hắn lớn tiếng hỏi.

“ Chẳng lẽ không thể kiêm cả hai sao?” Hứa Hải Phong như tự đùa giỡn hỏi.

“ Cá cùng tay gấu, làm sao có cả hai? Từ xưa tới nay, chưa bao giờ có người làm được.” Tương Khổng Minh hỏi đáp.

“ Thật không?” Hứa Hải Phong chậm rãi đứng thẳng thân thể, thân hình cũng không cao lớn đột nhiên phát ra một cỗ khí thế sắc bén uy nghiêm, hai mắt như điện, làm cho người ta không dám đối diện: “ Vậy liền để cho ta – Hứa Hải Phong, đến làm đệ nhất nhân từ cổ chí kim đi.”

Cảm thụ được hùng bá khí đầy trời vô tận, trong đôi mắt Tương Khổng Minh lộ ra một tia mê mang.

Người này rốt cục đã trưởng thành, phát triển tới mức làm cho Tương Khổng Minh hắn cũng không sao nhìn thấu nổi.

Ở bên trong, Tương Khổng Minh đã nhận thức ra được tác dụng mấu chốt, chỉ là khi điều này thật sự đã tới, trong tim của hắn đột nhiên cảm thấy như mất mát mờ mịt.

“ Quân sư đại nhân, việc này ta đã quyết định, sự vụ cụ thể, cứ giao cho người xử lý, hết thảy phí tâm.” Hứa Hải Phong nhìn hắn mỉm cười gật đầu, không đợi Tương Khổng Minh lên tiếng, lại nhẹ nhàng đi xa.

Nhìn bóng lưng càng đi càng xa của hắn, Tương Khổng Minh trầm mặc một thoáng, rốt cục cười nói: “ Thái Hành sơn mạch có tới hơn hai vạn sơn phỉ, cho dù ta thả mấy ngàn người này, bổ sung binh nguyên cũng là xước xước có thừa, Trường Không, người nói đúng không?”

Lâm Trường Không thuận miệng ứng tiếng, chỉ là nhìn vẻ mặt khó hiểu của hắn, cũng không biết có hiểu được gì hay không.

Tương Khổng Minh ngẩng đầu nhìn trời, màn đêm trắng sáng nhô lên cao, bầu trời đầy sao, trên mặt của hắn như cao ngạo, như trào phúng, như khinh thường: “ Người khác không có tiền lệ, đó là bởi vì sau lưng bọn họ không có ta...Tương Khổng Minh.”

Tuy cũng là rất phí một phen sức lực, nhưng Tương Khổng Minh vẫn giữ lời không đem nhóm người này biến thành huyết tửu chiến sĩ, mà là đưa bọn họ đến Ngọa Long thành giao cho Đồng Nhất Phong an trí.

Đương nhiên, vì phòng ngừa phản loạn cùng bất an, nhóm người này bị phân tán an bày, Ngọa Long thành tiếp thu một bộ phận, đại để lại phân đến thành trấn chung quanh. Đối với sự oán hận của bọn hắn, mà dù là Tương Khổng Minh cũng không cách nào tiêu trừ trong thời gian ngắn, không thể làm gì khác hơn là bày xuất ra vương bài Lâm Uyển Nhân.

Khi vị công chúa cố quốc này ra mặt trấn an, tâm tình chống cự quả nhiên là giảm bớt rất nhiều, hơn nữa nhóm người này từ cõi chết chạy ra, trong tâm lý cũng sinh ra biến hóa vi diệu, sau khi bị đánh loạn phân tán, dù là không cam lòng, nghĩ muốn có mưu đồ, tạm thời cũng không có khả năng.

Đám người Tương Khổng Minh cũng không nhàn rỗi, dời xong đám người này, lại vào núi, dựa vào thuật đọc tâm của Tương Khổng Minh cùng huyết tửu đặc biệt của Hứa Hải Phong, trong thời gian ngắn ngủi một tháng đã hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt sơn tặc.

Nhiệm vụ mà người khác nhìn vào vốn cho rằng không có khả năng hoàn thành lại bị bọn họ hoàn thành trong thời gian ngắn ngủi, nguyên nhân chủ yếu chính là vì bọn hắn có thể nắm giữ được tình báo chuẩn xác.

Vô luận là huyết tửu hay là thuật đọc tâm, đều là những vũ khí tốt nhất để dò thám biết được tâm sự của đối phương.

Chỉ cần để sống một người, có thể ở trong thời gian ngắn ngủi sờ tới gốc rễ, đem địch nhân một lưới bắt hết.

Thái Hành sơn mạch rộng lớn khôn cùng, nhưng bước chân loài người cũng chỉ có thể dừng lại ở bên ngoài biên duyên, vốn là không ai dám xâm nhập sâu vào trong khu rừng già nguyên thủy này.

Nguyên nhân chính là như thế, đám người Hứa Hải Phong mới có thể mau lẹ chấm dứt công việc tiêu trừ phiền loạn. Nếu không chỉ riêng đi dạo một vòng trong núi non thì cũng đã đủ để lấy mạng của mọi người.

Sau khi công việc chấm dứt, Tương Khổng Minh liền dừng lại bên trong núi, điều động đông đảo tinh nhuệ tù binh, mạnh mẽ cho uống huyết tửu, lại từ Ngọa Long thành điều thêm bảy ngàn tuấn mã đưa vào núi.

Bảy ngàn tuấn mã này đều là do Tương Khổng Minh từ Hung Nô cùng Khải Tắt đòi tới, mục đích chính là vì hôm nay.

Hai tháng sau, đợt khi Hắc Kỳ quân từ trong rừng sâu đi ra, đã đạt tới một vạn kỵ binh bộ đội.

Chỉ là không người nào biết, hưởng danh nhân nghĩa Hứa Hải Phong ngay sau khi hấn rời đi khỏi Thái Hành sơn mạch, rừng già nguyên thủy này đã có thêm mấy ngàn oan hồn.

Trở lại Ngọa Long thành, Tương Khổng Minh lập tức từ trong quân giáo mở ra lớp học mới, sáng lập một nghề nghiệp hoàn toàn mới, quân y.

Bởi vì thời gian gấp gáp, lớp học này chủ yếu nhất cũng chỉ có hai nội dung: một là băng bó, chính là lúc bị ngoại thương, làm sao tiến hành phương thức băng bó chính xác. Thứ hai chính là đem những thanh môi tố (thuốc khử trùng) tiến hành giảng dạy, dùng loại dược vật này thì vết thương trên cơ bản sẽ không bị nhiễm trùng, cũng sẽ không lưu lại di chứng về sau, giảm được sát xác suất tử vong thật lớn cho người bệnh.

Mặc dù cũng có những người có thể chất không thích hợp sử dụng thanh môi tố, nhưng so sánh với tác dụng của nó, chút khó khăn nho nhỏ ấy cũng không gì đáng nói.

Lại qua thêm nửa tháng, đám người Hứa Hải Phong đã đi tới Ngọa Long thành hơn nửa năm.

Trải qua hơn tháng tuyên dương, do ba đại thế gia dẫn đầu tạo ra những hoạt động tới đỉnh cao, mỗi ngày tài nguyên tràn vào, vì Hứa Hải Phong mang đến thực lực kinh tế vô cùng hùng hậu.

Mà lúc này, dưới tình huống không người hiểu biết, Tương Khổng Minh mang theo Triết Biệt, An Đức Lỗ huynh đệ cùng với hơn mười vị huyết tửu chiến sĩ đã đạt tới cảnh giới nhị phẩm cuối khoải mã, rời đi Ngọa Long thành.

Sau khi bọn họ rời đi, nhiệm vụ tập kích thôn xóm Khải Tắt nhân giao lại cho Phương Hướng Minh toàn quyền phụ trách.

Phương Hướng Minh tự nhiên biết được đối thủ sau này của bọn họ sẽ là Khải Tắt nhân, mà thực lực mạnh mẽ của Khải Tắt nhân cũng không phải một tòa Ngọa Long thành nho nhỏ có thể so sánh, chiến đấu du kích là lựa chọn không sai để đối phó với Khải Tắt nhân.

Vì vậy, hấn đem những lần tập kích này biến thành cơ hội luyện binh cực kỳ khó được, mỗi ngày, không ngừng khuấy rầy, làm cho Khải Tắt nhân gà bay chó sủa, lòng người bàng hoàng.

Tuy cuối cùng vì đối phương không ngừng tăng binh mà phải buông tha cho, nhưng lúc này đám người Phương Hướng Minh đã phi thường quen thuộc loại kế hoạch chiến thuật vô lại này.

Nhưng có một câu chuyện làm người trong Ngọa Long thành hứng thú bàn tán nhất, chính là Phương Doanh Anh Phương đại tiểu thư lại đi đảm nhiệm chức huấn luyện viên tại quân giáo.

Có lẽ sinh ra trong quân nhân thế gia, nàng lại có được thiên phú siêu việt so với người thường, tóm lại, có sự gia nhập của nàng, làm cho quân giáo phát ra một sức sống cùng sinh cơ mới, những đệ tử do nàng chỉ dạy, thành tích luôn đứng đầu toàn quân giáo.

Xuân đi đông đến, lại một năm trôi qua.

Đám người Tương Khổng Minh trong sự chờ mong đỏ mắt của Hứa Hải Phong, rốt cục an toàn trở về, chứng kiến đoàn người phong trần sương gió, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập vui sướng, Hứa Hải Phong lập tức biết được chuyện này bọn họ đã đạt thành mục tiêu.

Hộ tổng bọn họ đi về, lại có một người ngoài, một người làm cho người ta nghĩ không ra, cơ hồ có thể dùng từ dịch nhân để mà hình dung.

Trình gia một đời tuổi trẻ danh vọng, tây bắc đại doanh Thương Lang quân đoàn phó thống lĩnh Trình Anh Hào.

Dưới sự dẫn đường của Hứa, Tương hai người, Trình Anh Hào đi vào nghiên cứu viện mà không bị người ngoài hay biết, hơn nữa còn là đi thăm Gia Cát thần nỗ do Tương Khổng Minh chủ trì sáng tạo.

Khi hần rời đi Ngọa Long thành, đã hạ xuống một danh sách đặt hàng với số tiền thật lớn.

Mùa đông này, nhất định là một mùa đông vô cùng bận rộn, vô số giao dịch ở ngoài sáng trong tối thường xuyên tiến hành.

Bước chân thời gian đối với bất cứ kẻ nào cũng đều công bình, khi trời rét qua đi, xuân ấm hoa nở, một hồi đại chiến đã thay đổi vận mệnh cùng lịch sử cả đại lục đã lặng yên không một tiếng động kéo ra bức màn che của nó.

Mà lúc này Hứa Hải Phong cũng từ một tiểu binh vô danh không tiếng tăm phát triển thành một nhân vật mấu chốt đủ làm ảnh hưởng toàn cục diện.

Hần đã có được lòng tin tưởng cùng thực lực có thể sánh vai cùng bất kỳ thế lực nào trên đại lục.

Hắc Kỳ quân đã gia nhập vào trận đánh cuộc lấy thiên hạ làm bàn cờ.

Kim qua thiết mã, trực lộc Trung Nguyên.

(Dịch thoáng: Ngựa sắt tung vó, tranh hùng Trung Nguyên).

165. Chương 165 : Điện Nghị

“ Khải tấu hoàng thượng, văn thu gia cấp tám trăm dặm của đại doanh phương bắc.”

“ Truyền ba vị thượng thư, Cổ Đạo Nhiệm nguyên soái cùng thái tử kiến giá.”

Nửa giờ sau, bốn vị trọng thần đương triều cùng với đông cung thái tử Lưu Chính Khải tề tựu tại ngự thư phòng.

“ Các vị khanh gia, có biết trăm tuyên triệu là vì chuyện gì không?” Hán Hiền đế dò hỏi.

Tuy chỉ hơn một năm, nhưng Hán Hiền đế cũng đã hơi có vẻ già lão. Một năm nay hần trải qua thật không chút yên ổn, từ khi biết được Hung Nô cùng Khải Tắt liên minh, ý muốn mưu đồ ranh giới Đại Hán, hần vẫn luôn tâm sự nặng nề, buồn bực không vui.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, trầm mặc không lên tiếng. Tin tức của tứ đại thế gia linh thông cỡ nào, văn thư gia cấp từ đại doanh phương bắc vừa tới kinh sư, bọn họ cũng đã thông qua những con đường khác nhau mà có được tin tức. Tuy tạm thời không biết nội dung bên trong thế nào, nhưng nghĩ đến cũng không có chuyện gì tốt, nếu không Hán Hiền đế cũng không gấp gấp như thế mà triệu tập bọn họ đến đây tương nghị.

Nếu nói nơi này còn có người tạm thời không biết duyên cớ bên trong, vậy chỉ có một mình thái tử điện hạ Lưu Chính Khải.

“ Con không biết, thỉnh phụ hoàng minh kỳ.” Lưu Chính Khải tiến lên một bước, khom người nói.

Hán Hiền đế xuất ra một quyển văn thư, vút cho Phương Lệnh Thiên, nói: “ Kim Lang quân của Hung Nô nhân rốt cục đã động.”

Phương Lệnh Thiên tiện tay tiếp nhận, mở ra vừa nhìn, hai hàng lông mày nhướng lên, nói: “Hung Nô nhân không ngờ ở trước đại doanh phương bắc hốt tập vượt qua tám vạn đại quân, hơn nữa mỗi ngày còn có tân binh lục tục tăng viện. Chỉ tại một tháng trước, kỳ hào của Kim Lang quân đã xuất hiện.”

“Kim Lang quân? Vậy Mạo Đồn có ý định cường công phương bắc đại doanh.” Đường Tông Hàn tiếp nhận văn thư, xem lướt một lần, nói.

Phương Lệnh Thiên gật đầu, nói: “Kim Lang quân là quân đội kiêu ngạo nhất của Hung Nô nhân, cũng là vương bài bộ đội của lịch đại Đan Vu, ở trên đại thảo nguyên, cho tới bây giờ không có bộ đội nào dám giả mạo kỳ hào của bọn họ. Nếu ngay cả bọn họ cũng xuất động, chính là nói Mạo Đồn Đan Vu đích thân tới tiền tuyến, nếu chúng ta còn không sớm làm ra kế sách đối phó, vậy đại doanh phương bắc...nguy cơ.”

“Phương thượng thư, ý của ngài có phải là sai phái viện quân?” Ánh mắt Lưu Chính Khải ngẩng lên từ văn thư, dò hỏi.

“Không sai, việc này không nên chậm trễ, càng nhanh càng tốt.” Phương Lệnh Thiên trầm giọng nói, đại doanh phương bắc là một quân đội quan trọng nhất trong quân đội Đại Hán, lại càng là đích hệ bộ đội của Phương gia, với công hay tư, đều không chấp nhận có nửa điểm sơ sẩy khinh thường.

“Xin hỏi thượng thư đại nhân, viện quân phải điều động từ nơi nào?” Cổ Đạo Nhiêm sau khi tiến đến, một mực yên lặng không lên tiếng, tới giờ khắc này mới nói ra lời đầu tiên.

Địa vị thân phận của hắn tuy tôn sùng, nhưng so với những gia chủ tam đại thế gia truyền thừa mấy trăm năm so sánh, lại kém cỏi hơn không ít, chỉ là năm đó thống suất đại doanh phương tây giao chiến cùng Khải Tắt nhân, biểu hiện ra thiên phú chiến tranh vô cùng phi thường.

Nếu nói về ứng chiến trên chiến trường, dù là Phương Lệnh Thiên cũng thàm thừa nhận, chính mình không bằng Cổ Đạo Nhiêm, trước khi Hứa Hải Phong ngoài ý muốn quật khởi, Cổ Đạo Nhiêm đích thật là đệ nhất danh tướng của Đại Hán đế quốc, vì thế hôm nay Hán Hiến đế mới phá lệ cho vời hắn đến gia nhập hội nghị.

Phương Lệnh Thiên nhìn hắn một cái hỏi ngược lại: “Lấy tầm mắt nguyên soái, phải điều động nơi nào mới thỏa đáng?”

Cổ Đạo Nhiêm suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: “Bổn soái nghĩ rằng, ngoại trừ phương tây đại doanh Thiên Ứng quân đoàn không thể điều động ra, còn lại tam đại quân đoàn đều có thể điều động.”

Ánh mắt Hán Hiến đế chợt động, hỏi: “Khanh gia nói rõ một chút đi.”

Cổ Đạo Nhiêm ứng tiếng: “Thần lĩnh chỉ, theo thần xem, từ kinh sư Hoàng Long quân đoàn cùng tây bắc đại doanh Thương Lang quân đoàn điều động năm vạn quân mã, đi tới bắc cương. Nếu có hai mươi vạn đại quân cùng tới bắc cương đại doanh, vô luận như thế nào đều có tiền vốn đánh một trận với Hung Nô quân. Còn nữa, hạ lệnh Kỳ Lân quân đoàn, điều động ba vạn đại quân lên hướng bắc, chuẩn bị tùy thời tăng viện.”

Trong lời của hắn đều nhắc tới năm đại quân đoàn, tỏ vẻ ở trong lòng hắn, ngoại trừ năm đại quân đoàn ra, những quân đội khác lúc đối mặt Hung Nô nhân, đều không chịu nổi một kích, cho nên không đề cập tới cũng được.

Đạo lý này, trong lòng mọi người ở đây đều biết rõ ràng.

Ba vị gia chủ nhóm người Phương Lệnh Thiên đều giấu diếm sắc mặt, nhưng trong lòng lại kinh ngạc vạn phần. Kỳ thật Hung Nô nhân hướng đại doanh bắc phương tăng binh cũng đã sớm không phải việc cơ mật gì.

Sau mùa xuân, Hung Nô nhân lại bắt đầu lục tục điều binh, vừa mới bắt đầu thường len lén sờ sờ, tới sau quả thực là công khai trước mắt. Đám người Phương Lệnh Thiên đương nhiên đã sớm thương nghị qua cách ứng đối, chỉ là bọn họ suy nghĩ cật lực, ra được kết luận không ngờ lại cùng Cổ Đạo Nhiêm thuận miệng mà nói lại không hẹn mà trùng hợp.

Chỉ là bọn họ dĩ nhiên biết việc phản loạn của Trình gia, vậy Cổ Đạo Nhiêm vì sao lại đưa ra đề nghị hợp tình hợp lý đến như vậy?

Lưu Chính Khải âm thầm gật đầu, tiến lên trước một bước, nói: “ Phụ hoàng, Cổ nguyên soái đề ra cách ứng đối, chính hợp tâm ý con. Lần này Hung Nô phạm cảnh, nhi thần tự nguyện lĩnh quân, trước đến bắc cương, vì phụ hoàng tận sức tận lực.”

“ Ân...” Hán Hiền để an lòng, trong đông đảo hoàng tử, sợ là cũng chỉ có Lưu Chính Khải mới có đảm thức cùng dũng khí như vậy.

“ Không thể.” Tô Đông Thuần lập tức phản đối: “ Thái tử điện hạ không thể rời đi kinh sư.”

“ Đúng vậy.” Phương Lệnh Thiên đồng ý nói: “ Tuy nói thái tử điện hạ đích thân tới tiền tuyến, đối với việc ủng hộ sĩ khí có chỗ tốt lớn lao, nhưng cũng có điều tệ.”

“ Nga...Phương khanh gia nói nghe một chút.” Hán Hiền để vuốt râu mỉm cười nói.

“ Điện hạ thân phận tôn sùng, nếu ở phương bắc đại doanh, vậy chủ tướng nơi đó phải làm sao?” Phương Lệnh Thiên theo lời nói.

“ Phương thượng thư cứ việc yên tâm, bổn cung nếu đã nhập ngũ, tự nhiên nghe mệnh chấp hành, quyết không dám tự tác chủ trương, cãi lời quân mệnh.” Lưu Chính Khải cam đoan nói.

Phương Lệnh Thiên lắc đầu thở dài nói: “ Lão thần không phải lo lắng điện hạ kháng mệnh không tuân.”

Lưu Chính Khải nghe vậy kỳ lạ, hỏi: “ Vậy Phương thượng thư lo lắng điều gì?”

Phương Lệnh Thiên nhìn hẩn một cái, muốn nói lại thôi, đúng là có lời khó nói.

Lưu Chính Khải đang muốn thúc giục, chợt nghe Cổ Đạo Nhiêm ở một bên cười nói: “ Điện hạ, Phương thượng thư lo lắng, nếu là ngài xuất hiện trên chiến trường phương bắc, sẽ làm khó cho Phương Lệnh Thần thống lĩnh.”

Chứng kiến Lưu Chính Khải định giải thích, hẩn tiếp tục nói: “ Bởi vì lo lắng cho điện hạ xảy ra chuyện, nên Phương tướng quân cần phải an bày đại lượng quân đội vì ngài hộ giá. Mà trên chiến trường, sẽ vạn biến liên tục, mỗi một phần quân lực đều sẽ quý giá vạn phần.”

Kỳ thật, hẩn còn có một tầng ý tứ cũng không nói ra, nếu Lưu Chính Khải tới bắc cương, sẽ trở thành một sự vướng víu, vào lúc quân lực không bằng địch nhân, mang theo một sự vướng víu như vậy, lại càng nguy hiểm mấy lần.

Huống chi nếu thật sự Lưu Chính Khải xảy ra chuyện ở bắc cương, dù là Phương Lệnh Thần có đánh thắng trận chiến tranh này, chỉ sợ công cũng không đủ chuộc tội.

Đạo lý này Phương Lệnh Thiên đương nhiên là rõ ràng, chỉ là thống suất của đại doanh bắc cương chính là tam đệ của hẩn, lời này cũng không thích hợp nói ra từ trong miệng hẩn.

“ Năm đó phụ hoàng cũng không phải đã ngự giá thân chinh sao? Lại vì sao không thấy nguyên soái đại nhân ngăn cản lại?” Trong lòng Lưu Chính Khải không phục, phản bác.

Cổ Đạo Nhiêm nghe vậy, lộ ra một tia cười khổ, bất đắc dĩ nói: “ Lúc ấy là ta mạnh địch yếu, mà hôm nay địch mạnh ta yếu, lại làm sao có thể so sánh được.”

Đám người Phương Lệnh Thiên thở dài một hơi, đều không nói ra lời.

Ngày xưa hai đại đế quốc tranh chấp, Đại Hán xuất động năm đại quân đoàn, mới có thể bảo trụ ranh giới không mất, nhưng tạm thời vô lực phản công. Mà nay, Thiên Ưng quân đoàn phải trú đóng tại phương tây phòng bị Khải Tát đại quân, nên không thể điều động. Thiếu đi cường viện này, ai cũng không dám nói có thể tất thắng.

Trong lòng Hán Hiền để, đương nhiên cũng không hi vọng vị nhi tử kiệt xuất nhất đi ra chiến trường, nghe đến đó, đưa tay vung lên nói: “ Được, cứ quyết định như vậy, Phương khanh gia.”

“ Thần tại.”

“ Y theo kế của Cổ nguyên soái làm việc, việc chọn người cụ thể do các người thương nghị quyết định. Về phần thống lĩnh viện quân của Hoàng Long quân đoàn, liền do...” Hấn dừng lại một chút, liền ra quyết định trong lòng: “ Liền do phó thống lĩnh Lưu Chính Mân đảm nhiệm.”

“ Dạ, thần tuân chỉ.”

Tuy trong lòng Lưu Chính Khải không cam tâm, nhưng nếu hoàng thượng đã quyết định, hấn cũng chỉ đành thôi.

Đoàn người bái biệt Hán Hiền đế, ra hoàng cung, Cổ Đạo Nhiễm tự mình rời đi, ba vị gia chủ tự cùng một chỗ thương nghị.

“ Phương lão ca, người xem Cổ lão đầu biểu hiện có chút kỳ quái hay không?” Đường Tông Hàn nghi hoặc hỏi.

Phương Lệnh Thiên ân một tiếng, nói: “ Nếu không phải chính Phong nhi nói cho ta biết tin tức này, mà mấy năm nay những hành động của Trình gia quả thật làm cho người khác sinh nghi, ta còn thật có chút không dám tin tưởng.”

“ Lão Phương, người nói bọn họ rốt cục đang làm cái quỷ gì? Chẳng lẽ...” Tô Đông Thuấn nói tới đây, không khỏi dừng lại.

“ Chẳng lẽ cái gì...” Đường Tông Hàn hỏi tới.

“ Trình gia hơn mười năm qua, kiệt lực nhúng tay vào việc quân bộ, Trình Anh Hào lại vinh thăng Thương Lang quân đoàn phó thống lĩnh, ta là vì lo lắng Thương Lang quân đoàn không ổn a.” Tô Đông Thuấn chần chờ nói.

Phương Lệnh Thiên cùng Đường Tông Hàn nhìn nhau, trong lòng nổi lên một trận ác hàn, nếu sự thật đúng là như thế, thì xem như Đại Hán đế quốc thật đúng như bị gió bão lớn, nguy ngập vô cùng.

“ Không có khả năng.” Phương Lệnh Thiên lắc đầu, quả quyết nói: “ Thương Lang quân đoàn đại thống lĩnh Lý Bác Hồ cũng xuất thân thế gia, nhiều đời cảm thụ hoàng ân, cùng ba huynh đệ chúng ta tình như tay chân, từng cùng nhau chống lại Hung Nô thiết kỵ, quyết không thể làm ra việc bán nước cầu vinh.”

“ Như thế tốt nhất, chẳng qua việc lựa chọn tướng lĩnh viện binh của Thương Lang quân đoàn cần phải suy nghĩ cho kỹ một phen mới được.” Đường Tông Hàn gật đầu nói.

“ Được rồi, tình huống bên Hải Phong thế nào?”

Phương Lệnh Thiên biết Tô Đông Thuấn hỏi về Hứa Hải Phong, kỳ thật là đang hỏi cử động của Khải Tát nhân, vì vậy nói thẳng: “ Hôm qua mới nhận được thư của Hướng Minh, Khải Tát nhân không biết vì sao, thẳng đến lúc này, chưa tự tề đại quân, không tới hai tháng, bọn họ cũng đừng mơ tưởng xâm chiếm.”

“ A, đáng tiếc, hoàng thượng đã có lòng nghi ngờ chúng ta, nếu không...” Đường Tông Hàn lắc đầu, thở dài nói.

Phương Lệnh Thiên cùng Tô Đông Thuấn cười khổ không thôi, tam đại thế gia bọn họ cho con cháu đời đến Ngọa Long thành, lần này làm như bí ẩn, nhưng làm sao có thể giấu diếm qua được Hán Hiền đế, nếu không làm cho hấn hiểu lầm, đó mới là việc lạ vô cùng.

Đặc biệt là Hứa Hải Phong, vừa đến Lâm An thành, lập tức không thể chờ đợi được mà đổi tên thành Ngọa Long thành, cử động như thế, quả nhiên là có lòng đáng tru, Hán Hiền đế có thể im lặng, đã là vô cùng bất đắc dĩ, muốn cho hấn tin tưởng tin tức Hứa Hải Phong mang về từ Hung Nô, căn bản là chuyện thần thoại.

“ Nếu...” Tô Đông Thuấn chần chờ chốc lát, thở dài, nói: “ Bốn mươi năm trước...”

“ Nếu như không có tràng biến cố đó, khả năng Đại Hán đã sớm đổi triều đại, khả năng ba đại thế gia chúng ta cũng sớm không còn tồn tại.” Phương Lệnh Thiên lạnh lùng thốt.

“ Ai...”

Theo một tiếng thở dài, ba người bọn họ càng lúc càng xa, bóng lưng cô tịch hấn dưới trời chiều thê lương nói không nên lời.

Sau nửa tháng, một khoái mã đến Ngọa Long thành, kỵ sĩ trên ngựa vừa đem văn thư giao cho dịch trạm, liền lập tức mệt đến lăn ra hôn mê.

166. Chương 166 : Tịnh Lập

Hứa Hải Phong trước tiên dùng tốc độ nhanh nhất mở ra văn thư từ kinh sư đưa tới, ánh mắt của hắn như mèo như buồn, làm cho không người nào nắm lấy.

Phương Hưởng Minh lấy ra văn thư, xem một phen, cũng nhíu mày. Hắn trầm tư một lúc lâu, truyền lệnh tìm Tương Khổng Minh, Đồng Nhất Phong cùng con cháu tam đại thế gia.

Đợi mọi người tụ tập đầy đủ, Phương Hưởng Minh mở ra văn thư, nói: “ Kim Lang quân của Hung Nô nhân rốt cục đã động.”

Tô Xuân Vi xem qua một lần, thuận tay đưa xuống, nói: “ Kỳ hào của Kim Lang quân xuất hiện ở trước đại doanh bắc cương, hoàng thượng đã hạ lệnh điều động năm vạn đại quân của Thương Lang cùng Hoàng Long quân đoàn, đại chiến sợ rằng hết sức căng thẳng.”

“ Vậy chúng ta làm như thế nào?” Phương Hưởng Trí đứng dậy nói: “ Hôm nay Khải Tát nhân án binh bất động, chúng ta có nên khiển binh xuất chiến? Đại doanh bắc cương không thể có sơ thất a.”

Mọi người có mặt đều biết đại doanh phương bắc cùng Phương gia có quan hệ mật thiết, đối với biểu hiện của Phương Hưởng Trí không chút nào ngoài ý muốn.

Phương Hưởng Minh cũng không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn về phía Tương Khổng Minh đang ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Hứa Hải Phong cùng Phương Hưởng Minh cùng là người đứng đầu Ngọa Long thành, bọn họ một người là Hắc Kỳ quân đại thống lĩnh uy chấn đương thời, Hắc Kỳ quân chiến công hiển hách, danh vang thiên hạ. Trong quân kỳ nhân dị sĩ, nhiều đếm không hết, là một chi thiết quân duy nhất có thể làm cho Hung Nô và Khải Tát hai đại đế quốc phải kiêng kỵ ba phần.

Hưởng chi hôm nay Hắc Kỳ quân đã khoách quân tới vạn người, vừa lúc hợp với câu đánh giá năm đó của Cổ Đạo Nhiêm: “ Hắc Kỳ không thể đủ vạn, đủ vạn không thể địch”, thật sự lực mạnh, ngay cả so với Đại Hán năm đại quân đoàn đều không chút nào kém cỏi.

Người còn lại có thân phận là Phương gia trưởng tử trưởng tôn Phương Hưởng Minh.

Đương kim thế gian, vô luận là cầm giữ triều chính hay cao vị miếu đường, còn là xưng hùng một phương, đại khái là xuất thân từ thế gian môn phiệt.

Những con cháu thế gia lớn lớn nhỏ nhỏ cấu thành những mối dây liên hệ khắp nơi, không nơi nào không có mạng lưới quan hệ, bọn họ bài xích người ngoài, sống kiểu gia đình trị, nhưng bọn họ mới chính là kẻ thống trị của dân tộc này.

Phương Hưởng Minh lấy biểu hiện cùng chiến công của chính mình, đã ổn định đứng đầu trong các con cháu thế gia, có thể nói là đệ nhất nhân trẻ tuổi của những môn phiệt đương thời.

Hứa Hải Phong quét khỏi từ dân gian, dù là hắn đã cười thiên kim kiều nữ của tam đại thế gia, nhưng so với Phương Hưởng Minh, tầng quan hệ này thủy chung vẫn kém một bậc. Ở thời khắc này tại Ngọa Long thành, loáng thoáng đã hình thành hai đại thế lực do hai người này cầm đầu, mà đây cũng không phải là hiện tượng tốt.

Trong lòng Phương Hưởng Minh tự nhiên là muốn phát binh, cho nên hắn mới để ý tới phản ứng của Tương Khổng Minh.

Bên dưới Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh không thể nghi ngờ là nhân vật số hai. Hơn nữa, vị Tương đại quân sư còn là thủ tịch kiêm túi khôn duy nhất của Hắc Kỳ quân, mà dù là Hứa Hải Phong đối với hắn cũng lời nghe lời tuân, nếu ngay cả hắn cũng nghĩ phải xuất binh, vậy dĩ nhiên là chắc chắn phải làm.

Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, thản nhiên ngồi trên ghế, phảng phất như không biết có người đang đợi hần lên tiếng.

Hứa Hải Phong ho khan một tiếng, hỏi: “ Ý của quân sư đại nhân như thế nào?”

Nghe được câu hỏi của Hứa Hải Phong, lúc này Tương Khổng Minh mới giống như chợt hiểu ra, ngẩng đầu lên nói: “ Học sinh nghĩ rằng không ổn.”

Nếu thay đổi là một người nào trực tiếp chối bỏ lời nói của Phương Hướng Trí ngay mặt, dĩ nhiên hần sẽ lập tức cãi cộ không thôi. Nhưng thân phận Tương Khổng Minh cũng không phải chuyện đùa, mà dù là Phương Lệnh Thần nổi danh nghiêm khắc nhất Phương gia cũng đối với hần vô cùng sùng bái, Phương Hướng Trí làm sao dám dùng lời hỗn hào cãi lại.

“ Quân sư đại nhân, bây giờ Khải Tắt nhân không có động tĩnh, mà phương tây ngoại trừ chúng ta, còn có mười vạn hùng sư của Thiên Ứng quân đoàn trú đóng, không ngại...”

“ Trí đệ, không được nói.” Phương Hướng Minh cắt lời giải thích của kỳ đệ, nói: “ Trong thư của phụ thân nói rõ ràng, nếu chúng ta tới đây, vậy hết thủy do nhị đệ an bày, không thể tự tác chủ trương.”

“ Dạ...” Đối mặt lời trách mắng của Phương Hướng Minh, trong tiểu đồng lứa của Phương gia ngoại trừ Phương Doanh Anh ra, không ai dám cãi lời nói của hần.

Hứa Hải Phong mỉm cười, khuyên giải nói: “ Đại ca, Trí ca cũng là lo lắng cho an nguy của tam thúc.”

Phương Hướng Minh nhăn mày, thở dài nói: “ Vì huynh làm sao không biết, chỉ là ta cùng Khải Tắt nhân đã giao thủ, bộ đội tinh nhuệ của họ anh dũng hơn người, nỗi lo của Ngọa Long thành cũng không nhẹ. Vô luận như thế nào, Hắc Kỳ quân không thể động.”

Tô Xuân Vĩ nháy mắt với Đường Khải, người sau hiểu ý, nói: “ Đại tỷ phu, ngài nói đúng không sai, nhưng chúng ta cũng không thể ở đây không làm gì, bó tay chờ chết sao.”

Ánh mắt Hứa Hải Phong quét một vòng, tuy hần không có được thuật đọc tâm của Tương Khổng Minh, nhưng cũng cảm nhận được hào khí hiện tại có chút bất đồng.

Vô luận là Tô Xuân Vĩ hay là Đường Khải, ở trong lòng bọn họ, vẫn lấy Phương Hướng Minh làm người dẫn đầu.

“ Kỳ thật đại doanh phương bắc dồn tích hai mươi vạn đại quân, vô luận như thế nào, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn bị Hung Nô nhân đánh bại. Không bằng như vậy, đại ca, người cùng ta vào kinh một chuyến, ra mắt nhạc phụ đại nhân, nghe lời ông ấy nói thế nào?” Hứa Hải Phong đầy mặt mỉm cười hỏi Phương Hướng Minh.

“ Cái này...” Phương Hướng Minh hơi có vẻ trù trừ, ở trong lòng hần cũng có chút do dự.

Hứa Hải Phong thu hồi vẻ tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: “ Đại ca, trong lòng tiểu đệ tựa hồ có dự triệu về điềm xấu, cho nên mới muốn đi tới kinh sư, tìm tòi đến tột cùng. Hơn nữa loại dự cảm này tựa hồ cùng người có liên quan, nên mới cố ý kêu người cùng đồng hành.”

Ánh mắt Phương Hướng Minh căng thẳng, nghĩ tới việc Hứa Hải Phong đã lĩnh ngộ lực lượng tinh thần, đã là cao thủ chuẩn tông sư, lời của hần tuyệt đối không thể xem thường, lập tức quyết định nói: “ Được, đã như vậy, chúng ta nhanh chóng lên đường.”

Đợi khi đám người Phương Hướng Minh rời đi, trong đại điện chỉ còn lại Hứa, Tương hai người.

Tương Khổng Minh chợt cười nói: “ Chủ công quả nhiên cao minh, câu nói đầu tiên điều đi Phương Hướng Minh, người này vừa đi, những người còn lại không ai làm được gì.”

Ở trong tam đại thế gia đồng lứa, chỉ có Phương Hướng Minh chen chân vào hàng ngũ nhất phẩm, cho nên lúc hần ở Ngọa Long thành, dù là Tô Xuân Vĩ cùng Đường Khải cũng nghe lời hần. Hình thành một cỗ tiểu tập đoàn cũng đủ thực lực cường đại, đủ để kháng cự Hứa Hải Phong mà không rơi hạ phong.

Hôm nay Phương, Hứa cùng rời đi, vậy trong số những người lưu lại, có thể tiếp tay nắm Ngọa Long thành, không ai ngoài Tương Khổng Minh.

Chỉ cần tam đại thế gia không ôm thành một đoàn, Tương Khổng Minh tự nhiên có muôn vàn mưu kế, vạn chủng diệu sách đem bọn họ đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Hứa Hải Phong cũng không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ là đứng dậy đi tới cửa điện, lúc rời đi, chậm rãi nói: “ Hết thấy ta nhờ vào quân sư đại nhân.”

Đi thẳng vào hậu viện, tiến vào phòng lớn, ngoài ý muốn nhìn thấy chúng nữ đã tề tựu một chỗ.

Nhìn thấy các vị mỹ kiều nương, Hứa Hải Phong lộ ra vẻ tươi cười phát ra từ nội tâm: “ Các nàng vì sao đều tới?”

Lâm Uyển Nhân chậm rãi nghênh đón, thâm tình da diết nhìn kỹ hắn, nam nhân này đã không còn là thiếu niên ngây thơ bị nàng làm say mê đến thần hồn điên đảo ngày trước, hắn đã thật sự trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, những tỷ muội ở đây, kể cả nàng bên trong, đời này kiếp này cũng không cách nào rời khỏi hắn.

“ Đại ca, nghe nói huynh đều gọi hết đại ca bọn họ tới đại sảnh, chẳng lẽ có biến cố gì sao?” Phương Doanh Anh theo sát phía sau, hưng phấn trùng trùng hỏi.

Tuy bọn họ cười nhau đã hơn một năm, nhưng Phương Doanh Anh thủy chung vẫn gọi hắn là đại ca, mà Hứa Hải Phong cũng thản nhiên thừa nhận, trong lòng chỉ càng yêu thương nàng thêm ba phần.

“ Đúng vậy, Doanh nhi, ta cùng với đại ca của nàng rất nhanh sẽ phải rời đi Ngọa Long thành.” Hứa Hải Phong trìu mến bóp nhẹ chiếc mũi nhỏ của nàng.

Phương Doanh Anh hừ một tiếng, không cam lòng tránh thoát ra, hỏi: “ Đi nơi nào? Lúc nào trở về?”

Chúng nữ đồng thời đều lộ ra vẻ mặt chú ý, vấn đề này cũng chỉ có viên tiêu nhỏ này mới dám không cố kỵ mà hỏi đi ra.

Hứa Hải Phong cởi áo khoác, tiện tay đưa cho Uyển Linh đứng bên cạnh, hỏi: “ Nàng đoán thử xem.”

Phương Doanh Anh làm ra bộ dáng như trầm tư, chỉ là trong một thoáng liền hiện nguyên hình, đưa tay kéo bàn tay Hứa Hải Phong, gắt giọng: “ Đoán không được, hảo đại ca, nói cho muội biết a.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, cười nói: “ Được, ta nói cho tiểu Doanh nhi, chúng ta phải đi bá kiến nhạc phụ đại nhân.”

“ Đi kinh sư?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Doanh Anh lộ ra vẻ vừa vui vừa sợ, kéo mạnh tay hắn thêm ba phần, nói: “ Dẫn muội cùng đi đi, hồi lâu không được gặp phụ thân.”

Hứa Hải Phong ân một tiếng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn chúng nữ, ngoại trừ Phương Doanh Anh ra, Đường Nhu Nhi cùng Hạ Nhã Quân đều lộ ra vẻ mặt chờ mong, mà sắc mặt Lưu Đình lại còn là buồn bã bi thương, nghĩ tới là đang nhớ đến cha mẹ, chỉ là kiếp này sợ khó thể gặp lại.

Trong lòng có chút hối hận, chính mình gặp người nhà, lại không còn chút cảnh giới nào. Nói gì không nói, lại đi nói chuyện này.

Chuyến này hắn không phải đi du sơn ngoạn thủy, chẳng những một đoạn đường khổ cực, hơn nữa cũng không thái bình, lại làm sao cùng mang theo chúng nữ đi chung.

“ Doanh nhi, đến chỗ tỷ tỷ.”

Nhìn ra trong lòng Hứa Hải Phong làm khó, Lâm Uyển Nhân mỉm cười hướng Phương Doanh Anh vẫy vẫy tay.

Phương Doanh Anh ứng tiếng, nhu thuận đi tới bên người Lâm Uyển Nhân. Tuy nàng được Hứa Hải Phong vô cùng sủng ái, nhưng không phải là người không biết đại thế, biết trưởng ầu có thứ tự, đối với vị đại phụ trong nhà như Lâm Uyển Nhân từ trước tới giờ luôn luôn nhu thuận ngoan ngoãn.

Lâm Uyển Nhân nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, hướng Lưu Đình mấp máy môi.

Phượng Doanh Anh quay đầu vừa nhìn, lập tức trong lòng biết rõ ràng, ối nhẹ chiếc lưới thơm tho, chạy tới, lôi kéo tay Lưu Đình, thân thiết nói chuyện không ngắt, chốc lát sau, đã đem tiểu công chúa chọc cho mặt mày hớn hở.

Hứa Hải Phong cảm kích liếc mắt nhìn Lâm Uyển Nhân, đối với quyết định anh minh lúc đầu vô cùng hài lòng.

Lâm Uyển Nhân trị gia tuyệt không hề thiên vị, nghiêm với chính mình, khoan dung với người, lại thêm tâm tư lả lướt, hiểu rõ ý người, trải qua hơn một năm ở chung, dĩ nhiên đã hoàn toàn vững chắc trên ngôi đại tỷ, cũng chỉ có nàng mới làm cho viên tiêu cay này tâm phục khẩu phục.

“Phu quân, chuyến này chàng cũng phải cẩn thận để ý, sớm mau trở về.” Đường Như Nhi tựa nhẹ thân hình lên người Hứa Hải Phong, ôn nhu nói.

Hứa Hải Phong đáp ứng một tiếng, ôm tiểu phụ nhân ôn nhu như nước, trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp.

Chỉ khi ở chung một chỗ với các nàng, mới là thời khắc hân hoan thoải mái nhất. Cũng chỉ có ở chỗ này, hắn mới có thể quên hết thấy phiền não, quá chú tâm vào trong ôn nhu hương.

Hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, vào ban đêm xuất sứ Hung Nô, Lâm Uyển Nhân cùng Hạ Nhã Quân đã cầm tiêu hợp bích, một khúc thiên thượng nhân gian, động nhân tâm huyền. Đúng là ngay đêm đó, hắn ôm Đường Như Nhi cùng Lưu Đình, trong lòng thề quyết sẽ không làm cho những nữ tử trong lòng mình phải chịu nửa điểm ủy khuất.

Cho đến ngày nay, hắn đã có được địa bàn cùng thế lực của chính mình, có được tiền vốn cùng lòng tin tưởng thực hiện nguyện vọng.

Thông qua cửa sổ mở rộng, ánh sáng nhu hòa chiếu vào song cửa, cảnh trí ánh trăng mờ lung huyền lệ tỏa ra khắp trời.

167. Chương 167: Phó Kinh

Trên con đường dẫn đến kinh sư, hơn năm mươi khoái kỵ dùng tốc độ cao đi tới.

“Nhị đệ, cũng là ngựa của các người nhanh a.” Một kỵ sĩ đang cười trên con ngựa có vẻ uể oải, cao giọng cười nói.

Theo sát sau đó là một kỵ sĩ cơ hồ lúc hắn vừa thắng ngựa thì con ngựa cũng làm ra động tác đúng lúc, làm cho người ta chợt sinh ra một loại ảo giác như hai bên đã từng có ước định trước đó.

Bọn họ vừa rời đi Ngọa Long thành, chính là đám người Hứa Hải Phong đang tiến thẳng kinh sư.

“Đại ca, danh câu bắc cương của người cũng rất lợi hại.” Hứa Hải Phong mỉm cười nói.

“Đừng có hổng ta.” Phương Hường Minh làm ra một vẻ mặt khinh thường, nói: “Chẳng lẽ thật tưởng rằng Ô Vân của người là thiên hạ đệ nhất khoái mã sao?”

“Hô lô...” Ô Vân dưới người Hứa Hải Phong đột nhiên cao cao giơ cổ lên, hướng phía Phương Hường Minh xì mũi một cái.

“Đi?” Phương Hường Minh không thể tưởng tượng nhìn nó, kêu lên: “Nó...nó có thể nghe hiểu lời của ta?”

Hứa Hải Phong bật cười, nói đến cũng kỳ quái, ở trong hơn vạn con huyết tửu mã, dĩ nhiên cũng chỉ có một huyết mã phát triển có thể thông nhân tính đến như vậy.

Đến nay hắn còn nhớ rõ, vẻ mặt thất vọng của Tương Khổng Minh sau khi cho hơn vạn con chiến mã uống huyết tửu. Loại ý định đã tâm bưng bưng mong chờ gầy dựng ra một siêu kỵ binh bộ đội của Tương Khổng Minh cũng không khỏi phải đánh trống rút lui.

Cũng may cho dù là huyết mã bình thường, cũng là tổ chất mạnh, phải hơn xa loài ngựa bình thường, dù là so với con danh câu bắc cương của Phương Hường Minh cũng không chút nào kém cỏi.

Cho nên kế hoạch kỵ binh bộ đội của Tương Khổng Minh cuối cùng cũng được thành lập. Tuy so với dự định ban đầu về chiến lược cũng kém hơn một cấp bậc, nhưng xem khắp thiên hạ, nếu là nhận thứ hai, thật không ai dám nhận là thứ nhất.

Hứa Hải Phong thân thiết vuốt vuốt bộ lông trên cổ Ô Vân, Ô Vân vươn dài cổ, nhắm lại hai mắt, hiện ra thần thái như đang cực kỳ hưởng thụ.

Phương Hượng Minh trợn mắt há hốc mồm nhìn tổ hợp một người một ngựa này, một thoáng mới nói: “Thật sự là thần mã.”

Trong chuyến này, Hứa Hải Phong dẫn theo năm mươi khoái kỵ, mà Phương Hượng Minh chỉ dẫn theo hai mươi tùy tùng, trải qua trường đồ bạt thiệp, ngựa lộ rõ ưu khuyết, vừa xem hiểu ngay.

Huyết tửu chiến mã tuy hơi thô trọng, nhưng tinh thần chấn hưng tỉnh táo. Tuy tốc độ của chúng không nhanh hơn danh câu bắc cương của Phương Hượng Minh, nhưng lực nhấn nại cùng chịu nặng, lại hơn xa một bậc.

Bắt mắt nhất, chính là Ô Vân của Hứa Hải Phong.

Bộ lông trên người nó bóng loáng, không có chút mồ hôi, ngoại trừ bao phủ một lớp tro bụi ở ngoài, vốn nhìn không ra vừa mới kịch liệt phóng nhanh.

Ô Vân tựa hồ chưa thỏa mãn, không ngừng bào bốn vó, khi thì hí khê hai tiếng, như đang thúc giục hỏi Hứa Hải Phong vì sao lại dừng lại.

Trong lòng Phương Hượng Minh bội phục vạn phần, ánh mắt vừa chuyển, rơi vào trên một thanh niên vóc người gầy gò như khi đi phía sau.

Trong đoàn người cùng cưỡi ngựa phóng đi, chỉ có thanh niên này không giống người thường.

Hắn có thể đuổi kịp theo mọi người, cũng không phải nhờ vào tuần mã, mà là chính đôi chân dài của mình.

Động tác của hắn chột nhanh như bay, trong lúc đi, chân không chạm đất, phẳng phát như thân thể không có nửa phần sức nặng, nhẹ như hồng mao, liền như vậy trên mặt đất thổi qua, trong nháy mắt đã đi xa mấy trượng.

Liền tại mới vừa rồi, vô luận danh câu bắc cương của Phương Hượng Minh phóng với tốc độ thật nhanh, cũng không thể bỏ rơi được hắn chút nào.

Hơn nữa xem người này mặt không đổi sắc, bộ dáng khí định thần nhàn, đừng nói là chưa dùng hết toàn lực, chỉ sợ là một nửa tốc độ cũng không dùng tới.

Trong lòng Phương Hượng Minh âm thầm kinh ngạc, như thế nào kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ đều tự chui đầu vào lưới, nhảy vào dưới trướng vị nhị đệ của mình, người bên ngoài nghĩ muốn chiêu lãm một người còn khó hơn lên trời, còn trong Hắc Kỳ quân của hắn cũng là một người tiếp một người, tầng tầng lớp lớp.

Ngoại trừ người này ra, những người khác cũng làm cho hắn không dám có chút khinh thường.

Từ khi tấn công Lâm An thành, gặp qua thần tiễn thuật của Triệt Biệt, Phương Hượng Minh liền đem hắn xem như siêu nhân loại. Nếu vị đại sư có tài bắn cung tuyệt thế này có lòng muốn ám toán người nào, chỉ sợ ngoại trừ cao thủ cấp bậc tông sư ra, những người còn lại đúng là khó thoát tai kiếp, ít nhất, chính hắn cũng hiểu rõ mình, biết vạn vạn không cách nào lẩn tránh khỏi mũi tên kia.

Cuối cùng còn là một vị lão giả trên dưới năm mươi, hắn ngồi trên lưng ngựa, tự có một cỗ khí thế bàng bạc, như núi non trùng điệp, ngạo nghễ tự nhiên, khiến người không dám xem thường.

Từ sau khi Phương Hượng Minh đặt chân lên cảnh giới nhất phẩm, còn là lần đầu tiên đối với một người sinh ra loại cảm giác này. Cho dù là đối với chuẩn tông sư như Hứa Hải Phong, hắn cũng chưa từng sinh ra lòng kiêng kỵ như thế.

Vậy khả năng duy nhất, chính là võ công tu dưỡng của người này ở trên Hứa Hải Phong.

Chỉ là khả năng này thật quá mức làm cho người ta sợ hãi, có thể ở trên Hứa Hải Phong, đương kim thế gian, chỉ có cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư. Tùy ý Phương Hượng Minh nghĩ đến vỡ đầu, cũng nghĩ không

ra ở địa phương nào nghe nói qua có một nhân vật giỏi đến như vậy, chẳng lẽ bọn họ đột nhiên ở trên bầu trời rơi xuống, từ trong tảng đá nhảy ra hay sao.

Ở sau lưng vị lão giả này, còn là Lâm Trường Không và Hứa Hải Danh hai người, hai người này tuy không danh tiếng, nhưng cũng đều là nhất phẩm cao thủ không kém hần chút nào.

Phương Hướng Minh thở dài một hơi, chính mình đường đường là một vị nhất phẩm cao thủ, vô luận tại triều đình, hay đi ra ngoài đều là chiêu bài chữ vàng danh tiếng vang rền. Nhưng bỏ vào trong Hắc Kỳ quân, lại như rơi vào trong biển rộng sâu không lường được, chỉ có thể khởi lên bọt sóng mà thôi.

Nhìn không thấu, vị nhị đệ của chính mình đã làm cho hần nhìn không ra. Cũng may, tình nghĩa huynh đệ giữa bọn họ vẫn là trước sau như một, loại cảm xúc phát ra từ nội tâm này chỉ là một loại trực giác, không phải lời lẽ có thể hình dung.

Ánh mắt của hần quét về phía sau, một loạt năm mươi sĩ tốt Hắc Kỳ quân ngồi ngay ngắn trên ngựa, mặt không chút thay đổi, mỗi một người đều có thân thủ không ngoài nhị phẩm cao thủ.

Nghĩ đến lúc ra đi, phu nhân nhiều lần khuyên hần nên mang theo nhiều người phòng thân, không khỏi thấy buồn cười.

Đội ngũ cường hãn như thế, dù là Áo Bồn tông sư đích thân đến, chỉ sợ cũng phải tránh lui ra xa.

Hần cũng không biết, một già một trẻ đột nhiên xuất hiện này, chính là ngày đó từng nổi danh bên trong Thái Hành sơn mạch Lý Minh Đường cùng hầu hải.

Ngày đó Lý Minh Đường tự đoạn tâm mạch, nhờ có Hứa Hải Phong kịp thời cứu chữa, lấy nội lực chi trì, theo sau huyết tửu phát huy công hiệu, rốt cục cứu được mạng của hần.

Cũng không biết có phải vì từng chết qua một lần, sau khi Lý Minh Đường tỉnh lại, dĩ nhiên lại biến thành một huyết tửu chiến sĩ phát triển, sau nhiều lần phục dùng huyết tửu, quý thần xui khiến lại lĩnh ngộ tinh thần lực, trở thành vị huyết tửu chiến sĩ đầu tiên và cũng là duy nhất có cấp bậc tông sư.

Đương nhiên, tu vi của hần cũng chỉ tương đương với Hạ Nhã Quân, so với những cao thủ như Áo Bồn tông sư bọn họ, lại còn có chênh lệch nhất định.

Về phần hầu hải, hần thiên phú dị bẩm, chỉ là sau khi rơi vào tay Hứa Hải Phong, trăm phương ngàn kế muốn chạy trốn, hơn nữa hần nhờ vào sự thiên tính của động vật mà cảm ứng được Lý Minh Đường đã thay đổi, đối với bọn họ mang địch ý sâu đậm. Dưới sự bắt buộc dĩ, Hứa Hải Phong chỉ có mệnh mề cho hần uống huyết tửu, kết quả lại đi ra một vị chiến sĩ phát triển, tinh thông của hần chính là tốc độ.

Nhanh như thiểm điện, nhẹ như hồ ly, một khi để hần động thân, mà dù là Triết Biệt cũng khó bắt giữ được thân ảnh của hần, bởi vậy có thể thấy được, tốc độ của hần đã đạt tới cảnh giới chí cao chưa ai từng có.

Ánh mắt Phương Hướng Minh tiếp tục dời xuống, lại đột nhiên ngẩn ra.

Hai mươi thân binh của hần không ngờ lại không có mặt trong đội ngũ.

Hứa Hải Phong phát giác thần thái hần khác thường, theo ánh mắt của hần nhìn xuống, lập tức trong lòng hiểu rõ ràng, đưa mắt nhìn phương xa, không khỏi cười nói: “Đại ca, vừa rồi chúng ta chạy quá nhanh, bọn họ lại đi hơi chậm, còn chưa theo kịp, chẳng qua nơi này là đường phải đến kinh sư, thật cũng không nên lo lắng bọn họ đi lạc.”

Phương Hướng Minh thoáng gật đầu, nói: “Đã như vậy, chúng ta ở đây nghỉ tạm một lát, thuận tiện đợi bọn họ.”

Hứa Hải Phong đương nhiên không phản đối, hạ lệnh nghỉ ngơi.

Qua hơn nửa giờ, rốt cục từ phương xa xuất hiện hơn mười điểm đen nhỏ, càng chạy càng gần, Phương Hướng Minh lập tức nhận ra, đây chính là hai mươi thân binh của mình.

Hôm nay Phương Hướng Minh nhất thời cao hứng, cùng Hứa Hải Phong giục ngựa, chạy vội mấy giờ, cho dù là danh câu bắc cương của hần cũng có chút ăn không tiêu, lại đừng nói đến đàn ngựa của những thân binh.

Vì đuổi theo đám người của Phương Hướng Minh, những vị kỵ binh Hồng Sắc Hải Dương miễn cưỡng chạy theo cũng ăn không ít đau khổ, bọn họ hết sức rượt theo, không ngừng thúc ngựa gia tốc, lúc này con ngựa dưới thân tinh thần héo rút, bốn chân hơi run, dĩ nhiên đã đạt tới bên bờ cực hạn.

Tuy hai mươi con ngựa này cũng là lương câu trong trăm có một, nhưng làm sao có thể so sánh với loài ngựa biển dị kia.

Mà hai mươi thân binh cũng là người kiệt xuất được chọn lựa từ trong mấy ngàn tinh binh, nhưng so sánh với quân sĩ Hắc Kỳ quân, lập tức ảm đạm thất sắc.

Chẳng những mấy con ngựa lung lay muốn ngã, mà dù là bản thân bọn họ cũng đầy mặt phong trần, tuy miễn cưỡng khởi lên tinh thần, nhưng vẫn che giấu không được một tia uể oải cùng xấu hổ trên mặt.

Phương Hướng Minh lập tức ý thức được hành vi của mình không ổn, lúc này hấn thúc ngựa lên đón.

“Bái kiến tướng quân.” Những thân binh đã đi theo Phương Hướng Minh từ xưa tới nay, làm sao từng bị xấu hổ đến như vậy, cả đám mặt đỏ, cúi đầu không dám nhìn lên.

Phương Hướng Minh lập tức đưa tay ngăn cản bọn họ hành lễ, nói: “Đều là bốn tướng làm sai, làm các vị chịu khổ.”

Hai mươi thân binh lại càng xấu hổ không chịu nổi, đang muốn nói chuyện, đã thấy Phương Hướng Minh nhảy xuống ngựa, nói: “Các người đều xuống nghỉ tạm, uống nước, đợi đường mã bớt mệt thì hãy đi.”

Hứa Hải Phong nhìn thấy cử động của hắn, trong lòng thầm khen, chẳng trách Phương Hướng Minh có thể luôn lập chiến công, chỉ bằng biểu hiện thương lính như con mình của hắn thì mình đã xa xa không bằng.

Chẳng qua nói lại, đối đãi với sĩ tốt Hắc Kỳ quân, cho dù hắn có thi ân bố huệ, thu mua lòng người, hay quyền đâm chân đá, tùy ý mắng chửi, thì kết quả có được chỉ sợ cũng là y như nhau.

Nhưng vào lúc này, từ phương hướng kinh sư truyền đến tiếng vó ngựa vang rền, vừa nhìn qua, không ngờ là một vị kỵ sĩ y phục bó sát người.

Đám người Hứa Hải Phong chiếm hết một nửa con đường lớn, những thương lữ qua lại e ngại bọn họ người đông thể mạnh, dám giận mà không dám nói, chỉ đành nhiều đường vòng mà đi.

Tên kỵ sĩ kia hình như có chuyện quan trọng, thấy thế vừa chuyển đầu ngựa, định vượt qua bọn họ.

Chạy mấy bước, đột nhiên hắn thắng cương, quay đầu cẩn thận quan sát Phương Hướng Minh cùng Hứa Hải Phong, lớn tiếng hỏi: “Hai vị chính là Phương Hướng Minh đại công tử cùng Hứa Hải Phong cô gia.”

Phương Hướng Minh cao giọng đáp: “Chính là Phương mỗ.”

Người nọ nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới, từ trong lòng móc ra một phong thư, kêu lên: “Đại công tử, Hung Nô phạm cảnh, kinh sư bị khốn, nguy trong sớm tối.”

168. Tập 6: Yến Triệu Bi Ca – Chương 168: Tội Thần

Tòa cổ thành ngàn năm nguy nga, vẫn là niềm kiêu hãnh trong mắt người Hán, sự tồn tại của nó tựa như một viên dạ minh châu sáng ngời, đại biểu truyền thừa mãi mãi, diễn sinh ra nền văn minh sáng lạn vô cùng của dân tộc Đại Hán.

Từ Hán Cao tổ khai quốc, định làm kinh sư, mấy trăm năm qua, cửa thành cho tới bây giờ chưa từng đóng cửa bởi vì ngoại tộc xâm chiếm.

Nhưng mà hôm nay, lịch sử không ngờ đã viết lại.

Trên thành tường cao lớn, đứng thẳng vô số thành vệ quân, trong ánh mắt mờ mịt của bọn họ hỗn loạn một tia sợ hãi khó có thể che giấu.

Kinh sư, cho dù ở bốn mươi lăm năm trước, Hung Nô nhân dồn sức mà đánh, cũng chưa từng đến được dưới thành. Khiến cho toàn bộ người Hán đều sinh ra một loại tự tin mù quáng rằng tòa thành này vĩnh viễn sẽ không bị lọt vào công kích.

Này đây, nghe được Hung Nô nhân đột phát phòng tuyến tây bắc, mục tiêu trực chỉ kinh sư, bọn họ còn tưởng rằng lỗi tai của mình nghe lầm.

Nhưng đúng là khi Kim Lang quân thiết kỵ cưỡi trên tuần mã cao lớn, thân mặc khải giáp màu vàng ở ngoài thành bắt đầu xuất hiện, mọi người mới có sự kinh hoàng của kẻ bị dồn đến đường cùng.

Cả kinh sư đột nhiên sôi trào lên, những nam đinh có thể cầm được binh khí đều bị chinh triệu, bọn họ khoác vào y giáp hoặc cũ hoặc mới tinh, bị đưa lên thành tường.

Dù hai chân bọn họ không ngừng run lên, dù sắc mặt bọn họ tái nhợt, nhưng bởi vì có sự tồn tại của bọn họ, Hoàng Long quân đoàn tinh nhuệ đã bị khuyết thiếu năm vạn quân sĩ mới không hề lộ ra sơ hở gì trên tường thành.

Phương Lệnh Thiên phụ trách thủ thành, hấn đứng trên tường thành quan sát hồi lâu, quyết đoán hạ lệnh phóng ra.

Ba ngàn chiến sĩ Hoàng Long quân đoàn tràn ra, một đoạn đường đi tới, thẳng đường không trở, hướng Hung Nô nhân đánh tới.

Hung Nô nhân vừa đến, cũng chỉ có ba ngàn bộ đội tiên phong. Bọn họ tùy theo đại quân công kích tan vỡ đại doanh tây bắc của Hán đình, một đoạn đường xuôi nam, còn là lần đầu lọt vào bộ đội trong thành cường lực chống cự.

Giao chiến nửa canh giờ, đại thống lĩnh Lưu Chính Trung của Hoàng Long quân đoàn tự mình khoác giáp lên ngựa, hô to: “ Nam nhi bảo vệ quốc gia, chính là bốn phận.”

Hấn xung trận lên trước, phần liều mạng, chạy vọt vào trận địch, trong khoảng thời gian ngắn, sĩ khí tăng nhiều.

Lấy ba ngàn đối ba ngàn, Hoàng Long quân đoàn với lực chiến đấu hơi kém hơn một bậc đánh lui Hung Nô quân đường xa mà đến.

Chính là bởi vì một trận đánh này, phẳng phất như một viên định tâm hoàn, làm quan binh cùng dân chúng trong thành khởi lên dũng khí lớn lao.

Chỉ là khi đại quân Hung Nô cuộn cuộn tràn tới, dù là Phương Lệnh Thiên cũng chỉ đành hạ lệnh đóng chặt cửa thành, không thể xuất chiến.

Kinh sư trọng địa, thành tường dày cứng, lại còn có nhiều tên nhiều đá, lương thảo trong thành cũng đủ kéo dài ba tháng.

Cùng Hung Nô nhân giao chiến, chú trọng nhất là chữ “thủ”, Phương Lệnh Thiên đối với việc này, vô cùng hiểu rõ so với người khác. Các loại vật chất dùng để thủ thành đều được dời lên tường thành, dùng đợi lúc Hung Nô nhân công thành, đối phó bọn họ.

Nhưng làm cho hấn ngoài ý muốn chính là, suốt mấy ngày qua, hấn cũng không đợi được tin tức Hung Nô nhân công thành, lại nhìn thấy con trai cùng con rể.

Tuy ý định của Hung Nô nhân là hoàn toàn phong tỏa kinh sư, nhưng một tòa thành lớn tới như vậy, muốn đoàn đoàn vây khốn, cũng không phải là chuyện dễ dàng, đối với Hung Nô nhân chỉ có mười lăm khinh kỵ mà nói, yêu cầu này hiển nhiên là vượt ngoài phạm vi năng lực của bọn họ.

Vì vậy đám người Hứa Hải Phong mới có thể thừa dịp bóng đêm lên vào kinh sư.

Nội viện Phương phủ, Phương Lệnh Thiên nhìn trưởng tử nhiều năm không thấy, trong lòng trăm mối cảm xúc, cầm tay hấn nặng nề bóp một chút, giữa cha con tâm ý tương thông, cũng không cần lên tiếng.

“ Phụ thân, nếu chúng ta đã trở về, trách nhiệm thủ thành liền giao cho con đi.” Phương Hưởng Minh cầm hai tay lão phụ, bàn tay bởi vì nhiều năm chinh chiến mà trở nên thô to.

Nếu bàn về những tướng lĩnh tuổi trẻ của Đại Hán đương thời, có tư cách cùng thực lực nói ra những lời này không quá ba người. Mà Phương Hưởng Minh lại không thể nghi ngờ đúng là một trong ba người có tư cách nói ra những lời này.

Tại đại doanh phương bắc, hần chiến công hiển hách, đi tới phương tây, lại càng dương danh một mặt, lập nên kỳ công.

Gia chủ đời kế tiếp của Phương gia, hần đã là người duy nhất được lựa chọn. Không chỉ như thế, lực ảnh hưởng của hần còn bắn tới những con cháu thế gia khác, cùng Hứa Hải Phong xuất thân từ bình dân ở trong Đại Hán quân cũng liệt vào danh vang nhất thời.

Bằng vào thân phận đặc thù của Phương gia trưởng tử trưởng tôn, hần có thể so với bất kỳ kẻ nào giảm đi rất nhiều con đường quanh co mà đạt tới đỉnh.

Phương Lệnh Thiên vui mừng bật cười, đây là lần đầu tiên trong suốt mấy ngày nay hần phát ra nụ cười từ trong nội tâm.

“Phong nhi, ngươi nói đi?” Phương Lệnh Thiên không đáp lời hần, mà là hỏi lại Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong bật cười nói: “Nhạc phụ, ngài không trả lời đại ca, lại đi hỏi con, chẳng phải là làm khó con sao?”

Phương Lệnh Thiên cất tiếng cười to, rồi sau đó thở dài nói: “Có thể gặp lại các ngươi ở đây, lão phu không còn cầu gì nữa.”

Nghe xong những lời này của hần, trong lòng Hứa Hải Phong cùng Phương Hường Minh hiện ra điềm xấu.

Phương Hường Minh lôi kéo tay lão phu bóp chặt thêm ba phần, nói: “Phụ thân, lần này con đến, chứng kiến Hung Nô uy thế tuy lớn, nhưng bọn họ cũng chỉ toàn là khinh kỵ binh, vẫn chưa mang theo truy trọng. Chỉ bằng những người này, tướng muốn công hạ kinh sư, không thể nghi ngờ là người si nói mộng. Hơn nữa bọn họ là khinh kỵ, mang theo lương thảo nhất định không nhiều lắm, cho dù là có sưu tìm ba thước, cũng đừng mơ tưởng tại ngoại ô tìm đủ trợ cấp cho mười lăm vạn nhân mã. Vì thế con kết luận, chậm thì mười ngày, lâu thì hai tháng, nguy cơ khôn thành sẽ giải.”

Phương Lệnh Thiên buông tay nhi tử, trở lại chỗ ngồi, nhắm lại hai mắt, đôi mày vốn đã giãn ra giờ lại cau chặt: “Nếu chỉ có bao nhiêu quân như vậy ngoài thành, vì phụ lại cần gì lo lắng như thế.”

Phương Hường Minh không hiểu ý hần, quay đầu nhìn về phía Hứa Hải Phong, chỉ thấy hần cũng tràn đầy đồng cảm mà thở dài. Lập tức biết, một già một trẻ đây nhất định là có chuyện gì giấu diếm mình, mà còn là việc quan trọng khẩn yếu.

Hần đang muốn hỏi tới, thình lình nghe ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào, Phương Lệnh Đức không để ý lễ phép, đẩy cửa mà vào, kêu lớn: “Đại ca, tiểu tử Lý Bác Hồ đem về tới.”

Phương Lệnh Thiên từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, động tác vô cùng nhanh nhẹn, một điểm cũng nhìn không ra hần là một lão nhân sáu mươi tuổi: “Cái gì? Hần đã trở về?”

Kinh sư, hoàng thành, ngự thư phòng.

Đương triều hoàng đế Hán Hiến đế, thái tử Lưu Chính Khải, tam đại thế gia gia chủ, cùng với Phương Hường Minh, Hứa Hải Phong mọi người tề tập một chỗ.

So với mật nghị lần trước, duy nhất vắng mặt Cổ Đạo Nhiêm, bởi vì hần tự mình lên tiếng, muốn tùy quân đi phương bắc đại doanh.

Phương Lệnh Thiên tuy cố kỵ vạn phần với họ Cổ, nhưng nghĩ đến lần này hần có đi cũng chỉ là lấy danh mà không thực quyền, cũng không hề phản đối, chỉ là thông qua thư nhà, báo cho Phương Lệnh Thần phải cẩn thận đề phòng.

Hai người Hứa Hải Phong là tự mình lên kinh, nguyên lai không hề lộ ra tin tức, chỉ là Hung Nô đại quân phạm cảnh, thế như chẻ tre, đã đánh tới kinh thành. Bọn họ gặp phải chuyện này, cũng bất chấp mọi sự.

Hán Hiến đế tuy âm thầm tức giận cử động lần này của hai người bọn họ, nhưng dù sao biết lúc này binh hung chiến nguy, đúng là lúc cần dùng người, không thể tự hủy chính mình, nên đối với cử động tự rời nơi trú thủ của bọn họ cũng làm như không thấy, ngược lại còn vui vẻ an ủi vài câu.

Sau một lúc lâu, một gã tướng lãnh vóc người khô ngô, mày rậm mắt to, khoảng chừng năm mươi tuổi dưới sự dẫn dắt của thái giám trong cung, đi tới ngự thư phòng.

Hắn vừa vào cửa, liền xoay người bái xuống, nặng nề khấu đầu ba cái thật mạnh, nước nỡ nói: “ Tội thần Lý Bác Hồ cô phụ hoàng ân, tội đáng muôn chết.”

Hán Hiền để nhìn hắn đầy mặt phong trần, rõ ràng là vội vã chạy tới, lại nghĩ tới khó khăn hôm nay, bật người lên, lửa giận bùng nổ, quát mắng: “ Hay cho Lý Bác Hồ, trăm phong người làm đại thống lĩnh Thương Lang quân đoàn, người không vì trăm cổ thủ biên cương, lại lâm trận bỏ chạy, người...người còn mặt mũi tới gặp trăm sao?”

Lý Bác Hồ đột nhiên ngừng đầu, cao giọng nói: “ Thần tự biết tội chết, không dám giải thích, hôm nay đến kinh, chỉ vì hướng hoàng thượng bẩm rõ một việc.”

Hán Hiền để gắt gao nhìn hắn, từ trong môi chậm rãi nhả ra một chữ: “ Nói...”

“ Hán có nội tặc.” Lý Bác Hồ đối với thanh âm tràn ngập sát khí kia làm như không nhìn thấy, chỉ là lớn tiếng hô.

“ Cái gì...” Hán Hiền để kinh hãi thất sắc, bật thốt kêu lên.

Lý Bác Hồ quỳ trên mặt đất, ngừng đầu nhìn quét một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Hứa Hải Phong.

Phương Lệnh Thiên biết hắn cố kỵ trong lòng, thấy thế liền nói: “ Bác Hồ, hắn là con rể của vi huynh, Hứa Hải Phong.”

“ Hứa Hải Phong.” Lý Bác Hồ thần sắc vừa động, dò hỏi: “ Hắc Kỳ quân?”

“ Đúng là mặt tướng.” Tuy Lý Bác Hồ lâm trận bỏ chạy, nhưng Hứa Hải Phong lại chưa từng có nửa điểm khinh thường, ngược lại cung kính thi lễ.

“ Được, nếu là Hứa tướng quân, vậy tội thần cũng yên tâm.”

“ Bác Hồ, tây bắc đại doanh đến tột cùng làm sao mất đi, người nói rõ chi tiết.” Phương Lệnh Thiên tiến lên trước một bước, dò hỏi.

Lý Bác Hồ cười thảm một tiếng, rên rỉ nói: “ Đại ca, ta hối hận vì không nghe lời người, mới có biến cố hôm nay.”

Phương Lệnh Thiên nhướng mày, lập tức hiểu rõ trong lòng, cả giận nói: “ Quả nhiên là Trình gia sao?”

“ Mười ngày trước, Hung Nô Kim Lang quân đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đánh đại doanh tây bắc bất ngờ, chúng ta ứng phó không kịp, tuy liều chết chống cự, nhưng sức yếu không địch nổi, không thể làm gì khác hơn là mang những người còn lại mở ra đường máu, chạy tới kinh sư. Chỉ là trên đường gặp phải ám sát, từng bước khó khăn, cho đến hôm nay mới có thể trở về.”

“ Năm vạn quân sĩ, có thể tùy theo tội thần bình an phản hồi, chỉ còn lại ngàn người, những người khác...người khác...” Gương mặt tái nhợt của Lý Bác Hồ lơ lửng hoành, ai nói nam nhi không đổ lệ, chỉ là vì chưa tới lúc thương tâm.

“ Thám tử...thám tử đâu?” Hán Hiền để giận run bắn bật, quát lớn: “ Hung Nô nhân làm sao tới, thám tử đều chết sạch sao?”

“ Bốn tháng trước phụ trách tình báo của phương bắc, chính là Trình Anh Hào.” Lúc này Phương Lệnh Thiên đã sáng tỏ duyên cớ bên trong, cười lạnh nói: “ Hay cho Trình gia, hay cho một kẻ giương đông kích tây, các người...làm thật tuyệt a.”

“ Trình gia?” Hán Hiền để kinh hô, dò hỏi: “ Phương ái khanh, người nói cái gì?”

“ Trình gia, chính là nội tặc bán nước.” Phương Lệnh Thiên nghiêng chặt rằng, phần nộ quát.

Hán Hiền để gương mặt nhìn lại, ngoại trừ thái tử Lưu Chính Khải có vẻ chột hiểu, còn lại mọi người đều trầm mặc không lên tiếng, nhưng trên mặt cũng không thấy nửa phần kinh ngạc, hắn ngưng đọng chốc lát, lập tức tỉnh ngộ.

Nặng nề ngã ngồi trên ngai vàng, khuôn mặt của hân tựa hồ trong nháy mắt chợt già nua rất nhiều.

169. Chương 169: Thành Phá

Một tiếng vang thật lớn truyền vào cung điện, sự chú ý của mọi người không hẹn mà cùng bị hấp dẫn, chỉ nghe một trận hăm giết từ xa xa truyền đến.

“Hung Nô nhân công thành.” Phương Lệnh Thiên thở dài nói.

Nên tới chung quy còn muốn tới.

“Không đúng...” Hứa Hải Phong lỗ tai thật thông, hơn xa người khác, đã trước tiên phát giác không đúng.

Lại qua chốc lát, như cha con Phương Lệnh Thiên, cùng đại tướng mang binh như Lý Bác Hồ cũng phát giác tiếng hăm giết có sự khác thường.

“Thanh âm này như thế nào càng ngày càng gần?” Phương Hưởng Minh thần sắc ngưng trọng hỏi.

“Hoàng thượng...hoàng thượng...” Một lão thái giám vội vã chạy vào ngự thư phòng, như thạch phá thiên kinh kêu lên: “Không tốt, cửa bắc thất thủ.”

Trên mặt mọi người đồng loạt biến sắc, Hán Hiền để từ ngai vàng bật dậy, run giọng hỏi: “Người nói cái gì?”

“Hoàng thượng, cửa bắc thất thủ.”

“Phương khanh gia.” Hán Hiền để quay đầu nhìn Phương Lệnh Thiên, quát hỏi: “Không phải người cam đoan với trẫm, kinh sư không mất sao?”

Phương Lệnh Thiên nắm chặt hai tay, đang muốn nói chuyện, thình lình nghe ngoài cửa có người kêu lớn: “Hoàng thượng...”

Hán Hiền để quay đầu lại, người tới chính là đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn Lưu Chính Trung.

“Lưu thống lĩnh, cửa bắc vì sao thất thủ?” Đường Tông Hàn cao giọng hỏi.

Lưu Chính Trung hướng hân gật đầu, nói: “Vào lúc canh ba, cửa bắc đột nhiên xuất hiện hơn trăm người bịt mặt, bọn họ võ công cao cường, quan binh thủ vệ không kịp trở tay, chết hầu như không còn. Bọn họ mở ra cửa bắc, phóng Hung Nô nhân vào thành.”

“Trình gia, lại là Trình gia.” Phương Hưởng Minh giận dữ, một chưởng đánh tới, đem một chiếc ghế bên người đánh thành mảnh nhỏ.

“Hoàng thượng, vi thần suất lĩnh cấp dưới liều chết chống cự, ngài mau chút rời đi thôi.” Lưu Chính Trung dứt lời, xoay người muốn chạy đi.

Nhưng một cánh tay thô to ngăn lại đường đi của hân, hân ngẩng đầu vừa nhìn, cũng chính là Lý Bác Hồ đang quỳ rạp dưới sàn.

“Lý thống lĩnh, người...”

Đối với vị đồng liêu này, hân đương nhiên là không xa lạ, chỉ là đoán không ra ý đồ lúc này của hân.

Lý Bác Hồ nhìn hân một cái thật sâu, nói: “Lưu tướng quân, người truy tù hoàng thượng nhiều năm, trọng trách hộ tống hoàng thượng không thể thiếu được người a.”

Lưu Chính Trung ngăn ra, chỉ thấy hân vượt qua người mình, hướng Hán Hiền để nặng nề quỳ xuống, cung kính làm ra lễ tiết ba quỳ chín lạy, nói: “Tội thần tàn mệnh, vốn phải chết nơi tây bắc, chỉ là trong lòng còn lo lắng, nên mới kéo dài hơi tàn. Hôm nay được nhìn thấy hoàng thượng, tâm nguyện đã xong, không còn tiếp tục ham sống.”

Đứng dậy hướng Lưu Chính Trung cúi mình, nói: “Hoàng thượng xin phó thác tướng quân.”

Theo sau, xoay người chạy nhanh ra ngoài.

“Bác Hồ...” Phương Lệnh Thiên hai mắt rưng rưng, kêu lớn.

Lưu Chính Trung ngậy ngốc đương trường, trong khoảnh khắc khó định chủ ý, là truy theo Lý Bác Hồ, hay là theo lời hộ tống thánh giá.

“Hoàng thượng, Hung Nô nhân sắp tới, ngài mau chút đi thôi.” Còn là lão thái giám vội vã kêu lên.

“Đi?” Trong hai mắt Hán Hiền để bắn ra vẻ mê mang, lẩm bẩm: “Trẫm còn có thể đi nơi nào?”

“Này...” Lão thái giám tuy trung tâm cảnh cảnh đối với Hán Hiền để, nhưng bậc quốc gia đại sự này, đúng là hẳn không có khả năng biết được, lập tức cứng họng.

“Phương tây, phương bắc, hoàng thượng đều có thể đi.” Phương Lệnh Thiên bước lên một bước, cung kính quỳ rạp xuống đất, đối với Hán Hiền để làm ra đại lễ ba bái chín khấu: “Vô luận hoàng thượng muốn đi đâu, hai hải nhi này của thần cũng sẽ đưa ngài bình an rời đi.”

Hán Hiền để ngẩng đầu lên, vẻ mờ mịt trong mắt biến mất, thay vào là một sự kiên định.

“A Phú, đem truyền quốc ngọc tỷ mang tới.”

Lão thái giám a Phú lên tiếng, xoay người đi tới bên cạnh long án, cũng không biết là mở ra vật gì, sau một lúc lâu, mới lấy ra một hộp ngọc điêu khắc tinh tế.

Hán Hiền để lấy ra ngọc tỷ truyền quốc đại biểu hoàng quyền vô thượng của Đại Hán, tự tay đưa cho Lưu Chính Khải.

Lưu Chính Khải đưa hai tay đón nhận, nhưng trong lòng hiện ra một tia điềm xấu, hỏi: “Phụ hoàng, ngài là...”

Hán Hiền để vung tay áo, lộ ra bốn sắc đế vương: “Trẫm nhiều năm đăng cơ đại bảo, hơn hai mươi năm, chiến chiến căng căng, không một ngày an ổn. Việc đặc ý nhất bình sinh, chính là đoạt được Lâm An khuất nhục Khải Tắt, nhưng việc thất ý nhất bình sinh, cũng là không được lòng thần tử, làm cho Trình gia phản loạn.”

Hắn thở dài một hơi, bi hô: “Đại Hán cơ nghiệp mấy trăm năm, bị hủy trong tay trẫm, trẫm còn mặt mũi nào trộm sống, dù là dưới cửu tuyền, cũng không mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông.”

“Hoàng thượng, lưu lại núi xanh, còn sợ gì không có củi đốt. Phương bắc có hai mươi vạn đại quân để quốc, chỉ cần ngài vung tay hô to, nhất định có thể đông sơn tái khởi, thu phục lại giang sơn.” Phương Lệnh Thiên cao giọng nói: “Hôm nay việc này không nên chậm trễ, thỉnh hoàng thượng mau dời long giá.”

Hán Hiền để đưa tay vuốt ve long án, phảng phất như gợi lên hồi ức, hẳn ngẩng đầu nhìn Phương Lệnh Thiên chăm chú, nói: “Phương khanh, ta và người quân thần tương giao mấy chục năm, chẳng lẽ người còn muốn khuyên ta sao?”

Phương Lệnh Thiên kinh ngạc nhìn hắn, môi mấp máy, đúng là nói không ra lời.

“Phụ hoàng...”

Lưu Chính Khải quỳ sụp xuống đất, đang muốn khỏ khuyên. Chợt thấy Hán Hiền để hét lớn một tiếng, sinh sôi cắt đứt, lạnh lùng nói: “Ngũ tử, hôm nay quốc nạn đương đầu, trẫm thân là cửu ngũ chí tôn, tự muốn dùng thân tương tuấn. Mà Lưu gia một đời này của ta cũng chỉ có người mới tài học hơn người, khí độ trí tuệ cũng là lựa chọn thượng thừa, ngày sau thu phục sơn hà, liền toàn trông cậy vào người.”

Lưu Chính Khải sụp người, khóc bá.

Hán Hiền để hận cực, nổi giận: “Đã là lúc nào, còn có cử động này, ngũ tử, quyết định anh dũng của người đâu? Chớ làm cho trẫm...lão phụ thất vọng a.”

Lưu Chính Khải bật đầu lên, trong mắt ẩn hiện nước mắt, nhưng cũng kiên cường nhần xuống, cung kính làm ra đại lễ ba bái chín khấu với Hán Hiền để, nói: “Nhi thần sẽ không phụ sở vọng của phụ hoàng.”

Hán Hiền để lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, kéo hắn dậy, quay đầu nói với Lưu Chính Trung: “Chính Trung, liền do người hộ tống thái tử rời đi.”

Da thịt trên mặt Lưu Chính Trung co quắp không thôi, Hán Hiền để cảm tức liếc mắt, nói: “ Như thế nào, chẳng lẽ vị thống lĩnh trung tâm nhất của trăm cũng phải cãi mệnh trăm sao?”

Lưu Chính Trung lộ ra vẻ tươi cười còn khó coi hơn khóc, nức nở nói: “ Thần tuân chỉ.”

Hán Hiền để hài lòng gật đầu, trầm ngâm một chút, nhìn Phương Lệnh Thiên nói: “ Phương khanh gia, người là vị tướng quân có năng lực cùng danh vọng lớn nhất Đại Hán, còn thỉnh quý trọng bản thân, sau này phụ tá ấu chủ, tạm thời còn nhờ người lao tâm cố sức.”

“ Dạ...” Phương Lệnh Thiên cung kính đáp.

Hán Hiền để vung tay áo, nói: “ Ngũ tử, nhớ kỹ, cuối cùng có một ngày, phải đem tòa thành này đoạt lại, như thế trăm ở dưới âm tào địa phủ, cũng nhắm mắt.”

“ Dạ, nhi thần ghi nhớ.” Lưu Chính Khải cũng không nhịn được nữa, cúi đầu, hai dòng nước mắt không tiếng động chảy xuống.

“ Các người đi thôi.” Hán Hiền để xoay người lại, đối diện ngai vàng, chỉ là bóng lưng cô đơn tịch lạc vẫn đứng thẳng như tùng.

Phương Lệnh Thiên cùng Đường Tông Hàn, Tô Đông Thuấn liếc mắt nhìn nhau, lẫn nhau tâm ý tương thông, đồng thời quỳ xuống, mà ngay cả Hứa Hải Phong cũng theo Phương Hường Minh hướng vị Đại Hán chỉ tôn đã quyết ý lấy thân tuần quốc làm ra đại lễ ba bái chín khấu cuối cùng.

Đi tới ngoài điện, Phương Lệnh Thiên nói: “ Điện hạ, thỉnh ở đây chờ một chút, lão thần dặn xá đệ tuyền điện hạ đi tới đại doanh phương bắc.”

Trong lòng Phương Hường Minh run lên, vội vàng kêu lên: “ Phụ thân, cha...”

Phương Lệnh Thiên đưa tay cắt đứt lời của hắn, cười ngạo nghễ, nói: “ Tòa thành này do ta thủ vệ, nếu không thể tấn chức, tự nhiên phải tận trung.”

Hứa Hải Phong thất kinh, khuyên nhủ: “ Nhạc phụ, đây là do kẻ gian làm loạn, không phải do ngài, ngài cần gì phải...”

Phương Lệnh Thiên nổi giận hừ một tiếng, nói: “ Lão phu tuổi trẻ nhập ngũ, tung hoành sa trường, mấy chục năm qua công huân bao nhiêu, mới có được thanh danh hôm nay. Phong nhi, Hắc Kỳ quân của người nhân tài vô số, chiến lực thiên hạ vô song, sau này hộ tống thái tử rời kinh, thì phải nhờ vào người.”

“ Lão phu đi trước một bước, an bài thỏa đáng xong, trở lại với người.” Tô Đông Thuấn tiêu sái cười, nói: “ Lão tửu quý, còn người?”

Đường Tông Hàn khinh thường liếc mắt nhìn hắn, nói: “ Hán tử Đường gia, lại há có nạo loại(kẻ hèn nhát), để xem ta và người ai tới trước đi.”

Hai người cười to mấy tiếng, hướng Lưu Chính Khải thi lễ, xoay người rời đi thật nhanh.

Sắc mặt Hứa Hải Phong khê biến, hắn như thế nào cũng nghĩ không ra ba vị lão nhân này tính tình cương liệt như thế, lại muốn đạo tiết tử nghĩa, cũng không một ai nguyện ý rời đi kinh sư.

Phương Lệnh Thiên nhìn theo bóng lưng biến mất của hai vị lão hữu, cười nói: “ Hường Minh, con tuyền điện hạ, ta cùng Phong nhi đi tìm nhị thúc con, chốc lát là sẽ quay về.”

Sắc mặt Phương Hường Minh tái nhợt, hai tay run lên, trong lòng kích động không thôi.

Qua hai ngã rẽ, Phương Lệnh Thiên nhìn thấy bốn bề vắng lặng, đột nhiên dừng chân lại, quay đầu nhìn Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong khó hiểu, cung kính hỏi: “ Nhạc phụ đại nhân, ngài...?”

Phương Lệnh Thiên nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “ Nghe nói người đem Lam An thành đổi tên là Ngọa Long thành?”

Hứa Hải Phong cúi đầu nói: “ Đúng vậy.”

Phương Lệnh Thiên mỉm cười vỗ tay, nói: “Được, hay cho chí khí của một con rồng nằm.”

Hắn lại xoay chuyển lời, nói: “Ta và người vừa là cha con, vừa là cha vợ con rể, hôm nay sắp ly biệt, lão phu cầu người một chuyện.”

Hứa Hải Phong ngừng đầu đón nhận ánh mắt của hắn, đột nhiên gật đầu nói: “Con đáp ứng nhạc phụ, vinh diệu của Phương gia, quyết sẽ không bởi vậy mà dứt.”

Phương Lệnh Thiên lắc đầu, thở dài nói: “Tính tình của người ta biết, xem tình của Hướng Minh cùng Doanh Nhi, người tuyệt đối không đối xử lạnh nhạt Phương gia. Cho nên ta cầu người không phải việc này.”

“Nhạc phụ thỉnh nói.” Hứa Hải Phong nghiêng mặt đi, không nhìn ánh mắt như ngưng thất của hắn, chậm rãi nói.

“Lần này thái tử đi đại doanh phương bắc, bên trong hung hiểm vạn phần, ta cầu người không nên cản trở.” Phương Lệnh Thiên chậm rãi nói.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn hai mắt tràn ngập vẻ kiên định của lão nhân, rốt cục thở dài một hơi, nói: “Con cùng đại ca lập tức trở về Ngọa Long thành, việc nơi đây, cũng không còn quan hệ gì tới ta nữa.”

“Được, về phần diện hạ có chạy thoát hay không, vậy do ý trời đến quyết định.” Ánh mắt Phương Lệnh Thiên từ từ nhu hòa xuống, hắn nhìn lên bầu trời đêm đen nhánh: “Vi phụ còn câu nói sau cùng.”

“Nhạc phụ thỉnh nói.”

Trong mắt Phương Lệnh Thiên bắn ra tinh quang, hắn gần từng chữ: “Nhớ kỹ, thổ địa của người Hán chỉ do người Hán làm chủ.”

Một khắc sau, mọi người lại tề tập.

Trên gương mặt đỏ bừng của Phương Lệnh Đức tràn ngập vẻ không cam lòng, nhưng hắn kiên nhẫn hơn người, cũng không hề biểu lộ, chỉ là đem người cùng tam lão cáo từ, vội vã mà đi.

Trong tai vang lên tiếng hảm giết, càng lúc càng gần, lúc Hứa Hải Phong cất bước, quay đầu nhìn lại, tam lão sóng vai mà đứng, khí định thần nhàn, ung dung tự nhiên.

Chỉ là hôm nay từ biệt, liền thành vĩnh quyết.

Đời này kiếp này, không còn ngày gặp lại.

170. Chương 170: Rống Giận

Một bóng người cao lớn từ xa đến gần, chính là đại thống lĩnh Thương Lang quân đoàn Lý Bác Hồ đầy mặt phong trần.

“Tướng quân...”

Nhìn thấy đại thống lĩnh bình yên vô sự trở về, cơ hồ tất cả mọi người đồng thời đứng lên.

Ánh mắt Lý Bác Hồ quét qua trên mặt bọn họ, có khuôn mặt quen thuộc, có xa lạ, nhưng duy nhất giống nhau chính là trong mắt bọn họ đều toát ra sự kính ngưỡng cùng tin cậy đối với mình.

Lý Bác Hồ mắt hờ rưng rưng, hắn tiến nhanh lên trước, từ trên ngựa gỡ xuống binh khí thành danh của chính mình, một cây tinh đồng ngân thương dài đến một trượng hai.

Gương mặt hắn xoay về hướng bắc, nơi đó chính là nơi bị Hung Nô nhân phá thành, cũng là nơi vang lên tiếng hảm giết nhiều nhất.

Hắn cất bước đi trước, sau mười bước, đột nhiên dừng lại, xoay người bái sụp dưới đất.

Chúng sĩ tốt kinh hãi, tất cả đều bái xuống.

Lý Bác Hồ chống hai tay, nặng nề dập đầu ba cái, lớn tiếng nói: “Bác Hồ vô năng, một các huynh đệ chết thảm trọng, thẹn với người chết, chỉ mong kiếp sau tương báo.”

“ Tướng quân, ngài...”

Một tướng lĩnh còn trẻ tuổi kinh hô.

Lý Bác Hồ vừa nhìn, nhận ra chính là một vị tinh tú trẻ tuổi có danh vọng nhất trong bốn tộc, Lý Quan Anh.

“ Quan Anh, người mang theo các huynh đệ rời đi nhanh đi, hôm nay Hung Nô nhân công phá cửa bắc, kinh sư đã luân hãm, đã thành định cục, đi nhanh một chút, còn kịp.” Lý Bác Hồ thở dài nói.

Lý Quan Anh đầy mặt khiếp sợ, kêu lên: “ Không có khả năng, kinh sư thủ vệ sâm nghiêm, bọn họ không có khí giới công thành, làm sao có thể đánh vào được.”

Lý Bác Hồ cười khở một tiếng, chậm rãi đứng lên, nói: “ Người không cần hỏi, nhanh đưa các huynh đệ đi thôi.”

“ Tướng quân, còn ngài?” Lý Quan Anh nhìn ra thần sắc hẩn không đúng, liền vội vàng hỏi.

Khóe miệng Lý Bác Hồ nhếch lên, lộ ra một tia trào phúng: “ Ta? Ta đã tránh được một lần, lại làm sao còn có thể thoát được lần thứ hai?”

Dứt lời, hẩn lưng đeo ngân thương, đương trường mà đi, một đạo bóng dáng thê lương mảnh mai trong ánh lửa điêu duệ bất định, đã dần không thấy.

Chúng sĩ tốt hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

Lý Quan Anh nhìn phương hướng tộc trưởng biến mất suy nghĩ xuất thần, trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết.

“ Đinh...” Hẩn rút bội đao tùy thân mang theo, không nói được lời nào, đi theo dấu chân Lý Bác Hồ.

“ Đinh...”

“ Đinh...”

“ Đinh...đinh...đinh...”

Tiếng thứ hai, thứ ba, cho đến khi tiếng rút đao vang lên liên miên một mảnh, tất cả mọi người rút ra bội đao của chính mình, ánh mắt của bọn họ tập trung phía trước, không người lùi bước, không người trốn tránh, nghĩa vô phần có bước lên con đường có đi không về.

Cửa thành bắc, là một chỗ quan tạp trọng yếu nhất của hoàng cung phía bắc, một khi để Hung Nô nhân đột phá nơi này, phía sau chính là ngôi cao rộng mở, không còn nơi hiểm yếu.

Vô số Hung Nô nhân bất kể chết chóc, tràn vào.

Bảo kiếm của Lưu Tuấn Thư mới từ trước ngực một gã Hung Nô nhân rút ra, tên còn lại đã cầm đao hung hăng đánh xuống đầu hẩn. Hẩn không kịp xoay người, thân hình lách qua, đồng thời nhanh như thiểm điện đâm ra một kiếm.

Một tiếng thảm hừ, tên Hung Nô nhân xông lên bị hẩn đâm xuyên cổ họng, đương tràng bỏ mình, nhưng hẩn cũng bởi vì tránh né không kịp, trên vai phải lại thêm một vết thương lớn.

Hẩn đã không nhớ rõ, đây là Hung Nô nhân thứ mấy mà hẩn đã giết. Hẩn chỉ biết là từ người đầu tiên xuất hiện, nơi này đã biến thành a tì địa ngục.

Mạng người ở chỗ này trở thành thứ không chút giá trị, mỗi thời mỗi khắc, đều có một hoặc vài hồn phách rời khỏi thân thể, tiêu tán trong trời cao vô tận.

Khắp nơi trong thành đều đang kịch chiến, những đồng liêu bên người không ngừng ngã xuống, hẩn biết, đã không còn viện quân.

Động tác của hẩn đã không còn nhanh nhẹn, cánh tay hẩn đã không còn nhẹ nhàng, thậm chí thần trí hẩn bởi vì mất máu quá nhiều mà có chút hôn mê.

Nhưng hẩn vẫn như trước không lùi.

Bởi vì ở phía sau hắn, chính là Bắc Thắng môn mà hắn thủ vệ.

Hắn...kề cận cái chết vẫn không lùi.

Lại là ba gã Hung Nô nhân diện mạo dữ tợn lao lên, trong đôi mắt sáng ngời của bọn họ chớp động quang mang cuồng nhiệt.

Lưu Tuấn Thư chỉ cảm thấy thanh kiếm trong tay nặng như thái sơn, cả người hắn thoát lực, chỉ có thể dùng kiếm chỉ trì, miễn cưỡng đứng thẳng không ngã.

Nhìn số cương đao ngay đầu đánh xuống, hai mắt hắn tròn tròn, tuy không cam lòng, nhưng đã mất khả năng phản kháng.

Đột nhiên, một đạo lượng ảnh từ sau lưng hắn thoát ra, giống như một con độc xà đứng thời cơ mà động, như thiểm điện xuyên thấu qua cổ họng ba gã Hung Nô nhân, nội lực cường đại bắn khắp nơi, đem ba người kia chấn bay ngược về.

Đó là một thanh hồng anh trường thương một trượng hai sáng ngời.

Một thân ảnh cao lớn từ phía sau Lưu Tuấn Thư bước nhanh ra.

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, áo trắng tắn liệt, tựa như nộ mục kim cương.

Mái tóc hắn bay tung, sát khí lẫm lẫm, nhìn hình dáng y như ma thần tái thế.

Hắn vận khí đan điền, trong miệng như lôi đình, hoắc nhiên quát lớn: “ Lý Bác Hồ ở đây, ai tới chịu chết.”

Hoàng cung sườn tây, Phương Lệnh Đức suất lĩnh đám người Hứa Hải Phong bước nhanh.

Trong đoàn người này, ngoại trừ vài vị có mặt trong ngự thư phòng khi nãy, tạm thời có thêm đại nội phụng cung Cao Thừa Vĩ, cùng với dưới trướng Lưu Chính Khải đệ nhất mưu sĩ Trương Tử Hoa cùng với một đám hộ vệ do Lưu Hoa cầm đầu.

Mọi người đáng vẻ vội vã, mắt thấy đã sắp ra hoàng cung.

Nhưng mà lúc này, Hứa Hải Phong đang đi cuối đội ngũ đột nhiên tâm sinh cảm ứng, dừng chân lên, kêu lên: “ Chậm đã.”

Bước chân Phương Lệnh Đức lập tức dừng lại, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt Hứa Hải Phong ngưng trọng nhìn đình viện trống rỗng không một bóng người.

“ Làm sao vậy?” Lưu Chính Trung đi giữa, đi tới bên người Lưu Chính Khải, chỉ là nhìn trái nhìn phải quan sát, vẫn không nhìn thấy được gì.

Nếu đổi lại là những người khác, hắn đã sớm mắng to tại chỗ. Chỉ là, mấy năm gần đây danh tiếng của Hứa Hải Phong vang rền, mơ hồ đã có uy thế tông sư, khiến cho hắn không dám hấp tấp xúc phạm.

Hứa Hải Phong hít sâu một hơi, hai mắt khép hờ, lại mở ra, cao giọng nói: “ Tiền bối đã tới, còn thỉnh hiện thân gặp mặt.”

Trong lòng mọi người rung mình, dĩ nhiên có thể giấu diếm qua nhiều tai mắt như vậy, theo đuôi tới, lại là cao nhân phương nào.

“ Một năm không gặp, tiểu hữu lại tinh tiến nhanh, lão phu thật sự vô cùng vui mừng.”

Theo một đạo thanh âm già nua, một lão nhân bạch y chậm rãi bước ra.

Con người Phương Lệnh Đức cùng Lưu Chính Trung kịch liệt co rút lại, đồng thời sắc mặt đại biến, Lưu Chính Trung kinh hãi kêu lên: “ Trình Huyền Phong.”

Kể cả Lưu Chính Khải bên trong, sắc mặt mọi người trong nháy mắt trở nên vô cùng tái nhợt.

Danh tông sư, uy chấn thiên hạ, nếu người này xuất thủ, lại có người nào có thể địch.

“ Ai, nghĩ không ra lão phu hai mươi năm không xuất giang hồ, trên đời không ngờ còn có người vẫn nhớ kỹ lão đầu khớp xương như ta.” Trình Huyền Phong cười tự giễu.

“ Không biết lần này tiền bối đến, ý muốn như thế nào?” Phương Lệnh Đức miễn cưỡng trấn tĩnh lại, ôm quyền hỏi.

Trình Huyền Phong nhìn mọi người đang sợ hãi, chậm rãi, từ trong miệng hần học ra một câu làm mọi người kinh tâm động phách: “ Lần này lão phu đến, là vì lấy mạng của thái tử điện hạ.”

Vẻ hoảng sợ trong hai mắt Lưu Chính Khải chợt lóe rồi mất, hần nhìn lão nhân trước mặt, lập tức như trụy hãm băng, một cổ hàn khí từ đáy lòng trực xông lên, mà dù là hàm răng cũng không thể tự chủ được bắt đầu run lên, phát ra tiếng lập cập.

Những người còn lại cũng không tốt hơn bao nhiêu, bọn họ chỉ cảm thấy tay chân vô lực, phảng phất như vị lão nhân gầy gò trước mặt là một mãnh thú viễn cổ vô cùng khổng lồ, đang đối diện bọn họ như hổ rình mồi.

Hứa Hải Phong là một người duy nhất trong bọn họ là mặt không đổi sắc, hần nhìn Trình Huyền Phong, chậm rãi nói: “ Tinh thần lực tràng.”

Không sai, đây là tinh thần lực tràng thành danh thiên hạ, là sự cường đại chí cực của lão bài tông sư Trình Huyền Phong, không chỗ nào không có, giống như là thực chất.

Người bị vây trong tinh thần lực tràng, sẽ không thể tránh được bị lực lượng tinh thần của lão nhân này công kích, hơn nữa loại phương thức công kích huyền ảo này còn không cách nào ngăn cản, chỉ có dùng lực lượng tinh thần đồng cấp bậc đối phó, mới có thể đem nó phá vỡ.

May là dù là tuyệt đỉnh cao thủ cấp tông sư, lực lượng tinh thần có thể phát huy đi ra cũng là cực kỳ có hạn, nếu có thể vô hạn phát triển, vậy dù có sử dụng chiến thuật biến người, cũng không cách nào uy hiếp đến sự an toàn của tông sư.

Trình Huyền Phong có thể đem tinh thần lực tràng khuếch tán đến mức bao phủ cả mười người, rõ ràng lão nhân này đã nắm giữ cổ lực lượng này đạt tới hóa cảnh.

Hứa Hải Phong bất đắc dĩ thở dài một hơi, nếu trong nhóm người này không có Phương Hướng Minh cùng Phương Lệnh Đức, hần tự nhiên có thể động thân tách ra, bình an rời đi.

Bởi vì hần có thể rõ ràng cảm ứng được, vị lão nhân hơn tám mươi tuổi này cũng không có chút sát khí gì đối với mình.

Nhưng nơi này có người thân của hần, có huynh đệ của hần, hần đi không được.

Một cỗ tinh thần ba động không cách nào dùng mắt thường nhìn thấy được từ trên người Hứa Hải Phong tản mát ra, đó là một cỗ khí thế đồng dạng cường đại đến vô địch.

Trong đình viện, đột nhiên trong lúc đó, hết thảy thanh âm toàn bộ đoạn tuyệt, dù là cả tiếng chim hót hay côn trùng kêu vang, cũng không nghe thấy.

Trình Huyền Phong cùng Hứa Hải Phong hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt không hện mà cùng bộc phát ra thần quang chói mắt.

Hứa Hải Phong kêu lên một tiếng, lui về phía sau một bước, lại đứng vững, bất động như núi.

Thân thể Trình Huyền Phong cũng có chút rung động dù không ai biết.

Tuy vừa rồi hần chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, nhưng bị lực lượng tinh thần của Hứa Hải Phong toàn lực trùng kích, tinh thần lực tràng của hần rốt cục vỡ tan ra.

Đám người Phương Lệnh Đức như ở trong mộng mới tỉnh, tuy chỉ vài phút thời gian, nhưng mọi người đã cảm giác như cách thế, mồ hôi lạnh sấm sấm trên lưng, tâm thần có chút không tập trung.

Đến lúc này, Phương Hướng Minh mới nhận thức được lúc Hứa Hải Phong gặp phải Thác Hà Đế tông sư, loại cảm giác kinh khủng này, một khi nghĩ đến Hứa Hải Phong từng ở dưới áp lực như thế, lại chưa từng khuất phục, ngược lại càng phát triển lên cao, cuối cùng đột phá vách chương, hần liền cảm thấy thật sự khâm phục từ tận nội tâm.

“Được...” Trình Huyền Phong cất tiếng cười to, chốc lát sau nói: “Hứa tiểu hữu, tiền cảnh của ngươi trên cả sự phông chừng của lão phu, thật sự là thật đáng mừng, Đại Hán ta nổi nghiệp có người a.”

Hứa Hải Phong cười khổ một tiếng, vừa rồi một lần so đấu, tuy không thể hiện ra, nhưng hung hiểm bên trong lại vượt xa tưởng tượng.

Lực lượng tinh thần của hắn tuy là không kém, nhưng so với Trình Huyền Phong bao năm khổ tu, lại kém hơn một bậc, đây là một loại đối kháng thực lực không hề tìm xảo, lại há dễ dàng tiêu thụ nổi.

Trình Huyền Phong thu nụ cười, chậm rãi nói: “Nếu không phải lập trường khác nhau, lão phu thật đúng là muốn cùng ngươi uống cạn ba chén. Ai, đáng tiếc, lão phu phải xuất thủ”

171. Chương 171: Huyết Nhục Thành Tường

“Đều đi sao?”

“Hồi hoàng thượng, đều đi.”

“Ai...a Phú, ngươi theo ta mấy năm?”

“Hồi hoàng thượng, nô tài mười ba tuổi vào cung, năm thứ hai lại bắt đầu hầu hạ ngài, tính lại đã có năm mươi năm.” A Phú cung kính đáp.

Hán Hiền đế “nga” một tiếng, quay đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía a Phú, nói: “Năm mươi năm? Vậy ngươi đã sáu mươi ba tuổi?”

“Hồi hoàng thượng, nô tài năm nay đúng là sáu mươi ba.” A Phú cung kính khom người xuống, nói.

“Nguyên lai tuổi của ngươi so với trăm còn lớn hơn a.” Hán Hiền đế hơi có vẻ kinh ngạc nói: “Như thế nào trăm vẫn không biết chứ?”

“Hoàng thượng mỗi ngày lo lắng trăm bề, vất vả quốc sự, chút chi tiết nhỏ ấy đương nhiên là không nhớ kỹ.”

“Àn...” Hán Hiền đế nhẹ nhàng gật đầu, nói: “A Phú, ngươi hầu hạ ta nhiều năm, cuối cùng lại còn phải theo trăm mà đi, không được thiện chung, ngươi quai trăm không?”

A Phú lui ra phía sau một bước, chậm rãi quỳ xuống, bởi vì lớn tuổi, thân thể cũng không còn linh hoạt như ngày xưa, động tác này hai mươi năm trước còn thật dễ dàng nhưng hiện tại đã có vẻ có chút lực bất tòng tâm.

“Nô tài được hoàng thượng ân sủng, từ một thái giám nhỏ, thăng đến hôm nay đã là hoàng cung tổng quản. Nô tài dĩ nhiên vô cùng hài lòng, không còn cầu mong gì nữa.” A Phú cung kính hồi đáp.

Khóe miệng Hán Hiền đế hiện ra một tia tươi cười khổ sở, từ ngai vàng đứng thẳng lên, hắn ngẩng đầu chậm rãi quét mắt một phen, trong mắt biểu lộ nhiều lưu luyến, rốt cục hắn cắn chặt hàm răng, từ trong miệng nặng nề phun ra mấy chữ: “A Phú, chuẩn bị lửa.”

A Phú ngẩn ra, mồ mọt ngẩng đầu.

Hán Hiền đế ngửa mặt lên trời thở dài, trong mắt bắn ra cừu hận thấu xương: “Cơ nghiệp tổ tông có thể lưu cấp bất kỳ kẻ nào, duy nhất không thể lưu lại cho Hung Nô nhân.”

Trình Huyền Phong nhẹ nhàng, thông thả tiến lên trước một bước.

Nhưng mà tất cả mọi người đều sinh ra một ảo giác, một bước này của hắn phảng phất như vượt qua khoảng cách mấy trượng, trực tiếp đi tới trước mặt Lưu Chính Khải.

Phương Hướng Minh hét lớn một tiếng: “Ai dưới nhị phẩm, đều lui cho ta.”

Cùng giao thủ với cao thủ tuyệt đỉnh cấp bậc tông sư, trừ phi là tụ tập quân đội với nhân số khổng lồ. Nếu không, càng nhiều người, chỉ biết tạo thành tràng diện càng thêm hỗn loạn, ngược lại khiến cho chính mình bị trói tay trói chân.

Có đôi lúc, một cộng một, cũng chưa chắc thành hai.

Bên người Lưu Chính Khải mang theo đều là một chút quân nhân có kinh nghiệm vô cùng phong phú, bọn họ nghe được mệnh lệnh, lập tức liền phân tán ra. Mà cơ hồ đồng thời, Phương Lệnh Đức, Lưu Chính Trung cùng thủ lĩnh hộ vệ Lưu Hoa Lương ba vị thứ nhất phẩm cao thủ đồng thời hướng bên người thái tử điện hạ vây tới.

Ánh mắt Trình Huyền Phong lộ ra vẻ tán thưởng, đối với vị tướng lãnh tuổi trẻ có danh vọng võ công gần với Hứa Hải Phong này cực kỳ thưởng thức.

Dưới loại tình huống này, người biết đạo lý kia cũng không thiếu, nhưng có thể quyết định như thế, cũng có thể trong nháy mắt làm ra hành động, cũng chỉ có người này.

Trình Huyền Phong vươn một chưởng, xa xa phách tới ngực Lưu Chính Khải. Một chưởng này phiêu hốt bất định, như chậm như nhanh, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Sắc mặt Lưu Chính Trung ngưng trọng, thân hình cao lớn lướt ngang đi tới, che trước người Lưu Chính Khải, hấn khom người, vận chuyển công lực toàn thân, ra sức một kích.

Khóe miệng Trình Huyền Phong xẹt ra một tia cười khinh thường, dĩ nhiên làm như không có gì lại thu hồi bàn tay, sau đó ông tay áo vung lên về phía trước.

Lưu Chính Trung sắc mặt đại biến, một chưởng toàn lực của hấn kích vào khoảng không, phía trước rỗng không không chút nào thụ lực, chỉ cảm thấy trong lồng ngực máu huyết sôi lên, khổ sở nói không nên lời. Nhưng vào lúc này, một cổ lực mạnh ngay ngực đánh tới, dĩ nhiên làm cho hấn không còn kịp làm ra phản ứng.

May là lúc này bên cạnh hấn còn có hai vị thứ nhất phẩm cao thủ.

Phương Lệnh Đức cùng Lưu Hoa Lương cơ hồ đồng thời xuất chưởng, chặn đứng phiến tay áo này.

Sắc mặt hai người bọn họ đồng thời đỏ bừng, một kích tùy ý của Trình Huyền Phong, dĩ nhiên ẩn chứa nội lực chí nhu vô cùng cường đại, lực đạo liên miên không dứt làm cho hai người bọn họ khó thể chống cự.

Một chiêu, không ngờ chỉ là một chiêu, ba vị thứ nhất phẩm cao thủ đã tạm thời mất đi khả năng tiếp tục động thủ.

Thần kỳ như thế, đúng là thực lực chân chính của cao thủ cấp tông sư.

Phương Hưởng Minh kéo sau lưng Lưu Chính Khải, lùi về phía sau, lập tức mang theo hấn bay lên không bay về phía Hứa Hải Phong.

Hấn thở ra hai hơi, quát to một tiếng: “ Nhị đệ, đi.”

Bảo kiếm trong tay Phương Hưởng Minh xuất ra chính đóa huyễn hoa xinh đẹp, kiếm hoa ôn nhu như nước, loáng thoáng phong bế đường đi của Trình Huyền Phong.

Phụng cung Cao Thừa Vĩ đi theo sát, hai đấm xuất thủ như gió, sắc bén như kiếm.

Trình Huyền Phong hơi gật đầu, nói: “ Tuổi còn trẻ như thế, lại có bản lĩnh như vậy, dù là lão phu năm đó, cũng chỉ bất quá được như thế.”

Miệng hấn vừa nói, thân hình không ngừng, trực tiếp đi thẳng vào trong kiếm hoa cùng quyền phong dày đặc của Phương Hưởng Minh và Cao Thừa Vĩ.

Nhưng vô luận kiếm quang của Phương Hưởng Minh nhanh tới cỡ nào, quyền phong của Cao Thừa Vĩ uy mãnh ra sao, vẫn luôn kém hơn một bậc, thủy chung không cách nào đả thương được vị lão nhân vẫn đang nhàn nhả thông dong này.

Phương Hưởng Minh lui lại ba bước, đã cạn kiệt kiếm chiêu, Trình Huyền Phong vung chỉ bắn ra, bảo kiếm trong tay hấn lập tức bay lên giữa không trung.

Cao Thừa Vĩ liền mình đánh ra một quyền, Trình Huyền Phong nhìn cũng không nhìn, ông tay áo vung lên, lập tức đem hấn đẩy lui ba bước.

Trình Huyền Phong cũng không để ý tới hai vị nhất phẩm cao thủ bị thương bại lui, mà lại đưa tay chộp tới Lưu Chính Khải đang đứng một bên ngậy ngốc.

Mắt thấy bàn tay hần phải chộp trúng ngực áo Lưu Chính Khải, một thanh trường kiếm ảm đạm không chút tiếng gió lại chen ngang trên đường.

Gương mặt Trình Huyền Phong cũng không đổi sắc, bàn tay lật nhẹ, lập tức tránh thoát trường kiếm. Nhưng thanh trường kiếm vẫn như hình với bóng, theo sát không tha.

“ Ai...” Trình Huyền Phong than nhẹ một tiếng, bàn tay sắp tiếp xúc với lồng ngực Lưu Chính Khải lại bất đắc dĩ thu trở về.

Chỉ là tông sư xuất thủ, lại há có lý không công mà phản, bao quần áo máng trên bả vai Lưu Chính Khải liền bị hần thuận tay kéo xuống tới.

Lưu Chính Khải sắc mặt đại biến, sờ vào sau lưng, thất thanh kêu lên: “ Ngọc tỷ.”

Trình Huyền Phong mỉm cười, nói: “ Ngọc tỷ truyền quốc sao? Lão phu quả thật không phải đi một chuyến không công.”

Ánh mắt Lưu Chính Khải nhìn hần tràn ngập lửa giận, nếu không phải tự biết mình kém quá xa, đã sớm tiến lên liều mạng chiến đấu.

Hứa Hải Phong hạ thanh Bất Phá thần kiếm, thi lễ, nói: “ Văn bối có một chuyện muốn nhờ, muốn mời tiền bối ân chuẩn.”

“ Tiểu hữu thỉnh nói.” Trình Huyền Phong tươi cười nói.

“ Văn bối muốn mời tiền bối đáp ứng, tối nay trước khi văn bối vẫn mệnh, không thể gây thương hại thái tử điện hạ.” Hứa Hải Phong trầm giọng nói.

Trình Huyền Phong ngoài ý muốn nhìn hần một cái, lắc đầu, nói: “ Nếu lão phu không đồng ý?”

Hứa Hải Phong lộ ra một tia tươi cười tự tin, nói: “ Nếu tiền bối không đồng ý, vậy văn bối lập tức rời đi, xin hỏi tiền bối, ở nơi binh hoang mã loạn hiện tại, lại có mấy phần nắm chắc có thể đem ta lưu lại?”

Trình Huyền Phong ngẩng lên nhìn trời, chốc lát sau, vươn một bàn tay, nói: “ Có năm thành.”

Nụ cười trên mặt Hứa Hải Phong từ từ thu liễm, thay vào một lũ sát khí: “ Nếu tiền bối không thể lưu lại mạng văn bối, sau đêm nay chạy thoát, lập tức trở về Ngọa Long thành, điểm tề binh mã, cử thành xuôi nam, hướng xuất binh, chính là Giang Nam Trình gia.”

Hai hàng lông mày Trình Huyền Phong giương lên, sát khí trong hai mắt ảm hiện.

Hứa Hải Phong cùng hần đối mặt nhìn nhau, không chút hãi sợ.

Trong đình viện, không chút tiếng động, yên lặng như tờ.

Trước cửa bắc hoàng cung, Lý Bác Hồ cầm một cây ngân thương xuất ra tinh quang đầy trời, giống như một con rắn sống linh hoạt vô tình xuyên thẳng cổ họng Hung Nô nhân.

Lý gia thương pháp, từng thương khóa ngay cổ họng, khó khăn không thể đề phòng. Đây là Lý gia Khóa Hầu thương lịch đại tương truyền của Lý Bác Hồ.

Trong vòng phạm vi một trượng hai, trở thành cấm địa tử vong của Hung Nô nhân, từ đầu tới cuối, không người có thể tiến qua một bước.

Khuôn mặt tuần thú của Lưu Tuấn Thư lộ ra một tia tươi cười trấn an, hần tinh bì kiệt lực, lưng lay muốn ngã, rốt cục không chỉ trì nổi, ngã xuống hôn mê.

Nhưng một bàn tay to rộng đứng lúc đỡ lấy cánh tay của hần.

Giúp cho vị Hán gia tướng quân đã cạn kiệt toàn lực này không bị té ngã trên mặt đất lạnh như băng.

“ Tướng quân, Quan Anh tới.”

“ Tướng quân, ta cũng tới.”

“ Tướng quân, ta cũng tới...”

“ Tướng quân, chúng ta đều tới...”

Ba trăm thanh âm của ba trăm hán tử, vào giờ khắc này, vang vọng thiên địa.

Một thân ảnh tiếp một thân ảnh từ phía sau Lý Quan Anh lao ra, bọn họ chính là từng thảm bại dưới Hung Nô thiết kỵ, mang ô danh bại quân của Thương Lang quân đoàn, chỉ còn sống sót lại ba trăm người.

Sự xuất hiện của bọn họ khiến cho sự công kích của Hung Nô nhân khựng lại, trên chiến trường chợt dừng lại trong khoảnh khắc cực kỳ hiếm thấy.

Ánh mắt Lý Bác Hồ kích động, hấn thu hồi ngân thương, nhìn những khuôn mặt không chút sợ hãi, trong lòng kích động không thôi.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Lưu Tuấn Thư đang hôn mê, đột nhiên kêu lên: “ Quan Anh...”

“ Tại...” Lý Quan Anh lớn tiếng đáp.

“ Người mau đưa Lưu tướng quân trở lại hoàng cung, đi tìm hoàng thượng cùng Phương thượng thư.”

Lý Quan Anh ngẩng ra, lắc đầu nói: “ Không, tướng quân, ta muốn đi theo ngài.”

Hai mắt Lý Bác Hồ phát giận, lớn tiếng quát: “ Lưu tướng quân là trung lương Lưu thị, không thể chết, nhanh đi.”

Nhìn thấy Lý Quan Anh do dự trù trừ, hắn quát to một tiếng nói: “ Người còn nhận ta là tướng quân, vậy nhanh đi.”

Lý Quan Anh mất hồn rưng rưng, môi co quắp, rốt cục nức nở nói: “ Dạ...”

Hắn công Lưu Tuấn Thư trên lưng, xoay người bước nhanh rời đi, thẳng đến ngoài trăm bước, hai dòng nước mắt mới lặng yên chảy xuống.

Lý Bác Hồ nhìn theo bóng lưng hắn đi xa, mặt hiện lên vẻ vui mừng, nhưng khi hắn quay đầu, trên mặt lại lộ ra một mảnh sát khí.

Ánh mắt của hắn thâm thúy, nhìn lướt qua Hung Nô nhân, kêu lớn: “ Tất cả huynh đệ, Lý Bác Hồ không dám nghĩ báo. Mười tám năm sau, chúng ta lại làm huynh đệ, giết...”

“ Giết...” Thanh âm của ba trăm hán tử kiệt lực rống lớn.

Bọn họ xả thân thành nhân, bọn họ xả sinh tử nghĩa.

Khi tinh thần siêu việt thân thể, bọn họ là có thể sáng tạo kỳ tích.

Hai canh giờ, suốt hai canh giờ.

Ba trăm hán tử, bằng vào ý chí như sắt thép.

Đại Hán kinh sư.

Hoàng cung Bắc Thắng môn.

Dùng thân thể trần ngập vết thương luy luy hợp thành một vách tường sắt không thể vượt qua.

Đại Hán dân tộc – huyết nhục trường thành.(vách tường máu thịt)

Mang theo ánh mắt kiên cường bất khuất, ngửa mặt lên trời cao thét vang, tráng hoài kịch liệt.

172. Chương 172: Kinh Văn (nghe Nói)

Ánh mắt nghiêm nghị của Hứa Hải Phong sau đó cũng bình thản xuống tới: “ Đáng tiếc cái gì?”

Trình Huyền Phong thở dài một hơi, nói: “ Những lời này của tiểu hữu đã nói sớm mười năm.”

“ Nguyên lắng nghe.” Hứa Hải Phong thông dong tự nhiên nói.

“ Với tư chất của tiểu hữu, thật là lão phu bình sinh mới thấy. Nếu lại qua thêm mười năm, sẽ có tư cách cùng lão phu đánh một trận. Chỉ là hôm nay người miễn cưỡng ra mặt, sợ là khó thoát khỏi cái chết.” Trình Huyền Phong nhìn hần, trong giọng nói mang theo tia kỳ vọng, nói: “ Đại Hán nhất tộc chúng ta, tuổi trẻ đương thời, vô luận văn tài võ công, đảm thức khí độ, cũng là người cầm đầu, ngày sau thành tựu thật khó hạn lượng, lại vì sao phải vì Lưu gia bán mạng, không bằng bây giờ thối lui đi thôi.”

Lấy thân phận của hần tự nhiên là khinh thường giấu diếm người khác, nên lời này phát ra là thật tình, có sức cuốn hút rất mạnh.

So với người khác, Hứa Hải Phong càng hiểu nhiều hơn, hần cung kính bái Trình Huyền Phong một cái, nói: “ Đa tạ hảo ý của tiền bối, chỉ là văn bối có nỗi khổ, không thể không làm, làm cho tiền bối thất vọng.”

Về tiệc nuôi trong mắt Trình Huyền Phong càng thêm nồng hậu, hần ngẩng đầu nhìn trời, trầm ngâm một lúc lâu, nói: “ Người không muốn rời đi, bởi vì hai chữ trung nghĩa, nên cũng không trách người. Chỉ là...có chút lời, lão phu vốn không muốn nói, nhưng hôm nay không thể không đem chuyện xưa nói ra.”

“ Tiền bối thỉnh nói.”

“ Hứa tiểu hữu, lão phu hỏi người, trong Đại Hán cảnh nội nếu tính trên đầu ngón tay thì có mấy đại thế gia?” Trình Huyền Phong đột nhiên hỏi.

Những lời này của hần vừa ra, sắc mặt Phương Lệnh Đức cùng Lưu Chính Trung khê biến, chỉ là bọn họ tu dưỡng thâm hậu, ngoại trừ những người lão luyện, những người khác đều nhìn không ra.

Đối với vấn đề giống như không liên quan gì như vậy, Hứa Hải Phong tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng vẫn thành thật hỏi: “ Văn bối biết, là có bốn đại thế gia.”

“ Bốn đại thế gia?” Trình Huyền Phong lộ ra vẻ tươi cười cực kỳ trào phúng, hần quay đầu hỏi: “ Phương Lệnh Đức, người có can đảm nói thẳng với Hứa tiểu hữu, bốn mươi năm trước, Đại Hán chúng ta có mấy đại thế gia?”

Sắc mặt Phương Lệnh Đức trong nháy mắt trắng bệch, vị lão nhân trong ngày thường luôn hòa ái dễ gần, lúc này không ngờ lại tránh ánh mắt dò hỏi của Hứa Hải Phong, hần vưng vàng ngậm miệng lại, không nói được lời nào.

Chứng kiến vẻ mặt của hần, mặc cho ai cũng biết bên trong rõ là có lời khó nói.

“ Không dám nói sao. Hừ hừ, các người tưởng rằng đã diệt cỏ tận gốc, làm không chê vào đâu được, trên đời này sẽ không còn người trở lại tìm các người phiền toái sao?” Về đùa cợt khinh thường trên mặt Trình Huyền Phong càng thêm nồng hậu, hần cười lạnh nói: “ Chỉ là ngàn dặm gây thù, nếu đã gây ra, cũng không phải không nhận báo ứng, chỉ khác biệt là thời gian có sớm hay muộn mà thôi.”

“ Tiền bối, những lời này của ngài là có ý tứ gì? Phương gia chúng ta lịch đại tận trung, quang minh lỗi lạc, khi nào đã làm ra việc gì thương thiên hại lý, nếu là thật muốn báo ứng, vậy người thứ nhất nên lọt vào báo ứng chính là các người đã bán nước cầu vinh, tặc tử tàn tạt thiên lương.” Phương Hướng Minh tiến lên, trực nhìn Trình Huyền Phong, giận dữ nói, không chút nào cố kỵ vì thân phận tông sư của hần.

“ Cáp.” Trình Huyền Phong bật cười nói: “ Tiểu bối đồng dạ, chẳng qua năm đó người còn chưa ra đời, không biết việc này cũng chẳng có gì kỳ lạ.”

Hứa Hải Phong nhìn vào trong mắt của hần, gương mặt hiện lên vẻ phức tạp, nói: “ Còn thỉnh tiền bối nói rõ.”

Trình Huyền Phong khê gật đầu, nói: “ Hơn bốn mươi năm trước, Đại Hán tổng cộng có năm đại thế gia. Ngoại trừ Trình gia ta đời đời ở tại nam phương, trong kinh sư, có Đồng, Phương, Đường, Tô bốn đại thế gia, bên trong Đồng gia là cường thịnh nhất, được xưng thiên hạ đệ nhất thế gia.”

“ Đồng gia?” Hứa Hải Phong thì thào tự nói, không thể phủ nhận, danh tự của gia tộc này là hần lần đầu biết được.

“ Không sai, năm đó Đồng gia gia chủ Đồng Tử Duệ ngút trời kỳ tài, đem Đồng gia xử lý vô cùng rục rờ, như ánh mặt trời ban trưa.”

Trình Huyền Phong có chút nhắm lại hai mắt, phảng phất như lâm vào hồi ức xa xôi: “ Một năm kia, Hung Nô vượt cảnh, sáu quận phương bắc trong một tháng thất thủ, thiên hạ kinh hãi. Lúc đó lão phu còn đang tuổi tráng niên, nghe vậy lập tức bắc thượng, gia nhập vào tràng chiến dịch oanh oanh liệt liệt này.”

Tất cả mọi người không hề lên tiếng, đối với trận đại chiến mà tất cả mọi người đều biết này, không ai xa lạ, chỉ là ở hơn bốn mươi năm trước kia, dù là Phương Lệnh Đức bất quá cũng chỉ là một thiếu niên hơn mười tuổi, vẫn chưa tham dự tràng chiến dịch này, những người khác thì không cần phải nói.

Hôm nay, nghe vị lão nhân từng có kinh nghiệm bản thân trải qua việc này, trong lòng không khỏi có cảm giác thời gian đảo ngược.

“ Trên chiến trường bắc cương, lão phu cùng Đồng Tử Duệ mới gặp như đã quen thân, chúng ta sóng vai tác chiến, lẫn nhau giúp đỡ, mấy tháng sau, rốt cục kéo dài đến mùa đông, khiến cho Hung Nô không công mà về, bảo vệ tôn nghiêm cùng linh thổ của Đại Hán.” Giọng nói của Trình Huyền Phong càng thêm thâm trầm: “ Vì một trận đánh này, Đồng gia không tiếc sức lực, khuynh tộc mà ra, những thanh niên trai tráng, tất cả đều mặc lên khải giáp, chạy ra sa trường. Bọn họ anh dũng phấn chiến, cận kề cái chết bất khuất, nếu không như thế, thì giang sơn này của Lưu gia đã bị diệt vong từ bốn mươi năm trước.”

“ Nhưng...” Giọng nói của Trình Huyền Phong vừa chuyển, dĩ nhiên lại tràn ra một loại hận ý khắc cốt minh tâm: “ Nhưng người có biết, khi bọn họ đắc thắng mà về, chờ đợi bọn họ chính là cái gì?”

Hứa Hải Phong mờ mịt lắc đầu, trong lòng hiện ra một tia đềm xấu.

“ Khánh yến, là một buổi tiệc chúc mừng, do tiên đế cùng tam đại gia chủ thế gia cùng vì những người còn sống sót của Đồng gia tẩy trần bày ra. Chỉ là...Chỉ là rượu ngon được dùng để tẩy trần không phải là Túy Nguyệt tửu của Đường gia, mà là một chén rượu ngọt mỹ mê người Hạc Đỉnh Hồng.”

Ngoại trừ Phương Lệnh Đức cùng Lưu Chính Trung, những người khác lần đầu nghe được đoạn mật sử này, trong lòng chấn động khó có thể tự chủ.

“ Rượu độc?” Về phần nộ trong mắt Hứa Hải Phong không ngừng nổi lên, hẩn hít sâu một hơi, nói: “ Tại sao?”

“ Bởi vì công cao chấn chủ.” Trình Huyền Phong lạnh lùng quát mắng: “ Đồng đại ca văn võ song toàn, nguyên lai chính là đương triều thừa tướng, phụ trợ tiên đế đem thiên hạ cai trị vô cùng tốt đẹp. Lúc chiến sự, hẩn liền buông bút mặc vào quân nhung, đích thân đi tới tiền tuyến, hơn nữa còn hạ lệnh, phàm là con cháu Đồng gia, mỗi khi ra trận phải đi trước, không được lui về phía sau. Nếu không có con cháu Đồng gia không màng sinh tử kích thích đấu chí huyết tính của toàn quân, trận đánh đó thật sự là rất khó nói.”

“ Sau đại chiến, Đồng đại ca lại càng suất lĩnh thân binh, đem sáu quận phương bắc toàn bộ thu phục, công huân to lớn, không ai sánh nổi.”

Hứa Hải Phong sắc mặt tái nhợt, hẩn chậm rãi hỏi: “ Vậy có quan hệ gì với tam đại thế gia?”

“ Đồng đại ca kiến lập công huân, danh vọng cao, trong thiên hạ lúc đó không có người thứ hai có thể so sánh. Nếu lâu dài thời gian, chẳng phải là hẩn có thể một tay che trời? Đổi lại là người, người có cảm tưởng gì?” Trình Huyền Phong hỏi ngược lại.

Hứa Hải Phong chậm rãi gạt đầu, thở dài một hơi, nói: “ Sau đó?”

Trình Huyền Phong thê lương cười, nói: “ Đồng đại ca vừa chết, Đồng gia lập tức đại loạn, bọn họ nhân cơ hội này, bày thiên la địa võng, đem Đồng gia thế lực bắt hết toàn bộ, tuy là cô nhi quả mẫu cũng không may mắn thoát khỏi.”

Hứa Hải Phong nhắm lại hai mắt, chỉ cảm thấy trong lòng một trận đau thương.

Trình Huyền Phong bi thảm cười mấy tiếng, phảng phất như rét lạnh thê thiết: “ Đồng gia tao ngộ, dữ dội bất hạnh, bao nhiêu Yến Triệu bi ca, những dũng sĩ khảng khái trào dâng, bọn họ vì nghĩa liều mình, bỏ

quên gia đình, lao chiến bắc cương, cử tử nhất sinh. Nhưng bọn họ lại không chết dưới mã đao của kẻ thù, lại chết dưới rượu độc ngọt mỹ trong chính tay đồng bào của mình.”

Hắn cúi đầu, hàn quang trong hai mắt bắn ra khắp nơi, hắn nhìn thẳng Hứa Hải Phong, gần từng câu từng chữ: “ Lưu gia không diệt, thiên lý ở đâu, Lưu gia không vong, công đạo nơi nào, Lưu gia không dứt, bao ngàn anh hồn của Đồng gia, bọn họ ở trên trời có linh thiêng, lại làm sao có thể nhắm mắt.”

Hoàng cung nội viện, Lý Quan Anh công Lưu Tuấn Thư vết máu đầy người một đoạn đường bỏ chạy.

“ Người tới là ai...”

Một tiếng quát làm cho hắn không tự chủ được ngừng chân lại.

Hắn ngẩng đầu vừa nhìn, lại lộ vẻ vừa vui vừa sợ, thi lễ nói: “ Mạt tướng Thương Lang quân đoàn phó thống lĩnh Lý Quan Anh tham kiến ba vị thượng thư đại nhân.”

Ngăn trở đường đi của hắn, chính là đương triều tam đại thế gia đương nhiệm gia chủ.

Phương Lệnh Thiên nhìn hắn một cái, nói: “ Người là Quan Anh, thúc thúc người đâu?”

Lệ quang trong mắt Lý Quan Anh chợt lóe, nói: “ Thượng tướng quân tự mình dẫn ba trăm người còn sống của Thương Lang quân đoàn trấn thủ Bắc Thảng môn.”

Phương Lệnh Thiên nhìn hắn, nặng nề gật đầu, nói: “ Được, hay cho một Lý Bác Hồ.”

Thanh âm của hắn nghẹn ngào, cuối cùng không gì để nói.

Đường Tông Hàn nhìn Lưu Tuấn Thư nằm trên lưng Lý Quan Anh, hỏi: “ Người công Lưu tướng quân, tới nơi này làm gì?”

Lý Quan Anh cẩn thận hạ Lưu Tuấn Thư xuống, ôm trước ngực, hồi đáp: “ Lưu tướng quân ra sức kháng địch, người bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh, thượng tướng quân lệnh cho mạt tướng hộ tống hắn đến gặp Phương thượng thư. Hôm nay đã đến, liền phải phiền lao thượng thư đại nhân.”

Hai hàng lông mày Phương Lệnh Thiên run lên, ngẩng đầu mà nhìn, chỉ thấy sắc mặt Lý Quan Anh thông dong, trong mắt lại hiện vẻ kiên quyết, loáng thoáng đoán được ý định của hắn: “ Dem hắn giao cho ta, vậy người muốn đi đâu?”

Lý Quan Anh cười ngạo nghễ, nói: “ Không có hắn, mạt tướng nguyện truy tỳ thượng tướng quân, kiếp này không tiếc.”

Ba vị thượng thư liếc mắt nhìn nhau, lập tức trong lòng hiểu rõ ràng.

Phương Lệnh Thiên sắc mặt nghiêm nghị, nói: “ Bốn quan có chuyện quan trọng trên thân, làm sao có thể chiếu cố cho một người sắp chết.”

Lý Quan Anh ngẩn ra, há hốc mồm, cũng nói không ra lời.

Phương Lệnh Thiên lấy xuống ngọc bội tùy thân, chỉ theo hướng tây, nói: “ Hôm nay thái tử điện hạ chạy ra cửa tây, người cầm ngọc bội của ta đi theo, thuận tiện hộ tống thái tử điện hạ đi phương bắc đại doanh.”

Lý Quan Anh lắc đầu nói: “ Mạt tướng tuy rằng bất tài, nhưng cũng không phải hạng người tham sống sợ chết, việc này xin thứ cho mạt tướng không thể tòng mệnh.”

Sắc mặt Phương Lệnh Thiên sầm xuống, vung tay tát mạnh tới.

Lý Quan Anh không dám né tránh, mặc cho hắn đánh trúng, lại phát giác một chưởng này của hắn nhìn như hung mãnh, cũng chỉ là bề ngoài, vốn không hề dùng lực.

“ Lần này thái tử điện hạ đi bắc cương, người mang trách nhiệm, một đoạn đường hung hiểm vạn phần, đang cần những trung trình chỉ sĩ như người đỉnh lực hộ chủ. Người thân là con cháu Lý gia, lại sợ hãi đối mặt. Uống cho thúc thúc người ngay trước mặt ta khen người là nhân trung chi kiệt đời sau của Lý gia. Người...người đã đánh mất mặt mũi của Lý Bác Hồ.” Phương Lệnh Thiên giận tím mặt, quát mắng.

Hai mắt Lý Quan Anh đỏ lên, cắn chặt môi dưới, chỉ là quật cường đứng yên bất động.

Phương Lệnh Thiên thở dài một hơi, cầm ngọc bội ngạnh nhé vào trong ngực hần, nói: “ Người còn sống lưng đeo trách nhiệm càng lớn hơn nữa, người...đừng để cho phần khổ tâm này của thúc thúc người uống phí.”

Lý Quan Anh quay đầu nhìn Bắc Thắng môn, bên trong bao hàm nhiều tình cảm lưu luyến khó rời.

Hần không thể kèm được, đột nhiên ngẩng đầu rống lớn, ôm Lưu Tuấn Thư, nhanh chóng biến mất nơi hướng tây.

“ Bọn họ đi.”

“ Đúng vậy, bọn họ đi.”

“ Chỉ cần bọn họ còn sống, liền còn có hi vọng.”

“ Đó là hi vọng của Đại Hán chúng ta a.”

173. Chương 173: Nam Nhi Đường Tự Cường

Hai mắt nhắm chặt của Hứa Hải Phong khê run lên, cũng không trả lời.

Nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của hần, trong lòng đám người Phương Lệnh Đức đều toát mồ hôi lạnh, thời khắc này, hi vọng duy nhất của bọn họ chính là Hứa Hải Phong.

Vị tướng lĩnh trẻ tuổi này không phải tông sư, lại có được linh giác của cấp tông sư, thời khắc này hần đã trở thành một cây cổ cứu mạng cuối cùng của bọn họ, tuy cây cổ này nhìn qua cũng không chắc có thể dựa vào.

Lòng bàn tay Lưu Chính Khải tràn đầy mồ hôi, cho tới bây giờ hần cũng không có nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, tính mạng của hần lại nằm trong một ý niệm của Hứa Hải Phong.

Tuy chỉ là trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng lại phẳng phất như vừa trải qua ngàn vạn năm lâu.

Một đôi mắt sáng của Hứa Hải Phong rốt cục lại mở ra trong sự chờ đợi của mọi người.

Hần ngẩng đầu nhìn Lưu Chính Khải, mắt nhìn Phương Lệnh Đức, lại nhìn Phương Hường Minh, rốt cục xoay người lại, nhìn về phía lão nhân áo trắng kia.

Trình Huyền Phong trong tim sinh cảm ứng, mày rậm nhíu chặt, nói: “ Người kiên trì như thế, có biết hậu quả ra sao không?”

“ Chỉ chết mà thôi.” Hứa Hải Phong mỉm cười, giống như một ánh mặt trời xua tan trời đông giá rét, làm lòng người chợt ấm áp.

“ Người không hối hận?”

“ Nghĩa tại, tuy chết không hối hận.”

“ Ai...” Trình Huyền Phong phát ra một tiếng thở dài ai thanh cực kỳ bất đắc dĩ, không hề đáp lời.

“ Tuy là như thế, nhưng người cũng không nên dẫn Hung Nô nhân nhập cảnh, tàn sát đồng bào người Hán ta.” Trương Tử Hoa chợt kêu lên.

Trình Huyền Phong cười lạnh một tiếng, nói: “ Ai mà không biết, phương bắc quanh năm cùng các tộc thảo nguyên gặp gỡ, huyết thống đã sớm hỗn độn, chớ nói Phương, Đường, Tô ba nhà, cho dù huyết mạch hoàng thất cũng đã miễn nhiễm dòng máu của Hung Nô nhân. Người Hán...người Hán chân chính, tại nam phương.”

Trương Tử Hoa đang định cãi cọ, thình lình nghe Hứa Hải Phong nhẹ giọng nói: “ Tạm thời trụ.”

Hần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hứa Hải Phong chậm rãi tiến lên, vén vạt áo, đối mặt Lưu Chính Khải nặng nề quỳ xuống, dập đầu ba cái, cao giọng nói: “ Thái tử điện hạ thỉnh nhanh rời đi.”

Lưu Chính Khải đang muốn nói chuyện, lại cảm giác cổ tay căng thẳng chặt chẽ, đã bị Trương Tử Hoa kéo đi.

“Đi...” Hắn khẽ quát một tiếng, dắt Lưu Chính Khải hướng cửa hoàng cung bước đi.

Nhìn vị thiếp tâm mưu sĩ có thể nói như lương sư ích hữu, nửa ống tay áo trống rỗng phát phơ giữa không trung, Lưu Chính Khải không ngờ lại không dậy nổi lòng chống cự, cứ như vậy bị hất lùi đi.

Mắt thấy sắp đi ra hoàng cung, trong tai truyền đến âm thanh lẳng lặng của Hứa Hải Phong: “Nếu Hứa mỗ còn mạng mà về, sau hôm nay, sẽ không còn quan hệ gì với Lưu gia.”

Bước chân của hắn có chút dừng lại, nhưng trên tay Trương Tử Hoa phát lực, lại đem hắn kéo nhanh ra khỏi nơi này.

“Nhị thúc, đại ca, các người cũng đi.” Ánh mắt Hứa Hải Phong rơi xuống trên người chú cháu Phương Lệnh Đức, trầm giọng nói.

Phương Hướng Minh hít sâu một hơi, đột nhiên cười nói: “Nhị thúc, ngài che chở thái tử điện hạ đi thôi.”

Phương Lệnh Đức ha ha cười, nói: “Nói cái gì vậy, Hướng Minh, người còn trẻ, không cần vì chuyện này mà trả giá, do lão đầu khớp xương như nhị thúc làm là được.”

Hứa Hải Phong cau mày, nói: “Nhị thúc, đại ca, việc này không quan hệ tới các người, có thể khiêu chiến Trình tiên bối, là một cơ hội khó được cho ta tiến lên đỉnh võ đạo, các người đi thôi.”

Trình Huyền Phong đột nhiên bật cười nói: “Nhị vị nhanh chút rời đi đi.”

Phương Hướng Minh quay đầu trốn mắt nhìn hắn.

Trình Huyền Phong mỉm cười nói: “Hứa tiểu hữu vì hai người các người, tình nguyện làm kẻ địch của lão phu. Các người công phu không đủ, ở lại chỗ này vướng chân vướng tay, hắn vì chiều cổ các người, chỉ sợ ngay cả một điểm sinh cơ cuối cùng cũng phải đánh mất.”

Phương Hướng Minh cắn chặt hàm răng, hắn biết lời của Trình Huyền Phong cũng không có chút nào khoa trương, lúc những cao thủ cấp số như bọn họ giao thủ, cũng không phải người càng nhiều càng tốt, nếu tu vi không đủ, vậy cũng chỉ trở thành vướng víu.

Hắn không cam lòng, tuy hắn đối mặt với nhân vật trác tuyệt của Trung Nguyên đại địa như Trình Huyền Phong. Từ ngày vị lão nhân này đặt chân lên tông sư mà danh chấn thiên hạ, tại lúc vị lão nhân này giục ngựa giờ roi, tung hoành sa trường, hắn thậm chí còn chưa ra đời.

Nhưng hắn vẫn không cam lòng, phi thường không cam lòng. Hai tay của hắn không ngừng run rẩy, trong lưỡi đã có dòng máu tươi uồn uồn chảy xuống.

Đột nhiên, một đôi bàn tay từ sau lưng khoát lên cánh tay của hắn, Hứa Hải Phong dùng thanh âm kiên quyết mà mềm nhẹ ghé vào lỗ tai hắn nói: “Đại ca, yên tâm đi thôi, chẳng lẽ người còn không tin được ta sao?”

Phương Hướng Minh gương mặt run run mấy cái, đột nhiên xoay người nói với Hứa Hải Phong: “Ta chờ người tại cửa tây, huynh đệ, chúng ta không gặp không tiêu tan.”

Dứt lời, hắn lôi kéo Phương Lệnh Đức đi nhanh, chỉ là nhìn bước chân kiên quyết của hắn, trong lòng Hứa Hải Phong hiểu ra, hắn biết nếu hôm nay hắn không chạy thoát, vậy Phương Hướng Minh cũng tuyệt không một mình về Ngọa Long thành.

Nhìn bóng lưng bọn họ biến mất sau đại môn, Hứa Hải Phong hít sâu một hơi, lúc này, trên người hắn cũng không phải gánh vác mỗi tính mạng của riêng hắn, còn có Phương Hướng Minh, tính mạng của vị hán tử nhiệt huyết, cũng đang đeo lên người của hắn.

Hắn tuyệt đối không thể chết ở nơi này.

Hứa Hải Phong thông thả cởi ra vỏ kiếm, Bất Phá thần kiếm, chuôi tuyệt đại danh kiếm này xuất xứ từ một đời tông sư chú kiếm đại sư chế tạo, lại được nhìn thấy ánh mặt trời.

Hắn giờ kiểm ngang ngực, nói: “ Tiền bối, mời...”

Ở trong nháy mắt, hắn đã bước chân vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Thành tây, trong một tửu điểm trang trí kim bích huy hoàng, có một vị đại quan nhân bao hết khách phòng nơi lầu hai, nơi đó có hơn mười vị khách không hề nói một lời, những hắc y hán tử mặt lạnh như băng.

Phàm là những vị tiểu nhị ca đi ngang qua tầng lầu này, cũng không tự chủ được mà tim đập nhanh hơn, trở nên thần kinh căng thẳng.

Lý Minh Đường khoan chân mà ngồi, tùy ý trong thành kêu đánh kêu giết vang đến tận trời, hắn cũng làm như không nghe.

Đột nhiên, hai mắt hắn mở ra, trên mặt có chút biến sắc, thân hình vừa động, không ngờ đã biến mất trên giường.

Trong phòng của hắn, cửa sổ vốn đang đóng chặt đột nhiên mở ra, một vật phẩm thật dài được bao kín gác nơi vách tường đột nhiên biến mất không thấy.

Hầu hải ở cách vách đang mờ mịt vươn đầu ra, gãi gãi da đầu, chiếc đầu linh hoạt chuyển động một chút, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc. Nhưng hắn nhìn trái nhìn phải, thủy chung không có phát hiện gì, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, lại lần nữa rút trở về.

Một cửa sổ phía bên phải bị người đẩy ra, ánh mắt Triết Biệt đuổi theo thân ảnh Lý Minh Đường, thẳng đến biến mất không thấy. Đôi mày hắn đang dần dần cau chặt lại.

Tinh thần Hứa Hải Phong lấy bản thân hắn làm trung tâm, hướng chung quanh lan tràn ra, dọc theo đường đi hắn không ngừng cảm nhận được vô số tính mạng đang ba động. Những tính mạng tồn tại trong bụi cỏ nhỏ, có lẽ chính là một con mao trùng, nhưng vô luận là động vật hay là thực vật, vô luận là cường đại hay là yếu nhược, chỉ cần bọn chúng có tồn tại, chỉ cần bọn chúng vẫn sinh sôi không ngừng, Hứa Hải Phong có thể rõ ràng cảm xúc đến.

Dị huyết trong cơ thể lại bắt đầu gia tốc, một cỗ lực lượng vô cùng tận thông qua Tinh Tâm Quyết chuyển hóa thành chân khí. Tinh thần hắn không ngừng kéo lên, công lực hắn không ngừng tăng cường, đã siêu việt đỉnh điểm mà trước kia hắn có thể đạt được.

Chỉ có khi sống chết trước mắt mới có thể kích phát tiềm lực bản thân, cũng chỉ có những dũng sĩ kiên nhẫn không nản lòng mới có thể lần lượt thông qua sinh tử rèn luyện mà đặt chân lên đỉnh núi càng thêm hiểm trở.

Chính như những mầm non tưởng muốn phát triển thành đại thụ che trời, chính như những con sư tử nhỏ muốn trở thành vua của muôn thú, bọn chúng tự nhiên phải trải qua gian khổ, chỉ có khi gặp nguy hiểm, mới có thể xuất đầu, mới có thể ngạo khiêu núi rừng.

Hứa Hải Phong lúc này, trên người hắn mang theo tính mạng của Phương Hường Minh, có chúng nữ trong nhà lo lắng, có tiền đồ của một vạn sĩ tốt Hắc Kỳ quân, có câu phó thác lúc lâm biệt của Phương Lệnh Thiên, đất đai của người Hán chỉ có thể do người Hán làm chủ.

Trách nhiệm chính là áp lực, áp lực lại chính là động lực.

Thời khắc này, hắn đã không còn đường lui về phía sau, có khả năng dựa vào cũng chỉ là chính mình.

Vào giờ khắc này, hắn thuận lợi đột phá tầng thứ bảy Tinh Tâm Quyết vẫn luôn bồi hồi trong một năm nay.

Hắn thành công kéo lên cảnh giới tầng thứ tám, trở thành một tuyệt đỉnh cao thủ cấp tông sư thật sự.

Hắn huyết sáo dài một tiếng, thanh âm chấn động cửu thiên.

Ta tự hoành dao hướng trời xanh hét vang, duy chỉ có nam nhi đương tự cường.

Nội viện hoàng cung, Hán Hiến đế mệt mỏi đứng lên khỏi ngai vàng, hắn lắc nhẹ đầu đang muốn chìm vào hôn mê, lão đạo đi tới gần a Phú hỏi: “ Mỡ dầu đã chuẩn bị xong chưa?”

“ Hồi hoàng thượng, đã toàn bộ thỏa đáng.” A Phú súc người dưới sàn, cung kính hồi đáp.

“ Những tần phi trong hậu cung?”

“ Nô tài đã tự tác chủ trương, đã đem các nàng đưa vào Đường Tâm Điện.”

“ Không lọt một ai chứ?”

“ Dạ...Hồi hoàng thượng, toàn bộ tần phi không lọt một ai.”

Hán Hiền để xoay đầu qua, lộ ra một tia mỉm cười, nói: “ Cũng là người hiểu tâm ý của ta.”

A Phúc gục đầu, nói: “ Nô tài có thể hầu hạ hoàng thượng, là do phúc phận từ kiếp trước. Nếu...nếu thật sự có kiếp sau, nô tài tất nhiên lại xin hầu hạ hoàng thượng, khi đó, còn thỉnh ngài đừng bỏ qua nô tài.”

Hán Hiền để nặng nề gật đầu, nhất thời nói không ra lời, cả đời này hẳn không biết đã nghe qua bao nhiêu lời êm tai siểm nịnh, a dua tăng bốc.

Nếu lời lẽ này đặt ở ngày thường, cũng bất quá như thế, không nhập vào lỗ tai của hắn. Nhưng lúc này hôm nay, lúc này thời khắc, lại làm cho hắn thật sự cảm động.

Hắn hít sâu một hơi, một mảnh hơi nước dâng lên làm tầm mắt của hắn chợt mơ hồ.

Vài tiếng bước chân lục tục truyền vào trong phòng, thanh âm kinh ngạc của a Phú vang lên, hiển nhiên người đến vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Hán Hiền để lau đi nước mắt, quay đầu nhìn lại. Mặc dù là lúc này, hắn còn có một tia tò mò, tưởng muốn xem là ai có thể làm cho a Phú kinh ngạc như vậy.

“ Người...các người...”

Hán Hiền để nhảy dựng lên khỏi ngai vàng, lớn tiếng kêu lên.

Bọn họ chính là ba vị gia chủ của đương kim tam đại thế gia, ba vị thượng thư đại nhân đương triều.

“ Bái kiến hoàng thượng...”

Ba người bọn họ đều nhিপ làm ra lễ quân thần.

Hán Hiền để tiến lên, tự tay nâng bọn họ đứng dậy.

“ Chúng thần sợ rằng hoàng thượng trên đường tịch mạch, nên ước hẹn mà đến, làm bạn cùng hoàng thượng.” Đường Tông Hàn cười a a nói.

Hán Hiền để vỗ vỗ tay hắn, tâm tình kích động, nhưng một đời chí tôn, tự có chỗ hơn người, chốc lát sau, liền đã trấn tĩnh xuống tới. Hắn nhìn ba người, cười to nói: “ Trẫm sai rồi.”

Phương Lệnh Thiên kinh ngạc hỏi: “ Hoàng thượng, cái gì sai rồi?”

Hán Hiền để vuốt râu cười dài, nói: “ Trẫm nói sai rồi, là vì việc đắc ý nhất cả đời này của trẫm không phải là toàn diệt Khải Tắt nhân tại Lâm Anh thành, mà là...”

Ánh mắt của hắn từ từ đảo qua trên mặt ba vị lão thần cùng lão thái giám a Phú.

“ Mà là...Có được mấy vị bằng hữu như các người a.”

174. Chương 174: Ngự Được Long Môn

Đây là một trận đánh bình sinh gian khổ hung hiểm nhất của Hứa Hải Phong, dù là lúc ở Ngọa Long thành, Áo Bồn tông sư muốn lấy tính mạng của hắn, bên cạnh hắn vẫn có Lợi Trí cùng Hạ Nhã Quân hai đại cao thủ hỗ trợ.

Nhưng mà thời khắc này, đối mặt với vị lão bài tông sư Trình Huyền Phong so với Áo Bồn còn mạnh hơn ba phần, hắn cũng chỉ là một mình cô độc.

Nhưng hắn lại không sợ hãi chút nào, tim của hắn đang đắm chìm trong một loại cảnh giới vô cùng kỳ diệu, vô luận là khí thể hay là thể ngộ đối với tinh thần thể giới, hắn dĩ nhiên đã không kém hơn vị đại tông sư danh chấn thiên hạ này chút nào.

Trình Huyền Phong thầm than một tiếng, tận sâu trong nội tâm của hắn, quả thật không muốn đánh chết ngôi sao ưu tú khí vũ hiên ngang mới vang danh này, ít nhất là trước mắt, hắn còn không nguyện ý.

Ngay cả Trình Huyền Phong hắn có tự tin cùng kiêu ngạo, ngay cả Trình gia mấy chục năm cân nhắc tỉ mỉ chuẩn bị, cũng không dám nói lúc này đồng thời ứng phó được với Hung Nô nhân mà còn có thể rút ra được lực lượng giải quyết Khải Tát nhân.

Một khi Hứa Hải Phong bỏ mình, Hắc Kỳ quân dưới trướng của hắn dễ gì chịu từ bỏ ý đồ, chỉ sợ khi đó, lời uy hiếp của Hứa Hải Phong sẽ trở thành sự thật.

Có lẽ duy nhất khác nhau chính là, tướng lãnh suất lĩnh Hắc Kỳ quân không phải là Hứa Hải Phong, mà là vị Tương Khổng Minh quý thần khó lường.

Từ khi gặp qua Gia Cát thần nỗ do Tương Khổng Minh sáng tạo, trong lòng hắn liền đối với người này vạn phần cố kỵ, nếu liên tưởng đến đủ loại tiếng đồn về hắn, liền càng thêm không dám có chút ý khinh thường.

Người này làm việc không hề cầm kỵ, không chừa thủ đoạn, Hắc Kỳ quân ngoại trừ Hứa Hải Phong, chỉ có người này làm chủ. Cũng chỉ có hắn lúc không có mặt Hứa Hải Phong, là có thể điều động Hắc Kỳ quân. Mà đối tượng duy nhất hắn chịu thần phục, lại chính là Hứa Hải Phong.

Có lẽ, người này còn là một nhân vật còn đáng sợ hơn cả Hứa Hải Phong.

Một khi Hắc Kỳ quân rời đi Ngọa Long thành, liền đại biểu phòng tuyến phương tây toàn diện hỏng mất, Khải Tát nhân đại quân sẽ thế như chẻ tre, không còn ai ngăn cản mà xông thẳng vào bụng Đại Hán.

Phương tây Thiên Ưng quân đoàn dĩ nhiên là bách chiến hùng sư, nhưng dù sao bọn họ không phải là Hắc Kỳ quân, không có khả năng sáng tạo ra kỳ tích.

Lực lượng ẩn tàng của Trình gia cũng không đơn giản như mặt ngoài, mấy chục năm qua, bằng vào thực lực kinh tế cường đại, bọn họ đã tổ chức ra một chi quân đội khổng lồ, bọn họ đều có kinh nghiệm chiến trận.

Man tộc trên núi cao, hải tặc trên biển rộng, đều là đối thủ huấn luyện của bọn họ, tuy bọn họ còn khuyết thiếu kinh nghiệm tác chiến đại quy mô, nhưng chỉ cần có được thiên tài thống suất ngàn năm khó được như Cổ Đạo Nhiêm, là có thể bù đắp vào sự khuyết hãm này.

Cho nên hắn tự tin, có thể đánh bại Hung Nô, có thể thu phục sơn hà, có thể khu trục Khải Tát.

Nhưng, nếu lúc này có Hắc Kỳ quân chặn ngang một tay, thì hết thủy hùng tâm tráng chí đều như trắng trong nước, như tìm trong gương.

Cho dù Trình gia có thể thuận lợi công kích tan vỡ Hắc Kỳ quân được Cổ Đạo Nhiêm đánh giá không thể cho qua một vạn quân sĩ, cũng phải tổn thất thảm trọng, một khi đối mặt Hung Nô nhân khí thế hung hung cùng Khải Tát nhân dưỡng tinh súc đức, không cần giao thủ, cũng biết hậu quả như thế nào.

Chỉ sợ khi đó, phóng ngựa trên lĩnh thổ Đại Hán, không còn là người Hán, mà là bị ngoại tộc đập nát.

Mục đích của hắn là tiêu diệt Lưu gia, mà không phải là diệt Hán chỉ nhất tộc.

Vì đạt tới mục đích này, ngày sau cùng Hung Nô nhân quyết chiến là chuyện chắc chắn, chuyện này hắn hoàn toàn hiểu rõ, mà ngay cả Hung Nô nhân cùng Khải Tát nhân dù đã đạt thành hiệp nghị với hắn cũng đều hoàn toàn rõ ràng.

Đại Hán cùng Hung Nô nhân vốn chính là hai dân tộc không có khả năng dung hòa, mấy trăm năm qua liên tục chiến đấu tranh giành nơi biên giới sinh ra vô số ma sát cùng tranh cãi, đã nảy sinh ra cừu hận vô cùng.

Lực lượng của con người cho dù cường thịnh trở lại, cũng không cách nào xóa đi những lạc ấn ân oán oán giữa hai dân tộc này.

Trình Huyền Phong có thể suất lĩnh gia tộc, vì đạt tới mục đích của mình, cầu kết Hung Nô, lợi dụng Khải Tắt. Nhưng muốn hấn tự tay đem chính dân tộc của mình đẩy tới vực thẳm, hấn còn làm không được, cũng là làm không nổi.

Bởi vì hấn thủy chung vẫn còn là một người Hán, một người Hán thuần túy, một người Hán chính thống lấy chính dân tộc của mình làm niềm kiêu hãnh.

Hứa Hải Phong vì nghĩa, không còn đường lui.

Nhưng hấn, lại còn đường lựa chọn, bởi vì, hấn là người mạnh.

Vị lão nhân kinh qua phong sương bao năm, trong mắt của hấn rớt cục lộ ra thần sắc do dự.

“Tê...” Bất Phá thần kiếm vẽ ra một đạo đường cong mỹ lệ, hướng Trình Huyền Phong đâm tới.

Tuy không biết vì sao khí thế của Trình Huyền Phong chợt tiêu nhược đi, nhưng Hứa Hải Phong đang ở trong cuộc cũng rõ ràng cảm ứng được sự do dự trong lòng đối phương, lúc này không động thủ, lại còn đợi khi nào?

Một kiếm này của hấn cũng không nửa điểm sơ xuất, một kiếm chính là một kiếm, đâm tới chính là đâm tới, hấn đã đem công lực cùng tinh lực toàn thân đều ngưng tụ vào một kiếm này. Nếu Lê Ngạn Ba nhìn thấy chiêu kiếm này, sẽ thất kinh, bởi vì đây chính là lấy ra từ Cự Linh chưởng.

Hấn đã có thể tinh thông, linh hoạt vận dụng.

Một kiếm uy mãnh mãnh liệt như thế, cho dù là một người bình thường ở đây, cũng có thể vô cùng rõ ràng cảm giác được phương hướng của một kiếm này.

Đối phó với bậc tuyệt đỉnh cao thủ cấp bậc tông sư như Trình Huyền Phong, những hoa chiêu chỉ là vô dụng, chỉ có đem toàn bộ lực lượng tụ tập vào một điểm, mới có khả năng đánh cho hấn bị thương, thậm chí còn đánh bại hấn.

Trong lòng Trình Huyền Phong rung mình, hấn đã cảm ứng được một kiếm này ngưng tụ công lực toàn thân của Hứa Hải Phong, có thể so sánh với lực lượng tinh thần cường đại với chính mình, cũng đã nương theo một kiếm này hướng ngay hấn đánh tới.

Vô luận là thể giới vật chất, hay là thể giới tinh thần, Hứa Hải Phong đã không còn giữ lại.

Thà làm ngọc vỡ, không thềm ngói lành, chỉ có đi thẳng vào chỗ chết, mới có một đường sống.

Phương Hướng Minh ra hoàng cung, hướng Phương Lệnh Đức gật đầu một cái, nói: “Nhị thúc, tiểu chất đi trước một bước.”

Phương Lệnh Đức cầm chặt tay hấn, hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Thỉnh viện binh.” Phương Hướng Minh trả lời một tiếng, cao cao nhảy lên, đứng trên nóc nhà của dân chúng, đưa mắt nhìn, nhận chuẩn phương hướng, hấn khua bước chân, toàn lực chạy đi.

Chạy chốc lát, trước mắt chợt lóe, theo sau tiếng gió rít mạnh bên tai, hấn hoảng sợ dừng lại, lại phát hiện trong không trung cũng không có gì khác thường, quay đầu nhìn ra sau, một điểm đen mờ ảo đang biến mất bên trong tầm mắt.

Đột nhiên cảm giác trên đầu khác thường, hấn nghiêng người đưa tay bắt lấy, một mảnh vải đen rơi vào trong tay hấn.

Hấn nhìn mảnh vải đen trong tay mình, chỉ cảm thấy cực kỳ quen mắt, trong lòng như có điều suy nghĩ, lộ ra vẻ tươi cười vui mừng. Nhưng hấn vẫn không dừng lại, ngược lại càng gia tốc chạy tới, trong chốc lát đã không thấy tung tích.

Trình Huyền Phong ngưng thần tập trung, một bàn tay của hấn như nhanh như chậm hướng tới, công lực toàn thân trong nháy mắt vận lên ngoài tám phần, cũng không hề tìm xảo mà nghênh đón.

“Xích...” Kiếm chưởng tương giao, phát ra một tiếng vang trầm thấp.

Hứa Hải Phong như bị sét đánh, thân hình bắn ngược ra sau.

Trình Huyền Phong vì không vận khởi toàn thân công lực, vừa rồi có một tia phân thân, làm cho hắn gấp gáp phóng ra, vô luận là tinh thần lực lượng, hay là công lực cũng không ở trạng thái tốt nhất.

Đối với hắn mà nói, điều này quả thực là một sai lầm lớn không thể tha thứ, nếu thay đổi là một cao thủ đồng cấp bậc, mới vừa rồi đã đủ làm cho hắn bị thương nặng.

May mà Hứa Hải Phong chỉ là vừa đi vào cảnh giới tông sư, một thân tu vi công lực so với Trình Huyền Phong xưng hùng thiên hạ mấy chục năm còn kém hơn một khoảng cách.

Chỉ là tinh thần lực lượng của hắn thật mạnh, cũng rõ ràng vượt trên tiêu chuẩn, đột nhiên tập kích, làm Trình đại tông sư cũng ăn đau khổ không nhỏ.

Trình Huyền Phong chau chặt mày, gân xanh trên huyệt thái dương nổi lên, lấy hàm dưỡng của hắn, cũng không khỏi thấp giọng mắng từ trong đáy lòng.

Cùng một cao thủ cấp tông sư so chiêu, hắn dĩ nhiên còn dám tâm tồn cố kỵ, còn dám xem thường người khác, điều này chẳng khác gì tự tìm đường chết.

Hứa Hải Phong điểm mạnh hai chân, lập tức mượn lực bay lên trời, lại lao xuống, Tinh Tâm Quyết có năng lực tác chiến kéo dài thiên hạ vô song, một chân của hắn lại ngưng tụ khí thể uy mãnh không kém một chiêu toàn lực vừa rồi.

Trình Huyền Phong thầm than một tiếng, hít sâu một hơi, chân khí trong cơ thể lưu chuyển không ngừng, phảng phất như nộ hải ba đào, một tầng dâng lên một tầng. Trong thời gian ngắn, liền đã hoàn thành chín vào trong cơ thể.

Trường Giang Ba Diệp Lăng, từng cơn sóng cao hơn từng cơn sóng.

So sánh với Trình Anh Đào, bộ Trường Giang Ba Diệp Lăng này của hắn mới thật sự chân chính, là kinh đào hải lãng có thể phá hủy thế gian vạn vật.

Trong nháy mắt, chỉ là trong nháy mắt, đã vận chuyển chín lần.

Trình Huyền Phong xuất thủ không lưu tình, ngưng tụ Trường Giang Ba Diệp Lăng cửu chuyển huyền công toàn lực oanh xuất.

Thân thể Hứa Hải Phong ở giữa không trung thật quỷ dị lại thông thả xuống tới.

Không gian quanh hắn giống như là đột nhiên biến thành vô tận biển rộng, như kinh đào biển gầm hướng hắn toàn lực đè xuống.

Hứa Hải Phong liền phảng phất giống như một con cá chép đang nghịch dòng nước mà lên, không ngừng tiến về phía trước, mỗi lần đi tới, công lực của hắn liền tiêu hao, tinh thần hắn liền uể oải.

Nhưng thân hình hắn thủy chung vẫn cứ ổn định như thế, kiên cường, chấp nhất, hắn từ đầu tới cuối cũng không hề buông tha, vô luận phía trước có bao nhiêu chướng ngại, vô luận phía trước có bao nhiêu hung hiểm.

Hắn biết mà không sợ, vĩnh không buông tay.

Ngư được long môn(cá vượt cửa rồng), nước có thể thoát thai hoá cốt, hóa thân thành rồng, mới có thể coi rở thiên hạ, vươn cao lên chín tầng trời.

Bất Phá thần kiếm trong tay của hắn rốt cục bộc ra vô số dòng khí lăng trước mặt, đâm tới trước ngực Trình Huyền Phong.

Một tiếng nổ vang, Hứa Hải Phong lại lần nữa phi thân trở ra.

Chỉ là lúc này đây, hắn đã hoàn toàn kiệt lực. Một kiếm vừa rồi đã lấy đi đa số nội lực trên người hắn, hắn đứng ở đó, đỉnh lập không ngã, nhưng cả người đã không còn chút sức lực nào.

Trình Huyền Phong chậm rãi cúi đầu, bạch y trước ngực vỡ vụn, một tia máu tươi như có như không từ trong chảy ra.

“ Ba mươi năm...lão phu là lần đầu bị thương. Hay cho một anh hùng xuất thiếu niên.” Trình Huyền Phong cảm thán.

Hứa Hải Phong bật cười, đang muốn trả lời, đột nhiên có điều cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên.

Cơ hồ đồng thời, ánh mắt Trình Huyền Phong cũng chuyển cùng một phương hướng.

Một đạo thân ảnh cao lớn từ trên trời giáng xuống, hắc diện mục lạnh lùng, khí thế tận trời, cầm trong tay một thanh ngoại môn binh khí cực kỳ hiếm tấy – Nguyệt Nha Sạn.

Chính là bên trong Hắc Kỳ quân ngoại trừ Hứa Hải Phong, chỉ có duy nhất một vị cao thủ cấp tông sư, từng chết đi mà sống lại, Lý Minh Đường.

175. Chương 175: Thối Địch

Lập tức, một cỗ sát khí cực kỳ sắc bén đập vào mặt mà đến.

Hắn giương mắt vừa nhìn, Triết Biệt đã lấp tên lên cung, mũi tên dưới ánh sáng của ngọn lửa phát ra chói mắt.

Phượng Hướng Minh bảo trì nguyên tư thế, hắc dù động cũng không dám động một chút. Chỉ là trong miệng hắn dồn dập kêu lên: “ Hứa Hải Phong gặp nạn, tại trong hoàng cung.”

Đồng tử trong mắt Triết Biệt kịch liệt co rút lại, lạnh như băng phun ra hai chữ: “ Phượng hướng?”

Phượng Hướng Minh dùng ngón tay chỉ phương hướng chính nam, nói: “ Từ nơi này đi, thẳng tắp, lướt qua hai trăm hai mươi một nhà dân, là được.”

Triết Biệt cũng không nói cảm ơn, thu cung đứng dậy nhảy lên nóc nhà.

Nhưng hắn vừa mới nhảy lên nóc nhà, một đạo bóng đen dù nhảy lên sau, nhưng lại từ bên cạnh hắn nhanh chóng lướt qua, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Người có được tốc độ như thế, trong thiên hạ cũng chỉ có một mình hầu hải.

“ Các hạ là ai? Cùng Thái Ất chân nhân làm sao xưng hô?” Trình Huyền Phong kinh ngạc hỏi.

Lấy tu vi của hắn dĩ nhiên có thể nhìn ra võ công của Lý Minh Đường đã đăng đường nhập thất, không dưới Hứa Hải Phong.

Chỉ là một vị cao thủ cấp bậc tông sư như thế mà hắn chưa bao giờ nghe nói, điều này quả thực là một chuyện không thể tưởng tượng.

Cao thủ có thể đạt tới cấp bậc tông sư, người nào không phải thân kinh trăm trận chiến, vào sinh ra tử mới có thể dưới cơ duyên xảo hợp lại chạm chân được tới đỉnh võ đạo.

Nên mỗi một tông sư đều là một vị cao thủ võ đạo danh dương thiên hạ.

Trước khi Thái Ất chân nhân đặt chặn giang hồ, đây là một luật sắt, một luật sắc mà không ai có thể phá vỡ.

Nhưng tại bốn mươi năm trước, Thái Ất chân nhân tại bắc cương giận dữ xuất thủ, đem Hung Nô đệ nhất nhân Da Lô Mang giết chết dưới chưởng. Mà trước đó, lại không ai biết được, vị lão đạo sĩ đã hơn bảy mươi lại là một vị cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư.

Chính là hắn đánh vỡ thần thoại suốt ngàn năm không ai phá nổi, nên hắn mới được tôn sùng làm người đứng đầu tam đại tông sư.

Nếu Trình Huyền Phong không nhận ra thân phận của Lý Minh Đường, tự nhiên liền liên tưởng tới Thái Ất chân nhân.

Đối mặt câu hỏi của Trình Huyền Phong, Lý Minh Đường không nói một lời, chỉ là đứng trước người Hứa Hải Phong, Nguyệt Nha Sạn lại nửa vác nửa cầm đặt lên vai phải.

Trình Huyền Phong không khỏi tức giận, hắn là thân phận cỡ nào, vô luận đi tới đâu, tất cả mọi người đều đối với hắn cung kính, làm sao có người dám vô lễ như thế, trực tiếp bày ra thái độ ngạo mạn không nhìn tới.

Nhưng chỉ là trong nháy mắt, hắn liền tỉnh táo lại, vì sao hôm nay lại dễ nóng nảy như thế, không ngờ chỉ bị một thái độ của đối phương lại bị chọc giận.

Hắn nhượng mảy, cúi đầu nhìn ngực áo bị phá rách, lập tức hiểu được. Mới rồi Hứa Hải Phong liêu mình đánh một kiếm, không những tổn thương thân thể chính mình, lại càng mở ra một cái khe trong pháo đài tinh thần của mình, trong tâm linh của hắn đã để lại một tia sơ hở.

Tuy cái khe này thật nhỏ tới mức khó có thể phát hiện, nhưng nếu gặp phải cao thủ đồng cấp số, vậy sẽ trở thành điểm yếu làm cho hắn rất có thể bị thất bại.

Người tuổi trẻ này, không ngờ có thể đột phá được một chương toàn lực của hắn, chuyện này quả thật đã vượt ra ngoài ý liệu của hắn.

Trình Huyền Phong chỉ đưa mắt nhìn Hứa Hải Phong nhưng không ngờ hắn chỉ thoáng chốc lại có thể khôi phục lại mấy thành khí lực đứng vững như thái sơn, có lẽ không cần tới mười năm, hắn đã có thể cùng chính mình buông tay đánh cược một lần.

Mà hán tử mảy rậm mắt to này rõ ràng là thuộc hạ của hắn, trong Hắc Kỳ quân lại có được đồng đảng cao thủ như thế, nhượng trong lòng hắn trống rỗng tăng thêm ba phần sầu lo.

“Tiền bối nói rất đúng, văn bối hôm nay công lực nông cạn, quả thật không có tư cách khiêu chiến tiền bối. Ngày sau nếu có điều thành, nhất định sẽ đến lãnh giáo.” Hứa Hải Phong vái chào thật sâu, nói.

Trong ánh mắt Trình Huyền Phong lóe lên sự phức tạp, mảy rậm khóa chặt, nửa giây sau nói: “Người có thể đi, nhưng người này không được.”

Hứa Hải Phong ngăn ra, lập tức rõ ràng ý tứ của hắn, cười nói: “Người này là sĩ tốt trong Hắc Kỳ quân, ngài nếu muốn lưu lại hắn, văn bối quyết không thể ngồi yên không lý đến. Nói không được, không thể làm gì khác hơn là đành liên thủ đánh với ngài một trận.”

Trình Huyền Phong từ từ giãn đôi mày, hắn cười nói: “Đó là tự nhiên, chỉ cần các người đừng oán lão phu lấy lớn hiếp nhỏ là được.”

Hứa Hải Phong gật đầu, Tinh Tâm Quyết không hổ là thiên hạ đệ nhất kỳ công, chân khí của hắn chỉ trong chốc lát đã khôi phục ba thành. Chỉ là sắc mặt của hắn đã có một tia đỏ hồng quỷ dị, người khác không biết, trong lòng hắn lại biết rõ ràng, một kiếm vừa rồi đã tạo ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, trong nội thể của hắn đã bị thương nặng.

Hứa Hải Phong đưa tay khoát lên lưng của Lý Minh Đường, toàn thân giống như là không có sức nặng, áp vào phía sau lưng của hắn.

Căn bản là không cần dùng ngôn ngữ trao đổi, Lý Minh Đường lập tức để ý tới ý nghĩ của Hứa Hải Phong. Nguyệt Nha Sạn trên vai hắn giống như là cây súng bắn đạn, đột nhiên nhảy lên giữa không trung, dùng uy thế như sấm sét hướng ngay eo Trình Huyền Phong quét tới.

Trình Huyền Phong nghe âm thanh khác thường, hơi lộ kinh ngạc, lui một bước nhỏ về phía sau, trùng hợp tránh được một sạn. Mà Nguyệt Nha Sạn bị bám tiếng gió cũng đem quần áo hắn thổi lên phần phật.

Chuôi Nguyệt Nha Sạn không chút nổi bật kia lại có được sức nặng như thế, lại làm hắn kinh hãi.

Ai ngờ Lý Minh Đường lại đi theo tiến lên trước một bước, đưa tay đẩy lên Nguyệt Nha Sạn, một sạn quét ngang liền giống như bánh xe bay múa xoay tròn, hướng Trình Huyền Phong đánh tới.

Hai mắt Trình Huyền Phong sáng ngời, mặc cho hắn vào nam ra bắc mấy chục năm, lại chưa bao giờ gặp qua kỳ kỹ như thế, người này tất có một bộ công pháp rất đặc biệt phối hợp. Nếu không quả quyết cầm một thanh Nguyệt Nha Sạn nặng nề như thế, lại giống như cầm một cây côn mà chơi đùa.

Tuy cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp qua Tần Dũng, nhưng cũng biết người này không phải là vị bạo long hình người dũng sĩ vô địch kia.

Nếu Tần Dũng cũng có thể đặt chân vào cảnh giới tông sư, vậy danh hào đệ nhất thiên hạ đã sớm không còn ai ngoài hắn.

Thân hình hắn thối lui, trong nháy mắt đã lui tới góc tường. Nơi này bụi hoa đầy đất, nơi góc tường lại còn có vài dây leo.

Trình Huyền Phong giật mạnh, một sợi dây leo lập tức đứt đoạn, hắn cầm dây leo, nội lực truyền vào, dây leo giống như một con rắn quấy lầy cây Nguyệt Nha Sơn đang bay múa không ngớt.

Lý Minh Đường mặt không chút thay đổi gia tốc thúc giục Nguyệt Nha Sơn trên tay, chỉ là vô luận có múa nhanh như thế nào, thân hình của Trình Huyền Phong vẫn như bóng với hình đi theo sát tiết tấu của hắn. Dây leo trong tay hắn dưới nội lực cường đại truyền vào, không ngờ cứng rắn như sắt, không dễ dàng đứt.

Một cỗ nội lực âm nhu chí cực dọc theo dây leo, thông qua Nguyệt Nha Sơn, hướng cơ thể Lý Minh Đường bức đi.

Nhưng cỗ nội lực còn chưa đi tới được bàn tay của Lý Minh Đường, cũng đã bị luồng chân khí bạo nhiên vô cùng đánh cho tan tác. Mà dây leo quấn quanh Nguyệt Nha Sơn cũng bị tắc tắc đứt đoạn, không còn tồn tại.

Trên mặt Trình Huyền Phong lần đầu biến sắc, vừa rồi tiếp xúc nội lực, hắn lập tức biết, có thể phát huy ra nội lực hùng hậu bá đạo như thế, cũng không phải do một mình Lý Minh Đường có được.

Đây căn bản là do Hứa, Lý hai người hòa hợp tu vi toàn thân làm thành một thể, bằng vào tu vi hai siêu cấp cao thủ cấp bậc tông sư, bọn họ lẫn nhau tin cậy, truyền vào một người, cũng chỉ có nội lực hai người hỗ trợ, mới có thể đạt tới mức uy lực như thế.

Hứa Hải Phong linh giác mạnh, đã không ở dưới hắn, mà sau khi hai người bọn họ liên thủ, vô luận chiêu thức nội lực cũng đều không kém hơn hắn.

Nếu bàn về tinh lực nhẫn nại, vậy trong thiên hạ còn có người nào so được với Tinh Tâm Quyết của Hứa Hải Phong được Thái Ất chân nhân truyền thừa.

Thân hình Trình Huyền Phong không ngừng, nhưng trong lòng liên tục cười khổ.

Dưới loại tình huống này, ngoại trừ hắn bất kể hậu quả, tình nguyện lưỡng bại câu thương, nếu không thật đúng là không làm gì được bọn họ.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn vừa động, bật lui nhanh về phía sau, chút dây leo còn sót lại trong tay thẳng tắp như kiếm, hướng bốn phía trong nháy mắt đâm ra hơn mười lần.

Một đạo bóng đen như quỷ mị vây quanh hắn chuyển hơn mười vòng, đạo thân ảnh này không phải đơn thuần đảo quanh hắn, mà là lúc tiến lúc lui, chỉ tùy cơ mà động, chỉ cần hắn sơ sẩy, chủ thủ trên tay đạo thân ảnh kia lóe ra quang mang màu lam sẽ vô tình đâm vào thân thể của hắn.

Đây là người nào? Đây là võ công gì?

Dù là với võ công linh giác của hắn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo, mà không cách nào làm ra thủ đoạn công kích gì, đây hết thảy đều là vì tốc độ tuyệt đối lạ thường của thân ảnh kia.

Tương Khổng Minh từng có lời nói, võ công thiên hạ, không có thứ nào cứng rắn mà không bị phá, duy nhất chỉ có nhanh là không phá được.

Tốc độ tuyệt đối sẽ mang đến lực lượng tuyệt đối.

Sự kinh ngạc trong lòng Trình Huyền Phong không có bút mực nào có thể hình dung, tốc độ như vậy tuyệt đối là đã vượt qua cực hạn của con người. Cho dù là Lê Ngạn Ba trong tam đại tông sư lấy tốc độ nổi danh cũng phải trợn mắt cứng lưỡi, than thở không kịp.

Hắc Kỳ quân, rốt cục là một chi bộ đội như thế nào vậy?

Vô luận là bạo long hình người Tần Dũng, thần tiễn vô địch Triết Biệt, còn là Tương Khổng Minh khoáng thế bình thư, đều là những nhân vật tuyệt đỉnh cơ hồ không có khả năng xuất hiện.

Hiện tại lại thêm một tuyệt đỉnh cao thủ cấp bậc tông sư cùng một cao thủ có tốc độ khủng khiếp này cũng đã làm hấn đau đầu không thôi, một người tuổi trẻ có tốc độ siêu việt cực hạn của con người.

Lực lượng Hắc Kỳ quân không thể khinh thường, có lẽ bọn họ quả thật có thể ngăn cản được đại quân khuyinh quốc của Khải Tắt nhân.

“ Hứa tiểu hữu, hôm nay lão phu không làm gì được các người, không bằng chúng ta ngưng chiến thế nào?”
Trình Huyền Phong nhắm lại hai mắt, chỉ dựa vào linh giác cảm ứng hết thấy biến hóa của hầu hải, khi thì dùng dây leo làm kiếm, một kiếm chém ra, dù là không cách nào làm bị thương hầu hải, nhưng cũng phải làm cho hấn phải muốn tránh lui,

Tốc độ tuyệt đối đối phó người bình thường quả thật có thể lấy được kỳ hiệu, nhưng đối phó cao thủ cấp tông sư, kỳ hiệu tự nhiên phải giảm đi.

Lý Minh Đường đứng bên người Hứa Hải Phong, vạt áo không gió tự động, dĩ nhiên đang vận hết công lực toàn thân, chuẩn bị phối hợp hầu hải đánh ra một kích toàn lực.

Hứa Hải Phong nhìn hầu hải giống như hóa làm một đoàn khói đen, trong lòng do dự luôn mãi, rốt cục kêu lên: “ Dừng tay.”

Hầu hải lập tức thu tay lại lui về phía sau, nhảy đến sau lưng hấn.

Đến tận đây, Trình Huyền Phong mới nhìn rõ diện mạo của người này, khuôn mặt mọc ra đầy lông mềm khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng quyết không thể nào quên.

Hứa Hải Phong trầm ngâm chốc lát, hỏi: “ Văn bối có một chuyện khó hiểu, tưởng muốn cầu giáo tiền bối.”
“ Người nói.”

“ Văn bối cùng Trình gia là địch, không biết vì sao tiền bối lại coi trọng văn bối cùng Phương đại ca?”

Trình Huyền Phong cười ngạo nghễ, chỉ là trong dáng tươi cười có ẩn chứa tia bi khổ, hấn không nói một lời, chỉ là xoay người tiêu sái bỏ đi.

Cảm ứng được Trình Huyền Phong thật sự đi xa, Hứa Hải Phong đã không còn nhìn được, ngã ngồi xuống, một ngụm máu tươi tràn lên cổ họng, phun ra.

176. Chương 176: Hữu Đảm Phủ (có Can Đảm)

Tuy hấn nhờ vào một cố ý niệm bất khuất, miễn cưỡng làm bị thương Trình Huyền Phong, nhưng bản thân cũng chịu trọng thương. Chỉ là dưới tình huống này, hấn không thể vận khí điều dưỡng, ngược lại còn phải cùng Lý Minh Đường liên thủ giao chiến cùng Trình Huyền Phong, khiến cho thương thế càng thêm nghiêm trọng ba phần.

Nếu không có hầu hải kịp thời chạy tới, song phương cứ tiếp tục dây dưa, hậu quả thật không thể chịu nổi.

Chẳng qua làm cho hấn đáng giá kiêu hãnh chính là hấn đã thành công đem công phu hành động hóa nhập vào tinh thần thể giới của chính mình, làm cho Trình Huyền Phong thủy chung đoán không ra thương thế của hấn nghiêm trọng đến bao nhiêu.

Nhưng thời khắc này, hấn quả thật đã hoàn toàn kiệt lực, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, bất chấp tình thế nguy cơ, liền muốn nhập định chữa thương.

Một trận tiếng bước chân dồn dập truyền vào trong tai, Hứa Hải Phong nhướng mày, giương mắt nhìn lên.

Chỉ thấy một thanh niên tướng lĩnh cầm mạch đao trong tay, cũng thêm một người, đang chạy nhanh tới.

Thanh niên đi ngang qua, nhìn thấy tướng mạo thần thái vô cùng dị thường của hầu hải, nao nao, lại nhìn Lý Minh Đường khí thế sắc bén, hô hấp cũng chợt cứng lại.

Mắt của hấn có chút cao minh, lập tức cảm thấy được khí thế như biển cả vô cùng cường đại của Lý Minh Đường, trong lòng không khỏi sinh ra sự sợ hãi.

“ Lưu tướng quân...” Hứa Hải Phong liếc mắt liền nhận ra người nằm trên lưng hắn chính là lão bằng hữu Lưu Tuấn Thư.

“ Các hạ là ai?” Thanh niên tướng lĩnh kia lui ra sau nửa bước, theo bản năng bày ra tư thế phòng ngự, quát hỏi.

Hứa Hải Phong vẫn không đứng dậy, ngồi dưới đất, nhẹ giọng nói: “ Hứa Hải Phong.”

“ Hứa Hải Phong? Chính là Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa đại tướng quân?”

“ Đúng vậy, tướng quân là...”

Trong ánh mắt thanh niên kia lộ vẻ vừa vui vừa sợ, nói: “ Mạt tướng Thương Lang quân đoàn phó thống lĩnh Lý Quan Anh, tham kiến đại tướng quân.”

Hứa Hải Phong thoáng gật đầu, ánh mắt dời qua Lưu Tuấn Thư.

Lý Quan Anh lập tức hiểu được, giải thích: “ Lưu tướng quân tại Bất Thắng môn trở kích Hung Nô nhân, lực tận hôn mê. Mạt tướng phụng mệnh hộ tống hắn đi gặp thái tử điện hạ.”

“ A, vậy Bất Thắng môn thế nào?” Hứa Hải Phong dò hỏi.

Lý Quan Anh ngẩng cao đầu, cao giọng nói: “ Thương Lang quân đoàn đại thống lĩnh Lý Bác Hồ thượng tướng quân tự mình dẫn ba trăm dũng sĩ trú thủ, quyết không dung cho Hung Nô nhân tiến vào.”

“ Được, không hổ là đại thống lĩnh Thương Lang quân đoàn.” Hứa Hải Phong nhướng mày khen, hắn xoay chuyển ánh mắt, lướt lên người Lưu Tuấn Thư, hỏi: “ Tướng quân lại muốn đi đâu?”

Ánh mắt Lý Quan Anh buồn bã, nói: “ Mạt tướng phụng mệnh hộ tống Lưu tướng quân đi tìm thái tử điện hạ.”

Hứa Hải Phong nghe trong thanh âm của hắn tràn ngập kiêu hãnh, liền tưởng đến tên họ hắn, lập tức trong lòng sáng tỏ, nói: “ Thái tử điện hạ đã đi ra tây môn, Lý huynh nếu đi nhanh một chút, là có thể đuổi theo.”

“ Đa tạ chỉ điểm.” Lý Quan Anh đang muốn rời đi, đột nhiên phát giác Hứa Hải Phong vẫn ngồi bất động, bước chân lập tức ngừng lại: “ Hứa tướng quân vì sao không đi?”

“ Trên người tại hạ có thương tích, điều tức chốc lát sẽ tự đi, Lý huynh xin cứ tự nhiên.” Hứa Hải Phong mỉm cười nói.

Lý Quan Anh giật mình, mắt nhìn Lưu Tuấn Thư trên lưng, muốn nói lại thôi.

Hứa Hải Phong cười ha ha nói: “ Lý huynh, ta có hai tên thủ hạ này hộ pháp, trong thiên hạ có thể làm thương đến ta chỉ sợ không nhiều lắm, còn thỉnh không cần lo lắng.”

Lý Quan Anh ngẩng đầu nhìn Lý Minh Đường, đột nhiên chứng kiến trong hai mắt hắn bạo xuất ra một缕 tinh quang, nhưng hắn không tự chủ được chột rùng mình, đến tận đây mới biết võ công người này sâu không lường được.

Hắn chấp tay nói: “ Đã như vậy, mạt tướng xin cáo lui, sau này còn gặp lại.”

Hứa Hải Phong đáp lễ, nói: “ Ngày sau gặp lại, nhất định phải cùng Lý huynh uống rượu nói chuyện, chúng ta hẹn tái kiến.”

Lý Quan Anh nặng nề gật đầu, thi triển khinh công, trong nháy mắt đi xa.

Bên ngoài khách sạn thành tây, ánh mắt Phương Hường Minh lo âu chờ đợi, hai mươi tùy tùng của hắn cũng đã sớm đầy đủ, chỉ chờ phân phó.

“ Tướng quân...bọn họ tới.” Một người kêu lớn.

Gương mặt Phương Hường Minh lộ vẻ vui mừng, cất bước tới đón, nhưng khi ánh mắt hắn đảo qua trong nhóm người, vẻ tươi cười trong mắt lập tức đọng lại.

“ Bái kiến điện hạ.” Phương Hường Minh dù sao xuất thân thế gia, tuy lòng như lửa đốt, nhưng cũng không mất lễ phép.

“ Ân, Phương khanh gia đã tới? Còn Hứa tướng quân đâu?” Lưu Chính Khải lên tiếng, giương mắt chung quanh, lúc hần rời đi, Phương Hướng Minh còn đang ở lại trong cung, nên hần không biết biến cố bên trong.

Phương Hướng Minh nhướng đôi mày kiếm, nói: “ Nhị đệ một mình khiêu chiến Trình Huyền Phong, lúc này không biết kết quả, mặt tướng còn đang chờ đợi.”

Đám người Lưu Chính Khải liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ cổ quái. Trình Huyền Phong là người ra sao, dù là Hứa Hải Phong có lợi hại hơn gấp đôi, chỉ sợ hôm nay cũng khó thoát tai kiếp.

“ Không cần đợi, chúng ta lập tức phải đi, chậm trễ không kịp.” Trương Tử Hoa lớn tiếng quát.

“ Không sai, đi mau.” Phương Lệnh Đức bước lên hai bước, nói: “ Chúng ta lập tức chạy tới tây môn, nơi đó có chiến mã, có thể đỡ chân.”

Đoàn người bước nhanh đi qua, Phương Hướng Minh đưa mắt nhìn hoàng cung phương xa, vung tay lên, suất lĩnh hai mươi cấp dưới đi theo sau.

Tới quân doanh tây môn, Phương Lệnh Đức đưa ra lệnh bài, điều ngựa, mọi người cùng cười, đang muốn chạy tới đại môn. Chợt thấy Phương Hướng Minh vẫn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, hai mươi cấp dưới sau lưng hần thấy chủ tướng như thế, cả đám vẫn đứng thẳng tắp.

“ Hướng Minh, ngươi điên rồi, mau đi.” Phương Lệnh Đức lớn tiếng trách mắng.

Phương Hướng Minh nhìn khuôn mặt kích động của hần, trong lòng dâng lên một trận âm áp, hần mỉm cười nói: “ Nhị thúc, thỉnh ngài che chở thái tử điện hạ đi đại doanh phương bắc đi.”

Trong lòng Phương Lệnh Đức nổi lên dự cảm xấu, ánh mắt của hần nhìn trừng Phương Hướng Minh, hỏi: “ Còn người?”

“ Tiểu chất đã đáp ứng nhị đệ, muốn ở tại tây môn chờ hần, không gặp không tiêu tan.” Phương Hướng Minh mỉm cười đáp.

“ Hồ đồ...” Phương Lệnh Đức giận tím mặt, nhảy xuống ngựa, đưa tay tát tới.

“ Ba...” Một tiếng vang thanh thúy, Phương Hướng Minh không tránh không né, tùy ý cho cái tát giáng lên mặt thật nặng nề, mặt của hần sưng lên, nhưng không nói một lời, trong mắt vẫn quật cường chấp nhất.

Phương Lệnh Đức dùng ngón tay run rẩy chỉ vào Phương Hướng Minh, nói không ra tiếng: “ Người...người đáng chết, tướng muốn cho Phương gia tuyệt hậu sao?”

Phương Hướng Minh lại mỉm cười, chỉ là gương mặt sưng đỏ không tan, vẻ tươi cười có chút cổ quái, nhưng lúc này lại không ai cười nổi.

“ Nhị thúc, Ngọa Long thành có Trí đệ, tài trí của hần không dưới tiểu chất, Phương gia quyết không phải không hậu nhân.”

Phương Lệnh Đức chỉ cảm thấy một trận máu huyết sôi sục, gương mặt già nua đỏ lên, nhưng nói không ra lời.

Đám người Lưu Chính Khải nhìn nhau, không biết làm sao khuyên răn.

Đột nhiên, phía sau một bóng người bay vọt tới.

Trương Tử Hoa biến sắc, kêu to: “ Hộ giá.”

Lưu Chính Trung cùng Lưu Hoa Lương hai người không đợi phân phó, liền cùng hộ vệ bên người Lưu Chính Khải, lão phụng cung Cao Thừa Vĩ lại càng không chút động掸 ngay trước người Lưu Chính Khải. Lúc này, mọi người thật sự đứng là như chim sợ nã.

“ Lưu tướng quân?”

“ Tuần Thư?”

Hai tiếng gọi phát ra từ miệng Trương Tử Hoa và Lưu Chính Trung.

Người tới chính là Lý Quan Anh.

“Thượng Lang quân đoàn phó thống lĩnh Lý Quan Anh, tham kiến thái tử điện hạ.” Lý Quan Anh hành lễ nói.

Tuy trước kia hắn có nhìn thấy qua Lưu Chính Khải, nhưng đã sớm không nhớ rõ diện mạo. Nhưng hắn xuất thân thế gia, vừa nhìn phục sức trên người Lưu Chính Khải, liền tự nhiên mà đoán ra được thân phận của hắn.

“Nga, Lý thượng tướng quân hiện tại nơi nào?”

“Thượng tướng quân đang ở Bắc Thắng môn trở kích Hung Nô nhân đại quân, mặt tướng phụng mệnh hộ tống Lưu tướng quân đến đây, dọc theo đường đi đã gặp được Phương lão thượng thư, Hắc Kỳ quân Hứa thống lĩnh chỉ điểm, lúc này mới tìm được điện hạ.” Lý Quan Anh cất cao giọng nói.

“Phương lão thượng thư? Hứa thống lĩnh?” Ánh mắt Phương Hướng Minh run lên, trong lòng vừa thương tâm, vừa mừng vừa sợ, hỏi: “Quan Anh, người gặp được bọn họ nơi nào?”

“Phương đại ca, ba vị thượng thư đang ở trước ngự thư phòng, Hứa thống lĩnh ở trong ngự hoa viên.” Lý Quan Anh hướng hắn gật đầu, hai nhà bọn họ thân thiết, nên không xa lạ nhau.

“Hứa Hải Phong còn sống?” Lưu Hoa Lương kinh ngạc hỏi.

Phương Hướng Minh nghe vậy quay đầu trốn mắt nhìn hắn, Lưu Hoa Lương vừa nói xong, liền biết không đúng, vội vàng quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn hắn.

Lý Quan Anh kinh ngạc nhìn bọn họ, nói: “Hứa thống lĩnh không biết vì sao bị trọng thương, bây giờ đang ngồi nơi đó điều tức.”

“Là ở đó?” Phương Lệnh Đức thở nhẹ, biết nếu Hứa Hải Phong không việc gì, vậy Phương Hướng Minh tự nhiên không còn kiên trì không chịu đi, cũng yên lòng.

“Dạ, chẳng qua bên người Hứa thống lĩnh có hai vị hộ vệ, võ công sâu không lường được.” Lý Quan Anh nói.

Lúc này mọi người mới chợt hiểu ra, trách không được hắn có thể tránh khỏi tay Trình Huyền Phong, chẳng qua càng làm bọn họ kỳ quái chính là, đến tột cùng là người nào lại có bản lĩnh như vậy, có thể khiến cho đại tông sư Trình Huyền Phong vô công mà về.

“Giết...”

Đột nhiên phía sau truyền đến một trận hảm giết vang to, mọi người quay đầu nhìn lại, phía cửa tây, ánh lửa tận trời, Hung Nô nhân không ngờ giờ khắc này đã đánh bất ngờ vào cửa tây.

“Làm như thế nào?” Lưu Hoa Lương quay đầu hỏi.

“Đi cửa nam.” Phương Lệnh Đức thoáng trầm ngâm, nói.

“Không được, không còn kịp rồi.” Trương Tử Hoa lắc đầu.

Trong ánh mắt mọi người, đồng thời trôi lên một vấn đề, làm như thế nào?

“Hoa...”

Mọi người gương mặt nhìn lại, chỉ thấy Phương Hướng Minh nhắc lên khăn giáp, hướng Lưu Chính Khải quỳ xuống, nói: “Xin thứ cho thần thất lễ, mượn y bào của điện hạ dùng một lát.”

Lưu Chính Khải chưa trả lời, Trương Tử Hoa đã liền phản ứng, nói: “Vậy ta nhờ tướng quân.”

Nói xong, hắn nhìn Lưu Chính Khải nói: “Thỉnh điện hạ thay quần áo.”

Sắc mặt Lưu Chính Khải khẽ biến, rốt cục thở dài, cởi cẩm bào tùy thân, giao cho Phương Hướng Minh.

Phương Hướng Minh cầm cẩm bào, xoay người lại, nhìn về phía hai mươi tùy tùng của mình, đột nhiên đưa tay chỉ một hán tử có vóc người giống như Lưu Chính Khải, hỏi: “Có can đảm không?”

Hán tử kia đi nhanh tới, thuận tay cởi bỏ áo choàng trên người xuống, đem cẩm bào của Lưu Chính Khải mặc lên trên người, tức giận nói: “Kể nhất gan, sao xứng truy tùy tướng quân.”

“Được...” Phương Hường Minh khen một tiếng, nói: “Huynh đệ, lên ngựa, đi theo ta.”

Hai mươi người đồng thời hò hét, tề tề nhảy lên ngựa, liền muốn tiến tới cửa tây.

Gương mặt Phương Lệnh Đức âm tình bất định, lại kéo cương ngựa của Phương Hường Minh, nói: “Hường Minh, người tùy thái tử điện hạ đi đại doanh phương bắc, ta đi.”

Phương Hường Minh nhìn vị trưởng bối này, cười nói: “Nhị thúc, ngài chưa chắc đi ra ngoài được a, sợ là còn gặp chuyện lớn.”

Trong lòng Phương Lệnh Đức rung mình, hai tay nắm chặt không tự chủ được buông ra.

Lý Quan Anh đột nhiên đem Lưu Tuấn Thư giao cho Lưu Chính Trung, tiến lên, rút lên một cây trường thương, bước nhanh tới bên một con ngựa, nhảy lên, kêu to: “Tiểu đệ bất tài, nguyện tùy Phương đại ca một chuyến.”

Phương Hường Minh ha ha cười, nói: “Quan Anh, Khóa Hầu Thương của người luyện ra sao?”

Lý Quan Anh ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: “Trong Lý gia tộc, ngoại trừ thượng tướng quân, chính là tiểu đệ.”

Phương Hường Minh đưa ngón tay cái, nói: “Được, ta đây an tâm.”

Theo sau, hắn chỉ vào một gã sĩ tốt nói: “Người...lưu lại, tìm được nhị gia, nói cho hắn, đại ca không giữ lời, thỉnh hắn tha thứ.”

Tên sĩ tốt kia a một tiếng, vẻ mặt đau khổ đang muốn nói chuyện, chợt nghe hắn nói: “Nếu người không thể truyền lời, sẽ không xứng gọi là Hồng Sắc Hải Dương dũng sĩ.”

Dứt lời, Phương Hường Minh quát to một tiếng: “Các huynh đệ, theo ta giết Hung Nô thất tử.”

Chúng sĩ tốt hô to tương ứng, cùng nhau giục ngựa đi trước, đảo mắt không thấy tung tích.

Chỉ còn lại Phương Lệnh Đức lão lệ tung hoành đứng phía sau, không tiếng động kêu rên.

177. Chương 177: Hổ Độc Không Ăn Thịt Con

Ngoại tộc xâm lấn, quốc gia gặp phải sống chết trước mắt, đương nhiên có hạng người tham sống sợ chết, bọn họ quý gối khuất tất, vì cầu cho bản thân còn mạng sống, không tiếc phản lại nghĩa khí, bán chủ cầu vinh.

Nhưng đồng dạng, cũng có một đám người, bọn họ liều chết giữ nghĩa, tinh trung đền nợ nước, vì một điểm kiên trì trong lòng, bọn họ có thể vứt đi đầu lâu, bỏ ra nhiệt huyết, bọn họ không kể sinh tử, không kể thành bại, bọn họ bích huyết đan tâm, trọn đời trường tồn.

Bên trong thái tử phủ, một vị nữ tử đoan trang hiền thực đang ngồi nơi chủ vị của chính sảnh, tuổi của nàng không lớn, chỉ khoảng mười chín tuổi, chính là tuổi trẻ thanh xuân mỹ mạo nhất.

Nàng chính là thê tử của đương triều thái tử Lưu Chính Khải, thái tử phi của Đại Hán, con gái của lễ bộ thượng thư Thái Quân Mang, Thái Tư Bội.

“Lão thần bái kiến vương phi.”

“Miễn lễ, ban ngồi.”

“Tạ vương phi.”

Một vị lão nhân râu tóc bạc trắng đứng lên, ngồi xuống ghế.

Thái Tư Bội đứng dậy, hướng hắn cúi người thật sâu, nói: “Nữ nhi ra mắt phụ thân.”

Nguyên lai vị lão nhân này chính là đương triều lễ bộ thượng thư Thái Quân Mang, một trong những vị trọng thần.

“Mau đứng lên.” Thái Quân Mang hơi khom người, nói.

“ Phụ thân đêm nay đến đây, chính là có việc muốn cùng nữ nhi thương lượng?” Thái Tư Bội nhìn cha già ngồi trước mặt, mấy ngày không gặp, hắc lại có vẻ già nua hơn rất nhiều, có thể thấy được chuyện Hung Nô nhân vậy thành mấy hôm nay làm cho hắc tổn thương đầu óc, nên không chịu nổi ưu phiền.

Thái Quân Mang thoáng gật đầu, cũng không nói được lời nào, chỉ là ánh mắt nhìn về phía nữ nhi có chút kỳ quái.

“ Phụ thân, ngài...ngài làm sao vậy?” Thái Tư Bội kỳ lạ, dò hỏi.

Thái Quân Mang chậm rãi đứng lên, dùng một ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ, hỏi: “ Vương phi, người nghe được không?”

Thái Tư Bội theo ngón tay chỉ của hắc nhìn ra, trong trời đêm đen nhánh bên ngoài lóe ra vô số tinh quang, có vẻ xinh đẹp mê người. Chỉ là có vài cổ khói đen niểu niểu bay lên, lại phá hư đi sự yên lặng ban đêm.

Từng trận hắc giết vang lên, tuy khoảng cách xa xa, nhưng cũng từng bước đến gần, không ngừng hướng nơi này di động.

“ Dạ, nữ nhi nghe được.” Thái Tư Bội trấn tĩnh tự nhiên nói.

“ Không biết tại sao, Hung Nô nhân đã phá thành, kinh sư thất thủ đã thành định cuộc, không còn khả năng hoàn thủ.” Thái Quân Mang chậm rãi nói, ngữ khí của hắc từ từ trầm thấp, cuối cùng đã mang theo một tia khóc khang.

“ Nữ nhi biết.” Thái Tư Bội đứng dậy đi tới bên người lão phụ, nhẹ nhàng xoa nhẹ lên lưng hắc.

Thái Quân Mang nhắm lại hai mắt, bình tĩnh một chút tâm tình, chậm rãi hỏi: “ Điện hạ đã đi rồi?”

Thái Tư Bội ân một tiếng, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, cũng không biết có phải muốn ở trong bóng đêm vô tận tìm được bóng hình người mình muốn tìm.

Thái Quân Mang mở đôi mắt đã không còn tinh anh, dừng trên khuôn mặt Thái Tư Bội, đột nhiên hỏi: “ Bội nhi, con...con có hối hận không?”

Thái Tư Bội kinh ngạc quay đầu nhìn lại, trong trí nhớ của nàng, từ sau khi nàng trở thành thái tử phi, lão phụ cũng chưa từng dùng nữ danh như vậy để gọi nàng.

Tựa hồ, chuyện này đã trở thành chuyện vô cùng xa xôi.

“ Hối hận cái gì...” Thái Tư Bội thấp giọng hỏi.

“ Con có hối hận từng gả cho thái tử điện hạ?” Thái Quân Mang hỏi.

“ Phụ thân sao lại nói vậy?” Thái Tư Bội kinh ngạc hỏi.

“ Con có từng hối hận?” Thái Quân Mang không trả lời, chỉ là kiên trì hỏi.

Thái Tư Bội cúi đầu, sau một lúc lâu, nàng lại ngẩng đầu, nói: “ Nữ nhi vẫn chưa hối hận.”

Thái Quân Mang nặng nề gật đầu một cái, nói: “ Thái tử điện hạ trên người mang trách nhiệm phục quốc, chúng ta quyết không thể trở thành sự liên lụy cho ngày sau.”

Trong lòng Thái Tư Bội cả kinh, trong ánh mắt nhìn lão phụ hàm chứa một tia dấu hỏi.

Thái Quân Mang quay đầu đi chỗ khác, chậm rãi nói: “ Hôm nay lão phụ tới đây, là vì muốn gặp nữ nhi một lần cuối cùng.”

“ Phụ thân...” Thái Tư Bội kinh hô một tiếng, gắt gao kéo chặt cánh tay lão phụ, nhưng bàn tay kia lại lạnh thấu xương, làm cho nàng không tự chủ được run mình.

“ Bội nhi a, con biết không? Thái gia chúng ta ai cũng có thể làm tù binh, duy nhất mình con là không được.” Thái Quân Mang quay mặt qua chỗ khác, phảng phất như tự nhủ lẩm bẩm nói.

Gương mặt của Thái Tư Bội từ từ không còn huyết sắc, chỉ còn lưu lại vẻ tái nhợt kinh tâm động phách.

Tay hắn đang run rẩy, thân thể của hắn cũng đang run rẩy, dù là thanh âm của hắn cũng đang run rẩy. Chỉ là, hắn còn một câu chưa nói ra: “ Bởi vì, con chính là thái tử phi của Đại Hán.”

Trong ánh mắt hắn nhìn nữ nhi tràn ngập cảm tình khác thường, có thương cảm, có bi thống, có cầu khẩn, có tiếc hận, nhưng càng nhiều chính là bất đắc dĩ.

Thái Tử Bội trầm mặc không lên tiếng, nửa thoáng sau, nàng bình tĩnh ngẩng đầu lên, thật sâu nhìn kỹ gương mặt già nua của phụ thân.

Nàng đứng dậy, quỳ xuống, ba lần khấu đầu, nói: “ Công ơn nuôi dưỡng của phụ thân, nữ nhi chỉ đành kiếp sau báo đáp.”

Nói xong, nàng lại nhìn ra cửa sổ, mắt nhìn trời cao tràn ngập bóng đêm, xoay người tiến vào phòng trong. Một lúc lâu không thấy động tĩnh.

Cả người Thái Quân Mang run lên, miễn miễn cưỡng cưỡng đứng lên, lão đảo rời đi. Hai hàng nước mắt già nua không tiếng động chảy xuống.

Ngay lúc hắn rời đi thái tử phủ, trong tai nghe được bên trong vang lên tiếng huyền oán.

Miệng của hắn chậm rãi run run, thì thào nói thầm một câu: “ Hổ độc không ăn thịt con...hổ độc không ăn thịt con...hổ độc không ăn thịt con.”

Ban đêm, Đại Hán lễ bộ thượng thư thôn kim(nuốt vàng) mà chết.

Phương Hưởng Minh suất lĩnh hai mươi kỵ sĩ đi tới cửa tây, lúc này cửa tây đã sớm rối loạn, những dân chúng đang thất thổ kinh hoàng, bọn họ đang tay xách nách mang muốn chạy ra khỏi thành đào vong.

Nếu Hung Nô nhân chưa đánh vào được kinh sư, bọn họ tự nhiên cũng không như thế, nhưng lúc này kinh sư thất thủ đã thành định cục, tin tức kia giống như mọc thêm đôi cánh truyền khắp toàn thành, hỗn loạn như lửa cháy, từ từ lan tràn ra, đã có xu thế không thể khống chế.

Bên ngoài cửa tây, Hung Nô nhân đã sớm bày ra hai vạn đại quân, nơi này không phải là phương hướng chủ công của bọn họ, sở dĩ bố quân ở đây, cũng chỉ là giả vờ, chỉ muốn phòng ngừa có người thừa dịp rối loạn chạy trốn.

“ Mau mở cửa thành...” Phương Hưởng Minh rống lớn, thanh âm cực lớn, xa xa truyền ra.

“ Tướng quân, ngoài thành có kỵ binh của Hung Nô nhân.” Một gã thiên nhân trưởng thủ thành chứng kiến phục sức của Phương Hưởng Minh, biết quan chức của hắn hơn xa mình, chỉ là hiện tại là thời kỳ phi thường, lại làm sao dám dễ dàng mở cửa thành.

Phương Hưởng Minh tức giận hừ một tiếng, nói: “ Thái tử điện hạ muốn ra khỏi thành, các ngươi còn không mau mở cửa.”

Trong lòng thiên nhân trưởng kia rung mình, nhìn về phía sau, quả nhiên thấy được có người mặc long bào, tuy chỉ là tứ trảo kim long, nhưng cũng chính là đại biểu cho thân phận vương gia.

Sắc mặt hắn biến đổi mấy lần, rốt cục chấp tay nói: “ Tiểu nhân chưa nhận được quân lệnh, nên thành không thể mở, thỉnh tướng quân thứ lỗi.”

Trong mắt Phương Hưởng Minh hiện lên vẻ tán thưởng, nhưng ngoài miệng hắn cũng lớn tiếng quát: “ Trưởng quan của ngươi là ai, nhượng hắn tới gặp ta.”

“ Là đại ca sao? Sao ngài lại trở về.”

Nghe thanh âm kia, tên thiên nhân trưởng lập tức thở phào nhẹ nhõm, lui về phía sau một bước nhường ra thông đạo, khom người hành lễ: “ Ra mắt Phương tướng quân.”

Phương Hưởng Minh vừa nhìn, lập tức nhận ra người đến đúng là một huynh đệ trong tộc Phương Hữu Lăng.

“Hữu Lăng, người tới vừa lúc, ta muốn hộ tống thái tử điện hạ ra khỏi thành, người hạ lệnh mở cửa.” Phương Hưởng Minh cũng lộ vẻ tươi cười, nguyên lai trấn thủ cửa tây chính là người nhà mình, vậy dễ xử lý hơn nhiều.

Phương Hữu Lăng nhướng mày, không khỏi do dự không quyết, ánh mắt của hắn lui về phía sau, vừa nhìn thấy tên sĩ tốt đang mặc long bào, sắc mặt của hắn biến đổi, đang muốn nói chuyện, lại nghe bên tai truyền đến một đạo thanh âm rất nhỏ.

“Hữu Lăng, thái tử điện hạ ở phía sau, người mở cửa, ta đi dẫn khai địch quân.”

A một tiếng, ánh mắt Phương Hữu Lăng nhìn về phía huynh trưởng lộ ra dấu hỏi, thẳng đến Phương Hưởng Minh khẳng định gật nhẹ đầu.

Ánh mắt hắn nghiêm nghị, xoay người lại gọi to: “Mở cửa.”

Vài tên binh sĩ được lệnh, bật người chạy xuống.

Phương Hữu Lăng lại xoay người, nhìn huynh trưởng nói: “Đại ca, dưới trướng tiểu đệ có hai trăm kỵ binh, đều là con cháu của Phương gia chúng ta, liền để chúng ta tống các người một đoạn đường đi.”

Phương Hưởng Minh lắc đầu cự tuyệt: “Không được, trách nhiệm của người là khẩn thủ tây môn, lại như thế nào có thể ra khỏi thành.”

Lộ vẻ sầu thảm cười, Phương Hữu Lăng nói: “Đại ca, ngài chớ có gạt ta, kinh sư còn thủ được sao?”

Phương Hưởng Minh há mồm muốn nói, nhưng chứng kiến thần sắc tuyệt vọng trong mắt của hắn, câu an ủi vô luận thế nào cũng không nói ra được.

Phương Hữu Lăng chỉ vào hai mươi kỵ sĩ sau lưng huynh trưởng, nói: “Đại ca, chút nhân mã ấy mà muốn hộ tống thái tử sao? Không khỏi buồn cười quá đi.”

Phương Hưởng Minh nghe vậy ngẩn ra, lập tức hiểu được. Hộ tống thái tử là chuyện quan trọng ra sao, chớ nói hai trăm người, cho dù là ngàn người cũng không thấy nhiều. Nếu chỉ có hai mươi kỵ sĩ của hắn mà lấy danh hào hộ tống thái tử đi ra khỏi thành, này chỉ có thể làm ra chệ cười. Đừng nói Hung Nô nhân không tin, mà dù là hắn sau khi được người đánh tỉnh, lúc này nghĩ đến cũng là không tin.

Trong đầu Phương Hưởng Minh đột nhiên nghĩ đến chuyện này Hứa Hải Phong mang theo năm mươi danh Hắc Kỳ quân, nếu là bọn hắn hộ tống, có lẽ còn có thể làm được.

“Đại ca, thế nào?” Nhìn thấy huynh trưởng phảng phất còn không có hiểu được ý tứ của mình, Phương Hữu Lăng lo lắng thúc giục nói.

“Ai...Được rồi, người đi chuẩn bị đi.” Phương Hưởng Minh thở dài một hơi.

Chốc lát sau, cửa thành đã mở, mà Phương Hữu Lăng động tác mau lẹ, đội nhân mã cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.

Phương Hưởng Minh nhẹ giọng nói: “Hữu Lăng, xin lỗi.”

Phương Hữu Lăng giương mắt nhìn vị đại ca mình kính ngưỡng nhất từ nhỏ tới lớn, cười nói: “Đại ca, ta không hối hận.”

Hắn quay đầu lớn tiếng quát hỏi: “Các người sợ không?”

“Không sợ.”

Hai trăm hán tử lệ thanh rống giận, thanh âm quanh quẩn trong trời đêm, khiến người nhiệt huyết sôi trào.

Phương Hưởng Minh nặng nề gật đầu, lôi kéo cương ngựa, nói: “Đi theo ta.”

Hắn xung trận đi trước, suất lĩnh đội ngũ từ trong cửa thành mở rộng phóng ra, hai trăm hai mươi mốt kỵ sĩ đi sát ngay phía sau.

Bọn họ cũng biết, lần này đi không phải là cứu tử nhất sinh, mà là mười phần chết không một phần sống. Nhưng mà trong bọn họ, cũng không có ai sợ hãi lui bước, con cháu Phương gia, cho tới bây giờ vẫn là nhất diện cờ xí của Đại Hán, tượng trưng cho anh dũng vô địch.

Bọn họ hướng tới Hung Nô nhân nhiều gấp trăm lần mình, nghĩa vô phản cổ vọt đi tới...

178. Chương 178: Xuất Thành

Sắc mặt Hứa Hải Phong đỏ bừng, luồng đỏ bừng này từ từ lan tràn tới cổ, ngực, thậm chí toàn thân. Máu huyết bừng bừng chảy nhanh với tốc độ cao, khiến cho cơ thể hắn sinh ra độ nóng cực cao, đó là một loại độ nóng có thể khiến người sôi trào.

Một cỗ sương mù đỏ tươi từ trên người của hắn chậm rãi bay lên, sương mù ngưng mà không tiêu tan, quỷ dị đem toàn thân hắn bao phủ bên trong luồng sương mù màu đỏ kia.

Lý Minh Đường cùng hầu hầu cố thủ bên cạnh hắn, đối với kỳ cảnh này cũng không hề để ý.

Một trận tiếng bước chân từ trên nóc nhà truyền đến, ngay sau đó một thân ảnh cao lớn từ trên nóc nhà nhảy xuống, chính là người đến chậm, thân tiễn thủ Triết Biệt.

Hắn chứng kiến tình hình trước mắt, lập tức giương cung nơi tay, lui sang một bên, cùng hai người kia hình thành thế tam giác, toàn lực đề phòng, có ba người bọn họ hộ pháp cho Hứa Hải Phong, chỉ sợ cho dù Trình Huyền Phong đã đi mà còn quay lại, cũng đành phải quay lưng mà về.

Sương mù màu đỏ ngày càng nồng đậm, một cỗ dị hương cũng phiêu đảng giữa không trung lóe ra tinh quang, làm cho người ta ngửi thấy liền muốn say.

Lại qua chốc lát, mây sương mù hóa thành thực chất, tựa như một con kén cực lớn màu đỏ đem Hứa Hải Phong bao phủ bên trong.

Một trận gió nhẹ thổi qua, sương mù kia nguy nga bất động, không ngờ lại không hề tan ra chút nào.

Bên trong kinh sư, cửa thành tây vừa mở liền đóng, trước cửa có hơn ngàn quan binh tay cầm lưỡi đao sắc bén, như hổ rình mồi coi chừng mọi người.

Quay mắt về phía thành phòng quân khải giáp sáng ngời, giương cung bạt kiếm, những dân chúng tụ tập ngay cửa thành chật chội cũng đành đứng yên không dám bước tới. Nhưng tiếng hăm giết bên trong thành có xu thế tăng lớn, hơn nữa còn đang hướng nơi này từng bước tới gần.

Trên mặt dân chúng đều lộ ra thần sắc bàng hoàng, một ít hài nhi còn lên tiếng khóc lớn, tràng diện cực độ hỗn loạn.

Đám người Lưu Chính Khải đã sớm thay đổi một thân quần áo, bọn họ xen lẫn bên trong đám người, hơn mười hộ vệ cố ý lưu lại hộ vệ bên người Lưu Chính Khải, bọn họ kinh nghiệm phong phú, hỗn tạp trong đám người cũng không chút nào chú ý, những ai muốn tới gần liền bị bọn họ kiên quyết ngăn cản xuống tới.

Lưu Hoa Lương tay chân lúng túng, nhẹ giọng hỏi: “ Cửa thành bị phong, vậy phải tính sao?”

Phương Lệnh Đức từ khi chính mắt nhìn thấy cháu trai rời đi, trên tinh thần đã bị đả kích lớn, nghe vậy chỉ là đưa mắt nhìn cửa thành bị đóng kín, cũng không trả lời.

Lưu Chính Khải nhướng mày, nói: “ Không kể nhiều như vậy, Hoa Lương, đi tới hiển lộ thân phận, gọi bọn hắn tránh ra đường đi.”

Lưu Hoa Lương đáp ứng một tiếng, đang muốn đi tới, lại nghe một người nói: “ Chậm đã.”

Hắn lập tức ngừng lại, bởi vì hắn nghe ra người lên tiếng chính là Trương Tử Hoa.

Không biết có phải là vì áy náy trong lòng, từ sau khi Trương Tử Hoa bị cụt tay, Lưu Chính Khải lại vô cùng tin cậy hắn, nói gì cũng nghe. Trong lòng Lưu Hoa Lương cực kỳ hâm mộ, hôm nay hắn chỉ là một vị

quân sư của thái tử, nhưng ngày sau thái tử đăng cơ làm vua, không biết quan chức của hắn lại cao tới cỡ nào.

Chẳng qua một khi nghĩ đến, cái giá của sự ân sủng như thế lại là một cánh tay, hắn liền cảm giác được cánh tay mình có chút phát đau.

“Điện hạ, vạn vạn không thể.” Trương Tử Hoa khuyên can.

“Vì sao?”

“Đừng lộ ra, con chó của Trình gia còn đang coi chừng.” Khuôn mặt Trương Tử Hoa khê động một chút.

Mọi người cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy phía vách tường cao bên phải, có một đại hán đón gió mà đứng, chính là một trong những nhất phẩm cao thủ của Trình gia, Trình Gia Lễ.

“Nếu cứ vậy mà đi tới, đây chẳng phải là muốn gây ồn ào cho mọi người đều biết, hi sinh của Phương tướng quân liền uổng phí.” Trương Tử Hoa dồn dập nói.

Nghe thấy tên của cháu trai, tinh thần Phương Lệnh Đức chấn động, phảng phất như trong đại mộng sơ tỉnh ngẩng đầu lên, hắn nhìn đám người huyền náo bốn phía, nhắm mắt lại, gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Nhưng mà khi hắn lại mở mắt, tuy vẫn không cách nào che giấu toàn bộ đau xót, nhưng trong hai mắt đã tràn ngập đấu chí, hắn thấp giọng nói: “Vô luận như thế nào, chúng ta không thể ngồi đây chờ chết, thời gian không nhiều lắm, nhất định phải đi. Hơn nữa phải nhanh.”

Sắc mặt Trương Tử Hoa đột nhiên biến đổi, nói: “Không ổn.”

“Cái gì?” Phương Lệnh Đức thất kinh hỏi, hắn tự nhiên biết Trương Tử Hoa có thể trở thành thủ tịch mưu sĩ của Lưu Chính Khải, tự nhiên phải có chỗ hơn người, không có vô cớ nói vậy.

“Không thể cứ như vậy mà ra khỏi thành.” Trương Tử Hoa nói.

Chứng kiến ánh mắt nghi hoặc khó hiểu của mọi người, hắn tiếp tục nói: “Nếu chỉ có chúng ta ra khỏi thành, mục tiêu rõ ràng, khẳng định khó có thể may mắn thoát khỏi.”

“A...”

Mấy người bọn họ đều là người tài trí kiêm toàn, sở dĩ nhất thời chưa nghĩ kỹ, kỳ thật còn là chịu tinh thần áp lực của Trình Huyền Phong, làm cho tinh thần bọn họ hoảng hốt, nếu không sao đến tận bây giờ mới tỉnh ngộ lại.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhưng sự vội vàng bên trong lại không kịp nghĩ ra đối sách.

Trương Tử Hoa nhìn vị thiên nhân trưởng phụ trách thành vệ phía trước, đột nhiên hỏi: “Đó là người nào?”

Lưu Chính Trung cẩn thận nhìn lên, đáp: “Lão phu nhận biết người này, hắn là thiên nhân trưởng Tề Kiệt Thái của thành vệ quân.”

“Hắn làm người như thế nào?”

Lưu Chính Trung lắc đầu nói: “Hắn từng nhậm chức dưới trướng lão phu, bởi vì khi còn bé nghèo khổ, bị người khi dễ, nên sau khi học võ hữu thành, thích nhất là ra tay giúp đỡ chuyện bất bình. Ai, lấy bản lĩnh của hắn, cho dù làm một vạn nhân trưởng bên trong Hoàng Long quân đoàn cũng đều dư sức, chỉ là đắc tội Huệ vương điện hạ, phá hủy tiền đồ rực rỡ, bị biếm tới chỗ này làm một thiên nhân trưởng thủ môn.”

“Lão tướng quân, người nói hắn thích giúp bất bình?” Trương Tử Hoa nhướng mày, một điểm hàn tinh làm người khác sợ hãi hiện lên trong mắt.

“Đúng vậy, hắn chính vì vậy mà đắc tội Huệ vương điện hạ, do thù chết không nhận sai, nên mới bị lột vào chèn ép.” Lưu Chính Trung khẳng định đáp, không chút nào che giấu một tia tiếc hận trong lời nói.

Trương Tử Hoa ngẩng đầu chung quanh, đột nhiên xoay người đi ra, đi tới một người phụ nữ độc thân đang ôm đứa con trong ngực, hắn thấp giọng nói: “Đại tẩu, xin lỗi.”

Phụ nhân kia mới cùng người nhà thất lạc, lúc này một thân một mình, nơi ngực còn ôm con nhỏ, trong lòng đúng là sợ hãi, đột nhiên nghe được có người nói chuyện với mình, không khỏi sửng sốt. Giương mắt nhìn lại, chính là một trung niên nam tử thư sinh.

Trong lòng nàng căng thẳng, đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm giác cái ót đau xót, lập tức liền hôn mê.

Trương Tử Hoa tiếp nhận đứa trẻ đang ngủ ngon lành trong lòng nàng, trở lại bên người Lưu Chính Khải.

Cử động này của hắn vượt ra ngoài ý liệu của mọi người, chỉ nghe hắn nói: “ Nếu chỉ có chúng ta ra khỏi thành, tất không thể bảo, vì kẻ trước mắt, chỉ có...câu sống trong sự rối loạn.”

Nói xong, hắn khoanh chân ngồi xuống, đem ấu nhi đặt trên đùi, tay trái khẽ động vài cái, bốc đất bùn thoa lên trên mặt, lập tức có vẻ chật vật không chịu nổi.

Hắn ôm lấy ấu nhi, trong ánh mắt kinh ngạc vạn phần của mọi người, lão đảo chạy ra khỏi đám người, bước nhanh hướng Tề Kiệt Thái chạy đi.

“ Đứng lại...”

Một tiếng quát chói tai, vài cây trường thương hướng hắn đâm tới.

Bàn tay Trương Tử Hoa âm thầm dùng sức cấu mạnh vào móng của ấu nhi, ấu nhi bị đau, khóc thét lên.

“ Bùm.” Một tiếng, Trương Tử Hoa quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng khóc rống nói: “ Tướng quân, cứu mạng.”

Tề Kiệt Thái nghe vậy, đi nhanh tiến lên, đẩy ra trường thương, hỏi: “ Ngươi là người nào, vì sao phải kêu cứu mạng?”

“ Tướng quân, hôm nay Hung Nô nhân công vào thành, bọn họ gặp người liền giết, luôn miệng nói muốn giết cả thành.” Trương Tử Hoa lớn tiếng kêu lên, thanh âm cực lớn, xa xa truyền ra, lập tức khiến cho một mảnh tao động.

“ Ngươi nói cái gì?” Tề Kiệt Thái lớn tiếng quát, khóe mắt hắn trợn to, phần nộ trong lòng dĩ nhiên đã đạt tới đỉnh điểm.

Trương Tử Hoa một tay ôm ấu nhi đang khóc thét, vừa nặng nề khầu đầu, vừa lạy vừa nói: “ Tướng quân đại nhân, bọn họ đánh tới từ phía bắc, cả nhà tiểu nhân ngoại trừ đứa con này, đều chết thảm dưới mã đao của Hung Nô nhân, hoàng cung, mà ngay cả hoàng cung đều bị bọn họ công hãm.”

Tề Kiệt Thái nhìn về hướng bắc, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi rõ trên gương mặt, hai mắt như muốn phun ra lửa.

“ Tướng quân, bọn họ liền muốn giết tới. Tiểu nhân chết không sao, nhưng tiểu nhân còn đứa con, nếu không người chiếu cố, nó phải chết không thể nghi ngờ. Ngài...cầu ngài khai ân, cho chúng ta ra khỏi thành, chỉ có ra khỏi thành, chúng ta mới có con đường sống mà thôi.”

Trương Tử Hoa không ngừng dập đầu, chốc lát sau, trên trán đã vết máu ban ban.

Mỗi một câu nói của hắn đều là kiệt lực la lên, chẳng những là chúng quân sĩ ở trước cửa thành, mà dù là dân chúng đang chen chúc nơi cửa thành cũng nghe được vô cùng rõ ràng.

Trong khoảng thời gian ngắn, gần vạn đôi mắt tề tề nhìn kỹ Tề Kiệt Thái.

Mồ hôi lạnh tuôn đầy trên trán hắn, do dự bất quyết, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong mắt đông đảo dân chúng tràn ngập tuyệt vọng, duy chỉ là ánh mắt nhìn hắn có thêm một tia cầu khẩn.

“ Oa...”

Trương Tử Hoa lại cấu mạnh vào móng ấu nhi, đứa bé đau đớn, tiếng khóc càng thêm bi thảm.

Tề Kiệt Thái đưa mắt nhìn ấu nhi đang khóc thét, lại nhìn thấy bộ dáng luống cuống của Trương Tử Hoa, không khỏi thở dài một tiếng, nói: “ Mở cửa thành ra, cho bọn họ đi ra ngoài.”

Phó thủ bên cạnh hắn biến sắc, tiến lên khuyên giải: “ Đại ca, không được đâu, không có thủ lệnh, tự mở cửa thành, đó là tội chết.”

“ Tội chết?” Tề Kiệt Thái cười hắc hắc, dùng ngón tay chỉ dân chúng, nói: “ Vậy người muốn ta trở mắt nhìn bọn họ chết thắm dưới đao Hung Nô, làm cô hồn dã quỷ sao?”

Phó thủ kia than vãn một tiếng, quay đầu đi, không khuyên giải nữa.

“ Mở cửa...phóng đi...” Tề Kiệt Thái quát lớn.

Cửa thành nặng nề dày cao phía tây của kinh sư trong đêm nay lại lần thứ hai mở rộng.

Trương Tử Hoa lại dùng sức đập đầu, kêu lớn: “ Được tướng quân khai ân, mọi người mau đi a.”

Lập tức tiếng người la hét, dân chúng tràn ra cửa thành. Đám đông không ngừng, lục tục có dân chúng nghe tiếng chạy tới gia nhập vào đại quân đào vong, cả đội ngũ có vẻ chen chúc hỗn loạn không chịu nổi.

Vô số dân chúng hốt hoảng kinh hoàng, bọn họ trốn tránh tứ tán, Hung Nô nhân ngoài thành đầu tiên là bị Phương Hướng Minh trùng kích, phân ra một nửa nhân số, lúc này mặc cho bọn hắn có bản lĩnh lớn thế nào, cũng không còn cách lại hình thành thế vậy khốn.

Trương Tử Hoa ra khỏi cửa thành, cùng đám người Lưu Chính Khải hội hợp. Lúc này, trong tay của hắn hoàn toàn trống trơn, ấu nhi trong tay cũng đã không biết đi đâu.

Đám người Phương Lệnh Đức liếc mắt nhìn hắn, quay đầu đi chỗ khác, nhưng lại không có một người hỏi nửa câu.

Trương Tử Hoa nhảy lên lưng ngựa đã chuẩn bị sẵn, nói: “ Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi mau.”

Lưu Chính Khải liếc mắt nhìn vách tường thành phía sau, gần từng chữ: “ Chờ, cô vương sẽ trở về.”

Dứt lời, vừa kéo cương ngựa, chiến mã dưới người vung lên bốn vó.

Đoàn người khoái mã vung roi, tuyệt trần mà đi.

Sau lưng bọn họ còn lại kinh đô Đại Hán nguy nga.

179. Chương 179: Sinh Cầm

Lý Bác Hồ hét lớn một tiếng, hồng anh thương dài một trượng hai trong tay hóa thành trận mưa sao băng, hướng tới sĩ tốt Hung Nô bốn phía.

Ở bên cạnh hắn, ba trăm nam nhi nhiệt huyết không ngờ mười không còn một.

Bọn họ anh dũng phấn chiến, cận kề cái chết vẫn bất khuất, đao gãy, bọn họ dùng chủy thủ, chủy thủ chặt đứt, bọn họ dùng chính nắm tay của mình, dùng chính móng tay mình, dùng chính răng mình, bọn họ chưa bao giờ buông tha.

Trên sân, ngã xuống hơn một ngàn thi thể Hung Nô nhân tinh nhuệ.

Này – chính là kiệt tác của bọn họ, chiến quả của họ.

Bọn họ, một trận đánh này đã tạo ra chiến lực siêu cấp không kém hơn Hắc Kỳ quân, bọn họ, vĩnh viễn được ghi danh trong sử sách.

Lý Bác Hồ lại hét lớn một tiếng, trong kinh mạch vốn đã khô kiệt lại xuất hiện chân khí vô cùng vô tận.

Chỉ là gân xanh cả người hắn bạo nổi, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ.

Đương kim thế gian, chỉ có một loại võ công có thể khiến người kích phát tiềm năng bản thân, đạt được lực lượng cường đại viễn siêu bình thường.

Nhưng trong lúc bản thân đạt được lực lượng siêu viễn, thì sự trả giá thật đắt cũng không phải chuyện đùa.

“ Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp...”

Lý Bác Hồ chợt quát như lời đình sấm sét, trường thương trong tay lại tán phát ra quang mang như tử thần.

Lúc này, mỗi lần Lý Bác Hồ đánh ra một thương, đều phải chịu nỗi khổ sở thật lớn, kinh mạch trong thân thể hần, cơ thể, xương cốt, phảng phất như đang bị liệt hỏa đốt cháy, những cử động dù rất nhỏ, đều sẽ mang đến cho hần sự đau đớn kịch liệt mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Nhưng lúc này, hần phảng phất như không hề cảm giác.

Tinh thần của hần đang bay lên, tâm linh của hần đang hò hét, hồn phách của hần đang thiêu đốt.

Hần coi rẻ nhìn đám Hung Nô nhân đang không ngừng tràn lên, trường thương một trượng hai hóa thành hùng hùng liệt liệt, đốt sạch hết thấy bụi bặm trên thể gian.

Phía sau hần là đại kỳ của Thương Lang quân đoàn đang đón gió bay tung, sau đại kỳ còn là hoàng thành Bắc Thắng đại môn đang đóng chặt.

Thương Lang không ngã Bác Hồ tại,

Bắc môn không mở Hung Nô vong.

“ Giá...”

Phương Hướng Minh thuần thực thao túng cương ngựa, ở trong vòng vây của hơn vạn đại quân tìm kiếm máu chốt yếu kém nhất.

Quát Bạt Ứng nhìn thấy bên trong cửa thành tây có hơn hai trăm kỵ sĩ đang phóng ra, đôi mày nhíu chặt.

Với hai vạn tinh dũng quân đội dưới tay hần, tự nhiên không xem chút nhân mã ấy vào đâu, chỉ là hần có kinh nghiệm chiến trận, liếc mắt liền nhìn ra đội khoái kỵ này không thể so sánh với tầm thường, nếu bàn về hai chữ tinh nhuệ, sợ là không dưới Hung Nô thiết kỵ.

Huống hồ, vào thời khắc này, đột nhiên lao ra đội nhân mã, bên trong phải có duyên cớ.

“ Tướng quân, người Hán đi ra.” Một gã tướng lĩnh bên người kêu lớn.

“ Ân...” Quát Bạt Ứng chỉ đáp ứng một tiếng.

Không có được mệnh lệnh của hần, những tướng lĩnh còn lại cho dù trong lòng ngứa ngáy khó chịu, nghĩ muốn đi trùng sát một phen, cũng là không dám, đây là quân kỵ của Hung Nô nhân, là quân kỵ như sắt thép.

“ Quốc sư nói quả nhiên không sai, bọn họ nhất định lấy tây môn làm nơi đột phá.” Quát Bạt Ứng cười dài, nghiêng đầu hỏi một vị bạch diện thư sinh bên người: “ Còn thỉnh tiên sinh xem thử, đến tột cùng là người nào ra khỏi thành?”

Thư sinh kia chính là Trình Minh, lúc này hần đang ngơ ngác nhìn kinh sư hùng vĩ tráng quan trước mắt, thần sắc trong mắt cực kỳ phức tạp, đối với câu hỏi của Quát Bạt Ứng cũng không nghe thấy.

Quát Bạt Ứng nao nao, từ trong mắt của hần phát hiện ba phần tiếc hận, ba phần thê lương, ba phần không cam lòng cùng một phần phẫn hận.

Trong lòng rung mình, lòng khinh thường của Quát Bạt Ứng đối với người này lập tức thiếu đi vài phần, thay vào là một tia sát khí sắc bén.

“ Trình tiên sinh...”

Quát Bạt Ứng nặng nề ho khan một tiếng, vận vào một tia nội lực, đem thanh âm đưa vào trong tai Trình Minh.

Thân thể Trình Minh run run, linh hồn lập tức quay về bản thể.

Hần mở mắt nhìn qua, trong ánh mắt nhìn Quát Bạt Ứng tràn ngập dấu hỏi.

Quát Bạt Ứng mỉm cười, nói: “ Người Hán ra khỏi thành, còn thỉnh tiên sinh nhận dùm một phen, đến tột cùng là vị đại nhân vật nào?”

Hần cười cười nói, chút sát khí vừa rồi đã sớm tan thành mây khói, không cánh mà bay.

Trình Minh theo bản năng gạt đầu, giơ lên ống dòm trong tay, cẩn thận quan sát một phen, nói: “ Xem trang phục, phải là thái tử điện hạ Lưu Chính Khải ra khỏi thành. Chỉ là trên mặt hấn mang khăn, không cách nào nhận ra. Di...”

Nghe được trong giọng nói của hấn rất có ý ngạc nhiên, Quát Bạt Ứng hỏi tới: “ Có gì không ổn sao?”

Trình Minh vẫn chưa buông ống dòm trên tay, mà là tiếp tục truy tung quan sát, một mặt hồi đáp: “ Viên đại tướng đi đầu chính là bắc cương đại doanh Phương Hướng Minh, hấn đến kinh sư lúc nào?”

“ Phương Hướng Minh?” Trong mắt Quát Bạt Ứng hiện lên vẻ vừa vui vừa sợ, tay hấn tìm về phía sau, lấy ra một ống dòm khác.

Đặt lên trước mắt, hấn quan sát một phen, bỏ xuống, trong miệng tự nhủ: “ Thật là hấn, trách không được có thể đem hai trăm kỵ binh này sai sử như cánh tay mình. Ân, nếu là vị tướng lãnh tuổi trẻ kiệt xuất nhất trong tứ đại gia tộc tự mình hộ tống, vậy Lưu Chính Khải khẳng định ở trong đó.”

Ngữ khí của hấn dần dần khẳng định, đến cuối cùng đã rất tin không nghi ngờ.

“ Lưu Chính Khải là đương triều thái tử, được Hán Hiền để sủng ái, hôm nay thành sắp bị phá, phỏng chừng là vãng mệnh chạy về hướng bắc, muốn đi bắc cương đại doanh.” Trình Minh nói, hừ một tiếng: “ Các người đánh bàn tính như ý, lại há có thể dễ dàng thực hiện như vậy.”

Quát Bạt Ứng liếc mắt nhìn hấn, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh, hỏi: “ Ý tiên sinh, chính là phải đem bọn hấn đều đánh gục?”

Trình Minh trầm ngâm chốc lát, quả quyết nói: “ Không thể, thân phận Lưu Chính Khải còn chỗ hữu dụng lớn, nếu có thể bắt sống, thì có thể không hao tổn binh lực mà thu hàng nửa số Hoàng Long quân đoàn của bắc cương đại doanh.”

“ Ý tiên sinh, là muốn bắt sống?” Quát Bạt Ứng cười hỏi.

“ Đúng vậy.” Trình Minh gạt đầu đáp, đột nhiên sắc mặt đại biến, kêu lên: “ Không tốt, không ngờ bọn họ bắt tên.”

Quát Bạt Ứng ngẩng đầu vừa nhìn, sắc mặt cũng khê nhúc nhích, quát: “ Truyền lệnh đi xuống, không cho bắt tên, bắt sống cho ta.”

“ Dạ...”

Một gã truyền lệnh binh phụng lệnh, vội vã giục ngựa rời đi.

Tưởng muốn dựa vào hai vạn người toàn diện phong tỏa phía tây kinh sư, đây quả thực là một chuyện không có khả năng làm được.

Cho nên Quát Bạt Ứng mới có thể hạ lệnh, mệnh cho bọn họ không ngừng làm ra vẻ công kích, cấp trong thành bị tăng thêm áp lực, mục đích chính là vì làm cho quan quân Đại Hán trong lòng kinh hoàng, không dám chạy ra khỏi thành.

Vì thế, khi đám người Phương Hướng Minh đi ra, tao ngộ đầu tiên chính là đám bộ đội ngàn người đang giả vờ công kích.

A Ngõa Hạng buồn bực thở dài một hơi, trong lòng đã sớm đem vạn nhân trưởng đã phái hấn đi ra chấp hành nhiệm vụ mắng đến chó huyết vòi phun.

A Ngõa Hạng tại Kim Lang quân của Hung Nô cũng là một người có danh, cho tới nay, đều là lấy dũng mãnh thiện chiến mà nổi tiếng. Lúc bình loạn thảo nguyên các tộc, hấn luôn đi trước sĩ tốt, lập được chiến công hiển hách.

Vị trí thiên kỵ trưởng này là do hấn bằng vào những lần vào sinh ra tử lập nhiều công huân đổi lấy, bên trong không có nửa điểm may mắn cùng dựa dẫm.

Hấn am hiểu nhất chính là chiến đấu cứng ngạnh, lấy cứng chọi cứng, lấy lực phá lực, mới là phương thức mà hấn thích nhất.

Chỉ là cấp trên lại nói là phải ma luyện ý chí của hần, hết lần này tới lần khác lại đem nhiệm vụ giả vờ công kích giao lên trên đầu của hần.

Chỉ là giả vờ công, đó là gào thét xông lên, trên thành bắn tên, bọn họ lại quay đầu ngựa, phản thân mà chạy. Sau đó lại gào thét xông lên, cứ lặp lại như thế, làm cho người ta không chịu nổi quá nhiều.

Liền ngay lúc hần mới giả vờ một lần công kích rồi phản hồi, đang chơi trò chính trị buồn chán, thì cửa tây kinh sư đột nhiên mở rộng, hai trăm kỵ binh phóng nhanh ra.

Hần vừa vui vừa sợ, lập tức hạ lệnh đương đầu nghênh kích.

Nhưng đội nhân mã kia lại có vẻ giao hoát dị thường, người đầu lĩnh lại đột nhiên chuyển hướng, liền tránh khỏi đội ngũ ngàn người của hần, hướng trong màn đêm phóng đi.

Hần mấy lần thúc ngựa, đều không thể đuổi kịp, trong cơn giận dữ, hần giương cung liền bắn.

Hung Nô nhân cười ngựa bắn cung nổi tiếng thiên hạ, A Ngõa Hạng lại là trong trăm có một, có thể nói là nhân tài.

Cây cung trong tay của hần chính là ngũ thạch cung cực kỳ hiếm thấy, đường bắn còn hơn xa những cây cung khác, một mũi tên bắn ra, một gã người Hán lập tức kêu lên té xuống ngựa.

Đầu lĩnh Hán tướng quay đầu nhìn hần một cái, sát khí tản ra đầy trời mà dù cho hần đang cách xa trăm thước cũng có thể cảm giác được rõ ràng.

Liền khi hần nghĩ vị tướng lãnh người Hán kia sẽ quay đầu cùng mình đánh một trận, đã thấy hần lại quay đầu đi, suất lĩnh binh lính tiếp tục phóng đi, ý muốn thoát thân.

A Ngõa Hạng giận dữ, đang muốn gia tốc truy kích, một khoái kỵ hướng hần phóng đến.

“Tướng quân có lệnh, không được bắn tên, thỉnh đại nhân đem bọn họ bắt sống.” Truyền lệnh binh kêu lớn.

“Cái gì?” A Ngõa Hạng trợn tròn mắt, lớn tiếng quát: “Là tên hỗn đản nào lại ra mệnh lệnh chó má như vậy?”

Hần làm người thô hào, miệng không ý tứ, đắc tội rất nhiều người, trong quân cũng không có nhiều nhân duyên, nên đến đây chỉ mới làm một thiên kỵ trưởng, nếu không lấy dũng vũ cùng công huân của hần đã sớm vinh thăng đến vạn kỵ trưởng.

Truyền lệnh binh kia đối với việc này cũng không trách, chỉ là cao giọng nói: “Là lệnh của Quát Bạt Ứng tướng quân.”

A Ngõa Hạng ngẩn ra, trong miệng nói thảm vài câu, cũng không hề quát mắng.

Quát Bạt Ứng chính là niềm kiêu hãnh của Hung Nô nhân, xuất thân hoàng thất, là cháu ruột của Mạo Đồn Đan Vu, hơn nữa ngút trời kỳ tài, không đến ba mươi, liền đã bước chân lên hàng ngũ nhất phẩm. Trong giới tuổi trẻ đương thời, vô luận danh vọng cùng võ công, cũng là nhân vật số hai sau Lợi Trí mới vừa tấn tống tông sư.

Cho dù A Ngõa Hạng có thô lỗ, cũng biết so sánh với hần, mình thấp khá xa. Đối với người có thể làm cho hần tâm phục khẩu phục, hần tự nhiên không dám tùy ý mạo phạm.

Đột nhiên phía sau truyền đến một trận hồng cười vang xa.

Hần quay đầu vừa nhìn, nguyên lai là chúng quân sĩ thủ hạ chứng kiến bộ dáng quần bách của hần, dám hần tử hào sảng kia không nên được cất tiếng cười to.

Đây là bộ hạ của hần, là quân đội của tên thô lỗ như hần, nhìn như quân kỷ tán mạn, nhưng chỉ cần vừa ra hiệu lệnh, đều tiến về phía trước, phân dũng giết địch, nếu bàn về lực chiến đấu, dù là trong Kim Lang quân thanh danh hiển hách, uy chấn đại lục, cũng là một chi bộ đội số một số hai.

Nét mặt hần đỏ lên, quát lớn: “Đám thổ con đáng chết kia, cười cái gì cười, cùng ta đi tróc Hán cầu.”

“Dạ...” Hơn một ngàn Hung Nô thiết kỵ cùng kêu lên.

180. Chương 180: Phá Dũng

Đoàn sương mù đỏ bao quanh Hứa Hải Phong tựa hồ có một tia biến hóa, phẳng phất như có người đang ở giữa thông thả khuấy lên, bắt đầu xoay tròn từng chút, theo thời gian trôi qua, tốc độ xoay tròn càng lúc càng lớn.

Bên trên mặt đất chậm rãi xuất hiện một đoàn gió lốc, đầu tiên chỉ lay động được vài phiến lá rụng, theo sau tốc độ lớn dần, tràn ngập khắp cả đình viện.

“ Ba...” Một tiếng, một bóng người phá kén bay ra, bay lên giữa không trung, một tiếng huýt sáo kéo dài, liên miên không dứt, thanh động cửu thiên.

Gió lốc trên mặt đất như đột nhiên mất đi động lực, từ từ dừng lại, đoàn sương mù đỏ quỷ dị cũng tiêu tán vô hình, không còn tồn tại.

Thân thể Hứa Hải Phong ở giữa không trung phẳng phất như mất đi sức nặng, giống như một sợi lông vũ nhẹ nhàng hạ xuống.

Linh giác của hắn có mặt khắp nơi, công lực của hắn tràn khắp chung quanh, đến tận đây, nội thương của hắn đã khỏi hẳn, công lực càng tiến thêm một tầng, đã là một cao thủ cấp tông sư thật sự.

“ Chúc mừng Hứa huynh đệ chung chí đại thành, thật đáng mừng.” Một tiếng cười dài xa xa truyền đến, trong vòng mười dặm, rõ ràng có thể nghe thấy.

Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn về phương bắc, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, nói: “ Lợi Trí huynh từ ngàn dặm xa xôi mà đến, Hứa Hải Phong không kịp tiếp đón từ xa, không bằng ta và người tìm một chỗ, tự ôn chuyện cũ đi.”

Thanh âm của hắn cũng không cao ngang, nhưng đồng dạng truyền khắp trong vòng vài dặm, phẳng phất như đang nói chuyện bên tai người khác.

Chỉ là những người nghe được, đều nổi lên một tia hàn ý trong lòng, chỉ vì trong câu nói nhìn qua như hai người bạn tốt gặp nhau lại tràn ngập nùng trọng sát khí.

Hứa Hải Phong không ngờ lại động sát tâm.

“ Hôm nay giao thủ, Lợi Trí thắng cũng không hay, nếu Hứa huynh có lòng, hai tháng sau, chúng ta gặp lại tại đại doanh phương bắc thế nào?” Thanh âm Lợi Trí không nhạt không nóng từ xa xa truyền đến.

Hứa Hải Phong đương nhiên biết được lúc này không nên giao thủ, hắn cất cao giọng nói: “ Đã như vậy, hai tháng sau, Hứa mỗ tại đại doanh phương bắc xin đợi đại giá quang lâm.”

“ Đến lúc đó Lợi Trí sẽ đến.”

Hứa Hải Phong không hề đáp lời, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy Triết Biệt đang đứng bên người, bất chợt dừng lại. Vừa rồi toàn bộ tâm thần của hắn đều tập trung vận công điều tức, căn bản không đi chú ý bên ngoài, nên dĩ nhiên không biết Triết Biệt cũng đã tới nơi này.

Thầm than một hơi, nếu Triết Biệt có thể đến sớm một bước, bốn người hợp lực, có lẽ có thể đem Trình Huyền Phong lưu lại cũng chưa chắc là không thể.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, trong đầu hiện ra vẻ tươi cười sang sảng của Lợi Trí, hắn không ngờ đã bước chân lên lĩnh vực tông sư trước một bước.

Nghĩ đến năm ngoái tại Ngọa Long thành, bọn họ tạm thời liên thủ chiến đấu với Khải Tát đệ nhất cao thủ Áo Bồn. Mà cho đến ngày nay, vì chiến tranh hai nước, bọn họ đã là sinh tử đối đầu.

Điểm này, dù là bọn họ có nguyện ý hay không, có thừa nhận hay không, đều là chuyện không thể sửa đổi.

Ích lợi của dân tộc thủy chung ở trên bản thân, bọn họ đều là nhân tài một đời, đồng dạng, trách nhiệm gánh vác trên lưng cũng nặng nề hơn, dù là có tâm thông tương ý, dù là sinh tử, cũng phải đi lên con đường đối địch lẫn nhau.

“ Đi thôi.”

Hứa Hải Phong buồn bã nói một tiếng, suất lĩnh mọi người, đi nhanh chạy về hướng khách sạn cửa tây.

Hoàng cung nội viện, Hán Hiền để ngồi cùng mấy vị thần tử, nghe đoạn nói chuyện giữa Hứa Hải Phong cùng Lợi Trí, trên mặt bọn họ cùng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Nghĩ không ra, Hứa khanh gia lại đi thăng lên hàng ngũ tông sư, thật sự là phúc của Đại Hán. Phương thượng thư, ánh mắt của người tốt hơn so với trăm.” Hán Hiền để tán dương.

Phương Lệnh Thiên vui mừng hơn hở, cũng không che giấu vẻ mừng rỡ trên mặt mình: “Lão thần cũng không từng nghĩ đến Phong nhi nhanh như vậy đã tiến qua cánh cửa lớn võ đạo này.”

“Ai...” Hán thở dài, nói: “Nhớ ban sơ, Thái Ất chân nhân truyền thụ võ công cho Phong nhi, lão thần chỉ cần một bàn tay là có thể dễ dàng bắt được hắn. Chỉ là hôm nay, ai... chỉ mới một năm rưỡi, mới một năm rưỡi a, thật sự là già.”

Mọi người đang ngồi đều thất kinh, Đường Tông Hàn vỗ mạnh bả vai Phương Lệnh Thiên, hỏi: “Tướng binh, người nói cái gì một năm rưỡi?”

Phương Lệnh Thiên nghiêm mặt, đầy mặt khinh thường nhìn hắn một cái, nói: “Phong nhi tập võ mới có một năm rưỡi thời gian, chẳng lẽ người làm nhạc phụ như người dĩ nhiên không biết sao?”

Đường Tông Hàn bất nhả há to miệng, mờ mịt lắc đầu.

“Phương khanh gia không phải nói đùa chứ?” Về mặt Hán Hiền để so với Đường Tông Hàn không khá hơn bao nhiêu, thất kinh hỏi.

Phương Lệnh Thiên thu hồi vẻ mặt kiêu hãnh, quét mặt một vòng, đem vẻ mặt của mọi người thu vào đáy mắt, mỉm cười nói: “Hoàng thượng, ngài nói đến lúc này, lão thần còn có thể nói giỡn chơi sao?”

Hán Hiền để không tự chủ được gật đầu.

Tô Đông Thuần lẩm bẩm: “Một năm rưỡi... như thế nào lại nhanh như vậy?”

Phương Lệnh Thiên cười khổ nói: “Đừng hỏi ta, lão phu cũng không biết.”

Tô Đông Thuần nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Lão Phương, người học võ bao nhiêu năm?”

Phương Lệnh Thiên ngẩng đầu nói: “Lão phu ba tuổi tập võ, đến nay đã hơn năm mươi năm.”

“Ân...” Tô Đông Thuần tiếp tục hỏi: “Ta biết người là cao thủ trong Phương gia, hôm nay đã là nhất phẩm, không sai phải không?”

Phương Lệnh Thiên trợn mắt, nói: “Nói nhầm, ta và người tương giao nhiều năm như vậy, còn có thể không biết sao?”

Tô Đông Thuần nghiêm mặt nói: “Phải nha, ta biết, mới kỳ quái, Phong nhi luyện võ một năm rưỡi, đã thành tông sư. Mà người luyện hơn năm mươi năm, lại chỉ là một lão nhất phẩm, người bỏ nhiều thời gian như vậy để luyện trên người...”

Hắn giơ lên hai tay đặt bên mép “uông uông” hai tiếng.

Hán Hiền để bọn họ đều ngây ra.

Duy chỉ Phương Lệnh Thiên đỏ bừng mặt, không lời giải thích.

Hán Hiền để bật cười vang, nhìn Tô Đông Thuần nói: “Tô khanh, đa tạ các người, tại lúc này còn có tâm tình làm trăm vui vẻ.”

Đám người Tô Đông Thuần nhìn nhau cười, mà ngay cả Phương Lệnh Thiên vẻ mặt đỏ bừng cũng trong nháy mắt tan đi, nguyên lai là hắn cố ý vận công làm mình đỏ mặt.

Hán Hiền để vuốt râu, thở dài nói: “Bốn mươi năm trước, tiên đế bọn họ làm đúng hay sai?”

Ở trước mắt, Hán Hiền để dù không muốn nhắc tới, nhưng sâu trong nội tâm làm sao không có một tia oán hận.

“ Ai...chuyện năm đó không phải chúng ta có thể làm chủ, chuyện tới hôm nay, không nhắc tới cũng được.” Phương Lệnh Thiên buồn bã lắc đầu, nói.

Trong phòng lập tức yên lặng xuống tới.

Sau một lúc lâu, Đường Tông Hàn vỗ vai Phương Lệnh Thiên, nói: “ Không nói chuyện này, hôm nay Hứa Hải Phong công phu đại thành, có thể nói là đệ nhất nhân tuổi trẻ đương thời của Đại Hán. Người nói xem, hai tháng sau, hẳn cùng Lợi Trí luận võ ai sẽ thắng?”

Phương Lệnh Thiên trầm ngâm chốc lát, nói: “ Nghĩ không ra Hung Nô nhân cũng có người như Lợi Trí một bậc kỳ tài, võ công tới cảnh giới này của bọn họ, đã khó phân ra ai mạnh ai yếu. Cho nên, ta chỉ có thể nói cho người, ta không biết.”

“ So với Thác Hà Đế, bọn họ lại như thế nào?” Tô Đông Thuần ngẩng đầu hỏi.

“ Tạm thời không cách nào đưa ra so sánh nhau, bọn họ những lão cao thủ cấp tông sư phải có chênh lệch nhất định, nhưng tuổi còn trẻ như thế mà có thể đặt chân lên đỉnh võ đạo, thành tựu ngày sau tuyệt đối không dưới đám người Thác Hà Đế.” Phương Lệnh Thiên khẳng định.

“ Hắc hắc, hay cho Hứa Hải Phong cùng Lợi Trí, điều này làm cho trầm nhớ tới Lê Ngạn Ba cùng Thác Hà Đế hai đại tông sư đối địch nhau suốt mấy chục năm.” Hán Hiền để vỗ tay nói: “ Bọn họ rất giỏi.”

“ Đúng vậy, bọn họ chính là Lê Ngạn Ba cùng Thác Hà Đế của đời này.” Phương Lệnh Thiên đồng ý nói: “ Chỉ cần cuộc đấu tranh giữa Đại Hán cùng Hung Nô kéo dài mãi, cả đời bọn họ sẽ là một đôi oan gia sinh tử, việc này quyết không thể miễn.”

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng hăm giết ồn ào.

Hán Hiền để nghiêng tai lắng nghe, chốc lát sau, gương mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, hỏi: “ Kỳ quái, như thế nào Hung Nô nhân lại từ cửa đông xông tới, bọn họ không phải đang công kích Bắc Thắng môn sao?”

Phương Lệnh Thiên nghe vậy cười ha ha, nói: “ Hay cho Lý Bác Hồ, quả nhiên không làm cho lão phu thất vọng.”

Chỉ là trong tiếng cười của hắn lại tiết lộ sự đau thương khó nói nên lời.

Mọi người tự nhiên biết giao tình giữa hai người bọn họ, đối với biểu hiện này của hắn cũng không kỳ lạ.

Đường Tông Hàn bóp nhẹ lên vai Phương Lệnh Thiên, tuy không nói lời nào, nhưng Phương Lệnh Thiên cảm nhận được lòng chân thành của hắn.

Hán Hiền để đem hết thảy cử động này thu vào đáy mắt, trong lòng cảm khái. Hắn đứng lên, nói: “ Được rồi, không sai biệt lắm, chúng ta hẳn là động thủ.”

Ba vị thượng thư cùng lão thái giám a Phú đồng thời đứng dậy quỳ xuống, hô to: “ Chúng thần lĩnh chỉ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

Chốc lát sau, từ thư phòng trong hoàng cung nội viện bắt đầu, một ngọn lửa lớn hùng hùng dấy lên, bởi vì trước đó đã rải đầy dầu hỏa, nên thế lửa lan tràn cực nhanh, vốn không cách nào cứu cấp.

Hao phí vô số nhân lực vật lực, Đại Hán hoàng cung tồn tại suốt mấy trăm năm dưới biển lửa rực trời hóa thành hư không.

Đêm nay, từ Hán Hiền để trở xuống, toàn bộ tần phi đều táng thân trong biển lửa, hắn đã làm được sự hứa hẹn của chính mình, ngoại trừ một mảnh tàn tích, không hề lưu lại cho Hung Nô nhân dù là một chút vật phẩm.

Huệ vương phủ, đại hoàng tử Lưu Chính Đình như là con kiến bò trong chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Đột nhiên, cửa phòng bị người nhẹ nhàng đẩy ra, hắn giống như một con chuột bị kinh hãi, lập tức rúc người sau cây trụ lớn, chỉ là thân thể không ngừng run lên bần bật.

“ Điện hạ không cần kinh hoảng, là lão thần.”

Một đạo thanh âm nhu hòa vang lên trong sảnh, làm đại sảnh lạnh như băng mang theo một tia âm áp giả dối.

Lưu Chính Đình nghe được vô cùng vui mừng, lập tức nhảy đi ra, kêu lên: “ Tiên sinh cứu cô vương.”

Người nọ mỉm cười, chính là tể tướng đại nhân Mẫn Trì Đường.

“ Điện hạ, Hung Nô nhân đã công tiến vào thành, hoàng cung sắp thất thủ, lão thần khẩn thỉnh điện hạ lập tức lên đường.” Mẫn Trì Đường khom người hành lễ, cung kính nói.

“ Đi?” Lưu Chính Đình kinh hô một tiếng, theo sau liên tiếp thúc giục nói: “ Được, đi, cũng nên đi.”

Mẫn Trì Đường nghiêng đầu qua, không cho Lưu Chính Đình phát hiện được một tia khinh thường hiện lên trong mắt hắn.

Lưu Chính Đình không hề cảm giác, hắn chỉ hỏi bằng những lời không mạch lạc: “ Nơi nào? Nơi nào?”

Mẫn Trì Đường trầm than một tiếng, rồng sinh chín con, đều có khác nhau, sống chết trước mắt, mới có thể thấy rõ bản chất của một người.

Trong lòng hắn tuy cực đoan xem thường người này, nhưng hành động lại không dám có chút chậm trễ, khom người nói: “ Điện hạ theo thần đi đại doanh phương bắc, điều động Hoàng Long quân đoàn cùng Thương Lang quân đoàn mười vạn đại quân, lấy cơ hội ngày sau đông sơn tái khởi.”

181. Chương 181: Song Hùng

Bọn họ đã không hề sử dụng cung tên, mà là bắt đầu điều động càng nhiều binh mã, ý đồ của bọn họ phi thường rõ ràng, tưởng muốn đem đám người của mình bắt sống.

Khóe miệng Phương Hưởng Minh có chút nhếch lên, tràn ra một tia cười lạnh khinh thường, ánh mắt của hắn lạnh như băng triệt cốt.

Đã từng chứng kiến thân binh của mình bị bắn chết, mà hắn cũng không thể quay lại báo thù tuyết hận. Đối với vị tướng lãnh thương lính như con, không còn chuyện gì khuất nhục hơn là chuyện này.

Chỉ là hiện tại chuyện duy nhất mà hắn cần làm, cũng là chuyện mà hắn phải làm cho được, chính là kéo dài thời gian.

Cử động của Hung Nô nhân chính hợp tâm ý của hắn.

“ Giá...”

Dưới sự dẫn dắt của Phương Hưởng Minh, hai trăm kỵ sĩ lại chuyển hướng, từ khe hở giữa hai ngàn Hung Nô nhân khó khăn vượt ra.

Nhưng thuật cưỡi ngựa của Hung Nô nhân không như người thường, sau khi bị hắn vượt thoát mấy lần, lập tức thay đổi chiến lược, tăng tăng bố phòng, vòng vây khắp nơi. Theo thời gian trôi đi, đội nhân mã của Phương Hưởng Minh đã cất bước khó khăn.

Nhưng hắn lấy thiên phú chiến tranh lạ thường khôn cùng của mình đã tìm được nơi yếu kém nhất trong vòng vây của Hung Nô nhân, lần lượt xông ra ngoài, nhưng Hung Nô nhân không ngừng khổ tâm đối phó.

Chẳng qua, hắn đã không còn cách nào dễ dàng tự nhiên như lúc ban đầu, mỗi một lần lao ra vòng vây, hắn đều phải hao tổn mấy tên cấp dưới, đến nay, hai trăm người chỉ còn sót lại phân nửa số.

Nhưng hắn không tức giận chút nào, đối với thương vong của đám thuộc hạ cũng không để ý, chỉ là thúc giục chiến mã, cố gắng nỗ lực tìm kiếm sơ hở trong vòng vây của Hung Nô nhân.

A Ngõa Hạng tức giận đến thất khiếu khói bay, trong miệng hắn không ngừng mắng mỗ tên vạn nhân trưởng phụ trách chỉ huy.

Vô luận là đối với năng lực nắm chắc chiến cuộc, hay là năng lực dự bị, vạn nhân trưởng này rõ ràng là không bằng Phương Hưởng Minh.

Vì thế, tuy bọn họ vận dụng mấy chục lần nhân lực tiến hành áp chế bên ngoài, nhưng thủy chung vẫn không đạt tới mục đích.

Nếu là hấn đến chỉ huy...

Phi...A Ngõa Bạ nặng nề phun ra ngụm nước bọt.

“ Quát Bạ tướng quân, tình hình không còn sớm!”

Tình huống này Trình Minh tự nhiên nhìn thấy thật rõ, hấn lo lắng trĩu hoãn xuống, sẽ sinh ra biến cố, nên tiến hành nhắc nhở.

Quát Bạ Ứng mỉm cười, đang muốn trả lời.

Đột nhiên, cửa thành đóng chặt mở rộng ra, vô số dân chúng giống như nước thủy triều tràn ra.

Xa xa Quát Bạ Ứng đang xem cuộc chiến liên biến sắc, nói: “ Không tốt.”

Nếu hai vạn nhân mã của hấn dọn xong đội hình, là có thể đem những dân chúng tay không tác sát một lưới bắt hết. Nhưng là vì đuổi bắt Lưu Chính Khải, hấn đã phải điều đi gần nửa số nhân mã.

Sự tồn tại của bọn họ không phát ra được tác dụng đuổi giết, ngược lại còn làm rối loạn trận hình của chính mình, lúc này còn muốn bày thiên la địa võng, chỉ sợ đã không còn cơ hội.

Trong đầu hấn hoắc nhiên hiện lên một ý niệm kỳ quái, hỏi: “ Trình tiên sinh, người có thể xác định người mặc long bào kia chính là Lưu Chính Khải?”

Trình Minh thông minh thế nào, nghe vậy liền suy nghĩ, lập tức rõ ràng ý tứ của hấn. Đôi mày hấn nhảy lên, buông xuống ống dòm trên tay, nói: “ Vóc người kẻ này giống y hệt Lưu Chính Khải, nhưng gương mặt bị che lại, nhìn thấy không rõ lắm.”

Quát Bạ Ứng nhìn dân chúng Đại Hán đang chạy trốn chết, ánh mắt ngược lại âm lãnh, hạ lệnh nói: “ Truyền lệnh, lưu lại hai ngàn nhân mã làm dự bị, còn lại buông tay chân ra, giết. Thà rằng giết sai một ngàn, cũng không thể buông tha một người.”

“ Dạ...” Truyền lệnh binh cầm lệnh kỳ trong tay đi thật nhanh.

Vẻ không đành lòng trong mắt Trình Minh chợt lóe lên, ánh mắt hấn nhìn Quát Bạ Ứng trong nháy mắt tràn ngập oán độc.

Quát Bạ Ứng như có cảm giác, quay đầu, lại nhìn thấy Trình Minh đang cười nịnh nhìn hấn, vẻ lấy lòng trong mắt hiện lên rõ ràng.

Hấn làm như thật lòng mỉm cười, nói: “ Kỳ thật, nếu muốn biết người này có phải là Lưu Chính Khải hay không, cũng rất dễ dàng.”

Trên mặt Trình Minh lộ ra vẻ kinh ngạc, hấn lại nghĩ không ra có phương pháp gì có thể xác định được thân phận chân thật của đối phương.

Quát Bạ Ứng mỉm cười, kéo cương ngựa, hướng mã đội của Phương Hưởng Minh phóng đi, lưu lại một mình Trình Minh nhúu mày khổ tư, chẳng lẽ là hấn muốn hỏi ngay mặt hay sao.

Quát Bạ Ứng thúc giục chiến mã, phi tới gần, đồng thời từ sau lưng rút ra cung tên, trong lúc liệ mã đang phóng tới, đã lắp tên lên dây cung.

“ Sưu...sưu...sưu...”

Liên Châu tiễn pháp, liên tiếp ba mũi tên như lưu tinh bắn về phía mã đội của Phương Hưởng Minh.

Trong ba mũi tên, chỉ có một mũi bắn về phía người mặc long bào, còn hai mũi bắn về phía Phương Hưởng Minh.

Phía trên gò núi, Trình Minh lập tức rõ ràng ý tứ của hấn, nắm tay hấn không tự chủ được chợt nắm chặt, không chớp mắt nhìn từng cử động của Phương Hưởng Minh.

Hay cho Phương Hường Minh, chỉ thấy trường thương trong tay hắt hoa lên, trước tiên đem mũi đầu tiên bắn về phía mình hắt lên trên không trung, theo sau một cú hồi mã thương, mũi thương lại nặng nề điểm lên mũi tên nhọn bắn về phía người mặc long bào, lập tức kích vỡ.

Nhưng lúc này lực đạo trên người hắn đã cạn, mũi tên thứ ba đã vô lực ngăn cản, mắt thấy đã sắp bị thương dưới tiền.

Đột nhiên, một trường thương nhanh như thiểm điện từ phía sau Phương Hường Minh đâm tới, mũi thương điểm vào mũi tên, lực trùng kích cường đại đem mũi điều linh tiễn cắt ra làm hai.

Một tướng lĩnh người Hán anh tuấn mắt thần như điện nhìn về phía Quát Bạt Ứng, vẻ bất khuất trong mắt ngưng đọng thành thực chất.

“ Hảo thương pháp...”

Quát Bạt Ứng cao giọng khen: “ Các hạ người nào?”

“ Thương Lang quân đoàn Lý Quan Anh...tiểu tặc vô sỉ đánh lén, có dám cùng ta đánh một trận.” Lý Quan Anh quát lớn.

Quát Bạt Ứng bật cười, nói: “ Hay cho Lý gia Khóa Hầu thương, lĩnh giáo...Nếu hôm nay Lý tướng quân có thể lưu lại mạng sống, Quát Bạt Ứng tuyệt đối phụng bồi.”

Dứt lời, không hề nói thêm, trong tiếng cười lớn, giục ngựa chạy về.

Trên liệt mã bốn ba cấp tốc, Phương Hường Minh cùng Lý Quan Anh liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều còn sợ hãi.

Thuật cưỡi ngựa bắn cung của Hung Nô nhân danh vang thiên hạ, Quát Bạt Ứng này lại càng danh bất hư truyền.

Lúc này, một tiếng huýt sáo dài từ trong thành từ từ truyền đến, từ thấp đến cao, rơi vào tận trời, vang vọng không thôi.

Vô luận là một đời cao thủ Quát Bạt Ứng của Hung Nô nhân, A Ngõa Hạng, hoặc là Phương Hường Minh, Lý Quan Anh đều đồng thời biến sắc.

Đây là người nào, lại có tu vi như thế.

Theo sau, thanh âm của Hứa Hải Phong cùng Lợi Trí lần lượt vang lên, thần sắc trên mặt mọi người hoặc vui hoặc buồn, cho đến khi bọn họ ước định quyết chiến, mới không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, chỉ là trong lòng có điều mất mát.

Bên trong lũy Quát Bạt Ứng cùng Phương Hường Minh lại càng cảm khái ngàn vạn, bọn họ đều là một đời thiên kiêu, nếu như không có hai người này, bọn họ chính là đệ nhất nhân tuổi trẻ trong dân tộc của mình.

Nhưng hai vị cường giả tuổi trẻ đều đã bước chân vào lĩnh vực tông sư, như một tòa núi cao nguy nga đứng vững ngay trước mặt bọn họ, làm bọn họ sinh ra cảm giác không thể với tới.

Tông sư, đây là một danh từ kích động lòng người cỡ nào a.

Hơn ba mươi năm trước, khi Phương Lệnh Thiên còn lấy lòng, kế thừa chủ vị Phương gia. Ba huynh đệ đồng tâm hợp lực, ở chiến trường phương bắc phóng ra ánh sáng, Hồng Sắc Hải Dương trọng chấn hùng vĩ, được danh dự là đệ nhất trong tứ đại gia tộc đương đại. Đồng dạng ba mươi năm trước, Hung Nô Cáp Mật Thứ cũng nổi lên, lấy thân phận bình dân hiệp trợ tân vương Mạo Dồn Đan Vu bình tức ba đại bộ lạc liên hợp làm phản, hấn thi hành tân chính, trong mười năm, đã giải quyết phản loạn thành công. Hung nô quốc lực mạnh, đã tới đỉnh, mà lấy thân bình dân trở thành quốc sư, đánh vỡ tiền lệ chưa từng có suốt mấy trăm năm qua.

Nhưng lấy phong công vĩ tích của bọn họ, vẫn không cách nào đại biểu cho một đời đồng lứa.

Bởi vì, mặt trên bọn họ còn có hai người, hai người ngang trời xuất thế, được xưng là anh hùng nhân vật tuyệt đại song kiêu.

Lê Ngạn Ba.

Thác Hà Đế.

Sự đối đầu giữa hai vị đại tông sư này, đã phóng xuất ra quang mang diễm lệ đủ để che khuất vạn vật thế gian.

Lê Ngạn Ba, lúc tuổi trẻ, trường kiếm thiên nhai, khoái ý ân cừu. Du lịch bắc cương, làm quen Phương gia huynh đệ, từ đó về sau bước lên một con đường đối địch với Thác Hà Đế, kỳ cổ tương đương. Tại trong lòng nam nhi bắc quốc, hấn chính là chiến thần hóa thân, một thần thoại vĩnh viễn bất bại.

Thác Hà Đế, nguyên nhân chính là vì có vị nhân vật cấp tông sư duy nhất của đại thảo nguyên, thiết kỵ của Hung Nô nhân mới có thể tung hoành vô địch trên thảo nguyên, hấn chính là thủ hộ thần của Hung Nô nhân, là cột trụ tinh thần của những nam nhi tung hoành trên đại thảo nguyên rộng lớn.

Ở đời này của bọn họ, hai người này mới là đại danh từ tượng trưng cho dân tộc, cùng quốc gia.

Hôm nay, lại có hai viên sao sáng nhiệm nhiệm dâng lên, bọn họ tản mát ra quang huy vô cùng chói mắt, chính là cũng đang kế thừa truyền thuyết tràn ngập giữa hai vị tiền bối về sự đối địch cả đời.

“ Nếu như không có Lợi Trí...” Quát Bạt Ứng hai mắt âm trầm.

“ Nếu như không có nhị đệ...” Phương Hướng Minh hai mắt mê ly.

“ Ta chính là một đời thiên kiều của tuổi trẻ đương thời...”

Trong lòng bọn họ không hận mà cũng nghĩ đến.

Thân hình bọn họ đồng thời chấn động, ý niệm cực kỳ nguy hiểm này vừa mới manh nha trong đầu, chưa chui khỏi mặt đất, đã bị lý trí của bọn họ vùi lấp thật sâu.

Lúc này, thời khắc này, dân tộc cần bọn họ, quốc gia cần bọn họ, bọn họ không thể sơ suất.

Trong thành chạy ra một người, tốc độ cực nhanh, hai chân nhún mạnh xuống đất, lập tức bay ra mấy trượng. Hành động của hấn lập tức khiến cho Hung Nô nhân chú ý, mấy tên kỵ binh thúc ngựa vây quanh, muốn đem hấn trảm dưới ngựa.

Không ngờ người này lại gia tốc, nhanh chóng phóng qua đàn ngựa, đi tới dưới gò núi.

“ Quát Bạt tướng quân, đây là người nhà, xin cho thả ra.” Con mắt Trình Minh sắc bén, lập tức nhận ra người này chính là Trình Gia Lễ, vội vàng kêu gọi.

Quát Bạt Ứng yên lặng gật đầu, đưa tay vung lên, đám sĩ tốt đang giương cung chung quanh liền hạ xuống, chỉ là vẫn giữ trạng thái đề phòng cực cao.

Trình Gia Lễ liếc mắt nhìn Quát Bạt Ứng sắc mặt thâm trầm, miệng khẽ mấp máy, chính là dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với Trình Minh.

Trình Minh hai mắt sáng ngời, trên mặt tràn ngập vẻ kích động mừng như điên, cười to ba tiếng, quay đầu nói với Quát Bạt Ứng: “ Tướng quân, đại vương tử đã nguyện ý quy phục chúng ta, có hấn nơi tay, Lưu Chính Khải không cần cũng được.”

Quát Bạt Ứng nhàn nhạt nhìn hấn, cũng không lên tiếng.

Trình Minh sắc mặt đỏ lên, rốt cục can đảm nói: “ Nếu Quát Bạt tướng quân có thể giết chết hấn, vậy tại hạ có thể cam đoan, hai tháng sau, trong đại doanh phương bắc không còn một gã sĩ tốt của Hoàng Long quân đoàn cùng Thương Lang quân đoàn.”

Quát Bạt Ứng nhìn hấn một thoáng, rốt cục nói: “ Được, ta tin người.”

Hấn quay đầu, đưa mắt hờ hững nhìn Phương Hướng Minh đang bị vây trong trùng trùng quân sĩ, trong mắt hiện lên tia tiếc hận, lạnh lùng phân phó: “ Giết...”

182. Chương 182: Khoái Mã

Tuy khinh công của Triết Biệt thật không gì nói nổi, nhưng có đại cao thủ như Lý Minh Đường, làm sao cần đến hần tự mình bước đi.

Về phần hầu hầu, tốc độ của hần quả thực quá nhanh, chỉ mấy lần nhún mình đã sớm có mặt ở khách sạn chờ đợi.

“Lên, liệt đội.”

Hứa Hải Phong người chưa tới, tiếng tới trước.

Hơn mười phiến cửa sổ nơi lầu hai khách sạn cơ hồ đồng thời mở ra, hơn mười vị đại hán vạm vỡ bước ra, bọn họ cùng nhịp bước tiến ổn trọng ngay trước mặt đường đã xếp thẳng hàng.

Trong gió lạnh lăm lăm, bọn họ ngẩng đầu ưỡn ngực, đỉnh lập như tùng, mắt nhìn thẳng.

Biểu hiện của bọn họ khiến cho con đường chợt tạo động một trận, lúc này binh hoang mã loạn, mọi người không lo nổi cho mình, đột nhiên nhìn thấy thiết binh như thế, đều phải ghé mắt mà nhìn.

Hứa Hải Phong hài lòng nhìn bộ hạ của mình, chính là có những thiết huyết chiến sĩ dũng mãnh không sợ chết này, hần mới có tự tin có thể tại cuộc chiến tranh cuốn quét cả đại lục này mà lấy được thắng lợi cuối cùng.

“Dắt ngựa, chúng ta đi tây môn.” Hứa Hải Phong thuận miệng phân phó, thân hình vừa động, đột nhiên biến mất tại chỗ.

“Nhị gia...xin dừng bước.”

Một tiếng gọi kiệt lực xé to từ trong đám người vang lên.

Đáy lòng Hứa Hải Phong dâng lên một tia điềm xấu, hần thu bước chân, một lần nhảy lùi, đã tới trong đám người.

Thân thể hần linh hoạt như cá, dân chúng trên đường còn chưa cảm thấy, hần cũng đã xuyên qua khe hở giữa đám người, đi tới trước mặt người vừa lên tiếng.

Chỉ là thoáng nhìn, Hứa Hải Phong liền nhận ra, người này chính là một trong hai mươi thân vệ mà đại ca Phương Hướng Minh mang theo.

“Chuyện gì?” Hứa Hải Phong lạnh nhạt hỏi, tuy trong lòng hần có chút lo lắng, nhưng trên mặt cũng không có phản ứng.

Người nọ há mồm muốn nói, rồi lại nhìn quanh bốn phía, trên trán ẩn mồ hôi, hiển nhiên là lòng như lửa đốt, nhưng cổ kị nơi này nhiều người hỗn tạp, không dám nói thẳng.

Hàn quang trong mắt Hứa Hải Phong ẩn hiện, lôi kéo tay hần, cũng không sợ kinh thế hãi tục, thi triển khinh công, bay lên không mà đi, chỉ còn lại phía sau một mảnh kinh hô hoảng sợ, mắng to không dứt.

Mang theo hần đi tới lầu hai khách sạn, lúc này, trong khách sạn đã sớm vắng bóng người, cũng chỉ có Hắc Kỳ quân mới có thể an tĩnh đứng yên tại chỗ.

“Chuyện gì? Nói mau.” Hứa Hải Phong thả hần xuống, dồn dập hỏi.

Trong lòng hần có một dự cảm, nếu không nhanh chóng hỏi ra, chính mình sẽ chung thân tiếc nuối.

Hán tử kia thấp giọng nói: “Đại gia đã suất lĩnh chúng huynh đệ, mang theo thái tử giả, ra khỏi thành làm mồi dụ địch.”

Dù là Hứa Hải Phong mới tân tấn tông sư, cũng bị những lời này làm hoảng sợ đến ba hồn bảy phách bay mất một nửa.

Tinh quang trong mắt hần chợt lóe, khiến người không dám nhìn thẳng: “Chuyện gì xảy ra?”

Hán tử kia cũng không chậm trễ, đem chuyện Phương Hường Minh cố chấp không đi, cùng với Lý Quan Anh đến, cho đến cuối cùng Phương Hường Minh đem người rời đi toàn bộ kể lại. Miệng hắn lạnh lợi cực kỳ, nói chuyện lại đơn giản rõ ràng, chẳng trách Phương Hường Minh lại cố ý đem hắn lưu lại.

“Đại gia phân phó tiểu nhân tìm được ngài, truyền lại một câu nói.”

“Người nói.”

“Đại gia nói: “Đại ca thất tín, thỉnh hán tha thứ.”

Dứt lời, hán tử lui về sau một bước, hướng Hứa Hải Phong thi lễ, xoay người định đi.

Nhưng hắn mới tiến lên một bước, liền phát giác thấy hoa mắt, thân hình Hứa Hải Phong đã ngăn lại đường đi của hắn.

“Người muốn đi đâu?” Hứa Hải Phong dò hỏi.

“Lời đã đưa tới, tiểu nhân cũng nên đuổi theo đại gia.” Hán tử kia nhướng mày, chợt quát: “Thỉnh nhị gia nhường đường.”

Hứa Hải Phong hơi gật đầu, nói: “Được, vậy người đi theo ta.”

Hắn đưa tay một trảo, đem hán tử kia chụp vào trong tay. Chợt bay lên trời, đang ở giữa không trung, hô lên một tiếng. Bên trong chuồng ngựa vang lên tiếng động, một tuần mã cả người đen nhánh tỏa sáng tránh thoát chỗ buộc, như thiểm điện chạy lên đường cái, cao cao nhảy lên.

Hứa Hải Phong rơi xuống ngay lưng ngựa, hắn dương tay ném đi, đem hán tử kia vứt cho Lâm Trường Không, trong miệng kêu lên: “Bảo tính mạng hắn, nhanh xuất cửa tây tăng viện, hầu hầu theo ta.”

Ô Vân phảng phất như cùng hắn tâm linh tương thông, không đợi phân phó, bốn vó bay tung, vang dội phóng đi, một bóng đen như có như không truy tùy theo sát, trong thoáng chốc đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Bên trong phủ đệ Hung Nô nhân truyền đến một trận kèn, Phương Hường Minh biến sắc, quát lớn: “Mọi người xông lên.”

Nghe được tiếng kèn, vạn nhân trưởng phụ trách chỉ huy thở dài một hơi.

Tuy trên mặt hắn có một chòm râu bạc, nhưng bất cứ kẻ nào nhìn kỹ, đều có thể đoán ra tuổi của hắn cũng không quá lớn.

Thời khắc này, hắn đã hận thấu xương vị chỉ huy người Hán kia, người của bọn họ cũng không nhiều, nhưng linh hoạt dị thường. Chính mình mỗi lần tử tử sinh sinh, đều không thể hoàn toàn vây khốn bọn họ.

Sắc mặt của hắn ửng đỏ, chỉ là tính cách quật cường nhượng hắn không cách nào buông tha cho. Thời khắc này, nghe được tiếng kèn, hắn có một loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Đây là tiếng kèn tuyệt sát, vừa nghe được tín hiệu này, Hung Nô nhân không tự chủ được mà hưng phấn lên.

“Giết...” Từ hàm răng vạn nhân trưởng hung hăng phun ra một từ đã oanh nhiễu trong lòng bọn họ từ lâu.

Hung Nô nhân phía sau liền giương cung lắp tên, chỉ đợi mã đội Hung Nô phía trước chạy đi, là có thể cho những người Hán đang chạy trốn chung quanh này một kích trí mạng.

Đột nhiên, ánh mắt buông lỏng của vạn nhân trưởng lại ngưng trọng lên.

Phương Hường Minh cơ hồ đồng thời cũng thay đổi chiến thuật, không còn tiếp tục tránh né, mà là theo đuôi một chi bộ đội. Hắn xảo diệu bảo trì khoảng cách nhất định phải chi bộ đội này, cũng không quá mức tới gần, cũng không cố ý rời xa, nhưng khoảng cách này lại làm cho đám cung tiễn thủ Hung Nô nảy sinh cảm giác cực kỳ khó chịu.

Trong mắt bọn họ lộ ra thần sắc chần chờ bất định, khoảng cách này có thể làm họ bắn được đám người Hán, nhưng đồng dạng cũng sẽ rơi xuống trên đầu đám huynh đệ của mình, tay cầm cung của bọn họ tuôn ra mồ hôi lạnh, không sao bắn ra được nữa.

Sắc mặt vạn nhân trường kia lại đỏ lên, ánh mắt hấn như muốn phun lửa, một bàn tay vững vàng đặt lên mã đao bên hông, liền không màng hết thấy, tự mình đi xuống cấp cho đám người Hán hèn hạ vô sỉ này một sự giáo huấn khó quên.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên bờ vai của hấn.

Hấn tức giận quay đầu lại, đang muốn trách mắng, nhưng khi hấn nhìn thấy rõ người phía sau, gương mặt phần nộ lập tức chuyển thành xấu hổ khó nói nên lời.

“Khảm Cát, lần đầu tiên ra chiến trường, chỉ huy trên vạn đại quân, có thể làm được thế này cũng đã không tệ.” Quát Bạt Ứng nặng nề đè áp lên vai của hấn.

Khảm Cát ngạc nhiên dừng tay, lại nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Quát Bạt Ứng, hấn thì thào nói: “Ứng ca, ngài không trách ta sao?”

Quát Bạt Ứng bật cười, khuyên nói: “Đương nhiên là không, phải biết rằng đối thủ của ngươi là Phương Hướng Minh, tên kia ta cũng không dám nói là có thể thắng được hấn.”

Trong mắt Khảm Cát xẹt qua một tia cảm kích, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn Ứng ca.”

Quát Bạt Ứng tiêu sái cười, quay đầu, lộ ra một tia cười lạnh: “Nếu hấn suất lĩnh chính là hai vạn Hồng Sắc Hải Dương, vậy ta quả thật không dám nói sẽ thắng, nhưng hiện tại sao...Hừ, chỉ bằng vào trăm người đã nghĩ có thể chạy thoát được, chẳng phải là quá mức nghĩ rằng trong mắt không người.”

Phương Hướng Minh nhìn Hung Nô nhân như hung thần ác sát xông tới, trong lòng thầm thở dài một hơi.

Quát Bạt Ứng rút cục cũng tự mình tiếp tay lấy quyền chỉ huy.

Vừa rồi người phụ trách chỉ huy rõ ràng chỉ là một người mới lâm chiến trận, nên mới làm cho hấn có thể trong vòng vây mà nhân số địch quân nhiều hơn mấy chục lần có thể một lần rồi một lần phá trận lao ra.

Tuy không biết vì sao Quát Bạt Ứng lại cho phép một người như vậy phụ trách chỉ huy hơn vạn đại quân, chuyện này thật sự là không phù hợp với cá tính của hấn.

Nhưng tận đáy lòng Phương Hướng Minh cũng cảm thấy thập phần may mắn, nếu không phải như thế, hấn làm sao có thể kiên trì thời gian lâu như vậy.

Chỉ là hiện tại, may mắn đã đến cùng, Hung Nô nhân rút cục đã xuất ra bộ đội tinh nhuệ nhất của họ, kế tiếp chính là cuộc chiến sinh tử, không còn may mắn gì đáng nói.

Kéo được thời gian dài như vậy, không biết điện hạ có thể thoát thân được như ý nguyện hay không.

Hấn hít sâu một hơi, đem tạp niệm ném đi, giờ thương ngang ngực, quát lớn: “Ném ta một thương.”

Khóe miệng A Ngõa Hạng nhếch lên, nanh cười không thôi, lưỡi búa huyền nguyệt ngay đầu đánh xuống, muốn đem trường thương của hấn chém thành hai đoạn.

Ánh mắt Phương Hướng Minh ngưng tụ, lực truyền vào hai cánh tay, mũi thương nhếch lên trời.

“Đinh...”

Tiếng sắt thép giao nhau vang lên thật lớn, bên tai không dứt.

Thân thể hai người đồng thời có chút hơi nghiêng, lại ngồi xuống, trên lưng ngựa có vẻ vững như thái sơn.

Hai cánh tay A Ngõa Hạng run lên nhẹ nhẹ, một màn đỏ tươi rất nhỏ từ cổ tay hấn rướm ra.

Một cỗ nội lực tinh trạm dừng mãnh nhập vào hai cánh tay chết lặng không chịu nổi, Phương Hướng Minh buông ra hai tay một lần nữa tranh thủ ngưng tụ lực lượng.

Chiến mã hai người vừa chạm liền phân, trong nháy mắt đã tách ra.

A Ngõa Hạng kéo mạnh cương ngựa, tuần mã lập tức dựng lên, hấn giục ngựa lao tới, hô to: “Bình sĩ, cùng lão tử sát...”

Ngân thương trong tay Phương Hướng Minh chớp động, như thiểm điện đem một gã Hung Nô nhân đánh rớt xuống ngựa, lớn tiếng quát: “ Các huynh đệ, bảo vệ điện hạ, theo ta giết ra ngoài.”

Hơn trăm hán tử còn sống sót cao giọng hét to, huy vũ binh khí, liều mạng hướng Hung Nô thiết kỵ phóng đi.

Trong cửa tây, Tề Kiệt Thái cầm cương đao trong tay, nhìn dân chúng Đại Hán đang chật vật chạy trốn ra khỏi thành, trong lòng một cỗ lửa giận hung hung dựng lên ngút trời.

Hung Nô nhân, đây đều là do Hung Nô nhân đáng chết.

“ Đại ca, người xem...”

Phó thủ của hãn đột nhiên kêu lớn.

Tề Kiệt Thái giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trong thành khói đặc quay cuồng, lửa lớn bốc cao.

“ Là...hoàng cung.” Hãn cắn chặt hàm răng, trợn mắt nhìn quanh.

Đúng là lửa lớn trong hoàng cung đang bốc hừng hực, chẳng lẽ...chẳng lẽ hoàng cung...

Trong lòng của hãn đã không dám tiếp tục nghĩ tới.

Đột nhiên, thấy hoa mắt, tựa hồ như có thứ gì từ bên cạnh hãn xuyên qua, theo sau tiếng vó ngựa lọt vào tai, một trận kinh phong quất vào mặt.

Hãn hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy ngay cửa thành tây người ngã mã nghiêng, mấy người té ngã trên mặt đất, hào hào hô đau.

Hãn quay đầu nhìn phó thủ của mình, từ trong mắt của hãn nhìn thấy được sự khiếp sợ cực độ cùng không thể tin tưởng.

“ Đó là cái gì?”

“ Hình như...hình như là một con ngựa?” Phó thủ của hãn không xác định trả lời.

“ Một con ngựa?”

183. Chương 183: Dũng Cùng Nhẫn

Chân khí trong cơ thể đã khô kiệt.

Dù là Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp cũng không cách nào giúp hãn thúc giục thêm được một tia chân khí.

Lý Bác Hồ đã cùng đồ mật lộ, sơn cùng thủy tận (đến bước đường cùng)

Cơ thể hãn đã tàn phá không còn chịu nổi, ngũ tạng lục phủ tất cả đều lệch vị trí, toàn thân cao thấp, vết máu ban ban, mỗi thời mỗi khắc, đều đang thừa nhận khổ đau thật lớn.

Nhưng lúc này hãn lại cười.

Hãn cười thật vui vẻ mà sang sảng.

Trường thương một trường hai trong tay hãn lại từ dưới mặt đất bắn lên, từng thương tiếp từng thương xuyên thấu qua cổ họng địch nhân, tay hãn chỉ còn khí lực mỏng manh yếu ớt, có thể làm được đến đây không phải nhờ vào lực lượng của bản thân hãn, mà là mượn mỗi một lần cùng địch nhân chạm binh khí, cùng tiếp xúc với thân thể địch nhân mà sinh ra một điểm đạn lực(lực đàn hồi).

Chỉ bằng vào lúc tiếp xúc trong nháy mắt này, chỉ bằng vào một tia lực mỏng manh yếu ớt, hãn liền làm được một kích phải giết.

Tâm linh của hãn không ngừng thăng hoa, ý thức của hãn không ngừng khuếch trương, ở trong vòng một trường hai, chính là địa bàn của hãn, tinh thần của hãn đã cùng nơi đây hợp lại thành một.

Chính là thiên nhân hợp nhất, chẳng qua cũng là như thế.

Lúc tính mạng của hắn sắp đi tới cuối, rốt cục hắn đã lĩnh ngộ tinh thần chi đạo, mở ra cánh cửa thần bí đi thông khả năng vô hạn.

Một chân của hắn vừa bước vào, trước mắt của hắn trở nên sáng sủa.

Ở trong địa bàn của hắn, từng cử động của mọi người đều bị hắn nắm trong tay. Ở chỗ này, hắn chính là thần, hắn là chúa tể, là thần linh không chỗ nào không làm được.

Chỉ là...

Đã quá muộn...

Mãi Mãi Đề đi nhanh tới trước người Cáp Mật Thứ, một chân quỳ xuống.

“ Thế nào? Bắc Thắng môn đã gỡ xuống chưa?” Cáp Mật Thứ quét mắt nhìn hắn một cái, hỏi.

“ Chưa.” Mãi Mãi Đề cúi đầu, thấp giọng nói, trong thanh âm bao hàm sự xấu hổ cực độ.

“ Hai canh giờ, đã hai canh giờ, các người...Các người đều đang làm gì?” Thanh âm Cáp Mật Thứ chọt cao lên, trong ánh mắt nhìn Mãi Mãi Đề tràn ngập lửa giận.

Mãi Mãi Đề ngẩng đầu lên, vị hán tử nhiệt huyết tranh tranh thiết cốt, trong mắt hắn không ngờ có một tia hơi nước, hắn nức nở nói: “ Quốc sư, chúng ta...chúng ta đã có hơn một ngàn huynh đệ ngã xuống Bắc Thắng môn...”

Nói tới đây, hắn đã khóc không thành tiếng.

Vẻ bi thống trong mắt Cáp Mật Thứ chọt lóe rồi mất, hắn bước lên, một cước đá thẳng vào Mãi Mãi Đề, đem thân thể to lớn của hắn đá một cái té ngã.

“ Ta bất kể thương vong bao nhiêu người, ta muốn chính là Bắc Thắng môn, ta chỉ cần Bắc Thắng môn.” Hắn lớn tiếng quát.

Mãi Mãi Đề mở to mắt, nói: “ Quốc sư, võ công Hán tướng kia quá cao cường, quân sĩ tử thương vô số...”

“ Phi...” Cáp Mật Thứ cắt đứt lời của hắn, cười lạnh nói: “ Ta vẫn tưởng rằng nam nhi thảo nguyên mới là hán tử anh dũng nhất trên thế giới này, không ngờ hôm nay lại sợ hãi đám người Hán yếu ớt. Người...”

Hắn chỉ vào Mãi Mãi Đề, lớn tiếng nói: “ Người không xứng làm anh hùng của thảo nguyên, người...người là kẻ hèn nhất.”

Thân hình Mãi Mãi Đề dựng đứng lên, trong đôi mắt nhìn Cáp Mật Thứ tràn ngập lửa giận hùng hục đủ để thiêu cháy mọi thứ.

Cáp Mật Thứ mặt lộ vẻ khinh thường, mắt lạnh đối diện.

Mãi Mãi Đề không hề lên tiếng, xoay người đi nhanh ra.

Đợi thân ảnh trắng kiện của Mãi Mãi Đề biến mất trong tầm mắt, khuôn mặt căng cứng của Cáp Mật Thứ thư giãn xuống, hắn thở dài một hơi thật sâu, bước chân nặng nề quay trở lại ghế ngồi, trong mắt đồng dạng hiện lên một tầng hơi nước, giờ khắc này, hắn càng có vẻ uể oải.

“ Lão sư...”

Một thiếu niên tuổi trẻ nhỏ gầy đi tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vỗ lên lưng hắn.

“ Cáp Yết, người có phải cảm thấy lão sư vô cùng nghiêm khắc?” Ánh mắt Cáp Mật Thứ thoắt qua trên vị đệ tử duy nhất của chính mình, lập tức nhìn ra một tia bất mãn, dò hỏi.

Tay của Cáp Yết mất tự nhiên dừng lại một chút, hắn ngẩng đầu lên, dùng cảm đón nhận ánh mắt lạnh lẽo của lão sư: “ Lão sư, kỳ thật chúng ta có thể rất dễ dàng lấy được Bắc Thắng môn.”

“ Nga...” Cáp Mật Thứ nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: “ Thật sự sao?”

“ Dạ...” Sắc mặt Cáp Yết trong nháy mắt đỏ lên, hắn dồn dập nói: “ Chỉ cần điều về bộ đội công thành, phái ra một đội cung tiễn thủ, sau mưa tên, bên ngoài Bắc Thắng môn cam đoan sẽ không còn một người

sống. Hoặc là...hoặc là đường dẫn vào hoàng cung có rất nhiều, đệ tử cũng không tin ở mỗi một cánh cửa đều có một Lý Bác Hồ. Huống chi, cửa phía đông không phải đã đẹp xong sao?”

Ánh mắt Cáp Mật Thứ từ từ nhu hòa xuống, hần khê thở dài: “Cáp Yết, người vẫn chưa đích thân tới hiện trường, là có thể nhìn ra điểm này, cũng không uổng công phu ta dạy dỗ. Chỉ là, người có từng nghĩ tới, nếu ta làm vậy, chẳng phải là muốn nói cho thế nhân, Lý Bác Hồ dùng mãnh vô địch, Hung Nô ta không người có thể ngăn sao?”

Trên mặt Cáp Yết lộ ra một tia nghi hoặc: “Lão sư, không phải ngài thường dạy ta, hai quân đối chiến không cần cố kỵ chỗ nào sao? Lại vì sao đột nhiên lại trở nên cổ hủ như thế?”

Cáp Mật Thứ đưa tay vỗ lên bả vai hần, hỏi: “Cáp Yết, Hung Nô nhất mạch có thể ở đại thảo nguyên lực áp các tộc, thống lĩnh quần hùng, càng cùng người Hán đối chiến mấy trăm năm, người biết nhờ vào cái gì?”

“Bằng chính dũng khí cùng ẩn nhẫn.” Cáp Yết đứng thẳng ưỡn ngực, lớn tiếng nói.

“Không sai, chúng ta có thể đứng vững mấy trăm năm không ngã, là chính nhờ vào dũng khí bưu hãn không sợ chết, cùng với ẩn nhẫn không mệt mỏi.” Giọng nói của Cáp Mật Thứ từ từ lên cao: “Trên thảo nguyên, điều kiện sinh tồn gian khổ, dân tộc đông đảo, nhưng mặt cỏ phì nhiêu dù sao có hạn, vì cướp đoạt một khối địa phương đủ để an sinh lập mệnh, sự trả giá thường thường chính là một bộ lạc biến mất. Có thể xưng hùng xưng bá tại địa phương này, mới thật sự là nam nhi hán.”

Hần hít sâu một hơi, trong hai mắt lộ ra một vẻ tàn nhẫn, cao giọng nói: “Hung Nô nhân chúng ta có thể xưng bá hơn thế, bên trong cũng không có nửa phần may mắn. Ai cũng biết, trong thiên hạ, có được dũng sĩ vô địch anh vũ chính là hảo nam nhi của Hung Nô ta. Hôm nay, Lý Bác Hồ dĩ nhiên lại có thể trấn thủ suốt hai canh giờ nơi đây, tên dũng vũ của hần đã minh khắc vào trong lòng Hung Nô nhân, điều này...tuyệt đối không thể. Ta tình nguyện rút tiếp tiếp ngàn người, cũng phải đem hần quang minh chính đại đánh bại ngay đương trường.”

“Lão sư...” Cáp Yết kinh hô một tiếng, nhện không được lui về phía sau một bước.

“Ta muốn cho tất cả mọi người biết, trong thiên hạ không có người nào có thể so sánh với Hung Nô nhân ác hơn, hung hơn, mạnh hơn. Chỉ có Hung Nô nhân mới là chủng tộc thiên hạ đệ nhất anh dũng vô địch.” Cáp Mật Thứ ngược lại nhìn về phía hoàng cung, thanh âm vang to trong phòng quanh quẩn: “Người phải nhớ kỹ, dũng cùng nhẫn mới là gốc rễ lập quốc của Hung Nô nhất tộc, chỉ cần không bỏ quên hai chữ này, Hung Nô nhất tộc chúng ta sẽ trọn đời trường tồn.”

Cáp Yết đầy mặt đỏ bừng, cao giọng đáp: “Dạ, lão sư.”

Cáp Mật Thứ nhìn về phương hướng Bắc Thắng môn, thật lâu không nói được lời nào.

Nhưng mà Cáp Yết cũng không từng biết, trong lòng lão sư hần cũng từng hối hận, nếu là lúc ban đầu, liền vận dụng cung tiễn thủ, vậy cũng không cần làm cho rất nhiều hần tử anh dũng phải chịu chết một cách vô ích.

“Cáp Yết, truyền lệnh, thỉnh Lợi Trí tông sư đi Bắc Thắng môn.”

“Lão sư, ngài...”

“Nếu là Mãi Mãi Đề chết trận, vậy xin mời Lợi Trí tông sư tự mình xuất thủ, thỉnh hần phải dùng uy thế lôi đình thiên quân, một kích phải giết.”

Bắc Thắng môn.

Mãi Mãi Đề đi nhanh tới, hai tay nắm lên cổ áo, dùng sức xé mạnh, lập tức xé ra làm hai mảnh, lộ ra một cơ thể cuộn sóng phập phồng màu cổ đồng.

Hần dồn khí đan điền, cả người xương cốt kêu lên răng rắc, một cỗ bạo lệ sát khí thị huyết phóng lên cao.

Mãi Mãi Đề trừng mắt hổ, cao giọng quát: “Đều rút ngay cho lão tử.”

Hung Nô quân sĩ bên cạnh như nước thủy triều lui xuống dưới, tuy bọn họ dũng mãnh hơn người, không ai nguyện làm đào binh, nhưng đối mặt một nam nhân giống như tử thần, trong lòng bọn họ dù sao có vài phần khiếp đảm.

Mãi Mãi Đề cũng không nói tiếp, huy động bách luyện cương đao trong tay, xông lên phía trước, chính là một đao đánh xuống.

Lý Bác Hồ đã như ngọn đèn hết dầu cảm thấy được một cỗ sát khí hung lệ thấm thiết từ trong đao vô cùng vô tận tản mát ra đến, lập tức rõ ràng người trước mắt đã ôm lòng quyết phải chết.

Một đao của hắn đã ngưng tụ lực lượng toàn thân, đao đi mà không về.

Tuy thân hình của hắn hoàn toàn mở rộng, chỉ cần một thương nhẹ nhàng, dĩ nhiên là có thể lấy tính mạng. Nhưng hắn lại liều mạng như thế, một kích liều mạng này há có thể xem thường.

Lý Bác Hồ than nhẹ một hơi, thương của hắn đâm ra, điểm lên lưỡi đao của Mãi Mãi Đề, mượn lực hoành giữa không trung.

Mãi Mãi Đề giận dữ không thể nén xuống, miễn cưỡng thu bước chân đang vọt tới, bởi vì một cây trường thương đang bày ra trước mặt của hắn. Cây thương dài một trượng hai, mũi thương đang chỉ, chính là cổ họng hắn, chỉ cần hắn đi tới nửa bước, thì mũi thương đang lóe ra quang mang chói mắt sẽ xuyên yết hầu mà qua.

Hắn cũng không sợ cái chết, chỉ là nếu phải chịu chết một cách vô ích, thì không phải là hành vi của dũng sĩ.

Mãi Mãi Đề hét lớn một tiếng, một đao nặng nề hương thân thương chém tới.

Hai mắt của Lý Bác Hồ đã từ từ mờ hồ, hắn đã không còn nhìn thấy rõ cảnh vật trước mắt, chỉ là một mảnh trắng xóa mênh mông, hắn biết, tính mạng của hắn sắp chấm dứt, chính hắn đã không còn gượng được nữa.

Nhưng linh giác của hắn lại linh hoạt phi thường, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được từng cử động nhỏ của tên hán tử trước mặt, thậm chí chân khí vận chuyển trong cơ thể tên hán tử hắn cũng rõ như lòng bàn tay.

Miệng của hắn hiện ra một vẻ tươi cười khinh thường, trường thương vẫn ngưng lập bất động, đợi khi đao thương tương giao, trường thương của hắn giống như đột nhiên có được linh tính, bay lên giữa không trung, xoay nửa vòng tròn, lại quay trở lại tại chỗ.

Cả người Mãi Mãi Đề ướt đầm mồ hôi, một đao của hắn nhanh hơn một đao, nếu hơi chậm một chút, thì cây trường thương kia sẽ đâm thủng cổ họng của hắn.

Chỉ trong một khắc ngắn ngủi, hắn đã thi triển ra đao pháp nhanh cùng tàn nhẫn nhất từ trước tới nay, chỉ là nhân lực có hạn, tốc độ của hắn cũng đã viễn siêu cực hạn, cũng không còn cách nào nhanh hơn được nữa.

Lý Bác Hồ phát lực, trường thương rời tay bay ra, như mũi tên rời dây, như rồng bay lướt tới, thẳng tắp hướng Mãi Mãi Đề bay đi.

Thế đao của Mãi Mãi Đề đã hết, tránh né không kịp, tự nhủ hắn là phải chết.

Đột nhiên một bàn tay vươn ra, đem trường thương một trượng hai vững vàng nắm trong tay.

Một bóng lưng cao lớn xuất hiện ngay trước mặt Mãi Mãi Đề.

Ánh mắt của hắn thâm thúy sáng ngời, dừng lại ở Lý Bác Hồ vẫn đứng thẳng không ngã, cùng với Thương Lang đại kỳ bay phấp phới phía sau, với ánh lửa hừng hực đầy trời.

Một lúc lâu, hắn thở dài một hơi, bỏ ngân thương trong tay xuống, liền viễn độn mà đi.

184. Chương 184: Ta Không Hối Hận

Không thể phủ nhận, thuật cưỡi ngựa của Hung Nô nhân thủy chung nếu so với Phương gia đệ tử binh cao hơn một bậc, một khi bọn họ có được một quan chỉ huy vĩ đại, vậy năng lực tác chiến của bọn họ so sánh với lúc trước giống như trời với đất.

“ Hô...”

Nương theo một đạo đao phong sắc bén xé gió, A Ngõa Hận lại dây dưa đi tới.

Mũi thương của Phương Hưởng Minh như thiểm điện đâm ra, binh khí hai người đã không biết là lần thứ mấy gặp nhau giữa không trung.

Một tiếng thanh thúy qua đi, A Ngõa Hận hô to một tiếng: “ Hảo hán tử, đã ghiền a...”

Đột nhiên, một thanh trường thương từ phía sau Phương Hưởng Minh lặng yên không phát ra tiếng động đâm ra, mục tiêu chính là ngay cổ họng của hắn.

A Ngõa Hận kinh hãi thất sắc, kinh nghiệm đối địch của hắn vô cùng phong phú, liền ngay trên lưng ngựa thuận thế ngưỡng về phía sau, ngay thời điểm nguy kịch tránh thoát một mũi Khóa Hầu thương âm ác độc lạt.

Chiến mã phóng qua, A Ngõa Hận lòng còn sợ hãi.

Phương Hưởng Minh cùng Lý Quan Anh đồng thời trong lòng đều kêu to đáng tiếc.

Bọn họ biết hôm nay sẽ không may mắn thoát khỏi, vậy mục đích duy nhất chính là kéo dài thêm một chút thời gian, ngoại trừ việc này, tận khả năng liều chết giết thêm vài tên Hung Nô thất tử.

Giết một người đủ vốn, giết hai người còn lời một tên.

Đặc biệt là gặp phải bậc hãn tướng dũng mãnh vô song như A Ngõa Hận, nếu có thể chém xuống ngựa, đối với khí thế của Hung Nô nhân cũng giống như một sự đả kích nghiêm trọng.

Hai người bọn họ tương giao một ánh mắt trên lưng ngựa, lập tức rõ ràng ý đồ của đối phương. Vừa rồi một kích liên hoàn vốn chủ mưu đã lâu, nếu võ công phản ứng của A Ngõa Hận hơi chậm nửa nhịp, thời khắc này đã sớm mất mạng.

Nhưng cơ hội như vậy cũng chỉ có một lần, nghĩ không ra cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

Lại một đội kỵ kỵ đâm đầu vọt tới, Phương Hưởng Minh lại đánh khởi tinh thần, kêu lên: “ Đám cẩu tạp lại tới, các huynh đệ buông tay giết đi.”

“ Dạ, tướng quân.” Hơn mười người cùng kêu lên quát.

Ngân thương trong tay Phương Hưởng Minh khẽ run lên, chỉ nghe thanh âm, hắn liền biết sau lưng hắn chỉ còn không đủ năm mươi. Trải qua sự trùng sát thảm thiết nhiều lần như vậy, bộ đội của hắn đã giảm đi tám phần.

Một cỗ lửa giận mãnh liệt cùng không cam lòng dâng lên từ đáy lòng, ngân thương trong tay hắn huỳnh xuất ra ngàn đóa hoa truy mệnh đoạt phách, cây thương mang theo sắc thái hoa mỹ hướng Hung Nô nhân trước mặt tấn đi. Đến tận đây, hắn không còn tiếp tục giữ lại.

Cùng đại diện công kích của hắn khác hẳn, Lý Quan Anh đi theo sát bên cánh sườn của hắn, trường thương trong tay chỉ có hai động tác, đâm ra, thu hồi, tuần hoàn không ngừng.

Lý gia Khóa Hầu thương ở trên tay hắn biểu hiện đến xuất thần nhập hóa, mỗi thương đâm ra, lại bám theo một luồng máu tươi, câu đi một hồn phách.

Hai người bọn họ phối hợp ăn ý, như mãnh hổ xuống núi, thế không thể đỡ, dưới sự dẫn dắt của bọn họ, mọi người ra sức chém giết, rốt cục mở ra một con đường máu.

Trên gò núi, Khảm Cát mắt hổ tròn tròn, nhìn thấy vậy huyết mạch trướng lớn, hắn rút mã đao bên hông ra, giục ngựa chạy về phía trước, kêu lớn: “ Ứng ca, ta đi.”

Nhưng ý nguyện của hắn vẫn chưa thực hiện, một bàn tay đã vững vàng kéo lại cương ngựa của hắn, mặc cho con ngựa vằn vẹo giấy dựa như thế nào, bàn tay kia thủy chung không hề cử động.

Khảm Cát bất đắc dĩ nhìn chủ nhân của bàn tay kia, nếu là những người khác, cho dù là huynh trưởng thân sinh của hắn ở đây, hắn cũng sẽ dùng mã đao chặt đứt dây cương, lại lao nhanh xuống.

Nhưng trong những người đồng lứa hiện tại của Hung Nô, hắn bội phục nhất chỉ có hai người, Lợi Trí cùng Quát Bạt Ứng.

Hai người này chính là thần tượng của thanh niên Hung Nô, đối với những thiếu niên đầy tràn nhiệt huyết mà nói, lời nói của bọn họ thường thường còn tác dụng hơn so với chính trưởng bối của bọn họ.

Bởi vì bọn họ là anh hùng, mà Hung Nô nhân kính nể nhất chính là anh hùng như vậy.

“Ứng ca, ngài vì sao không cho ta đi.” Khảm Cát ủy khuất hỏi.

Quát Bạt Ứng nhìn hắn một cái, một đôi mắt to sáng ngời tràn ngập thiện ý cùng ý cười: “Ngươi quá nhỏ.”

“Ta đã mười sáu tuổi, đã trưởng thành.” Khảm Cát ưỡn ngực lên, thân hình vốn cũng không quá kiện tráng lại có được một cổ hào khí lãng vãng tận trời.

“Phải, ngươi trưởng thành. Nhưng Phương Hướng Minh cũng đang tráng niên a.”

Nhìn vẻ mặt phần phần bất bình của Khảm Cát, hắn cười nói: “Khảm Cát, dù là ta cùng hắn đơn đả độc đấu, cũng không dám nói có thể thắng được, chẳng lẽ ngươi còn lợi hại hơn so với ta?”

Gương mặt Khảm Cát đỏ lên, thì thào nói: “Ứng ca, ta làm sao có thể so sánh cùng ngài?”

“Nếu biết rõ không địch lại, còn muốn bằng vào nhất thời huyết khí chi dũng, chỉ là chịu chết uống phí. Vậy sẽ không được gọi là anh vũ, mà là lỗ mãng.” Quát Bạt Ứng thở dài nói: “Ngươi là con trai nhỏ nhất của Đan Vu, nhưng Đan Vu lại đặt kỳ vọng lên trên người của ngươi. Ngươi cũng không nên cô phụ sự kỳ vọng của Đan Vu.”

“Dạ, Ứng ca.” Khảm Cát cúi đầu, cũng không biết có nghe lọt vào tai hay không.

“Ai, nếu qua thêm mười năm, vi huynh sẽ không ngăn cản ngươi.”

Trong mắt Khảm Cát lại hiện lên một tia bất phục, hắn nói như vậy chẳng khác gì là nói chính mình trong vòng mười năm không cách nào truy được Phương Hướng Minh. Đối với loại người tâm cao khí ngạo như hắn mà nói, không còn thứ gì có thể làm cho hắn cảm thấy khó chịu hơn.

Quát Bạt Ứng trấn an vị thiên chi kiêu tử từ khi ra đời tới nay luôn được thuận buồm xuôi gió, ánh mắt của hắn quay trở lại trên chiến trường, môi nhẹ nhàng khẽ động, lấy một loại thanh âm thấp đến không người nghe thấy: “Phương Hướng Minh, không thể cùng ngươi công bình đánh một trận, có lẽ là chuyện ăn năn lớn nhất trong cuộc đời của ta.”

Lại một đội kỵ binh lao tới, Phương Hướng Minh ngưng thần cảm thương, xung trận lên trước, giết vào trận địch.

Lý Quan Anh ở sau lưng hung hăng mắng một câu: “Giết sạch Hung Nô cẩu.”

Hắn gắt gao theo sát sau lưng Phương Hướng Minh, vì hắn ngăn lại những công kích bên sườn.

Phương Hướng Minh giống như một thanh đao nhọn lợi hại, xé rách mã trận của Hung Nô nhân, lại xông ra ngoài.

Chỉ là, hắn ngẩng đầu vừa nhìn, lập tức sắc mặt đại biến.

Ở trước mặt hắn ngoài trăm thước, có hai đội kỵ binh ngàn người, giương cung lấp tên, không cần hỏi, mục tiêu chính là đội nhân mã của mình.

Phảng phất như trải qua trăm ngàn lần biểu diễn, mã đội của Hung Nô nhân thuận thế hướng hai bên phi tới, chỉ còn lưu lại hai mươi kỵ cô linh linh trên khoảng đất trống.

Trải qua lần thứ hai trùng sát, nhân số lại giảm mạnh.

Đến nay Phương Hướng Minh vẫn không nghĩ ra, vì sao Hung Nô nhân lại thay đổi bốn ý, không hề cố kỵ mà lưu lại tính mạng của Lưu Chính Khải. Chẳng lẽ bọn họ đã biết đây là thái tử điện hạ giả hay sao? Nhưng lúc này, đã không chấp nhận cho hắn tiếp tục suy nghĩ.

Hắn cắn răng, gọi to: “ Trùng về phía trước...”

Hắn biết đường sống duy nhất lúc này chính là phải nhanh thông qua đoạn khoảng cách trăm thước trước mắt, vô luận là lui về phía sau hay là lách sang một bên, đều chỉ còn một con đường chết, hắn là không còn lựa chọn nào khác.

Mọi người ở phía sau hắn, ngoại trừ người giả trang thái tử, tất cả đều mang thương, nhưng bọn họ không hề sợ hãi, ra lệnh một tiếng, mỗi người tranh đi trước.

“ Bắt tên...”

Một tiếng quát to, một ngàn cung thủ đồng loạt buông lỏng dây cung đã sớm kéo căng trong tay.

Một trận mưa tên ùn ùn bay về phía bọn họ.

Ngân thương trong tay Phương Hướng Minh như bánh xe quay nhanh như gió, đem toàn thân cao thấp thủ hộ không lọt một giọt nước.

Đột nhiên, sau lưng hét thảm một tiếng, trong lòng hắn run lên, thanh âm này vô cùng quen thuộc, hắn bị thảm kêu lên: “ Hữu Lăng...”

Quay đầu lại vừa nhìn, Phương Hữu Lăng bay lên trời, lấy thân thể mình làm tấm chắn, chắn ngay trước mặt người giả trang thái tử. Trên người của hắn cắm đầy tên, thê thảm không nỡ nhìn.

“ Ta không hối hận...”

Trong tai của hắn phảng phất vang lên câu nói lúc ra khỏi thành của Phương Hữu Lăng, đôi mắt to của vị tướng lãnh tuổi còn trẻ, tràn ngập huyết tính đã vĩnh viễn nhắm lại.

“ Ta không hối hận...”

Phương Hướng Minh lệ nóng doanh tròng, hắn vỗ ngựa phóng tới, trong lòng chỉ còn một ý niệm, phải báo thù tuyệt hận cho đệ đệ của mình.

“ Bắt tên...”

Tổ cung thủ ngàn người thứ hai lại bắn ra mũi tên nhọn trong tay.

Phương Hướng Minh hét lớn một tiếng, công lực toàn thân vận tới cực hạn, một cây trường thương phảng phất như có được tính mạng, trở nên như rồng bay múa sống động, ngành sanh đem những mũi tên chặn lại.

Nhưng một tiếng vang xé gió, một mũi điều linh tiễn xuyên qua bên người Phương Hướng Minh. Mũi tên tốc độ cực nhanh, góc độ lại xảo diệu, nắm chắc thời cơ thật chuẩn, có thể liệt hàng thượng phẩm.

Phương Hướng Minh trơ mắt nhìn mũi tên kia xuyên qua thương ảnh của chính mình, hướng phía sau bay đi. Tưởng muốn ngăn lại, cũng lực bất tòng tâm.

“ Hừ...”

Hắn tử mặc trang phục của Lưu Chính Khải nặng nề hừ một tiếng, bị mũi tên đâm thủng ngực mà qua, cũng không còn sức nắm dây cương, ngồi không vững, nặng nề té ngã trên mặt đất.

Phương Hướng Minh trợn mắt nghiêng răng, nhưng lúc này lại một mảnh mưa tên bắn xuống, hắn ra sức ngăn cản. Chỉ là lo được người thì bất chấp ngựa, lương câu bắc cương rên rỉ một tiếng, ngã xuống đất mà chết, trên cổ nó ghim một mũi điều linh tiễn lút cả đuôi tên, có thể thấy được người bắn tên lực lớn vô cùng.

Phương Hướng Minh nhảy dựng lên, đến tận đây, bên người chỉ còn lại một mình Lý Quan Anh, những người còn lại đều chết trận.

Đổi mặt hơn một ngàn cung thủ Hung Nô, lại mất đi chiến mã, hai người bọn họ biết hôm nay hẳn là phải chết không thể nghỉ ngơi.

Lúc này, trong lòng bọn họ suy nghĩ chỉ một chuyện, không biết thái tử điện hạ có thoát hiểm được hay không.

A Ngõa Hạng buông ngũ thạch cung trên tay xuống, hai mũi tên vừa rồi chính là kiệt tác của hắn, mà lúc này hai người kia đã hoàn toàn đến đường cùng, không còn tiếp tục khả năng thoát thân, hắn tự nhiên khinh thường làm việc bỏ đá xuống giếng.

Lại một lần nữa tên thứ hai qua đi.

Thân thể Phương Hướng Minh đã trúng ba tên, mà Lý Quan Anh thì nửa quỳ bên cạnh, toàn nhờ vào Phương Hướng Minh toàn lực thủ hộ, mới vừa rồi thoát khỏi cái chết, chỉ là, bọn họ lần qua lúc này, còn có thể lần qua lần tiếp theo sao?

Cung tiễn thủ lại kéo ra cường cung đại biểu tử thần trên tay.

Hai người bọn họ bèn nhìn nhau cười, tận trung toàn nghĩa, có chết – lại có sá gì.

Mưa tên lại phát ra tiếng rít chói tai, Phương Hướng Minh lại nhắc ngân thương, chịu đựng sự đau đớn của vết thương, một lần nữa múa lên.

Chỉ là hắn biết, chính mình đã không còn cách tránh thoát lần mưa tên tiếp theo này.

Nhưng trước mắt của hắn đột nhiên tối sầm lại.

Một đóa mây đen thổi qua, như vô tận suối chảy tận sâu trong biển rộng, đem những mũi tên toàn bộ hút vào, chấn nát thành phần vụn.

Phương Hướng Minh giương mắt nhìn lên, trong đôi mắt là nỗi mừng vui, sợ hãi lẫn kích động.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa quay đầu cười, phẳng phất như ánh sáng mặt trời ban mai, sáng lạn mà chói mắt.

“Đại ca, tiểu đệ ứng ước mà đến.”

185. Chương 185: Hắc Kỳ Quân

Dân chúng ngoài thành sợ hãi Hung Nô nhân hung ác, liều mạng lui về, dân chúng bên trong lại muốn đi ra, loạn cùng một chỗ, hỗn loạn không chịu nổi.

Người đều có lòng riêng, trong lúc sinh tử tồn vong, bọn họ tự mình trúng tên, tử thương vô số, Tề Kiệt Thái quan binh thấy vậy lòng như lửa đốt, nhưng cũng không thể tránh được.

“Đại ca, kinh sư thủ không được nữa, chúng ta không thể cứ ở đây mà không làm gì a.” Một bách nhân trưởng ở bên tai Tề Kiệt Thái rống lớn.

Tề Kiệt Thái nhìn hoàng cung lửa cao ngất trời, lại nghe ngoài thành truyền đến tiếng kêu thảm thiết của dân chúng, trong lòng do dự bất quyết, không biết lúc này nên làm gì.

Dựa theo bản ý của hắn, cứu viện hoàng cung so với bất cứ chuyện gì cũng phải trọng yếu hơn. Nhưng trảng cảnh thê thảm trước mắt lại làm cho hắn không thể buông tay không để ý tới.

Hắn hung hăng dậm chân, rốt cục trong lòng có quyết định, nói: “Các huynh đệ, theo ta ra khỏi thành giết Hung Nô nhân.”

Bởi vì sắc trời tối đen, bên ngoài thành tường, người ngựa hỗn loạn, quan binh Đại Hán lại cố kỵ tổn thương dân chúng, lại tạm thời Hung Nô nhân cũng không có ý công thành, cho nên bọn họ tuy đang ở trên tường cao, nhưng không dám tùy ý bắn tên.

Đột nhiên, một trận tiếng vó ngựa chinh tề kịch liệt từ xa đến gần, Tề Kiệt Thái kinh nghiệm chiến trận, vừa nghe thanh âm liền biết người tới không phải chuyện đùa.

Hắn nhìn đám dân chúng ngây thơ đang nghen tắc ngay cửa thành, không khỏi chấn kinh, quát lớn: “ Mọi người nhanh tản ra, có kinh mã tới.”

Thanh âm của hắn thật lớn, dân chúng đều nghe thấy, chỉ là lúc này hỗn loạn, lại làm sao có thể tránh kịp.

Tiếng vó ngựa đảo mắt liền tới, hơn mười kỵ mỗi người toàn thân áo đen, ở trong đêm tối phảng phất như quỷ thần tái thể.

Bọn họ vốn không hề để ý tới đám người chen chúc chật chội nơi cửa thành, trực tiếp xông tới.

Tề Kiệt Thái trốn mất há hốc mồm nhìn bọn họ cứ như vậy mà thẳng tắp vọt tới trong đám người, vô số dân chúng tránh né không kịp, bị bọn họ vô tình dẫm gục trên mặt đất, máu lưu đầy mặt, thê thảm không nỡ nhìn.

Nhưng bọn họ lại như không hề cảm giác, vẫn như trước bảo trì tốc độ cực cao, thoáng qua nháy mắt, liền đã ra khỏi tây môn.

Tề Kiệt Thái chạy nhanh lên thành tường, theo ánh lửa, hắn có thể nhìn thấy, đoàn nhân mã vừa rồi đang chạy vọt vào trong mã đội của Hung Nô nhân.

Đi đầu chính là một người tay cầm một kỳ môn binh khí, Nguyệt Nha Sạn, múa lên, thế không thể đỡ, dưới tay không ai kháng nổi.

Thủ lĩnh Hung Nô nhân đang muốn hạ lệnh chặn lại, đột nhiên đầu lâu nặng nề bật ngựa về phía sau, lập tức rơi xuống ngựa, đương trường bỏ mình.

Tề Kiệt Thái loáng thoáng thấy được trên cổ hắn lộ ra một mũi tên, chỉ là mũi tên kia từ nơi nào phát ra, lúc nào lại bắn trúng, hắn lại không biết.

Hung Nô nhân trong nháy mắt đại loạn, đội ngũ hai ngàn người bị hơn mười người áo đen một lần trùng kích xuyên qua.

Tề Kiệt Thái đứng trên thành tường nhất thời trong lòng kinh hãi vạn phần, đây là ai, là địch hay bạn, lại có uy thế như thế.

Trước mắt của hắn trở nên sáng ngời, một luồng quang mang từ phía chân trời từ từ bắn ra.

Trời, đã sáng.

Mưa tên, ùn ùn kéo đến.

Dưới làn mưa tên dày đặc, có ai còn có thể tồn tại?

Tông sư, chính là tông sư, việc mà không ai làm được, chính là tông sư làm được.

Hứa Hải Phong, vị tân tấn tông sư đã đạt được thực lực cường đại hoàn mỹ không chút thiếu khuyết.

Hứa Hải Phong cởi áo khoác, cũng không thấy hắn dùng sức, nhưng bạch y rộng thùng thình liền bắt đầu chuyển động lên, phảng phất như một đoàn khối đen nồng đậm trong không gian, những mũi tên bay đầy trời bắn tới, lập tức như bị mất đi lực đạo, hướng tới hai bên tự động rơi xuống.

Hắn dĩ nhiên lấy lực một người, cản lại những mũi tên, phạm vi bay múa của áo khoác thật lớn, đem ba người một ngựa hoàn toàn bao phủ lại. Cung tên của Hung Nô nhân tuy sắc bén, cũng không cách nào tổn thương hắn chút nào.

“ Nhị đệ, người không nên tới.” Trên mặt Phương Hường Minh lộ ra một tia cười khổ bất đắc dĩ.

Hứa Hải Phong huy y bào trong tay, có vẻ tiêu sái tự nhiên, không thềm để ý. Hắn quay đầu giả vờ cả giận nói: “ Đại ca, ngươi muốn thất tín sao? Tiểu đệ lại không cho người được như mong muốn, ha ha...”

Tiếng cười sang sảng truyền vào tai, Phương Hường Minh chỉ cảm thấy đầu mũi phát xót, ánh mắt của hắn dời xuống, lại nhìn thấy dưới bụng Ô Vân lại có một người đang mở to đôi mắt nhìn mình.

Phương Hường Minh cả kinh, nhìn kỹ, không khỏi bật cười, nguyên lai là hầu hài đang bám dưới người Ô Vân, trách không được mới vừa rồi lại không phát giác.

“Hầu hài, thoa thuốc cho bọn họ.” Hứa Hải Phong phân phó.

“Dạ...” Hầu hài đáp ứng một tiếng, thân hình vừa động, đã đứng ngay bên cạnh Phương Hướng Minh, với tầm mắt của một cao thủ nhất phẩm như hắn lại không cách nào nhìn thấy rõ, tốc độ người này cực nhanh, quả thật thiên hạ vô song.

Hai người Phương Hướng Minh đột nhiên cảm giác vết thương vô cùng đau nhức, sau đó liền mát mẻ, tựa hồ như có thứ gì đang thoa trên vết thương.

Bọn họ cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy mũi tên trên người đã rút ra, mà vết thương được thoa lên một lớp chất dịch mỏng ngăn chặn máu tươi chảy ra. Bọn họ kinh ngạc nhìn, thủ pháp thật nhanh.

Trên gò núi, sắc mặt Quát Bạt Ứng âm tình bất định, hắn như thế nào cũng không có nghĩ đến tại cuối cùng trước mắt lại xuất hiện một nhân vật có tư cách ngang cơ sổng dữ như thế.

Hứa Hải Phong không ngờ có thể thăng cấp làm tông sư, quả thật đã vượt ra ngoài dự liệu của hắn, đối với việc Hắc Kỳ quân có thể ngăn cản Khải Tắt nhân xâm lấn càng tin tưởng thêm vài phần.

Cùng Hắc Kỳ quân bí mật hiệp nghị, cho dù là tại cao tầng Hung Nô cũng là một chuyện cực kỳ cơ mật. Nhưng với thân phận của Quát Bạt Ứng tự nhiên cho phép hắn được tham dự bên trong.

Nếu Hứa Hải Phong bỏ mình, Hắc Kỳ quân há chịu từ bỏ ý đồ, hơn mười vạn đại quân Khải Tắt lấy ai đi ngăn cản. Kế hoạch hoàn chỉnh của quốc sư Cáp Mật Thứ sẽ trôi theo dòng nước. Chỉ là nếu thả cho bọn họ rời đi, chính mình làm sao công đạo với tất cả thủ hạ.

Quát Bạt Ứng cau mày, trong lòng hồi hận vạn phần, sớm biết như thế, liền tự tay xuất thủ, nếu có thể sớm một bước đánh gục Phương Hướng Minh, cũng không có phiền não này.

“Ứng ca, ngài làm sao vậy?” Khảm Cát chứng kiến Quát Bạt Ứng vẫn do dự không quyết, trong lòng kỳ quái vạn phần, dò hỏi.

Quát Bạt Ứng như ở trong mộng mới tỉnh, hắn nhìn Hứa Hải Phong uy phong lẫm lẫm trên chiến trường, trong lòng tự dưng dâng lên một ngọn lửa đỏ kị.

Tông sư, tông sư thì thế nào? Tuổi còn trẻ đã đặt chân lên cảnh giới tông sư, ngày sau sẽ thành tâm phúc họa lớn của Hung Nô, đã có được cơ hội này, lại làm sao dễ dàng bỏ qua.

Dù là Khải Tắt có xâm lấn Trung Nguyên, này cũng bất quá là cục diện ba nhà tranh hùng, Hung Nô nhân chúng ta làm sao phải e ngại.

Nghĩ tới đây, sát khí hắn đại thịnh, roi ngựa trong tay quất lên, hô to: “Cung tiến thủ, bắn...”

Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười, tuy hắn không cách nào nhìn thấy khuôn mặt Quát Bạt Ứng, nhưng có thể cảm nhận được khí thế của hắn biến hóa, mà suy đoán ra sự chuyển biến tâm lý của hắn.

Cảm giác được luồng sát khí sắc bén, hắn đã biết Quát Bạt Ứng sát tâm đã động, nghĩ muốn đem mình giữ lại nơi đây.

Hắn cùng Trình Huyền Phong dù sao khác nhau, Trình Huyền Phong dù sao cũng là người Hán, hướng chỉ trong lòng có nhiều lo lắng, cho nên ở cuối cùng trước mắt, vẫn lưu lại một tay. Nhưng hắn lại là Hung Nô nhân chính cống, hắn cũng không có quan tâm giang sơn Đại Hán có bị vùi lấp hay không, hắn chỉ muốn có thắng lợi cuối cùng, chỉ cần cuối cùng có thể chiếm lấy phiến giang sơn Trung Nguyên tốt đẹp thuộc về Hung Nô nhân là đủ rồi.

Mưa tên che khuất bầu trời hướng mấy người bọn họ bay tới, áo khoác trong tay Hứa Hải Phong không ngừng được truyền vào nội lực, áo khoác do chất liệu vải bình thường may thành nhưng nhờ nội lực biến rắn như kim cương, mặc cho mưa tên có mạnh bao nhiêu cũng không cách nào tổn thương nó phân hào.

Tông sư, đây mới là thực lực chân chính của cao thủ cấp tông sư.

Chỉ là cho dù tông sư có cường thịnh, cũng chỉ có một người. Một người mạnh đến thế nào, làm sao có thể qua được thiên quân vạn mã.

Nếu đang ở trong thành đầy phòng xá, trong con đường trải rộng nơi thành thị, chỉ cần cao thủ cấp tông sư muốn tùy ý tránh né, dù nhân số có nhiều cũng chẳng làm gì được.

Nhưng trên bình nguyên mênh mông, dù là Lê Ngạn Ba, Thác Hà Đế những lão bài cao thủ cấp tông sư, gặp phải đại đội Hung Nô kỵ binh trang bị hoàn mỹ kiêu dũng thiện chiến, cũng chỉ đành tránh lui thật xa.

Phía sườn tây kinh sư, địa thế bằng phẳng, không có vật gì che đậy ngăn trở, chính là vùng đất tốt cho kỵ binh tung hoành.

Hứa Hải Phong nhìn qua như dễ dàng tùy ý, kỳ thật đã cạn kiệt khả năng, nếu không phải hắn đã bước vào tông sư, chân khí trong cơ thể sinh sôi không ngừng, cuộn cuộn không dứt, đã sớm không chịu nổi sự tiêu hao như thế.

Chẳng qua, cứ toàn lực như vậy, hắn có thể kiên trì bao lâu?

Tuy Phương Hướng Minh chưa đạt tới cảnh giới chí cao này, nhưng vẫn hiểu rõ đạo lý đó.

Hắn quét mắt nhìn Ô Vân đang được bao phủ trong sự bảo hộ của Hứa Hải Phong, thỉnh thoảng lại chớp lên chiếc đuôi dài, có vẻ thản nhiên tự đắc, đột nhiên kêu lên: “ Nhị đệ, tốc độ của Ô Vân thiên hạ đệ nhất, lấy thân thủ của ngươi, cưới nó, sẽ dễ dàng rời đi. Mang theo Quan Anh, các người đi mau.”

Lý Quan Anh trúng phải bảy tiễn, tuy không phải nơi yếu hại, nhưng máu chảy quá nhiều, đã nửa trạng thái hôn mê. Nhưng trong mông lung nghe được câu nói đó, lập tức tỉnh táo lại, miễn cưỡng kêu lên: “ Không thể, đại ca các người đi, đừng quản tiểu đệ.”

Toàn thân chân khí của Hứa Hải Phong cuồng dũng, nội tức vô tận thông qua chiếc áo khoác mềm mại tản mát ra, hắn lấy chính biểu hiện của mình giải thích hàm nghĩa chân chính của hai chữ tông sư.

Xem khắp lịch sử, tình cảnh như vậy cũng là có một không hai.

Hứa Hải Phong đương nhiên biết, cứ tiếp tục như vậy hậu quả chính là cạn lực bỏ mình. Nếu hắn dựa vào tốc độ của Ô Vân, cho dù là mang theo hai người này, cũng chưa chắc không có khả năng toàn thân trở ra.

Chỉ là hắn không cam lòng, Quát Bạt Ứng lấn hiếp người quá đáng.

Nếu hắn muốn đẩy mình vào chỗ chết, vậy không lưu cho hắn một sự giáo huấn vừa vui vừa sợ thì làm sao ăn nói với chính bản thân mình.

Lúc này, bầu trời chợt xuất hiện một luồng ánh sáng, mặt trời đỏ rực rốt cục bắt đầu từ từ dâng lên.

Hứa Hải Phong nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên cực kỳ vui vẻ, quay đầu cười nói: “ Đại ca, Lý huynh, các người không cần đẩy đưa, tiểu đệ sớm có an bài, hôm nay nếu không thể đem hai người bình an rời khỏi nơi đây, từ nay về sau sẽ không hề nhắc tới võ công nữa.”

Nghe được giọng nói tràn ngập tự tin của hắn, hai người Phương Hướng Minh không hện mà cùng yên tâm, tuy bọn họ còn nhìn không ra vì sao Hứa Hải Phong có thể khẳng định như thế, nhưng bọn họ lại không lý do lựa chọn tin tưởng.

Có lẽ đây là mị lực của tông sư.

Sự hỗn loạn từ phía sau Hung Nô nhân như ôn dịch lan tràn ra, một chi hắc y kỵ binh hơn mười người, như mũi tên xuyên qua đám bộ đội cung tiễn thủ bay nhanh tới.

Bọn họ rốt cục tới.

186. Chương 186: Ly Kinh

Nhưng bởi vì trong đội ngũ này, đã có một nhân vật mấu chốt đủ để làm thay đổi cả chiến cuộc.

Thần tiễn thủ Triết Biệt.

Hắn ẩn giấu trong đám người, không hiện mặt, giấu diếm mình, nhưng cứ mỗi lần dây cung bật lên, đều có một Hung Nô tướng lĩnh xoay người rơi ngựa, đi đời nhà ma.

Triết Biệt vốn chính là Hung Nô nhân, nên hiểu rõ bọn hán hơn xa người khác, chỉ cần nhìn phục sức, thần thái, toàn bộ đội ngũ sắp xếp, là có thể suy đoán trưởng quan cao nhất của chi bộ đội này là ai.

Khoảng cách bắn tên của Khai Thiên Cung đã đạt tới ngoài ngàn thước, mắt của hán lại càng cao minh vô cùng, ở trong đội ngũ không ngừng cao giọng hô gọi, phụ trách chỉ huy phương hướng đi tới.

Dựa theo hán chỉ điểm, lại bằng vào cấp bậc võ công đạt tới tông sư như Lý Minh Đường, thần căn sát thần, phạt ngăn giết phạt, một đoạn đường thông sướng không trở.

Triết Biệt không chế đội ngũ không phải là thăng tấp đi tới, mà là suất lĩnh nhằm ngay quan chỉ huy của đội ngũ.

Càng tới gần chủ tướng, hộ vệ tự nhiên là càng đông đảo, Hung Nô nhân ra sức ngăn cản, cho dù là Lý Minh Đường nhất thời nửa khắc cũng khó thể tới gần.

Chỉ là, hán vốn không cần tới sát bên người Hung Nô tướng lãnh.

Ngàn thước, chỉ cần đạt tới khoảng cách ngàn thước, Triết Biệt đánh tiếng, Lý Minh Đường liền thay đổi đầu ngựa nhằm phía phương hướng người đó.

Mà lúc này Hung Nô nhân hoảng sợ phát hiện, thiên nhân trưởng của bọn họ đã biến mất bên trong tầm mắt.

Sau thiên nhân trưởng, là bách nhân trưởng, mỗi một người có gan suất lĩnh bốn đội sĩ tốt đến chặn lại, Hung Nô bách nhân trưởng đều sẽ trở thành đối tượng ưu tiên được hán chiếu cố.

Bọn họ một đoạn đường đi tới, xuyên qua bốn đội ngàn người, thì có bốn vị thiên nhân trưởng thân kinh bách chiến cùng hơn hai mươi vị bách nhân trưởng vĩnh viễn nằm ngoại thành kinh sư.

Hung Nô nhân là dân tộc anh dũng, nhưng người anh dũng, lại binh lính anh dũng, trừ phi bọn họ đạt tới mức máu lạnh như huyết tửu chiến sĩ có thể đối với hết thảy đều hờ hững hoàn toàn. Nếu không, khi bọn hán chứng kiến trưởng quan trong ngày thường uy phong lẫm lẫm lại khó hiểu kỳ diệu mà chết đi, thì loại sợ hãi này cũng không bút mực nào có thể hình dung.

Hung Nô nhân mã mất đi hệ thống chỉ huy rốt cục bắt đầu không tự chủ được ồn ào cùng hỗn loạn.

Tề Kiệt Thái đứng trên thành tường nhìn thấy rõ ràng, vội vàng hạ lệnh chỉ huy dân chúng chạy ra khỏi thành.

Đám người lại bay vọt ra, bởi vì thiếu đi Hung Nô nhân áp chế, lúc này người có thể chạy thoát cũng nhiều vô số.

Hứa Hải Phong cười ha ha, trong tay tăng lực, đột nhiên buông tay, ngoại bào đã trương cứng đến cực hạn đột nhiên xoay tròn lên. Hứa Hải Phong nhẹ nhàng tống về phía trước, lập tức ngoại bào giống như một tấm chắn rộng thùng thình bay về phía trước.

Hán trở tay rút Bất Phá thần kiếm, một cước đá tới, đem Lý Quan Anh đã nửa hôn mê đá bay lên lưng ngựa. Hán dùng sức cực kỳ xảo diệu, thân hình cao lớn của Lý Quan Anh giống như là có người dùng tay nhẹ nhàng đỡ lấy, không chút chấn động vết thương của hán.

Hai chân Hứa Hải Phong nhún nhẹ, mượn lực phi thân lên ngựa, trong miệng kêu lên: “Đại ca, mau tới.”

Phương Hướng Minh biết lúc này thế cục nguy cơ, chưa thoát ly hiểm cảnh, không dám chần chờ, cố nén vết thương đau đớn, cũng nhảy lên lưng ngựa, gắt gao ôm lấy Hứa Hải Phong.

Tay phải Hứa Hải Phong giơ lên trường thương của Lý Quan Anh, tay trái cầm Bất Phá thần kiếm. Công lực của hán vận chuyển, trên thân kiếm cổ phác của Bất Phá thần kiếm chợt bạo sáng lên một đoàn quang mang, một đoàn quang hoa chói mắt.

Hán mỉm cười, Bất Phá thần kiếm có thể so sánh với Khai Thiên Cung há lại đơn giản như vậy, trước kia không hiện quang mang, đó là bởi vì tu vi của người cầm kiếm không đủ. Hôm nay hán đã phá kén mà ra, lột xác thành bướm, chỉ có tu vi cao tuyệt của tông sư, mới có thể phát huy ra uy lực chân thật của thanh kiếm này.

Chẳng qua nói lại, nếu người nào có tu vi đạt tới cảnh giới tông sư, chỉ sợ cũng khinh thường sử dụng binh khí.

Hắn thở nhẹ một tiếng: “ Ô Vân, nhờ vào người, đừng làm ta thất vọng, đi thôi...”

Đầu ngựa trắng kiện của Ô Vân cao cao giương lên, bốn vó tản ra, bay nhanh phóng ra ngoài.

Về phần hầu hài, Hứa Hải Phong cũng không lo lắng, nếu lấy tốc độ của hắn mà có thể nguy hiểm tính mạng, vậy trừ phi Hung Nô nhân có thêm một Triết Biệt tái thế.

Tốc độ của Ô Vân cực nhanh, có thể nói là thiên hạ đệ nhất trong loài thú, trong nháy mắt liền đã đi xa.

Thương kiếm trong tay Hứa Hải Phong bay múa, xa thì chọn thương, gần thì chọn kiếm, đặc biệt là Bất Phá trên tay trái, thân kiếm như huỳnh quang lưu chuyển, chém sắt như chém bùn, thế không thể đỡ.

Tốc độ đám người Lý Minh Đường càng nhanh hơn, chốc lát sau, song phương đã hội tụ một chỗ.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn Quát Bạt Ứng đứng trên gò núi, ngạo nghễ kêu lên: “ Quát Bạt tướng quân không cần cung tiễn, Hứa mỗ cũng nên đi rồi.”

Hai vị tông sư hợp lực mở đường, đó là uy thế ra sao, như hổ nhập đàn dê, thế như chẻ tre, trực giết đến máu chảy thành sông, thân phơi khắp nơi trên đất.

Sắc mặt Quát Bạt Ứng lúc trắng lúc đỏ, nói không nên lời về ảo não hối hận, hắn hạ lệnh toàn lực chặn lại, lại đột nhiên phát giác đội ngũ chỉ huy không linh, đây là việc chưa từng có trước đó.

Chỉ cần những nơi đám người Hứa Hải Phong đi qua, toàn bộ đội ngũ lập tức biến thành như con ruồi không đầu, bay quanh tán loạn.

Mất thấy đã sắp lao ra trận địch, Phương Hướng Minh đột nhiên nhớ tới một chuyện, kinh hô: “ Thi thể...”

Hứa Hải Phong cau mày, lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn, trên lưng ngựa quay đầu lại vừa nhìn, chỉ thấy thi thể của sĩ tốt mặc vương bào kia đang bị vài tên Hung Nô nhân thu lấy, đang hướng Quát Bạt Ứng phi tới.

Tay phải hắn cầm thương chỉ một ngón tay, trong miệng cao giọng kêu: “ Hầu hài, đem thi thể kia đoạt lại.”

Một đạo bóng đen đột nhiên biến mất, trong nháy mắt đã đi xa.

Trình Minh nhìn phương hướng của Hứa Hải Phong, trong lòng cảm xúc nói không nên lời, vừa kinh hãi sự dũng mãnh của người này, vừa vì việc hắn làm suy sụp khí thế cuồng vọng của Hung Nô nhân mà tự hào.

Ánh mắt của hắn chuyển hướng mấy tên Hung Nô nhân mang theo thi thể kia, chỉ cần Lưu Chính Khải chết đi, Hứa Hải Phong chạy thoát cũng không phải là không tốt.

Mất thấy vài tên sĩ tốt đã sắp đến gần chỉ chừng mười bước.

Đột nhiên, trước mắt của hắn hoa lên, một đạo bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

Đồng tử Trình Minh chợt co rút lại, hắn phản ứng cực nhanh, lớn tiếng kêu lên: “ Có địch, cẩn thận.”

Tên lính mang theo thi thể đột nhiên ngẩn ra, chưa hiểu được lời của hắn, liền cảm giác được trong tay chợt nhẹ đi. Hắn hoảng sợ, cúi đầu vừa nhìn, trong tay đã trống trơn, thi thể Hán thái tử đâu rồi?

Sắc mặt Quát Bạt Ứng kịch biến, người này lúc nào đi lên, hắn dĩ nhiên hoàn toàn không biết, thật sự là không thể tưởng tượng. Nhưng phản ứng của hắn so với Trình Minh còn nhanh hơn ba phần.

Khi Trình Minh mở miệng gọi to, hắn đã gỡ xuống cung tên trên lưng, nhắm vào bắn ra.

Hầu hài đối với mũi tên nhanh như thiểm điện của Quát Bạt Ứng không hề để ý tới, sau khi hắn lấy được thi thể, bẻ lên, xoay người liền đi.

Trong lòng Quát Bạt Ứng chợt nhẹ, người này tuy nhiên quái dị, nhưng hiển nhiên kinh nghiệm lâm địch thiếu sót, chỉ biết thẳng tắp đi tới, cũng không biết né tránh, lúc hắn xoay người, mũi tên của chính mình không ngờ chỉ còn cách lưng hắn không đủ một thước, người này tất nhiên khó thoát khỏi cái chết. Trong lòng hắn tạm thời có chút hối hận, hắn là nên đem hắn bắt sống, khảo hỏi một chút, hắn làm sao xuyên qua vòng phong tỏa của binh sĩ, lặng yên không chút tiếng động đến đây.

Chỉ là, trong một khắc sau, đôi mắt của hắn mở to lớn nhất, cũng không còn nhắm lại.

Một mũi tên như lưu tinh chỉ cách hầu hải chừng một thước, nhưng một thước khoảng cách, cũng đã là cực hạn.

Bởi vì lúc này hầu hải đã động. Thân hình hắn bắt đầu thẳng tắp chạy về hướng Hứa Hải Phong, một mũi tên kia truy ở phía sau hắn, lúc đầu còn có thể bảo trì đoạn khoảng cách kia. Nhưng theo hầu hải chạy càng lúc càng nhanh, đoạn khoảng cách càng kéo càng dài, cho đến khi thể bay của mũi tên đã giảm, hết lực liền rơi xuống trên mặt đất.

Sắc mặt Quát Bạt ửng xanh đen gương mặt nhìn lên, hầu hải đã sớm không thấy tung tích.

Hứa Hải Phong hô to một tiếng, một thương đâm ra, đem một gã binh lính Hung Nô rút xuống ngựa, phía trước không còn bóng địch, đúng là đã giết ra ngoài trận địch.

A Ngõa Hạng giận dữ, ra lệnh một tiếng, suất lĩnh bốn bộ binh mã nối đuôi truy theo.

Hứa Hải Phong quay đầu vừa nhìn, mặt lộ vẻ khinh thường, nói: “ Đem toàn bộ tên giao cho Triết Biệt, người tới cản phía sau.”

“ Dạ...”

Triết Biệt lên tiếng, trong tai truyền đến lời dặn dò của Hứa Hải Phong: “ Không thể ham chiến.”

Hắn yên lặng gặt đầu, trong mắt bình tĩnh không tia gợn sóng.

Hứa Hải Phong thúc ngựa đi trước, cùng đám người Lý Minh Đường rất nhanh rời đi.

A Ngõa Hạng mắt thấy đám người Hứa Hải Phong đi xa, nhưng có một người thắng ngựa dừng lại, tại xa xa cô linh linh đứng trên đại đạo.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười dữ tợn, từ trên lưng gỡ xuống ngũ thạch cung, chỉ đợi đi tới gần hai trăm thước, liền sẽ phát tên lấy tính mạng người này.

Không ngờ lúc này, hắn lại nhìn thấy người kia làm ra một động tác cũng giống như hắn, duy nhất khác nhau chính là khi hắn chỉ gương cung lấp tên, thì người nọ đã bắn đi ra.

A Ngõa Hạng nghi hoặc khó hiểu, đang định trào phúng, đột nhiên trong lòng căng thẳng, kinh nghiệm vào sinh ra tử nhiều năm trên chiến trường, nhượng trong tim của hắn có một tia cảnh báo, tay hắn trực tiếp cầm lên viên thuẫn, che ngay trước ngựa, đồng thời thân thể thật sâu ngã ngựa về phía sau, liền ngay trên lưng ngựa làm ra tư thế thiết bản kiêu.

Động tác này căn bản chưa trải qua đầu óc của hắn, mà là theo bản năng tự nhiên mà làm ra. Nhưng khi hắn vừa hoàn thành động tác này, liền cảm giác trên tay một trận lực mạnh vọt tới, viên thuẫn dĩ nhiên bị một mũi điều linh tiễn từ giữa xuyên qua, mũi tên thật khó khăn đập vào trên chóp mũi hắn.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt từ lưng tuôn ra, hắn ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc nhìn thấy người nọ lại buông ra dây cung.

Tuần mã dưới người hắn rên rỉ một tiếng, quỳ sụp xuống, A Ngõa Hạng kinh hãi, té về phía trước, cũng may hắn công phu cao minh, đang ở giữa không trung, sống lưng thẳng lên, ngạnh sanh té ngã về phía sau.

Hai chân hắn chưa rơi xuống đất, chợt nghe phía sau truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết, quay đầu vừa nhìn, đám bộ hạ tinh nhuệ của mình đang té ngã xuống đất, trên người bọn họ lại có thêm lỗ thủng.

A Ngõa Hạng liếc mắt, liền nhận ra đó là trúng tên, nhưng mũi tên đâu?

Hắn theo bản năng lặn qua, trốn sau lưng con ngựa bị bắn chết, lúc này mới vừa nghe tiếng mũi tên xé gió.

Gương mặt nhìn quanh, lúc này mới phát giác lực đạo mũi tên to lớn, không thể tưởng tượng nổi, xuyên thấu qua thân hình một người xong, dư lực lại không hề suy giảm, dưới một mũi tên, thường thường lấy đi hai tính mạng.

Hắn quay đầu nhìn lại, người ngăn đường, hai tay không ngừng, thi triển liên châu tiễn pháp, tốc độ cực nhanh, đã không ai có thể đạt được.

Sau trăm mũi tên, dù là Hung Nô nhân có cường mãnh, cũng run sợ trong lòng, không dám tới gần.

Triết Biệt cười lạnh một tiếng, thu cung võ ngựa mà đi.

Mấy trăm người hai mặt nhìn nhau, đứng là không ai dám tiến lên một bước.

Hứa Hải Phong quay đầu lại nhìn khói đen bốc lên nồng đậm trong kinh sư, trong lòng trăm mối cảm xúc, hậu quả như thế, chính mình cũng có phần tham dự, vậy mình làm có đúng hay không?

Trong mắt Phương Hưởng Minh ứa át, nghĩ tới lão phụ không chịu rời đi, thở dài một tiếng.

Hứa Hải Phong thì thảo luận một câu.

Phương Hưởng Minh nghe không rõ, dò hỏi: “ Nhị đệ, người nói gì?”

Ánh mắt Hứa Hải Phong từ từ kiên quyết, chậm rãi nói: “ Tiểu đệ đang nói, vô luận như thế nào, ta đã không có đường lui.”

Dứt lời, hán chuyển đầu ngựa, quát to một tiếng, một đoàn nhân mã liền tuyệt trần rời đi.

Trong hoàng cung, Cáp Mật Thứ nhìn lửa lớn đầy trời, sắc mặt hán đỏ bừng một mảnh bởi sóng nhiệt, hán nhẹ nhàng, kiên định lắm lắm: “ Chúng ta, đã không có đường lui.”

187. Tập 7: Tây Bắc Kinh Biễn – Chương 187: Lạc Cước

Trên mặt bọn họ mang theo sự đau thương phải rời đi quê hương, mang theo chút mờ mịt đối với tương lai trước mắt.

Chuyện cướp bóc vẫn phát sinh, những ai có thân cường lực tráng ở trong đám người chạy nạn lại càng có vẻ hoành hành không kị.

Đây là những ngày tối đen đã mất đi sự ước thúc của đạo đức, mất đi pháp luật chế tài.

Nhân tính vào giờ khắc này, đã bộc lộ một mặt xấu xí nhất của nó.

Từ kinh sư chạy tới đại doanh phương bắc, tổng cộng có ba con đường, con đường này vắng vẻ hẻo lánh, đường đi kém cỏi nhất.

Chỉ là, hôm nay trên đường kín người hết chỗ, một bộ phận dân chúng rất đông vì tránh né Hung Nô nhân độc ác hung tàn, đều lựa chọn đi con đường nhỏ này.

Một đội nhân mã, hơn ba mươi kỵ, ở đây đang nghịch lưu đi tới, bọn họ vội vã chạy về phương bắc, ở trong đám người có vẻ cực kỳ chú ý.

Bọn họ vác người khô ngô, trên lưng ngựa có những túi cao gỗ lên, người sáng suốt vừa nhìn liền biết bên trong có giấu hung khí. Bọn họ đi qua nơi đây, mỗi người đều ghé mắt nhìn, nhưng không người nào dám can đảm trên chạc.

“ Điện hạ, như vậy có thể không ổn, nếu không ẩn giấu hành tung, chỉ sợ...”

Một hán tử tuổi trẻ nói nhỏ bên tai vị thanh niên mặc cẩm y khoác áo bông bên ngoài.

Bọn họ chính là đoàn người của Lưu Chính Khải đã thừa dịp loạn mà thoát đi kinh sư, đi thẳng tới đại doanh phương bắc. Mà lời vừa rồi chính do Lưu Hoa Lương thiếp thân thị vệ thủ lĩnh của hán nói ra.

Tuy Phương Lệnh Đức sắc mặt khó coi, tâm tình cực thấp, nhưng cũng miễn cưỡng khởi lên tinh thần, lên tiếng phụ họa: “ Không sai, Hung Nô nhân tùy lúc đều sẽ xuất hiện, chúng ta nên tản ra.”

Lưu Chính Khải chậm rãi gật đầu, ánh mắt nhìn về phía thủ tịch mưu sĩ Trương Tử Hoa.

Trương Tử Hoa cau chặt mày, sắc mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ điều gì, hào khí đột nhiên ngưng trọng lên.

Sau một lúc lâu, Trương Tử Hoa rốt cục mở miệng nói: “ Lần này đi đại doanh bắc cương, Phương đại tướng quân cùng Lưu đại thống lĩnh cần phải đi chung với điện hạ, không thể chia lìa.”

Lưu Chính Khải suy nghĩ một chút, lập tức hiểu rõ đạo lý bên trong. Tại phương bắc đại doanh, có ba cổ lực lượng quân sự, Hồng Sắc Hải Dương của Phương gia có mười vạn đại quân, cùng Hoàng Long quân đoàn và Thương Lang quân đoàn tăng viện mà đến mười vạn tinh binh.

Lưu Chính Trung Lưu đại thống lĩnh là đại thống lĩnh của Hoàng Long quân đoàn, chỉ cần do hấn ra mặt, cam đoan một hô trăm ứng, có thể đem năm vạn binh mã của Hoàng Long quân đoàn vững vàng nắm trong tay.

Về phần Thương Lang quân đoàn, Trình Anh Hào dù sao đã tại vị hơn mười năm, trời mới biết hấn đã an bài cái gì trong đó, tuy biểu hiện của Lý Bác Hồ có thể nói là bí trướng, nhưng Lưu Chính Khải còn chưa dám đem tính mạng của mình hấp tấp đặt vào chi bộ đội này.

Mà trong hai mươi vạn quân đội tinh nhuệ nhất của Đại Hán lúc này, lực chiến đấu cực mạnh không thể nghi ngờ chính là Hồng Sắc Hải Dương của Phương Lệnh Thần đại thống lĩnh. Hôm nay Phương Lệnh Thần đã theo hoàng thượng tuần mệnh tận trung, vậy muốn gây quan hệ với Phương Lệnh Thần, liền phải trông cậy vào huynh trưởng của hấn, Phương Lệnh Đức.

Dù sao, vị lão tướng quân này đã hơn mười năm chưa từng hồi kinh, dù là Lưu Chính Khải cũng không dám nói ở loại tình huống bây giờ, hấn có sinh ra dị tâm gì hay không.

May là lòng trung tâm của Phương Lệnh Đức cũng do trời chứng giám, có hấn ở đây, sẽ có thêm một tầng bảo chướng.

“Vậy theo ý tiên sinh, nên làm sao cho phải?” Lưu Chính Khải yên lặng gật đầu, dò hỏi.

Trương Tử Hoa đang muốn mở miệng, thình lình nghe phía trước vang lên một trận vó ngựa dồn dập, hấn nhìn lên, một con ngựa chạy tới rất nhanh, hấn liền lập tức nhận ra, đây là một trong những thám tử hấn đã phái ra.

Ánh mắt Trương Tử Hoa nhìn kỹ thần sắc khuôn mặt của hấn tử này, chỉ thấy tuy hấn đang thở hổn hển, nhưng vẻ mặt hưng phấn, lúc này mới yên lòng.

“Làm sao vậy?” Lưu Hoa Lương thân là hộ vệ đầu lĩnh tổng quản, hấn tử này là thuộc hạ của hấn, tự nhiên không xa lạ, giành trước dò hỏi.

“Báo tổng quản, phía trước một dặm có một thôn nhỏ, nửa số dân chúng đã chạy nạn, bên trong chỉ còn vài nhà, có thể nghỉ tạm.”

Lưu Hoa Lương ân một tiếng, quay đầu nhìn về phía Lưu Chính Khải.

Lưu Chính Khải trầm ngâm chốc lát, gật đầu nói: “Được rồi, cho mọi người nghỉ ngơi một trận, chúng ta đã chạy cả ngày, Hung Nô nhân không nhanh như vậy mà đuổi theo đâu.”

Lưu Chính Trung nhìn Lưu Tuấn Thư đang ngồi chung ngựa với mình, hấn vì mất máu quá nhiều, lúc này tuy đã tỉnh lại, nhưng cả người vô lực, không thể làm gì khác hơn là nhờ vào tộc thúc của mình dìu đỡ.

“Không sai, chạy suốt một ngày, mọi người đều đã mệt, nên nghỉ ngơi một chút, chỉ sợ Hung Nô nhân đến, chúng ta cũng không có khí lực chiến đấu. Huống chi...” Lưu Chính Trung dừng lại một chút, nhìn trong mắt mọi người đều lộ vẻ đồng ý, vì vậy nói tiếp: “Huống chi, Hung Nô nhân cũng chưa chắc biết thái tử điện hạ đã chạy ra kinh sư, càng chưa chắc đoán được chúng ta sẽ đi con đường này.”

Mọi người cùng đồng ý, duy nhất chỉ có Trương Tử Hoa thoáng máy môi, gương mặt hiện ra vẻ do dự, chẳng qua cuối cùng cũng không nói lời phản đối.

Đoàn người đi tới trong thôn, dưới sự chỉ huy của Lưu Hoa Lương, vài tên hộ vệ tản ra mọi nơi, những người còn lại tranh thủ thời gian lấy nước, lại tìm kiếm lương khô trong thôn. Mà ngay cả Lưu Chính Khải cũng cau mày, âm thầm ăn xuống.

Đột nhiên, ngoài cửa một trận ngựa hí truyền đến, lập tức vài tiếng quát vang lên.

Phương Lệnh Đức nghiêng tai lắng nghe, sắc mặt đại biến, thấp giọng nói: “Không hay, là khinh kỵ tuần tra của Hung Nô nhân.”

Lúc hần còn trẻ, đã từng ở bắc cương tác chiến nhiều năm với Hung Nô nhân, tự nhiên có thể nghe hiểu bọn họ nói chuyện, lúc này vừa nghe, lập tức nhận ra thân phận đối phương, trong lòng rung mình, chẳng lẽ hành tung đám người mình đã rơi vào trong mắt đối phương, khiến cho bọn họ nảy sinh sự nghi ngờ.

“ Nhanh như vậy?” Lưu Chính Trung kinh hô một tiếng, bọn họ ra kinh sư, một đoạn đường phóng nhanh, vẫn chưa ngừng nghỉ, nếu vậy cũng bị Hung Nô nhân đuổi theo, thì cũng không tránh khỏi khó thể tưởng tượng.

“ Không phải bộ đội kinh sư, là quân đội tăng viện.” Trương Tử Hoa tỉnh táo nói.

Mọi người lúc này mới hiểu được, không khỏi âm thầm kêu khổ, vận khí của bọn hần thật đúng là kém không nói nổi.

Ánh mắt của bọn họ không hèn mà cùng nhìn Trương Tử Hoa, đã thấy trong mắt vị mưu sĩ tàn phế này sát khí thâm nghiêm, hần ngẩng đầu nhìn Phương Lệnh Đức nói: “ Người không nhiều lắm, dụ vào giết hết.”

Phương Lệnh Đức nặng nề gật đầu, nhanh chóng đứng lên. Hần vừa động, Lưu Chính Trung, Cao Thừa Vĩ cùng Lưu Hoa Lương đám người đều theo đuôi đi ra, có vài tên cao thủ áp trận, muốn phục kích mấy Hung Nô nhân, hần là một chuyện dễ dàng như trở bàn tay.

Chỉ là không biết vì sao, trong lòng Trương Tử Hoa không cách nào nhẹ nhàng lên.

Trên quan đạo phương tây, một đoàn hơn mười khoái kỵ nhanh chóng lướt đi, bọn họ đi tới một trấn nhỏ, tìm khách sạn lớn nhất, người cầm đầu xuống ngựa lấy ra một thỏi bạc, kêu lớn: “ Ổ trọ, chúng ta có người bệnh, nhanh đi tìm đại phu đến.”

Chưởng quỹ của khách sạn này đã mở mấy chục năm, kiến thức hơn người.

Xem một đoàn nhân mã, trên người vết máu ban ban, tuy đã sớm khô đọng lại, nhưng ngược lại càng làm cho người ta nhìn thấy kinh hãi.

Hần hít sâu một hơi rét lạnh, không dám chậm trễ, lập tức phân phó tiểu nhị hầu hạ, mặt khác sai người đi mời đại phu tốt nhất trong trấn.

Hứa Hải Phong ôm Lý Quan Anh đi tới trong phòng khách, ồn ào một trận, thu xếp xong xuôi. Sau một lúc lâu, đại phu đi tới, nhìn thấy vết thương của Lý Quan Anh, bật người biến sắc, hần đương nhiên có thể nhìn ra đây là vết thương do tên bắn, lại thấy bộ dáng đám người Hứa Hải Phong.

Đối với lai lịch bọn hần vô cùng cố kỵ cùng sợ hãi, vội vã thoa thuốc, dù tiền chẩn bệnh cũng không dám thu, lập tức quay đầu mà chạy.

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, cảm giác buồn cười.

Tinh binh Hung Nô nhân lại có phải là hạng người tầm thường, tuy bọn họ nhờ vào thần tiễn của Triệt Biệt, đột ngột nhiều loạn địch trận, cuối cùng thuận lợi xông qua thiên quân vạn mã ngăn chặn, nhưng bản thân cũng tổn thất gần nửa số huyết tửu chiến sĩ.

Lần này Hứa Hải Phong mang theo huyết tửu chiến sĩ đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, mỗi người đều có thân thủ ngoài nhị phẩm, tạm thời đã hao tổn ba bốn thành, quả thật làm hần thở ngắn than dài một trận.

Đội khi đại phu rời đi, bọn họ lấy được thảo, nấu thuốc, cho Lý Quan Anh cùng Phương Hướng Minh uống xong, Hứa Hải Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

“ Đại ca, may là bì giáp của chúng ta coi như rắn chắc, nếu không, hắc hắc...” Hứa Hải Phong chỉ vào hai lỗ lớn trên bì giáp, cười hì hì nói.

Phương Hướng Minh tuy cũng trúng ba tiễn, nhưng trên người hần được mặc thiếp thân bì giáp do Tương Khổng Minh hạ lệnh đặc chế, chuẩn bị cho từng quan viên cao cấp, nên mấy tiễn xuyên thấu bì giáp thì áp lực đã kém, nên chỉ tạo thành vết thương da thịt, với thể chất cùng nội lực của hần, tự nhiên sẽ không để trong lòng.

So sánh, Lý Quan Anh tuy mặc thiết giáp, nhưng diện tích phòng hộ quá ít, ngược lại bị thương nặng hơn, không có hai tháng tu dưỡng sợ rằng không thể khỏi hần.

Nghĩ đến trận đánh hung hiểm đêm qua, Phương Hưởng Minh lòng còn sợ hãi, hần thở dài nói: “ Nhị đệ, ta và người sinh tử chi giao, ta cũng không nói nhảm nhiều, chỉ tiếc đám huynh đệ kia của Phương gia chúng ta a.”

Chính như Phương Hưởng Minh nói, hai người bọn họ là sinh tử chi giao huynh đệ, nên ngoài miệng cũng không cần làm bộ nói lời cảm kích.

Động tác của Hứa Hải Phong có chút khựng lại, tuy Phương Hưởng Minh người nói vô tâm, nhưng Hứa Hải Phong cũng là người nghe cố ý.

Trong tim của hắn vốn đang có một tia áy náy, lúc này bị Phương Hưởng Minh trong lúc vô ý điểm lên, không khỏi buồn bã không nói gì.

Phương Hưởng Minh không biết biến hóa trong lòng hắn, phối hợp nắm chặt nắm tay, hung hăng nói: “ Hung Nô nhân, hay cho Hung Nô nhân, Phương Hưởng Minh ta không đuổi tận giết tuyệt bọn họ, sẽ không xứng họ Phương.”

Hứa Hải Phong khẽ ân một tiếng, hỏi: “ Đại ca, kinh sư đã phá, sau này người có tính toán gì không?”

Phương Hưởng Minh tuy là trong cơn giận dữ, nhưng chưa từng mất đi lý trí, hần trầm tư chốc lát, trong lòng so đo: “ Lợi Trí đã nói qua, hai tháng sau, bọn họ sẽ bình lâm phương bắc đại doanh, đến lúc đó, sẽ cùng bọn hắn quyết trận tử chiến.”

“ Phương bắc đại doanh...” Hai mắt Hứa Hải Phong trở nên sáng ngời.

“ Không sai, nơi đó có mười vạn quân sĩ Phương gia chúng ta, bọn họ đều là Phương gia đệ tử binh trung tâm cảnh cảnh, nhất định sẽ giết Hung Nô nhân, để an ủi lão phụ trên trời có linh thiêng.”

Đưa mắt nhìn Phương Hưởng Minh rời đi, ánh mắt Hứa Hải Phong chuyển qua phương hướng kinh sư, phảng phất như muốn xuyên thấu qua vách tường chứng kiến địa phương xa xôi kia, miệng của hắn hiện lên một tia khổ sở.

“ Nhạc phụ...” Thanh âm nhàn nhạt ẩn chứa vô hạn cảm thương.

188. Chương 188: Lịch Trình

Phương Lệnh Đức nhẹ nhàng ra dấu, Lưu Chính Trung đi sau lưng liền hiểu ý, mang theo Lưu Hoa Lương cùng vài tên hộ vệ hướng phía bên phải ẩn núp.

Vài tên Hung Nô sĩ tốt ở bên ngoài thôn gọi thêm vài tiếng, nhưng ngoại trừ một trận gà gáy chó sủa ra, cũng không còn tiếng động nào khác. Nghĩ đến là người trong thôn sợ hãi hung uy của Hung Nô, không dám lên tiếng.

Hung Nô đầu lĩnh tại ngay cửa thôn dợt thêm chốc lát, đột nhiên dùng Hán ngữ cứng ngắc hô to: “ Người ở bên trong nghe được, chúng ta phụng chỉ ý của Đan Vu tôn quý, chỉ cần các người không chống cự, không làm trái với mệnh lệnh Đan Vu, Hung Nô nhân chúng ta sẽ không thương tổn các người, cam đoan đối xử công bằng với các người.”

Lời nói này của hắn cực kỳ lưu loát, hiển nhiên đã sớm thành thục, không biết đã hô qua bao nhiêu lần.

Trong lòng Lưu Chính Khải kỳ quái vạn phần, Hung Nô nhân từ trước tới giờ lấy máu tanh nổi tiếng, qua nơi nào, mười đã mất chín, vì sao hôm nay lại đột nhiên dễ nói chuyện như vậy.

Trương Tử Hoa bên cạnh hắn nhướng mày lên, mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc mang theo một chút khinh thường. Chỉ là chốc lát sau, nguyên ánh mắt như đang đùa cợt đã rút đi, sắc mặt dần dần ngưng trọng lên.

Lưu Chính Khải nhìn thấy, nhỏ giọng hỏi: “ Làm sao vậy? Có gì không ổn?”

Trương Tử Hoa ngẩng đầu, chậm rãi học ra hai chữ: “ Lòng người.”

Hung Nô nhân kia kêu xong, liền đem người giục ngựa chạy vào trong thôn.

Dựa theo bản ý của hần, chỉ là muốn hiểu rõ nhân số trong thôn một chút. Trước thôn này, hần đã đi qua năm thôn trại. Dưới mã đao uy hiếp, không ai dám can đảm cãi lời.

Cho nên lúc này hần ngựa quen đường cũ đi tới hộ nhân gia trong thôn, đang muốn tiến lên gõ cửa, đột nhiên trên cổ đau nhói, một mũi kiếm không biết khi nào đã xuyên qua cổ họng.

Hai mắt hần trợn lớn, không thể tưởng tượng nhìn mũi kiếm trên cổ, trong tai đồng thời nghe được phía sau vang lên tiếng kinh hô thảm thiết. Mũi kiếm ngay cổ họng bị người rút đi, lúc hần sắp chết, miễn cưỡng quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy một lão nhân áo xám đang lạnh lùng nhìn mình, trong mắt tràn ngập cừu hận nồng nặc. Cổ họng hần lạch lạch vang lên hai tiếng, rớt cục té ngã, cũng không còn dậy nổi.

Đội Hung Nô nhân này tổng cộng có mười hai người, ngoại trừ bốn người lưu lại canh giữ bên ngoài, còn lại đều vào thôn. Bọn họ tạm thời còn tưởng rằng chỉ là làm công sự theo thường lệ, nên cũng không ôm lòng phòng bị, không ngờ đột nhiên bị tập kích, hơn nữa người động thủ đều vô công bất phạm, đối mặt với họ đều bị mất mạng.

Tiếng đánh nhau bên trong đồng thời làm bốn gã Hung Nô bên ngoài cảm thấy không ổn, một người trở tay rút ra cung tên, kéo dây cung, liền muốn hướng lên trời phóng ra lệnh tiễn.

Nhưng một mũi tên nhọn đã nhanh hơn xuyên qua cổ họng hần, hần ầm ầm ngã xuống đất, mất mạng ngay tại chỗ. Đồng thời, có vài bóng đen hướng bọn hần rất nhanh bức bách đến.

Ba gã Hung Nô nhân còn lại kinh hãi, đồng thời rút ra mã đao, đối mặt địch nhân trong đêm đen, bọn họ không hề sợ hãi, một người hô một tiếng, thúc ngựa định vọt đi, hai người khác còn là ra sức vọt về phía trước.

Trong lòng Lưu Chính Trung vạn vạn biết rõ không thể để cho họ chạy thoát, lại kéo ra dây cung. Đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn như hần không phải là uổng danh, một mũi tên bắn ra, như lưu tinh ngang trời, thiên mã hành không bắn vào thân thể tên Hung Nô định chạy trốn kia.

Hung Nô nhân kia kêu thảm một tiếng, gục trên lưng ngựa, chỉ là chiến mã của hần thần tuấn dị thường, nâng chủ nhân vọt đi, làm cho người ta không đuổi kịp.

Lưu Chính Trung chán nản buông cung tên trong tay, nhìn chiến mã đi xa, sự ương ngạnh của Hung Nô nhân vượt ngoài dự liệu của hần, đến cuối cùng không ngờ là bị thất bại trong gang tấc.

Lúc này, Lưu Hoa Lương đã suất người giải quyết hai tên Hung Nô nhân còn lại, chạy đến bên cạnh hần, mắt nhìn gương mặt thất vọng áy náy của Lưu Chính Trung, nói: “ Chúng ta đi gặp diện hạ.”

Lưu Chính Trung yên lặng gật đầu, không nói một lời cùng theo hần đi.

Trần nhỏ Hứa Hải Phong ở tạm là một trong những thôn xóm vô số trong Đại Hán đế quốc, chỉ là vị trí địa lý nơi này tốt hơn, khoảng cách với kinh sư chỉ có một ngày lộ trình, là nơi dừng chân của các thương lữ, người tới lui rất nhiều, cũng thật nhiều nhân khí.

Chẳng qua, hoàn cảnh nơi này quả thật không thể nào nói nổi, vốn không thể so sánh với Tây Kinh thành đế đô của Hung Nô cùng Ngọa Long thành, lại càng đừng nhắc tới kinh sư Đại Hán.

Phòng hảo hạng trong khách sạn còn có vẻ tương đối sạch sẽ, nhưng hoàn cảnh chung quanh tương đối ác liệt. Ngoại trừ đồng lâu phòng của bọn họ, những nơi khác chỉ đều là hỗn tạp một chỗ, chung quanh toàn là hầm hố lỗ chỗ, hình thành những hố nước rối loạn. Đều là những hố nước kiệt tác do dân cư gần đó đổ ra. Những nơi này ruồi bọ bu đầy, mùi hôi khắp nơi.

Hứa Hải Phong tiện tay đóng cửa sổ, đột nhiên kinh ngạc phát giác chính mình trong bất tri bất giác lại cảm giác ghê tởm nơi này, sinh ra một loại cảm xúc chán ghét.

Hần ngừng động tác, lại đẩy ra cửa sổ, hết thấy cảnh tượng trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Trước khi hần nhập ngũ, Hứa gia thôn của hần so với nơi này còn nghèo khó hơn, còn lạc hậu hơn, hần cũng thân nhiên mà sống, không hề cảm giác gì khác.

Nhưng năm gần đây, hần đã thoát ly biển khổ.

Không sai, chính là biến khổ, chính là loại sinh hoạt mà những dân chúng bình dân bần khổ luôn phải khổ sở giãy dụa cho qua ngày.

Hắn đã đắc đạo thăng thiên, ngay cả người nhà của hắn, tộc nhân của hắn, cuộc sống của bọn họ cũng có biến hóa ngút trời.

Cho nên, hắn đã thật lâu không có chứng kiến qua cảnh tượng như vậy.

Quyền lực, là một thứ tốt.

Bất kể kinh nghiệm qua bao nhiêu năm tháng, quyền lực đều sẽ cẩn thận tỉ mỉ hành xử ra công hiệu có một không hai, vô cùng lạ thường của nó.

Vô số người vì nó mà trở nên điên cuồng, so với hoa anh túc(á phiện) nó càng dễ gây nghiện, mặc cho ai cũng không cách nào thay đổi.

Hai mắt Hứa Hải Phong vững vàng nhìn vào hai tay mình đang giương ra, phảng phất như muốn nhìn ra thứ gì đó.

Từ sau khi hắn chân chính bước vào cảnh giới tông sư, trong lòng liền dâng lên một loại hiểu ra. Tu hành võ đạo là cô tịch mà gian khổ, tranh phách thiên hạ cũng là cô tịch mà gian khổ, nhưng hai thứ tuyệt không giống nhau, ít nhất ý cảnh cùng tâm lý hoàn toàn bất đồng.

Đạo võ học chú ý chính là quang minh lỗi lạc, khoái ý ân cừ.

Đạo tranh phách chú ý chính là âm mưu quỷ kế, câu tâm đấu giác.

Hai bên làm sao có thể hỗn hào làm một, chẳng trách những vị cao thủ đã đi vào cảnh giới tông sư lại phảng phất giống như thần tiên không nhiễm khói lửa nhân gian, đối với phương diện này khinh thường không quan tâm tới.

Cho dù là Trình Huyền Phong cùng Thác Hà Đế nghĩ muốn xuất thủ đối phó hắn, cũng là quang minh chính đại.

Mà theo lịch sử, bao nhiêu minh quân hiền thần, bọn họ hùng tài đại lược, quyền khuynh nhất thời, nhưng lại không ai có võ công cao cường, trong số bọn họ thủy chung chưa từng xuất hiện qua nhân vật cao thủ cấp tông sư.

Tương Khổng Minh cũng từng nói qua, anh hùng cùng kiêu hùng là hai con đường khác nhau, hôm nay, hắn giống như đang đứng trên một ngã ba của cuộc sống con người thật trọng yếu. Như thế nào lựa chọn, chỉ là trong nhất niệm của hắn.

Quá khứ cứ như nước chảy xuôi qua trong lòng của hắn, những nhân vật, vô luận là còn sống, hay là qua đời, đều hiện lại trong tâm lý của hắn, thẳng đến cuối cùng, những hình ảnh biến mất, chỉ lưu lại Tương Khổng Minh đang phe phẩy quạt lông, vẻ mặt mỉm cười.

Hứa Hải Phong chợt tỉnh ngộ, cười ha hả.

“ Nhị đệ, ngươi làm sao vậy?”

Phương Hướng Minh ở cách vách với hắn, hôm qua hắn đại chiến cả đêm, tinh bì kiệt lực, đang ngủ say sưa, lại bị tiếng cười của hắn đánh thức, nhảy dựng lên, vọt đến, cao giọng hỏi.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn hắn mỉm cười, nói: “ Không có việc gì, chỉ bất quá đột nhiên nghĩ thông một điểm, nên có chút thất thố, quấy rầy đại ca, tội quá.”

Phương Hướng Minh hiển nhiên không rõ ý tứ của hắn, vẻ mặt hồ nghi nhìn hắn.

Hứa Hải Phong thu lại tươi cười, nghiêm mặt nói: “ Đại ca, tiểu đệ nghĩ muốn phái hầu hầu đi trước một bước, chạy tới Ngọa Long thành, thông tri quân sư đại nhân về biến cố của kinh sư, người xem thế nào?”

Phương Hướng Minh không chút do dự gật đầu nói: “ Đúng nên như thế.”

Lúc này Hứa Hải Phong sai người mang tới bút mực, ngay trước mặt Phương Hướng Minh viết một phong thư, ngoại trừ kể lại biến cố tại kinh sư, tạm thời nói rõ chính mình hai tháng sau, sẽ đến bắc cương đại

doanh cùng Lợi Trí quyết chiến, đến lúc đó sẽ cùng mười vạn đệ tử binh của Phương gia sóng vai tác chiến, khuất nhục Hung Nô.

Trong thư hẳn cho thấy vì muốn chuẩn bị cùng Lợi Trí đánh một trận, cho nên không hề để ý tới việc thế tục, hết thấy sự vụ trong Ngọa Long thành sẽ giao cho Tương Khổng Minh toàn quyền làm chủ.

Đọc xong thư, Phương Hướng Minh khẽ cau mày, muốn nói lại thôi.

Hứa Hải Phong đương nhiên rõ ràng hẳn là không nghĩ ra vì sao mình lại tín nhiệm Tương Khổng Minh đến như thế, nhưng vấn đề này cũng không tiện giải thích, không thể làm gì khác hơn là cười, nói cho có lệ.

Hứa Hải Phong gọi hầu hầu đến, đem thư giao cho hắn, phân phó: “Người tốc độ nhanh, lập tức trở lại Ngọa Long thành, đem phong thư này giao cho quân sư đại nhân, không được sơ thất.”

Hầu hầu lên tiếng, thoáng mắt đã biến mất tại chỗ.

Tuy đã sớm biết người này khinh công cao, thiên hạ vô song, hơn nữa cũng từng nhiều lần gặp qua, nhưng Phương Hướng Minh cũng nhận không được mà trong đáy lòng nổi lên một trận run rẩy.

Hứa Hải Phong đang muốn khuyên hắn tiếp tục nghỉ ngơi, đột nhiên gương mặt thoáng kinh ngạc, nghiêng tai lắng nghe.

Phương Hướng Minh thấy thế, cũng ngưng thần mà nghe, sau một lúc lâu, nghe được tiếng bước chân của hơn mười người đang vội vã chạy tới nơi này, tới trước khách sạn, bọn họ dừng chân lại, mà cơ hồ cùng lúc đó, cửa lớn khách sạn cũng như đã ước định sẵn, mở ra.

“Người đâu?”

“Ở khách phòng trên lầu.”

“Có bao nhiêu người?”

“Bốn mươi một người, có một người bị thương nặng, chỉ còn dư một hơi.”

Vài câu nói âm lượng rõ ràng truyền vào trong tai bọn họ, khiến cho bọn họ biết được mục tiêu đối phương muốn đối phó chính là đoàn người của mình.

Huỳnh đệ hai người nhìn nhau, đó là ai?

Không có khả năng là Hung Nô nhân, bọn họ vừa mới đánh hạ kinh sư, việc sau đó còn bẽ bọn vô số, vốn không cách nào rút ra nhân lực đánh tới thành trấn chung quanh.

Hơn nữa bọn họ đã biết đám người mình lợi hại, quả quyết sẽ không chỉ phái mấy gia hỏa kia đến đây chịu chết.

Không phải là đi lầm vào hắc điểm chứ?

189. Chương 189: Diệt Khẩu

Lưu Chính Trung ngẩng đầu, nhìn Phương Lệnh Đức, tuy không nói gì, nhưng Phương Lệnh Đức lại hiểu rõ ràng, giải thích: “Đó là một Hán tử, không ngờ cam tâm làm cầu tặc cho Hung Nô nhân, dẫn đường cho bọn hắn, lão phu bắt hắn đến, chính là muốn đem hắn cắt thành trăm mảnh, mới tiêu mối hận trong lòng.”

Giọng nói của hắn thâm nghiêm, có một luồng sát ý nồng đậm, làm người khác dựng đứng tóc gáy.

Lưu Chính Trung liếc mắt khinh thường nhìn Hán tử nằm trên mặt đất, lạnh lùng cười.

Tiếng mở cửa vang lên, Cao Thừa Vĩ bước vào, hắn còn chưa kịp nói chuyện, liền cảm thấy không khí trong phòng khác thường, ánh mắt vừa chuyển, lập tức nhìn lên người Hán tử kia.

Phương Lệnh Đức lại nói thêm một lần, lông mày của vị nhất phẩm cao thủ này lập tức hiện ra một tầng hung lệ khí.

Hung Nô nhân đại phá kinh sư, bọn họ mặc dù trong tình huống vạn bất đắc dĩ hoảng hốt mà chạy, nhưng già trẻ trong nhà đều bị kẹt trong kinh, phỏng chừng lúc này đã dữ nhiều lành ít. Đối với Hung Nô nhân, bọn họ có thể nói là hận đến tận xương.

Đột nhiên nghe được có người bỏ quên tổ tông, vì Hung Nô nhân hiệu mệnh, lập tức nghĩa phần bốc cao, lập tức muốn lấy tính mạng.

Cao Thừa Vĩ nặng nề hừ một tiếng, sát khí nùng trọng mãnh liệt xuất ra, hẳn là một vị nhất phẩm cao thủ duy nhất trong nhóm người, khí thế mạnh, viễn xa Phương Lệnh Đức có thể sánh bằng.

Hán tử kia sợ đến hồn phi phách tán, dù quỳ cũng quỳ không yên, trực tiếp tê liệt trên mặt đất.

Cao Thừa Vĩ tiến lên trước một bước, cười lạnh nói: “ Lão phu khi còn bé lưu lạc giang hồ, thuật lột da rút cốt còn học được một chút, Phương nhị gia không nên tự mình động thủ, trước xem thủ đoạn của lão phu như thế nào?”

Phương Lệnh Đức khẽ gật đầu nói: “ Nếu Cao phụng cung có hứng thú, lão phu tự nhiên nhường lại.”

Cao Thừa Vĩ nanh cười một tiếng, liền muốn bước lên động thủ.

Đột nhiên nghe được một người nhẹ giọng nói: “ Chậm đã.”

Cao Thừa Vĩ có chút khựng lại, do dự một chút, rốt cục thu hồi hai tay đang vươn ra.

Người ngăn cản hẳn chính là Trương Tử Hoa.

Lời khác nhau ở những người khác nhau nói ra, thì phân lượng cũng không giống nhau, mà cũng nói cùng một câu, nhưng lại ở trường hợp khác nhau, thì hiệu quả cũng khác nhau.

Nếu ở hai ngày trước kia, Trương Tử Hoa chỉ là một mưu sĩ bên người thái tử điện hạ, thì Cao Thừa Vĩ thân phận tôn quý, thì cũng chưa hẳn là tâm phục. Chẳng qua, hôm nay hoàng thượng giá băng, Lưu Chính Khải thân là thái tử, kỳ thật đã có thân phận vua của một nước, Trương Tử Hoa được hẳn tin dùng, Cao Thừa Vĩ dĩ nhiên là cổ kị ba phần.

“ Những lời Hung Nô nhân nói, chính là thật sự?” Trương Tử Hoa ngăn trở được Cao Thừa Vĩ, hỏi.

Lưu Hoa Lương ở một bên nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt Trương Tử Hoa phi thường nghiêm túc, khẩu khí cũng phi thường trầm trọng, ở trong dĩ vãng, rất ít gặp qua hẳn nghiêm cẩn như vậy.

Hán tử kia đã bị sát khí của Cao Thừa Vĩ hù dọa, lúc này kinh hãi khiếp đảm, căng thẳng đáp: “ Dạ...dạ...”

Trương Tử Hoa nhướng mày, đưa tay chỉ Cao Thừa Vĩ, nhẹ giọng quát: “ Người nghe kỹ cho ta, chỉ cần thành thật trả lời câu hỏi của ta, ta liền cam đoan vị đại gia này sẽ không gia hại người, nếu không...”

Hắn cười lạnh hai tiếng, hán tử kia cũng đã hiểu được, cũng không biết khí lực từ nơi nào tới, từ trên mặt đất đập đầu không ngừng, khóc nói: “ Đại gia tha mạng, cả nhà tiểu nhân vì bị bọn họ bắt đi, nếu dám nói một chữ không, chính là họa diệt môn, đại gia tha mạng...”

Hàn mang trong mắt Trương Tử Hoa chợt lóe, hỏi: “ Ta đang hỏi chính là lời Hung Nô nhân nói có đúng hay không?”

“ Dạ...không phải...” Hán tử kia ấp úng kêu lên.

Lưu Chính Trung bất mãn nói: “ Một tên hèn nhát như vậy, lưu có ích lợi gì, lãng phí thời gian, còn là một đao cho đứt khoát.”

Hán tử kia sợ run cả người, nói chuyện không ngờ lại lưu loát lên: “ Tiểu nhân vốn là một thương nhân ở trấn trên, bởi vì nhiều năm buôn bán, nên thông tiếng Hung Nô, bị bọn họ bắt tới ép dẫn đường. Bọn họ đến trấn trên, chỉ là điểm nhân số, vẫn chưa từng giết ai, chẳng qua tiểu nhân đã rời đi ba ngày, cho nên không biết hiện tại...”

Hắn nói tới đây, mọi người đã rõ ràng ý tứ của hắn, lần này Hung Nô nhân đến đây, quả nhiên là thái độ khác thường, không có đại khai sát giới.

Hán tử kia len lén ngẩng đầu, mắt nhìn sắc mặt mọi người, thì thào nói: “ Hung Nô nhân nói..nói...”

“ Nói cái gì? Mau nói...” Phương Lệnh Đức nghiêm mặt, quát.

“ Hung Nô nhân nói ngoại trừ người của hoàng thất Lưu gia một mực giết chết không tha, những người còn lại chỉ cần thật tình quy hàng, nhất định đối xử như nhau...đối xử như nhau.”

“ Hay cho câu ngoại trừ Lưu thị, Hung Nô nhân chí khí không nhỏ a.” Trương Tử Hoa hừ lạnh nói.

Mọi người nghe xong, trong lòng nửa mừng nửa lo, nếu Hung Nô nhân tuân thủ hứa hẹn, vậy thế nhi già trẻ gia đình họ trong kinh sư sẽ có một đường sống sót.

Chỉ là Hung Nô nhân làm như vậy, nói rõ bọn họ đã sớm có dự mưu, mục đích ai cũng hiểu rõ. Đám dã man này từ khi nào cũng đã học xong thủ đoạn vận dụng thu phục lòng người.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng không có nửa điểm tiếng động.

“ Ai...” Trương Tử Hoa đột nhiên thở dài một hơi, hộc ra sự buồn bực trong lòng, nói: “ Người là bị người bức bách, nguyên cũng không trách người được, hắn là nên tha cho người một tính mạng.”

Phương Lệnh Đức mấy người kinh ngạc nhìn hắn, người này lòng dạ độc ác, từ khi nào lại trở nên dễ nói chuyện như vậy.

Hắn tử kia vô cùng vui mừng, cuống quýt dập đầu nói cảm ơn.

Trương Tử Hoa tỏ ra vui vẻ hỏi: “ Hung Nô nhân ở gần đây có bao nhiêu binh mã, đầu lĩnh là ai?”

Khuôn mặt của hắn tử kia lập tức biến thành như trái khổ qua, hắn cẩn thận đáp: “ Đại gia, Hung Nô nhân đến rất nhiều, rậm rạp một mảnh, tiểu nhân vốn không thể đếm hết, càng không biết đầu lĩnh bọn họ là ai.”

Trương Tử Hoa yên lặng gật đầu, người này chỉ là một tiểu thương nhân, không cách nào liếc mắt là có thể nhìn ra nhân số cũng là việc bình thường, chẳng qua bởi vậy có thể thấy được, con đường này Hung Nô nhân tuyệt đối không ít, chỉ sợ là không cách nào dễ dàng thông qua.

“ Phương tướng quân, đến phương bắc đại doanh còn con đường nào càng hẻo lánh hơn không?” Trương Tử Hoa trầm ngâm chốc lát, hỏi.

Phương Lệnh Đức thoáng chần chờ, nói: “ Lúc lão phu còn trẻ, từng đi qua một con đường nhỏ, chẳng qua con đường kia phải leo qua hai đỉnh núi, hơn nữa gập ghềnh khó đi, nếu không cẩn thận, sẽ rơi xuống vách núi, tan xương nát thịt.”

Lạnh lùng cười, Trương Tử Hoa nói: “ Dù là khó cũng là đường sống, chúng ta phải đi con đường này.”

Hắn quay đầu nhìn hắn tử kia nói: “ Người nhà của ngươi có phải bị Hung Nô nhân bắt giữ?”

Người này lập tức liên tục gật đầu.

Trương Tử Hoa chậm rãi nói: “ Toàn bộ Hung Nô nhân đã chết, nếu chỉ một mình ngươi còn sống, sẽ liên lụy người nhà của ngươi, ngươi nói nên làm sao cho phải?”

Hắn tử kia lập tức há to miệng, nói không ra lời.

Trương Tử Hoa chỉ vào Lưu Chính Khải, nói: “ Ngươi biết vị công tử này là người phương nào không?”

Hắn mờ mịt lắc đầu, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

Trương Tử Hoa đứng lên, lạnh lùng nói: “ Vị này chính là đương kim thái tử Ngô vương điện hạ.”

Gương mặt hắn tử kia trong nháy mắt trở nên trắng bệch, thân thể của hắn chậm rãi ngã xuống, con mắt trợn trắng nhìn lưỡi kiếm xuyên ngực, trong tai nghe được thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“ Ta không thể để cho ngươi tiết lộ hành tung của điện hạ, không thể làm gì khác hơn là giết ngươi diệt khẩu. Hơn nữa, cho dù là vì người nhà của ngươi, ngươi cũng không nên còn sống.”

Một thanh đoản kiếm sáng choang trực tiếp xuyên qua ngực hắn tử kia, chuôi kiếm cổ phác mà lạnh như băng không tiếng động nằm trong bàn tay trái tái nhợt của Trương Tử Hoa.

Hứa Hải Phong đem cửa phòng đóng chặt kéo ra một khe hở, hướng bên ngoài nhìn quanh, đợi hấn thu hồi ánh mắt, không khỏi dở khóc dở cười.

Phương Hướng Minh kinh ngạc hỏi: “ Làm sao vậy? Là ai?”

Hứa Hải Phong bật cười, trở lại chỗ ngồi, nhàn nhạt nói: “ Bộ khoái.”

Phương Hướng Minh ngẩn ra, lập tức bật cười lên.

Nguyên lai lão bản của khách sạn này nhìn thấy bọn họ vết máu đầy người, lại còn trúng tên, không dám chậm trễ, vì vậy len lén báo quan.

Hai huynh đệ họ là người ra sao, cho dù là trong kinh sư, được xưng là thiên hạ đệ nhất danh bộ, xưng hùng hình bộ suốt hai mươi năm như thiên hạ tổng bộ đầu Trần Ấu Côn cũng chưa chắc đặt trong mắt hai người bọn họ, lại càng không cần nói đến bộ khoái bình thường trong trấn nhỏ vô danh.

Phương Hướng Minh cười hỏi: “ Người đi hay ta đi.”

Ý của hấn là hỏi ai sẽ đi đuổi bọn họ, Hứa Hải Phong xòe mười ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve mấy đốt ngón tay của mình. Cơ hồ không phát hiện động tác của hấn, thân hình thon dài tao nhã đã xuất hiện trước cửa.

Hấn mở cửa ra, trong miệng trêu chọc: “ Khu khu việc nhỏ, làm sao để đại ca đi phí tâm, tự nhiên là tiểu đệ đi ứng phó.”

Hứa Hải Phong dọc theo thang lầu đi tới đại sảnh trong ánh mắt chú ý của mọi người, hơn mười bộ khoái trong đại sảnh liếc nhau, bọn họ phân tán ra, mơ hồ như phong bế cửa lớn, cửa sổ cùng đường đi.

Hứa Hải Phong cảm thấy kinh ngạc liếc mắt nhìn bọn họ, nghĩ không ra ở trong thành trấn nhỏ nhỏ này, lại có được hảo thủ tinh luyện như thế.

Chỉ nhìn bọn họ phối hợp nhàn thực, hiển nhiên có kinh nghiệm huấn luyện, hơn nữa mỗi người đều có khả năng nhất định, tuy còn chưa nhập vào mắt hấn, nhưng đối phó những tráng hán bình thường đã là xức xức có thừa.

Trách không được bọn họ biết rõ bên mình có hơn bốn mươi người mà vẫn dám vuốt râu hổ.

Ánh mắt của hấn dừng lại nơi người cầm đầu, đó là một người hơn ba mươi tuổi, là một đại hán phương bắc đang lúc tráng niên, vẻ mặt nghiêm túc coi chừng chính mình.

Hay cho một hán tử long thần mã tráng(tinh thần như rồng, khỏe mạnh như ngựa), Hứa Hải Phong mỉm cười, hỏi: “ Xin hỏi, các hạ là...”

Hán tử kia biến sắc, ánh mắt của hấn cực kỳ sắc bén, vừa chạm vào ánh mắt của Hứa Hải Phong, lập tức sinh ra một loại cảm giác cao không thể với tới, cảm giác tự ti mặc cảm, trong lòng hấn kinh hãi, lập tức biết được người này là nhân vật mà mình không thể trêu chọc.

Hấn thoáng vung tay lên, nhượng động tác của thủ hạ thu liễm lại, nói: “ Tại hạ Cát Hào Kiếm, bộ đầu bốn trấn, các hạ là...”

“ Hứa Hải Phong.” Hấn không chút phản ứng, trực tiếp báo ra danh hào, không hề dây dưa với bọn họ, không ý nghĩa.

Cát Hào Kiếm vừa nghe tên của hấn, lập tức chấn động vô cùng, kinh hô: “ Hắc Kỳ quân?”

Đồng đảo bộ khoái bên cạnh đồng thời biến sắc.

190. Chương 190: Nhân Tài

Hai năm qua, chi bộ đội tràn ngập thần bí từ tây thù quật khởi, danh hào của họ vang vọng đại địa, được xưng là siêu cấp bộ đội cùng ngang hàng với năm đại quân đoàn.

Có thể lấy biên chết không đầy vạn mà được đánh giá như thế, lực chiến đấu của họ như thế nào liền càng thêm không thể nghi ngờ.

Mà người một tay chế tạo nên chi bộ đội đầy kỳ tích này, tên của hắn được gọi là Hứa Hải Phong.

Nhìn vị thanh niên trấn tĩnh tự nhiên, như biển rộng bát ngát sâu không lường được đang đứng trước mặt, vô luận là Cát Hào Kiếm hay là đám bộ khoái thủ hạ của hắn đều không chút do dự mà lựa chọn tin tưởng.

Không chiến mà khuất người chi binh, đây là cảnh giới mà chỉ có tông sư chân chính mới có khả năng đạt tới.

Khắp trên đại lục, dân cư ngàn ngàn vạn vạn, hằng hà sa số. Nhưng có thể có được danh tông sư, cũng không đủ mười người.

Làm cho Hứa Hải Phong phải tự ngao chính là trong bốn vị tông sư tân tấn, đã có ba người xuất từ bên hắn. Hắc Kỳ quân mặc dù có nhân số ít nhất trong các đại thế lực, nhưng tinh binh cường tướng, cũng không chút nào kém cõi.

Hắn chú ý tới, Cát Hào Kiếm này khi vừa nghe đại danh của hắn thì chỉ thoáng giật mình mà thôi, có thể dưới tinh thần lực tràn đò chính mình phát ra mà còn có được biểu hiện như vậy, đủ để nói rõ rằng người này quyết không đơn giản.

Cẩn thận nhìn hắn một phen, Hứa Hải Phong buồn bã lắc đầu, đáng tiếc cho một thân thể luyện võ cực tốt.

Võ công của Cát Hào Kiếm cũng không xuất chúng, cho dù giữa chúng thuộc hạ của hắn, cũng có hai người muốn cao hơn hắn, nhưng vì tâm chí hắn kiên định, ý nghĩ linh hoạt, tổ chất thân thể cũng có thể nói là thượng giai.

Có những điều kiện tiên thiên này, nếu có được minh sư chỉ điểm, ít nhất cũng là một vị nhất phẩm cao thủ.

Chỉ là vận khí của hắn hiển nhiên không tốt, vẫn chưa từng gặp được minh sư, nên võ công của hắn cũng chỉ đạt tới nhị, tam phẩm mà thôi.

Tới tuổi như hắn, còn muốn có đột phá, cơ hồ cũng đã là việc không có khả năng.

Một tia tiếc hận lặng yên xẹt qua trong mắt, trong lòng Hứa Hải Phong không hiểu vì sao lại dâng lên lòng chiêu lãm, hắn cũng không biết vì sao chính mình lại đối với Cát Hào Kiếm chỉ mới gặp mặt lần đầu lại coi trọng như thế, hắn chỉ là hoắc nhiên cảm giác được người này ngày sau nhất định trở thành một cánh tay đắc lực của mình, đối với chính mình thật quan trọng, hắn tin tưởng chính cảm giác của mình, giống như lúc đầu Phương Hướng Minh đã tin tưởng mình.

“Cát huynh, lần này Hứa mỗ đào ra kinh sư, đi ngang qua đây, nếu có gì không phải, còn thỉnh thông cảm nhiều hơn.” Hứa Hải Phong thoáng chấp tay, mỉm cười nói.

Với thân phận đại tướng quân của hắn lúc này, thi lễ như thế, đã là hiếm có.

Về kinh ngạc trong hai mắt Cát Hào Kiếm chợt lóe, lập tức dần xuống sự kích động trong lòng, hắn xuất thân con nhà bình dân, tuy tao ngộ bản thân có chút gian nan, tuy có chân tài thực học, nhưng bị người chen ép, vẫn luôn mai một, làm sao từng được người lễ ngộ qua.

Hắn hít sâu một hơi, tỉnh táo lại, lại nhớ tới câu nói của Hứa Hải Phong, đột nhiên biến sắc, hỏi: “Đào ra kinh sư, chẳng lẽ kinh sư thất thủ?”

Hứa Hải Phong âm thầm gật đầu, người này chỉ dựa vào câu nói đầu tiên của mình đã suy đoán ra biến cố tại kinh sư, trí tuệ quả nhiên bất phàm, có lẽ hôm nay mình thật sự nhặt được một con cá lớn.

“Đúng vậy, Hung Nô nhân công phá kinh sư, thiên cổ danh thành đã biến thành mây khói.” Hứa Hải Phong nói xong liền nhìn hắn thật sâu.

Khóe mắt Cát Hào Kiếm không tự chủ nhảy lên vài cái, tựa hồ là bị tin tức kia làm rung động nói không ra lời. Qua một hồi lâu, hắn mới hỏi: “Vậy hoàng thượng đâu?”

Ở trong lòng Hứa Hải Phong bất đắc dĩ thở dài một hơi, một khi kinh sư có việc, một người Hán tám chín phần liền nghĩ đến vấn đề y hệt nhau, hoàng đế đâu?

Hoàng đế, dù sao là tượng trưng cho một quốc gia, là quyền uy của quốc gia, bất kể hắn có phải là hiền minh hay không, bất kể hắn làm sai điều gì, dù sao hắn cũng đại biểu cho sự tồn tại chí cao của một quốc gia.

“Hoàng thượng giá băng.”

Trong giọng nói nhàn nhạt tựa hồ tràn ngập một tia bi ai khó có thể phát hiện, vị Hán Hiền đế tại vị mấy chục năm, Hứa Hải Phong đối với dũng khí quyết tuyệt cuối cùng của hắn cũng còn khâm phục thật sự.

Môi của Cát Hào Kiếm run lên vài lần, hắn cũng chưa từng gặp qua vị chí tôn này, cũng không từng có lòng cảm ân gì với hắn, chỉ là dù sao hắn cũng là con dân Đại Hán, trong lòng cũng không tránh khỏi sự đau thương nồng đậm.

Một cổ hào khí áp lực không biết khi nào đã bao phủ cả khách sạn, làm cho người ta muốn khóc, nhưng không khí tử tịch bốn phía lại làm cho người ta khóc không ra nước mắt.

“Còn mấy vị vương tử điện hạ?”

Cát Hào Kiếm lại hít sâu một hơi, lúc mở miệng hỏi, đã bình tĩnh trở lại.

Ánh sáng kỳ dị trong mắt Hứa Hải Phong chợt lóe, hắn dĩ nhiên đã có thể kết luận, người này là một nhân tài khó gặp, chỉ là không biết vì sao lại phải chịu mai một như thế. Thiên hạ to lớn, lại có nhiều anh hào chi sĩ quật khởi từ bình dân mà không có bao nhiêu người hay biết a.

Trong đầu hắn thoáng hiện ra lời của Tương Khổng Minh từng nói, không sâu không tài, mà sâu không nhìn được tài, không sâu không nhìn được tài, mà sâu không dùng tài. Trung Nguyên đại địa, sao lại không có nhân tài chi sĩ. Chỉ là do thể gia môn phiệt đi cản trở con đường tiến triển của họ mà thôi.

Khoa cử, có lẽ khoa cử mà Tương Khổng Minh đề xướng mới là con đường giải quyết tốt nhất.

Chỉ là đề nghị này liền bị những thế gia đệ tử do Phương Hướng Minh cầm đầu toàn lực phản đối, nhìn tình huống trước mắt, hắn không cách nào không thuận theo trụ cột hùng hậu của tam đại thế gia, có chút hành vi quá kích thích phải buông tha cho, nhất trí đối ngoại mới là lựa chọn duy nhất của hắn trước mắt.

Hứa Hải Phong hơi trù trừ, ánh mắt của hắn đảo qua bộ khoái bốn phía, Cát Hào Kiếm lập tức rõ ràng ý tứ của hắn, liền nhắc vạt áo, liền lạy xuống, trong miệng nói: “Ty chúc lỗi lờ, thỉnh đại tướng quân thứ tội.”

Một bàn tay vịn lên bờ vai của hắn, mặc cho hắn dùng sức như thế nào, đều không thể quỳ xuống, Cát Hào Kiếm không cách nào, không thể làm gì khác hơn là đứng lên, chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía Hứa Hải Phong lại hỗn thêm mấy phần cung kính.

Một thanh âm cực nhỏ truyền vào trong tai.

“Hứa mỗ cố ý dẫn khai truy binh, thái tử điện hạ đã chạy đi đại doanh phương bắc, về phần những vương tử còn lại Hứa mỗ không biết.”

Cát Hào Kiếm cảm kích nhìn hắn, chuyện trọng yếu như thế, hắn lại có thể thần nhiên cho biết, trong lòng liền kích động vạn phần.

“Hứa mỗ vừa thấy Cát huynh, liền cảm giác thật có duyên, nếu có rảnh, có thể uống vài chung không.” Hứa Hải Phong nắm tay hắn thần nhiên nói.

Cát Hào Kiếm không chút nào chần chờ, nói: “Nhờ đại nhân thưởng thức, ty chúc liền xin phụng bồi.”

Hứa Hải Phong phất tay gọi tới một vị bộ khoái, nhượng cho hắn đi phân phó lão bản rượu cùng thức ăn, theo sau đem Cát Hào Kiếm trở lên trên phòng.

Lão bản kia đã biết những khách nhân này chính là Hắc Kỳ quân đại danh鼎鼎, hơn nữa Hứa Hải Phong danh dương thiên hạ lại cũng có mặt bên trong, lập tức cao hứng phần chân gọi đầu bếp, thay đổi cách làm ngày thường, phân phó hương liệu gấp bội, vật liệu gấp bội. Có đại nhân vật như vậy đặt chân nơi này, còn có thể lo lắng ngày sau không có khách nhân tới cửa sao?

Bộ khoái kia cũng cơ trí, không hề đem việc kinh sư thất thủ để lộ ra, nếu không sẽ lập tức tạo ra khủng hoảng, nơi nào còn được hưởng thụ chiêu đãi cung cách cao quý như thế.

Hứa Hải Phong dẫn hần vào phòng, Phương Hường Minh mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn bọn họ.

“Đại ca, người này là bằng hữu tiểu đệ mới làm quen, bộ đầu bốn trấn Cát Hào Kiếm.” Hứa Hải Phong cười dẫn kiến: “Đây là đại ca của ta, Phương Hường Minh của Hồng Sắc Hải Dương, không cần ta giới thiệu chứ.”

Về kinh ngạc trên mặt Cát Hào Kiếm càng nồng hậu, bọn họ chính là hai người danh tiếng nhất trong giới tuổi trẻ của đế quốc, nghĩ không ra chỉ trong một ngày cho hần gặp cả hai.

Hần cúi mình thật sâu, hành lễ nói: “Ty chúc Cát Hào Kiếm tham kiến Phương đại tướng quân.”

Phương Hường Minh khẽ gật đầu, ba người ngồi xuống, lời nói thật vui.

Chỉ là Hứa Hải Phong có thể rõ ràng cảm giác được giữa hai người họ có một tầng trở cách vô hình nhìn không thấy mà cũng sờ không được. Phương Hường Minh có vẻ xa cách cùng Cát Hào Kiếm có vẻ cố ý lạnh nhạt khiến cho hai người không cách nào trở thành tri kỷ.

Hứa Hải Phong thoáng kinh ngạc, chính mình lúc cùng quen biết với Phương Hường Minh, địa vị cũng không cao hơn Cát Hào Kiếm bao nhiêu, vì sao lại chưa từng có cảm giác loại này.

Thế gia đệ tử, vô luận là tài học như thế nào, đều có một đặc thù giống nhau, đó chính là tâm cao khí ngạo, trong mắt không có người.

Phương Hường Minh đã là khác hẳn trong số đó, đối đãi người có chân tài thực học, hần không bao giờ thất lễ. Nhưng đối với dân chúng bình thường, hần cung quả thực chưa từng để vào trong lòng.

Đây cơ hồ đã thành bản năng nằm trong cốt tủy từ khi mới sinh ra, thái độ cao nhân một bậc luôn trong bất tri bất giác mà toát ra một chút.

Chính như ngày trước lúc mới gặp Đồng Nhất Phong, hần đã không thêm để ý tới, thậm chí tương giao lâu ngày, nhìn ra hần thật có thực tài, lúc này mới khách khí lễ, cũng tiến cử hần làm thành chủ tạm thời của Ngọa Long thành.

Về phần Hứa Hải Phong, tự nhiên là khác thường không cần phải nói. Ngày bọn họ gặp nhau, chính là lúc Hứa Hải Phong đang kiên thủ quân doanh, đã đại xuất danh tiếng.

Phương Hường Minh đã từng thấy bạo long Tần Dũng biểu hiện uy vũ giữa ba quân, lực chiến đấu lạ thường khôn cùng của Hắc Kỳ quân tướng sĩ, nên đối với Hứa Hải Phong có thể chỉ huy chỉ bộ đội này, hần chính là phát ra sự khâm phục từ sâu trong nội tâm. Vậy cúi người giao kết, cũng chỉ là việc bình thường, tự nhiên không nhượng cho Hứa Hải Phong cảm thấy được nửa phần cuồng ngạo.

Về phần Cát Hào Kiếm, nếu không phải Hứa Hải Phong tự mình dẫn hần đi lên, nhìn lại mặt mũi của nghĩa đệ, đối hần coi trọng ba phần, chỉ sợ hần căn bản là không để ý tới.

Cát Hào Kiếm gặp qua nhiều người như đi qua sông, giống bậc thế gia đệ tử như Phương Hường Minh, hần đã sớm tiếp xúc không biết bao nhiêu người, đối với thái độ của hần không chút nào kỳ lạ. Chỉ là kể từ đó, giữa bọn họ tự nhiên là không có chuyện gì để nói.

Sau một lúc lâu, tiểu nhị đem rượu và thức ăn đưa lên, Phương Hường Minh đang muốn uống, lại bị Hứa Hải Phong ngăn lại: “Đại ca, tên người của người trúng tên không khỏe, không thể uống rượu, nếu không chị dâu cùng muội tử người trách tội, tiểu đệ không kham nổi đâu.”

Phương Hường Minh cầm chén rượu, nhìn rượu có vẻ dùng đục bên trong, qua một thoáng, đặt chén xuống đứng lên, nói: “Các người cứ trò chuyện, ta đi nghỉ tạm.”

Hứa Hải Phong cũng không giữ lại, cũng không thể để hần ở lại chỗ này, nhìn hai người mình ăn nhiều uống lớn.

Mỉm cười tiễn bước Phương Hường Minh, Hứa Hải Phong rót đầy chén rượu trước mặt, nâng chén mời, hần hỏi thẳng: “Hôm nay kinh sư thất thủ, thiên hạ sắp đại loạn, Cát huynh có dự định gì không?”

191. Chương 191: Ẩn Nặc

Tuy hắn không biết, vì sao Hứa Hải Phong chỉ dựa vào một lần gặp gỡ lại coi trọng mình như thế, nhưng phong thái khí độ hắn biểu hiện ra quả thật làm cho mình vô cùng khâm phục.

Hứa Hải Phong là một người như thế nào, hắn cũng không hiểu rõ, nhưng với đủ loại truyền thuyết về hắn, đã sớm nghe đến quen tai, những vị mãnh tướng dưới trướng hắn đang đương thiên hạ cũng như sấm bên tai.

Nếu có thể đặt chân lên khóa đại thụ này, từ nay về sau, chính là bình bước thanh vân, đối với Cát Hào Kiếm vẫn luôn buồn bực không thỏa chí hướng mà nói, là một sự hấp dẫn khó có thể chống đỡ.

Danh khí, đây là danh khí của một người.

Nếu là mấy năm trước lúc Hứa Hải Phong mới vừa vào quân doanh mà nói ra lời này, chỉ sợ kết quả đoạt được chỉ có thể là tự mình chuốc nhục. Nhưng hiện tại, đừng nói Cát Hào Kiếm sớm đã động tâm, cho dù hắn có ý định khác, cũng không dám ngay mặt cự tuyệt. Bởi vì thân phận địa vị của hắn so với Hứa Hải Phong lúc này kém thật xa, cho dù có ngay mặt chém giết hắn, cũng không ai vì hắn đòi công đạo, hơn phân nửa còn có thể ở một bên cố gắng thêm dầm chua biển ra lý do tại sao mình đáng chết.

Trên mặt Cát Hào Kiếm lộ ra một loại tươi cười cổ quái, nửa vừa vui nửa vừa sợ, có lẽ ngay chính hắn cũng không bỏ được sự dâm chiêu trong lòng.

Hứa Hải Phong mỉm cười, đối với tâm tình này của hắn rõ như lòng bàn tay, bởi vì bản thân hắn cũng là như vậy mà từng bước từng bước đi tới.

Từ khi Phương Hướng Minh cúi người giao kết bắt đầu, sau đó, trải qua Cổ Đạo Nhiêm, Hán Hiền đế, Phương Lệnh Thiên, Thái Ất chân nhân, Lê Ngạn Ba, thậm chí là Mạo Đốn, Thác Hà Đế những siêu cấp đại lão hoặc là hữu thiện, hoặc là bài xích, hoặc tính kế lúc mới gặp gỡ, mới có được một đời tông sư Hứa Hải Phong của ngày hôm nay. Nếu như không có bọn họ, vậy Hứa Hải Phong vẫn như trước chỉ là một tiểu nhân vật mai một trong bể người vô tận mà thôi.

Cát Hào Kiếm uống cạn chén rượu một hơi, đột nhiên thấp giọng hỏi: “Ty chúc có chuyện không rõ, thỉnh đại tướng quân chỉ điểm bên mê?”

“Người nói.” Hứa Hải Phong biết tâm ý hắn đã quyết, hài lòng uống cạn chén rượu.

Tuy lão bản khách sạn đã xuất ra loại rượu cất kỹ mấy năm, nhưng so sánh với Túy Nguyệt tửu, vậy cái gì cũng không phải. Hứa Hải Phong chỉ uống một ngụm, liền bỏ xuống, không tiếp tục uống.

Năm gần đây, hắn đã có thói quen với sự sinh hoạt xa xỉ, tuy hắn chưa bao giờ cố ý truy cầu, nhưng người bên cạnh đã sớm vì hắn chuẩn bị đình đình dương dương, hắn chẳng qua đã thành thói quen mà thôi.

“Ty chúc nghĩ muốn thỉnh giáo, nơi nào được tướng quân coi trọng như thế?” Cát Hào Kiếm nói xong, chớp mắt nhìn Hứa Hải Phong, tựa hồ nghĩ muốn từ trên mặt người này nhìn ra thứ gì đó.

Hứa Hải Phong ngoài ý muốn ân một tiếng, chăm chú tự hỏi một lát, bỗng nhiên bật cười, hắn lắc đầu, cười nói: “Không biết, có lẽ là một loại trực giác, nhưng ta vẫn đều phi thường tin tưởng.”

Cát Hào Kiếm thở dài một hơi, cũng chỉ có sự giải thích này, hắn và Hứa Hải Phong sau khi gặp mặt, chỉ là nói không mấy câu, lại làm sao có thể làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, thậm chí là hạ mình kết giao.

Kỳ thật Hứa Hải Phong loáng thoáng biết, đây là vì có quan hệ lớn lao đến tinh thần lực của mình.

Lực lượng tinh thần là một loại năng lực kỳ dị không chịu ước thúc, mặc cho ai cũng không cách nào hoàn toàn nắm giữ cùng vận dụng, cho dù là những nhân vật tông sư được thế nhân tôn sùng như bọn họ, cũng chẳng qua chỉ mới tiếp xúc được một điểm bì mao bên trong mà thôi, không người nào dám nói năng bừa bãi rằng mình đã nắm giữ được sự huyền bí bên trong.

Chính như Thái Ất chân nhân, Lê Ngạn Ba cùng Thác Hà Đế lúc mới gặp gỡ Hứa Hải Phong, bọn họ cũng đều từng mơ hồ cảm giác được, đây là một nhân vật ngày sau sẽ có thành tựu không giống người thường.

Hứa Hải Phong coi trọng Cát Hào Kiếm như thế, cũng bởi vì điểm cảm xúc kỳ dị trong lòng này, nên không thể dùng đạo lý gì để giải thích cho rõ được.

Nhìn vẻ mặt Cát Hào Kiếm, Hứa Hải Phong dĩ nhiên đã biết đáp án của hắn, hắn nhẹ nhàng vén tay áo, nói: “Cát huynh, cuộc sống trước mắt của Hứa mỗ cũng không phải quá tốt, Khải Tắt nhân ở tây vực như hổ rình mồi, thực lực cũng kém không ít, người cần phải suy nghĩ rõ ràng.”

Cát Hào Kiếm nhướng mày, nói: “Có hiểm cũng không hơn nơi này, chỉ đi từng bước tính từng bước.”

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, hắn xem phi thường rõ ràng, kinh sư đã phá, đại loạn bùng xuống, nơi này lại gần kinh sư, lại càng nhiều nguy hiểm. Mà Ngọa Long thành tuy cũng bị Khải Tắt nhân uy hiếp, nhưng dù sao cũng là chuyện về sau này.

Hai người đều là người hào sảng, nếu đã biết ý nghĩ lẫn nhau, cũng không hề nói quanh co, mà là trực tiếp thương thảo chuyện cụ thể.

Cát Hào Kiếm ở lại trấn nhỏ này hơn mười năm, thủ hạ tự có một đám nhân sĩ đặc lực. Hắn hi vọng Hứa Hải Phong có thể đồng thời tiếp nạp bọn họ cùng người nhà của họ.

Điều kiện này hợp tình hợp lý, Hứa Hải Phong tự nhiên là vui vẻ đáp ứng.

Hai người nói chuyện hồi lâu, Hứa Hải Phong lại càng ngạc nhiên, người này nói năng bất phàm, trong ngôn ngữ mơ hồ lộ ra sự bất mãn đối với triều chính, rõ ràng có một trái tim nhiệt huyết như lửa nóng, rồi lại vì sao lại ở trong thành trấn nhỏ nhỡ lại yên lặng sống qua ngày tối hơn mười năm.

Hứa Hải Phong cũng không mật mờ, mà hỏi thẳng.

Cát Hào Kiếm cúi đầu trầm tư, hiển nhiên là nội tâm do dự không quyết, Hứa Hải Phong cũng ở một bên nghịch chén rượu trong tay, cũng không thúc giục, qua một thoáng, hắn mới thở dài nói: “Đại tướng quân có điều không biết, lúc ty chức còn trẻ, cũng từng bên ngoài du dương, mười lăm năm qua, vào nam ra bắc, dấu chân đạp khắp Đại Hán đế quốc, rốt cục chiếm được một sự kết luận khiến cho ty chức tâm lạnh không thôi.”

Hứa Hải Phong buông chén, hứng thú nhìn hắn, hỏi: “Cát huynh thỉnh nói.”

Cát Hào Kiếm ho khan một tiếng, nói: “Đại Hán đế quốc, ranh giới rộng rãi, dân cư rất nhiều, đều có thể xưng là nước lớn. Chỉ là có thể nắm giữ vận mệnh của đại quốc này, cũng chỉ có rải rác mấy cao môn đại phiệt, dân chúng bình thường nghĩ muốn xuất đầu, đó là muôn vàn khó khăn, tuyệt chưa từng có.”

Hứa Hải Phong đem bầu rượu đổ đầy cho hắn, nói: “Nghe cách nói chuyện của Cát huynh, tựa hồ đối với thế gia có thành kiến rất nhiều.”

Cát Hào Kiếm nặng nề gật đầu, ánh mắt của hắn nhìn qua cách vách, hiển nhiên là cố kỵ Phương Hưởng Minh, không dám nói cho thoải mái.

Hứa Hải Phong phẩy tay cười nói: “Không sao, lúc này đại ca đang nhập định, trừ phi ngươi tiến đến bên cạnh hắn trong vòng ba thước, nếu không cho dù ngươi hét vỡ cổ họng, hắn cũng không thể nghe thấy.”

Kinh ngạc nhìn Hứa Hải Phong, Cát Hào Kiếm liền lựa chọn tin hắn, nói: “Thế gia đệ tử, phần lớn được kiêu sinh quán dưỡng, không học không tài, bọn họ không hề có đức, lại thân được ở ngôi cao. Bọn họ ở trong thịt cá, lại quan quan giúp nhau. Bọn họ chỉ là một đám sâu trùng, đang không ngừng ăn mòn căn cơ của Đại Hán. Nếu cứ kéo dài lâu ngày, quốc gia sẽ vong.”

Hứa Hải Phong nhìn hắn, vẻ mặt nhậm nhậm nhìn không ra đám chiêu trong lòng.

Cát Hào Kiếm cắn răng, khoát tay nói: “Ty chức nguyên là người của Giang Nam, mười hai năm trước, chỉ vì lỡ tay giết một người, trên người có án mạng, mới rời xa quê quán, tới chỗ này, không nghĩ tới thoáng qua đã là hơn mười năm.”

“Người có từng hối hận?” Hứa Hải Phong nhẹ giọng hỏi.

Sắc mặt Cát Hào Kiếm chợt dữ tợn, hắn cắn răng nghiến chặt, hung hăng nói: “Vĩnh không hối hận.”

Những lời này của hắn nói như đinh chém sắt, luồng hận ý triệt cốt khiến người ta lạnh lòng.

Dưới sự hối hận của Hứa Hải Phong, hắn đem lai lịch của mình kể lại một phen.

Kỳ thật, chuyện xưa rất đơn giản, Cát Hào Kiếm xuất thân từ một gia đình thương nhân bình thường, nhà cũng có chút tiền, tuy hắn thân là trưởng tử, nhưng không phải là một kỳ tài buôn bán, không bằng đệ đệ của mình. Vì vậy, hắn để lại một phong thư, rời nhà đi, khi đó hắn còn trẻ, giữ một ý chí nam nhi chí chí tung hoành lãng vân, lưu lãng giang hồ.

Lưu lãng bên ngoài mười năm, mới hiểu biết thế sự gian nan, hắn có lòng tưởng muốn được thể hiện, nhưng khổ nỗi không có người tiến cử thường thức, khắp nơi đều đụng tường mà về.

Nhưng khi hắn về đến nhà, chờ đợi hắn cũng chính là điều khiến người ta kinh hoàng.

Hắn đã không có nhà, nhà của hắn đã bị tan nát, người vắng lâu không.

Mười năm chưa từng về nhà, tướng mạo của hắn hoàn toàn thay đổi, không ai nhận ra. Mà mười năm lưu lãng, càng làm cho hắn học xong nhẫn nại cùng trầm tĩnh.

Hắn không chút nao động tìm một khách sạn ở lại trước, đến các nơi điều tra nguyên do, rốt cục hiểu biết sự thật, đệ đệ hắn năm trước cưới một thê tử, vợ chồng hai người cảm sát hòa hợp, yêu thương vui vẻ.

Nhưng trời không biết mây gió, một thế gia đệ tử tại địa phương lại nhìn trúng vẻ xinh đẹp của em dâu hắn, ý đồ nhúng chàm, đương nhiên đệ đệ hắn không chịu. Tên đệ tử thế gia quá thẹn thành giận, dứt khoát cắt kết quan địa phương, gài một tội danh cho nhà hắn, toàn bộ bắt giam.

Trời giáng tai họa, cha mẹ cùng đệ đệ hắn trước sau đều chết trong phòng giam, còn em dâu chẳng biết đi đâu, phẳng phất như biến mất trên thế gian.

Hắn dò thám biết việc này, giận dữ không chịu nổi.

Kiếp sống lưu lãng nhiều năm, khiến cho hắn biết được việc này vốn không khả năng lật án. Nếu hắn đi nha môn kêu oan, vậy hậu quả duy nhất chính là bù luôn cả tính mạng của hắn.

Vì vậy, hắn tạm cư Giang Nam, ở ẩn mấy tháng, rốt cục đợi được cơ hội, một lần ám sát tên công tử ăn chơi trác táng kia thành công. Theo sau, hắn cải biến dung mạo, ngàn dặm đi thẳng tới nơi này, định cư xuống tới.

Lúc bắt đầu, hắn nghèo khổ thất vọng, ba bữa cơm khó khăn, không quần áo mặc không việc làm. Thẳng đến về sau, mới từ từ đỡ hơn, sau đó, dưới cơ duyên xảo hợp, làm quen được một gã quý nhân, vì ẩn giấu thân phận, được hắn đề cử, gia nhập đội ngũ bộ khoái, không ngờ lần này, tài trí của hắn được thể hiện nguyên vẹn. Mấy năm sau, tích công nên thăng lên bộ đầu. Rồi sau đó, hắn cố ý thu liễm, gió êm sóng lặng qua hơn mười năm, cho đến hôm nay gặp phải Hứa Hải Phong mới được sáng khoái.

Nghe hắn từ từ kể lại, lúc này Hứa Hải Phong mới rõ ràng vì sao hắn đối với Phương Hướng Minh có thái độ xa cách không bằng đối đãi thân thiết đối với mình, bởi vì hắn đều oán hận những thế gia đại phiệt.

Hứa Hải Phong âm thầm gật đầu, đã có kinh nghiệm như thế, người này quả nhiên là vô cùng hữu dụng.

192. Chương 192: Mật Chỉ

Ngoài mười dặm, chính là doanh địa của Hung Nô nhân, theo thám tử hồi báo, mỗi ngày đều có bộ đội lẻ tẻ gia nhập. Nếu dựa theo nhân số đến tính toán, ít nhất cũng đã vượt qua mười lăm vạn bộ đội tinh nhuệ.

Đối với tin tức kia, Phương Lệnh Thần vẫn nửa tin nửa ngờ, Hung Nô nhất tộc tổng cộng có bao nhiêu người, chỉ sợ toàn quốc thu binh cũng không đủ ba mươi vạn, lại làm sao có thể đem nửa số điều tới nơi đây.

Khi huy hào của Kim Lang quân đương kim xuất hiện trong doanh địa Hung Nô, hắn quả thật khản trương một trận. Chỉ là tình hình sau đó cũng vượt ra ngoài ý liệu của hắn.

Dựa theo lệ thường hàng năm, thường thường khi Kim Lang quân đến là đại biểu cho việc bắt đầu chiến tranh, đây là chi bộ đội năm vạn người do chính lịch đại Đan Vu nắm trong tay, cho tới nay đều làm cho địch nhân của nó nghe danh sợ hãi, hận đến thấu xương.

Trước khi Hắc Kỳ quân xuất hiện, Kim Lang quân chính là đại danh từ vô địch.

Phương Lệnh Thần đánh khởi lên mười hai vạn phần tinh thần, tùy thời chuẩn bị ứng phó tập kích đột phát. Nhưng một tháng trôi qua, đối diện lại không hề động tĩnh, kết quả như vậy làm hắn như rơi trong đồng lửa, không biết lý do.

Làm cho hắn càng không giải thích được chính là Hung Nô không thể so Đại Hán, bọn họ tuy kiêu dũng, nhưng lực sản xuất so sánh với Đại Hán, quả thật xa xa không bằng. Ngoại trừ Kim Lang quân, những sĩ tốt của bộ đội khác đồng thời cũng là lao động lực chủ yếu trong bộ lạc.

Nếu vô duyên vô cớ đột kích hơn mười vạn đại quân ở đây mà không làm gì, vậy trừ phi Hung Nô nhân nổi điên, mùa đông năm nay bọn họ không muốn sống hay sao.

Thẳng đến mười ngày trước, hết thảy mê đề đều hoàn toàn vạch trần, nguyên lai Hung Nô tinh nhuệ chân chính đi vòng tây bắc, thừa dịp lúc Thương Lang quân đoàn trống trải, một lần tiến công, cũng dọc theo đường đi đánh vào kinh sư bất ngờ.

Sau khi nhận được tin tức, những tướng lĩnh cao cấp đều kinh hãi thất sắc. Cả đêm bọn họ thương thảo đối sách, nhưng doanh địa Hung Nô nhân phía trước đột nhiên lại động, bọn họ tiến bước mười dặm, bày ra trận hình khí thế hung hung như muốn công kích.

Phương Lệnh Thần xuất doanh quan sát, không khỏi cau mày, Hung Nô nhân dĩ nhiên thật sự có được mười lăm vạn đại quân. Hắn thở dài một hơi, buông tha cho ý định trở về cứu viện.

Mục đích của Hung Nô nhân thập phần rõ ràng, bọn họ muốn đem hai mươi vạn đại quân giữ chặt tại bắc cương, khiến cho bọn họ không cách nào tách thân, trở về cứu viện kinh sư.

Đám người Phương Lệnh Thần tuy vô cùng lo lắng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không còn cách nào.

Đại Hán quân cùng Hung Nô nhân tác chiến, luôn luôn dùng chiến thuật biến người thủ thắng, nếu nhân số hai bên ngang hàng, vậy tám chín phần là Hung Nô nhân thủ thắng, vì thế dù cho tướng lĩnh có gan lớn bao nhiêu, cũng không dám nói bừa là muốn rút quân về cứu viện.

Một đội khinh kỵ hơn trăm người, đạp ánh trăng, cả đêm tìm đến đại doanh bắc cương.

Trong soái trường, Phương Lệnh Thần, Cổ Đạo Nhiễm, Hoàng Long quân đoàn phó thống lĩnh Lưu Chính Mân cùng với Thương Lang quân đoàn phó thống lĩnh Vương Hoành Hán cung kính mời người mới đến đi lên ngồi.

Người này gương mặt anh tuấn, vóc người cao gầy, từng cử động ung dung lộ vẻ quý, chính là đại diện hạ Huệ vương Lưu Chính Đình.

Phía sau hắn đi theo một vị lão nhân ngoài sáu mươi, vị lão nhân này mũi ưng, dung mạo kỳ lạ, làm người ghé mắt. Nhưng những vị tướng quân nguyên soái vừa thấy người này, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Chúng thần bái kiến điện hạ.” Lấy Phương Lệnh Thần cầm đầu, mọi người làm ra thi lễ.

Đại địch trước mặt, hết thảy đơn giản, bọn họ còn mặc y giáp trong người, làm ra chẳng qua chỉ là lễ tiết bình thường mà thôi. Lưu Chính Đình thoáng cau mày, vẻ bất mãn thoáng qua, hắn đi nhanh tới thủ vị, đặt mông ngồi xuống, không nói được lời nào.

Mấy vị tướng quân nhìn nhau, bọn họ cũng biết từ năm ngoái sau khi ngũ điện hạ được Hán Hiến đế sắc phong làm thái tử, vì đại diện hạ này liền bắt đầu phóng túng chính mình, lưu lãng khắp tứ phương không về, tính tình cũng trở nên cổ quái.

Chẳng qua, vô luận hắn biểu hiện thế nào, cuối cùng cũng là con rồng cháu rồng, chúng tướng cũng không dám chậm trễ. Hơn nữa đây là thời khắc vi diệu, hắn đột nhiên xuất hiện ở nơi này, quả thật làm cho mọi người đoán không ra.

Phương Lệnh Thần cùng Cổ Đạo Nhiễm nhìn nhau, thân phận địa vị của hai người bọn họ cao nhất ở nơi này. Chỉ bất quá hiện tại Cổ Đạo Nhiễm chỉ là vị trí khách khanh mà thôi.

“ Khái...” Vị lão nhân bên người Lưu Chính Đình nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chú ý của mọi người trong nháy mắt đều bị hấp dẫn.

“ Trình huynh, nghĩ không ra ngay cả người cũng rời đi Giang Nam, chúng ta mấy chục năm chưa từng gặp mặt a.” Phương Lệnh Thần nhìn hẩn gật đầu như có lẽ, trong lời nói có chút trêu chọc.

“ Không sai, lão phu đã suốt hai mươi năm chưa từng đi tới phương bắc, khó được Phương lão tam người còn nhớ rõ ràng như vậy.”

Người này chính là Trình gia đương đại gia chủ Trình Gia Sanh.

Phương Lệnh Thần cười ha ha, ánh mắt hẩn thoáng nhìn qua gương mặt âm trầm của Lưu Chính Đình.

Trình Gia Sanh khẽ lắc đầu, nói: “ Điện hạ đi đường mệt nhọc, thân thể không an, hướng hồ trước mắt kinh sư bị khốn, trong lòng tự nhiên là không cao hứng.”

Phương Lệnh Thần nhìn ánh mắt của hẩn, như cười như nói: “ Kinh sư bị vây nhiều ngày, Trình huynh lại vì sao hộ tống điện hạ tới đây?”

Trong ánh mắt Trình Gia Sanh đột nhiên tuôn ra một đoàn lưu quang huyền ảo thật yêu dị, ánh mắt hai người dây dưa một chỗ giữa không trung, không khí bốn phía chợt ngưng trọng lên.

“ Được.” Lưu Chính Đình đột nhiên đứng lên, cũng không biết có phải do không chịu được hào khí quỷ dị này hay không, hẩn có chút bức bối kêu lên: “ Cô vương tới đây là muốn viện quân, không phải tới nghe các người ôn chuyện, nói nói nhảm, Phương thống lĩnh, hôm nay tình huống đại doanh phương bắc như thế nào, người nói nghe một chút.”

Trầm ngâm chốc lát, Phương Lệnh Thần suy nghĩ, chần chẫn tinh thần, suy tư, tận lực nói thật đơn giản rõ ràng: “ Hung Nô nhân đang ở phía trước tụ binh mười lăm vạn cách ba mươi dặm, cùng phương bắc đại doanh gần như ngang hàng.”

Lưu Chính Đình giương mày lên, hỏi: “ Đã như vậy, vì sao người không đi giết sạch bọn họ?”

Phương Lệnh Thần ngẩn ra, lập tức nổi giận.

Khóe miệng Lưu Chính Mân cùng Vương Hoành Hán đồng thời co quắp lại, bọn họ quay đầu sang nơi khác, trong lòng thầm than không thôi.

“ Ha ha...” Trình Gia Sanh cười ha hả, tinh quang trong mắt hẩn vắng khắp nơi dưới ánh nến lập lòe, mơ hồ thâm thúy khó lường.

Cổ Đạo Nhiêm tiến lên, có chút thi lễ, nói: “ Điện hạ, Hung Nô nhân kiêu dũng thiện chiến, cũng không phải là ô hợp chỉ chúng tầm thường, không thể dễ dàng xem thường.”

Đế quốc nguyên soái, quan vị của hẩn cao, đúng là đứng đầu mọi người, chỉ là hẩn xuất thân bản tiện, căn cơ nông cạn, nếu không được Trình gia toàn lực đến đỡ, đừng mơ tưởng thu hoạch được quan vị hôm nay. Vì thế trong mắt những vị tướng quân xuất thân từ cao môn đại phiệt, cho dù là lời của Phương Lệnh Thần cũng còn hữu dụng hơn hẩn ba phần.

Ánh mắt nghi hoặc của Phương Lệnh Thần đảo qua người hẩn, Cổ Đạo Nhiêm rõ ràng là người của Trình gia, vì sao ở thời khắc này lại mở lời giải vây cho hẩn.

“ Hừ...” Lưu Chính Đình tức giận hừ một tiếng, từ trong cổ họng rít gào: “ Cho nên các người liền sợ hãi khiếp chiến, không dám làm gì.”

Trên mặt đám người Phương Lệnh Thần lộ vẻ giận dữ, nhưng ngại thân phận, lại không tiện quát mắng, chỉ có quay đầu đi, không thèm để ý tới.

“ Ba...ba...” Một loại thanh âm kỳ dị từ trên tay Trình Gia Sanh phát ra.

Ánh mắt mọi người chuyển hướng lên tay hẩn, trên mặt đồng thời biến sắc.

Ngón tay của hẩn mảnh mai, phẳng phất như ma huyền, biến ra một cuộn vải màu vàng được vải gấm vàng bao lấy.

“ Phương Lệnh Thần tiếp chỉ...”

Đám người Phương Lệnh Thần cùng nhau quỳ xuống, phủ phục.

“ Phương thống lĩnh, đây là mật chỉ, không cần quỳ lại, còn xin đứng lên đón chỉ.” Trình Gia Sanh nhàn nhật nói.

Phương Lệnh Thần nhướng mày, mạnh mẽ dần xuống cổ lửa giận trong lồng ngực, miễn cưỡng nở một vẻ tươi cười, từ trong tay hắn tiếp nhận thánh chỉ.

“ Phương thống lĩnh, hoàng thượng có chỉ ý gì?”

Người đặt câu hỏi chính là Hoàng Long quân đoàn phó thống lĩnh Lưu Chính Mân, hắn đối với Hán Hiền để trung tâm cảnh cảnh, nên giành hỏi trước.

Phương Lệnh Thần nhìn hắn, nói: “ Bệ hạ có chỉ, lệnh Cổ nguyên soái suất lĩnh Hoàng Long quân đoàn cùng Thương Lang quân đoàn mười vạn nhân mã lập tức trở về cứu viện.”

“ A...” Lưu Chính Mân kinh hô một tiếng, cũng không biết có phải do hưng phấn quá độ, hắn hét lớn: “ Sớm nên như thế, kinh sư trọng địa, lại há cho Hung Nô nhân hoành hành, chúng ta cũng nên trở về, cùng nhau giáp công, giết cho bọn họ mảnh giáp không thừa.”

Kinh sư bị vây, những người lo lắng nhất chính là năm vạn đại quân của Hoàng Long quân đoàn, người nhà vợ con bọn họ đều ở lại kinh sư, nếu có gì bất trắc, đến lúc đó hối hận không kịp.

Ánh mắt Vương Hoành Hán lướt qua trên mặt mọi người, theo sau ngậm chặt miệng, không nói được lời nào.

“ Kỳ thật lấy lực chiến đấu mà nói, Hung Nô nhân tuyệt không dưới chúng ta.” Cổ Đạo Nhiễm nhàn nhật nói, thấy ánh mắt mọi người cùng nhìn hắn, lời nói hắn xoay chuyển: “ Chỉ là bốn soái quan sát nhiều ngày, có một chuyện thủy chung không rõ, thậm chí mới nghĩ tới khi này.”

“ Nguyên soái thỉnh nói.” Lưu Chính Mân nghe hắn nói thận trọng, luôn miệng thúc giục.

Cổ Đạo Nhiễm vuốt râu, có chút nhu động, đây là thói quen hắn dưỡng thành nhiều năm qua, mỗi khi có quyết định trọng đại, hắn đều sẽ không kìm hãm được mà làm ra động tác này: “ Bốn soái chỉ là kỳ quái, vì sao Hung Nô nhân có hơn mười vạn đại quân, nhưng vẫn không chịu khởi chiến.”

Vấn đề này đúng là nghi điểm quấy rầy mọi người nhiều ngày, một câu nói kia của hắn chính là đã hỏi tới nghi vấn trong lòng mọi người, mà dù là Phương Lệnh Thần cũng chăm chú toàn bộ tinh thần, tưởng muốn nghe một chút hắn rốt cục lại có cao kiến gì.

“ Có thể vậy khốn kinh sư, ít nhất cần có mười lăm vạn tinh nhuệ binh sĩ, như thế bốn soái có thể chắc chắn, Hung Nô tinh binh nơi đây tất nhiên không vượt qua tám vạn người.” Cổ Đạo Nhiễm nói.

Trong lòng Vương Hoành Hán rung mình, theo điều kiện phản xạ hỏi: “ Vậy tám vạn còn lại đâu?”

Cổ Đạo Nhiễm mỉm cười, cũng không trả lời.

“ Ta đã biết, là những người già yếu...” Lưu Chính Mân vỗ hai tay, hưng phấn kêu lên.

“ Không sai, chính là bọn hắn dốc hết ra, nên mới có thanh thế như thế.” Cổ Đạo Nhiễm gật đầu nói.

Phương Lệnh Thần sắc mặt xanh đen, trong lòng hắn giận dữ, Cổ Đạo Nhiễm này sớm không nói, muộn không nói, lúc này lại nói, vậy cũng chỉ có một ý đồ.

Chỉ là chính mình có thể ngăn cản bọn họ rời đi sao?

193. Chương 193: Vĩ Đại Bất Diệt

Hắn uống một ngụm, nhắm hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn cực độ.

Vân Vụ tra trong Vân Vụ sơn, không hổ được danh thiên hạ cực phẩm.

Đối với trà đạo, hần nguyên bản cũng không quan tâm, nhưng bởi vị của Hứa Hải Phong không ngừng đề cao, nên nhân vật số hai của Hắc Kỳ quân như hần cũng được nước lên thuyền lên, dù là muốn bảo trì tư thái thấp xuống cũng không có khả năng.

Từ sau khi Phương, Hứa hai người rời đi, Tương Khổng Minh tiếp nhận quân chính, quyền to một thân, đem Ngọa Long thành xử lý rõ ràng, xu thế ngày càng phát triển.

Thân ở cao vị như thế, người muốn giao kết thì nhiều vô cùng. Sở thích duy nhất của Tương đại quân sư chính là trà, vô luận khi nào, hần đều chuẩn bị một bình trà thơm, đêm ngày không ngừng, đối với thứ này vui mà không chán.

Vì vậy, vốn không cần hần cố ý tuyên dương, phủ đệ của hần liền tự nhiên tràn ngập những danh trà khắp nơi biếu tặng. Mà dù là mấy cân cống phẩm hàng năm thượng cống cho hoàng thất, cũng sẽ có hai phần định kỳ xuất hiện trong phủ của hần.

Tuy hần cũng không theo đuổi trà đạo, nhưng ở phương diện này cũng là người chậm lụt nhất, nhưng dù sao đã uống loại cực phẩm suốt một năm, ít ít nhiều nhiều cũng có chút cảm giác. Nếu lúc này muốn hần đi uống loại trà bình thường, sợ là không cách nào nuốt xuống.

Hần lo lắng thở dài một hơi, hài lòng mở mắt ra, như từ trong cảm giác rơi vào mây mù, phiêu phù nhược tiên mà tỉnh lại. Không hổ là cống phẩm, một ngụm nuốt xuống, đến nay dư vận không tan.

Ánh mắt của hần dẫn theo mấy phần mê ly, nhưng một đạo thân ảnh mảnh mai lại như quỷ mị xuất hiện trong đôi đồng tử của hần.

Đồng tử của Tương Khổng Minh kịch liệt co rút lại, cái gì tiêu điều tự tại, vui vẻ nhược tiên đều lập tức sinh ra đôi cánh bay tuốt lên chín tầng mây. Nếu không phải lúc này mặt trời cao chiếu, kẻ vô thần như hần đã sợ lập tức phải thay đổi tín ngưỡng.

“Hầu hài, người muốn chết a...” Tương Khổng Minh há to miệng, lớn tiếng quát, gương mặt hần vận vẹo, thay đổi hần về ôn văn hòa thiện ngày thường, chính là có sự kinh khủng nói không nên lời.

Thân thể hầu hài lại biến mất tại chỗ, xa xa đứng ngay trên tầng một cây cổ mộc che trời, lẳng lẳng phục xuống thân thể gầy nhỏ. Một trận gió nhẹ thổi qua, từ ngọn cây nhẹ nhàng di động, tựa hồ không có nửa phần sức nặng.

Tương Khổng Minh lấy lại bình tĩnh, rốt cục tỉnh táo lại, hần nhảy dựng lên khỏi ghế, nhìn quanh, nhưng căn bản không cách nào phát hiện tung tích của hầu hài, bất đắc dĩ hần không thể làm gì khác hơn là kêu lớn: “Hầu hài, đi ra, ta không trách người.”

Một thân hình nhẹ như khói xuất hiện ngay trước mặt của hần, đối với vị huyết tửu chiến sĩ cuối cùng phát triển hình này, Tương Khổng Minh thật sự là bất đắc dĩ.

Như thế nào huyết tửu của chủ công đều tạo ra những nhân vật ngạc nhiên cổ quái như vậy chứ, hần ở trong lòng thầm nói. Về phần thông minh tuyệt đỉnh, trí sâu như biển Tương đại quân sư nhà ta tự nhiên là bị hần bỏ ra bên ngoài.

“Chủ công không có khả năng nhanh như vậy mà chạy về tới, chẳng lẽ kinh sư có biến cố gì? Chủ công có từng đưa vật gì cho người, lấy ra nhìn một cái.” Tương Khổng Minh dò hỏi.

Không phải hần không nghĩ sử dụng thuật đọc tâm, chỉ là lúc sử dụng năng lực này, tiêu hao tinh thần không ít, hiện tại hần là thân thể ngàn vàng, ngày lo vận việc, tự nhiên không thể tùy ý vận dụng. Nếu không một khi tinh thần không được đầy đủ, há không phải mất nhiều hơn được.

Hơn nữa hần biết hầu hài không tiện nói chuyện, nếu Hứa Hải Phong sai hần về, vậy khẳng định sẽ có thư, nếu không thật sự trông cậy vào hần có thể kể rõ sự tình, còn không bằng trông cậy vào mặt trời mọc từ hướng tây cho rồi.

Hầu hài nháy đôi mắt to sáng ngời, từ trong lòng móc ra một hàm do đích thân Hứa Hải Phong đã viết.

Tương Khổng Minh chụp lấy, mở nhanh ra, nhìn qua một lần kỹ lưỡng từng câu, đôi mày hơi có vẻ mảnh mai chột nhứ lại.

“Mười vạn tinh binh sao? Ân...nếu nhượng Phương Hướng Minh nắm giữ bọn họ, ngày sau chỉ sợ là vĩ đại bất diệu a (sự không xong vĩ đại). Chẳng qua...” Trên mặt Tương Khổng Minh hiện ra một tia cười thâm thúy ý vị: “Chẳng qua, phỏng chừng Trình gia còn nôn nóng hơn cả học sinh đó.”

Trước khi Trình Anh Hào mang theo rất nhiều Gia Cát thần nỗ rời đi, từng ở lại Ngọa Long thành nửa tháng. Ở trong đoạn thời gian này, với sự khôn khéo cùng thuật đọc tâm của Tương Khổng Minh, đã sớm đem những tin tức mình cần dưới tình huống không muốn người biết thính rõ rõ ràng.

Phương bắc quân đoàn là đích hệ bộ đội của Phương gia, sự trung trinh dĩ nhiên là có trời chứng giám. Vô luận là Trình gia hay Hung Nô nhân, thậm chí là Hán Hiến đế đều xem là cây đinh trong mắt, là cây gai trong thịt.

Nếu nói công hãm kinh sư, là Hung Nô nhân cùng Trình gia hai đại thế lực lần đầu hợp tác, vậy áp chế Hồng Sắc Hải Dương là lần thứ hai, cũng là lần cơ hội hợp tác cuối cùng.

Tương Khổng Minh biết rõ Hứa, Phương hai người huynh đệ tình thâm, vì vậy sẵn Hứa Hải Phong không hỏi, hắn cũng tự tác chủ trương che giấu việc này.

Hứa Hải Phong quật khởi từ giai cấp bình dân, cùng với Phương Hướng Minh lại đại biểu cho giai cấp quý tộc, cả hai vốn chính là hai cực đoan nước lửa không tương dung.

Hai người bọn họ có thể tương giao tri tâm, sinh tử cùng cộng, đã là hiếm có. Chẳng qua, nếu có một ngày phát sinh sự xung đột về ích lợi mà không thể hòa giải, dù là hai người bọn họ, cũng khó tránh khỏi sinh ra việc ma sát kịch liệt.

Tình huống như thế, đương nhiên trong lòng bọn họ biết rõ ràng, một năm nay, bọn họ dưới tình hữu nghị không ảnh hưởng lẫn nhau, không ngừng thử dò xét điểm mấu chốt mà đối phương có thể cho phép. Tương Khổng Minh vừa đưa ra chế độ khoa cử, chính là bởi vì bị những thế gia đệ tử kiệt lực phản đối, mới chưa thành đã chết.

Phương Hướng Minh có thể có được năng lực lớn như vậy, nguyên nhân duy nhất chính là vì trong tay hắn nắm giữ nhân mạch cùng tư nguyên của các thế gia đệ tử. Bằng vào ưu thế này, hắn đã có thể cùng Hứa Hải Phong ngang hàng kháng lễ.

Ngọa Long thành mặt ngoài như bình tĩnh, nhưng đã ẩn hàm sóng gió ba đào đủ để ném đi hết thảy.

Thiên không không thể có hai mặt trời, nước không thể hai vua, cứ kéo dài như thế, sẽ sinh ra họa lớn.

Nếu lại để cho Hồng Sắc Hải Dương mười vạn dũng mãnh binh sĩ nghe lệnh Phương Khổng Minh, vậy khi thực lực hắn tăng nhiều, đối với Hứa Hải Phong mà nói, cũng chưa chắc là một chuyện tốt.

Cầm lấy quạt lông trên bàn, hắn theo bản năng phe phẩy, sau một lúc lâu, sắc mặt của hắn trở nên sáng sủa, quạt lông bị bám vài cơn gió nhẹ thổi qua mặt, tựa hồ đã xua đi ưu sầu cùng phiền lòng của hắn.

“Chủ công, vậy để cho học sinh đến trợ ngài một tay, tiêu trừ ản hoạn này đi.” Tương Khổng Minh trong tiếng cười lớn phân phó người hầu chuẩn bị bút mực, hắn gọi An Đức Lỗ đến, bảo hắn viết một phong thư, cẩn thận xếp kỹ.

“Hầu hài, phong thư này ngươi đưa đến Minh Đặng thành, đích tay giao cho Khải Tắt Lâm Rhino tiểu thư, nhanh đi nhanh về, cẩn thận để ý, chớ bị người phát giác.”

“Dạ...” Hầu hài lên tiếng, thân thể thoáng một cái, dĩ nhiên biến mất, một lũ tàn ảnh nương theo hắn như thiểm điện trôi đến góc tường, cấp tốc nhảy lên, chỉ trong phút chốc, đã leo tường mà đi.

Nhìn hầu hài thoáng một cái không thấy, trong lòng Tương Khổng Minh vạn phần may mắn người này là bạn mà không phải địch, hắn quay đầu nhìn An Đức Lỗ nói: “Đi thông tri các vị đại nhân, nửa giờ sau, thỉnh đến nghị chính thính, ta có lời muốn nói.” Trầm ngâm một trận, Tương Khổng Minh gọi thị vệ, lệnh đi phòng bếp mang đến một ít nước ép hành tây.

Tương Khổng Minh sửa lại quần áo, lại đi ra ngoài, rời khỏi cửa ngòi kiệu đi thẳng tới nghị chính thính.

Nơi này là địa phương thương thảo của các nhân vật lớn trong Ngọa Long thành, từ Phương, Hứa hai người rời đi, là lần đầu tiên mở ra.

Trải qua không lâu, đám người Phương Hưởng Trí đều tìm đến.

Bọn họ đi tới nghị chính thính, Tương Khổng Minh đang ngồi đối diện vách tường, ngồi ngay ngắn trên ghế, gương mặt nhìn lên, chỉ có thể thấy tóc hắc xoa dài sau lưng. Không khỏi cực kỳ kinh ngạc, chợt sinh ra một loại cảm giác cao thâm khó lường, đều đoán trong lòng, không biết vị quân sư đại nhân này đang làm trò quỷ gì.

“ Quân sư đại nhân triệu chúng ta tới đây, không biết có gì phân phó?” Tô Xuân Vĩ quen biết hắc lâu nhất, đối với thói quen ngủ nướng của hắc nắm rõ trong lòng bàn tay.

Biết Tương đại quân sư hắc không phải là người siêng năng chuyên cần, nếu không phải có chuyện quá quan trọng, quyết sẽ không làm ra việc đem mọi người triệu tập một chỗ.

Trong lòng hắc thật kỳ quái, vì sao một người như vậy, lại có được trí tuệ vô song, vô luận chuyện gì, tới trong tay của hắc đều có vẻ vô cùng dễ dàng.

Tương Khổng Minh nghe vậy, chậm rãi xoay người lại.

Tất cả mọi người bị dọa nhảy dựng, chỉ thấy trên mặt hắc ẩn hiện nước mắt, dù là ngay cả khóe mắt cũng đỏ hơn một vòng.

Bọn họ không tự chủ được mở to hai mắt, vị Tương đại quân sư này mặc dù có lúc hồ hững, nhưng tính cách hắc sáng sủa, chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt như vậy trước mặt người khác, lại càng đừng nói lại rơi nước mắt trước mặt công chúng, đây chính là lần đầu tiên a.

“ Quân sư đại nhân, ngài...” Đồng Nhất Phong cẩn thận hỏi, sợ nhất là nhất thời sơ ý làm động chuyện thương tâm trong lòng hắc.

Tương Khổng Minh nhìn lướt qua bọn họ, Phương Hưởng Trí, Đường Khải cùng Tô Xuân Vĩ ba người cùng ngồi bên trái, mà Đồng Nhất Phong lại ngồi ngay ngắn bên phải, song phương phân chia rõ ràng, không ai phạm ai.

Hắc lại gương mặt quét một vòng, gương mặt hiện vẻ đau thương, thật sâu thở dài một hơi, tựa đầu trong tay áo, sau một lúc lâu, ngẩng đầu lên nói: “ Hầu hải phụng mệnh chủ công đại nhân, đã về trước một bước.”

“ A...”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, bọn họ là người thừa kế trong các thế gia đệ tử, là những lão hồ ly thành tinh. Nghe xong lời này, liên tưởng đến vẻ mặt vừa rồi của hắc, làm sao không đoán được hầu hải là mang về tin tức xấu.

Tương Khổng Minh dùng tay đè ngực, tựa hồ trong lồng ngực có chút buồn bực, hắc trực tiếp đi tới cửa sổ, đem bức rèm kéo lên cao, một luồng ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu vào phòng.

Hắc xoay người lại, nhẹ nhàng, trầm trọng, bi ai nói: “ Hung Nô nhân lấy uy thế sét đánh không kịp bưng tai đột phá phòng tuyến tây bắc, thừa dịp loạn công hạ kinh sư, Hán Hiến đế giá băng.”

194. Chương 194: Vương Tử

Tương Khổng Minh lắc đầu, từ trong lòng móc ra mật hàm của Hứa Hải Phong, đặt lên bàn, nói: “ Ba vị thượng thư đại nhân không ngờ truy tuyền hoàng thượng lấy thân tuần quốc.”

Tuy là sớm có dự cảm, nhưng khi thật sự nghe được tin tức, ba người bọn họ còn như bị sét đánh, đau khổ không chịu nổi. Nhất là Tô Xuân Vĩ, hắc là trưởng tử của Tô Đông Thuần, cảm xúc càng sâu một tầng, thân thể lão đảo, cơ hồ như muốn té xuống. Cũng may hai người bên cạnh hắc tay mắt lanh lẹ, liền đỡ nhanh lấy.

Phương Hưởng Trí cầm lấy mật hàm xem qua một lần, khi thấy Phương Lệnh Đức hộ tống thái tử rời kinh, khối đá lớn trong lòng buông xuống một nửa. Nhưng lúc này cũng không tiện biểu lộ, cuối cùng chứng kiến

hào ngôn trắng ngữ của Phương Hưởng Minh, lập tức vỗ tay kêu lên: “ Không sai, nên hội hợp với phương bắc quân đoàn, đem Hung Nô nhân giết cho sạch sẽ.”

Tương Khổng Minh nhàn nhạt nhìn hắn, tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt giống như đang nhìn một người ngu ngốc.

Trong thiên hạ, có thể dùng cách biểu hiện rõ ràng như thế, không chút nào che giấu thái độ coi rẻ nhìn về phía vị kiệt xuất chi sĩ trẻ tuổi của Phương gia, chỉ sợ là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong lòng Phương Hưởng Trí vạn phần nổi giận, đôi nắm tay nắm chặt lại buông lỏng, hắn mấp máy môi, cũng không dám phát tác.

Hắn không phải là e ngại Tương Khổng Minh, mà là sợ Phương Doanh Anh cùng vài vị trưởng bối trong nhà.

Ai cũng biết, phu nhân Phương Doanh Anh của Hứa Hải Phong cùng vị Tương đại quân sư này vô cùng có duyên. Vị đại tiểu thư Phương gia tuy nói là gả cho người, nhưng tính cách của nàng chưa từng có chút biến hóa, mấy huynh đệ có ai chưa từng phải ném qua đau khổ do nàng gây ra.

Huống chi, trưởng bối Phương Lệnh Thần ba bốn lần dằn dò, phải lấy lễ thầy đối đãi Tương Khổng Minh, lá gan Phương Hưởng Trí có lớn gấp đôi, cũng không dám cãi lời.

“ Quân sư đại nhân, chẳng lẽ có gì không ổn sao?” Đường Khải vội vàng giảng hòa.

“ Khải...” Tương Khổng Minh tăng hắng, nói: “ Xin hỏi Đường công tử, chúng ta trú binh Ngọa Long thành, vì lý do gì?”

“ Tự nhiên là vì trấn thủ tây thù biên cảnh.” Đường Khải vừa mới nói xong, lập tức tỉnh ngộ, vội vàng nói: “ Chẳng qua hiện tại Khải Tát nhân không có động tĩnh, chúng ta chờ ở đây cũng vô dụng, sao không rút ra bộ phận binh lực, trợ giúp phương bắc đại doanh một chút.”

“ Ba ba ba...” Tương Khổng Minh đem quạt lông đặt lên bàn, lại vỗ tay nói: “ Đường công tử nói rất đúng, nếu Khải Tát nhân không làm gì, vậy chúng ta ở lại nơi này quả thật lãng phí.”

Đường Khải kinh ngạc quay đầu nhìn Phương Hưởng Trí, đối với thái độ của Tương đại quân sư đột nhiên chuyển biến một tám tám mươi độ mà cảm thấy khó hiểu.

Da mặt Đồng Nhất Phong thoáng nhảy lên, hỏi: “ Chẳng lẽ Khải Tát nhân có động tác gì?”

“ Không sai.” Tương Khổng Minh thu hồi gương mặt tươi cười, ngưng trọng nói: “ Theo thám tử hồi báo, Khải Tát nhân tại Minh Đăng thành ngày gần đây điều động thường xuyên, chỉ sợ là đã sắp xuất chinh.”

Hào khí trong nghị chính sảnh đột nhiên khấn trương lên, đối với siêu cấp đế quốc không kém hơn Hung Nô nhân chút nào này, mặc cho ai cũng không dám ôm lòng khinh thường.

Minh Đăng thành, chính là nơi mà sau khi Khải Tát nhân mất đi Lâm An, là quân sự yếu tắc đông phương gần nhất giữa hai đại đế quốc.

Từ một năm trước, Khải Tát đại đế không ngừng điều khiển quân đội tiến trú tòa thành này.

Hôm nay, chung quanh tòa thành thị này, đã trú gần mười vạn đại quân, hơn nữa, nghe nói còn có thêm viện quân sắp đến.

Đêm đã khuya, một chiếc xe ngựa hào hoa do một đội kỵ sĩ thủ vệ đang chậm rãi từ phương xa tiến đến.

Đội kỵ sĩ tráng niên lực cường, hai mắt lấp lánh hữu thần, thiết giáp trên người điêu khắc một đầu sư tử uy phong lẫm lẫm, chính là gia huy đặc thù của Sư Vương Rhino gia tộc.

Xe ngựa dừng trước một đình viện rất khác biệt, kỵ sĩ phía bên phải cung kính mở cửa xe, Khải Tát Lâm Rhino thiên kiều bá mỹ tao nhã bước xuống.

Ánh mắt những kỵ sĩ nhìn nàng tràn ngập sự tôn kính cùng mê say, bọn họ đều là kỵ sĩ gia tộc của Khải Tát đế nhị gia tộc Rhino, sự trung thành của bọn họ đã phụng hiến cho vị nữ tính cao quý mà cơ trí này của gia tộc.

Khải Tắt Lâm hô lui các kỵ sĩ, sắc mặt nàng cũng không tốt, đôi mày thanh tú cau chặt hiển lộ sự buồn bực trong lòng nàng. Nàng thầm nghĩ chỉ muốn được lặng yên một mình.

Nơi này là nơi dừng chân của nàng trong Minh Đăng thành, tuy không xa hoa bằng gia tộc tổ cư, nhưng lại có vẻ tiêu điều cùng tịch mịch.

Sư Vương gia tộc tại trăm năm trước, còn là gia tộc lớn nhất dựa vào giáo đình, nhưng từ khi Khải Tắt đại đế quật khởi tới nay, quang vinh này đã nhanh chóng tiêu vong.

Khải Tắt đại đế thành sủng nhi của giáo đình, mà hắn cũng không cô phụ kỳ vọng của giáo đình đối với hắn. Vị lão nhân hùng tâm bừng bừng trong cuộc đời phát động vô số lần thánh chiến, lấy được phong công vĩ tích chưa từng có trước đó, mà dù là giáo hoàng bề hạ cũng không thể không thừa nhận hắn là người phát ngôn do thần chỉ định.

Tại phương tây, hoàng quyền(quyền lực hoàng gia) lần đầu đã cùng thần quyền(quyền lực tín ngưỡng, tôn giáo) có được địa vị ngang hàng.

Một thanh âm khe khẽ như có như không, đột nhiên từ trước mặt tản ra.

Da thịt cánh tay Khải Tắt Lâm mơ hồ nổi lên một tầng rung động. Nàng phản ứng cực nhanh, nường theo địa hình nhanh chóng ẩn vào trong bóng đêm.

Chỉ là, cơ hồ cùng lúc đó, có một thân ảnh nhàn nhạt chợt lóe mà qua, đã xuất hiện ở trước mặt nàng.

Hai mắt Khải Tắt lâm ngưng tụ, trong lòng một trận sợ hãi, một tay đã đặt lên chủy thủ tùy thân. Nhưng sau khi nàng xem rõ gương mặt của người vừa tới, ánh mắt lập tức buông lỏng rất nhiều, chỉ là bàn tay ngọc chưa từng rời đi thanh chủy thủ.

Hầu hải cũng không nói gì với nàng, chỉ là từ trong lòng móc ra lá thư của Tương Khổng Minh, vút cho nàng, xoay người như quỷ mị biến mất không thấy.

Khải Tắt Lâm từ trong bóng đêm âm u đi ra, nàng nhìn theo phương hướng hầu hải rời đi, vẻ nghi hoặc trong mắt càng thêm nồng hậu.

Chẳng qua bị hầu hải dọa nhảy dựng như vậy, tâm tình của nàng khó hiểu lại trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Nàng dứt bỏ tâm sự, trở lại trong phòng của mình, lật thư ra xem.

Phong thư này là do An Đức Lỗ tự tay viết, nét chữ đoan chính, nhưng đôi mày Khải Tắt Lâm lại từ từ cau lại.

Nàng cùng hầu hải gặp nhau đã không chỉ một lần, hai tòa thành cách nhau chẳng qua chỉ hai trăm dặm, với tốc độ của hầu hải, chút lộ trình này quả thật chẳng là gì, chỉ là lần này yêu cầu Tương Khổng Minh đưa ra quả thật làm cho nàng có chút khó khăn.

“ Tiểu thư, A Bố Tác Luân điện hạ đến.” Một thị nữ ở bên ngoài nhẹ giọng kêu lên.

Khải Tắt Lâm ngẩng đầu lên, dung nhan diễm lệ lộ ra thần sắc phức tạp như giận như mừng, nàng suy tư chốc lát, nói: “ Thỉnh điện hạ đến chính thính.”

Thị nữ ứng tiếng mà đi, Khải Tắt Lâm liền bước lại gần ánh nến, đem trương mật hàm đưa tới, nàng nhẹ nhàng thổi một hơi, lập tức tro bụi đầy trời, phảng phất như con bướm bay múa, nhưng thân hình của nàng đã sớm rời khỏi gian phòng.

Tội danh tư thông địch quốc, vô luận ở quốc gia nào đều đủ diệt tộc, nàng tự nhiên phải cẩn thận để ý.

Đi tới chính thính, một vị nam tử eo nhỏ cao gầy, vóc người thon thả đang chậm rãi đứng lên, động tác của hắn mềm nhẹ vô cùng, lại có vẻ ung dung hoa quý. Hắn ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt diễm lệ không kém Khải Tắt Lâm, không ngờ đây lại là một vị nam tử xinh đẹp yêu dã giống như người lưỡng tính.

“ Khải Tắt Lâm tiểu thư xinh đẹp, chẳng lẽ dạ vũ ta đã chuẩn bị tỉ mỉ còn không cách nào hấp dẫn sự chú ý của nàng sao?” A Bố Tác Luân mày mỏng nhướng lên, nhìn như hờn giận, trong mơ hồ lại có một tia si oán cùng bất mãn.

Khải Tắt Lâm ôn nhu cười, nàng hạ thấp thanh âm, phảng phất tràn ngập sự hấp dẫn vô cùng: “ Dạ vũ của điện hạ là địa phương mà tất cả nữ nhân của cả đế quốc đều hướng tới, Khải Tắt Lâm đương nhiên không ngoại lệ.”

A Bồ Tác Luân vui mừng tiến lên một bước, hỏi: “ Thật không? Ngay cả Khải Tắt Lâm tiểu thư xinh đẹp nhất đế quốc cũng không ngoại lệ sao?”

Khải Tắt Lâm ăn hàm vẻ tươi cười, hướng hân gật đầu.

A Bồ Tác Luân phảng phất như đột nhiên nhớ tới điều gì, thần quang trên mặt nhanh chóng ảm đạm xuống, hân hỏi: “ Vậy vì sao nàng lại về sớm như vậy?”

“ Khải Tắt Lâm tâm tình không tốt, nghĩ tới bị đại đế trách mắng, cho nên...” Nói tới đây, Khải Tắt Lâm u oán quét mắt nhìn hân một cái.

A Bồ Tác Luân thở dài một hơi, nói: “ A Địch Tư huynh đệ là người thừa kế duy nhất của Sư Vương gia tộc, hai ngàn tuần mã là gì chứ, làm sao so được với sự tôn quý của hân, đều do tam đệ nhất thời hồ đồ, say rượu nói lời, nếu không phụ thân đại nhân sẽ không biết được.”

Khải Tắt Lâm cười khanh khách cùng hân đồng một câu, tây một câu, chỉ nói những câu không quan hệ khẩn yếu.

Khải Tắt đại đế tổng cộng có ba con trai.

Trường tử ổn trọng, tam tử anh dũng, đều là một đời nhân tài, ở trong mắt các vị nguyên lão nội các trong nước, bọn họ là người thừa kế của đại đế, nhưng Khải Tắt Lâm lại chưa bao giờ đem bọn họ đặt vào trong lòng, duy nhất chỉ có vị A Bồ Tác Luân có dung mạo đệ nhất mỹ nhân lại thường thường làm cho nàng tâm loạn như ma.

Nàng cũng không thể khẳng định mình có cảm tình như thế nào đối với hân, nhưng vô luận là hân hay nàng, bọn họ cũng biết, Khải Tắt Lâm đối đãi hân, quả thật không giống người thường.

Sau một lúc lâu, A Bồ Tác Luân không nhắc lại, một đôi mắt bao hàm thâm tình ngẩng nhìn Khải Tắt Lâm, trong ánh mắt như lửa nóng của hân thiêu đốt, nụ cười trên mặt Khải Tắt Lâm có chút cứng ngắc, tim đập liên hồi, trong phút chốc hào khí từ từ thăng lên.

“ Khải Tắt Lâm, ta đợi nàng thời gian dài như vậy, chẳng lẽ nàng thủy chung vẫn không chịu cho ta một câu trả lời thuyết phục sao?” A Bồ Tác Luân hơi có vẻ kích động nói, một gương mặt tuyệt mỹ bởi vì đỏ bừng mà càng kiêu diễm.

Khải Tắt Lâm sụp mắt, không dám nhìn thẳng hân. Đột nhiên, nàng nhớ tới lá thư của hầu hầu, trong lòng vừa động, liền có chủ ý. Nàng xoay người lại, mềm nhẹ nói: “ Vì gia tộc, Khải Tắt Lâm sẽ gả cho quân chủ tương lai của Khải Tắt, hôm nay, đông phương là tiêu điểm của cả quốc gia, ta hi vọng ngài có thể ở nơi này có thành tựu, ngài hân là rõ ràng ý tứ của ta.”

Trên gương mặt tuấn mỹ của A Bồ Tác Luân hiện lên một mảnh kiên định, hân nặng nề gật đầu một cái, nói: “ Ta rõ ràng.”

Nhìn bóng lưng đi xa của hân, Khải Tắt Lâm tâm thần hoảng hốt, nàng vừa nói thế, hân vừa đi, đối mặt với Hắc Kỳ quân được xưng thiên hạ đệ nhất, chỉ sợ hân sẽ dữ nhiều lành ít.

Ngọa Long thành, Phương gia biệt viện, vị Phương lão thái thái từng chấp chưởng quyền to của Phương gia hơn mười năm đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên thu được một lá thư của Tương đại quân sư, bà chăm chú nhìn một lúc, mở ra, bên trong viết tám chữ to, quanh co khúc khuỷu, nghiêng nghiêng ngã ngã:

Lưu thị đã vong, từ đây đi đâu?

195. Chương 195: Oan Gia Lộ Hẹp

Nhưng trên quan đạo, cũng là tràn ngập đám người đi đường nhiều khác thường. Tin tức Hung Nô nhân xâm lấn giống như ôn dịch nhanh chóng truyền ra, người bỏ nhà chạy nạn tuyệt đối không ít. Mục tiêu của

bọn họ là nam phương, hoặc là phương tây.

Nhưng vào lúc này, một đội nhân mã phóng trên quan đạo, vung lên bụi đất đầy trời, làm những người đi đường phải ghé mắt.

“Đại ca, nên nghỉ tạm.” Hứa Hải Phong chỉ vào rừng rậm phía trước không xa, hô.

Phương Hướng Minh yên lặng kéo dây cương, ngừng đầu thấp giọng mắng một câu, nói: “Được, liền nghỉ ngơi một lát.”

Hứa Hải Phong vung tay lên, mọi người khiêng ngựa rời khỏi đường lớn.

Trong rừng rậm đã ngồi không ít người, chợt thấy một đại hán vạm vỡ khí thế hung hung vọt đi lên, lập tức khiến cho một trận hỗn loạn.

Hứa Hải Phong cũng không so đo với bọn họ, chỉ tìm một chỗ trống mát mẻ, lấy lương khô, nước, vội vã ăn.

“Nhị đệ, người nói Khải Tát nhân đang làm cái quỷ gì?”

Phương Hướng Minh chỉ mấy miếng đã đem thực vật nhét vào trong bụng, đánh giá một phen, không phát hiện ra nhân vật nào chướng mắt, vì vậy thấp giọng hỏi.

Cười khổ lắc đầu, Hứa Hải Phong đem chiếc bánh bỏ lại, nói: “Không biết, có lẽ bọn họ đang thử dò xét.”

Mấy ngày trước, Hứa Hải Phong bọn họ cùng Cát Hào Kiếm cùng nhau rời đi trấn nhỏ.

Về phần những môn sinh đệ tử cùng gia đình của họ, thì giao cho vị thân binh duy nhất còn sống sót của Phương Hướng Minh dẫn đường, chậm rãi đi tới Ngọa Long thành.

Mà Lý Quan Anh thân thể suy yếu, đương nhiên không thể cưỡi ngựa, vì vậy Hứa Hải Phong để lại Lý Minh Đường đồng hành cùng bọn họ.

Hai huynh đệ Hứa Hải Phong cũng không lo lắng cho an nguy của bọn họ. Mục tiêu kế tiếp của Hung Nô nhân là đại doanh phương bắc, vì đối phó hai mươi vạn tinh nhuệ đế quốc, bọn họ tuyệt đối không cách nào xuất ra được bao nhiêu người tảo động những thành trấn chung quanh kinh sư.

Chỉ cần bọn họ dọc theo đường đi không dây dưa kéo dài, không tự dừng sinh sự, vậy được sự hộ tống của sơ cấp tông sư như Lý Minh Đường, nhất định có thể bình an tới Ngọa Long thành.

Nhưng ngay hôm qua, hầu hài từ Ngọa Long thành tìm đến, hán mang đến một phong thư do chính Tương đại quân sư tự mình viết ra.

Khải Tát nhân đã bắt đầu hành động, chẳng qua, bọn họ tụ hội năm vạn nhân mã, từ Minh Đãng thành xuất phát, một ngày đi ba mươi dặm, ngày thứ ba đã cách Ngọa Long thành ngoài ba mươi dặm. Nhưng vào lúc này, Khải Tát nhân lại đột nhiên an doanh cắm trại, cũng không tiếp tục tiến tới.

Khải Tát nhân bức tiến khiến cho Ngọa Long thành nghe được tin tức, Tương Khổng Minh quyết định thật nhanh, hạ lệnh phong tỏa cửa thành, toàn thành giới nghiêm, cũng lập tức sai khiến hầu hài chạy tới báo tin.

Phương Hướng Minh sau khi nhận được hồi báo, thúc giục Hứa Hải Phong lập tức ra đi. Tuy không biết trong hồ lô của Khải Tát nhân bán thuốc gì, nhưng sớm đi trở về vẫn không sai.

Theo một trận âm thanh ồn ào, hơn mười người hộ tống mấy chiếc xe ngựa cũng nhích lại gần.

Mấy hán tử vây quanh xe ngựa đi vào rừng rậm. Chứng kiến vị trí mát mẻ tốt nhất bị đoàn người Hứa Hải Phong chiếm cứ, không khỏi thì thầm vài câu. Bên trong có một hán tử đột nhiên thấp giọng kêu một câu, lập tức có vài người bắt đầu hùng hùng hổ hổ.

Chỉ là những nhân vật nhỏ nhặt này làm sao có thể lọt vào tầm mắt của họ, đám người Hứa Hải Phong thậm chí ngay cả mí mắt cũng không thổi qua một chút.

Mấy hán tử kia thấy đám người Hứa Hải Phong không hề nhúc nhích, tiếng mắng càng lớn. Phương Hướng Minh ngại vì thân phận, vốn không muốn cùng bọn họ chấp nhặt, chỉ là nghe bọn họ lại càng mắng chửi không kiêng nể gì, gương mặt không khỏi sầm xuống.

Lúc này, một vị lão nhân ngoài năm mươi từ trên xe ngựa bước xuống, hần nghi hoặc đánh giá đám người Hứa Hải Phong.

Vị lão nhân ánh mắt như điện, huyết thái dương nhô ra, khí tức khá dài. Phương Hường Minh có điều cảm ứng, nghiêng đầu nhìn, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, liền bắn ra một luồng tinh quang.

Thu hồi ánh mắt, Phương Hường Minh mang theo một tia kinh ngạc nhìn Hứa Hải Phong, chỉ thấy hần gạt đầu, lập tức hiểu được. Chỉ là không biết lai lịch địa vị người này ra sao, lại có thể gặp được một vị nhất phẩm cao thủ tại đây.

Nếu nói Phương Hường Minh chỉ là giạt mình, vậy trong lòng vị lão nhân kia chính là như sông cuộc biển gầm, khó thể tin tưởng.

Thanh niên này là ai? Tuổi còn trẻ, một thân tu vi lại không dưới mấy chục năm khổ tu của mình. Ánh mắt của hần lại nhìn tới, dừng lại trên người Lâm Trường Không cùng Hứa Hải Danh, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Khi ánh mắt hần rốt cục chuyển lên người Hứa Hải Phong, chỉ thấy hần quay đầu cười, lập tức thân không tự chủ được mà cũng cười theo. Theo sau lập tức bình tĩnh, lưng đã chảy ra một mảnh mồ hôi lạnh.

Trong tai nghe được đám văn bối nhà mình đang ở một bên lớn tiếng quát mắng, trong lòng hần rung mình, thân thể như tia chớp đi tới bên người mấy tên đang mắng hung hăng nhất, nắm lấy vạt áo bọn họ ném văng ra ngoài.

Mấy hần tử kia cũng là không may, đang mắng cao hứng, đột nhiên cảm thấy bản thân giống như đang văng giá vũ văng ra ngoài, nặng nề té ngã trên mặt đất, ai yêu rên lên.

Mấy người còn lại kinh hãi, phản ứng cũng nhanh, đã rút đao ra, nhưng khi bọn hần thấy rõ khuôn mặt người xuất thủ, lập tức ngưng ra như con gà gổ, không biết làm sao.

Lão nhân kia liếc mắt nhìn bọn họ, tức giận hừ một tiếng, quay đầu lại, ôm quyền nói: “Mấy đồ tử đồ tôn của lão phu tính cách lỗ mãng, nếu có chỗ đắc tội, xin mời thứ lỗi.”

Phương Hường Minh vẫn chưa quay đầu lại, chỉ làm như chưa từng nghe thấy. Mà ánh mắt Hứa Hải Phong hướng tới Cát Hào Kiếm.

Người sau hiểu ý, đứng lên hoàn lễ nói: “Không có sao, không biết vì sao mấy vị huynh đài này lại mang địch ý đối với chúng ta.”

Hần làm bộ đầu hơn mười năm, mọi việc đều luôn truy rõ gốc rễ, nên lúc này bất giác lại hỏi ra.

Trên mặt lão nhân kia hiện ra một tia xấu hổ, hần ho khan một tiếng nói: “Kỳ thật đều là hiểu lầm, mới vừa rồi mấy vị chạy quá nhanh, làm tung bụi đất thổi lên mắt bọn họ, ai...tuổi trẻ khí thịnh, cũng là do lão phu trong ngày thường quản giáo không nghiêm.”

Những đại hán kia có khi nào gặp qua lão gia tử lại khách khí đối với người khác như thế, cho dù có ngu ngốc thì lúc này cũng biết đội nhân mã trước mắt không phải là người dễ trêu chọc, cả đám câm như hến, không dám ngắt lời.

Cát Hào Kiếm liền chột hiểu ra, hần cẩn thận liếc mắt nhìn bọn họ, đột nhiên hai mắt sáng ngời, hỏi: “Tiền bối chính là Khoái Kiếm Môn Lữ Dương Danh Lữ môn chủ?”

Lữ Dương Danh âm thầm thở dài một hơi, nói: “Đúng là lão phu, các hạ là...”

Cát Hào Kiếm cười nói: “Tại hạ Cát Hào Kiếm, vô danh tiểu tốt.”

Hần quay đầu giới thiệu cho Hứa, Phương hai người: “Vị này chính là Đại Hán phương bắc một trong lục tuyệt Khoái Kiếm Vương Lữ môn chủ, dùng một tay khoái kiếm không ai bằng danh dương giang hồ.”

“Giang hồ...” Trong mắt Hứa Hải Phong nổi lên vẻ tò mò, trong miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm, tuy dưới tay hần hảo thủ như mây, nhưng lại chưa bao giờ có quan hệ gì với người trong giang hồ.

Duy nhất có giao kết chính là đại tông sư Lê Ngạn Ba, chỉ là người này thân phận cao, sớm đã siêu phàm thoát tục, quyết không thể đem nhân vật giang hồ bình thường ra so sánh.

Lữ Dương Danh lộ ra một tia cười khổ, nếu trong ngày thường có người khen tặng mình như thế, có lẽ hắn sẽ vui vẻ, nhưng mấy người trước mắt này...hắn cũng không dám có chút lòng khinh thường.

Trong đội ngũ hơn ba mươi người này, ai cũng có tu vi ngoài nhị phẩm, bên trong còn có ba nhất phẩm cao thủ. Nói ra, tuyệt đối sẽ là một chuyện làm cho người ta sợ hãi. Hơn nữa, còn có một người, dù là với tầm mắt của hắn, cũng không cách nào nhìn ra sự sâu cạn của người này, làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác cao thâm khó lường.

“ Khoái Kiếm môn...” Phương Hướng Minh theo bản năng lẩm bẩm, sau một lúc lâu, hắn mỉm cười nói: “ Nhị đệ, phiền toái của người tới.”

Hứa Hải Phong nhẹ nhàng ân một tiếng, nhướng mày, cũng không tiếp lời.

Phương Hướng Minh chỉ vào Lữ Dương Danh, ý vị thâm trường nói: “ Khoái Kiếm môn là một đại môn phái của Thương Châu, Trương Diệc Phi chính là nội môn đệ tử của bọn họ.”

“ Trương Diệc Phi?” Hứa Hải Phong thì thào học ra mấy chữ, suy nghĩ của hắn trở về hai năm trước, nhớ tới ngày đó ở Thương Châu thành vu oan giá họa, diệt tộc Trương gia.

Chỉ là lúc ấy Hứa Hải Phong chưa tu tập Tinh Tâm Quyết, không cách nào khống chế năng lực đặc thù của bản thân, trong lòng trầm phù khí tảo mới có thể làm ra việc bá đạo vô thiên như thế.

Hắn thở dài, chuyện cũ không thể quay đầu.

Hắn cũng không kỳ quái vì sao Phương Hướng Minh biết được việc này, nếu lấy thực lực của Phương gia mà còn không thể dò thám biết được, vậy sớm đã bị trừ danh trong tứ đại gia tộc.

Sự nghi hoặc trong mắt Lữ Dương Danh dày đặc, đột nhiên nghe thấy bọn họ nhắc tới một đệ tử đã qua đời trong môn phái, không đánh trống trong lòng, chẳng lẽ lại có ân oán gì với hắn.

Trương Diệc Phi cũng là một trong những đệ tử nhập thất của hắn, thiên tư người này cũng không phải là thượng phẩm, vốn không cách nào bái nhập vào trong môn phái của hắn. Nhưng Trương gia lại là đại hộ nhân gia số một số hai của Thương Châu thành, có bối cảnh này, hắn đương nhiên là nghĩa bất dung từ nhận vị đệ tử này.

Quả nhiên, hàng năm Trương gia dâng tặng lễ vật là nhiều nhất, đủ để cho hắn cảm thấy may mắn với quyết định anh minh lúc đầu của mình.

Chẳng qua, hai năm trước, Trương gia đột nhiên bị tai ương diệt môn, cả nhà già trẻ, dĩ nhiên không một ai sống sót. Hơn nữa tội danh của Trương gia làm người ta phải kinh hãi, đó là cầu kết ngoại địch, phản bệ triều đình.

Sau khi hắn biết được tin tức, duy nhất chuyện có thể làm chính là phủ sạch quan hệ với Trương gia. Cũng may mặt mũi Khoái Kiếm môn cũng có phần nào, nên quan phủ cuối cùng không có tới cửa tìm phiền toái.

Chẳng qua đến tận đây, hắn đã lưu tâm với danh tự của một người.

Trong óc của hắn nhanh chóng như tia chớp hiện lên một ý niệm, đột nhiên trong lòng vừa động, sắc mặt ngược lại chợt tái nhợt, kinh hô: “ Hứa Hải Phong?”

Trên mặt Hứa Hải Phong hiện ra một tia khổ sở, xem ra chính mình quả thật hung danh vang lừng, làm cho người ta vừa nghe thấy liền biến sắc.

Đối với quyết định lúc đầu, hắn cũng không hối hận, thế đạo này chính là như vậy, mạnh tồn yếu chết là cách duy nhất.

Nếu không phải hắn dương danh tại Lâm An, lấy thân thiên tướng tìm đến Thương Châu thành, vậy đừng nói là cứu đi huynh trưởng, chỉ sợ là ngay cả mạng của mình cũng phải bồi vào nơi đó.

Hứa Hải Phong chậm rãi đứng lên, nhìn thẳng Lữ Dương Danh, lạnh nhạt cười, một cỗ khí thế mãnh liệt hỗn loạn cùng tinh thần ba động cường đại hướng bọn họ tràn tới.

Phảng phất như bị áp lực vô cùng, ngoại trừ Lữ Dương Danh, tất cả mọi người thân không tự chủ mà bật té về phía sau.

Tinh thần lực vừa phóng liên thu, Lữ Dương Danh miễn cưỡng ổn định thân hình, trên mặt của hắn không ngừng kinh hãi áp lực, miệng khô lưỡi khô, rung giọng nói: “Tông... sư...”

196. Chương 196: Hành Chỉ

Tông sư, là danh từ vang dội cỡ nào a, đối với một kẻ tập võ mà nói, bọn họ làm sao không biết hàm ý mà danh từ này đại biểu, phân lượng nặng đến như thế nào.

Thương Châu thành đệ nhất phái Khoái Kiếm môn, cho tới nay đều là sự kiêu hãnh trong lòng bọn họ, ở trên giang hồ, nhắc tới Khoái Kiếm môn, đây chính là một chiêu bài chữ vàng.

Chỉ là, khi khối chiêu bài chữ vàng này gặp phải tông sư, vậy nó thậm chí so với giấy còn muốn yếu ớt ba phần.

“Lữ môn chủ quả nhiên hảo nhân lực.” Hứa Hải Phong thông dong cười nói.

Sắc mặt Lữ Dương Danh ngay lập tức trầm xuống, rốt cục trấn định, miễn cưỡng nở nụ cười, khom người nói: “Lão hủ không biết là Hứa đại tướng quân đích thân đến, có nơi đắc tội, mong rằng tha thứ.”

Hứa Hải Phong nhẹ nhàng khoát tay nói: “Lữ môn chủ không cần phải khách khí.” Ánh mắt hắn đảo qua xe ngựa phía sau Lữ Dương Danh, lập tức hiểu ra, hỏi: “Ngay cả Khoái Kiếm môn cũng phải bỏ quê hương, toàn môn dời đi sao?”

Sắc mặt Lữ Dương Danh nhanh chóng ảm đạm xuống, hắn mấp máy môi, hình như có ngàn lời vạn tự, nhưng cuối cùng chỉ nói bốn chữ: “Vạn bất đắc dĩ.”

Đúng vậy, chính là bốn chữ này nhượng bao nhiêu người phải rời xa quê hương, bước lên con đường mịt mờ không biết tương lai.

Trong lòng Hứa Hải Phong có một tia tao động, Hung Nô nhân có thể thuận lợi công hãm kinh sư, Trình gia dĩ nhiên là kẻ gây tội chủ yếu, nhưng hắn cùng Tương Khổng Minh cũng khó thoát liên quan.

Vì tham vọng bản thân, đem cả quốc gia kéo vào một hồi hỗn loạn ngút trời, đáng giá sao?

Hắn dùng sức phẩy đầu, tựa hồ đem ý nghĩ đáng sợ này đẩy văng ra.

Bởi vì quan hệ tới Đường Nhu Nhi, hắn cùng thái tử điện hạ đã là thề không chung trời, tuy mặt ngoài hòa hợp vạn phần, nhưng bọn họ cũng biết, giữa quân thần đã có khe sâu không lường được. Nếu Lưu Chính Khải đăng cơ làm vua, vậy luồng hận ý ngập trời này đủ làm cho hắn có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Cho dù là vì tự bảo, vì người nhà, vì tộc quần, hoặc là nói vì dã tâm không ngừng bành trướng của hắn, hắn cũng phải phản kháng, cùng Lưu gia quyết liệt, đã không thể tránh miễn.

Chỉ là làm như vậy sự trả giá không khỏi quá lớn một chút.

Ánh mắt Hứa Hải Phong nhanh chóng khôi phục bình thường, mới vừa rồi một chút thất thổ phảng phất như là một tia ảo giác.

“Mỗi khi gặp phải chiến sự bắc cương, Khoái Kiếm Môn chúng ta đều sẽ tổ chức đệ tử trong môn, đi trước trợ giúp. Nên đã cùng Hung Nô vô lâm sớm kết hạ huyết hải thâm cừ, có ta không hắn. Hôm nay, kinh sư thất thủ, mất thấy phương bắc khó giữ được, lão hủ cũng chỉ có...”

Nói tới đây, Lữ Dương Danh không ngờ lại có chút nghẹn ngào, nhất thời nói không được, chúng đệ tử phía sau hắn cũng đầy mặt đau thương, có người nắm chặt hai tay, nếu không phải ngại có trường bối ở đây, đã sớm hét lên quay đầu lại đi tìm Hung Nô nhân liều mạng.

Hứa Hải Phong lập tức có xúc động muốn cười lạnh mắng to, lão nhân trước mặt tuy đầy mặt bi thương, nhưng trong lòng lại không có nửa phần thương cảm. Lời này của hắn như cảm khái thể đạo, nhưng không bằng nói thẳng là muốn tranh thủ lòng đồng tình của mình.

Chẳng qua, nhượng hắn cảm thấy vui mừng chính là, những hán tử phía sau hắn không hề giả vờ, mà là sự phần nộ chân tình thực ý, bọn họ mới thật sự là nam nhi nhiệt huyết.

Ánh mắt Hứa Hải Phong chuyển qua trên người Lữ Dương Danh, mang theo chút thâm thúy, khóe miệng tràn ra tia mỉm cười.

Lữ Dương Danh bị hấn nhìn đến trong lòng sợ hãi, khe động một chút da mặt cứng ngắc, nhưng vô luận như thế nào cũng không cười ra nổi.

“ Không biết tiền bối có ý định đi nơi nào?” Hứa Hải Phong làm như có ý lại vô ý dò hỏi.

Lữ Dương Danh chần chờ một chút, vẫn nói: “ Nam phương.”

“ Nam phương tuy thái bình, cũng chỉ là xa xôi thăm thẳm, không bằng theo Hứa mỗ đi Ngọa Long thành một chuyến, như thế nào?” Hứa Hải Phong thản nhiên nói.

Lữ Dương Danh hai mắt sáng ngời, Trương Diệc Phi mặc dù là đồ đệ của hấn, nhưng đối với hấn mà nói, một đồ đệ đã chết làm sao có thể so sánh với tiền đồ phú quý của chính mình. Nếu có thể đặt chân lên vị Hứa tướng quân của Hắc Kỳ quân, là một thời cơ vô cùng hiếm có, chỉ là hấn lập tức nghĩ đến, đại quân Khải Tắt nhân cũng đang như hổ rình mồi tại tây tuyến, Ngọa Long thành cũng là hiểm địa.

Chứng kiến hấn do dự không quyết, Hứa Hải Phong thăm hừ một tiếng, cao giọng nói: “ Phú quý hiểm trung cầu, Lữ môn chủ liền thật sự không có dũng khí sao?”

Thanh âm của hấn cực cao, không những Lữ Dương Danh nghe được rõ ràng, những đệ tử của hấn cũng nghe minh minh bạch bạch, lập tức khiến cho một trận tao động.

Lữ Dương Danh hít sâu một hơi, đang muốn nói chuyện, thành linh trong tai truyền đến thanh âm của Hứa Hải Phong: “ Nếu người chịu đến, chức võ thuật tổng giáo đầu của Hắc Kỳ quân là của người.”

Lữ Dương Danh giật mình, hấn cắn chặt răng, xoay người, nhìn đám đệ tử cao giọng quát: “ Hung Nô thế mạnh, chúng ta bỏ gia dời đi, đó là vạn bất đắc dĩ. Chỉ là làm cầu tạm thời trộm sinh, lại há là chí khí nam nhi, hôm nay Hứa thống lĩnh không kể hiềm khích lúc trước, chấp nhận cho chúng ta tùy quân hiệu lực, lão phu liền xá thân tàn này, vì quốc hiệu mệnh, các người nếu ai có gan, thì theo lão phu xuôi tây, nếu khiếp đảm sợ hãi, vậy xin cứ tự nhiên, coi như bốn môn không có tạp chủng này.”

Chúng đệ tử đồng thời khom người, hô to: “ Nguyên tuyền môn chủ đi tây.”

Hứa Hải Phong có chút thất thần, dù là với công phu trấn định của hấn, cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

Thật sự là một lão hồ ly a, một lão hồ ly so với Đồng Nhất Phong còn giống lão hồ ly hơn a.

Tây tuyến, A Bố Tác Luân thân mặc cẩm bào, cho dù là đứng trong quân doanh, hấn cũng bảo trì sự độc lập đặc hành của riêng mình.

“ Điện hạ, chúng ta đã ở chỗ này dừng lại suốt năm ngày.” Một thanh âm còn trẻ tuổi vô cùng hữu lực vang lên quanh quẩn trong soái doanh.

A Bố Tác Luân buông chén lưu ly trong tay xuống, hấn tùy ý lên tiếng hỏi: “ A Đồ Tác, tin tức thám tử xác định chưa?”

“ Đúng vậy, đã xác định. Phương Hướng Minh cùng Hứa Hải Phong hai người hiện tại cũng không có mặt trong Ngọa Long thành, chính là cơ hội tốt cho chúng ta tiến công.”

Người nói chuyện là một nam tử tuổi trẻ, hấn phi thường anh tuấn, chẳng qua lại là một loại hình nam tử khác hấn với A Bố Tác Luân. Trên người của hấn tràn ngập dương cương khí, bởi vì mới từ trong sân giặc đấu trở lại, nên hấn phơi trần nửa thân trên, làn da màu cổ đồng dưới ánh mặt trời chiếu sáng, mơ hồ tỏa ra vẻ sáng bóng lộng lẫy như kim loại.

Giống như một con liệt báo đang chuẩn bị chụp mồi, trên người của hấn tràn ngập lực lượng cùng khí phách nồng hậu.

“ Ngọa Long thành? Nơi đó không phải có Hắc Kỳ quân lưu trú sao?” A Bố Tác Luân làm như kinh ngạc hỏi, trên gương mặt yêu dị của hấn hiển hiện ra vẻ diêm lệ khiến hô hấp của A Đồ Tác trong nháy mắt như bị kim đâm, khí thế đốt đốt bức người lập tức yếu đi ba phần.

“ Ta suất lĩnh chính là đệ nhị quân đoàn anh dũng Khải Tắt, chúng ta tuyệt đối không sợ hãi quân đội người Hán.” A Đồ Tác lớn tiếng hứa hẹn.

Nghiêng mặt đi, A Bồ Tác Luân cười, hần nhẹ giọng dò hỏi: “ Người là một vị tướng lãnh tuổi trẻ kiêu dũng thiện chiến nhất của Khải Tắt, tự nhiên cũng từng nghe nói qua chiến tích của Hắc Kỳ quân, người cho rằng lực chiến đấu của bọn họ thế nào?”

Khuôn mặt tuần tú của A Đồ Tác đỏ lên, cũng may hần vừa mới trải qua vận động kịch liệt, nên nhìn không ra: “ Nếu lời đồn đãi là thật, vậy tố chất binh viên của chúng ta quả thật không phải là đối thủ của bọn họ. Nhưng trên thế giới này làm sao có loại quân đội như thế?”

“ Hư...” A Bồ Tác Luân giơ lên ngón trỏ, làm ra thủ thế như dừng lên tiếng, hỏi: “ Vậy thần thánh kỵ sĩ đoàn của thần điện lại như thế nào?”

Mặt A Đồ Tác càng thêm đỏ, cũng không biết là vì kích động hay vì hưng phấn, hần cao giọng nói: “ Ta thừa nhận, thần thánh kỵ sĩ đoàn chúng thật là thiên hạ đệ nhất quân đoàn, nhưng bọn họ nhân số quá ít, nếu gặp phải đệ nhị quân đoàn chúng ta, cuối cùng còn sống nhất định là chúng ta.”

“ Bao nhiêu người?”

“ Cái gì?” Đối với loại câu hỏi không đầu không đuôi này của nhị vương tử, A Đồ Tác vốn không kịp thích ứng.

“ Ai...Ta hỏi người muốn hi sinh bao nhiêu người mới có thể lấy được thắng lợi cuối cùng.” A Bồ Tác Luân thở dài một hơi, trong miệng ừng ục một câu, đúng là một con trâu ngu ngốc a. Nếu A Đồ Tác nghe thấy, sợ là lập tức liền phát tay áo mà bỏ đi.

“ Hai vạn...Không, hơn ba vạn người.” A Đồ Tác chần chờ một chút, rốt cục hồi đáp.

“ Oa...” A Bồ Tác Luân khoa trương mở ra hai cánh tay, sợ hãi than: “ Ba vạn người, phải biết rằng thần thánh kỵ sĩ đoàn cho tới bây giờ không vượt qua năm ngàn người.”

Chứng kiến khuôn mặt đỏ lên của A Đồ Tác, hần phóng nhu thanh âm, âm nhu như miên mà động lòng người vang lên trong phòng: “ Lực chiến đấu của Hắc Kỳ quân chưa hẳn là kém hơn thần thánh kỵ sĩ đoàn.”

A Đồ Tác lắc mạnh đầu, nói: “ Không có khả năng, thần điện mất mấy trăm năm tâm huyết mới gây dựng được thần thánh kỵ sĩ đoàn, thiên hạ không có khả năng có được một đội ngũ thứ hai như vậy.”

A Bồ Tác Luân huýt sáo, cười nói: “ Ta đã biết người không tin, chẳng qua suy đoán này không phải do ta nói, là Áo Bốn tông sư cùng đại công tước A Bồ Nhĩ Mã nói ra đó.”

A Đồ Tác trợn to mắt, hiển nhiên đáp án này đã vượt xa ý liệu của hần. Hần gắt gao nhìn mặt nhị vương tử, thẳng đến khi hần trọng trọng kiên quyết gật đầu, mới chần chờ thu hồi ánh mắt của mình.

“ Chúng ta nên làm như thế nào?” A Đồ Tác không hề cựa mạnh, mà là dò hỏi.

“ Cái gì cũng không làm, chỉ ở chỗ này chờ đợi là được. Dù sao minh hữu của chúng ta đã động trước. Hơn nữa, mệnh lệnh của đại công tước cũng chỉ là muốn chúng ta thúc quân trăm dặm mà thôi, ta đã tuân mệnh làm được.” A Bồ Tác Luân một lần nữa cầm lên chén rượu của hần, đem thân thể tiêu sái nằm dài xuống ghế dài, nhắm lại hai mắt, không thèm nhắc lại.

Nam phương, đội ngũ liên miên không dứt đang tiến hành trường đồ bạt thiệp.

“ Còn bao xa nữa.” Lưu Chính Đình thỉnh thoảng quay lại nhìn.

“ Điện hạ, rất nhanh có thể tới nam phương, chỉ cần tới, ngài liền bình an.” Một đôi mắt khăn khăn, khảm lên gương mặt già nua, nhìn thật gần, hướng hần hắc hắc cười.

Lưu Chính Đình chán ghét lách đầu, cả giận nói: “ Đồng tiên sinh, người lúc nào cũng nói như vậy, nhưng như thế nào còn chưa tới?”

Đồng tiên sinh lắc đầu, thở dài nói: “ Bởi vì tốc độ hành quân quá chậm, nên chậm trễ thời gian.”

“Tốc độ? Điều này không phải dễ dàng sao, truyền lệnh, cho đám quỷ lười này chạy nhanh cho ta, càng nhanh càng tốt.” Lưu Chính Đình lớn tiếng quát.

“Điện hạ, bọn quân sĩ đã mệt chết rồi, nếu lúc này lại đi vội, chỉ sợ sẽ không chịu nổi.” Vương Hoành Hán vội vàng khuyên can.

“Chịu không nổi? Nếu ai không chịu nổi thì cho bọn họ ở lại đây chờ chết đi.” Lưu Chính Đình rống lớn, thanh âm của hắn thâm trầm, thật giống như dã thú tới đường cùng phát ra tiếng rên rỉ cuối cùng.

Đối mặt đại diện hạ đang nổi giận, Vương Hoành Hán nặng nề thở dài một hơi, quay đầu nhìn Lưu Chính Mân không nói một lời, buông tha cho việc tiếp tục khuyên bảo.

Dưới sự thúc giục của đám trưởng quan, toàn bộ đội ngũ lại đi càng nhanh hơn. Tuy những sĩ tốt vẫn vô cùng bất mãn, nhưng bọn họ không ai biểu lộ ra, chỉ yên lặng đuổi theo đại bộ đội, bởi vì bọn họ là niềm kiêu hãnh của Đại Hán đế quốc, là tinh nhuệ chân chính của Đại Hán đế quốc.

Hai vị phó thống lĩnh liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được sự bất đắc dĩ cùng lo lắng trong mắt đối phương, lựa chọn của bọn họ có đúng hay không?

197. Chương 197: Hồi Thành

Một đội khoái mã từ nam phương phóng tới, binh lính quan sát trên đầu thành nhìn thấy rõ ràng, lập tức thổi vang tiếng tù và cảnh giới.

Trên tường thành lập tức thật loạn, cũng may người đến không nhiều lắm, cửa thành cũng không đóng lại, chỉ là hơn trăm người ra khỏi thành, bày trận chờ đợi.

Trải qua hơn một năm huấn luyện, binh丁 của Ngọa Long thành không còn như xưa, cường độ huấn luyện của bọn họ không hề kém hơn năm ngàn thiết kỵ dưới trướng Phương Hưởng Minh, thiếu sót duy nhất là chưa từng đi ra chiến trường, không có kinh nghiệm qua máu cùng chiến lửa.

Nhưng nếu dùng để dọa người, sung làm biểu tượng, cũng là vô cùng thích hợp.

Trong thành, hai trăm kỵ binh Hồng Sắc Hải Dương cầm lên binh khí, một khi ngoài thành phát sinh xung đột, thì chủ lực chân chính như bọn họ sẽ lập tức mang lấy thế như sấm sét bình định hỗn loạn.

Hơn ba mươi khoái mã mau lẹ đi thường, không bao lâu, đã đến gần. Bách nhân trưởng ngoài thành dùng ống dòm nhìn lại, tuy bọn họ mỗi người che mặt, không cách nào thấy rõ gương mặt, nhưng tuần mã của đầu lĩnh quen thuộc vô cùng.

Hắn biến sắc, phản ứng cực nhanh, buông ống dòm, lớn tiếng trách mắng, lập tức một trăm danh sĩ tốt đồng thời giơ trường thương trên tay lên, mũi thương hướng lên trời, đây là lễ tiết cao nhất của thương binh môn khi đối mặt trưởng quan của họ.

Những người tới chạy đến trước mặt bọn họ, kéo khăn che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt tuy không anh tuấn, nhưng có mị lực vô cùng, ánh mắt đảo qua, khí phách hoành sinh, làm cho người ta không tự chủ được mà tâm sinh kính ngưỡng, không dám tranh chấp.

Hắn chính là một trong hai vị thành chủ đại nhân của Ngọa Long thành Hứa Hải Phong.

Mỗi một tông sư đều có khí chất đặc biệt của chính mình, điểm này cùng kỳ ngộ của từng người, tâm tính đều liên quan, quyết không giống nhau.

Thái Ất chân nhân được xưng thiên hạ đệ nhất lại bình thản điềm đạm, nên hắn mới có thể hoàn toàn che giấu thân phận tông sư của mình mấy chục năm mà không ai hay biết.

Nam phương đệ nhất nhân Trình Huyền Phong dưới cơn thịnh nộ mà lĩnh ngộ lực lượng tinh thần, nên hắn lão nhưng lại kiên cố, sát khí không giảm với năm xưa.

Mà Hứa Hải Phong có thể trở thành tông sư, ngoại trừ kỳ ngộ của bản thân, xà huyết trong máu mới là quan trọng nhất. Vì thế tâm cảnh của hắn khác với những cao thủ đồng cấp, có vẻ phá lệ đặc biệt. Theo

lý mà nói, võ công tu dưỡng tới cấp bậc như bọn họ, đã có thể nhìn thấu nhân quả, tuy còn chưa làm được việc buông tay hết thấy, nhưng cũng đã không còn dă tâm trong thế tục.

Ở trong những cao thủ tông sư đồng cấp, duy nhất có Hứa Hải Phong có lòng tranh bá thiên hạ, dục vọng tung hoành Trung Nguyên, nếu đổi lại là người khác, thì võ công tu dưỡng sẽ lui nhiều, thậm chí còn rơi khỏi cảnh giới tông sư. Nhưng Hứa Hải Phong không hề gặp tệ đoạn này, ngược lại còn lộ ra khí phách.

“Bái kiến thành chủ đại nhân.” Hơn trăm người đồng thời quát lớn.

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, đột nhiên cảm giác phía sau khác thường, hần phảng phất lơ đãng quay đầu nhìn quanh, Phương Hướng Minh thần sắc kỳ dị nhìn mình, trong mắt hần bao hàm nhiều thứ, tự hâm mộ mà như đổ kỵ, tự kính ngưỡng mà lại áp lực, mâu thuẫn đến mức làm cho người ta cực kỳ khó chịu.

Hứa Hải Phong không thềm để ý chút nào chỉ hướng hần hiển lộ một mặt sáng sủa nhất của mình, đối với tâm tính của Phương Hướng Minh, trong lòng hần biết rõ ràng, chỉ là hần lực bất tòng tâm.

Lúc ban đầu bọn họ tương giao, Hứa Hải Phong chẳng qua chỉ là một tân binh nho nhỏ, hôm nay chỉ vài năm, đã mơ hồ siêu việt cực lớn. Đoạn lịch trình này, như mộng như ảo, làm cho người ta có cảm giác mình đang nằm mộng.

Phương Hướng Minh là long phượng trong người, là đệ nhất nhân được công nhận trong tuổi trẻ một đời của tứ đại gia tộc. Nhưng nguyên nhân chính vì hần kiệt xuất, cho nên hần tự ngạo cùng tự tin.

Thấy được một người vốn xa xa không bằng mình lại như sao chổi quật khởi, cuối cùng càng là siêu luân, đem mình vứt lại phía sau, cũng còn có xu thế từ từ kéo xa, hần làm sao có thể làm được việc bảo hộ bản thân tâm bình khí hòa mà không chút xúc động? Cuối cùng, Phương Hướng Minh hần cũng chỉ là một con người.

Đoạn khúc mắc này, nếu không thể thuận lợi giải khai, vậy có lẽ sẽ có một ngày, một đôi huynh đệ cùng chung sinh tử sẽ trở thành oan gia đối đầu thế không lưỡng lập.

Hứa Hải Phong biết rất rõ ràng, nhưng hần chỉ yên lặng theo dõi kỳ biến. Bởi vì hần biết, đoạn khúc mắc này ngoại trừ chính Phương Hướng Minh, không người nào có thể thay thế hần mở ra, duy nhất hần có thể làm, chính là hết sức duy trì tình hữu nghị khó được này.

Từ sau khi hần gọi hầu hải chuyển phong thư cho Tương Khổng Minh, hần cũng không còn là Hứa Hải Phong cũng dĩ vãng. Từ ngày hôm đó, hần chính là một đại tông sư quang minh lỗi lạc, lời nói ra sẽ làm.

Về phần hết thấy những chuyện khác, hần đã nói rất rõ ràng, hết thấy đều phó thác cho Tương Khổng Minh, người này đối với hần trung tâm cảnh cảnh, tuyệt sẽ không phản loạn cũng có năng lực tranh bá giang sơn, Tương đại quân sư.

“Đại ca, chúng ta vào thành đi.” Hứa Hải Phong cười nói.

Hần thuận miệng mà nói, lại tự nhiên tràn ngập sự uy nghiêm cùng chân thành.

Phương Hướng Minh thoảng ngây người, như ở trong mộng mới tỉnh, theo bản năng gật đầu không nói.

Đoàn người cùng phi ngựa vào thành.

Phương Hướng Minh vẫn chưa chú ý tới, vẻ mặt này của hần đều rơi vào trong mắt Cát Hào Kiếm cùng Lữ Dương Danh. Ánh mắt hai người chạm nhau, lập tức tách ra. Chỉ là tinh quang trong mắt Cát Hào Kiếm lóe ra, lại biến mất, mà Lữ Dương Danh lại bất động, phảng phất như không cảm giác.

Vào nội thành, Tương Khổng Minh đã được tin tức, ở tại nghị chính thính chờ đợi đã lâu.

Hứa Hải Phong ánh mắt sắc bén, liếc mắt liền nhìn thấy một thân ảnh tiểu lệ, nhìn thấy bọn họ đi đến, còn nhanh hơn Tương Khổng Minh chạy tới đón chào.

Hứa Hải Phong gơ hai tay, đem thân thể mềm mại lửa nóng ôm vào trong lòng.

“Tiểu muội, người làm sao vậy?” Phương Hướng Minh vốn cùng hần sòng vai mà đi, tự nhiên thấy rất rõ ràng, người nọ chính là muội tử Phương Doanh Anh mà hần thương yêu nhất, chỉ là ngày xưa nàng luôn vui vẻ, lúc này hai mắt sưng đỏ, ánh mắt bi ai, không giống như ngày thường.

Phương Doanh Anh ngẩng đầu lên, cắn chặt hàm răng, tựa hồ như đang nhẫn nại điều gì, chốc lát sau, nàng rốt cục hỏi: “Đại ca, phụ thân...phụ thân...”

Tuy nàng không nói tiếp, nhưng ý tứ mọi người đều biết.

Phương Hường Minh vành mắt đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác, không nhìn nàng.

Sắc mặt Phương Doanh Anh lại càng tái nhợt vô cùng, ánh mắt của nàng từ trên người huynh trưởng chuyển qua khuôn mặt phụ quân, chỉ thấy ánh mắt Hứa Hải Phong ảm đạm, cũng thở dài một tiếng, yên lặng gật đầu.

Một điểm hi vọng may mắn giấu tận đáy lòng rốt cục tan biến, Phương Doanh Anh không thể kèm được, tựa đầu vào lòng Hứa Hải Phong, lặng lẽ khóc.

Hứa Hải Phong yêu thương vuốt ve mái tóc của nàng, con mắt lại nhìn về phía Tương Khổng Minh.

Tương Khổng Minh hướng hai người bọn họ thoáng thi lễ, nói: “Khải Tát nhân bức tiến ngoài trăm dặm, đã mười ngày, học sinh đoán không ra ý đồ bọn họ ở đâu, không dám can rở, coi thường vọng động, không thể làm gì khác hơn là đợi hai vị trở về làm chủ.”

Phương, Hứa hai người đều ngẩn ra, lúc nào Tương đại quân sư lại trở nên khách khí như thế.

Lúc này Phương Hường Trí bước ra từ trong đám người, hắn cũng không liếc mắt nhìn Tương Khổng Minh, chỉ tự đi tới chỗ Hứa, Phương hai người, nói: “Đại ca, muội phụ, các người cuối cùng cũng trở về.”

Trong lòng hai người bọn họ lại càng kinh ngạc, trong giọng nói của Phương Hường Trí có một loại u buồn khí phẫn phẫn bất bình, sau khi nhìn thấy bọn họ lại có loại cảm giác như trút được gánh nặng, tuyệt đối không phải làm bộ, chẳng lẽ ở trong Ngọa Long thành còn có người dám chọc tức hầy hay sao.

Ánh mắt bọn họ nhanh chóng thối qua trên người Phương Doanh Anh.

“Nhị đệ, trong nhà hết thấy đều tốt.” Phương Hường Minh thuận miệng đáp.

“Hừ, hết thấy đều được, dưới sự lãnh đạo anh minh của Tương đại quân sư, còn có cái gì không tốt?” Phương Hường Trí trào phúng nói.

Trong lòng Phương Hường Minh vừa động, nhìn về Hứa Hải Phong, vừa lúc hai ánh mắt chạm nhau, hai người mới biết nguyên lai người đắc tội hầy không phải là Phương Doanh Anh, mà là Tương Khổng Minh.

Ánh mắt bọn họ nhất nhất thối qua trên mặt mọi người, rõ ràng phát hiện hào khí ngưng trọng cùng khó chịu. Trong lòng đều cực độ kinh ngạc, Tương Khổng Minh là người nào, với tài trí kiến thức của hầy làm sao lại biến thành cục diện như thế. Chẳng trách vừa gặp lại nói ra lời nói kia.

Hứa Hải Phong đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy vật áo căng thẳng, chính là Phương Doanh Anh đang âm thầm khẽ động, lập tức hầy ngậm môi, không nói một lời.

Phương Hường Trí xoay người lại, đối Tương Khổng Minh nói: “Tương đại quân sư, lão tổ tông nhà ta phân phó, đại ca cùng muội phụ một khi trở về, liền muốn gặp bọn họ lập tức, ý của người như thế nào?”

Tương Khổng Minh đối với sự khiêu khích của hầy làm như không thấy, tươi cười nói: “Lời của Phương lão thái thái tự nhiên là phải tuân theo, hiện tại cũng không có chuyện gì quá quan trọng, xin mời chủ công cùng Phương tướng quân đi gặp lão nhân gia, trở lại mới thương thảo là được.”

Phương Hường Trí nhượng mày, tựa hồ có một loại khoái cảm như trút giận, thanh âm của hầy lập tức sáng sủa: “Đại ca, muội phụ, chúng ta đi thôi.”

Hai người bọn họ đồng thời hướng Tương Khổng Minh gật đầu, Hứa Hải Phong thừa dịp này đem hai người Cát Hào Kiếm cùng Lữ Dương Danh dẫn kiến cho Tương Khổng Minh, sau đó mới theo Phương Hường Trí rời đi. Trong mơ hồ Hứa Hải Phong phát giác tia mỉm cười trong mắt Tương Khổng Minh, lập tức trong lòng sáng tỏ, hầy làm như vậy tất có thâm ý, chỉ là do mình đoán không ra mà thôi.

Rời xa nghị chính thính, Phương Hường Trí chứng kiến xung quanh không có người ngoài, nhìn Hứa Hải Phong tả oán: “Muội phụ, cầu đầu quân sư này của người thật đúng là một nhân vật chuyên quyền hầy hách.”

Hứa Hải Phong ngạc nhiên vạn phần, dò hỏi: “ Tương đại quân sư từ trước tới giờ luôn đối với người khác bân bân hữu lễ, lại làm sao đột nhiên trở nên như thế?”

Phương Hưởng Trí nhún vai, nói: “ Từ sau khi muội phu đưa thư tới, nhượng hấn nắm lấy quyền lực của người, hấn giống như thay đổi thành người khác, trong lời nói không còn sự khách sáo trước kia, thường thường làm cho người ta cực kỳ khó chịu, có lẽ đây mới là bản tính của hấn.”

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn, Phương Hưởng Minh đang chậm rãi lắc đầu, trên mặt lộ vẻ hồ nghi cùng khó tin.

Phương Hưởng Trí đang muốn giải thích, lại nghe Phương Doanh Anh sắc giọng: “ Điều lúc nào, Trí ca người cứ dây dưa chuyện này mãi, ta không phải cam đoan với người rồi sao, Tương quân sư tuyệt đối không phải người xấu.”

Phương Hưởng Trí làm mặt khổ sở, chỉ im bật, nhưng nhìn thần thái vẻ mặt của hấn, đã biết hấn hoàn toàn không tin lời này.

198. Chương 198: Mật Tân

Sâu trong đình viện, Thổ Phiên quốc nguyên lai chính là một trong những nước phụ thuộc Đại Hán đế quốc. Bọn họ bắt chước vườn hoa cùng kiến trúc của Đại Hán, ở trên đình viện tốn hao một phen tâm tư.

Từ sau khi Phương lão thái thái vì nhớ nhung Phương Doanh Anh, không ngại đường xa ngàn dặm, chuyển đến cư ngụ tại Ngọa Long thành, lại càng dựa theo ý tứ của lão nhân gia tu tập một phen, lại càng thêm có vẻ mỹ luân mỹ huấn.

Lão nhân gia tính thích sông núi, nên trong đình viện đồng thời có những tòa núi giả, có đình đài lầu các, thông suốt với nhau, khắp nơi tiết lộ một loại khí tức thần bí cùng mỹ lệ.

Đi vào nội thính, Phương Doanh Anh bước nhanh vào đại sảnh, ôm cánh tay một vị lão phu nhân, chưa nói chuyện, trong mắt đã ướt ướt.

Vị lão thái thái kia tóc bạc trắng, tuy tuổi tác đã cao, nhưng dung nhan có vài phần tương tự Phương Doanh Anh, chính là bà ngoại kiêm bà cô Phương gia lão tổ tông Phương Ngọc Tâm.

“ Cô bà.” Hứa Hải Phong ba người đồng thời khom người hành lễ.

Phương Ngọc Tâm thở dài một hơi, đôi mày nhíu chặt toát lên u buồn khó tả: “ Doanh nhi, có một số việc nếu xảy ra, liền không cách nào phản hồi, nhi nữ Phương gia, là không được khóc.”

Phương Doanh Anh nhẹ nhàng ân một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, chỉ là khóe mắt của nàng càng thêm đỏ.

“ Nói đi, kinh sư rốt cục xảy ra biến cố gì?” Phương Ngọc Tâm được cháu gái dìu ngồi lên ghế thái sư, hỏi.

Phượng Hưởng Minh không dám giấu diếm, đem chuyện lên kinh, diện thánh, phá thành, thoát thân mọi sự nhất nhất kể lại.

Mà ngay cả Phượng Hưởng Trí cùng Phương Doanh Anh hai người cũng là lần đầu nghe thấy, nghe được Phương Lệnh Thiên ba người dứt khoát quyết định lấy thân tuấn quốc, đều bật khóc.

Thanh âm nặng nề của Phượng Hưởng Minh từ cao đến thấp, dần dần biến mất. Thật lâu, hào khí trong phòng ngưng trọng vô cùng, trong đó hỗn loạn niềm thương cảm, lại bị trắng, người khác u hoài.

“ Hưởng Minh, Doanh nhi, phụ thân các người, lão thân lấy hấn làm vinh quang.” Quải trượng trong tay lão thái thái nặng nề gõ lên mặt đất, phát ra một tiếng thanh thúy, sần đá trên mặt đất không thừa nhận được luồng lực mạnh này, lập tức vỡ thành bốn khối.

Một thân võ công của vị lão nhân gia này không hề kém hơn vị kỳ tôn Phượng Hưởng Minh chút nào. Thế gia đại phiệt quả nhiên nhân gia thâm hậu, không thể khinh thường.

“ Dạ...” Hai huynh muội đồng thời lớn tiếng đáp.

“Trình gia, hay cho một Trình gia.” Phương Hường Trí hai mắt ửng đỏ, cảm hận không thôi.

“Cô bà, tôn nhi có một chuyện tương tuân.” Phương Hường Minh hướng lão thái thái cúi người hành lễ, nói.

Lão thái thái thu hồi ánh mắt nhìn về phương xa, nhìn kỹ vị tôn nhi hậu bối, bà nói: “Người là muốn hỏi câu chuyện Trình Huyền Phong nói là thật hay là giả.”

Phương Hường Minh cúi đầu thật sâu, nói: “Lấy thân phận địa vị của Trình Huyền Phong, quả quyết không cần giấu diếm tiểu bối chúng ta, con chưa bao giờ hoài nghi.”

Lão thái thái nhắm mắt lại, trong lời của bà có sự ử rử cùng uể oải nồng đậm: “Vậy người muốn hỏi cái gì?”

“Con muốn hỏi, vì sao phải tấn tru cả nhà Đồng thị.” Trong thanh âm của Phương Hường Minh có một loại bi ai đau triệt tâm phủ: “Nếu như không có chuyện làm ngày đó, làm sao có hậu quả của hôm nay, phụ thân...lão nhân gia đi thật không đáng...”

Trong phòng trầm mặc, không người nào nói thêm, mà ngay cả không khí tựa hồ vì câu nói của Phương Hường Minh mà đánh mất lực lượng lưu động, một cỗ áp lực toát ra dây dưa trong không khí, trong phút chốc, nặng nề đến mức làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Ánh mắt lão thái thái từ từ mê ly, phẳng phất như đang lâm vào thâm tầng mộng cảnh.

Không người nào quấy rầy bà, một lúc lâu sau, bà nói: “Một năm kia, lão thân còn trẻ, cho nên trí nhớ rất tốt. Có thể rõ ràng nhớ kỹ, sau khi nhân được tin tức Hung Nô nhân lui binh, tràng diện cử hành yến tiệc chúc mừng, trên mặt mỗi người đều phát ra sự cao hứng cùng vui sướng từ sâu trong nội tâm.”

Bà ngừng lại một chút, lời này phẳng phất như bỏ thêm chút linh động cho không khí chung quanh, đến tận đây Phương Hường Trí mới có thể hít sâu một hơi.

Lão thái tiếp tục nói: “Một ngày, khắp thành trên dưới đều đang đàm luận về tên tuổi của một người, Đồng gia Đồng Tử Duệ.”

“Đồng Tử Duệ rốt cục là một người như thế nào?” Phương Doanh Anh chen lời nói.

Lão thái thái hai mắt chậm rãi nhắm lại, tiếp tục chìm đắm trong dòng hồi ức: “Đồng Tử Duệ là một ngút trời anh tài, là một nhân vật mà ngay cả lão thiên gia cũng phải đổ kỵ. Hắn tiếp chưởng Đồng gia, ba năm sau đã tiếp nhận ngôi vị tể tướng.”

Giọng nói lão thái thái trở nên nhanh hơn, một hơi nói đi xuống: “Hắn làm người khoáng đạt, khoan hành đại độ, cao cư miếu đường, trong mười năm làm tể tướng, môn sinh vô số, đặc nhân tâm của những môn phiệt sĩ tử. Hắn làm quan thanh chính, lại luôn giảm thuế thương dân, tại vị mười năm, được lòng thương sinh, đặc lấy nhân tâm của thiên hạ dân chúng. Hung Nô xâm lấn, sáu quận thất thủ, tin tức truyền đi, lòng người bàng hoàng, quốc gia dân tộc, nguy trong sớm tối, hắn nghĩa vô phản cổ, tự mình dẫn mười chín lộ binh sĩ cần vương, bắc thượng kháng địch.”

Nói tới đây, lão thái hít sâu một hơi, lấy tốc độ càng thêm mau lẹ nói: “Hắn vận trù kế hoạch, kiệt lực nghĩ kế, cùng sĩ tốt đồng cam cộng khổ, cộng hoạn nạn, trải qua ngàn khó vạn hiểm, rốt cục đuổi đi Thát Thát Lỗ, thu phục sơn hà, danh vọng hưng thịnh, nhất thời hoàn toàn đặc lấy lòng trung thành của dũng sĩ trong quân.”

Trong tim mọi người không tự chủ mà nhảy mạnh, nhân vật như thế, mới không phụ nam nhi bốn sắc.

Hai mắt lão thái thái đột nhiên mở ra, một luồng tinh quang thoáng hiện, thanh âm của bà leng keng hữu lực, khuôn mặt căng cứng, không còn nửa phần sắc thái hòa thuận: “Nhân vật như thế, lại có nhân vật như thế, nếu hắn không chết, tiên đế làm sao có thể yên tâm.”

Vẫn là sự an tĩnh như trước, vẫn là không khí chết chóc như trước.

Một phen lời của lão thái thái cũng không làm cho không khí nồng hậu áp lực có điều giảm bớt, ngược lại càng có thêm xu thế ngưng trọng.

Phương Hường Minh chỉ cảm thấy miệng đầy chua xót, hần mở miệng muốn nói, lại phát giác cổ họng tựa hồ bị vật gì ngăn chặn, không ngờ lại không thể phát ra thanh âm.

“ Tiên đế muốn giết Đồng gia chủ, đó là bởi vì hần công cao chấn chủ, nhưng tam đại thế gia lại vì sao đối với việc này không nghe không hỏi, ngược lại trợ giúp?”

Con mắt lão nhân gia chuyển tới, sự sắc bén đủ làm cho người ta run sợ trong lòng, chỉ là Hứa Hải Phong đối mắt với bà, lại tâm như làn nước, phẳng phất như không chút cảm giác.

“ Tốt, tuổi còn trẻ lại trở thành tông sư, Doanh nhi có thể gả cho người, lão thân cũng thấy vui mừng.” Lão thái thái thở dài nói.

Hứa Hải Phong có chút cúi đầu, trong mắt một mảnh bình thản.

“ Phương, Đường, Tô, Đồng, Trình mấy trăm năm qua, năm đại thế gia được sắp xếp theo thứ tự này, Đồng gia cùng Trình gia từ trước đến giờ luôn ngồi chung nhau. Nhưng mà phong thủy luân lưu chuyển, năm đó Phương, Đường, Tô ba nhà nhân tài điều linh, chính là lúc không ai xuất đầu, mà Đồng, Trình hai nhà lại xuất hiện ra Đồng Tử Duệ cùng Trình Huyền Phong hai kinh tài diễm tuyệt chi sĩ. Trong mười năm, bọn họ một văn một võ, hô mưa gọi gió, phất ống tay áo là gây ra bão táp, quyền khuynh thiên hạ, một trận đánh bắc cương, lại càng đẩy danh vọng bọn họ lên cao tới đỉnh, như mặt trời giữa trưa. Nếu kéo dài lâu, tam đại thế gia chúng ta không còn chỗ đặt chân.” Thanh âm lão thái thái phập phồng bất định, phảng phất ngay cả tâm tình của bà cũng kích động không thôi.

Hứa Hải Phong chậm rãi, mềm nhẹ hỏi: “ Vậy, Đồng Tử Duệ có lòng mưu phản.”

“ Không có.” Lão nhân gia quả quyết nói, lời thật kiên định, không cho nghi ngờ.

“ Thật không...” Hứa Hải Phong kéo dài thanh âm, tựa hồ như cố ý.

Phương Ngọc Tâm cười lạnh nói: “ Hôm nay hần không có, không có nghĩa là ngày mai không có sinh ra, ngày mai không có, không có nghĩa là ngày sau thủy chung không có.”

“ Nói như thế, đây là do lòng người.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt thở dài.

“ Lòng người?” Trong miệng lão thái thái lặp lại chữ này, chốc lát sau mới nói: “ Không sai, đúng là tội do lòng người.”

Hứa Hải Phong ngẩng đầu lên, hỏi: “ Đồng gia chủ tài trí hơn người, chẳng lẽ không hề đề phòng, lại tự biến mình thành thịt cá sao?”

“ Hắc hắc...” Lão thái thái đột nhiên cười ha hả, chỉ là bên trong không có nửa phần ý cười: “ Nói đến cũng là ý trời, tiên đế làm người khiếp nhược, đăng cơ hai mươi năm, không hề chủ kiến, hết thấy đều thuận theo mọi người, quyền bính trong triều, đều nằm trong tay thế gia. Ở hai mươi năm, là thời đại huy hoàng nhất của thế gia đệ tử. Trên nắm giữ triều chính, chỉ điểm giang sơn, dưới xưng bá một phương, mọi người chỉ là thịt cá. Nhưng một ngày, tiên đế phảng phất như đột nhiên tỉnh ngộ, hần quả đoán quyết định, lòng dạ độc ác, cho dù là tam đại gia tộc cũng phải trợn mắt cứng lưỡi, khó có thể tin. Nếu không có như thế, lại làm sao đột ngột ra tay, một lần thành công.”

“ Đồng, Trình hai nhà đã giao hảo, tiên đế vì sao lại buông tha cho Trình gia?” Thanh âm Hứa Hải Phong rất thấp, trầm thấp làm lòng người sợ hãi.

Ánh mắt lão thái thái thay đổi, thần sắc trong mắt tựa hồ lại thêm do dự, tựa hồ nhớ tới những thứ gì không muốn nhớ, thanh âm của bà cũng đồng dạng trầm thấp: “ Lúc đó, Trình Huyền Phong chưa đặt chân lên lĩnh vực tông sư, chẳng qua chỉ là tu vi nhất phẩm cao thủ. Dưới dự mưu của tiên đế cùng tam đại thế gia, lập pháp trường, giám trăm ấu tử Đồng Trình Vĩnh của Đồng Tử Duệ.”

“ Bẫy rập?” Phương Hường Trí nghe đến nhập thần, lúc này đột nhiên bật thốt.

“ Không sai, đúng là bẫy rập.”

“ Chẳng lẽ bẫy rập rõ ràng như vậy, Trình đại tông...Trình Huyền Phong còn có thể đoán không ra sao?” Phương Hường Trí nói đến một nửa, mới tỉnh ngộ lại, vội vàng đổi lời.

“ Ngay cả người vừa nghe xong, cũng biết đó là cạm bẫy, Trình Huyền Phong làm sao lại không biết.” Lão thái thái quay đầu nhìn Hứa Hải Phong nói: “ Phong nhi, hôm nay người cũng là tông sư, nói thử vì sao hắn lại vẫn đến cướp pháp trường.”

“ Nghĩa tại, tuy có ngàn vạn cạm bẫy, ta vẫn cứ đi.” Hứa Hải Phong thở dài nói: “ Trình lão tiên bối biết rõ núi có hổ, nhưng vẫn hướng hổ lao tới.”

“ Không sai.” Lão thái thái gật đầu, cũng thở dài nói: “ Trình Huyền Phong vội vã an bày hậu sự, lập tức vào kinh cướp pháp trường. Khi đó, pháp trường cũng tụ tập bốn vị nhất phẩm cao thủ cùng mấy ngàn quan binh chờ sẵn. Chúng ta chỉ nói là hắn tai kiếp khó thoát, không ngờ...”

Lão nhân gia mặt lộ vẻ cười khở, không biết là vui mừng hay là cảm thán: “ Không ngờ Trình Huyền Phong ngay lúc sống chết trước mắt, lại ngộ được tinh thần lực lượng, một chân bước vào cảnh giới tông sư. Hắn đại phát thần uy, lực giết bốn vị nhất phẩm cao thủ, ôm Đổng Trình Vĩnh giết ra ngoài, từ đó về sau trở về nam phương, không hề đặt chân giang hồ.”

199. Chương 199: Phương Lão Thái

Sau một lúc lâu, Phương lão thái mới có thể thở lại bình thường, than thở nói: “ Già, kích động không được.”

Hứa Hải Phong đưa mắt nhìn ánh mắt của Phương lão thái, trong lòng có chút hiểu được, nói: “ Hôm nay cô bà đã mệt, không bằng nên đi nghỉ ngơi, ngày sau lại trò chuyện nữa.”

Phương lão thái trầm ngâm chốc lát, nói: “ Cũng tốt, lão thân thật cảm thấy mệt mỏi. Doanh nhi, các người về trước đi, Minh nhi cùng Trí nhi điu ta về phòng ngủ.”

Phương Doanh Anh vừa nghe, mở to đôi mắt đẹp, nhìn cô bà luôn thương yêu mình nhất, trong mắt có một tia nghi vấn cùng đau thương. Một bàn tay to ấm áp đỡ lấy bờ vai của nàng, Hứa Hải Phong nhẹ nhàng nói bên tai: “ Chúng ta đi trước đi.”

Phương Doanh Anh mờ mịt gật đầu, bước chân của nàng hướng bên ngoài đi tới, nhưng hai mắt nàng vẫn nhìn kỹ đôi mắt đã khép hờ của Phương lão thái.

Bước ra cửa phòng, Hứa Hải Phong đột nhiên cất cao giọng nói: “ Trước khi ly kinh, tôn nhi đã đáp ứng nhạc phụ đại nhân, vô luận như thế nào, vinh diệu của Phương gia, quyết sẽ không đến đây mà tuyệt.”

Đôi mắt Phương lão thái rốt cục mở ra, dừng nơi bóng lưng hai người rời đi, trong lòng trăm mối cảm xúc.

“ Cô bà...người...” Phương Hưởng Trí cẩn thận kêu một tiếng.

Ánh mắt lão thái thái theo thanh âm ngưng tụ lên người Phương Hưởng Trí, hắn lập tức cảm thấy một cỗ áp lực sâu nặng, mà dù là hô hấp cũng câu nệ ba phần.

“ Nghe nói, người cùng Tương đại quân sư gần đây hay huyền não không thoải mái, thật không?” Phương lão thái nhìn như tùy ý hỏi.

“ Cô bà, không có chuyện đó, tôn nhi rất tôn kính Tương đại quân sư.” Phương Hưởng Trí cúi đầu, hắn không hiểu chính xác ý đồ của lão thái thái, trong miệng thì thảo vài câu, đúng là không dám nói thẳng.

“ Hừ, uống cho người là tử tôn của Phương gia, như thế nào lại không có cốt khí như vậy, dù là một lời nói thật cũng không dám nói.” Trong thanh âm Phương lão thái tràn ngập khinh thường cùng thất vọng.

Phương Hưởng Trí nhiệt huyết dâng lên, ngẩng đầu nói: “ Cô bà, không hải tôn nhi không cốt khí, chỉ là không muốn chọc ngài tức giận.”

“ Nga...” Phương lão thái ý vị thâm trường phát ra một tiếng than dài.

Phương Hưởng Trí ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “ Tương Khổng Minh từ khi tiếp chưởng quyền to tới nay, chuyên hoành hành hống hách, tùy ý sai sử, không xem bất cứ kẻ nào vào đâu, không phải là tôn nhi, mà dù là Tô Xuân Vĩ cùng Đường Khải hai vị huynh đệ cũng cực kỳ bất mãn hắn.”

Lúc hắn đang nói đến chỗ kích động, đột nhiên thấy hoa mắt, Phương lão thái không ngờ giờ quả trứng trong tay hướng hắn hung hăng đập xuống. Trong lòng hắn kinh hãi, dưới uy thế nhiều năm của lão nhân gia, ngay cả ý niệm tránh né cũng không hề dâng lên trong đầu hắn, bị một quả trứng nặng nề đánh lên bả vai, một cổ lực mạnh đè xuống, đánh hắn ngã lăn ra đất.

Mông của Phương Hướng Trí vừa chạm đất, lập tức đứng dậy, quỳ xuống, chỉ là tuy hắn không hề nói chuyện, nhưng vẻ mặt quật cường, lộ vẻ là trong lòng không phục.

“Trí nhi, người nghe lão thân kể việc Đồng gia, vậy theo ý kiến của người, lý do đáng chết nhất của Đồng Tử Duệ là cái gì?” Phương lão thái thu hồi quả trứng, lớn tiếng hỏi.

Phương Hướng Trí ngẩn ra, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra lão thái thái lại hỏi ra vấn đề như vậy, hắn trầm ngâm một chút, đáp: “Đồng tiên bối là công cao chấn chủ, khiến cho hoàng thượng đổ kỵ.”

Cười hắc hắc, Phương lão thái xua tay, thở dài nói: “Người sai rồi.”

Phương Hướng Trí há mồm cứng lưỡi, sững sốt nửa giây, nói: “Hài nhi ngu ngốc, thỉnh cô bà nói cho.”

Phương lão thái nhẹ nhàng nói: “Lý do đáng chết lớn nhất của Đồng Tử Duệ chính là hắn đã đắc hết nhân tâm, chỉ cần trong lòng hắn muốn làm loạn, hô lên một tiếng, dĩ nhiên toàn bộ mọi người đều tụ tập, đây là do lòng người cùng hướng tới, không gì phá nổi.”

Hai huynh đệ đồng thời a một tiếng thét kinh hãi.

Phương lão thái lạnh lùng nói: “Tương đại quân sư dĩ vãng luôn đối với người khác bán bán có lẽ, vì sao chỉ trong mấy ngày, lại cùng thế gia đệ tử các người như nước lửa, chẳng lẽ người không biết suy nghĩ một chút sao?”

Phương Hướng Trí như trong mộng mới tỉnh, nói: “Chẳng lẽ là hắn cố ý làm thế sao?”

Phương lão thái hừ một tiếng, nói: “Phong nhi có thể đem đại quyền giao xuống cho hắn toàn bộ, tất nhiên vô cùng tín nhiệm hắn. Chỉ là, quân chủ hiền minh cũng không cách nào toàn tâm toàn ý đi tin tưởng thần tử của chính mình. Một khi thiên hạ thái bình, vậy thần tử có công lao lớn nhất, thế lực cực mạnh nhất sẽ tạo thù đả kích mãnh liệt nhất. Ta xem Tương Khổng Minh hiểu rõ đạo lý này, hắn không gần nữ sắc, tự nhiên không có đời sau, hắn cùng Phương gia gây hấn, lại cũng không hề có ý chèn ép. Ngọa Long thành, địa vị chính trị của hắn thủy chung vẫn bảo trì dưới Phong nhi. Hắn chính là lấy sự thật nói cho Phong nhi, hắn cũng không có ý làm phản.”

Trên lưng Phương Hướng Trí từ từ chảy ra tia mồ hôi lạnh, hắn hồi tưởng lại những biến hóa mấy ngày nay của Tương Khổng Minh, càng nghĩ trong lòng càng kinh hãi, trước kia chỉ nói người này tài trí cao, thiên hạ vô song, một khi chấp chưởng quyền to, lập tức kiêu ngạo tự phụ, hiển lộ bản tính. Hôm nay nghĩ lại, tâm cơ của hắn không ngờ thâm sâu như thế, làm cho người ta không rét mà run.

“Người nhớ kỹ, người chân chính hiểu được chính trị, là vĩnh viễn sẽ không đem chính mình đổ lên đầu sóng ngọn gió, người là con cháu của Phương gia, lấy trí làm tên, danh tự này chính là do bá phụ người tự mình đặt lấy, nên học thêm nhiều, không thể làm nhục cái tên này a.”

Thanh âm nghiêm khắc của Phương lão thái như một cây búa tạ đánh vào trong lòng Phương Hướng Trí, hắn cúi đầu, cung kính nói: “Dạ, hài nhi đã biết.”

Một cổ thần sắc uể oải nhanh chóng khuếch tán ra trên gương mặt già nua của bà, Phương lão thái nhắm mắt lại, phát tay nói: “Người đi ra ngoài trước, ta nói với Minh nhi vài câu.”

Phương Hướng Trí thức thời lên tiếng, hướng huynh trưởng khê gật đầu, xoay người rời đi.

Đi ra Phương phủ, lên xe ngựa, đi tới ngã rẽ ven đường, Phương Doanh Anh nhắc lên một góc màn xe, xuyên thấu qua khe hở nhìn quanh. Đúng lúc nhìn thấy hai cánh cửa lớn màu đỏ chu sa đang chậm rãi khép lại.

Đột nhiên bị thương kéo tới, nàng chui đầu vào ngực trượng phu, đột nhiên cảm thấy áp lực, tiếng nước nổ khe khẽ bay vào trong tai Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong vuốt lên đầu vai mượt mà của nàng, thở dài một hơi, nói: “Doanh nhi, nàng tạm thời thả lỏng tinh thần, hết thấy có vi phu xử lý.”

Phương Doanh Anh thu thập một chút tâm tình, ngồi dậy, nhìn khuôn mặt quen thuộc của hắn, ưu thương trong lòng cũng chưa từng giảm bớt chút nào.

Hứa Hải Phong đưa tay lau nước mắt cho nàng, mềm nhẹ nói: “Đỡ hơn không?”

Phương Doanh Anh lắc đầu, trong ánh mắt của nàng lộ ra một tia đau thương cùng tuyệt vọng, nói: “Một năm nay, đại ca cùng phu quân tuy thân như tay chân, nhưng không biết vì sao, tiểu muội vẫn cảm giác được giữa hai người đã có ngăn cách. Vốn tưởng rằng, đây chỉ là ảo giác của tiểu muội, nhưng phụ thân vừa đi, cô bà liền biểu hiện như vậy, ta...ta...”

Nàng cũng thấy được chuyện này! Phương Doanh Anh a, nữ tử anh phong thích thích, độc lập kiên cường, nhìn qua có vẻ vô tư hào liệt, nguyên lai cũng có được một trái tim tinh tế mà mẫn cảm.

Hứa Hải Phong ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng an ủi: “Nàng yên tâm, ta không cho phép chuyện như vậy phát sinh.”

“Thật sự?” Trong mắt Phương Doanh Anh lập tức tràn ngập kỳ vọng, luồng ánh sáng linh động, làm cho tim Hứa Hải Phong như bốc lên, đây mới là Phương Doanh Anh chân chính a.

Hứa Hải Phong nặng nề gật đầu, chỉ là lời hứa hẹn này có thực hiện được hay không, cho dù là cường đại như hắn, cũng không cách nào khẳng định.

“Chủ công, tối nghị chính thính, Tương quân sư đang đợi trong nội thính.”

Nghị chính thính trang nghiêm uy thế, trang trí khảo cứu, bên trong nội thính, một cửa sổ mở ra, bức tranh vua của bách thú, cửa sổ được làm bằng thủy tinh, dưới ánh nắng, chiếu đến lờ lờ tỏa sáng.

“Ta đã trở về.” Hứa Hải Phong bước nhanh vào, đưa tay cầm lấy bầu rượu trên bàn, ngẩng đầu lên uống hết một nửa.

Tương Khổng Minh đứng dậy, hỏi: “Nghe nói chủ công cùng Lợi Trí ước chiến tại đại doanh phương bắc, có việc này không?”

“Không sai, không phải ta đã nói rõ trong thư sao, tại sao quân sư đại nhân còn muốn hỏi? Chẳng lẽ có điều gì biến hóa?”

Tương Khổng Minh thở dài nói: “Cáp Mật Thứ đã đem việc này tuyên dương khắp nơi, lúc này dù muốn thay đổi cũng là không thể.”

“Di..” Hứa Hải Phong ngoài ý muốn ngẩng đầu lên.

“Chủ công nghĩ như thế nào?” Tương Khổng Minh hỏi.

Hứa Hải Phong trầm ngâm chốc lát, nói: “Lợi Trí chỉ có chiến ý, mà không sát khí, cho dù là định hạ hai tháng thời gian, trận chiến này cũng không phải là cuộc chiến sinh tử.”

“Chủ công nói rất đúng, thời khắc lúc này, cũng không phải cơ hội khai chiến.” Tương Khổng Minh yên tâm, tươi cười nói: “Lần này chủ công đi, có thể tấn thăng tông sư, thật là đáng mừng.”

Động tác của Hứa Hải Phong đột nhiên ngừng lại, hắn uống được nửa ngụm rượu, cơ hồ liền muốn phun đi ra. Cũng may công phu hắn cao minh, liền vận chân khí, ngạnh sanh đem ngụm rượu nuốt vào bụng, miễn cho đương trường bêu xấu.

Tương Khổng Minh nhìn thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng thật kinh ngạc, hỏi: “Chủ công hà cớ gì lại như thế?”

Hứa Hải Phong sắc mặt cổ quái lắc lắc tay, nói: “Không nói chuyện này, trước tiên là nói về người đi.”

Con người của Tương Khổng Minh chuyển qua trên người Hứa Hải Phong, không nhìn ra chỗ nào không ổn, trong lòng hắn kinh ngạc càng thêm nồng hậu, nhưng trên mặt cũng chưa từng biểu hiện chút nào.

“ Chủ công là muốn hỏi, vì sao đám người Phương Hưởng Trí đột nhiên đối với học sinh nhướng mày trừng mắt, rất là bất mãn.”

“ Đúng vậy, nghe Trí ca nói, đoạn thời gian này quân sư biểu hiện thật tinh thái tuyệt luân, dù là hấn luôn tinh táo mà cũng cùng mọi người đều bị tức giận không nhẹ.”

“ Tinh táo?” Tương Khổng Minh bĩu môi, luồng thần thái khinh thường biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn: “ Với hình dáng của hấn sao?”

Hứa Hải Phong bật cười nói: “ Trong thế gia đệ tử, Trí ca cũng đã là nhân vật chủ chốt, quân sư đại nhân sao lại như vậy.”

Tương Khổng Minh đưa tay vuốt cằm, nơi đó có một ít râu. Nếu nói một năm nay, bề ngoài của hấn biến hóa lớn nhất là nơi nào, chính là nơi này.

Vuốt vuốt chòm râu không dài lắm, Tương Khổng Minh cười nói: “ Nếu so sánh với Phương gia lão thái thái, hấn kém xa lắm.”

Hứa Hải Phong hai mắt ngưng tụ, ánh mắt nhìn Tương Khổng Minh mang theo chút nghi vấn.

Tương Khổng Minh thu hồi tươi cười, nghiêm mặt nói: “ Phương gia lão thái tuy tuổi tác đã cao, nhưng kiến thức lại rộng, đối với bóng tối trong lòng người lại càng hiểu rõ. Chỉ tiếc, bà sinh sai thời đại, nếu là ba ngàn năm sau, nhất định sẽ là một nữ danh gia chính trị nổi tiếng trên chính đàn.”

“ Các người gặp qua?” Trong lòng Hứa Hải Phong kinh ngạc, đây là lần đầu nghe được hấn đánh giá một người cao như thế.

“ Học sinh đi Phương phủ bái kiến lão nhân gia ba lần, mỗi một lần đều thu hoạch không cạn.”

“ Thuật đọc tâm?” Hứa Hải Phong làm sao không rõ ý tứ của hấn, lập tức đoán được cách nào của hấn.

“ Không sai, lão nhân gia ánh mắt lợi hại, tâm tư trù mật. Nếu không phải học sinh có thể nhận biết lòng người, vạn vạn không phải đối thủ của bà. Chuyển biến của học sinh, thật sự cũng nhờ lão nhân gia chỉ điểm.” Tương Khổng Minh thở dài nói, lấy thủ đoạn đầu cơ thủ xảo mà giành được thắng lợi, thật sự là có điểm làm nhục thanh danh Tương đại quân sư hấn.

Hứa Hải Phong trong lòng buồn cười, Tương Khổng Minh từ trước tới giờ tâm cao khí ngạo, còn là lần đầu tiên tự thừa nhận rằng tài nghệ không bằng người.

200. Chương 200: Sướng Đàm (nhất)

Trong Phương phủ, thanh âm Phương lão thái ngưng trọng mà hàm hậu, nhưng không biết vì sao, Phương Hưởng Minh lại phảng phất nghe được một tia sợ hãi.

“ Tương quân sư, hấn tài học thiên luân, hài nhi cho tới nay, đều là thập phần khâm phục.” Phương Hưởng Minh chỉ tiết nói.

Phương lão thái đối với lời này của hấn giống như không quan tâm, đột nhiên nói: “ Lưu gia, xong rồi.”

Phương Hưởng Minh trầm ngâm một thoáng, nói: “ Thái tử điện hạ đã theo thúc phụ đi tới bắc cương đại doanh, nơi đó chúng ta có hai mươi vạn tinh nhuệ Đại Hán, chưa chắc đã không thể cùng Hung Nô đánh một trận.”

“ Ai...” Phương lão thái ngửa mặt lên trời thở dài, trong ánh mắt lóe lên nước mắt: “ Lão thân ưu phiền là vì như thế, Hung Nô nhân cùng Trình gia trong ứng ngoại hợp, đã có thể công hãm kinh sư, lại như thế nào không có nghĩ đến phương bắc quân đoàn? Lệnh Đức làm như vậy, sợ là sẽ dẫn lửa thiêu thân, đem hậu thuẫn kiên cố của Phương gia chúng ta làm hỏng mất.”

“ Cô bà...” Phương Hưởng Minh trong lòng kinh hãi, kinh hô.

“ Việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ cần cát nhân thiên tướng, có thể bảo toàn bình an.” Thanh âm bất đắc dĩ của Phương lão thái quanh quẩn bên trong căn phòng trống trải, làm cho người ta cả người rét lạnh.

Bà cháu hai người yên lặng xuống tới. Nửa thoáng sau, Phương lão thái mới đánh vỡ luồng không khí khiến cho người ta hít thở khó khăn: “ Minh nhi, người xem Hắc Kỳ quân của Phong nhi thế nào?”

Phương Hường Minh miễn cưỡng thu liễm tâm thần, trầm ngâm chốc lát, nói: “ Dưới trướng nhị đệ cao thủ nhiều như mây, Hắc Kỳ quân kiêu dũng thiện chiến, thiên hạ vô song, có thể nói đệ nhất đương thời.”

“ Vậy hần có trung tâm với Lưu thị không?”

Ánh mắt kinh ngạc của Phương Hường Minh nhìn về phía lão nhân gia, đối với câu hỏi của bà mà nghi hoặc khó hiểu.

Miệng của hần mở ra, mấp máy vài lần, rốt cục còn là chi tiết nói: “ Nhị đệ rời đi kinh sư, tiến tới Lâm An, lập tức giết người lập uy, sửa thành tên thành, cũng lấy long làm tên, rõ là trong lòng không thần phục, chiêu cáo người khác. Nếu không phải hôm nay thế cục rung chuyển bất an, triều đình há lại chịu từ bỏ ý đồ.”

Phương lão thái lộ ra một tia cười lạnh: “ Không lòng thần phục? Kỳ thật người mang lòng không phục nào có ít, chỉ là ai có thể nắm chắc cơ hội, ở lúc thích hợp hiển lộ ra cũng không có mấy người. Danh tự Ngọa Long thành này chính do Tương Khổng Minh lấy phải không.”

“ Đúng vậy.” Phương Hường Minh tràn đầy đồng cảm.

“ Vậy người thì sao?” Một đôi mắt của Phương lão thái vững vàng nhìn hần, nghiêm mật, hai mắt uy quang bắn ra bốn phía, trầm giọng hỏi.

Phương Hường Minh cúi đầu, nói: “ Tôn nhi không dám.”

“ Nếu là thái bình thịnh thế, quốc thái dân an, lão thân tin tưởng, người tuyệt đối không dám. Nhưng hôm nay thiên hạ đại loạn, chính là lúc mây gió tụ họp, dù là lão thân còn phải động tâm, người còn nói không dám sao?” Phương lão thái lạnh lùng cười, sát khí bức người.

Sắc mặt Phương Hường Minh có chút phức tạp, hần thuở nhỏ được dạy dỗ, trung hiếu nhân nghĩa lễ trí tín, mấy chữ to này đã sớm minh khắc trong cốt tủy hần. Chỉ là lúc hần ngủ say, cũng từng có mộng cảnh xa hơn.

Khi hần biết được Hứa Hải Phong đổi tên Ngọa Long thành, sự trùng kích so với dự liệu của hần còn xa hơn, ngày đó buổi tối, hần trong thoáng chốc mơ hồ xúc tới ngôi vị cửu ngũ chí tôn kia. Mặc dù ở ngày thứ hai lúc tỉnh lại, hần lập tức đem chuyện này quy cho ảo giác, nhưng cơn mộng kia lại làm cho hần chung thân khó quên.

Những điều này ẩn thật sâu trong nội tâm của hần. Hần vốn tưởng rằng đời này kiếp này cũng không ai biết, chỉ là hần không thể gạt được Phương lão thái, vị lão nhân gia này đã sống hơn tám mươi tuổi, từng một mình lúc tuổi thanh xuân đã nắm Phương thị nhất mạch trong tay suốt mười năm.

Phương Hường Minh một hơi chậm rãi hít vào, một lúc lâu không ngừng, công lực của hần trải qua trận đánh nơi kinh sư, lại có tiến bộ.

“ Phong nhi tuy đối với Lưu thị bất trung, nhưng hần đối với Phương gia ta như thế nào?” Phương lão thái không hề tiếp tục nhắc đến đề tài làm cháu trai khó trả lời.

Ánh mắt Phương Hường Minh hơi đổi, nói: “ Nhị đệ cùng tôn nhi thân như tay chân, lại cưới Doanh muội làm vợ, hần làm người có hậu, rất nặng tình nghĩa, tôn nhi dám lấy đầu người đảm bảo, hần sẽ không bao giờ bất lợi đối với Phương gia chúng ta.” Hơi dừng lại, hần lại lớn tiếng: “ Mạng của tôn nhi, chính do hần từ trong thiên quân vạn mã cứu về.”

Phương lão thái nhìn mặt của hần, ánh mắt từ từ nhu hòa: “ Người cùng Phong nhi là rồng trong loài người, tuần kiệt đương thời. Thấy được các người, liền để lão thân nhớ tới Đồng Tử Duệ cùng Trình Huyền Phong của năm đó. Hắc hắc, lịch sử sao lại cứ lặp lại, cũng là ngoại tộc xâm lấn, cũng là tuyệt đại song kiêu.”

“ Thành tựu của nhị đệ, hơn xa tôn nhi, hài nhi không dám cùng hần so sánh.” Trong ánh mắt Phương Hường Minh có vẻ buồn bã, nói.

“ Người cũng không nên xem thường mình, Phong nhi tuy rất giỏi, nhưng căn cơ hần xa không bằng người, người dù sao là trưởng tử trưởng tôn của Phương gia, là người phát ngôn chân chính của tam đại thế gia.” Ánh mắt Phương lão thái đột nhiên chuyển thành lăm lẹ, thanh âm cũng bật cao: “ Chỉ là, lão thân còn xin khuyên một câu, Minh nhi a, người tốt nhất hãy quên đi, ý niệm kia chỉ nên coi như một giấc mộng trong đầu, mà hiện tại, mộng, hần là nên tỉnh dậy.”

Phương Hường Minh nắm chặt tay, gương mặt đầy vẻ dò hỏi.

“ Vô luận là năm đó Đồng Tử Duệ hay Trình Huyền Phong, hay hôm nay người cùng Phong nhi, bốn người các người đều cũng không phải là người có tài khai quốc.”

Câu nói đầu tiên của Phương lão thái giống như một cây chùy thật lớn mà vô tình đem chút may mắn lẫn hi vọng xa vời trong lòng hần đánh thành mảnh vụn.

“ Tại sao?” Phương Hường Minh bật thốt, hần cũng không phát giác khuôn mặt của mình không ngờ co quắp, vận vẹo gần như là dữ tợn.

“ Bởi vì trong lòng các người đều có tình, các người không bỏ được hai chữ tình nghĩa, các người cũng không ngoan độc. Nguyên nhân chính là như thế, các người vĩnh viễn cũng không có khả năng trở thành vì vua khai quốc.” Phương lão thái ngừng lại một chút, thanh âm lạnh lùng lại vang lên: “ Có lẽ, Phong nhi là ngoại lệ duy nhất.”

“ Nhị đệ?” Lời nói của Phương Hường Minh vô lực trôi trong không khí.

“ Không sai, bởi vì dưới trướng hần có một người, một người có thể thay đổi càn khôn, biến hóa ngút trời.”

“ Ai?”

“ Tương...Khổng...Minh...”

Trong đình viện, Hứa Hải Phong cất tiếng cười to: “ Chỉ vì cô bà lão nhân gia có lòng nghi ngờ này, người liền cố ý làm ra vẻ, đây cũng không giống người.”

Tương Khổng Minh thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “ Người già, bệnh nghi ngờ tự nhiên sẽ nặng hơn rất nhiều. Lực ảnh hưởng của lão nhân gia thật sự quá lớn, học sinh cũng không muốn sinh ra thêm sự phiền toái, không bằng liền diễn kịch cho bà xem là được.”

“ Ai..quân sư đại nhân, ủy khuất người.” Hứa Hải Phong thu liễm nụ cười, đứng dậy vái chào thật sâu.

“ Không cần phải khách khí, vì chủ công chia ưu, là bổn phận của học sinh.” Tương Khổng Minh vái chào lại, lúc này hôm nay, vô luận là về sau, hần đối đãi Hứa Hải Phong cũng không bao giờ còn thất lễ.

Hứa Hải Phong nhìn mặt của hần, đột nhiên thần sắc trở nên cực kỳ cổ quái, trong mắt lại có một tia áp lực cùng ý cười.

Tương Khổng Minh bị hần nhìn đến sợ hãi, sửa sang lại quần áo, phất phất ống tay áo, quét tới trước sau, lại thoáng nhìn về cười trong mắt Hứa Hải Phong càng thêm nồng hậu, không khỏi hơi giận nói: “ Học sinh đến tột cùng có nơi nào không ổn, thượng thỉnh chủ công nói ra.”

Hứa Hải Phong ho khan một tiếng, nói: “ Quân sư đại nhân một lòng nghĩ cho Hứa mỗ, thật sự không biết làm sao báo đáp.”

Tương Khổng Minh hồ nghi nhìn kỹ hần, trong lòng thầm hận, vì sao thuật đọc tâm của mình lúc đối mặt nhân vật cấp tông sư liền trở nên không còn tác dụng.

Lời này của hần rõ là muốn thoái thác, nếu như vậy mà bị hần giấu diếm cho qua, thì hần thật sự đã dùng tên Tương Khổng Minh làm danh.

Tương Khổng Minh lui về phía sau một bước, mặt hiện uể oải nói: “ Nếu chủ công không chịu nói rõ, học sinh cũng không dám cưỡng cầu.” Những lời này của hần cực kỳ thâm trầm, phẳng phất như tro tàn nguội lạnh, cũng không còn có hứng thú đối với bất cứ chuyện gì.

Hứa Hải Phong kinh ngạc, linh giác của hắn lúc này rõ ràng cảm giác được hai loại cảm tình hoàn toàn khác nhau.

Một loại chính như Tương Khổng Minh biểu hiện, đó là âm u như côi chết.

Một loại linh động hoạt bát, phẳng phất như tràn ngập cảm giác mới mẻ, phẳng phất như ầu ầu cầu biết mọi chuyện.

Hai loại cảm giác khác nhau không ngờ đồng thời xuất hiện trên một người, con mắt Hứa Hải Phong không khỏi sáng lên, Tương đại quân sư này vì sao lại gây cho hắn cảm giác vừa vui vừa sợ?

“Được rồi, nếu quân sư đại nhân cố ý muốn biết, Hứa mỗ cũng chỉ đành thất lễ.” Ánh mắt Hứa Hải Phong lại khôi phục bình thản, chỉ là lộ ra tia xấu hổ hiếm thấy: “Hứa mỗ chỉ là đang suy nghĩ, hai năm qua, vì sao quân sư đại nhân chưa bao giờ thân cận nữ sắc?”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, thở ra một hơi thật dài.

Hứa Hải Phong lập tức phát giác hai loại cảm giác kỳ dị kia trong nháy mắt tan thành mây khói, với linh giác cấp bậc tông sư như hắn không ngờ lại không cách nào nắm giữ được một tia dấu vết.

“Học sinh cũng không phải là không nghĩ, mà là không muốn cũng không dám.”

Hứa Hải Phong nghi hoặc khó hiểu: “Đây là vì sao?”

Tương Khổng Minh giương mắt nhìn về phía Hứa Hải Phong, chậm rãi nói: “Lúc học sinh đe dọa tính mạng, gặp được chủ công, nhờ chủ công không chê, ban cho huyết tửu, nên được khởi tử hồi sinh, ân cứu mạng, thật không dám quên.”

“Quân sư đại nhân khách khí.” Hứa Hải Phong không nắm bắt được ý tứ của hắn, không thể làm gì khác hơn là thuận miệng ứng một câu.

“Học sinh truy tùy chủ công đã có hai năm, trong hai năm, vô luận chủ công có yêu cầu gì, học sinh đều là tận tâm hết sức, tuyệt không nửa điểm sơ sẩy chậm trễ, chủ công có biết vì sao?” Tương Khổng Minh chợt hỏi.

Trong lòng Hứa Hải Phong xẹt qua vô số ý niệm, nói: “Đó là quân sư đại nhân ưu ái.”

“Không.” Tương Khổng Minh gian nan lắc đầu, trên mặt của hắn tràn đầy khổ sở: “Chỉ là bởi vì Tương mỗ căn bản là không cách nào cao hứng khởi lên ý niệm làm nghịch lại lời của chủ công trong đầu mình.”

Hứa Hải Phong nhìn hắn, đây là lần đầu tiên hắn thổ lộ tâm tư với chính mình.

“Máu của chủ công, bá đạo đệ thường, người uống vào, cuộc đời này sẽ không có hai lòng.” Tương Khổng Minh nhìn hắn, nhàn nhạt, bất đắc dĩ, mang theo bao nhiêu đau thương: “Phượng lão thái nói không sai, học sinh là không muốn có hậu nhân, bởi vì học sinh không biết, đời sau của mình có phải cũng sẽ như mình, học sinh không muốn trước khi bọn họ ra đời, cũng đã cho bọn họ đeo một gông cùm mà trọn đời không thể tránh thoát.”

201. Chương 201: Sướng Đàm (nhị)

Sắc mặt Phượng Hưởng Minh đỏ bừng, trợn dư âm vừa rồi còn chưa rút đi, thanh âm của hắn còn một tia khàn khàn: “Tương đại quân sư?”

Trong mắt Phượng lão thái lóe ra ánh sáng kích động, nhìn như hưng phấn, lại hỗn loạn chút nguy hiểm: “Lão thân cho tới bây giờ chưa từng gặp qua người như vậy, vô luận là thiên văn địa lý, sách của trăm nhà, hắn phẳng phất không chỗ nào không hiểu, không chỗ nào không biết. Người khi còn sống tinh lực có hạn, lại như thế nào có khả năng nắm giữ nhiều thứ như vậy?”

Về đồ ửng trên mặt Phượng Hưởng Minh hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vẻ tái nhợt làm người ta sợ hãi: “Tam thúc cũng từng nói qua, Tương đại quân sư tài hoa thiên nhân, lệnh cho tôn nhi dùng lễ thầy trò đối đãi.”

Xua tay, Phương lão thái cười lạnh nói: “ Lão thân sống hơn tám mươi năm, người có tài trí cao tuyệt chẳng lẽ còn thấy ít sao? Tương Khổng Minh tài học cao thâm, thiên hạ không có người thứ hai so sánh, hơn nữa mỗi lần đều đập cũ lập mới, phát ra những sáng kiến mà người xưa chưa từng dám làm, đều luôn có kỳ hiệu. Một lần hai lần, không có gì lạ, nhưng lần nào cũng thế, vậy cũng không ngẫu nhiên, chẳng lẽ hẳn có thể nhìn thấu tương lai hay sao?”

Một cỗ hàn khí lạnh như băng tràn ngập trong lòng Phương Hưởng Minh, hắn hồi tưởng lại những việc làm suốt một năm nay của Tương Khổng Minh, khắp nơi đều tiết lộ ra một loại cảm giác làm cho tai mắt người ta hoàn toàn đổi mới.

Lấy quân đội so sánh, vô luận là mô hình bản đồ, còn là thành lập quân giáo, đều là những hành động thạch phá thiên kinh, ích lợi bên trong, hẳn thân là quân nhân, tự nhiên hiểu rõ, tràn đầy nhận thức.

Ngoại trừ việc này, vận dụng thổ cương, lại sinh sản khải giáp, những sáng tạo vũ khí mới mẻ, cùng với sự xuất hiện của bạch tửu nồng độ cao, những thành tựu làm cho người ta phải trợn mắt cứng lưỡi ở trong thời gian ngắn ngủi một năm ở trong Ngọa Long thành phát khởi, vì bọn họ mang đến tài phú cùng danh tiếng vô cùng.

Nếu những điều này là biến hóa ở bề ngoài, vậy còn có một địa phương mà thậm chí ngay cả hắn cũng không cách nào tiến vào, có lẽ ở nơi này, mới là bí mật chân chính của Hắc Kỳ quân. Hắn rất muốn đi xem, xem viện nghiên cứu kia đến tột cùng có cái gì, chẳng qua hắn biết, cho dù là đối mặt Hứa Hải Phong, hắn cũng không thể đưa ra yêu cầu như vậy.

Phương lão thái hiển nhiên còn chưa nói xong, bà hít sâu một hơi, nói: “ Nếu nói hết thấy những chuyện này đều quy vào tài trí ngàn năm hiếm thấy, vậy chân chính làm lão thân sợ hãi chính là, hẳn có một đôi mắt thần có thể nhìn thấu lòng người.”

“ Nhìn thấu lòng người?” Bất tri bất giác, trong miệng Phương Hưởng Minh lại không ngừng lẩm bẩm mấy chữ này.

“ Không sai, chỉ cần bị đôi mắt của hắn nhìn chăm chú, thì sẽ có loại cảm giác không có gì có thể ẩn giấu.” Phương lão thái rung mình một cái, phảng phất như đang nghĩ tới cặp mắt sáng ngời kia: “ Nói chuyện với hắn ba lần, lão thân có thể rõ ràng cảm nhận được, hắn là một người kiệt ngạo bất tuân, có lòng kiên trì cùng chủ trương của chính mình, không hề có lòng cam tâm thần phục với bất cứ kẻ nào. Nhân vật như thế, lại như thế nào chịu đi thần phục người khác.”

“ Nghe nói, lúc Tương đại quân sư gặp nạn, được nhị đệ cứu giúp, từ đó về sau liền đi theo bên người nhị đệ.”

“ Ân cứu mạng sao? Sợ là cũng chỉ có lời này giải thích.” Phương lão thái đột nhiên lộ ra một tia trào phúng: “ Cũng không biết là do Phong nhi chậm lụt không biết hay là do có khí độ biển dung trăm sông, dĩ nhiên lại có thể yên tâm sử dụng nhân vật bạc này, nếu đổi lại là lão thân, chuyện đầu tiên cần làm chính là đem chém dưới đao.”

Nghe câu nói sát khí, trong lòng Phương Hưởng Minh run lên, hít một hơi, miễn cưỡng nói: “ Trí tuệ của nhị đệ hơn xa người thường, nếu không cũng không cách nào đi lên vị trí tông sư.”

“ Hừ...Người này giống như một thanh kiếm hai lưỡi sắc bén, nếu không cẩn thận, sẽ làm tổn thương chính mình. Đương kim thế gian, có lẽ chỉ có Phong nhi mới là ước thúc duy nhất của hắn.” Tâm tình Phương lão thái hơi có vẻ kích động: “ Phong nhi còn sống trên đời, có lẽ hắn sẽ toàn tâm thuần phục, nhưng nếu có một ngày, Phong nhi ra đi, vậy người này còn, sẽ sinh đại biến. Nếu hắn không phải thảm gặp chết yểu, chính là tự lập làm vua, không còn con đường thứ ba để đi.”

“ Nhị đệ dù sao là thân tông sư, như thế nào cũng không thể đoán mệnh hơn so với hắn.” Sắc mặt Phương Hưởng Minh có chút cổ quái, Hứa Hải Phong là tân tấn tông sư, hơn nữa hắn tu tập công pháp chính là Tinh Tâm Quyết chuyên dùng để trường thọ.

Chỉ cần nhìn thấy Thái Ất chân nhân đã hơn trăm tuổi mà vẫn còn nhảy loạn khắp nơi, có thể biết được Hứa Hải Phong cũng không phải là người đoản mạng. Nếu nói tuổi thọ của hắn không bằng Tương Khổng Minh, dù là chém chết Phương Hưởng Minh cũng sẽ không tin tưởng.

Phương lão thái cũng chỉ nặng nề ân một tiếng, thật cũng không dây dưa ở vấn đề này với hắn, chỉ vì bà biết mình cũng không tin tưởng vào việc này.

“ Minh nhi, lão thân nói với ngươi nhiều như vậy, ngươi có hiểu rõ ràng ý tứ của lão thân?” Phương lão thái nhìn hắn, đôi mắt giờ khắc này lại phẳng phất giống như một đôi kiếm sắc bén đang đâm thật sâu vào trong lòng Phương Hưởng Minh.

Chút hi vọng về sự may mắn cùng phần nộ trong lòng Phương Hưởng Minh đã tan theo mây gió, không còn tồn tại. Sắc mặt của hắn tuy vẫn tái nhợt như trước, nhưng thanh âm đã cứng rắn như sắt: “ Tôn nhi rõ ràng, Phương gia cùng nhị đệ đã sớm phú họa cùng nương, vinh nhục cùng chịu, cũng sẽ không còn phân lẫn nhau.”

Phương lão thái vừa lòng gật đầu, nói: “ Phân phó Trí nhi một tiếng, việc Tương Khổng Minh đề cập chuyện mở khoa cử, không thể tiếp tục gây khó khăn.”

“ Dạ...” Phương Hưởng Minh cung kính nói.

“ Đồng Tử Duệ cùng Trình Huyền Phong là một đời anh hùng, bọn họ có thể cứu lại một quốc gia trong nguy nan, nhưng Tương Khổng Minh, hắn cũng là một kỳ nhân có thể thay đổi cả một thời đại. Ngươi phải nhớ kỹ, một ngày Tương Khổng Minh chưa chết, Phương gia quyết không thể trở mặt cùng Phong nhi.”

Lúc Phương Hưởng Minh cáo lui, trong tai mơ hồ nghe được tiếng thì thào của cô bà, bởi vì thanh âm quá thấp, hắn vẫn không nghe rõ.

Lão thái thái nói, nếu năm xưa Đồng Tử Duệ soán vị đoạt quyền, Trình Huyền Phong chưa đặt chân tông sư, vậy hai người bọn họ còn giữ lại được giao tình hôm nay sao?

Hứa Hải Phong thật lâu không nói, hắn có thể thật sự cảm nhận được sự cô tịch cùng bị ai ẩn hàm trong những lời của Tương Khổng Minh.

Lực chiến đấu của huyết tửu chiến sĩ là không thể nghi ngờ, bọn họ cường đại, là gần như sự tồn tại vô địch. Bọn họ không sợ gian lao, không biết thống khổ, bọn họ trầm mặc ít nói, nghe mệnh là làm, bọn họ là binh lính tốt nhất, là chiến sĩ cực mạnh.

Nhưng cuộc sống của bọn họ là xám xịt và u ám nhất.

Bọn họ là một đám con rối bị một sợi dây trời vô hình mà người thường không nhìn thấy được, bọn họ đã đánh mất tư tưởng cùng năng lực phán đoán của chính mình, bọn họ cơ hồ chính là một đám người chết còn di động.

Có lẽ khác nhau duy nhất chính là đám tử thi này có thể mang đến cho chủ nhân quyền thế cùng ích lợi vô tận.

Bất hạnh thân là huyết tửu chiến sĩ, nếu như bình thường vô tri không biết gì, mỗi ngày mơ hồ sống qua ngày, thì cũng không sao.

Nhưng, Tương Khổng Minh?

Vị Tương Khổng Minh tài trí được xưng thiên hạ đệ nhất, không chỗ nào không biết thì sao?

Nếu rõ ràng biết được tình cảnh của chính mình, lại không cách nào thay đổi cùng phản kháng với vận mệnh đã được an bày theo một quỹ tích, vậy hắn sẽ có cảm thụ như thế nào?

Cho tới bây giờ, Hứa Hải Phong mới chợt hiểu ra, vì sao bản tính của Tương Khổng Minh lại quái dị, lại thích lấy sự chọc ghẹo người khác làm niềm vui. Truy cứu nguyên nhân, chính là hắn lúc nào cũng muốn bảo trì cho mình tâm tình sáng sủa lạc quan mà thôi.

Nếu là mình, Hứa Hải Phong tự hỏi lòng, chỉ sợ là chưa hẳn mình còn ý niệm muốn tiếp tục sống sót.

Đột nhiên, sự cảnh báo trong lòng Hứa Hải Phong nổi lên, một cỗ khí tức hắc ám gần như chết chóc nhanh chóng lan tràn khắp không gian. Lực lượng hắc ám cường đại giống như một chiếc lưới cá khổng lồ mà vô hình đang gát gao quấn chặt lấy Hứa Hải Phong.

Làm cho hấn vạn phần kinh ngạc chính là, cỗ khí tức như hung thần ác sát kia chính là do Tương đại quân sư không biết chút võ công phát ra.

Bên trong ẩn chứa sự thương tâm, bi ai, bất đắc dĩ, hung tàn vô số vọng niệm, nếu không phải Hứa Hải Phong đã đạt tới cảnh giới tông sư, thay đổi là một người bình thường, lúc này dĩ nhiên đã bị tinh thần thác loạn, thậm chí cầm đao tự sát cũng không thấy lạ kỳ.

Hứa Hải Phong yên lặng nhìn vị nam nhân phảng phất biến thành ma thần từ địa ngục mà đến, tuy biết hấn tuyệt đối không có thương tổn chính mình, nhưng công lực bản thân còn không tự chủ được mà ngưng tụ lên. Tinh thần lực của hấn cố thủ tâm linh, tùy ý cho luồng lực lượng tà môn không ngừng trùng kích, lại thủy chung không hề cử động.

Sau một lúc lâu, đoàn sát khí khôn cùng đột nhiên tiêu tán ra, đúng là tới thật đường đột, đi lại quỷ dị, làm cho không ai kịp thích ứng.

Tương Khổng Minh vận mạnh cơ thể một cái, lấy ra quạt lông, tươi cười phe phẩy, nói: “ Thoải mái, những lời này đè nén trong lòng học sinh nhiều ngày như vậy, hôm phun ra thật khoái, phảng phất như vừa bỏ xuống một bao hành lý, thật sự là cực kỳ dễ chịu.” Luồng lực lượng hắc ám biến mất, tinh thần của Hứa Hải Phong cũng trầm tĩnh lại, hấn trầm ngâm chốc lát, bái thật sâu, nói: “ Xin lỗi.”

Chỉ hai chữ ngắn ngủi, đã còn hơn ngàn lời vạn tự, đem toàn bộ áy náy trong lòng biểu đạt đi ra.

Tương Khổng Minh mỉm cười, thản nhiên nhận một lễ này của hấn, nói: “ Mạng của học sinh là chủ công cứu, tự nhiên nên vì người bán mạng, hướng chi, cơ hội như vậy vô cùng khó được, người khác cầu còn không có.”

Hứa Hải Phong nghiêng đầu, chỉ là trong đôi mắt tinh táo, lại lặng yên không tiếng động hiện lên một tia âm áp.

“ Học sinh biết, chủ công là kỳ quái học sinh làm sao học được năng lực khổng chế tinh thần này, đúng không?” Tương Khổng minh đắc ý tươi cười, làm cho gương mặt vốn có vẻ bình thản lại mang đến một tia khí tức hoạt bát.

Theo ngữ khí của hấn, Hứa Hải Phong mỉm cười gật đầu.

Tương Khổng Minh đắc ý kể lại.

Hấn lợi dụng thuật đọc tâm, trong lúc nhìn thấu lòng người đồng thời cũng nhận thức được tinh thần trạng thái của đối phương.

Ở chung với vị Tương đại quân sư giao hoạt như hồ ly này, lúc nào cũng phải căng thẳng, phải cẩn thận, mà khi bị hấn nói trúng tâm sự, khi đó sự rung động không ngôn ngữ nào có thể hình dung, cho nên tâm tình mà Tương Khổng Minh tiếp xúc nhiều nhất, đa số là thuộc về tâm tình mặt trái bóng tối che giấu của loài người.

Tích tụ lâu ngày, cỗ lực lượng kia đã ngày càng mạnh mẽ.

Cuối cùng, Tương Khổng Minh thần thần bí bí nói: “ Chủ công, lúc học sinh gặp Phương lão thái, từng dò thám biết được một bí mật, ngài có biết, ai là thân ngoại công của Phương Hưởng Minh và Phương Doanh Anh hai huynh muội này hay không?”

Thấy hấn xua tay không biết, Tương Khổng Minh đắc ý mỉm cười thật cổ quái, từ trong miệng hấn nhẹ nhàng học ra tên một người mà Hứa Hải Phong tuyệt đối không thể tưởng tượng.

“ Trình Huyền Phong.”

202. Chương 202: Nội Ứng (nhất)

Từ ba ngày trước, Phương lão thái cùng tôn nhi Phương Hưởng Minh nói chuyện một lần, vị hán tử anh dũng hào sảng này liền có biến hóa thật lớn.

Phảng phất như quay trở lại lúc hai người bọn họ mới quen, can đảm tương chiếu, cảm giác không hề cách ngại lại xuất hiện giữa hai người bọn họ.

Đối với việc này, Phương Doanh Anh là cao hứng nhất, tuy nàng cũng không xác định là sự thật, nhưng nhìn thấy hai người hướng đối phương mở rộng ý chí, đã nói rõ ràng, bọn họ đều mười phần quý trọng đoạn hữu nghị này, tình huynh đệ này.

Đối với Lữ Dương Danh, Tương Khổng Minh cho một lời đánh giá, võ công không tệ, năng lực rất khá. Nếu hần tinh thông nhất chính là võ công, vậy cùng đi đại doanh phương tây, thì khuôn mặt của hần có được kỳ hiệu như một kỳ binh.

Còn có một vị Cát Hào Kiếm, Tương đại quân sư nói chuyện với hần nửa ngày, cười to nói: “ Thời gian đã tới, vận khí đã tới.”

Theo sau, tổn hao suốt một ngày thời gian, bằng vào học thức phong phú cùng công năng đặc biệt có thể nhìn thấu lòng người khôn cùng lạ thường của hần, đã đem người này hoàn toàn đánh phục. Cũng ngay tại chỗ bổ nhiệm cho hần làm giám sát sử của Ngọa Long thành, quan danh mới ra lò này làm cho mọi người buồn bực một trận.

Tương Khổng Minh hướng mọi người giải thích, lúc này mọi người mới biết, chính là giám sát cũng tương đương với chức vụ hình bộ thượng thư của một quốc gia.

Một bộ đầu nho nhỏ không ngờ lại nhận quan vị hiển hách như thế, tự nhiên khiến cho mọi người bắn ngược. Đối với việc này Tương Khổng Minh cũng không để ý tới, một mực đẩy qua cho Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh cho xong việc.

Hai người bọn họ thậm chí quá mức ăn ý đối với việc này, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng bắn về phía những người dám đến hỏi han chuyện này, sau ba lần, cũng không còn ai dám đến hỏi gì nữa.

Bởi vì tại kinh sư đã cùng Lợi Trí ước định hai tháng sau quyết đấu, Hứa Hải Phong không đủ thời gian, có một số việc quá gấp gáp, cũng đành phải ra lực mà làm.

Đại doanh tây tuyến, là hang ổ mà Cổ Đạo Nhiêm đã tỉ mỉ tranh đấu suốt mấy chục năm. Tướng lĩnh trong quân có một nửa là do hần từng bước từng bước đề bạt lên.

Bên trong, đương nhiệm đại thống lĩnh Trương Tấn Trung, xuất thân từ một thế gia xuống dốc, nếu không được Cổ Đạo Nhiêm thưởng thức đề bạt, lại làm sao có được cảnh tượng hôm nay. Cho nên lòng trung thành của hần đối với Cổ Đạo Nhiêm là không thể nghi ngờ.

Mà đại doanh phương tây lại đứng ngay sau lưng Ngọa Long thành, vị trí này vô cùng miễn cảm.

Thiên Ưng quân đoàn giống như một thanh lưỡi dao sắc bén bày ngay sau lưng Hắc Kỳ quân, tùy thời đều sẽ ra khỏi vỏ mà đâm tới một đao. Đối với uy hiếp trí mạng này, Tương Khổng Minh luôn ăn ngủ bất an.

Hần lại không phải là một nhân vật có thói quen ngồi chờ chết, đã có điều kiện, đương nhiên là phải ra tay chế phục người trước.

Vì vậy đám người Hứa Hải Phong chuẩn bị thỏa đáng, lập tức lên đường. Về phần Ngọa Long thành đương nhiên là giao cho Phương Hướng Minh phụ trách, trong thành có một vạn thành vệ quân, năm ngàn Hồng Sắc Hải Dương thiết kỵ tinh nhuệ, nếu muốn đánh bại năm vạn nhân mã Khải Tắt nưì tiền tuyến quả thật không đủ, nhưng dùng để thủ thành, đó là xức xức có thừa.

Hướng chi trong thành hiện tại lại có hơn mười vạn nam đinh tinh tráng, những người này dưới sự hướng dẫn của công chúa cố quốc Lâm Uyển Nhân, cũng là một cỗ lực lượng cường đại không thể khinh thường.

Trừ phi Khải Tắt nhân lại tiếp tục tăng binh, nếu không chỉ bằng vào năm vạn nhân mã là không có khả năng công hạ Ngọa Long thành. Dù sao, thiên hạ to lớn, Hắc Kỳ quân cũng là cường đại duy nhất, không ai so sánh được.

Về phần đại doanh phương tây, lại có mười vạn tướng sĩ tinh nhuệ của Đại Hán. Đám người Hứa Hải Phong quá ít, nếu muốn đem họ tiêu diệt, cho dù năng lực có cường thịnh thập bội, cũng là quyết không có thể.

Cũng may, mục đích của bọn họ chỉ là thu về tự dùng, chỉ có Nhĩ Đồng Kiệt làm nội ứng, việc này mới có khả năng.

Đại doanh tây tuyến trải qua mấy trăm năm trú binh, hôm nay đã sớm trở thành một tòa hùng thành, trong thành thứ gì cần có đều có, mà nhiều nhất còn là tửu lâu quán ăn trải rộng toàn thành.

Đám người Hứa Hải Phong thừa dịp bóng đêm len lén vào trong thành.

Hắn mang theo mọi người đi tới một con đường yên tĩnh, bay qua một khu nhà cao cấp. Dù sao hắn từng ở chỗ này qua một đoạn thời gian, tuy không thể nói rõ như lòng bàn tay, nhưng nhìn bản đồ tìm đường cũng là việc dễ dàng.

Trong chính thính, ánh lửa sáng ngời, một lão nhân thân hình cao lớn, tóc bạc phiêu dật đang ngồi nơi chủ vị. Người này chính là bộ trưởng đại nhân Nhĩ Đồng Kiệt của tây tuyến đại doanh hậu cần bộ, hắn đã sớm chờ đợi đã lâu.

“ Nhĩ đại nhân...” Hứa Hải Phong mang người tiến vào, hô.

Hai mắt khép hờ của Nhĩ Đồng Kiệt mở ra, liếc mắt liền nhìn thấy Phương Doanh Anh đứng phía sau hắn, lập tức đứng lên, nói: “ Doanh nhi, sao ngươi cũng tới?”

Khóe mắt Phương Doanh Anh đỏ lên, hàm răng khể cắn môi dưới, nhẹ nhàng nói: “ Cửu phụ, cha con ông ấy...”

Nhĩ Đồng Kiệt thần sắc buồn bã, thở dài nói: “ Đại ca hẳn tận trung vì nghĩa, bị chết như thế, Hung Nô nhân...Hừ, thù này không đội chung trời.”

Phương Doanh Anh yên lặng gật đầu, Hứa Hải Phong cũng rõ ràng cảm thấy sự đau xót cùng phần hận tràn đầy của nàng, không hề e ngại, đưa tay ôm nàng vào trong lòng, không nghĩ lại tiếp tục nói đến đề tài làm người ta thương tâm, nói: “ Nhĩ đại nhân, hành tung của Trương Tấn Trung có từng nắm giữ?”

Trong lòng Nhĩ Đồng Kiệt đối với vị cháu rể này cũng không có bao nhiêu hảo cảm. Hắn là một người cổ hủ, đối với Hứa Hải Phong sớm có dã tâm dĩ nhiên đã cảm thấy không vừa mắt. Nếu không ngại vì mặt mũi Phương gia, tiểu tử kia lại cưới cháu gái mà mình yêu thương nhất, hắn đã sớm không để ý tới.

Hắn miễn cưỡng gật đầu một cái, nhàn nhạt nói: “ Trương Tấn Trung là một quân nhân chân chính, không có sở thích đặc thù gì, với cấp bậc của hắn, bên người tùy thời đều có hơn trăm hộ vệ, cho dù chúng ta nắm giữ hành tung của hắn, cũng chưa chắc hữu dụng.”

Hứa Hải Phong nghe ra ngữ khí của hắn không tốt, cũng ung dung cười, vẫn không đặt vào lòng, hỏi ngược lại: “ Trương Tấn Trung dù sao là đại thống lĩnh của Thiên Ứng quân đoàn, có chút khả năng đó cũng là đương nhiên. Nhĩ đại nhân, vậy gần đây hắn có cử động gì quá mức kỳ dị không? Thí dụ như, bài trừ đối kháng...”

Sau khi hắn hỏi câu sau cùng, cố ý tăng thêm giọng nói, hào khí trong phòng lập tức ngưng trọng lên. Lúc này, việc kinh sư thất thủ, dĩ nhiên đã truyền tới phương tây, đúng là lúc lòng người đại loạn.

Nhưng Trương Tấn Trung xem ra đã có chuẩn bị, nếu muốn có động tác, đúng là thời cơ tốt nhất.

Nhĩ Đồng Kiệt cười lạnh một tiếng, nói: “ Trương Tấn Trung mặc dù là đại thống lĩnh, nhưng thế lực của Phương gia tại quân đội thâm căn cố đế, từng cử động của hắn há có thể qua được tai mắt của ta, Hứa tướng quân cứ việc yên tâm.”

Nghe hắn nói tự tin như thế, mọi người cùng thở dài một hơi.

Lúc này, có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, mọi người quay đầu nhìn lại, một lão nhân cao lớn đang gian nan di động thân hình mập mạp đẩy cửa đi vào.

Hắn làm như không nhìn thấy người trong sảnh, trực tiếp đi tới trước người Nhĩ Đồng Kiệt, nói: “ Đại ca, phòng xá đều đã an bài thỏa đáng, người xem...”

Nhĩ Đồng Kiệt ân một tiếng, nhìn mọi người nói: “ Đây là đường đệ của ta Nhĩ Đồng Thành, các vị ở chỗ này nghỉ chân một ngày, ngày mai hãy làm việc, thế nào?”

Hứa Hải Phong và Hạ Nhã Quân liếc mắt nhìn nhau, hai vị tông sư đồng thời cảm thấy một tia không ổn, nhưng trong tích tắc cũng không cách nào phát hiện ra địa phương nào sơ hở.

“Ha ha.” Tương Khổng Minh đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha, nói: “Nguyên lai vị này chính là Nhĩ nhị gia, thất kính thất kính.”

Nhĩ Đổng Thành ngẩn ra, hắn vốn không biết vì sao Tương Khổng Minh lại nhiệt tình với hắn như thế, nhưng nhìn vẻ tươi cười, cũng không tiện dùng lời căng thẳng hỏi đáp, chỉ ân hừ hai tiếng, hỏi: “Không có gì, các hạ là...”

Tương Khổng Minh cũng không trả lời, mà là mỉm cười nói: “Nhĩ nhị gia, chúng ta đánh cuộc được không?”

“Tương tiên sinh...” Nhĩ Đổng Kiệt không có hảo cảm với Hứa Hải Phong, nên đối với thủ tịch mưu sĩ của hắn cũng không có sắc mặt gì tốt. Nhìn thấy hắn đột nhiên vô lý gây nháo, trong lòng không khỏi khó chịu, chỉ là đột nhiên cảm giác ống tay áo căng thẳng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Phương Doanh Anh đang lôi kéo tay áo hắn, nhẹ nhàng chậm rãi lắc đầu.

Trong lòng Nhĩ Đổng Kiệt rung mình, câu nói kia lập tức nuốt vào bụng, cũng không nói ra cái gì.

Phương Doanh Anh tuy không biết vì sao Tương Khổng Minh lại đột nhiên lại hứng thú đối với Nhĩ Đổng Thành như thế, nhưng nàng lại hiểu biết, Tương đại quân sư luôn có thủ đoạn cao thâm cùng tâm cơ khó lường, làm như vậy tất nhiên là có thâm ý.

Nhĩ Đổng Thành hai mắt sáng ngời, ánh mắt nhìn Tương Khổng Minh lập tức liền trở nên nhiệt tình lên, giống như người thích rượu gặp được tri kỷ cảm thấy ngàn chén cũng thiếu: “Nguyên lai các hạ cũng thích chơi đồ bạc, lão phu chìm đắm hơn mấy chục năm, làm sao sợ người chủ động mời, người muốn đồ cái gì, có gì cứ nói.”

Hai mắt Tương Khổng Minh khép lại thành một đường chỉ, hắn cười thật vui vẻ: “Được, chúng ta liền đánh cuộc một phen xem Trương Tấn Trung Trương đại thống lĩnh có biết việc chúng ta tới đây hay không.”

Lời vừa nói ra, Nhĩ gia huynh đệ sắc mặt đồng thời đại biến.

Hàn quang trong mắt Nhĩ Đổng Kiệt sầm nghiêm, hắn gắt gao nhìn trừng trừng đường đệ, trong bảy phần khiếp sợ có thêm ba phần hoài nghi.

“Người...Người nói bảy bọ gì đó?” Nhĩ Đổng Thành lớn tiếng nói: “Tương quân sư, người không nên ngậm máu phun người.”

Tương Khổng Minh cười mà không đáp, chỉ là quay đầu lại, nhìn Nhĩ Đổng Kiệt sắc mặt xanh đen nói: “Nhĩ đại nhân, đây là chuyện nhà của ngài, ngài tự mình xử lý.”

Con mắt Nhĩ Đổng Thành nhìn vào ánh mắt hung lệ như muốn nuốt người của Nhĩ Đổng Kiệt, không thể tự chủ rung mình một cái, sắc mặt của hắn trong nháy mắt vô cùng trắng bệch, không còn một tia huyết sắc, chỉ là ngoài miệng vẫn kêu lên như trước: “Đại ca, bọn họ oan uổng cho ta.”

Nhưng tiếng giải thích tê thanh kiệt lực của hắn quanh quẩn bên trong phòng khách rộng rãi lại có vẻ vô cùng yếu ớt cùng vô lực.

“Nhị đệ, nhị đệ thật tốt của ta, vi huynh từ khi nào nói cho người biết, hắn là Tương quân sư của Hắc Kỳ quân?” Ánh mắt của Nhĩ Đổng Kiệt lướt trên người hắn, chậm rãi dời đi, chỉ là linh giác của Hứa Hải Phong lại phát hiện được một tia ánh sáng trong mắt của hắn.

“A...” Nhĩ Đổng Thành há to miệng, lập tức á khẩu không trả lời được, nửa thoáng, vẫn như trước không thể nói ra một câu, hào khí trong sảnh lập tức liền ngưng trọng lại, chỉ là trong căn phòng một mảnh yên lặng làm không ai có thể chịu được kia, lại nương theo một tia sát khí tận trời thật lâm liệt.

203. Chương 203: Nội Ứng (nhị)

Nhĩ Đổng Thành bùm một tiếng té ngã, trong hai mắt của hắn lộ vẻ kinh hãi muốn chết, ánh mắt nhìn phía Tương Khổng Minh giống như nhìn một ác ma đầy người đầm máu, sợ hãi đã thành cảm thụ duy nhất

trong lúc này của hắn.

Hứa Hải Phong vùng tay lên, đi ra đại sảnh trước.

Tất cả mọi người đang có mặt đều là hạng người hiểu biết sâu rộng, biết dụng ý của hắn, cả đám đều đi ra. Miệng của Phương Doanh Anh mấp máy, đã thấy Tương Khổng Minh đứng đối diện nhìn nàng lắc đầu, lập tức im tiếng, cũng theo đi ra ngoài.

Chốc lát sau, trong sảnh chỉ còn lại hai huynh đệ đang đối diện nhau.

Phảng phất như thấy được một tia sinh cơ, Nhĩ Đồng Thành quỳ xuống, hắn trong ngày thường bởi vì mặt mạo mà động tác chậm chạp nhưng lúc này thân hình lại linh hoạt vạn phần, thật giống như trái banh lăn tới trước người huynh trưởng: “Đại ca, ta không phải cố ý đâu.”

Nhĩ Đồng Kiệt nhìn hắn, không nói được một lời, chỉ là sát khí trong mắt nồng hậu.

Ở bên ngoài sân, Phương Doanh Anh nói nhỏ: “Cửu phụ tuổi nhỏ mất phụ mẫu, sinh hoạt khốn đốn, lưu ly khắp nơi, nhờ có thúc thúc hắn thu lưu, mới không cần lo áo cơm.”

Hứa Hải Phong ân một tiếng, chỉ thấy Tương Khổng Minh cũng ra dấu bằng mắt, hai người bọn họ hợp tác đã lâu, sớm đã phối hợp ăn ý, lại làm sao không hiểu, lập tức yên lặng gật đầu, không thêm nhắc lại, chỉ là vận công nghe động tĩnh trong phòng.

Nhĩ Đồng Kiệt thở dài một hơi, không biết bên trong ẩn chứa bao nhiêu thâm lương cùng bí ai.

“Nhị đệ, người làm như vậy đúng với ta sao?”

Nhĩ Đồng Thành dập đầu lia lịa, thấp giọng cầu khẩn nói: “Đại ca, tiểu đệ biết sai rồi, chẳng qua tiểu đệ cũng là vạn bất đắc dĩ a.”

“Trương Tấn Trung làm sao bức bách người?” Nhĩ Đồng Kiệt lạnh lùng hỏi.

Hứa Hải Phong bên ngoài sân nghe vậy, khóe miệng có chút mỉm cười, hắn ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy đôi mắt to sáng ngời của Hạ Nhã Quân cũng hiện lên một đạo ánh sáng kỳ dị, lập tức biết ngay cả nàng cũng nhìn ra được huyền cơ bên trong.

Nhĩ Đồng Thành luôn miệng nói: “Là...là...tiểu đệ nhất thời ngửa tay, năm trước tại Cát Tường Quán thua một vạn lượng bạc, toàn nhờ vào Trương Tấn Trung Trương đại thống lĩnh ra mặt đảm bảo, mới may mắn nhất về mạng nhỏ.”

Nhĩ Đồng Kiệt vừa vội vừa tức, huynh đệ này có quan hệ đặc thù với hắn, thúc thúc, thúc mẫu lúc lâm chung đã từng cầm tay hắn, nhờ hắn chiếu cố dùm đứa con trai. Trong cả đời này của hắn, chịu ân sâu của hai vị lão nhân gia, quả quyết sẽ không phụ lòng nhờ cậy của bọn họ, hơn nữa hai huynh đệ từ nhỏ cùng lớn lên, phần cảm tình này cũng không dễ dàng bỏ qua. Cho nên bây giờ biết hắn phạm phải tội lớn ngập trời, nhưng chỉ cần có một con đường sống, cũng phải hết sức cứu vãn.

Đám người Hứa Hải Phong đi ra ngoài trước, đó là muốn cho hắn mặt mũi. Nhưng hắn cũng biết, toàn bộ kế hoạch do đám người mình một phen bày ra tỉ mỉ, dĩ nhiên đã bị đường đệ cáo mật mà hoàn toàn bị diệt. Việc này không phải chuyện đùa, mặc cho ai cũng chỉ còn đường chết.

Hắn nói như vậy, nguyên lai vốn mong đợi đường đệ có thể nương theo ngữ khí của hắn, đem hết trách nhiệm đổ lên trên người Trương Tấn Trung. Kể từ đó, hắn cho dù liều mạng, dù cho phải quy ẩn dưới núi, cũng phải bảo tồn tính mạng của đường đệ.

Chưa từng nghĩ đến, Nhĩ Đồng Thành bị Tương Khổng Minh hù dọa, còn tưởng rằng bài tẩy của mình bị người sờ thấu, kinh hãi run sợ, dĩ nhiên là lời thật nói thật, làm cho hắn trong cơn thịnh nộ cũng sinh ra một tia cảm giác dở khóc dở cười.

“Người...Người còn dám đi đánh bạc?” Nhĩ Đồng Kiệt cố gắng áp xuống lửa giận trong lòng, trong miệng rít gào cơ hồ làm cho đường đệ hắn ngã dài xuống đất.

“Đại ca, đây...đều là người làm ra thôi.”

Chó bị dồn gấp sẽ nhảy tường, huống chi là người trong cơn nóng nảy. Nhĩ Đồng Thành chỉ nghĩ hôm nay hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, không còn cố kỵ, rống lớn.

“ Người nói cái gì?” Nhĩ Đồng Kiệt cơ hồ không dám tin tưởng lỗ tai của mình.

“ Đại ca, người cưới Phương gia nữ nhi, từ đó về sau bình bước thanh vân, nhưng người nhìn xem, người mang đến cho gia tộc chúng ta cái gì? Trong ngày thường, thứ này không được, thứ kia không cho, mà dù là cháu người chỉ lên bán một chút vật liệu trong quân, cũng bị người trách mắng, còn cách chức hẳn, người nói một chút, chúng ta có thể làm như thế nào...” Nhĩ Đồng Thành khóc lớn nói.

Hai mắt Nhĩ Đồng Kiệt tròn tròn, cả giận nói: “ Lén bán quân tư, đó là làm sụp vách tường của tây tuyến đại doanh, người còn nói được ra miệng?”

“ Đại ca, mấy người trong hậu cần bộ, người nào không phải giàu tới chảy mỡ, tiền của bọn họ là từ nơi nào tới, người là thật không biết sao?”

Mí mắt Nhĩ Đồng Kiệt run lên vài cái, luồng lửa giận trong lòng bình ổn rất nhiều, hắn bắt đầu dĩ thử dài một hơi, nói: “ Người quản bọn họ làm chi, không phải vật của mình, không tham. Tham, sẽ có họa. Chẳng lẽ người không nhìn thấy, hơn mười năm nay, những người trong hậu cần bộ có ai được kết quả tốt đâu.”

“ Đồng Nhất Phong, còn Đồng Nhất Phong thì sao?” Nhĩ Đồng Thành phảng phất như tìm được lối ra, hai mắt chớp động quang mang điên cuồng, tựa như con dã thú bị thương chấp nhất đến cuối cùng.

Sắc mặt Nhĩ Đồng Kiệt dị thường khó coi, ánh mắt của hắn tựa hồ thối ra bên ngoài sân.

“ Đồng Nhất Phong kia, tham đâu có ít hơn so với người khác, vì sao hắn lại vô sự?” Nhĩ Đồng Thành gắt gao kéo ống tay áo của đường huynh, phảng phất như đây là đường sống cuối cùng trong tay hắn.

“ Đó là do hắn biết cách làm người, hơn nữa hắn làm rất tốt.” Nhĩ Đồng Kiệt trầm giọng nói, ngữ khí của hắn lúc này gần như ổn định, không còn sự phẫn nộ như vừa rồi.

Đầu của Nhĩ Đồng Thành cao cao giơ lên, cho dù đầy mặt sợ hãi cũng không che giấu được phần đồ kị cùng không cam lòng: “ Vậy người thì sao? Quan chức của người cao hơn hắn, hậu thai của người cứng hơn hắn, tại sao người cũng không như hắn. Bọn họ mỗi ngày có thể ăn nhiều uống lớn, tiêu dao sung sướng, người lại muốn người trong nhà nghiêm gia cẩn thận, đây là chuyện gì?”

“ Ai...nơi này là tây tuyến, vi huynh càng phải cẩn thận cẩn thận, cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ, nếu không người cho rằng với sự khôn khéo cùng phách lực của Cổ Đạo Nhiêm, còn có thể để cho vi huynh ở chức vị này ngày ngốc được nhiều năm như vậy?” Nhĩ Đồng Kiệt chậm rãi thở dài một hơi, trong thanh âm tràn ngập sự bất đắc dĩ cùng sự mệt mỏi thật sâu.

Hứa Hải Phong cùng Hạ Nhã Quân nhìn nhau, thế mới biết, Nhĩ Đồng Kiệt hẳn là người giám thị do Phương lão thái an trí tại tây tuyến, cũng chỉ nhân vật như hắn, mới có thể làm cho vị đệ nhất quân sự gia Cổ Đạo Nhiêm phải cố kỵ ba phần. Mà hắn, hiển nhiên cũng không từng cô phụ lòng kỳ vọng của Phương lão thái.

Tây tuyến đại doanh, Cổ Đạo Nhiêm ở đây tung hoành mấy chục năm, nhưng vẫn chưa hoàn toàn nắm được trong tay. Tuy danh tiếng của Phương gia cũng có tác dụng trọng yếu, nhưng cũng không thể không nhắc đến công lao của Nhĩ Đồng Kiệt.

“ Đại ca, người...người vì tiền đồ của chính mình, nhượng mọi người trong tộc cũng không may theo...một vạn lượng, là vì một vạn lượng, ta cũng không dám nói thật với người a...” Hắn cúi đầu, bật khóc.

Trong mắt Nhĩ Đồng Kiệt xẹt qua một tia thống khổ, hắn do dự mãi, rốt cục có điều quyết định.

“ Đinh...”

Một tiếng vang nhỏ, Nhĩ Đồng Kiệt rút ra bội kiếm tùy thân.

Nhĩ Đồng Thành bỗng nhiên ngừng đầu, nguyên lai hai tay đang núp chặt ống tay áo của đường huynh lập tức nhanh như cắt buông lỏng, hắn dùng cả tay lẫn chân, kinh hoảng bò lui về phía sau.

Huynh đệ hai người tuổi tác đã cao, Nhĩ Đồng Kiệt còn lớn hơn vài tuổi, nhưng hành động lại không thể so sánh.

Nhĩ Đồng Kiệt bước một bước, đuổi tới trước người hấn, giơ cao trường kiếm trong tay, đầy mặt sát khí.

“Đại ca...” Nhĩ Đồng Thành ngay sống chết trước mắt, lớn tiếng kêu lên.

Cổ tay Nhĩ Đồng Kiệt run lên, một kiếm dừng giữa không trung, cũng không biết có nên chém xuống hay không.

Đột nhiên, trong tay của hấn chợt nhẹ, bàn tay cầm kiếm đã bị người nhẹ nhàng xảo xảo đoạt đi.

Nhĩ Đồng Kiệt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hứa Hải Phong tay cầm trường kiếm, hai mắt lấp lánh hữu thần, trên mặt như đang cười cười.

Trong lòng hấn rung mình, miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Hứa tướng quân, người là ý gì?”

Hứa Hải Phong nghiêng đầu cúi chào, nói: “Cửu cửu, nhị cửu chỉ là nhất thời sơ ý, mới trúng quỷ kế của người ta, ngài không cần giận dữ.”

Trong lòng Nhĩ Đồng Kiệt chợt nhẹ, nếu Hứa Hải Phong đã nói như vậy, vậy đại biểu hấn không còn tiếp tục có ý truy cứu, vô luận như thế nào, vị đường đệ còn giữ được tính mạng, nhưng về mặt hấn vẫn lạnh như băng, nói: “Ý tứ của Phong nhi là...”

“Nhị cửu là tộc đệ của ngài, nếu Cát Tường Quán có thể đặt chân mở tiệm ngay trong thành, vì cái gì mà bọn họ lại không biết có quan hệ với ngài, một vạn lượng? Hắc hắc, vì một vạn lượng, bọn họ sẽ không cố kỵ mà dám đắc tội ngài sao?” Hứa Hải Phong lạnh lùng cười nói: “Sau lưng ngài chính là Phương gia, ta cũng không tin bọn họ có lá gan này, huống chi việc này có liên lụy tới Trương Tấn Trung, vậy bên trong có mờ ám gì, cũng có thể tưởng tượng mà biết.”

Nhĩ Đồng Kiệt yên lặng gật đầu, trong mắt nhìn về Hứa Hải Phong lại rõ ràng lộ ra sự cảm kích.

Trong lòng Hứa Hải Phong hiểu rõ, biết hấn thật sự yêu quý vị tộc đệ vô dụng này, nên mới chịu hướng chính mình mềm xuống, mà dù là xưng hô cũng đã thoáng thay đổi.

“Chỉ là nếu hấn đã làm ra việc này, ngày sau bị người biết được, lại còn mặt mũi nào sống trên đời.” Nhĩ Đồng Kiệt phảng phất như lẩm bẩm.

Trong lòng Hứa Hải Phong có chút quái dị, trong mắt của hấn cũng mơ hồ lộ ra vẻ đùa cợt, chẳng qua lúc ánh mắt Nhĩ Đồng Kiệt nhìn qua, thì đã khôi phục lại bình thường, từng người đều có nhược điểm cùng tử huyệt, nguyên lai Nhĩ Đồng Kiệt cũng không ngoại lệ. Dưới sự uy hiếp của việc này, hấn cũng phải hướng mình cúi đầu phục nhu.

“Mọi người vào đi.” Một câu này của hấn tuy thanh âm không lớn, nhưng mọi người bên ngoài cũng nghe được thật rõ ràng: “Cửu cửu, ta không rõ ngài đang nói những thứ gì? Nhị cửu chỉ là thua một chút tiền mà thôi, đây có gì đáng để kinh hãi chứ.” Hấn quay đầu nhìn mọi người đang đi vào, dò hỏi: “Các người có nghe được gì không?”

Mọi người đang lục tục đi vào nghe hấn nói vậy liền lắc đầu, dù là Phương Doanh Anh ở thời khắc này cũng nhu thuận dị thường đi tới bên người Nhĩ Đồng Kiệt, kéo lấy tay hấn, tuy không nói lời nào, nhưng hàm ý bên trong mọi người đều biết.

Nhĩ Đồng Kiệt thở dài một tiếng, nói: “Lão phu có một đường đệ như vậy, thật mong các vị thông cảm nhiều hơn, đợi xong việc này, lão phu lập tức từ quan quy ẩn, không bao giờ hỏi thêm thế sự.”

204. Chương 204: Cát Tường Quán (1)

Nhĩ Đồng Kiệt mặt đỏ đến mang tai, bất kể lời vừa rồi là hấn thật lòng hay giả vờ, thủ đoạn lấy lui làm tiến, đều cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

“Doanh nhi, không được hồ đồ.” Hứa Hải Phong nhẹ nhàng trách mắng một câu, tiến lên đem nàng kéo tới bên cạnh mình, nói: “Cửu phụ, việc này sai không phải do ngài, mà tại có người bày ra bố cục dẫn dụ nhị cửu mắc câu. Bọn họ làm như thế rõ ràng là không xem ngài cùng Phương gia vào đâu.”

Gương mặt đỏ ửng dần biến mất, trên gương mặt già nua của Nhĩ Đống Kiệt lên nổi lên sát khí, hắn nói: “Cát Tường Quán sao, cứ để lão phu đi gặp bọn họ là được.”

“Việc nhỏ như thế, làm sao để cừu cừu tự mình xuất thủ, không bằng cứ giao cho chúng ta, tóm lại sẽ cho ngài một sự công đạo.” Hứa Hải Phong ở một bên cười a a nói.

Nhĩ Đống Kiệt thoáng trầm ngâm, nhân tiện nói: “Các người mới tới đây, sợ là...”

“Nguyên nhân chính vì là chúng ta, nên mới không chỗ nào cố kỵ, nếu thay đổi là lão nhân gia ra tay, chỉ cần vừa lộ mặt, còn có thể giấu diếm được người sao?” Hứa Hải Phong lại khuyên nhủ.

“Được rồi, đã như vậy, liền làm phiền các vị.” Nhĩ Đống Kiệt thở dài, nói: “Nếu Trương Tấn Trung có được tin tức...”

Hắn nói tới đây liền ngừng lại, gương mặt nhìn Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong mỉm cười, vẻ tiêu sái nói không nên lời, phảng phất vốn chưa từng đem việc này để vào trong lòng.

“Nếu Trương đại thống lĩnh muốn biết hành tung của chúng ta như vậy, Hứa mỗ tự nhiên không để cho hắn thất vọng, giữa trưa ngày mai, liền để cho ta quang minh chính đại đi gặp hắn.”

Thấy đoàn người đi xa, trong lòng Nhĩ Đống Kiệt trăm mối cảm xúc.

Tông sư, đây chẳng lẽ là lòng tự tin của một tông sư sao.

Lúc hắn mới gặp Hứa Hải Phong, chính là do Tần Dũng kéo gây ngũ thạch cung, uy chấn giáo trường, khi đó Hứa Hải Phong chẳng có gì nổi bật. Không ngờ trong vài năm, hắn đã bình bước thanh vân, cũng không còn là một vô danh tiểu tốt làm thịt cá cho người tùy ý mổ xẻ.

“Đại ca.” Nhĩ Đống Thành cẩn thận đi tới bên cạnh hắn nhẹ giọng kêu lên.

“Hừ...”

Nghĩ Đống Thành cúi đầu, không nói được một lời.

“Người đang suy nghĩ gì.” Nhĩ Đống Kiệt bắt đầu dĩ lắc đầu, hắn nhất gan như thế, nhưng vì sao lại ham đánh bạc đến vậy, nếu không như thế, hắn cũng không phải cúi đầu với người khác.

“Này...cái...Tương Khổng Minh.” Nhĩ Đống Thành thuận miệng đáp.

“Nghĩ hắn? Làm gì?” Nhĩ Đống Kiệt vụn vụn thật không ngờ lại là đáp án này.

Nhĩ Đống Thành lấy làm kinh hãi, khẽ đáp: “Tiểu đệ đang suy nghĩ, hắn là làm thế nào biết ta thiếu một vạn lượng bạc của Trương Tấn Trung.”

Người nói vô tâm, người nghe cố ý. Trái tim Nhĩ Đống Kiệt trở nên căng thẳng.

Hắn theo bản năng sờ sờ vào ngực, nơi đó có một phong thư do chính tay Phương lão thái đã viết, Tương Khổng Minh a, rốt cục ngươi là một nhân vật như thế nào? Chẳng lẽ tai mắt do hắn bày ra lại lợi hại đến mức làm cho người ta phải sợ hãi khi nghe nói sao?

“Chủ công, vì sao ngài phải cố ý trong đêm nay đi Cát Tường Quán?” Tương Khổng Minh nhìn như tùy ý sóng vai Hứa Hải Phong mà đi, nhưng bước chân của hắn thủy chung vẫn chậm hơn một bước so với Hứa Hải Phong, khiến cho thân thể hắn vĩnh viễn lạc hậu một khoảng cách.

“Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là ta tựa hồ có một loại dự cảm, đêm nay đi làm, chúng ta sẽ có thu hoạch lớn mà thôi.” Hứa Hải Phong nhún vai, miệng trả lời.

Tương Khổng Minh cau chặt mày, hắn là một người tin khoa học, câu trả lời hư vô mờ mịt như vậy, nếu đổi lại là người khác sẽ nghe chửi mắng, nhưng thân phận Hứa Hải Phong thì khác, đồng thời hắn dùng võ nhập đạo, lĩnh ngộ lực lượng tinh thần, mỗi lần có cử chỉ lạ lùng, có lẽ đêm nay do nhất thời cao hứng mà mang đến một tia chuyển cơ cho chuyển đi này của bọn họ.

Cát Tường Quán tọa lạc tại một chỗ kiến trúc cao lớn thành nam, từ bên ngoài quan sát, trang trí phú lệ đường hoàng, cửa chính có mấy hán tử cao lớn, uốn ngược mà đứng, nhìn thật uy phong.

“ Một nơi đánh bạc nho nhỏ, dĩ nhiên lại đường hoàng như thế, sau lưng bọn họ nhất định là có người.”

Mới rồi Lữ Dương Danh từ đầu đến cuối không phát một lời, thẳng đến nơi đây, hắn mới mở miệng nói chuyện, bởi vì hắn thập phần rõ ràng địa vị cùng tình cảnh trước mắt của chính mình.

Từ sau khi gặp qua Thái Ất chân nhân cùng Hạ Nhã Quân hai vị cao thủ cấp tông sư cũng hiệu mệnh bên trận doanh của Hứa đại tướng quân, hắn đối với Hứa Hải Phong đúng là toàn tâm toàn ý.

Đối với nhất phẩm cao thủ mà nói, trên thế giới này không có thứ gì càng đáng giá để tôn sùng như nhân vật tông sư. Ba vị tông sư, đủ để làm cho bất cứ võ lâm nhân sĩ nào đầu thân hiệu mệnh.

Vì thế, sau khi Hứa Hải Phong bổ nhiệm cho hắn chức vụ võ thuật tổng quản kiêm tổng giáo đầu danh dự của quân giáo cùng Hắc Kỳ quân, trái tim pháp phồng của hắn liền ổn định xuống tới.

Với mấy chục năm kiến thức cùng lịch duyệt của hắn, tự nhiên biết được thế gian cũng có bánh ngon rơi từ trên trời xuống, nhưng hắn cũng tuyệt đối không có may mắn đi nhặt được.

Người trong Hắc Kỳ quân nhân tài vô số, nên mấy vị cao thủ cấp tông sư khinh thường tranh hư danh này với hắn, nhưng những cao thủ đồng cấp số với hắn cũng không ít. Tuy không biết vì sao Hứa đại tông sư lại đối đãi với hắn ân sủng, nhưng hắn lại biết, làm sao bảo trụ vững chắc vị trí này mới là điều khẩn yếu nhất.

Quan hệ giữa Nhĩ Đồng Kiệt cùng Hứa Hải Phong lại phức tạp, hắn cũng không tiện nhúng tay vào trong, một lần không tốt, sẽ tạo ra cục diện không hay. Nhưng Cát Tường Quán lại là địa phương tốt cho hắn thi triển tài nghệ.

Tương Khổng Minh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hắn đối với tâm tư của Lữ Dương Danh hiểu rõ như lòng bàn tay, biết hắn rất muốn biểu hiện, nên cũng cố ý muốn thành toàn, rất dứt khoát nói: “ Lữ tiên sinh đến Ngọa Long thành chẳng qua mới mấy ngày, tuyệt đối không người quen biết. Không bằng mời Lữ tiên sinh xuất thủ được không?”

Một đôi mắt ửng của Lữ Dương Danh thần quang lờ lờ nhìn Hứa hải Phong, biết hắn làm như vậy cũng là cử chỉ bất đắc dĩ. Nghĩ hắn đường đường là một vị nhất phẩm cao thủ, nếu đổi lại là nơi khác, là sự tôn sùng cỡ nào.

Nhưng so với năm người ở đây...

Ý niệm trong đầu của Lữ Dương Danh chợt lóe mà qua, nổi lên một tia khổ sáp.

Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười, nhẹ giọng nói: “ Làm phiền Lữ tiên sinh.”

Lữ Dương Danh chấp tay, nói: “ Đây là việc nhỏ, thuộc hạ đi một chút sẽ trở lại, mời chủ công đến tửu lâu phía trước nghỉ chân.” Dứt lời, hắn xoay người tiến vào sòng bạc.

Bốn người Hứa Hải Phong bước tới tửu lâu đối diện, gọi rượu và thức ăn, kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc này tuy là đêm khuya, nhưng gian tửu lâu này lại giống như sòng bạc ngay đối diện, vẫn sáng sủa, tuy ngồi không đầy, nhưng lại khả quan.

“ Hắc hắc, nghĩ không ra.” Tương Khổng Minh nhìn chung quanh, cảm xúc nói ra.

“ Cái gì?” Phương Doanh Anh cùng hắn thật quen thuộc, nên giành hỏi trước.

Tương Khổng Minh theo thói quen uống ngụm trà, có chút nhúu mày, miệng của hắn đã bị những loại trà tinh mỹ làm hư hỏng, lúc này uống phải loại thường, lập tức như là dấm chua, khó có thể nuốt xuống.

Hắn miễn cưỡng đem ngụm nước trà nuốt vào bụng, lại phát hiện mấy vị ngồi cùng bàn cũng không động gì vào thức ăn, không khỏi đỏ mặt, vội vàng nói: “ Nguyên lai từ xưa tới nay, trong đêm luôn có người thích sinh hoạt.”

Những lời này của hắn không đầu không đuôi, làm cho không ai hiểu gì.

Chỉ là đám người Hứa Hải Phong đã sớm thói quen cách ăn nói không giống người thường của hắn, biết hắn sẽ có chủ ý.

Quả nhiên đúng vậy, Tương Khổng Minh lắc đầu nói: “ Không biết các vị có từng phát giác ra một việc thú vị, càng là nơi phồn hoa, thì ban đêm lại càng náo nhiệt dị thường, mà càng là nơi hẻo lánh nghèo khó, những nông gia bình thường, đều là mặt trời mọc thì dậy làm việc, mặt trời lặn thì đi ngủ.”

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, nói: “ Quân sư đại nhân nói không sai, Hứa mỗi lúc còn chưa nhập ngũ, cũng chỉ là một con cháu nhà nông lưng đối bầu trời mặt đối đất, có được thành tựu hôm nay, thực là giống như trong mộng.”

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh thấp giọng cười hỏi: “ Vậy xin hỏi chủ công, ngài cảm giác được trước đây vui sướng, hay hôm nay vui sướng?”

Vậy trước đây vui sướng, hay là hôm nay vui sướng?

Vẻ mặt Hứa Hải Phong trong nháy mắt tựa hồ động lại. Hạ Nhã Quân cùng Phương Doanh Anh cơ hồ là đồng thời cầm bàn tay của hắn.

“ Ta không biết.”

Qua nửa giây, vẻ mê mang trong mắt Hứa Hải Phong từ từ rút đi, lại khôi phục một mảnh thanh minh, hắn nhìn Tương Khổng Minh, lại phảng phất như là tự nhủ: “ Ta chỉ biết là, vận mệnh trước kia cũng không do ta, nhưng hôm nay...” Bàn tay Hứa Hải Phong vững vàng nắm lấy hai bàn tay nhỏ trong lòng: “ Ta đã có thể nắm giữ cùng thay đổi vận mệnh của ta.”

“ Chúc mừng chủ công.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt cười, loại vẻ mặt này Hứa Hải Phong lại vô cùng quen thuộc.

“ Đa tạ quân sư đại nhân.” Hứa Hải Phong thật tình thành ý nói.

Tuy Hứa Hải Phong đã bước lên tông sư, nhưng nội tâm của hắn vẫn luôn có một tia sơ hở, đó chính là việc cùng Hung Nô cấu kết, dẫn dắt tai họa, làm cho kinh sư thất thủ, bao nhiêu dân chúng nhà tan cửa nát, thê ly tử tán.

Ý niệm này tồn tại trong đầu phảng phất như là rắn độc, giấu thật sâu trong nội tâm của hắn, tùy thời sẽ động. Nếu là bình thường, dưới tinh thần lực của Hứa Hải Phong áp chế, tự nhiên cũng không có gì không ổn. Nhưng sau hai tháng, là thời hạn quyết đấu giữa Hứa Hải Phong cùng Lợi Trí, với trạng thái như vậy xuất chiến, đây có khác gì tìm đường chết.

Tương Khổng Minh đích xác là người phi phạm, thuật đọc tâm của hắn tuy không cách nào dò thám được nơi sơ hở của Hứa Hải Phong, nhưng lúc gặp gỡ nơi Ngọa Long thành trong nghị chính sảnh, cũng loáng thoáng phát giác không ổn. Vì vậy, hắn cố ý thả ra khí tức hắc ám, dẫn động một tia áy náy cùng hối hận chôn sâu trong đáy lòng Hứa Hải Phong.

Hôm nay, hắn lại mượn cảnh trữ tình, lại tiếp tục dẫn dụ, để cho Hứa Hải Phong có cơ hội tự hỏi lòng, mấy năm qua những việc hắn đã làm thành bại thế nào.

Mà Hứa Hải Phong cũng không phụ lòng kỳ vọng của hắn, ở cuối cùng đã thuận lợi tiêu sái bước khỏi xiềng xích của chính lòng mình, thành công đem sự sơ hở kia xóa đi, đến tận đây, tim của hắn mới thật sự đạt được cảnh giới đại viên mãn.

Chính như lúc Hứa Hải Phong rời đi kinh sư, nhìn ánh lửa bốc cao đầy trời, hắn đã nói, mình đã không còn đường lui.

Tiến về phía trước, về phía trước, lại về phía trước, vô luận tốt hay xấu, hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Đột nhiên, một trận ồn ào từ sông bạc đối diện truyền đến, mơ hồ lại có tiếng đánh nhau.

205. Chương 205: Cát Tường Quán (2)

“Người ở bên trong rất lợi hại sao? Ngay cả Lữ môn chủ cũng không thể giải quyết?” Phương Doanh Anh mở đôi mắt to sáng ngời, gương mặt lộ vẻ khó tin.

“Tuy không phải nhất phẩm, nhưng cũng kém không xa, lại có đến hai người.” Hạ Nhã Quân nhoẻn miệng cười, nhẹ giọng nói.

Cũng may lúc hai nàng tiến đến, đều đeo khăn che mặt, địa phương ngồi cũng là phòng riêng có cửa sổ, nên không gây cho người chú ý. Nếu không, với dung mạo của hai nàng đã sớm tạo thành oanh động.

Phương Doanh Anh kinh ngạc mở to chiếc miệng nhỏ nhắn, cũng khó trách nàng không tin. Dù nơi này có quy mô lớn, cũng bất quá chỉ là một sông bạc mà thôi. Nhưng Lữ Dương Danh lại là nhất phẩm cao thủ hàng thật giá thật, có thể làm cho hắn không giải quyết được há lại là hạng người tầm thường.

Tại địa phương này mà có thể đi ra hai thứ nhất phẩm cao thủ, là giống như nhìn thấy một con voi đang cùng hai con trâu chiến đấu, làm cho người ta dâng lên một cổ cảm giác hoang đường kỳ dị tuyệt luân.

“Không có khả năng.” Tương Khổng Minh cau mày, chốc lát sau lại giãn ra, nói: “Không có thể lực nào có được cao thủ thường trú kiểu như vậy, ta xem bên trong tất có duyên cớ, dù sao Trương Tấn Trung đã biết chúng ta tới, liền trực tiếp vào đi thôi.”

“Được, chính hợp với ý ta.” Hứa Hải Phong vỗ tay cười to.

Bọn họ xuống lầu trả tiền, lại xuyên qua đường cái, hướng sông bạc đi tới.

Mấy hán tử giữ cửa dĩ nhiên không còn vẻ ý khí phong phát như vừa rồi, lúc này cả đám mắt sưng mũi sưng, như bị người đánh qua mười bảy mươi tám quyền, chật vật không chịu nổi.

Đám người Hứa Hải Phong nhìn nhau cười, Lữ Dương Danh không hổ là Khoái Kiếm Môn nhất môn chi chủ, động tác quả thật mau lẹ tuyệt luân, thương thế trên mặt những người này rõ ràng là do hắn gây ra.

Nếu hắn có chủ tâm đập phá, làm sao mà không lấy được cớ để làm.

Mấy hán tử này lại nhìn thấy có người muốn đi vào, bất chấp thương thế trên mặt, ngăn trở đường đi của bọn họ, một người bịt miệng nói: “Hôm nay có người phá sông bạc, không mở cửa, mời các vị ngày mai hãy đến.”

Nghe giọng nói của hắn có chút cổ quái, trong lòng Tương Khổng Minh vừa động, chấp tay nói: “Vị huynh đệ này, xin hỏi đại danh.”

Người nọ theo thói quen buông xuống bàn tay che miệng mà chấp tay, mở miệng nói: “Tại hạ Lâm Huyền Ngư.”

Hắn vừa buông tay xuống, lập tức lộ hãm, nguyên lai hàm răng của bọn họ đã không cánh mà bay, khoe miệng ẩn hiện tia máu, cho nên lúc nói chuyện mới lúng búng như thế.

“Hi hi...” Phương Doanh Anh nhìn thấy thú vị, tiếng cười như chuông bạc quanh quẩn cất lên.

Lâm Huyền Ngư nhìn thấy vẻ cười không chút che giấu của mọi người, lập tức liền tỉnh ngộ, hắn giận tím mặt, đang muốn phát hỏa, đã thấy mấy người này khí độ bất phàm, không có chút kinh hoảng, hiển nhiên là không hề đem mình đặt vào trong lòng.

Người như vậy nếu không phải hậu thai cực cứng rắn, thì trong mình có mang tuyệt kỹ. Lão nhân vừa rồi mới đi vào, chỉ bất quá đụng với mình một chút, lập tức không phân biệt trắng đen phải trái mà đánh gãy mấy cái răng của mình, còn mấy người này thì sao. Lúc này miệng của hắn đang đau đớn không chịu nổi, đúng là trong lòng còn sợ hãi, tuy bị người cười nhạo, cũng không dám phát tác, trong lòng chỉ ngóng trông chờ mấy người này rời đi, nhất định phải phái mấy huynh đi theo đuôi, đợi dò xét thân phận của họ rõ ràng, mới tính xử lý.

Hứa Hải Phong cũng không thèm nhìn sắc mặt thẹn quá thành giận của hắn, chỉ là bước nhanh vào, đám người Tương Khổng Minh lập tức đuổi theo.

Lâm Huyền Ngự định cứng đầu bước ra ngăn trở, đột nhiên một cổ sát khí sắc bén lạnh lẽo triệt cốt cường dũng tới, phảng phất như có một cổ hơi thở nguy hiểm phảng phất như bao trùm khắp nơi giống như một cái lưới lớn, đem hấn gắt gao bao phủ bên trong.

Trên trán Lâm Huyền Ngự trong nháy mắt tuôn mồ hôi lạnh rậm rạp, thân thể hấn theo luồng sát khí kia mà như rơi vào trong hầm băng. Giống như là bị người điểm huyệt, Lâm Huyền Ngự như cây cọc gỗ đứng ngây ngốc tại chỗ, dù là một chút cử động cũng không dám.

Thẳng đến khi đám người Hứa Hải Phong đã đi vào sòng bạc, luồng sát khí kia mới đột nhiên biến mất không thấy.

Lâm Huyền Ngự bùm một tiếng té ngã trên mặt đất, khoe miệng không ngừng run run, những đệ tử khác nhìn thấy không ổn, vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Bọn họ tu vi nông cạn, vốn không cách nào cảm ứng được luồng lực lượng tinh thần do chính Hứa Hải Phong cố ý phát ra cho một mình Lâm Huyền Ngự. Gặp Lâm Huyền Ngự không nói một tiếng mà tùy ý cho phép đám người Hứa Hải Phong tiến vào, trong lòng tuy nói thầm vài tiếng, cũng không dám ngăn trở.

“Phu quân, thiếp thân biết hai người đang đối chiến với Lữ môn chủ là ai.” Hạ Nhã Quân nhẹ nhàng nói, thanh âm của nàng cực thấp, lại trên mặt che khăn đen, nên người bên ngoài vốn không thể nào phát hiện, nhưng ba người Hứa Hải Phong lại nghe được rõ ràng.

“Ai?” Phương Doanh Anh lại giành hỏi trước.

“Lâm trang chủ?” Hạ Nhã Quân trong lời nói đậm nhả lại lộ ra một tia cười khe khẽ.

“Mai Lâm sơn trang?” Tương Khổng Minh chợt hiểu ra, cười nói: “Nguyên lai như thế, trách không được Lữ môn chủ đột nhiên đối với một hán tử vô danh lại hạ nặng tay như vậy.”

Hứa Hải Phong vừa nghe xong, lập tức trong lòng hiểu rõ, Mai Lâm sơn trang vốn là kẻ đối đầu với Khoái Kiếm môn. Lữ Dương Danh gặp phải bọn họ ở đây, cũng thật sự là trùng hợp, phỏng chừng bản thân hấn cũng bị dọa nhảy dựng.

“Mai Lâm sơn trang cùng Khoái Kiếm môn giống nhau, đều là lấy một tay khoái kiếm rạng danh giang hồ. Hai nhà bọn họ một nam một bắc, vốn thù không hóa giải. Chỉ là tại luận kiếm đại hội mười năm một lần, tranh danh hào thiên hạ đệ nhất khoái kiếm, từ đó về sau kết oán thành cừu, thù không chung trời.” Tương Khổng Minh thuận miệng giải thích.

Tuy hấn không biết võ công, nhưng đối với việc giang hồ lại rất hứng thú.

“Một nam một bắc?” Phương Doanh Anh quay đầu lại nhìn về phía Tương Khổng Minh, trong mắt hiện một tia nghi vấn.

“Đúng vậy, Mai Lâm chính là một đại môn phái của phương nam, Lữ môn chủ xảo ngộ chủ công, dễ dàng liền quyết định đi theo, theo học sinh xem ra, cũng có vài phần nghĩ muốn tránh đối mặt cùng Mai Lâm sơn trang.”

“Cáp...” Hứa Hải Phong cười to nói: “Nói như thế, Hứa mỗ còn phải cảm tạ ân tình của bọn hấn.”

Mấy người bọn họ vừa cười vừa nói, đi vào đại sảnh.

Lúc này, trong đại sảnh một mảnh hỗn loạn, những khách nhân vừa thấy đánh nhau, đã sớm bỏ chạy. Trên mặt đất nằm bảy, tám người, bùm tay chân, kêu đau âm ỉ. Chẳng qua ngoại trừ việc này, cũng không ai tổn thương nặng nề. Hiển nhiên do Lữ Dương Danh tự trọng thân phận, không muốn đem chuyện này trút lên người những hạng vô danh, nên lúc hạ thủ cũng lưu tình.

Ở giữa đại sảnh, hai thân ảnh phối hợp ăn ý, cùng đấu với Lữ Dương Danh. Ba người bọn họ ra tay cực nhanh, khoái kiếm trong tay trong nháy mắt đã ra hơn mười lần, khi thì liên tục thay đổi, phát ra những trận tiếng vang thanh thúy.

Hứa Hải Phong âm thầm gật đầu, thở dài nói: “Trên giang hồ, quả thật đậm rồng hang hổ, hai người này tuổi không lớn lắm, nhưng đã có thể giao đấu cùng Lữ môn chủ lâu như thế, lại giấu diếm bại tướng, có thể

thấy được đã sớm đặt chân trong thứ nhất phẩm cảnh giới, ân, Mai Lâm đệ tử so với hậu bối của Khoái Kiếm môn thì hơn nhiều.”

“ Trong giới thảo mãng, vốn chính là nơi xuất anh hùng. Trước kia vì sao đại ca không dùng bọn họ?” Phương Doanh Anh đứng bên nhẹ nhàng nói bên tai Hứa Hải Phong, tuy cách một lớp khăn che mặt mỏng manh, nhưng hương thơm như hoa lan khiến cho Hứa Hải Phong thoải mái hít sâu một hơi.

“ Dùng hiệp sĩ là phạm vào điều cấm kỵ, giang hồ nhân sĩ tuy thân có võ công, lại kiệt ngạo bất tuân, cho tới nay, là một quần thể đặc thù làm triều đình đau đầu không thôi. Trước kia chủ công không dùng bọn họ, đó là bởi vì tâm tồn cổ kỵ, chẳng qua hôm nay là thời kỳ loạn thế, nên đành quyền biến mà làm.” Tương Khổng Minh lắc đầu nói.

Phương Doanh Anh nửa tin nửa ngờ nhìn hắn một cái, mắt to nháy nháy, không thêm nhắc lại, mà là quay đầu nhìn vào cuộc đấu giữa phòng.

Hứa Hải Phong lật tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạ Nhã Quân, gương mặt nhìn lên, cùng ánh mắt của Tương Khổng Minh gặp nhau giữa không trung, hiểu ý cười.

Kỳ thật, Tương Khổng Minh có một câu chưa từng nói ra, giang hồ nhân sĩ tuy có rất nhiều hạng người vi phạm cấm kỵ, nhưng nếu bàn về việc hạng người có huyết tính nhất trong thiên hạ, cũng dĩ nhiên chỉ có giang hồ nhân sĩ.

Trước kia Hứa Hải Phong chưa từng chiêu lãm nhân sĩ võ lâm, cũng là vì bị tam đại thế gia kiệt lực phản đối.

Thế gia cùng võ lâm, có những điều nói không rõ, những quan hệ thiên ti vạn lữ không rõ, mỗi một thế gia khổng lồ đều có người phát ngôn của mình trên giang hồ, mấy trăm năm qua, sớm đã đạt thành sự cân bằng vi diệu.

Khi thiên hạ thế cục vững vàng, thực lực Hứa Hải Phong chưa đạt tới vị trí cao nhân tông sư, nếu công nhiên nhúng tay, sẽ khiến biến hóa, tam đại thế gia có vì thế mà ly tâm hay không, đáp án này dù là Tương Khổng Minh cũng không thể tính toán chính xác.

Chỉ là Phương Doanh Anh không biết, Hứa Hải Phong đã sớm cùng giang hồ có sự liên lạc mà không muốn người hay biết.

Trong lúc Phương Doanh Anh đại hiển thần uy trong quân giáo, Hạ Nhã Quân đã lặng yên tiếp tay Ma Môn, môn phái mà bởi vì có Lê Ngạn Ba đại tông sư mà danh tiếng vang rền trong võ lâm.

Tin tức kia tuy không thể gạt được đám người Phương lão thái, nhưng mặc cho ai cũng biết đây là việc dĩ nhiên. Dưới Lê Ngạn Ba, cũng chỉ có Hạ Nhã Quân tông sư mới có tư cách tiếp nhận Ma Môn truyền thừa.

Chỉ là khi Hạ Nhã Quân cùng Hứa Hải Phong kết hợp, lại sẽ phát sinh ra biến hóa như thế nào.

Thế cục trong sảnh đã phát ra kinh hiểm, võ công của bọn họ đều chú trọng trong một chữ “ khoái” (nhanh), một khi giao thủ, đều là lấy công đổi công, liều mình chiến đấu.

Lữ Dương Danh tuy tuổi tác đã cao, nhưng lão đương ích tráng, thân thủ tuyệt nhanh, vô luận là tốc độ hay là lực lượng cũng không dưới đối thủ. Lúc này, bằng vào kinh nghiệm cùng lịch duyệt mấy chục năm, trong màn đao kiếm nhanh như bạo phong mưa rào, đã lấy được ưu thế tuyệt đối.

Chỉ là hai người tuổi trẻ kia phẳng phất như không cảm giác, bọn họ vẫn đánh ổn đánh trọng, hai thanh kiếm khiến cho gió rít mưa sa, mặc dù là công ít thủ nhiều, nhưng khí thế không hề thua kém. Xem bộ dáng quật cường bất khuất, đúng là đang thi đấu sức nhẫn nại.

“ Đã không còn sớm.” Tương Khổng Minh nhìn một lát, ngoại trừ kiếm quang lóe lên, cũng không nhìn thấy được gì khác, không khỏi cảm thấy không thú vị, vì vậy liền thúc giục.

Hứa Hải Phong có chút lắc tay, thở dài một tiếng nói: “ Lấy tư chất cùng tuổi tác của hai người này, trải qua trận đánh sinh tử hôm nay, nếu có thể sống được, tiến vào nhất phẩm chỉ trong thời gian ngắn mà thôi. Đáng tiếc...”

Hắn đi nhanh tới, thân hình chớp động, đã tiến vào trong màn kiếm quang kia.

206. Chương 206: Cát Tường Quán (3)

Kinh nghiệm của Lữ Dương Danh phong phú cỡ nào, con mắt vừa nhìn, liền đã nhận ra đây là người nào. Sắc mặt hắn đại biến, kiệt lực thu kiếm, đồng thời ra sức thối lui ra sau. Bảo kiếm trong tay huy vũ trên không mấy cái, dư lực tản đi, nhưng lại không tổn thương hắn chút nào.

Bởi vì biết thân phận tông sư của Hứa Hải Phong, tuy Lữ Dương Danh khó hiểu, lại chưa từng giết mình.

Nhưng hai hán tử kia thì khác, tâm thần bọn họ đều chìm đắm trong trận so đấu sinh tử, cũng không thể chú ý gì đến bên ngoài. Đối với đám người Hứa Hải Phong vốn không hề để ý, mờ mịt không biết.

Lúc này, đột nhiên nhìn thấy một người giống như quỷ mị xuất hiện ngay trong không gian đầy bóng kiếm, trong lòng bọn họ rung động thật không còn bút mực nào có thể hình dung.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, phản ứng hai người kia liền khác hẳn.

Người bên trái mắt lộ hung quang, khoái kiếm trong tay không hề có dấu hiệu thu liễm, ngược lại càng hướng tới, nghĩ muốn đem nhân vật thành linh xuất hiện này giết chết dưới kiếm.

Người bên phải thất thanh kinh hô, bảo kiếm trong tay lập tức lách đi, với thời điểm ngàn quân nguy kịch khó khăn lướt qua bên người Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong nghiêng đầu nhoẻn miệng cười, trên mặt lộ rõ vẻ tán thưởng. Có thể ở lúc sống chết trước mắt mà không muốn tổn thương kẻ vô tội, người này quả thật khó được. Bốn ý trong tim của hắn, là muốn lấy tính mạng hai người này, ít nhất cũng phải phế đi võ công của bọn họ.

Chẳng qua, chỉ vì một niệm nhân từ này, làm Hứa Hải Phong thay đổi ánh mắt đối với họ.

Hứa Hải Phong vươn ngón trở tay phải, khuất chỉ chạm vào ngón tay cái, nhẹ nhàng bắn ra, bắn ngay trên mũi kiếm đang gần trong gang tấc.

Hán tử kia chỉ cảm thấy trên thân kiếm có một cỗ lực đạo kỳ quái truyền đến, một kiếm này của hắn liền thân bất do kỷ hướng lên trên bay đi.

Lúc này, hắn mới biết được nguyên lai người tuổi trẻ trước mặt có một thân võ công không ngờ sâu không lường được. Sắc mặt hắn khẽ biến, trong nháy mắt đã có quyết định.

Chỉ thấy hắn đưa tay kéo người bên cạnh, dùng sức kéo, kéo hắn ra sau lưng. Buông tay, một chưởng đánh lên đầu vai hắn, một cỗ lực mạnh phát ra, lập tức chấn thân thể người kia bay ra cửa sau.

Hắn xoay người lại, lưng quay về phía cửa sau, đối mặt đám người Hứa Hải Phong, hoành kiếm ngay ngực, không hề sợ hãi, trong miệng kêu lên: “ Cầu viện, nhanh đi.”

Cử động này vượt ngoài ý liệu của mọi người, liền ngay lúc hắn kéo cánh tay của đồng bạn, đám người Hứa Hải Phong lại nghĩ rằng hắn muốn mượn cơ hội bỏ chạy, không ngờ hắn lại đánh chủ ý như vậy.

“ Xin thứ cho tại hạ vụng về, dĩ nhiên không biết trong Khoái Kiếm môn lại đi ra một vị cao thủ tuổi trẻ như vậy.” Người nọ thẳng thắn ưỡn ngực, cất cao giọng nói.

Hứa Hải Phong âm thầm buồn cười, thời khắc lúc này, hắn dĩ nhiên còn có tâm trạng nói những lời này, rõ ràng là muốn kéo dài thời gian, để giúp đồng bạn đi xa. Chỉ là chút kỹ xảo ấy của hắn làm sao giấu diếm được người khác, thân hình Hạ Nhã Quân từ lúc người kia vọt ra ngoài cũng đã vô thanh vô tức biến mất trong đại sảnh. Với công phu tông sư của nàng, còn có thể nhượng người nọ chạy thoát hay sao.

“ Trước khi hỏi danh tính người khác, thì phải báo ra tên mình, chẳng lẽ trưởng bối của ngươi không có dạy ngươi sao?”

Một đạo thân ảnh tiêu lệ từ sau lưng Hứa Hải Phong lách ra, chính là Phương Doanh Anh.

Lúc này Phương Doanh Anh đã gỡ khăn che mặt xuống, dung nhan tuyệt mỹ liền hiện ra trước mặt mọi người.

Người nọ rõ ràng ngẩn ra, trên mặt lập tức đỏ ửng, cúi đầu không dám nhìn tiếp, vẫn chấp tay nói: “ Tại hạ Lâm Gia Huy.”

Hứa Hải Phong đột nhiên có điều cảm giác, quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy Hạ Nhã Quân hai tay trống trơn đang đi vào trong sảnh.

Nàng cũng đã tháo khăn che mặt xuống, hướng Hứa Hải Phong nhoẻn miệng cười, một đôi dung nhan diệu thiên hạ chiếu sáng cả đại sảnh rộng, dù là những người đang bị thương nằm trên mặt đất không cách nào nhúc nhích cũng cảm thấy tâm động thần diêu, như thấy tiên thiên hạ phàm.

Một trận vó ngựa vang lên truyền vào trong tai, Hứa Hải Phong liền hiểu rõ.

Quả nhiên, màn cửa vén lên, một người chạy nhanh vào, chính là người vừa bị Lâm Gia Huy đẩy bay đi, lúc hần tiến đến, trong miệng hô to: “Đừng làm bị thương huynh trưởng ta.”

Nhưng gương mặt vừa nhìn, đã thấy mọi người trong sảnh vẫn chưa động thủ, khi ánh mắt của hần chuyển qua Phương, Hạ nhị nữ, lập tức trợn mắt há hốc mồm, nhất thời nói không ra lời.

Ánh mắt dừng lại trên người kia, Lâm Gia Huy cắn răng, từ trong miệng phun ra mấy chữ: “Sao người lại trở về.”

Người nọ cúi đầu, không dám cùng hần đối mặt, chỉ là trong miệng quật cường nói: “Ta không thể bỏ lại một mình người ở chỗ này.” Nói xong hần tựa hồ lại nghĩ tới điều gì, dồn dập nói: “Nếu không, phụ thân sẽ đánh chết ta.”

Lâm Gia Huy sửng sốt, dở khóc dở cười mắng: “Người đúng là ngu ngốc.”

Người nọ cúi đầu, trong miệng lầm bầm, nhưng không dám phản bác.

Mọi người nhìn thấy thú vị, đều bật cười, nhìn hai huynh đệ bọn họ nổi lên vài phần kính nể.

Hứa Hải Phong nhìn bọn họ, không biết tại sao lại nghĩ tới Phương Hướng Minh, trên mặt của hần tự nhiên lộ ra vẻ hòa thiện, cười một tiếng dài, nói: “Nhị vị có tình huynh đệ sâu như thế, quả thực làm cho người ta hâm mộ.”

Lâm Gia Huy cảm nhận được Hứa Hải Phong cố ý biểu hiện ra vẻ thân thiện, không biết tại sao, thần kinh buộc chặt từ từ thư giãn xuống, hần cười khổ nói: “Vị này là xá đệ Lâm Mộc Hợp, làm các vị chê cười.”

Hứa Hải Phong có chút vái chào, nói: “Nơi nào, là chúng ta lỗ mãng, còn thỉnh nhị vị thứ lỗi.”

Ánh mắt Lâm Gia Huy đảo qua trong sảnh, chứng kiến mấy hán tử nằm trên mặt đất, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “Lữ môn chủ là cao nhân tiền bối, dĩ nhiên đích thân tới đây, khi dễ mấy tiểu bối như chúng ta, thật sự làm cho chúng ta vinh hạnh.”

Lữ Dương Danh ứng hồng mặt, hần tới đây vốn có ý sinh sự đập phá, tưởng muốn dùng thủ đoạn trực tiếp nhất kích cho người quản lý ra mặt, không ngờ mới thử ra tay, lập tức nhìn ra lộ số võ công của đối phương xuất thân từ tứ đối đầu của Khoái Kiếm môn là Mai Lâm sơn trang. Trong cơn giận dữ, xuất thủ hơi nặng tay, nếu không lấy thân phận địa vị của hần, lấy lớn hiếp nhỏ, truyền đi ra ngoài tất sẽ nhận sự chê cười.

Hứa Hải Phong biết rõ duyên cớ bên trong, cười nói: “Kỳ thật Lữ môn chủ chỉ là phụng mệnh làm việc, nguyên cũng không biết nơi đây là sản nghiệp của quý trang.”

Trong mắt Lâm Gia Huy chợt lóe dị thái, trừng mắt nhìn Hứa Hải Phong mang theo ba phần hiểu lầm: “Các hạ là...”

“Tại hạ Hứa Hải Phong.”

Hai người kia đồng thời hít sâu một hơi, Lâm Mộc Hợp càng mở to đôi mắt hổ, không thể tin kêu lên: “Người là Hứa Hải Phong?”

Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười, trên nét mặt thật tự tin: “Đúng là Hứa mỗ.”

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, trên mặt thật là đặc sắc. Một lúc lâu, Lâm Gia Huy mới nói: “Nguyên lai là Hứa đại tướng quân, huynh đệ chúng ta đúng là có mắt không nhìn được thái sơn.”

Những lời này của hần giống như cảm khái trút được gánh nặng, nếu như Hứa đại tông sư đích thân đi đến, hai người bọn họ được tính là gì. Đến tận đây, hần đối với chuyện Lâm Mộc Hợp quay lại cũng không còn

nửa phần trách cứ, hắn còn không cuồng vọng tới mức chút công phu ấy lại có thể thoát khỏi sự đuổi giết của một tông sư.

“ Không biết lần này tướng quân đến, có gì cần làm, nếu muốn tính mạng của huynh đệ chúng ta, cũng không cần động thủ, chỉ cần phân phó một tiếng, chúng ta sẽ tự mình kết thúc.” Lâm Gia Huy nếu thả ra ý chí, cũng không còn chỗ nào cố kỵ, nói.

“ Khái...” Tương Khổng Minh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đưa lực chú ý của hai người tới, nói: “ Chúng ta đến, là vì muốn đánh bạc.”

Đám người Lâm Gia Huy hai mặt nhìn nhau, lời này rõ ràng là mở to mắt nói dối.

Lâm Gia Huy rất có tu dưỡng, nghe vậy chỉ động mí mắt một chút, cũng không đáp lời, nhưng Lâm Mộc Hợp tính tình thẳng thắn, đã sớm cao giọng hô: “ Có người bài bạc kiểu bá đạo như các người sao?”

Tương Khổng Minh cười hì hì tiến lên một bước, nói: “ Đó là bọn họ có mắt không trông, nếu dám đụng chúng ta, tự nhiên phải cấp cho họ một điểm giáo huấn.”

Lâm Mộc Hợp giận dữ, đang muốn cãi cọ, chợt thấy một cánh tay ngăn ngay trước mặt hắn, lập tức đóng chặt miệng, câm như hến.

Lâm Gia Huy nhìn Tương Khổng Minh, tỉnh táo nói: “ Được, nếu mấy vị muốn đánh bạc, vậy chúng ta mở sòng, đương nhiên phải phụng bồi, mấy vị đều là người có thân phận, không bằng đến phòng khách quý ngồi tạm, đợi ta thu thập thỏa đáng, sẽ phụng bồi.”

“ Được, chẳng qua không cần đi phòng khách quý, chúng ta chờ ngay chỗ này, nhiều người cũng náo nhiệt một chút.” Tương Khổng Minh miệng liền đáp ứng.

Lâm Gia Huy ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, hạ lệnh sửa sang lại, chỉ là mấy đại hán kia tay chân không tiện, kéo một lát mới thu thập xong.

Đám người Hứa Hải Phong ngồi ngay một bên, mắt nhìn xem, Phương Doanh Anh nhỏ giọng hỏi: “ Uy, người đang làm cái quỷ gì?”

Tương Khổng Minh trợn trắng mắt, nhỏ giọng nói: “ Lâm Mộc Hợp là nhi tử của Mai Lâm trang chủ Lâm Nghi Tinh, nghe nói hắn cũng tới nơi này, chúng ta ở đây chờ, con cá lớn kia sẽ mắc câu thôi.”

Hứa Hải Phong cùng Hạ Nhã Quân nhìn nhau cười, nếu nói trong Phương gia, có người đối với Tương Khổng Minh không hề cố kỵ, sợ chỉ có Phương đại tiểu thư này.

Trà dâng lên, cũng uống qua, đảo qua, kéo dài, sạch sẽ tới mức ngay cả sợi tóc nhỏ cũng tìm không được. Lâm Gia Huy tuy vẫn làm vẻ lơ đãng, nhưng trong lơ đãng đã có một tia lo lắng.

Mắt thấy không thể kéo dài, hắn cắn răng, tiến lên nói: “ Không biết các vị muốn chơi thứ gì?”

Tương Khổng Minh cố ý nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, nói: “ Không biết Nhĩ Đồng Thành tới đây, lại chơi trò gì?”

Khóe miệng Hứa Hải Phong trong lơ đãng co quắp một chút, Lâm Gia Huy nhất định mắng to Tương Khổng Minh ở trong lòng mà bị hắn dò thám biết, mà nói ra hắn mắng chắc thật là đặc sắc, nếu không vị Tương đại quân sư luôn luôn vui giận không hề biểu lộ này sẽ không thất thố đến như thế.

Lâm Gia Huy trên mặt biến sắc, đến tận đây hắn mới biết được mục đích nhóm người này đi tới là vì sao.

Hắn hít sâu một hơi, nói: “ Nhĩ tiên sinh chơi thật đơn giản, chính là so lớn nhỏ.”

Tương Khổng Minh cười to, vỗ bàn, nói: “ Được, chúng ta chơi cái này, ta áp một vạn lượng.”

Lâm Gia Huy sắc mặt xanh đen, đang muốn đáp ứng, lại nghe được ngoài cửa truyền đến một thanh âm thật lớn: “ Một vạn lượng sao, liền do bốn tướng quân cùng người đánh cuộc thế nào?”

207. Chương 207: Cát Tường Quán (4)

Quay đầu nhìn về phía Tương Khổng Minh, chỉ thấy trong mắt của hắn cũng lóe ra vẻ kinh ngạc bất định.

Tuy bọn họ đã sớm đoán được sông bạc này có quan hệ không cạn với Trương Tấn Trung, nhưng như thế nào cũng không có nghĩ đến, một lần đập phá lại đã đập cho chính chủ đi ra.

Một người đi nhanh như lưu tinh tiêu sái tiến vào trong sảnh, chính là thân cư cao vị Trương Tấn Trung. Ở bên cạnh hắn có một người, năm mươi tuổi, tóc bạc. Chỉ nhìn dáng đi uy vũ của hắn, đã biết cũng không phải là người thường.

“Trương tướng quân, phụ thân, các vị tới.” Lâm Mộc Hợp như trút được gánh nặng, kêu lớn.

Hứa Hải Phong ngồi trên ghế ngẩng đầu lên, nhìn Trương Tấn Trung có chút ôm quyền, nói: “Hạ quan Hứa Hải Phong bái kiến Trương đại nhân.”

Mí mắt Trương Tấn Trung khẽ giật, một loại cảm giác kỳ dị dâng lên từ tận đáy lòng hắn.

Vô luận lấy quan vị mà nói, hay là lấy tuổi tác mà nói, Hứa Hải Phong phải nên đứng dậy hành lễ mới đúng. Nhưng thời khắc này hắn cứ quang minh chính đại ngồi yên tại chỗ, lễ số kia rõ ràng chỉ là làm cho có lệ.

Chỉ là, trong lòng Trương Tấn Trung căn bản không có cách nào sinh ra lòng phần giận.

Bởi vì, Hứa Hải Phong còn có một thân phận khác, đó là một thân phận danh chấn thiên hạ.

Tông sư, đây là một xưng vị vinh diệu cỡ nào.

Từ xưa tới nay, nhất phẩm cao thủ cao cư địa vị thì có, nhưng lấy thân tông sư mà đương nhiệm quan chức, Hứa Hải Phong cũng là người đầu tiên phá lệ.

Này đây, dù là lễ số của hắn không chu toàn, Trương Tấn Trung cũng quyết không dám trách.

Hắn trừ trừ một chút, đối với việc làm sao xưng hô với vị tân tấn tông sư này cảm thấy làm khó, mấy ý niệm trong đầu chợt lóe qua, hắn ho khan một tiếng nói: “Hứa tướng quân đã lâu không gặp.”

Nếu Hứa Hải Phong chủ động lấy quan chức tương xưng, hắn cũng thuận nước đẩy thuyền, giảm bớt rất nhiều phiền toái.

So sánh, người bên cạnh hắn có vẻ cung kính rất nhiều.

“Tại hạ Lâm Nghi Tinh, ra mắt Hứa đại tông sư.”

Từ sau khi hắn cùng với Lợi Trí ước định quyết đấu, tin tức kia tựa như cơn gió quét ngang Đại Hán cùng thảo nguyên.

Hai đại tông sư, hai vị đại biểu cho hai vị cao thủ trẻ tuổi đứng đầu của Đại Hán cùng Hung Nô, tựa như hai vị tiền bối của bọn họ, nhất định phải đối địch cả đời. Sự thắng bại giữa bọn họ thậm chí còn quan trọng hơn một hồi chiến dịch, khác nhau duy nhất chính là tham gia trận chiến này chỉ có hai người mà thôi.

Lúc này Hứa Hải Phong danh vọng cao, ở trên giang hồ, đã không dưới tam đại tông sư.

Tuy Lâm Nghi Tinh cùng hắn bị vây trong lập trường đối địch, tuổi cũng lớn hơn hắn, nhưng lúc này gặp lại, cũng cam tâm tình nguyện cúi đầu bái phục.

“Lâm trang chủ khách khí.” Hứa Hải Phong xa xa thi lễ.

Ánh mắt Trương Tấn Trung dừng lại chốc lát trên người Hứa Hải Phong, nhìn về phía Tương Khổng Minh, hỏi: “Không biết Tương tiên sinh có ý định chơi như thế nào?”

Tương Khổng Minh dùng tay thò vào trong áo, giống như ảo thuật lấy ra cây quạt lông trắng thành danh của hắn, tiện tay phe phẩy, cười nói: “Thứ này sao, học sinh tuy nhiên không có chơi qua, nhưng cũng có xem qua. Chúng ta chơi đơn giản một chút, một lần đố, xem ai lớn thì thắng thế nào?”

Trương Tấn Trung đi tới chiếc bàn lớn trong sảnh, nói: “Được, liền theo Tương tiên sinh, mời người đố trước.”

Tương Khổng Minh cười ha ha tiêu sái đến bên cạnh bàn, hốt lấy một hạt xúc xắc, nhìn cũng không nhìn, ném xuống.

Hạt xúc xắc trên mặt bàn bóng loáng lăn mấy vòng, rốt cục ngừng lại, mọi người vừa thấy, không khỏi ngạc nhiên.

Hạt xúc xắc hiện lên hai điểm, cho thấy hán ném ra ngoài hai điểm ít đến thương cảm.

Chứng kiến ánh mắt mọi người nhìn mình, Tương Khổng Minh hơi xấu hổ nở nụ cười: “ Lỡ tay...lỡ tay...nhất thời lỡ tay mà thôi.”

Hán tiện tay nhặt một hạt xúc xắc khác, ném về phía trước, vẽ ra một đường cong nửa vòng tròn bay về phía Trương Tấn Trung.

Bàn tay Trương Tấn Trung chụp tới, tiếp nhận hạt xúc xắc, đang muốn ném ra ngoài, lại nghe Tương Khổng Minh nói: “ Trương đại thống lĩnh, Khải Tát nhân đã áp binh đến Ngọa Long thành, chúng ta lần này đến Thiên Ưng quân đoàn cầu viện, còn thỉnh mấy vị thượng tướng quân niệm tình đều là người Hán, nghĩ lại mà đi.”

Những lời này không lạnh không nóng, Trương Tấn Trung mặt không đổi sắc, cũng không biết có nghe rõ hay không. Chỉ là tay hán dừng lại một chút giữa không trung, theo sau không chút do dự vút xuống.

Cùng Tương Khổng Minh tiện tay mà vút khác hán, viên xúc xắc phẳng phát như bị một cỗ lực đạo kỳ dị nắm giữ, cấp tốc xoay tròn trên mặt bàn, tựa hồ vĩnh viễn không dừng lại.

Ánh mắt mọi người theo viên xúc xắc chuyển động mà không ngừng biến hóa, nửa thoáng sau, rốt cục dừng lại.

Một điểm, một điểm đỏ cực lớn có vẻ tiên điểm chói mắt.

Trong lòng đang buộc chặt của Lâm Gia Huy chợt thả lỏng xuống tới, không biết tại sao, chứng kiến Trương đại thống lĩnh làm ra quyết định như vậy, hán lại thở ra một hơi.

“ Ta thua.” Thanh âm bình thản của Trương Tấn Trung vang lên trong đại sảnh: “ Bạc của Nhĩ Đống Thành ta sẽ trả cho hán, nếu Tương tiên sinh còn chưa tận hứng, lại đánh lại một ván.”

Hài lòng mỉm cười, Tương Khổng Minh nói: “ Trương đại thống lĩnh khí độ phi phàm, việc này coi như xóa bỏ, chỗ Nhĩ tướng quân có học sinh giải quyết.”

Trương Tấn Trung gật đầu, thật sâu vái chào, nói: “ Vậy tạ ơn Tương tiên sinh.”

“ Không cần phải khách khí. Mọi người đều là người Hán nhất mạch, trong ngày thường có chút ma sát va chạm là khó tránh khỏi, nhưng vào lúc quốc gia an nguy thế này, nếu là vẫn không thể vứt bỏ được ân oán riêng tư, lẫn nhau tranh đấu, vậy cũng chỉ trở thành tội nhân của dân tộc, sẽ lưu tiếng xú ngàn năm.”

Vẻ cười của Tương Khổng Minh càng nồng hậu, nhưng rơi vào trong mắt Trương Tấn Trung, lại làm cho hán không tự chủ được mà rét lạnh.

Trong mắt của hán hiện lên một tia dị sắc, cười nói: “ Tương tiên sinh nói thật đúng, lẽ nên như thế.” Chỉ là tiếng cười của hán lại mang theo chút miễn cưỡng, mang theo chút bất đắc dĩ.

Đột nhiên, Tương Khổng Minh thu liễm tươi cười, nghiêm mặt.

Hào khí trong sảnh lập tức ngưng trọng lên, hán thậm chí còn chưa nói chuyện, chỉ là nhìn bộ mặt cùng động tác của hán cũng đã làm ra lực ảnh hưởng cực kỳ mãnh liệt cho mọi người, đem những người đứng xem khấn trương lên.

“ Hai tháng sau, chủ công nhà ta sắp cùng Hung Nô Lợi Trí quyết chiến nơi bắc cương đại doanh, thống lĩnh có nghe tin không?” Tương Khổng Minh cao giọng hỏi.

Trương Tấn Trung hít sâu một hơi, hán không nhìn ra ý đồ của Tương Khổng Minh ở đâu, không thể làm gì khác hơn là nói theo hán: “ Việc này người trong thiên hạ đều biết, bốn tướng quân tự nhiên không có ngoại lệ.”

“Được, ta vì thống lĩnh đại nhân giới thiệu một người.” Tương Khổng Minh xoay người kéo qua Lữ Dương Danh, trịnh trọng nói: “Các vị cũng biết đây là ai?”

“Lữ môn chủ, đã lâu không gặp.” Lâm Nghi Tinh nhìn thấy Tương Khổng Minh thận trọng giới thiệu không ngờ lại là lão đối đầu của mình, trong lòng lập tức cực kỳ bất mãn, trong mắt cũng tự nhiên mà toát ra vẻ khinh thường.

“Không sai, vị này chính là một trong sáu tuyệt phá bắc Đại Hán Khoái Kiếm Vương Lữ môn chủ, lấy một tay khoái kiếm không ai bằng nổi danh chân anh hùng trên giang hồ.” Tương Khổng Minh cao giọng nói.

“Khoái kiếm của Lữ môn chủ quả thật rất cao, nhưng nếu nói không ai bằng, Lâm mỗ cũng không dám nói. Về phần có thật là anh hùng hay không sao? Hắc hắc..” Hai hàng lông mày của Lâm Nghi Tinh nhướng lên, tiến lên một bước, nói.

Lữ Dương Danh tức giận hừ một tiếng, đang muốn tiến lên, đã thấy tay của Tương Khổng Minh đưa ra, lập tức liền dừng lại. Hắn đã sớm qua khỏi tuổi tranh giành mệnh lưỡi, biết rõ đạo làm người, nếu đã phụ thuộc Hứa Hải Phong, tự nhiên là không dám đắc tội Tương đại quân sư này.

Tương Khổng Minh nhìn Lâm Nghi Tinh, nhàn nhạt nói: “Mấy ngày trước, Lữ môn chủ ngẫu nhiên gặp được chủ công nhà ta, biết được hắn sắp ứng chiến bắc cương, ứng chiến Hung Nô nhân, lập tức đã tự xưng phong, dời môn đến phía tây, lấy rõ tâm chí, nguyện truy tui Hứa đại tông sư đi tới bắc cương, xin hỏi Lâm trang chủ, này...có thể xứng được với hai chữ anh hùng?”

Lâm Nghi Tinh ngẩn ra, khó tin nhìn Lữ Dương Danh, bọn họ là kẻ đối đầu nhiều năm, đối với lẫn nhau quen thuộc khó thể tưởng tượng. Lấy cách làm người của Lữ Dương Danh, không ngờ làm ra quyết định như thế, điều này thật sự là có đánh chết hắn cũng không tin tưởng.

Khóe miệng Lữ Dương Danh lộ ra một vẻ cười đùa cợt, nhưng gương mặt hắn lúc này cũng không tự chủ được mà nổi lên một tia đỏ ửng. Dù là da mặt của hắn có dày hơn nữa, đột nhiên bị Tương Khổng Minh điên đảo trắng đen thổi phồng kiểu đó, vẫn cảm giác có chút không được tự nhiên.

Nếu không phải trên đường gặp phải Hứa Hải Phong, hắn đã sớm dời môn tới phương nam, nhưng lần này lại được Tương đại quân sư tuyên truyền như vậy, danh tiếng ngày sau sẽ không thể tưởng được.

“Phương bắc, từ xưa tới giờ là nơi xuất anh hùng của Đại Hán, ngay cả là một giới vũ phu, cũng biết tận trung đền nợ nước, bọn họ rời bỏ quê hương, chính là vì muốn chống cự ngoại địch, dương quốc uy ta.” Giọng nói Tương Khổng Minh đột nhiên vừa chuyển, nói: “So với những cao thủ nam phương chỉ biết an vui hưởng lạc, lâm địch rút đầu thì có cốt khí hơn nhiều.”

Miệng của hắn có chút nhếch lên, mặt dù là gương mặt nhìn trời, nhưng giọng nói khinh thường bất cứ ai nghe cũng hiểu được ý tứ của hắn.

Vẻ giận dữ trong mắt Lâm Nghi Tinh chợt lóe, nhưng cố kỵ thân phận Tương Khổng Minh, rồi lại không dám trở mặt đương trường, chỉ là sắc mặt xanh đen, miến cưỡng nở ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, nói: “Tương tiên sinh nói đùa.”

“Ai nói người nam phương không có cốt khí...” Lâm Mộc Hợp giận dữ, dù sao tuổi hắn còn trẻ, chịu không nổi lời nói khích, hét lớn một tiếng, liền muốn lên trước lý luận.

Đột nhiên tay phải căng thẳng, đã bị người vung vàng nắm chặt, hắn quay đầu vừa nhìn, chính là sư huynh Lâm Gia Huy, chỉ thấy hắn đang xua tay với mình.

Hai người bọn họ tuy không quan hệ huyết thống, nhưng từ nhỏ đồng thời lớn lên, thân còn hơn huynh đệ ruột thịt. Lâm Mộc Hợp nhìn thấy mặt hắn cũng đỏ bừng, trong mắt có một tia áp lực nặng trĩu, lập tức biết trong tim hắn cũng cực kỳ không cam lòng cùng cảm tức.

“Hắc hắc, thật không?” Tương Khổng Minh như cười như không nhìn Lâm Mộc Hợp, loại vẻ mặt này lộ ra vẻ khinh thường nói không nên lời.

Lúc này đây, dù là Trương Tấn Trung cũng giận dữ, nhưng mắng chửi người cũng không nên nói quá nặng người, đánh người cũng không đánh mặt. Nếu nói quá nặng, từ nay về sau oán hận liền kết sâu, cũng khó thể hóa giải.

Mà hôm nay, Tương Khổng Minh lại ngay mặt làm ra cử động này, có khác gì là công nhiên khiêu khích.

208. Chương 208: Địch Nhân

“ Tê...” Một tiếng vang nhỏ, mọi người lại nghe được thật rõ ràng.

Lâm Mộc Hợp đi nhanh tới, hấn đi tới trước mặt Lâm Nghi Tinh, nặng nề quỳ xuống, nói: “ Con nguyện truy tuyền Hứa đại tông sư đi bắc cương.”

Ổng tay áo bên phải hấn bị xé rách một mảnh, lúc này đang ở trong tay Lâm Gia Huy, mới rồi hấn dùng sức tránh thoát, Lâm Gia Huy nhất thời không giữ kịp, nên bị hấn tránh thoát, để lại một mảnh tay áo.

Lâm Gia Huy đầy mặt xấu hổ nhìn sư đệ, ổng tay áo rách lúc này nhìn thật chướng mắt.

“ Người...người là tên ngu ngốc.” Lâm Nghi Tinh giận dữ nói: “ Người cho rằng như vậy là anh hùng sao? Đó là kẻ khích tướng của Tương Khổng Minh a.”

Hấn nổi giận, dứt khoát gọi thẳng tên, cũng may hấn cực kỳ cố kỵ Hứa Hải Phong, nên cuối cùng không mở miệng mắng to.

“ Con biết.” Lâm Mộc Hợp cao giọng nói.

“ Người biết?” Lâm Nghi Tinh cơ hồ không dám tin tưởng lỗ tai của mình, vẻ tức giận trong nháy mắt tiêu đi một nửa, hấn kinh ngạc hỏi: “ Nếu người biết, lại vì sao thiếu kiên nhẫn như thế.”

Lâm Mộc Hợp quỳ trên mặt đất, hai mắt của hấn trong suốt mà kiên định: “ Con biết, nhưng Hung Nô nhân là địch nhân của Đại Hán chúng ta, cho nên con muốn đi đánh họ.”

Tĩnh.

Ở trong nháy mắt, trong đại sảnh yên tĩnh đến cực điểm.

Chỉ còn lại hơi thở cùng tiếng thở có thể nghe thấy ở trong đại sảnh thay nhau vang lên, một câu nói kia như một quả chùy sắt nặng nề đánh vào trong lòng mọi người.

Hung Nô nhân là địch nhân của Đại Hán chúng ta, cho nên con muốn đi đánh họ.

Lâm Mộc Hợp nói ra thật bình bình thản thản, phảng phất như lựa chọn từ bản năng, phảng phất như thiên kinh địa nghĩa, như leng keng có lực, rung động lòng người.

Hung Nô nhân là địch nhân của Đại Hán chúng ta, cho nên con muốn đi đánh họ.

Mấy chữ chất phác không chút hoa mỹ, một câu nói vô cùng đơn giản, cũng là lời gào thét nguyên thủy đơn thuần nhất phát ra từ sâu trong nội tâm của một dân tộc.

Không biết khi nào, đám người Hứa Hải Phong đã đứng lên khỏi ghế, mà dù là Trương Tấn Trung đến lúc này cũng đã tự động đứng lên, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lâm Mộc Hợp đã hoàn toàn khác hấn.

Thanh niên đang quỳ trên mặt đất, hấn là người nam phương, cũng không cường tráng. Lúc này còn thấp hơn phân nửa, lại càng không có gì nổi bật. Nhưng chính thời khắc này, hấn lại có vẻ vô cùng cao lớn.

Đỉnh thiên lập địa, đại hảo nam nhi.

Ánh mắt Lâm Gia Huy ngấm nhìn thân ảnh thấp bé lại thẳng thắn trên mặt đất, tay hấn đang run rẩy, một mảnh tay áo không chút sức nặng nhưng giờ khắc này lại nặng như thái sơn.

Ánh mắt của hấn phức tạp, ánh mắt nhìn về sư đệ lại dẫn theo mấy phần kính nể, mấy phần xa lạ cùng mấy phần vui mừng, hấn phảng phất giống như một lãng tử bồi hồi lạc đường giữa nhân sinh, rốt cục đã quyết định chọn lựa con đường đi tới.

Đột nhiên, hấn đi nhanh lên, quỳ gối bên cạnh Lâm Mộc Hợp, cung kính dập đầu ba cái: “ Đệ tử nguyện cùng đi.”

Thanh âm của hấn bình tĩnh cũng không hề nghi ngờ.

“ Đệ tử nguyện cùng đi...”

Chúng đệ tử trong sảnh lúc này quỳ xuống một mảnh, tuy những người đang bị thương cũng cố nén đau đớn, quỳ rạp xuống đất.

Nhìn một màn trước mắt, đôi mắt Hứa Hải Phong đột nhiên ướt át.

Trượng nghĩa mỗi đa đồ cầu bối.

Phụ tâm đa thị độc thư nhân.

(Kể trượng nghĩa đa số là người thất học, kẻ phụ lòng đa số là kẻ biết đọc sách)

Vô luận là thời đại thay đổi, hay là triều đại thay thế, trong những rung chuyển lần lượt, thủy chung có thể phát ra những sự tích bi tráng nhất, thường thường chính là những hán tử nhiệt huyết thô lỗ, hào sảng trực tính.

Yêu nước, hai chữ thần thánh này, những thế gia đệ tử cao quan môn phiệt có thể đem nó trang trí thật mỹ mãn mỹ hoán, có thể đem nó tuyên dương đến hoa rơi nước chảy, có thể đem nó tả trong sách vở đến thiên cổ bất hủ.

Mà những hán tử giang hồ thì sao? Bọn họ có những người, thậm chí hai chữ này viết ra như thế nào, cũng không biết.

Nhưng khi Hung Nô nhân vây hãm kinh sư, xâm lấn Trung Nguyên, lại có bao nhiêu thế gia đệ tử lựa chọn giống như Hán Hiến đế cùng tam đại thế gia gia chủ, tuấn thân vì nước?

Xá sinh thủ nghĩa, mấy ai làm được?

Sau khi được Hung Nô nhân đồng ý kẻ đầu hàng không giết, Đại Hán phương bắc giống như là một dây chuyền, một thôn trấn tiếp một thôn trấn lại giờ cao lá cờ đầu hàng.

Nhưng tại lúc này, một cỗ dòng nước ngầm phản kháng lại yên lặng dấy lên trong dân gian, đầu lĩnh của bọn họ, không phải môn phiệt đệ tử, không phải mệnh quan triều đình, mà là những giang hồ nhân sĩ bị một ít người cho rằng đó là căn nguyên họa loạn trong thiên hạ.

Ở trên người những hán tử thô hào này, có một loại mộc mạc tự nhiên, đã hòa tan trong máu của bọn họ, đó là tư tưởng yêu nước đã ghi khắc trong xương cốt cùng linh hồn.

Yêu nước, tại sao yêu nước? Bọn họ dùng hành động đến nói cho người, yêu nước là không cần lý do.

Trên mặt Lâm Mộc Hợp một mảnh kiên trinh, thanh âm của hắn không lớn, lại xuyên thấu qua từng tầng phòng hộ, trực tiếp chạm tới tâm linh nhiệt huyết: “ Hải nhi không hối hận.”

Há miệng run run dữ dội, lý trí Lâm Nghi Trinh nói cho hắn nên cự tuyệt, nhưng hàm răng không ngừng rung động lại nói không nên lời một chữ “ Không”.

Sau một lúc lâu, hắn quay đầu nhìn về phía Trương Tấn Trung, trong mắt hiện lên vẻ áy náy nồng hậu.

“ Hiền đệ, xin lỗi. Lão phu vẫn còn là một người giang hồ.”

Tây tuyến, A Bố Tác Luân đang nửa ngồi nửa dựa vào trên lớp nệm dày, ở trước mặt hắn là một bầu bạch tửu tinh xảo xuất sản từ Ngọa Long thành.

Nam tử yêu di trần ngập vị đạo nữ nhân này không ngờ yêu thích nhất chính là liệt tửu như thế.

“ Điện hạ, A Bối Nhĩ Mã đại công tước đưa tới văn thư.” Một thị vệ cẩn thận đi tới trước mặt của hắn, nhẹ giọng bẩm cáo.

A Bố Tác Luân vươn ngón tay thon dài, từ trong chiếc khay thị vệ đang cầm lấy ra văn thư, ánh mắt của hắn nhìn lướt vài lần, ánh mắt vốn đang tản mạn trở nên ngưng trọng lên.

Bờ môi của hắn bởi vì kinh ngạc mà hé ra, một đôi mắt to quầng rừ gắt gao nhìn tờ giấy, tựa hồ nghĩ muốn xuyên thấu mà mấy dòng chữ này mà nhìn ra hàm ý ẩn sau lưng.

Sau một lúc lâu, ánh mắt của hắn từ từ lấm lẹ, khóe miệng hiện lên một tia cười nhạt cũng là càng thêm nồng hậu.

Thị vệ gắt gao cúi xuống, ánh mắt thủy chung nhìn kỹ mũi chân chính mình, không dám tùy ý nhìn quanh. Bởi vì hắn biết, những thị vệ trước chỉ vì nhìn thấy thứ không nên thấy mà biến mất không chút âm thanh trên thế giới này.

“ Ban Khắc La Phu Đặc...” A Bồ Tác Luân thì thảo danh tự tương đương nổi tiếng bên trong Khải Tắt đế quốc.

“ Đi gọi A Đồ Tác tới cho ta.”

“ Dạ...điện hạ.”

Chốc lát sau, A Đồ Tác hùng tráng tiến đến, hướng A Bồ Tác Luân làm ra một quân lễ dù là chính hắn cũng không cảm thấy hài lòng.

Hắn xuất thân từ quân nhân thế gia, nguyên bản có những quy củ phải có, nhưng ở chung một chỗ với vị vương tử điện hạ này khá lâu, trong bất tri bất giác cũng nhiễm phải một điểm tùy ý, loại biến hóa này lâu ngày, mà ngay cả bản thân hắn cũng không từng phát giác.

“ Điện hạ.”

“ A...A Đồ Tác tướng quân thân ái, người đã đến rồi, mời ngồi.” Phảng phất như mới phát giác vị quân đoàn trưởng này mới đến, A Bồ Tác Luân mỉm cười hô.

Đợi A Đồ Tác ngồi vào chỗ của mình, tiếp nhận ly rượu do thị vệ dâng lên, A Bồ Tác Luân nhẹ nhàng nói: “ Ban Khắc La Phu Đặc quân đoàn trưởng tới.”

“ Phốc...” Một ngụm rượu sặc trên khí quản, A Đồ Tác kịch liệt ho khan lên.

A Bồ Tác Luân hăng hái nhìn bộ dáng chật vật của vị tướng quân này, trong mắt của hắn hiện lên ý cười không ngừng, nhưng luôn miệng nói: “ A, tướng quân, ngài không có việc gì chứ? Thần a, tại sao lại như vậy.”

A Đồ Tác ánh mắt phần nộ nhìn kỹ khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết đang làm ra vẻ vô tội, cùng hắn tương giao đã lâu như vậy, nếu còn không biết là do hắn cố ý, đây cũng nói rõ mình thật sự là quá ngu ngốc.

“ Thịnh không nên nhắc đến người này được không?” A Đồ Tác hận hận cắn răng, chỉ là ngay cả chính hắn cũng không biết, luồng tức giận này phát ra với Ban Khắc La Phu Đặc hay là A Bồ Tác Luân.

“ Nga, tại sao? Hắn không phải cùng ngài đều là quân đoàn trưởng của Khải Tắt đế quốc sao?” A Bồ Tác Luân mở to đôi mắt xinh đẹp trên choker.

Mạnh mẽ đè áp tức giận, làm một quân nhân đủ tư cách, trong ngày thường A Đồ Tác là một người thật tinh táo. Nhưng ba năm trước, bộ đội của hắn bị Khải Tắt đại đế phái đến chỗ vị vương tử A Bồ Tác Luân này, tính tình của hắn liền bắt đầu trở nên táo bạo, cũng may, duy nhất đáng giá may mắn chính là, ngay khi đối mặt những người khác, hắn vẫn còn có thể bảo trì lý trí trầm tĩnh.

“ Điện hạ, thịnh ngài không nên đã rõ còn muốn hỏi được không? Ta cùng người điên kia chẳng có gì để nói.”

“ Người điên sao?” A Bồ Tác Luân ý vị thâm trường nói: “ Người điên trong mắt người, chính là vô giới chỉ bảo trong mắt giáo hoàng đại nhân và đại vương tử a.”

Ban Khắc La Phu Đặc, là tín đồ trung thành của giáo đình, xuất thân từ một trong những Khải Tắt gia tộc xa xưa nhất, là thống suất đệ tứ quân đoàn uy danh hiển hách, vì Khải Tắt đại đế cùng giáo đình khai mở biên cương, công huân dày tích. Nếu nói lấy chiến công so sánh, dù là A Bồ Nhĩ Mã đại công tước đệ nhất tui khôn kiêm tín nhiệm nhất dưới trướng Khải Tắt đại đế cũng phải kém cỏi hơn ba phần.

Chỉ là đệ tứ quân đoàn dương danh cũng đồng thời nổi tiếng về danh xấu trong Khải Tắt nhất.

Mỗi khi Ban Khắc La Phu Đặc tiến công thành trì, sẽ cướp đoạt khắp bốn phía, không quật ba thước, quyết không bỏ qua. Tính cách của hắn lại càng cực kỳ cổ quái, làm người lỗ mãng bạo tảo, có thù sẽ báo, khê động giết người.

Đương nhiên, tài vật hắn đoạt lấy sẽ có ba phần tiến cống cho giáo đình, ba phần cấp Khải Tắt đại đế, mà chính hắn lưu ba phần lại cấp cho sĩ tốt dưới trướng, nên được chúng quân sĩ trung thành ủng hộ.

Đệ tứ quân đoàn tuy chưa hẳn có lực chiến đấu cực mạnh nhất trong Khải Tắt tám đại quân đoàn, nhưng đứng đầu ba cấp là có danh hào của bọn họ.

Hắn làm như vậy sẽ làm cho sự thống trị của đế quốc trong tương lai mang đến khó khăn thật lớn. Chỉ là hắn lại được giáo hoàng bệ hạ cùng Khải Tắt đại đế cực kỳ thụ sủng, lúc tiến đánh cũng lấy danh nghĩa là diệt dị giáo đồ, cho nên cho tới nay, chuyện ta ta làm, không chút nào thu liễm.

“Đại công tước vì sao lại hạ đạt mệnh lệnh như vậy? Còn muốn chúng ta lui ra phía sau ba mươi dặm, tưởng đem toàn bộ chiến công đều giao cho người điên kia sao?” A Đồ Tác phẫn phẫn bất bình nói.

“Chiến công? Vậy phải xem hắn còn mạng để nhận hay không đã.”

Trên mặt A Đồ Tác Luân lộ ra một tia cười nhạt, hắn cười thật tiêu sái, phảng phất như hết thấy cũng không từng đặt vào trong lòng. Chỉ là xem vào trong mắt A Đồ Tác, ở trong lòng hắn thỉnh thoảng lại nổi lên một tia rét lạnh.

209. Chương 209: Tây Bắc Đệ Nhất Gia (thượng)

Bọn họ khải giáp sáng ngời, khí thế cao ngang, chính là Đại Hán Thiên Ứng quân đoàn.

Hứa Hải Phong mang theo Tương Khổng Minh hai người tại Nhĩ Đồng Kiệt dẫn đường hướng suất phủ đi tới, dọc theo đường đi, chứng kiến vô số đại hảo nam nhi anh tư cao ngất, trong lòng cảm khái.

Vô luận là Cổ Đạo Nhiêm hay là Trương Tấn Trung đều là những nhân tài mang binh, Thiên Ứng quân đoàn trong tay bọn họ không thẹn với hai chữ tinh binh.

Mục tiêu bọn họ tới đây đúng thật là Trương Tấn Trung, nhưng Trương Tấn Trung lại là người nào, dưới tay hắn có mười vạn tinh binh cường tướng, lại há là hạng người tầm thường. Nếu có Nhĩ Đồng Kiệt làm nội ứng, dưới tình huống không hề phòng bị, hai đại tông sư cùng xuất thủ, thật có khả năng đem hắn sinh cầm bắt sống.

Chỉ là, một khi thành công, lại có hậu quả gì?

Dựa theo cách nói của Tương Khổng Minh, cho uống huyết tửu là thủ đoạn cuối cùng, bởi vì mặc cho ai cũng không cách nào cam đoan hắn có thể trở thành một huyết tửu chiến sĩ phát triển.

Một khi đại thống lĩnh của Thiên Ứng quân đoàn biến thành một tên ngây ngây ngốc ngốc cả ngày, chỉ biết nghe lệnh mà làm, trời mới biết sẽ gây ra hậu quả thế nào. Đến lúc đó, bí mật huyết tửu sẽ rất khó bảo toàn, ít nhất là không thể giấu diếm được vị tân tấn tông sư như Hạ Nhã Quân.

Vì vậy, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, một chén huyết tửu này vô luận như thế nào cũng không thể lấy ra. Ở trong kế hoạch của Tương Khổng Minh, nếu uống vào rồi, lúc phát hiện hắn không phải chiến sĩ huyết tửu phát triển, thì chờ đợi hắn chỉ là một đao, tuyệt không may mắn thoát khỏi.

Hôm qua gặp nhau trong sông bạc, cũng là một cơ hội, một phen lời từ phế phủ của Lâm Mộc Hợp, khiến cho quan hệ giữa hai bên có sự cải thiện nhất định. Tuy xa xa chưa nói tới hai chữ hòa thuận, nhưng đã không còn biểu hiện giương cung bạt kiếm như lúc đầu.

Tương Khổng Minh dù là lợi hại, cũng không khả năng biết trước tương lai, hắn chỉ có thể nhờ vào đại não tương đương máy vi tính siêu cấp để tính toán thế sự biến hóa.

Hắn hiểu biết lịch sử khác với nơi này, dù là địa hình cũng thay đổi thật lớn. Nếu không, dù là Khải Tắt đại đế có anh vũ hơn gấp trăm lần, cũng không cách nào tại thời đại binh khí lạnh mà xuyên qua Âu Á đại lục, xâm phạm lãnh thổ Đại Hán.

Chiến tuyến dài như vậy, ở lực sản xuất của xã hội, không có quốc gia nào có thể gánh nổi.

Huống chi, ở chính trị cùng quân sự lĩnh vực lại không có những nhân vật lưu danh thiên cổ, hay nghe quen tai như trong lịch sử ghi lại.

Ở trên ngai cao, chỉ điểm giang sơn lại là những tên người hoàn toàn xa lạ, ở những người thời cổ nắm quyền lực, lại không thể so sánh được với Tương Khổng Minh, nhưng nếu bàn về tâm tư trù mật, lâm cơ ứng biến, âm mưu quỷ kế, vận trù kế hoạch cũng quyết không ai ngoài hắn.

Tương Khổng Minh có thể tính toán mà không gặp bất lợi, một là nhờ vào học thức sâu dày không ai bằng của hắn, nhiều ít những ý tưởng làm cho bao nhiêu trí giả phải đau đầu, nhưng khi lọt đến tay hắn đều có thể giải đáp. So với người thời đại này, hắn thông hiểu cùng góc độ đối đãi sự vật có sự khác nhau về bản chất.

Ngoài ra, còn có một điểm trọng yếu, chính là thuật đọc tâm có một không hai.

Không thể không nói, thuật đọc tâm của Tương Khổng Minh chứng thật là kỹ năng biến thái cường đại đến cực điểm. Có đôi khi, năng lực này phát ra tác dụng còn không dưới huyết tử của Hứa Hải Phong.

Bao nhiêu cơ mật riêng tư, đều không thể giấu diếm qua được cặp mắt thần có thể nhìn thấu lòng người của hắn. Nếu không như thế, Phương lão thái làm sao lại sợ như sợ hổ.

Trong suốt phủ, hơn mười vị tướng lĩnh cao cấp phân vị mà ngồi. Khi Nhĩ Đống Kiệt tiến đến, ánh mắt mọi người đều nhất trí nhìn về phía hắn.

Hứa Hải Phong đối với hơn mười đôi mắt có nóng rực, có kinh nghi, hoặc sợ hãi cũng không thêm để ý chút nào, trên mặt hắn vẫn luôn lộ ra vẻ tươi cười nhàn nhạt, chỉ là trong ánh mắt không hề bao hàm sát khí này, lại làm cho người không dám nhìn thẳng, phàm là ai đối diện ánh mắt hắn, đều bị tự ti mặc cảm, cúi đầu.

Tương Khổng Minh âm thầm cười lạnh, trong lòng đám tướng lĩnh này đã sớm biết, nếu đã biết thân phận tông sư của Hứa Hải Phong, lại còn có người nào dám can đảm không tự lượng sức mình, cùng hắn giằng co.

“Trương thống lĩnh.” Hứa Hải Phong thi lễ nói.

Trương Tấn Trung không dám chậm trễ, đứng lên, hoàn lễ nói: “Hứa đại tông sư ở xa tới, cực khổ.”

Hai người khách sáo một phen, đám người Hứa Hải Phong phân vị chủ khách ngồi xuống.

Trương Tấn Trung nhìn sắc mặt Nhĩ Đống Kiệt, vẫn là không hề biểu lộ cảm xúc, phẳng phất như chuyện mình đã làm chưa hề gây ra bao giờ.

“Chúng ta một đoạn đường đi tới, những nơi đi qua, quân dung cường thịnh, Trương thống lĩnh suất lĩnh tinh binh thật sự là Đại Hán đệ nhất cường quân.” Tương Khổng Minh đi tới giữa soái trường, làm ra một tư thế hình chữ nhật, nghiêm nét mặt nói.

Đôi mắt Trương Tấn Trung thoáng nhìn Hứa Hải Phong, chỉ thấy hắn ngồi trên ghế, trên mặt như cười, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng.

Chúng tướng trong trường nghe Tương Khổng Minh sùng bái Thiên Ứng quân đoàn như vậy, đều lộ ra vẻ mặt cổ quái. Những người này đều tham gia chiến dịch tại Lâm An, đã từng nhìn thấy lực chiến đấu thiên nhân của Hắc Kỳ quân. Nếu bàn về Đại Hán đệ nhất cường quân, đó là không ai ngoài họ. Huống chi, một khi nghĩ đến Khai Thiên Cung của Triết Biệt cùng đồng sư tử của Tần Dũng, yết hầu của bọn họ cũng không tự chủ được cảm thấy lạnh run lên.

“Tương tiên sinh khen sai rồi, Thiên Ứng quân đoàn chẳng qua là một trong năm đại quân đoàn của Đại Hán, tuy là tinh binh tướng dũng, nhưng cũng không dám vọng xưng đệ nhất.” Trương Tấn Trung cau mày, Tương Khổng Minh này không biết có phải là cố ý nói như thế hay không, thật sự là tâm địa đáng chết.

“Khái...” Nhĩ Đống Kiệt ho khan một tiếng, hấp dẫn chú ý của mọi người, nói: “Bốn tướng quân đưa Hứa đại tông sư đến đây, là bởi vì có chuyện quan trọng thương lượng.”

“ Thỉnh nói.”

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Hai tháng sau, Hứa tông sư sẽ phó hên bắc cương, cùng Lợi Trí quyết chiến, việc này nói ra có lẽ các vị cũng không phải lần đầu nghe thấy.”

Một khi nghĩ đến hai vị cao thủ cấp tông sư sắp đại biểu cho hai đế quốc nhất quyết thư hùng, trong lòng chúng tướng lập tức khởi lên cơn sóng.

“ Không sai, liền để lão hủ ở đây cầu chúc cho Hứa đại tông sư kỳ khai đắc thắng, trăm Lợi Trí dưới ngựa.”

Một thanh âm cực kỳ già nua từ bên ngoài truyền đến, mọi người quay đầu nhìn lại, là một vị lão nhân đang đi tới.

“ Lộ lão tướng quân.”

Những thanh âm làm lễ ra mắt không ngừng vang lên, mà dù là thượng tướng quân như Trương Tấn Trung cùng Nhĩ Đổng Kiệt cũng đồng thời đứng dậy, Nhĩ Đổng Kiệt tiến lên mấy bước, diu bả vai của lão nhân. Động tác này của hắn gần như là vô mông ngựa, lại không một ai lộ ra vẻ đùa cợt, phảng phất như còn xem đó là đương nhiên, địa vị của lão nhân này trong lòng mọi người có thể thấy được rõ ràng.

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh trao đổi một ánh mắt, thân phận người này không cần phải nói ra.

Lộ Đình Thịnh, vị lão nhân đã qua tám mươi tuổi này, xuất thân từ Tây Bắc Đệ Nhất Thế Gia, từng nhậm chức phó thống lĩnh của Thiên Ứng quân đoàn suốt bốn mươi năm, là một vị phó thống lĩnh duy nhất trong suốt mấy trăm năm của Đại Hán lại nhận được quân hàm thượng tướng, là một nhân vật truyền kỳ.

Tuy nhiên bởi vì tuổi tác đã cao, sớm đã bị vây trong trạng thái nửa thoái ẩn, nhưng dù là Cổ Đạo Nhiêm, cũng không dám có nửa phần chậm trễ đối với hắn.

“ Đa tạ Lộ lão tướng quân.” Hứa Hải Phong thật sâu vái chào.

“ Đối với đại danh của Hứa tông sư, lão hủ đã sớm có nghe thấy, đáng tiếc cho tới nay không có duyên gặp mặt.” Lộ Đình Thịnh cầm lấy tay Nhĩ Đổng Kiệt, thân thể cũng đứng thật ổn.

“ Văn bối xuất thân tây tuyến, theo lý là hậu bối của lão nhân gia ngài, nếu không phải sợ quấy rầy sự thanh tịnh của ngài, đã sớm tới cửa cầu kiến.”

Lời này của Hứa Hải Phong có hai ý, Lộ Đình Thịnh làm sao nghe không hiểu.

Lộ Đình Thịnh tuy chỉ là phó thống lĩnh, nhưng lại có xước hào là vì vua không vương miện của tây tuyến, mà sau khi Hứa Hải Phong sửa đổi tên thành, ý phản lộ rõ, nếu hai nhân vật mẫn cảm này tụ tập cùng một chỗ, chỉ sợ sẽ chọc ra vô số hữu tâm nhân đoán kỵ cùng quan tâm.

Hắn mỉm cười, bởi vì già nua mà gương mặt có vẻ xương bọc da lại có một phần tự tin cùng ngạo khí: “ Mấy chục năm qua, lão hủ tuy khiết thân tự an, không chọc đến ai, nhưng cũng chưa từng sợ ai đến phá, Hứa tông sư xin cứ yên tâm.”

Chân mày Trương Tấn Trung nhíu lại, hôm nay không biết vì sao, vị lão tướng quân này thái độ khác thường, tựa hồ đối với chính mình rất có thành kiến, gặp lại đến nay, ngoại trừ khẽ gật đầu ra, cũng không hề nói tiếp nửa câu, ngược lại cùng Hứa Hải Phong nói chuyện không ngừng. Hơn nữa trong lời nói của hắn, mơ hồ có ý thiên vị Hứa Hải Phong.

“ Không biết Hứa tông sư đến đây có chuyện gì cần làm?” Trương Tấn Trung sợ bọn họ lại nói thêm điều gì không dễ nghe, dứt khoát lên tiếng dò hỏi.

Hứa Hải Phong nghe vậy hướng Tương Khổng Minh gật đầu, người sau hiểu ý, tiến lên một bước, thẳng thân hình, nói: “ Các vị tướng quân, hôm nay quốc nạn đương đầu, chẳng những Hung Nô nhân công hãm kinh sư, mà dù là năm vạn đại quân của Khải Tác nhân cũng đã mang binh áp tiến Ngọa Long thành, binh lính tăng viện cũng lực tực không dứt tiến đến, việc này Trương thống lĩnh có biết hay không?”

Mọi người cả kinh, đều nhỏ giọng hỏi, trong sảnh ồn ào không ngừng.

Trương Tấn Trung ngăn ra, đại quân Khải Tắt nhân quả thật có động, nhưng lại an doanh cắm trại cách Ngọa Long thành hơn mười dặm, đến nay không hề động tác, lời nói có viện binh lại càng vô căn cứ. Nhưng đây đã là tình báo ba ngày trước, chẳng lẽ trong ba ngày này, lại có biến hóa gì hay sao.

Ánh mắt Tương Khổng Minh như hai đạo kiếm quang sắc bén bắn thẳng vào lòng Trương Tấn Trung, miệng của hắn miễn cưỡng co quắp một chút, nói: “ Có nghe một chút.”

“ Hôm nay Khải Tắt nhân áp binh đến gần, mà chủ công nhà ta lại phải đi xa, Ngọa Long thành chỉ có một mình Phương Hưởng Minh tướng quân, quân mã dưới trướng không đủ ba vạn, thử hỏi làm sao có thể ngăn cản, thăm kích kinh sư, chẳng lẽ lại muốn tái diễn? Nay đây, Tương mỗ khẩn thỉnh thượng tướng quân phát binh cứu viện.” Tương Khổng Minh cung kính hướng hắn thi lễ, mặc cho ai cũng cảm nhận được thái độ thành khẩn cực kỳ của hắn.

“ Nay...” Lúc này Trương Tấn Trung mới rõ ý đồ của hắn, đang đánh chủ ý với Thiên Ưng quân đoàn.

Âm thanh của Tương Khổng Minh đột nhiên cao hơn, thanh âm vang to quanh quẩn bên trong đại sảnh không ngừng: “ Ngọa Long thành, là lãnh thổ của Đại Hán, há có thể mất, chính là quốc gia gặp nạn, thất phu hữu trách, huống chi chúng ta đều là quân nhân. Nếu tướng quân có ý thấy chết mà không cứu, ta liền lập tức trở về Ngọa Long thành, theo thành tử thủ, lấy thân tuấn quốc.”

Ánh mắt mọi người đồng thời tập trung lên mặt Trương Tấn Trung, ngoại trừ vài tên tâm phúc của hắn, đại đa số tướng lĩnh trong đội mắt đều tràn ngập khát vọng.

Trương Tấn Trung âm thầm kêu khổ, thật là một miệng lưỡi cực kỳ lợi hại, chỉ mấy câu nói ngắn ngủn đã bức hắn đến mức tiến lui đều khó.

“ Ba ba ba...” Một trận vỗ tay dứt quãng từ trên đôi tay già nua truyền ra, Lộ Đỉnh Thịnh đứng dậy, thi lễ, nói: “ Hay cho câu quốc gia gặp nạn, thất phu hữu trách. Lão hủ bất tài, nguyện suất bốn bộ binh mã, đi tới Ngọa Long thành, mong thống lĩnh đáp ứng.”

Thanh âm già nua vang rền thật lâu bên trong tòa suất phủ lịch sử lâu đời.

210. Chương 210: Tây Bắc Đệ Nhất Gia (hạ)

Nơi này chỉ là một gian tửu lưu nhị lưu, tuy đang ở trong phòng riêng, nhưng thanh âm ngoài đại sảnh vẫn có thể nghe thấy.

Cửa phòng đẩy ra, một vị trung niên nhân bưng một cái khay đi đến, hắn đem thức ăn cùng rượu trong khay đặt trên bàn, cung kính nói: “ Đại nhân, đây là món cật mà ngài thích nhất, tiểu nhân bưng tới cho ngài.”

Lộ Đỉnh Thịnh cười gật đầu, tuy khuôn mặt khô gầy biểu lộ vẻ tươi cười không có vẻ đẹp dễ gì, nhưng tự nhiên lại làm cho lòng người cảm thấy ấm áp.

“ Phụ thân ngươi có khỏe không.”

Trung niên nhân cúi đầu thật sâu, nói: “ Lão nhân gia vẫn mạnh khỏe, chỉ là vẫn lao thao, lớn tuổi, không thể tiếp tục hầu hạ ngài, vô cùng tưởng niệm.”

“ Ai, nhiều năm như vậy.” Lộ Đỉnh Thịnh nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt của hắn tán mạn, phảng phất như xuyên qua đường cái người tới xe lui, thấy được ngày xưa đã mất đi.

Trong phòng an tĩnh xuống tới, ai cũng không muốn vào lúc này lại quấy rầy hồi ức cùng trầm tư của lão nhân gia này.

Một lúc lâu, Lộ Đỉnh Thịnh phảng phất như đại mộng mới tỉnh, cười nói: “ Người già, chính là như vậy, thường thường hay nhớ tới chuyện dĩ vãng. Được rồi, người đi làm việc đi.”

Trung niên nhân kia lên tiếng, lui ra khỏi phòng, thuận tay đem cánh cửa khép lại.

Lộ Đình Thịnh chỉ vào món ăn trước mặt, nói: “ Phụ thân của hần là một thân binh hầu hạ lão phu lúc còn trẻ, nấu ăn thật ngon. Sau này, tuổi lớn, làm không nổi, ta cho hần mở một tiểu điểm, con của hần cũng kế thừa tài nghệ, lúc ta nhậ miệng, sẽ đến đây ăn món này.”

Hần gấp một miếng, bỏ vào miệng nhai mấy cái, chậm rãi nuốt xuống, tựa hồ như về lại ngày xưa, chốc lát sau nói: “ Ta cũng già, trước kia thích ăn thứ này, nhưng hôm nay càng ăn càng nhạt.”

“ Lão nhân gia muốn ăn không phải là món này, mà là hồi ức của ngày xưa thôi.” Tương Khổng Minh ở một bên thở dài không thôi.

Hứa Hải Phong tự nhiên hiểu rõ tâm cảnh của hần lúc này, hần một mình đi tới thế giới xa lạ không hề quen biết. Lộ Đình Thịnh chỉ là nhìn đồ vật nhớ về ngày xưa, hần cũng là như thế, nếu bàn về sự cảm khái trong lòng, chỉ sợ hần càng có nhiều hơn ba phần. Lộ Đình Thịnh kinh ngạc nhìn hần, với lịch duyệt của lão đương nhiên có thể nghe ra phần cảm xúc trong lời nói của Tương Khổng Minh. Chỉ là, hần làm sao có thể hiểu được phần cảm xúc thường chỉ thuộc về lão nhân? Vào giờ khắc này, trong lòng lão nhân gia đối với Tương Khổng Minh càng thêm cảm thấy tò mò.

Chỉ là, theo tuổi tác tăng lớn, hần càng thêm hiểu biết có những chuyện không nên tìm hiểu mới là thỏa đáng.

Lão nhân gia lại ăn thêm một miếng, nói: “ Bốn mươi năm trước, mười chín lộ cần vương đại quân tụ tập bắc cương, lão phu chính là một thống suất bên trong.”

Hứa Hải Phong giờ lên chén rượu trước mặt, hướng hần đưa lên, ngửa đầu uống cạn, một giọt không thừa.

Lộ Đình Thịnh ha ha cười, nói: “ Trận chiến năm đó, có thể nói hung hiểm bi tráng, tuy cuối cùng khu trục Hung Nô, nhưng các lộ đại quân đã thương vong hơn phân nửa. Hôm nay, còn ở trên đời kéo chút hơi tàn tính luôn lão phu, cũng chỉ có hai người mà thôi.”

“ Trình Huyền Phong.” Hứa Hải Phong chậm rãi nói.

“ Không sai.” Lộ Đình Thịnh thở dài nói: “ Đúng là Trình đại ca, nếu các người biết hần, nói vậy cũng biết biến cố năm xưa của Đồng gia.”

“ Phải.” Hứa Hải Phong vẫn không giấu diếm, nói ra lời thật.

Trong mắt Lộ Đình Thịnh hiện ra sự bất mãn dày đặc: “ Tiên hoàng một tay thủ đoạn này cực kỳ xinh đẹp, với tài hoa của Đồng đại ca, cũng không hề phòng bị, vậy liền bỏ mình. Có lẽ, sai lầm duy nhất của tiên hoàng, chính là không ngờ rằng Trình đại ca đột phá cực hạn, đặt chân tông sư.”

Tương Khổng Minh không cho là đúng, cười nhạo nói: “ Phi điều tẫn, lương cung tàn, hồ thổ tử, tay sai phanh.(Bắn chết chim, bẻ cung, giết được thổ, tay sai diệt). Đồng Tử Duệ đã công cao chấn chủ, còn không biết thu liễm lại. Gặp phải thảm họa, đây cũng là do hần chuốc lấy.”

Ánh sao trong mắt Lộ Đình Thịnh chợt lóe, đạo lý này cũng phải nhiều năm sau hần mới hiểu ra. Vì vậy, khi hần trở về phương tây, lập tức đóng cửa tu dưỡng, suốt bốn mươi năm chưa từng có ý định nhúng chân vào ngai vàng đại thống lĩnh.

Mà Tương Khổng Minh này không ngờ một ngụm liền nói phá chỗ yếu, theo những lời của hần đúng là một châm gặp máu, lập tức làm lão phải nhìn bằng ánh mắt khác.

Nhưng làm cho lão khó hiểu chính là, Tương Khổng Minh lại dám ở ngay trước mặt Hứa Hải Phong mà không chút nào che giấu nói thẳng ra những lời này, chẳng lẽ hần không sợ...

“ Đa tạ lão nhân gia hôm nay tương trợ.”

Một câu nói của Hứa Hải Phong cắt đứt trầm tư của lão, Lộ Đình Thịnh nói: “ Người có biết vì sao lão phu muốn giúp người không?”

“ Đang muốn thỉnh giáo.”

“ Trình đại ca nên vì huynh báo thù, lão phu cũng không phản đối, nhưng hần không nên đem cả Đại Hán kéo vào tràng chiến tranh đẫm máu này.”

Hứa Hải Phong cúi đầu, đáp: “ Tiền bối nói đúng.”

“ Chẳng qua, làm cho lão phu kỳ quái chính là, vì sao Trương Tấn Trung lại sẵn khoái đáp ứng thỉnh cầu xuất binh, mà không hề làm khó dễ, đây không giống như tính cách của hắn.” Lộ Đình Thịnh phảng phất như tự nhủ.

Khóe miệng Tương Khổng Minh nổi lên tia tươi cười cao thâm khó lường, rơi vào trong mắt Hứa Hải Phong, hắn lập tức biết được vị Tương đại quân sư này đã có đáp án.

Đưa mắt nhìn bóng lưng lão nhân biến mất ở phương xa, Tương Khổng Minh đột nhiên hỏi: “ Chuyến này chủ công định mang theo người nào đi bắc cương?”

Hứa Hải Phong kinh ngạc nhìn hắn, nói: “ Cuộc chiến giữa ta và Lợi Trí, chẳng lẽ còn có ai có thể nhúng tay sao?”

Với thân phận lúc này của hắn, tự nhiên khinh thường việc dẫn người theo trợ giúp.

Tương Khổng Minh mỉm cười nói: “ Học sinh thỉnh chủ công mang theo hai người.” Đón ánh mắt dò hỏi của Hứa Hải Phong, hắn nhẹ nhàng học ra tên hai người: “ Lữ Dương Danh, Lâm Nghi Tinh.”

“ Vì sao?”

“ Bọn họ đều là một đời anh hùng của một địa phương, nhưng lại cừu thị lẫn nhau, chỉ có nhân vật cấp tông sư như ngài mới có thể vững vàng áp chế bọn họ. Hôm nay Lý Minh Đường còn chưa về, Hạ chủ mẫu lại không tiện ra mặt, Thái Ất chân nhân lại càng không có khả năng để ý tới những chuyện nhân sự này. Trước khi bọn họ quy tâm, đặt ở Ngọa Long thành, thật là không ổn. Xin mời chủ công đưa bọn họ đến đại doanh phương bắc, cùng Hung Nô đánh một hồi đi.”

“ Phương bắc hung hiểm, nếu có bất trắc, chẳng phải đáng tiếc, dù sao bọn họ cũng là nhất phẩm cao thủ khó được a.” Hứa Hải Phong nhíu mày nói. Chinh chiến sa trường không thể so như giang hồ luận võ, người dũng vũ cao tới đâu, đối mặt thiên quân vạn mã đều không có tác dụng, thay đổi là nhân vật cấp tông sư, còn có khả năng thoát thân tự bảo, nhưng nhất phẩm cao thủ, sợ là khó thoát tai nạn.

“ Chết thì chết thôi...” Tương Khổng Minh nhàn nhạt đáp, miệng của hắn hiện lên một tia tươi cười lạnh lùng: “ Chuyến này nếu bọn họ làm không được việc quên đi hiềm khí lúc trước, cứ mãi địch cừu, vậy thì cứ ở lại phương bắc đi thôi, hoặc là chỉ trở về một người cũng tốt.”

Suất phủ, Trương Tấn Trung trở lại phòng ngủ, đột nhiên nghe được cơ quan dưới đất chuyển động, hắn liền đóng cửa phòng lại. Chốc lát sau, cửa hầm bị một người đi ra, một thân ảnh lách vào.

“ Gia Huy, người đã đến rồi.” Trong lời nói của Trương Tấn Trung mang theo một tia vui mừng.

“ Phụ thân, ngài phát ám tin muốn con đến, có chuyện gì sao?”

Người này chính là đại đệ tử Lâm Gia Huy của Mai Lâm sơn trang, chỉ là không biết vì sao, hai người bọn họ lúc này lại lấy cha con xưng hô.

“ Hừ...” Trương Tấn Trung cả giận hừ một tiếng, áp thấp thanh âm nói: “ Người còn nói, vì phụ không phải thường thường dạy người, hết thầy phải nên cẩn thận, đừng nóng nảy, tối hôm qua sao người lại làm vậy?”

Lâm Gia Huy nói: “ Phụ thân, con làm như vậy, cũng là có nỗi khổ.”

“ Nỗi khổ? Vì nỗi khổ gì, người lại đem mạng bán cho Hứa Hải Phong?” Trương Tấn Trung nổi giận nói.

“ Phụ thân, hôm nay Lưu thị hoàng triều đã đổ, ngài nghĩ trong người Hán ai có hi vọng được thiên hạ nhất?” Lâm Gia Huy dò hỏi.

Trương Gia Huy ngẩn ra, vẻ tức giận đầy mặt tuy chưa tan, nhưng vẫn đáp: “ Trình gia.”

“ Ngoại trừ Trình gia?” Lâm Gia Huy hỏi tới.

Sau một lúc lâu, Trương Tấn Trung trầm giọng nói: “ Hứa Hải Phong...”

“ Không sai, sau khi công kích tan vỡ Hung Nô nhân cùng Khải Tát nhân, có tư cách tranh bá thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có hai nhà này.” Lâm Gia Huy khẳng định nói.

“ Chẳng lẽ người không nhìn được Trình gia sao? Vì hôm nay, bọn họ đã chuẩn bị suốt bốn mươi năm.”

“ Con không dám vọng động bình luận, nhưng Hắc Kỳ quân dị quân nổi lên, Hứa Hải Phong bước vào cảnh giới tông sư, những biến cố này, đều làm lòng con không yên.”

“ Vậy người muốn làm thế nào?” Trương Tấn Trung nhìn kỹ hấn, trầm giọng hỏi.

Lâm Gia Hủy ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của Trương Tấn Trung, nói: “ Con nghĩ muốn đầu phục Tương Khổng Minh, kể từ đó, ngày sau vô luận ai thắng ai thua, đều có thể vì gia tộc lưu lại đường lui.”

Đối với lời hấn nói chỉ là đầu phục Tương Khổng Minh, mà không hề đề cập tới Hứa Hải Phong, trong lòng Trương Tấn Trung hiểu rõ, Hứa Hải Phong đã đặt chân tông sư, tự nhiên không có khả năng để cho tục sự quần thân, vậy ngày sau chấp chương quyền to dĩ nhiên không ai ngoài Tương Khổng Minh.

Trương Tấn Trung cắn chặt hàm răng, một lúc lâu sau nói: “ Cổ đại soái đối với Trương gia chúng ta ân trọng như núi, ta không thể phản hấn.”

“ Phụ thân, ngài muốn con đổi họ, là vì cái gì?” Lâm Gia Huy lạnh lùng nói: “ Cũng là lo lắng Trình gia mưu phản thất bại, sợ gặp phải họa diệt cửu tộc. Tưởng muốn cho Trương gia lưu lại một mầm huyết mạch, đã như vậy, lại vì sao không để cho con đầu phục Tương Khổng Minh?”

Trương Tấn Trung lập tức không nói gì, hấn chần chờ một chút, mới nói: “ Chỉ là Hứa, Trình hai nhà, nhất định ngày sau bình nhung gặp lại, ta và người hai cha con phải làm sao?”

“ Cáp, trên đời làm gì có việc nào hoàn mỹ, có một lợi sẽ có một hại, phụ thân, khi nào cha trở nên dây dưa không quả đoán như thế?”

Trương Tấn Trung rùng mình, nhìn về phía Lâm Gia Huy, chỉ thấy trong mắt hấn tràn ra vẻ bất khuất cùng ngạo khí, thậm chí còn có chút khinh thường.

Suy nghĩ của hấn về tới hai mươi năm trước, tại thời đại đó, không phải hấn cũng có ánh mắt giống như thế sao?

Đại doanh bắc cương, hào khí đột nhiên khấn trương, mấy ngày nay, đã nhiều lần cùng Hung Nô nhân giao thủ.

Phương Lệnh Thần rốt cục xác định, hơn mười vạn đại quân phía trước tuyệt đối không phải là Kim Lang quân danh tiếng của Hung Nô nhân. Lực chiến đấu của bọn họ dù là so với các dũng sĩ của Phi Mã quân đoàn cũng không bằng.

Phương Lệnh Thần nhiều lần tìm kiếm cơ hội, nghĩ muốn đem bọn họ tiêu diệt. Nhưng đối thủ của hấn lại là trí tướng Thổ Nhi Hồng cực kỳ hiểm thấy của Hung Nô nhân.

Vị này tâm tư trù mật, vị quan chỉ huy này làm người cẩn thận, mỗi lần giao phong, Phương Lệnh Thần tuy có thể chiếm được chút tiện nghi, nhưng so với mười vạn đại quân một con số khổng lồ, cơ hồ chẳng có gì đáng nói.

“ Tướng quân...nhị gia tới.” Một gã truyền lệnh binh phóng ngựa tới, kêu lớn.

“ Cái gì? Nhị ca tới, mau mời.”

Phương Lệnh Đức xuất hiện ngay trước mặt hấn với bộ dáng chật vật, làm hấn vô cùng kinh hãi.

“ Nhị ca...ngài?” Lôi kéo tay huynh trưởng, trong lòng Phương Lệnh Thần dâng lên một niềm xấu: “ Kinh sư thế nào?”

“ Ai...kinh sư phá.” Phương Lệnh Đức thở dài nói: “ Vi huynh hộ tống thái tử điện hạ đến đại doanh bắc cương.”

“ Phá? Vậy đại ca đâu?”

Phương Lệnh Đức lắc đầu, trong mắt dâng lên một trận sương mù.

Phương Lệnh Thần chỉ cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt, dưới chân lão đảo, cơ hồ té ngã trên mặt đất.

“Hung Nô nhân...” Phương Lệnh Thần nghiêng rằng, trong lòng nổi lên hận ý ngập trời.

Đột nhiên nghĩ tới đại diện hạ, Phương Lệnh Thần hỏi: “Đại diện hạ không phải đã dẫn theo mười vạn đại quân trợ giúp sao? Chẳng lẽ hơn thêm mười vạn người, vẫn không cứu viện được sao?”

“Mười vạn người?” Một người tiến nhanh tới, ống tay áo tung bay, dĩ nhiên là một người tàn tật, hẩn thấp giọng hỏi, trong lời mơ hồ có tia rét lạnh.

“Không sai, đại diện hạ thân mang thánh chỉ, dưới sự hộ tống của Trình Gia Sanh, điều khiển Thương Lang quân đoàn cùng Hoàng Long quân đoàn đi kinh sư, đã đi hơn mười ngày.”

“Hay cho một Trình gia...”

211. Tập 8: Kim Qua Thết Mã – Chương 211: Từ Biệt

Trong hai mươi thiên nhân trường tiền doanh, có ba phần là con cháu nhà họ Lộ. Có thể nói, tiền doanh Thiên Ứng quân đoàn, cho tới nay đều là tâm huyết của Lộ Đỉnh Thịnh, dù là Cổ Đạo Nhiêm, cũng chưa từng nhúng tay bên trong.

Hứa Hải Phong ngồi trên Ô Vân, cùng Phương, Hạ hai nàng đang lưu luyến từ biệt.

Lúc này hẩn muốn cùng Lữ Dương Danh và Lâm Nghi Tinh hai người đến thẳng đại doanh bắc cương, về phần hai vạn đại quân tự nhiên là do đám người Lộ Đỉnh Thịnh suất lĩnh trực tiếp tiến thẳng Ngọa Long thành.

Con trai Lâm Mộc Hợp của Lâm Nghi Tinh dưới sự khuyên can của Tương Khổng Minh, bỏ đi ý niệm đến bắc cương trong đầu. Tương Khổng Minh chỉ dùng một câu nói nhân nhạ, liền đạt được mục đích của hẩn. Hẩn nói: “Người phải biết tự lượng sức mình, lần này nếu các người đi sẽ trở thành vương vữu, chẳng phải ngược lại tai họa cho tính mạng chủ công nhà ta. Cuộc chiến hai đại tông sư, ý nghĩa sâu xa, chủ công nhà ta nêu bởi vậy mà thất bại, người gánh chịu nổi sao?”

Một câu trắng trợn như thế, ngược lại làm cho Lâm Mộc Hợp cả người nhiệt huyết tỉnh táo lại, rốt cục không hề kiên trì.

Tương Khổng Minh lại bỏ thêm một câu: “Địch nhân Đại Hán cũng không chỉ một mình Hung Nô nhân, sự uy hiếp của Khải Tắt nhân cũng không dưới bọn họ, nếu các người đều có gan, không ngại theo ta đi một chuyến.”

Điều này chính hợp tâm ý Lâm Gia Huy liền lập tức lôi kéo huynh đệ của mình tỏ vẻ nguyện hiệu mệnh làm việc, đối với việc này, Tương Khổng Minh vui vẻ tiếp nhận.

Hết thủy dặn dò xong, Hứa Hải Phong nhìn Lữ, Lâm nói: “Nhị vị tiền bối thỉnh đi trước một bước, Hứa mỗ cùng quân sư đại nhân bàn lại vài câu, lập tức đuổi theo.”

Hẩn nói ra lời này, mặc cho ai cũng biết hẩn có việc cơ mật muốn đi gặp Tương Khổng Minh dặn dò. Chẳng những Lữ, Lâm hai người lập tức giục ngựa phóng đi, mà dù là đám người Lộ Đỉnh Thịnh bên cạnh cũng tự giác tách ra xa xa.

“Chủ công cứ việc yên tâm, học sinh trở về Ngọa Long thành, lập tức điều khiển binh mã, tự mình tiếp ứng chủ công.” Tương Khổng Minh thi lễ nói, tuy hẩn không tỏ vẻ gì thay đổi, nói ra trước mặt, nhưng sự nghi hoặc trong nội tâm cũng hơn xa người bên ngoài.

Hẩn cùng Hứa Hải Phong quan hệ mật thiết, thực không người nào có thể tưởng tượng, Hứa Hải Phong sớm không nói, chậm không nói, dĩ nhiên lại lựa chọn lúc ly biệt lại muốn cùng mình trò chuyện. Khẳng định là một chuyện đại sự vô cùng quan trọng, hơn nữa hơn phân nửa còn là một chuyện tai họa.

Hứa Hải Phong nổi lên vẻ tươi cười đầy mặt, hẩn dùng phương pháp hành động của Tương Khổng Minh, cạn kiệt toàn lực bày ra một mặt hòa ái thân thiện nhất của mình.

Tương Khổng Minh hít sâu một hơi, trong lòng nổi lên một trận ác hàn, da tay không tự chủ được mà nổi lên một mảnh da gà. Vẻ tươi cười này hẩn quá quen thuộc, đồng thời lại có chút xa lạ.

Trước khi Hứa Hải Phong còn chưa lĩnh ngộ tinh thần lực, vẫn bị hấn đùa giỡn trong tay mà không hề có lực hoàn thủ, lúc đó, một khi hấn có việc cầu chính mình, trên mặt lập tức là vẻ mặt này, hấn đã xem thấy nhiều lần.

Chỉ là, một năm trước, Hứa Hải Phong hàng phục Lý Minh Đường tại Thái Hành sơn mạch, phẳng phất như trong một đêm phát triển rất nhiều, cùng mình trò chuyện, không còn cảm giác ngày thơ như trước.

Hấn vốn tưởng rằng, đoạn trí nhớ này vĩnh viễn sẽ phong lại trong ký ức trước kia. Không nghĩ hôm nay, khuôn mặt này dĩ nhiên lại hiện lên ngay trước mặt mình.

“Chủ công, ngài không có việc gì chứ? Như thế nào đột nhiên lại cười dâm dăng như vậy...” Tương Khổng Minh làm vẻ sợ hãi lau mồ hôi lạnh trên trán, hỏi.

Vẻ tươi cười của Hứa Hải Phong trong nháy mắt động lại, nét tươi cười tuy không thay đổi, nhưng ánh mắt phần phần không ngờ lại hung hăng trừng lại vị đại quân sư này.

“Cũng không có gì, chỉ là Hứa mỗ đột nhiên nhớ tới một việc, quên nói lại với quân sư đại nhân.” Hứa Hải Phong nỗ lực bảo trụ nụ cười của mình, dùng giọng nói thành khẩn nhất lên tiếng.

“Nói đi.” Tương Khổng Minh hít sâu một hơi, nói: “Học sinh đã chuẩn bị tâm lý.”

Hứa Hải Phong lập tức cười rạng rỡ, hấn nhẹ nhàng nói: “Từ sau khi bước vào cảnh giới tông sư, Hứa mỗ ngoài ý muốn phát hiện một sự biến hóa.

“Cái gì?” Tương Khổng Minh hỏi tới, nhưng trong lòng đã bắt giữ được một cảm giác xấu.

“Kỳ thật cũng không có gì cùng lắm, chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.” Hứa Hải Phong cười thật thân thiết, thậm chí còn dẫn theo một ít vẻ lấy lòng.

Tương Khổng Minh đợi hồi lâu, lại thủy chung không thấy hấn nói gì, mà vẻ mặt của hấn lại càng thân thiện, trong lòng càng bất an, rốt cục không thể nhịn được nữa, thấp giọng rít gào: “Nói mau a...”

Hứa Hải Phong cười dài, nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ là đột nhiên phát giác tựa hồ đã đánh mất năng lực lấy tử bổ huyết mà thôi.”

Tương Khổng Minh há hốc mồm, nhưng không đợi hấn kêu to ra, chỉ thấy thân thể Hứa Hải Phong bay lên, đáp xuống trên Ô Vân, quát một tiếng, Ô Vân như được thánh chỉ, buông ra bốn vó, đảo mắt đã không thấy tung tích.

Chỉ còn lại thanh âm Hứa Hải Phong từ xa xa truyền tới: “Quân sư đại nhân, hết thấy ta nhờ người.”

Mọi người ở bên cạnh chứng kiến vẻ mặt Tương Khổng Minh lúc đỏ lúc trắng, đều theo bản năng lui về phía sau, mà dù là Phương Doanh Anh vốn quan hệ với hấn tốt nhất từ trước tới nay cũng không dám ở lúc này trêu chọc hấn, để tránh gặp thảm nạn liên lụy.

Thanh danh Tương quân sư bao hiển hách, không ngờ đã đạt tới mức như thế.

Sự tức giận của Tương Khổng Minh càng ngày càng dâng cao, một cổ hơi thở lạnh như băng lấy hấn làm trung tâm, từ từ lan tràn ra.

Hạ Nhã Quân đột nhiên chuyển tay, kéo lui Phương Doanh Anh ra phía sau, đồng thời triển khai tinh thần lực trảng của chính mình, đem tiểu muội tử bao phủ vào. Phương Doanh Anh nhìn cử động như lâm đại địch này của nàng, trong khoảng thời gian ngắn vô cùng khó hiểu.

Đám người Lâm Gia Huy rùng mình thật mạnh, như gặp phải quỷ thần, mấy người có tu vi kém một chút, dĩ nhiên đã đứng không vững, té ngã trên mặt đất.

Lộ Đình Thịnh một đôi mắt lão chột bạo nổi lên một đoàn tinh quang sáng rực, tuy chỉ chột lóe rồi mất, nhưng khí thế cường đại chỉ phát ra trong nháy mắt đã làm cho người ta hít thở không thông. Nếu là Lữ, Lâm hai người ở đây, nhất định sẽ tự thẹn không bằng.

Khí tức âm lãnh hắc ám từ từ rút đi, Tương Khổng Minh lại khôi phục nguyên dạng, vẫn là một thư sinh yếu ớt mù tịt vô công. Chỉ là lúc này, vô luận là ai, khi nhìn về phía ánh mắt của hấn cũng tồn tại một điểm nghi hoặc cùng sợ hãi.

Tương Khổng Minh vừa mới tức giận dữ dội, nên luồng khí tức hắc ám tự động phóng ra, tuy tỉnh ngộ kịp thời, lập tức thu về, nhưng ảnh hưởng tạo thành đã có chút sâu xa.

Hắn cắn răng nghiêng lợi thì thầm: “Việc nhỏ, có việc nhỏ như vậy sao?”

Mất đi năng lực lấy rượu bổ máu, điều này ý nghĩa như thế nào? Tương Khổng Minh so với bất cứ kẻ nào đều rõ ràng, huyết tửu chiến sĩ, nhờ vào chính là một thân ma huyết của Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong tuy không giống người thường, nhưng cuối cùng hắn vẫn là một con người, máu có nhiều thì cũng phải có hạn lượng nhất định. Sở dĩ hắn có thể cuộn cuộn không ngừng cung cấp máu mới, nhờ vào chính là năng lực đặc thù lấy rượu bổ máu.

Nguyên nhân chính vì có loại năng lực này, cho nên hắn mới có thể vô hạn chế tạo huyết tửu chiến sĩ. Một vạn, mới đây có được một vạn huyết tửu chiến sĩ cùng một vạn huyết tửu chiến mã, lực chiến đấu cường đại như vậy, đều là bởi vì hắn tùy thời đều có được khả năng bổ sung máu.

Nếu năng lực này biến mất, vậy đại biểu sau này cũng không còn cách nào đại quy mô khuếch trương quân đội huyết tửu chiến sĩ.

Đối với Hắc Kỳ quân sắp gặp đại chiến, đây chứng thật là một tin tức xấu đến mức không thể xấu hơn.

Tương Khổng Minh cúi đầu không nói, lâm vào sự trầm tư tự hỏi thật sâu.

Không người nào quấy rầy hắn, chỉ cần nhìn về mặt lúc này của hắn, ai cũng biết Hứa Hải Phong lúc rời đi đã nói ra lời nói không phải chuyện đùa.

Hai vạn binh mã đứng vững như tùng, Lộ Đình Thịnh cũng không có hạ lệnh lên đường, vì người này, hắn tình nguyện nhượng cho đệ tử binh của mình đứng đây chờ đợi, bởi vì, hắn...có tư cách này.

Qua một thoáng, phẳng phất là từ trong giấc mộng Nam Kha đột nhiên tỉnh lại, Tương Khổng Minh rất cục động.

Khi hắn ngẩng đầu lên, trong mắt lại là một mảnh sáng rực. Cặp mắt động lòng người kia lộ ra một tia đùa cợt, mất đi năng lực kia thì thế nào, chỉ cần có Tương Khổng Minh ta ở đây, cùng lắm thì tổn thêm một phen tay chân mà thôi.

Chỉ là...

Hắn vươn tay phải, hướng theo phương hướng Hứa Hải Phong rời đi, hung hăng vươn ngón giữa, chuyện trọng yếu như vậy, sao người không sớm nói a...

Trên đại đạo, bụi đất tung bay, hơn ngàn khoái mã đang toàn lực phóng nhanh.

“Ứng ca, ngựa mệt.” Khảm Cát la lớn.

Quát Bạt Ứng thẳng ngựa, quay đầu vừa nhìn, hơn ngàn nam nhi Hung Nô trên mặt đều lộ ra vẻ mệt mỏi thật sâu, hắn thâm than một tiếng, nói: “Xuống ngựa nghỉ ngơi.”

Lệnh xuất như núi, hơn ngàn người lập tức xuống ngựa, gỡ túi nước, đầu tiên cho ngựa của mình uống trước, sau đó mới đến phiên mình. Đối với Hung Nô nhân mà nói, ngựa, có đôi khi chẳng khác nào tính mạng của chính họ, bởi vì bọn họ là dân tộc lớn lên trên lưng ngựa.

“Ứng ca, ngài đang nhìn cái gì?” Khảm Cát phát giác khác thường, hỏi.

Quát Bạt Ứng vỗ vỗ lên bả vai cũng không quá rộng rãi của hắn, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ tới Hắc Kỳ quân.”

“Àn?”

“Tuy chỉ có năm mươi kỵ, nhưng bọn hắn có thể đột phá thiên quân vạn mã của chúng ta, năng lực như vậy, làm lòng người kinh sợ a.” Quát Bạt Ứng cảm thán nói.

Khảm Cát hồi tưởng lại tình hình ngày đó, thần tiễn của Triết Biệt, thần tốc của hắc hải, cùng với sự dũng hân của Hắc Kỳ quân, từng chi tiết hiện lại, khiến người không dám quên dù chỉ một thoáng chớp.

Sắc mặt của hắn thoáng vắn vẹo một chút, nặng nề hừ một tiếng, nói: “ Bọn họ chính là xuất kỳ bất ý, nếu chúng ta có phòng bị, năm mươi người kia có lợi hại, cũng đừng mơ tưởng đào tẩu.”

Quát Bạt Ứng khẽ lắc đầu, biết hắn tuổi trẻ khí ngạo, không muốn chịu thua.

Đúng vậy, đoàn người Triết Biệt ngày đó dùng thủ xảo, nếu không phải Triết Biệt bắn chết mấy vị thiên kỵ trưởng, khiến cho trận hình Hung Nô đại loạn, bọn họ tự nhiên cũng không dễ dàng phá trận mà ra. Nếu trước đó đã có phòng bị, mấy ngàn kỵ cùng lên, dù sao nhân số của đám người Triết Biệt quá ít, chỉ sợ cuối cùng cũng chưa chắc có thể chạy thoát.

Nhưng trong Hắc Kỳ quân không ngờ có một nhân vật như vậy tồn tại, nếu quân lực tương đương, vậy tình huống sẽ như thế nào?

Ý nghĩ này, làm Quát Bạt Ứng không rét mà run.

“ Ứng ca, ngài nói quốc sư vì sao phải điều khiển những tộc nhân phụ thuộc này đến tụ họp, nếu để cho bọn họ kiểm nhật công lao, chẳng phải là phân mỏng thưởng tứ của tộc nhân chúng ta.” Khảm Cát lắc đầu, tựa hồ muốn đem tạp niệm kia xé ra khỏi đầu, theo sau hỏi.

Quát Bạt Ứng thoáng trầm ngâm, nói: “ Vì xâm lấn lần này, nam tử trong tộc ta cũng đã điều động hết tám phần. Mấy trăm năm qua, chúng ta ở thảo nguyên kết cừu còn ít sao? Nếu để đám gia hỏa này ở lại thảo nguyên, phóng túng bất kể, chỉ sợ ngày sau sẽ gây thành đại họa.”

“ Bọn họ dám...” Khảm Cát hung hăng nói.

Quát Bạt Ứng thở dài một hơi, nói: “ Tộc ta thế thịnh, bọn họ tự nhiên không dám coi thường vọng động, nhưng một khi tộc ta thương vong quá lớn, vậy thì không biết được. Phải biết rằng, trên đại thảo nguyên, người ghi thù tộc của chúng ta cũng không ít.”

212. Chương 212: Quá Quan

Lữ Dương Danh cười khỏ một tiếng, nói: “ Không tốt, đại đạo phía trước có hai trăm kỵ canh gác, hơn nữa lão phu còn thám thính được trên đường đều có bóng của Hung Nô nhân, bọn họ đã phong kín sự liên lạc giữa chúng ta cùng phương bắc đại doanh.”

Lâm Nghi Tinh khinh thường cười lạnh nói: “ Lữ môn chủ, người không phải tự khen một trong lục tuyệt phương bắc sao? Như thế nào ngay cả một con đường đi cũng tìm không ra?”

Hung hăng trừng mắt nhìn hắn, Lữ Dương Danh lão gian cự hoạt, vẫn không đem lời này của hắn để vào trong lòng, bọn họ hai nhà kết oán nhiều năm, bình thường gặp mặt, nếu không đấu đến người chết ta sống thì không ngừng. Chỉ là hôm nay ngại với đại cục, bắt buộc dĩ sóng vai tác chiến, nhưng lòng vẫn cảnh giới, chỉ cảm thấy lời nói cử động của đối phương cực kỳ ghê tởm.

Nếu không có vị tông sư như Hứa Hải Phong áp trận, bọn họ đã sớm nội đấu trước tiên.

Hứa Hải Phong trầm than một tiếng, người trong giang hồ, đương nhiên võ công cao cường, nhưng tâm cao khí ngạo, kiết ngạo bất tuân, tưởng muốn cho bọn họ giống như quân sĩ bình thường phục tùng mệnh lệnh, đây cũng là việc muôn ngàn khó khăn. Nếu thay đổi là một tướng lãnh danh vọng võ công không đủ, căn bản là không áp chế được hai vị nhất phẩm cao thủ này.

Nhưng vào lúc này, hắn thật sâu hoài niệm Tương Khổng Minh.

Tương đại quân sư đối với việc đánh giá nhân vật trong giang hồ cực kỳ chính xác, chỉ có ân uy cũng thi, mới có thể được lòng thu phục. Nếu có hắn, sẽ nhìn ra được ý nghĩ trong lòng bọn họ, mới có thể nghĩ ra cách làm cho hai người phải phục tùng mà không cãi lệnh.

Chỉ là trước khi mình đi, mới nói cho hắn nghe chuyện mất đi năng lực lấy rượu bổ máu, phỏng chừng lúc này hắn giận không ít.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia tươi cười đắc ý.

“ Tên lục tuyệt phương bắc này của lão phu, đúng thật là danh không xứng thật.” Lữ Dương Danh nhàn nhạt cười nói.

Con mắt Lâm Nghi Tinh thoáng ngưng, đúng là đang hoài nghi lỗi tai của mình có phải là đang nghe lầm hay không. Dù là Hứa Hải Phong cũng quay đầu lại, cười cười nhìn Lữ Dương Danh.

“ Kỳ thật, phương bắc có tam tuyệt, cùng so sánh với bọn họ, lão hủ căn bản chỉ là vãn bối mà thôi.”

“ Ba người nào?” Trong lòng Lâm Nghi Tinh đem lục tuyệt lướt qua một lần, nhưng bọn họ đều có sở trường, vẫn không ai đủ tài nghệ trấn áp quần hùng, thắng hơn một bậc.

Chứng kiến bộ dáng nghi hoặc khó hiểu của hắn, trong lòng Lữ Dương Danh vô cùng sáng khoái, cao giọng nói: “ Tam tuyệt phía bắc chúng ta, chính là Thái Ất chân nhân, Lê Ngạn Ba đại tông sư và Hứa đại tông sư.”

Hứa Hải Phong lập tức bật cười, nguyên lai hắn chỉ là nói xảo, nói chính là ba người mình.

Phải biết rằng, cấp tông sư đại đa số đối với vũ giả mà nói, cơ hồ là sự tồn tại giống như thần minh. Làm Lâm Nghi Tinh nghĩ phá đầu, cũng tuyệt đối không đoán được lời hắn nói chính là mấy vị tông sư cao thủ này.

Quả nhiên, gương mặt Lâm Nghi Tinh lập tức xanh đen, miệng của hắn mấp máy, miễn cưỡng loạn ra mấy chữ: “ Thụ giáo.”

“ Được rồi, mọi người đều là bằng hữu chung một chiến thuyền, lần đi thượng bắc, hung hiểm vạn phần, nếu không thể đồng tâm hiệp lực, đây còn không bằng một mình Hứa mỗ tự đi trước.” Trong giọng nói Hứa Hải Phong mơ hồ mang theo tia giận trách.

Hai người bọn họ nhìn nhau, đồng thời mở to mắt, miễn cưỡng nói: “ Dạ.”

“ Lữ môn chủ, phương bắc người quen thuộc nhất, người nói thử phải nên làm thế nào?” Hứa Hải Phong biết chỉ bằng vào lời nói này nhiều nhất có thể làm cho bọn họ tạm thời thu liễm, tưởng muốn chân chính hóa giải ân oán bên trong, lại nói dễ vậy sao, xem ra chỉ để ngày sau cho Tương Khổng Minh giải quyết.

Lữ Dương Danh trầm ngâm chốc lát, nói: “ Nếu đường lớn bị phong tỏa, vậy chỉ đành lựa chọn đường mòn hẻo lánh vắng vẻ, đi đường vòng mà thôi. Chúng ta chỉ có ba người, chỉ cần hành động cẩn thận, nhất định có thể tránh qua tai mắt bọn họ.”

Ánh mắt Hứa Hải Phong nhìn về phía Lâm Nghi Tinh, chỉ thấy hắn chậm rãi gật đầu, việc này dù sao có liên quan tới chính tính mạng của hắn, tuy Lâm Nghi Tinh không quen nhìn lão hồ ly Lữ Dương Danh này, nhưng như thế nào cũng không làm khó cho chính mạng già của mình.

“ Cấp...” Hứa Hải Phong trầm ngâm chốc lát, hồi tưởng lại buổi tối trước khi ra đi, Tương Khổng Minh từng dặn dò, lập tức trong lòng hiểu rõ, hắn sang sang cười nói: “ Cần gì phiền toái như vậy, ta thật ra có đề nghị.”

Trong mắt hai người bọn họ hiện ra vẻ nghi hoặc, Lâm Nghi Tinh hỏi: “ Hứa tông sư có tính toán gì?”

Hứa Hải Phong chỉ vào đại đạo trước mặt, mỉm cười không nói.

Lữ Dương Danh biến sắc, kinh hô: “ Xông quan?”

Hứa Hải Phong cười to nói: “ Lữ môn chủ hào khí can vân, dĩ nhiên cũng nghĩ như Hứa mỗ.”

Lữ Dương Danh xấu hổ cười cười, cùng Lâm Nghi Tinh mắt to trừng đôi mắt nhỏ, hai mắt nhìn nhau. Mặc cho bọn hắn nghĩ phá đầu, cũng quả quyết đoán không được Hứa Hải Phong đánh chủ ý lại gan lớn hơn trời.

“ Khái khái.” Ho khan một tiếng, Lữ Dương Danh lẩm bẩm: “ Chúng ta chỉ ba người, đi xông quan có phải là...à...”

Hắn không nói hết, đem mắt nhìn qua Lâm Nghi Tinh, người sau thoáng chần chờ, lần đầu tiên thừa nhận đề nghị của đồng bạn: “ Hứa tông sư, Hung Nô nhân thế mạnh, chúng ta cứ như vậy mà xông lên, sợ là chỉ có chịu chết mà thôi.”

Tuy hấn cũng là nhất phẩm cao thủ, nhưng đối mặt mấy trăm danh Hung Nô nhân hung danh hiển hách, trang bị hoàn mỹ, cũng chỉ đành tránh lui ra xa.

Trong lòng Hứa Hải Phong thầm than, nếu thay đổi là Lâm Mộc Hợp ở đây, tất nhiên sẽ nghĩa vô phản cố đồng ý, nhưng hai người bọn họ thì có vẻ tỉnh táo hơn nhiều.

Giang hồ càng hỗn càng lão, càng lão thì gan càng nhỏ, những lời này quả nhiên là có đạo lý. Hai người bọn họ vô luận là võ công lịch duyệt, cũng không phải dám người Lâm Mộc Hợp vọng tưởng, nhưng bọn họ lại mất đi sự cao ngạo đảm khí vốn có của người giang hồ.

Nghe con mới sinh không sợ hổ, lúc đầu mình không phải cũng chính là như thế.

Nghĩ lại cũng có khi đúng, nhưng nếu nghĩ quá nhiều, lại mất đi cơ hội, người khác giành trước tiên.

“Đánh không lại hai trăm, nhị vị đều là nhất phẩm cao thủ, tính thêm Hứa mỗ, tưởng muốn toàn diệt có lẽ không thể, nhưng toàn thân trở ra cũng dễ như trở bàn tay. Các người đều là một đời anh hào, vì sao lại lâm địch, lại nhất gan khiếp chiến?” Hứa Hải Phong nhướng mày, hỏi.

Hai người bọn họ sắc mặt đồng thời đại biến, tội danh lâm địch khiếp chiến nếu khấu lên đầu bọn họ, vậy đừng nói bọn họ, cho dù là môn hạ đệ tử về sau cũng đừng mơ tưởng ngẩng đầu lên trước mặt người khác.

Lữ Dương Danh hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: “Hứa tông sư, lão phu đã qua sáu mươi tuổi, chính là dù có chết ngay, cũng không coi là đoản mạng. Chớ nói phía trước chỉ có hai trăm người, cho dù là hai ngàn người, hai vạn người, lão phu cũng quyết không một chút nhú mày. Chỉ là lần này bắc thượng, vì chính là hộ tống ngài quyết chiến Lợi Trí, trận chiến này quan hệ trọng đại, không thể sơ thất. Hôm nay khinh suất ra, đập cỏ động rắn, bị Hung Nô nhân phát hiện, phái binh chặn lại, dù là có giết ra, cũng phải hao phí tinh lực. Nếu bởi vậy mà thất thủ, vậy hai người lão phu vạn tử cũng khó hết tội.”

Lâm Nghi Tinh cổ quái liếc mắt đánh giá hấn, đối với lời này nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng vẫn ứng tiếng nói: “Lữ môn chủ nói có lý, còn thỉnh Hứa tông sư nghĩ lại.”

Nhìn Lữ Dương Danh, Hứa Hải Phong cũng cảm thấy ngoài ý muốn, lời này của lão không phải là đẩy đưa trốn tránh, mà từ đầu đến cuối lộ ra sự chân thành từ trong nội tâm, không khỏi tăng thêm ba phần hảo cảm đối với lão. Hấn khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về quan đạo phía trước, cất cao giọng nói: “Phát hiện sao? Hứa mỗ chính là muốn cho Lợi Trí biết, Hứa Hải Phong đã tới.”

Trên quan đạo, người đi đường rải rác không bao nhiêu, xa không giống dĩ vãng tiếng người ồn ào náo nhiệt.

Mấy quan binh Hung Nô ngồi trên những cọc gỗ xếp thành hàng ngay quan tap, lớn tiếng nói chuyện.

“Thật không may, bị phái đến địa phương mà ngay cả chim cũng không sinh sản này, thật không biết cấp trên đang nghĩ như thế nào.” Một Hung Nô binh lính tuổi còn trẻ phát lao tao.

“Được rồi, ý nghĩ của các đại nhân không phải để người có thể hiểu được, thủ là được, đừng cho kẻ chúng mất đi qua, nếu không thì chờ rơi đầu đi.” Một thập nhân trưởng đứng bên cạnh hấn khiển trách.

Mấy binh lính bên cạnh đồng thời cười rộ lên, thập nhân trưởng là chức quan quân thấp nhất, đa số chẳng là gì. Hung Nô nhân tính tình hào sảng, luôn có thể cùng thuộc hạ đùa giỡn ồn ào. Cũng chỉ có thân thiết như huynh đệ, trên chiến trường mới có thể phát huy ra lực chiến đấu lớn nhất.

“Đội trưởng, có người tới.” Một gã binh lính kêu lớn.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, phía trước có ba kỵ mã đang hướng quan tap đi tới.

Vị thập nhân trưởng đem bàn tay che mắt, che đi ánh sáng chói mắt, đợi khi hấn nhìn thấy rõ dung mạo cùng thần thái của người ngồi trên ngựa, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác khẩn trương khó hiểu.

Chiến mã đi đầu, có một thanh niên khoảng hai mươi tuổi đang cười, trên mặt hấn lộ ra vẻ tươi cười đậm nhạt, làm cho người ta không tự chủ mà trong tim sinh ra tia kính ngưỡng.

Trong lòng vị thập nhân trưởng kia rung mình, chính mình như thế nào lại đột nhiên sinh ra cảm giác như thế đối với một người Hán.

“ Hảo mã...”

Một tiếng hét lớn từ sau lưng hắn truyền đến, hắn chợt giật mình, xoay người lại nói: “ Đại nhân.”

Người đến là một bách nhân trưởng, chính là trưởng quan trực hệ của đám sĩ tốt này.

Hắn không chút nào che giấu vẻ tham lam trong đôi mắt mình, chiến mã đi tới toàn thân màu đen, không hề có một tia pha tạp, làm hắn không ngừng tấm tắc.

Đôi mắt hắn nhìn chiến mã kia, giống như một người bụng đói bảy ngày đêm nhìn thấy rất nhiều thức ăn ngon nhất thiên hạ, nên đã đui mù cả đôi mắt.

“ Dem ngựa lưu lại, các người đi thôi.” Hắn cũng không ngẩng đầu lên, nói thẳng.

Hứa Hải Phong vừa tức giận vừa buồn cười, Hung Nô nhân yêu ngựa như mạng, quả nhiên danh bất hư truyền.

“ Dem ngựa lưu lại, thật ra không khó, chỉ sợ...” Hứa Hải Phong cố ý dừng lại một chút.

Bách nhân trưởng kia nhíu mày, rốt cục ngẩng đầu lên, hắn nhìn Hứa Hải Phong, không nhịn được nói: “ Chỉ sợ cái gì? La lí dài dòng, không muốn sống nữa sao?”

Về cười cợt trong mắt Hứa Hải Phong càng thêm nồng hậu, hắn cất tiếng cười to, nói: “ Chỉ sợ các hạ hàng phục không được con liệt mã này thôi.”

Nghe được có người khinh miệt như thế, sát khí trong mắt hắn ẩn hiện, hắn nanh cười nói: “ Vốn đang muốn lưu lại cho các người một mạng, ai biết các người lại vội vã chịu chết, liền để ta thành toàn...”

Hắn nói tới đây, trong mắt chợt hiện lên vẻ nghi hoặc, cẩn thận đánh giá khuôn mặt Hứa Hải Phong, tự nhủ: “ Người là ai? Thấy thế nào lại quen thuộc như vậy?”

Lữ Dương Danh ở sau lưng Hứa Hải Phong khinh thường cười lạnh một tiếng, nói: “ Hảo hảo ngấm lại, ngu ngốc.”

Những lời này của hắn dùng tiếng Hung Nô quát ra, ai cũng đều nghe thấy. Nghe được có người nhục mạ trưởng quan của mình, những Hung Nô nhân liền nổi giận, đinh đương không ngừng, đều rút ra mã đao, chỉ đợi trưởng quan ra lệnh một tiếng, liền đem ba người này chém thành thịt nát.

Ai ngờ, bách nhân trưởng kia không những không giận tím mặt, ngược lại nhìn địch nhân còn lộ ra vẻ kinh hãi, hắn chỉ vào Hứa Hải Phong, mấp máy đôi môi cơ hồ muốn cứng ngắc, gian nan kêu lên: “ Hứa...Hải...Phong...”

213. Chương 213: Ẩn Nặc

Hứa Hải Phong thu hồi tươi cười, một cổ hùng bá khí sắc bén dày đặc bỗng nhiên dựng lên, trong chớp lát khuếch tán ra, trong phạm vi mấy trượng tràn ngập tinh thần lực của hắn.

Tuy bản lĩnh của Hứa Hải Phong chính là Thái Cực thần công, nhưng hợp khẩu vị của hắn lại chính Cực Linh chương.

Hắn tập võ mấy năm gần gũi, có thể đặt chân tông sư, hơn phân nửa là nhờ vào lực lượng ma huyết trong cơ thể. Thượng cổ linh xà, vốn là hồng hoang dị chủng, ngạo khí lăng nhiên. Trong mình mình, luồng lực lượng bất khuất không tha cũng theo ma huyết dời đi đến trên người Hứa Hải Phong. Võ công của hắn càng cao, lực lượng tinh thần càng mạnh, cổ lực lượng kia càng phát huy ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Hứa Hải Phong có được siêu thế kỳ tài, cũng có được khí thế bạt hổ, mỗi lần gặp phải gian nan, đều có thể bất khuất không tha, nghịch dòng mà lên, cuối cùng đột phá khốn cảnh, tái hiện quang minh, cũng vì như thế.

Cực Linh chương là tuyệt luân võ công uy mãnh nhất thế gian, cùng cổ lực lượng này hỗ trợ lẫn nhau, giao tương hỗ kết, đây mới chính là bản chất của hắn.

“ Chính là Hứa mã, các người...” Hứa Hải Phong khẽ khựng lại, lạnh giọng quát: “ Cút ngay cho ta.”

Dứt lời, hắn cũng không để ý tới bọn họ, thúc ngựa phóng đi.

Hai người Lữ Dương Danh cười ngạo nghễ, vỗ ngựa theo sát.

Những Hung Nô nhân quanh người Hứa Hải Phong bởi vì đang lâm vào trong tình thần uy áp của Hứa Hải Phong, đợi sau khi hắn đi xa, mới hồi phục lại.

Bởi vì mặt trời chiếu xuống, ngoại trừ mười người canh giữ nơi quan tạt, những Hung Nô nhân khác đều ẩn vào trong tàng cây che mát. Cách nhau cũng gần, nếu có biến cố, lập tức có thể tới, thời gian quá lâu, khó tránh khỏi có chút lười nhác.

Dù là có mấy người nhìn thấy ba người Hứa Hải Phong phóng đi qua, nhưng chứng kiến mấy người đứng tại quan tạt vẫn không phát ra cảnh báo, lập tức lơ đãng. Đợi đến khi bách nhân trưởng kia tỉnh táo lại, ba người bọn họ đã sớm không còn thấy bóng dáng.

Tin tức Hứa Hải Phong đại giá quang lâm một tầng rồi một tầng bắt đầu đi tới, chủ sự Hung Nô không dám chậm trễ, lập tức hạ lệnh cho các quan tạt cẩn thận đề phòng, nghiêm xét bàn tra, nhưng Hứa Hải Phong lại như biến mất trong hư không, không còn phát giác được tung tích gì của hắn.

Cáp Mật Thứ đem văn thư cầm trong tay ném lên bàn, đôi mày nhíu chặt, thật lâu không nói lời nào.

“ Lão sư...” Cáp Cát ở bên cạnh hắn nhẹ giọng dò hỏi.

Ánh mắt Cáp Mật Thứ lưu một vòng trên mặt hắn, hỏi: “ Người có chuyện gì, không cần cố kỵ, nói thẳng đi.”

Cáp Cát lên tiếng, chần chờ nói: “ Lão sư, Lợi Trí tông sư từng bại dưới tay Hứa Hải Phong, lần này giao thủ, có được mấy phần thắng?”

“ Người nghĩ sao?” Cáp Mật Thứ cười mà không đáp, đặt câu hỏi.

Cáp Cát cười khổ nói: “ Tông sư, thần bí khó lường, đệ tử không dám vọng đoán.”

“ Ai...” Cáp Mật Thứ thở dài, nói: “ Không sai, thắng bại giữa bọn họ, chớ nói ta và người, cho dù là Thác Hà Đế tông sư cũng chưa chắc có thể đoán được. Ta duy nhất có thể cam đoan, chính là lần này giao thủ, cũng không phải là cuộc chiến sinh tử.”

“ A...” Cáp Cát kinh hô một tiếng, hiển nhiên những lời này đã vượt ngoài dự liệu của hắn. Hắn trầm tư một thoáng, trong hai mắt hiện lên một tia hiểu ra: “ Lão sư, ngài là nói chưa tới lúc?”

Trong mắt nhìn về phía Cáp Cát hiện lên một tia tán thưởng, nghe vậy mà biết ý, Cáp Cát phát triển quả thật vượt ngoài ý liệu của hắn.

“ Trước mắt, địch nhân lớn nhất của chúng ta, không phải Hứa Hải Phong, mà là Lưu Chính Khải, theo sau là đến phiên Trình gia. Đồng dạng, địch nhân lớn nhất của Hắc Kỳ quân, còn là Khải Tát nhân. Đạo lý này, ngay cả người đều có thể lĩnh ngộ, bọn họ càng thêm không có lý do gì nhìn không thấu.”

“ Nếu biết rõ như thế, vì sao lão sư còn công cáo thiên hạ, ở bên trợ giúp, chẳng lẽ không sợ lộng xảo thành chân sao?” Cáp Cát cúi đầu hỏi.

Cáp Mật Thứ cười lạnh một tiếng, hỏi: “ Tiên Ti, Để, Yết, Khương những bộ lạc này ở phương bắc còn an bình?”

“ Có Thổ Nhi Hồng tướng quân tự mình dẫn Phi Mã quân đoàn năm vạn đại quân tọa trấn, bọn họ dĩ nhiên không dám mang dị tâm.”

“ Những tộc này, những năm gần đây nhân số hưng vượng, ta xem đã có lòng không thần phục. Nếu không phải cố kỵ tộc ta thế mạnh, đã sớm tạo phản. Cáp Cát, người nói thử xem, ở trong tộc chúng ta, người bọn họ sợ nhất là ai?”

Cáp Cát suy nghĩ một lúc, rốt cục chợt hiểu ra: “ Ta rõ ràng, ngài làm như vậy, là vì uy hiếp bọn họ bốn tộc.”

“ Ha ha ha...” Cáp Mật Thứ cất tiếng cười to, trong tiếng cười có vô hạn vui mừng.

Trên thảo nguyên, cá lớn nuốt cá bé, người mạnh làm tôn, ý niệm này đã sớm ghi khắc trong cốt tủy mọi người. Thác Hà Đế bước vào cảnh giới tông sư hơn hai mươi năm, đã là cây trụ tinh thần lớn nhất trong lòng Hung Nô nhân, lực ảnh hưởng của hắn trực tiếp bao phủ cả thảo nguyên.

Tiên Ti tộc từ trước tới giờ sợ như cọp, lời của hắn đôi khi so với thánh chỉ của Mạo Đốn Đan Vu còn tác dụng hơn ba phần.

Thác Hà Đế có danh vọng hôm nay, có quan hệ lớn lao đến việc hắn đối kháng với Lê Ngạn Ba suốt mấy chục năm, mỗi một lần giao thủ giữa bọn họ đều sẽ trở thành lời tương truyền giữa dân chúng.

Anh hùng, từ trước tới giờ luôn phải có được một đối thủ ngang sức ngang tài sánh vai. Người Hán cùng các tộc thảo nguyên cho tới nay đều là nước lửa không tương dung, ở trong lòng người thảo nguyên, Thác Hà Đế đại biểu không chỉ là Hung Nô tộc, hắn đại biểu chính là vinh dự cùng ích lợi của cả thảo nguyên.

Cho nên, chỉ cần có hắn, Hung Nô tộc tự nhiên sẽ cao hơn một bậc ở trên đại thảo nguyên.

Mà hôm nay, sự xuất hiện của Hứa Hải Phong vừa lúc giúp cho Lợi Trí kéo dài bước chân của sư phụ hắn, nhượng hắn trở thành một cột trụ tinh thần tiếp theo của đại thảo nguyên.

“Trời hưng Hung Nô tộc chúng ta, Thác Hà Đế tông sư phía trước, Lợi Trí tông sư phía sau, bốn tộc bọn họ cho dù cường thịnh trở lại, cũng không dám dễ dàng làm phản.” Cáp Mật Thứ lớn tiếng nói, trong mắt của hắn vô hạn kiêu hãnh, hắn vì chính dân tộc của mình mà vô cùng tự hào.

Khuôn mặt trẻ tuổi của Cáp Cát ẩn hiện sự khinh thường: “Lão nhân gia dùng ranh giới Hán làm dẫn dụ, chịu cho họ phải bình tham chiến, chỉ là quân đoàn phương bắc của Phương Lệnh Thần há là dễ chọc, trận đánh này...hắc hắc.”

Cáp Mật Thứ mỉm cười: “Được rồi Cáp Cát, không uống công ta dạy cho người lâu như vậy, người đã có thể tự mình suy nghĩ, có thể xuất sư.”

Cáp Cát cung thuận cúi đầu, nói: “Đệ tử còn kém xa nhiều lắm, liền như thế, đệ tử đã đoán không ra dụng ý của Hứa Hải Phong.”

Cáp Mật Thứ ngẩn ra, cười khổ lắc đầu, thở dài nói: “Đoán không ra, ta cũng đoán không ra, nếu hắn đã quang minh chính đại hiện thân, lại vì sao lại ẩn giấu hành tung, ai...tông sư làm việc, quyết không thể xem theo lẽ thường.”

“Có lẽ...” Cáp Cát lẩm bẩm: “Có lẽ Lợi Trí tông sư biết vì sao hắn làm như vậy.”

“Có lẽ, ý nghĩ giữa các tông sư chỉ có bọn họ mới có thể lý giải. Bỏ đi, không lo nhiều như vậy, Hứa Hải Phong cường thịnh bao nhiêu, cũng chỉ là một người mà thôi, chỉ cần không phải Hắc Kỳ quân tuôn ra, thì kết cục cuối cùng sẽ không thay đổi.”

“Hứa tông sư thật bản lĩnh, Lâm mỗ bội phục.” Lâm Nghi Tinh cười to nói.

Lấy loại phương thức này nghênh ngang xuyên qua phòng tuyến của Hung Nô nhân, trước kia hắn tuyệt đối không ngờ qua, chỉ là nhìn thấy sự kinh hãi trên mặt Hung Nô nhân, trong lòng không biết tại sao, lại cảm giác được thập phần khoái ý.

“Hắc hắc, chính là có chút không đủ giải hận.” Đầu lưỡi Lữ Dương Danh liếm nhẹ môi, vẻ mặt cực độ sát khí, làm Lâm Nghi Tinh cả kinh.

“Hơn mười năm trước, Hung Nô phạm cảnh, đứa con độc nhất của lão phu bắc thượng kháng địch, ai ngờ, chỉ lần đó đi, đã không còn trở về.” Lữ Dương Danh quay đầu đi, vị lão nhân lão gian cự hoạt tâm cơ hơn người vào giờ khắc này lại có vẻ thật thê lương.

Bắc võ lâm, cùng phương nam khác nhau, cừu hận đối với Hung Nô nhân cũng là khác nhau.

“Lữ huynh...” Lâm Nghi Tinh nhìn hắn, vẻ chán ghét trong mắt cũng phai nhạt vài phần, lần đầu xưng huynh gọi đệ.

Cùng chung cừu địch, cừu oán giữa bọn họ cũng tiêu tán rất nhiều.

Hứa Hải Phong đưa tay vỗ lên vai hấn, hứa hẹn: “Lữ tiên bối, thỉnh tin tưởng ta, một ngày nào đó, ân oán này ta sẽ cho bọn họ bồi thường gấp đôi.”

Lữ Dương Danh phảng phất tự biết mình thất thố, ngửa mặt lên trời cười ha ha, quay đầu nói: “Hứa tông sư, kế tiếp làm như thế nào? Có phải thẳng đường giết tới, lão phu bắt tài, nguyện làm một tiểu tốt xung phong, vì ngài mở đường.”

Tuy hấn miễn cưỡng cười, nhưng luồng thương cảm nồng đậm trong mắt cùng hận ý nhất thời cũng không cách nào đánh tan.

Hứa Hải Phong khẽ lắc đầu nói: “Không cần, kế tiếp, cứ dựa theo lời đề nghị lúc trước của tiên bối, chúng ta đi đường nhỏ.”

“Cái gì?”

Lữ Dương Danh cùng Lâm Nghi Tinh hai người cực kỳ ăn ý đồng thời hỏi lên.

Hứa Hải Phong nhìn bọn họ, vẻ mặt kỳ quái nói: “Đi đường nhỏ thôi, làm sao vậy, rất kỳ quái sao?”

Sắc mặt hai người bọn họ giờ phút này trở nên cực kỳ thú vị, qua nửa giây, Lữ Dương Danh thì thảo hỏi: “Hứa tông sư, vì sao phải đột nhiên đổi đi đường nhỏ?”

Hứa Hải Phong thần thần bí bí cười, nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ, các ngươi chính mình đoán đi.”

Dứt lời, hấn cười Ô Vân, quẹo sang đường nhỏ phóng đi.

Lâm Nghi Tinh cau mày, đột nhiên hỏi: “Lữ huynh, ngươi đoán được?”

Lữ Dương Danh nghiêm mặt, sau một lúc lâu, nặng nề gật đầu.

Lâm Nghi Tinh chỉ là hỏi theo bản năng, nhưng nhìn thấy Lữ Dương Danh biểu hiện như vậy, trong lòng kỳ lạ, hỏi tới: “Vì sao?”

“Thâm ý sâu sắc.” Lữ Dương Danh nghiêm mặt nói, theo sau thúc ngựa rượt theo Hứa Hải Phong.

“Thâm ý sâu sắc?” Trong miệng Lâm Nghi Tinh lẩm bẩm bốn chữ, chốc lát sau cả giận nói: “Đây không phải nói nhảm sao.” Hấn cảm hận liếc mắt nhìn theo bóng lưng lão nhân cao gầy, nhưng trong lòng đột nhiên dâng lên một tia cảm giác nói không nên lời, tựa hồ người này có chút khác với bộ dáng hèn mọn bỉ ổi đã tồn tại bao lâu nay trong mắt mình.

Trước khi đi Tương Khổng Minh đã từng trò chuyện với Hứa Hải Phong, người trong giang hồ thật khó tuần phục, đặc biệt là hai vị nhất phẩm cao thủ luôn cừu thị nhau này. Nếu muốn cho bọn họ vứt bỏ hiềm khích lúc trước, đồng tâm hợp lực, cơ hồ là một chuyện còn khó hơn lên trời.

Đã như vậy, dứt khoát ở ngay trước mặt họ bảo trì bộ dáng cao thâm khó lường, để cho bọn họ có sự kiêng kỵ, có lẽ còn có kỳ hiệu. Đặc biệt là Lữ Dương Danh, tâm cơ hơn người, nhưng người này một khi đã chui vào ngõ cụt, khẳng định là càng chui càng sâu, không cách nào đi ra, nếu cho hấn đem đại bộ phận lực chú ý tập trung trên một việc, thường thường sẽ đạt được hiệu quả vượt ngoài ý nghĩ.

Hứa Hải Phong nói như vậy, cố ý lựa chọn hai cách làm ngược hấn nhau, hiệu quả quả nhiên là khác hẳn. Quan hệ giữa bọn họ đã có sự cải thiện, ít nhất nhìn nhau cũng đã thuận mắt hơn nhiều.

Hai người bọn họ bị lời nói của Hứa Hải Phong làm mơ hồ, chỉ cảm thấy vị tông sư đại nhân này quả nhiên danh bất hư truyền, làm việc ngoài dự đoán mọi người, cao thâm khó lường, khó lường cao thâm.

Đương nhiên, cũng chỉ có Hứa Hải Phong thân là tông sư mới tạo cho họ ảo giác như thế, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ đã sớm không nhịn được mà một bạt tai đánh ra, nơi nào còn có thể kiên nhẫn suy nghĩ, cẩn thận khắp nơi.

Nếu để cho bọn họ biết cách làm lần này của Hứa Hải Phong chính là bởi vì bọn họ, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Thái Hành sơn mạch, một tiếng gào thét từ phía chân trời truyền đến, âm âm rơi xuống, cây gãy cành đoạn, trên mặt đất lại thêm một cái hố to. Tần Dũng từ trong hố chui ra, làm như không có việc gì phũ phũ bụi đất trên người, nói: “ Quá thấp, thật sự là chẳng đã.”

Đột nhiên hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, thì diên diên chạy tới trong doanh trướng, vẻ mặt tươi cười đi theo sát Tương Khổng Minh, phảng phất giống như một con gấu mèo đang xoay chuyển lúc ẩn lúc hiện ngay trước mặt của hắn.

“ Rốt cục ngươi đang muốn làm gì?” Tương Khổng Minh vốn thật kiên nhẫn rốt cục cũng không chịu được, lớn tiếng quát mắng.

“ Hắc hắc...” Tần Dũng hàm hậu gãi đầu, nói: “ Quân sư đại nhân, lần này mang theo ta đi với.”

“ Không được.” Tương Khổng Minh như đinh chém sắt nói.

Gương mặt Tần Dũng lập tức khỗ sở: “ Quân sư đại nhân, lần trước chủ công đi kinh sư, đều mang theo bọn họ, nhưng không cho lão Tần đi theo, như thế nào lần này cũng không cho ta theo a?”

Con mắt Tương Khổng Minh trừng lên, đầu của Tần Dũng lập tức rụt về phía sau ba phần.

“ Hai gia hỏa này của ngươi quá nặng, vốn không có con ngựa nào công nổi, lần này chúng ta đi cần tốc độ, người theo không kịp thì có ích lợi gì?”

“ Tay không, lần này ta đi tay không là được mà?” Tần Dũng ủy khuất nói.

Tương Khổng Minh thở dài một hơi, những huyết tửu chiến sĩ phát triển đúng là phiền toái, tuy trong ngày thường không có yêu cầu gì đặc biệt, nhưng khi cố chấp lên, quả thật so với chín con trâu còn cứng hơn.

Hắn bắt đầu nói: “ Được rồi, chỉ lần này thôi, không có lần sau.”

Tần Dũng vui mừng, nói: “ Đa tạ quân sư đại nhân.” Hắn xoay người lại, đi tới chỗ trống trải, giơ lên hai nắm tay, dùng sức đánh vào lồng ngực rắn chắc của mình, phát ra tiếng “ đống đống” thật lớn, trong chớp lát vạt áo rách tan, lộ ra một cơ thể màu cổ đồng, đồng thời hét lớn: “ Tự do...”

Trong thâm sơn, vô số chim chóc hoảng sợ bay loạn chung quanh, khoảng cách hơi gần một chút, rất dứt khoát ngã quỵ lên mặt đất, những mãnh thú lớn ở vài dặm chung quanh đều cụp đuôi, chật vật chạy trốn, rời khỏi nam nhân giống hung thần ác sát này càng xa càng tốt, Tương Khổng Minh sắc mặt xanh đen bụng kín lỗ tai, trong lòng lại càng không ngừng mắng to.

214. Chương 214: Tranh Luận

Đại đạo đi thông Ngọa Long thành hoàn toàn bị phong tỏa, Hung Nô nhân sau khi công hạ kinh sư, lập tức dừng lại, dùng Mãi Mãi Đề làm thống suất, thống lĩnh ba vạn binh mã trú đóng kinh sư.

Cáp Mật Thứ đích thân điều mười vạn đại quân, do Quát Bạt Ứng thống lĩnh, cuộn cuộn không ngừng tiến tới đại doanh phương bắc.

Lấy kinh sư làm trung tâm, những thành trấn phụ cận, sau khi Cáp Mật Thứ đưa ra khẩu hiệu ai hàng không giết, phần lớn đều sáng suốt lựa chọn đầu hàng. Ngẫu nhiên có những kẻ phản kháng lẻ tẻ, dưới sự trấn áp như lời đình vạn quân của Hung Nô nhân, vốn không có chút nào thành công.

Hung Nô nhân quân lệnh nghiêm minh, đối đãi người quy hàng không hề sai lầm, nhưng nếu có chống cự, lập tức diệt môn, thủ đoạn vừa cứng vừa nhu, khiến cho trong một tháng, bọn họ cơ hồ đã không tốn bao nhiêu công sức đã chiếm lĩnh phần lớn thổ địa Hán gia.

Mà Thổ Nhi Hồng trước mặt cũng không hề nhàn rỗi, bọn họ cải biến sự lùi bước lúc trước, mỗi ngày đều chủ động xuất binh khiêu khích. Dân tộc thảo nguyên cùng với Hung Nô nhân này, nếu bàn về dũng vũ, cũng không kém binh sĩ của Phi Mã quân đoàn, chỉ là kinh nghiệm trong tác chiến đại quy mô thì còn có thiếu sót, nhưng được Thổ Nhi Hồng ở sau lưng chỉ huy, nếu không cũng đã sớm bị phương bắc quân đoàn công kích tan vỡ.

Chỉ là, có thêm Thổ Nhi Hồng và Phi Mã quân đoàn, tình huống rất là khó khăn, lấy mười lăm vạn đối mười vạn, song phương cũng rơi vào thế giằng co.

Nhưng mà ai cũng biết, một khi mười vạn Kim Lang quân của Quát Bạt Ứng chạy tới, chính là lúc Hung Nô nhân phát khởi tổng tiến công.

Phương bắc quân đoàn, đến tận đây đã trở nên cô lập không còn ai giúp đỡ.

Sơn cùng thủy tận, chẳng qua như thế.

“ Hứa thống lĩnh tới.”

Một gã tiểu binh đột nhiên cao giọng kêu lên.

Cả tòa quân doanh lập tức giống như nước nóng sôi trào, tạc ra.

Hứa Hải Phong lúc trước đi sứ Hung Nô, bây giờ lần thứ hai quang lâm đại doanh phương bắc, hẳn làm người hòa thiện, lại không hề bày ra giá thể tướng quân, được quân sĩ vô cùng yêu mến. Vị tiểu binh kia tự nhiên nhận ra vị Hứa đại thống lĩnh ngày trước từng dương quốc uy tại Hung Nô.

Vô số thanh âm truyền ra, Hứa Hải Phong đi đến làm cho sĩ khí trong quân liền đại chấn.

“ Phong nhi quả nhiên tới.” Phương Lệnh Đức vui mừng nói.

Trong lòng Lưu Chính Khải trăm mối cảm xúc, hẳn nhìn qua Trương Tử Hoa, người kia vẻ mặt âm ỉ, cau mày.

“ Điện hạ, lão thần thất bồi một chút.” Phương Lệnh Đức thi lễ, bước nhanh rời đi.

Hán Hiền đề tuy vong, nhưng truyền quốc ngọc tỷ bị Trình Huyền Phong mạnh mẽ cướp đi, lúc này lại là lúc nguy cơ, Lưu Chính Khải tự nhiên không cách nào đăng cơ, nên hôm nay Phương Lệnh Đức vẫn lấy danh điện hạ xưng hô.

Trước khi Hứa Hải Phong độc đấu Trình Huyền Phong, từng nói qua với Lưu Chính Khải, ngày sau cùng Lưu gia không còn quan hệ, lời vừa nói ra, không khác gì phản loạn, Phương Lệnh Đức biết rõ việc này, vì miễn trừ hai người gặp mặt xấu hổ, nên cố ý đi trước tương nghênh.

Chốc lát sau, Hứa Hải Phong được Phương Lệnh Đức dẫn đến soái trướng, đám người Lưu Chính Khải cũng đã sớm đợi lâu.

“ Ra mắt điện hạ.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt chấp tay, phẳng phất như vị này không phải là thái tử Đại Hán, mà là một vị dân chúng bình dân.

Lưu Chính Khải miễn cưỡng cười, nói: “ Hứa tông sư ở xa tới, mời ngồi.”

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, nghênh ngang ngồi xuống. Mọi người nhìn thấy hẳn không xem Lưu Chính Khải vào đâu, không khỏi trong lòng đánh trống. Lâm Nghi Tinh cùng Lữ Dương Danh đứng phía sau hẳn hai người liếc mắt nhìn nhau, lại càng nghi hoặc khó hiểu.

Lão phụng cung Cao Thừa Vĩ nhăn mày, đang muốn quát mắng, rồi lại nhớ tới hôm nay Hứa Hải Phong đã có thân phận tông sư, sợ là không tới phiên chính mình nói ba nói bốn. Lập tức ngậm chặt miệng, làm bộ chưa từng nhìn thấy.

“ Phong nhi, ngươi từ đâu tới đây, thương thế của Minh nhi không việc gì chứ?” Phương Lệnh Đức hỏi.

Hứa Hải Phong thay đổi một khuôn mặt tươi cười, cung kính đáp: “ Đại ca không có việc gì, chút vết thương nhỏ đã sớm khỏi hẳn, lão nhân gia xin yên tâm đi.”

Chứng kiến thái độ khác hẳn của hắn đối với hai người, trong lòng Lưu Chính Khải dâng lên một cỗ lửa giận. Nhưng hắn gặp nhiều biến đổi lớn, đã trở nên thâm sâu, thời khắc này cũng không biểu lộ ra nét mặt, chỉ là yên lặng ngồi ngay ngắn, chỉ làm như không biết.

Hứa Hải Phong nhìn Phương Lệnh Thần, trực tiếp hỏi: “ Tam thúc, cục diện hôm nay thế nào?”

“ Không tốt.” Phương Lệnh Thần thở dài nói: “ Trước có sói, sau có hổ, thế cục nguy cơ.”

“ Lương thảo trong quân còn lại nhiều ít?” Hứa Hải Phong lúc này đã là lão tướng sa trường, tự nhiên biết lương thảo đại biểu cho cái gì.

Phương Lệnh Thần lắc đầu, vươn một ngón tay.

Từ sau khi Hung Nô nhân phong tỏa đại đạo phương bắc, đại doanh bắc cương cũng không còn được trợ cấp, đến hôm nay cũng chỉ còn hơn một tháng lương thảo, đó là do Phương Lệnh Thần tiết kiệm tối đa, mới được như thế.

“ Vậy tam thúc, ngài nghĩ rằng còn có thể thủ được sao?”

Phương Lệnh Thần trầm mặc không nói, nhưng câu trả lời của hắn mọi người đều biết rõ ràng.

“ Tam thúc, Tướng đại quân sư có để lại binh thư cho ngài, trong đó có một câu nói, ngài có nhớ không?” Hứa Hải Phong nhẹ giọng dò hỏi.

“ Cái gì?”

“ Mất đất giữ người, đất cùng người còn tồn, giữ đất mất người, cả người cùng đất đều mất.” Hứa Hải Phong nói từng chữ.

Mọi người trong trường tất cả đều biến sắc.

Hứa Hải Phong thanh âm trầm thấp, nhưng có một loại lực lượng khiến cho người ta phải nghe theo: “ Tam thúc, phải đi.”

“ Đi?” Phương Lệnh Thần cười khổ, nói: “ Chúng ta có thể đi nơi nào?”

“ Vô luận nơi nào, so với ngồi chờ chết vẫn tốt hơn.” Hứa Hải Phong tỉnh táo nói.

“ Phong nhi, ngươi nói muốn đi đâu?” Ánh mắt Phương Lệnh Đức chuyển một vòng trên người Lưu Chính Khải, quay đầu hỏi.

“ Nếu nhị vị thúc thúc không chê, cửa lớn Ngọa Long thành thủy chung vẫn mở lớn cho phương bắc quân đoàn.” Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói.

“ Chỉ là vì nhị vị Phương tướng quân mà mở sao?” Một thanh âm âm trầm đông cứng vang lên trong góc, chính là Trương Tử Hoa bị cụt một tay.

Thần quang hai mắt Hứa Hải Phong ngưng tụ, khí thế cường đại trong nháy mắt tràn ngập khắp soái trường, mọi người đều có cảm ứng, đều cảm thấy trái tim giá lạnh. Chỉ là tuy sắc mặt Trương Tử Hoa tái nhợt, nhưng trong đôi mắt vẫn quật cường cùng kiên trì.

Chậm rãi tán đi khí thế, Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói: “ Trong Ngọa Long thành tự nhiên cũng sẽ dung nạp lưu dân dân chúng rời khỏi quê hương.”

Lưu Chính Trung giận tím mặt, ý tứ của hắn chính là muốn Lưu Chính Khải buông tha cho địa vị hoàng tử, lấy thân phận dân chúng bình thường ẩn dưới cánh chim của Hứa Hải Phong, lời đại nghịch bất đạo như thế cũng chỉ có hắn mới nói ra có vẻ lý sở đương nhiên như thế.

“ Hứa thống lĩnh, lúc tiên đế còn trên đời, đối người không tệ, đã thăng tới danh vị đại tướng quân, đã là ân điển hân hữu, vì sao tiên đế vừa quá thế, người lại đem hết thảy vứt ra sau não, chẳng lẽ muốn làm một kẻ vong ân phụ nghĩa hay sao?” Lưu Chính Trung đi nhanh ra, lớn tiếng nói.

“ Lưu tướng quân, cuộc chiến Lâm An ngày trước, người cũng có mặt phải không?” Hứa Hải Phong an tĩnh như nước giếng nhìn hắn, căn bản là chưa từng đem những lời của hắn để vào trong lòng.

Lưu Chính Trung lớn tiếng nói: “ Không sai, lúc ấy lão phu đi theo bên người tiên đế, nhìn thấy sự dũng mãnh của Hắc Kỳ quân, chỉ là, mới mấy năm, cũng đã thay đổi.”

“ Thật không?” Hứa Hải Phong trào phúng: “ Xin hỏi tướng quân, cuộc chiến Lâm An, công huân của Hứa mỗ như thế nào? Đoạt được ban thưởng là như thế nào? Nếu không có Phương đại ca giúp ta một lời, có phải là cuối cùng chẳng có gì hết?”

Lưu Chính Trung lập tức cứng họng, sắc mặt của hắn đỏ lên, hồi lâu mới hòa hoãn lại: “Hoàng thượng trong nhất thời có sơ sót, chúng ta thân là thần tử, cũng không thể ghi hận trong lòng. Huống chi, tiên đế thánh minh, quyết không bạc đãi tướng quân.”

“Được...” Hứa Hải Phong nhắm lại hai mắt, giọng nói càng thêm bình thản: “Vậy xin hỏi tướng quân, hôm nay Hứa mỗ phải làm như thế nào mới đúng?”

Sắc mặt Lưu Chính Trung căng thẳng, nghiêm mặt nói: “Hứa tướng quân nếu tâm tồn trung nghĩa, đương nhiên phải hộ tống thái tử lao ra ngoài, liên lạc thiên hạ chí sĩ, khu trục thất lỗ, diệt trừ nội gian, khôi phục Đại Hán lăng đống giữa càn khôn.”

“Ha ha...” Hứa Hải Phong cười to mấy tiếng, cất cao giọng nói: “Đó chính là vết xe đổ, chuyện hậu sự sau đó, Hứa mỗ cũng không muốn làm một Đồng Tử Duệ thứ hai.”

“Ngươi...” Lưu Chính Khải phần nộ đứng lên, căm tức nhìn Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong cùng hần lạnh lùng nhìn thẳng, hào khí lập tức khấn trương lên.

“Phong nhi.” Phương Lệnh Đức đi tới giữa hai người bọn họ, che tầm mắt hai bên, hần thở dài thật sâu, nói: “Chớ quên, chuyện ngày trước, Phương gia ta cũng là một trong những chủ mưu.”

Hứa Hải Phong thoáng nhíu mày, chốc lát sau mới nói: “Nhị thúc, tam thúc, cô bà ở Ngọa Long thành rất nhớ các vị, chuyện này, không bằng theo tay đi Ngọa Long thành đi.”

Phương Lệnh Đức lắc đầu, nói: “Lão phu nhận mệnh lệnh của đại ca, muốn chiếu cố an nguy của điện hạ, tạm thời không thể đi.”

“Nhị thúc, Ngọa Long thành còn có Trí ca đang chờ, chẳng lẽ ngài không muốn gặp hần sao?”

Phương Lệnh Đức thần sắc vừa động, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh: “Hải nhi tự có phúc hải nhi, hần ở lại Ngọa Long thành, lão phu rất yên tâm.”

Hứa Hải Phong nhìn Phương Lệnh Thần, chỉ thấy trên mặt hắn cũng là một mảnh buồn bã, lập tức biết tâm ý. Hần trầm tư một thoáng, rốt cục đứng lên, đi tới trước người Lưu Chính Khải, khom lưng hành lễ, nói: “Thần, Hứa Hải Phong cung thỉnh thái tử điện hạ dời giá Ngọa Long thành.”

Về cảm kích trong mắt Phương gia nhị lão chợt lóe, bọn họ cũng biết lúc này Hứa Hải Phong cúi đầu với Lưu Chính Khải, đó là bởi vì huynh đệ của mình.

Lưu Chính Trung thở dài một hơi, vô luận như thế nào, Hứa Hải Phong chịu phục nhuỷ, cuối cùng cho thái tử điện hạ một cơ hội xuống đài.

Duy nhất Trương Tử Hoa nhìn Hứa Hải Phong, trong mắt mơ hồ một tia sợ hãi. Ngay tại vừa rồi, hần ngoài ý muốn nhìn thấy trong mắt Hứa Hải Phong chợt lóe một tia sát khí khó thể nhìn thấy. Tuy chỉ là chớp động trong nháy mắt, nhưng rất dữ dội, làm hần không rét mà run, trán của hần lập tức xuất ra mồ hôi lạnh.

“Hứa huynh ở đâu, Lợi Trí sớm đợi đã lâu.”

Mọi người đồng thời cả kinh, lập tức nghĩ đến mục đích chuyến đi này của Hứa Hải Phong, không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Hứa Hải Phong ung dung cười nói: “Tiểu tử kia thật là gấp gáp, ngay cả chút thời gian cho ta nghỉ chân cũng không chịu cho.” Hần quay đầu nhìn Phương gia nhị lão, nói: “Nhị thúc, tam thúc, việc này không nên chậm trễ, các người nhanh quyết định, tiểu chất đi trước một bước.”

Nói xong, hần xoay người tiêu sái mà đi, bước chân nhẹ nhàng, thật giống như đang chờ đợi hần là bạn cũ nhiều năm không gặp.

Phương Lệnh Đức cao giọng nói: “Phong nhi, chúc người đắc thắng.”

Thanh âm xa xa truyền ra, cũng không biết Hứa Hải Phong có nghe được hay không.

“ Nhị thúc, tam thúc, phía tây bắc ba mươi dặm, trước Phóng Mã Pha có người của tiểu chất, tình thế nếu nguy cơ, có thể tới đó.”

Đây là Hứa Hải Phong dùng truyền âm nhập mật nói, trong soái tướng, chỉ có hai người bọn họ nghe được, Phương gia nhị lão nhìn nhau, nghĩ không ra ngay cả điều này hẳn cũng đã lo tới.

Lữ, Lâm hai người đi theo, nhưng Hứa Hải Phong chợt dừng lại, xoay người hướng bọn họ vái chào thật sâu. Bọn họ thất kinh, không hẹn mà cùng tách ra hoàn lễ.

“ Nhị vị tiền bối, Hứa mỗ có một chuyện xin nhờ.”

“ Hứa tông sư thỉnh nói.”

“ Thống lĩnh, Thổ Nhi Hồng lại động.” Một gã truyền lệnh binh cấp tốc chạy vào soái tướng, bẩm cáo.

Sát khí trong mắt Phương gia nhị lão chợt hiện, bọn họ không nói được một lời, đi nhanh ra ngoài.

Đợi mọi người đều đi ra, Trương Tử Hoa đi cuối cùng đột nhiên kéo lấy chéo áo thái tử điện hạ, nhẹ nhàng dặn dò: “ Hứa Hải Phong đã động sát khí, Ngọa Long thành là đất thị phi, không thể đi.”

Lưu Chính Khải sắc mặt tái nhợt, hỏi: “ Vậy đi nơi nào?”

“ Ra biển, Kỳ Lân quân đoàn.”

215. Chương 215: Hội Chiến (1)

Chốc lát sau, những thảo nguyên chiến sĩ cũng nghe được tin tức kia, bọn họ không tự chủ được nắm chặt binh khí trong tay, trong mắt vừa vui vừa sợ ngoài ý muốn, nhưng càng nhiều chính là kiên định không dời.

Từng đôi đôi kỵ sĩ tiêu sái lên ngựa, trên mặt không hề chần chờ cùng bất mãn, thay vào là sự mừng rỡ cùng dũng khí.

Phương bắc đại doanh, mấy trăm năm anh vũ danh tiếng Hồng Sắc Hải Dương, vào giờ khắc này đã bị những thảo nguyên hán tử ném ra sau đầu, trong lòng bọn họ chỉ còn tồn tại bốn chữ, ngàn dặm lãnh thổ...

Tiên Ti, Đê, Yết, Khương, bốn tộc có mười vạn chiến sĩ hợp thành một chi thiết quân anh dũng cường hãn không sợ chết, hướng đại doanh phương bắc cuộn cuộn không ngừng tràn tới.

Bởi vì Hồng Sắc Hải Dương là một kỵ binh bộ đội duy nhất của Đại Hán, vì phát huy sự tinh thông lớn nhất của kỵ binh, bốn phía đại doanh phương bắc cũng không có thành tường cao lớn, chỉ có hàng rào mấy trượng cao, cùng khe hở có thể ra vào.

Thủ bị của đại doanh phương bắc là đơn sơ nhất trong năm đại quân đoàn, nhưng đúng là bọn họ, đối mặt dân tộc thảo nguyên cường hãn nhất, mấy trăm năm qua, chưa từng thất bại một lần. Dù là hơn bốn mươi năm trước, Hung Nô nhân khí diễm ngập trời công vào, cũng chỉ đi vòng qua đại doanh phương bắc, mới có thể xâm nhập vào bụng Đại Hán.

Bọn họ giống như là một mặt thành tường bằng sắt thép không gỉ, thủy chung thủ vệ biên cương Đại Hán. Bọn họ được xưng là pháo đài di động của Đại Hán đế quốc.

Nhưng mà hôm nay, bọn họ đối mặt địch nhân, cũng là một đám mãnh thú đã bị đói bụng suốt mấy trăm năm.

Huynh đệ Phương Lệnh Đức đi lên vọng thai, hai quân chưa tiếp xúc, bọn họ đã cảm nhận được một cỗ hào khí thâm thiết không giống tầm thường.

Dân tộc thảo nguyên am hiểu nhất chiến thuật cũng không phải là công kích chiến, mà là ở đại thảo nguyên khôn cùng bát ngát tiến hành vận động chiến mãi không kết thúc, đây cũng là lý do vì sao Đại Hán thủy chung chỉ gần như là thủ thế mà thôi.

Nhưng hôm nay, những hán tử thảo nguyên lại nổi lên như một con rồng dài ngay trước đại doanh phương bắc, liếc mắt nhìn lại, là những hán tử cao lớn cường tráng.

Trận hình như vậy, chỉ cần là chiến sĩ hơi có kinh nghiệm cũng biết được cử động kế tiếp của bọn họ. Bọn họ là muốn phát động công kích, đối với đại doanh phương bắc phát ra công kích mãnh liệt nhất.

“ Chuyện gì xảy ra? Bọn họ điên rồi sao?” Phương Lệnh Đức thì thào nói.

Phương Lệnh Thần sắc mặt ngưng trọng, nói: “ Ta không biết có phải bọn họ điên rồi hay không, nhưng ta biết thời gian lưu cho chúng ta không nhiều lắm.”

Hắn quay đầu lại cao giọng quát: “ Cung tiễn thủ, đầu thạch cơ(máy ném đá bằng xe gỗ) chuẩn bị.”

Các chiến sĩ nghiêm chỉnh huấn luyện liền trung thực chấp hành mệnh lệnh của thống lĩnh, bọn họ xuất hiện sau những khe hở, từng thai đầu thạch cơ được an trí vào vị trí thích hợp.

Một vị lão nhân từ trong đám người kia đi ra, trước mặt hơn mười vạn chiến sĩ, hắn giơ lên mã đao trong tay, lớn tiếng quát: “ Vì thổ địa của chúng ta, các dũng sĩ Tiên Ti, theo ta xông lên a.”

Hắn xung phong lao lên trước, hướng cửa trại đang đóng chặt chạy tới.

Ở phía sau hắn, là hai vạn Tiên Ti tộc nhân mắt phát hung quang, hung thần ác sát, bọn họ đi theo bước chân của tộc trưởng, hướng phía trước nghĩa vô phản cổ vọt đi tới.

Bên trái đại doanh là chiến sĩ Khương tộc, bên phải là bộ đội Yết tộc, bọn họ cùng nhau trùng kích vào phương bắc đại doanh nổi tiếng nhất.

“ Bắt tên, ném đá.”

Từng đạo mệnh lệnh không ngừng truyền xuống tới, chiến sĩ Hồng Sắc Hải Dương thật tỉnh táo làm từng động tác, như chỉ kéo rồi phóng, lại làm cho dân tộc thảo nguyên bị thương tổn cùng đã kích cực mạnh nhất.

Những mũi tên nhọn trên bầu trời xẹt qua từng đường cong tao nhã mà xinh đẹp, hỗn loạn cùng những khối đá tẩm hỏa mở thiêu đốt hùng hùng liệt hỏa hướng trên đầu binh lính các tộc hung hăng ném tới.

Gió đang rống giận, ngựa đang rên rỉ, mỗi một khắc đều có người chết thảm trên con đường tiến tới phía trước, lại lập tức bị những kẻ đến sau bao phủ lên, không còn lưu lại một tia dấu vết.

Từng người liều mạng thúc chiến mã, bọn họ tranh nhau công kích về phía trước, bởi vì bọn họ biết, chỉ có đi tới, mới có một con đường sống, không chỉ là đường sống cho chính bọn họ, còn có đường sống cho cả tộc quần.

Khoảng cách dần dần càng gần, những mũi nỏ tiến cũng một loạt bắn ra những mũi tên truy hồn đoạt phách, lực xuyên thấu cùng lực sát thương của chúng càng thêm mãnh liệt ba phần, những hán tử thảo nguyên chết càng thêm thảm trọng.

Chốc lát sau, Phương Lệnh Thần lập tức phát giác tình thế khác thường, lực chiến đấu của chi bộ đội kia tựa hồ đề thăng lên một cấp bậc, dưới cường lực trở kích của Hồng Sắc Hải Dương, kỵ binh bọn họ từng người một ngã xuống. Nhưng khác với ngày xưa, lúc này vô luận bọn họ ngã xuống bao nhiêu người, những người phía sau làm như nhìn không thấy, trên mặt không hề có sự sợ hãi cùng do dự, trong mắt bọn họ thủy chung trừng trừng nhìn tới cửa trại của đại doanh phương bắc, công kích, công kích, lại công kích, thẳng đến khi bọn họ không còn một móng hoắc là vọt đi vào.

“ Đông...”

Tiếng vang không ngừng từ ngoài doanh truyền đến, những mũi tên cùng đá không ngờ không ngăn nổi bước chân của bọn họ, bọn họ rốt cục đã đi tới dưới lan can.. Nhưng lan can cao lớn vô tình đã dựng đứng ngay trước mặt họ, bước tiến của bọn họ rốt cục đã bắt đắcc dĩ dừng lại.

So với thành tường cao ngất, độ cao của lan can chỉ có thể lấy gò đất để hình dung. Độ cao như vậy, căn bản là không cần dùng đến thang hay là khí giới công thành lớn.

Tiên Ti nhân lấy ra dây thừng bên hông, hướng lên cao ném đi, buộc dính lan can, hướng phía trên trèo lên. Nhưng chờ bọn họ bên trên cũng chính là sự giết hại vô tình của quân đội Đại Hán, bằng vào ưu thế trên cao đánh xuống, quân đội người Hán chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.

Một lão chiến sĩ thúc ngựa, đột nhiên vô tình đánh thẳng vào lưng ngựa, con ngựa vô tội kêu lên một tiếng thê thảm, ra sức phóng về phía trước, nặng nề đập vào trên lan can, nhưng ngoại trừ có chút rung động lan can, cũng không thấy được hiệu quả gì khác. Con ngựa nằm trên mặt đất, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Ánh mắt lão chiến sĩ cũng không có sự thương tiếc, không có lửa giận, hắn đem thân ngựa đẩy ngã dựa vào lan can, cúi mình xuống, cao giọng nói: “Đạp lên vai ta, đi qua.”

Những kỵ sĩ phía sau không hẹn mà cùng làm ra lựa chọn giống nhau, chiến mã mà trong ngày thường bọn họ yêu thương còn hơn tính mạng vào giờ khắc này biến thành tảng đá lót chân cho bọn họ, một con chiến mã, một đám chiến sĩ hợp thành những bậc thềm bằng máu cùng thịt xương.

Điên cuồng, trên chiến trường, khắp nơi tràn ngập những hơi thở điên cuồng.

Khi một chiến sĩ đầu tiên của Tiên Ti tộc leo qua lan can, lão chiến sĩ đầu tiên quỳ rạp trên mặt đất đã hai mắt trắng dã, thất khiếu chảy máu. Hắn không phải chết vào đao binh, mà là bị đồng bạn chính mình ngạnh sanh giết chết. Chỉ là đôi mắt của hắn lại gắt gao trừng trừng nhìn vào lan can trước mặt, hai tay của hắn gắt gao ôm cứng thân chiến mã đã làm bạn cùng hắn suốt mười năm, hai hàm răng bởi dùng sức quá lớn mà đã vỡ, nhưng cho tới lúc chết hắn cũng chưa từng kêu lên một tiếng thảm thiết.

Dũng sĩ thảo nguyên đạp lên thi thể của đồng bạn làm thành bậc thềm rốt cục leo qua lan can cao mấy trượng, trên mặt họ kinh khủng dữ tợn, trong miệng họ lớn tiếng quát chói tai, bọn họ vẫn tiến về phía trước, vĩnh không lùi bước.

Trong mắt Hán quân rốt cục có điểm sợ hãi, đối mặt những người điên cuồng như dã thú, ý chí kiên định của bọn họ rốt cục có một tia dao động. Những người này so sánh với mấy ngày trước, đã hoàn toàn khác hẳn, lực chiến đấu như vậy, dù là Kim Lang quân thanh danh hiển hách, chỉ sợ cũng không cách nào đưa ra so sánh.

Trên thảo nguyên, điều kiện sinh tồn thật gian nan, không thể so sánh với bình thường, dân cư của một bộ lạc gia tăng, mang đến thường thường sẽ là một hồi chiến tranh. Vì một khối bãi cỏ xanh tươi, hai dân tộc anh em thậm chí còn có thể trở mặt thành thù, sinh tồn, đối với những hán tử thuần phác mà nói, cũng không dễ dàng.

Cuộc sống của bọn họ là bất đắc dĩ, bãi cỏ dù phì nhiêu cũng chỉ là có hạn. Mạo Đốn xuôi nam cũng là bị bức bất đắc dĩ, thảo nguyên, biển cỏ xanh biếc đã dưỡng dục hắn thành người, đã không thể dung thêm quá nhiều dân cư.

Trên đại thảo nguyên, những bãi cỏ phì nhiêu đều đã bị Hung Nô nhân lí sở đương nhiên chiếm làm của riêng, Tiên Ti tộc dù cho có bất mãn, nhưng cũng không dám có dị nghị. Ở trong lòng bọn họ, tâm nguyện lớn nhất chính là có được một vùng thổ địa phì nhiêu có thể cho tộc nhân sinh tồn, vì nguyện vọng này, bọn họ có thể từ một hán tử thuần phác của đại thảo nguyên biến thành dã thú hung tàn nhất đến từ địa ngục.

“Phụ thân, chúng ta cũng lên đi.”

Mặt sau chiến trường thảm thiết, một thanh niên cao lớn đang thấp giọng thúc giục. Bàn tay hắn gắt gao nắm chuôi đao, bởi vì quá mức dùng sức mà nổi lên gân xanh biểu hiện ra tâm tình đang kích động mãnh liệt của hắn.

“A Cốt Đả, không nên chen vào sự náo nhiệt này.”

Lão nhân yên lặng lắc đầu, phủ quyết lời đề nghị của con trai.

“Tại sao? Bọn họ đã công phá cửa trại, nếu chúng ta lại không đi, sẽ không lập được công lao gì.” A Cốt Đả thấp giọng rít gào, đối với phụ thân mình luôn sùng kính cũng là lần đầu tiên dâng lên ý oán hận.

“Công lao này không phải là dễ lấy như vậy.” Thanh âm của lão nhân vẫn bình thản như trước, dù là ánh mắt cũng lạnh nhạt.

“Phụ thân, thật là ngài sao? Ba mươi năm trước, anh hùng Đê tộc đã đi đâu?” Thanh âm của A Cốt Đả đầy áp lực, có vẻ nặng nề không cam lòng.

Ánh mắt tỉnh táo nhìn nhi tử đang ngập tràn oán hận, Nam Nghi Liêu lại trở nên sắc bén: “ Người là con ta, sau này Đế tộc phải giao cho người lãnh đạo, người nhớ kỹ cho ta, bất cứ chuyện gì cũng không thể xúc động, nhất là một vị tộc trưởng.”

Môi của A Cốt Đả run lên, sau một lúc lâu, hắn dồn dập nói: “ Phụ thân, ta biết ngài đang lo lắng cái gì, Hung Nô nhân đích xác tàn bạo, nhưng Mạo Đồn Đan Vu từ trước tới giờ lời xuất uy tín, hôm nay hắn hứa hẹn trước mặt nhiều người như vậy, nếu làm sai lời, chỉ sợ vị trí Đan Vu này của hắn cũng không giữ được, ngài cần gì phải cố kỵ.”

Nam Nghi Liêu quay đầu đi, ánh mắt hắn xẹt qua chiến trường, nhìn ra phương xa bát ngát khôn cùng, phẳng phất như xuyên thấu qua thời gian dằng dặc, xem thấu cục diện, nhìn thấu tới tương lai.

“ Tràn chiến tranh này không thể nhanh như vậy sẽ chấm dứt, thời gian cùng cơ hội của chúng ta còn rất nhiều, rất nhiều...”

Hắn kéo dài hai từ cuối cùng, thật dài.

216. Chương 216: Hội Chiến (2)

Hứa Hải Phong đi nhanh tới, đi tới trước núi nhỏ, hắn mỉm cười, tự nhủ: “ Lợi Trí này, thật đúng là biết chọn địa phương.”

Bước chân của hắn cũng không ngừng lại, theo sườn núi cơ hồ thẳng tắp đi lên. Hắn vẫn không nhìn xuống, cứ như tùy ý mà đi, nhưng mỗi điểm đặt chân, đều đúng chỗ tốt, mượn lực đi tới, như giẫm trên đất bằng, không chút nào thấy miễn cưỡng. Nếu để cho người ta nhìn thấy, còn tưởng rằng hắn đang đi lững thững trên đường lớn bằng phẳng.

Chốc lát sau, hắn đã lên tới đỉnh núi, nhưng khi đầu của hắn vừa vượt qua bình thai trên đỉnh núi, một đạo hàn quang hỗn loạn tiếng gió rít đã hướng hắn thẳng tắp bay tới.

Hứa Hải Phong thuận tay phát ra, thân hình không ngừng, đã lướt lên bình thai, hắn mở nắp bầu rượu trong tay, ngửa đầu uống một hớp thật lớn. Buông, sáng khoáy ói ra một hơi, mùi rượu lan ra.

“ Hứa huynh, người rốt cục tới.”

Đem bầu rượu trong tay ném cho đối phương, hai mắt Hứa Hải Phong sáng ngời, hắn cất cao giọng nói: “ Tiểu đệ bất tài, cũng không dám thất tín, Lợi Trí huynh, đã lâu không gặp.”

Trong đại doanh, tướng sĩ ba tộc phần dưng chém giết, bọn họ dùng tính mạng của mình nỗ lực đổi lấy thắng lợi, đại môn phía bắc đã bị đám hán tử liều chết phá ra.

Vô số người tràn vào qươ lên mã đao lóe hàn quang trong tay, trong miệng hô quát loại ngôn ngữ không ai nghe hiểu, trong mắt bọn họ có vẻ mừng như điên, loại vui sướng thật điên cuồng.

Quân đội người Hán lại không ngừng lui về phía sau, bọn họ là dũng sĩ Đại Hán, nhưng địch nhân của bọn họ cũng là một đám mãnh thú đang liều mạng tiến công.

“ Sưu...”

Một mũi tên dài xé gió từ xa xa truyền đến, một vị Tiên Ti tướng sĩ ngã xuống đất, trên cổ họng hắn còn ghim cứng một mũi điều linh tiễn.

Phương Lệnh Đức tự mình dẫn theo hai ngàn tướng sĩ tìm đến, trong miệng hắn lớn tiếng quát: “ Các dũng sĩ Đại Hán, các người làm sao vậy, chẳng lẽ không bằng một lão đầu như ta sao?”

Hắn giọng cao trường thương, đi nhanh về phía trước nghênh tới, bước tiến của hắn kiên quyết không dời, thanh âm của hắn vang dội điếc tai, trường thương trong tay hắn múa ra ảo ảnh đóa đóa trí mạng, hắn không chút sợ hãi tiến về phía trước, từng bước từng bước đi tới.

Người anh dũng luôn luôn chiến thắng, Phương Lệnh Đức lấy chính sự hân dũng của mình kích khởi lên quân hồn của Hồng Sắc Hải Dương.

Một dũng sĩ tiếp một dũng sĩ Đại Hán không hề lùi bước, bọn họ đi theo phía sau lão tướng quân, dũng cảm nghênh tới.

“Tiến vào, đi đem thổ địa về cho người thân.” Tiên Ti tộc trưởng hét lớn.

“Đánh trở về, đem đám cầu thất đánh về nhà chúng.” Phương Lệnh Đức cạn kiệt toàn lực rống to.

Hai đội nhân mã giống như hai thanh thiết chùy cứng rắn hung hăng đánh vào một chỗ, nổi lên vô số lửa hoa nóng rực huyền lệ chói mắt.

Một binh lính Đại Hán vừa đem trường thương đâm xuyên ngực của địch nhân, còn chưa chờ cho hắn kịp rút ra vũ khí của mình, liền cảm giác được trên cổ một trận đau nhức, ý thức của hắn cũng mơ hồ, cho đến tiêu tán vô tung.

Trước khi hắn lâm chung, chỉ nhìn thấy trước mặt là một mảnh ánh sáng lung linh, ta còn muốn giết địch, đây là cố ý niệm cuối cùng của hắn, chỉ là rốt cục cũng không cách nào hoàn thành.

Cổ của hắn đã rời bả vai, ở giữa không trung bay đi, xa xa rơi vào trên mặt đất, vài phút sau, lại có vô số bàn chân vô tình đạp lên, cho đến khi máu thịt mơ hồ, lún sâu vào mặt cỏ, cũng không còn cách nào nhận ra.

Nhưng vị trí của hắn cũng chưa từng mất đi, một vị đồng bạn lại từ sau lưng hắn đi ra, không kể sinh tử lại ra sức chém giết.

Tiên Ti tộc trưởng mở to đôi mắt đỏ rực, nhìn thấy những chiến sĩ anh dũng của mình ngã xuống nơi kinh khủng đã lấy vô số mạng người này, lửa giận trong lòng hắn không ngừng bốc lên, hắn đẩy ra thân vệ bên người, rút mã đao, nói: “Các dũng sĩ, xuất ra khí lực của các ngươi, theo ta sát.”

Ứng phó địch nhân như nước thủy triều tràn tới, lần đầu tiên Phương Lệnh Đức hối hận vì sao không tu kiến thành tường cao lớn, hắc hắc đảo, cơ hồ té ngã, dù sao hắn cũng đã già, cũng không còn được sự dũng mãnh năm đó. Nhưng tim của hắn vẫn nóng rực, hắn nhanh cười một tiếng, không chút nào để ý tới máu nhiễm toàn thân, kêu lớn: “Hong Sắc Hải Dương...”

“Hong Sắc Hải Dương...”

Mấy vạn quan binh đồng thời há to miệng, lớn tiếng rống lên. Trong cơ thể bọn họ lại tràn ngập lực lượng, vinh dự cao ngạo khiến cho bọn họ lại khôi phục trạng thái tốt nhất.

Trước cửa trại, đã như a tì địa ngục, vô số nam nhi anh dũng đã vì ý niệm cùng giấc mộng của chính mình mà giết người hoặc bị người giết, trong mắt bọn họ tràn ngập một màu đỏ kích động, tính mạng của bọn họ ở giờ khắc này đã hao hết toàn bộ, nhưng bọn họ không oán không hối hận, nửa bước không lùi.

Trên chiến trường, không còn thanh âm nào khác, hết thảy đều hóa thành một chữ, đó là một chữ tràn ngập sát khí làm cho trong lòng người khác run sợ...

Giết...

Nhưng vừa lúc đó, một tiếng tù và xẹt qua chiến trường thảm thiết.

Thân hình cao lớn của Mạo Đốn vung vàng ngồi trên lưng ngựa, hắn lẳng lặng nhìn phía trước.

“Đan Vu, rốt cục bọn họ đã dốc toàn lực.” Thổ Nhi Hồng ở bên cạnh hắn nhẹ nhàng nói: “Ngoại trừ Đế tộc Nam Nghi Liêu.”

Trên mặt Mạo Đốn cũng không thấy vẻ tươi cười, trên gương mặt lại tức giận nói không nên lời: “Nam Nghi Liêu, hừ, đợi khi lấy được giang sơn Hán đình, trở lại tìm hắn tính sổ.”

Thổ Nhi Hồng hít sâu mùi máu tươi trong không khí, khẽ cười nói: “Nam Nghi Liêu đã thay đổi, hắn đã không còn là thiếu niên ngây thơ khí huyết phương cương của ba mươi năm trước, hắn đã hiểu được như thế nào dùng thương tổn nhỏ nhất đi lấy được ích lợi lớn nhất, Đế tộc, thật không thể khinh thường.”

Trong mắt Mạo Đốn tràn đầy sát khí, mày rậm nhướng cao: “Ba mươi năm trước, hắn là thủ hạ bại tướng của trẫm, hôm nay, hắn cũng giống nhau. Chỉ cần trẫm còn trên đời một ngày, Đế tộc cũng không thể siêu việt Hung Nô, chỉ có chúng ta mới là bá chủ có một không hai trên đại thảo nguyên.”

“Dạ...Ngài là Đan Vu vĩ đại nhất trong lịch sử Hung Nô, phong công vĩ tích của ngài vĩnh viễn ghi khắc vào lịch sử của Hung Nô.” Thổ Nhi Hồng cung kính nói, lời này của hắn xuất phát từ sự thật tình thật ý, tuyệt không có nửa câu nịnh nọt.

Công hạ kinh sư, cướp lấy tòa Hán đô thành được xưng là trái tim của người Hán, có thể làm được điều mà vô số người đi trước không thể hoàn thành được giấc mộng, Mạo Đốn đích xác có tư cách được xưng là Đan Vu vĩ đại nhất.

“Đô...”

Tiếng tù và to rõ đột nhiên vang lên ở phía nam của Đại Hán phương bắc đại doanh.

“Không có khả năng.” Mạo Đốn nhìn ra phương xa, ánh mắt lộ ra vẻ khó thể tin.

“Đan Vu, là bọn hắn, bọn họ tới.” Trên mặt Thổ Nhi Hồng hiện lên vẻ hưng phấn khó có thể che giấu, cho dù là với tu dưỡng của hắn, thời khắc này cũng không thể tự chủ.

“Được a, tiểu tử này cuối cùng không làm trảm thất vọng.” Trên mặt Mạo Đốn cũng vui mừng, hắn ngừng đầu nhìn trời cao, cao giọng nói: “Hung Nô ta nhân tài cường thịnh, nơi xuất anh hùng, chính là lúc xưng bá thiên hạ.”

Thổ Nhi Hồng gật đầu, trong Hung Nô, những danh tướng đồng lứa đều đã mất, một đời mới lại sinh ra vị Quát Bạt Ứng là một kỳ tài trăm năm khó gặp. Thực lực như thế, thiên hạ ai dám tranh phong.

Đại Hán? Đế tộc? Những kẻ nhỏ nhoi, không đáng giá nhắc tới.

“Truyền lệnh, toàn lực tấn công, rút cây đinh quân đoàn phương bắc này cho ta.” Mạo Đốn cao giọng quát.

Trên bình nguyên, hơn vạn con chiến mã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, mũ giáp màu vàng, mã giáp màu vàng. Trong thiên hạ, cũng chỉ có một chi bộ đội có trang bị như vậy.

Quân đội vương bài cuối cùng của Hung Nô Vương, Kim Lang quân.

Sau lưng bọn họ, bụi đất tung bay, mê mang một mảnh.

Phương Lệnh Thần đầy mặt ngưng trọng nhìn nam phương, bọn họ đã tới, hơn nữa tốc độ cực nhanh, ngoài sự dự liệu của chính hắn.

Theo thám tử hồi báo, quân đội của Quát Bạt Ứng ít nhất còn tới ba ngày đường đi mới có thể kịp tới trận đại chiến này, đây chính là mười vạn người, không phải là khoái kỵ mấy ngàn người. Bọn họ làm sao tới?

Mạo Đốn vì hấp dẫn tai mắt của Hán đình, bản thân giá lâm chiến tuyến phương bắc, cũng đem quyền chỉ huy Kim Lang quân giao cho Cáp Mật Thứ, mấy trăm năm qua, Kim Lang quân lần đầu tiên tách khỏi Đan Vu của họ. Mà lần chia lìa này, liên sáng tạo lịch sử, kinh sư Đại Hán đã lần đầu tiên bị thất thủ trong tay ngoại tộc, tên Mạo Đốn từ nay về sau lưu truyền thiên cổ.

Cáp Mật Thứ sau khi đoạt được kinh sư, chuyện thứ nhất là trả lại binh quyền, đem quyền chỉ huy mười vạn Kim Lang quân giao cho con cháu vương thất là Quát Bạt Ứng, do hắn suất quân về viện phương bắc, giáp công Hồng Sắc Hải Dương.

Hắn làm như vậy, rõ ràng là vì tị hiềm.

“Phương thống lĩnh, ngài xem.” Lưu Chính Trung hít một hơi, hỏi.

Phương Lệnh Thần âm trầm nghiêm mặt, vung tay áo bào, đi xuống vọng thai. Lưu Chính Trung ngừng đầu nhìn, cảm hận dậm chân, xoay người đuổi theo.

“Chuẩn bị ngựa, lui quân.” Phương Lệnh Thần cao giọng nói.

“Phương tướng quân, ngài muốn làm gì?” Trương Tử Hoa đứng bên người Lưu Chính Khải hỏi.

“Phá vòng vây.”

“Chẳng lẽ ngay cả quân đoàn phương bắc cũng không thủ được sao?” Lưu Chính Khải hỏi, thanh âm của hắn có một tia mỉa mai.

“ Quân đoàn phương bắc có thể đứng vững mấy trăm năm không ngã, nhờ vào viện quân, bên trong có viện lương. Nhưng hôm nay đã cô lập không ai giúp, lương thảo không đủ, cho dù có thể bảo vệ cho hôm nay, cũng không thủ được một đời. Nếu chỉ là một mình Phương mỗ, sẽ không rút lui, nhưng thái tử điện hạ ở đây, vô luận như thế nào, lão thần cũng phải bảo vệ điện hạ bình an rồi đi.”

“ Được, chúng ta đi, chỉ là, xin hỏi tướng quân, muốn đi đâu?” Trương Tử Hoa hỏi.

“ Ngọa Long thành.” Phương Lệnh Thần không chút nghĩ ngợi, thuận miệng đáp.

“ Xin hỏi tướng quân, có được mấy thành nắm chắc bình an phá vòng vây?”

“ Dịch quân chưa khép lại, lão thần tự mình cản phía sau, do nhị ca hộ tống điện hạ, sẽ thành công phá vây.” Phương Lệnh Thần nhìn về phía Lưu Chính Khải, chắc giọng nói: “ Thỉnh điện hạ cấp tốc chuẩn bị, chậm trễ không kịp.”

Lưu Chính Khải còn chưa phản ứng, chợt nghe Trương Tử Hoa trầm giọng nói: “ Đi ra.”

Màn trưởng nhấc lên, một thanh niên anh tuấn mặc cẩm y bào đi nhanh ra, sắc mặt của hắn tuy hơi tái nhợt, nhưng tinh táo, khí độ ung dung, vương giả phong phạm.

“ Xin mời thống lĩnh hộ tống thái tử điện hạ đi Ngọa Long thành.” Trương Tử Hoa chỉ vào vị thanh niên kia nói.

Phương Lệnh Thần vẻ mặt hồ nghi, hắn chần chờ nói: “ Lưu Tuấn Thư?”

Trương Tử Hoa đối mặt Phương Lệnh Thần, hai đầu gối chấm đất, nói: “ Đúng vậy, ngoài ra Trương mỗ còn một chuyện muốn nhờ, còn thỉnh lão tướng quân đáp ứng.”

217. Chương 217: Hội Chiến (3)

Hứa Hải Phong chấp hai tay sau lưng, đứng thẳng trên bình thai, hai mắt hắn khê hé, lại tự có luồng hùng bá khí ngạo thị thiên hạ.

Lợi Trí khoanh chân mà ngồi, tay hắn nhẹ nhàng tùy ý không chút mỹ cảm gõ nhẹ lên tảng đá trước mặt, nhưng thanh âm cực kỳ kỳ quái này, lại tựa hồ như dựa theo một loại lực lượng thần bí nào đó đánh ra có vận luật, làm cho người ta mỗi lần nghe xao đánh đều cảm nhận được một khe hở trên con đường ranh giới giữa sinh tử.

Hứa Hải Phong chậm rãi tiến lên một bước, khí lưu quanh thân thể hắn ở một khắc này giống như bị điểm đốt vào ngòi thuốc nổ, ầm ầm bạo ra. Hắn vươn tay phải, bàn tay đổ đầy ma lực nào đó, khí lưu hỗn loạn không chịu nổi toàn bộ bị hấp dẫn, vây vòng quanh bàn tay kia không ngừng.

Sắc mặt Lợi Trí ngưng trọng, tiết tấu xao đánh của hắn phát rất nhanh, thanh âm cũng càng thêm trầm thấp, có loại áp lực cùng buồn bực cực độ.

Nhướng mây, khí lưu trong tay Hứa Hải Phong có một tia ba động, theo tiết tấu xao đánh của Lợi Trí mà có một tia hỗn loạn. Hắn bình tâm tĩnh khí, đem tâm thần toàn bộ chìm đắm bên trong, cũng không còn cảm thụ được sự biến hóa chút nào của ngoại giới.

Hai mắt Lợi Trí chậm rãi nhắm lại, động tác của hắn trở nên chậm lại cực độ, nếu nói vừa rồi là hùng vĩ tráng quan như vạn con ngựa đang chạy chồm, vậy hiện tại chính là uể oải chậm chạp như con trâu già đang kéo xe.

Nhưng mà càng là như thế, thần sắc của Hứa Hải Phong lại càng ngưng trọng, tay hắn thông thả vươn ra, phảng phất như có ngàn cân nặng đè xuống, từng tác từng tắt một. Hai luồng chân khí vô hình cùng tinh thần lực tràn trên không trung tranh đoạt luồng khí lưu do lực lượng tự nhiên hỗn loạn quay cuồng.

Tiếng hăm giết vang dội dưới chân núi, tiếng trống trận, càng lúc càng lớn, bọn họ cũng không quan tâm tới, vào tai không nghe, bởi vì tinh, khí, thần của bọn họ đã toàn bộ tập trung vào vùng đất nhỏ nhỏ này. Bọn họ cứ giằng co như vậy, không vội không nóng, không vui không lo, phảng phất như có thể kéo dài đến vĩnh viễn.

Cát bụi đầy trời, ồn ào huyền ảo, tiếng tù và vang lên bên tai không ngừng. Thân ảnh cao lớn của Quát Bạt Ứng từ trong bụi trần dày đặc chậm rãi đi ra, hần đã đem người chạy tới.

Kim Lang quân hơn vạn người cuộn cuộn xuất hiện từ trong bụi mù, bọn họ bắt đầu xếp hàng liệt đội ở phía nam phương bắc đại doanh, đội ngũ trải qua đường dài bốn ba rất nhanh liền khôi phục trận hình.

Phía bắc, mấy vạn chiến mã được huấn luyện nghiêm chỉnh chỉnh tề đang chậm rãi tiến từng bước, giống như là một dòng nước chậm rãi tụ tập về phía trước. Bộ đội của Phi Mã quân đoàn cũng bắt đầu di chuyển, năm vạn tinh nhuệ Hung Nô lục tục cưỡi ngựa, bọn họ đang đợi hiệu lệnh của Đan Vu.

Tuy Hung Nô nhân chưa phát ra công kích chính thức, nhưng luồng khí thế vô cùng cường hãn đã bao phủ khắp chiến trường.

Mạo Đồn nhìn quân đội cường thịnh trước mắt, luồng hào khí trong lòng càng ngày càng thịnh, hần ngẩng đầu cười to nói: “Hùng binh như thế, thiên hạ ai có thể ngăn ta.”

Trong mắt Thổ Nhi Hồng có sự tự tin cùng kiêu hãnh đồng dạng, hần cao giọng đáp: “Đan Vu thiên uy, quét ngang lục hợp, đập bằng thiên hạ.”

“Không sai, ta muốn thiên hạ đều trở thành thảo nguyên chăn thả của Hung Nô chúng ta.” Mạo Đồn hào khí ngất trời, hần gíu roi ngựa trong tay lên, liền muốn trọng trọng huy xuống.

Một khi một roi này huy xuống, mấy vạn Hung Nô tinh nhuệ liền đồng thời đầu nhập chiến trường, lập tức cho đại doanh phương bắc sự trùng kích lớn nhất. Chỉ là, trong một khắc này, ngọn roi của hần đã không thể huy xuống.

“Phụ thân, ngài xem...” A Cốt Đả mở to hai mắt, kêu lớn.

“Trời ạ, ta không phải nhìn lầm rồi chứ, người của Phương gia còn có thể bỏ qua doanh địa của chính mình mà chạy sao?” Nam Nghi Liêu thì thào nói.

Không chỉ là hần không tin, từng người trên chiến trường đều không tin, Phương gia đệ tử binh danh dương thiên hạ, lấy tên trung nghĩa mà nổi tiếng, dĩ nhiên lại bỏ qua những sĩ tốt còn đang ra sức chém giết, mà một mình đào vong.

Cửa tây phương bắc đại doanh mở rộng ra, vô số kỵ sĩ từ lỗ hổng này tràn ra ngoài như dòng thác. Những chiến sĩ Khương tộc còn đang xông tới không kịp đề phòng, bị bọn họ sinh sôi phá khai một lỗ hổng.

Một lá soái kỳ thật lớn tung bay trong chi đội ngũ này, lá soái kỳ đại biểu cho Phương Lệnh Thần, đại biểu cho Hồng Sắc Hải Dương đã rời đi đại doanh phương bắc.

Từ sau khi đại doanh phương bắc thành lập tới nay, trong mấy trăm năm, soái kỳ tiên diễm chói mắt này chỉ rời khỏi phương bắc đại doanh có ba lần.

Hai trăm năm trước, Man tộc tây nam phạm thượng làm loạn, trong một tháng, tây nam mười sáu quận đã thất thủ hơn phân nửa. Đại doanh phương bắc phụng chỉ xuôi nam bình loạn. Hướng đi của Hồng Sắc Hải Dương đại kỳ, thiết kỵ tung hoành, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, trong hai tháng ngắn ngủi, một hồi phản loạn đủ để phá vỡ cơ nghiệp hoàng triều Đại Hán đã bị tiêu diệt. Nguyên nhân chính vì việc này, vương triều Đại Hán mới có thể một lần khoách quân, từ đó về sau, tại phương tây, Đại Hán đế quốc có Thiên Ứng quân đoàn, có đại doanh phương tây.

Bốn mươi năm trước, Đông Tử Duệ suất lĩnh mười chín lộ cần vương chi sư bức lui Hung Nô đại quân. Nhưng lúc này Hung Nô nhân chiếm cứ sáu quận không lùi, tiên đề phát ra chiếu thư, Hồng Sắc Hải Dương lại bước lên con đường chinh chiến. Năm tháng cuối cùng, khi một quận cuối cùng của phương bắc được thu về cố thổ, Phương gia lão bối vị nam đình duy nhất còn lại cũng chết trận sa trường, da ngựa bọc thây.

Lần thứ hai soái kỳ rời đi lại mang đến chiến tích huy hoàng, là vinh dự chói mắt.

Nhưng hôm nay, soái kỳ đại biểu cho quân đội cực mạnh của Đại Hán lại lúc này rời đi đại doanh phương bắc. Dưới sự vây công cường thế của dân tộc thảo nguyên, lúc những đệ tử binh của chính họ đang xả thân chém giết thì lá soái kỳ lại rời đi đại doanh phương bắc.

Chuyện như vậy, thật sự là cho mọi người phải trợn mắt há hốc mồm.

“ Thổ Nhi Hồng, đó là đại kỳ của Hồng Sắc Hải Dương sao?” Mạo Đồn chần chờ hỏi.

Thổ Nhi Hồng há to miệng, ở trong mắt của hắn hiện lên tia lửa giận hừng hực: “ Phương Lệnh Thần, chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật sự của ngươi sao?”

Hắn cùng Phương Lệnh Thần hai người dây dưa tại bắc cương nhiều năm, giao thủ vô số, có thắng có bại, tuy ngoài miệng chưa nói, nhưng trong nội tâm, lại kính trọng dị thường. Nhưng cử chỉ này của Phương Lệnh Thần, phảng phất như cho hắn một kích vô cùng nặng nề. Một khi nghĩ đến chính mình lại cùng một tiểu nhân hèn hạ giằng co nhiều năm như vậy, Thổ Nhi Hồng chỉ còn một loại xúc động như muốn học máu.

“ Bảo vệ thái tử điện hạ...” Một tiếng rống sắc bén truyền ra từ bên trong đội ngũ.

“ Dạ...” Toàn bộ quân sĩ lớn tiếng đáp lại.

Quát Bạt Ứng ngẩn ra, Khảm Cát bên cạnh hắn lại càng kinh hô lên: “ Ứng ca, thái tử kia không phải đã chết sao?”

Tựa hồ nghe được chuyện đáng hận nhất trên thế gian, đôi mắt ưng của Quát Bạt Ứng chợt trừng lớn, gương mặt của hắn vốn không hề dao động lại đột nhiên mất đi huyết sắc, chỉ còn lại một mảnh trắng bệch làm người ta sợ hãi.

Phát hiện biến hóa của hắn, Khảm Cát thì thào nói: “ Ứng ca, ngài..ngài không có việc gì chứ?”

Sắc mặt Quát Bạt Ứng từ trắng chuyển xanh, hắn cắn răng nghiêng lợi nói: “ Hay cho Phương Hưởng Minh, hay cho Hứa Hải Phong.”

Khảm Cát lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn, a một tiếng, kêu lên: “ Người khi trước là giả?”

“ Nếu không như thế, Phương Lệnh Thần làm sao lại bỏ doanh địa mà chạy, hắc hắc, Phương gia mấy trăm năm danh dự chẳng lẽ hắn không để trong lòng thật sao?” Thanh âm lạnh như băng triệt cốt của Quát Bạt Ứng càng dày đặc sát khí chưa từng có: “ Thổ tử và cho ta, thỉnh Đan Vu hạ lệnh ngăn chặn, ta muốn chính tay cắt đi đầu người của Lưu Chính Khải.”

“ Đô đô...đô đô...” Tiếng tù và to rõ truyền đến, bộ đội của Phi Mã quân đoàn suất động trước.

“ Được, nhi lang môn.” Quát Bạt Ứng hét lớn một tiếng, nội lực hắn rất mạnh, thanh âm xa xa truyền ra, hơn vạn danh kỵ sĩ đều nghe thấy.

Đôi mắt ưng của hắn trù trừ tự mãn, hắn đang muốn hạ lệnh, thỉnh linh nghe “ hoa lạp lạp...” một trận âm thanh nổ bạo, giữa chiến trường dị biến lại khởi.

Những lan can đứng vững khắp bốn phía đột nhiên đồng thời hướng ra ngoài ngã xuống, vô số chiến mã phóng ra, bọn họ vừa ra lan can, lập tức lấy trăm người làm thành một tiểu đội, chia nhau chạy trốn.

“ Đây là như thế nào...Không tốt, Lưu Chính Khải muốn chạy trốn.” Khảm Cát linh cơ vừa động, lập tức nghĩ ra nguyên do bên trong, Lưu Chính Khải lại dùng cách cũ, lấy Phương Lệnh Thần làm mồi dụ dẫn khai địch nhân, còn chính mình thừa dịp rối loạn mà chạy trốn.

Hắn quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy Quát Bạt Ứng nhíu mày, không khỏi kêu lên: “ Ung ca, chúng ta nhanh đi chặn lại.”

Quát Bạt Ứng cắn răng, nói: “ Nhi lang môn, đi theo ta.” Dứt lời, hướng bộ đội của Phương Lệnh Thần đuổi theo.

Khảm Cát ở phía sau nghi hoặc khó hiểu, thúc ngựa đuổi theo. Hỏi: “ Ứng ca, sao ngươi còn đuổi theo Phương Lệnh Thần?”

Quát Bạt Ứng cũng không quay đầu lại, trên lưng ngựa kêu lên: “ Thật cũng là hư, hư cũng là thật, Lưu Chính Khải chưa hẳn bỏ được phương bắc quân đoàn.”

“ Không đúng...” Thổ Nhi Hồng quan sát một thoáng, đột nhiên chỉ vào phương hướng Quát Bạt Ứng kêu lên.

Mạo Đồn chinh chiến sa trường mấy chục năm, kinh nghiệm phong phú cỡ nào, có người chỉ điểm, nhìn kỹ, liền hiểu có chuyện.

“ Kim Lang quân sao lại ít như vậy?” Trên mặt Mạo Đồn hiện lên một tia nghi ngờ.

Kim Lang quân luôn là vương bài lớn nhất của lịch đại Hung Nô vương, mỗi một chiến sĩ đều là kiêu dũng chỉ sĩ thân kinh trăm trận chiến. Nên mười vạn Kim Lang quân mới có thể trở thành thiên hạ đệ nhất quân đội.

Lần này đánh lên kinh sư, Cáp Mật Thứ mang đi chín vạn, nhưng kinh sư công hạ, hắn liền đem quyền chỉ huy chín vạn Kim Lang quân trả lại cho Quát Bạt Ứng.

Chín vạn đại quân dưới sự chỉ huy của hắn, kiêm trình ngày đêm, chạy tới nơi đây. Nhưng lúc này từ trong cát bụi đi ra đâu đủ chín vạn nhân số, có được ba vạn nhân đã là cực hạn.

Phía sau Quát Bạt Ứng, vẫn là cát bụi mù trời, phẳng phất như bên trong có giấu thiên quân vạn mã. Chỉ là sau khi chi bộ đội của Quát Bạt Ứng xếp hàng liệt đội hiện ra toàn bộ truy kích, trong vùng cát bụi cũng không còn ai xuất hiện.

Mạo Đồn cùng Thổ Nhi Hồng liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra sự nghi hoặc cùng lo lắng trong lòng đối phương.

Mạo Đồn nặng nề vỗ tay một cái, cả giận nói: “ Ứng nhi, hắn đang làm cái quỷ gì?”

Sáu vạn Kim Lang quân đi đâu? Chẳng lẽ bị làn cát bụi cuốn cuộn vô tận mù trời kia nuốt sống, thiếu đi sáu vạn Kim Lang quân, chỉ bằng vào lực lượng hôm nay, còn muốn chặn lại đại doanh phương bắc phá vòng vây sao?

Mạo Đồn không nắm chắc, Thổ Nhi Hồng không nắm chắc, mà Quát Bạt Ứng càng thêm không hề nắm chắc.

218. Chương 218: Hội Chiến (4)

Lão tộc trưởng đang muốn tiếp tục quát to, ủng hộ sĩ khí, thỉnh linh nghe phía sau có người gọi to: “ Đan Vu có lệnh, Tiên Ti tộc nhanh đi chặn lại quân đội đào tẩu của người Hán, cần phải lưu lại Hán thái tử Lưu Chính Khải.”

Hắn giận tím mặt, cao quát: “ Lão tử đã công phá đại môn của đại doanh phương bắc, ngàn dặm lãnh thổ vào tay, Lưu Chính Khải kia quan hệ gì tới lão tử? Ta muốn ở chỗ này giết sạch bọn chúng, báo thù cho chiến sĩ anh dũng của chúng ta.”

Sứ giả truyền lệnh lạnh lùng nhìn hắn, nói: “ Đan Vu ra lệnh, ai đuổi bắt được Lưu Chính Khải, vô luận sống chết, được miễn cống ba năm, nếu quý tộc không đi, tự nhiên có người giành đi, cáo tử.”

Lão tộc trưởng ngăn ra, hai ý niệm trong đầu hắn nhanh chóng chuyển đổi, da thịt trên mặt co quắp, quét mắt nhìn thì thấy khắp nơi trên mặt đất, trong lòng không ngừng nguyên rửa: “ Mạo Đồn thật độc, cừu này ta nhớ kỹ.” Hắn ngẩng đầu hung hăng trừng mắt liếc Phương Lệnh Đức, xoay người lên ngựa, kêu lớn: “ Hải nhi môn, theo ta trở về bắt người.”

Lúc này, vô luận là tướng sĩ Hán tộc, hay là binh lính Tiên Ti tộc, đều đã giết đến đỏ mắt, tướng muốn tách ra, nói dễ vậy sao. Cũng may uy tín của lão tộc trưởng quá lớn, một tiếng nghiêm lệnh, tuy không cam lòng, nhưng đám binh lính vẫn rút lui ra khỏi chiến trường.

Chứng kiến cử động của Tiên Ti tộc, Phương Lệnh Đức cũng đồng thời hạ mệnh lệnh không cho truy kích.

Theo Tiên Ti tộc rời khỏi, Yết tộc cũng theo sau, ngược lại rượt theo những tiểu đội trăm người đang xé lẻ mà chạy.

Nam Nghi Liêu đang chặn bên ngoài hừ lạnh một tiếng, nói: “ Mộ Dung Trát cũng không đơn giản, có thể khuất nhục được.”

“ Phụ thân, ngài nói gì?” A Cốt Đa hỏi.

“ Nếu như là người, sau khi công vào đại doanh dịch nhân, được mệnh lệnh của Mạo Đồn, có chịu lập tức rút lui đi ra?”

“ Không có khả năng, đây không phải là lãng phí tính mạng các chiến sĩ một cách vô ích? Hải nhi cũng không khiếp nhược như hần.” A Cốt Đả lắc đầu liên tục.

“ Hừ, Mạo Đồn nếu nói như vậy, đó chính là cho thấy sẽ không phải tiếp viện quân. Hôm nay Đế tộc chúng ta bất động, chỉ bằng Tiên Ti, Yết cùng Khương tộc mà muốn phá được đại doanh phương bắc, không thể nghi ngờ là người si nói mộng. Huống chi, Yết tộc cùng Khương tộc cũng không chắc cùng hần một lòng. Mộ Dung Trất quyết định thật nhanh, lập tức tách ra, tuy hao tổn rất nhiều tộc nhân, nhưng cũng tránh được vận mệnh toàn quân bị tiêu diệt.” Nam Nghi Liêu hai mắt như điện, thật sâu nhìn kỹ A Cốt Đả, nói: “ Người nhớ kỹ, mọi việc phải suy nghĩ kỹ, đây mới là một lựa chọn tốt nhất của một vị tộc trưởng phải làm.”

Trong mắt A Cốt Đả hiện lên một tia không cho là đúng, đối với cách nói này hần từ trước đến giờ luôn khinh thường, ở trong tim của hần từ trước đến giờ nghĩ rằng, chỉ có hán tử anh dũng nhất mới có tư cách sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt của thảo nguyên.

Nam Nghi Liêu âm thầm thở dài một hơi, đối với tiền đồ ngày sau của Đế tộc, hần vô cùng ưu sầu. A Cốt Đả là nhi tử kiệt xuất nhất trong số những đứa con của hần, vô luận võ công khí độ, đều là thượng tuyển. Khuyết điểm duy nhất, chính là không có cơ trí, mắt nhìn không xa, đưa mắt đại thảo nguyên, đồng bồng được hần nhìn vào mắt đêm không hết đầu ngón tay, mà có thể làm cho hần tâm phục khẩu phục, sợ là cũng chỉ có một mình Lợi Trí mà thôi.

Tâm tính như thế, làm được tướng còn được, nhưng nếu đem vận mệnh cả bộ tộc giao vào trong tay của hần, Nam Nghi Liêu nghĩ tới đây, lập tức không rét mà run.

“ Đại nhân, hiện tại nên làm như thế nào?”

“ Có thể đi bao nhiêu là bao nhiêu, phạm là những huynh đệ còn sống sót được, thì phải đến Ngọa Long thành gặp gỡ.” Phương Lệnh Đức lớn tiếng mệnh lệnh: “ Toàn bộ phá vòng vây.”

Từ trước khi Hứa Hải Phong đi tới, bọn họ đã nhiều lần thương thảo. Buông tha cho phương bắc đại doanh bảo tồn thực lực, biện pháp này vừa nhắc tới liền bị đại bộ phận tướng lĩnh cao cấp mãnh liệt phản đối. Ở trong lòng bọn họ, đại doanh phương bắc mấy trăm năm vững chắc không ngã có vinh diệu thần thoại thế nào, dù là bọn họ toàn bộ chết trận, cũng quyết không thể hủy trong tay bọn họ.

Huyết khí của quân nhân vào lúc này hoàn toàn thể hiện ra, trong năm đại quân đoàn há có kẻ tham sống sợ chết.

Chỉ là thân là thống lĩnh như Phương Lệnh Thần ngoại trừ lo lắng đến vinh diệu truyền thừa mấy trăm năm của phương bắc quân đoàn ra, càng lo lắng chính là tình cảnh của Đại Hán cùng cục diện cả đại lục.

Sau khi Lưu Chính Đình mang đi mười vạn viện quân của Hoàng Long quân đoàn cùng Thương Lang quân đoàn, hần đã biết lần này sẽ chỉ có bại không thắng, nếu còn ngoan cố không thay đổi, vậy kết cục duy nhất chính là trắng liệt chết trận, đồng thời, mười vạn đệ tử binh tướng đều chôn cùng hần.

Ngay lúc hần đang do dự không quyết, một câu nói của Hứa Hải Phong giống như đập vào đầu hần một gậy, làm trong lòng hần có quyết định.

Người còn đất mất, người đất đều còn, người mất đất còn, người đất đều mất.

Đất đai là vĩnh viễn không có biến mất, nhưng người thì khác, nếu lúc không nên liều mạng lại đem mọi người liều mạng, vậy kết cục chờ đợi có thể tưởng tượng mà biết.

Hứa Hải Phong vừa đi, hần liền cùng Phương Lệnh Đức thương lượng, hai huynh đệ tâm ý tương thông, chỉ cần dùng ánh mắt đã quyết định xong sách lược.

Đúng lúc này, tam đại tộc quần lại phát động sự cường công chưa từng có trước đó, càng làm trong lòng Phương Lệnh Thần bịt kín một tầng bóng ma. Bộ đội của Quát Bạt Ứng ngay tại lúc này lại chạy tới chiến trường, đúng là ngoài ý liệu của hần thật lớn, nên cũng làm hần kiên định quyết tâm phải lập tức rời đi.

Chỉ là, chuyện làm cho hấn giật mình, cũng là việc Lưu Chính Khải đột nhiên quyết định không đi Ngọa Long thành, mà là đi ra biển phía đông, chạy tới Kỳ Lân quân đoàn.

Hắn suy nghĩ một chút, liền biết được nhân quả bên trong, thái độ của Hứa Hải Phong như thế, không hề nửa phần thành ý, mà đại thống lĩnh Kỳ Lân quân đoàn lại là cậu ruột của Lưu Chính Khải, hai bên tự nhiên không thể so sánh. Khổ khuyên một chốc, Lưu Chính Khải vẫn kiên trì ý mình, hấn thở dài một tiếng đành thôi, nhưng tận sâu trong tim hấn, cũng là có cảm giác như thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Ý niệm này chỉ dừng lại một chút trong đầu hấn, liền lập tức biến mất vô ảnh vô tung, nhanh đến mức ngay cả hấn cũng không dám xác định. Khác với Hứa Hải Phong, hấn dù sao đã nhận sự giáo dục tinh trung đền nợ nước kéo dài mấy chục năm, dù sao hấn cũng đã mấy chục năm ăn bổng lộc của Lưu gia.

Nhưng bỏ doanh mà chạy, lựa chọn này bất đắc dĩ cỡ nào, Phương gia bắt phá kim thân thành lập mấy trăm năm cũng ở khắc này hoàn toàn chung kết.

Không chỉ là Phương gia huynh đệ, cả Hồng Sắc Hải Dương đều bao phủ trong một mảnh hào khí bi thương.

Vì thế, khi Phương Lệnh Thần giờ cao suất kỳ đại biểu cho Hồng Sắc Hải Dương, mở ra cửa tây phương bắc đại doanh, hấn đã giận dữ xung thiên, đau lòng như cắt.

Mà khi hấn chảy lệ nóng, dùng toàn lực lượng của thân thể lớn tiếng hô to: “ Sát...” Một chữ này, Hồng Sắc Hải Dương sôi trào, bọn họ giống như tòa núi lửa vốn bình tĩnh từ thời viễn cổ tới nay, một khi bộc phát, liền phóng xuất ra lực lượng tích súc suốt trăm ngàn năm của mình.

Bi thương tất thắng.

Những binh lính hai mắt đỏ bừng, trong lòng bọn họ ôm ý niệm phải chết, bọn họ cắn răng, giờ thương, liều mạng hướng địch nhân phóng đi.

Các dũng sĩ Khương tộc ra sức nghênh đón, nhưng bọn họ lại phát giác phải đối mặt một đám mãnh thú hung hãn không kém mình chút nào.

Vì vinh dự, vì lãnh thổ, vì...sinh tồn.

Hai chi bộ đội vô cùng anh dũng hung hăng đánh vào cùng một chỗ.

Song phương đều dùng kỵ binh làm bộ đội chủ lực, nhưng bởi vì không có không gian, không cách nào phát huy ra lực trùng kích của chiến mã, mọi người tại ngay cửa trại nhỏ hẹp triển khai việc liều mình chém giết thê thảm bi tráng.

Phương Lệnh Thần xông lên trước tiên, cao giọng quát: “ Giết cho ta...”

Mấy trăm năm qua, Phương gia xuất ra những đại thống lĩnh nhiều vô số, nhưng trong mọi người, hấn cũng đứng vị trí thứ nhất, cũng là vị đại thống lĩnh duy nhất xông lên trận địa đầu tiên.

Bởi vì hấn biết, thời khắc lúc này, Hồng Sắc Hải Dương không cần đến sự tinh táo của hấn, mà là cần vũ dũng siêu nhân của một nhất phẩm cao thủ như hấn. Dưới sự suất lĩnh của hấn, Hồng Sắc Hải Dương không còn là biển khơi bình tĩnh không chút sóng gió, mà là đồ bùng nóng cháy, quay cuồng gào thét, phảng phất như dòng nước sắt đang sôi trào, là nham tương đủ để hủy diệt hết thảy.

Sự khuất nghẹn chứa đầy trong lòng Phương Lệnh Thần, mà lúc này, Khương tộc nhân chắn ngay trước mặt hấn tự nhiên biến thành đối tượng tốt nhất cho hấn phát tiết lửa giận.

Thương, là loại binh khí mà từ trước tới giờ các tướng lĩnh trong quân yêu thích nhất, thương pháp gia truyền của các đại thế gia lại càng vô số tuyệt kỹ, Lý gia Khóa Hầu thương cùng Phương gia Vạn Thiên Tinh Thần tuyệt đối đều là đỉnh cấp nhất.

Ngân thương trong tay Phương Lệnh Thần huyền xuất ra vô số ánh sáng, phảng phất như những ngôi sao trên bầu trời, rải đầy khắp đại địa. Hấn không hề giữ lại một chút, mỗi một thương đều dùng mười thành công lực, những người cùng vật chắn ngay trước mặt hấn đều bị hấn không chút lưu tình ra tay đâm thủng, hấn giống như một thanh đao nhọn cực kỳ lợi hại, ngành sanh đem Khương tộc nhân bộ đội cắt xuyên ra làm hai.

Ở phía sau hắn không xa chính là đại kỳ đang nghênh ngang đón gió, dưới đại kỳ, vô số các dũng sĩ đang xả sinh vong tử chiến đấu, bọn họ để lại tính mạng của chính mình cùng địch nhân, bọn họ dùng chính nhiệt huyết nhuộm đỏ cả lá cờ ướt át rực lửa.

Thủ lĩnh Khương tộc nhìn tộc nhân của mình đang dần dần giảm bớt, sắc mặt của hắn vặn vẹo, nhìn thật đáng sợ. Tim của hắn như chảy máu, hai vạn người, đây đã là nhân số một nửa lực chiến đấu của Khương tộc.

Trên đại thảo nguyên, bởi vì Hung Nô nhân cố ý chèn ép, tuy bọn họ lực mạnh phát triển dân cư, nhưng hiệu quả vẫn vô cùng chậm chạp. Những người này đều là tinh nhuệ của Khương tộc, đều là bảo chương của Khương tộc, bọn họ không thể đều chết ở nơi này.

Cắn chặt hàm răng, thủ lĩnh Khương tộc rút cục lùi bước, hắn rút cục lựa chọn lui về phía sau, tuy là hắn cũng không cam lòng.

Giống như thủy triều rút xuống, kỵ sĩ Khương tộc hướng hai bên tản ra, Phương Lệnh Thần cũng không hề liếc mắt, thẳng tắp thúc ngựa về phía trước.

Phương tây, hắn đang dẫn bộ đội hướng chính tây đi tới, nhưng không người nào biết, mục tiêu của hắn chính là phương hướng tây bắc ba mươi dặm – Phóng Mã Pha.

219. Chương 219: Hội Chiến (5)

Trên đỉnh núi nhỏ vô danh, vô luận là Lợi Trí hay Hứa Hải Phong, bọn họ đều là nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích, mà dù là hô hấp cũng đã sớm dừng lại.

Chân khí trong cơ thể bọn họ vận chuyển với tốc độ cao, tâm linh không ngừng kéo lên, giống như hai vạn động viên leo núi, không để ý gian hiểm vẫn cố gắng trèo lên cao điểm. Luồng khí đoàn vô hình trong tay Hứa Hải Phong đã sớm rời tay, ở giữa hai người chậm rãi bay lên, cho đến khi huyền phù ngay một chỗ, cũng không còn cách nào nhúc nhích.

Năng lượng xoay chuyển trong không khí không ngừng bị đoàn khí đoàn xoay tròn với tốc độ cao kia hút vào, giống như một bao thuốc nổ được điểm hỏa, tùy thời đều có khả năng bộc phát.

Nhưng hai người bọn họ lại phẳng phất không cảm giác, tay Lợi Trí cũng đã không còn xao đánh, mà là tùy ý đặt bên người, hắn tuy ngồi thật an tường, nhưng khí thể mãnh liệt khôn cùng bất ngát không ngừng từ trên người hắn tản mát ra bốn phương, cho đến khi gặp phải một cỗ khí phách lâm liệt không hề thua kém hơn mình chút nào.

Trên đỉnh núi, vốn là chim thú tuyệt tích, lúc này lại càng yên lặng như cõi chết, chỉ còn lại hai người không ngừng thúc phát, đã tiếp cận chiến ý cường đại đến cực hạn.

Khí đoàn trên không trung đột nhiên dừng lại, nó đã hấp thu quá nhiều năng lượng, rút cục ở trong nháy mắt này hoàn toàn bộc phát.

“ Ba...”

Phẳng phất như tiếng sấm giữa tĩnh không, một tiếng vang thật lớn trên đỉnh đầu hai người ầm ầm tạc nổ, khí lãng nóng rực mà nhanh nhẹn hướng bọn họ vọt tới.

Quần áo bọn họ tự động bay lên, ở giữa khí lãng bay múa tán loạn. Những cát bụi đá vụn trên đỉnh núi bị cuốn vào bên trong, đều mang đi, những cây cỏ ngắn rể cũng bị vô tình xả đi.

Cát bay đá chạy, chẳng qua như thế. Lực tự nhiên cường đại, dĩ nhiên vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ, cho dù là với tu vi lúc này của họ, cũng không cách nào nhìn nhả xem thường.

Thân thể Hứa Hải Phong đầu tiên là lão đảo lắc lư, mỗi một chút bãi động, lại có một cỗ lực đạo rất nhỏ phát ra, nhẹ nhàng triệt tiêu luồng khí lãng trùng kích. Nhưng chỉ trong chớp mắt, sắc mặt của hắn không tự chủ được mà thay đổi, thân thể hắn đột nhiên xoay tròn lên tại chỗ, Thái Cực công pháp toàn lực vận chuyển, lúc này mới khó khăn kiên trì đứng vững lại trong luồng khí lãng trùng kích.

Lợi Trí cũng không cách nào ngồi yên được nữa, hần đã sớm đứng dậy, vận chưởng như bay, thân hình hùng vĩ lại càng lắc lư dữ dội trong luồng cuồng phong, dù cho luồng cuồng phong kia hung hãn như thế nào, hần cũng giống như một cột trụ, vĩnh lập không ngã.

Giống như mưa rào mùa hè, tới nhanh, đi càng nhanh. Chốc lát sau, khi luồng khí lãng hoàn toàn biến mất, trên đỉnh núi đã hỗn độn một mảnh.

Hai người cơ hồ đồng thời mở mắt, đồng thời chứng kiến tia kinh ngạc trong mắt đối phương.

“Tự nhiên lực, vô cùng vô tận, bao la khôn cùng, quả nhiên không phải do con người có thể vận dụng.” Lợi Trí cảm thán nói.

“Cấp...” Hứa Hải Phong đột nhiên nhắc vạt áo, chỉ vào Lợi Trí, mỉm cười nói: “Lợi Trí huynh, chúng ta lần này chọc lão thiên gia, chịu điểm trừng phạt này hần cũng là đáng.”

Vừa rồi trong lúc bọn họ vô tâm, dẫn động phong lực của tự nhiên giới, đây là lực lượng phạm vi vượt xa điều mà loài người có khả năng nhận biết, nên đã sinh ra uy lực thật lớn làm cho tâm thần bọn họ chấn động.

Lấy thân thủ cấp bậc tông sư của họ, đã ngăn cản cũng phải cố hết sức, nếu đổi lại là đám người Phương Lệnh Thần, sợ đã sớm đã bị luồng khí lãng kia ném quăng xuống núi. Hiểu là như thế, nhưng vạt áo trên người bọn họ cũng phải bị tổn hại nhiều chỗ, mặc trên người, thật có chút tức cười.

Chỉ là, ở trong lòng bọn họ, cũng là vô cùng sảng khoái, đạo vô học, đạt tới cảnh giới như thế, đã là đỉnh cao, còn muốn tiến lên một bước, thật là khó hơn lên trời.

Lần này, bọn họ ý khí phong phát, cùng thiên chiến đấu, bọn họ nói chuyện với nhau, cùng người đấu, bọn họ phản lại tự trách, cùng mình đấu, chỉ có như thế, mới có thể siêu việt cực hạn, không ngừng đột phá.

Hôm nay gặp lại, ngoài ý muốn tiếp xúc với năng lực mới, giống như ở bên người đẩy ra một cánh cửa, đánh hơi được không khí ôn nhu mới mẻ, làm cho người ta vô cùng sảng khoái.

Vô luận là ai, bọn họ cũng không sát ý, bởi vì lấy cơ trí cùng ánh mắt của bọn họ, tự nhiên cũng biết được lúc này cũng không phải là cơ hội giao chiến. Vô luận là thắng hay bại, trận này cũng quyết không thể đánh.

Bọn họ gặp gỡ, chỉ là thử đấu một hồi, nên mới điểm đến là dừng.

“Lợi Trí huynh, hôm nay vừa thấy, Hứa mỗ thu hoạch rất nhiều, thật sự là không uống chuyến đi này.” Hứa Hải Phong cười vang nói.

“Hô...” Thở ra một ngụm trọc khí thật dài, Lợi Trí cười nói: “Lẫn nhau lẫn nhau, có thể cùng Hứa huynh đồng bồi một đời, thật sự là một chuyện sáng khoái.”

“Khoái sự sao?” Hứa Hải Phong đưa tay nhìn trời, một lúc lâu không nói.

Lợi Trí đồng thời xúc động tâm sự, cũng thở dài, chốc lát sau, hần hỏi: “Hứa huynh, Khải Tát nhân như thế nào?”

“Yên tâm, chỉ cần bọn họ có gan đến, ta vẫn có vị khẩu này, để cho bọn họ chỉ có tới chứ không có lui.” Hứa Hải Phong ngạo nghễ nói.

Hai người lại liếc mắt nhìn nhau, trong mắt không còn sát khí, chỉ còn có thật chí thẳng thắn cùng nồng đậm tiếc nuối.

Hứa Hải Phong đưa tay ra, xé lấy một mảnh y bào của chính mình, khuất ngón tay bắn ra, mảnh vải mềm mại ngưng tụ công lực thâm hậu của hần giống như biến thành một mảnh phiến đao khảm nhập vào trong cát đá giữa hai người.

“Lợi Trí, lần sau gặp lại, Hứa mỗ sẽ lấy tính mạng của ngươi.”

Hứa Hải Phong quát lên một tiếng chói tai, nhìn hần một lần cuối cùng, xoay người nhảy xuống đỉnh núi, trong chốc lát đã không còn thấy tung tích.

Lợi Trí gơ lên bầu rượu trong tay, uống một ngụm thật lớn, bạch tửu nóng cháy thông qua cổ họng trôi vào trong bụng, giống như một đoàn liệt hỏa. Hắn đưa theo phương hướng Hứa Hải Phong rời đi, đem toàn bộ số rượu còn lại đổ xuống mặt đất.

Giữa hai người bọn họ không oán không cừu, tính tình gần gũi, lại tinh tinh tương tích tri kỷ lẫn nhau. Hung Nô hoàng cung, cùng uống rượu ngon, xưng là tri giao, Ngọa Long thành, hợp đầu Áo Bồn, cùng chiến sinh tử.

Nhưng theo Hung Nô xâm lấn, kinh sư thất thủ, dân tộc đại nghĩa bốn chữ này giống như một thanh đao sắc bén, đem sự hữu nghị giữa bọn họ đã một đao chém đoạn.

Đến tận đây, bọn họ đã từ bạn thành địch, không còn đường chuyển biến.

Hứa Hải Phong cắt bào đoạn nghĩa, dứt khoát mà đi, Lợi Trí dùng rượu đổ đất, dùng như đưa tiễn.

Hôm nay từ biệt, nếu còn gặp lại, sẽ là cuộc chiến sinh tử.

Trên sa trường, tiếng hăm giết vang lên đình tai nhức óc, Quát Bạt Ứng suất lĩnh ba vạn thiết kỵ hướng Hồng Sắc Hải Dương phóng đi, hắn cẩn thận khống chế phương hướng, bởi vì nhân số chênh lệch, hắn không cách nào ngăn chặn lại, nhưng đuổi theo, cũng là hợp lúc.

Ở phía bắc, năm vạn Phi Mã quân đoàn bắt đầu động, bọn họ bám đuôi truy kích, lực cầu lấy được chiến quả lớn nhất.

Danh tiếng tích lũy mấy trăm năm của Hồng Sắc Hải Dương không phải chuyện đùa, nếu làm chiến thuật khôn thú đã đầu, Hung Nô tinh binh sẽ tổn thương thảm trọng, vô luận là Mạo Đốn hay Quát Bạt Ứng cũng không hi vọng chứng kiến kết quả như vậy. Nhưng hôm nay Phương Lệnh Thần lại bỏ doanh mà chạy, sĩ khí tất nhiên trầm thấp, hướng chi, người đang chạy trốn, ý thức chống cự sẽ yếu kém bạc nhược, đúng là thời cơ tốt nhất để toàn lực đuổi giết.

Trong Hung Nô nhân không thiếu danh tướng, đạo lý này tự nhiên nhìn thấu triệt, nên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Thổ Nhi Hồng tự mình chỉ huy năm vạn đại quân, tốc độ bọn họ cũng không nhanh. Tuy không biết vì sao bộ đội của Quát Bạt Ứng lại thiếu nhiều như thế, nhưng chuyện này đã là sự thực, hôm nay Hung Nô nhân dĩ nhiên không khả năng đem toàn bộ phương bắc đại doanh lưu lại. Vậy tùy ý cho Phương Lệnh Thần đào tẩu cũng là việc không thể tránh được.

Lúc này bọn họ có khả năng làm được chính là tận lực sát thương càng nhiều sĩ tốt người Hán, tuy không cách nào trực tiếp đổi mặt trao đổi, nhưng Thổ Nhi Hồng cùng Quát Bạt Ứng không hẹn cùng lựa chọn con đường này.

Thổ Nhi Hồng đang đợi, chỉ cần đại bộ phận Hồng Sắc Hải Dương chạy ra đại doanh, chính là lúc hắn hạ mệnh lệnh truy kích.

Đột nhiên, Phương Lệnh Thần đang phóng ngựa lại xoay đầu ngựa, phương hướng cả đội ngũ theo cử động này của hắn lại gần như chuyển biến tới chín mươi độ.

Những kỵ binh đi theo phương hướng đại kỳ đồng thời chuyển hướng, toàn bộ đội ngũ hàng động như mây bay nước chảy, không hề nửa điểm miễn cưỡng bối rối, tựa hồ như đã sớm tập luyện.

Thổ Nhi Hồng sắc mặt đại biến, hô to: “ Không hay, nhanh...truyền lệnh phóng ra.”

Năm vạn đại quân rốt cục động.

Quát Bạt Ứng cũng biến sắc, lần này Phương Lệnh Thần chuyển hướng, vô luận là thời cơ hay góc độ cũng không chệ vào đâu được. Hắn đổi mặt không phải chỉ là vùng sườn của Hồng Sắc Hải Dương, mà là cùng chi hùng sư uy chấn thiên hạ đối ngay chính diện.

Liên trong nháy mắt, Quát Bạt Ứng liền có quyết đoạn, hắn quơ mã đao trong tay, cao quát: “ Nhi lang môn, theo ta giết...”

Lấy thuật cưỡi ngựa của Hung Nô quân, đương nhiên lúc này có thể tách ra mũi nhọn, nhưng nếu là vậy, xem như tách khỏi chiến trường, nếu chờ bọn họ quay người trở về, sợ chỉ còn đợi quét dọn chiến trường mà thôi.

Kim Lang quân, mới là thiên hạ đệ nhất đại quân. Hung Nô nhân luôn kinh ngạc với chi thiết quân này, kinh nghiệm qua vô số ác chiến, mới chiếm được thanh danh hiển hách hôm nay. Nếu hấn làm như vậy, ngày sau ngay trước mắt những người khác làm sao còn ngày xuất đầu. Đây kỳ thật là không còn đường lựa chọn.

Đến tận đây, hấn không khỏi thật sâu hối hận, chính mình chỉ vì cầu nhanh, tuy đến nhanh hơn ba ngày, có thể đánh trận trọng yếu này, nhưng lúc này dưới trướng hấn chỉ có ba vạn kỵ, thì kết quả này có phải là mất nhiều hơn được hay không?

Hai chi quân đội nổi danh rất cực kịch liệt lao vào cùng một chỗ, vô số kỵ sĩ bị lực trùng kích cường đại đụng vào người ngã ngựa té. Trước mặt số lượng đội ngựa đông đảo như thế, một khi bị rơi xuống ngựa, liền đại biểu tính mạng chung kết, ngoại trừ bạo long hình người Tần Dũng ra, cũng không còn ai trong thiên hạ có thể sống sót dưới gót sắt của vạn chiến mã chạy chồm.

“ Hồng Sắc Hải Dương...” Phương Lệnh Thần chợt hét lớn một tiếng, thanh âm vang rền truyền khắp đội ngũ.

Mấy vạn người đồng thời rống lớn: “ Hồng Sắc Hải Dương...”

Người Hán phảng phất như đột nhiên hưng phấn lên, bọn họ giục ngựa vọt tới trước, binh khí trong tay hung hăng hướng địch nhân chém tới. Ngựa ngã, bọn họ xả thân lao tới, binh khí gãy, bọn họ dùng nắm tay, dùng răng, dùng hết thủy phương thức có thể tổn thương đối thủ để tiến hành chiến đấu.

Trong lòng bọn họ chỉ còn lại một ý niệm, ta là tinh binh của Hồng Sắc Hải Dương, trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm, thế cũng phải kéo thêm người bồi mạng.

220. Chương 220: Hội Chiến (6)

Câu nói thô鄙 không chịu nổi này lại được Tương đại quân sư đường hoàng viết lại trong binh thư, hơn nữa ở trong quân còn được truyền lưu, được những quân nhân sống trên đầu gươm mũi giáo vô cùng yêu thích.

Học thức của bọn họ không cao, có thể nhận biết được mấy chữ, ở trong quân cũng đã cực kỳ hiếm thấy, nên cách nói chuyện văn hoa, trong tai bọn họ phảng phất như chuyện thần thoại nửa đêm, ngược lại những chữ vô cùng đơn giản này, đã vô cùng thiếp tâm nói không nên lời. Cho dù họ không biết một chữ, cũng có thể dễ dàng nói trên miệng, hàm ý bên trong lại càng đơn giản sáng tỏ.

Trên chiến trường, đao binh gặp nhau, không phải người giết ta thì là ta giết người, không hề có nửa điểm thương hại. Đặc biệt là với Hung Nô nhân mấy trăm năm thù oán, căn bản là không cần động viên, mọi người tự nhiên sẽ sinh ra tâm trạng cừu địch.

Suất kỳ của Hồng Sắc Hải Dương ở dưới tình huống kẻ địch vờn quanh rồi đi đại doanh bắc phương, liền đại biểu thần thoại mấy trăm năm qua bị đánh vỡ, nếu là binh đoàn bình thường, chỉ sợ đã lòng người tan rã, lòng quân không còn. Nhưng quân đoàn phương bắc cũng do Phương gia chấp chưởng mấy trăm năm, đã trải qua vô số ma luyện không ngừng.

Đại kỳ không ngã, kim thân không phá, đây là câu cửa miệng bọn họ truyền lưu mấy trăm năm.

Hôm nay, thần thoại này lại chung kết trong tay bọn họ, các chiến sĩ dù phần nộ cũng không khủng hoảng, bọn họ duy nhất cảm thấy chính là sự không cam lòng cùng sự khó chịu ghen ghét lan khắp không gian.

Hồng Sắc Hải Dương lúc này, đã là một sư đoàn bị khơi dậy hung tính, những chương ngại nào ngăn cản ngay trước mặt bọn họ, đều bị bọn họ không chút lưu tình mà đập nát thành mảnh nhỏ.

Quát Bạt Ứng càng đánh càng kinh, làm một trong những tướng lĩnh cao cấp của Hung Nô nhân, hấn đối với đại địch của chính mình biết rõ vô cùng tinh tường. Lực chiến đấu của Hồng Sắc Hải Dương tuy mạnh, nhưng so với Kim Lang quân, thủy chung còn kém một bậc.

Nhưng lần này giao phong, tựa hồ hoàn toàn là ngược lại. Người Hán lúc này hung hãn uy mãnh, trên khí thế hoàn toàn áp đảo tộc nhân của mình, đây là đạo lý gì?

Phương Lệnh Thần giống như mãnh hổ rời núi, thế không thể đỡ. Hai bên người hán, còn là Lữ Dương Danh cùng Lâm Nghi Tinh hai vị nhất phẩm cao thủ thủ hộ.

Trước khi Hứa Hải Phong rời đi, đem tính mạng của Phương Lệnh Thần, vị quan chỉ huy của đại doanh phương bắc phó thác cho bọn họ.

Người trong giang hồ, lời hứa đáng giá ngàn vàng, bọn họ nếu đã đáp ứng, trừ phi bản thân bỏ mình, hồn phi phách tán, nếu không Phương Lệnh Thần chính là vững như thái sơn, tuyệt không cần lo lắng tính mạng.

Ba vị nhất phẩm cao thủ hợp thành một thanh tam xoa kích(trường kích có ba mũi nhọn) vô cùng sắc bén. Hai mắt Phương Lệnh Thần đỏ rực như máu, gương mặt dữ tợn, làm người khác nhìn thấy mà sợ hãi. Lữ Dương Danh già mà cứng rắn, một thanh đại đao trong tay, đầu đá lung tung, dũng không thể đỡ. Trong tay Lâm Nghi Tinh là một thanh ngân thương, huy vũ đã lấy được vô số tính mạng.

Bọn họ khí thế bàng bạc, chống đỡ toàn mỹ, toàn lực đánh ra, những nơi đi qua, máu thịt bay ngang, thân ngã chông chết.

Đột nhiên, chiến mã của Lâm Nghi Tinh bật tiếng rên rỉ, bốn chân sụm xuống.

Lâm Nghi Tinh mặc dù là một vị nhất phẩm cao thủ hách hách nổi danh, nhưng dù sao là người nam phương, không bằng nam nhi phương bắc nổi danh tài cưỡi ngựa, dưới sự kinh hãi, không kịp phản ứng, theo chiến mã cùng nhau ngã xuống. Mắt thấy sẽ bị vạn mã chạy chồm đạp thành thịt vụn ngay trước mắt.

Nhưng đúng lúc này, một cây mộc bồng bay tới trước mặt Lâm Nghi Tinh, dùng sức đưa tới, ngay trong lúc sống chết, Lâm Nghi Tinh nào dám do dự, chụp đầu gối, mượn lực lôi kéo từ trên mặt đất bay vọt lên, đang ở giữa không trung dĩ nhiên lại thấy rõ cây mộc bồng do chính Lữ Dương Danh đưa tới.

Phương Lệnh Thần huy vũ trường thương trong tay, không ngừng thúc ngựa lao tới, trước mắt đột nhiên sáng sủa, hán đã phá tan trận địch.

“Đi...” Hán hét lớn một tiếng, mang theo đội quân tiếp tục bốn ba về phía trước.

Phương Lệnh Thần hai mắt nhìn thẳng phía trước, hán không dám quay đầu lại, bởi vì hán biết, ở sau lưng của hán có vô số đệ tử binh đang bỏ thân cùng địch nhân, mỗi một khắc, đều có vô số đại hảo nam nhi vong mạng sa trường. Tim của hán như chảy máu, hán sợ mình quay đầu lại, sẽ không còn nhấn tâm rời đi.

Nhưng lúc này, hán còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, hán phải dẫn nhiều người rời khỏi nơi đây, đây là sứ mạng của hán, còn là trách nhiệm.

Năm vạn đại quân của Phi Mã quân đoàn rốt cục vượt qua, bọn họ cùng ba vạn Kim Lang quân của Quát Bạt Ưng hợp cùng một chỗ, bám đuôi đuổi giết.

Đột nhiên, hậu quân của Hồng Sắc Hải Dương truyền đến một tiếng quát lớn, thanh âm già nua mà bi tráng của Phương Lệnh Đức truyền khắp hậu quân: “Các huynh đệ hậu quân, sợ chết không?”

“Không sợ.” Một vạn nam nhi cùng quát lớn.

“Ai không sợ chết, theo lão phu đi.”

Phương Lệnh Đức xoay lại đầu ngựa, hướng tám vạn đại quân ngay phía trước mặt huy đao phóng đi.

Một vạn hậu quân phía sau đồng loạt thẳng ngựa, mỗi người phần dũng xung phong tranh đi trước, bọn họ quay ngựa hướng đại quân Hung Nô nhân phát động công kích tự sát, bọn họ lấy tính mạng của mình làm đại giới, ngăn trở sự truy kích của Hung Nô nhân, ngăn chặn bước chân truy đuổi của bọn họ.

Tuy không hề trải qua thương nghị, Tiên Ti bốn tộc cũng không ước mà cùng chặn lại những tán binh tiểu đội trăm người chạy trốn, về phần đại bộ đội Hồng Sắc Hải Dương, bọn họ có thể ly bao xa là ly bấy xa.

Tòa núi cứng rắn này không phải người như bọn họ có thể nuốt nổi, hướng chỉ trong lòng bọn họ, hai đại thế lực này nếu có thể cùng lưỡng bại câu thương, đó mới là kết cục tốt nhất.

Chiến trường từ từ bình tĩnh trở lại, Mạo Đồn xanh mặt nhìn Quát Bạt Ứng gương mặt hổ thẹn, ở phía sau hắn, hơn trăm dư kỵ đang bất an cúi đầu, bọn họ cười trên những chiến mã cao lớn kiện tráng, những đuôi ngựa cột theo vô số cành lá, một khi phóng đi, lập tức tung lên bụi mù đầy trời.

“ Đây là sáu vạn đại quân của ngươi sao? Ngươi...làm chuyện tốt.” Mạo Đồn nổi giận nói.

Quát Bạt Ứng không dám giải thích, hắn cắn chặt hàm răng, không nói được một lời.

“ Đan Vu, nếu không có Quát Bạt tướng quân đứng lúc chạy tới, Phương Lệnh Thần cũng sẽ không bỏ doanh mà chạy, lực chiến đấu của Hồng Sắc Hải Dương cực mạnh, thật sự vượt xa ý liệu của chúng ta, nếu thật sự muốn tiêu diệt bọn họ, đại giới chỉ sợ chúng ta không kham nổi.” Thổ Nhi Hồng ở một bên khuyên giải.

Sắc mặt Mạo Đồn từ từ hòa hoãn, hắn hỏi: “ Phương Lệnh Thần mang đi được bao nhiêu nhân mã?”

“ Không đủ ba vạn.” Thổ Nhi Hồng lập tức hồi đáp.

“ Quát Bạt Ứng, ta đưa cho ngươi một vạn Kim Lang quân, bổ túc ba vạn, ngươi lập tức lên đường, bằm đuôi đuôi giết, có thể giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu.” Mạo Đồn không cam lòng phân phó, với binh lực ưu thế như vậy, vậy mà không thể tiêu diệt toàn bộ Hồng Sắc Hải Dương, chứng thật là việc tiếc nuối nhất của hắn.

“ Dạ...” Quát Bạt Ứng hai tay ôm quyền, nặng nề lên tiếng, xoay người đi, chốc lát sau, Kim Lang quân được huấn luyện nghiêm chỉnh dưới sự suất lĩnh của vị tướng lãnh trẻ tuổi Hung Nô, bước lên con đường truy kích.

Nhìn đại bộ đội đi xa, Mạo Đồn đột nhiên hỏi: “ Phương Lệnh Đức thế nào?”

Thổ Nhi Hồng khom người nói: “ Lực tận mà chết.”

Nhẹ nhàng gật đầu, Mạo Đồn thở dài nói: “ Hay cho một hán tử anh dũng, đáng tiếc hán đầu quân sai chỗ.”

Thổ Nhi Hồng cúi đầu, đối với lời này cũng không ý kiến.

“ Thi thể của hắn phải được chiếu cố, hậu táng đằng hoàng.” Mạo Đồn thở dài nói.

“ Dạ...” Thổ Nhi Hồng cung kính hồi đáp.

Phóng Mã Pha, địa thế bằng phẳng, nhưng sau dốc cũng là một mảnh núi non liên miên phập phồng, bên trong có một tòa núi cao nguy nga đứng vững trong núi non, phẳng phất như hạc giữa bầy gà, phải là kỳ quan.

Một đám trắng hán lồ lộ nửa thân trên, đang đem từng khối đá lớn chậm rãi khuôn vác đi lên. Bên trong có một người, vóc người đặt biệt cao lớn, cấu kết cơ thể phẳng phất như sắt, hắn đi tới dưới một khối đá nặng ngàn cân, tiện tay nhắc lên, đã nhắc thật gọn gàng, đặt lên trên vai.

Hắn quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, nhưng khối đá quá lớn nên che hết tầm mắt của hắn, làm hắn thật không thói quen. Chốc lát sau, hắn rốt cục tìm được mục tiêu của mình, cười a a đi tới bên một khối đá khác có độ nặng tương tự, nhắc lên, cũng đặt lên bả vai bên kia.

Hai ngàn cân toàn bộ đặt lên trên người của hắn, nhưng hắn phẳng phất như không có cảm giác, đi nhanh chạy lên núi.

Người có được thần lực như thế, chỉ có một mình bạo long hình người Tần Dũng mà thôi.

Trên núi cao, Tương Khổng Minh đang thần nhiên tự đắc ngồi trên một chiếc ghế dài đặc chế, hắn đang thông thả thưởng thức trà thơm, trong miệng đang khe khẽ ậm ừ một ca khúc không hề lưu hành trong thời đại này.

“ Chậm rãi đến là được, ít nhất còn có hai, ba ngày thời gian, nếu không phải chủ công đột nhiên mất đi năng lực lấy rượu bổ máu, ta cũng không cần phải khổ cực như thế. Ân, quân đoàn phương bắc không biết có thể lưu lại bao nhiêu người, lấy bản lãnh của Cáp Mật Thứ, để cho bọn họ lưu được một vạn cũng là cực hạn a.” Tương Khổng Minh nói với Triết Biệt đứng bên người: “ Tốt nhất Phương gia nhị lão đều chết hết, chủ công mới danh chính ngôn thuận tiếp nhận đám sĩ tốt, đúng không?”

Triết Biệt dùng thiên lý nhãn nhìn ra phương xa, đối với câu nói của Tương Khổng Minh cũng không phản ứng, cũng không hề phát biểu ý kiến của chính mình.

Tương Khổng Minh thở dài một hơi, tự nhủ: “ Những người này thật sự là cực kỳ không thú vị, ai, uống phí một phen miệng lưỡi, đàn gảy tai trâu.”

“ Đông...” Hai tiếng nổ truyền đến, Tương Khổng Minh không cần quay đầu lại, đã biết là ai làm chuyện tốt, hấn trong cơn giận dữ, quay đầu lại trách mắng: “ Con gấu mèo đáng chết nhà ngươi, bỏ xuống nhẹ một chút không được sao, nếu hù dọa ra bệnh tim, ngươi đền bồi được sao?”

Tần Dũng hàm hậu vuốt đầu mình, vẻ mặt vô tội cùng khó hiểu.

Tương Khổng Minh bắt đắc dĩ thở dài, ai kêu mình mang theo tên hoạt bảo này, điều này cũng không thể tránh khỏi.

“ Quân sư đại nhân...”

Tinh thần Tương Khổng Minh rung lên, Triết Biệt trong ngày thường ít nói chuyện lại mở miệng chủ động gọi hấn, thật đúng là một chuyện đáng cho người ta vui mừng.

“ Chuyện gì?”

“ Có người tới.”

“ Là thám tử Hung Nô sao? Mấy người, người đuổi đi.” Tương Khổng Minh tùy ý nói.

Triết Biệt chần chờ một thoáng, vẫn chưa rời đi.

Tương Khổng Minh kỳ lạ, hỏi: “ Sao ngươi không đi?”

“ Người đến nhiều lắm, giết không hết.” Triết Biệt lời thật nói thật.

“ Có bao nhiêu người?” Thần sắc Tương Khổng Minh từ từ ngưng trọng lên.

“ Ít nhất hai vạn.”

Tiếng vó ngựa vang lên từ xa đến gần, nương theo mặt đất khẽ rung động, bóng người phía trước từ từ rõ ràng.

Tiểu Phong™

221. Chương 221: Truy Kích (1)

Nguồn : Sư tử tầm Đi xuống núi, trong lòng Hứa Hải Phong trăm mối cảm xúc, hấn cùng Lợi Trí không đánh nhau thì không quen biết, từ tri giao biến thành đại địch sinh tử, chuyển biến như vậy cũng đã là vận mệnh nhất định.

Vô luận khi nào, ân oán giữa con người thủy chung không cách nào đưa ra so sánh cùng quốc gia dân tộc. Cho dù là cường giả như hấn, trước mặt vận mệnh cũng là có lực mà vô năng. Chỉ là...trong lòng có cảm khái. Vào giờ khắc này, hấn rốt cục hiểu rõ tâm tình kỳ lạ của Thác Hà Đế khi đàm luận về Lê Ngạn Ba.

Hấn nhắm lại đôi mắt tràn đầy tiếc nuối, hít sâu một hơi tro bụi hỗn loạn cùng mùi máu tươi trong không khí hỗn浊, khi hấn lại mở mắt ra, bên trong đã là một mảnh thanh minh.

Hứa Hải Phong có chút nghiêng tai, trong cơn gió nhẹ đang quét vào mặt, truyền đến tiếng hăm giết rất nhỏ, trong lòng Hứa Hải Phong có cảm giác, một tiếng hô lên, thân ảnh cao lớn đen nhánh của Ô Vân xuất hiện ngay trước người, hấn nhảy lên, người ngựa tâm ý tương thông, không cần phân phó, Ô Vân khua mạnh bốn vó, trong nháy mắt biến mất không thấy.

“ Giết cho ta, đừng cho một người chạy trốn.” Trương Tử Hoa kêu lớn.

Hấn cùng đám người Lưu Chính Khải trà trộn trong đám người hướng phương đông chạy trốn, dọc theo đường đi vận khí không tệ, thật ra không gặp phải ai chặn giết. Dù sao, trên chiến trường quả thật quá

loạn, mà đám người Phương Lệnh Thần lại hấp dẫn tuyệt đại bộ phận ánh mắt. Tại hướng đông, có hai vạn Yết tộc qua lại, lại làm sao ngăn được đội ngũ trăm người quá nhiều như vậy.

Chỉ là vạn khí của bọn họ khi đi ra tới ngoài chiến trường đã biến mất.

Một đội Yết tộc kỵ binh hơn trăm người hò hét hướng bọn họ đuổi theo, trong mắt đám binh lính Yết tộc này, lực chiến đấu của người Hán chẳng là gì, lấy một chọi một, đặc biệt là trên lưng ngựa, bọn họ căn bản không cách nào so sánh cùng tộc nhân của Yết tộc. Một trăm đối một trăm, bọn họ thủ thắng chỉ là mười phần chiếm chín. Có lẽ, duy nhất cần nghĩ chính là chiến lợi phẩm quá ít, không đủ phân chia.

Nhưng chuyện làm cho bọn họ thất kinh lại xảy ra, đội nhân mã này không thể so sánh với tầm thường, mỗi người kiêu dũng, vũ kỹ lại càng cao minh. Vừa giao thủ, liền làm cho bọn họ vốn đang mang lòng khinh địch lập tức bị một gậy vào đầu. Một phen tiến lên, gần nửa số Yết tộc nhân vĩnh viễn nằm xuống, mà người Hán chỉ thương vong hơn mười kỵ.

Đầu lĩnh Yết tộc nhân thấy tình thế không ổn, lập tức hạ lệnh rút lui, lúc này hắc mị hồ đoán được, tộc trưởng hạ mệnh lệnh toàn lực đuổi bắt Hán thái tử cực có khả năng chính là trong chi đội ngũ này. Nếu không, ở đây lúc nào lại xuất hiện một chi bộ đội vô danh có lực chiến đấu cường hãn như thế.

Nhưng cử động này của hắc mị hồ làm sao qua mắt được Trương Tử Hoa, hắc mị hồ lập tức hạ mệnh lệnh diệt cỏ tận gốc, cần phải cam đoan tin tức không bị tiết lộ ra ngoài.

Theo một tiếng hô to của Trương Tử Hoa, lão phụng cung Cao Thừa Vĩ, Lưu Chính Trung cùng Lưu Hoa Lương ba vị cao thủ không còn che giấu thân phận, buông tay đuổi giết. Bên trong, võ công Cao Thừa Vĩ cao nhất, đối với Hung Nô nhân lại càng hận thấu xương, ở trong mắt của hắc mị hồ, Yết tộc nhân trợ Trụ làm ác, cùng Hung Nô nhân chẳng có gì khác nhau, lại càng thêm ghê tởm.

Hắc mị hồ sáo dài một tiếng, cao cao nhảy lên, giống như chim ưng xẹt qua trường không cắt qua phía chân trời, hắc mị hồ ở giữa không trung mượn lực đánh lực, chưởng kích chân đá, dưới tay không một ai sống sót.

Trong chốc lát, hơn trăm danh Yết tộc dũng sĩ liền thương vong hơn phân nửa, chỉ còn lại không bao người nhìn nhau, một tiếng hò hét, giục ngựa bỏ chạy.

Bọn họ cưỡi ngựa hoàn mỹ, lại toàn lực chạy trốn chết, lại càng mau lẹ ba phần, Lưu Chính Trung đám người toàn lực đuổi giết, nhưng khó thể ngăn cản toàn bộ, mất thấy ba người phá tan vòng lưới vây quanh, chia nhau bỏ chạy theo ba phương hướng.

Lưu Chính Khải khẩn trương, nếu để bọn họ chạy thoát, đưa tới truy binh, vậy những gì làm lúc trước đều trôi theo dòng nước.

Lưu Hoa Lương rút ra trường cung, giương cung lắp tên, một mũi bắn ra, một người hét thảm rơi xuống ngựa, mọi người chột nhẹ nhõm. Khi còn bé hắc mị hồ từng lập chí, đầu quân đền nợ nước, nên cung mã đều thuần thục. Tuy sau khi trưởng thành, không gia nhập quân đội, nhưng một thân bản lĩnh chưa từng giảm sút.

Hắc mị hồ không dám chần chờ, lại một mũi tên vọt tới, nhưng người nọ càng thúc ngựa như bay, đã chạy khá xa, mũi tên lực cạn rơi xuống, cũng không hề tổn thương hắc mị hồ chút nào.

Mọi người kinh hãi, chợt thấy một đạo hắc quang xuyên qua bên người, nhanh đến vô cùng, chỉ thoáng qua đã đuổi theo Yết tộc nhân đang hoảng hốt bỏ chạy. Ánh sáng chợt lóe, người nọ đã rơi xuống ngựa. Hắc quang không ngừng, lại hướng một con ngựa khác lao tới, dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, thuận lợi đem gã Yết tộc nhân cuối cùng giết chết dưới kiếm.

Đến tận đây, mọi người mới thở dài một hơi.

“ Thái tử điện hạ rời xa đại doanh, không biết định đi nơi nào?”

Bóng đen kia chạy đến gần, mọi người mới nhìn rõ nguyên lai là một tuấn mã cao lớn, mà kỵ sĩ trên ngựa chính là Hứa Hải Phong mà Lưu Chính Khải kiêng kỵ nhất.

“ Hướng đi của cô vương, không nhọc thống lĩnh để ý.” Lưu Chính Khải nghiêm mặt, trải qua lần gặp mặt này của hai người, sự đối lập giữa bọn họ đã rõ ràng. Nếu quyết định chủ ý không đi Ngọa Long thành, tự

nhiên cũng không cần giả vờ vui vẻ.

Ánh mắt Hứa Hải Phong nhất thời đảo qua trên mặt mọi người, rốt cục thở dài một hơi, nói: “Đã như vậy, điện hạ một đoạn đường trân trọng, Hứa mỗ cáo từ.”

Thấy tình cảnh này, hắn đương nhiên rõ ràng Lưu Chính Khải không muốn đi Ngọa Long thành. Ngồi trên lưng ngựa, xa xa vẫy chào, Hứa Hải Phong xoay đầu ngựa, dần dần biến mất trong cát bụi đầy trời.

“Đi...”

Trương Tử Hoa khẽ quát một tiếng, mọi người như trong mộng mới tỉnh, hướng tới đông phương, giục ngựa phóng đi.

“Nhìn rõ ràng không, bọn họ là người nào?” Trương Khổng Minh dùng quạt lông che trên trán, che ánh sáng chói mắt trên đỉnh đầu, nhưng tầm mắt của hắn không thể so với Triết Biệt, vốn là một trời một đất, nhìn hồi lâu, cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là dò hỏi.

“Chính là suất kỳ của Hồng Sắc Hải Dương phương bắc đại doanh.” Triết Biệt trầm ổn đáp.

“Hồng Sắc Hải Dương? Hơn hai vạn người?” Trương Khổng Minh cau chặt mày, sau một lúc lâu, hắn đột nhiên cười nói: “Đây đều là chiến sĩ thân kinh trăm trận, nếu muốn thu làm mình dùng, đương nhiên càng nhiều càng tốt. Đi, chúng ta xuống nhìn một lần.”

Dựa theo ý định ban đầu của hắn, phương bắc đại doanh tổn thất sạch sẽ mới là chuyện tốt, nhưng từ sau khi biết được Hứa Hải Phong mất đi năng lực lấy rượu bổ máu, hắn liền đem chủ ý đánh lên đầu chi bộ đội này. Chỉ là muốn đám đệ tử binh của Phương gia đổi lại nơi đầu quân, thật cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Phương Lệnh Thần nhìn phía trước, Phóng Mã Pha đã nằm ngay trước mắt, đột nhiên, một mũi tên từ trên dốc bắn xuống, trên không trung vẽ ra một đường cong sáng chói huyền lệ, xa xa rơi xuống ghim ngoài ngàn thước dưới đất, trong tiếng rít gió, vang lên rõ ràng, lại truyền khắp toàn quân.

Sắc mặt của hắn biến đổi, với lịch duyệt của hắn, tự nhiên nhìn ra mũi tên này không phải chuyện đùa, tốc độ cực nhanh, vô cùng lạ thường.

“Đây là người nào?”

Một tiếng thét kinh hãi từ phía sau truyền đến, chính là Lâm Nghi Tinh. Hắn mất chiến mã, lúc này đang cùng ngồi chung với Lữ Dương Danh. Hai oan gia đối đầu trên giang hồ, lúc này lại có vẻ hòa thuận.

“Triết Biệt.” Phương Lệnh Thần nhẹ nhàng đáp, tuy hắn vẫn chưa kiến thức qua thần tiễn thuật của Triết Biệt, nhưng nhiều ít cũng có điều nghe thấy. Một mũi tên này ngoại trừ Triết Biệt, sợ là không người thứ hai có thể bắn ra.

“Vô song thần tiễn của Hắc Kỳ quân?” Lâm Nghi Tinh thất kinh hỏi.

Nhàn nhạt nhìn thoáng qua, Phương Lệnh Thần nói: “Thiên hạ không khả năng có thêm một Triết Biệt cùng Khai Thiên Cung thứ hai. Kỳ thật, cho dù chỉ là một người, cũng đã là kỳ tích vô cùng lớn.”

Đối với những lời này, hai vị nhất phẩm cao thủ tuyệt đối là trong lòng có đồng cảm, nghĩ đến một mũi tên kinh thiên vừa rồi, da đầu bọn họ không tự chủ được có chút tê dại, nếu một mũi tên này hướng chính mình phóng tới?

Lâm Nghi Tinh lắc đầu, Lữ Dương Danh nuốt nước bọt, đáp án này bọn họ không biết, cũng tuyệt đối không có ý niệm đi chứng thực một phen.

“Người tới người nào?” Một tiếng gầm rú như sấm sét từ phía trước truyền đến, thật giống như thiên lôi cuộn cuộn, điếc tai nhức óc. Theo sau, một đại hán từ chân núi đi ra, đôi mắt mấy vạn người, hai tay chống nạnh, không chút sợ hãi.

Ba người nhìn nhau thất sắc, dù biết người trước mặt là bạn mà không phải địch, nhưng luồng rung động trong lòng cũng chưa từng yếu bớt chút nào.

“ Lão phu Phương Lệnh Thần, chính là Tần đại dũng sĩ?” Phương Lệnh Thần hít sâu một hơi, áp chế cơn sóng ba đào trong lòng, cao giọng hỏi.

“ Là hán.” Lâm, Lữ hai người trong lòng đồng thời đã biết thân phận của đại hán vạm vỡ trước mắt.

Đương sơ, Hán Hiền để ngự tứ cho Tần Dũng danh xưng thiên hạ đệ nhất dũng sĩ, từng làm cho cả giang hồ ồn ào huyền ảo. Có câu văn không đệ nhất, vô không đệ nhị, hán tử tập võ lại có ai dễ dàng chịu thua.

Không biết có bao nhiêu người ngứa ngáy tay chân, tưởng muốn cùng hán tử thô lỗ này ganh đua cao thấp. Nhưng khi Hứa Hải Phong xuất sứ Hung Nô, trong lúc đó đã vô ý tránh được trường tranh cãi này. Chờ sau khi hán tử bình yên từ Hung Nô trở về, chuyện Tần Dũng khuất nhục Áo Bản tông sư đã trở nên nổi tiếng.

Người nghe được việc này đều nửa tin nửa ngờ, rồi lại truyền ra tin Lê Ngạn Ba tông sư cũng thừa nhận bó tay hết cách với Tần Dũng. Tuy chỉ là lời đồn đãi, nhưng đệ tử Ma giáo lại đối với việc này kiêng kỵ không nói, nên đã làm cho mọi người hiểu được.

Loại cách nào kỳ quái này không thể nghi ngờ đúng là chứng cứ chứng minh lời đồn tốt nhất, đến tận đây, cũng không còn ai dám ra chủ ý muốn đánh bại Tần Dũng, cho rằng đó là chủ ý thật hoang đường.

“ Nguyên lai là lão tướng quân trước mặt, xin thứ cho học sinh không tiếp đón từ xa.” Tương Khổng Minh cười a a tiêu sái đi ra.

Trên mặt hán tử vẻ như đã lâu mới gặp lại, vô cùng vui vẻ. Nhưng trong lòng hán tử đã sớm đem Hung Nô nhân mạng tới chó huyết vùi phun, chẳng lẽ nhiều người như vậy đều là ngu ngốc sao? Lại cho Phương Lệnh Thần chạy thoát ra, chính mình thật sự là tính sai.

Trong lòng Phương Lệnh Thần đối với vị bạch diện quân sư đại nhân này càng kiêng kỵ vạn phần, hán tử không dám thất lễ, nhảy xuống ngựa nói: “ Làm phiền quân sư đại nhân tự mình tiếp ứng.”

“ Làm sao lại nói như vậy, học sinh chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.” Ánh mắt Tương Khổng Minh quét một vòng trong đội ngũ, gương mặt hiện kinh ngạc, hỏi: “ Lệnh Đức đại nhân ở nơi nào?”

Ánh mắt Phương Lệnh Thần buồn bã, cắn chặt hàm răng, câu nói của nhị ca vang vọng toàn quân, hán tử nhiên không có khả năng không nghe được, lúc ấy hán tử rất muốn đi trở lại, cùng địch nhân tử chiến đến cuối cùng. Nhưng cuối cùng, hán tử đành ăn hàm lệ nóng, rời đi khỏi nơi thương tâm.

Làm một đại thống lĩnh, cách nào của hán tử không thể chê trách, nhưng tim của hán tử giống như bị một thanh đao hung hăng cắt làm hai, đau đến không lời diễn tả.

Tiểu Phong™

222. Chương 222: Truy Kích (2)

Chứng kiến ánh mắt này của hán tử, Tương Khổng Minh lập tức biết được Phương Lệnh Đức khẳng định đã gặp bất hạnh, trong tim của hán tử âm thầm kêu hay, Hung Nô nhân cuối cùng cũng không phải là thùng cơm, có thể lưu lại một người cũng là tốt, đương nhiên, nếu có thể đem cả hai huynh đệ cùng lưu lại, vậy còn tốt hơn.

Chỉ là trên mặt hán tử lộ ra vẻ mặt hoàn toàn khác hán tử, chỉ thấy hán tử tiến lên một bước, gương mặt mang theo vẻ bi phẫn, run giọng hỏi: “ Phương nhị gia hán...lão nhân gia làm sao?”

Những lời này của hán tử cực kỳ thương tâm, phối hợp ánh mắt tang thương, lập tức tạo ra cảm giác bi thương nồng đậm.

Mũi Phương Lệnh Thần đau xót, gắt gao nhắm mắt lại, đôi dòng nước mắt chảy xuống.

Lữ Dương Danh thở dài một tiếng, đem việc Phương Lệnh Đức suất lĩnh hậu quân, ra sức cản lại phía sau.

Tương Khổng Minh hai mắt đỏ bừng, môi run run, tựa hồ đang cố nén bi thống mà khóc, nhưng loại thần thái khóc mà cố nén này của hán tử so với hào đào khóc lớn còn muốn làm người cảm động hơn ba phần.

Diễn đến nơi động tình, Tương Khổng Minh ném chiếc quạt trong tay. Không ngờ hần biểu diễn vô cùng thật sự, lực vung không khỏi quá mạnh một chút, quạt lông rời tay bay ra, rơi xuống mặt đất. Vừa lúc có một con ngựa dẫm lên, đem chiếc quạt lông trắng đập lún vào trong đất bùn, mắt thấy không còn dùng được nữa.

Hần ngậy ra, trong lòng rất tiếc, cây quạt lông này tuy làm thô tháo, nhưng dù sao do hần tự tay chế ra, lấy phương thức nào cáo mệnh kết thúc, cũng là chuẩn bị không kịp.

Nếu trong lòng đang tức giận, nên bộ dáng thương cảm liền giả vờ không nổi nữa, hần dứt khoát kêu lớn: “Hung Nô tặc tử, Tương mỗ sẽ diệt toàn tộc các ngươi, dùng tế vài vị trưởng bối có linh thiêng trên trời.”

“Sư...”

Lại một mũi tên xa xa bắn tới, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nghe trên núi có người kêu lớn: “Quân sư đại nhân, phía sau có mấy vạn kỵ đang tới gần.”

“Hung Nô nhân.”

Không cần bất cứ kẻ nào nói, ai cũng khẳng định là Hung Nô bộ đội đuổi theo.

Con người của Tương Khổng Minh vừa chuyển, lập tức nảy kế trong lòng, hần ngẩng đầu ưỡn ngực, cao giọng nói: “Truy binh của Hung Nô nhân tới. Thỉnh thống lĩnh đại nhân đem các huynh đệ rời đi, Tương mỗ ở đây, dù chỉ lưu lại một hơi thở, liền quyết không cho bọn họ đi qua Phóng Mã Pha.”

Lời của hần xa xa truyền ra, trong mắt mọi người nhìn hần đều tràn ngập vẻ sùng kính.

Phương Lệnh Thần chần chờ một chút, hỏi: “Dưới trướng Tương quân sư có bao nhiêu người?”

Tương Khổng Minh nghiêm mặt nói: “Tổng cộng có năm trăm.”

Đám người Phương Lệnh Thần nhìn nhau, bằng năm trăm người lại dám nghĩ ngăn trở mấy vạn đại quân sao? Cũng hay cho hần nói ra như cây ngay không sợ chết đứng.

Tương Khổng Minh chứng kiến vẻ mặt của bọn họ, không khỏi ẩn hiện vẻ giận dữ, nói: “Các ngươi xem thường học sinh sao?”

“Khái...” Lữ Dương Danh ho khan một tiếng, ở trong lòng nhanh như thiểm điện lựa chọn câu nói, mới nói: “Quân sư đại nhân bớt giận, chúng ta tự nhiên biết được vũ lực của Hắc Kỳ quân, đương thời vô song. Chỉ là hôm nay địch nhân thế mạnh, chúng ta nên tạm thời tránh đi mũi nhọn...”

“Nói vậy.” Lời của hần chưa nói xong, liền bị Tương Khổng Minh lớn tiếng cắt đứt: “Chúng ta nếu cùng đi hết, truy binh của Hung Nô nhân lại có ai đi ngăn cản, nếu để cho bọn họ tùy ý bám đuôi đuổi giết, chỉ sợ tất cả chúng ta hôm nay đều phải ở lại nơi đây.”

Nét mặt Lữ Dương Danh đỏ bừng, hần bị Tương Khổng Minh nói thẳng như thế, nhưng không cách nào sinh ra làm oán hận.

“Vậy theo quân sư đại nhân, lại nên làm thế nào?” Lâm Nghi Tinh cảm kích ân cứu mạng của Lữ Dương Danh, không đành lòng gặp hần bị khó coi, lúc này thay đổi đề tài.

“Học sinh dù là bất tài, nhưng từng thấy qua những cổ thánh tiên hiền, cũng biết mình phải nên làm như thế nào.” Trong hai mắt Tương Khổng Minh tràn đầy kiên quyết, làm cho người ta nhìn thấy được quyết tâm to lớn, không hề dao động.

“Ý tứ của quân sư là?” Phương Lệnh Thần nhìn hần, tựa hồ có chút hiểu được.

Lạnh nhạt cười, Tương Khổng Minh ngạo nghễ nói: “Cuộc chiến kinh sư, Lý Bác Hồ đại thống lĩnh tự mình dẫn ba trăm tử sĩ, lực thủ Bắc Thắng môn. Cuộc chiến hôm nay, Phương nhị gia liều mạng, vì ngăn trở Hung Nô đại quân, quang vinh tuân quốc. Truyền tích của bọn họ chắc chắn được thiên cổ truyền tụng, vĩnh viễn không phai.”

Nghe hần nói ra thật bi tráng, trong lòng mọi người mãnh liệt như sóng lớn ba đào, khó thể tự chủ.

“ Nhân sinh tự cổ thù vô tử, lưu thủ đan tâm chiếu hãn thanh.” (Người sống trên đời ai mà không chết, chỉ nguyện lòng son chiếu sử xanh).

Tương Khổng Minh chợt cao giọng ngâm xướng, một câu thiên cổ danh ngôn lập tức làm cho mọi người nhiệt huyết sôi trào.

“ Mẹ nó đám ba tử, chúng ta trở về, giết sạch đám chó kia.” Một viên tướng lãnh rống lớn, lời này của hắn lập tức rước lấy một mảnh ửng hộc.

Tương Khổng Minh vừa nhìn, người quen, chính là Kim Quang Hoa từng tùy theo Hứa Hải Phong đi sứ Hung Nô.

“ Kim tướng quân, vạn vạn không thể.” Tương Khổng Minh lập tức khuyên can.

“ Vì sao?” Hai mắt Kim Quang Hoa giận dữ trợn lên, nếu người nói chuyện không phải là Tương Khổng Minh, hắn đã sớm mở miệng mắng to.

“ Hung Nô thế mạnh, thời khắc này nếu kháng cự, quả thật chẳng khác gì chịu chết không thể nghi ngờ, không bằng lưu lại tàn khu, lấy hi vọng ngày sau đông sơn tái khởi.” Tương Khổng Minh nghiêm nét mặt nói.

“ Ha ha...” Phương Lệnh Thần đột nhiên cười to, lúc này lại có vẻ thật đột ngột: “ Nếu Tướng quân sư biết lý này, lại vì sao phải cố ý cản phía sau.”

Tương Khổng Minh cười khổ nói: “ Có một số việc cần phải có người đi làm, Phương lão tướng quân, ngài mang người đi nhanh đi. Bằng hơn hai vạn nam nhi anh dũng, hẳn là có thể thuận lợi tới Ngọa Long thành, đến lúc đó, thỉnh chuyển cáo chủ công nhà ta một tiếng, đã nói...” Hắn dừng lại một chút, thương cảm nói: “ Cứ nói học sinh không còn cách nào vì hắn xuất mưu xuất kế, thỉnh hắn nên chiếu cố chính mình.”

Phương Lệnh Thần lắc đầu, cao giọng nói: “ Quân sư sai rồi.”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, hỏi: “ Học sinh sai điều gì?”

Trong lòng hắn thầm nghĩ, tới tới, không uống công ta tốn mồm mép nửa ngày, rốt cục nói động người, đã sớm biết ba huynh đệ các người đều là người như thế, hắc hắc, so với Phương lão thái, các người cái gì cũng không phải, Phương gia trong tay các người lại không bị xuống dốc, thật sự cũng là tai quái, tư tưởng của cổ nhân như các người quả thật là quá cổ quái đi.

“ Hẳn người rồi đi phải là Tướng quân sư người a.” Phương Lệnh Thần hít một hơi dài, nói: “ Sẽ do lão phu suất lĩnh đội thân vệ lãnh giáo một chút Hung Nô nhân thiết kỵ đi thôi.”

“ Lão tướng quân, ngài là triều đình lương đồng, Hồng Sắc Hải Dương không thể thiếu sự chỉ huy của ngài đâu.” Tương Khổng Minh làm mặt kinh hãi thất sắc, vội vàng khuyên giải.

“ Lão phu thân là đại thống lĩnh Hồng Sắc Hải Dương, truyền thừa vinh diệu mấy trăm năm của Phương gia. Nhưng làm ra quyết định bỏ doanh mà chạy chính là lão phu, mấy trăm năm danh dự đã bị hủy trong chốc lát.” Hắn nhẹ nhàng cười, nhưng nụ cười cũng hết sức khổ sở: “ Không thể tận trung chức vụ, là bất trung, liên lụy danh tiếng gia tộc, là vì bất hiếu, để cho nhị ca ngăn trở phía sau mà bỏ mình, là bất nhân, một mình chạy thoát, là bất nghĩa. Bất hiếu, bất trung, bất nhân, bất nghĩa, lão phu thật sự đã không còn mặt mũi sống lưu hậu thế.”

Tương Khổng Minh nhượng mày, tuy lời này nằm trong dự liệu của hắn, nhưng nghe lão nhân chậm rãi nói tới, không biết tại sao, trong tim của hắn dĩ nhiên lại nổi lên một trận khổ sở khó có thể nói nên lời.

Trung hiếu nhân nghĩa lễ trí tín, đây là mỹ đức quang vinh truyền thừa suốt bao ngàn năm của Trung Hoa dân tộc, ở thời đại của Tương Khổng Minh đã không còn tồn tại, những người tuổi trẻ xã hội văn minh có rất nhiều người thậm chí ngay cả mấy chữ này cũng chưa từng nghe nói qua, đạo đức quy phạm chí thành của nhân loại đã không còn thích ứng với tiết tháo phát triển của thành thị hiện đại.

Nhưng ở nơi này, tại lãnh thổ của Đại Hán, đã có vô số anh hùng hào kiệt xem đây là quang vinh. Bọn họ dùng miệng tương truyền, lấy thân làm chuẩn, bọn họ quang minh lỗi lạc, hạo nhiên chính khí.

Tương Khổng Minh há mồm muốn nói, vào giờ khắc này, hắn đột nhiên có một tia do dự.

“Tương quân sư, lão phu sẽ đem hơn hai vạn binh mã phó thác cho người, mời người đưa bọn họ tới Ngọa Long thành, giao cho Minh nhi, ngày sau khu trục thác lỗ, còn phải mượn lực bọn họ.” Phương Lệnh Thần dứt lời, liền xoay người, đi tới trước mặt đám người rậm rạp, vận khởi khí đàn điền, nói: “Thân vệ quân ở đâu?”

Hơn hai ngàn kỵ giục ngựa đi ra, bọn họ đi tới trước mặt lão tướng quân, liền lớn tiếng đáp: “Tại...”

Phương Lệnh Thần hài lòng nhìn đội thân binh của chính mình, hân hô to: “Hung Nô nhân ở ngay phía sau, ta muốn trăm tướng đoạt kỳ, các người nguyện đi theo ta không?”

“Truy tùy tướng quân.” Hai ngàn hán tử mặt không đổi sắc, thản nhiên kêu lên.

Phương Lệnh Thần cười to mấy tiếng, nói: “Được, không hổ là tinh binh Hồng Sắc Hải Dương ta.” Hắn quay đầu nhìn Tương Khổng Minh nói: “Tương quân sư, như vậy phiền người.”

Trong lòng Tương Khổng Minh kích động, nhưng hắn chỉ hít sâu một hơi, đã đem ý nghĩ ngoài ý muốn ngạnh sanh đè áp đi xuống. Hắn khom người nói: “Học sinh sẽ không phụ sở bầy.”

Chỉ là trong lòng hắn cười lạnh, đám tinh binh này rơi vào tay ta, lại há có thể trả lại cho Phương Hưởng Minh sao. Hừ, xem người cũng là một anh hùng, ta đành phải lừa người một lần đi.

Trong bất tri bất giác, trong lòng Tương Khổng Minh đã xem ba huynh đệ Phương gia là những anh hùng.

Phương Lệnh Thần như trút được gánh nặng, giờ cao trường thương, kêu lên: “Nhi lang môn, đi theo ta.”

Đột nhiên xa xa truyền đến một thanh âm phiêu dật: “Tam thúc muốn đi đâu?”

Trên mặt Tương Khổng Minh có chút biến sắc, trong lòng hắn kêu khổ, chủ công a chủ công, sao ngài sớm không đến, muộn không đến, hết lần này tới lần khác lại đúng lúc như vậy, xem ra lần này khổ tâm của ta chỉ là uống phỉ.

Nhìn Hứa Hải Phong xuất hiện, Lữ Dương Danh cùng Lâm Nghi Tinh vội vàng nghênh đón. Chỉ là nhìn thấy quần áo Hứa Hải Phong có vẻ chật vật, không khỏi chấn kinh.

“Hứa tông sư, chẳng lẽ Lợi Trí thật sự lợi hại như vậy sao?” Lâm Nghi Tinh thất kinh hỏi.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “Lợi Trí tuy lợi hại, nhưng hắn cũng không hề chiếm được tiện nghi.”

Kể cả Phương Lệnh Thần bên trong, mọi người thở dài một hơi, một trận đánh của Hứa Hải Phong lần này thật không tầm thường, thật sự không thể thua.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn một vòng, đột nhiên sắc mặt khê biến, hỏi: “Nhị thúc đâu?”

Khóe miệng Phương Lệnh Thần run lên, nói: “Nhị ca vì muốn chúng ta chạy thoát, tự mình lĩnh quân cản phía sau.”

Tuy hắn còn chưa nói hết, nhưng ý tứ mọi người đều biết.

Hứa Hải Phong nhắm lại hai mắt, trong lòng bi thống, thỉnh linh nghe Tương Khổng Minh nói: “Chủ công tới vừa lúc, truy binh của Hung Nô nhân đã tới, Phương lão tướng quân muốn đi ngăn chặn, học sinh khuyên nhủ không hiệu quả, đúng là không biết làm sao a”

223. Chương 223: Truy Kích (3)

Phương Lệnh Thần cười khổ một tiếng, nói: “Phong nhi, đại ca cùng nhị ca đều đã đi, lão đầu khớp xương như ta cũng chẳng còn tác dụng bao nhiêu.” Hắn dừng ở Hứa Hải Phong, trong mắt có sự vui mừng cực độ: “Cũng may Đại Hán chúng ta có được vì tinh tú ngạo thị quần hùng như người, ngày sau, khôi phục non sông, phải nhờ người cùng Minh nhi thôi.”

Hứa Hải Phong cầm bàn tay của lão nhân, nói: “Tam thúc, nguyên nhân chính là vì nhạc phụ cùng nhị thúc đều đi, cho nên gánh nặng trên người ngài mới quá nặng, chẳng lẽ ngài muốn cho chuyện xưa bốn mươi năm trước tái diễn sao? Cô ba lão nhân gia chưa hẳn chịu nổi đả kích lần này a...”

Phương Lệnh Thần há mồm muốn nói, nhưng nghĩ đến Phương lão thái ngậm bao gian khổ mà nuôi dưỡng bọn họ lớn lên, câu nói kia liền nghẹn trong cổ họng, không cách nào nói ra.

Thần sắc Hứa Hải Phong đột nhiên biến đổi, hần cao giọng hỏi: “ Tam thúc, ngài có thể tin được tiểu chất không?”

Phương Lệnh Thần khó hiểu, nhưng vẫn nói: “ Chỉ bằng thân phận tông sư của ngươi, vì thúc dĩ nhiên phải tin.”

“ Được.” Hứa Hải Phong trọng trọng gật đầu, cười nói: “ Đã như vậy, xin mời tam thúc tạm thời tránh lên trên, hết thấy giao cho tiểu chất được chứ?”

Cảm nhận được cổ tự tin cường đại của hần, Phương Lệnh Thần không tự chủ được gật đầu đáp ứng, trong lòng hần yên lặng thầm nói, có người nổi nghiệp a.

Gương mặt Sĩ Đa âm trầm nhìn thi thể trên mặt đất.

Nơi này là chiến trường, cho dù người chết có nhiều cũng không có gì kỳ quái. Nhưng làm cho người ta ngạc nhiên chính là, hơn một trăm danh Yết tộc nhân này bị chết có chút kỳ quặc.

Địa điểm xảy ra chuyện nằm ngoài vi chiến trường, những Yết tộc chiến sĩ này đều là tinh anh dũng sĩ của tộc quần, nhiệm vụ của bọn họ là chặn lại những người Hán bỏ chạy tứ tán.

Những binh sĩ người Hán tạo thành từng tiểu đội trăm người, kết đoàn mà chạy. Nếu lấy nhân số mà nói, thì Yết tộc bộ đội không thể có hại. Ở trên chiến trường hôm nay, đã phát sinh vô số lần chém giết như vậy. Bốn tộc cùng Hán quân đều có thắng bại, chỉ là vô luận bên nào cũng không lấy được thắng lợi cuối cùng, thường thường đều là phải trả giá thật lớn.

Nhưng lúc này lại hoàn toàn khác hần.

“ Bọn họ gặp phải sự cứng rắn.” Sĩ Đa lạnh lùng thốt.

“ Cái gì?”

Ở bên cạnh hần là một Yết tộc tướng lĩnh trẻ tuổi, lúc này nhìn thi thể nằm ngổn ngang dưới mặt đất, trong hai mắt như muốn phun lửa.

“ Toàn quân của quý tộc bị tiêu diệt, nhưng nơi này chỉ có hơn mười thi thể người Hán. Nếu không phải gặp được đối thủ quá mạnh, bọn họ không thể không có cơ hội trở về báo tin.” Sĩ Đa tỉnh táo phân tích: “ Người Hán hoảng hốt chạy trốn chết, không có khả năng công theo thi thể người của mình mà chạy khắp thiên hạ.”

Từ thảo nguyên đánh một trận, Sĩ Đa bị Hứa Hải Phong sinh cầm bắt sống, về đến nhà, Cáp Mật Thứ giận dữ mắng cho một trận, cuối cùng dưới sự quyết định của Mạo Đồn Đan, lấy tội không tuân theo quân quy mà cách chức, đảm nhiệm một gã thập nhân trưởng bình thường.

Chỉ là sau khi Cáp Mật Thứ suất lĩnh chín vạn Kim Lang quân tấn công vào kinh sư, Mạo Đồn lập tức hồi phục lại chức quan cho hần, vẫn cho thống lĩnh một vạn binh mã. Tướng lĩnh trong quân trong lòng đều biết rõ ràng, mà ngay cả Thổ Nhi Hồng cũng không hề có nửa câu dị nghị. Sĩ Đa lại có danh dũng vũ, ở trong lòng những sĩ tốt bình thường lại có danh tiếng rất lớn, nên cử động kia cũng chỉ là danh chính ngôn thuận.

Sĩ Đa là con trai duy nhất của Cáp Mật Thứ, được hưởng theo danh phụ thân, nên đường làm quan thuận buồm xuôi gió, hần tác chiến dũng mãnh, lại càng được Mạo Đồn yêu thích, lúc ở phương bắc giao chiến cùng người Hán, lại càng thắng nhiều thua ít, nên từ từ đường ra tính tình cao ngạo không thua kém ai.

Nhưng trải qua đại biến vừa rồi, tính tình Sĩ Đa trầm ổn rất nhiều, tính cách nóng nảy của hần có điều thu liễm, cũng không còn coi trời bằng vung, cuồng ngạo to lớn.

Ăn một lần khổ, trí óc sẽ khôn hơn một lần, dũng giả chân chính sau khi bị suy sụp, tuyệt đối không đến mức không gượng dậy nổi, mà là học lấy giáo huấn, học biết sự trả giá, cũng chỉ có người như vậy, mới có thể thành tựu đại sự.

“ Sĩ Đa đại nhân, theo ý kiến của người thế nào?” Yết tộc tướng lĩnh dò hỏi.

Sĩ Đa nhìn phương xa, khoe miệng một tia cười lạnh: “ Hám Chỉ huynh đệ, có thể lấy lực mạnh như thế toàn diệt quý quân, địch nhân tất nhiên không phải chuyện đùa. Nếu Sĩ Đa sở liệu không sai, bọn họ gặp phải chính là đội nhân mã của Lưu Chính Khải.”

“ Lưu Chính Khải?” Hám Chỉ vừa mừng vừa sợ, kinh hô lên.

Mạo Đồn Đan Vu vì Lưu Chính Khải đã ra phần thưởng như thế nào, hẳn hiểu rất rõ ràng. Ba năm tiến cống, sự hấp dẫn này đủ để cho hắn nỗ lực bất cứ sự trả giá nào. Điều kiện sinh hoạt trên thảo nguyên cực kỳ ác liệt, Hung Nô bởi vì áp chế các tộc, hàng năm quy định đại lượng cống phẩm, nếu không thể ấn đúng thời gian đem nộp, chờ đợi bọn họ chính là họa diệt tộc.

Cấp Mật Thứ tính toán cực chuẩn, mỗi lần đều làm ra những việc nằm trong phạm vi năng lực của bọn họ, vừa có thể bóc lột sức lao động, lại có thể sung vào quốc khố Hung Nô, còn chưa tới mức bức bách bọn họ tạo phản.

Đối với sự tiến cống này, các tộc hận đến tận xương, nhưng thực lực không đủ, ngại dưới âm uy của Hung Nô nhân, không thể làm gì khác hơn là phải làm theo.

Hôm nay vây công đại doanh phương bắc, ngoại trừ Đế tộc, ba tộc khác đều công nhập vào trong đại doanh, ngàn dặm lãnh thổ của người Hán đã tới tay, nếu còn được miễn đi ba năm tiến cống...

Nghĩ đến đây, con mắt Hám Chỉ liền sáng lên.

“ Tướng quân...” Một gã kỵ sĩ chạy nhanh tới, hẳn là một trong những người phụ trách kiểm tra hiện trường, lúc này vẻ mặt vừa vui vừa sợ, hiển nhiên là có phát hiện.

“ Có phát hiện gì?” Hám Chỉ dồn dập hỏi.

“ Hồi tướng quân, dưới thân một gã huynh đệ có phát hiện hai chữ.”

“ Chữ gì?”

“ Một tay.”

“ Cái gì?” Hám Chỉ không hiểu kỳ diệu hỏi. Nhưng đối với vấn đề này, tên kỵ sĩ kia cũng trợn mắt cứng lưỡi, không có lời gì để nói.

Sĩ Đa hừ một tiếng, đột nhiên phá lên cười, nói: “ Quả nhiên là bọn hắn.”

“ Sĩ Đa tướng quân, ngài làm sao biết được?” Hám Chỉ hỏi.

“ Thủ tịch mưu sĩ Trương Tử Hoa của Lưu Chính Khải là một người cụt một tay, quý quân nhất định là gặp phải người này, nên lúc lâm chung mới viết xuống hai chữ đó.” Sĩ Đa cười nói: “ Bọn họ thi kế, thuận lợi bỏ chạy, chỉ tiếc ông trời có mắt, cuối cùng thất bại trong gang tấc. Nếu ta để cho họ chạy thoát lên trời, thì vạn kỵ trưởng này cũng không cần làm nữa.”

Trong lòng Hám Chỉ hối hận, sớm biết như thế, sẽ không đi cùng với hắn, công lao hôm nay chỉ sợ phải rơi vào tay người này.

Cờ xí phấp phới, vó ngựa trận trận.

Ba vạn Hung Nô đại quân dọc theo con đường đào vong của Hồng Sắc Hải Dương bám sát theo sau.

“ Tướng quân...” Một gã thám báo giục ngựa chạy tới rất nhanh.

“ Nói...” Quát Bạt Ưng quát.

Tên thám báo cũng không xuống ngựa, liền trên lưng ngựa ôm quyền thi lễ nói: “ Phía trước là Phóng Mã Pha, hơn hai vạn người của Phương Lệnh Thần tới nơi này, lại không hề bỏ trốn, mà là bày trận hình, tựa hồ là cùng tướng quân nhất quyết tử chiến.”

“ Nhất quyết tử chiến? Phương Lệnh Thần điên rồi sao?” Khảm Cát kỳ lạ, hỏi.

Hồng Sắc Hải Dương thất bại, đúng là lúc nên ra sức chạy trốn, sĩ khí tự nhiên suy sụp, lại như thế nào ngay lúc này lại muốn đối chiến cùng Kim Lang quân danh tiếng, ngay mặt chống lại. Phương Lệnh Thần thanh danh hiển hách, nếu ngay cả đạo lý này mà cũng không biết, vậy phương bắc quân đoàn đã bị bọn họ diệt hơn mười năm.

“ Ừng ca, ngài thấy sao?” Khảm Cát quay đầu hỏi, nhưng khuôn mặt còn trẻ của hắn lại tràn ngập chờ mong cùng hưng phấn.

“ Hết thấy cẩn thận.” Quát Bạt Ừng lạnh nhạt nói, chứng kiến một tia bất mãn trong mắt Khảm Cát, hắn cười nói: “ Chẳng qua, mặc cho Phương Lệnh Thần giả thần giả quỷ thế nào, Kim Lang quân cũng tuyệt không có ý lùi bước. Các huynh đệ, đi theo ta.”

Khảm Cát lập tức vui mừng, kêu lên: “ Đây mới là Ừng ca anh dũng vô địch của ta.”

Hai người đồng thời thúc ngựa, suất lĩnh đại bộ đội hướng Phóng Mã Pha đi tới.

Trên đỉnh núi, Tần Dũng hươ tay múa chân kêu: “ Bọn họ tới.”

Hứa Hải Phong hơi gật nhẹ đầu, nói: “ Biết người nhằn nại đã lâu rồi, động thủ đi.”

“ Dạ...” Tần Dũng hưng phấn lên tiếng, hắn xoay người nhấc lên một khối đá lớn ngàn cân, phân lượng trầm trọng như thế ở trên tay hắn lại chẳng khác gì như một hòn đá nhỏ không thể nghi ngờ.

Thần lực như thế, mà ngay cả Hứa Hải Phong thân là tông sư cũng phải than thở, trong lòng âm thầm hâm mộ, nếu là đem một thân đồng cân thiết cốt như hắn, thần lực cái thế cùng kết hợp với tốc độ kinh thể hải tặc của hầu hải kết làm một thể.

Nghĩ đến đây, Hứa Hải Phong không khỏi có chút sợ hãi, nếu thật có nhân vật như thế, chỉ sợ cho dù là người đứng đầu cao thủ cấp tông sư, ở trước mặt hắn cũng không chịu nổi một kích.

Tần Dũng ôm khối đá so với thân thể hắn còn muốn lớn hơn rất nhiều đi tới bên vách núi, hai tay của hắn cầm mép khối đá, bắt đầu xoay tròn lên, nương tâm dẫn lực, hắn càng xoay càng nhanh, rốt cục đạt tới cực hạn, hắn hét lớn một tiếng, hai tay nhẹ đi, khối đá lớn thẳng lên, xa xa bay đi.

Trên khối đá, cột một ít củi có tấm hỏa mỡ, lúc này bốc lên khói đen cuộn cuộn bay xuống núi.

Sau khi ném ra khối đá, Tần Dũng xoay người nhảy lên trên đầu thạch cơ, kêu lên: “ Mau thả, mau thả.”

Hứa Hải Phong đi tới trước đầu thạch cơ, đột nhiên nghiêm sắc mặt, Tần Dũng lập tức rút cổ, hắc hắc cười lên ngây ngô không thôi.

“ Người nhớ kỹ, lần này đi có thể khiêu khích, nhưng không thể chủ động xuất thủ, nếu không ta nhốt người cả đời, cho người trọn đời không thấy ánh mặt trời.” Câu nói sau cùng, giọng nói Hứa Hải Phong vừa chuyển, nghiêm khắc cực kỳ.

Tần Dũng rung mình, vội vàng kêu lên: “ Đã biết, đã biết, ta tuyệt đối không chủ động ra tay trước.” Sau khi nói xong, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “ Nếu là bọn hắn ra tay trước thì sao?”

“ Hừ, nếu là bọn họ dám can đảm động thủ, vậy liền do một mình người quyết định là được.” Hứa Hải Phong lạnh nhạt nói.

Tần Dũng há to miệng, đầu lưỡi thô to liếm môi dưới, trong hai mắt lộ ra vẻ sát khí: “ Đã biết, chủ công.”

Hứa Hải Phong gật đầu, lui ra phía sau ba bước, nhắc tay ra dấu, nói: “ Phóng.”

Binh sĩ đứng sau xe thả dây thừng, đầu xe chợt bắn lên, Tần Dũng giống như một viên đá lớn bị ném vọt vào không trung, hướng phía trước bay đi.

Nhìn thấy hết tràng cảnh này, gương mặt Phương Lệnh Thần lộ vẻ không thể tin nổi, trong miệng thì thào nói: “ Đây là người sao...”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Tam thúc, tiểu chắt đi xuống trước, nếu ngài xem đủ, cũng đi xuống, chúng ta phải về nhà.”

Phương Lệnh Thần như ở trong mộng mới tỉnh, mắt nhìn phương bắc xa xôi, nhẹ nhàng thở dài nói: “ Về nhà sao?”

224. Chương 224: Truy Kích (4)

Vô luận là Kim Lang quân, hay Hồng Sắc Hải Dương, hai quân đội này đều có ý chí cùng kỷ luật sắt thép như nhau. Trước Phóng Mã Pha, hai quân đội đều mới trải qua một phen chém giết bây giờ lại tiếp tục giăng co lên.

Biến hóa duy nhất, chính là người đứng trước mặt Hồng Sắc Hải Dương không phải là Phương Lệnh Thần, mà là một bạch diện thư sinh tay cầm quạt, gương mặt mỉm cười.

Sắc mặt Quát Bạt Ứng vô cùng ngưng trọng, trong lòng hắn thầm nói, người này không ngờ lại đến nơi này, vì sao mình không hề hay biết.

Khảm Cát tò mò đánh giá người thư sinh trang phục quái dị, vẻ mặt nhìn như vô hại, hỏi: “ Ứng ca, hắn là ai vậy?”

“ Tương Khổng Minh.” Quát Bạt Ứng trầm giọng nói.

“ Là hắn...” Khảm Cát kinh ngạc nhìn về phía Tương Khổng Minh, tựa hồ như muốn đem gương mặt người này trực tiếp khắc vào trong đầu mình.

Ngày trước lúc Tương Khổng Minh đi theo Hứa Hải Phong xuất sứ Hung Nô, vừa lúc Khảm Cát không có mặt ở Tây Kinh, nên tuy hắn nghe qua tên của Tương Khổng Minh, nhưng không hề biết mặt.

Sau khi Cáp Mật Thứ trở về từ Ngọa Long thành, đối với Tương Khổng Minh lại đánh giá cao, đã không dưới Hứa Hải Phong, một vị nhân vật có sức nặng như vậy thành linh xuất hiện ở nơi này, chẳng trách Quát Bạt Ứng lại có vẻ cô kỵ ba phần.

“ Quát Bạt tướng quân, đã lâu không gặp.” Tương Khổng Minh ở xa xa chấp tay nói. Quạt lông của hắn bị phá hư, vụn vặt đầy rẫy không thể làm gì khác hơn là tùy ý tìm một cây quạt khác đến dùng, chỉ là phối hợp với trường bào của hắn, thoạt nhìn có chút tức cười.

Quát Bạt Ứng ở trên lưng ngựa đáp lễ, nói: “ Tương tiên sinh tới đây khi nào, xin thứ cho Quát Bạt Ứng không tiếp đón từ xa.”

Hắn vừa nói chuyện, vừa quan sát tinh thần diện mạo cùng sĩ khí của hơn hai vạn binh sĩ Hồng Sắc Hải Dương, nhưng làm cho hắn giật mình chính là, những người này chỉ trải qua sự tu chỉnh ngắn ngủi, cả đám tinh thần chấn hưng tỉnh táo, sát khí凛冽, cùng tình huống bỏ chạy lúc trước đã biến hóa long trời lở đất.

Trong lòng Quát Bạt Ứng thất kinh, biết nhiệm vụ lần này sợ rằng không thể hoàn thành, hai vạn Hồng Sắc Hải Dương này một khi khôi phục đầu chí, kỳ thật đủ để cùng chính mình so đầu một phen. Nếu là thời khắc mấu chốt, Tương Khổng Minh lại chặn ngang một tay...

Lực chiến đấu của Hắc Kỳ quân như thế nào, những Hung Nô nhân khác có lẽ không biết, nhưng hắn lại tràn đầy nhận thức, lấy không tới hơn trăm kỵ lại chạy thoát khỏi vòng vây hai vạn đại quân của hắn. Tuy chỉ là nhờ vào tuyệt thế thần tiên thần xuất quỷ nhập của Triệt Biệt, nhưng thực lực của bọn hắn cũng có thể tưởng tượng mà biết.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn quanh, nhưng trước mặt chỉ là dày đặc đầu người, trời mới biết có Triệt Biệt ẩn thân ở bên trong hay không. Nếu bị hắn bắn ra một mũi tên, chỉ sợ ngay cả chính mình cũng không may mắn thoát khỏi. Hắn thúc ngựa, nhích về phía trước, đem Khảm Cát che chắn ngay sau lưng mình, tay trái dời xuống, cầm lên cương thuấn.

Gia hỏa này đúng là quá hiểu biết thần tiên của Triết Biệt, nên lập tức sai người chế ra cương thuẫn, những tướng lãnh thiên kỵ trưởng đều có một cương thuẫn, tuy không biết có chống đỡ được Triết Biệt hay không, nhưng tốt xấu có còn hơn không, trong tâm lý cũng đỡ lo lắng hơn một chút.

Tương Khổng Minh phe phẩy cây quạt, cười mà không nói.

Quát Bạt Ứng đang muốn nói chuyện, thình lình nghe phía sau một trận hỗn loạn, hấn phát giác khác thường, liền quay đầu lại.

Chỉ thấy trong bầu trời, đột ngột xuất hiện một điểm đen, hấn ngưng mắt nhìn lên, điểm đen kia từ từ mở rộng, hấn đã thấy rõ, đó là một hòn đá có thể tích vô cùng khổng lồ, mang theo ngọn lửa quay cuồng, khói đặc bay tung, phảng phất như kéo theo một cái đuôi màu đen hướng ngay trung ương hai đội ngũ đang giằng co bay tới.

“ Đông...” Một tiếng nổ kinh thiên động địa, khối đá lớn rớt cục rơi xuống trên mặt đất, thanh thế như thế, khiến cho chiến mã hai bên đồng thời sinh ra một trận hỗn loạn.

Quát Bạt Ứng vốn là một tướng lãnh có kinh nghiệm trong lòng không ngừng khẩn trương, vô luận là từ thể tích của tảng đá hay là nghe tiếng nó rơi xuống, phân lượng của nó cũng phải hơn ngàn cân. Bọn họ thập phần kỳ quái, tảng đá kia không phải dọc theo sườn núi lăn xuống tới, mà là từ giữa không trung mãnh liệt nện xuống, khoảng cách với sườn núi cũng là một không gian không nhỏ. Đến tột cùng là bọn họ dùng công cụ gì có thể đem cự thạch ngàn cân ném vào giữa không trung?

Dù là thạch cơ xa cũng không có khả năng bắn ra như thế, nếu miễn cưỡng đặt khối đá này lên trên thạch cơ, chỉ sợ ngay cả thạch cơ cũng bị đè nát, đừng nói nhắm đến việc có thể bắn ra nổi.

“ Ứng ca...đó là gì?” Khảm Cát đột nhiên dùng một ngón tay chỉ lên bầu trời, quát lớn.

Quát Bạt Ứng lại ngẩng đầu nhìn lên, đều hoảng sợ đến thất sắc.

Phía chân trời, một tiếng cười to kinh khủng tuyệt luân từ xa xa truyền đến, thật giống như cuồng phệ bệ nạn, làm người ta sợ hãi.

Một người, một đại hán vạm vỡ từ xa xa phía chân trời đập gió mà đến.

“ Đông...”

Dưới sự chú ý của vạn người, người này đầu dưới chân trên, nặng nề rơi xuống bên cạnh khối đá khổng lồ đang bốc đầy khói đen mù mịt kia. Lực trùng kích cường đại đem mặt đất đập ra một cái hố to thật sâu, tuy không thể so sánh với khối cự thạch vừa rồi, nhưng đã đem nửa đoạn thân thể của hấn vùi lấp đi vào.

Trong lúc mọi người có mặt nghĩ rằng hấn đã bị mất mạng, đôi bắp đùi của hấn chợt gấp khúc, chống vào mặt đất, dùng sức đập mạnh, lập tức đem thân thể lún trong mặt đất rút đi ra.

Chỉ thấy mặt hấn đầy bùn đất, gương mặt không còn nhìn thấy, hấn đứng thẳng chân, cũng không lau mặt, liền há to miệng, nhìn phương hướng Tương Khổng Minh mà hét rống lên.

“ Nga...”

Khí tức tàn bạo hung lệ khôn cùng bát ngát theo tiếng rống giận truyền khắp toàn bộ đội ngũ.

Dù là với tố chất binh viên của Hồng Sắc Hải Dương, cũng không thể không hãi hùng khiếp vía, chiến mã càng không chịu nổi, dưới sự kinh hoàng thất thổ, khiến cho một trận rối loạn.

“ Đây là người sao?”

Vào thời khắc lúc này, trong lòng mọi người cơ hồ đồng thời hiện ra câu nói kia.

Từ trên vách núi cao như thế bay xuống tới, nửa đoạn thân thể lún trong bùn đất, lại không bị tan xương nát thịt, ngược lại càng thêm hung hãn vạn phần. Đây còn là người sao...

Sắc mặt Tương Khổng Minh trong nháy mắt từ trắng chuyển xanh, hấn bịt đôi tai, khóe mắt nhảy lên không thôi, sự tức giận mãnh liệt từ trong lòng hấn liên phát ra.

Hắn ngậm chặt miệng, bởi vì hắn biết, trước khi tiếng hô của Tần Dũng ngừng lại, thanh âm nào cũng dừng mơ tưởng có thể truyền ra ngoài.

Qua một lúc, Tần Dũng hài lòng thu thanh, nhưng khi hắn tự tay lau đi bùn đất trên mặt, hai mắt thấy được ánh sáng, cả người lập tức ngây ngốc như con gà gỗ. Một bàn tay thô to của hắn đặt trên miệng, thân thể giống như là bị điểm huyết, cũng không hề nhúc nhích chút nào.

Tương Khổng Minh không nói được một lời, chỉ là gương mặt âm ỉ đã thể hiện rõ sự tức giận mệnh mông trong lòng hắn lúc này.

Tần Dũng hít sâu một hơi, hắn trời không sợ, đất không sợ, cuộc đời này chỉ sợ hai người, mà người ngay trước mặt tựa hồ còn đáng sợ hơn Hứa Hải Phong đến ba phần.

Cũng may Tương Khổng Minh đến tột cùng cũng là nhận biết đại sự, miễn cưỡng đè nén cổ ác khí trong lòng, gờ quạt lên chỉ về phía trước.

Tần Dũng như nhặt được đại xá, gật đầu lia lịa, vội vàng xoay người lại, đi tới bên cạnh khối đá lớn, dưới mấy vạn ánh mắt đang nhìn chăm chú, dễ dàng ôm lên khối đá khổng lồ, thân thể hắn lại giống như con quay xoay tròn lên, quát to một tiếng, cự thạch giống như một viên đạn pháo bay về phía Hung Nô đại quân.

Hung Nô nhân đang đứng cách hắn bất quá chỉ khoảng trăm thước, vừa lúc trong vòng bay lượn của khối đá lớn này. Mọi người vội vàng giục ngựa tách ra, một kỵ sĩ sợ đến ngây người, ngây ngốc tại chỗ, trở mắt nhìn khối đá lớn đã bốc cháy gào thét bay đến, không hề nghĩ sẽ trốn tránh.

Mắt thấy sẽ bị khối đá sinh sôi tạp thành bánh thịt, may là bên người hắn có người tay mắt lanh lẹ, nắm được áo hắn kéo mạnh, đem hắn lôi ra, đồng thời đưa chân hung hăng đá lên con ngựa của hắn.

Con ngựa sợ hãi, lại mất đi sự ước thúc của chủ nhân, phóng mạnh về phía trước.

“Đông...” Tiếng nổ thứ ba trong hôm nay lại hung hăng nổ tung lần nữa trong tai mọi người, mà dù là trầm ổn như Quát Bạt Ứng cũng không tự chủ được kéo mạnh cương ngựa, theo bản năng kéo về phía sau.

Trận hình Hung Nô nhân có biến hóa rất nhỏ, tuy chỉ nhỏ, nhưng bằng lực một người, là có thể làm được tới bước này, Tần Dũng đã không thẹn với danh hiệu thiên hạ đệ nhất dũng sĩ.

Đến tận đây, Quát Bạt Ứng mới tỉnh ngộ lại, mới vừa rời khối đá lớn này từ trên núi ném xuống là do chính tay người này làm ra, nên mới có hiệu quả kinh thiên động địa như vậy.

Chiến mã không thể khống chế, tung vó mà chạy, phía trước của nó chính là bạo long hình người Tần Dũng, hắn nhìn thấy con ngựa đâm đầu mà đến, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, bước lên mấy bước, vươn bàn tay to, liền như vậy nắm lấy cổ con ngựa.

Con ngựa tính nóng, thân thể hướng trên người hắn đá tới. Chỉ là thân thể Tần Dũng vốn mình đồng da sắt, cũng không chút cảm giác. Hai tay của hắn phân ra đặt lên đầu cùng xương cốt con ngựa, hét lớn một tiếng, có chút dùng sức, lập tức đem đầu ngựa cứng rắn giật mạnh xuống tới.

Máu tươi văng khắp nơi, phun mạnh nhiễm toàn thân hắn đầm máu. Hắn mở miệng rộng, áp lên cổ ngựa, uống ừng ực, tẩm tặc vang lên. Chốc lát sau, hắn hài lòng vứt xác con ngựa ra xa, vỗ bụng một cái thật lớn thỏa mãn.

Ngoại trừ tiếng ngựa hí chim hót, trên chiến trường lặng yên không một tiếng động, ánh mắt của mọi người gắt gao coi chừng trắng hán cùng hung cực ác trước mặt.

Quát Bạt Ứng nuốt mạnh nước bọt, quay đầu vừa nhìn, trái tim lập tức chìm vào đáy cốc.

Tuy không hề dự triệu, nhưng hắn nhìn ra quân sĩ của mình đối với sự hung hãn của người này đã sợ hãi. Tần Dũng biểu hiện ra thực lực cường đại đã vượt ra ngoài sự thừa nhận của bọn họ, đối mặt với một cự thú hình người như thế, một khi nghĩ đến phải đối chiến với hắn, mặc cho ai cũng không thể khởi lên dũng khí.

Quát Bạt Ứng cười khổ không thôi, hắn cũng không trách cứ binh lính của chính mình, cho dù là Áo Bồn tông sư cường hãn, cũng không biết làm gì được người này mà phải cúi đầu nhận thua. Đối mặt đối thủ

như vậy, không người nào có thể bảo trì được sự thần nhiên tự nhiên. Liền vào giờ khắc này, hấn lại nhớ tới hầu hải và Triết Biệt, thủ hạ của Hứa Hải Phong như thế nào đều là quái vật như vậy a.

Trên đường so đấu kẻ mạnh sẽ thắng, nếu bọn họ đã mất dũng khí, cuộc chiến hôm nay làm sao thắng nổi.

Cuối cùng, Tần Dũng dù sao có một người, cho dù hung hãn thập bội, đối mặt đại quân mấy vạn người, cũng chỉ là hòn đá nhỏ nhập vào biển rộng, cũng không dậy nổi sóng gió bao lớn. Nhưng sau lưng của hấn, còn có hơn hai vạn tinh binh Hồng Sắc Hải Dương, từ kiến thức qua sự biểu hiện thực lực của Tần Dũng, sĩ khí của bọn họ đại chấn, hấn không được lập tức tiến lên tử đấu một phen.

Biểu hiện của bọn họ cùng Hung Nô binh hoàn toàn trái ngược, nếu suy nghĩ kỹ, cục diện đã có biến hóa vi diệu.

225. Chương 225: Truy Kích (5)

Quát Bạt Ứng ngăn ra, thâm nghĩ trừ phi người nào đầu óc có bệnh, nếu không có ai còn dám cùng người đánh a. Tâm niệm hấn thay đổi thật nhanh, lập tức âm thầm kêu khổ, người này ngay mặt khiêu chiến, rồi lại phải làm sao ứng đối. Đừng nói là đám người của mình, cho dù là Thác Hà Đế tông sư cùng Lợi Trí tông sư cùng tới, chỉ sợ cũng giống nhau không làm gì được.

Đơn đả độc đấu, trong thiên hạ còn có người nào thắng được hấn? Nếu luận võ kỹ, chỉ cần một hảo thủ nhị phẩm tiến lên, bịt kín lỗ tai, không tiếp xúc với thân thể hấn, phỏng chừng còn có thể đấu với hấn một phen. Nhưng lúc hai quân đang giằng co, nếu sử dụng thủ đoạn gần như vô lại này, đối với sĩ khí sẽ là một đả kích trí mạng, xa không bằng oanh oanh liệt liệt chết trận còn tốt.

Hấn quay đầu nhìn lại, quả nhiên mỗi người phần hận, nhưng từ đầu tới cuối, cũng không người nào dám lên tiếng.

Hung Nô dũng sĩ cũng không sợ hãi tử vong, dù là cao thủ cấp tông sư ở đây, bọn họ cũng dám phát khởi công kích mà không sợ hãi, nhưng vào lúc này, một khi ứng chiến, đại biểu không chỉ cho một người, mà là cả Hung Nô dân tộc.

Khảng khái chịu chết, thông dong liên nghĩa, hấn tử thảo nguyên không thiếu, chỉ là dưới tình huống biết chắc sẽ thua, còn muốn tiến lên kiếm lấy nhục nhã, vậy không người nào nguyện ý.

“Nga...” Sắc mặt Tần Dũng càng ngày càng đỏ, hấn tức giận vô cùng, liền phát ra tiếng gầm rú còn hơn hai tiếng đầu tiên.

Hấn lần này giận dữ mà phát, thanh âm cực lớn, giống như quỷ khóc thần hào, có thể nói là kinh thiên động địa. Trong khoảng thời gian ngắn, trong tai mọi người ong ong không dứt, hơn mười kỵ đứng phía trước bên Hung Nô nhân cũng phải té ngã xuống đất, những con ngựa khác cũng táo bạo bất an, liền tiếp lùi về phía sau.

Không chỉ như thế, dù là đám kỵ binh Hồng Sắc Hải Dương đứng phía sau Tần Dũng cũng người hoảng mã loạn. Tương Khổng Minh nhíu chặt mày, vũ khí thanh ba này của Tần Dũng, lúc xuất kỳ bất ý, quả thật có thể thu hiệu quả, nhưng khuyết hãm lớn nhất chính là không phân biệt địch ta, nếu lúc hai quân đang giằng co lại bộc phát, cũng chưa hẳn là phúc.

Quát Bạt Ứng hít sâu một hơi, vô luận như thế nào cũng không thể cho hấn không chút kiêng nể mà liên tục đả kích quân sĩ bên mình, nếu không hậu quả thật không chịu nổi. Hấn đột nhiên cất cao giọng nói: “Tương quân sư, người cho rằng chỉ bằng vào tên mãng hấn này là có thể ngăn cản bốn vạn đại quân của bên ta sao?”

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “Quát Bạt tướng quân, phía sau học sinh cũng không ít hơn hai vạn đại quân a?”

“ Như thế, Tương quân sư là muốn cùng bốn vạn đại quân của ta đánh một trận?” Quát Bạt Ứng ngẩng đầu hỏi.

Thanh âm của hắn tuy nhắc đến mấy vạn đại quân thật nhẹ nhàng, nhưng đối với dũng vũ của Tần Dũng làm như thật nhẹ nhàng cũng không nhắc tới một câu, rõ ràng là đối với hắn cực kỳ kiêng kỵ, nên không dám nhắc tới nữa câu.

Trong lòng Tương Khổng Minh cười lạnh, nhưng ra vẻ không biết, bởi vì lúc này hắn thật sự chưa muốn hoàn toàn trở mặt với Hung Nô nhân.

“ Chiến hay không chiến, phải xem ý tướng quân.” Tương Khổng Minh phe phẩy quạt, nhàn nhạt nói.

Một câu nói này của hắn làm cho trong bộ đội Hồng Sắc Hải Dương khởi lên một trận tao động, bọn họ đối với Hung Nô nhân hận đến thấu xương, lúc này cả đám đang căng thẳng thần kinh, chỉ đợi Tương Khổng Minh ra lệnh một tiếng, liền sẽ lao lên liều mạng với đối phương. Nhưng vị Tương đại quân sư này tựa hồ cũng không có lòng đấu chiến, không khởi làm cho người ta cực độ thất vọng.

Chỉ là trong quân pháp thâm nghiêm, cho dù bọn họ không hài lòng, cũng không dám ngay mặt phản đối, không thể làm gì khác hơn là phần phần bất bình nhìn chằm chằm phía trước, duy nguyện Quát Bạt Ứng ngạnh khí một chút, đến một lần tạo ra đại quyết chiến cho sảng khoái.

Quát Bạt Ứng trầm ngâm chưa đáp lời, chợt nghe Tương Khổng Minh tiếp tục nói: “ Chẳng qua theo học sinh thấy, hôm nay quý quân khí thế đã suy, nếu còn miễn cưỡng dụng binh, sợ là toàn quân bị diệt, vì lo lắng cho các hạ, còn là tránh mà không chiến mới tốt.”

Hung Nô nhân phàm là ai nghe hiểu được Hán ngữ đều sắc mặt đại biến, Tương Khổng Minh này xác thật là lấn hiếp người quá đáng.

“ Cầu tặc lớn gan, xem ta lấy tính mạng của người.”

Theo một tiếng quát vang lên, A Ngõa Hạng tâm phúc ái tướng của Quát Bạt Ứng thúc ngựa phóng ra, hần xa xa tránh khỏi Tần Dũng, hướng trận chạy đi.

Tới ngoài trăm thước, nhanh như thiểm điện gỡ cung tên xuống, lấy thế như sét đánh không kịp bưng tai lấp tên bắn ra, cơ hồ trong nháy mắt đã buông tên, một đạo tiễn quang như lưu tinh hướng Tương Khổng Minh bay đi.

Trong lòng Quát Bạt Ứng rung mình, nhưng còn muốn quát bảo ngừng lại, cũng là đã chậm. Lúc này nếu gọi hắn trở về, rõ ràng là đã thừa nhận lời nói của Tương Khổng Minh, đối với sự đả kích sĩ khí sợ là còn hơn cả Tần Dũng. Ở trong nháy mắt, trong lòng hắn quả thật hối hận, nếu Tương Khổng Minh chết đi, cuộc chiến hôm nay chắc chắn không thể miễn. Mà tình huống hiện tại, hắn lại có được mấy phần thắng lợi?

Cùng một con bách chiến hùng sư khí thế cao ngang, trang bị hoàn mỹ, nghiêm chỉnh huấn luyện đánh một trận, khác hẳn với việc bám đuôi truy giết địch nhân hoàn toàn.

Hắn mang đến bốn vạn tinh nhuệ trong tinh nhuệ Hung Nô nhân, không thể bị hao tổn quá nhiều tại đây, nếu không đối với kế hoạch xuôi nam của Hung Nô nhân sẽ sản sinh ra ảnh hưởng trí mạng.

Hung Nô tinh binh giáp thiên hạ, nhưng chế ước bọn họ lớn nhất chính là dân cư. Mặc dù trên đại thảo nguyên, bọn họ là chủng tộc có dân cư nhiều nhất, nhưng so với người Hán, căn bản không tính là gì.

Tướng muốn chiếm lĩnh đất đai trù phú của người Hán, thì phải có đại lượng binh lính. Nhưng khi đối mặt với biển người, sau lưng bọn họ cũng không an ổn, binh lực vốn thiếu thốn lại càng thêm giống như trứng chọi đá. Nếu hôm nay tổn thất hầu như không còn, chẳng phải là càng thêm gặp nhiều khó khăn.

Có thể đánh thắng được sao? Chúng ta sẽ phải tổn thất bao nhiêu người? Hai vấn đề này giống như hai tòa núi lớn đang đè ép hắn đến không thở nổi.

Nhưng dù sao hắn cũng là Quát Bạt Ứng, dù sao cũng là đệ nhất tướng lĩnh trẻ tuổi của Hung Nô nhân, chỉ trong nháy mắt, hắn đã đem những băn khoăn vứt ra sau não. Tay hắn giờ cao, chỉ đợi Tương Khổng

Minh ngã xuống đất, hần liền lập tức phát động tổng tiến công, hần muốn cướp đoạt trước khi quân Hán kịp phản ứng, phải công kích trước.

Chỉ khi lâm vào cảnh quần chiến hỗn loạn, mới có thể đem Tần Dũng tay không tác sát này áp chế được trong phạm vi phá hư nhỏ nhất. Đương nhiên, nếu trong tay Tần Dũng có thêm hai đồng sư tử, Quát Bạt Ứng liền tuyệt đối không dám có loại cảm tưởng này.

Nhìn mũi tên nhanh như lưu tinh đang hướng chính mình bay tới, Tương Khổng Minh đầy mặt mỉm cười, không thềm để ý chút nào.

Đột nhiên, một điểm tinh quang thoáng hiện từ sau lưng hần, chợt lấy tốc độ mà mắt thường không cách nào nhìn thấy được mà bay ra ngoài. Một mũi tên của A Ngõa Hạng bay được nửa đường bị điểm hàn tinh kia đảo qua, lập tức ngay giữa bị cắt làm đôi, cựa lẹc rơi xuống.

A Ngõa Hạng kinh hãi, giục ngựa tránh né, đột nhiên trong ánh mắt xuất hiện một đạo hàn mang, hần còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác được trên tay chấn động, phát giác khác thường, cúi đầu vừa nhìn, sắc mặt lập tức như một mảnh tro tàn, ngũ thạch cung trong tay hần đã gãy ngay giữa.

“ Triết Biệt.” Trong lòng bọn họ đồng thời thoáng hiện lên danh tự của một người, cũng chỉ có thần tiên của người này, mới có thể lấy thần kỹ tuyệt thế làm được, nguyên lai hần cũng đã tới.

Từ phía sau Tương Khổng Minh có một đại hán chậm rãi đi ra, hần dùng khăn che mặt nên không thấy rõ gương mặt, nhưng trong tay cầm một đại cung, cũng đã rõ ràng hiển lộ ra thân phận của hần.

Thần tiên thủ - Triết Biệt.

Chỉ thấy hần giơ lên Khai Thiên Cung, dưới ánh mắt chú ý của vạn người lại kéo ra dây cung làm cho người ta sợ hãi.

Những Hung Nô tướng lĩnh không hèn mà cùng giơ lên cương thuẫn trong tay, đối mặt nhân vật như vậy, cũng không ai dám xem thường.

Dây cung của Triết Biệt chậm rãi mở ra, trên mặt Quát Bạt Ứng ẩn hiện mồ hôi hột, hần che chở Khảm Cát ở phía sau, vạn vạn không thể để cho hần có điều bất trắc.

Buông tay, hàn quang hiện lên, không người nào nhìn thấy rõ hướng đi của mũi tên kia, nhưng cũng không nghe được tiếng kêu thảm thiết nào, mọi người nghi hoặc khó hiểu, chẳng lẽ người này thất thủ hay sao. Chỉ là với tài bắn cung của hần, nếu còn có thể thất bại, sợ là không ai tin tưởng.

“ Hô...quang...”

Mọi người quay đầu nhìn lại, Kim Lang đại kỳ đại biểu cho Hung Nô Vương không ngờ gãy ngay giữa, thông thả rơi xuống trên mặt đất, phát ra một tiếng vang nhỏ. Thanh âm tuy nhẹ, nhưng lại như một cây chùy nặng trực tiếp đập thẳng vào trái tim bọn họ, khiến người ta không sao chịu nổi.

Tinh quang trong mắt Tương Khổng Minh thoáng hiện, nhìn thời khắc này sĩ khí của Hung Nô nhân hạ xuống trầm thấp, trong lòng hần vừa động.

Phương Lệnh Thần đã tới, Hứa Hải Phong lại không chịu cho hần đi chết một cách vô ích, hơn hai vạn Hồng Sắc Hải Dương chỉ sợ là một lần nữa rơi vào trong tay Phương Hưởng Minh, đột nhiên có thêm nhiều binh lực như vậy ủng hộ, có lẽ ngọn lửa trong tim hần vốn đã được dập tắt không chừng sẽ lại cháy lên.

Nếu lại hỗn chiến một hồi, để cho nguyên khí bọn họ tổn thương nặng nề, từ nay về sau không còn gượng dậy nổi nữa. Lúc này Hung Nô nhân sĩ khí suy sụp, có nên thay đổi kế hoạch hay không, thừa cơ hội này, để cho hai bên lưỡng bại câu thương.

Trong lòng hần mâu thuẫn liên tục, sau khi đánh một trận, thế cục của đại lục sẽ thay đổi thế nào, đối với mục tiêu cuối cùng của mình có tạo thành ảnh hưởng gì không, vô số khả năng đang bay nhanh lưu chuyển với tốc độ cao trong trí óc hần.

Nhưng còn chưa đợi hần hạ quyết tâm, trên chiến trường lại khởi phong vân, biến hóa ngoài ý liệu liền làm cho hần không kịp ứng phó.

“Đinh...” Một thanh âm thanh thúy truyền khắp Hung Nô đại quân đang lâm vào một mảnh chết chóc.

Người cầm đại kỳ bỏ xuống cột cờ, rút ra yêu đao, chỉ thấy hấn xoay người xuống ngựa, chạy đến bên cạnh đại kỳ rơi xuống đất, đem mã đao lóe tinh quang ngậm trong miệng, nhặt lên đại kỳ, nhanh chân bỏ chạy, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hấn chạy lên một gò núi nhỏ, đem nửa đoạn cột cờ bị chặt đứt kia cắm sâu vào trong bùn đất.

Hấn gỡ xuống mã đao ngậm trong miệng, kiệt lực hô to: “Hợp Mạn được Đan Vu thưởng thức, chấp chương Kim Lang quân đại kỳ mười năm, chưa bao giờ có sơ thất. Hôm nay không cẩn thận, bị tặc tử bắn gãy, làm quân kỳ bị long đong, chỉ có lấy máu tẩy rửa, mới có thể chuộc lại tội nghiệt của Hợp Mạn.”

Dứt lời, hấn huy đao lên cổ cắt mạnh, lập tức máu tươi văng khắp nơi. Hấn lui ra sau một bước, dùng đao chống đỡ thân thể, tuy đã chết, nhưng cơ thể không ngã, một đôi mắt càntron trừng, biểu hiện vẻ phần khái cùng trào dâng nói không nên lời.

Trên sườn núi, đại kỳ của Kim Lang quân lại đón gió tung bay, chỉ là mơ hồ ẩn chứa một tia huyết sắc.

Đôi môi Quát Bạt Ứng mím chặt, hai nắm tay siết mạnh, trong lòng ngực mênh mông, khó có thể tự chủ chính mình.

Sĩ khí của Hung Nô nhân vào giờ phút này tựa hồ trong nháy mắt lại thăng cao lên lần nữa, sát khí cường đại lại tràn ngập khắp cả chiến trường.

226. Chương 226: Truy Kích (6)

“Cáp...”

Hấn vận khí đan điền, hé miệng, lấy thanh âm lớn nhất của chính mình rống to.

“Cáp...”

Bốn vạn Hung Nô nhân đồng thời cùng giờ cao binh khí trong tay, bọn họ đi theo sau Quát Bạt Ứng, đều nhịp hô to.

Cánh tay Quát Bạt Ứng hạ xuống, cử đao ngang mày, lại cao cao vung lên, mái tóc dài phiêu dật, ở trong gió bay tung, là giống như đại kỳ nhiễm máu của Kim Lang quân, đón gió bay phần phật. Chân khí trong cơ thể hấn vận hành với tốc độ cao, một cỗ ý niệm bất khuất hỗn loạn rống giận phát ra: “Cáp...”

Cánh tay bốn vạn Hung Nô nhân đồng thời hạ xuống, quan chức của bọn họ có lớn nhỏ, võ công có cao thấp, binh khí trong tay cũng khác nhau. Nhưng vào giờ khắc này, trong miệng bọn họ lại đồng thanh phát ra tiếng rống giận như nhau.

Trên trán Tương Khổng Minh ẩn hiện mồ hôi lạnh, hấn vạn vạn thật không ngờ, một mũi tên của Triết Biệt lại dẫn ra hậu quả ngoài dự đoán của mọi người như thế. Thời khắc này, Hung Nô nhân khí thế mạnh, đã đạt đỉnh, ở trong lúc đối quyết binh khí lạnh, đây cơ hồ là dự triệu thắng lợi.

Hấn biết, khi Quát Bạt Ứng lại giơ lên cánh tay, phát ra tiếng hò hét thứ ba, chính là lúc Hung Nô nhân phát động tổng công kích. Biến cố như thế, cho dù Quát Bạt Ứng có muốn thay đổi, cũng là có lòng mà vô năng, hấn phải giành công đạo cho Hợp Mạn, phải hi sinh thân phận bản thân, giúp Hợp Mạn vì muốn khởi lên sĩ khí toàn quân mà chết được nhắm mắt.

Nếu hấn làm không được điểm này, uy tín sẽ hoàn toàn biến mất, ngày sau đừng mơ tưởng tiếp tục thống lĩnh đại quân, vì thế vô luận hấn nguyện ý hay không, cũng chỉ còn đường lựa chọn tử chiến.

Lúc này, dù là âm mưu quỷ kế, thần cơ diệu toán, đều không có đất dụng võ. Duy nhất có khả năng dựa vào, chính là thực lực chân chính của chính mình.

Khuôn mặt Tương Khổng Minh đột nhiên nghiêm chỉnh, hít sâu một hơi, dùng toàn bộ lực đạo bú sữa mẹ, há to miệng lớn tiếng quát: “ Phương lão tướng quân trên trời có linh thiêng...”

Binh lính Hồng Sắc Hải Dương đồng thời rùng mình, trong mắt bắn ra cừu hận thấu xương.

Tương Khổng Minh lại hít sâu một hơi, gương mặt hần trướng đến đỏ bừng, hai mắt trợn ngược, lấy thanh âm lớn nhất kêu to: “ Hồng Sắc Hải Dương...”

Bởi vì thanh âm quá độ cao ngang mà vượt ngoài cực hạn của hần, nên có vẻ đặc biệt chói tai. Nhưng dù là phá lệ khó nghe, thật giống như tiếng bén nhọn, lại đã gọi lên nhiệt huyết sôi trào trong tim các dũng sĩ.

“ Hồng Sắc Hải Dương...” Hai vạn tinh anh người Hán cùng nhắc cao cây thương trong tay, chỉ đợi Tương Khổng Minh ra lệnh một tiếng, liền cùng Hung Nô nhân lao vào giao phong.

Triết Biệt lại lần nữa giơ lên Khai Thiên Cung, dây cung của hần lại kéo lên, mục tiêu của hần lúc này hướng thẳng tới Quát Bạt Ứng đang giơ đao hô to, khẳng khái trào dâng.

Nếu nói hai quân khai chiến, có ai cao hứng nhất, chính là bạo long hình người Tần Dũng.

Hần há to miệng, cũng không quan tâm đến máu tươi đang dính trên mặt, cũng phát ra tiếng gầm rú kinh thiên động địa. Chỉ là cho đến thời khắc này, hần vẫn nhớ kỹ mệnh lệnh của Hứa Hải Phong, đôi chân không dám lao ra nửa bước.

Mồ hôi lạnh tuôn sầm sầm trên lưng Quát Bạt Ứng, tuy cách xa nhau tới vài trăm thước, nhưng sát khí ngưng như thực chất của Triết Biệt cũng đã hoàn toàn đem hần bao phủ. Không có gì dự triệu, nhưng hần chính là biết, khi cánh tay hần lại giơ lên, phát ra tiếng gầm rú thứ ba, chính là lúc Triết Biệt buông tay.

Mũi tên của Triết Biệt, chính là vũ khí kinh khủng nhất mà cả đời này hần đã gặp qua, cho dù lúc phải đối mặt với bạo long hình người Tần Dũng, hần cũng chưa từng có một cảm giác kinh khủng như thế. Tuy Tần Dũng vô cùng hung hãn, nhưng lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là tốc độ, chỉ cần người có võ công cao cường, không cùng hần dây dưa, muốn thoát thân mà chạy, đó là dễ như trở bàn tay.

Nhưng Triết Biệt thì khác, mũi tên của hần có được tốc độ không thể tưởng tượng, loại tốc độ này đã viển siêu phản ứng cực hạn của loài người, hần biết, nếu ở tình huống không hề phòng bị, hần nhất định sẽ chết dưới mũi tên đó. Vậy khi toàn bộ tinh thần của Triết Biệt đều chăm chú tập trung, lại sẽ như thế nào?

Hần không biết, hần cũng không muốn đối mặt với Triết Biệt ngay chính diện. Chỉ là hần không còn đường lựa chọn nào khác.

Bàn tay Quát Bạt Ứng giống như nặng ngàn cân, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hề thay đổi. Đưa đao ngang mày, trong vô số ánh mắt đang nhìn tới, hần mở miệng, dồn khí đan điền, liền muốn phát ra tiếng hò hét thứ ba.

Một tiếng huyết sáo dài vang lên, từ thấp đến cao, từ xa đến gần, trong hào khí tràn ngập thảm thiết trên chiến trường không ngừng vang lên.

Thật giống như nước trên sông lớn, thao thao bất tuyệt, giống như mưa giông cuộn cuộn, trực thẳng tim người.

Sắc mặt Quát Bạt Ứng đột nhiên dâng lên một mảnh đỏ ửng như tiên diễm, người phát ra tiếng huyết gió đã nắm lấy thời cơ tương đối chuẩn, ngay lúc Quát Bạt Ứng còn chưa kịp phát ra âm thanh, đã đột nhiên vang lên. Trong lòng hần rùng mình, một tiếng hò hét không còn phát ra được nữa, ngậm chân khí nghịch trùng xông lên, tuy không đến nỗi bị thương, nhưng kinh mạch chấn động, cũng thập phần khó chịu.

Một bóng người, từ trên sườn núi chậm rãi bước chậm xuống. Nhìn như vô cùng chậm chạp, nhưng chỉ thoáng chốc, đã đi tới giữa hai quân.

Ổng tay áo bào đen của hần, tiêu sái phiêu dật, gương mặt mỉm cười, một đôi mắt sáng như biển rộng vô tận, sâu không lường được.

Trên mặt Quát Bạt Ứng rốt cục thay đổi, liền lúc đối diện với mũi tên của Triết Biệt, vẫn chưa hề đổi sắc, nhưng hiện tại đã chấn động.

Hứa Hải Phong, người tới dĩ nhiên lại chính là Hắc Kỳ quân đại thống lĩnh Hứa Hải Phong.

“Dũng sĩ trung trinh như thế, Hứa mỗ bội phục.” Hứa Hải Phong ngẩng đầu tiêu sái đi đến bên người Tần Dũng, hẩn ngẩng đầu nhìn về phía gò đất, tuy trong giọng nói cùng ánh mắt không có gì khoa trương, nhưng làm cho người ta tự nhiên cảm nhận được luồng cảm tình chân thật phát ra từ nội tâm.

Hẩn hướng Hợp Mạn xa xa vái chào, nói: “Kim Lang quân có được dũng sĩ như thế, chẳng trách có thể xưng bá thảo nguyên, đứng vững mấy trăm năm mà thanh danh không suy.”

Quát Bạt Ứng hồi phục lại, nhưng nội tâm của hắn lúc này rung động xa xa hơn vừa rồi, lũ hàn khí cuộn cuộn không ngừng dâng lên từ tận đáy lòng. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn không dám mở miệng đáp lời.

“Chủ công tới, không biết cuộc chiến giữa chủ công cùng Lợi Trí như thế nào?” Con người Tương Khổng Minh vừa chuyển, lập tức dùng tiếng Hung Nô lớn tiếng hỏi ra.

Một câu nói của hắn giống như dẫn bạo một viên tạc đạn, bốn vạn đại quân của Hung Nô nhân lập tức nổi lên một trận tao động khó có thể khống chế.

Vì sao lại gặp Hứa Hải Phong ngay tại chỗ này? Cơ hồ nghe được những lời kia trong lòng những Hung Nô nhân đều kêu lên.

Hai tông sư tuổi trẻ ước chiến bắc cương, ai cũng đều biết rõ. Lúc này Hứa Hải Phong hẳn là đang đấu chiến với Lợi Trí, lại có thể nào phân thân tới đây, chẳng lẽ...

Lợi Trí, vị tông sư tuổi trẻ đại biểu cho đời này của thảo nguyên lại thua sao? Trong lòng Hung Nô nhân không hèn mà cùng hiện lên ý niệm đáng sợ như vậy trong đầu.

Hào khí trong chiến trường đột nhiên cực kỳ quái dị, luồng sát khí sâm nghiêm không ngờ lại bị một loại khủng hoảng thay thế.

Sắc mặt Quát Bạt Ứng lại càng tái nhợt, hắn so với bất cứ kẻ nào cũng biết rõ, nếu Lợi Trí bị thua mang đến hậu quả là gì, hắn thậm chí không dám tiếp tục nghĩ thêm.

“Hứa tông sư, tại sao người lại ở chỗ này.” Khảm Cát đột nhiên đứng sau lưng Quát Bạt Ứng lên tiếng hỏi.

Quát Bạt Ứng nhướng mày, vẫn miễn cưỡng bảo trì sự bình tĩnh bề ngoài. Nhưng theo kiến thức của hắn cũng nghe ra trong lời nói của Khảm Cát cũng mang theo một tia run rẩy.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “Hứa mỗ cùng Lợi Trí huynh đánh một trận, lẫn nhau đều ném chút khổ, nên tạm thời dừng tay.”

Quát Bạt Ứng hai mắt sáng ngời, thở ra một hơi thật dài. Mà cơ hồ cùng lúc đó, những Hung Nô tướng lĩnh hiểu được tiếng Hán cũng không hèn làm giống như hắn, thở ra một hơi dài.

Quát Bạt Ứng khôi phục vẻ sáng sủa, cười to nói: “Nếu là như thế, xin hỏi Hứa tông sư đến đây là vì có gì?”

Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói: “Hôm nay, người chết đã đủ nhiều, nếu Quát Bạt huynh đáp ứng, chúng ta ngày sau lại nhất quyết tử chiến thế nào?”

Hai hàng lông mày của Quát Bạt Ứng nhướng cao, hiện ra vẻ do dự. Trong tim của hắn cực kỳ khổ sáp, tông sư, xác định là người thường không thể sánh bằng. Hứa Hải Phong lộ mặt, đã đem việc Hợp Mạn xả thân kích khởi luồng huyết tính của Hung Nô nhân đè ép xuống hơn phân nửa.

Hứa Hải Phong chậm rãi dương tay, trên sườn núi, đột nhiên dựng lên vô số thân ảnh, xa xa nhìn lại, trong cây cối rậm rạp, theo gió thổi tới, mặc cho ai cũng không biết đến tột cùng là có bao nhiêu người.

“Nếu là tướng quân có ý muốn chiến, Hắc Kỳ quân của Hứa mỗ cũng đành liều mình tương bồi.”

Hứa Hải Phong nhìn vào mắt Quát Bạt Ứng, tuy bởi vì khoảng cách quá xa, vốn không cách nào vận dụng tinh thần lực lượng, nhưng trong vẻ bình thần lại lộ ra ánh mắt sắc bén làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Quát Bạt Ứng quay đầu nhìn lên, mượn cơ hội tránh khỏi ánh mắt Hứa Hải Phong, nhưng khuôn mặt hắn vẫn cảm nhận được một cỗ nóng rực, lập tức rõ ràng, nếu hắn không đáp ứng, vậy Hứa Hải Phong sẽ lập tức xuất thủ. Nếu hợp lực của hắn cùng Triết Biệt, chính mình thật sự là tai kiếp khó thoát.

Qua vài giây, Quát Bạt Ứng rốt cục quay đầu, nói: “Được, ngày sau chúng ta gặp lại tại sa trường.”

Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười, thu hồi ánh mắt, trái tim Quát Bạt Ứng rốt cục cũng bình định trở xuống.

“Phương thống lĩnh có lệnh, rút quân Ngọa Long thành.” Hứa Hải Phong quả quyết quát.

Tương Khổng Minh ứng tiếng, hét lớn: “Hồng Sắc Hải Dương, hậu quân chuyển tiền quân, phương hướng tây bắc, đi tới.”

Quân lệnh như núi, các dũng sĩ Hồng Sắc Hải Dương cho dù trong lòng có bất mãn, cũng thu hồi thương, lui về phía sau.

Quát Bạt Ứng nhìn chằm chằm phương hướng bọn họ rời đi, trong lòng trăm mối cảm xúc.

“Ứng ca, cứ như vậy mà cho bọn họ đi sao?” Khảm Cát ở một bên thấp giọng dò hỏi, tuổi của hắn không lớn, đúng là lúc huyết khí phương cương, chứng kiến thanh thế hai quân, cuối cùng lại bình thản xong việc, không khỏi có chút không hài lòng.

“Bọn họ đã không phải bại quân.” Quát Bạt Ứng ngẩng đầu, nhìn ra phương xa: “Chúng ta không tổn thất nổi. Khảm Cát, người nhớ kỹ, có thể khuất có thể tiến, mới thật sự là đại trượng phu chân chính.”

Khảm Cát mờ mịt gật đầu, chỉ là trong lòng vẫn không cho là đúng.

Quát Bạt Ứng nhìn thân ảnh Hứa Hải Phong đi xa, nhẹ nhàng nói: “Chờ xem, chung quy có một ngày, ta sẽ làm cho cả thiên hạ đều biến thành thảo nguyên của Hung Nô nhân chúng ta”

227. Chương 227: Đào Độn (1)

Tương Khổng Minh liên tục hạ mệnh lệnh, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của truyền lệnh quan.

Mấy trăm kỵ từ phía sau phóng ngựa đuổi theo, phía trước chính là đại thống lĩnh Hồng Sắc Hải Dương Phương Lệnh Thần, lúc này hai hàng lông mày của hắn cau chặt, gương mặt mang theo thần sắc lo lắng.

Vừa rồi trên núi bày bố nghi trận không phải là Hắc Kỳ quân, mà là mấy trăm Hồng Sắc Hải Dương chiến sĩ do Phương Lệnh Thần suất lĩnh, lúc này hoàn thành nhiệm vụ, đương nhiên vội vã chạy về.

“Phương thống lĩnh, Hung Nô nhân tăng binh nhiều ít?” Tương Khổng Minh dò hỏi.

Phương Lệnh Thần cả kinh, ánh mắt nhìn lướt qua Hứa Hải Phong. Hứa Hải Phong khẽ lắc đầu, ý bảo mình chưa hề nói gì.

Tương Khổng Minh khinh thường xuy một tiếng, nói: “Nếu không phải địch quân thế mạnh, biết rõ không địch lại, chủ công nhà ta lại làm sao truyền lệnh nhanh chóng lui binh như thế. Bốn vạn Kim Lang quân của Quát Bạt Ứng tuy lợi hại, nhưng cũng chưa chắc có thể thắng được hai nhà chúng ta liên thủ, vậy khả năng duy nhất chính là viện binh của Hung Nô nhân chạy tới.”

Ánh mắt của hắn đảo qua trên mặt Phương Lệnh Thần, cây quạt trong tay che khuất khuôn mặt, nói: “Nếu học sinh sở liệu không sai, viện quân của Hung Nô khoảng chừng hai vạn, nhưng còn là Phi Mã quân đoàn của Thổ Nhi Hồng đối đầu với ngài.”

Phương Lệnh Thần kinh hãi thất sắc, ánh mắt nhìn hắn không che giấu được tia sợ hãi trong lòng. Dĩ nhiên ngay cả điều này mà hắn cũng trống rỗng đoán được.

Có thể bằng vào phản ứng của Hứa Hải Phong mà đoán được viện quân của Hung Nô chạy đến đã khó cực kỳ, Phương Lệnh Thần tự biết ngay cả hắc cũng không làm được. Nếu lại bảo hắc một ngục đoán ra bộ đội cùng nhân số đến tăng viện, vậy dù là giết hắc, cũng không mơ tưởng làm nổi.

Trí tuệ của người này, thật sự là có thể so với quỷ thần.

Hứa Hải Phong quay đầu sang chỗ khác, tuy hắc đã có định lực của một tông sư, nhưng lúc này vẫn cảm thấy cực kỳ buồn cười, khóe miệng còn nổi lên một tia cười nhàn nhạt. Hắc ngồi trên lưng ngựa ở góc độ bất đồng, Tương Khổng Minh lại không hề giấu diếm hắc, nên vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt Tương Khổng Minh khuất sau cây quạt đang hiện lên vẻ cười quỷ dị.

Thuật đọc tâm chứng thật là một kỹ năng thật cực kỳ xuất sắc.

Tương Khổng Minh dù sao cũng không phải là Gia Cát Khổng Minh chân chính, dù hắc có bao lợi hại, cũng không cách nào tiên tri.

Chỉ là bản lãnh nhìn mặt đoán việc của hắc đúng là thiên hạ vô song, vừa thấy bộ dáng của Hứa Hải Phong liền biết có biến cố phát sinh, nên hạ lệnh quân đội hành quân nhanh hơn tốc độ. Phương Lệnh Thần vội vã chạy tới, trong lòng liền tính toán cách làm sao ứng đối.

Hắc không phải tông sư, không thông tinh thần lực, vậy dăm chiêu trong lòng, lại làm sao giấu diếm được Tương Khổng Minh, bị hắc liếc mắt nhìn, liền biết ngay duyên cớ bên trong.

Phương Lệnh Thần nỗ lực mỉm cười, thái độ của hắc phát ra cung kính: “ Với cách nhìn của quân sư đại nhân, hôm nay phải làm như thế nào?”

Tương Khổng Minh buông quạt, vẻ mặt nghiêm nghị, hắc nghiêm mặt nói: “ Hôm nay chúng ta có hai vạn đại quân, nhiều người như vậy nghĩ muốn đi đường nhỏ hẻo lánh, đó là quyết không thể. Đã như vậy, không bằng nhanh hơn hành quân, một đoạn đường, thần căn giết thần, phạt căn giết phạt, một đoạn đường giết thẳng tới Ngọa Long thành.”

Lời này của hắc nói ra cực kỳ bá đạo, cũng là hợp với tâm trạng của Phương Lệnh Thần, mọi người cùng kêu lên khen hay, liền lên ngựa giờ rời phóng đi.

Nguyệt Hồ trấn, vốn là một nơi phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, trên trấn cây xanh rậm rạp, hoa cỏ khắp nơi, trong phạm vi mấy trăm dặm thanh danh vang xa, là thánh địa lánh trần tốt nhất. Hàng năm tới mùa hè, người tới đây nghỉ dưỡng nối liền không dứt. Chỉ là, năm nay khác hắc, khách thương lui tới thiếu bớt tám phần.

Nếu hỏi nguyên do, mọi người đều biết.

Hung Nô nhân cử binh xâm lấn, tạo thành cục diện lòng người bàng hoàng hỗn loạn, dưới tình huống tính mạng gia viên khó bảo toàn, ai còn nhớ đến việc biến hóa của khí trời.

Trước trấn nhỏ, xuất hiện một số kỵ mã, chính là đám người Lưu Chính Khải.

Bọn họ vốn có tám mươi người, nhưng nhân số đông đảo như thế tụ cùng một chỗ, sẽ gây cho người chú ý. Vì thế Trương Tử Hoa mệnh lệnh cho Lưu Hoa Lương mang theo bọn họ chạy theo phía xa, chỉ có bảy người tiến vào trong trấn bổ sung lương thực.

Nơi đây cách kinh sư khá xa, mọi người cũng chưa từng đi qua, nhưng cờ xí ghi rõ hai chữ khách sạn theo gió tung bay, cũng liếc mắt là có thể thấy được.

Nơi này tuy không phải đại thành thị, nhưng khách sạn cũng không ít, Trương Tử Hoa chọn tới chọn lui, dừng cương ngựa ngay trước một khách sạn tầm thường, gian khách sạn này chỉ có mấy gian phòng đơn sơ tạo thành, xem bộ dáng, cũng biết trong ngày thường tới cửa cũng chỉ là những người nghèo khổ mà thôi.

Xuống ngựa, tiến khách sạn, một vị lão nhân khoảng sáu mươi tuổi cười a a đón chào.

“ Mấy vị nghỉ trọ hay là dừng chân?”

Trương Tử Hoa thay đổi khuôn mặt âm trầm ngày thường, đầy mặt tươi cười nói: “ Lão nhân gia, đến ăn cơm, hơn nữa chuẩn bị lương khô cho chúng ta, càng nhiều càng tốt.”

“ Như thế nào, các khách nhân không phải là đến tránh nóng sao?” Lão nhân kinh ngạc hỏi.

“ Tự nhiên không phải, chúng ta có việc gấp, muốn chạy đi.”

Trên mặt lão nhân xẹt qua một tia thất vọng, nhưng vẫn nói: “ Được a, lập tức đến.” Hấn quay đầu gọi lớn một tiếng vào trong, trong phòng truyền đến tiếng một lão phụ nhân đáp lời.

Lão nhân ân cần kéo ghế, theo thói quen dùng ống tay áo lau qua.

Lưu Chính Khải cau mày, chán ghét nhìn hết thấy, nhưng theo ý Trương Tử Hoa, vẫn ngồi xuống. Cao Thừa Vĩ cùng Lưu Chính Trung ngồi bên cạnh hấn, mơ hồ đem hấn bảo vệ lại.

Trên mặt Trương Tử Hoa nổi lên vẻ tươi cười hòa ái, hỏi: “ Lão nhân gia, gần đây sinh ý như thế nào?”

Lão nhân lắc đầu nói: “ Khó lắm, nếu năm trước, nhiều người đến đây đông đến mức người không nghĩ ra, tiểu điểm của ta tuy đơn sơ một chút, nhưng người cũng tới không ít.” Hấn thở ngắn than dài nói: “ Nói thật, mùa hè năm nay đã qua phân nửa, nhưng lão hấn ta còn chưa tiếp được mấy lượt khách đây. Ngày tháng thật là không cách nào qua a.”

Hấn lao thao vài câu, lại cầm lên miếng vải, lau nhẹ lên bàn.

“ Hung Nô nhân, cô vương nhất định phải khu trục bọn họ chạy trở về.” Lưu Chính Khải thấp giọng mắng.

Trương Tử Hoa cả kinh, khóe mắt thoáng nhìn, động tác chà lau của lão nhân kia không hề dừng lại, lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một hơi. Hấn quay đầu lại, nhìn Lưu Chính Khải lắc đầu. Lưu Chính Khải tự biết nói lỡ, ngượng ngừng nhìn hấn cười.

Màn cửa khách sạn đột nhiên mở ra, một hán tử trẻ tuổi đi nhanh vào, vừa đi vừa kêu lớn: “ Phụ thân, con đã về.” Trên người của hấn vác theo một bao đồ, hiển nhiên là đi ra ngoài mua bán hàng hóa.

Lão nhân ngẩng đầu lên, hô: “ Trở về là tốt rồi, sao lại đi lâu như thế?”

Người tuổi trẻ thở dài, nói: “ Không biết tại sao, trong thành phong tỏa đường đi, nói là muốn bắt đạo tặc, thiếu chút nữa đã ra không được.”

Hấn nói chuyện vô tâm, nhưng trong lòng đám người Lưu Chính Khải lại căng thẳng.

Lão nhân cả giận hừ một tiếng, nói: “ Đã biết đám sói lang này không hảo tâm.”

Lúc này người tuổi trẻ mới nhìn thấy đám người Lưu Chính Khải, sắc mặt lập tức biến đổi, liên tục hướng lão cha ra dấu bằng mắt, ý thức hấn không nên nhiều lời. Lão nhân liếc mắt nhìn hấn, nói: “ Giúp ta chiêu đãi khách nhân, ta đi giúp mẹ con một chút.”

Người tuổi trẻ lên tiếng, đưa mắt nhìn lão nhân vào nhà trong, hấn quay đầu lại, vừa cười vừa nói: “ Cha ta lớn tuổi, trong ngày thường hay nói bậy, xin đừng phiền lòng.”

Trương Tử Hoa đứng dậy cười nói: “ Không có việc gì, người già mà, đều là như thế.” Hấn xoay chuyển lời nói, hỏi: “ Tiểu huynh đệ, người nói trong thành phong tỏa là chuyện gì xảy ra.”

Người tuổi trẻ vung tay lên nói: “ Nghe nói là ai chạy trốn đến nơi này, chẳng những là trong thành, toàn bộ con đường phía nam đều phong kín.” Hấn vừa nói vừa nhìn về phía Trương Tử Hoa, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, thật giống như đang nhớ tới cái gì, theo bờ vai của hấn nhìn xuống dưới, gắt gao nhìn vào cánh tay cụt của Trương Tử Hoa. Nụ cười trên mặt lập tức biến mất, thay vào là một mảnh rung động, nhưng bên ngoài còn hàm chứa vẻ vừa vui vừa sợ.

Trong lòng Trương Tử Hoa vừa động, hấn ra vẻ không biết, cười hỏi: “ Tiểu ca nhi làm sao vậy?”

Người tuổi trẻ như ở trong mộng mới tỉnh, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “ Mấy vị khách quan, còn thỉnh ngồi chơi, tiểu nhân cũng nên đi giúp phụ mẫu sửa soạn rượu và thức ăn.”

Trương Tử Hoa cười híp mắt gật đầu, đợi sau khi hấn đi vào phòng trong, nụ cười trên mặt lập tức biến sạch sẽ. Hấn tiến lên một bước, đi tới bên ngoài cửa, nghiêng tai lắng nghe.

“ Cha, chúng ta phát tài.” Một thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng vang lên.

“ Cái gì phát tài?”

“ Hừ...”

“ Làm gì quý quý sùng sùng.” Lão nhân bắt mồm nói.

“ Cha, con ở cửa thành nhìn thấy, trương cáo thị đang truy nã đạo tặc chính là hán tử bên ngoài.”

“ Cái gì? Người không có nhìn lầm chứ?”

“ Tuyệt đối không có.” Thanh âm người tuổi trẻ cực độ hưng phấn: “ Cha, chỉ cần hướng quan phủ cung cấp hành tung của bọn họ, thì có được năm trăm lượng bạc đó.”

“ Năm trăm lượng?” Thanh âm một lão phụ nhan hít một hơi, đối với những tiểu dân như bọn họ, năm trăm lượng bạc là một số lượng thật khổng lồ.

“ Con thật sự không có nhìn lầm?”

“ Tuyệt đối không có.” Người tuổi trẻ thề thốt: “ Hán tử kia chẳng những gương mặt thật giống, còn bị cụt một cánh tay, cha nói làm sao nhận lầm được?”

Trong phòng trầm mặc, Trương Tử Hoa sắc mặt tái nhợt, cánh tay cụt của hắn đúng là nhược điểm, về phần đám người Cao Thừa Vĩ đã sớm súc thể chờ đợi, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

“ Cha, ngài ngăn chặn bọn họ, con đi báo quan.”

“ Không được.” Lão nhân như định chém sắt nói.

“ Tại sao?” Thanh âm lão phụ nhân tràn ngập kinh ngạc.

“ Cha, cha hồ đồ sao? Đó là năm trăm lượng bạc.”

“ Hừ, lão tử mở khách điểm cả đời, điểm ấy ánh mắt vẫn có. Người biết những người bên ngoài cười ngửa gì không?”

“ Cái gì?”

“ Quân mã.”

“ Vậy thì thế nào?” Người tuổi trẻ nghi hoặc khó hiểu.

“ Ngu ngốc, nếu cười quân mã, đã nói bọn họ chính là quân nhân, người đã hiểu chưa?”

Người tuổi trẻ trầm mặc không lên tiếng.

“ Hiện tại là thiên hạ của Hung Nô nhân, mà người bị bọn họ truy nã lại có ai? Cho dù ta có nghèo đến bần cùng, cũng không thể làm ra chuyện khiến cho người ta muốn lột xương của mình.”

Sau một lúc lâu, thanh âm người tuổi trẻ lại vang lên, chỉ là lúc này hắn không còn chút hưng phấn: “ Cha, vậy cha nói nên làm gì mới tốt?”

“ Chuẩn bị lương khô cho bọn họ, hôm nay trong điểm chúng ta chưa có kẻ nào đến qua.” Thanh âm lão nhân kiên quyết mà ngưng trọng, không có nhịp điệu, nhưng phẳng phát như nước suối mát, có thể trực tiếp rót vào lòng người.

228. Chương 228: Đào Độn (2)

“ Lão sư, ngài làm sao vậy?” Cáp Yết(xin lỗi nha, không hiểu vì sao tác giả lúc Cáp Yết lúc lại Cáp Cát) rót cho hắn một chén trà thơm, dâng lên.

Cáp Mật Thứ vuốt vuốt huyết thái dương phát đau, mới chiêm kinh sư, chuyện cần làm vô số, mỗi ngày hắn chỉ ngủ không tới ba canh giờ, bận rộn đến mức bốn chân hướng lên trời, cảm giác toàn thân như kiệt

lực. Cũng may Cáp Yết đã phát triển không ít, vì hắn chia sẻ bớt bộ phận áp lực, làm cho hắn cảm thấy thật vui mừng.

“ Người xem đi.”

Cáp Yết tiếp nhận, cẩn thận xem một lần, cau chặt mày, nói: “ Quát Bạt tướng quân cũng mạo hiểm như thế, quả thật dị sở, chẳng qua cũng ở trong tình lý.”

“ Nga?” Cáp Mật Thứ kinh ngạc nhìn hắn, nói: “ Nói nghe thử xem.”

“ Dạ.” Trong mắt Cáp Yết lóe ra quang mang cơ trí, hắn nhẹ giọng nói: “ Quát Bạt tướng quân là người dẫn đầu trong lứa tuổi trẻ của Hung Nô chúng ta, hắn ở ngoài thành bị Hứa Hải Phong dùng mấy mươi kỵ đã đột phá vòng vây của hai vạn đại quân. Tuy đối thủ của hắn là Hứa Hải Phong, nhưng Quát Bạt tướng quân tâm cao khí ngạo, sao lại không chút xúc động. Hắn vì lấy công chuộc tội, hoặc là nói vì muốn chứng minh chính mình, mới cố ý làm ra việc ngoài dự đoán mọi người như thế này. Nhưng hắn lại không ngờ tới, trong lúc vô ý đã phá hư kế hoạch của lão nhân gia ngài.”

Cáp Mật Thứ nhìn hắn, vẻ tán thưởng trong mắt càng ngày càng đậm, rốt cục cười to nói: “ Hay lắm Cáp Yết, so với ta còn nghĩ được nhiều hơn, vì sư có người kế nghiệp.”

“ Đa tạ lão sư khích lệ.” Cáp Yết cúi đầu thật sâu.

“ Đáng tiếc, dù là lão phu cũng không ngờ tới điểm này, nếu không sẽ không cho hắn vội vàng chạy đi như thế.” Cáp Mật Thứ tiếc nuối không thôi.

Theo an bài trước đó của hắn, là muốn dùng Tiên Ti bốn tộc, đi tiêu hao binh viên cùng sĩ khí của Hồng Sắc Hải Dương. Chỉ đợi sau khi hai bên đều lưỡng bại câu thương, lại dùng một kích lôi đình giải quyết. Như thế chẳng những đạt được mục đích tiêu diệt toàn bộ Hồng Sắc Hải Dương, còn có thể thuận lợi làm yếu nhược thực lực của Tiên Ti bốn tộc.

Kế hoạch này cũng không phức tạp, cũng không bí ẩn, tộc nhân của Tiên Ti bốn tộc cũng sớm phát hiện, nên lúc bắt đầu, bọn họ đối với mệnh lệnh của Mạo Đốn chỉ là làm cho có lệ, không tận lực mà làm.

Thẳng đến khi Mạo Đốn nhận được thư của Cáp Mật Thứ mà buông tay, lấy thổ địa làm mồi dụ, mới khiến cho bọn họ trong một ngày giống như sói như hổ, phát ra sức lực khiến cho Hồng Sắc Hải Dương cũng nếm khổ thật lớn.

Không ngờ, Quát Bạt Ứng theo sau chạy tới, không ngờ đem toàn bộ kế hoạch của hắn đánh loạn, đến tận đây xảy ra biến hóa ngoài ý liệu, kết quả cuối cùng lại không chuẩn bị kịp thời.

“ Người làm sao nghĩ ra điểm này?” Cáp Mật Thứ đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi.

Cáp Yết ngẩng đầu lên, trong mắt lóe ra niềm kiêu hãnh: “ Tự nhiên nghĩ ra.”

Cáp Mật Thứ ngẩn ra, ánh mắt nhìn hắn lại có thêm biến hóa, trong thân hình nhỏ gầy của Cáp Yết ẩn nấp ngạo khí nguyên lai cũng không hề kém hơn vị Quát Bạt Ứng danh dương thiên hạ kia.

Khác với Quát Bạt Ứng xuất thân từ hoàng thất cao quý, Cáp Yết tuy cũng xuất thân từ gia đình quý tộc, nhưng mẫu thân hắn lại là một nô lệ ti tiện. Từ sau khi ra đời, bị phân biệt đối xử, nhưng hắn vẫn không hề tự ti bỏ rơi chính mình, mà vẫn kiên cường tiến tới, thân thể yếu ớt, bằng vào cố gắng không ngừng, hết sức bổ sung cho chính mình.

Rốt cục có một ngày, trong một cơ duyên xảo hợp, hắn gặp Cáp Mật Thứ.

Trong ánh mắt nhìn đầu tiên, Cáp Mật Thứ đã bị luồng quật cường cùng bất khuất của hắn hấp dẫn thật sâu, trải qua một đoạn thời gian ở chung, Cáp Mật Thứ quyết đoán thu hắn làm đồ đệ, đây là đệ tử đầu tiên của hắn, cũng là đệ tử duy nhất.

Mà Cáp Yết cũng chưa từng làm hắn thất vọng qua, hắn lấy chính biểu hiện của mình chứng minh ánh mắt của Cáp Mật Thứ.

Có chút thất thần, ở lúc này, Cáp Mật Thứ phảng phất về tới ba mươi năm trước, hần lại nhìn thấy Mạo Đồn vương tử năm đó, lại nhìn thấy Thác Hà Đế anh tư bình bình phần chấn, lại nhìn thấy vị Nam Nghi Liêu ý chí lẫm vãn của Đế tộc, hần thậm chí còn thấy được lão đối đầu Phương Lệnh Thiên.

Lúc ấy hần làm sao lại không giống như thế. Chỉ là, năm tháng qua ba mươi năm đã mài đi rất nhiều góc cạnh của hần, hần đã quá thành thực, hiểu được thế nào là thâm sâu trầm ổn, nhưng lại mất đi, hoặc nói đúng ra là quên đi, khí thế bùng bột của tuổi trẻ. “ Ý trời a...” Cáp Mật Thứ ngẩng đầu lên, nhìn lên trời cao xa xăm, phát ra tiếng cảm thán xuất phát từ phế phủ.

Cáp Yết kỳ quái nhìn vị Hung Nô quốc sư danh chấn thiên hạ, hần hỏi: “ Lão sư, ngài nhớ tới cái gì?”

“ Ta nghĩ tới a Ứng...” Cáp Mật Thứ nhàn nhạt nhìn hần, nói: “ Còn có người.”

“ Đệ tử?” Cáp Yết khó hiểu, quan hệ giữa hần cùng lão sư không hề tầm thường, nhiều năm ở chung, thân như cha con. Cho dù là con trai độc nhất Sĩ Đa của Cáp Mật Thứ cũng phải đồ kị không thôi, cho nên giữa bọn họ từ trước đến giờ nói chuyện không hề cổ kị.

Cáp Mật Thứ đứng lên, cười nói: “ Đúng vậy, a Ứng tuy đã phá hư kế hoạch của ta, nhưng hần có thể sớm suất lĩnh ba vạn người đến trước ba ngày, cuối cùng khiến cho Phương Lệnh Thần bỏ doanh mà chạy, đây cũng là một chiến tích cực kỳ khó được. Hung nô ngày sau, liền phải nhờ vào những người trẻ tuổi như các người.”

Cáp Yết đỏ mặt, nói: “ Quát Bạt tướng quân là thiên chi kiêu tử, chứng thật là nhân tài lương đồng của quốc gia.”

Cáp Mật Thứ mỉm cười, đột nhiên như đinh chém sắt nói: “ Người là đệ tử của ta, tuy hôm nay người không bằng hần, nhưng ta tin tưởng ngày sau thành tựu của người tuyệt đối không dưới hần.”

“ Lão sư.” Cáp Yết ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt hàm chứa sự cổ vũ của Cáp Mật Thứ, hần trọng trọng gật đầu, hai mắt sụp xuống, khóe mắt đã tràn ngập hơi nước.

“ Cáp Yết.”

“ Tại.”

“ Người sẽ làm ta thất vọng không?” Cáp Mật Thứ cười a a hỏi.

“ Tuyệt đối không có.” Trong thanh âm Cáp Yết có sự tự tin vô cùng kiên định.

“ Được.” Cáp Mật Thứ đưa tay vỗ mạnh lên vai hần, thân hình nhỏ gầy cũng không nhúc nhích. Cáp Mật Thứ đẩy mặt tươi cười, đột nhiên hỏi: “ Người cho rằng Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh như thế nào?”

“ Một văn một võ, chính là địch nhân lớn nhất của tộc ta.” Cáp Yết trầm giọng nói.

“ Không sai, người phải nhớ kỹ, ngày sau địch nhân lớn nhất của các người có lẽ chính là bọn hần.”

Nguyệt Hồ trần, dưới ánh trăng, nhà nhà hộ hộ đã tắt đèn nghỉ ngơi, nơi này đêm khuya yên tĩnh lặng lẽ.

Đột nhiên, một ánh lửa từ một gian nhà thẳng đằng bốc lên, lửa lớn lan tràn cực kỳ nhanh chóng, không bao lâu, mấy gian phòng đã lâm vào trong biển lửa.

Lửa lớn như vậy tự nhiên rất dễ dàng đưa tới sự chú ý của mọi người, chỉ trong chốc lát, tiếng khua chiêng gõ trống vang vọng toàn trấn.

“ Đi lấy nước...” Vô số người từ trong mộng đẹp tỉnh lại, bọn họ vội vã nhảy lên, đi tới nơi bốc lửa.

Có người tự phát tổ chức cứu lửa, nhưng thế lửa quá lớn, cứu không kịp, nên mấy gian phòng ốc rốt cục bị ngọn lửa vô tình làm cháy rụi.

“ Là nhà của Vương lão hần, làm sao bọn họ không chạy ra?”

“ Bọn họ chạy ra được sao?”

“ Lửa lớn như vậy, làm sao chạy ra a.”

“ Đúng vậy, ai...Vương lão hán trong ngày thường làm người thành thật, nghĩ không ra a.”

Đội lửa dập tắt, trưởng trấn dẫn người khám xét một lát, ngoại trừ một chút dấu vết giấy dựa, không phát hiện được gì, cuối cùng cho ra một kết luận, lửa cháy ngoài ý muốn, vội vã đem án này ghi rõ.

Một hán tử trộn lẫn trong đám người đến tận đây mới len lén thở phào nhẹ nhõm, thừa dịp mọi người không chú ý, len lút rời đi, liền phảng phất như tới bây giờ hán chưa từng xuất hiện qua, từ đầu tới cuối cũng không kinh động bất cứ kẻ nào.

Hắn bước nhanh đến một khu rừng rậm, đi vào, chợt nghe một người hỏi: “ Như thế nào?”

“ Trương tiên sinh, bọn họ một nhà hoàn toàn mất mạng, trong trấn cũng không có người hoài nghi.” Hán cung kính hành lễ nói.

“ Như thế là tốt rồi.”

“ Ai...Trương tiên sinh, ngài nói cần phải làm như vậy sao?”

Đoàn người này chính là đám người Lưu Chính Khải trong ban đêm rời đi Nguyệt Hồ trấn.

Tuy con trai lão nhân nhận ra Trương Tử Hoa, nhưng dưới sự kiên trì của lão nhân, cuối cùng hắn vẫn không đi tố cáo, ngược lại vì bọn họ đóng gói lương khô cùng nước uống đầy đủ.

Trương Tử Hoa ra vẻ không biết, thiên ân vạn tạ từ biệt lão nhân. Nhưng vừa ra khỏi trấn, hắn lập tức phái người trở về giám thị. Đồng thời hắn cùng Lưu Hoa Lương mấy người chờ đợi. Vừa đến ban đêm, hắn tự mình dẫn theo mấy tên sĩ tốt, len lén đột nhập vào trong trấn, một nhà ba người, lại làm sao là đối thủ của đám quân chính quy này, bị bọn họ dễ dàng lấy đi tính mạng.

Theo sau, hắn tỉ mỉ bố trí một phen tại hiện trường, phóng hỏa phòng ốc, lưu lại Lưu Hoa Lương quan sát động tĩnh, chính mình suất lĩnh mọi người chạy đi.

“ Hoa Lương, người cũng từng chính tai nghe thấy, nếu không có vị Vương lão hán khuyên can, con của hắn sẽ đi báo quan, người nói có cần hay không đây?” Trương Tử Hoa hỏi ngược lại.

Trong đầu Lưu Hoa Lương thoáng hiện ra cặp mắt to tròn tròn của Vương lão hán lúc lâm chung, sự phẫn hận cùng không cam lòng bên trong phảng phất như là một bàn tay to, gắt gao bóp chặt tim của hắn. Hắn biến sắc, nói: “ Cuối cùng bọn họ cũng không có đi.” Làm như kinh ngạc quay đầu nhìn hắn, trong mắt Trương Tử Hoa có một tia nguy hiểm: “ Hiện tại không đi, không có nghĩa là sau này sẽ không đi, hôm nay không đi, không có nghĩa là ngày mai sẽ không đi. Thân thể điện hạ nặng ngàn cân, ta không thể mạo hiểm như vậy, hơn nữa, sự mạo hiểm này cũng không đáng giá cho chúng ta đi làm.”

“ Bọn họ là vô tội.” Lưu Hoa Lương nhỏ giọng nói thầm, trong tâm lý hắn cũng biết đạo lý này, chỉ là do tuổi còn trẻ nên hắn tạm thời không có tâm địa sắt đá mà chấp nhận.

“ Vô tội?” Trương Tử Hoa khinh thường cười, tuy thanh âm Lưu Hoa Lương rất nhỏ, nhưng cũng bị hắn bắt giữ tới: “ Trên thế giới này, vô tội nhiều lắm, mạnh sống yếu chết, mới là chuẩn tắc duy nhất, nếu người không muốn làm người vô tội yếu ớt, vậy người biến cường đi.”

Hắn dứt lời, vung tay áo, xoay người bỏ đi. Lưu Hoa Lương rung mình một cái, sưng sốt chốc lát, rốt cục đứng dậy đuổi theo.

Không lâu lắm, bọn họ đã đến hội hợp với đám người Lưu Chính Khải. Bọn họ gặp lại, ánh mắt Lưu Chính Khải nhìn Trương Tử Hoa như dò hỏi, người sau khẽ gật đầu.

Lưu Hoa Lương âm thầm phát giác, thái tử điện hạ không ngờ lại thở ra một hơi dài như trút được gánh nặng, mà Lưu Chính Trung cùng Cao Thừa Vĩ lại không có chút phản ứng, trong tim của hắn lập tức lạnh băng một mảnh.

229. Chương 229: Hồi Phản (1)

Tình đạo mệnh lệnh từ trong miệng Tương Khổng Minh truyền ra, mà những sĩ tốt cũng đang cẩn thận tỉ mỉ chấp hành.

Từ sau khi thoát ly chiến trường, không biết là duyên cớ nào, dưới tình huống mấy vạn đại quân của Quát Bạt Ứng đang chiếm sứ nhân số ưu thế tuyệt đối ngược lại không hề truy kích.

Nếu sau không truy binh, bọn họ tự nhiên không cần đi vội vàng.

Hai vạn đại quân là một cỗ lực lượng cường đại không thể khinh thường, ít nhất trên đường đi thông Ngọa Long thành, không có Hung Nô bộ đội nào có thể cấu thành uy hiếp trí mạng đối với bọn họ.

Chỉ là, Tương Khổng Minh vẫn tín phụng thái độ cẩn thận trong mọi việc ngày thường của Gia Cát Khổng Minh, vẫn như trước bày ra sự cẩn thận, bộ dáng như lâm đại địch, số lượng thám tử lại càng tăng thêm gấp ba so với ngày thường.

Mấy ngày này, hán cũng không đem quyền chỉ huy chi bộ đội này trả lại cho Phương Lệnh Thần, hết thấy mệnh lệnh đều từ hán nhấn nhủ đi xuống. Đối với việc này, Phương Lệnh Thần cũng không hề có ý kiến gì, ít nhất, ở mặt ngoài hán cũng không hề lộ ra nửa điểm bất mãn.

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh ngồi đối diện nhau, thức ăn trước mặt bọn họ chẳng qua cũng chỉ là bánh bao mà thôi, nhưng bánh bao này cũng đã là lương thực cao cấp nhất trong quân đội.

Bởi vì thời gian quá gấp gáp, vốn không cách nào mang theo đại lượng truy trọng, trên người mỗi người chỉ có chút lương khô, sau mấy ngày hành quân, còn dư lại không bao nhiêu.

Lương thực cho hai vạn người cũng không phải là con số nhỏ, cũng không có khả năng trống rỗng rơi xuống. Tướng muốn được trợ cấp, liền phải đi qua thành trấn lớn. Mà phương bắc lúc này, đại bộ phận đều đã bị Hung Nô nhân nắm trong tay, tuy bọn họ khấn thủ mệnh lệnh của Cấp Mật Thứ, không tạo nhiều sát nghiệt, dân chúng cũng không phản kháng mãnh liệt, nhưng trên danh nghĩa, dù sao cũng không còn là lãnh thổ của Đại Hán.

Hai người bọn họ tùy ý cầm bánh bao, uống nước, chậm rãi ăn uống.

Tương Khổng Minh khép hờ hai mắt, trong tim của hán thầm than, lần này xuất hành bắc cương, dự định mục tiêu lại không đạt được thứ nào, làm hán vượt ngoài dự liệu.

Hai vạn đại quân Hồng Sắc Hải Dương tuy lúc này vẫn do hán tạm thời chưởng quản, nhưng bọn hán nhất định phải giao trả lại trong tay Phương Hưởng Minh, có được lực lượng này gia nhập, đến tột cùng là phúc hay là họa đây?

Phương gia ba huynh đệ đến nay chỉ còn lại một mình Phương Lệnh Thần, nhưng lão già cổ chấp này cũng không dễ khinh thường, nếu chủ công đến chậm được một bước thì đã quá tốt.

Hai vạn thiết kỵ thân trải trăm trận, nghĩ đến đây, hán cảm thấy thịt đau không thôi.

Vô luận là tốc độ hành quân của Quát Bạt Ứng, sự cường hãn của quân đội Hồng Sắc Hải Dương, đều ra ngoài sự đánh giá cao nhất của hán, biến hóa như vậy làm cho hán khó có thể tiếp nhận.

Hán thở dài một hơi, cho dù là Gia Cát Khổng Minh chân chính cũng phải có sơ thất, huống chi là kẻ mạo danh như hán. Chính là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, quả nhiên là có đạo lý.

Bên ngoài đội ngũ truyền đến một trận tao động, Hứa Hải Phong quay đầu nhìn quanh, tầm mắt của Tương Khổng Minh không thấy, nên móc ra ống dòm, sau một lúc lâu, hán lộ ra nụ cười vui vẻ: “Hảo tiểu tử, làm không tệ, nhanh như vậy đã trở lại.”

Số lượng xe lừa chậm rãi hướng chỗ đại quân đi tới, người đầu lĩnh chính là Kim Quang Hoa. Từ đêm hôm qua, Tương Khổng Minh đã phái hán mang theo một ngàn sĩ tốt, đến bốn phía hương trấn đi thu mua thực vật. Chỉ là bọn họ thu mua tương đối bá đạo một chút, nhận chuẩn phòng xá lớn nhất trong trấn, mạnh mẽ phá cửa mà vào, bất kể chủ nhân có nguyện ý hay không, hết thấy mạnh mẽ thu mua phân nửa lương thực.

Đương nhiên, bọn họ cũng lưu lại lượng lớn ngân lượng. Chỉ là trong thời buổi binh hoang mã loạn, vật giá cũng leo thang, nhưng bọn họ cũng không hề suy nghĩ tới việc này.

Tuy dân chúng e ngại với mặt mũi của các đại gia quan binh như sói như hổ, không tại chỗ đưa ra ý kiến phản đối, nhưng khi bọn hán xoay lưng rời đi, những khuôn mặt đang tươi cười lập tức thay đổi thành vẻ mặt khác hẳn, mở miệng mắng to vang lên bên tai không ngừng.

“Được bao nhiêu.” Đợi cho Kim Quang Hoa giao phó xong nhiệm vụ, đi tới bên người bọn họ, Tương Khổng Minh lập tức hỏi.

“Rất nhiều.” Vị đại hán phương bắc hào sảng đầy mặt hưng phấn nói: “Quân sư đại nhân, lần này ngài đã đoán sai.”

Tương Khổng Minh không hiểu nhìn hán, tuy hán mang thuật độc tâm, nhưng không muốn dùng vào chuyện vật này, đối mặt với kẻ thô lỗ, lại không cần phải giả vờ đóng kịch, hán cũng không thêm sử dụng năng lực làm bản thân phải mệt mỏi kia.

“Cái gì sai rồi.” Hứa Hải Phong tò mò hỏi, Tương Khổng Minh làm việc có sơ thất, đây là một chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Kim Quang Hoa lớn tiếng nói: “Cũng không phải ai cũng không chịu đem lương thực đưa ra như quân sư đã dự tính đâu.”

Tương Khổng Minh ngây ra, hỏi: “Có người nguyện ý bán lương thực?”

“Không, là tặng.” Kim Quang Hoa dùng ngón tay chỉ vào số xe phía sau nói: “Chúng ta tìm một ngày, chỉ cường mua được ba thành thực vật, nhưng đi tới một chỗ trấn nhỏ, bọn họ nghe nói chúng ta là Hồng Sắc Hải Dương, lập tức đưa tặng toàn bộ đại bộ phận lương thực trong trấn, còn tặng cho mười xe lừa, chúng ta mới có thể trở về nhanh như vậy đó.”

“Bọn họ không đòi hỏi gì hết sao?” Tương Khổng Minh hồ nghi hỏi, hán cũng không tin tưởng trên thế giới này thật sự lại có người tốt như vậy.

Kim Quang Hoa nặng nề lắc đầu, hán nói: “Quân sư đại nhân, bọn họ yêu cầu chúng ta làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hứa Hải Phong nhàn nhạt hỏi.

Trong lòng Tương Khổng Minh cười lạnh, đã biết trong thiên hạ không có bữa cơm trưa miễn phí, không biết bọn họ sẽ đưa ra yêu cầu có như sư tử ngoạm hay không. Xem bọn họ biết điều như thế, chịu giao ra lương thực, chỉ cần yêu cầu không quá mức, Tương đại quân sư tự nhiên sẽ suy nghĩ lại.

Kim Quang Hoa đột nhiên nặng nề cắn môi, khi hán buông ra, trên môi dưới đã có thể nhìn thấy được dấu răng: “Bọn họ thỉnh cầu chúng ta, đuổi Hung Nô nhân trở về.”

Vẻ cười lạnh khinh thường trên mặt Tương Khổng Minh chợt động lại, hán có chút máy môi, cũng nói không ra lời.

Mặc hán thông minh tuyệt đỉnh, cũng tuyệt đối nghĩ không ra, yêu cầu của dân chúng bình thường này lại thật sự đơn giản như vậy, trực tiếp như vậy. Bọn họ không ngờ lại không hề nghĩ đến ích lợi cho bản thân mình.

Nhân tính vốn ác? Hay là nhân tính vốn thiện?

Giờ khắc này, trong đầu Tương Khổng Minh luôn tràn ngập chủ nghĩa công lợi lại có một tia ba động rất nhỏ.

Hình như có cảm giác, Hứa Hải Phong tuy vẫn không nói chuyện, nhưng trong mắt hán cũng nổi lên một tia ảm áp.

Bên ngoài vì quân đội, hai người chậm rãi sóng vai đi. Những sĩ tốt tuần tra nhìn thấy bọn họ, đều nghiêm nghị cúi chào. Bọn họ chính là Lữ Dương Danh chấp chương Khoái Kiếm môn cùng Lâm Nghi Tinh trang chủ Mai Lâm sơn trang.

Cuộc chiến phá vòng vây của Phương Lệnh Thần, vô cùng gian khổ, hai người bọn họ theo Phương Lệnh Thần mở đường máu thoát vây, lịch kinh sống chết. Ba vị nhất phẩm cao thủ tạo thành tam xoa kích ở trên chiến trường uy phong lẫm lẫm, thế không thể đỡ. Nếu không như thế, bọn họ chưa chắc có thể thuận lợi đột phá sự phong tỏa của ba vạn quân đội Quát Bạt Ứng.

Trải qua trận đánh này, uy vọng của hai người ở trong quân cực cao, dù trong người bọn họ không có quan chức, nhưng binh lính nhìn thấy bọn họ luôn tự nhiên khom người hành lễ.

Bọn họ lững thững đi ra quân doanh, đi tới trên một mặt cỏ không người.

Đối với hai vị khách khanh này mà nói, quân doanh trọng địa có điều lệ không thể tự ý ra vào cũng không thích hợp, đây là đặc quyền do Tương Khổng Minh dành riêng cho bọn họ, cũng là một loại thể hiện sự tôn kính.

Tuy bọn họ không cách nào so sánh với cao thủ cấp tông sư như Hứa Hải Phong, nhưng lấy thân phận nhất phẩm cao thủ, cũng đủ làm cho người ta kính sợ ba phần.

“Lữ huynh, người tựa hồ đối với kiếp sống quân đội phi thường quen thuộc, trước kia từng đi lính sao?” Lâm Nghi Tinh hỏi, hai nhà bọn họ vốn là oan gia đối đầu, đã hiểu biết nhau quá rõ, ở trong trí nhớ của hắn, Lữ Dương Danh chưa từng tham gia quân ngũ. Cuộc chiến sinh tử qua đi, đặc biệt là sau khi Lữ Dương Danh cứu qua tính mạng của hắn, quan hệ giữa bọn họ có một tia biến hóa vi diệu. Tuy không thể nói là thân như huynh đệ, nhưng cũng không còn đối nghịch nhau như ban đầu.

“Ai...Lão phu tuy chưa từng đi lính, nhưng cũng từng trải qua cuộc sống trong quân doanh thật nhiều năm.” Lữ Dương Danh nhớ tới chuyện cũ, than thở không thôi.

Lâm Nghi Tinh nga một tiếng, trong mắt lộ ra dấu hỏi.

“Kỳ thật cũng không có cái gì, mấy chục năm qua, Hung Nô nhân xâm lấn mấy lần, mỗi một lần, Khoái Kiếm môn chúng ta đều giúp đỡ một phen, thời gian đã lâu, tự nhiên liền quen thuộc.” Lữ Dương Danh giải thích.

“Nguyên lai Lữ huynh còn là thường khách trong quân, tiểu đệ bội phục.” Lâm Nghi Tinh cảm giác ngoài ý muốn, khen tặng.

Lữ Dương Danh cười khổ lắc đầu, nói: “Không chỉ là Khoái Kiếm môn chúng ta, bắc võ lâm lại có bao nhiêu người chôn cốt như thế, mấy trăm năm qua, đã nhiều vô số kể.”

Lâm Nghi Tinh nghe hắn nói thật thương tâm, biết hắn lại nghĩ tới nhi tử chết trận bắc cương, chỉ là nỗi đau mất con, lại làm sao có thể khuyên giải. Hắn suy nghĩ chốc lát, xóa bỏ lời nói: “Lữ huynh, tiểu đệ có một chuyện không rõ, tưởng muốn thỉnh giáo một phen.”

“Thỉnh nói...” Lữ Dương Danh ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, nói.

Hai mắt Lâm Nghi Tinh nhìn kỹ mặt hắn, hỏi: “Tiểu đệ chỉ là muốn biết, vì sao trong loạn quân, Lữ huynh lại cứu mạng tiểu đệ, điều này tựa hồ không hợp với cách làm ngày thường của Lữ huynh.”

Lữ Dương Danh nhìn hắn, trong mắt hắn cũng không hề có chút địch ý, duy nhất chỉ nhìn thấy sự cảm kích chân thành cùng một tia nghi hoặc.

Mím cười, Lữ Dương Danh nói: “Không biết.”

“Cái gì?” Lâm Nghi Tinh thất kinh hỏi.

“Khi đó, cục diện quá loạn, ta cũng không biết người ta cứu lại là người.” Lữ Dương Danh nhàn nhạt nói.

“Thật không?” Đối với lời nói thoái thác này của hắn, Lâm Nghi Tinh cũng không tin chút nào. Lúc ấy tình huống đích xác rất loạn, nhưng Lữ Dương Danh là người nào, đường đường nhất phẩm cao thủ, lại làm sao mình cứu ai cũng phân không rõ ràng.

Về hồ nghi trên mặt hắn dần dần rút đi, từ từ có một tia mỏng manh tức giận. Chỉ là ngại ân cứu mạng của đối phương, cũng không làm sao phát tác ra được.

Lữ Dương Danh quay đầu đi, đối với sự bất mãn của hắn làm như không thấy.

Thở ra một hơi thật dài, Lữ Dương Danh rời đi, lời của hắn xa xa truyền đến, thanh âm không lớn nhưng lại kiên định: “ Ta cứu chỉ là chiến hữu trong quân, là chiến hữu cùng ta dục huyết sa trường mà thôi.

Lâm Nghi Tinh sững sốt, thân thể hắn thoáng lão đảo trong gió nhẹ, trong miệng hắn thì thào: “ Chiến hữu...chiến hữu sao?”

230. Chương 230: Hồi Phản (2)

Một chiến mã từ phía sau phóng đến, rất nhanh đuổi theo đại bộ đội, hắn đi tới trước mặt đám người Phương Lệnh Thần, hành lễ nói: “ Thống lĩnh, Hứa tông sư, quân sư đại nhân, phía sau truyền đến tin tức, mấy vạn Kim Lang quân của Quát Bạt Ứng đã hướng tới kinh sư, ngoại trừ việc này, không tiếp tục phát hiện hành tung kẻ địch.”

Phương Lệnh Thần nghiêng đầu hỏi: “ Tướng quân sư, nói như vậy Hung Nô nhân thật sự không hề truy kích.”

Chậm rãi gật đầu, thẳng đến lúc này, Tương Khổng Minh rốt cục xác định một việc. Hung Nô nhân không biết xuất ra nguyên nhân gì, hoàn toàn buông tha cho việc đuổi giết hai vạn nhân mã này.

“ Quân sư đại nhân, theo ý kiến của người?” Hứa Hải Phong dò hỏi.

Tương Khổng Minh cười khở một tiếng, nói: “ Học sinh nghĩ rằng, đã xảy ra biến cố nào đó, khiến cho Hung Nô nhân không tự lo được, mới khiến cho bọn hắn rốt cục buông tha việc đuổi giết.” Ánh mắt của hắn chuyển hướng phương nam, nói: “ Hơn nữa, học sinh phỏng chừng, biến cố này tám chín phần có liên quan tới Trình gia.”

“ Trình gia, hừ...” Trong thanh âm của Phương Lệnh Thần có một tia tức giận nặng nề, nếu không có Trình gia, bọn họ làm sao lại gặp kết quả này.

Hứa Hải Phong đưa mắt nhìn Tương Khổng Minh, chỉ thấy hắn thu hồi ánh mắt, giữa lông mày hiện lên một tia lo lắng nói: “ Nếu chỉ là Trình gia, thì cũng được, học sinh lo lắng chính là, Ngọa Long thành có biến.”

“ Khải Tắt nhân.”

“ Đúng vậy.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, Khải Tắt nhân đã tu dưỡng lâu như vậy, đến nay còn chưa có động tác, nhưng cũng quá không hợp lý.

“ Tướng quân...” Một tiếng quát nhẹ cắt đứt ý nghĩ của bọn họ.

Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn lại, Kim Quang Hoa đi tới trước người, hắn cau chặt mày, hiển nhiên có việc khó thể giải quyết.

“ Chuyện gì?” Hứa Hải Phong cảm thấy kinh ngạc, Kim Quang Hoa cùng hắn sống chung mấy tháng, quen biết lẫn nhau, năng lực của hắn cũng được Hứa Hải Phong thừa nhận. Việc có thể làm hắn khó giải quyết, nhất định không phải tầm thường.

Kim Quang Hoa dùng ngón tay chỉ ra phía sau, nói: “ Có một ít người đi theo mặt sau chúng ta, tùy quân mà đi.”

Mọi người ngẩn ra, chẳng lẽ chính là vì việc này? Trên mặt bọn họ đồng thời lộ ra vẻ cổ quái.

Nét mặt Phương Lệnh Thần đỏ lên, thầm nghĩ người này đang làm gì, ngày thường hắn làm gì vậy, lại ở đây làm chuyện mất mặt xấu hổ, trong lòng hắn tức giận, lời nói mang theo ba phần giận dữ: “ Đây còn hỏi sao? Bắt cho ta.”

“ Dạ...” Kim Quang Hoa lộ ra ánh mắt dờ khóc dờ cười, trong miệng hần đáp lời, nhưng không thấy có chút hành động, hiển nhiên là không muốn chấp hành.

Phương Lệnh Thần nghiêm sắc mặt, trong lòng giận dữ. Mệnh lệnh hạ xuống lại không làm, đây là tối kỵ trong quân, hần đang muốn hạ lệnh bắt lại. Lại nghe Hứa Hải Phong nhẹ nhàng nói: “ Kim tướng quân nếu nói như vậy, có thể thấy được bên trong tất có duyên cớ, còn thỉnh nói thẳng được không?”

Kim Quang Hoa cảm kích nhìn hần, nói: “ Thống lĩnh, mấy người kia đều là bình dân dân chúng ở những thành trấn phụ cận, bọn họ biết chúng ta phải rời khỏi phương bắc, nên đã cố ý đi theo.”

Tương Khổng Minh ngoài ý muốn nhường mảy, nói: “ Bọn họ theo bao lâu?”

“ Bắt đầu từ buổi sáng.” Kim Quang Hoa dừng lại một chút, nói: “ Bọn họ đều là những cư dân dân dã tăng lương thảo ở trong trấn nhỏ kia, nghe nói chúng ta phải rời khỏi, nên cố ý đi theo. Ta đã dẫn trưởng trấn đi tới, ngài cần phải gặp một chút.”

Phương Lệnh Thần nói: “ Được rồi, nếu hần cung cấp quân lương, thì gặp hần một lần.”

Tương Khổng Minh nhường mảy, hần vừa định phản đối, lại bị Phương Lệnh Thần giành nói trước, lúc này cũng không tiện mở miệng phản bác.

Kim Quang Hoa lên tiếng, xoay người đi, một lát sau dẫn theo một vị lão nhân khoảng sáu mươi tuổi đi tới trước mặt mọi người.

Lão nhân kia cung kính thi lễ, nói: “ Tiểu nhân ra mắt các vị đại nhân.”

“ Lão nhân gia, vì sao các người lại muốn đi theo?” Tương Khổng Minh nở nụ cười hỏi.

“ Hung Nô xâm lấn, chúng ta là người Hán, quyết không thể làm con dân cho bọn họ sai khiến, nên lão hủ mang những ai nguyện rời đi trong trấn, cùng nhau xuôi nam truy tỳ các vị đại nhân.”

Tương Khổng Minh thở dài một hơi, đầy mặt bi thương, nói: “ Lão nhân gia, lần này chúng ta rời đi, thật sự là bức bách bất đắc dĩ, chẳng qua cũng không phải đi rồi không trở lại, chung quy cũng có một ngày lại trở về, đem Hung Nô nhân hoàn toàn đuổi đi.”

Trên mặt lão nhân hiện lên một trận kích động, nói: “ Nếu lúc lão hủ còn sống mà chứng kiến được việc này, có chết không tiếc.”

Gương mặt Tương Khổng Minh hiện lên vẻ làm khó, hần chậm rãi nói: “ Chỉ là đoạn đường đi, gian khổ khó khăn, sợ rằng lão nhân gia các người không chịu nổi a.”

Lão nhân kia cũng là hạng người hiểu biết sâu rộng, vừa nghe ý của Tương Khổng Minh, hiểu hần muốn thoái thác, khẩn trương liền lập tức quỳ xuống nói: “ Đại nhân, hôm nay kinh sư thất thủ, Hung Nô nhân thế mạnh, chúng ta đã đem toàn bộ tồn lương quyền hiến cho đại nhân, việc này nếu bị Hung Nô nhân biết được, lập tức chính là đại họa diệt tộc. Tiểu lão nhi cũng không muốn rời xa quê hương, nhưng không đi không được.”

Đồng tử trong mắt Tương Khổng Minh chợt co rút lại, vẻ sát khí trong mắt hần chợt lóe lên, nhưng khẩu khí lại càng thêm hòa ái: “ Lão nhân gia nói không sai, là do chúng ta thua thiệt quý trấn, vô luận như thế nào cũng không thể không để ý tới.”

Lão nhân kiên định lắc đầu, nói: “ Các vị đại nhân cứ việc yên tâm, chúng ta đi theo ở phía sau, sẽ chậm rãi mà đi, quyết không liên lụy đến đại quân.”

Tương Khổng Minh mỉm cười gật đầu, miễn lễ vài câu, cho người đưa lão nhân trở về.

“ Ai...” Sắc mặt Phương Lệnh Thần hòa hoãn xuống, thở dài nói: “ Đã như vậy, cứ tùy bọn họ đi thôi.”

“ Không thể.” Tương Khổng Minh quả quyết lắc tay nói: “ Phải bỏ rơi bọn họ, gia tốc hành quân, tóm lại phải thoát khỏi bọn họ.”

Ánh mắt kinh ngạc của mọi người đồng thời nhìn tới vị Tương đại quân sư lấy trí tuệ nổi tiếng thiên hạ này. Nghĩ không ra mới vừa rồi hần còn nói chuyện thật hòa ái, vừa xoay lưng đã trở mặt không nhận người.

“ Cái gì?” Trên mặt Kim Quang Hoa hiện lên một tia đỏ ửng, trong lòng hắn cực kỳ tôn trọng Tương Khổng Minh, chợt nghe lời ấy, còn tưởng rằng nhất thời mình nghe lầm, đợi khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt đám người Hứa Hải Phong, mới kinh hô lên.

Phương Lệnh Thần há mồm muốn nói, nhưng trầm ngâm chốc lát, vẫn ngậm miệng lại, lắc đầu không nói.

Đôi mày của Hứa Hải Phong chậm rãi cau lại, đối với lời này của Tương Khổng Minh cũng không đồng ý.

Tương Khổng Minh đem vẻ mặt của mọi người thu trong đáy mắt, thở dài một hơi, nói: “ Bọn họ đi theo phía sau đại quân, nếu nói không có liên lụy, đây chỉ là một phương tình nguyện mà thôi. Chúng ta há có thể bỏ mặc không để ý tới.” Hắn quay đầu nói với Hứa Hải Phong: “ Chủ công, lúc này số người đi theo còn ít, chúng ta bỏ đi, ảnh hưởng không lớn. Nếu để càng lúc càng nhiều, còn muốn phải tay không lo, vậy hối hận không kịp.”

Trong lòng hắn còn có một câu chưa nói ra, nhóm người này đi theo, cho dù thoát khỏi bọn họ cũng đã tạo thành ảnh hưởng thật lớn. Thật muốn dứt tuyệt hậu hoạn, chỉ có lòng dạ độc ác, giết sạch bọn họ. Việc này nhất định phải làm đến mức người không biết, quỷ không hay, ân...vu oan cho Hung Nô nhân thật ra cũng là một sự lựa chọn không sai.

“ Quân sư đại nhân, người đang suy nghĩ cái gì?” Hứa Hải Phong đột nhiên hỏi.

Trong lòng Tương Khổng Minh cả kinh, theo sau cười nói: “ Học sinh chỉ là đang suy nghĩ, đến tột cùng phải làm sao an trí cho họ mới là việc thỏa đáng nhất.”

“ Không hổ là quân sư đại nhân, quả nhiên là tấm lòng nhân hậu.” Hứa Hải Phong tán dương.

Nhìn ánh mắt như cười như không của hắn, Tương Khổng Minh đỏ mặt, đối với siêu cấp linh giác của tông sư càng thêm ước vọng.

Hắn tự nhiên biết, vừa rồi trong lòng mình động sát khí, chút sát khí mỏng manh yếu ớt đã bị Hứa Hải Phong cảm ứng được.

Kim Quang Hoa lẩm bẩm: “ Không bằng chúng ta đi khuyên giải một phen, xem có thể để cho bọn họ trở về hay không.”

“ Nếu ngay cả nhà mà bọn họ cũng không cần, đó chính là quyết tâm muốn đi theo chúng ta, trừ phi là vận dụng thủ đoạn cứng rắn, nếu không người khuyên được hay sao?” Tương Khổng Minh liếc mắt khinh thường nói.

Kim Quang Hoa suy nghĩ chốc lát, không tự chủ được lắc đầu.

Tương Khổng Minh nhìn Hứa Hải Phong, trầm giọng nói: “ Chủ công, nếu không kiên quyết, sẽ thành hậu hoạn, việc này nhìn như việc nhỏ, kỳ thật không phải, vạn vạn không thể xem thường.”

“ Phong nhi, Tương quân sư nói đúng, liền theo lời hắn mà đi làm đi.” Phương Lệnh Thần thở dài nói.

Hứa Hải Phong trầm ngâm một chút, đột nhiên nở nụ cười.

Mọi người kỳ lạ, ánh mắt nhìn hắn mang theo sự dò hỏi.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn Phương Lệnh Thần nói: “ Tam thúc, kỳ thật việc này cũng có thể xử lý.”

Phương Lệnh Thần kinh ngạc hỏi: “ Phong nhi có diệu sách sao, nói thử nghe một chút.”

Kim Quang Hoa vẻ mặt sùng kính nhìn Hứa Hải Phong, không hổ là tuyệt đại anh hào cấp tông sư a, việc khó giải quyết như thế, cũng đã cho hắn nghĩ ra cách giải quyết được. Hắn ngồi ngay ngắn trên ngựa, toàn bộ tinh thần chăm chú, chuẩn bị rửa tai lắng nghe.

Hứa Hải Phong mỉm cười nhìn Tương Khổng Minh, người sau không khỏi rung mình một cái, đầu óc hắn vừa chuyển, lập tức cười khổ nói: “ Chủ công, ngài không phải là muốn làm vị chương quỹ phải tay phải không.”

Hứa Hải Phong cười to gật đầu, nói: “ Người hiểu ta, chỉ có quân sư đại nhân.”

Dưới ánh mắt khó tin của Phương Lệnh Thần cùng Kim Quang Hoa, Hứa Hải Phong phân phó nói: “ Việc này cứ giao cho quân sư đại nhân, tin tưởng với năng lực của người, tất nhiên sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

Phương, Kim hai người đồng thời bật ngửa, này gọi là biện pháp gì, vốn chỉ là trốn tránh trách nhiệm mà thôi.

Tương Khổng Minh than thở một tiếng, nhú mày khổ tư, sau một lúc lâu rốt cục nói: “ Cũng được, đã như vậy, chúng ta cứ dứt khoát giống trống khua chiêng, làm người lương thiện một lần đi.”

Mơ hồ chậm tới ý tứ của hắn, Phương Lệnh Thần trầm giọng hỏi: “ Tương quân sư, ý của người là...”

Tương Khổng Minh nhìn hắn gật đầu khẳng định.

Sắc mặt Phương Lệnh Thần khẽ biến, khuyên can: “ Việc này chỉ sợ không ổn, nếu dân chúng theo đại quân quá nhiều, sẽ làm chậm trễ hành động của toàn quân, sợ là sẽ bị người thừa cơ hội.”

Mọi người đều rõ ràng ý tứ của hắn, Hung Nô nhân buông tha đuổi giết, cố kỵ lớn nhất chính là lực chiến đấu cường đại của Hồng Sắc Hải Dương, nếu muốn truy giết bọn họ, thì phải trả giá cực lớn.

Nhưng nếu Hồng Sắc Hải Dương mang theo quá nhiều dân chúng đồng hành, đó chính là hai loại cục diện khác nhau. Đến lúc này, nếu Hung Nô nhân không có hành động, trừ phi bọn họ đều là kẻ ngu.

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Lão tướng quân, ở quê quán của học sinh có một câu nói, gọi là “ tái ông thất mã, yên chi phi phúc”(tái ông mất ngựa, biết đâu là phúc), chính là phúc họa cũng như nhau, chuyện này nếu vận dụng thích đáng, cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt.”

231. Chương 231: Hồi Phản (3)

Trên đường đi tới Ngọa Long thành, hai vạn đại quân của Hồng Sắc Hải Dương cũng không hề bị ngăn trở cùng chống cự, nhưng bọn họ lại không chút thoải mái, còn có người hi vọng có Hung Nô nhân bám đuôi truy đuổi, đại chiến một hồi, cũng tốt hơn sự bất đắc dĩ lúc này.

Một chuyện xảy ra ngoài ý muốn nhưng lại nằm trong tình lý khiến cho các tướng lĩnh bị khôn nhiều không thôi, đó chính là phía sau đại bộ đội lại mọc ra thêm cái đuôi thật dài, thật mệnh mông.

Tuy Hung Nô nhân từng có hứa hẹn, chỉ cần không chống cự, sẽ không vọng động giết hại dân chúng, nhưng danh tiếng bọn họ quá xấu xa trong mấy trăm năm qua, làm người tin tưởng cũng không có mấy.

Chứng kiến đại bộ đội Hồng Sắc Hải Dương đi ngang qua, vô số dân chúng cũng tự phát theo sát phía sau, ở trong lòng bọn họ, nếu cả cây trụ kinh thiên như Hồng Sắc Hải Dương ở phương bắc đều phải chiến bại rồi đi, vậy thế cục bao ác liệt, liền có thể tưởng tượng mà biết. Nơi này, sợ là thật sự biến thành địa phương cho chiến mã Hung Nô tung hoành.

Hi vọng, theo sự rời bỏ của Hồng Sắc Hải Dương, đã hoàn toàn tan biến. Tùy ý các tướng quân muôn vàn lời giải thích, nhưng dù cho bọn họ nói đến hoa rơi nước chảy, cũng chỉ là vô ích hoàn toàn.

Đại quy mô di dời chạy nạn, dân chúng theo quân mà chạy thật như khối tuyết lăn mãi, càng lăn càng lớn. Từ đầu tiên chỉ có hơn mười gia đình, đến bây giờ liếc mắt nhìn lại, đã nhìn không thấy cuối.

Phương Lệnh Thần cau mày, nhìn những dân chúng bình thường đang rõ ràng liên lụy đến tốc độ hành quân của đại quân, lòng người, chính là kỳ quái như vậy, chỉ cần có người phiền động, lập tức sẽ sôi trào lên.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tương Khổng Minh đang đi phía trước đại bộ đội, trong lòng vừa kính trọng vừa sợ hãi, lão cô cô đánh giá hắn quả thật không sai, người này quả quyết không đặc tội nổi. Cũng may, người đều có nhược điểm, nhược điểm của Tương Khổng Minh chính là Hứa Hải Phong, chỉ cần không phải người mù cùng ngu ngốc, có thể cảm nhận được phiền xích đảm trung tâm của hắn đối với Hứa Hải Phong, tuyệt đối là không thể nghi ngờ.

Hứa Hải Phong, hần âm thầm thở ra một hơi dài, may hần là con rể của Phương gia, Phương gia đối đãi hần không tệ, mà hần cũng biết lấy ân báo đáp. May a...Hần không phải là một tiểu nhân vong ân phụ nghĩa.

Nghĩ tới đây, lão tướng quân bật cười, một tông sư, lại như thế nào có thể là một tiểu nhân vong ân phụ nghĩa?

Từ sau khi dân chúng trấn nhỏ tùy quân cùng đi, Tương Khổng Minh lập tức hạ lệnh, đưa bọn họ tới trong quân, hành lý có người mang, cơm nước có người làm, lều trại có người lo, hầu hạ bọn họ đầy đủ không thiếu thứ gì. Mà nhiệm vụ duy nhất của bọn họ, chính là mỗi ngày vinh hạnh cùng Tương đại quân sư trò chuyện, sau mấy ngày, Tương Khổng Minh thành công hoàn thành kế hoạch tẩy não.

Sau đó hơn hai vạn người dưới sự điều khiển của Tương Khổng Minh, bắt đầu đi nhanh. Cũng may Hồng Sắc Hải Dương không hổ là bộ đội tinh nhuệ của Đại Hán đế quốc, dù là dưới tình huống đại đào vong, cũng không hề bị rối loạn đội hình.

Dọc theo đường đi, Hung Nô nhân hoặc là nghe tiếng mà chạy, hoặc là đóng thành kiên thủ, hoặc là tránh mà không chiến. Tóm lại, không người dám đi khiêu khích công kích. Mà đám người Phương Lệnh Thần cũng đi đường vòng, tận lực không cùng bọn họ phát sinh xung đột.

Phương bắc Trung Nguyên, nguyên vốn đất rộng người thưa, hơn nữa Hung Nô nhân xâm lấn, tạo thành đại lượng dân chúng chạy nạn phía nam, hơn mười dặm không có người ở, một mảnh cảnh tượng hoang vu.

Qua nửa tháng, mất thấy khoảng cách đại doanh tây tuyến chẳng qua hơn mười ngày lộ trình, Tương Khổng Minh lập tức thay đổi lịch trình, hạ lệnh giảm bớt tốc độ hành quân. Sau đó, đại bộ đội thẳng tắp về phía trước, không hề cố ý tránh né Hung Nô nhân, hết thấy những chướng ngại ngăn cản phía trước đều bị bọn họ biến trở thành hư không.

Đồng thời, hần đem những dân chúng vì được chiếu cố chu đáo mà tâm sinh cảm kích đưa tới, để cho bọn họ đi tới những thành trấn phụ cận đi dần bằng văn.

Trên bảng văn, có chừng ngàn chữ, thuật lại chuyện Hồng Sắc Hải Dương bởi vì một nguyên nhân nào đó, không thể không tạm thời rời đi phương bắc, đồng thời cam đoan ngày sau nhất định sẽ trở về.

Chỉ là lời này dù sao cũng không thể gạt được đôi mắt của vô số dân chúng.

Sau khi biết được những dân chúng này đều là từ ngàn dặm phương bắc đi theo Hồng Sắc Hải Dương mà đến, càng từ trong miệng bọn họ biết được, Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong nguyện ý tiếp nạp những dân chúng bình dân tâm hướng Đại Hán, hơn nữa còn sẽ ban cho bọn họ một cơ hội có được một nơi an cư lạc nghiệp.

Vì vậy nhân số gia nhập bắt đầu tăng lên, trong vòng mấy ngày, liền đã đột phá hơn vạn người.

Cũng may lúc này khoảng cách đại doanh phương tây đã không xa, Hung Nô nhân tuy nhận được tin tức, nhưng đã không còn ứng phó kịp, không cách nào ngăn cản lại.

Chẳng qua, bọn họ cũng không được thuận buồm xuôi gió, lúc đi quanh các hương trấn, khó tránh khỏi sẽ gặp được một ít Hung Nô binh đi lẻ tẻ, tuy bọn hần không cách nào tạo thành uy hiếp đối với hai vạn đại quân Hồng Sắc Hải Dương, nhưng đối phó với những dân chúng tay không tác sắt cũng là dễ như trở bàn tay.

Trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, đã có vài sự cố giết hại phát sinh.

Việc này không thể nghi ngờ là một liều thuốc thúc giục mạnh mẽ, cho dù là người còn đang do dự không quyết cũng chỉ đành lập tức hạ quyết tâm, thu thập hành trang, truy theo đại bộ đội đi tới đại doanh phương tây.

Mà Tương Khổng Minh nghe thấy việc này, lập tức đem những thi thể dân chúng bị Hung Nô nhân tàn sát tàn nhẫn đưa tới đất trống ngoài đại doanh, hơn nữa tìm được vài người còn sống sót, triệu tập dân chúng cùng binh lính, biểu diễn một tràng diễn thuyết khảng khái trào dâng.

Trước mặt bằng chứng như núi, chẳng những toàn bộ dân chúng có mặt phần nộ giận dữ, mà dù là hơn hai vạn dũng sĩ của Hồng Sắc Hải Dương cũng bị hấn gọi lên thù mới hận cũ, đều thỉnh nguyện xuất chiến.

Sự thái phát triển vượt xa ý liệu của Phương Lệnh Thần, thế cục thay đổi đã vượt ngoài sự khống chế của hấn, dưới hấn ý trào dâng như sóng lớn mãnh liệt, hấn căn bản không còn đường nào phản đối.

Vì vậy, Hứa Hải Phong Hứa đại tông sư dưới ánh mắt phần nộ chờ đợi của mọi người, suất lĩnh mấy ngàn người rời đi quân doanh, bọn họ chia làm vài đội, ở trăm dặm phụ cận sớm khuya tuần tra, một khi phát hiện Hung Nô nhân, lập tức xông lên, đem bọn hấn loạn đao phân thân, tiết ra mối hận trong lòng.

Tuy Hung Nô dân chúng toàn dân giai bình, nhưng cũng không đồng nhất, những sĩ tốt phụ trách thủ vệ ở nơi này, tự nhiên không có khả năng so sánh với Kim Lang quân cùng Phi Mã quân đoàn những quân đội tinh nhuệ, bọn họ cũng chỉ là dân chúng bình thường chần thả trên đại thảo nguyên, nghe chiến tranh theo lời ứng triệu mà nhập ngũ.

Bởi vậy có thể thấy được, Hung Nô nhân cường hãn cũng không phải người Hán có thể sánh bằng, đồng dạng là dân chúng bình thường, nhưng hai bên hơn kém to lớn, cũng như trời với đất. Một Hung Nô mã đội mười người, liền dám phát động công kích đối với một thôn nhỏ, nhưng lại luôn đắc thắng mà về.

Người Hán khiếm nhược, vào giờ khắc này hoàn toàn bộc lộ không thể nghi ngờ. Có lẽ đây là sự khác biệt giữa dân tộc du mục(chăn thả) và dân tộc nông canh.(làm ruộng) Ở gần thổ địa của nam phương, cho tới bây giờ chưa từng phát sinh qua chiến tranh thảm thiết như thế, vô luận những quan binh anh dũng của Đại Hán để quốc ở tại biên cương chảy bao nhiêu máu huyết, đối với bọn họ mà nói, đều là những việc không hề đáng quan tâm, nhiều nhất chỉ là những câu chuyện nhân lúc nhàn rỗi sau bữa cơm thường ngày. Nhưng khi ách vận thật sự phủ xuống, bọn họ đã không có can đảm, cầm lên binh khí đi chém giết địch nhân. Bọn họ duy nhất trông cậy vào, chính là sức người cầu toàn, chính là trộm sinh mà sống đời nô lệ, chỉ cần còn có một đường sinh cơ, bọn họ sẽ không có dũng khí phản kháng.

Tình huống như vậy, Tương Khổng Minh hiểu rõ quá sâu, nhưng cho dù là hấn, cũng không cách giải quyết.

Chỉ là khi Hung Nô nhân gặp phải Hồng Sắc Hải Dương bị Tương Khổng Minh khơi dậy huyết tính, kết quả duy nhất chính là đi đời nhà ma, tay mất lạnh lẽo một chút, ý vào thuật cưỡi ngựa cao minh, may mắn mà chạy, nhưng đại đa số là bỏ lại tính mạng của mình.

Hứa Hải Phong được Tương Khổng Minh sắp xếp, tự mình tham dự hành động truy sát. Với thân phận sùng cao của một tông sư, đương nhiên khinh thường việc đánh chết những kẻ vô danh tiểu tốt, chẳng qua chỉ đi theo quân, khoanh tay nhìn xem mà thôi.

Nguyên nhân chính là vì có vị tông sư như hấn áp trận, nên binh lính Hồng Sắc Hải Dương không có sự lo lắng, lúc chiến đấu vô cùng ra sức, làm cho lực chiến đấu chột dễ thắng ba phần.

Trải qua mấy ngày liên tiếp không ngừng đả kích, những Hung Nô nhân còn sót lại chật vật chạy trốn.

Khi dân chúng biết được việc này, đều không ngừng vỗ tay, đối với Hứa Hải Phong đích thân suất lĩnh binh lính công kích tan vỡ Hung Nô nhân lại càng cảm ân ái đức.

Cứ như vậy, khi đám người Phương Lệnh Thần ôm một thân mồ hôi đi ra khỏi địa bàn do Hung Nô nhân khống chế, đều đã thở dài nhẹ nhõm.

Mà lúc này, dưới sự cố ý xếp đặt của Tương Khổng Minh, một bài hát truyền miệng lại vô cùng cuốn hút đã truyền lưu rộng rãi khắp dân chúng các nơi.

Đến tận đây, bọn họ đều cảm kích vạn phần đối với Hứa Hải Phong. Khi những dân chúng đi tới đại doanh phương tây, sau khi được phân tán an trí, danh tiếng nhân nghĩa của Hứa Hải Phong lại càng vang dội ngàn dặm, xâm nhập lòng người.

Chỉ cần vừa nghĩ tới, từ đại doanh phương bắc xa xôi, đi tới đại doanh phương tây với vợ, ngàn dặm xa, mấy vạn dân chúng theo quân mà đi. Tuy thân đang ở dưới ánh nhìn của lang sói, nhưng Hứa đại tông sư tự mình áp trận, trên một đoạn đường, lao tâm lao lực, vượt qua tất cả các chướng ngại vật, trải qua thiên tân vạn khổ, rốt cục giữ được họ bình yên vô sự, đã đưa bọn họ đi tới giải đất an toàn.

Bạc phong công vĩ tích này há là người bình thường có thể làm được, danh tiếng tông sư quả nhiên thiên hạ vô song.

Về phần giai đoạn quá trình giữa hành trình giữa hai đại doanh, đến tột cùng có chuyện gì xảy ra, có nạn dân gia nhập hay không, cũng không nằm trong sự khảo cứu của mọi người. Vào lúc binh hoang mã loạn, cũng không có ai có công phu nhân rồi, xa xa đi hỏi nơi địa bàn của Hung Nô nhân một phen, cho dù thật sự có ai nghi hoặc, nhưng dưới vầng hào quang huyền diệu của một tông sư, cũng không có bao nhiêu người có gan tìm tòi đến tột cùng.

Một tháng sau, khi Hứa Hải Phong từ trong miệng các kiều thiê nghe được tin tức này, dù là hắn không còn như ngày xưa, cũng phải nhướn mày kiếm, dưới sự cười đùa trêu chọc của chúng nữ, đành phải quay lưng mà chạy.

Rốt cục qua khỏi ranh giới, khi nhìn thấy bộ đội tiếp ứng của đại doanh phương tây, dù là Tương Khổng Minh cũng lộ ra một tia mỉm cười như trút được gánh nặng.

Một gã thiên tướng cung kính đi về phía Hứa Hải Phong dâng lên một phong thư, hắn mở ra xem, thuận tay đưa cho Tương Khổng Minh.

Tương Khổng Minh cẩn thận xem một phen, một đôi mày rậm nhú chặt, hắn ngẩng đầu, nhìn phương tây, trong miệng thì thào nói: “A Bồ Tát Luân, người rốt cục là người như thế nào?”

232. Tập 9: Phong Vân Mạc Trắc – Chương 232: Biến Cố

Bên cạnh hắn, tùy thời tùy khắc đều có mười hảo thủ phụ trách cảnh giới, theo chiến tranh tới gần, nhân số thủ vệ cũng ngày càng được mở rộng.

“Nguyên soái đại nhân, ngài tỉnh dậy.” Trình Minh từ trong tay một gã người hầu tiếp nhận khăn lông ấm áp, đưa cho lão nhân, nói.

“Ân...”

Người này chính là vị Cổ Đạo Nhiêm Cổ đại nguyên soái của Đại Hán đế quốc.

“Tiểu Minh, quân đội hiện tại thế nào?”

“Hết thầy bình thường, tư quân của Trình gia chúng ta cũng là những hảo hán tử kinh nghiệm chiến trận, có lẽ lực chiến đấu còn kém năm đại quân đoàn, nhưng sĩ khí đảm lược cũng tuyệt không kém cõi.” Trình Minh cung kính đáp.

“Cấp tin tức cho Tấn Trung rồi sao?” Cổ Đạo Nhiêm hài lòng gật đầu, lại dò hỏi.

“Đã phát, chỉ là...”

Cổ Đạo Nhiêm quay đầu, chứng kiến gương mặt cháu trai lộ ra vẻ chần chờ, cười hỏi: “Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là Lộ Đình Thịnh đã suất lĩnh hai vạn quân đi tới Ngọa Long thành, hơn nữa còn có Nhĩ Đồng Kiệt từ giữa cản trở, hơn nữa lực ảnh hưởng của Phương gia trong quân, Trương đại thống lĩnh chỉ sợ sẽ rất khó tìm đến đúng thời hạn.” Trình Minh một hơi đem những bản khoản trong lòng trút ra.

“Ha ha...” Cổ Đạo Nhiêm cười to mấy tiếng, nói: “Vậy thì có sao, ta tin tưởng Tấn Trung, cho dù Lộ Đình Thịnh không mang hai vạn quân cùng tới, nhưng Tấn Trung nhất định sẽ đem tám vạn còn lại đến đây.”

Lời này của hắn nói ra tin tưởng mười phần, có sức cuốn hút cực kỳ cường đại, Trình Minh không tự chủ được mà gật đầu.

Một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một gã sĩ tốt vội vã chạy tới, đem một văn kiện giao cho hộ vệ bên cạnh.

Tên hộ vệ không dám chậm trễ, chuyển cho Trình Minh, hắn lập tức mở ra, lấy mật hàm giao cho Cổ Đạo Nhiêm.

Cổ Đạo Nhiêm xem một lần, thở dài, bên trong không biết có bao nhiêu bất đắc dĩ cùng tiếc hận.

“ Ngài...” Trình Minh cẩn thận nói.

Cổ Đạo Nhiêm cũng không trả lời, chỉ cầm mặt hàm đưa cho Trình Minh.

Hắn nhận được liền vội vã mở ra nhìn, ngẩng đầu lên, hai mắt cũng mờ mịt.

“ Đại doanh phương bắc rốt cục phá.” Cổ Đạo Nhiêm chậm rãi nói.

“ Phải...” Trình Minh đáp.

Cổ Đạo Nhiêm nhìn lên phương bắc, tự nhủ: “ Từ nay về sau, Lưu Chính Khải không còn khả năng khôi phục.”

Trình Minh gật đầu nói: “ Trong năm đại quân đoàn Đại Hán, ngay cả phương bắc quân đoàn trung tâm nhất cũng đã tan thành mây khói, Lưu Chính Khải đúng thật là cùng đường mạt lộ.”

Cổ Đạo Nhiêm không đáp, lại hỏi: “ Đàm Hoành Đạt của Kỳ Lân quân đoàn không chịu quy thuận sao?”

“ Lão ngoan cố.” Trình Minh căm hận nói: “ Tuy chúng ta có ngọc tỷ truyền quốc cùng Huệ vương điện hạ trong tay, nhưng lão ngoan cố này chỉ nhận chuẩn Lưu Chính Khải, thủy chung không muốn nghe lệnh.”

“ Tạm thời không cần để ý tới, chớ nói Lưu Chính Khải chưa hẳn có thể chạy thoát, cho dù hắn may mắn chạy trốn tới Kỳ Lân quân đoàn, cũng chỉ có tạm thời tự bảo, tưởng muốn đông sơn tái khởi, hừ...đó là việc quyết không thể nào.” Cổ Đạo Nhiêm bất mãn nói.

“ Dạ, đợi khi Trình gia chúng ta nhất thống Trung Nguyên, sẽ tìm hắn thanh toán nợ cũ.” Trình Minh cất cao giọng nói.

Cổ Đạo Nhiêm yên lặng gật đầu, đột nhiên thở dài nói: “ Phương Lệnh Thần là hảo hán tử, Phương Lệnh Đức cũng là hảo hán tử, Phương Lệnh Thiên lại càng như thế. Bọn họ một nhà ba huynh đệ đều là anh hùng, chỉ tiếc, tiền đồ của Phương gia bởi vì bọn họ ngã xuống mà đi vào đường cùng.”

Trình Minh ngắt ra, hỏi: “ Nguyên soái đại nhân, Phương gia không phải còn Phương Hướng Minh sao?”

Cổ Đạo Nhiêm khinh thường hừ một tiếng, nói: “ Phương Hướng Minh chứng thật là ngút trời kỳ tài, tuổi còn trẻ vô luận kiến thức võ công, đều không giống người thường. Chỉ là bên trên hắn còn có một nhân vật càng thêm lợi hại.”

“ Hứa Hải Phong?” Trình Minh một điểm liền hiểu thấu. Hắn hỏi: “ Cừu cừu, Hứa Hải Phong cùng Phương Hướng Minh thân như huynh đệ, hẳn là sẽ không cố ý chèn ép. Hơn nữa, dù lạc đà có gầy cũng lớn hơn ngựa, với căn cơ mấy trăm năm của Phương gia, như thế nào cũng không thể kém hơn Hắc Kỳ quân.”

“ Thế sự khó liệu...thế cục hôm nay một ngày ba lần biến đổi, hơn nữa bên người Hứa Hải Phong quá nhiều kỳ nhân dị sĩ, khó có thể dự liệu.” Cổ Đạo Nhiêm lắc đầu thở dài.

Trình Minh biết rõ tâm tư của hắn, Hứa Hải Phong có được thành tựu hôm nay, quả thật là ngoài dự liệu mọi người. Nếu sớm biết như thế, lúc đầu mới gặp gỡ tại đại doanh phương tây, cũng phải đem hắn chiêu lãm dưới cờ. Nếu không được, cũng phải một đao chém chết, giải quyết hậu hoạn.

Chỉ là hôm nay nói tới việc này thì đã chậm, thời khắc này cục diện đã phát triển hoàn toàn mê ly, mặc cho ai cũng không cách nào nhìn thấu, kết quả như vậy, quả thật là chuẩn bị không kịp.

“ Nếu thám tử không có nhìn lầm, ngay lúc khẩn yếu trước mắt, đại doanh phương bắc cũng chưa từng vận dụng qua Gia Cát thần nỗ.” Ánh mắt Cổ Đạo Nhiêm lại dừng trên mặt hàm, phảng phất như lâm bầm nói.

“ Đúng vậy, như thế xem ra, Tương Khổng Minh là một người thủ tín.” Trình Minh nói.

“ Người thủ tín? Ta xem hẳn chính là ôm tâm bất lương...” Cổ Đạo Nhiêm cười lạnh.

Trình Minh im lặng không nói, đối với những lời này, hắn là trăm phần trăm đồng ý.

Lúc đầu Trình Anh Hào đến Ngọa Long thành, cầu mua hơn vạn Gia Cát thần nỗ. Đối với vũ khí bí mật không cho thế nhân hay biết này, Tương Khổng Minh từng hứa hẹn, ở trong vòng một năm quyết không tiết lộ ra ngoài. Mà hắn hiển nhiên là tuân thủ lời hứa, dù là đích hệ bộ đội của Phương gia tại quân đoàn phương bắc cũng không có trang bị lợi khí giết người như thế.

Vậy Tương Khổng Minh đến tột cùng là một người nói ra giữ lời, là chính nhân quân tử thật sự, hay là có dụng ý khác, cũng không khỏi làm cho người khác suy nghĩ.

“ Truyền lệnh của ta, toàn bộ bộ đội hướng Thái Nguyên tập trung, để chúng ta cùng Hung Nô nhân làm một kết thúc đi.” Cổ Đạo Nhiêm đứng thẳng thân thể, một cổ hào tình phóng lên cao.

Phương tây, bên trong Minh Đặng thành, tin tức nhị vương tử A Bồ Tác Luân điện hạ không hề tạo ra công tích gì mà lại tay không quay trở về truyền khắp toàn thành.

Chỉ đem năm vạn đại quân đi ra ngoài dạo một vòng, mà không hề tạo nên một chiến tích nào lại không cách nào ảnh hưởng đến hình tượng của nhị vương tử anh tuấn trong lòng thần dân.

Dân chúng trong thành liên tục nghị luận, trên mặt lại mang theo vẻ cười khoan dung.

Nhưng có một người vẫn canh cánh việc này trong lòng, trong đôi mắt phẫn nộ của A Đồ Tác tựa hồ tùy lúc đều có thể phun ra lửa.

“ A Đồ Tác tướng quân, ngài làm sao vậy, tuy khí trời rất nóng, nhưng vẫn còn chưa nóng đến mức này đâu. Đương nhiên, nếu là ngài bởi vì chuyện gì đó mà muốn nói ra lời bất mãn, ta không để ý thế ngài dẫn kiến vài vị phu nhân, các nàng nhất định có thể cho ngài đạt được sự hưởng thụ thoải mái nhất.” A Bồ Tác Luân khoa trương nói.

Lửa giận của A Đồ Tác càng thêm tràn đầy, hần cơ hồ là dùng âm thanh rít gào nói: “ Điện hạ, ta đã sớm nói, vô luận như thế nào cũng phải cùng người Hán đánh một hồi mới có thể trở về. Ngài xem, hiện tại trong thành đang đàm luận về ngài như thế nào.”

“ Đánh một hồi?” Trong đôi mắt A Bồ Tác Luân tràn ngập vẻ kinh ngạc: “ Nga...tướng quân của ta, xin thứ cho ta không biết, nguyên lai ngài có dự vọng chiến đấu nhiều đến như thế a.”

“ Không phải...” A Đồ Tác hít sâu một hơi, nói: “ Vì danh tiếng của ngài, quyết không thể vô công mà về.”

“ Danh tiếng sao?” Khóe miệng A Bồ Tác Luân chậm rãi tràn ra một tia đùa cợt: “ Người cho rằng, chỉ bằng năm vạn người của chúng ta là có thể phá được Ngọa Long thành sao?”

“ Đương nhiên không thể, nhưng chúng ta cũng không thể không đánh mà về.” A Đồ Tác không chút suy tư nói.

Vươn một ngón tay mảnh khảnh, A Bồ Tác Luân chậm rãi lắc nhẹ: “ Trừ phi ta có thể một lần nắm được Ngọa Long thành, nếu không những chiến tích nào khác cũng mang ta sánh vai được với hai vị huynh đệ của ta. Nếu vì để ý đến hư danh không hề ý nghĩa này, mà hi sinh tính mạng quý giá của những binh lính trung tâm với ta, điều này...tuyệt đối không được.”

A Đồ Tác ngẩn ra, hận ý tràn đầy cũng lập tức tiêu tán vô ảnh vô tung, hần hồ nghi nhìn chăm chú gương mặt xinh đẹp kia, tưởng muốn từ đó nhìn ra, những lời này đến tột cùng là phát ra từ tâm phế, có cảm tình mà nói, hay chỉ là nói ra cho có lệ xong việc. Nhưng gần một lúc lâu, hần cũng đành bỏ qua ý nghĩ này.

Bởi vì trên gương mặt xinh đẹp tuyệt luân kia, trong đôi mắt sáng rực như ánh sao trong đêm tối lại tràn ngập hai chữ vô tội, làm hần có cảm giác xấu hổ khó nói nên lời.

“ Được rồi, ngài nói làm thế nào thì làm thôi.” A Đồ Tác bất đắc dĩ thở dài, có lẽ là hần đúng.

Trần an vị quân đoàn trưởng trẻ tuổi đang lửa giận xung thiên, A Bồ Tác Luân thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “ Không biết Khải Tát Lâm tiểu thư tràn ngập mị lực của chúng ta hiện tại thế nào?”

Sắc mặt A Đồ Tác lập tức ngưng trọng lên: “ Điện hạ, tuy ta không có chứng cứ gì, nhưng ta dám khẳng định, Khải Tát Lâm tiểu thư nhất định có giao dịch riêng tư với người Hán.”

“ Ân, lấy sự khôn khéo của ngài, cũng không cách nào tìm được chứng cứ sao?” A Bồ Tác Luân vẻ mặt khó thể tin kêu lên.

A Đồ Tác đỏ mặt, nói: “ Rhino gia tộc dù sao là Khải Tát đệ nhị thế gia, thực lực của họ không phải là một quân đoàn trưởng nho nhỏ như ta có thể so sánh. Cho dù tại Minh Đặng thành, Rhino gia cũng không biết đã an bài bao nhiêu nhân thủ, ta cũng không khả năng toàn bộ giám thị.”

“ Ai nha.” A Bồ Tác Luân đột nhiên kinh hãi thất sắc.

A Đồ Tác bị hấn dọa nhảy dựng, hỏi: “ Ngài làm sao vậy?”

A Bồ Tác Luân ngai ngừng đáp: “ Ta hình như đem chuyện của Ban Khắc La Phu Đặc tướng quân sắp tới nói cho nàng nghe.”

A Đồ Tác ngăn ra, theo sau thở dài một hơi nói: “ Lấy năng lực của Khải Tát Lâm, đại sự này nàng nhất định cũng có tin tức.”

“ Thật không?” A Bồ Tác Luân thở dài một tiếng, đột nhiên nở nụ cười, nói: “ Ta đây an tâm.”

Nhìn hấn cười thật quý dị, A Đồ Tác kỳ quái hỏi: “ Ngài cười cái gì?”

“ Nga, ta chẳng qua là nghĩ tới một người.”

“ Ai?”

“ Tương Khổng Minh.”

“ Ân?” A Đồ Tác cau mày suy nghĩ một lát, lập tức chợt hiểu ra, nói: “ Quân sư người Hán.”

“ Đúng vậy.”

“ Tên của người Hán thật sự là khó đọc.” A Đồ Tác đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: “ Ngài nghĩ hấn làm gì?”

“ Ta nghĩ tới hấn có nói qua một câu nói, thập phần có đạo lý.”

A Đồ Tác hứng thú hỏi: “ Ngài nói nghe thử xem.”

“ Ân, hấn từng nói qua, một vật khắc một vật, ta nghĩ rất có đạo lý, quân đoàn trưởng, ngài nói đúng không?”

A Bồ Tác Luân lúc nói đến câu một vật khắc một vật, cố ý dùng tới tiếng Hán.

“ Có lẽ là như vậy.” Chỉ hiểu đôi chút tiếng Hán, A Đồ Tác mơ hồ đáp theo thói quen.

A Bồ Tác Luân cười thật vui vẻ, hấn quay đầu lại, nhẹ nhàng nói: “ Kỳ thật, ta phát giác người này thật là có điểm giống ta.”

“ Ân?” Trên mặt A Đồ Tác có một dấu hỏi thật lớn.

Bức vẽ chân dung của Tương Khổng Minh tại nhà hấn có hai bản, vị thanh niên bình thường này lại có điểm nào giống như vị nhị vương tử điện hạ xinh đẹp này chứ?

233. Chương 233: Võ Lâm (1)

Nơi bụng của phương tây Đại Hán, thật ra chưa từng kinh nghiệm chiến trận, một mảnh phong cảnh phồn vinh như trước. Trùng đại chiến đã phát sinh nơi biên ải phảng phất vẫn chưa nảy sinh bao trùng kích đối với nơi này.

Hứa Hải Phong âm thầm gật đầu, Trương Tấn Trung, Nhĩ Đổng Kiệt cùng Lộ Đình Thịnh bọn họ quả thật không giống người thường, đem khu vực tây tuyến cai quản vững vàng như sắt thép, dù là thân ở loạn thế, cũng có thể tự bảo.

Hai tên tướng lĩnh đem người xa xa nghênh đón, chính là Thiên Ưng quân đoàn đến cung nghênh quân đội của Phương Lệnh Thần bọn họ.

“ Hạ quan ra mắt thống lĩnh đại nhân, ra mắt Hứa tướng quân.”

Hứa Hải Phong ngừng mắt vừa nhìn, bên trong có một người chính Đồng Nhất Phong, không biết có gì hấn lại chạy đến đây.

Mà tên còn lại cũng nhìn quen mắt, hấn tâm niệm vừa chuyển, lập tức nhớ lại, cười nói: “ Nguyên lai là Trần tướng quân, đã lâu.”

Sắc mặt Trần Đạo Minh có chút xấu hổ, trong lòng hắn đều biết, Hứa Hải Phong chưa chắc nhớ được tên của mình, lập tức cúi chào thật sâu nói: “Hạ quan Trần Đạo Minh ra mắt đại tướng quân.”

Hứa Hải Phong tiến lên nắm bờ vai của hắn, Trần Đạo Minh lập tức bị khựng lại giữa không trung, cũng không khom người được nữa.

“Trần tướng quân, chúng ta là lão bằng hữu, cần gì phải khách khí như thế.” Hứa Hải Phong nắm tay hắn, xoay người nói với Phương Lệnh Thần: “Tam thúc, vị này là đồng trạch của tiểu chất lúc còn nhậm chức trong Thiên Ưng quân đoàn. Năm đó niên thiếu chưa hiểu sự, Trần tướng quân vẫn luôn chiếu cố tiểu chất, trong lòng vẫn còn nhớ kỹ.”

Trong lòng Trần Đạo Minh kích động vạn phần, Hứa Hải Phong đối xử với mình tử tế như thế, cũng là việc mà hắn chưa từng nghĩ tới.

Nói gì mà chiếu cố nhiều, vốn chỉ là việc không thật sự. Hắn cùng Hứa Hải Phong quả thật quen biết mấy năm, nhưng lẫn nhau cũng không có giao tình gì, ngược lại còn có chút va chạm nhỏ.

Lúc đó, đại doanh phương tây là do Đại Hán đệ nhất nguyên soái Cổ Đạo Nhiễm thống lĩnh.

Dưới sự an bài của Cổ đại soái, hai người bọn họ quả thật rất có duyên phận, lúc Hứa Hải Phong huấn luyện ba ngàn nô lệ binh, hắn phụ mệnh ở một bên giám thị. Lúc Hứa Hải Phong công hạ Lâm An thành, ban đêm hôm đó, lại cùng bộ đội của hắn phát sinh xung đột.

Tuy không có thâm cừu đại hận gì, nhưng cũng tránh không được có chút dè phòng lẫn nhau.

Chỉ là hôm nay Hứa Hải Phong thân thiết như thế, càng đem hắn thổi phồng thật cao, làm chút vướng mắc trong lòng hắn đã mọc cánh bay mất.

Sắc mặt vốn đang lạnh nhạt của Phương Lệnh Thần lại có một tia ba động, hắn tò mò đánh giá Trần Đạo Minh một chút, có chút vẩy tay, nói: “Trần tướng quân, người...không tệ.”

Trên mặt Trần Đạo Minh chợt lóe hồng quang, hắn cúi mình thật sâu, cúi đầu nói: “Đa tạ thống lĩnh tán dương.”

Hắn nhận chức phó tướng của Thiên Ưng quân đoàn, trong đông đảo tướng lĩnh của Đại Hán, cũng được coi là một gã quan quân cao cấp.

Nhưng thân phận của Phương Lệnh Thần cũng không phải người như hắn có thể với tới, đó là một vị thượng tướng quân cuối cùng trong Phương gia tam lão. Lấy địa vị cùng thực lực của Phương gia trong quân đội, chỉ là một viên phó tướng, tạm thời còn chưa lọt được vào pháp nhãn của hắn.

Nếu không có Hứa Hải Phong cố ý giới thiệu một phen, với tính cách cổ hủ trong ngày thường của hắn, căn bản là khinh thường để ý tới việc này.

Tương Khổng Minh ở một bên thấy vậy tràn đầy cảm xúc, một già một trẻ này quả thật rất cao, tuy chỉ là cử chỉ vô ý, nhưng chỉ nói mấy câu đã làm Trần Đạo Minh sinh ra lòng cảm kích đến như thế.

Chẳng qua, cũng chỉ có hai người bọn họ mới có tư cách làm như vậy, bởi vì thân phận địa vị của bọn họ cao, chớ nói ở đây không người có thể sánh vai, dù là đưa mắt trong cảnh nội Đại Hán, cũng rải rác không có mấy ai.

Dù là Trương Tân Trung của Thiên Ưng quân đoàn đích thân đến, đối mặt hai người bọn họ chỉ sợ cũng phải kém cỏi ba phần, lại đừng nói tới một Trần Đạo Minh vô danh.

Nếu thay đổi là những người khác ý lại kẻ cả, Trần Đạo Minh không trở mặt ngay tại chỗ mới là lạ.

Tương Khổng Minh vui mừng nhìn Hứa Hải Phong, đối với biểu hiện của hắn thập phần hài lòng, như thế mới là phong thái của một vương giả. Hắn thở dài thật sâu, tông sư chính là tông sư, luôn làm cho người ta ở trong lúc bất tri bất giác mà trong lòng khâm phục.

Hứa Hải Phong tuy lấy phách nhập đạo, nhưng hắn ra đời trong nhà nông nghèo hèn, biết rõ sự khổ sở của kẻ địa vị thấp kém, nên chưa từng ý thể khinh người, đối với người hầu luôn vui vẻ hòa ái. Hắn đối đãi với

Trần Đạo Minh như thế cũng chỉ là do bản tính tự nhiên, cũng không hề có chút ý diễn trò trước mặt người khác. Nhưng chính vì như thế, mới có vẻ đặc biệt chân tình.

Hành động biểu diễn, so ra kém xa với cảm tình chân thật xuất ra từ trong nội tâm.

Trong lòng Trần Đạo Minh mênh mông, cơ hồ nói không ra lời. Hắn âm thầm ảo não, như thế nào mình lại thất thố như thế. Nhưng dù sao hắn cũng là người gặp qua sóng gió, lúc này hít sâu một hơi, bình định xuống luồng cảm tình kích động khó hiểu, nói: “Mặt tướng đến, ngoại trừ việc nghênh đón hai vị tướng quân, còn có một chuyện.”

“Trần tướng quân mời nói.” Hứa Hải Phong cười hỏi.

“Phương bắc vô lâm mấy trăm vị anh hùng hào kiệt đã hội tụ tới phương tây đại doanh, đại biểu của bọn họ đang đứng phía sau, nghĩ muốn đợ gặp Hứa đại tông sư.” Trần Đạo Minh cung kính nói, mắt của hắn đảo qua Phương Lệnh Thần, chần chờ một chút, lại nói: “Còn có Phương đại thống lĩnh.”

“Phong nhi, nếu bọn họ tới, ngươi phải đi gặp đi, lão phu cũng không cần mặt mặt xấu hổ.” Phương Lệnh Thần mỉm cười.

Hắn đương nhiên rõ ràng những vô lâm nhân sĩ muốn gặp chẳng qua chỉ một mình Hứa Hải Phong, cái gì mà muốn gặp luôn cả hắn, rõ ràng vị Trần phó tướng này sợ mình khó chịu, cố ý nói thêm cho có lệ.

Hứa Hải Phong thoáng trầm ngâm, nói: “Được, vậy những dân chúng xin làm phiền đại giá tam thúc, tiểu chất đi gặp bọn họ trước.”

Dứt lời, hắn chào hỏi một tiếng, đi theo Trần Đạo Minh, giục ngựa rời đi.

Phương Lệnh Thần ngăn ra, hắn quay đầu nhìn đông đảo dân chúng phía sau, đôi mày không tự chủ được nhíu chặt lại, trong lòng lại hối hận.

Tương Khổng Minh cười ha ha mấy tiếng, nói: “Lão tướng quân, nếu ngài cảm thấy mệt mỏi, cứ giao cho học sinh làm thay được không?”

Phương Lệnh Thần thở dài một hơi, cười nói: “Cầu còn không được.”

Hắn cả đời quân nhung, mang binh chiến tranh vô cùng thuần thực, nhưng đối mặt với nạn dân tùy quân mà đến, hắn thật bó tay không cách giải quyết.

Tương Khổng Minh gọi Đồng Nhất Phong đến, hai người đàm luận chốc lát, người sau liên tục đáp ứng, đem những công việc cần thiết nói ra.

Theo sau, con người Tương Khổng Minh vừa chuyển, gọi tới Tần Dũng, Lữ Dương Danh cùng Lâm Nghi Tinh cùng nhau theo phương hướng Hứa Hải Phong rời đi đuổi theo.

Lại nói Trần Đạo Minh dẫn Hứa Hải Phong đi tới trước một tòa đạo quan, cũng không xuống ngựa, kêu lớn: “Hứa đại tông sư tới.”

Bên trong một trận tao động, cánh cửa mở rộng ra, do ba vị đầu lĩnh dẫn dắt, hơn mười người cùng đi ra.

Trần Đạo Minh ôm quyền hành lễ, nói: “Mấy vị anh hùng, Hứa đại tông sư đã tới, hạ quan có quân vụ trong người, xin thứ cho không thể phụng bồi.”

Mấy người kia vội vàng hoàn lễ, Trần Đạo Minh lại vái chào Hứa Hải Phong, xoay người mà đi.

Hứa Hải Phong liếc mắt nhìn lại, trong hơn mười người này có già có trẻ, người già khoảng tám mươi, tuổi trẻ cũng có mười một, mười hai tuổi. Cũng không biết là oa nhi nhà ai, phỏng chừng là nghe nói có náo nhiệt muốn xem, nên theo người lớn cùng đi.

Chẳng qua, làm hắn cảm thấy hài lòng chính là vô công những người này rất cao, đừng nói ba vị đầu lĩnh đã là nhất phẩm cao thủ, mà dù là oa nhi nhỏ nhất kia, cũng đã có căn cơ thâm hậu, ngày sau thành tựu không dưới nhất phẩm.

Hứa Hải Phong có chút chấp tay, nói: “Hứa mỗ gặp qua các vị hiệp sĩ.”

Ba vị đầu lĩnh vội vàng hoàn lễ, người lớn tuổi nhất nói: “ Hứa tông sư khách khí, lão hủ Hồ Tự Trung, hai vị này là võ lâm phương bắc nổi danh hảo thủ Trương Trung cùng Trịnh Pháp Sâm.”

Hắn nghĩ muốn đem danh hào của mọi người cùng sở trường nhất nhất báo ra, nhưng vừa nghĩ tới vị tuổi trẻ trước mặt đã là nhân vật trác tuyệt cấp tông sư, chính đám người mình có chút công phu sợ là vốn không lọt vào trong mắt đối phương, vì vậy không dám lại vẽ rắn thêm chân, để tránh tiếng cười của người ta.

“ Hồ lão tiên bối...”

“ Không dám đương, Hứa tông sư có chuyện thỉnh gọi thẳng lão Hồ là được, hai chữ tiên bối, lão Hồ tuyệt đối không nhận nổi.” Hồ Tự Trung biến sắc, lập tức chối từ.

Tông sư, danh từ có địa vị chí cao vô thượng trong mắt vũ giả, cho tới nay đều là mục tiêu mong cầu của bọn họ mơ tưởng. Đặc biệt là những vị cao thủ bản thân đã đạt đến đỉnh điểm, cả đời vô vọng tiến thêm được một bước như nhất phẩm cao thủ mà nói, tông sư, càng thêm có một loại màu sắc khó thể với tới.

Hồ Tự Trung mặc dù là hạng người hách hách nổi danh trong võ lâm phương bắc, nhưng nếu không biết tự lượng sức mình muốn đòi làm trưởng bối của một tông sư, chỉ sợ lập tức sẽ bị biến thành lời cười chê của giang hồ nhân sĩ.

“ Cấp...” Hứa Hải Phong hào hiệp cười: “ Được, nếu ngài đã nói như vậy, vậy Hứa mỗ sẽ gọi một tiếng Hồ lão đi.”

Hồ Tự Trung vội vàng đáp ứng, sắc mặt ửng đỏ. Đối mặt vị Hứa tông sư trẻ tuổi đủ làm cháu của mình, trong lòng hắn có chút phức tạp, ở giữa lòng kính nể tràn đầy còn ẩn chứa một tia đồ kỵ rất nhỏ. Làm hắn phải khom người lấy lòng, thật đúng là kéo không được da mặt xuống dưới.

Trong lòng Hứa Hải Phong có cảm ứng, quay đầu lại, chỉ thấy tiểu hài tử kia mở to đôi mắt xinh đẹp, nhìn chằm chằm chính mình. Trong lòng không khỏi buồn cười, trừng mắt nhìn lại nó. Tiểu tử kia da mặt cũng mỏng, thân thể vừa động, nhẹ nhàng như cơn gió, trốn ra sau lưng người lớn, không dám nhô đầu ra.

“ Hứa tông sư, đây là đứa cháu nhỏ nhất của Hồ lão, nghe nói ngài đại giá quang lâm, nên muốn tới, thỉnh đừng trách.” Trương Trung bên cạnh vội vàng giải thích.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Hồ lão có một hảo tôn tử, thành tựu ngày sau của hắn sợ là siêu việt cả ngài.”

Hồ Tự Trung mặt mày lập tức hớn hở, cuống quýt chấp tay nói: “ Nhận được quý ngôn, nhận được quý ngôn.”

Lời từ trong miệng Hứa Hải Phong nói ra, phân lượng tuyệt đối khác hẳn, hơn mười người ở đây không ước mà cùng nhìn ngắm tiểu tử kia vài lần, người mừng rỡ cũng có, người hâm mộ cũng có, người đồ kỵ càng có, thậm chí có người trong mắt mơ hồ có một tia quang mang sắc bén.

Hứa Hải Phong nhướng mày, những người này nhìn qua như cùng đi chung đường, nhưng quan hệ lẫn nhau nhất định là có chút phức tạp, tuyệt đối không thể xem thường.

“ Tại hạ Trịnh Pháp Sâm, gặp qua Hứa tông sư.” Một gã đầu lĩnh cuối cùng rút cục mở miệng, thanh âm của hắn có chút cổ quái, ứng thanh ứng khí, vừa nghe xong lập tức làm cho người ta khắc sâu ấn tượng.

Trong ba vị đầu lĩnh, tuổi hắn trẻ nhất, chỉ gần bốn mươi. Nhưng Hứa Hải Phong vừa nhìn liền biết, nếu lấy công phu mà nói, chỉ sợ là hắn lợi hại nhất.

Có chút chấp tay, Hứa Hải Phong biết người này nhất định là luyện một loại công phu hiểm thấy, mới có thể trở nên như thế. Chẳng qua ở trong lòng hắn, đối với người này cũng không quá hảo cảm. Bởi vì vừa rồi chính người này đã nảy sinh một tia sát khí đối với tiểu tử kia. Tuy hắn che giấu rất tốt, nhưng làm sao có thể giấu diếm được linh giác siêu phàm của Hứa Hải Phong.

Người này lòng dạ hẹp hòi, lòng ghen tỵ cao, cũng bởi vậy mà sinh ra sát tâm. Có lẽ do tính tình này của hắn, mới khiến cho hắn không cách nào thể ngộ đại đạo, cả đời dừng lại tại nhất phẩm cảnh giới.

234. Chương 234: Võ Lâm (2)

Trịnh Pháp Sâm vái chào thật sâu, nói: “ Hứa tông sư đánh một trận bắc cương, danh chấn thiên hạ, khuất nhục Hung Nô tông sư Lợi Trí, đại thắng mà về, mai phục nơi Phóng Mã Pha, uy hiếp mấy vạn Kim Lang quân, khiến cho bọn hắc không dám theo đuôi. Tin tức truyền đến, giang hồ chấn động, Trịnh mỗ cũng cảm thấy vô cùng vinh quang.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, nghiêm khắc mà nói, hắc cùng với Lợi Trí vẫn chưa giao thủ, tại sao lúc này lại biến thành chính mình đại thắng. Về phần tại Phóng Mã Pha, Quát Bạt Ứng cố kỵ nào chỉ một mình mình, như thế nào toàn bộ công lao đều thuộc về riêng mình đây?

“ Trịnh huynh, tu vi của Hứa mỗ cùng Lợi Trí chỉ là sà sà nhau, chưa phân ra thắng bại, lại làm gì nói đến đại thắng. Huống hồ, trước Phóng Mã Pha...” Hứa Hải Phong đột nhiên dừng lại giải thích, bởi vì hắc đã từ trong mắt mọi người đọc ra tâm tư của bọn họ.

Chỉ thấy Trịnh Pháp Sâm đầy mặt khâm phục, nói: “ Phải, tại hạ rõ ràng, Hứa tông sư lập công không ngạo, không muốn cho người biết, như thế mới thật sự là hành vi của đại trượng phu.”

Hứa Hải Phong quét mắt một vòng, trong mắt mỗi người đều phát ra sự kính ngưỡng từ trong nội tâm, hắc không khỏi cười khở một tiếng, buông tha cho việc giải thích vô vị. Bọn họ đã xem chuẩn là vậy, nếu còn giải thích cũng vô dụng, ngược lại có vẻ làm kiêu. Chỉ là trong lòng vừa động, hỏi: “ Trịnh huynh, xin hỏi người từ đâu biết được?”

Trịnh Pháp Sâm lập tức hồng quang đầy mặt, hưng phấn nói: “ Việc này sớm đã truyền lan ồn ào huyên náo, trong cảnh nội Đại Hán lại có người nào không biết.”

Mọi người bên cạnh đều hưởng ứng, trong khoảnh khắc, lại vang lên những tiếng khen tặng a dua không ngừng, dù là những người rất có phong cốt, lão thành ổn trọng cũng không khỏi mở miệng khen vài câu.

Trên mặt Hứa Hải Phong thủy chung vẫn lộ ra một tia cười nhàn nhạt, phẳng phất như chưa từng lưu lại nửa điểm ba động trong tim của hắc. Nhưng trong lòng hắc cũng không hề bình tĩnh.

Chỉ mới mấy ngày, việc này đã được khoa trương đến như vậy, lại càng ai ai cũng đều biết, nếu nói không có người nào ở sau lưng trợ giúp, đó mới là một chuyện lạ. Chỉ là, lại có ai đi làm như thế? Trong lòng hắc như có cảm giác, xoay người nhìn lại, Tương Khổng Minh mang theo ba người xa xa phóng đến, hắc kêu lớn: “ Chủ công, học sinh cũng muốn gặp mặt những vị anh hùng giang hồ một chút.”

“ Di...”

Nhìn thấy bọn họ càng chạy càng gần, thần sắc trên mặt mọi người cũng trở nên cổ quái, những lời thì thầm không ngừng vang lên.

Hứa Hải Phong vốn không cần vận công, liền tự nhiên cũng nghe được, bọn họ đang đàm luận chính là chuyện của hai người Lữ Dương Danh cùng Lâm Nghi Tinh.

Ba vị đầu lĩnh trao đổi ánh mắt một chút, Hồ Tự Trung bỗng nhiên ho khan một tiếng nặng nề, sau lưng lập tức không còn tiếng động.

Ánh mắt Hứa Hải Phong phẳng phất như lơ đãng quét nhìn Trịnh Pháp Sâm, đã thấy khóe miệng của hắc nhếch lên một tia đùa cợt lạnh như băng.

“ Học sinh Tương Khổng Minh, gặp qua các vị tiền bối.” Tương Khổng Minh xuống ngựa, trong tiếng cười lớn đi tới, nhìn mọi người vái chào thật sâu.

“ Quân sư đại nhân cũng tới, tốt lắm tốt lắm.” Hứa Hải Phong đầy mặt tươi cười nói.

Tương Khổng Minh khó hiểu kỳ diệu gương mặt nhìn hắc, đã thấy gương mặt Hứa Hải Phong như cười như không ẩn chứa một tia tức giận nhàn nhạt, hắc nhướng mày, trong đầu nháy mắt hiện lên trăm ngàn ý niệm, nhưng không nhớ nổi đã ở nơi nào đắc tội hắc.

Tương Khổng Minh khe khẽ thở dài, thầm nghĩ vị chủ công này ngày càng khó hầu hạ, nhớ đương sơ lúc hai người mới quen, chính mình tiêu dao sung sướng cỡ nào. Tuy hôm nay, Hứa Hải Phong đối với hắn luôn luôn nghe lời, nhưng đã không còn khả năng đem hắn đùa giỡn trong tay mà hắn không hay biết.

“Tương quân sư danh chấn thiên hạ, hôm nay vừa thấy, lão hủ đúng là tam sinh hữu hạnh.” Hồ Tự Trung cười a a đem mọi người giới thiệu qua một lần.

Thái độ của hắn nhìn như tôn kính, nhưng vô luận là Hứa Hải Phong hay Tương Khổng Minh đều nhìn ra được lời này của hắn chẳng qua chỉ là ngại với lễ tiết mà nói, không có nửa điểm thành ý chút nào. Trong mắt những lão giang hồ, loại thư sinh tay trái gà không chặt này, căn bản là không có địa vị gì đáng nói. Nếu Tương Khổng Minh không phải là nhân vật số hai trong Hắc Kỳ quân, hắn còn chưa chắc chịu khen tặng hai câu.

“Tại hạ Trịnh Pháp Sâm gặp qua quân sư đại nhân.”

Hai mắt Tương Khổng Minh khép hờ, hắn cẩn thận đánh giá Trịnh Pháp Sâm. Thái độ của người này khác hẳn Hồ Tự Trung, đối với chính mình tất cung tất kính, càng khó được chính là không hề giả vờ.

Hứa Hải Phong cảm thấy kỳ quái, vì sao Trịnh Pháp Sâm đối với Tương Khổng Minh lại kính trọng như vậy, nhìn bộ dáng của hắn, tựa hồ còn cung kính hơn cả mình ba phần.

Trên mặt Hồ Tự Trung ẩn hiện vẻ không hài lòng, nhưng hắn đối với Trịnh Pháp Sâm cũng có cố kỵ, không dám tương trách, quay đầu đi, chỉ làm như không thấy, mà là nói với Lữ Dương Danh: “Lữ huynh, đã lâu.”

Lữ Dương Danh đáp lễ lại, cười nói: “Nghĩ không ra ngay cả Hồ lão ca cũng tái xuất giang hồ.”

Hồ Tự Trung cười khổ nói: “Hung nô nhân đánh tới cửa, chẳng lẽ ta còn có thể làm rùa đen rút đầu được sao?” Ánh mắt của hắn không tự chủ được chuyển hướng Lâm Nghi Tinh, muốn nói lại thôi.

Lâm Nghi Tinh tự nhiên biết suy nghĩ trong lòng hắn, xấu hổ ho khan một tiếng, nói: “Hồ huynh, đã lâu không gặp.”

Hồ Tự Trung chưa trả lời, Trương Trung liền kinh hô lên: “Hay cho Lâm Nghi Tinh, thật đúng chính là người.”

Mai Lâm sơn trang cùng Khoái Kiếm môn một nam một bắc, mấy chục năm qua thề không lưỡng lập. Hai người này còn là đại địch nhiều năm, giao thủ nhiều lần, mỗi lần gặp mặt đều là như nước với lửa. Nhưng hôm nay bọn họ sóng vai đi tới, thoáng nhìn như một đôi tri giao hảo hữu, không khỏi làm cho mọi người rất là khó hiểu.

Trương Trung tính tình thẳng thắn, ngay tại chỗ kêu lên.

Lâm Nghi Tinh đỏ mặt, nghĩ muốn giải thích một phen, rồi lại không biết nên nói đến từ đâu, chẳng lẽ nói mạng của mình được Lữ Dương Danh cứu, nên không còn ý nghĩ sẽ làm kẻ địch với hắn hay sao? Những lời này cho dù giết chết hắn cũng nói không ra lời.

“Trương huynh, ta cùng với Lâm huynh đã quên đi hiềm khích lúc trước, lúc này đều ở dưới trướng Hứa tông sư hiệu mệnh.” Lữ Dương Danh giành trước một bước giải thích.

Lâm Nghi Tinh nhìn hắn, giang hồ nhân sĩ, nặng nhất mặt mũi, Lữ Dương Danh làm như vậy bảo toàn danh dự cho hắn, cảm kích trong lòng hắn cũng không kém hơn nửa phần lúc được cứu mạng.

“Đúng vậy...” Tương Khổng Minh cười to nói: “Hai người họ đều có một thân võ nghệ, lúc này quốc nạn đương đầu, có thể cố toàn đại cục, hóa địch thành bạn, cộng kháng ngoại tặc, đó chính là anh hùng nam nhi của Đại Hán ta. Không biết các vị nghĩ như thế nào?”

Hồ Tự Trung miễn cưỡng cười, nói: “Tương quân sư nói đúng.”

Ánh mắt của hắn lại hướng về Lâm Nghi Tinh, đối với biểu hiện của hai người này ngày hôm nay, hắn là đầy bụng lý giải. Cái gì gọi là cố toàn đại cục, cái gì hóa địch làm bạn, mấy chục năm ân oán há lại hóa giải dễ dàng như vậy sao. Hơn nữa, nhìn hai người này thấy thế nào cũng không giống như nhân sĩ trung quân yêu nước, nếu vì lấy lý do này buông tha cho cừu hận, Hồ Tự Trung hẳn một chữ cũng không tin.

“ Hay a, nguyên lai hai vị không chút âm thanh chạy tới trong quân hiệu lực, vì sao không gọi luôn lão Trương ta, cùng nhau giết cho thống khoái.” Trương Trung trừng mắt, hỏi.

Lữ, Lâm hai người nhìn nhau cười khở, bọn họ đi theo Hứa Hải Phong thượng bắc, bản thân cũng có nỗi khổ nói không nên lời, lại làm sao khua chiêng gõ trống, làm cho người ta nghe thấy.

Hồ Tự Trung cùng Trịnh Pháp Sâm đồng thời quay mặt chỗ khác, không hện mà thầm mắng trong lòng, cũng chỉ có tên ngu ngốc này mới có thể tin tưởng lời bịa đặt kia của Trương Khổng Minh.

Chẳng qua trong lòng bọn họ cũng quả thật cảm thấy việc này có chút không thể tưởng tượng.

Lập tức nghĩ đến nếu bọn họ đang nghe lệnh Hứa Hải Phong, vậy giải thích duy nhất đó chính là Hứa Hải Phong thủ đoạn cao minh, để cho bọn họ thật sâu khâm phục, mới có khả năng này. Trong khoảng thời gian ngắn, đối với vị tân tấn tông sư Hứa Hải Phong này bội phục sát đất.

“ Trương nghĩa sĩ, học sinh có một chuyện không rõ, tưởng muốn thỉnh giáo một chút...” Trương Khổng Minh ha ha cười, đem sự chú ý của mọi người hấp dẫn lên người mình, hỏi.

“ Người nói.” Trương Trung thuận miệng đáp. Nếu nói Hồ Tự Trung còn bảo trì một chút lễ phép, vậy hẳn chỉ là nói thẳng, vốn không đem Trương Khổng Minh để vào trong lòng.

Trương Khổng Minh thu hồi nụ cười, nghiêm mặt hỏi: “ Các ngươi tụ tập, có phải là vì muốn gặp mặt chủ công nhà ta?”

“ Đúng vậy.” Trương Trung kinh ngạc nói, đây không phải là rõ như vậy hay sao, người này vì sao đã biết rõ còn hỏi.

“ Vậy sau đó?” Trương Khổng Minh hỏi tới.

Trương Trung chần chờ một chút, hẳn còn chưa định chủ ý, nên trong khoảnh khắc cũng cảm giác khó có thể trả lời.

Trương Khổng Minh chỉnh lại áo bào, đột nhiên lạnh lùng nói: “ Kinh sư thất thủ, đại bộ phận phương bắc lọt vào trong tay Hung Nô, mà Khải Tắt nhân cũng không cam tịch mệnh, đại quân áp cảnh, binh đã đến dưới thành. Đây là lúc quốc nạn đương đầu, các vị nếu có huyết tính, không ngại gia nhập với chủ công ta, tây kháng Khải Tắt, bắc trục Hung Nô, ngày sau danh lưu thanh sử, thành tựu vạn thế oai danh không tan. Đương nhiên...” Hắn dừng lại, ánh mắt đảo qua trên mặt mọi người, chậm rãi nói: “ Nếu các vị muốn tự bảo thân mình, vậy Trương mỗ cũng không thể nói gì hơn.”

Trương Trung nghe xong giận dữ, kêu lớn: “ Chúng ta tới nơi này, đương nhiên là muốn đi giết thát tử. Nếu vào giang hồ, ai còn sợ hãi cuộc sống trên lưỡi đao nhuốm máu, chúng ta đều đi, không đi chính là kẻ hèn nhất.”

Hồ Tự Trung chớp mắt, tên ngốc tử này, làm việc không lo lắng hậu quả, lời này của Trương Khổng Minh vốn chỉ là phép khích tướng, hẳn lại không hề phát hiện, thật sự là ngu ngốc, cũng không biết thân thủ nhất phẩm này hẳn làm sao luyện thành? Chẳng lẽ lão thiên gia bị mù mắt rồi hay sao?

Lữ Dương Danh cùng Lâm Nghi Tinh liếc mắt nhìn nhau, trong mắt bọn họ đồng thời hiện lên một tia âm áp, nhớ tới một màn nơi sông bạc, Lâm Mộc Hợp cũng là bị khích tướng, tròng cảnh lúc đó cũng giống như vừa rồi. Nếu nói biến hóa duy nhất, có lẽ chính là Lâm Mộc Hợp đổi thành Trương Trung.

Tuổi tác của bọn họ, võ công, địa vị kém xa, nhưng đều có một trái tim không hề sợ hãi vĩnh viễn không ngừng nhiệt huyết nảy lên.

“ Không đi chính là hèn nhất.” Một thanh âm non nớt từ trong đám người truyền đến, tiểu nam hài kia cũng cao giọng đáp.

Trong lòng Hồ Tự Trung cũng đang nói thầm, đột nhiên nghe được lời của cháu mình, một hơi thiếu chút nữa không thở ra được. Hắn quay đầu trợn mắt nhìn, đã thấy khuôn mặt của đứa cháu đỏ lên, đôi mắt to lóe ra quang mang sáng ngời. Trong lòng hắn vừa động, phảng phất như tận sâu trong nội tâm có điều gì đó vừa bị đụng chạm tới, lập tức cũng không còn nói được nên lời.

Trịnh Pháp Sâm tiến lên trước một bước, hướng Tương Khổng Minh thi lễ nói: “ Đồng tử cũng biết được giết địch nền nợ nước, võ giả như chúng ta lại há không bằng một đĩa hài nhi. Hôm nay Trịnh mỗ nguyện ý buông hết thầy, truy tùy quân sư đại nhân, ngày sau danh lưu sử sách, không phải chỉ một mình Trịnh Pháp Sâm ta.”

Một câu nói của hần, phảng phất như điểm vào bao thuốc nổ, những người còn lại vô luận nguyện ý hay không, đều nhất nhất bày tỏ thái độ, tỏ rõ tâm chí.

Hồ Tự Trung khó hiểu kỳ diệu nhìn biến hóa trước mắt, trong mắt của hần một mảnh mờ mịt, đây là chuyện gì xảy ra, như thế nào lại đột nhiên biến thành như thế này.

“ Được, phương bắc nhiều hào kiệt, các vị quả nhiên không làm học sinh thất vọng.” Tương Khổng Minh trong tiếng cười lớn nhìn Trịnh Pháp Sâm gật gật đầu, người sau lập tức cúi đầu, có vẻ ti khiêm mà cung kính.

Tựa hồ, cũng không có ai chú ý tới, những lời này là Trịnh Pháp Sâm nói với Tương Khổng Minh, mà không phải là nói với Hứa Hải Phong.

235. Chương 235: Võ Lâm (3)

Ánh mắt Trương Trung ngấm nhìn thân hình cao lớn của hần, chân mày nhíu lại, nếu không phải nể mặt Hứa Hải Phong Hứa đại tông sư, hần đã sớm mắng lên, thật là một người thô lỗ không biết tự lượng sức mình.

Lữ Dương Danh cùng Lâm Nghi Tinh đồng thời lắc đầu, từ trước Phóng Mã Pha, Tần Dũng từ trên núi bay xuống, uống máu ngựa, bọn họ đã biết, vị bạo long da dày thịt nõn đao thương không vào tuyệt đối là thiên cổ đệ nhất ác hần. Ít nhất, không phải là nhân vật mà bọn họ có thể đắc tội được.

Về mặt của Trương Trung rõ ràng rơi vào trong mắt bọn họ, ở trong lòng đều không cho là đúng, nhưng trên mặt thần sắc bất động, sợ trong lúc lơ đãng lại đắc tội người khác.

“ Vị này là...” Hồ Tự Trung dò hỏi.

“ Lão tử Tần Dũng.” Tần Dũng cao giọng trả lời, phảng phất như giữa không trung đánh ra một tiếng sấm sét, chấn đến tâm động thần diêu, tiểu hài tử kia bịt kín lỗ tai, về mặt kinh hãi.

“ Thiên hạ đệ nhất dũng sĩ?” Tiếng kêu sợ hãi lục tục vang lên, lúc này mọi người mới nhớ tới, dưới trướng Hứa Hải Phong còn có một vị dũng sĩ mà cường giả như tông sư cũng bó tay hết cách, được tiên đế sắc phong làm thiên hạ đệ nhất siêu cấp dũng sĩ.

Trương Trung biến sắc, ánh mắt hần nhìn Tần Dũng trong nháy mắt ngưng trọng lên, trong lòng thâm nghĩ may mắn, may là vừa rồi không giận dữ mắng ra, nếu không đúng thật là không xong. Tuy hần thô lỗ, nhưng còn tự biết mình, nhân vật mà ngay cả Áo Bồn tông sư cũng phải chấp tay chịu thua, lại là hần có thể đối phó được.

“ Nói vậy...” Tương Khổng Minh quay đầu lại mắng một câu, nói: “ Câm miệng cho ta, không cho nói chuyện.”

“ Ô...” Ủy khuất lên tiếng, Tần Dũng đóng chặt miệng, không nói được lời nào, chỉ là đôi mắt bắn hung quang văng khắp nơi, làm cho người ta dựng đứng tóc gáy.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn dáng vóc gầy yếu của Tương Khổng Minh, thật sự nghĩ không ra đến tột cùng hần có năng lực gì, lại có thể khiến cho nhân vật như thế cúi đầu nghe lệnh. Ở trong lòng đều nhìn hần bằng ánh mắt khác, thân hình nhỏ gầy này tựa hồ cũng đã lớn hơn rất nhiều trong nháy mắt.

Hàn huyền chốc lát, Hứa Hải Phong ước hẹn gặp mặt bọn họ tại Ngọa Long thành, theo sau cáo từ rồi đi, trước khi Tương Khổng Minh đi hướng Trịnh Pháp Sâm nói: “ Trịnh nghĩa sĩ, có nguyện theo chủ công nhà ta đi trước một bước, đến Ngọa Long thành?”

Trịnh Pháp Sâm sắc mặt vui mừng, lập tức nói: “ Vì nước hiệu lực, là bổn phận của ta, tại hạ cầu còn không được.”

Nhìn hần hưng phấn trùng trùng đi theo Hứa Hải Phong, Hồ Tự Trung như có điều suy nghĩ, một lúc lâu không nói.

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh chậm rãi đi trước, Tần đại dũng sĩ thì đang nhàm chán đi theo phía sau. Mà Trịnh Pháp Sâm ba vị nhất phẩm cao thủ lại đi cuối cùng, cách xa bạo long hình người Tần Dũng một khoảng cách không nhỏ.

“ Quân sư đại nhân, người có ánh mắt với Trịnh Pháp Sâm a.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói.

Biểu hiện của Trịnh Pháp Sâm không giống người thường, đối với Tương Khổng Minh lại càng cung thuận vô cùng, hoàn toàn là thái độ thuộc hạ đối đãi cấp trên. Mà Tương Khổng Minh đối với hắn lại càng để ý, trước khi đi lại cố ý mang theo một mình hắn. Đến tận đây, nếu còn không nhìn ra sự ảo diệu bên trong, trừ phi người đó là kẻ ngu ngốc.

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Trịnh Pháp Sâm là một cao thủ võ đạo, thuật đọc tâm của học sinh chỉ có thể nhìn ra hắn là một người mê say quyền lực, về phần vì sao hắn lựa chọn ta, học sinh quả thật không thể hiểu hết.”

Hứa Hải Phong chậm rãi gật đầu, nói: “ Ta có thể cảm thấy trong lòng hắn cũng không có ác ý, có thể thấy được thật sự có lòng đầu phục, về phần vì sao như thế, nếu người có thuật đọc tâm, ngày sau cũng không khó biết được.”

Tương Khổng Minh lấy ra cây quạt lông mới tinh, theo thói quen phe phẩy vài cái, nói: “ Kỳ thật cũng không cần, nếu hắn thành tâm đầu nhập, không bằng học sinh trực tiếp hỏi là được.”

Ánh mắt Hứa Hải Phong ngưng tụ, bật cười nói: “ Vẫn là quân sư đại nhân hiểu được lòng người, cứ làm như thế đi.”

Trịnh Pháp Sâm cũng không biết Tương Khổng Minh có kỳ công thuật đọc tâm, mà bản thân hắn cũng là một người có lòng dạ hẹp hòi, nếu dưới một mặt, lập tức trọng dụng, sợ là ngay chính hắn cũng phải hiểu lầm khó định.

Còn không bằng nói thẳng ra, vô luận hắn nói ra lý do như thế nào, phỏng chừng cũng có thể an tâm mà hiệu mệnh.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Hứa Hải Phong cười hỏi: “ Quân sư đại nhân, nghe Trịnh nghĩa sĩ nói, hôm nay trên giang hồ truyền lưu việc Hứa mỗ đánh bại Lợi Trí, người có từng nghe nói hay không?”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, hỏi ngược lại: “ Đánh bại Lợi Trí? Chủ công, ngài có từng thắng sao?”

Hứa Hải Phong lắc đầu, thở dài nói: “ Không phải quyết đấu sinh tử, lại làm sao phân ra thắng bại. Hơn nữa...” Hắn ngừng một chút, dở khóc dở cười nói: “ Hơn nữa giang hồ đồn đãi, Hứa mỗ dùng lực bản thân, trước Phóng Mã Pha, uy hiếp mấy vạn Kim Lang quân, khiến cho bọn họ không dám truy kích. Hứa mỗ cũng không phải là Tần bạo long, như thế nào lại có được bản lĩnh đến như thế.”

Tương Khổng Minh nhú mày, lập tức chợt hiểu ra, cười nói: “ Chủ công chẳng lẽ nghĩ học sinh ở sau lưng tạo lời đồn sao?”

“ Không phải quân sư đại nhân sao?” Trong giọng nói nhàn nhạt vẫn không che giấu một tia kinh ngạc.

Tương Khổng Minh lắc đầu nói: “ Học sinh quả thật phái người đi Ngọa Long thành, đem trận đánh bắc cương chi tiết thông báo cho mấy vị tướng quân đại nhân cùng các vị phu nhân, chỉ là bên trong tuyệt không khoa trương đến như thế.”

Nhìn ánh mắt hắn, không giống giả vờ, trong lòng Hứa Hải Phong kỳ quái, chẳng lẽ thật sự còn có ai khác làm điều này hay sao.

Trên sự thật, những lời này của Tương Khổng Minh, nửa thật nửa giả, hắn dĩ nhiên không có khen khoa trương như thế, nhưng âm thầm hạ lệnh đem những lời đó truyền lưu.

Ai không biết, những người bình dân ưa thích nhất là thêm dấm chua, bọn họ căn cứ vào bản thân suy nghĩ, tùy ý thổi phồng. Người nói lắc đầu lia lịa, miệng lưỡi lưu loát, người nghe như say như mê, phảng phất như lạc vào cảnh giới kỳ lạ. Cứ trải qua nhiều miệng truyền ra, lập tức sẽ biến hóa thành ngất trời, khoa trương hoàn toàn, mà dù là Tương Khổng Minh cũng phải trợn mắt cứng lưỡi, đối với những bình dân dân chúng sáng tạo ra thành tích mà trong lòng còn sợ hãi, vì sức tưởng tượng cực kỳ phong phú của bọn họ mà thán phục không thôi.

“ Đây cũng là chuyện tốt, chủ công vì sao phải lo ngại?” Tương Khổng Minh an ủi vài câu, tự nhủ: “ Việc này nếu như truyền lưu trong quân, đối với việc đề thăng sĩ khí, có chỗ tốt lớn lao. Ân, có thể dùng được.”

Hứa Hải Phong trợn mắt, cũng bỏ đi ý niệm ngăn cản trong đầu. Nếu chính mình không muốn vì tục sự mà phân tâm, đem hết thầy giao cho Tương Khổng Minh làm việc, tự nhiên phải tin được hẳn.

Huống chi lời đồn đối với người có trí tuệ, người theo nước cuốn tuy nhiều, nhưng người có trí tuệ chân chính, tất nhiên có đại chủ kiến của chính mình, đối mặt với lời đồn như thế, nhiều lắm chỉ là mỉm cười, mặc kệ không để ý tới.

Phía sau, xa xa, Trịnh Pháp Sâm hướng hai người bên cạnh chấp tay nói: “ Lữ huynh, Lâm huynh, ngày sau chúng ta cùng theo một chủ, còn thỉnh hai vị chiếu cố nhiều hơn.”

Lữ Dương Danh mặt cười mà lòng không người, nói: “ Sao lại nói như thế, Trịnh huynh đến đây, Lữ mỗ cầu còn không được, quân sư đại nhân đối với Trịnh huynh quả thật coi trọng, sau này còn phải chiếu cố cho hai người chúng ta mới được đó.”

Lâm Nghi Tinh ngẩn ra, vẻ mỉm cười trên mặt lập tức biến mất, thầm nghĩ chính mình từ lúc nào cũng biến thành người của Hứa Hải Phong. Hắn cùng Trương Tấn Trung là sinh tử tri giao mấy chục năm, nếu không Trương Tấn Trung cũng sẽ không cho đứa con trai duy nhất của mình đổi tên đổi họ đầu nhập làm môn hạ của hắn. Trước mắt xem ra, giữa Trương Tấn Trung cùng Hứa Hải Phong cũng không hòa thuận, nếu có một ngày trở mặt thành cừu, hắn phải nên làm như thế nào.

Theo lý mà nói, hắn nghĩa vô phần cố trợ giúp Trương Tấn Trung, nhưng trải qua một chuyến bắc cương, hắn đã có bước đầu hiểu rõ với thực lực nắm trong tay Hứa Hải Phong.

Những kỳ nhân dị sĩ, đặc biệt là biểu hiện khoa trương của Tần Dũng, còn có một mũi tên kinh thiên của Triết Biệt, đều làm trong lòng hắn nổi lên hàn khí, một khi nghĩ đến phải trở thành kẻ địch của một người như vậy, hắn cũng cười không nổi.

Ý nghĩ của Lữ Dương Danh không phức tạp như hắn, tới hôm nay, cùng vận mệnh ngày sau hắn đã vững vàng kết thành một khối với Hắc Kỳ quân, có câu nhất vinh thì cùng vinh, hắn đương nhiên hi vọng thể lực của Hứa Hải Phong càng lớn thì càng tốt.

Chỉ là khi hắn quay đầu nhìn thấy gương mặt khổ sở của Lâm Nghi Tinh, cũng thở dài một hơi, vỗ vỗ lên bờ vai của hắn, nói: “ Lão đệ, quân sư đại nhân không phải đã nói, thuyền đến đầu cầu tự nhiên có lối đi, người không cần lo lắng.”

Lâm Nghi Tinh gượng cười một tiếng, thở dài nói: “ Lão ca, người nói rất đúng, hết thầy nghe theo ý trời thôi.”

“ Kỳ thật...” Lữ Dương Danh lắc đầu, nói: “ Lão ca ta còn thật sự hâm mộ người.”

Lâm Nghi Tinh kỳ lạ, hỏi: “ Hâm mộ ta?”

“ Đúng vậy.” Lữ Dương Danh thành khẩn nói: “ Ít nhất người còn có một nhi tử cùng một đồ đệ kiệt xuất. Mà ta...Ai, cho dù mấy liệt đồ kia cũng không có tài cán gì a.”

Lâm Nghi Tinh lập tức nhớ tới hắn từng nói qua, đứa con duy nhất chết thảm sa trường, vội vàng thu thập ý nghĩ trong lòng, an ủi nói: “ Đó là bọn họ còn trẻ, chỉ cần ngày sau ma luyện nhiều hơn, tự nhiên sẽ không kém hơn bất cứ kẻ nào.”

Lữ Dương Danh lắc đầu cười khổ nói: “ Bọn họ như thế nào, ta làm sự phụ còn không biết hay sao. Thật ra hai tiểu tử của người, hiển nhiên là được hai vị kia coi trọng, người cần phải suy nghĩ cho rõ ràng.”

Hắn dùng ngón tay chỉ Hứa, Tương đang đi phía trước, nháy mắt.

Trong lòng Lâm Nghi Tinh biết rõ ràng, hắn biết vì biểu hiện lúc trước của Lâm Gia Huy cùng Lâm Mộc Hợp, nên đã để lại ấn tượng cực tốt trong lòng đám người Hứa Hải Phong, nếu có thể dựa lên khóa đại thụ này, được bọn họ chiếu cố tới, tiền đồ ngày sau đúng là không thể hạn lượng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Hứa Hải Phong có thể thành tựu một phen nghiệp bá, trong đầu của hắn đem các thể lực hoặc sáng hoặc tối đo lường một chút, lại ngoài ý muốn phát giác, đúng là không hề có đầu mối.

Trên mặt của hắn lại lộ ra một tia khổ sấp, nếu để cho bọn họ đầu quân cho Hứa Hải Phong, vậy làm sao giải thích với lão bằng hữu nhiều năm như Trương Tấn Trung.

Trịnh Pháp Sâm ở một bên nhìn hai người bọn họ, trong lòng kinh ngạc. Hắn hiểu rõ ân oán giữa hai người này hết sức rõ ràng, tuy vừa rồi chứng kiến bọn họ sóng vai cùng đi, nhưng còn tưởng rằng là do họ ngại với mặt mũi của Hứa Hải Phong, bọn họ không dám làm càn, cho nên mới đột nhiên trở nên thân như huynh đệ.

Nhưng nhìn biểu hiện vừa rồi của bọn họ liền cho hắn biết, hai người này đúng thật đã hóa thù oán làm bằng hữu, không còn là đối địch dữ dội như lúc trước.

Hay cho Hứa Hải Phong, hay cho Tương Khổng Minh, thật sự là hảo thủ đoạn, hắn đem hết thầy công lao quy lên đầu hai người này, tâm lý vì sự lựa chọn hôm nay của chính mình mà thật sâu vui mừng.

236. Chương 236: Lời Đồn

Ở một ngày, vô số cư dân đều nhận được một tin tức, Hung Nô Vương Mạo Đốn Đan Vu rất cực đã tới.

Dưới sự thủ hộ của mấy vạn Kim Lang quân, đầu đội cửu long kim khôi, thân mặc hoàng long thiết giáp, Mạo Đốn thanh thế lớn lao tiến vào tòa danh thành từng đại biểu cho Đại Hán mấy trăm năm.

Bởi vì hoàng cung bị Hán Hiến đế, vị hoàng đế cuối cùng đăng cơ nơi này đã châm lửa hỏa thiêu sạch sẽ.

Mà lúc này công việc bề bộn, vốn không có khả năng xây cất kiến thiết, tạo dựng lại hoàng cung. Cho nên chỗ ở của Mạo Đốn cũng chính là phủ đệ của Tô gia khi trước.

Tô gia nuôi dưỡng những công xảo tượng nổi tiếng thiên hạ, nơi ở của bọn họ đương nhiên là thoải mái. Tuy không so được với sự khoa trương xa xỉ của hoàng cung Đại Hán, nhưng so với Tây Kinh thành thì muốn tốt hơn nhiều.

Hung Nô chuộng võ, dù là vương giả Mạo Đốn của bọn họ cũng cưỡi ngựa mà đi.

“ Gặp qua Đan Vu.” Cáp Mật Thứ vái chào.

Mạo Đốn lập tức nâng dậy túi khôn đệ nhất của hắn, nói: “ Quốc sư hạnh khổ, trăm có được thành tựu hôm nay, đều là nhờ quốc sư.”

Cáp Mật Thứ cung kính nói: “ Đây là bổn phận của thần mà thôi.”

Mạo Đốn kéo tay hắn không buông, hai người cặp tay đi vào trong phủ, chỉ là Cáp Mật Thứ cố ý đi lui ra sau khoảng cách một đầu vai.

“ Ân, kiến trúc của người Hán khác với chúng ta, xinh đẹp hơn.” Mạo Đốn đi vào đại sảnh, tán dương.

“ Dạ.” Cáp Mật Thứ nhàn nhạt đáp.

Mạo Đốn nhìn vài vòng, rốt cục thu hồi ánh mắt, khi ánh mắt của hắn dừng lại trên người Cáp Mật Thứ, đã là sát khí lâm liệt: “ Quốc sư, nghe nói Trình gia đã chiêu cáo thiên hạ.”

Cáp Mật Thứ làm như chưa phát giác ra khí thế sắc bén của Mạo Đốn, nói: “ Đúng vậy, Trình gia gia chủ Trình Gia Sanh đã ủng hộ đại vương tử Huệ vương Lưu Chính Đình đăng cơ tại Thái Nguyên, đồng thời chiêu cáo thiên hạ, muốn ở đó cùng chúng ta nhất quyết tử chiến.”

“ Thái Nguyên?” Khóe miệng Mạo Đồn lộ ra tia cười lạnh nồng đậm: “ Ở nơi đó cùng chúng ta nhất quyết tử chiến, hắn điên rồi sao?”

Cáp Mật Thứ mỉm cười, nói: “ Thần không biết, chẳng qua vô luận như thế nào, trận chiến này cũng phải thực hiện.”

“ Đó là đương nhiên, nếu bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, trăm không hối hận chung thân mới lạ.” Mạo Đồn cất tiếng cười to.

Đôi mày của Cáp Mật Thứ nhăn lại, trong tim của hắn thủy chung vẫn cảm thấy khó hiểu, vì sao Trình gia lại lựa chọn Thái Nguyên làm địa điểm quyết chiến cuối cùng của hai quân.

Ngoài thành Thái Nguyên, là bình nguyên ngàn dặm, chính là địa thế có lợi nhất cho kỵ binh phát huy. Thiết kỵ của Hung Nô nhân danh chấn thiên hạ, dù là năm đại quân đoàn của Đại Hán cũng phải kém cỏi hơn ba phần, vậy bọn họ vì sao phải làm như vậy?

Trong Trình gia, tướng lĩnh cao cấp không ít, nhưng chân chính có thể nói có một không hai, chỉ có một mình Cổ Đạo Nhiêm, vậy bọn họ lại có chủ ý gì?

“ Quân sư cần gì lo lắng, nếu tại Thái Nguyên mà chúng ta lại không làm gì được bọn họ, vậy càng không nên nói đến ở địa phương khác.” Mạo Đồn cùng hắn tương giao nhiều năm, tự nhiên biết tâm sự của hắn.

Cáp Mật Thứ nghe vậy cười nói: “ Không hổ là bá chủ thảo nguyên, Mạo Đồn Đan Vu a, thần thụ giáo.”

Hai người nhìn nhau, đồng thời cười ha hả, Cáp Mật Thứ cũng đem chuyện phiền lòng này tạm thời ném ra sau trí não, Mạo Đồn nói không sai, nếu tại Thái Nguyên còn có thể thất bại, vậy còn không bằng thừa dịp sớm về nhà ấm hài tử mới tốt.

Mạo Đồn đột nhiên thu hồi tiếng cười, nói: “ Kỳ thật trăm có một kế, không biết được không.”

Cáp Mật Thứ kỳ lạ, hỏi: “ Thỉnh giáo Khả Hãn.”

Mạo Đồn vuốt hàm râu quai nón, đặc ý dương dương nói: “ Chỉ cần đem mật ước giữa Trình gia và chúng ta công cáo thiên hạ, ta cam đoan, sĩ khí người Hán tuyệt đối sẽ không gượng dậy nổi...” Hắn vừa nói, đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn đã thấy được vẻ cười khổ nhàn nhạt trên mặt Cáp Mật Thứ.

“ Đan Vu, ngài thật không biết, lúc này lời đồn về chuyện người Hán cấu kết chúng ta đã truyền khắp thiên hạ.”

“ Như thế chẳng phải đúng lúc sao? Chính là kiệt tác của quốc sư?” Mạo Đồn nghi hoặc khó hiểu nhìn hắn.

Cáp Mật Thứ dở khóc dở cười nói: “ Thần quả thật có phái người nói vài câu, chỉ là lời đồn trước mắt quá nhiều, nhiều đến vô số, mà lời đồn lớn nhất cũng là đối với chúng ta thập phần bất lợi.”

Khi Cáp Mật Thứ phái người tán phát lời đồn khắp nơi, phẳng phát trong một đêm lại tuôn ra vô số lời đồn bí mật khác.

Cái gì là Trình gia phản loạn triều đình, cấu kết Hung Nô nhân, đã dẫn sói vào nhà, cái gì là Hứa Hải Phong cùng Khải Tắt nhân có mật ước, nên ngồi yên tọa sơn quan hổ đấu, vô số lời đồn không ngớt. Lời đồn lại đủ loại, khắp nơi lan ra, từ thái tử Lưu Chính Khải, cho tới một bách nhân trưởng nho nhỏ của phương bắc đại doanh, từng chuyện nói ra có hình có tiếng, làm cho người ta nghe thấy mà biến sắc, tựa hồ thật sự có chuyện như vậy.

Những quan viên Đại Hán chỉ cần từng có danh tiếng, đều biến thành hạng người thông địch bán nước.

Đang lúc đủ loại đủ dạng lời đồn truyền khắp cảnh nội Đại Hán, một tin tức làm phấn chấn lòng người lại nhanh chóng truyền khắp cả Đại Hán.

Những lời đồn kia là do Hung Nô nhân cố ý chế tạo, ý đồ nhiễu loạn lòng quân Đại Hán.

Theo hành động xâm lấn của Hung Nô nhân, cuộc sống của mọi người đều xảy ra biến hóa long trời lở đất, dù cho bọn họ có thi hành chế độ nhân chính, nhưng nhất thời hồi lâu cũng khó lấy được hiệu quả. Dân chúng Đại Hán đối với bọn họ càng tăng thêm ác cảm hằng hà sa số.

Ở khắp đồi khắp núi, có những lời đồn làm cho người ta không cách nào thích ứng, chỉ có lời đồn này mới có thể, hoặc là nói được người ta tình nguyện tin tưởng cùng tiếp nhận.

Khi lời đồn này chân chính xuất hiện, lập tức quét ngang cảnh nội, không còn địch thủ, trở thành đáp án tiêu chuẩn lưu hành nhất.

Lực lượng của lời đồn là cường đại nhất, nhưng khi có vô số lời đồn đồng thời xuất hiện, hơn nữa còn trộn lẫn chung một chỗ, thì trên cơ bản lời đồn cũng sẽ mất đi giá trị tồn tại.

Khi Cáp Mật Thứ nhận được tin tình báo này, trầm mặc không lên tiếng thật lâu, cuối cùng rốt cục buông tha cho việc tiếp tục nỗ lực tạo tin đồn.

Mạo Đồn nghe xong giải thích của hắn, cũng chỉ đành lắc đầu buông tha cho, hắn cả giận nói: “Người của Lưu gia không phải đã chết sạch sao, như thế nào lại có thêm một Lưu Chính Đình.”

Cáp Mật Thứ nói: “Khả Hân, nếu Lưu Chính Đình còn tại nhân gian, vậy chúng ta giết Lưu Chính Khải cũng là vô dụng, không bằng bắt sống, có lẽ ngày sau còn có chỗ hữu dụng.”

Mạo Đồn gật đầu, miệng của hắn hiện lên một tia cười lạnh tàn nhẫn: “Như thế rất tốt, trẫm cũng muốn xem, tình cảnh hai huynh đệ đấu đá lẫn nhau ra sao.”

Mỉm cười, Cáp Mật Thứ lại hỏi: “Đan Vu, Hứa Hải Phong sai phái sứ giả đến đây, ý muốn hỏi lại thi thể của Phương Lệnh Đức cùng Lý Bác Hồ, ngài xem thế nào?”

Mạo Đồn trầm tư chốc lát, thở dài nói: “Hai người này đều là anh hùng, dù là đã chết, cũng không thể làm nhục, cứ cho bọn họ trở về gia viên đi.”

Đại doanh tây tuyến, lúc này thật sự ồn ào, cực kỳ náo nhiệt.

Bất cứ địa phương nào nếu đột nhiên trong nhất thời ôm lấy một đám người lên tới con số vạn, sẽ trở thành một chuyện hạn chế vô cùng. Xa xa nhìn thân ảnh bận rộn của Nhĩ Đống Kiệt, Hứa Hải Phong cảm thấy buồn cười, vị thượng tướng quân hậu cần bộ duy nhất này, hôm nay thực sự vô cùng bận rộn công việc.

Chẳng qua, người hắn muốn gặp cũng không phải là vị thượng tướng quân đang bận rộn tới mức đang hạn chính mình không có thêm một đôi tay, một cái miệng để làm thêm được nhiều việc hơn.

Hứa Hải Phong chậm rãi đi xuyên qua đám người, nhưng làm cho người ta kỳ quái chính là ở trong đám người đang bận rộn tới mức không chịu nổi này, vẻ tiêu sái nhàn du của hắn lại không hề phát ra sự chúng mắt chút nào. Từ đầu tới cuối, cũng không có bao nhiêu ánh mắt dừng lại lâu trên người của hắn.

Cảnh giới thiên nhân hợp nhất, quả thật huyền diệu khó dò.

Hắn đi qua hậu cần bộ, nhẹ nhàng đẩy ra một cánh cửa khép hờ.

“Ai...” Một tiếng quát nhẹ từ bên trong cửa truyền đến.

“Ta.” Hứa Hải Phong nhẹ nhàng lên tiếng, cũng không đợi chủ nhân lên tiếng mời, tự mình đi vào.

Lưu Tuấn Thư từ trên giường ngẩng đầu lên, trên tay hắn cầm một cọng cỏ, đang nhàn rỗi phe phẩy..

Ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, trên mặt Lưu Tuấn Thư nổi lên một tia biến hóa vi diệu.

“Gặp qua đại tướng quân.” Lưu Tuấn Thư nhảy dựng lên, hướng hắn vái chào thật sâu.

“Lưu huynh, từ khi nào ngươi lại trở nên khách khí như thế?” Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười, nhợt nhạt thì lễ.

Lưu Tuấn Thư tự giễu, nói: “Hứa thống lĩnh quan vận hanh thông, không đủ ba năm, đã vinh thăng lên hàng ngũ đại tướng quân, hạ quan tâm phục khẩu phục, tuyệt không có ý khác. Chỉ là...chỉ là người cấp vinh dự cho Hứa đại tướng quân đã không còn ở đây.”

Trong lòng Hứa Hải Phong thở dài, từ khi Lưu Tuấn Thư giả trang thái tử điện hạ theo Phương Lệnh Thần rời đi đại doanh phương bắc, dọc theo đường đi, hắn trầm mặc ít nói, chưa từng chủ động đáp lời của ai.

Đã hơn một năm trước kia, hắn cùng đám người Hứa Hải Phong cùng nhau đi sứ Hung Nô, ý khí phong phát cỡ nào, so sánh với hôm nay, quả thực chính là hai người khác nhau hoàn toàn.

“ Lưu huynh, thế đạo thay đổi.”

“ Ta biết, nhưng lòng người không thay đổi.”

Hứa Hải Phong bật cười, nói: “ Lòng người không thay đổi sao? Ta xem Lưu huynh là quá lạc quan.”

Lưu Tuấn Thư cúi đầu, hắn dùng sự trầm mặc của mình để diễn tả sự bất mãn mãnh liệt đối với Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong đổi tên Lâm An thành thành Ngọa Long thành, trong đại doanh phương bắc, cùng thái tử Lưu Chính Khải chính thức quyết liệt, cách làm đại nghịch bất đạo này đối với một người nhất tâm thuần phục với Hán triều như Lưu Tuấn Thư mà nói, vốn là một việc không cách nào tha thứ.

Nếu không phải tự lượng sức mình, biết chỉ bằng vào một chút công phu của mình, chỉ sợ dù cọng tóc gáy của đối phương cũng không thể thương tổn, hắn đã sớm xuất thủ giáo huấn loạn thần tặc tử này một phen.

Hứa Hải Phong cảm nhận được luồng phần hận mâu thuẫn trong lòng hắn, bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “ Chẳng lẽ Lưu huynh không nguyện tương giao cùng tiểu đệ hay sao?”

Lưu Tuấn Thư trầm ngâm một phen, nói: “ Đại tướng quân, tuổi người còn trẻ như thế, cũng đã quan cư cực phẩm, nếu là có thể khu trục Hung Nô, thu phục thổ địa đã mất, cũng tìm được thái tử điện hạ, bảo hắn đăng cơ, sẽ thành tựu một phen phong công vĩ tích chưa ai từng có. Tên trung nghĩa như thế, cũng sẽ lưu danh ngàn năm.”

Hứa Hải Phong lẳng lặng nhìn hắn, thẳng đến khi một điểm kỳ vọng trong mắt của hắn biến mất hầu như không còn.

“ Lưu huynh, người đều có lòng riêng.”

“ Lòng riêng? Đại tướng quân, hôm nay người đã có thân phận tông sư, chẳng lẽ còn muốn nhúng tay vào ngai vàng chí tôn đứng trên vạn vạn người sao?” Lưu Tuấn Thư lớn tiếng quát, chỉ là cho dù ngay lúc này, thanh âm của hắn cũng là cực kỳ trầm thấp, trải qua cuộc chiến sinh tử tại Bắc Thảng môn, hắn cũng đã trở nên lão thành ổn trọng hơn nhiều.

“ Lưu huynh, ta chỉ hỏi người một câu, công tích của Hứa mẫu so với Đồng Tử Duệ như thế nào? Nếu là đúng như Lưu huynh nói, giữ được Lưu Chính Khải đăng cơ, ngày sau Hứa mẫu sẽ ra sao?”

Hô hấp của Lưu Tuấn Thư lập tức cứng lại, qua một lát, hắn rút cục thở dài một tiếng, chán nản ngồi xuống, sắc mặt của hắn tái nhợt, không chút sinh khí, phẳng phất như một thi thể mất đi linh hồn, cũng không còn nói ra lời.

Hứa Hải Phong có chút thở dài, hỏi: “ Lưu huynh, sau này có ý định như thế nào?”

Lưu Tuấn Thư mờ mịt lắc đầu, hắn vốn chưa từng nghe rõ câu hỏi của Hứa Hải Phong, chỉ là làm ra phản ứng theo bản năng mà thôi.

Hứa Hải Phong cũng không trách, vận khởi nội lực, hỏi thêm một lần.

Lưu Tuấn Thư chợt bừng tỉnh lại, lắc đầu nói: “ Ta cũng không biết, nhưng ta sẽ không đi theo người.”

Hứa Hải Phong nghe những lời này của hắn chỉ cười trừ, hắn xoay người đẩy cửa bước đi, trước khi đi, để lại một câu nói: “ Lưu huynh, đợi đến Ngọa Long thành, tiểu đệ cho người gặp một người, nếu khi đó người còn cố ý muốn rời đi, tiểu đệ tuyệt không ngăn trở”

237. Chương 237: Ly Biệt (1)

Bên trong rừng rậm trước một gò đất nhỏ rộng rãi, có một lều trại nhỏ tinh xảo, với lều trại nhỏ làm trung tâm, những kỵ sĩ phân tán ra. Sứ mạng của bọn họ chính là bảo vệ người đang ở bên trong lều trại.

Một trận tiếng bước chân dồn dập từ phía nam phương chợt vang lên, tính cảnh giác của những kỵ sĩ cực cao, những ánh mắt nhìn chăm chăm phương hướng truyền đến thanh âm, những nỗ lực cũng đã giương lên, những mũi tên đen sẫm chớp động lên hàn quang cực kỳ nguy hiểm. Mà ngay cả trong không khí đều tràn ngập một cỗ khí tức vô cùng khấn trương.

Hai bóng người rốt cục xuất hiện trong tầm mắt các kỵ sĩ, bọn họ không hện mà cùng thở dài một hơi, nỗ lực đang mở ra cũng lặng yên khép lại. Hai người kia một đoạn đường thông thoáng không trở ngại, rốt cục đi tới trước tiểu lầu trại.

“Trương tiên sinh, những con đường đều thăm dò qua, những đường đi chung quanh đều bị phong tỏa.” Lưu Chính Trung vội vã nói, trong hơi thở của hắn có một tia không yên, có thể làm cho vị nhất phẩm cao thủ này mệt mỏi như vậy, hắn đã chạy bao nhiêu con đường cũng có thể tưởng tượng mà biết.

“Ai...Nghĩ không ra, hành tung chúng ta cũng còn bị lộ.” Trương Tử Hoa bất đắc dĩ thở dài nói.

“Không bằng, chúng ta che chở điện hạ, tìm điểm yếu nào đó của chỗ phong tỏa, giết ra ngoài đi.” Cao Thừa Vĩ trầm giọng nói.

Lưu Chính Trung đáp: “Kế sách hôm nay, cũng chỉ có như thế.”

Ánh mắt mọi người ngưng tụ trên người Trương Tử Hoa, chờ hắn làm ra quyết định.

Trương Tử Hoa âm trầm nghiêm mặt, một lúc lâu không nói, tuy không biết lý do nào Hung Nô nhân có thể truy tung ra hành tung của bọn họ, nhưng hắn biết lúc này đã không còn thời gian cho hắn tiếp tục kéo dài.

Tuy lúc này Hung Nô nhân vẫn không thể xác định vị trí cụ thể của bọn họ, nhưng vòng lưới vây quanh bọn họ đang thu nhỏ lại, hơn nữa sẽ càng ngày càng nhỏ, thẳng đến khi phát hiện bọn họ mới thôi. Vô luận như thế nào, đều phải làm ra quyết đoán, quyết không thể bó tay chờ chết.

“Trương tiên sinh, nhân số của Hung Nô nhân dù sao không đủ, nếu lựa chọn một chỗ đột kích, bằng thân thủ của Cao phụng cung và lão phu, tất nhiên có thể giữ cho điện hạ không việc gì.” Lưu Chính Trung ở bên cạnh hắn khuyến khích.

Vị đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn biết nếu không thể khuyên phục người này, vậy thái tử Lưu Chính Khải quyết sẽ không rời đi.

“Đột phá? Xin hỏi thống lĩnh, nếu kinh động Hung Nô nhân, lại làm sao ứng phó được sự đuổi giết liên tục kéo dài sau đó? Ngài có bao nhiêu phần nắm chắc có thể đem thái tử bình an đưa tới phương đông?” Trương Tử Hoa lạnh lùng hỏi.

Sắc mặt Lưu Chính Trung lập tức thay đổi, hắn cắn răng, chậm rãi nói: “Lão thần sẽ làm hết sức.”

Cao Thừa Vĩ lắc đầu, tuy hắn không nói gì, nhưng hiển nhiên là không hề tin tưởng.

“Kỳ thật...” Lưu Hoa Lương thì thào nói thêm.

“Người nói gì?” Lưu Chính Trung nghe không rõ ràng, kinh ngạc hỏi.

Lưu Hoa Lương nhìn Trương Tử Hoa liếc mắt, muốn nói lại thôi.

“Không sao, người cứ việc nói.” Trương Tử Hoa phân phó.

Lưu Hoa Lương dưới sự chú ý của mọi người, trên trán toát ra một tầng hơi nước, hắn ngẩng đầu vừa lúc đón nhận ánh mắt không kiên nhẫn của Lưu Chính Khải, trong lòng rung mình, lập tức nói: “Vừa rồi lúc ta cùng đại thống lĩnh đi dò đường, chứng kiến Hung Nô nhân đối với những người có tật bên tay phải đặc biệt lưu ý, một khi phát giác, không hỏi đen trắng, lập tức bắt giữ. Cho nên ta nghĩ, bọn họ khẳng định là chiếm được tin tức tiên sinh đang ở bên người điện hạ. Không bằng thỉnh tiên sinh tạm lưu nơi đây, chúng ta...”

“Nói vậy?” Lưu Chính Khải gầm lên một tiếng, cắt đứt lời của hắn.

Lưu Hoa Lương cúi đầu, không dám nói tiếp.

Gương mặt Trương Tử Hoa càng thêm âm trầm, hần hỏi lại Lưu Chính Trung: “Lưu thống lĩnh, việc này là thật?”

Lưu Chính Trung yên lặng gật đầu không nói, hào khí lập tức ngưng trọng lên, không người nào còn dám nói chuyện, không khí chết chóc làm cho lòng người đầy áp lực.

“Nguyên lai như thế, nghĩ không ra dĩ nhiên là do Trương mỗ liên lụy điện hạ.” Trương Tử Hoa thở dài một tiếng, đánh vỡ cục diện đang yên tĩnh.

“Tử Hoa chớ có nói bậy, ngươi là cánh tay phải của cô vương, lại làm sao liên lụy đến cô vương.” Lưu Chính Khải lập tức phủ nhận.

Trương Tử Hoa mỉm cười, vẻ âm ỉ trên mặt tản ra, phảng phất như mở ra mây mù, lộ ra vẻ tươi cười như mặt trời ban mai: “Hung Nô nhân làm như thế, vừa lúc giúp chúng ta, điện hạ có thể bảo toàn.”

Vẻ mặt này của hần cực kỳ hiếm thấy, đám người Lưu Chính Trung trong những ngày gần đây đúng là lần đầu nhìn thấy, không khỏi trong lòng vừa động.

Tim của Lưu Chính Khải đập nhanh hơn, một điềm xấu hiện ra, vô duyên vô cớ thăng lên, hần nhìn chăm chăm vào hai mắt của vị thủ tịch mưu thần, hỏi: “Tử Hoa, ngươi nói gì?”

“Không có gì.” Trương Tử Hoa bình tĩnh nói.

Trong ánh mắt hần nhìn về phía Lưu Chính Khải có nhiều điều khó nói cùng lưu luyến không nỡ xa rời, lúc này hần đã không còn là vị mưu sĩ thái tử máu lạnh vô tình, hần chỉ là một người bình thường trong lòng mang theo gánh nặng.

Nhưng trong khoảnh khắc, trong mắt của hần lại kiên cường lên, đó là một loại chấp nhất cùng kiên trì không cách nào dùng lời nói để mà hình dung.

“Điện hạ, thần phải rời khỏi.” Trương Tử Hoa chỉnh sửa quần áo, nặng nề quỳ rạp xuống đất.

Lưu Chính Khải cả giận nói: “Không cho nói bậy.” Trong thanh âm của hần không ngờ lại có sự run rẩy không cách nào khống chế.

“Điện hạ, nếu thần không có ở đây, ngày sau ngài cần phải chiếu cố cho chính mình.” Trương Tử Hoa đối với lời trách mắng của hần làm như không nghe, phối hợp dặn dò nói: “Kỳ Lân quân đoàn Đàm Hoàn Đạt là ái tướng của tiên đế, lại càng là người thân của điện hạ, tuyệt đối không phụ điện hạ. Chỉ là, hôm nay thiên hạ đại loạn, sau khi điện hạ đi tới Kỳ Lân quân đoàn, không thể khinh suất mà xuất binh, phải tu dưỡng cẩn thận, xem thời cơ mà hành động.”

Lưu Chính Khải tâm loạn như ma, hần vội la lên: “Tử Hoa, ngươi không cần phải nói, vô luận như thế nào, cô vương cũng sẽ không cho ngươi rời đi.”

Trương Tử Hoa nhìn hần, đột nhiên cười nói: “Nếu điện hạ cố ý như thế, vậy vi thần tòng mệnh.”

Lưu Chính Khải thở dài một hơi thật sâu, nói: “Ta đã biết Tử Hoa sẽ không bỏ cô vương mà đi.”

Đám người Lưu Chính Trung nhìn Trương Tử Hoa, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc, có lẽ bên trong còn có một tia khinh thường như ẩn như hiện.

Trương Tử Hoa đang muốn nói chuyện, đột nhiên sắc mặt ngưng trọng nhìn qua Lưu Chính Trung đang đứng bên trái thái tử điện hạ, thất kinh hỏi: “Lưu thống lĩnh, ngươi đang làm gì?”

Lưu Chính Khải ngẩn ra, theo bản năng quay đầu lại nhìn quanh. Chỉ thấy vẻ mặt Lưu Chính Trung kinh ngạc, trong hai mắt lại càng có vẻ khó hiểu kỳ lạ. Trong lòng hần khó hiểu, đang muốn hỏi, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt Lưu Chính Trung đại biến, vươn tay ra, tựa hồ như muốn kêu gì đó.

Sau gáy đau xót, Lưu Chính Khải lập tức hoa mắt choáng váng, hôn mê bất tỉnh, thân hình mềm nhũn như không xương, ngã xuống.

Trong ánh mắt kinh dị bất định của mọi người, Trương Tử Hoa vươn cánh tay trái vừa đánh cho thái tử điện hạ hôn mê, đỡ lấy thân thể vừa ngã của hần.

Lưu Hoa Lương tiến lên, từ tay hắn tiếp nhận Lưu Chính Khải, ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

“Trương tiên sinh, người làm như vậy là có ý gì?” Lưu Chính Trung hỏi.

“Đại thống lĩnh cần gì biết rõ còn hỏi.” Trương Tử Hoa nhàn nhạt nói.

Lưu Chính Trung chần chờ chốc lát, nói: “Kỳ thật tiên sinh không cần như thế, chỉ cần ở đây ẩn giấu một đoạn thời gian, đợi khi Hung Nô nhân rút lui đi thì trở lại hội hợp với chúng ta là được.”

Trương Tử Hoa nhìn hắn, cười nói: “Chẳng lẽ lúc này đại thống lĩnh còn có lòng nói giỡn sao? Hung Nô nhân nếu bày ra chuyện này, đó là đã quyết tâm truy đuổi, không bắt được thái tử điện hạ thì không bỏ qua. Các người nhân số đông đảo, đặc thù rõ ràng, tưởng muốn thoát thân chạy ra, lại nói dễ vậy sao?”

“Ai...Đã như vậy, cứ để lão phu cùng tiên sinh đi cùng đi.” Cao Thừa Vĩ một mực yên lặng không lên tiếng, lúc này rốt cục mở miệng.

“Cao phụng cung, võ công của người cao minh, kinh nghiệm phong phú, hôm nay thái tử điện hạ lưu lạc giang hồ, đang cần sức lực của người thủ hộ, vạn vạn không thể nhất thời xúc động, đi theo Trương mạo muội chết một cách vô ích.” Trương Tử Hoa nhượng mảy, kiên quyết từ chối.

Lưu Hoa Lương nhìn Lưu Chính Khải đang hôn mê trong lòng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ, kêu lên: “Điện hạ...”

Đột nhiên cổ tay của hắn căng thẳng, một bàn tay cực kỳ hữu lực lại lạnh như băng đã vững vàng nắm chặt tay hắn, phảng phất như một khóa xích lạnh lẽo triệt cốt, làm cho người ta không rét mà run.

Huyết sắc trên mặt Trương Tử Hoa dần dần rút đi, hắn lắc đầu, dưới ánh mắt nhìn kỹ của mọi người, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay, điện hạ đã mệt, cứ để cho hắn được nghỉ ngơi một lát.”

Lưu Hoa Lương nhìn da thịt không chút huyết sắc của hắn, hàn ý trong lòng của hắn cũng từ từ biến mất, thay vào là một trận mãnh liệt mệnh mông.

“Ta đi cùng tiên sinh.” Thanh âm Lưu Hoa Lương kiên quyết mà tự hào.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Trương Tử Hoa thở dài nói: “Hoa Lương, người vào phủ cũng có hơn mười năm.”

“Dạ, tiên sinh.”

“Ta đi rồi, người cũ trong phủ chỉ còn lại một mình người, người cần phải tự lo thân a.” Trương Tử Hoa vỗ vỗ bờ vai của hắn, lúc này nhìn hắn giống như một trưởng bối hòa thiện, đang nói chuyện cùng với con cháu của chính mình.

“Ngài...” Lưu Hoa Lương nhẹ giọng kêu lên.

“Hu...” Trương Tử Hoa đưa ngón tay lên môi, nhẹ nhàng thổi một tiếng, nói: “Chớ quấy rầy điện hạ.”

Động tác của Lưu Hoa Lương ngừng lại, giống như là đột nhiên bị điểm huyết, vẫn không nhúc nhích.

Trương Tử Hoa có chút cười nói: “Người phải tiếp tục sống, thay ta tiếp tục sống, chiếu cố tốt điện hạ.” Vẻ tươi cười trên mặt của hắn càng hiện rõ, nhưng vẫn tái nhợt một mảnh, không chút sinh khí: “Khuyết điểm duy nhất của người chính là trái tim quá mềm, phải sửa lại. Vô luận là vì một mình người, vì ta, còn là...vì điện hạ, người phải sửa lại, không thể tiếp tục có lòng dạ đàn bà.”

Môi Lưu Hoa Lương có chút run run, một chữ cũng nói không nên lời.

Trương Tử Hoa đứng thẳng lưng, thân thể hắn cũng không cao lớn, nhưng lại có khí thế hoành vĩ như một cổ núi non trùng điệp.

Ánh mắt của hắn chuyển hướng Cao Thừa Vĩ cùng Lưu Chính Trung, vái chào bọn họ thật sâu, nói: “Trương mạo muội xin hai vị bảo hộ dùm điện hạ.”

Hai người bọn họ đồng thời trả lễ, sắc mặt âm tình bất định.

Trương Tử Hoa chăm chú nhìn thái tử điện hạ đang hôn mê một lần cuối cùng, chợt xoay người phất tay áo mà đi, chốc lát sau, bên ngoài rừng rậm truyền đến một trận tiếng ngựa hí trầm thấp, hơn mười kỵ đã đi xa.

Trước mắt mọi người, phẳng phất như lưu lại ánh mắt lưu luyến cùng kiên quyết. Ánh mắt của một người, nguyên lai cũng có thể trong nháy mắt biểu đạt ra cảm tình phong phú như thế.

Hắn là Trương Tử Hoa, ánh mắt của hắn cũng trước sau như một thanh tỉnh cùng tỉnh táo, nhưng thân thể hắn đã biến mất trong tầm mắt của mọi người, hơn nữa còn là sự biến mất vĩnh cửu.

238. Chương 238: Ly Biệt (2)

Trong số những cao thủ cấp tông sư, hắn đương nhiên không phải là người lợi hại nhất. Nhưng với tu vi lúc này của hắn, nóng lạnh không thể xâm hại đã là chuyện bình thường.

Chậm rãi đi trong đám người chen chúc, bước tiến của hắn nhìn như chậm chạp, nhưng trong nháy mắt đã đi xa, chốc lát sau, hắn đi tới Túy Nguyệt lâu.

“Chủ công, ngài đã tới.” Tương Khổng Minh đứng lên khỏi ghế, lại chậm rãi khom lưng.

Ngồi đối diện hắn chính là Đồng Nhất Phong, hắn cung kính thi lễ với Hứa Hải Phong, nói: “Gặp qua chủ công.”

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, quay đầu nhìn chung quanh, đối với căn phòng này cũng không xa lạ, đây chính là căn phòng mà lần đầu tiên hắn cùng đám người Phương Hướng Minh đến đây, tuy cảnh vật bên trong đã hoàn toàn thay đổi, nhưng đoạn trí nhớ giống như đã từng quen biết quả thật làm cho người ta rất khó thể quên.

“Quân sư đại nhân, người gọi chúng ta tới nơi này làm gì?” Hứa Hải Phong hỏi.

Tương Khổng Minh cầm lấy bình rượu trên bàn, rót cho hắn một chén Túy Nguyệt tửu thơm ngát, cười a a nói: “Nghe nói nơi đây chính là địa phương lần đầu tiên chủ công đại phát thần uy, học sinh nghĩ muốn kiến thức một phen.”

“Quân sư đại nhân nghĩ muốn kiến thức một chút sao?” Hứa Hải Phong vẽ mặt kinh ngạc hỏi, hắn quay đầu, nhìn Đồng Nhất Phong nói: “Đồng đại nhân, vậy người đi tìm...quân sư nơi này là họ Trần phải không?”

Đồng Nhất Phong liên tục gật đầu, nói: “Đúng là Trần bàn tử, nghĩ không ra chủ công dĩ nhiên còn nhớ rõ người này.”

Hứa Hải Phong nhàn nhạt cười, đối với lời khen tặng của hắn cũng không thèm để ý, mà là tiếp tục phân phó: “Người đi tìm Trần bàn tử, an bài một vị cô nương, tối nay quân sư đại nhân sẽ lưu lại nghỉ ngơi.”

Tương Khổng Minh biến sắc, nói: “Không cần, nếu là học sinh có trúng ý ai, thì sẽ tự an bài, không nhọc hai vị phí tâm.”

Khóe miệng Đồng Nhất Phong có chút co quắp, hắn lập tức cúi đầu, hai người này hắn không thể trêu chọc ai, lựa chọn sáng suốt nhất không thể nghi ngờ chính là giả câm vờ điếc, làm như không thấy.

Ho khan một tiếng, Tương Khổng Minh lập tức nói sang chuyện khác: “Đồng tướng quân, từ sau khi chúng ta đi, trong Ngọa Long thành thái bình chứ?”

Đồng Nhất Phong ngẩng đầu lên, vẽ mặt ngưng trọng, nói: “Thuộc hạ phụng mệnh quân sư đại nhân, an bài nhiều tai mắt, cũng chưa từng phát giác bất cứ dị thường nào. Lộ Đình Thịnh cùng Phương lão thái tuy có gặp qua hai lần, nhưng cũng chỉ là gặp mặt bình thường, đến nay cũng không có cử chỉ làm loạn.”

“Những thế gia đệ tử thì sao?” Tương Khổng Minh lạnh lùng hỏi.

Đồng Nhất Phong len lén giương mắt liếc nhìn sắc mặt Hứa Hải Phong, nhưng trong lúc vội vàng, lại có thể nào nhận ra vui giận buồn mừng, hắn cắn răng, nói: “Mặc dù có thu liễm, nhưng vẫn như cũ hoành hành bá đạo, Ngọa Long thành tuy lớn, cuối cùng cũng không phải kinh sư, không dung được nhiều cao lương đệ tử như vậy.”

Hàn quang trong mắt Hứa Hải Phong chợt lóe, nói: “ Đồng đại nhân cứ yên tâm, chỉ cần qua đại chiến, Hứa mỗ tự có định luận.”

Tương Khổng Minh vỗ tay một cái, nói: “ Không sai, lúc này đại chiến hết sức căng thẳng, đang lúc nên ổn định hết thủy, vạn vạn không thể sinh ra thêm chuyện, ngày khác tính sổ, nhất định sẽ cho bọn họ một sự giáo huấn cả đời khó quên.”

Sắc mặt của Đồng Nhất Phong đột nhiên chợt cổ quái, như đột nhiên nghĩ tới điều buồn cười gì đó: “ Kỳ thật...bọn họ đã bị giáo huấn.”

“ Ân?”

Hứa Hải Phong ngẩng nhìn Tương Khổng Minh, chỉ thấy người sau phe phẩy quạt lông đột nhiên lại dừng lại ngay giữa không trung, lập tức biết hắn cũng không hiểu.

Trên mặt Đồng Nhất Phong phát ra sự tôn kính từ trong nội tâm: “ Phương thành chủ mỗi ngày bận rộn, tự nhiên không quan tâm đến những việc nhỏ này, nhưng may là còn có một người có thể ép trụ được bọn họ. Ngọa Long thành có được sự hưng vượng hôm nay, ít nhiều là nhờ chủ mẫu tọa trấn.”

Sau khi kinh sư thất thủ, những thế gia đệ tử đi tới Ngọa Long thành càng ngày càng nhiều, trong số những người này những người biết khôn khéo làm người thì rải rác không có mấy người, nhưng thích gây chuyện sinh sự thì lại rất nhiều.

Tuy trong thành có Phương Hưởng Minh, là đại nhân vật của thế gia đệ tử tọa trấn, bọn họ cũng không dám làm càn công khai, nhưng mỗi ngày tranh cãi không ngừng, đem Ngọa Long thành biến thành huyền não khói đen chướng khí, làm cho vị thành chủ tạm thời như Đồng Nhất Phong không khỏi đau đầu không thôi.

Bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là chi tiết bẩm cáo Phương Hưởng Minh, không ngờ vị đệ nhất nhân của những thế gia còn chưa lên tiếng, trước hết chọc giận một người.

Phương Doanh Anh, vị thiên chi kiều nữ nghe thấy việc này, nổi cơn lôi đình, dưới cơn giận dữ, tự thân ra ngựa, mang theo một đám Phương gia thân binh như sói như hổ giả mạo thành phòng quân, đem những tên kia đánh một trận.

Thân phận của nàng đặc thù, chỗ dựa sau lưng lại càng cứng không thể cứng hơn, vô luận là Phương Hưởng Minh hay là Hứa Hải Phong đều là những nhân vật đỉnh cao đương thời, thực lực của bọn họ mạnh mẽ, ở trong loạn thế, tuy không thể nói là hoành hành vô kỵ, nhưng cũng đủ để tự bảo.

Những đệ tử thế gia bị đánh, ngoại trừ tự nhận không may, dù là một lần đánh rắm cũng không dám phóng.

Phương Hưởng Minh biết được việc này, lập tức giao cho kỳ đệ Phương Hưởng Trí toàn quyền xử lý việc này. Ở trong lòng Phương Hưởng Trí mắng to huynh trưởng không nói nghĩa khí, cứng đầu đi tìm Phương Doanh Anh. Chỉ là khi hắn đối mặt tiểu thư điều ngoa này, chưa nói rõ ý tứ đến, liền dưới ánh mắt sắc bén của nàng chặt vật bỏ chạy.

Hắn không dám đi chọc giận Phương Doanh Anh, không thể làm gì khác hơn là ngược lại đi tìm những thế gia đệ tử bị đánh để bồi lễ xin lỗi. Lấy thân phận của hắn, tự mình tới cửa, đã cấp đủ mặt mũi cho đối phương, cũng không ai dám xuất ra nửa câu oán hận.

Chẳng qua bởi vậy trị an trong thành lại tốt hơn, dù rằng thế gia đệ tử không ngưng hẳn hành động càn rỡ, cũng giảm bớt cử chỉ ngang ngược, công lao của Phương Doanh Anh không thể không nói đến.

Nhưng chân chính làm Đồng Nhất Phong cảm thấy trung tâm khâm phục chính là cử chỉ này của Phương Doanh Anh nhìn như vô lý gây nháo, điều ngoa ngang ngược. Nhưng trên thực tế cũng là mưu định rồi mới làm, hết thủy đều nắm giữ trong tay.

Sau chuyện này, căn cứ theo thống kê của tân nhậm giám sát sử Cát Hào Kiêm, những thế gia đệ tử bị đánh đều thuộc về trung tiểu thế gia, hoặc là những con cháu dòng thứ của đại thế gia. Còn các đại thế gia như Đường, Tô, Lộ đều đã sớm hạ lệnh cấm túc trước đó một ngày, rõ ràng là vì muốn cung cấp phương tiện cho Phương Doanh Anh.

Phương Doanh Anh vận dụng cũng không phải là hộ vệ đội của Hứa gia, mà là nhân mã thuộc gia đình của nàng. Tuy nói nàng cực kỳ được Phương lão thái sủng ái, nhưng nếu không được vị lão nhân gia trải qua mấy chục năm kinh nghiệm nhân sinh này gặt đầu đồng ý, nàng cũng chưa chắc là có thể chỉ huy được bọn họ.

Sau đó Phương Hưởng Trí lại cúi mình kết giao, nên không gọi lên những sự bất mãn gì khác, ngược lại càng khiến cho danh vọng của Phương gia ở trong lòng đồng đảo trung tiểu thế gia càng cao hơn một tầng.

Mưu kế một mũi tên bắn rơi mấy con nhạn như thế, làm cho Đồng Nhất Phong bội phục đến sát đất, nhưng trong lòng cũng cảm thấy phát lạnh.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Hứa Hải Phong rõ ràng thấy được một điểm khinh thường trong mắt Tương Khổng Minh.

“ Dù cho Phương lão thái đem hết toàn bộ thế gia chộp vào trong tay thì đã sao, cuối cùng thì cũng phải xem vào thực lực. Học sinh sẽ làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục thôi.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói.

Đồng Nhất Phong cúi đầu, làm bộ không nghe được, hần tiếp tục cung kính nói: “ Kỳ thật, trong đám người bị đánh này, có một vị có thân phận tương đối miễn cảm.”

Nói tới đây, hần ngừng lại, ánh mắt nhìn Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong kỳ lạ, hỏi: “ Đồng đại nhân tựa hồ có điều gì khó nói? Vì sao không nhanh nói, chẳng lẽ người này có quan hệ gì với Hứa mỗ hoặc quân sư đại nhân sao?”

Đồng Nhất Phong miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “ Người nọ chính là Hứa Hải Đường.”

Sắc mặt Hứa Hải Phong rốt cục ngưng trọng lên, mà ngay cả Tương Khổng Minh cũng gắt gao nhíu mày. Hứa Hải Đường quả thật không phải là đại nhân vật gì, hần chỉ là một đường huynh của Hứa Hải Phong mà thôi.

Nhưng nếu hần bị Phương Doanh Anh đánh, vậy chỉ có một giải thích, hần cũng là một trong những nhân vật gây huyền ảo hành hung trong Ngọa Long thành, nếu không lấy năng lực của Phương Doanh Anh, không có khả năng không đem hần bài trừ bên ngoài.

Mà có tư cách ở trong Ngọa Long thành vô lý huyền ảo, không ai không xuất thân từ thế gia môn phiệt.

Hứa gia, sau mấy năm Hứa Hải Phong phát triển, cũng rốt cục hình thành một môn phiệt thế lực mới, hơn nữa theo thế lực hần tăng trưởng, người của Hứa gia cũng không còn là giai cấp hèn mọn mặc cho người khi dễ như trước kia, bọn họ đã từ từ chuyển hóa từ bình dân dần dần chúng bị nghiền ép mà trở mình biến thành giai cấp quý tộc.

Biến hóa này trong bất tri bất giác mà tiến hành, không có bất cứ kẻ nào ngăn cản, cũng không có bất cứ kẻ nào trợ giúp, hết thảy đều là tự nhiên mà có.

Chỉ là tốc độ chuyển biến này cực nhanh, xa xa vượt ngoài ý liệu của bất cứ kẻ nào.

“ Từ đơn giản biến thành ngông cuồng a, ai...” Tương Khổng Minh thở ra một hơi dài, tràn ngập bất đắc dĩ.

Trong mắt Hứa Hải Phong dần dần có vẻ tức giận, tuy hần không tỏ vẻ gì, nhưng mặc cho ai cũng biết lúc này trong lòng hần tuyệt đối không phải sóng êm gió lặng.

“ Bỏ đi, việc này tạm thời không đề cập tới. Đồng tướng quân, đám người Lâm Gia Huy biểu hiện như thế nào?” Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, hỏi một vấn đề khác.

Trái tim treo cao trên cổ họng của Đồng Nhất Phong đến tận đây mới trở về tại chỗ, trong lòng hần may mắn, rốt cục có thể không cần bàn luận câu chuyện làm cho hần hãi hùng khiếp vía: “ Đám người Lâm Gia Huy sau khi đi tới Ngọa Long thành, vẫn ẩn cư trốn tránh, chưa từng liên lạc gì với bên ngoài.”

“ Còn Phương gia?”

“ Phương gia từng phái người liên lạc cùng hần, nhưng hần lại tránh né không thấy, không biết là duyên cớ nào.” Đồng Nhất Phong khó hiểu nói.

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “Được, người này quả nhiên có lòng kiên nhẫn cùng ánh mắt, không uống công ta cho hần cơ hội này, có thể trọng dụng.”

Tương Khổng Minh nói xong, nhìn Đồng Nhất Phong phát tay ra dấu, người sau lập tức hiểu ý, đứng dậy cáo từ đi ra.

Đợi bước chân hần đi xa, Tương Khổng Minh hỏi: “Chủ công nghĩ việc này nên xử trí như thế nào cho thỏa đáng?”

Hứa Hải Phong biết ý hần đang hỏi việc của đường huynh Hứa Hải Đường, sắc mặt của hần nghiêm túc nói: “Phải thận trọng xử lý, không thể nuôi dưỡng kẻ gian.”

Tương Khổng Minh cười, nói: “Có những lời này của chủ công, học sinh liền rõ ràng.”

Thở dài, cầm Túy Nguyệt tửu trên bàn, Hứa Hải Phong uống một hơi cạn sạch, đem việc này ném ra sau não.

“Quân sư đại nhân, người thật sự không có ý định muốn lưu lại một hậu nhân sao?” Hứa Hải Phong đột nhiên hỏi.

Đối với câu hỏi của hần, Tương Khổng Minh vẫn có chút cảm giác mất tự nhiên, hần trầm ngâm chốc lát, rốt cục vẫn đáp: “Àn, có lẽ qua thêm hai năm, học sinh sẽ có quyết định.”

Mỉm cười, Hứa Hải Phong nói: “Nên phóng túng lúc còn phóng túng, quân sư đại nhân trí tuệ thông thiên, một mình người nhìn mà làm đi.”

Tương Khổng Minh yên lặng gật đầu, cho dù Hứa Hải Phong cũng không cách nhìn thấu đăm chiêu trong lòng hần.

239. Chương 239: Ly Biệt (3)

Tương Khổng Minh ngẩn ra, hỏi: “Vì sao hần lại tới?”

Bọn họ kỳ lạ không phải là vì Trương Tấn Trung biết được bọn họ đang ở nơi nào, nơi này dù sao cũng là đại doanh phương tây, là ổ của hần. Hứa Hải Phong lại chưa từng cố ý che giấu hành tung, nếu ngay cả điều này mà hần cũng không biết, thì vị trí thống lĩnh hần cũng không cần làm nữa.

Chân chính làm bọn hần cảm thấy kỳ quái chính là, Trương Tấn Trung lại ở lúc này tìm đến bọn họ, nên cũng có chút nằm ngoài dự đoán mọi người.

“Chủ công không ngại đoán thử mục đích của hần ở đâu.” Tương Khổng Minh cười híp mắt nói, tuy người này quyền cao chức trọng, nhưng Tương Khổng Minh cũng chưa hần đem hần để ở trong lòng.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Hứa Hải Phong nói: “Không cần, dù sao người biết sử dụng thuật độc tâm, ta đợi biết kết quả là được.”

Hai mắt Tương Khổng Minh trừng lên, tức giận nhìn hần.

Tiếng bước chân chợt dừng lại, người đã đến ngay trước cửa. Cửa mở ra, Đồng Nhất Phong đầy mặt xấu hổ mang theo Trương Tấn Trung đi đến.

Làm chủ nhân nên Hứa Hải Phong mỉm cười đứng lên, đón Trương Tấn Trung vào bàn.

Trương Tấn Trung đến một mình, bên cạnh cũng không mang theo hộ vệ. Nếu Hứa Hải Phong đối với hần có mang ác ý, vậy trừ khi bản thân hần nằm trong sự bảo vệ của đại quân, nếu không cũng khó thoát khỏi cái chết. Đã như vậy, còn không bằng khỏi mang theo, nhìn ra còn có vẻ quang minh lỗi lạc.

“Mời đại thống lĩnh ngồi, học sinh mượn hoa hiến phật, mời người một chén.” Tương Khổng Minh tay mắt lanh lẹ cầm lên bầu rượu, rót đầy một chén, cười đưa tới.

Trương Tấn Trung tiện tay tiếp nhận, cũng không chối từ, ngửa đầu uống cạn.

Tương Khổng Minh khen: “Đại thống lĩnh thật sự là tửu lượng cao, học sinh cực kỳ bội phục, còn mời thêm một chén.”

Trương Tấn Trung nhìn hần, cũng không tỏ vẻ gì uống cạn lần nữa. Theo sau cầm chén rượu trong tay lật úp lên bàn, ý bảo hôm nay sẽ không uống nữa.

Tương Khổng Minh vẫn không có lộ vẻ gì, nhưng trong lòng âm thầm kêu lên, lão đầu này thật ra khôn khéo.

Hần rót không phải loại rượu bình thường, mà là Túy Nguyệt tửu nổi danh thiên hạ của Đường gia, loại rượu nồng cay được xưng ba chén sẽ ngã này đúng là nóng cháy mười phần.

Chỉ là Trương Tấn Trung cũng tự biết sức mình, sau khi hần uống hai chén, lập tức dừng lại, có thể thấy được rất có quyết định.

“Hứa tướng quân, người cùng Tương quân sư ở đây đàm luận chuyện gì?” Trương Tấn Trung đột nhiên hỏi.

Tương Khổng Minh giành trước một bước, nói: “Cũng không có gì, chẳng qua trò chuyện về chuyện nhà một chút mà thôi.”

Trương Tấn Trung liếc mắt nhìn hần, lời này nếu xuất từ miệng Hứa Hải Phong, có lẽ hần sẽ suy nghĩ một phen, nhưng nếu nói ra từ miệng Tương Khổng Minh, hần quay đầu đi, chỉ làm như chưa từng nghe được.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “Tương thống lĩnh công việc bề bộn, nếu đã rút thời gian đến đây, nói vậy nhất định là có chuyện quan trọng trong người.”

Trương Tấn Trung trầm ngâm một chút, nói: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì.”

“Hắc hắc...” Tương Khổng Minh đột nhiên nở nụ cười quỷ dị. Thanh âm làm cho người ta có chút khó chịu, chỉ nghe hần nói: “Tục ngữ nói vô sự không đến tam bảo điện, nếu nói đại thống lĩnh không có việc gì mà đến nơi đây tìm vui, Tương mỗ là người thứ nhất không tin.”

Trương Tấn Trung đối với lời trêu chọc của hần cũng không tức giận, chỉ là cười trừ, hần ở cao vị, chút trí tuệ khí độ ấy vẫn phải có.

“Ân, lúc này Tương đại thống lĩnh tới tìm chúng ta, khẳng định không có chuyện tốt gì, không bằng để học sinh đến đoán thử xem thế nào?” Tương Khổng Minh cười a a nói.

Trong lòng Trương Tấn Trung rung mình, nghe khẩu khí của hần tựa hồ đã biết ý định mình đến, đáp án kia lại đúng đến tám chín. Mặt của hần thoáng biến đổi, mình mới vừa làm ra quyết định, hần lại từ nơi đâu biết được.

“Ý của Tương thống lĩnh thế nào?”

Nhìn khuôn mặt tươi cười ở ngay trước mặt, trong lòng Trương Tấn Trung khó hiểu cảm thấy rung mình. Hần miễn cưỡng cười, nói: “Được, nếu Tương quân sư có hứng thú này, không ngại cứ thử một lần.”

Trong lòng Hứa Hải Phong cười to, Tương Khổng Minh lại giả thần giả quỷ, nhưng hần có thuật đọc tâm, nếu gặp phải người không biết nội tình, hơn phân nửa sẽ bị hần lừa gạt.

Tương Khổng Minh nhìn Trương Tấn Trung, một thoáng sau, sắc mặt hần ngưng trọng, gần từng chữ một: “Đại thống lĩnh tới từ biệt chúng ta.”

Trương Tấn Trung bật lên, bởi vì dùng sức quá mạnh, đụng ngã lẩn một bình rượu ngon, nhưng hần lại kinh hoảng không hề cảm giác. Chỉ là trong ánh mắt nhìn Tương đại quân sư càng có thêm tia sợ hãi.

Trong rừng rậm, chim hót líu lo. Ngẫu nhiên có những con thú nhỏ đi ngang qua, đều cảm nhận được một loại áp lực khó có thể thừa nhận. Thú vật không biết, nhưng với thiên tính trời sinh, chúng nó cũng không dám dừng lâu, dùng chính phương thức của mình, nhanh chóng rời đi nơi đây.

Lưu Hoa Lương ôm thái tử điện hạ, không biết làm sao nhìn hai vị trưởng giả đứng trước mặt.

Sau khi rời đi kinh sư, tuy nói do Lưu Chính Khải cầm đầu, nhưng mặc cho ai cũng biết, chân chính có thể làm chủ cũng là vị mưu sĩ cụt một tay tên Trương Tử Hoa.

Trong chốc lát, vị túi khôn thủ tịch của thái tử còn đang đứng nơi đây nói chuyện, nhưng mà lúc này hắn đã từ biệt rời xa.

Trương Tử Hoa đi, vị Trương Tử Hoa máu lạnh vô tình kia đã đi, hắn chẳng những đối với người khác vô tình, đối với chính mình cũng vô tình, có lẽ ở trong lòng hắn, chỉ có một người một là trọng yếu nhất.

Vì người này, hắn không tiếc bỏ ra hết thảy, thậm chí kể cả tính mạng chính mình.

Cùng ở chung mười năm, hôm nay Lưu Hoa Lương mới biết, trong lòng vị Trương tiên sinh trầm mặc ít nói, cao thâm khó lường kia, nguyên lai cũng có thứ không bỏ xuống được.

Khuyết điểm duy nhất của người chính là trái tim quá mềm, cần phải sửa lại. Vô luận là vì một mình người, vì ta, còn là...vì điện hạ, người phải sửa lại, không thể tiếp tục còn giữ lòng dạ đàn bà.

Một câu từ biệt quanh quẩn bên tai của hắn, sóng gió ba đào sôi trào trong tim của hắn, hắn cắn chặt môi, một lũ chất lỏng đỏ tươi từ môi hắn chảy ra, rơi trên ống tay áo, trong nháy mắt bị vạt áo hấp thu, để lại dấu vết đập vào mắt kinh hãi mà không cách nào quên.

Về mặt Lưu Chính Trung khác hẳn ngày thường, hắn từng trải mấy chục năm, có thể giữ được vị trí đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn tại kinh sư, tất nhiên là nhờ vào thực học, nhưng bản lĩnh hiểu ý người cũng là rất cao.

Lúc này, trong lòng hắn không ngừng biến chuyển bao ngàn lần. Những chuyện xảy ra bao năm qua lần lượt trở lại trong ký ức. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên cười khê: “ Cao phụng cung, ta và người quen biết hơn hai mươi năm, coi như là lão bằng hữu, hôm nay cùng nhau gặp rủi ro, dứt khoát gọi người một tiếng Cao huynh được không.”

Cao Thừa Vĩ yên lặng gật đầu, gương mặt âm trầm nhìn không ra tia ba động gì.

“ Cao huynh, nếu lão phu chưa từng nhớ lầm, hai mươi năm trước, người là một gã hiệp khách hành tẩu giang hồ.” Lưu Chính Trung cười hỏi.

“ Đúng vậy, trước khi ta bước vào nhất phẩm, vẫn luôn trà trộn trong giang hồ.” Thanh âm trầm thấp vang lên trong rừng thật chậm rãi: “ Lưu thống lĩnh có chuyện xin nói rõ.”

Lưu Chính Trung bật cười nói: “ Quả nhiên không thể gạt được lão giang hồ người.” Thanh âm của hắn trở nên cao hơn ba phần: “ Kỳ thật Trương tiên sinh có một câu nói không sai, nhân số của chúng ta quá nhiều, thật sự khó có thể che giấu hành tung.”

Cao Thừa Vĩ nhướng mày, nói: “ Ý của người là...”

Lưu Chính Trung cũng không trả lời, mà là quay đầu nhìn Lưu Hoa Lương nói: “ Hoa Lương, Đàm Hoàn Đạt Đàm đại thống lĩnh là nhân vật trác tuyệt trong hoàng thân quốc thích, lòng trung tâm của hắn cũng không thể nghi ngờ, nếu thái tử điện hạ được hắn ủng hộ, ở trong thời loạn thế này, có lẽ còn có cơ hội phục hồi.” Hắn ngừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người Lưu Chính Khải đang hôn mê bất tỉnh, nói: “ Trước khi Trương tiên sinh đi, nói rất đúng. Phải tu dưỡng cẩn thận, không thể nóng lòng cầu thành, điểm này người cần phải ghi nhớ kỹ trong lòng.”

“ Dạ...” Lưu Hoa Lương lên tiếng, trong lòng kinh ngạc, vì sao Lưu đại thống lĩnh lại nói với mình những lời này.

Lưu Chính Trung thu hồi ánh mắt, trong hai mắt của hắn ẩn chứa thật nhiều điều, hắn nhìn Cao Thừa Vĩ, trịnh trọng nói: “ Cao huynh, ta van người.”

Cao Thừa Vĩ đón ánh mắt của hắn, phảng phất như đọc hiểu hàm ý bên trong: “ Lưu huynh, bên người thái tử điện hạ cũng cần có vị lão tướng lão luyện sa trường như người.”

Lưu Chính Trung lắc đầu, phảng phất như tự nhủ: “ Nếu lấy bản lĩnh thật sự mà nói, trong năm đại quân đoàn của Đại Hán, đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn như chúng ta là kém cỏi nhất.”

“ Năm đại quân đoàn từ trước đến giờ đều cùng ngang hàng, Lưu huynh cần gì tự khinh thường mình.” Cao Thừa Vĩ khuyên giải, chỉ là trong lòng hắn rõ ràng, lời này của mình chỉ sợ không cách nào dao động lòng quyết tâm kia.

“ Hắc...” Lưu Chính Trung tự giễu: “ Không có trải qua đúc rèn sẽ không thành sắt tốt, không có trải qua chiến hỏa rèn luyện thì quân đội không cách nào được xưng là thiết quân. Không nhắc đến Cổ Đạo Nhiêm cùng Phương Lệnh Thần, cho dù là Lý Bác Hồ cùng Đàm Hoành Đạt cũng phải mạnh hơn ta gấp trăm lần. Nếu không phải ta họ Lưu, vốn không cách nào đi lên ngôi vị cao như thế.”

Cao Thừa Vĩ mấp máy môi, cũng không phun ra được một chữ. Dù sao hắn chỉ là một giang hồ hán tử, đối với hành quân chiến tranh mù tịt, lúc này chỉ cảm thấy Lưu Chính Trung nói có lý, vốn không thể phản bác.

“ Nếu có thể đưa điện hạ đi tới bên người Đàm Hoành Đạt, có hắn theo bên cạnh, chút công phu của lão phu, cũng không cần đi theo làm người ta chê cười. Nếu sự tình có biến, vậy...”

Nói tới đây, hắn không tự chủ được mà ngừng lại. Chỉ là trong lòng hai người Cao Thừa Vĩ biết rõ ràng, nếu không thể đi tới Kỳ Lâm quân đoàn, vậy hết thảy chỉ là tìm trăng trong đáy nước, phục quốc đại kế gì đó, báo thù tuyệt hận thế nào cũng chỉ là lời nói suông mà thôi.

“ Cao huynh, người nói như thế nào?” Ánh mắt Lưu Chính Trung bắn ra tinh quang, hắn gắt gao nhìn trừng Cao Thừa Vĩ hỏi.

Hai mắt Cao Thừa Vĩ nhìn về phía Lưu Chính Trung, trong mắt hắn vừa xem liền hiểu ngay, rốt cục thở dài một hơi, nói: “ Mạng của ta coi như bán cho hoàng gia, đại thống lĩnh không cần lo lắng, ta đáp ứng người, nhất định giữ cho điện hạ đến được Kỳ Lâm quân đoàn.”

Lưu Chính Trung hài lòng gật đầu, hắn vái chào thật sâu, nói: “ Vậy xin đa tạ Cao huynh.”

Cao Thừa Vĩ nghiêng người, tránh thoát sự thi lễ của hắn, cũng không thềm nhắc lại.

Lưu Chính Trung như trút được gánh nặng, bình tĩnh trở lại. Từ kinh sư xuất phát, trải qua biến cố đại doanh phương bắc, cho tới giờ khắc này, Cao Thừa Vĩ vẫn còn chưa bỏ rơi Lưu Chính Khải, đó chính là muốn báo đáp hai mươi năm ân tình cung phụng của hoàng thất.

Nhưng hôm nay cơ hồ đã tới bước đường cùng, ngay cả là hắn, cũng còn không tránh khỏi phải bỏ đi một mình. Chỉ là hôm nay, hắn đã đáp ứng, đó là một lời đáng ngàn vàng, không bao giờ đổi ý. Trong lòng hắn cảm khái, cũng không biết quyết định của mình có chính xác hay không.

“ Hoa Lương, nhớ kỹ lời nói của Trương tiên sinh, không nên giữ lại lòng dạ đàn bà vô ích.”

Lưu Chính Trung bước nhanh rời đi, dưới sự trách mắng của hắn, bọn kỵ sĩ động lên, ngoại trừ lưu lại mười người, những kỵ sĩ còn lại đều đi theo phía sau vị đại thống lĩnh từng thống suất mười vạn đại quân kia, đuổi theo phương hướng rời đi của Trương Tử Hoa.

Lưu Hoa Lương ôm thái tử điện hạ đi tới bên bia rừng, bên người hắn là Cao Thừa Vĩ cùng mười hộ vệ, bọn họ không nói gì chỉ dùng ánh mắt của mình nhìn chiến hữu rời đi.

Mặt trời đã ngã về tây, trong ánh hoàng hôn còn sót lại của mặt trời lặn, hơn mười thân ảnh dần dần biến mất, phẳng phất như đi vào bóng đêm, từ nay về sau cũng không còn quan hệ gì với thế giới này, từ nay về sau cũng không cần tiếp tục nhắm nháp sự bi hoan ly hợp của nhân thế.

240. Chương 240: Ly Biệt (4)

Sự kinh hãi trong lòng hắn không phải chuyện đùa, Cổ Đạo Nhiêm sai người liên lạc cùng hắn, chính là việc cơ mật nhất. Cho dù là trong đại doanh phương tây, người biết cũng chỉ vài người mà thôi. Tương Khổng Minh có thể một ngụm nói ra, chẳng lẽ chỉ là trống rỗng suy đoán, nếu hắn có thể tiên tri, đó chính là thủ đoạn của quỷ thần, khả năng duy nhất chính là hắn có an bài mật thám trong đại doanh phương tây mà thôi.

Nghĩ đến đây, hắn khí trong lòng hắn đại thịnh, gương mặt những người biết việc này trong nháy mắt hiện lên trong đầu hắn, nhưng trong khoảnh khắc, làm sao hắn có thể đoán ra là ai.

Trong bọn họ, có khi là do Cổ Đạo Nhiêm lúc còn nhận chức đề bạt lên, là lão nhân cũng trải qua sóng gió không kém mình, còn có người do mình tỉ mỉ bồi dưỡng suốt mấy chục năm qua, nhưng vô luận là ai, đều có khả năng tuyệt không phản bội.

Vậy Tương Khổng Minh làm thế nào mà biết được, lòng tin tưởng của hắn có một tia dao động, hận không được đem mọi người lập tức bắt lại, nghiêm tra khảo hỏi, xem có ai dám cấu kết ngoại địch. Nếu tra xét đi ra, thì phải đem chém thành thiên đao vạn quả. Nhưng trong lòng hắn cười khổ, bởi vì hắn rất rõ ràng, việc này suy nghĩ thì được, thật sự hành động, còn là không được.

Tương Khổng Minh vẽ mặt kinh ngạc, hắn cẩn thận hỏi: “Sắc mặt Trương thống lĩnh vì sao khó coi như thế, ân...chẳng lẽ quý thể không khỏe?”

Trương Tấn Trung nhướng mày, hắn cũng không phải hạng người tầm thường, chứng kiến sắc mặt Tương Khổng Minh, trong lòng vừa động, thầm nghĩ chẳng lẽ hắn là mèo mù vớ trứng chuột chết, vô tình đoán ra? Tuy việc này quá mức làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói, nhưng cũng không thể không có khả năng này.

Hắn hít sâu một hơi, đem những ý niệm này vứt ra sau đầu, chỉ là trong nháy mắt, liền khôi phục bình thường: “Tương đại quân sư nói đùa, Trương mỗ chỉ là uống có hai chén mà thôi, có chút không không tỉnh thôi mà.”

Trong mắt Tương Khổng Minh xẹt qua một tia tán thưởng, hắn khẽ cười nói: “Không biết đại thống lĩnh muốn khi nào xuất phát?”

Trương Tấn Trung chần chờ một chút, nói: “Càng nhanh càng tốt.” Nói xong, hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn Đồng Nhất Phong đang ngây ngốc một bên.

Đồng Nhất Phong nghe được đầu đầy mơ hồ, nhưng lần liếc mắt nhìn của Trương Tấn Trung cũng làm hắn hiểu ý, hắn lập tức chấp tay hành lễ, lần thứ hai cáo từ rời đi.

Nhân vật đầu lĩnh của Hắc Kỳ quân như Hứa Hải Phong ngồi một bên gương mặt mỉm cười nhìn hai người họ, từ đầu tới cuối không nói lời nào.

Đối với việc này, Trương Tấn Trung không chút nào kỳ lạ. Hứa Hải Phong từ khi bước chân lên tông sư, liền đem hết thủy quyền to phó thác cho Tương Khổng Minh, việc này đã sớm truyền ra ồn ào huyền ảo bên ngoài, người khác có lẽ nửa tin nửa ngờ, nhưng hắn lại tuyệt đối tin tưởng.

Bởi vì đây là phán đoán của Trình Huyền Phong Trình lão gia tử, vị lão bài tông sư hơn tám mươi tuổi này tuyệt đối không có nhìn lầm, lại càng không vô duyên vô cớ giấu diếm những hậu bối đệ tử của chính mình.

“Thái Nguyên thành, Cổ đại soái đúng là thật có phách lực a...” Tương Khổng Minh thở dài nói.

Trong lòng Trương Tấn Trung kêu rên, người này còn có chuyện gì không biết nữa? Thẳng đến lúc này, hắn rốt cục có thể khẳng định một việc, bên trong chỗ mình nhất định có nội tặc, hơn nữa thân phận địa vị tuyệt đối không thấp.

Nếu nói câu đầu tiên, còn nói là Tương Khổng Minh đánh bậy đánh bạ, gặp phải lúc trùng hợp. Nhưng lúc này đây, ngay cả địa danh hắn còn có thể nói ra chính xác, nếu nói trong nhà không có nội quỷ, giết hắn cũng không tin.

Trên mặt Tương Khổng Minh lộ ra một tia cười lạnh khinh thường, cũng không biết đang cười hắn kinh hoàng thất thố, hay là đang cười Cổ Đạo Nhiêm gan lớn hơn trời: “Hung Nô nhân không phải dễ ứng phó như vậy, trên bình nguyên, tiện nghi nhất là mã chiến, Cổ đại soái phải tận tâm rồi.”

Trương Tấn Trung cười khổ một tiếng, nói: “Nếu đây là quyết định của Cổ đại soái, vậy bốn quan tuyệt không dám kháng lệnh. Lão nhân gia ông ta thân kinh bách chiến, chưa từng bại, dù là gặp phải Hung Nô nhân, cũng có thể kéo dài đoạn ghi chép này.”

“Đã như vậy, Trương mỗ ở ngay đây cung chúc thống lĩnh đại nhân khai quân đắc thắng.”

Khẽ lắc đầu, Trương Tấn Trung thở dài nói: “Bốn quan lo lắng chính là Ngọa Long thành, nghe nói Khải Tát nhân sẽ thật sự động binh.”

Tương Khổng Minh vắn mình một cái, cười nói: “Sợ cái gì, binh tới tướng đỡ, nước đến lấp đất, chúng ta cộng lại cũng đã có bảy, tám vạn người, cũng không sợ đánh không lại.”

Trương Tấn Trung nhướng mày, nói: “Tương quân sư không thể sơ ý khinh thường, thực lực của Khải Tắt nhân mạnh mẽ, quả quyết không kém hơn Hung Nô nhân, hơn nữa bọn họ còn động quân không ngừng, còn phải cẩn thận mới tốt.”

Tương Khổng Minh nhún vai, không sao cả: “Này thì thế nào, cùng lắm thì đánh không lại, chúng ta vỗ tay tán, lui ra đại doanh phương tây phòng thủ không được sao. Dù sao chờ các người đánh bại Hung Nô nhân, trở lại cứu viện cũng không trễ.”

Trương Tấn Trung ngẩn ra, cảm giác tức giận, lần này hấn thành tâm đến đây, Tương Khổng Minh vẫn cùng hấn đồng kéo tây xa, lời nói nửa ngày vẫn không có một câu hữu dụng. Chỉ là trong lòng hấn lúc này có lo lắng, giọng nói cũng không cách nào cường ngạnh: “Tương quân sư lại đang nói giỡn.” Hấn sợ Tương Khổng Minh lại ngắt lời, vội vàng nói tiếp: “Nếu quân sư nhân thủ không đủ, bốn quan nguyện ý lưu lại một vạn tinh nhuệ, hiệp trợ quân sư đại nhân.”

Tuy Hứa Hải Phong không quấy rầy cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng ở một bên nghe được thật cẩn thận. Đột nhiên nghe thấy Trương Tấn Trung rộng rãi như thế, khẳng khái giao ra một vạn tinh nhuệ, trong lòng không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Hấn giương mắt nhìn lên, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười nhàn nhạt như trước, vẻ mặt này, thần thái kia, không hề thoát ra sự tỉnh trước của vị đại quân sư này.

Chỉ nghe hấn áp thấp thanh âm, chậm rãi lại tràn ngập quỷ dị: “Đại thống lĩnh làm như vậy, sẽ không sợ Cổ đại soái khiển trách sao?”

Ánh mắt Trương Tấn Trung biến ảo bất định, hấn nhàn nhạt nói: “Đều là vì Đại Hán đế quốc, cần gì phải phân chia cẩn thận như vậy.”

Trên mặt Tương Khổng Minh từ từ hiện ra một ý cười, theo sau càng lúc càng lớn, thậm chí cất tiếng cười to.

Trương Tấn Trung kinh ngạc nhìn hấn, tuy lời vừa rồi không phải xuất từ lòng hấn, điểm này chỉ cần là ai cũng sẽ biết rõ ràng, nhưng cũng không có chuyện gì đáng buồn cười đến như vậy.

“Đại thống lĩnh ưu ái như thế, Tương mỗ cảm kích vô cùng, chỉ là đại thống lĩnh không biết có thêm điều kiện gì không?” Tương Khổng Minh thu lại tiếng cười, nghiêm mặt hỏi.

Hồ nghi đánh giá hấn, qua một thoáng, Trương Tấn Trung mới nói: “Bốn quan chỉ hi vọng, tướng lãnh chỉ huy một vạn người này sẽ là...”

Hấn đột nhiên ngừng lại, bởi vì Tương Khổng Minh vươn một bàn tay, đặt ngay trước mặt của hấn, thủ thế ra dấu này hấn đương nhiên biết. Lập tức cảm miệng không nói, chỉ là trong lòng kỳ quái, hôm nay Tương Khổng Minh lại đang làm cái quỷ gì.

“Đại thống lĩnh, không bằng nhượng học sinh đề cử một người, người xem coi thế nào?” Trong mắt Tương Khổng Minh lóe lên thần quang như có thể nhìn thấu hết thấy, làm cho người ta không dám đối diện.

Tương Tấn Trung đối diện ánh mắt hấn, tia hàn ý trong đáy lòng càng dâng lên dày đặc, hấn cơ hồ là từ cổ họng phun ra hai từ: “Người nói...”

Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, nhàn nhạt nói: “Lâm Gia Huy.”

“Hô...”

Trương Tấn Trung cũng không còn kiềm chế được nữa, hấn bật người đứng thẳng lên. Sắc mặt của hấn trắng bệch, hai mắt tràn ngập sát khí thê lương lạnh liệt.

“Khái...khái...”

Hai tiếng ho khan rất nhỏ bên người hấn truyền đến, cả người Trương Tấn Trung chấn động, chân nắn ngồi xuống.

Thời khắc này hấn mới nhớ tới, ở bên cạnh hấn còn có một người khác, người kia chính là Hứa Hải Phong. Hứa đại tông sư mà hấn không thể không nhìn thấy.

Võ công của hắn quả thật không tệ, thân là đại thống lĩnh, văn võ song toàn. Tuy không so bằng Phương Lệnh Thần cùng Lý Bác Hồ hai người đã đạt tới nhất phẩm cảnh giới, nhưng cũng chỉ gần sát một đường. Vô luận là giang hồ hay là miếu đường, cũng xem như là cao thủ.

Chỉ là, hắn đối mặt chính là Hứa Hải Phong, nhân vật cấp bậc tông sư, một khi nghĩ đến hai từ này, hắn cũng không còn tâm tư muốn động thủ gì nữa.

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, khi hắn lại mở mắt ra, đã khôi phục bình tĩnh.

“Tương đại quân sư quả nhiên cao minh, tại hạ tâm phục khẩu phục.”

Sau khi hắn đi tới, lại thay đổi lời xưng hô của chính mình. Thẳng đến lúc này mới chịu chấp tay nhận thua hoàn toàn.

“Nơi nào nơi nào...Học sinh biết được việc này, chẳng qua chỉ là cơ duyên xảo hợp thôi, thật sự là không đáng giá nhắc tới, chê cười.” Tương Khổng Minh khiêm tốn nói.

Trương Tấn Trung miễn cưỡng khẽ động khóe miệng một chút, mới phát giác miệng của mình đã tràn đầy khổ sấp: “Nếu Tương quân sư đã hiểu rõ hết thảy, không biết lại có lựa chọn thế nào?”

“Một vạn tình nhuệ này của ngươi, học sinh không dám thu, còn thỉnh thống lĩnh đại nhân mang về đi.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói.

Trương Tấn Trung ngẩng đầu lên, thất kinh hỏi: “Tương quân sư có ý gì?”

“Đại thống lĩnh tổng cho ta một vạn tình nhuệ, là muốn đổi lại sự bình an của lệnh lang.” Tương Khổng Minh dò hỏi.

“Đúng vậy.” Nếu đã bị Tương Khổng Minh khám phá, Trương Tấn Trung cũng không hề che giấu.

“Làm cha mẹ, mong con thành rồng, dụng tâm như vậy không thể xem thường, chỉ là...thống lĩnh đại nhân làm như vậy, đối với Lâm Gia Huy chưa hẳn là phúc.”

Trong mắt Trương Tấn Trung có chút do dự cùng nghi hoặc, hắn cau chặt mày, hỏi: “Tại sao?”

“Lệnh lang thiên tư thông tuệ, tính cách cứng cỏi, nếu ứng nhiều ma luyện, lại sẽ đại thành. Có câu ngọc không mài không thành khí, thống lĩnh đại nhân có thể che chở hắn nhất thời, nhưng không cách nào chiếu cố hắn cả đời.” Tương Khổng Minh nhìn Trương Tấn Trung, vẻ mặt thật tình, nếu người không biết nội tình, còn nghĩ rằng bọn họ là sinh tử tri giao.

Sắc mặt Trương Tấn Trung thay đổi mấy lần, hỏi: “Tương quân sư muốn làm sao ma luyện cho hắn?”

Tương Khổng Minh cười nói: “Việc này học sinh tự có chủ trương, chỉ cần cuối cùng lệnh lang không phụ kỳ vọng, có thể hữu dụng, học sinh tự nhiên sẽ cho hắn một địa vị tương ứng.”

Chứng kiến Trương Tấn Trung trầm ngâm không nói, hắn mỉm cười nói: “Đương nhiên, nếu thống lĩnh đại nhân không tin được, hoặc là thâm nghĩ muốn cho lệnh lang an bình cả đời mà không hề làm gì, vậy không ngại đem lệnh lang rời khỏi Ngọa Long thành, từ nay về sau, ta và ngươi một đao lưỡng đoạn, không còn quan hệ gì nữa.”

Trương Tấn Trung than thở một tiếng, rốt cục đứng lên, hướng Hứa Hải Phong và Tương Khổng Minh vái chào thật sâu, nói: “Như thế đành phiền hai vị phí tâm.”

Đợi Trương đại thống lĩnh đi ra, Hứa Hải Phong hỏi: “Quân sư đại nhân nghĩ như thế nào?”

Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng, nói: “Chỉ cần là người, thì có nhược điểm, nếu nhược điểm này bị người cầm trong tay, vậy cho dù hắn là Tôn hầu tử, cũng đừng mơ tưởng nhảy ra khỏi ngũ chỉ sơn của học sinh.”

“Ân?” Hứa Hải Phong ngăn ra, nói gì vậy?

Tương Khổng Minh chợt tỉnh ra, ho khan một tiếng, mượn tiếng ho che giấu sự xấu hổ của chính mình, nói: “Chủ công cứ việc khoan tâm, chỉ cần chúng ta vẫn bảo trì thể mạnh, người này không đủ để lo lắng.”

Hứa Hải Phong than nhẹ một tiếng, Tương Khổng Minh đích xác cao minh, đem trọng thần của đế quốc đùa giỡn trong bàn tay mà hắn vẫn ngây thơ không biết. Nhân vật như thế, may là bạn mà không phải địch, cũng may hắn là một huyết tửu chiến sĩ vĩnh viễn không thể phản bội.

241. Chương 241: Quá Quan

Vài tên Hung Nô binh lui tới phía sau trạm gác, ánh mắt bọn họ khi thì hướng tới chỗ quan tạt, khi thì nhìn kỹ động tĩnh nơi phương xa.

Chân chính phụ trách tra xét, chính là người Hán bị bọn họ mạnh mẽ cường ép nhập ngũ.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, còn chưa ăn cơm sao?” Một thanh âm hét to truyền vào trong tai, trong khí trời nóng bức thế này, dễ làm cho lòng người nóng nảy bực tức.

Tuy trên người đều mặc quân y của Hung Nô nhân, nhưng bọn họ đều nhú mào, nhìn về phía vị nhân huynh đang la hét lớn tiếng kia.

Nói đến cũng kỳ quái, tuy đại đa số người đang dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, đầu hàng Hung Nô nhân, nên bị bọn họ an bài nơi nào hiệp trợ phòng thủ. Bọn họ kiểm tra, thoát nhìn có vẻ nghiêm khắc vô cùng, nhưng trên sự thật bọn họ chỉ là đang đục nước béo cò, làm cho có lệ xong việc.

Nhưng có một chút người lại như tìm được cha mẹ ruột, bọn họ không tiếc sức lực lấy lòng chủ tử mới, vì đường thăng quan của mình, bọn họ đã quên tổ tông của chính mình đến từ phương nào.

Vị trung niên hán tử vẫn đang la hét kia, chính là điển hình loại người đó.

Làm cho người ta sợ hãi than không thôi, hắn lại không hề có gương mặt mắt chuột mào dơi, xấu xí không chịu nổi.

Chỉ lướt mắt qua nhìn lại, ngược lại nhìn hắn có vài phần tướng mạo đường đường.

Mấy Hung Nô nhân chỉ tay tới nơi này, trong miệng còn đang cười nói gì đó.

Hán tử kia càng thêm ra sức, mà dù là mồ hôi đầy trên trán cũng không lau đi.

Chỉ là hắn không có chú ý tới, trong mắt đám Hung Nô đang đàm luận, cũng giống như ánh mắt của chính đồng tộc hắn, đó chính là khinh thường cùng khinh thường.

“Giá...” Tiếng bánh xe lăn đến từ xa đến gần. Năm, sáu người đang đẩy hai lượng xe ngựa đầy mào phong trần chậm rãi mà đến. Ở phía sau bọn họ, còn có những hán tử nhà quê đang lừa gia súc đi tới.

Ngay trạm gác, thủ lĩnh người Hán đang phụ trách tra xét trong lòng kỳ quái, sắp tới giữa trưa, như thế nào người đến ngược lại càng nhiều hơn.

Hắn tự mình đi tới, hai xe ngựa này đều là xe có mui che, bên trong là một chút tạp vật cỏ khô, khiến cho người vừa xem liền hiểu ngay.

Hắn thoáng nhìn, liền biết trong đó không có gì huyền hư, ánh mắt từ trên xe dời về phía mấy người bên cạnh, chân mày hắn cau lại.

Những người này vóc người khôi ngô, tuy vẻ mặt tươi cười cung thuận, nhưng ánh mắt hắn sắc bén, lập tức nhìn ra vẻ kiêu ngạo bất tuân trong ánh mắt bọn họ.

Trong tim của hắn rung mình, trên người đột nhiên nổi da gà, dĩ nhiên mơ hồ cảm thấy được một tia sát khí nhàn nhạt.

Nuốt nước bọt, hắn gian nan quay đầu. Nhìn thấy rõ khuôn mặt của người đi sau xe ngựa, ánh mắt của hắn trợn lớn, chuyển qua cánh tay phải của người kia, chỉ thấy nơi đó trống rỗng một mảnh, lập tức hít sâu một hơi rét lạnh.

Đối với phản ứng của hắn không có chút nào ngoài ý muốn. Khóe miệng Trương Tử Hoa tràn ra một tia cười nhạo băng lạnh như băng, dù là ngay giữa khí trời nóng rực, cũng làm cho người ta không rét mà run.

Tay trái của hắn đã gắt gao cầm lấy đoản đao được thoa kịch độc dưới vạt áo, chỉ đợi hán tử này lớn tiếng hét lên, đưa tới sự chú ý của mọi người, liền một đao đoạt lấy tính mạng hắn.

Vô luận là vì nguyên nhân gì, cam nguyện làm việc cho Hung Nô nhân đều là hạng người đáng chết, bọn họ chết cũng thật sự không đủ.

Nhưng động tác của hắn lại dừng phắt giữa đường, đoản đao nằm trong lòng vẫn chưa rút ra.

Bởi vì thủ lĩnh người Hán kia không ngờ xoay người lại, hắn dùng chính thân thể của mình chắn ngay trước mặt Trương Tử Hoa, không hề phòng bị đem sau lưng mình giao cho phạm nhân mà mình đang lục soát.

“Không thành vấn đề. Để cho bọn họ đi.” Thanh âm thuần hậu truyền vào trong tai mọi người, vẻ mặt của bọn họ lúc này có chút mất tự nhiên, đó là một loại tâm tình hỗn tạp cảm động cùng sợ hãi.

Trương Tử Hoa dời đi ánh mắt, theo xe chậm rãi đi tới, trong tim của hắn ngàn vạn cảm xúc, có nên thay đổi kế hoạch, mà mang theo Lưu Chính Khải thoát thân?

“Phía trước có ba trạm canh gác, đều do Hung Nô nhân tự mình canh giữ, tiên sinh cẩn thận.”

Khi hắn đi ngang qua bên người thủ lĩnh người Hán kia, trong tai nghe được một câu nói như vậy, tuy trầm thấp nhưng vô cùng rõ ràng.

Hắn thở dài một tiếng, trong lòng lập tức dứt đoạn.

Chiếc xe chậm rãi rời khỏi trạm gác, hơn hai mươi Hung Nô nhân kia cũng không hề hay biết.

Trương Tử Hoa đột nhiên lão đảo: “Ai yêu...” Một tiếng, thiếu chút nữa té xuống.

Trung niên hán tử đang hô quát không ngớt nghe được động tĩnh, đôi mắt nhìn tới, chỉ là lần liếc mắt này, hắn giống như bị định thân pháp trụ lại, cũng không còn dời mắt đi được nữa.

Trương Tử Hoa luống cuống tay chân trốn vào bóng xe, từ trong tầm mắt hán tử kia chợt biến mất.

“Đứng lại...” Một tiếng vang kinh thiên động địa từ trong cổ họng hán tử kia phát ra.

Một tiếng kêu to, lập tức hấp dẫn sự chú ý của Hung Nô nhân, hơn hai mươi ánh mắt đã đồng loạt nhìn về phía nơi này.

Hán tử kia chạy đến bên cạnh xe, trong miệng hắn kêu to: “Trương Tử Hoa, tìm được người!”

Ở phía sau hắn, tên thủ lĩnh người Hán nắm chặt thanh đao, ngón tay thô to bởi vì dùng sức quá độ mà nổi lên tái nhợt khác thường. Ánh mắt của hắn gắt gao coi chừng những bóng lưng đang mừng rỡ như điên, một luồng hàn quang rất nhỏ hiện lên, yêu đao đã chui ra khỏi vỏ.

Hán tử kia gương mặt đỏ bừng chạy đến trước mặt Trương Tử Hoa, nhưng khi hắn chứng kiến cặp mắt lạnh như băng đến thấu xương, vẻ vui thích trên mặt lập tức đọng lại, trong mắt của hắn không còn nửa phần hưng phấn, thay vào chính là sự sợ hãi cùng hối hận khôn cùng.

Thân thể bọn họ giống như lá khô trúng gió thu, run lên bần bật.

Hắn rõ ràng nhìn thấy Trương Tử Hoa đã động, trong tay của hắn có một đạo quang mang lượng lệ như ánh sáng của ngọc, loại ánh sáng xinh đẹp tắm rửa linh hồn kẻ địch.

Nặng nề té ngã xuống đất, tính mạng của hắn đã chung kết.

Trương Tử Hoa ngẩng đầu, ánh mắt của hắn từ đầu tới cuối không có hướng tới tên tự cam nguyện truy lạc kia, hắn chỉ nhìn thủ lĩnh người Hán, dùng bàn tay trái còn lại, giơ lên ngón tay cái.

“Ô hô...”

Một tiếng hô lên, Hung Nô binh phản ứng cực nhanh, lập tức nắm lấy vũ khí, nhảy nhanh lên ngựa.

“Đi...” Trương Tử Hoa quát lên một tiếng chói tai, trước sau hơn mười hán tử đồng thời xoay người lên ngựa, cùng hô một tiếng, lập tức phóng đi.

Hai đội nhân mã, người truy ta rượt, chỉ trong chốc lát, liền đã không thấy tung tích.

“Đại ca, làm như thế nào?” Một gã vệ binh sợ ngậy người thẳng đến lúc này mới tỉnh táo lại, hỏi.

Lạnh lùng nhìn hắn, làm đối phương không tự chủ được rung mình, hắn mới trấn tĩnh nói: “Đuổi theo.”

Tuy chỉ có một cánh tay, nhưng Trương Tử Hoa ngồi trên lưng ngựa, cũng dễ dàng tự nhiên, hắn mang theo mọi người phóng theo hướng bắc. Phía sau đuổi theo hơn hai mươi Hung Nô nhân.

Miệng của hắn lộ ra một tia cười lạnh. Cũng giống như trong sổ liệu của hắn, những Hung Nô nhân này không phải binh lính tinh nhuệ, tuy bọn họ cưỡi ngựa hơn xa người Hán, nhưng so với đám tinh binh Đại Hán bên cạnh hắn cũng kém cỏi hơn rất nhiều.

Khoảng cách giữa hai bên vẫn chưa thu nhỏ lại, ngược lại còn có xu thế càng lúc càng kéo dài.

Thủ lĩnh Hung Nô nhân đột nhiên hét lớn một tiếng, thanh âm của hắn vừa sợ vừa giận, tràn ngập vẻ khó thể tin.

“Sư...”

Tiếng dây cung vang lên, phía sau truyền đến một tiếng kêu sắc bén thăm thiết. Trương Tử Hoa kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy thủ lĩnh Hung Nô nhân từ trên lưng ngựa té ngã xuống tới, nơi cổ họng của hắn, ghim cứng một mũi điều linh tiền lóe sáng.

“Đám tặc tử, lưu lại tính mạng đi.” Một tiếng quát lớn từ phía rừng rậm bên sườn truyền đến, vài chục kỵ phóng ra.

Hung Nô nhân nhìn thấy tình thế không ổn, lập tức xoay đầu ngựa, phóng ngựa bỏ chạy.

Chỉ là vài chục kỵ kia đã sớm có chuẩn bị, có người đã sớm chờ phía sau, sau một trận mưa tên, chỉ là thoáng tiếp xúc, trong chốc lát, hơn hai mươi Hung Nô nhân đều đã táng thân bỏ mạng.

“Lưu thống lĩnh? Sao ngươi lại tới đây?” Trương Tử Hoa kinh hô, ánh mắt của hắn dò xét chung quanh, nhưng từ đầu đến cuối không phát hiện được mục tiêu trong lòng hắn.

“Trương tiên sinh, không cần tìm, thái tử điện hạ không có đến.” Lưu Chính Trung tự nhiên biết hắn đang lo lắng điều gì.

Trương Tử Hoa dừng lại trong mắt lão tướng quân, phảng phất như nhìn thấy gì đó, hắn buồn bã thở dài một tiếng, nói: “Lưu thống lĩnh, bên người thái tử không thiếu được người a.”

Lưu Chính Trung lắc đầu, đối với những lời này hắn quả quyết phủ nhận: “Nếu thái tử điện hạ có thể bình an đến Kỳ Lân quân đoàn, có Đàm lão ca chiếu ứng, so với lão già hư danh như ta còn đáng tin hơn nhiều. Huống chi...” Hắn ngừng lại, ánh mắt quét ngang một vòng, áp thấp thanh âm, nói: “Người của chúng ta quả thật nhiều lắm.”

Trương Tử Hoa yên lặng gật đầu, nhỏ giọng hỏi: “Bên người điện hạ có bao nhiêu người?”

“Tính luôn Cao phụng cung cùng Hoa Lương tiểu tử, là mười hai người.”

“Ai...kỳ thật, Lưu tướng quân không nên đích thân đến.” Trương Tử Hoa thở dài nói.

Lưu Chính Trung cười khổ nói: “Nếu ta không đến, đám tiểu tử này sợ là khó có thể ước thúc được a.”

Trương Tử Hoa dù sao chỉ là một văn sinh, những người từ trong phủ thái tử đi ra tự nhiên là biết lai lịch của hắn, đối với hắn luôn luôn nghe theo, nhưng những chiến sĩ đến từ đại doanh bắc cương lại chưa từng đem hắn để vào mắt. Ngay từ đầu Trương Tử Hoa chỉ dẫn theo mười người trong phủ thái tử cùng đi, chính do đạo lý này.”

Ngoại trừ Lưu Chính Trung, vị đại thống lĩnh một trong năm đại quân đoàn ra, thật đúng là không người nào có thể sai khiến được bọn họ.

Trương Tử Hoa im lặng không nói, chốc lát sau hỏi: “Nhờ được Cao phụng cung sao?”

“Hắn đã đáp ứng lão phu.” Lưu Chính Trung nhàn nhạt đáp.

Trương Tử Hoa nhìn mắt của hắn, một lúc lâu gật đầu.

Lưu Chính Trung đột nhiên cười to, nói: “ Phương gia cả nhà trung liệt, Bác Hồ huynh lại càng bi tráng, Lưu Chính Trung ta cũng là đại thống lĩnh, lại há để cho bọn họ giành hết danh tiếng.”

Trương Tử Hoa cũng bật cười nói: “ Hay cho một Lưu đại thống lĩnh, đã như vậy, chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Hai người nhìn nhau cười to, giơ roi giục ngựa, hướng phương bắc mà đi, tuy chỉ hơn mười kỵ, đã có khí thế sôi trào như thiên quân vạn mã.

“ Đại ca, người xem, Hung Nô nhân.”

Sau khi bọn họ rời đi, vài người chậm rãi phi tới, một người nhìn thấy thi thể đầy đất, vội vàng nhảy xuống kiểm tra một phen, quay đầu kêu lên.

Một hán tử vác người khô ngô giục ngựa đi tới trước mặt hắn, chính là thủ lĩnh người Hán ở quan tạt vừa rồi.

Hắn cau mày, cẩn thận kiểm tra dấu vết cùng những thi thể táng mạng trên mặt đất.

“ Đại ca, đại khái có khoảng gần trăm kỵ, bọn họ phục kích ở đây, mới có thể một lưới giết hết những Hung Nô nhân này.”

“ Ân.”

“ Đại ca, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào? Đem nơi này thu thập một chút sao?”

“ Không, làm loạn hơn cho ta một chút.”

“ Cái gì?”

“ Sau khi trở về, nói lại, nơi này phát hiện đại lượng quân đội, ít nhất...ít nhất ba trăm người.”

“ Ba trăm người?”

“ Không sai, ba trăm người...”

242. Chương 242: Mệnh Lệnh

Hám Chỉ hung hăng đem mặt hàm trong tay ném xuống mặt đất, khơi lên một trận bụi mù.

Tiếng bước chân vang lên, thân hình khô ngô của Sĩ Đa đi tới bên cạnh hắn, liếc mắt nhìn mặt hàm nằm trên mặt đất, bất mãn nhìn hắn hỏi: “ Làm sao vậy?”

Hám Chỉ cắn răng nói: “ Đám ngu ngốc này đang làm cái quỷ gì.”

Sĩ Đa mỉm cười, hỏi: “ Có phải bọn họ không bắt được Lưu Chính Khải.”

Hám Chỉ lắc đầu, cả giận nói: “ Nếu bọn họ chỉ là không bắt được Lưu Chính Khải, cũng có thể thông cảm được, ngay cả hơn trăm Yết tộc dũng sĩ của chúng ta cũng toàn quân bị tiêu diệt, lại đừng nói đến đám ô hợp kia.”

Thoảng ngẩn ra, Sĩ Đa đặt câu hỏi: “ Vậy người phát hỏa cái gì?”

Hám Chỉ tiến lên một bước, mũi chân hất nhẹ, phong mặt hàm bay lên, hắn tiện tay chụp lấy, nói: “ Sĩ Đa huynh, người nhìn xem, bọn họ dám nói bên người Lưu Chính Khải có hơn ba ngàn người, thật sự là nói hươu nói vượn.”

Sĩ Đa tiếp nhận, nhìn quét một lần, trong lòng dâng lên một cảm giác cổ quái tuyệt luân, hắn thở dài một hơi, nói: “ Hư báo nhân số, vốn chính là thủ đoạn người Hán thường dùng, chỉ là lần này làm quá phận một chút.”

Hắn nói rất đúng, trong Hán quân, tranh công đẩy tội, chiết khấu quân lương, khoa trương giết nhân số của kẻ địch, cơ hồ đã trở thành một bí mật công khai. Mà dù là năm đại quân đoàn trị quân sâm nghiêm cũng không cách nào xử lý, chỉ là số lượng ít mà thôi.

Các tộc thảo nguyên đối với điểm này hiểu biết quá rõ, dựa theo ý nghĩ của Mạo Đồn Đan Vu, người Hán đều là thứ yếu nhược, tốt nhất không dùng. Nhưng Hung Nô nhân dù sao nhân số quá ít, đừng nói bổ phòng cả Trung Nguyên, chỉ là đại địa phương bắc, cũng đủ làm cho bọn họ như trứng chọi đá. Cho dù bọn họ triệu tập những dân tộc khác trên thảo nguyên, cũng cảm thấy nhân thủ không đủ.

Cáp Mật Thứ tiếp nhận đề nghị của Tương Khổng Minh, lấy Hán trị Hán, hẳn chiêu hàng một nhóm người Hán, lấy ích lợi dụ dỗ, để cho bọn họ hiệp trợ Hung Nô nhân làm việc, nên mới duy trì được cục diện trước mắt.

Sĩ Đa là đứa con độc nhất của Cáp Mật Thứ, đối với phiền khổ tâm của lão phụ hiểu vô cùng rõ ràng. Hơn nữa từ sau khi bị nhục tại thảo nguyên, tính tình của hắn cũng có biến hóa ngút trời, không hề xem thường người Hán, đối với việc này vô cùng đồng ý.

Nhưng Hám Chỉ của Yết tộc cũng vốn không cho là đúng.

“Vậy mà cũng quá phạm sao, ba ngàn người? Ta phi...” Hám Chỉ hung hăng kêu lên: “Nếu Lưu Chính Khải có ba ngàn người, hắn còn cần phải trốn tránh sao? Sợ là đã sớm thúc ngựa đánh roi, cường mãnh phá quan mà đi. Dù sao hắn cũng là thái tử người Hán, lại há có thể cam tâm tình nguyện như chuột chạy qua đường, mặc cho mọi người kêu giết.”

Ngoài ý muốn nhìn hắn, Sĩ Đa cùng hắn chỉ có vài lần gặp mặt, nếu lúc này không phải cùng nhau truy bắt Lưu Chính Khải, bọn họ đã sớm tách ra. Nghĩ không ra vị hán tử thảo nguyên nổi tiếng dũng vũ này lại cũng khôn khéo được như thế.

Đối với lời này của Hám Chỉ, Sĩ Đa có chút tán thưởng, nói: “Vậy theo Hám Chỉ huynh, bọn họ hẳn là có bao nhiêu người?”

“Ân...” Hám Chỉ chần chờ một lát, nói: “Đại khái cũng khoảng trăm người.”

“Hắc hắc...” Sĩ Đa trào phúng: “Trăm người biến thành ba ngàn, đám người Hán này quả nhiên không phải chuyện đùa. Nếu thật có ba ngàn người, hai mươi quân chúng ta đi theo chẳng lẽ phải chịu chết vô ích sao?”

Hắn cũng không biết, phong mật hàm này lần đầu báo lên, số lượng đám người Lưu Chính Khải chỉ có ba trăm, nhưng theo sau, những vị trưởng quan phụ trách phê duyệt đều theo thói quen thêm một nét bút, đợi truyền tới trong tay Sĩ Đa, đã tăng đến ba ngàn, làm hắn xem đến dở khóc dở cười.

Ba ngàn địch quân, những đội thủ vệ địa phương khẳng định là không cách nào chống cự, cho nên cũng phải lo lắng, không phải chúng ta lưu không được người ta, mà là thực lực không đủ a.

Chỉ là bọn họ chỉ lo trốn tránh trách nhiệm, lại không ngờ được, nếu thật sự Lưu Chính Khải có được ba ngàn bộ hạ, lại làm sao phải lạc hoang mà chạy trước một trạm canh gác nho nhỏ. Hai mươi Hung Nô nhân truy kích lại càng không phải là kẻ ngu ngốc, nếu bọn họ phải đối mặt ba ngàn nhân mã, vậy chuyện làm đầu tiên là chạy trốn, mà không phải xông lên chịu chết một cách vô ích.

Hai mươi người truy kích ba ngàn người?

Trong đầu Sĩ Đa đột nhiên hiện ra một tràng cảnh hoang đường tuyệt luân.

Hai mươi bạo long hình người Tần Dũng đỉnh thiên lập địa, bọn họ giương nanh múa vuốt, gương mặt hung thần, phía trước bọn họ là ba ngàn người già yếu, đang khóc kêu lạc hoang mà chạy.

Chẳng lẽ hai mươi Hung Nô nhân binh sĩ lại biến thành Tần Dũng mà ngay cả tông sư cũng phải tránh né ba phần? Mà ba ngàn hán tử do Lưu Chính Khải thống suất đều là nhất gan như chuột, là những hạng người tay trái gà không chặt hay sao?

Đây rốt cục do tên hồn trưởng ngu ngốc nào viết báo cáo? Sĩ Đa nhìn phong mật hàm trên tay, vô luận là hắn nhìn ngang nhìn dọc, nhưng càng xem càng cảm thấy không được tự nhiên.

“Đáng chết.” Trong miệng hắn thì thầm nói nhỏ, nghĩ lại quan viên người Hán đưa lên phong mật hàm kia, không hề có chút xấu hổ, ngược lại còn trấn tĩnh ngang nhiên, một bộ lí lẽ đường hoàng.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới hiểu được vì sao Hám Chỉ lại nổi cơn lôi đình lớn như thế, lông mày hắn giật giật, một cỗ tà hỏa bay lên. Dù sao chết cũng là Hung Nô nhân, lúc này tâm tình hắn ác liệt so với Hám Chỉ còn nhiều hơn ba phần.

Sắc mặt của hắn từ từ xanh đen, một bên Hám Chỉ nhìn hắn, cũng đang tức giận đầy mặt.

“ Người Hán làm việc...”

Trong lòng Sĩ Đa rung mình, trước khi ra đi, những lời dằn dò của Cáp Mật Thứ lại vang lên lần nữa trong tim của hắn.

“ Người Hán, nhiều người mà thể mạnh, nếu bọn họ có thể tụ thành một đoàn, cho dù Hung Nô chúng ta cường thịnh hơn gấp đôi, cũng khó thể rung chuyển. Tuy lúc này đã lấy được kinh sư phương bắc, nhưng nghiệp bá chúng ta vừa mới khởi bước. Đối với trung trình chi sĩ của người Hán, phải toàn lực chém giết, chặt cổ tận gốc, một người không lưu, còn đối với những cây cỏ đầu tường gặp gió liền theo, thì phải dùng thủ đoạn nhu hòa, vừa để lung lạc, đối với những hạng người yếu đuối, phải dụ dỗ ích lợi, để bọn họ vì chúng ta làm việc. Như thế hành sự, mới có thể thành tựu chuyện lớn.”

Hôm nay người Hán đưa tin cho bọn họ, đúng là một người toàn tâm đầu nhập bọn hắn, nếu liền đem hắn chém giết, lại sẽ tạo ra hậu quả như thế nào?

Hắn hít sâu một hơi, ngạnh sanh đề xuống lửa giận trong lòng ngực. Không hề truy cứu mà là mỉm cười, nói: “ Ba ngàn người sao, chỉ là lời nói vô căn cứ. Hám Chỉ huynh, người nếu có ý, chúng ta không ngại cùng đuổi theo xem, có phải là trăm người hay không.”

Về kinh ngạc trong mắt Hám Chỉ xẹt qua trong nháy mắt, vị thảo nguyên mãnh hổ tính khí táo bạo, dũng mãnh vô cùng, nổi tiếng thiên hạ có thể nhanh như vậy mà từ trong sự phần nộ tỉnh táo lại, xem ra hắn không dễ khinh thường.

Hào sảng cười to, Hám Chỉ cao giọng đáp: “ Được, để ta và huynh đệ đi một lần, xem ai có thể lưu lại đầu người của Lưu Chính Khải.”

“ Báo...”

“ Vào đi.”

Một gã truyền lệnh binh vội vã tiến vào, đưa tới một phong thư, nói: “ Văn thư khẩn cấp tám trăm dặm của Đan Vu đến.”

Hai vị thảo nguyên hán tử nhìn nhau, lại có chuyện gì trọng yếu, đáng giá cho Đan Vu phải vận dụng loại thủ đoạn truyền tin này.

“ Trình lên.”

“ Dạ...”

Sĩ Đa giải khai phong ấn, mở ra nhìn, lập tức sắc mặt khê biến.

Hám Chỉ lui ra sau một bước, làm như tị hiềm, nhưng nhìn về mặt Sĩ Đa, cũng biết không phải là chuyện tốt. Quả nhiên nghe hắn nói: “ Hám Chỉ huynh, Đan Vu truyền lệnh, Lưu Chính Khải còn hữu dụng, không được thương tổn. Cần phải bắt sống.”

“ Cái gì?” Hám Chỉ bước lên một bước, lướt mắt đảo qua phong thư trên tay Sĩ Đa.

Văn thư thảo nguyên cực kỳ đơn giản, không có văn từ phù hoa gì, chỉ nói mấy câu đã đem sự tình dằn dò rõ ràng.

“ Mạo Đồn Đan Vu vì sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý? Hắn làm như vậy chẳng phải là làm khó chúng ta sao?” Hám Chỉ thấp giọng oán giận.

Hai hàng lông mày Sĩ Đa nhướng lên, hắn cũng không nói lời nào, nhưng ánh mắt của hắn đột nhiên vô cùng sắc bén, hắn nhìn chăm chăm Hám Chỉ, không nói được một lời.

Hám Chỉ vừa thốt ra khỏi miệng, liền biết không đúng. Nhưng lúc này đã khó thu lại, hắn xấu hổ cười cười, sau lưng đã tuôn mồ hôi lạnh.

Mạo Đốn là vương giả của các bộ lạc thảo nguyên, là hoàng đế của đại thảo nguyên.

Bất cứ kẻ nào cũng không được công khai oán trách, nếu không chính là thành kẻ địch của Hung Nô cường giả lớn nhất thảo nguyên.

Sắc mặt Sĩ Đa từ từ hòa hoãn, hắn nhẹ nhàng nói: “Đan Vu làm như vậy, nhất định là có đạo lý, về phần tại sao, ta không biết, cũng không muốn biết, ta duy nhất biết chính là, đây là mệnh lệnh, chúng ta phải đi hoàn thành, cũng nên đủ rồi.”

Hám Chỉ hướng hắn cúi người, nói: “Dạ, đa tạ Sĩ Đa huynh chỉ giáo.” Hắn ngừng một chút, tiếp tục nói: “Mới rồi nhất thời quỷ mê tâm hồn, miệng nói lung tung, còn thỉnh Sĩ Đa huynh thứ lỗi.”

Võ công của hắn cao minh, xuất thân cao quý, từ trước đến giờ tâm cao khí ngạo, vốn không dễ dàng cúi đầu với người, nhưng sau lưng của hắn còn có cả Yết tộc.

Nếu vì một câu nói mà trở mặt với Hung Nô nhân, hậu quả này hắn cũng không sao gánh nổi.

Sĩ Đa hơi gật đầu, nói: “Việc chỉ giáo không dám nhận, về phần việc vừa rồi, Sĩ Đa vẫn không nghe thấy gì, chỉ là thỉnh Hám Chỉ huynh y lệnh làm việc thôi.”

“Dạ...” Hám Chỉ vái chào thật sâu, nói.

Chỉ là trong lúc hắn cúi đầu, trong mắt hắn đã lóe lên hàn quang âm trầm khiến người khác sợ hãi.

Đại doanh phương tây, vô số nhân mã chỉnh tề sắp hàng chờ phân phó, theo một tiếng hiệu lệnh của Trương Tấn Trung, tám vạn thiết kỵ của Thiên Ưng quân đoàn bước lên con đường tiến tới Thái Nguyên. Bọn họ sẽ ở nơi đó, hội hợp bộ đội còn sót lại của đế quốc, cùng Hung Nô nhân quyết trận tử chiến.

Trương Tấn Trung vừa đi, hắn đem toàn bộ nhân mã thuộc quyền mang theo, mà dù là những tai mắt bố trí suốt mấy chục năm qua cũng toàn bộ mang đi.

Trong một đêm, tòa đại doanh phương tây có lịch sử huy hoàng đã hoàn toàn thay đổi chủ nhân.

Trên tường cao, nhìn đội ngũ từ từ biến mất, Hứa Hải Phong nhẹ giọng hỏi: “Người nói bọn họ có thể thắng không?”

“Thắng cũng tốt, bại cũng được. Náo nhiệt này, chúng ta nhất định phải chen chân.” Thanh âm Tương Khổng Minh ở phía sau hắn nhàn nhạt vang lên.

“Ai...” Hứa Hải Phong thở dài một tiếng, thế sự biến hóa, quả thật không ai có thể dự liệu. Ngày đó hắn mới gặp Cổ Đạo Nhiêm, làm sao nghĩ tới chính mình hôm nay sẽ nắm giữ vận mệnh của tòa thành trì này.

“Chủ công thật sự quyết định?”

“Phải, nếu Đình nhi ra mặt, có lẽ có thể lưu lại Lưu Tuấn Thư.” Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn trời, ngữ khí của hắn lại mang theo một tia bồi hồi hiếm thấy: “Bằng hữu ngày xưa đã không còn nhiều lắm...”

243. Chương 243: Cổ Nhân

Lưu Tuấn Thư nằm trên ghế dài, y bao trong gió đung đưa, hắn thở dài một tiếng, thật lâu không có nhàn rỗi như vậy.

Từ sau khi hắn xuất đầu trong gia tộc, liền được các trưởng bối chú ý, mà hắn cũng tự mình phấn đấu, luyện tập ra một thân bản lãnh thật sự. Danh tự Lưu Tuấn Thư, ở trong Hoàng Long quân đoàn có uy vọng cực cao, có lẽ qua thêm hai mươi năm, hoặc là mười năm, hắn sẽ vinh thăng ngai vàng đại thống lĩnh.

Chỉ là Hung Nô nhân xâm lấn, đem toàn bộ giấc mộng của hắn bóp nát. Thời khắc này, hắn chỉ còn một mình, ở lại đây, không có việc gì làm, cùng người chết có gì khác nhau đâu.

Vương triều Lưu gia, còn có cơ hội phục quốc lần nữa sao? Ở trong tim của hắn vốn không còn chút hi vọng, một chút cũng không có...

Mấy ngày trước, Trương Tấn Trung hưởng ứng lời hiệu triệu của đại diện hạ Lưu Chính Đình, suất lĩnh tám vạn dũng sĩ Thiên Ưng quân đoàn đi tới Thái Nguyên.

Phảng phất như trong đêm đen nhìn thấy ánh rạng đông, Lưu Tuấn Thư tại chỗ thề nguyện đi theo, dù là chết trận sa trường, cũng tốt hơn ở đây qua hết kiếp này.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, Hứa Hải Phong quả quyết từ chối. Đối mặt sự khiển trách cùng trầm mặc kháng nghị của hắn, rốt cục Hứa Hải Phong thối lui một bước, nói rằng, một tuần sau, nếu hắn muốn đi, tuyệt không ngăn trở.

Hôm nay, đã là kỳ hạn cuối cùng.

Một tiếng bước chân truyền đến, thẳng đến bên cạnh hắn, dừng lại bất động.

Lưu Tuấn Thư nhíu mày, đối với người quấy rầy sự thanh nhàn của mình rất là bất mãn. Hắn mở ra hai mắt, ngẩng đầu nhìn lại, cũng ngẩn ra.

Người trước mắt, không ngờ là Tương Khổng Minh Tương đại quân sư.

Hắn xấu hổ cười, rời khỏi chiếc ghế dài rộng thoải mái, có chút thi lễ, nói: “Tương quân sư không ngờ lại đến xem một người nhàn rỗi như ta, thật sự là khách quý ít gặp.”

Ở trong tim của hắn, đối với Tương Khổng Minh xác thực không hề hảo cảm, chỉ là ngại thân phận đối phương, lại đối với học thức của hắn rất thần phục, mới dùng lễ chào hỏi.

Tương Khổng Minh đầy mặt tươi cười, hoàn lễ nói: “Nơi nào, học sinh phụng mệnh chủ công, đến thỉnh tướng quân đi gặp một người, sau đó chờ đợi lời đáp của tướng quân.”

Lưu Tuấn Thư nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Xin hỏi quân sư, nếu Lưu mỗ gặp qua thần bí nhân kia, vẫn muốn đi, lại sẽ có vận mệnh thế nào?”

Tương Khổng Minh lạnh nhạt cười, nói: “Tự nhiên là cung tiễn ra khỏi thành.”

“Thật không?” Trong mắt Lưu Tuấn Thư hiện lên một tia trào phúng, nói: “Không phải trực tiếp đưa đến Hoàng Thổ Cương sao?”

Hoàng Thổ Cương, chính là một ngọn núi cao ngoài mười dặm của đại doanh phương tây, là nơi chôn hài cốt của các chiến sĩ của Thiên Ưng quân đoàn nhiều năm.

Tương Khổng Minh ngẩng đầu, nhìn thẳng mắt hắn, chốc lát sau nói: “Theo ý học sinh, tất nhiên như thế. Đáng tiếc chủ công niệm tình ngày xưa với tướng quân, luôn mãi phân phó, không được binh nhung gặp nhau. Cho nên học sinh đã chuẩn bị sẵn ngựa, nếu thật sự tướng quân không muốn đi gặp người nọ, liền trực tiếp rời đi. Về phần ngày sau gặp lại, là định là bạn, chỉ do một niệm của tướng quân thôi.”

Không biết vì sao, nghe được Tương Khổng Minh trực tiếp thừa nhận có mang sát tâm đối với mình, hắn ngược lại thở dài một hơi.

Hôm nay toàn bộ đại doanh phương tây đã rơi vào trong túi Hứa Hải Phong, mà lấy trạng thái nửa quy ẩn lúc này của Hứa Hải Phong, chân chính chấp chương quyền to chính là Tương Khổng Minh, nếu hắn muốn giết mình, vốn chỉ là việc dễ như trở bàn tay, cần gì phải phí lực lớn như thế.

Hắn cười lạnh một tiếng, vốn nghĩ muốn trực tiếp rời đi, nhưng trong lòng còn một tia tò mò, nghĩ muốn xem đến tột cùng là ai, có thể làm cho Hứa Hải Phong để ý như thế.

“Tướng quân sư, đã như vậy, liền cho Lưu mỗ gặp vị cao nhân tiền bối kia một chút đi.”

“Ân?” Sắc mặt Tương Khổng Minh lập tức trở nên cực kỳ cổ quái, hắn khẽ giật khóe miệng, qua một lúc mới nói: “Được, vậy cho học sinh đưa Lưu đại nhân đi gặp vị tiền bối cao nhân kia.”

Đi theo Tương Khổng Minh, đi tới một gian biệt viện tao nhã, Tương Khổng Minh dừng bước bên ngoài, hướng bên trong ra dấu bằng mắt.

Lưu Tuấn Thư sang sảng cười, bước vào, lúc này hắn đã hoàn toàn đem sự sống chết của mình ném ra ngoài.

Đi qua một khúc quanh, Lưu Tuấn Thư đột nhiên dừng chân, trước mặt hắn là bốn tiểu tỷ có trang phục gương mặt hoàn toàn giống nhau như đúc. Hắn tự nhiên sẽ không quên, mấy người này chính là tỷ nữ thiếp thân của tiểu công chúa Lưu Đình ngày xưa.

Năm đó, trước buổi tối phải gả cho Mạo Đồn Đan Vu, Lưu Đình đem các nàng chuyển tặng cho Hứa Hải Phong.

Chỉ là vô luận là hắn, Tô Xuân Vĩ, hay Kim Quang Hoa đều sợ gánh chịu liên lụy, nên không ai dám thu nạp. Cuối cùng Hứa Hải Phong chủ động ra mặt, đem các nàng thu về. Loại cử động to gan lớn mật này, làm cho ba người họ chết lười không thôi.

Kinh sư từ biệt, các nàng theo Hứa Hải Phong đi Ngọa Long thành, cũng từ từ biến mất trong trí nhớ của hắn, nghĩ không ra hôm nay gặp lại.

Nhất thời, đoạn ký ức trở về, giống như đang trước mắt, làm hắn phát sinh cảm khái.

Thời gian thay đổi, người cũng thay đổi, vận mệnh mấy vị sứ thần cũng khác nhau, người lạc phách như hắn, đến nay cũng phải xem khí tức của người khác mà nhìn, tạm thời trộm sống như chó nhà tan.

Nhưng có người cũng là cảnh tượng vô hạn, đã biến thành tông sư một đời khiến cho vạn người chú ý.

Hắn cười khở một tiếng, chỉ cảm thấy tâm như tàn tro.

“ Gặp qua Lưu tướng quân.” Cầm Kỳ Thi Hoa bốn nữ tỷ đồng thời cúi mình.

“ Ân.” Lưu Tuấn Thư tùy ý lên tiếng, tiến lên một bước, đột nhiên trong lòng căng thẳng, nhìn những thân hình nhỏ gầy của các nàng, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn có thể làm thống lĩnh tiền doanh của mười vạn tinh binh, ngoại trừ gia thế hiển hách, mưu lược hơn người, một thân võ công cũng nổi tiếng, trải qua rèn luyện sống chết khi kinh sư bị phá, lúc này đã đạt tới thứ nhất phẩm đỉnh núi, dù là còn cách cảnh giới nhất phẩm một khoảng cách, cũng chỉ là một đường mà thôi.

Nhưng khi hắn nhìn thấy hành động của Cầm, Kỳ, Thi, Hoa bốn nữ tỷ, không ngờ ngoài ý muốn phát giác, mấy người này lại gây cho mình một loại cảm giác phiêu hốt bất định. Hắn cẩn thận đánh giá chốc lát, sắc mặt lại nổi lên biến hóa, các nàng tuy tuổi nhỏ, nhưng từng người đều có thân thủ nhị phẩm. Hơn nữa xem các nàng tiến lui có thứ tự, lẫn nhau vẫn bảo trì khoảng cách nhất định, nói vậy đang tập một loại công pháp đặc thù, hợp kích, sẽ không thể đỡ nổi.

Trí nhớ trong lòng hắn như mới, lúc Lưu Đình chuyển tặng các nàng, bọn họ đều không có chút võ công, vì sao chỉ mới hai năm, lại đột nhiên có tiến bộ lớn như vậy.

Chẳng lẽ chỉ hai năm, là có thể biến những nữ tay tay trời gà không chặt thành cao thủ một đời? Nếu nói đơn giản như vậy, từng sĩ tốt trong Hắc Kỳ quân chẳng phải đều thành nhị phẩm cao thủ?

Mấy ngàn danh nhị phẩm cao thủ, đó là một khái niệm như thế nào a.

Trong lòng hắn khổ sáp, thủ đoạn của tông sư, quả nhiên không phải chuyện đùa, xa không bằng một thứ nhất phẩm cao thủ như hắn có thể lý giải nổi.

“ Hứa tông sư ở đây sao?” Lưu Tuấn Thư hỏi, lúc này hắn cũng không dám tiếp tục xem thường mấy tỷ nữ này, nếu các nàng liên thủ, sợ là không kém hơn chính mình. Trong Hứa phủ, đúng thật là đầm rồng hang hổ.

“ Cô gia không có ở đây, nhưng phu nhân đã đợi từ lâu.”

Lưu Tuấn Thư nhìn tiểu cô nương nói chuyện liếc mắt, mấy tỷ nữ hoàn toàn giống nhau như đúc, hắn cũng không biết là ai trả lời. Chỉ là hắn nhượng mày, hỏi: “ Là vị phu nhân nào?”

“ Chính là tiểu thư.” Trên gương mặt xinh đẹp của các nàng đồng thời nổi lên vẻ khó hiểu kỳ diệu, phảng phất đối với sự ngây thơ của hắn mà cảm thấy khó hiểu.

“ Tiểu thư?” Đôi mắt Lưu Tuấn Thư tròn tròn, hơn nữa còn có xu thế càng lúc càng lớn, hần hô hấp dồn dập, hỏi: “ Chẳng lẽ là...”

“ Tướng quân, thỉnh đi vào gặp mặt.”

Một thanh âm ôn nhu, dễ nghe, lại vô cùng quen thuộc từ trong phòng truyền đến. Thân thể Lưu Tuấn Thư chấn động, khó tin nhìn cửa phòng đang đóng chặt.

Cơ hồ cùng lúc thân ảnh cao lớn của Lưu Tuấn Thư biến mất trong tầm mắt Tương Khổng Minh, một đạo thân ảnh khác từ góc âm u trong sân chậm rãi đi ra.

Có thể làm cho Lưu Tuấn Thư không hề cảm giác, tu vi võ công của người này ít nhất phải là nhất phẩm.

“ Quân sư đại nhân.” Hần lặng yên không tiếng động đi tới bên người Tương Khổng Minh, cung kính nói.

“ An bài xong chưa?”

“ Dạ, hết thấy an bài thỏa đáng.” Hần ngẩng đầu lên, gương mặt âm trầm, chính là hảo thủ đứng đầu vô lâm phương bắc Trịnh Pháp Sâm.

Từ sau khi hần đi theo Tương Khổng Minh đến đại doanh phương tây, trải qua một phen nói chuyện, không ai biết nội dung cuộc nói chuyện kia, nhưng khi bọn hần rời đi mật thất, Trịnh Pháp Sâm ở ngay trước mặt mọi người tuyên thệ thần phục.

Đương nhiên, đối tượng hần thuần phục không phải là Tương Khổng Minh, mà là đại thống lĩnh Hắc Kỳ quân, Hứa Hải Phong.

Chỉ là cách làm này của hần làm sao giấu diếm được người khác.

Tương Khổng Minh thở dài một tiếng, nói: “ Lưu Tuấn Thư là một nhân tài, thân phận tiền doanh thống lĩnh của Hoàng Long quân đoàn cũng là thực học.”

“ Quân sư vẫn nhớ năm vạn Hoàng Long quân đoàn kia sao?” Trịnh Pháp Sâm hỏi.

Lắc đầu, Tương Khổng Minh nói: “ Hoàng Long quân đoàn nhất thời nửa khắc còn không xong, cứ để cho bọn họ cùng Hung Nô nhân đánh cho lương bại câu thương là được. Chẳng qua...” Ánh mắt đại quân sư lại chuyển qua đình viện, lầm bầm nói: “ Tác dụng của hần tuyệt đối không chỉ bao nhiêu đó. Nếu tiểu công chúa không thể khuyển phục được hần, đó chính thật sự là quá đáng tiếc. Chủ công dặn dò không thể thương tổn tính mạng của hần, vậy nhốt hần mười năm hay hai mươi năm là có thể phải không.”

Trịnh Pháp Sâm công lực thâm hậu, những lời này tuy nhỏ, nhưng hần nghe được rõ ràng, lập tức khen tặng: “ Có thể được quân sư đại nhân thưởng thức, đó là phúc phận hần đã tu luyện từ khiếp trước. Nếu còn không thức thời, tự nhiên phải bị trừng phạt.”

Mỉm cười, Tương Khổng Minh quay đầu nhìn hần, đột nhiên nói: “ Lời hay ai cũng thích nghe, ta cũng không ngoại lệ.”

Trịnh Pháp Sâm vội la lên: “ Những lời của thuộc hạ đều phát ra từ phế phủ, tuyệt không có ý a dua.”

Tương Khổng Minh không nói một lời nhìn kỹ hần, đôi mắt phẳng phất có thể nhìn thấy điểm riêng tư nhất hần chôn dấu thật sâu tận đáy lòng.

Trên trán Trịnh Pháp Sâm tuôn mồ hôi lạnh, đối với vị Tương đại quân sư võ công thấp kém này lại có sự sợ hãi thật sâu. Nếu có khả năng, hần thật sự không nghĩ đi theo hần, nhưng vì vinh hoa phú quý ngày sau, hần lại không thể không cùm đầu làm việc dưới tay hần.

“ Người có lòng a dua hay không, Tương mỗ cũng không quan tâm, ta muốn chính là người luôn có thể hoàn thành chuyện Tương mỗ dặn dò, vậy là đủ rồi.” Thanh âm nhàn nhạt theo chủ nhân càng đi càng xa, từ cao đến thấp, cho đến biến mất không thấy.

“ Dạ.” Đưa mắt nhìn Tương Khổng Minh đi xa, đưa tay lau mồ hôi lạnh, đột nhiên ngẩn ra, không biết từ khi nào, dù lưng của hần cũng đã nhiễm ướt một mảnh.

244. Chương 244: Cố Nhân (2)

Lưu Tuấn Thư nặng nề quỳ xuống, đầu của hắn chạm sâu dưới đất.

“ Tướng quân xin đứng lên, thiếp thân đã không còn là công chúa Đại Hán.”

Thanh âm mềm nhẹ dễ nghe của Lưu Đình vang lên, chỉ là sau khi Lưu Tuấn Thư nghe thấy, trong lòng lại không biết là mùi vị gì.

“ Tội thần cứ nghĩ công chúa điện hạ gặp độc thủ của Hung Nô nhân, không ngờ lại được Hứa đại tông sư cứu, thật sự là cát nhân thiên tướng, lão thiên có mắt.” Lưu Tuấn Thư cảm thán.

“ Lão thiên có mắt?” Khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Đình hiện lên một tia đùa cợt: “ Nếu lão thiên thật sự có mắt, vậy ta cũng không cần phải đi Hung Nô.”

Lưu Tuấn Thư ngẩn ra, trong lòng nguyên muốn nói một câu cũng lập tức nuốt luôn vào bụng, cũng nói không nên lời.

Hắn giương mắt nhìn lên, trên dung nhan tuyệt thế của tiểu công chúa lúc này hiện lên vẻ đau thương bi tuyệt, thê lương đến kinh tâm động phách.

Hô hấp của hắn giống như bị kiềm hãm, trước mặt dung mạo tuyệt sắc này, hắn cảm thấy rung động thật sâu, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận xúc động kịch liệt, thầm nghĩ muốn vì nàng xóa đi phiền ưu thương kia, trả lại cho nàng một nụ cười thuần chân sáng sủa.

Loại cảm giác này trào dâng kịch liệt cùng không thể kháng cự, làm hắn không tự chủ được mà hãm sâu bên trong.

“ Phác thông.”

Lưu Tuấn Thư lại nặng nề quỳ rạp xuống đất, thanh âm trầm thấp của hắn bao hàm bất đắc dĩ: “ Đều là chúng thần vô năng, làm Đại Hán lâm vào vạn kiếp xấu hổ.”

Lưu Đình đứng lên, đi tới trước mặt của hắn, vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn như ngó sen nâng hắn dậy.

Lưu Tuấn Thư không dám dùng sức chống cự, không thể làm gì khác hơn là thuận thế đứng lên.

“ Không trách tướng quân.” Một câu nói thật nhẹ, lại làm cho lòng dạ Lưu Tuấn Thư lại rung động khó hiểu.

Hai năm không gặp, tiểu công chúa không còn là một nàng thiếu nữ ngây ngô mười sáu tuổi.

Nàng đã là thiếu phụ. Một thiếu phụ thanh xuân mười tám tuổi, dung nhan càng mặn mà hơn xưa, giống như pho tượng xảo đoạt thiên công, xinh đẹp đến không cách nào hình dung. So với lúc trước, trong đôi mắt nàng càng có thêm phong vận thành thực câu dẫn lòng người.

Trái tim Lưu Tuấn Thư càng đập nhanh hơn, cúi đầu, không dám nhìn nữa.

“ Tướng quân, người cũng đã biết vì sao hôm nay Lưu Đình phải gặp người?”

Lưu Tuấn Thư ngẩn ra, thu liễm tâm thần bối rối, trầm ngâm chốc lát, nói: “ Tội thần không biết.”

“ Không phải không biết, mà là không muốn nhắc tới.” Lưu Đình phảng phất nhìn thấu tâm chiêu trong lòng hắn, nhàn nhạt nói.

Lưu Tuấn Thư đỏ mặt. Hắn thì thào một thoáng, lại nói ra một câu: “ Tội thần chỉ là muốn truy tày Đại Hán chính thống mà thôi.”

“ Đại Hán chính thống sao?” Ánh mắt Lưu Đình cũng phức tạp, nàng lại nhớ lại cha anh tỷ muội sẽ không còn ngày gặp lại. Có lẽ chỉ còn trên đường hoàng tuyền, mới có thể cùng gặp lại bọn họ.

“ Lưu gia chúng ta còn lại bao nhiêu người?” Lưu Đình nhẹ nhàng hỏi.

Lưu Tuấn Thư do dự chốc lát, rốt cục nói: “ Tội thần không biết, chỉ là...”

“ Người nói đi.”

“ Dạ...Tội thần nghe được tin tức, Hung Nô nhân đối với vương thất chấp hành sách lược diệt cỏ tận gốc, ngoại trừ thái tử điện hạ cùng đại vương tử ra, chỉ sợ...”

Lưu Đình quay mặt sang nơi khác, thân thể nàng run lên bần bật, một trận nức nở cực kỳ áp lực vang lên truyền vào trong tai Lưu Tuấn Thư. Mỗi một tiếng nức đều đánh vào trong tim của hắn, làm cho hắn đau không muốn sống.

“ Cũng chỉ còn đại ca và ngũ ca sao?”

Qua một lúc lâu, Lưu Đình rốt cục dừng khóc, chậm rãi hỏi, chỉ là trong thanh âm thật nghẹn ngào.

“ Đây là tội thần được nghe tới, có lẽ còn có người thoát đi cũng chưa biết được.” Lưu Tuấn Thư vội vàng giải thích, nhưng đối với những lời này, hắn không hề tin tưởng, nên nói ra không cách nào vững chắc.

Lưu Đình lắc đầu, gương mặt xinh đẹp lắc nhẹ, trên mặt ẩn hiện nước mắt, làm cho lòng người yêu thương.

“ Lưu gia chúng ta đã đơn bạc đến mức này sao?”

Lưu Tuấn Thư mấp má môi, nhưng cũng không nói ra được một lời an ủi.

“ Tướng quân.”

“ Tại.”

“ Thiếp thân có một chuyện muốn nhờ, xin thỉnh tướng quân đáp ứng.”

“ Điện hạ cứ việc phân phó, thần vạn tử không chối từ.”

Trên mặt Lưu Đình lần đầu lộ ra vẻ vui mừng: “ Thiếp thân ngày nay đã không còn là công chúa, tướng quân nếu tội nghiệp, xin nhận ta làm muội tử được không.”

Lưu Tuấn Thư ngẩng phắt đầu lên, cả kinh: “ Thần...thần quả quyết không dám.”

“ Thật sao?” Nụ cười trên mặt Lưu Đình cũng từ từ rút đi, chỉ còn lại vẻ tái nhợt không chút huyết sắc.

“ Nếu tướng quân không muốn, vậy thiếp thân cũng không thể mặt dày mà nhờ vả, chúng ta đành từ biệt, tướng quân cứ đi trả thù, không cần lo lắng cho tiểu nữ tử.” Nàng đứng lên, nhìn Lưu Tuấn Thư một lần cuối cùng, đi vào phòng trong, không hề đi ra.

Sắc mặt Lưu Tuấn Thư cũng tái nhợt, trước khi tiểu công chúa rời đi, vẻ mặt thật sâu, loại cảm giác bất lực này gặt gao buộc chặt tim của hắn.

Dưới sự chỉ dẫn của mấy tỷ nữ, hắn giống như một xác chết mất đi linh hồn bước ra khỏi đình viện. Nơi đó, Tương Khổng Minh đã đợi khá lâu.

“ Tướng quân, người gặp qua phu nhân chưa?”

“ Gặp qua.” Lưu Tuấn Thư hồi đáp theo bản năng.

“ Vậy ý tướng quân thế nào?”

“ Cái gì?” Lưu Tuấn Thư như trong mộng mới tỉnh, ngẩng đầu lên, nghi hoặc khó hiểu nhìn Tương Khổng Minh, không biết ý tứ trong lời nói của hắn.

Tuy lúc này tâm tình của hắn cực độ buồn bực, nhưng lý trí vẫn còn, biết hắn hỏi cũng không phải là việc Lưu Đình muốn kết làm huynh muội cùng hắn.

“ Như thế nào? Chẳng lẽ phu nhân không có nói với tướng quân sao?” Vẻ kinh ngạc trên mặt Tương Khổng Minh còn hơn cả hắn, chỉ hơn chứ không kém.

Lưu Tuấn Thư cố gắng khởi tinh thần, nói: “ Tại hạ nhất thời lỗ măng, đã đắc tội phu nhân, nên chưa từng nghe nói, còn thỉnh quân sư đại nhân chỉ điểm một chút...”

Tương Khổng Minh làm ra bộ dáng như chợt hiểu ra, hắn thở dài, nói: “ Nguyên lai như thế, chẳng qua nếu phu nhân không nói, vậy học sinh cũng không dám mở miệng.” Hắn vỗ gáy, như là đột nhiên nhớ tới ý mình đến đây, dùng ngón tay chỉ cửa lớn, nói: “ Nếu tướng quân đã gặp qua phu nhân, vậy xin mời ra đi

thời, ngựa cùng lương thực đã chuẩn bị xong, cũng đủ cho tướng quân sử dụng mấy ngày, nếu muốn đi, xin cứ việc tự nhiên.”

Lưu Tuấn Thư hồ nghi nhìn hấn, trong lòng khó thể quyết định.

Tương Khổng Minh đột nhiên thở dài, xoay người muốn đi, vừa đi vừa dùng thanh âm trầm thấp nói nhỏ: “Thương cảm cho tiểu công chúa a...”

Lưu Tuấn Thư nhìn ra phương hướng cửa lớn, rốt cục cắn răng, cắn hận dậm chân, xoay người đuổi theo Tương Khổng Minh.

Tương Khổng Minh đi không bao xa, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, trên mặt hấn xẹt qua tia tươi cười đắc ý, lập tức biến mất.

“Quân sư đại nhân xin dừng bước.” Lưu Tuấn Thư cao giọng quát.

Tương Khổng Minh xoay người lại, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cực độ, nói: “Tướng quân, ngài không phải rời đi sao?”

Lưu Tuấn Thư nhìn hấn, chỉ thấy vẻ mặt hấn chăm chú, không giống trêu chọc, vì vậy miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Quân sư đại nhân, trước kia tiểu tướng có chỗ nào đắc tội, còn thỉnh thứ lỗi.”

“Nơi nào nơi nào, Lưu tướng quân là một trong những nhân vật học sinh kính nể nhất, làm sao dám trách?” Tương Khổng Minh lập tức chối bỏ.

Lưu Tuấn Thư nhướng mày, thầm nghĩ tin được người mới có quý, hấn chấp tay hỏi: “Bản thân chậm chạp, còn thỉnh quân sư đại nhân nói ra, tiểu công chúa đến tột cùng có chuyện gì cần tiểu tướng giúp đỡ?”

Trên mặt Tương Khổng Minh hiện ra một bộ dáng khó khăn.

Trong lòng Lưu Tuấn Thư lo lắng, sợ hấn cự tuyệt, vái chào thật sâu, nói: “Chỉ cần quân sư đại nhân có thể thẳng thắn cho biết, ngày sau nếu có phân phó, tiểu tướng nhất định sẽ không chối từ.”

Tương Khổng Minh ngoài ý muốn nhìn hấn, hỏi: “Lời này là thật?”

Lưu Tuấn Thư chớp động hai mắt đầy hàn quang, nói: “Lời đã hứa, nhất định sẽ giữ.”

“Được rồi, đã như vậy, học sinh đành làm một ác nhân thôi.” Tương Khổng Minh thở dài nói: “Tướng quân có biết chủ nhân nhà ta tổng cộng có mấy phòng thê thất?”

Trong lòng Lưu Tuấn Thư biết việc này có liên quan tới Lưu Đình, trong lòng cẩn thận tính toán, nói: “Năm phòng?”

Lúc hấn xuất sứ Hung Nô, gặp qua Lâm Uyển Nhân, đối với việc đám cưới của bốn nữ nhân ồn ào huyên náo tại kinh đô, hấn đương nhiên sẽ không quên, nếu tính thêm tiểu công chúa Lưu Đình, vậy chẳng phải là ít nhất có năm phòng thê thất.

Tương Khổng Minh gật đầu, nói: “Tướng quân nói không sai, chủ công nhà ta thật sự có năm phòng thê thất.”

Hấn vươn bàn tay, đè xuống ngón cái, nói: “Đại chủ mẫu Lâm Uyển Nhân, vốn là công chúa Thổ Phiên mất nước, hôm nay chủ công đến Ngọa Long thành, có thể được dân chúng trong thành ủng hộ nhiệt tình, chính là vì có sự tồn tại của nàng.”

“A...” Lưu Tuấn Thư kinh hô một tiếng, nghĩ không ra Lâm Uyển Nhân lại có lai lịch này.

Liên tiếp đè xuống ngón tay thứ hai, thứ ba, Tương Khổng Minh nói: “Đường gia cùng Phương gia hai đóa kim hoa, học sinh không cần giới thiệu.”

Lưu Tuấn Thư thầm nghĩ nói nhảm, nếu ngay cả hai vị này mà hấn cũng không biết, vậy cũng uống công sống tại kinh sư mấy chục năm.

Đè xuống ngón thứ tư, Tương Khổng Minh nói: “Nhất Tuyền Thiên thủ tịch nhạc sĩ, lấy động tiêu danh chấn thiên hạ Hạ Nhã Quân, Lưu tướng quân có quen?”

Lưu Tuấn Thư lắc đầu: “ Chỉ cần nghe qua tiếng tiêu của nàng, cuộc đời này khó có thể quên.”

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Kỳ thật, Hạ chủ mẫu còn có một thân phận khác.”

“ Cái gì?” Lưu Tuấn Thư tò mò hỏi: “ Ma Môn tân nhậm chương môn, Nguyệt tông lịch đại thủ vị tông sư.”
Tương Khổng Minh trịnh trọng giới thiệu.

“ A...” Kết quả này ngoài ý liệu của Lưu Tuấn Thư.

Lưu Tuấn Thư há mồm cứng lưỡi, cơ hồ không dám tin tưởng lỗ tai chính mình.

Tay kia của Tương Khổng Minh đem ngón còn lại đè xuống, nói: “ Vị cuối cùng, chính là tiểu công chúa Lưu Đình.”

Nghe được hắn nói về chuyện chính, trái tim đang kích động của Lưu Tuấn Thư chợt bình phục xuống tới.

“ Trong mấy vị phu nhân này, luận xuất thân, luận hình dáng, luận tài học, tiểu công chúa đều là xuất sắc bên trong. Chỉ là...”

Đợi hồi lâu, Tương Khổng Minh còn chưa nói tiếp, Lưu Tuấn Thư cau chặt mày, nói: “ Chỉ là gì?”

Tương Khổng Minh thở dài thật sâu, nói: “ Chỉ là thân phận của tiểu công chúa đặc thù, không thể gặp người.”

Đối với những lời này, Lưu Tuấn Thư hiểu rõ. Nếu để Hung Nô nhân biết được vương phi điện hạ tôn kính của bọn họ biến đổi, biến thành một trong những phu nhân của Hứa Hải Phong, chỉ sợ ngày thứ hai, Hung Nô nhân sẽ xuất binh công thành.

“ Nguyên nhân chính là như thế, sau lưng tiểu công chúa không còn ai để nương tựa vào a.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói.

Lưu Tuấn Thư thần sắc vừa động, bật thốt: “ Tranh sung?”

“ Hừ...” Tương Khổng Minh cẩn thận nhìn chung quanh, nói: “ Học sinh chưa từng nói qua điều gì cả.”

Hít sâu một hơi, Lưu Tuấn Thư yên lặng gật đầu, hắn lui ra sau một bước, khom người nói: “ Đa tạ quân sư đại nhân chỉ điểm.”

Tương Khổng Minh thi lễ, nói: “ Kỳ thật tiểu công chúa tưởng muốn cầu tướng quân tương trợ, cũng chỉ là thường tình của con người thôi. Chỉ là người đều có chí, không thể miễn cưỡng. Nếu Lưu tướng quân có ý định rời đi, vậy thỉnh sớm đi thôi, miễn cho lại chậm trễ thêm một ngày.”

Trên mặt Lưu Tuấn Thư hiện ra vẻ tươi cười, hắn lại chấp tay hành lễ, nói: “ Quân sư đại nhân sao lại nói vậy, hạ quan sớm có quyết định, sẽ ở nơi này thị phụng công chúa điện hạ, ngày sau xin thỉnh quân sư đại nhân mở cho thêm nhiều phương tiện mới phải.

245. Chương 245: Hồng Phấn

Lưu Đình đẩy cửa đi vào, một mỹ nhân bên trong nghe được thanh âm, quay đầu, lộ ra một dung nhan tuyệt thế không kém hơn Lưu Đình chút nào.

Bởi vì khí trời quá nóng, nơi này lại không có người ngoài, nên nàng mặc một bộ áo rộng rãi thoải mái, đem thân hình tuyệt vời che giấu trong bộ quần áo màu trắng, chỉ là những vùng da thịt lóa lờ trắng nõn như tuyết lộ ra, làm cho người ta hận không được lập tức xông lên cắn mạnh một ngụm.

Lưu Đình tiến lên chậm rãi, đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “ Đại tỷ.”

Lâm Uyển Nhân kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, khe hở dài: “ Tiểu muội, ủy khuất muội.”

Lắc đầu, vẻ mặt Lưu Đình có vẻ cô đơn nói: “ Tiểu muội xác thật có cảm giác, nhưng cũng không có ủy khuất gì.”

Lâm Uyển Nhân dùng sức nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, dù ở dạng khí trời hiện tại, bàn tay nhỏ bé kia vẫn không hề có một tia ấm áp.

“ Muội tử, đây là mệnh, chúng ta không có lựa chọn.”

Thân phận hai nàng rất giống nhau, đều là công chúa mất nước, đối với tâm tình lúc này của Lưu Đình, Lâm Uyển Nhân tràn đầy đồng cảm, bởi vì nàng cũng là người từng trải.

“ Muội biết.” Lưu Đình miễn cưỡng cười, nhưng trong vẻ tươi cười nhậ lại lộ vẻ khổ sáp.

“ Ai...” Lâm Uyển Nhân biết việc này không dễ khuyên giải, chỉ có trông cậy vào thời gian trôi qua tẩy đi đoạn trí nhớ trầm thống này.

“ Làm tỷ tỷ phí tâm.” Lưu Đình sâu kín nói.

Lâm Uyển Nhân lắc nhẹ đầu, nói: “ Tỷ muội trong nhà, cần gì phải khách khí. Chẳng qua...” Nàng ngừng một chút, đánh giá gương mặt như hoa như ngọc ngay trước mắt, nói: “ Chúng ta cũng không có nghĩ đến, căn cơ võ công của muội kém cỏi nhất, nhưng hơn một năm nay, cảnh giới Huyền Thiên Xá Nữ công của muội lại cao nhất.”

Gương mặt Lưu Đình đỏ lên, nói: “ Có lẽ do thể chất của tiểu muội tương đối thích hợp.”

Lâm Uyển Nhân đột nhiên hé miệng cười, phảng phất như đóa tiên hoa nở rộ, hòa tan hào khí thương cảm trong phòng: “ Thật không...”

Tiếng của nàng kéo ra thật dài, phảng phất như có ý tứ khác.

Vẻ đỏ ửng trên mặt Lưu Đình càng sâu hơn cho đến khi tràn đầy cả gương mặt.

“ Nguyên lai là do thể chất của muội thích hợp a? Tỷ tỷ còn tưởng rằng là do phu quân đặc biệt thương muội đó chứ.” Lâm Uyển Nhân trêu chọc.

“ Tỷ...” Lưu Đình không thuận theo kéo lại tay nàng, không ngừng lắc nhẹ.

Được Lâm Uyển Nhân trêu chọc trấn an một trận, mới làm cho nàng yên tĩnh lại, chỉ là vẻ đỏ ửng trên mặt càng thêm rõ ràng.

Huyền Thiên Xá Nữ công, vốn là công pháp vô thượng của Ma Môn. Lưu Đình vốn không biết võ công, lại là tấm thân xử nữ. Là giống như một tờ giấy trắng, có thể cho người vẽ ra một bộ đồ án xinh đẹp nhất.

Cho nên trong một năm nàng đã tiến bộ thần tốc, nếu luận về tu vi bộ công pháp này, dĩ nhiên là ngoại trừ Hạ Nhã Quân.

Bộ công pháp này nếu xuất từ Ma Môn, tự nhiên dẫn theo hương vị hại người lợi mình một chút. Cũng may trước kia Hứa Hải Phong có thể chất đặc thù lấy rượu bổ máu, hôm nay tuy đã đánh mất công năng này, nhưng đã đặt chân vào cảnh giới tông sư, một thân chân nguyên sinh sôi không ngừng, cuộn cuộn tuần hoàn, nếu không thật đúng là không cách nào ứng phó qua được.

Mọi việc có lợi tất có tệ, ngược lại mà nói, có tệ tất có lợi. Chỉ bất quá là nhằm vào những người khác nhau mà thôi.

Hấp thu nguyên khí của Hứa Hải Phong, chúng nữ trở nên càng thêm kiêu diễm ba phần. Đặc biệt là tiểu công chúa Lưu Đình, vẻ đẹp của nàng mơ hồ sánh ngang hàng với Lâm Uyển Nhân cùng Đường Nhu Nhi, thậm chí còn có xu thế muốn vượt qua.

Ở trong chúng nữ, Lưu Đình là người duy nhất đạt tới cảnh giới “ vô tướng” trong Huyền Thiên Xá Nữ công, mị lực của nàng đã siêu phàm thoát tục, không cần cố ý duy trì, mà là gờ tay nhắc chân liền tản mát ra hấp dẫn trí mạng.

Nói cách khác, chỉ cần người nào ở bên người nàng, sẽ bị nàng tự nhiên hấp dẫn, tựa như nam châm hút sắt, lực hấp dẫn không cách nào kháng cự.

“ Nội Mị Thuật.”

Tới loại cảnh giới này, dĩ nhiên không cần mượn thêm vẻ ngoài, rất có vị đạo mơ hồ tương thông cùng tinh thần lực thần bí.

Lưu Tuấn Thư lúc gặp mặt Lưu Đình, vẫn khó có thể cầm giữ, bị tiểu công chúa ba lời hai câu thì tâm tình chần động. Nếu là người khác, hẳn tuyệt đối không có thất thổ đến như vậy.

Hắn thân là tiền doanh thống lĩnh của Hoàng Long quân đoàn, lại là một trong những người ngày sau cạnh tranh ngai vị đại thống lĩnh, quyền binh trong tay to lớn, ở kinh sư cũng là một đại nhân vật.

Có được quyền thế như thế, những người hắn gặp gỡ đều là tuần kiệt, những mỹ kiều nương lại càng là vô số. Nếu nói về dung nhan vẻ đẹp, Lưu Đình dĩ nhiên là thuộc dạng có một không hai, nhưng cũng không tới mức làm cho hắn không chịu được như thế.

Lưu Tuấn Thư thất thổ như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là bị nội mị thuật của tiểu công chúa hấp dẫn, mà trong bất tri bất giác liền bị hãm sâu bên trong.

“Cũng không biết Tương đại quân sư nói những thứ gì với phu quân, lại có thể khuyên động phu quân đồng ý cho tiểu muội ra mặt như thế.” Lâm Uyển Nhân thu liễm tươi cười, khó hiểu nhìn lại đôi mày.

Hứa Hải Phong từ sau khi lĩnh ngộ tinh thần lực lượng, lập tức xảy ra biến hóa thoát thai hoán cốt, cũng không còn là tiểu tử không chút chủ kiến của dĩ vãng.

Đối với mấy vị phu nhân của hắn, Hứa Hải Phong vẫn giữ nguyên thái độ phóng khoáng, không bao giờ can thiệp vào chuyện của các nàng.

Nhưng mà lần này, Hứa Hải Phong không ngờ lại chủ động yêu cầu Lưu Đình đi chiêu hàng Lưu Tuấn Thư. Đây chính là chuyện lớn, bởi vậy có thể thấy được, Hứa Hải Phong đối với người này vô cùng coi trọng không người tầm thường nào có thể sánh bằng.

Phải biết rằng, cho dù là lúc trấn an mấy ngàn sơn tặc của Thái Hành sơn mạch, Lâm Uyển Nhân cũng bắt quá lộ mặt có một lần mà thôi.

Chẳng lẽ phân lượng của một mình Lưu Tuấn Thư có thể so được với mấy ngàn tính mạng?

“Phu quân đại nhân không có nói rõ, chẳng qua theo tiểu muội nghĩ, cũng không ngoài Tương đại quân sư tương khuyên, nhanh chóng nhất thống thiên hạ mà thôi.” Lưu Đình lạnh nhạt đáp.

Dĩ tâm của Hứa Hải Phong cho tới bây giờ chưa từng giấu diếm qua các nàng, vô luận là đoạn trang hào phóng như Lâm Uyển Nhân, khôn khéo thế sự như Hạ Nhã Quân, ôn nhu như nước như Đường Nhu Nhi, điềm tĩnh động lòng người như Lưu Đình. Thậm chí ngay cả phóng khoáng anh tư như Phương Doanh Anh đều biết được rõ ràng.

Đối với biến hóa này của phu quân, phản ứng của chúng nữ khác nhau, chẳng qua vô luận trong lòng các nàng suy nghĩ như thế nào, lại cũng không từng phát ra ý tứ phản đối. Bên trong có Lưu Đình là có tâm tư phức tạp nhất. Nếu Hứa Hải Phong muốn tranh bá thiên hạ, vậy sớm muộn có một ngày, sẽ phải đối diện cùng Lưu thị hoàng triều.

Khi đó, một bên là phu quân tỷ muội, bên kia là phụ mẫu huynh đệ, nàng lại phải làm như thế nào. Tuy Hán Hiền để đem nàng xem như một kiện lễ vật đưa cho Hung Nô Mạo Đốn, trong lòng nàng thực sự có mang oán hận, nhưng muốn nàng hoàn toàn cắt đứt tình cha con, cũng quyết là không thể.

Trong năm đó tại Ngọa Long thành, tâm tình của nàng vô cùng bất an. Sợ đột nhiên có một ngày tỉnh lại, hai bên sẽ quyết trận tử chiến.

Tâm tư này của nàng làm sao giấu diếm qua được chư nữ, vì thế cho tới nay, trong cố ý vô ý, được Hứa Hải Phong sủng ái nhiều nhất cũng là nàng, đây tựa hồ đã thành lệ thường, là một chuyện vô cùng đương nhiên.

Khi tin tức kinh sư thất thủ, nàng dĩ nhiên khóc đến bi thống gần chết, nhưng tận sâu trong đáy lòng nàng lại có được một tia vui mừng. Chuyện nàng luôn lo lắng đã không xảy ra, tuy dùng một phương diệt vong để trả giá cho sự hòa bình giả dối.

Một ngày, thư của Hứa Hải Phong đưa đến trong tay của nàng, nàng lo lắng luôn mãi, rốt cục đáp ứng.

Khổ sở cười, Lưu Đình tự giễu: “Vốn tưởng rằng kiếp này tiểu muội phải ẩn danh, nghĩ không ra chỉ mới qua hai năm, liền phải đi ra gặp người.”

Lâm Uyển Nhân thở dài một tiếng, nói: “Tương quân sư học cứu thiên nhân, có trí tuệ thông thiên, hẳn là không hề tùy tiện làm việc, muội tử không cần lo lắng.”

Lưu Đình khẽ gật đầu, đối với những lời này của đại tỷ, nàng đã sớm suy nghĩ qua, biết rằng cho dù phải đem thân phận của mình chiêu cáo thiên hạ, cũng tuyệt đối không còn đường lựa chọn.

Thực lực của Hung Nô nhân không phải chuyện đùa, nếu bọn họ biết được hành tung của Lưu Đình, vậy tự nhiên cũng có thể đoán ra lúc đầu ai đem vị mỹ kiều nương cứu ra hoàng cung. Nếu Mạo Đồn xấu hổ thành giận, đột nhiên làm ra cử động gì, mới gọi là hối hận không kịp.

“Ai...” Lâm Uyển Nhân đột nhiên thở dài thật sâu, đôi mày thanh tú gắt gao cau lại, nàng nhẹ giọng nói: “Phu quân lần này đem quyền to quân chính giao cho quân sư đại nhân, cũng không biết là họa hay phúc nữa.”

Lưu Đình nhìn nàng, đã thấy nàng cũng nhìn mình với ánh mắt vô cùng lo lắng.

“Tỷ tỷ, tỷ xem quân sư đại nhân là người cảm ân báo đáp sao?” Lưu Đình đột nhiên hỏi.

Lâm Uyển Nhân ngẩn ra, sau một lúc lâu, nàng cười khổ nói: “Ta không biết, tuy cùng hẳn quen biết lâu như vậy, lại nói chuyện với nhau vô số lần, nhưng ta còn nhìn không thấu người này.”

Lưu Đình cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Chỉ là theo tiểu muội nhìn ra, quân sư đại nhân tựa hồ cũng là một người cao ngạo không cam lòng ở dưới người khác.”

Nàng tuy nói ra uyển chuyển mị mơn, nhưng ý tứ trong đó Lâm Uyển Nhân làm sao không biết.

“Phu quân đại nhân tín nhiệm hẳn như thế, bên trong tất có duyên cớ, chỉ là nhất thời chúng ta nghĩ không ra mà thôi.” Lâm Uyển Nhân trầm giọng nói.

Cánh cửa đột nhiên bị người đẩy ra, một trận gió thơm thổi vào, chính là Phương Doanh Anh.

“Đại tỷ, Tương quân sư không phải người xấu.”

Hai nàng cả kinh, ánh mắt hướng ra cửa nhìn lại, Phương Doanh Anh khoát tay nói: “Chỉ có một mình tiểu muội đến.”

Yên tâm tư, Lâm Uyển Nhân nhìn về phía Phương Doanh Anh, nhất thời không biết giải thích từ đâu.

“Đúng vậy, tiểu muội cũng là nghĩ như vậy, cho dù là trước kia có điều cớ kị, nhưng từ lúc phu quân đại nhân bước chân lên tông sư, tiểu muội cũng rất ít lo lắng.” Lưu Đình mỉm cười nói.

Phương Doanh Anh nghe vậy xuất ngoài dự liệu, nhìn nàng hỏi: “Vì sao?”

“Phu quân đại nhân đã là tông sư, lại có Hạ tỷ tỷ, cho dù Tương quân sư có mưu đồ khác, cũng tuyệt đối không dám coi thường vọng động, trừ phi...”

Phương Doanh Anh nghe đến nhập thần, hỏi: “Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi hẳn có thể đồng thời thành công ám sát phu quân đại nhân cùng Hạ tỷ tỷ mới được.” Lưu Đình nói từng chữ.

Phương Doanh Anh trầm tư một thoáng, đột nhiên ánh mắt chợt nhẹ đi, nở nụ cười.

Nghĩ muốn một lần chém giết hai vị tuyệt đỉnh cao thủ cấp tông sư, chỉ cần biết suy nghĩ một chút, sẽ không ai kiên trì nuôi ý niệm điên cuồng như vậy trong đầu.

Phải biết rằng một khi thất bại, sẽ mang tới sự trả thù mãnh liệt vô cùng vô tận. Một cao thủ cấp tông sư làm thích khách, chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ làm người dựng đứng tóc gáy. Tương Khổng Minh tính cách cẩn thận, mọi việc thích mưu định rồi sau đó làm, quả quyết sẽ không làm ra sự tình lỗ mãng như thế.

Phương Doanh Anh tiến lên ôm Lưu Đình, cười nói: “Hay cho một tiểu muội, muội nói rất đúng.”

Lưu Đình mỉm cười, vẫn không trả lời, nhưng trong lòng của nàng cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Đối với những người khác mà nói, một lần phục kích hai vị tông sư, đó là việc không thể tưởng tượng. Nhưng nếu có Hắc Kỳ quân nơi tay? Có Hắc Kỳ quân tràn ngập kỳ nhân dị sĩ thì sẽ như thế nào?

Bất hạnh chính là, Tương Khổng Minh đang từ từ tiếp quản quyền lực trong tay Hứa Hải Phong, kể cả Hắc Kỳ quân danh rền thiên hạ, nếu có một ngày, khi hắn có thể hoàn toàn lấy được quyền khống chế Hắc Kỳ quân, hắn còn có thể cam tâm bình thản như thế sao?

Lưu Đình giương mắt, vừa lúc gặp phải ánh mắt của Lâm Uyển Nhân, hai nàng đều có suy tư, đều có tính toán.

246. Chương 246: Thời Gian

Hứa Hải Phong không hề che giấu hành tung, quang minh chính đại đi dưới ánh nắng, thân thể của hắn được ánh mặt trời nóng bỏng chiếu xuống, lại không hề đổ một chút mồ hôi. Ngẩng đầu nhìn trời, ánh sáng chói mắt ở trong mắt của hắn lại bình thản nhu hòa, hắn thở dài thật sâu.

Trên mặt của hắn hiện ra tia tươi cười bất đắc dĩ. Tuy tu hành võ đạo chú ý chính là quang minh lỗi lạc, nhưng ngẫu nhiên làm chút việc như nghe trộm, đối với chuyện này cũng không có gì ảnh hưởng, ít nhất, ở trong tâm linh của hắn cũng không lưu lại dấu vết hay sơ hở gì.

Lâm Uyển Nhân cùng Lưu Đình hai nàng nói chuyện trong phòng, hắn nghe hết toàn bộ, thẳng đến khi Phương Doanh Anh đẩy cửa đi vào, hắn mới rời đi, chẳng qua tình hình ba nàng gặp nhau, hắn cũng có thể đoán trúng được tám, chín phần mười.

Phương Doanh Anh cùng Tương Khổng Minh có giao tình thâm sâu, khẳng định sẽ ra sức biện hộ cho hắn. Mà Lâm, Lưu hai nàng tâm cơ trầm ổn, dù là có bao nhiêu lòng phản đối, cũng sẽ không gây cãi với nàng. Vậy khả năng duy nhất chính là nương theo lời nàng mà nói chuyện, thẳng đến khi đem nàng hồng thật vui vẻ mới thôi.

Hứa Hải Phong khe khẽ thở dài, Phương Doanh Anh tuyệt đối không phải là một người ngu ngốc, trái ngược, sự thông tuệ của nàng cho dù là trong chúng nữ cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ là, nàng không có chút tâm cơ.

Từ nhỏ sinh hoạt dưới vòng tay áp ủ của cha mẹ, được họ cẩn thận phụng trong tay mà bảo hộ, khiến cho nàng rất ít tiếp xúc đến mặt tối của lòng người.

Nhìn người thành tâm, có lẽ đây mới là địa phương khả ái nhất của nàng.

Tự nhiên, nếu Phương gia không phải quyền thế cao cư, làm cho không ai dám trêu chọc tới nàng, thì với tính cách của nàng như vậy, sợ là có chết như thế nào cũng không biết.

Hứa Hải Phong âm thầm may mắn, chính mình có thể chiếm được một viên trân bảo như thế, mà làm hắn càng vui mừng hơn chính là, hắn đã có đủ thực lực bảo trì cho viên trân bảo này tiếp tục tỏa sáng. Cho dù là trong thời thế hỗn loạn, hắn cũng tràn ngập lòng tin tưởng.

“Tương Khổng Minh...” Hứa Hải Phong thở dài một tiếng, vấn đề này cũng không biết làm sao hướng các nàng giải thích, chẳng lẽ đem việc mình có ma huyết kể ra chi tiết với các nàng sao?

Tuy nói giữa vợ chồng phải dùng chân thành đối đãi nhau, nhưng nếu thật sự không còn sự riêng tư, chỉ sợ sau khi các nàng biết được chân tướng, chính mình cũng sẽ biến thành một người cô đơn.

Hắn làm sao hướng các nàng giải thích? Việc này không thể xem thường. Cau mày, Hứa Hải Phong chậm rãi đi trên đường cái không mục đích.

“Ba...”

Một thanh âm thanh thúy hấp dẫn lực chú ý của hắn, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong một tiệm trà ngồi đầy người. Một bạch diện thư sinh cao gầy đang nói gì đó hết sức hăng say.

Trí nhớ Hứa Hải Phong phảng phất như trở về thời thơ ấu, Hứa gia thôn không lớn, người lui tới cũng không nhiều. Khi đó có chuyện làm cao hứng nhất, chính là những vị làm nghề kể chuyện đi ngang qua thôn. Cứ đến buổi tối, người kể chuyện sẽ bày ra bàn ghế, lại có thêm bình trà ngon, bắt đầu miệng lưỡi lưu loát kể lại đủ loại chuyện xưa.

Hài tử toàn thôn, chỉ cần biết đi, đều sẽ chạy tới trước, giành vị trí tốt, để được nghe kể chuyện.

Dù cho bọn họ có nghe hiểu hay không, não nhiệt này nhất định phải đến xem cho biết.

Chỉ là...Hứa Hải Phong thu hồi ánh mắt, trăng cảnh khi đó phảng phất như mới hôm qua, nhưng tâm tình năm đó đã sớm không còn tồn tại.

“ Mời khách quan ngồi.”

Hứa Hải Phong tỉnh táo lại từ trong ký ức xa xôi, lúc này mới phát hiện mình đã lững thững đi vào trong quán trà.

Hắn mặc quần áo hoa quý, khí độ phi phàm, trong mơ hồ như có mỗ cổ khí phách nhàn nhạt phát ra theo mỗi bước đi. Những người nghe kể chuyện chẳng qua chỉ là dân chúng bình dân, nhìn thấy hắn tiến đến, rất tự nhiên liền tránh ra một đường đi, dù bên trong có mấy người không cam lòng, nhưng khi hắn đi tới gần ba bước, trong lòng lập tức sinh ra hàn ý, không còn lòng can đảm mở miệng đuổi người.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nếu đã đến, thì cứ ngồi lại. Hắn ngồi xuống, thuận miệng gọi bình trà ngon, khó được cơ hội này, liền trộm nghỉ dưỡng nửa ngày thôi.

Người kể chuyện hướng hắn chấp tay, tự nhiên là nhìn ra được vị đại nhân này bất phàm, trong thái độ liền cung kính vài phần, hi vọng có được một chút phần thưởng nhiều hơn.

“ Lão Hồ, nói mau a...”

Tiếng thúc giục trong quán vang lên, trong lòng Hứa Hải Phong buồn cười, người kể chuyện kia có lẽ đang nói đến chỗ khẩn trương, lại bị chính mình cắt đứt, cho nên những người này mới cảm thấy không vui.

“ Được, các vị, tạm thời nghe Hồ lão hán ta kể tiếp.” Lão Hồ cầm cây quạt trong tay xếp lại, nặng nề gõ mạnh lên bàn, nói: “ Lại nói Hứa đại tông sư đánh mạnh một quyền vào ngực, đây gọi là Hắc Hổ Thâu Tâm, trong lòng Lợi Trí run sợ, miễn cưỡng né qua, hắn chết không cam lòng, còn đá lên một cước, gọi là Lão Thụ Bàn Căn. Chỉ là Hứa đại tông sư gặp chuyện không sợ hãi, hắn cười lạnh một tiếng, vươn một chưởng, hét lớn: “ Thái Cực Thần Công”, Lợi Trí lại hét: “ Không hay” liền bị một chưởng này đánh trúng, lúc này miệng phun máu tươi, té ngã trên mặt đất.”

“ Hứa đại tông sư đang muốn tiến lên đánh thêm một chưởng, lấy tính mạng hắn, đột nhiên nghe được dưới chân núi tiếng hăm giết chấn thiên, nguyên lai Hung Nô nhân hèn hạ đã thừa dịp đại tông sư rời đi, phát binh tập kích. Hứa đại tông sư vì bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là buông tha tính mạng Lợi Trí, vội vã xuống núi.”

Lão Hồ kể xong một mạch, há miệng phát ra như tiếng pháo nổ, tích tích ba ba nói thẳng một hơi, thẳng đến lúc này, mới chịu dừng lại.

Một bàn tay của Hứa Hải Phong đặt trên tay cầm của bình trà, hắn vẫn giữ nguyên động tác, cũng chưa hề nhúc nhích.

Tuy linh giác của hắn đã sớm cảm ứng được, nơi này cũng không có nhân vật quen thuộc với hắn, nhưng hắn vẫn cẩn thận hướng bốn phía nhìn quanh một chút.

Lão Hồ này đang nói gì vậy? Nếu hắn không có nghe lầm, tựa hồ là cuộc giao chiến giữa mình và Lợi Trí tại bắc cương.

Chỉ là vì sao nghe tới, lại có điểm như đánh nhau tay đôi, chẳng lẽ tông sư luôn giao đấu kiểu này hay sao?

Lão Hồ chú ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Hứa Hải Phong, cẩn thận cúi người xuống, hỏi: “ Vị đại gia này, ngài không hài lòng sao?”

Cũng không trách hắn vì sao đặc biệt chú ý đến Hứa Hải Phong, thật sự là lúc này trên người hắn mặc bộ y phục vô cùng sang quý, đột nhiên xuất hiện ở trong quán trà nho nhỏ, muốn không gây cho người chú ý cũng là việc không dễ dàng.

Hứa Hải Phong nhìn hần mỉm cười. Lắc đầu, cho dù hần không hài lòng, cũng sẽ không biểu lộ ngay lúc này. Hần cầm lấy bình trà, rót một chén, nhẹ nhàng uống một ngụm, liền đặt xuống, cũng không tiếp tục uống thêm.

Cái gì là trà ngon cực phẩm, cho dù là loại trà kém nhất trong phủ Tương Khổng Minh cũng phải ngon hơn loại trà này gấp trăm lần.

Chứng kiến động tác này của hần, lão Hồ càng thêm xác định ý nghĩ của chính mình, người này nhất định là xuất thân từ thế gia môn phiệt, nếu không vì sao ngay cả loại trà tốt nhất ở đây cũng không xem vào mắt.

“Lão Hồ, như thế nào lại ngừng, nhanh nói đi...” Lại tiếng thúc giục vang lên.

Lão Hồ a a cười, nói: “Nếu muốn biết Hứa đại tông sư làm sao lấy lực một người quát lui mười vạn truy binh của Hung Nô nhân.” Hần cầm lấy cây quạt gỗ mạnh, phát ra một tiếng vang thật lớn: “Tạm thời nghe ngày mai phân giải.”

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Hứa Hải Phong chậm rãi chảy xuống, mặc dù thể chất của hần đã đạt tới cảnh giới nóng lạnh bất xâm, nhưng cũng không đại biểu cho da mặt của hần dày tới mức đao thương không vào.

Nếu là bạo long hình người hoặc Tương quân sư luôn tự xưng thiên hạ vô song nghe được câu này, có lẽ còn nghĩ rằng đây là chuyện đương nhiên.

Lực một người quát lui mười vạn Hung Nô nhân, thật sự xem hần là bạo long hình người Tần Dũng sao? Cho dù hần là Tần Dũng, lúc đối mặt mười vạn đại quân, chỉ sợ cũng bó tay hết cách.

“Ai...lại chơi trò này, như thế nào mỗi khi nghe đến cao triều, lão Hồ người luôn dừng ngay thế.”

Tuy tiếng trách mắng không ngừng vang lên, nhưng lão Hồ vẫn đầy mặt tươi cười, đối với hết thảy lời trách móc cũng không để ý tới. Quả nhiên chốc lát sau, người từ từ tán đi, nghĩ đến bọn họ cũng đã quá quen thuộc với chuyện này.

Lão Hồ cầm khay, cười híp mắt đi tới trước mặt Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong tự nhiên biết được ý tứ của hần, thò tay lấy ra một thỏi bạc, vút lên khay, trong những đồng bạc vụn kia, nhìn thật chướng mắt.

Lão Hồ biến sắc, ngẩng đầu đánh giá Hứa Hải Phong, cầm thỏi bạc dâng lại cho Hứa Hải Phong, nói: “Nếu trong tay khách quan không có bạc vụn, thì cũng không sao, chỉ cần sau này lúc rảnh rỗi, xin trở lại ủng hộ một chút, lão Hồ đã thấy đủ.”

Hứa Hải Phong có chút kinh ngạc, hần tự nhiên có thể cảm ứng lời của lão Hồ đúng là chân thành thật ý, không khỏi hỏi: “Vì sao người không thu?”

Lão Hồ thở dài, chỉ vào quan ấn trên thỏi bạc, nói: “Tiền này nặng tay, nếu lão hán cầm nó, chưa hần là một chuyện tốt.”

Hứa Hải Phong lập tức hiểu được, hần đem ra thỏi bạc vốn là vật trong kho của quan phủ, dĩ nhiên ngoài thế gian cũng hiếm khi truyền lưu. Lão Hồ này là người tinh thông thế sự, đại khái hoài nghi tiền này lai lịch không rõ, nên không dám tiếp nhận.

“Hồ lão bá...”

“Ai yêu, không dám đương, kêu một tiếng lão Hồ là được.”

Hứa Hải Phong cười, nói: “Nghe lão nhân gia ngài nói chuyện thật sự có vài phần đạo lý, cùng với lúc kể chuyện thật đúng là hai người a.”

Lão Hồ sang sảng cười, nói: “Ngài quá khen, lão hán này chỉ là hoang đường lời kể một chút, bọn họ đều là những bằng hữu thân thiết, chính là thích nghe kể như vậy, cùng bậc đại lão gia như ngài thì khác, nếu lão hán nói ra văn hoa, chỉ sợ bọn họ đã sớm trốn hết.”

Ngoài ý muốn nhìn hấn một cái, lão Hồ này trà trộn trong nhân gian nhiều năm, có được một nhóm khách quen, tự nhiên cũng có đạo lý.

“Vậy, tại hạ xin hỏi một câu cuối cùng, ngài có từng gặp qua Hứa Hải Phong?”

“Hắc hắc...” Lão Hồ xấu hổ cười nói: “Có nhìn thấy xa xa.”

“Ân...?” Hứa Hải Phong cảm thấy ngoài ý muốn, hỏi: “Vậy hấn có hình dáng thế nào?”

Vừa nói đến nơi đây, lão Hồ lập tức sáng mắt, hươ tay múa chân nói: “Hứa đại tông sư sao, mắt như chuông đồng, thân cao tám thước, thanh âm vang rền, vừa nhìn đã biết là một viên mãnh tướng sa trường.”

Sắc mặt Hứa Hải Phong cổ quái, chợt phá lên cười.

Trong ánh mắt kinh ngạc của lão Hồ, Hứa Hải Phong dùng tay vẽ vài lần lên thỏi bạc, tiện tay ném xuống khay, nói: “Ta đã làm ký hiệu trên đó, cam đoan ngày sau không có người đi tìm người phiên toái, cứ việc yên tâm mà sử dụng.”

Lão Hồ tiếp nhận thỏi vàng, nhìn thấy Hứa Hải Phong xoay người rời đi, hấn mở miệng gọi, cũng không có hiệu quả. Nhìn thỏi bạc trong tay, trong lòng hấn nói thầm, lật qua lật lại vài lần. Đột nhiên, động tác của hấn hoàn toàn dừng lại, ở trên thỏi bạc màu trắng, không biết khi nào lại có thêm một chữ to bắt mắt.

Hấn nheo mắt, tránh ánh nắng, nhìn kỹ, lập tức kinh hô không thôi.

Ở trên thỏi bạc, là một chữ Hứa thật to.

247. Chương 247: Đối Sách (1)

Hồi tưởng lúc đầu gặp Cổ Đạo Nhiễm ở đây, như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, sẽ có một ngày mình lại trở thành chủ nhân của nơi này.

Thế sự biến hóa, thật sự là khó có thể dự liệu.

Về phần Tương Khổng Minh, hấn đã đem vứt ra sau đầu, chính có câu cỏi chuông phải tìm người buộc chuông, vấn đề khó khăn này cứ giao cho Tương đại quân sư tự mình đi quan tâm là được.

Có một vị quân sư vạn năng như thế mà không dùng, còn phải tự mình đi tổn thương đầu óc, chẳng phải là quá mức ngu ngốc.

Đi chưa được mấy bước, phía trước truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Hứa Hải Phong bật cười, thật sự là xảo diệu, mình còn chưa kịp đi tìm hấn, hấn đã chủ động đưa lên cửa.

“Còn chưa tìm được chủ công sao?”

Một thanh âm bắt mắt từ nơi ngã rẽ truyền đến.

Thanh âm khác vang lên: “Hộ vệ giữ cửa chỉ nhìn thấy một mình chủ công chấp tay rời đi, thân phận của ngài cao vợi, tự nhiên không dám tiến lên hỏi. Mà lấy thân thủ trước mắt của chủ công, nếu là cố ý ẩn giấu hành tung, trong thiên hạ sợ là không người có thể tìm được ngài.”

Làm việc bên cạnh Tương Khổng Minh càng lâu, Trịnh Pháp Sâm lại càng cung thuận. Giang hồ lịch duyệt nhiều năm nói cho hấn, Tương Khổng Minh tuyệt đối là một gia hỏa quý thần khó lường, nghĩ muốn đùa giỡn đỡ trò ngay trước mặt của hấn, khẳng định là một chủ ý ngu xuẩn đầu lừa cực kỳ.

Người này phảng phất không chỗ nào không biết, không chỗ nào không hiểu, lại uyên bác, cùng với những mật thám thần kỳ vô ảnh vô tung, không nơi nào không vào được, đều đủ làm cho người ta không dám ôm ấp ý nghĩ may mắn trong lòng.

Cùng bước theo sát phía sau Tương Khổng Minh, ánh mắt Trịnh Pháp Sâm thỉnh thoảng hướng nhìn vị hấn tử cao lớn uy vũ đi bên cạnh.

Người này là ngày hôm qua mới theo xa đội của Ngọa Long thành đi tới nơi này, vừa xuống xe ngựa, hần liền đi tới bên người Tương Khổng Minh, tuy không thể nói như bóng với hình, nhưng cũng không rời khỏi hần ngoài mười bước.

Trịnh Pháp Sâm cũng là một lão giang hồ, tự nhiên biết được vị này là hộ vệ cao nhất bên người Tương Khổng Minh. Lấy thân phận địa vị hôm nay của Tương đại quân sư, tìm tới một cao thủ làm thiếp thân hộ vệ, đó là việc đương nhiên.

Chỉ là làm cho Trịnh Pháp Sâm sợ hãi chính là chính mình không ngờ nhìn không thấu sâu cạn của người này.

Người này đứng bên người Tương Khổng Minh, suốt một ngày đêm không nói một lời, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Trịnh Pháp Sâm cơ hồ đều hoài nghi trước mặt của hần thật sự có người tồn tại hay không.

Trong lòng hần nói thầm, người này khí thế mạnh, quả thật là bình sinh hần mới thấy. Cho dù là Hứa đại tông sư, cũng chỉ sần sần như hần mà thôi. Nhân vật như thế, chẳng lẽ lại là một cao nhân tiền bối cấp tông sư hay sao.

Chỉ là nếu nói hần là tông sư, vậy sao hần lại tự hạ thân phận, cam tâm làm một hộ vệ cho Tương Khổng Minh?

Có được một cận vệ cấp tông sư hay sao? Dù có là Tương Khổng Minh, chỉ sợ cũng không có năng lực này.

Dừng bước, Tương Khổng Minh cau mày, hỏi: “ Minh Đường, người có thể cảm ứng được phương vị của chủ công không?”

Đôi mắt đang khép hờ của Lý Minh Đường chậm rãi mở ra, dùng một ngón tay chỉ ra phía trước, nói: “ Ở bên này.”

Nghe xong hai người họ nói chuyện, Trịnh Pháp Sâm run run, trong lòng hần cuồn cuộn không thôi. Cảm ứng, có thể vận dụng tinh thần cảm ứng, vậy thân phận người này cũng đã rõ ràng.

Nghĩ không ra, hần lại là một siêu cấp cao thủ cấp bậc tông sư.

Đầu của hần cúi thật thấp, nghĩ muốn che giấu vẻ kinh hãi tột cùng trong mắt.

Ánh mắt của Tương Khổng Minh xẹt qua trên người hần thật nhanh, khóe miệng hàm chứa tia cười lạnh như hiểu rõ.

“ Có xa lắm không?” Tương đại quân sư thu hồi ánh mắt, hỏi.

“ Rất gần.” Lý Minh Đường vẫn trả lời đơn giản trực tiếp như từ trước tới giờ. Tuyệt không nói nhảm hay có cử chỉ gì khác, đây cũng là đặc điểm chung của huyết tửu chiến sĩ, đương nhiên, Tương đại quân sư là ngoại lệ duy nhất bên trong.

“ Ân?” Tương Khổng Minh kỳ quái nhìn hần.

Hứa Hải Phong ở một bên lắng nghe, trong giọng nói của Tương Khổng Minh tựa hồ có chút gấp gáp, chẳng lẽ hần có việc gì quan trọng hay sao.

Nghĩ tới đây, thân hình Hứa Hải Phong khẽ động, đã biến mất nơi ngã rẽ. Khi hần lại xuất hiện, đã không chút tiếng động đi tới trước mặt ba người.

Trịnh Pháp Sâm thấy hoa mắt, hai mắt đang nhìn dưới mặt đất đột nhiên nhìn thấy một bóng đen xuất hiện bên người bọn họ, hần không chút suy tư đánh ra một quyền.

Ai ngờ, một quyền ngưng tụ tám thành công lực của hần lại giống như trúng phải lớp bông, không tạo nổi một tia rung động.

Hần kinh hãi thất sắc, ngẩng đầu vừa nhìn, lập tức có chút dở khóc dở cười, người ngay trước mắt chính là Hứa Hải Phong mà hần tìm mãi không thấy.

“ Gặp qua Hứa tông sư.” Trịnh Pháp Sâm vội vàng thi lễ nói.

“ Không cần phải khách khí.” Hứa Hải Phong cười nói: “ Một quyền của Trịnh huynh uy mãnh tuyệt luân, Hứa mỗ thiếu chút nữa đã tiếp không được.”

Trong lòng Trịnh Pháp Sâm rùng mình, hắn không biết những lời này của Hứa Hải Phong có ý châm biếm hay gì khác, nhưng chỉ sợ không có bao nhiêu hảo ý, vội vàng giải thích: “ Tại hạ lỗ mãng, thật không biết là Hứa tông sư đích thân tới.”

Tương Khổng Minh đột nhiên cười, nói: “ Trịnh nghĩa sĩ không cần khách khí như thế, chủ công chỉ là tán dương mà thôi.”

Dứt lời, hắn nháy mắt cho Trịnh Pháp Sâm, người sau lập tức thức thời cáo lui rời đi.

Trên mặt Hứa Hải Phong xẹt qua tia mỉm cười: “ Người này đối với quân sư đại nhân hoàn toàn nghe lời, không dám cãi lệnh a.”

Tương Khổng Minh khinh thường nhìn lướt qua phương hướng Trịnh Pháp Sâm rời đi, nói: “ Người này cũng giống như Lâm Gia Huy, đều là một người trời sinh thích đánh cuộc, chẳng qua, ánh mắt hai người họ cũng chuẩn được một nửa.”

“ Một nửa?”

“ Đúng vậy, bọn họ có thể ở trong thời loạn thế này mà lựa chọn Hắc Kỳ quân, đó chính là xem trọng chúng ta có thể lấy được sự thắng lợi cuối cùng, ánh mắt này có chút khó được.” Chần chờ một chút, Tương Khổng Minh thở dài nói: “ Ân, chẳng qua ánh mắt của Lâm Gia Huy được hơn hắn.”

“ Vì sao?”

“ Trong lòng Trịnh Pháp Sâm, thế lực của Hung Nô nhân mới là lớn nhất, nếu không phải hắn biết, cho dù đầu thân Hung Nô cũng khẳng định không cách nào được trọng dụng, thì lựa chọn đầu tiên của hắn chính là Hung Nô nhân.”

Yên lặng gật đầu, hảo cảm trong lòng đối với người này lại giảm bớt ba phần.

“ Về phần Lâm Gia Huy, tuy hắn cũng đầy tham vọng, nhưng ít nhất cũng biết mình là một người Hán. Chuyện đầu nhập thất lỗ hắn chưa từng nghĩ qua.”

Hứa Hải Phong gật đầu, hỏi: “ Còn một nửa không chính xác là gì?”

Trên mặt Tương Khổng Minh hiện lên một tia cười cổ quái: “ Bọn họ đoán không ra quan hệ giữa ta và ngài, còn tưởng rằng sau khi chủ công thăng lên tông sư, đã chuyên tâm tu hành võ đạo, không hề hỏi qua thế sự. Mà bên trong Hắc Kỳ quân chỉ có học sinh là nổi danh nhất. Bọn họ không đi theo học sinh, lại phải đi đâu tìm nơi thăng quan phát tài.”

Nói tới đây, Tương Khổng Minh đột nhiên cất tiếng cười to, qua một thoáng, hắn thu hồi tiếng cười, nói: “ Trịnh Pháp Sâm kia lại càng tức cười, thậm chí trong lòng hắn còn nghĩ đến, như thế nào mới có thể người không biết, quỷ không hay mà đem ngài đẩy xuống đài, đến lúc đó hắn sẽ trở thành nguyên huân khai quốc.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, không khỏi bật cười.

Như thế nào ý nghĩ của Trịnh Pháp Sâm cùng Lâm Uyển Nhân các nàng lại có chút tương tự như thế, chỉ bất quá mục đích của bọn họ cũng là hoàn toàn trái ngược mà thôi.

“ Quân sư có ý định làm sao sử dụng bọn họ?” Hứa Hải Phong nhàn nhạt hỏi.

“ Hừ...” Lạnh lùng hừ mũi, phát ra một tiếng trào phúng, Tương Khổng Minh nói: “ Nếu bọn họ rơi vào trong tay ta, còn không thể để cho bọn họ khâm phục thiếp thiếp, học sinh cũng xấu hổ lấy hai chữ Khổng Minh làm tên.”

Hứa Hải Phong nhìn hắn, trong giọng nói mang theo vài phần trêu chọc: “ Chỉ sợ những người có tâm tư này không chỉ là hai người bọn họ.”

“ Ân?” Nhìn nụ cười cao thâm khó lường trên mặt Hứa Hải Phong, trong lòng Tương đại quân sư trầm xuống một chút, lập tức rõ ràng lại có chuyện mua bán không giải quyết được đưa lên tới cửa.

“ Chủ công có việc cứ phân phó là được.” Về mặt Tương Khổng Minh đau khổ nói.

Hứa Hải Phong càng cười tươi hơn, nói: “ Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là Uyển nhi các nàng đối với việc Tương đại quân sư vì sao lại cam tâm tình nguyện truy tui theo một tên lính tiểu tốt vô danh như ta mà cảm thấy phi thường kỳ quái.”

Tương Khổng Minh nhướng mày, bất ngờ nói: “ Chủ công, ngài không phải là muốn bảo ta đi giải thích đó chứ.”

“ Hắc hắc...cùng người thông minh nói chuyện đúng là sướng khoái, ta không tìm người còn có thể tìm ai? Việc này liên phiền toái quân sư đại nhân.”

Đôi mày của Tương Khổng Minh gắt gao nhú lại, việc này tưởng như là nhỏ nhưng cũng không dễ xử lý.

Hắn đi theo Hứa Hải Phong lâu ngày, cũng không xa lạ đối với mấy vị phu nhân kia. Cho tới nay, chỉ có giao tình với Phương Doanh Anh, còn lại mấy người tuy mặt ngoài đối với hắn cực kỳ tôn kính, nhưng trong lòng vẫn cố kỵ ba phần.

Phải nói thế nào để trấn an mấy vị phu nhân này đây? Tương Khổng Minh lắc đầu suy nghĩ một lát, cũng hoàn toàn không nghĩ ra, hắn âm thầm mắng một tiếng, vì sao mấy nữ nhân này đều là người có tâm tư thông minh là lướt, phải chi ngu ngốc một chút thì dễ làm hơn nhiều.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một ý niệm dị thường ác độc, đó chính là đã hẹp hòi không làm quân tử, nếu mấy nữ nhân này mang ý xấu đối với mình, vậy thật ra có phương pháp một lần vĩnh viễn hậu hoạn, chỉ cần đem huyết tửu trên người chủ công cho các nàng uống vào, thì từ nay về sau sẽ không sợ hậu hoạn.

Chỉ là...Hắn cười khổ một tiếng, biện pháp này tuyệt đối không thể làm, ít nhất là không vượt qua được Hứa Hải Phong.

Nếu mình gạt hắn? Trong đầu Tương Khổng Minh nghĩ ra vô số khả năng. Chẳng qua chốc lát sau, hắn lập tức buông tha cho ý nghĩ nguy hiểm này. Hứa Hải Phong tuyệt đối không phải là người có tâm địa Bồ Tát, nhưng hắn thập phần tôn trọng người nhà của mình, điểm này chỉ cần nhìn hắn vì việc của bào huynh mà không tiếc đại náo Thương Châu thành, là đã có thể thấy được.

Nếu mình lén lút đem mấy tiểu nữ nhân mà hắn thương yêu nhất biến thành huyết tửu chiến sĩ, hậu quả này vô luận là hắn hay là Hứa Hải Phong, chỉ sợ cũng khó có thể thừa nhận nổi.

Nếu thay đổi là huyết tửu chiến sĩ khác, tuyệt đối không có nhiều sự cố kỵ như vậy, nhưng Tương Khổng Minh lại trời sinh ngoại lệ duy nhất, hắn thở dài một hơi, huyết tửu chiến sĩ trí tuệ cũng không dễ làm a...

Trộm nhìn Hứa Hải Phong, chỉ thấy bộ dáng của hắn an nhàn thảnh thơi, đang cười hì hì chờ mình, không khỏi giận dữ trong lòng, con người vừa chuyển, đã nảy sinh ra kế.

Hứa Hải Phong vẫn nhìn kỹ biến hóa của Tương Khổng Minh, lúc này thấy hắn lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, lập tức biết được hắn đã có quyết định, vì vậy nói: “ Không hổ là Tương đại quân sư danh chấn thiên hạ, nhanh như vậy liền có chủ ý, nói ra nghe một chút thế nào?”

Tương Khổng Minh mỉm cười, đã khôi phục vẻ tiêu sái tự nhiên thường ngày: “ Học sinh chỉ có bốn chữ, xin tặng chủ công.”

“ Thịnh nói.” Hứa Hải Phong thu hồi tươi cười, ôm quyền thi lễ.

“ Tới đâu hay đó.”

248. Chương 248: Đối Sách (2)

“ Không sai.” Tương Khổng Minh như đinh chém sắt trả lời.

Ánh mắt hồ nghi đảo hai vòng trên mặt hắn, Hứa Hải Phong nhìn không ra có vẻ trêu chọc gì, hỏi: “ Quân sư đại nhân làm như vậy tất có thâm ý, xin thỉnh giải thích một chút...”

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “Mấy vị phu nhân trong lòng mang thành kiến đối với học sinh, vậy vô luận giải thích như thế nào, hiệu quả đều không tốt. Trừ phi...”

“Cái gì?”

“Trừ phi là vận dụng huyết tửu.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Hứa Hải Phong trong nháy mắt đại biến, nói: “Việc này tuyệt đối không được.” Trong lòng hắn chấn động, từ sau khi bước vào cảnh giới tông sư, hắn vẫn là lần đầu tiên thăng lên cảm giác sợ hãi tận sâu trong đáy lòng. Liếc mắt nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Tương Khổng Minh, hắn nặng nề nói: “Việc này tuyệt đối không thương lượng, tuyệt đối không cho.”

Bề ngoài gương mặt Tương Khổng Minh không thay đổi, đối với kết quả này hắn đã sớm có dự liệu, nên không chút nào kỳ lạ: “Nếu chủ công không đồng ý, học sinh chỉ đành tuân mệnh.”

Hứa Hải Phong thở dài một hơi, hắn biết Tương Khổng Minh có nhiều quỷ kế, nhưng đối với mệnh lệnh của mình từ trước đến giờ đều cẩn thận tỉ mỉ chấp hành, chưa từng cãi lệnh dù sáng hay tối, cũng là ưu điểm lớn nhất của huyết tửu chiến sĩ, mà dù là vị chiến sĩ trí tuệ duy nhất này cũng không cách nào ngoại lệ.

“Mấy vị chủ mẫu đều là những người thông tuệ hiếm có trong thiên hạ, vô luận làm sao giải thích, cũng không khả năng khiến cho các nàng đều hài lòng. Nếu chủ công tin được, vậy học sinh có một kế không biết được không?”

“Quân sư đại nhân thỉnh nói.”

“Cho mấy vị phu nhân tham chính.” Tương Khổng Minh chậm rãi nói.

Trong mắt Hứa Hải Phong đột nhiên bắn ra vẻ lăm lệt, hắn ngẩng nhìn Tương Khổng Minh, một lúc lâu sau hỏi: “Nếu trí nhớ của Hứa mẫu không kém, quân sư đại nhân từng nói qua, một trong những tai họa nhiều loạn quốc gia, chính là hậu cung tham chính.”

Tương Khổng Minh đối với lời nói lớn tiếng của hắn không chút nào sợ hãi, mà là lạnh nhạt cười nói: “Không sai, vì thế sau này chủ công phải lập di chiếu, người bên nhà ngoại không được làm quan.”

Hứa Hải Phong hít sâu một hơi, thở dài nói: “Điều này có thể sao?”

Không nói những người khác, chỉ nói Phương, Đường hai nhà, tưởng muốn ngăn chặn tuyệt đối thế lực trên đường quan vận của bọn họ, trừ phi là tạo ra hành động máu tanh, nếu không quyết không có thể.

“Trong loạn thế, tự nhiên là quyết không thể, nhưng nếu ngày sau thiên hạ nhất thống, thái bình vô sự, có thể làm được.” Thanh âm Tương Khổng Minh lạnh lùng mang theo tia sát ý như có như không: “Ngày sau chủ công thăng thiên, không thể cho hậu nhân của Phương, Đường nhị nữ thừa kế.”

“Người...”

Hứa Hải Phong khép hờ hai mắt, trong lòng ba đào quay cuồng, ý tứ của Tương Khổng Minh phi thường rõ ràng, chính như Lâm Uyển Nhân các nàng đoán kỹ hắn, trong tim của hắn cũng vô cùng cố kỵ Phương, Đường hai nhà.

Trong lời của hắn còn có ý, thậm chí chỉ ra, sau khi Hứa Hải Phong trăm tuổi, Phương, Đường hai nhà chưa hẳn sẽ có kết quả tốt.

“Trong mấy vị chủ mẫu, Lâm, Lưu hai vị ra đời trong nhà đế vương, hiểu rõ chính trị, ngày sau có thể trở thành một trong những cánh tay đắc lực của chủ công. Thân phận các nàng đặc thù, ngay cả là tam đại thế gia cũng không dám dễ dàng đắc tội ngõ nghịch, rất nhiều chuyện chủ công không tiện ra tay nhưng các nàng lại có thể làm được thỏa đáng mà không chọc người đổ kỵ, đây là thứ nhất.”

Tương Khổng Minh hít sâu một hơi, nói tiếp: “Vô luận nói hay như thế nào cũng là vô ích, đều không so được quyền binh nắm trong tay mới ổn thỏa, chỉ cần trong tay hai vị chủ mẫu nắm giữ thực lực, có thể ở dưới trướng chủ công lấy được thế lực cân bằng, vậy đoán kỹ đối với học sinh dù không tan thành mây khói, cũng sẽ giảm lại, thậm chí không đáng phải lo lắng, đây là lý do thứ hai.”

“Thứ ba...” Tương Khổng Minh đột nhiên câm miệng không nói.

“ Là gì?” Hứa Hải Phong ngừng thần hồi.

“ Các nàng ra mặt, không cần lo sợ việc bên ngoại thích.”(nhà ngoại).

Hứa Hải Phong lập tức hiểu được, Lâm Uyển Nhân đã sớm cô đơn một mình, về phần Lưu Đình, phỏng chừng chỉ chờ đến khi Lưu Chính Khải cùng Lưu Chính Đình hai người chết đi, mới có thể đến phiên nàng ra mặt hiệp trợ thu thập tàn cuộc.

“ Quân sư, nếu Doanh Anh cùng Nhu nhi cũng muốn tham dự vào thì sao?”

“ Cự tuyệt.”

Hứa Hải Phong cười khở một tiếng: “ Tính cách Nhu nhi không tranh nhân thế, tự nhiên sẽ không dị nghị. Nhưng tính tình Doanh Anh quật cường, chỉ sợ nàng chưa hẳn sẽ cam tâm tình nguyện.”

Thanh âm Tương Khổng Minh kiên quyết: “ Vô luận như thế nào, việc này tuyệt không thương lượng.”

Hứa Hải Phong trừng mắt nhìn hắn, thăm nghĩ món nợ này tới thật nhanh, tiểu tử này cũng đã nói một câu, tuyệt không cho mình thương lượng.

Về phần Hạ Nhã Quân, bọn họ cũng không hề nhắc đến. Dù sao vị này lại là cao thủ siêu cấp tông sư, nghĩ muốn nàng tham dự chính sự, đó là việc không thể nào.

Sau một lúc lâu, giọng nói Tương Khổng Minh hòa hoãn xuống: “ Phương chủ mẫu làm người khoáng đạt, rất có phong thái của nam nhi, đối với việc chính trị tranh đấu quả quyết không có hứng thú nhúng tay, duy nhất đáng lo lắng, chính là có người ở sau lưng giật dây.”

Hứa Hải Phong liên tục gật đầu, đối với những lời này của hắn tràn đầy đồng cảm, nếu nói Phương Doanh Anh đột nhiên đối với chính trị nảy sinh hứng thú, vậy trừ phi là mặt trời mọc ở hướng tây.

Ngẫm lại cũng là kỳ quái, vì sao Phương lão thái là nhân vật lợi hại như thế, nhưng cháu gái của bà lại hoàn toàn khác hẳn.

“ Được, cứ quyết định như vậy đi.” Đã có quyết định, Hứa Hải Phong cũng không hề chần chờ.

Tương Khổng Minh lên tiếng, lại nói: “ Chủ công, Ngọa Long thành lại có tin tức truyền đến.”

Nhìn ánh mắt hắn, Hứa Hải Phong lập tức biết, khẳng định không phải chuyện gì tốt, hỏi: “ Chuyện gì?”

“ Hứa Hải Đường.” Trong miệng Tương Khổng Minh chậm rãi học ra tên một người.

“ Hắn? Chẳng lẽ lại gây chuyện sinh sự nữa sao?” Hứa Hải Phong nhú mày hỏi.

“ Từ sau khi Phương chủ mẫu đem đám thể gia đệ tử đánh cho một lần, tất cả đều có thu liễm. Chỉ là vị đường huynh này của ngài cũng không cam lòng, hắn đầu tiên chạy đến trước mặt lệnh tôn khóc tố một phen, chiếm được sự đồng tình của lão gia tử. Theo sau lại thừa dịp mấy vị chủ mẫu rời khỏi Ngọa Long thành, lập tức lại quấy phá, thậm chí còn ngang ngược hơn, nhiều đến dân chúng bất an, trăm quan khó giải quyết.”

Hứa Hải Phong nổi giận: “ Như thế nào lại thế, Cát Hào Kiếm đâu? Hắn không phải đảm nhiệm giám sát sử của Ngọa Long thành sao? Chẳng lẽ hắn lại không quản, như thế cần dùng hắn làm gì?”

Khóe miệng Tương Khổng Minh lộ ra một tia cười lạnh: “ Cát Hào Kiếm sao, hôm nay hắn còn chưa lo được cho mình, cũng may tính cách cứng cỏi, không có bỏ chức chạy trốn, cũng đã là cực kỳ khó được.”

Hứa Hải Phong cả kinh, trong đôi mắt nhìn hắn lộ ra dấu hỏi.

“ Nghĩa huynh của ngài không biết đánh chủ ý gì, đối với hành vi của Hứa Hải Đường không thêm để ý, mặc cho hắn hoành hành bá đạo, không nghe không hỏi. Cuộc sống dài lâu, gan hắn càng lớn, làm việc lại không chỗ nào cố kỵ. Lúc trước Cát Hào Kiếm ngại mặt mũi chủ công, không tiện trách nặng, sau nhìn hắn huyền náo cần quấy quá mức, sợ tiếp tục đi xuống sẽ làm xấu đi danh dự của ngài, vì vậy hạ lệnh bắt hắn.”

Hứa Hải Phong biết sự tình không dễ dàng chấm dứt như vậy, quả nhiên nghe Tương Khổng Minh tiếp tục nói: “ Dù sao hắn cũng không phải là Phương gia đại tiểu thư, một khi bắt người, lão gia tử liền lập tức chạy tới cửa bái phỏng, chỉ danh nói muốn hắn thả người.”

“ Thả sao?”

“ Thả.”

Hứa Hải Phong cau chặt mày, dưới đáy lòng nổi lên tia bất mãn.

Tương Khổng Minh nhìn vẻ mặt mà hiểu ý, giải thích: “ Chẳng qua không phải do lệnh của Cát Hào Kiềm.”

“ Là ai?”

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Lệnh tôn không phải đến một mình, mà là đem cả tộc già trẻ gần trăm người đồng thời đến Cát phủ. Bọn họ cùng hét xông lên, hắc hắc...Trừ phi Cát Hào Kiềm muốn hoàn toàn đắc tội cả gia tộc của ngài, lại phải đánh chết hay đả thương mấy người nguy hiểm, nếu không hấn làm sao dám ra tay ngăn trở.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, nói: “ Lão gia tử? Sao ông ấy lại làm ra chuyện ngang ngược vô lý như thế?”

Hứa phụ vốn là một người thôn quê thành thật, đó là một tiểu nhân vật đã khổ cả đời, tuy nói điều kiện sống hôm nay đã thay đổi lớn, nhưng hành vi như thế, nghĩ ra ông ấy cũng không đủ can đảm làm ra được.

Nhún vai, Tương Khổng Minh cười nói: “ Học sinh không có mặt ở hiện trường, lại làm sao biết được.”

Trầm ngâm chốc lát, Hứa Hải Phong hỏi: “ Cát Hào Kiềm cũng không phải hạng người vô năng, sau đó hấn lại làm như thế nào?”

“ Cát Hào Kiềm thấy tình thế không ổn, cũng tránh đi mũi gió, không cùng bọn họ phát sinh xung đột chính diện. Chẳng qua đêm hôm đó, hấn liền tự mình dẫn người, nghĩ muốn đem Hứa Hải Đường tập nã quy án lần nữa.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, Cát Hào Kiềm này thật không đơn giản, hấn làm như vậy tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất lúc đó. Vô luận như thế nào cũng phải bắt Hứa Hải Đường, nếu không ngày sau làm sao phục chúng.

“ Chỉ là không đợi hấn xuất thủ, đã có người tìm tới cửa.”

Trong mắt chợt lóe sát khí, Hứa Hải Phong lạnh lùng hỏi: “ Ai?”

“ Lão bằng hữu của hấn.”

“ Ân?”

“ Còn nhớ tên ăn chơi trác táng bị hấn giết chết không?”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, hỏi: “ Bọn họ làm sao biết được tin tức?”

Lúc Cát Hào Kiềm còn trẻ, bởi vì mối cừu hỷ gia, ở phương nam ám sát một thế gia đệ tử ác bá. Từ đó về sau ẩn tính mai danh, ẩn cư thật xa, thẳng đến khi gặp Hứa Hải Phong, lúc này mới tái xuất giang hồ.

Đoạn bí mật này người biết không bao nhiêu, lại làm sao xảo diệu đến mức bị người phát giác.

Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời.

Sắc mặt Hứa Hải Phong ngưng trọng, thở dài một tiếng, không hề hỏi tới.

Tuy nói trên đời không phải không có chuyện xảo đến như vậy, nhưng trùng hợp tới mức này, cũng đích xác làm cho người ta khó có thể tin tưởng. Sau lưng chuyện này nhất định là có một bàn tay vô hình đang trợ giúp.

Ngọa Long thành, kẻ có năng lực này, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mà hiềm nghi lớn nhất bên trong, cũng chỉ có Phương gia cầm đầu tam đại thế gia.

Nếu Hứa Hải Phong đang có mặt tại Ngọa Long thành, vậy việc này tuyệt đối sẽ không phát sinh, chỉ là mấy ngày nay Hứa Hải Phong bốn ba khắp nơi, thậm chí dù là nhân vật số hai của Hắc Kỳ quân Tương Khổng Minh cũng đến bắc cương, khiến cho Ngọa Long thành xuất hiện khoảng thời gian quyền lực trống rỗng, cũng khiến tạo ra cơ hội cho đủ loại âm mưu quỷ kế thực hiện.

Việc này quả thật không phải chuyện đùa, nếu làm không tốt, sẽ tạo thành hậu quả không cách nào bù đắp. Nếu cục diện không thể khống chế, sẽ tiếp cận điểm mấu chốt mà Hứa Hải Phong có thể chịu được.

“ Quân sư đại nhân, những nạn dân đã an trí thỏa đáng?” Hứa Hải Phong nhẹ giọng hỏi.

“ Chủ công khoan tâm, có Nhĩ Đồng Kiệt cùng Đồng Nhất Phong hai vị ở đây chủ trì đại cục, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi.” Tương Khổng Minh nhẹ nhàng trả lời.

Mắt nhìn bốn phía, Hứa Hải Phong có chút không cam lòng nói: “ Ai...Chúng ta mới đến vài ngày, lại phải đi trở về.”

“ Nếu chủ công quyết định tự thân ra tay, những đám tiểu tặc kia cũng không đáng là gì.” Tương Khổng Minh trấn an nói: “ Huống chi, có một số việc phải sớm kết thúc mới tốt”

249. Chương 249: Thâm Đàm

Một lão đạo sĩ râu tóc bạc trắng nhẹ nhàng thổi một hơi, thở dài nói: “ Các đại thế gia, đúng là giàu có, thứ tốt như vậy cũng bị các người tìm được, như thế nào lão đạo đã tìm khắp thiên hạ, vẫn không thu hoạch được gì.”

Lời này của lão tuy mang vẻ đùa giỡn nhiều hơn, nhưng bên trong cũng có vài phần hăm dọa.

Một lão phụ nhân ở phía sau hần cười nói: “ Mấy cây Long Tiên đàn hương cũng do văn bối vô tình được tới.”

Lão đạo nhân quay đầu, gương mặt hồng hào tóc trắng, chính là được người Hán tôn xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ Thái Ất chân nhân. Mà lão phụ nhân bên cạnh hần chính là Phương gia lão tổ tông, Phương lão thái Phương Ngọc Tâm.

Đầu ngón tay lướt dọc bên bờ đàn hương, nhẹ nhàng vuốt ve, vẻ mặt Thái Ất chân nhân say mê: “ Vật này trân quý vô cùng, lại há là hoàng kim có thể mua được, đây là phúc phận.”

“ Ngài lão trước kia có dùng qua Long Tiên đàn hương sao?” Phương Ngọc Tâm hỏi.

Khẽ gật đầu, trên mặt Thái Ất chân nhân lộ ra vẻ nhớ lại: “ Khi còn bé lão đạo theo hầu bên người sư trưởng môn, từng ngửi qua một lần. Ân, thật sự là khó có thể quên. Nghe sư trưởng môn nói qua, loại Long Tiên đàn hương này là từ trong biển sâu đến, ngư dân vận khí tốt chỉ cần tìm được một khối, liền đủ cam đoan cả đời không lo áo cơm.”

Phương Ngọc Tâm mỉm cười nói: “ Điểm ấy văn bối thật là hiểu rõ, nghe nói Long Tiên Hương trôi tới đều có đủ loại màu sắc, mà khó được nhất chính là Long Tiên Hương màu trắng. May là mấy khối này đều là Long Tiên Hương màu trắng sở chế, nên đặc biệt trân quý, nếu không văn bối cũng không dám xuất ra hiệu kính lão nhân gia ngài.”

Vẻ mặt Thái Ất chân nhân kinh ngạc, liên tục thở dài nói: “ Lão đạo thật đúng là may mắn, xấu hổ a xấu hổ.”

Phương Ngọc Tâm cúi mình thật sâu, nói: “ Ngài lão mấy chục năm chiếu cố Phương gia, chút tâm ý nhỏ của văn bối làm sao dám nói ra miệng.”

Thái Ất chân nhân thâm ý sâu sắc nhìn bà, vuốt râu, hỏi: “ Ngọc Tâm, ngươi có biết Long Tiên Hương này từ đâu mà đến?”

Phương Ngọc Tâm ngần ra, tự nghĩ một phen, nói: “ Nghe lão đồng lứa nói, nơi Đông Hải, có hơn mười con viên cổ cự long, khi chúng lên bờ đi ngủ, miệng sẽ mở lớn ra. Khi nước miếng của chúng nhỏ xuống rơi vào trong biển, sau khi được nước biển tẩy qua, biến thành cứng, thẳng đến ngẫu nhiên bị người phát giác. Nên được xưng là Long Tiên Hương, mà có thể may mắn tìm được, cũng là những người may mắn được thần long lựa chọn.”

Trên mặt Thái Ất chân nhân lộ vẻ mỉm cười, lão khẽ lắc đầu, nói: “ Đó chỉ là lời nói vô căn cứ.”

Phương Ngọc Tâm kỳ lạ, hỏi: “ Chẳng lẽ ngài biết lai lịch của Long Tiên Hương?”

Thái Ất chân nhân ngửa mặt lên trời cười ha ha, nói: “ Trong biển sâu, có rồng hay không, lão đạo không biết. Nhưng có một loại sinh vật có hình thể khổng lồ to lớn, tên của nó gọi là Mạt Hương Kinh. Tính tình hung mãnh, lực lượng thật lớn, một khi bị cắn, sẽ khó thể thoát thân. Mà Long Tiên Hương chính là vật bài tiết của loại cự thú này được ngậm trong biển, lại được gió cùng ánh mặt trời nhiều năm tẩy rửa, mà biến thành khối hương thơm cứng rắn.”

Về mặt Phương Ngọc Tâm kinh ngạc, chuyện lạ thể này đây là lần đầu tiên suốt tám mươi năm bà mới nghe thấy, nếu người nói chuyện không phải là Thái Ất chân nhân, bà tuyệt đối không tin.

“ Lão nhân gia kiến thức uyên bác, làm văn bối xấu hổ.”

Thái Ất chân nhân bật cười ha hả.

Phương Ngọc Tâm ngơ ngác nhìn lão.

“ Ngọc Tâm, ngươi có biết chuyện này do ai nói cho lão đạo hay không?” Thái Ất chân nhân cười một lát, thu liễm, nghiêm mặt hỏi.

“ Văn bối không biết, còn thỉnh lão nhân gia chỉ điểm bên mê.”

“ Hắc hắc...” Thái Ất chân nhân lạnh lùng cười, nói: “ Nói cho lão đạo việc này, chính là Hắc Kỳ quân thủ tịch quân sư Tương Khổng Minh.”

Trong lòng Phương Ngọc Tâm rung mình, thất kinh hỏi: “ Hắn làm sao có thể biết?”

Khẽ lắc đầu, Thái Ất chân nhân thở dài nói: “ Tài hoa người này, phảng phất không chỗ nào không biết, lão đạo đọc sách vạn quyển, đã du lãm mấy vạn dặm, nhưng nếu bàn về hiểu biết sâu rộng, so với hắn, cũng là kém xa, thật sự là kỳ lạ.”

Phương Ngọc Tâm cúi đầu, trầm mặc không lên tiếng.

“ Ngươi cũng đã biết vì sao ta ở lúc này lại tìm ngươi?” Lão đạo sĩ dừng lại một chút, tiếp tục nói: “ Có lẽ ngươi đã đoán được, nhưng lão đạo không thể không nói một câu.”

“ Thỉnh ngài chỉ điểm.” Phương Ngọc Tâm cung kính nói.

“ Mấy chục năm qua, lão đạo còn một tâm nguyện chưa dứt, đó chính là diệt Hung Nô, cho Đại Hán ta tuyệt hậu hoạn này.” Giọng nói của lão đạo nhân trở nên nghiêm khắc: “ Xem khắp hoàng thất, tứ đại gia tộc, đều có tâm mà vô lực. Cả đời lão đạo xem qua vô số người, nhưng thật có hi vọng có thể làm được, chỉ có một người.”

Sắc mặt Phương Ngọc Tâm lại biến đổi, từ trong miệng bà thông thả phun ra một tên người: “ Tương Khổng Minh.”

Thái Ất chân nhân trầm giọng nói: “ Chỉ cần ngấm lại Tương Khổng Minh ngay cả Hung Nô nhân cũng không coi vào đâu, lại làm sao sợ hãi các người. Người này còn không nên đắc tội mới được.”

Thân thể Phương Ngọc Tâm chấn động, nói: “ Chân nhân, văn bối cũng không có ý đối địch với hắn.”

Thái Ất chân nhân lắc đầu nói: “ Ngươi nhận biết đại thể, nhưng mấy tiểu bối của mấy nhà các người lại chưa hẳn nhận biết đại thể.” Thanh âm của lão từ từ phóng thắp: “ Phương gia các người, nhiều thế hệ trung nghĩa, lão đạo thật sự không đành lòng, nhìn các người từng bước một đi lên bước chân của Đổng gia.”

Phương Ngọc Tâm mấp máy môi, cũng không có chuyện để nói, chỉ là sắc mặt của bà vô cùng trắng bệch.

“ Nói cho đám tiểu tử, lúc này là lúc quan trọng trước mắt, lão đạo bảo hộ Tương Khổng Minh, ai muốn đối với hắn bất lợi, trước hết qua một cửa của lão đạo rồi hãy nói.”

Thanh âm nhàn nhạt như không có chút lực uy hiếp, nhưng Phương Ngọc Tâm cũng không dám có lòng khinh thường, bởi vì người nói ra những lời này, chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ Thái Ất chân nhân.

Phương bác, trong cát bụi cuồn cuộn, hơn mười kỵ phóng nhanh, trên người bọn họ vết thương mịt mịt, trên vật áo vết máu loang loang. Nhưng ánh mắt bọn họ kiên quyết như sắt, vẫn tiến về phía trước, vĩnh viễn không lui.

“Đâu thông...”

Trong lúc phóng ngựa, một con đột nhiên té ngã, kỵ sĩ trên ngựa nặng nề rơi xuống đất, vẫn không nhúc nhích.

Người đi đầu, thẳng cương, mã đội lập tức dừng lại. Cả đội ngũ không có nửa tiếng ồn ào, có thể thấy được trong ngày thường được huấn luyện nghiêm chỉnh, không thẹn với hai chữ tinh binh.

Kỵ sĩ bên cạnh nhảy xuống ngựa, đưa tay sờ lên chóp mũi người kia, vừa chạm vào, lập tức đứng lên, hần không nói gì, chỉ là yên lặng lắc đầu.

Lập tức, có một cỗ hào khí bi thương trong đội ngũ tràn ra.

“Không thời gian thương tâm, chúng ta tiếp tục đi.”

Một tiếng quát, cắt đứt lòng bi thương của các kỵ sĩ, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, người nói chuyện chính là một trung niên hán tử. Hần kéo cương ngựa, tay kia trống trơn, chỉ còn lại ống tay áo theo gió tung bay.

“Ai...Trương tiên sinh, con ngựa đã đến cực hạn.”

Trương Tử Hoa đưa mắt nhìn sắc trời, nói: “Lưu thống lĩnh, ngài an bài đi.”

Lưu Chính Trung gật đầu, những mệnh lệnh liên tiếp nhấn nhủ xuống, đám kỵ sĩ đều xuống ngựa. Chuyện bọn họ làm đầu tiên là gỡ túi nước, cho ngựa uống trước.

Trải qua nửa tháng liên tục chạy trốn, người của bọn họ từ tám mươi đã giảm mạnh chỉ còn hơn ba mươi người.

Nếu không phải Hung Nô nhân đột nhiên nổi cơn thần kinh gì đó, trong quá trình truy kích, cấm dùng cung tên, chỉ sợ bọn họ đã sớm không ai còn sống.

Đối với sự thay đổi của Hung Nô nhân, Trương Tử Hoa chỉ hô to may mắn, trên một đoạn đường, bọn họ khi ẩn giấu khi thì đột kích, tóm lại đem tầm mắt của Hung Nô nhân vững vàng giữ lại trên người bọn họ.

“Lưu thống lĩnh, nơi này là địa phương nào?” Trương Tử Hoa hỏi.

“Phỏng chừng nhanh đến chỗ giao giới.” Lưu Chính Trung đáp.

“Địa hình như thế nào?”

Lưu Chính Trung tiện tay vẫy, một hán tử lập tức chạy đến bên người bọn họ.

“Người nói.” Lưu Chính Trung đơn giản phân phó một câu.

Trương Tử Hoa vừa nhìn, chính là người dẫn đường Trần Đại Hải của bọn họ mấy ngày nay. Hần vốn là một gã thám báo kiệt xuất của Hồng Sắc Hải Dương, đối với địa hình nơi này thuộc như lòng bàn tay, để cho hần nói cũng tiện vô cùng.

Trần Đại Hải chấp tay, ở trong lúc trốn chạy trốn chết, lễ tiết của bọn họ càng là đơn giản.

“Hai vị đại nhân, nơi đây đã là giao giới giữa chúng ta cùng chó Hung Nô, xa phía bắc, chính là địa bàn của bọn hần.”

Trương Tử Hoa cùng Lưu Chính Trung liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra sự lo lắng trong mắt đối phương.

Trong cuộc chiến lẩn tránh truy kích trước kia, nhóm người Trương Tử Hoa có thể nhiều lần thoát nạn, ngoại trừ tướng sĩ liều mạng ra, còn có một nguyên nhân không thể không nhắc tới, đó chính là những nơi bọn họ đi qua đều là địa bàn của người Hán trước kia, ở nơi đó cũng là những người Hán chất phác thành thật. Tuy bọn họ không sức lực phản kháng mã đao cùng thiết kỵ của Hung Nô nhân, nhưng cung cấp cho nhóm người Trương Tử Hoa một chút tiện lợi cũng có thể làm được.

Vô luận bọn họ chạy trốn tới nơi nào, đều sẽ có những người lén lút âm thầm cung cấp lương thực nước uống, còn có người báo tin tức, đây mới là nguyên nhân lớn nhất mà bọn họ có thể kiên trì thời gian dài như vậy.

Đương nhiên, bên trong cũng có những hạng người gian nịnh thấy tiền sáng mắt, có mấy lần cũng đưa tới bộ đội của Hung Nô nhân. Cũng may Trương Tử Hoa cảnh giác, vừa thấy gió thổi cỏ lay, lập tức bỏ chạy ngàn dặm, để cho bọn họ tay không mà về.

Loại người quên mất tổ tông này dù sao cũng chỉ là số ít, nên cuối cùng bọn họ có thể hữu kinh vô hiểm chạy trốn tới nơi này.

Chẳng qua, con đường kế tiếp không dễ đi, ở địa bàn của Hung Nô nhân sao? Hai người bọn họ đồng thời có được cảm giác cùng đường mặt lộ.

“Không còn con đường nào khác sao?” Trương Tử Hoa ôm một tia may mắn, hỏi.

Trầm ngâm chốc lát, Trần Đại Hải nói: “Có một con đường, chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?” Trương Tử Hoa vốn thuận tai nghe được, nhưng nghe hần tựa hồ không đúng, vội vàng hỏi tới.

Trần Đại Hải dùng ngón tay chỉ phòng tuyến tây bắc, nói: “Tây bắc, là sa mạc, người đi vào không ít, nhưng có thể đi ra cũng rải rác không có mấy ai.”

“Rải rác không mấy ai sao...” Trương Tử Hoa thì thào lặp lại.

Lưu Chính Trung ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Tử Hoa đang nhìn chăm chăm phía tây bắc, cặp mắt sáng ngời tựa hồ còn dẫn theo vẻ kiên trì.

Nửa canh giờ sau, chúng kỵ sĩ đều lên ngựa.

Trương Tử Hoa xung phong phóng lên trước, thẳng tắp hướng tây bắc đi tới.

Lưu Chính Trung thở dài, quay đầu nhìn phương nam, trong ánh mắt, có vô hạn quyến luyến.

Hắn quả quyết quay đầu, lên ngựa, kêu lớn: “Đi...”

Bọn kỵ sĩ phía sau một người tiếp một người theo bọn họ tiến vào vùng cát vàng mênh mông đầy trời, cho đến khi biến mất không thấy.

250. Chương 250: Hồi Phản (1)

Mấy trăm kỵ đang đi quanh dò xét, thuật cưỡi ngựa của bọn họ tinh trạm, thân thủ cường kiện, kỷ luật nghiêm minh, rõ ràng chính là một đội ngũ kinh nghiệm chinh chiến sa trường.

“Thế nào?” Sĩ Đa dò hỏi.

“Quân sĩ đang tìm tòi, rất nhanh sẽ có tin tức.” Hám Chỉ trầm giọng nói.

Trên mặt Sĩ Đa hiện ra một tia khó chịu: “Nghĩ không ra, bọn họ lại linh hoạt như thế, thời gian dài như vậy, dù là một người còn sống cũng không nhìn thấy.”

Sắc mặt Hám Chỉ đỏ lên, hành động truy kích lần này, trên thực tế do dũng sĩ Yết tộc chủ động, nên trách nhiệm chỉ huy tự nhiên cũng do hắn phụ trách. Sĩ Đa chẳng qua chỉ theo quân cùng đi, vì hắn hiệp trợ những quan hệ với những nơi bộ đội trú phòng mà thôi.

Cũng may thân phận Sĩ Đa tôn quý, tuy không phải con cháu hoàng thất, nhưng hắn có được thân phận là con trai duy nhất của Cáp Mật Thứ, cũng còn hơn xa những vương tôn công tử khác. Nên dọc theo đường đi những loại trợ cấp cuộn cuộn không ngừng, chưa bao giờ gặp qua sự khó dễ cùng khắc khổ, làm Hám Chỉ nhìn thấy, hàm mộ không thôi.

Nhân số bộ đội của Trương Tử Hoa cũng không nhiều, số lượng ba ngàn gì đó, tuyệt đối là lời nói vô căn cứ. Trải qua mấy lần ngăn chặn, bọn họ đã sớm có được tin tức xác thật.

Hám Chỉ có lòng tự tin mãnh liệt, chỉ cần để cho bọn họ đuổi theo, nhất định có thể đem đám người Hán này một lưới bắt hết.

Nhưng sự tin tưởng của hắn tuy được mười phần, nhưng cho tới bây giờ dù là cái bóng của đối phương cũng không thể nhìn thấy. Nếu không phải nhờ vào những bộ đội trú thủ tại địa phương cùng đối phương tiếp chiến qua mấy lần, bọn họ còn không dám khẳng định thật có một đội nhân mã đang chạy trốn phía trước hay không.

Giảo hoạt như hồ ly, đây là đánh giá chi tiết của hai vị hào kiệt tuổi trẻ đời này của thảo nguyên dành cho đội ngũ kia.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Tử Hoa, đoàn người của bọn họ thật giống như chó nhà tang, tận lực tìm kiếm những điểm yếu trong phòng ngự của Hung Nô nhân tại phương bắc, mạnh mẽ cắn một ngụm, rồi sau đó nhanh chóng lách người bỏ chạy.

Loại chiến thuật này Hung Nô nhân vốn am hiểu cùng yêu thích nhất, nhưng lúc này cả hai người không hện mà cùng oán hận người đã phát minh ra loại chiến thuật này tận xương.

Thẳng đến lúc này, Sĩ Đa mới thật sâu cảm nhận được những cảm xúc bất đắc dĩ của người Hán trước kia.

Càng làm cho bọn họ đau đầu chính là, vô luận bọn họ mở lưới lớn thế nào, nhóm người này cũng có thể tìm được lỗ hổng bên trong, hoặc cường ngạnh xông qua, hoặc lén lút ẩn nấp, trước khi bọn họ có thể khép vòng lại, đã thoát thân ra.

Nếu nói ở những bộ đội trú phòng không có nội gian, bọn họ có chết cũng không tin, chỉ là đối với điểm này, bọn họ cũng không thể tránh được. Dù sao bọn họ không phải Tương Khổng Minh, nhìn không ra đến tột cùng là ai trá hàng, ai thật tình đầu hàng.

Cũng may, trải qua nhiều ngày áp chế, chi bộ đội này đã bị buộc tới đường cùng, đường sống của bọn họ càng ngày càng ít. Bất đắc dĩ theo phương bắc mà đi, hôm nay rốt cục đã bức bọn họ đi tới chỗ giao giới hai nước, nếu đi tiếp hướng bắc, sẽ là cảnh giới của Hung Nô nhân.

Hám Chỉ nắm chặt hai tay, trong tim của hắn có một tia hưng phấn. Trên mặt của hắn có một tia dữ tợn, ở trên đại thảo nguyên, hắn nhất định có thể được đền bù tâm nguyện rất nhanh. Đám người Hán kia, ngoại trừ một mình Lưu Chính Khải, những người còn lại hắn muốn từng bước từng bước giết chết bọn họ thật thê thảm.

“Tướng quân...lại phát hiện một thi thể.”

Tiếng hô của truyền lệnh binh gọi Hám Chỉ tỉnh lại từ trong ảo tưởng, hắn nhướng mày, nói: “Chết như thế nào?”

“Thương thế quá nặng mà chết.”

“Thi thể đâu?”

“Được chôn sâu dưới lòng đất.”

Hám Chỉ chậm rãi gạt đầu, nói: “Xem ra bọn họ đã dừng lại chỗ này, hơn nữa thời gian không ngắn.”

Ánh mắt Sĩ Đa ngẩng nhìn phía trước, nói: “Bọn họ hẳn là biết, nơi này chính là biên cảnh tuyến, đi vào xa hơn, chính là địa bàn của chúng ta.”

“Đúng vậy, chúng ta tiếp tục truy, rất nhanh là có thể vượt qua bọn họ.” Trong thanh âm của Hám Chỉ che giấu không được sự kích động.

“Không biết tại sao, trong lòng ta đột nhiên có một dự cảm xấu.”

“Cái gì?” Hám Chỉ kỳ quái nhìn hắn, vị thảo nguyên mãnh hổ này từ khi nào lại đi tin tưởng vào dự cảm hư vô mờ mịt như thế.

Thanh âm Sĩ Đa dần dần nặng nề, phảng phất như nặng ngàn cân: “Ta sợ Lưu Chính Khải đang thi triển thuật kim thiên thoát xác.”

Ngẩng phắt ra, tinh thần Hám Chỉ giống như phảng phất bị xối một chậu nước lạnh lên đầu, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hần lẩm bẩm: “ Không có khả năng, trong đội ngũ kia đã xác định có Trương Tử Hoa cùng Lưu Chính Trung, chẳng lẽ Lưu Chính Khải bỏ được hai người này sao?”

“ Không biết.” Sĩ Đa thở dài nói: “ Ta chỉ hi vọng không có.”

“ Tướng quân, tra ra tới.” Truyền lệnh binh hồi báo.

Hám Chỉ vội vàng hỏi: “ Bọn họ hướng đi đâu?”

“ Đi tây bắc.”

“ Tây bắc?” Hám Chỉ kinh hô.

Hắn cùng Sĩ Đa liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt trở nên cực kỳ sắc bén.

“ Tây bắc là sa mạc.” Sĩ Đa lạnh lùng thốt.

“ Hắc...” Hám Chỉ cảm tức vung tay lên, phảng phất như muốn phát tiết sự bất mãn trong lòng.

“ Hám Chỉ huynh, người định làm thế nào?”

Hám Chỉ nắm chặt cương ngựa trong tay, trên hai nắm tay bởi quá dùng sức mà nổi gân xanh, hần hung hăng nói: “ Tiếp tục truy.”

Sĩ Đa yên lặng gật đầu, đại bộ đội phụ trách chặn lại đã sớm rời đi, nếu Lưu Chính Khải thật sự không có ở trong đội ngũ này, vậy khẳng định đã sớm chạy trốn. Lúc này có quay đầu lại tìm tòi, chỉ là việc tốn công vô ích.

Nếu bọn họ phỏng chừng sai lầm, Lưu Chính Khải thật sự ở trong đội ngũ này, mà bọn họ lại buông tha, làm cho Lưu Chính Khải chạy thoát, vậy đời này kiếp này bọn họ cũng đừng mơ tưởng ngẩng đầu làm người.

Cho nên tiếp tục truy kích đã là lựa chọn duy nhất trước mắt.

“ Hám Chỉ huynh, trên đường xuôi nam, chúng ta còn bày nhiều trạm gác, cho dù Lưu Chính Khải không có ở nơi này, cũng chưa chắc có thể bình an chạy thoát.” Sĩ Đa biết tâm tình lúc này của hần, khuyên giải.

“ Chỉ mong như thế.” Hám Chỉ cười khổ nói, nhưng trong tim của hần không có chút tin tưởng.

Sĩ Đa cũng thở dài một tiếng, chỉ bằng năng lực của những người Hán đầu hàng, tưởng muốn bắt được Lưu Chính Khải...Hắn khẽ lắc đầu, đem ý nghĩ hoang đường này ném ra sau não.

Bụi đất bay tung, hơn mười kỵ nhanh chóng đến gần Ngọa Long thành.

Một gã tân binh ngoài thành cầm trường thương trong tay, giơ lên trước ngực, hô to: “ Người tới xuống ngựa.”

Người tới kéo cương, thân câu dưới người hí dài một tiếng. Hai chân trước cao cao dựng lên, nặng nề đập mạnh dưới đất, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Trên mặt tân binh kia ẩn hiện vẻ sợ hãi, đây là người nào, lại có uy thế như thế.

“ Người mới tới?” Kỵ sĩ trên ngựa mang khăn che mặt, chột hỏi.

“ Cái gì?”

“ Hỏi người có phải là tân binh hay không.” Một thanh âm khác từ kỵ sĩ phía sau truyền đến, thúc ngựa tiến lên, cũng mang khăn che mặt.

Tên tân binh kia không tự chủ được nói: “ Đúng vậy.” Theo sau liền phản ứng, gương mặt đỏ bừng, lui ra sau một bước, chống trường đứng thẳng, nói: “ Ta phụng lệnh giám sát sứ, thủ cửa thành. Bất kể các người là ai, đều phải lưu lại tên họ, nếu không không cho bước vào cửa thành một bước.”

“ Thật không...Người cũng đã biết vị công tử này xuất thân đại môn thế gia, chỉ cần một câu nói, là có thể cho người mất mạng. Người còn không thả qua sao?” Kỵ sĩ đi sau lại cười lạnh một tiếng, theo sau lớn tiếng trách mắng.

Tên tân binh gặp phải nhóm người đầy uy thế, trong lòng đã tin. Nhưng hắn biến đổi sắc mặt mấy lần, rốt cục vẫn không lùi bước: “Giám sát sử nghiêm lệnh, thuộc hạ không dám kháng lệnh, các người nếu không xuống ngựa tiếp nhận tra xét, ta phải cảnh báo.”

Hai vị kỵ sĩ trên ngựa liếc mắt nhìn nhau, không hề có chút ý trách móc, ngược lại tràn đầy vui mừng.

“Nhị Hổ, trở về, không được vô lễ.” Một tiếng kêu kinh hoàng thất thố từ sau lưng tên tân binh truyền ra, một gã bách nhân trưởng vội vã từ trong thành chạy tới.

Người kia chạy đến trước mặt vị kỵ sĩ đầu tiên, cong chân, quỳ rạp xuống đất, cao giọng nói: “Bái kiến đại tướng quân.”

Hứa Hải Phong nhắc khăn che mặt, nói: “Không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Tương Khổng Minh ở bên cạnh cũng bắt chước kéo khăn che mặt, nói: “Trong thành do ai chấp chưởng thành vệ quân?”

Tên bách nhân trưởng không dám ngẩng đầu, phủ phục trên mặt đất, nói: “Là giám sát sử Cát đại nhân.”

Hứa, Tương hai người trao đổi ánh mắt nghi hoặc khó hiểu, lúc bọn họ rời đi đại doanh phương tây, nghe được tin tức đối với Cát Hào Kiếm cực kỳ bất lợi, tại sao chỉ trong mấy ngày, lại biến hóa như long trời lở đất.

“Chúng ta tự vào thành, các người cứ canh gác tiếp tục, không cần lộ ra.” Tương Khổng Minh dặn dò một tiếng.

“Dạ...” Thanh âm từ trong miệng bách nhân trưởng kia cất lên, hắn vốn tưởng rằng Nhị Hổ đắc tội hai vị đại lão này, sẽ khó giữ tính mạng, mà chính mình cũng phải liên lụy, cũng không ngờ bọn họ lại không đề cập tới việc này, trong lòng không khỏi vui mừng. Đám người Hứa Hải Phong phóng vào, bách nhân trưởng kia đứng lên, vỗ lên mặt Nhị Hổ một cái, mắng: “Người đứng là bị mù mắt, ngay cả Ô Vân của thành chủ, cũng không nhận ra sao?”

Nhị Hổ bị một tát của hắn đánh cho mắt nổ đom đóm, nhưng cũng không dám trốn tránh, lại càng không dám cãi lại, chỉ quật cường đứng thẳng thân thể.

Tên bách nhân trưởng đang định tiếp tục trách mắng, thình lình nghe tiếng vó ngựa lại vang lên sau lưng, hắn quay đầu lại vừa nhìn, gương mặt lập tức trắng bệch. Nguyên lai Hứa Hải Phong quay trở lại, hai mắt uy nghiêm nhìn hắn.

Trong lòng hắn sâu thẳm, thâm nghĩ cuối cùng vẫn chạy không thoát.

Ra ngoài ý liệu, Hứa Hải Phong không trách mắng hắn, chỉ nhảy xuống ngựa, đi tới trước mặt Nhị Hổ.

Nhị Hổ ngẩng đầu ưỡn ngực, cùng hắn thần nhiên đối diện, chỉ là gương mặt sưng lên, không khỏi có chút tức cười.

Hứa Hải Phong đưa tay vỗ mạnh lên vai hắn, một cỗ nội lực hùng hậu truyền vào đả thông huyết mạch của hắn.

Nhị Hổ bị bất ngờ không kịp đề phòng, đột nhiên cảm thấy một trận đau nhức, thân không tự chủ kêu lên một tiếng, lập tức liền cắn răng chịu đựng, không hề lên tiếng.

“Bạc thông.” Tên bách nhân trưởng đột nhiên quỳ xuống, cao giọng nói: “Thành chủ từ bi, đều do thuộc hạ quản giáo không tốt, thỉnh ngài từ bi.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, thu hồi nội lực, Nhị Hổ lập tức cảm giác được trên mặt mát mẻ thoải mái, tuy không giảm sưng, nhưng đã dễ chịu hơn nhiều.

“Hắn là gì của người?”

Nhị Hổ ngẩn ra, lập tức hồi đáp: “Là thúc thúc của ta.”

Hứa Hải Phong gật đầu nói: “Thúc thúc người rất thương người, đừng trách hắn.”

“Ân...” Nhị Hổ nặng nề gật đầu.

Hứa Hải Phong lại vỗ vài cái lên vai hắn, cũng không dùng nội lực, Nhị Hổ vẫn đứng thẳng, phảng phất như không cảm giác.

“ Người, cũng không làm ta thất vọng.” Hứa Hải Phong khẽ nói.

Nhị Hổ há to miệng, không biết phải làm sao trả lời.

Khi Hứa Hải Phong giục ngựa rời đi, Nhị Hổ vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ, ở trong đầu hắn, vẫn quanh quẩn câu nói của Hứa Hải Phong trước khi đi.

“ Tiếp tục nỗ lực, ta chờ mong có một ngày có thể ở trong hàng ngũ tướng quân nhìn thấy tên của ngươi.”

251. Chương 251: Hồi Phản (2)

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Chẳng lẽ trong lòng chủ công đã nhận ra.”

Thở dài một hơi, Hứa Hải Phong nói: “ Trên người Nhị Hổ có thứ mà ta vốn thiếu thốn. Chỉ là binh hung nguy hiểm, ta cũng không biết làm như vậy đối với hắn mà nói là tốt hay xấu.”

Lúc Hứa Hải Phong còn là tân binh, chưa tập võ, đủ loại công năng của ma huyết trong cơ thể cùng ẩn tàng mà giấu diếm, nên có vẻ nhất gan sợ sự, không hề có chí tiến thủ.

Nếu không phải đột nhiên bị Khải Tắt nhân vây thành, cuộc đời này của hắn có lẽ chỉ có thể làm một tiểu binh vô danh, sẽ chết nơi sa trường, tan thành mây khói.

“ Thế sự quả nhiên là kỳ diệu...”

Một tiếng cảm thán phát ra từ phế phủ, nói ra tiếng lòng lúc này của hắn.

Tương Khổng Minh tràn đầy đồng cảm, thở dài một hơi, hai người sống vai hướng Phương phủ phóng đi.

Phương Hưởng Minh là đại ca của Hứa Hải Phong, nếu về tới Ngọa Long thành, vô luận như thế nào cũng phải đi trước gặp hắn, đây không chỉ là vấn đề về lễ tiết, càng chủ yếu biểu hiện quan hệ thân mật giữa hai nhà. Cho dù giữa bọn họ đã có ranh giới, nhưng mặt ngoài cũng không thể miễn đi được.

Thủ vệ giữ cửa của Phương gia cũng đều là người linh xảo, lại thêm ánh mắt sắc bén, từ thật xa đã nhận ra Ô Vân, cũng biết rõ trong thiên hạ, chỉ một người mới có thể hàng phục loại chiến mã này.

Không đợi phân phó, cánh cửa lớn chậm rãi mở rộng ra, vài tên thân thủ nhanh nhẹn đã sớm chạy vào thông báo.

Vừa mới dứt bỏ cương ngựa, Hứa Hải Phong lập tức sinh ra cảm ứng trong lòng, hắn ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy Phương Hưởng Minh đang bước nhanh đến.

“ Đại ca.”

“ Nhị đệ.”

Nếu nói bởi vì quan hệ nào đó khiến cho quan hệ hai người ngày càng khấn trương, nhưng lúc thật sự đối mặt gặp lại, bọn họ đều cảm nhận được cảm tình thật chí phát ra từ nội tâm đối phương.

Dù sao bọn họ là sinh tử tri giao, là giao tình xông ra từ trong thiên quân vạn mã.

Càng khó được chính là, bọn họ đều là người hào sảng phóng khoáng, hoàn toàn khác hẳn với loại mưu sĩ luôn tính kế như Tương Khổng Minh, bọn họ đều là quân nhân chân chính.

Hai bàn tay cùng gắt gao nắm chặt vào nhau.

Đôi mày Tương Khổng Minh chợt nhíu lại, đối với việc này cũng không sao tránh được.

Trong ánh mắt hắn nhìn về phía Phương Hưởng Minh có chút cổ quái, mặc dù trong lòng đã có hơn mười mưu kế muốn đem người này dồn vào chỗ chết, nhưng vô luận hắn làm như thế nào, chỉ sợ không qua được một cửa của Hứa Hải Phong.

Tuy nói, chỉ cần Hứa Hải Phong còn sống trên đời, Tương Khổng Minh hẳn có công lao cao tới đâu, quyền thế lớn bao nhiêu, cũng sẽ không đưa tới bản khoản bị chủ thượng cổ kỵ, nhưng cũng như thế, chỉ cần Hứa Hải Phong còn tại trên đời, có một số việc hẳn không cách nào buông tay đi làm.

Tương Khổng Minh tự nhiên biết, trong lòng Hứa Hải Phong có điểm mấu chốt, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt này, hết thấy ra sao cũng được, nhưng một khi siêu việt giới hạn kia, vậy hậu quả như thế nào, dù là hẳn cũng không cách nào đoán ra.

Ai...Có một chủ công như vậy, đến tột cùng là hạnh phúc hay là bất hạnh đây.

“Tương đại quân sư.”

Không đợi Tương Khổng Minh cảm thán xong, Phương Hướng Minh đã cung kính hướng hẳn hành lễ.

“Hắc hắc...” Tương Khổng Minh mặt cười mà lòng không cười: “Phương tướng quân mạnh khỏe.”

“Muội phu, lần này người vội vã trở về, chính là nghe được việc lui binh của Khải Tắt nhân sao?” Phương Hướng Trí từ ngoài cửa tiến đến, hướng Tương Khổng Minh ôm quyền thi lễ, theo sau lập tức chuyển hướng Hứa Hải Phong đặt câu hỏi.

“Trí ca, Khải Tắt nhân lui binh chỉ là tạm thời, theo thám tử báo lại, đệ tứ quân đoàn hung hãn nhất của Khải Tắt đế quốc, đã trên đường đông chinh.”

“Cái gì? Như thế nào chúng ta không có nhận được tin tức?” Phương Hướng Trí kinh ngạc hỏi.

“Hắc hắc...” Tương Khổng Minh ở một bên chen lời cười nói: “Chúng ta cũng vừa mới nhận được tin tức, người xem, đây không phải lập tức lên ngựa trở lại tìm các người thương lượng đối sách sao?”

Trong mắt Hai huynh đệ Phương Hướng Minh đồng thời lộ ra vẻ không tin, Ngọa Long thành là nơi tiếp cận Khải Tắt nhân nhất, so với đại doanh phương tây còn nhanh hơn mấy ngày đường đi. Ở tình huống mà ngay cả bọn họ cũng không phát hiện được gì, Hứa Hải Phong không ngờ lại nhận được tin tình báo sớm hơn một bước.

Vậy duy nhất có thể tin chính là hệ thống tình báo của Hứa Hải Phong cực kỳ phát đạt, những chiếc vòi thậm chí đã kéo dài tới trong bụng Khải Tắt nhân.

Đó là thực lực như thế nào, đối với Phương gia huynh đệ không rõ chân tướng mà nói, sự khiếp sợ trong lòng bọn họ có thể tưởng tượng mà biết.

“Vậy quân sư đại nhân có kế sách gì?” Phương Hướng Trí thử dò xét.

“Phương tướng quân không phải đùa chứ?” Về mặt Tương Khổng Minh kinh ngạc: “Khu khu năm vạn người mà thôi, thậm chí so ra còn kém số lượng quân đội cư trú nơi Ngọa Long thành, chẳng lẽ cũng cần đối sách gì sao? Một người đối lại một người, chúng ta cũng là thắng chắc mà.”

Phương Hướng Trí bị hẳn nói cho một trận trong lòng phát ngậy ra, chiến tranh hành quân làm gì có cách tính như vậy, nếu thật sự lấy nhân số nhiều để luận anh hùng, chỉ sợ Hung Nô nhân đã sớm bị Đại Hán diệt tộc, nào còn cơ hội đến tấn công kinh sư.

“Quân sư chớ có nói đùa.” Hứa Hải Phong nhin cười, nghiêm mặt nói: “Đại ca, lần này chúng ta chạy về, dĩ nhiên là vì thương nghị kế sách ứng đối, nhưng chủ yếu nhất cũng là vì hai người.”

Phương Hướng Minh nhìn hẳn, khẽ gật đầu, nói: “Cát Hào Kiếm cùng đường huynh người?”

“Đúng vậy.” Hứa Hải Phong cũng không giấu diếm, trực tiếp thừa nhận.

Thoảng trừ trừ, Phương Hướng Minh nói: “Việc của Cát Hào Kiếm chỉ là ngoài ý muốn, người nhúng tay, vì huynh đã nói qua với hẳn, còn thỉnh nhị đệ nể mặt mũi của vi huynh, đừng truy cứu.”

Hứa Hải Phong không chút do dự, nói: “Đại ca phân phó, tiểu đệ tự nhiên tuân theo.”

Mỉm cười như trút được gánh nặng, Phương Hướng Minh đang muốn nói chuyện, lại nghe Tương Khổng Minh nói: “Phương tướng quân, ngài mở miệng vàng, chúng ta không dám không nghe, chỉ là tặc nhân dám can đảm vu oan cho Cát giám sát sử, lại phải giao cho chúng ta xử trí.”

Phương Hường Minh nhìn hấn, trầm ngâm một chút, nói: “Được, đúng nên như thế.”

Tương Khổng Minh cười nói: “Vậy đa tạ Phương tướng quân, xin yên tâm, Tương mỗ nhất định công bình chấp pháp, quyết sẽ không oan uổng người tốt.”

Phương gia huynh đệ đồng thời nghiêng đầu đi, xoay qua chỗ mà tầm mắt Tương Khổng Minh không thể nhìn thấy trốn mất xem thường, Tương đại quân sư nếu có thể chủ trì công đạo, mới gọi là không thể tưởng tượng.

Hứa Hải Phong cũng ngẩng đầu nhìn trời, chỉ làm như chưa bao giờ nghe câu nói đó.

“Đó là tự nhiên, do Tương đại quân sư tự thân ra ngựa, còn có oan khuất gì có thể giấu diếm qua được ngài.” Một tiếng cười dài từ ngoài cửa truyền đến, Tô Xuân Vĩ cùng Đường Khải đang sóng vai đi vào.

Người nói chuyện là tân nhậm gia chủ Đường gia Đường Khải.

“Tô huynh, Đường huynh.”

“Hứa đại tướng quân.”

Mọi người hành lễ ra mắt xong, trong lòng Hứa Hải Phong xẹt qua một tia cảm khái. Hai năm trước, lúc hấn mới gặp những gia chủ trưởng bối của tam đại thế gia, luôn luôn cung kính, căng thẳng, không dám có một tia khinh thường sơ sẩy.

Không ngờ hôm nay, không những có thể cùng bọn họ sánh vai, còn có xu thế vượt hơn một bậc.

Hấn mỉm cười, đột nhiên trong lòng không chút thoải mái, ngưng mắt nhìn lại, hai người bọn họ tuy biểu hiện cực kỳ thân thiết, nhưng trong lòng cũng không chút vui sướng.

“Phương, Đường, Tô, Đồng, Trình suốt mấy trăm năm qua, năm đại thế gia luôn sắp xếp theo thứ tự này.”

“Đồng Tử Duệ cùng Trình Huyền Phong là hai kinh tài tuyệt đỉnh nhân sĩ, trong mười năm, quyền khuynh thiên hạ, nếu cứ kéo dài, tam đại thế gia chúng ta sẽ không còn nơi đứng chân.”

Trong đầu Hứa Hải Phong lại tái hiện ngày đó gặp mặt Phương lão thái đàm luận về chuyện này, tim của hấn lập tức trầm xuống.

Hôm nay Hứa Hải Phong cũng cực kỳ giống hệt Đồng gia của bốn mươi năm trước, chỉ là con đường hấn muốn đi cũng khác hấn. Lịch sử của Đồng gia, quyết không thể tái diễn trên người Hứa gia.

Tương Khổng Minh tuy không cách nào đọc hiểu tâm tư của Hứa Hải Phong, nhưng hấn lại mơ hồ cảm thấy tâm tư bất an tại thời khắc này của Hứa Hải Phong. Nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục bình thường. Con mắt hấn vừa chuyển, đảo qua trên Đường, Tô hai người, lập tức đoán ra được tám, chín, trong lòng mừng thầm, tuy Hứa Hải Phong không có thuật đọc tâm, nhưng linh giác của một tông sư cũng không phải đùa chơi, ai đối với hấn có mang ác ý, hấn liền hiểu rõ ràng.

Vì thế tâm tư của Đường, Tô hai người làm sao giấu diếm qua được cảm ứng của hấn.

Chỉ là dù cho muốn đem một lưới bắt hết bọn họ, cũng tuyệt đối không phải hiện tại, trước mắt đại chiến bùng nổ, những thay đổi biến động gì cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể dự liệu. Ít nhất cũng phải chờ cho đến khi thống nhất Trung Nguyên.

Tô Xuân Vĩ đưa mắt nhìn Tương Khổng Minh, muốn nói lại thôi.

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “Chủ công, nếu mấy vị gia chủ cũng đã đồng ý, vậy học sinh tạm thời cáo lui, đi xử lý việc này.”

“Ân.” Hứa Hải Phong có chút vẫy tay.

Tương Khổng Minh cáo lui một tiếng, ồng tay áo vung lên, tiêu sái bước đi, ở phía sau hấn, thân hình cao lớn của Lý Minh Đường như bóng với hình, không rời nửa bước.

Có vị siêu cấp cường giả cấp tông sư này thiếp thân bảo vệ, ai nghĩ muốn động tới hấn cũng phải suy nghĩ kỹ lại rồi mới dám làm.

“ Hư...”

Cơ hồ là đồng thời, ngoại trừ Phương Hường Minh những vị khác dù lớn dù nhỏ đều thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng Hứa Hải Phong dâng lên một tia hiểu ra, nguyên lai bọn họ cố kỵ Tương Khổng Minh còn hơn cả mình.

“ Nhị đệ, đối với Hứa Hải Đường, người có ý định xử trí như thế nào.”

Có thể chủ động hỏi ra những lời này, ngoại trừ Phương Hường Minh cũng không còn ai khác.

“ Theo ý đại ca?”

“ Đừng quá nặng.” Phương Hường Minh trầm giọng nói: “ Tuy nói phải nặng nề trách phạt, mới có công hiệu giết gà dọa khỉ, nhưng dù sao hấn cũng là đường huynh của người.”

Hứa Hải Phong chỉ ân khê một tiếng.

Phương Hường Minh nhướng mày, nói: “ Nhị đệ, việc này vạn vạn không thể xem nhẹ, người cũng là gia chủ một nhà, ích lợi của gia tộc, từ đầu đến cuối cũng cao hơn hết thấy, nhớ kỹ, máu nặng hơn nước.”

“ Không...” Tô Xuân Vĩ bất ngờ nói: “ Hứa tướng quân, Phương Doanh Anh tiểu thư vì người, đã một phen khổ tâm, đem mấy vị ca ca như chúng ta đều đắc tội. Nếu người dễ dàng tha thứ Hứa Hải Đường, nếu có lệ này, còn muốn chinh đồn lần nữa, đó chính là vô cùng khó khăn.”

Hứa Hải Phong lộ ra khuôn mặt tươi cười thật nồng, nói: “ Đại ca, Tô huynh, tiểu đệ đã biết, quyết sẽ không làm các người thất vọng.”

Đám người Phương Hường Minh liếc mắt nhìn nhau, Đường Khải cười ha ha nói: “ Phương huynh, Tô huynh, dù sao đây là chuyện nhà của Hứa tướng quân, chúng ta cũng không tiện can thiệp quá sâu.”

“ Sao lại nói vậy, tất cả mọi người là người một nhà, cần gì phân chia lẫn nhau.” Hứa Hải Phong hướng bọn họ chấp tay, nói: “ Đại ca, tiểu đệ đi xử lý chuyện nhà một chút, sau đó trở lại thương nghị cùng người.”

Phương Hường Trí giành trước, hỏi: “ Vậy là việc của Khải Tắt nhân?”

Hứa Hải Phong cười ngạo nghễ, nói: “ Chỉ năm vạn người mà thôi, cứ giao cho tiểu đệ, cớ xí của Hắc Kỳ quân đã thật lâu không có tấm máu, cơ hồ đã làm cho người ta quên mất.”

Trong tiếng cười lớn, hấn ngẩng đầu bước đi, khí phách lẫm nhẫm nói không nên lời.

252. Chương 252: Trừng Giới (1)

Tô Xuân Vĩ mặt không đổi sắc, chỉ là khóe miệng hấn có chút nhếch lên, nói: “ Phương huynh, ta biết tình hình huynh đệ của các người thâm sâu. Nhưng người có từng nghĩ tới, Hứa Hải Phong hôm nay đã không còn là Hứa thiên tướng ngày trước.”

Ánh mắt sắc bén của Phương Hường Minh hướng ba người bọn họ nhìn lại, Tô Xuân Vĩ thần nhiên cùng hấn đối diện, sắc mặt Đường Khải lại có chút mất tự nhiên, về phần Phương Hường Trí còn phức tạp hơn, hấn do dự một thoáng, rốt cục nói: “ Đại ca, Tô huynh, hiện tại nói những chuyện này, còn là quá sớm. Hôm nay Khải Tắt nhân ở ngoài thành như hổ rình mồi, Hung Nô nhân chiếm cứ phân nửa giang sơn, nếu không thể giải quyết được hai ác lân này, chúng ta nói gì cũng là vô ích.”

Đường Khải lập tức tiếp lời: “ Trí huynh đệ nói không sai, việc gấp trước mắt, không phải lúc nội đấu.”

Tô Xuân Vĩ trầm ngâm chốc lát, nói: “ Nếu hai vị huynh đệ đều nói như vậy...Phương huynh, người xem coi thế nào?”

Phương Hường Minh chậm rãi gật đầu, hấn trầm giọng nói: “ Tô huynh, chuyện gấp trước mắt, cũng không phải lúc nội đấu, còn mời người nghĩ lại.”

Tô Xuân Vĩ miễn cưỡng cười, nói: “ Kỳ thật Hứa tướng quân nếu có thể đặt chân lên cảnh giới tông sư, ta cũng tin tưởng hẳn không phải tiểu nhân, chỉ là có một người ta không tin được, lưu lại hẳn, chỉ sợ ngày sau sẽ thành họa lớn.”

Hắn vẫn chưa nói rõ, nhưng trong lòng những người ở đây đều rõ ràng, đối với lời này của hắn tràn đầy đồng cảm.

“ Ai...Không biết Thái Ất chân nhân có phải quá lớn tuổi nên hồ đồ, lại muốn...”

“ Câm miệng.” Phương Hưởng Minh quát lên một tiếng chói tai, cắt đứt lời nói của Phương Hưởng Trí.

Trong lòng Phương Hưởng Trí rung mình, cúi đầu không nói.

Tô Xuân Vĩ lại ra dấu bằng mắt cho Đường Khải, nói: “ Phương huynh, kỳ thật đi tới bước này, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, chỉ là có những lời còn chưa nói ra mà thôi.”

“ Đúng vậy. Đây cũng không phải là việc cơ mật gì, đối với sự bất mãn này cũng không ít người.” Đường Khải lại phụ họa.

“ Chính là họa từ miệng mà ra, còn phải cẩn thận một chút mới được.” Phương Hưởng Minh thở dài nói.

“ Phương huynh, các người chậm rãi trò chuyện, ta cùng với Khải huynh đi trước một bước.”

Nhìn hai người bọn họ xoay người lại, Phương Hưởng Minh đột nhiên nói: “ Tô huynh, vừa rồi nhị đệ mới nói qua, cờ xí của Hắc Kỳ quân đã thật lâu chưa từng nhiễm qua máu tươi.”

Thân thể Tô Xuân Vĩ chấn động, chỉ hơi gật đầu, vẫn không đáp lời, trực tiếp cùng Đường Khải kết bạn rời đi.

Đợi bọn hắn đi xa, Phương Hưởng Minh hỏi: “ Trí đệ, người nói chúng ta phải nên làm như thế nào?”

Phương Hưởng Trí ngẩn ra, cười khổ nói: “ Đại ca, ta tin tưởng lúc này muội phụ sẽ không làm ra cử động bất lợi với Phương gia chúng ta, chỉ là sau này thật rất khó nói.” Hắn ngừng một chút, lại bổ sung: “ Đặc biệt là khi bên người hắn còn có một Tương Khổng Minh, liền càng thêm khó thể dự đoán.”

Trên mặt Phương Hưởng Minh trở nên có chút cổ quái, hắn nhẹ giọng hỏi: “ Nếu so sánh giữa nhị đệ cùng Tô Xuân Vĩ, người nào có thể tin?”

Cơ hồ là không cần suy nghĩ, Phương Hưởng Trí lập tức trả lời: “ Đương nhiên là muội phụ.” Về mặt của hắn đột nhiên cứng đờ, kinh hô: “ Đại ca, ý của ngài là?”

Phương Hưởng Minh chậm rãi gật đầu, hắn lại chậm rãi mà lại nặng nề nói: “ Nếu nhị đệ không có ở đây, vậy Phương gia chúng ta lại là đứng đầu, đến lúc đó lại làm sao đối mặt Tô, Đường hai nhà?”

Phương Hưởng Trí hít sâu một hơi, một lúc lâu, không nói ra lời.

Hứa Hải Phong đi ra Phương phủ, vừa mới rẽ qua một khúc quanh, rèm cửa sổ một chiếc xe ngựa nơi ven đường liền bị nhắc lên.

“ Chủ công.”

Hứa Hải Phong lên tiếng, bước lên xe. Trong lòng hắn có chút kỳ quái, Tương Khổng Minh từ đâu kiếm tới một chiếc xe ngựa nhanh như vậy.

Tương Khổng Minh đóng cửa xe lại, dùng cán quạt gõ lên vách xe, bên ngoài một tiếng hô to, xe ngựa bắt đầu chậm rãi di động.

“ Chủ công muốn đi gặp Cát đại nhân trước, hay là đi tìm lệnh đường huynh trước?” Tương Khổng Minh hỏi.

Trợn mắt nhìn hắn, Hứa Hải Phong nói: “ Hiện tại không phải đang đi tới Cát phủ sao?”

Chuyện của Hứa Hải Đường dù sao là chuyện trong nhà, lúc nào cũng có thể xử lý. Mà Cát Hào Kiêm lại là nhân vật trọng yếu do hắn chiêu lãm tới, luận tình luận lý đều phải xử lý chuyện của hắn trước.

Đạo lý này Tương Khổng Minh làm sao mà không biết, nên hắn đã sớm lệnh xe ngựa đi tới hướng Cát phủ.

Tương Khổng Minh mỉm cười, hỏi: “ Đối với việc của lệnh huynh, mấy vị kia có đề nghị gì?”

“ Trừng phạt là được, hoặc là...giết gà dọa khỉ.” Hứa Hải Phong nhẹ nhàng nói.

“ Giết gà dọa khỉ sao?” Tương Khổng Minh nhếch môi, thiếu chút nữa bật cười, may là kinh nghiệm của hắn có chút phong phú, chỉ run khéo miệng, nói: “ Là giết cho mấy nhà bọn họ xem sao?”

Hứa Hải Phong thở dài nói: “ Chỉ sợ hù dọa không ngã bọn họ.”

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng nói: “ Hù dọa không ngã, là bởi vì con gà này không đủ lớn mà thôi.”

“ Ý tứ của quân sư đại nhân là?”

Khéo môi Tương Khổng Minh nhếch lên một tia tươi cười khinh thường: “ Ban Khắc La Phu Đặc kia tới vừa lúc.” Thanh âm của hắn lại có vẻ vui mừng, nhưng đồng thời lại trộn lẫn vẻ lãnh khốc cùng tàn nhẫn, làm cho người ta không rét mà run.

“ Chủ công, quân sư đại nhân.”

Trong giọng nói tràn ngập kinh ngạc, chính là do tân nhiệm giám sát sứ của Ngọa Long thành Cát Hào Kiếm phát ra. Đối với việc hai người bọn họ đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt của mình, cảm thấy cực độ ngoài ý muốn.

“ Cát đại nhân.” Tương Khổng Minh đầy mặt tươi cười, khác hẳn vẻ mặt đối đãi với đám người Phương Hướng Trí.

“ Hạ quan vạn vạn không dám nhận, hết thảy đều nhờ chủ công và quân sư đại nhân ban tặng...”

Tương Khổng Minh khoát tay áo, Cát Hào Kiếm lập tức im lặng không nói.

“ Cát đại nhân, người phải nhớ kỹ, tặng quan vị cho người là chủ công đại nhân, mà không phải là Tương Khổng Minh ta. Việc này ngàn vạn lần không thể trộn làm một chỗ.”

Cát Hào Kiếm ngậy ra, trong lòng hắn có chút hiểu được, cúi đầu nhẹ nhàng nói: “ Dạ, hạ quan tuân mệnh.”

Lộ ra một tia tươi cười nhàn nhạt, Tương Khổng Minh nói: “ Lần này trở về Ngọa Long thành, chủ công có chuyện quan trọng muốn cùng người thương lượng.”

“ A.” Cát Hào Kiếm thở nhẹ một tiếng, ánh mắt của hắn không tự chủ được thoáng nhìn qua Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong nhìn hắn mỉm cười, không nhìn ra là vui hay là giận.

“ Bởi vì việc này có liên quan đến chuyện nhà của chủ công, cho nên do học sinh cùng Cát đại nhân trò chuyện với nhau là được.” Tương Khổng Minh ở một bên giải thích.

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Cát Hào Kiếm có chút không thoải mái. Hắn đương nhiên rõ ràng, chính là chuyện nhà, khẳng định có liên quan đến Hứa Hải Đường, nếu không Hứa Hải Phong cũng không khả năng dưới tình huống đại doanh phương tây còn chưa ổn định mà phải chạy về Ngọa Long thành.

“ Quân sư đại nhân, Hứa Hải Đường này quả thật trong mắt không người, hắn khi nam phách nữ, ở trong thành không thể lâu dài, nếu kéo dài, sẽ làm danh dự của chủ công hủy sạch không còn.” Cát Hào Kiếm vái chào thật sâu nói.

Tương Khổng Minh cũng không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, như xua đuổi khí trời nóng bức. Cây quạt này rất cực có thể phát huy ra đúng công dụng của nó.

“ Quân sư đại nhân, người này phải nghiêm trị, nếu không sẽ không cách nào phục chúng.” Cát Hào Kiếm nặng nề nói.

“ Phương gia bọn họ đâu?” Tương Khổng Minh phảng phất thuận miệng đề cập tới.

“ Phương gia đối với người này không nghe không hỏi.” Cát Hào Kiếm chi tiết đáp.

“ Người thấy thế nào?”

“ Có lẽ Phương gia cố kỵ đến mặt mũi của chủ công, ngược lại không tiện xuất thủ trừng trị.” Cát Hào Kiếm cẩn thận nói.

Tương Khổng Minh cười cười nhìn hắn, Cát Hào Kiếm đỏ mặt cúi đầu.

“ Kỳ thật, người nghĩ như vậy cũng là đúng. Chúng ta thân làm thần tử, có đôi khi phải hồ đồ một chút mới tốt.” Tương Khổng Minh dừng mắt trên mặt hắn hồi lâu, mới chậm rãi nói.

Cát Hào Kiếm ngẩn ra, sắc mặt thoáng thay đổi một chút, hắn nhìn trộm về phía Hứa Hải Phong, chỉ thấy vị thành chủ đại nhân đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, làm như không nghe thấy bọn họ đang nói chuyện.

Cát Hào Kiếm cười khổ một tiếng, nói: “ Đa tạ quân sư đại nhân chỉ điểm.”

“ Hứa Hải Đường rốt cục phạm vào chuyện gì, lại khiến cho Cát đại nhân cũng không nhẫn nại được mà muốn đi bắt hắn.”

Tương Khổng Minh tự nhiên biết Cát Hào Kiếm là người ồm trọng, nếu không phải Hứa Hải Đường quá phạm, hắn khẳng định sẽ không đi đụng vào đầu khớp xương khó gặm này.

Chỉ cần cùng Hứa Hải Phong tương giao lâu ngày, cũng biết hắn đối với người nhà cùng bằng hữu rất duy trì. Nói dễ nghe một chút, đó là trọng tình trọng nghĩa, nói khó nghe, chính là bao che khuyết điểm.

Tuy Cát Hào Kiếm được Hứa Hải Phong rất thương thức, nhưng so sánh với Hứa Hải Đường, lại kém tới mấy lần. Vậy mà làm cho hắn không để ý tới hậu quả vẫn đi bắt Hứa Hải Đường, bên trong tất có duyên cớ.

Sắc mặt Cát Hào Kiếm trầm xuống, nói: “ Cường bắt dân nữ.”

Lúc Hứa Hải Đường mới đến Ngọa Long thành, tạm thời còn chưa dám hoành hành, chỉ là theo mỗi ngày quyền lực của Hứa Hải Phong càng lúc càng vững chắc, hắn mới mượn thể dựng lên. Đợi khi Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người cùng rời đi Ngọa Long thành, lại càng không chỗ cố kỵ, mỗi ngày tụ tập với đám lưu manh bằng hữu, ăn uống đánh bạc, không chuyện xấu nào không làm.

Không biết là duyên cớ nào, môn sinh đệ tử của Phương, Đường, Tô ba nhà đối với hắn lại khách khách khí khí, mọi việc cũng không cùng hắn tranh chấp, đến lúc này, càng thêm ủng hộ khí thế của hắn, làm việc càng hoành hành bá đạo.

Dù là đã nếm khổ trong tay Phương Doanh Anh, cũng chỉ tạm ngưng mấy ngày liền tiếp tục giở trò, thậm chí càng ngang ngược lộng hành.

Đợi khi Lâm Uyển Nhân chúng nữ rời khỏi Ngọa Long thành, hắn không còn ai quản thúc, lại càng không hề cấm kỵ.

Một ngày, lúc Hứa Hải Đường ra phố, xem trúng đại cô nương của một gia đình, cho người tới cửa cầu hôn, ý muốn nghênh thú thành tiểu thiếp thứ sáu. Không ngờ thanh danh của hắn quả thật quá xấu, nên bị đối phương từ chối.

Hứa Hải Đường giận dữ, đêm đó dẫn theo vài tên phủ đình, muốn mạnh mẽ cướp người.

Chỉ là quá khứ của hắn đã gây nhiều tiếng xấu, đã sớm vào sổ đen trong tay Cát Hào Kiếm. Nên từng cử động của hắn đều lọt vào vòng giám thị của bọn họ.

Cát Hào Kiếm nghe được tin tức, nghĩ tới đệ đệ của mình chết thảm trong tay những kẻ ăn chơi trác táng như thế, lập tức lửa giận xung thiên, phái người mai phục một bên, lúc hắn hành hung liền bắt về quy án.

Cát Hào Kiếm cũng là người thông minh, biết người này có thân phận đặc thù, không phải mình có thể xử trí, chỉ là có ý định nhốt hắn vào nhà lao, đợi Hứa Hải Phong trở về xử lý.

Không ngờ, Hứa lão thái gia nhận được tin tức, đã gọi toàn gia chạy tới, ý muốn đòi người mang về.

Cát Hào Kiếm dù có lá gan lớn hơn trời, cũng không dám động võ với lão thái gia, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là thả người.

Lúc hắn đang có ý định lén bắt trở lại, một gã thể gia đệ tử tại phương nam đột nhiên chỉ chứng hắn là tội phạm giết người bị truy nã, trong khoảng thời gian ngắn, trong thành nổi lên những câu oán hận khắp nơi, đem hết thầy hành động của hắn đều đánh loạn.

Ngay sau đó, các loại áp lực liên tiếp trùng tới, làm hắn không sao chịu đựng nổi. Nhưng trong lúc hắn đang bốn bề thụ địch, tình thế lại phát sinh biến hóa. Mấy ngày hôm trước Phương gia đột nhiên đứng ra, minh xác tỏ vẻ làm chỗ dựa cho hắn. Vì vậy, hết thầy trong một đêm đã hóa thành bình tĩnh.

Chẳng qua, trải qua lần nháo loạn này, hắn cũng không dám đi đụng chạm tới tên lôi tinh như Hứa Hải Đường lần nữa

253. Chương 253: Trừng Giới (2)

Cát Hào Kiếm bình sinh chính là ghét nhất hành vi như vậy.

Đó là bởi vì gia đình của hắn bị thể gia đệ tử tham lam vẻ xinh đẹp của người em dâu mà gặp thảm diệt môn, vì muốn báo thù cho người nhà, Cát Hào Kiếm không tiếc ẩn núp ba tháng, mới ám sát thành công.

Đối với hắn mà nói, đây chính là nghịch lân của hắn, là nghịch lân không thể đụng chạm.

Sai cũng không phải do Hứa Hải Đường, nếu đổi lại là người có thân phận kém hơn, đã sớm bị hắn đánh cho da tróc thịt bong.

Chỉ là bất Hứa Hải Đường, chẳng khác nào là đắc tội Hứa thị gia tộc, đối với Cát Hào Kiếm mà nói, là phúc hay họa, vậy thật sự khó có thể dự liệu.

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện này, việc của Hứa Hải Đường, tự có chủ công tự mình vất vả, chúng ta không cần đi làm ác nhân. Học sinh tìm người, là có việc khác.”

“Thỉnh quân sư đại nhân phân phó.” Cát Hào Kiếm cung kính nói.

“Nghe nói có một tên ngốc từ phương nam...Không, có một thể gia đệ tử chỉ nhận Cát đại nhân là một hung thủ giết người đang lẫn trốn, có việc này không?” Tương Khổng Minh hỏi.

Cát Hào Kiếm đầu tiên là sửng sốt, theo sau trong lòng chợt căng thẳng, cúi đầu đáp: “Thật có việc này.”

“Người kia đâu?”

“Ở khách sạn bên trong thành.”

“Hừ.” Tương Khổng Minh nặng nề hừ một tiếng, trái tim Cát Hào Kiếm treo cao lên.

“Cát đại nhân, người là giám sát sử của Ngọa Long thành, đã có người tạo lời đồn sinh sự, vì sao người lại làm như không nhìn thấy?” Giọng nói Tương Khổng Minh từ từ nghiêm khắc, tới cuối cùng, lại càng mang theo mùi vị trách giận.

Chỉ là nghe được những lời này, trái tim Cát Hào Kiếm ngược lại trở nên bình tĩnh. Chỉ nhìn Tương Khổng Minh không thêm hỏi có việc đó hay không, mà đã một ngụm liền khẳng định người nọ bịa đặt vu cáo, nói bậy nói bạ, chẳng phải mình xác làm chủ cho mình hay sao.

Nếu ngay cả chút thông minh như vậy mà cũng không có, hắn cũng sẽ không được Hứa, Tương hai người coi trọng như thế.

Cát Hào Kiếm an lòng, chỉ là cười khỏ nói: “Quân sư đại nhân, không phải hạ quan không hề để ý, chỉ là khách sạn kia là sản nghiệp của Đường gia, hạ quan có phái một nhóm bộ khoái, lại bị bọn họ cự tuyệt ngoài cửa. Hạ quan cũng là bất đắc dĩ, cũng không thể chỉ vì danh dự của hạ quan mà khiến cho chủ công cùng Đường gia bất hòa.”

Sắc mặt Tương Khổng Minh hòa hoãn xuống, nói: “Nguyên lai là có người từ giữa cản trở, đây cũng không thể trách người. Hừ, Đường gia sao, thật sự là uy phong. Cát đại nhân, vậy mời người chọn một đội thành vệ quân, tự mình đi bắt người.”

Hắn nhìn Cát Hào Kiếm đang cung kính đứng ngay trước mặt mình, thầm nghĩ, người này thật biết nói chuyện, cái gì mà không muốn cho chủ công cùng Đường gia bất hòa, sợ là người không có lá gan đắc tội Đường gia thôi.

Trong lòng Cát Hào Kiếm mừng thầm, vội vàng nói: “Dạ, hạ quan tuân mệnh.”

Khách sạn Phi Lai, là một lữ điểm lớn mới khai trương không lâu trong Ngọa Long thành. Từ ngày khai trương, người đến người đi, xuyên lưu không ngừng. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, đã đứng vững vàng bên trong thành.

Người mở lữ điểm, hiển nhiên có bối cảnh lớn, dù là bộ khoái trong thành, cũng không dám bắt người trong điểm. Chuyện Cát Hào Kiếm đụng tường, đã sớm lưu truyền ồn ào huyền ảo trong thành, mà dù là vị giám sát sử đại nhân của Ngọa Long thành cũng không làm gì được nơi này, vì lão bản hậu thai của nơi này thật sự làm người khác không dám gây phiền phức.

Đang lúc buổi trưa, bên trong khách sạn tiếng người ồn ào. Điểm tiểu nhị không ngừng xuyên toa trong đám người chật chội ngồi đầy trong quán. Sinh ý thịnh vượng như thế, sắc mặt chưởng quỹ lại càng một mảnh vui mừng hơn hớn. Hắn phảng phất nhìn thấy từng dòng sông tiền bạc không ngừng chảy vào túi mình, đôi mắt nhỏ cười đến nỗi chỉ còn là khe hở.

Đột nhiên, đầu của hắn lơ đãng nhìn về phía sau, lập tức, vẻ tươi cười trên mặt hắn rất nhanh bị động lại, cũng không còn cười ra tiếng.

Chỉ thấy một nhóm nhân mã đang phóng tới rất nhanh, người cầm đầu, hắn vẫn còn nhớ rõ, chính là tân nhậm giám sát sử Cát Hào Kiếm từng bị hắn cự tuyệt ngoài cửa.

Trong mắt của hắn hiện ra tia giận dữ, đối với vị quan mới của Ngọa Long thành này, hắn cũng không để vào trong lòng, đối với hắn mà nói, vị giám sát sử này còn không tôn quý bằng một vị khách nhân trong điểm.

Dù sao, khách nhân tới nơi này là đưa lên ngân lượng, mà vị giám sát đại nhân này cũng là muốn tới gây chuyện mà thôi.

Quét mắt nhìn đại sảnh không còn chỗ ngồi, đôi mày hắn nhíu lại, vội vã chạy xuống dưới lầu.

Vừa mới đi tới cửa, vừa lúc đón nhận đám người Cát Hào Kiếm.

“Ai yêu, Cát đại nhân, ngài tới thật sự là không khéo, hôm nay tiểu điểm đầy ngập khách, mời ngày mai tới sớm.” Vẻ mặt hắn cười đầy đưa, chỉ là trong mắt lại không hề có nửa phần ý cười.

“Hừ, hôm nay chúng ta tới bắt người, không phải đến dùng bữa.” Cát Hào Kiếm lạnh lùng nói.

Sắc mặt chưởng quỹ trầm xuống, nói: “Cát đại nhân, trong điểm đều là lương dân an phận thủ thường, không có phạm nhân mà ngài muốn bắt, sợ là ngài đã tìm lầm địa phương.”

“Có lương dân hay không, đợi bắt về nha môn rồi hãy định luận, còn thỉnh các hạ tránh ra.” Khóe mắt Cát Hào Kiếm nhảy lên, nếu nơi này không phải có Đường gia ở sau lưng làm chỗ dựa, khu khu một tên chưởng quỹ sao lại dám ngăn trở chính mình.

“Cát đại nhân, chúng ta nói thẳng, nơi này là sản nghiệp Đường gia, không có mệnh lệnh của gia chủ, bất cứ kẻ nào cũng không thể ở bên trong làm càn.”

Trong lòng Cát Hào Kiếm cười lạnh, nhưng trên mặt lại bất động thần sắc: “Nói như vậy, chúng ta không thể bắt người.”

“Không sai, nếu muốn tiến vào, còn thỉnh đưa ra thủ lệnh của gia chủ.” Chưởng quỹ kia trào phúng khinh thường.

“Nếu như không có thủ lệnh?”

“Vậy đừng mơ tưởng tiến đến.” Chưởng quỹ đáp theo bản năng.

Cát Hào Kiếm nổi giận hừ một tiếng, ra lệnh, dẫn theo người định đi vào.

Chỉ là hần mới đi được mấy bước, liền ngừng lại, bởi vì tại trước mặt của hần, một đại hán vóc người khô ngô đang ngăn lại đường đi của bọn họ.

“ Tại hạ Trịnh Minh Nhiễm, phụng mệnh gia chủ, thủ hộ nơi đây, các vị không được làm càn.” Thanh âm của hần vang xa, trong khoảnh khắc, cả tòa tửu lâu yên tĩnh trở lại.

Không ít người ló đầu ra cửa sổ, chú ý biến hóa nơi này. Đợi khi bọn họ nhìn thấy rõ thế cục bên dưới, lập tức tiếng xì xầm vang lên.

“ Bổng quan là giám sát sử của Ngọa Long thành, hôm nay ở đây phá án. Nếu người còn dám gây nhiễu, sẽ bắt luôn cả người.” Hai mắt Cát Hào Kiếm trở nên âm trầm, đối với chuyện bọn hần cố tình ngăn trở, đã sinh ra một cỗ lửa giận mãnh liệt.

“ Cấp...” Trịnh Minh Nhiễm cười: “ Chỉ bằng các người sao? Ta xem Cát đại nhân mang thêm người đến đây đi.”

Một trận hồng cười từ sau lưng hần truyền đến, hơn mười đại hán vạm vỡ lục tục từ trong điểm ào ra, đứng hàng ngang ngay trước mặt Cát Hào Kiếm.

Võ công của Cát Hào Kiếm tuy không cao, nhưng ánh mắt hần cực kỳ lợi hại, vừa nhìn liền biết đám hần tử đều có võ công, tuy bên trong không có cao thủ, chỉ ở tam, tứ phẩm mà thôi. Nhưng so với hơn mười danh thành vệ quân mình mang tới cũng lợi hại hơn nhiều.

Trách không được Trịnh Minh Nhiễm dám cuồng vọng tự đại như thế, chút nhân mã của mình quả thật không được hần nhìn vào trong mắt.

Cát Hào Kiếm cười lạnh một tiếng, lần này hần đến đây, chứng thật là có ý đồ khác, tuy không biết Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh đang ở chỗ nào, nhưng hần biết bọn họ tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn.

“ Bổng quan hỏi lại một câu, người nhường đường hay không.”

“ Không có thủ lệnh gia chủ, mời Cát đại nhân trở về đi.” Trịnh Minh Nhiễm đáp lại, nếu Cát Hào Kiếm không phải là giám sát sử, hần đã sớm ra tay động thủ trước.

Hần mang trong mắt Cát Hào Kiếm chợt lóe, nói: “ Bắt hết cho ta.”

Thành vệ quân hần mang đến đều là tâm phúc hoặc thân binh của hần, lúc này nghe xong mệnh lệnh, lập tức muốn tiến lên bắt người.

Trịnh Minh Nhiễm khinh thường cười lạnh một tiếng, đang muốn động thủ phản kháng, đột nhiên nghe được một thanh âm truyền đến xa xa: “ Chậm đã.”

Đám thành vệ quân như phụng thánh chỉ, lập tức dừng bước.

Một chiếc xe lớn dưới ánh mắt chú ý của mọi người từ từ đến gần. Màn xe xốc lên, một vị thư sinh đầu đội khăn vuông, cầm quạt lông trong tay, gương mặt mỉm cười chậm rãi đi xuống.

Đồng tử trong mắt chưởng quỹ kịch liệt co rút lại, hần nhìn Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, chậm rãi đi xuống, lập tức kinh hãi thất sắc. Tạo hình như vậy, đừng nói Ngọa Long thành, cho dù là cả Đại Hán, chỉ sợ cũng tìm không ra người thứ hai.

“ Các hạ họ gì a?” Tương Khổng Minh buồn cười nhìn hần, dò hỏi.

Miền cương nở nụ cười xấu hổ, đầu lưỡi linh hoạt trong ngày thường phẳng phất như có lực nặng ngàn cân, một thoáng, hần rốt cục gian nan học ra một chữ: “ Đường.”

“ Nguyên lai là Đường chưởng quỹ, hôm nay học sinh có một chuyện muốn làm, mong rằng chưởng quỹ giúp cho một phương tiện.”

Đường chưởng quỹ lộ ra vẻ tươi cười còn khó coi hơn khóc: “ Tương đại quân sư, tiểu nhân phụng mệnh gia chủ, chứng thật là không dám cãi lời a.”

“ Nếu người không tiện, vậy người cứ ở một bên xem náo nhiệt là được.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói: “ Cát đại nhân, Đường chưởng quỹ đã đáp ứng, người có thể đi bắt người.”

Cát Hào Kiếm lên tiếng, nhìn Trương Minh Nhiễm đang đứng chắn trước cửa, trên mặt lộ vẻ trào phúng.

Trịnh Minh Nhiễm mãi do dự, rốt cục có điều quyết định, nói: “ Không được lệnh gia chủ, tại hạ khó thể tòng mệnh.”

Hắn đương nhiên nhìn ra thân phận của Tương Khổng Minh, chỉ là người có chức trách, quả thật không dám dễ dàng tránh ra.

“ Hắc hắc.” Tương Khổng Minh lạnh nhạt cười, nói: “ Được, thật có can đảm...”

Tuy hắn nói rất bình thản nhẹ nhàng, trong thanh âm lại càng không có nửa điểm dao động, nhưng Trịnh Minh Nhiễm không tự chủ được rung mình một cái.

Đường chưởng quỹ lại càng hãi hùng khiếp vía, vẻ mỉm cười trên mặt Tương Khổng Minh cũng không đáng sợ, tựa hồ còn mang theo một tia thiện ý. Nhưng rơi xuống trong mắt của hắn, so với ác ma nanh cười còn kinh khủng hơn ba phần.

Hắn là thuộc hạ lâu năm của Đường gia, cũng là nhóm đầu tiên theo Đường Khải đi tới Ngọa Long thành. Từng tận mắt nhìn thấy lúc Hứa Hải Phong mới đến Ngọa Long thành, tràng diện giết người lập uy đầy máu tanh.

Nhất thời, bên tai hắn phảng phất một lần nữa vang lên thanh âm của Hứa Hải Phong truyền khắp toàn thành:

“ Đây là Hắc Kỳ quân thủ tịch quân sư Tương Khổng Minh đại nhân, lời của hắn chính là lời của ta, ai dám can đảm vô lễ giết không tha.”

Hứa Hải Phong là cô gia của Đường gia, lại càng là nhân vật đứng đầu đương thời, mà nhân vật số hai trong Hắc Kỳ quân này tuy không biết võ công, nhưng bên người hắn không thiếu hảo thủ tuyệt đỉnh, nếu sát tâm của hắn nổi lên, đám người của mình đừng mơ tưởng còn mạng sống.

Về phần ngày sau gia chủ đến tốt cùng có đôi công đạo với hắn hay không, trong lòng Đường chưởng quỹ không hề nắm chắc nửa phần. Theo hắn nghĩ, chỉ sợ Đường Khải sẽ không hề để ý tới một tiểu tốt vô danh.

Huống chi, người đã chết, cho dù đòi lại công đạo thì có ích gì?

Mắt thấy ánh mắt Tương Khổng Minh từ từ chuyển lạnh, cũng không biết dừng khí đến từ nơi nào, hắn đột nhiên xoay người hét lớn: “ Trịnh Minh Nhiễm, mau nhanh tránh ra, chuyện Tương gia muốn làm, người xứng quản hay sao?”

Miệng của Trịnh Minh Nhiễm tuy cường ngạnh, nhưng trong lòng đã sớm có ý sợ hãi, nếu không phải sợ hãi gia quy sâm nghiêm, cũng không dám cứng đầu bước ra cản lại. Thời khắc này nghe Đường chưởng quỹ quát to, vội vàng mượn cơ hội xuống đài, lui xuống.

Liếc mắt nhìn Đường chưởng quỹ, trong mắt Tương Khổng Minh toát ra vẻ tiếc nuối không hề che giấu, bên trong hỗn loạn nhàn nhạt, cơ hồ đó là một tia sát khí sở vào không ngã, lập tức làm cho Đường chưởng quỹ rét lạnh từ đỉnh đầu cho tới lòng bàn chân.

Nhẹ nhàng thở dài, Tương Khổng Minh mỉm cười nói: “ Cát đại nhân, còn không đi mau.”

Cát Hào Kiếm ôm quyền lên tiếng, suất lĩnh người đi lên lầu, lúc này không còn ai dám ngăn trở quấy rầy.

Trên lầu vang lên tiếng kêu kinh hoàng thất thố, sau một lúc lâu, bọn họ mang theo một người trẻ tuổi đang hô hoán kéo đi ra.

Tương Khổng Minh ngửa mặt lên trời cười to một trận, mang theo đám người Cát Hào Kiếm nghênh ngang rời đi, chỉ còn lại những tiếng ồn ào càng lúc càng lớn vang lên phía sau.

254. Chương 254: Trùng Giới (3)

“ Dạ...” Cát Hào Kiếm vái xuống thật sâu, từ khi hấn ra đời tới nay, còn chưa từng hành lễ cam tâm tình nguyện đến như thế, vô cùng cảm ân ái đức.

Đối với tên thế gia đệ tử đã hại chết cha mẹ huynh đệ của hấn, hấn hận thấu xương, chỉ giết kẻ chủ mưu gây tội, lại làm sao làm hấn thỏa được mối hận trong lòng, hôm nay đã có người đưa lên cửa, đương nhiên là cầu còn không được. Lúc này lòng cảm kích đối với Hứa, Tương hai người thật sự không còn bút mực nào có thể hình dung.

“ Cát đại nhân.” Tương Khổng Minh đột nhiên từ trong xe lộ đầu ra, dùng tay vẫy vẫy.

Cát Hào Kiếm bước lên một bước, chỉ nghe hấn nói: “ Ta xem người này là một người điên, chỉ biết nói lời bậy bạ, sau khi người tra rõ trắng đen, nên làm gì thì làm đó, ngoại trừ hấn, cũng đừng oan uổng thêm người tốt.”

Sắc mặt Cát Hào Kiếm nghiêm túc, vội vàng nói: “ Dạ, quân sư đại nhân, hạ quan đã biết.”

Đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa, trong lòng hấn có chút cảm khái.

Tương Khổng Minh khuyên răn như thế, rõ ràng là muốn hấn không nên tiết lộ ra ngoài, hấn lập tức quyết định chủ ý, muốn lấy tốc độ khoái đao trăm loạn ma nhanh chóng hiểu rõ việc này, không lưu hậu hoạn.

Khi ánh mắt hấn chuyển tới trên thế gia đệ tử đang cảm thấy đại họa trước mắt kia, sát khí cùng lửa giận trong mắt đủ để làm người ta kinh hãi. Thế gia đệ tử kia vừa chạm vào hai mắt hấn, lập tức tê liệt trên mặt đất, cũng không nói nổi một câu nào.

Cho xe trở lại trong phủ, còn chưa dừng hấn, một gã binh lính đã đi lên bẩm cáo: “ Thành chủ đại nhân, mới rồi lão thái gia truyền đến lời nhắn, thỉnh ngài đến phủ lão nhân gia một chuyến.”

Hứa Hải Phong nhướng mày, nhìn phía Tương Khổng Minh, chỉ thấy hấn yên lặng gật đầu, lập tức hiểu được, liền vung tay lên, xe ngựa lại tiếp tục đi.

“ Ai...Việc này quả nhiên kinh động phụ thân.” Hứa Hải Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“ Chúng ta đánh chiêng gióng trống làm chỗ dựa cho Cát Hào Kiếm, lệnh đường huynh nếu còn không có động tĩnh, mới gọi là kỳ quái. Huống chi còn có người ở sau lưng trợ giúp, ra mưu ra kế, hấn sẽ tới chỗ lão thái gia cầu cứu, thì cũng chẳng có gì lạ.” Tương Khổng Minh nhẹ phe phẩy quạt lông, hấn thở dài, đột nhiên hỏi: “ Chủ công chơi qua mạt chược chưa?”

Hứa Hải Phong khó hiểu nhìn hấn, mạt chược là một loại trò chơi do Tương Khổng Minh sáng tạo. Từ một năm trước sau khi xuất hiện, nhanh chóng lan ra cả Ngọa Long thành, hơn nữa còn dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng lan tràn ra khắp nơi. Đến nay, dù là trong những sông bạc của đại doanh phương tây, đều có thể nhìn thấy bóng dáng của nó, hơn nữa còn được cực kỳ hoan nghênh.

“ Chơi qua.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt đáp.

“ Cảm giác như thế nào?”

Khẽ lắc đầu, Hứa Hải Phong nói: “ Không có hứng thú.”

“ Chủ công không thích vật ấy, cũng là chuyện đương nhiên. Học sinh phỏng chừng, chỉ cần cường giả có tư cách đặt chân lên cảnh giới tông sư, nhất định không thích trò chơi nhỏ này. Chẳng qua ngoại trừ ngài, có bao nhiêu người lại cảm thấy hứng thú với nó?”

Hứa Hải Phong trầm mặc một lát, không thể không thừa nhận nói: “ Rất nhiều.”

Tương Khổng Minh vỗ hai tay, nói: “ Đúng vậy, vậy xin hỏi chủ công, vì sao có nhiều người lại đặc biệt thích trò giải trí này?”

“ Có lẽ...” Hứa Hải Phong chần chờ chốc lát, không xác định nói: “ Là bởi vì vật ấy có thể bài bạc.”

Từ sau khi hấn trở thành tông sư, rất ít xuất hiện mà hấn khó có thể phán đoán.

“ Ai...” Tương Khổng Minh thở dài thật sâu, nói: “ Chỉ đủ bài bạc, quả thật có thể làm cho người ta bị kích thích. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà mặt chược có thể truyền bá. Chẳng qua, chân chính làm cho người ta trầm mê bên trong, cũng là do bản tính con người.”

Hứa Hải Phong nhướn mày nhìn khuôn mặt bình thản của hắn, trong hai mắt lộ ra dấu hỏi.

“ Người không vì mình, trời tru đất diệt, đây chính là bản tính con người. Có lẽ ở chút thời khắc, có người sẽ làm ra hành động liều mình hi sinh cho người khác, nhưng tuyệt đại đa số, mọi người đầu tiên nghĩ đến chính là vì bản thân họ. Từ xưa tới nay, tất cả đều là như thế.”

“ Đương nhiên, nếu nói không người có thể làm được, như vậy cũng chưa chắc, nhưng chỉ có kỳ nhân, cũng là thánh nhân trăm năm khó gặp. Huống chi, cho dù là thánh nhân, cũng chỉ có thể tự miễn chính mình mà thôi.”

Một hơi nói nhiều như vậy, Tương Khổng Minh ngừng lại, thở hổn hển một hơi, tiếp tục nói: “ Học sinh phát minh ra trò chơi mặt chược này, có thể đem đặc tính nhân tính con người vì lợi riêng mà phát huy đến mức tận cùng, như thế nào lại không được hoan nghênh chứ?”

Sắc mặt Hứa Hải Phong hơi đổi, nói: “ Quân sư đại nhân đem một trò chơi trộn lẫn với nhân tính con người cùng một chỗ, không khỏi có chút làm người ta sợ hãi khi nghe nói.”

Cười hắc hắc, Tương Khổng Minh nói: “ Nếu chủ công có chơi qua mặt chược, vậy tất nhiên biết cách chơi của nó, xin hỏi, nếu muốn ở trên bàn mặt chược lấy được thắng lợi, thì yêu cầu lớn nhất của nó chính là gì?”

“ Hồ bài.” (Giấu bài) Hứa Hải Phong không chút suy tư nói.

“ Cũng không phải.” Tương Khổng Minh cười a a khép đôi mắt thành một đường chỉ nhỏ, mới nói: “ Kỳ thật tâm đắc lớn nhất khi chơi mặt chược, cũng chỉ có tám chữ.”

Hứa Hải Phong tò mò nhìn hắn, chỉ nghe hắn nói: “ Phòng thượng lan hạ, câu tâm đấu giác.” (lập hàng rào đề phòng, sau đó đấu trí đấu mưu)

Ngây ra, Hứa Hải Phong trầm tư một thoáng, rốt cục thở dài một hơi, nói: “ Quân sư đại nhân, lẽ ra ngài không nên phát minh ra loại trò chơi này.”

Khóe miệng Tương Khổng Minh hiện lên một tia trào phúng, nói: “ Thời đại luôn thay đổi, cho dù hôm nay học sinh không tạo ra, ngày sau vẫn lan tràn khắp thiên hạ.”

Hứa Hải Phong lắc đầu, trầm mặc không nói.

Chỉ là hôm nay Tương Khổng Minh giống như thay đổi thành một người khác, giống như một chiếc hộp sau khi mở ra, năng lực phun ra viễn siêu sự phỏng chừng của Hứa Hải Phong.

“ Người Hán chúng ta có được số lượng dân cư khổng lồ nhất thế giới, lực sản xuất càng vượt xa những người trên thảo nguyên. Quốc gia như vậy, theo lý mà nói, hẳn là đã sớm diệt Hung Nô, nhân tiện hùng bá thiên hạ. Nhưng trên sự thật, chúng ta chẳng những không làm được, ngược lại còn phải bồi vào kinh sư kiêu ngạo mấy trăm năm. Chủ công, ngài xem là do vì sao.”

Gương mặt Hứa Hải Phong trầm như nước, chậm rãi nói: “ Nội gian.”

“ Trồng đậu được quả, nhân quả tuần hoàn, Lưu thị có kiếp này, cũng do bốn mươi năm trước bọn họ gieo lấy.” Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng, nói: “ Kỳ thật, khuyết điểm trí mạng lớn nhất của người Hán chính do hai từ “ nội đấu”, hơn nữa phẩm giai càng cao, quan vị càng lớn, lại càng làm không biết chán.”

Hứa Hải Phong nghĩ đến biểu hiện của đám người Tô Xuân Vĩ, đối với lời của hắn vô cùng khắc sâu.

“ Vô luận người xưa có hay không, càng ở cao tầng, lại càng giỏi về thuật câu tâm đấu giác, bọn họ am hiểu nhất chính là kết đảng kết phái, chèn ép đối nghịch. Bọn họ đối ngoại sợ hãi cầu toàn, đối nội lại giả dối áp bách. Một khi cùng địch giao thủ, cũng là chiến đấu bên ngoài mặc kệ bên ngoài, chiến đấu bên trong vẫn cứ tiếp diễn. Chính vì sự tồn tại của bọn họ, mới khiến cho Đại Hán chúng ta thủy chung cứ thấp hơn kẻ khác một bậc, vĩnh viễn không cách nào ngẩng đầu lên với người bên ngoài.”

Tương Khổng Minh càng nói càng kích động, lời này ấp ủ trong tim của hắn đã lâu, thẳng đến hôm nay mới phun ra thật thống khoái: “Đám cao quan trọng thần kia miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, đem thương sinh thiên hạ treo bên mép, nhưng vừa xoay lưng liền lấy quyền mưu lợi riêng, tham ô tham nhũng. Đối với bọn hắn mà nói, dân chúng bá tánh chỉ là dùng để nổi bật thân phận tôn quý cùng vật phẩm của bọn họ mà thôi. Dù là tiếng kêu than dậy khắp trời đất, đói rét khắp nơi, dù là áo quần không đủ che thân, lưu ly lang bạc, cũng đừng mơ tưởng đánh động được lòng trắc ẩn của bọn họ. Bởi vì ở trong lòng bọn họ, mạng sống của dân chúng thậm chí còn không bằng một con chó do nhà mình nuôi dưỡng.”

“Quân sư đại nhân...ngài?” Khó được nhìn thấy Tương Khổng Minh luôn lạc quan sáng sửa lại biểu hiện vẻ kịch liệt như thế, mà dù là Hứa Hải Phong cũng phải rung động thật sâu.

Miễn cưỡng cười, Tương Khổng Minh thở dài nói: “Đúng thật là học sinh thất thố.”

Trong khoảng thời ngắn, bên trong xe yên tĩnh không một tiếng động.

Sau một lúc lâu, Hứa Hải Phong cũng thở dài nói: “Quân sư đại nhân một châm thấy máu, nếu là như thế, người Hán sẽ càng thêm yếu nhược. Không biết quân sư đại nhân lại có cách gì để có thể giải cứu?”

Khẽ lắc đầu, Tương Khổng Minh nói: “Không có cách nào, vô luận là chế độ nào, vô luận là luật pháp nào, nhóm người đứng trên đỉnh kim tự tháp này đều là thứ côn trùng không ngừng ăn mòn quốc gia, phương hướng mà chúng ta phải nỗ lực, chính là tận lực giảm bớt sự tồn tại của những người này mà thôi. Chẳng qua...” Hắn hít sâu một hơi, nói: “Vô luận là quân quyền tối thượng hay là một đẳng cấp chính đều là việc không thể thực hiện. Bởi vì lịch sử đã chứng minh, nhiều đẳng cấp chính chính là lựa chọn duy nhất cũng là tốt nhất.”

Hứa Hải Phong nghe được như trong đám mây mù, hắn mở to hai mắt, trong ánh mắt tràn ngập dấu hỏi: “Quân sư đại nhân nói chuyện vô cùng thâm ảo, Hứa mỗ xấu hổ vạn phần, thật sự là không cách nào hiểu được.”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, cười khổ nói: “Chủ công chưa từng tiếp xúc, đương nhiên không biết đạo lý này. Chẳng qua lúc này nói cũng vô dụng, cũng là còn quá sớm. Nếu không thể thống nhất Trung Nguyên, lấy được lực lượng áp đảo hết thấy, vậy những lời học sinh nói ra chỉ là vô ích, mà không có đất dụng võ.”

Hứa Hải Phong lẳng lặng nhìn hắn, một lúc lâu cười nói: “Nhất thống Trung Nguyên, khó được nhìn thấy quân sư đại nhân không có lòng tin tưởng a?”

Tương Khổng Minh trừng to hai mắt, nổi giận: “Đã có học sinh nghĩ mưu kế cho chủ công, chỉ là Trung Nguyên, lại làm khó được gì.”

Hứa Hải Phong xòe hai tay, nói: “Vậy không phải là được rồi, nếu quân sư đại nhân có lòng tin tưởng, cần gì phải vì thế buồn rầu. Đợi ngày sau chiếm được giang sơn, Hứa mỗ sẽ cho người tùy ý thi triển là được.”

Ánh mắt Tương Khổng Minh sáng ngời, liền ở trên xe ngựa, nửa quỳ nửa ngồi hướng Hứa Hải Phong vái chào thật sâu, nói: “Được lời hứa của chủ công, học sinh cảm tạ vô cùng.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “Kỳ thật, Hứa mỗ chỉ là cảm thấy hứng thú với lời của quân sư đại nhân về việc nhiều đẳng cấp chính mà thôi, nên nghĩ muốn xem rốt cục lại là một phen biến hóa như thế nào.”

Tương Khổng Minh sang sảng cười, nói: “Học sinh sẽ không để cho chủ công thất vọng.”

Xe ngựa chợt dừng lại, bên ngoài có người thấp giọng hô: “Chủ công, đã đến phủ lão thái gia.”

Hứa Hải Phong ứng tiếng, đang định cùng Tương Khổng Minh xuống xe, đột nhiên nhớ tới một chuyện, quay đầu hỏi: “Quân sư đại nhân, Hứa mỗ còn một chuyện không rõ, còn thỉnh chỉ điểm một chút.”

“Thỉnh chủ công cứ nói.”

“Vừa rồi lời người nói cái...kim...kim tự tháp là cái gì vậy?”

Gương mặt đang mỉm cười của Tương Khổng Minh đột nhiên trong nháy mắt động lại, theo sau hắn nhẹ giọng nói: “Đó là một vật kiến trúc, đúng...là một phòng ốc, là phòng ốc cho người ở lại, nghe nói một khi đi vào, từ đó về sau không còn phiền não cùng ưu thương.”

“ Có phòng ốc thần kỳ như thế?” Hứa Hải Phong kinh ngạc nói: “ Vậy xin mời quân sư đại nhân kiến tạo hai gian, ta và người mỗi người ở lại một gian.”

“ Ân? Gì chứ...”

255. Chương 255: Trùng Giới (4)

Tuy lão gia tử thủy chung không chịu dời vào ở trong hoàng cung Thổ Phiên, nhưng thân là nhi tử, Hứa Hải Phong làm sao để cho cha anh phải chịu đủ nửa điểm ủy khuất. Trong phủ lão thái gia có đầy đủ tiện nghi xa hoa, đều dựa theo tiêu chuẩn cao nhất trang bị, so với tam đại thế gia, cũng không chút nào kém cỏi.

Hứa Gia Bình vốn chỉ là một hán tử thôn quê thành thật trung hậu, không nghĩ tới vào lúc tuổi già, lại có được một nhi tử tài giỏi như sao chổi quét khởi thế gian, phụ nhờ tử quý, từ đó về sau một bước lên trời, thoát ly khỏi lao động tay chân tìm ba bữa cơm, thành một đại quý tộc cả ngày chỉ hưởng thụ sang giàu.

Không chỉ là hán, mà ngay cả trong Hứa thị gia tộc những ai có được danh tự để xưng hô, là có thể từ chỗ Hứa Hải Phong lấy được hoặc ít hoặc nhiều những thứ thật tốt.

Hứa Hải Đường chính là một người bên trong. Năm nay hán hai mươi ba tuổi, là đường huynh(anh họ bên nội) ruột thịt của Hứa Hải Phong.

Trong đại sảnh, ba vị lão nhân ngồi đối diện nhau. Bọn họ chính là thôn trưởng Hứa gia thôn Hứa Độ Lịch, phụ thân của Hứa Hải Phong Hứa Gia Bình, phụ thân Hứa Gia Sinh của Hứa Hải Đường, còn Hứa Hải Đường lúc này không còn nửa phần kiêu vọng, mà là xuôi tay quy củ đứng sau lưng phụ thân hán.

Vô luận về bối phận hay là tuổi tác, Hứa Độ Lịch lớn tuổi nhất trong ba người, chỉ là thời khắc này ngồi trên thủ tọa chính là Hứa Gia Bình có bối phận lẫn tuổi tác đều là nhỏ nhất.

“ Gia Bình, vô luận nói như thế nào, Đường nhi là con cháu Hứa gia, dù có ngàn sai vạn sai, tự có gia pháp Hứa gia xử trí, mà tuyệt không cho người ngoài tùy ý khi dễ.” Hứa Gia Sinh phần phần bất bình nói.

“ Đúng vậy.” Hứa Độ Lịch cũng lập tức phụ họa: “ Hứa gia chúng ta thật vất vả mới xuất đầu, làm sao có thể yếu thế trước mặt người bên ngoài chứ? Huống chi...” Hán chỉ vào Hứa Hải Đường đang mang về mặt cung kính nói: “ Đường nhi biểu hiện quy củ, không hề có chỗ nào quá phận, nói gì tới hán là hoành hành bá đạo. Ta xem có người thuần túy là đồ kỵ Đường nhi, mới tạo ra lời đồn sinh sự mà thôi.”

Hứa Gia Bình liên tục gật đầu, hán vốn là người không có chủ kiến, lúc này bị thôn trưởng cùng đường huynh trái phải giáp công, chỉ cảm thấy bọn họ nói chuyện hợp lý. Về phần Hứa Hải Đường, lại từ nhỏ nhìn hán lớn lên, một oa nhi thành thật như vậy, lại làm sao làm ra chuyện ác bá gì làm người ta chán ghét.

“ Lão gia, nhị công tử tới.” Một gã phủ đỉnh vội vã tiến vào bẩm báo.

“ Nga, mau gọi hán vào.” Hứa Gia Bình đã lâu không gặp tiểu nhi tử, trong lòng quả thật nhớ nhung.

Hứa Độ Lịch cùng Hứa Gia Sinh đồng thời đứng lên, tuy bọn họ có quan hệ thân thích đối với Hứa Hải Phong, nhưng tuyệt đối không dám học theo Hứa Gia Bình, đối với người trẻ tuổi của Hứa thị gia tộc lấy lòng này, trong lòng bọn họ sợ hãi nhiều hơn là kính ngưỡng.

Hứa Hải Phong đi nhanh vào nội đường. Đối với việc xuất hiện của mấy trưởng bối trong gia tộc, không chút nào ngoài ý muốn, chỉ hướng bọn họ gật đầu, theo sau nói: “ Phụ thân đại nhân, con đã trở về.”

“ Trở về là tốt rồi, lần này phải ở thêm vài ngày.” Hứa Gia Bình vui mừng nói.

“ Dạ...” Hứa Hải Phong thuận miệng lên tiếng, ánh mắt của hán chuyển sang đám người Hứa Độ Lịch đang đứng ngây ngốc một bên.

Hứa Độ Lịch cùng Hứa Gia Sinh đã cải biến bộ dáng vừa rồi, mà trên mặt đã tràn đầy nụ cười, bên trong thậm chí còn mang theo vẻ siểm nịnh.

“ Thái gia, đại bá.” Hứa Hải Phong thi lễ vấn an.

“ Phong nhi cần gì khách khí, đều là người một nhà a.” Hai người bọn họ mặt mày hớn hở nói.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt Hứa Hải Phong chăm chú nhìn trên mặt Hứa Hải Đường, sắc mặt hắn lập tức liền trở nên xấu hổ.

“ Đường huynh, người cũng ở chỗ này, làm cho tiểu đệ không cần đi tìm.”

Nghe trong lời nói của Hứa Hải Phong coi như hòa ái, trong tim của hắn mới có một tia an ổn, trái tim đang nhảy kịch liệt cũng chậm rãi bình tĩnh một chút: “ Ngài là quý nhân nhiều việc bề bộn, lại có chuyện gì muốn tìm tiểu huynh?”

“ Đường huynh, người cũng biết ta bề bộn nhiều việc sao?” Hứa Hải Phong nhìn như vô ý hỏi.

Hứa Hải Đường sững sốt, vội vàng gật đầu lia lịa: “ Ngài phải lo cho một mảnh địa phương lớn như vậy, lại phải chuyên tâm luyện võ công, tự nhiên là bề bộn nhiều việc rồi.”

Hứa Hải Phong khe khẽ thở dài, nói: “ Đường huynh nói không sai, lãnh địa nhiều việc hạn chế, nhiều vô số kể, quả thật làm cho người ta không sao lo xuể.”

Hứa Hải Đường lập tức khen tặng: “ Cũng may là ngài, nếu là những người khác đã sớm mệt gục xuống từ lâu.”

Hứa Hải Phong không hề cười nói, chỉ yên lặng nhìn kỹ hắn, trong mắt từ từ hiện lên một luồng hàn quang.

“ Ngài...ngài?” Tựa hồ cảm nhận được sát khí trong ánh mắt Hứa Hải Phong, Hứa Hải Đường run run, không nói ra lời.

“ Đường huynh, nếu người biết tiểu đệ khổ cực, lại vì sao ở trong thành còn kéo chân sau của tiểu đệ làm chi?” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Hứa Hải Phong chuyển thành âm lệ, đã mang theo vài phần cơn tức.

Hứa Gia Bình bị dọa nhảy dựng, hỏi: “ Phong nhi, người nói gì?”

Sắc mặt Hứa Gia Sinh đại biến, hắn vội vàng giải thích: “ Phong nhi, Đường nhi chính là thân đường ca của người, người cũng không nên dễ dàng tin lời đồn, khiến cho huynh đệ trở mặt a.”

Ngoài cửa sổ chợt lóe, Tương Khổng Minh cười lạnh không thôi, cái gì gọi là huynh đệ trở mặt. Hứa Hải Đường chính là Hứa Hải Đường, rắn vĩnh viễn cũng không thể thành rồng, cho dù cho hắn thêm gan báo, cũng không dám quang minh chính đại làm nghịch ý Hứa Hải Phong. Lão đầu tử này thật đúng là đem con của hắn cho là bảo bối, cũng không nhìn lại cho kỹ hắn có năng lực cùng dũng khí đó hay không.

Chẳng qua, nếu đem hắn đổi lại là Phương Hưởng Minh thì sao? Trong lòng Tương Khổng Minh trong nháy mắt liền hiện lên mấy độc kế, chỉ là lập tức buông tha ngay. Lúc này thế cục không ổn định, sự tồn tại của Phương Hưởng Minh đối với Hứa Hải Phong mà nói, lợi nhiều hơn hại, cho dù là thật sự muốn động thủ, ít nhất cũng phải đợi khi thiên hạ thái bình.

Cúi đầu thật sâu, Hứa Hải Đường thấp giọng thì thầm vài câu.

“ Người nói cái gì?” Hứa Hải Phong tai thính mắt sáng, mấy câu kia tuy người khác nghe không rõ, nhưng đừng mơ tưởng giấu diếm được lỗ tai hắn.

Hứa Hải Đường ngẩng đầu muốn nói, nhưng ánh mắt vừa chạm vào mắt Hứa Hải Phong, lập tức mờ mờ lạnh sầm sầm.

“ Ta biết trong lòng người không phục, nhưng người có từng nghĩ tới, cách làm kiểu đó của người, có khác gì với những kẻ ăn chơi trác táng?”

“ Ngũ...ngũ đệ.”

Hứa Hải Phong ở trong tuổi trẻ đồng lứa của Hứa thị gia tộc, đứng hàng thứ năm. Cho nên nhũ danh của hắn gọi là tiểu ngũ. Chỉ là từ sau khi hắn công thành danh toại, một bước cao thăng, nhũ danh kia đã không còn ai dám kêu gọi, dù là cha mẹ huynh trưởng của hắn cũng cố ý vô ý sửa lại.

Hứa Hải Phong nhìn hắn, chỉ thấy hắn cúi đầu, bộ dáng yếu nhược không ra gì.

Than nhẹ một tiếng, trong lòng Hứa Hải Phong hiện lên lời khuyên bảo của Tương Khổng Minh.

“ Đối với Hứa Hải Đường, chủ công chỉ cần trừng phạt một chút là được. Tuy Cát đại nhân nói có lý, nhưng dù sao hắn cũng không thực sự gây nên tội, luận theo tội chỉ cần chịu chút nỗi khổ da thịt, nếu xử nghiêm khắc, sẽ khiến cho bên trong gia tộc bất hòa, đến lúc đó phải tốn nhiều khí lực, quả thật không đáng giá.”

Hứa Hải Phong nhìn biểu hiện của đường huynh, trong lòng thầm than, như thế nào trước kia nhìn không ra đường huynh lại là một người như vậy. Theo thời gian trôi qua, tất cả mọi người đang thay đổi, chẳng những hắn đã đi vào cảnh giới tông sư, mà ngay cả huynh đệ cùng trưởng bối trong nhà cũng đã lặng yên nổi lên biến hóa mà hắn khó có thể lý giải.

Khe khẽ thở dài, Hứa Hải Phong dùng tới một tia tinh thần lực, khiến thanh âm vang lên, thật bất đắc dĩ, hắn nói: “ Hôm nay Hung Nô xâm lấn, Khải Tắt xâm chiếm, bên trong Ngọa Long thành lại càng ám lưu mãnh liệt. Hứa gia chúng ta dù sao chỉ mới xuất đầu ngày tháng ngắn ngủi, nếu làm không tốt, sẽ bị người nhỏ cò tận gốc, đến lúc đó có hối hận cũng đã muộn.”

Lời vừa nói ra, chẳng những là Hứa Hải Đường, mà ngay cả Hứa Độ Lịch bọn họ cũng sắc mặt đại biến. Ở trong lòng bọn họ, Hứa Hải Phong cơ hồ đã là đại danh từ không chỗ nào không thể, hôm nay gặp hắn đột nhiên nói ra lời này, đều chấn động trong lòng, khó có thể tự chủ.

“ Phong nhi, lời này của ngươi...” Hứa Độ Lịch dù sao lớn tuổi, kiến thức cũng rộng, mơ hồ đã đoán được ý tứ của hắn, dò hỏi.

Hứa Hải Phong nghiêm sắc mặt, nói: “ Thiên hạ chưa thái bình, Hứa thị gia tộc lại càng không phải là những thế gia môn phiệt truyền thừa mấy trăm năm, lấy căn cơ mà nói, so với sự thâm căn cố đế của bọn họ thật kém quá xa. Đại thái gia, ngài nói đúng không?”

Gương mặt gầy gò của Hứa Độ Lịch dao động một chút, nói: “ Phong nhi nói không sai, Hứa thị gia tộc có được ngày hôm nay, không phải nhờ vào nhân mạch tích lũy mấy trăm năm, mà là dựa vào một tay Phong nhi đánh ra một mảnh bầu trời, mới khiến cho chúng ta có được cơ hội hưởng thụ cuộc sống quý tộc này.”

Hắn quay đầu ngưng trọng nói: “ Phong nhi có chuyện thì nói rõ, chỉ cần lão hủ có thể làm được, quyết không chối từ.”

Trong lòng Hứa Hải Phong âm thầm gật đầu, Hứa Độ Lịch không hổ là tộc trưởng của Hứa thị gia tộc, lại đảm nhiệm chức thôn trưởng trong suốt hai mươi năm. Ánh mắt của lão quả thật bất phàm, thoáng mắt liền nhìn ra ý tứ của mình. Hơn nữa hắn càng thêm rõ ràng, Hứa thị gia tộc quật khởi đều dựa vào chính mình, nếu ngay cả mình cũng ngã, vậy kết quả của bọn họ cũng có thể tưởng tượng mà biết.

Đến lúc đó, đừng nói là bị đánh hồi nguyên hình, cho dù là nghĩ muốn bảo trụ tính mạng cũng là một chuyện xa xỉ.

“ Đại thái gia, có ngài ở đây, ta có một đề nghị.”

Hứa Độ Lịch trịnh trọng nói: “ Phong nhi thỉnh nói.”

“ Hứa thị con cháu ở trong Ngọa Long thành, không được ỷ thế hiếp người, không được gây chuyện sinh sự, không được vô lý gây nháo. Nếu không, hết thầy trực xuất gia tộc, ẩn luật mà xử.”

“ Đây...đây không phải là để cho người ta cười lên trên đầu chúng ta sao?”

Hứa Độ Lịch tam lão nhìn nhau, cuối cùng Hứa Gia Bình dò hỏi.

“ Nếu là có người cố ý khiêu khích sinh sự, Hứa Hải Phong ta há là người sợ chuyện, tất nhiên sẽ vì các vị trưởng bối, huynh đệ tỷ muội trong tộc đòi công đạo. Hơn nữa...” Giọng nói Hứa Hải Phong khựng lại, nói: “ Chỉ cần một ngày ta vẫn còn, người có lá gan tới cửa gây nháo chỉ sợ là cũng không có mấy người.”

Tuy hắn nói thật cuồng vọng, nhưng mọi người nghe xong lại cảm giác là đương nhiên.

“ Đường ca, một mình ngươi đi phủ nha cầu kiến Cát Hào Kiếm tự thú đi.” Hứa Hải Phong đột nhiên nói.

Hứa Hải Đường chấn động, lẩm bẩm: “ Ngủ đề...cái này, vì huynh oan uống...”

“ Oan uống? Ngươi dám lập lại lần nữa sao?” Thanh âm Hứa Hải Phong chuyển lớn, đôi mày hiện ra một mảnh hung lệ.

Hứa Hải Đường không dám trả lời, chỉ nhẹ nhàng giải thích: “Vi huynh vẫn chưa đắc thủ mà.”

“Hắc hắc, không đắc thủ, may là ngươi chưa đạt được mục đích, nếu ngươi đắc thủ...” Hứa Hải Phong dừng lại, nhưng không khí bên trong phòng mơ hồ lan ra một trận hàn khí, không khí này cũng làm cho người ta cả người giá lạnh.

Hứa Hải Đường hoảng hốt, câu nói lập tức dừng ngay cổ họng, cũng không còn dám nói chuyện.

“Phong nhi, cho dù Đường nhi thật sự không phải, nhưng hần thủy chung là...” Hứa Gia Bình vừa nhìn hoàn cảnh không ổn, vội vàng tiến lên cứu lửa.

“Ta biết, nguyên nhân chính vì hần là đường huynh, cho nên ta mới chịu cho hần chủ động đi nhận sai, phụ thân cứ yên tâm, nhiều nhất chỉ là chịu chút đau khổ da thịt mà thôi.”

Hứa Gia Bình cười khổ một tiếng, biết nếu nhi tử đã nói như vậy, vậy không còn đường vặn hỏi.

Đứng ngay góc chứng kiến cha con Hứa Gia Sinh hậm hực rời đi, trong ánh mắt Tương Khổng Minh thâm thúy khó dò, hần nhìn chăm chăm bóng lưng Hứa Hải Đường, trong ánh mắt lóe lên một tia sát khí lạnh liệt.

Giết gà dọa khỉ sao? Bây giờ còn không phải lúc.

Hần ngẩng đầu nhìn trời, trên bầu trời ngàn dặm không mây, chỉ là trong tim của hần cũng là rộng lớn mạnh mẽ.

Hay cho một thời buổi rồi ren a...

256. Tập 10: Sơ Chiến Đại Tiệp – Chương 256: Truy Binh

Tại sa mạc mênh mông rộng lớn này, ngoại trừ cát cũng chỉ có cát, đoàn người vừa di chuyển vừa phải chịu đựng cái nóng gay gắt của thái dương thiêu đốt, gian khổ từng bước nặng nhọc về phía trước.

Ngước mắt nhìn lại, trên sa mạc hoang vắng, chân trời trải dài rộng vô biên không có giới hạn, nhìn trên trời không thấy bóng dáng một con chim chóc nào, trên mặt đất mênh mông không tìm thấy một con thú. Cảnh sắc đập vào trong mắt vẫn chỉ là tận cùng cát đá.

Lớp cát bị gió thổi không ngừng chuyển động trên mặt sa mạc, địa thế không ngừng phát sinh biến hoá. Ở trong này, không có bất kỳ dấu vết nào, tất cả lớp cát bị gió thổi qua đều lưu động xoá hết dấu vết, những vết chân người ngựa rất nhanh đã bị cát phủ kín, che lấp, không để lại một chút khí tức nào.

Từng cơn gió mang theo cát đập rất mặt mà tới, ngay cả đã mang thêm một tầng khăn lụa dày đặc trên mặt, vẫn có thể cảm nhận được lực lượng của cát lưu quét thật mạnh.

“Trần Đại Hải.” Một người đột nhiên kêu lớn.

Đi ở tận đằng trước đoàn người lập tức ngừng lại, hần quay đầu, cung kính hỏi: “Lưu thống lĩnh, có chuyện gì cần hỏi tiểu nhân?”

Lưu Chính Trung tiến lên, đứng ở bên cạnh hần, nhẹ giọng hỏi: “Còn bao lâu nữa thì mới có thể tới Lục Châu?”

“Sắp tới, ngay ở phía trước.” Trần Đại Hải hơi suy nghĩ một chút, lập tức đáp.

“Ngay ở phía trước?” Lưu Chính Trung cau chặt đôi lông mày, hần rõ ràng đã nhìn thấy đội ngũ mệt mỏi khó có thể chịu đựng thêm được nữa, nói: “Những lời này, không phải ngươi đã nói qua bao nhiêu lần rồi sao?”

“Lần này chắc chắn là thật, sắp tới rồi.” Trần Đại Hải nuốt nước bọt, nhưng cổ họng vẫn là khô khốc, thanh âm của hần phát ra có chút khàn đục.

Trong sa mạc, thiếu thốn nhất là nước. Không có nước, cũng sẽ không có sinh mệnh.

Túi nước trên lưng ngựa cũng không ít, nhưng bọn hãn bị hạn chế phải uống nước một cách tiết kiệm. Ở trong này, được chiếu cố tốt nhất cũng không phải là hai vị đầu lĩnh, Trương Tử Hoa cùng Lưu Chính Trung. Có thể được quyền ưu tiên uống nước, thì chính là mấy thớt ngựa đang phờ phạc kia.

“Nhân số của chúng ta, đã giảm đi.” Lưu Chính Trung cảm thán nói.

“Không sai, thiếu mất hai người.” Một thanh âm dày đặc từ phía sau lưng hãn truyền đến.

Lưu Chính Trung vội vàng xoay người, nói: “Trương tiên sinh.”

Trong sa mạc, thời tiết khắc nghiệt, nhiệt độ ngày đêm lại chênh lệch nhau quá lớn. Thời gian buổi trưa, thẳng cho đến lúc hoàng hôn, có thể làm cho người ta biết được một loại cảm giác, giống như là bị chùng trong chảo dầu.

Vừa đến hoàng hôn, gió lạnh liền đã trở nên dày đặc. Mặc dù không đến mức nước đóng thành băng, nhưng nhiệt độ cũng không sai biệt nhau lắm.

Khí hậu tồi tệ như vậy, đối với những người có thương tích mà nói, tuyệt đối là một loại sát thủ trí mạng.

Trải qua thời gian nửa tháng, bọn hãn đã muốn hao tổn hơn một nửa nhân số. Những người này không phải chết dưới đao thương của quân địch, mà là chết bởi cái khí hậu khắc nghiệt bên trong sa mạc này. Một phần vì thiếu được phẩm cùng đồ ăn nước uống. Một phần vì hành quân đi trên con đường sa mạc mênh mông không có điểm đến, bản thân các dũng sĩ bị trọng thương, trong hai con mắt hiện ra những tia máu đỏ ửng.

Cho đến hiện tại, nhân số của bọn hãn. Chỉ còn lại có mười lăm người.

“Lại là hai sao?” Lưu Chính Trung không khỏi nhướng lông mày lên, một tầng hơi nước mỏng manh tiêu tán trong không khí khô nóng.

“Trần Đại Hải, người có chắc chắn không?” Khẩn trương nhìn chằm chằm vào Trần Đại Hải, ánh mắt của Trương Tử Hoa khẽ lộ ra tinh quang, giống như có thể xuyên thấu qua lớp băng bó dày đặc nhìn thấy khuôn mặt giãn dị chất phác.

Trần Đại Hải không chút do dự gật đầu, hãn nói: “Trước khi tiểu nhân nhập ngũ, đã cùng các đoàn thương nhân đi ngao du khắp nơi trên sa mạc. Con đường này cũng đã đi qua, ngài cứ yên tâm.”

Liếc mắt nhìn nhau cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Lưu Chính Trung hỏi: “Người vì sao phải gia nhập quân đội?”

Hãn đã muốn ngậm miệng giữ im lặng, nếu không, nói thêm mấy câu nữa, chỉ sợ trong lòng hốt hoảng lộ ra chút sợ ý.

“Tiểu nhân một lần đi xa nhà, sau khi trở về, người trong nhà đã không còn một ai.”

“Cái gì?” Lưu Chính Trung hoài nghi.

“Người Hung Nô đã tới.” Trong mắt của Trần Đại Hải hiện lên một tia chua xót, trải qua lâu như vậy, thanh âm của hãn lúc này tràn ngập cừu hận: “Bọn chúng lại tấn công vào mùa thu.”

“A...”

.....

Lần thứ hai đội ngũ trầm mặc xuống. Bóng thân ảnh của bọn họ ở dưới ánh nắng kéo dài trên mặt cát, càng ngày càng dài.

“Người làm sao vậy?” Trương Tử Hoa nghi hoặc hỏi han, trong đầu hãn bỗng dưng xuất hiện một cảm loại giác bất an.

Trần Đại Hải chậm rãi quay đầu, tận sâu trong mắt của hãn ánh lên tia tuyệt vọng cùng với áy náy.

Lưu Chính Trung rung mình một cái, hỏi: “Trần Đại Hải, đã có chuyện gì xảy ra?”

“Lục Châu... Nơi này...” Hãn thì thào nói.

Trương Tử Hoa cùng với Lưu Chính Trung nhìn lại xung quanh, nhưng ngoài kia vẫn là một mảnh sa mạc cát vàng, mênh mông không bến không bờ. Ở trong khí hậu khắc nghiệt như này, làm sao có thể nhìn thấy được một màu xanh biếc chứ.

Trương Tử Hoa sắc mặt ngày càng khó coi, chính là, ngũ khí của hắn vẫn như cũ, không có chút bối rối nào, nói: “Người nói nơi này chính là Lục Châu?”

Khó khăn gập đầu, Trần Đại Hải nuốt khan một ngụm nước bọt xuống, chua xót nói: “Ta đã rời sa mạc này chục năm thời gian rồi, trước kia nơi này quả thật chính là Lục Châu.”

“Vậy sao không thấy gì hết?” Lưu Chính Trung thất kinh hỏi.

“Không biết” Trần Đại Hải đặt mông té ngồi xuống đất, trong giọng nói của hắn đã không còn bộ dạng tự tin như trước kia nữa, ánh mắt của hắn ngây ngốc, chết chóc.

Lưu Chính Trung lần thứ hai nhìn quang cảnh xung quanh, trong lòng kinh ngạc nửa ngày, rốt cuộc cười khổ nói: “Đây là ý trời sao?”

Tuy rằng không biết sa mạc này dài tới chừng nào, nhưng có thể khẳng định một việc, lấy tình trạng thiếu thốn vật chất của bọn hắn như hiện nay, thì tuyệt đối không thể chống đỡ được cho tới lúc đó.

“...” Trương Tử Hoa khẽ thở dài.

Trần Đại Hải mờ mịt ngẩng đầu, trong đôi mắt hắn vẫn tràn ngập ý chí chiến đấu bất khuất, chỉ là đan xen một tia cảm giác bất lực.

“Không được bỏ cuộc, nếu người ngã xuống tại đây, chúng ta thật sự không có cách nào đi tiếp.” Trương Tử Hoa cương quyết không giống thường ngày, ngồi xổm ở bên người Trần Đại Hải nói: “Còn phải dựa vào người, dẫn chúng ta đi ra khỏi đây.”

Trần Đại Hải trong mắt loé lên một tia sinh cơ, một loại hy vọng nhỏ nhoi không tên như hoả diễm bốc lên trong lòng hắn, lớn dần... lớn dần.

“Ngài không trách ta sao?”

“Người là đôi mắt của chúng ta, sao chúng ta có thể tự huỷ đôi mắt của bản thân mình được?” Khoé miệng của Trương Tử Hoa, lộ ra một tia mỉm cười hoà ái khó gặp.

Tựa hồ như được rót thêm chút lực lượng vào trong cơ thể, Trần Đại Hải vốn đã sức cùng lực kiệt, lúc này lại đứng lên, ánh mắt của hắn một lần nữa kiên định, nói: “Được. chúng ta tiếp tục đi tìm một nơi tiếp tế.”

“Còn lương thực và nước uống thì phải làm sao đây? Còn có thể kiên trì được bao lâu?” Lưu Chính Trung hỏi.

“Có một biện pháp.” Ánh mắt của Trần Đại Hải chuyển qua mấy thớt ngựa đứng trong đội ngũ.

“Giết ngựa, lấy máu, ăn thịt” Trương Tử Hoa lạnh lùng phân phó.

Ngọn chủy thủ sắc bén từ cổ con ngựa rút ra, máu nóng theo đó phun ra thành dòng. Mấy tên lính sớm đã có chuẩn bị, theo thứ tự mang túi nước ra hứng lấy máu, không lãng phí một giọt nào.

Trong mắt Lưu Chính Trung có một tia không đành lòng, hắn quay đầu nhìn đi chỗ khác. Ánh mắt của hắn đảo qua lại trên người Trần Đại Hải. Người này vẻ mặt hững hờ không có một chút biểu tình nào, giống như đây là một chuyện kinh thiên địa nghĩa bình thường. Ánh mắt của hắn lại dời sang bên cạnh, nhìn sắc mặt của Trương Tử Hoa không chút thay đổi.

“Lưu thống lĩnh, có phải người cảm thấy ta không có lòng thương hại hay sao?” Trương Tử Hoa đột nhiên hỏi.

Lưu Chính Trung ngăn ra, kỳ quái hỏi: “Trương tiên sinh, sao lại nói như thế.”

Mỉm cười, Trương Tử Hoa vẫn không giải thích, chỉ chậm rãi nói: “Từ ngày đó, sau khi Trương mỗ liệu chết can gián thái tử điện hạ, liền đã vứt bỏ cái lòng thương hại này.”

Lưu Chính Trung trong lòng phát lạnh, hẩn thân là đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn, đối với những chuyện xảy ra trong kinh đô hay vương phủ đều không có xa lạ gì, mà ngày Trương Tử Hoa gặp nạn, đúng là ngày mà Lưu Chính Khải vào cung diện thánh, xin Hán Hiền để ban cho ngày cầu hôn, đồng thời cũng là ngày mà hẩn thấy Trương Tử Hoa cụt tay.

Trương Tử Hoa gỡ tấm khăn che mặt xuống, hít sâu một hơi. Cách một lớp vải thật dày, tuy rằng có tác dụng che chắn gió cát rất tốt, nhưng như vậy cũng không thể hô hấp sáng khoái.

“Ta cảm nhận được, sau lưng chúng ta, có một cỗ sát khí...” Hẩn nhắm hai mắt lại, thản nhiên nói: “Có người đuổi tới.”

.....

“Sĩ Đa huynh, chúng ta đã đi đúng phương hướng.”

Trong mắt Hám Chỉ phát ra một tia quang mang hưng phấn, hẩn thoáng liếm đôi môi khô ráo, thấp giọng kêu lên.

“Tìm thấy xác chết sao?” Sĩ Đa hỏi.

“Đúng vậy, tìm được một cỗ thi thể của người Hán, xem tình hình, mới chết không quá một ngày. Chúng ta đã sắp đuổi kịp.”

Sĩ Đa nheo mắt lại. Hẩn ngẩng đầu nhìn về phía trước xa xăm, hoàn toàn không trông thấy gì.

“Phía trước là đi tới đâu?”

“Lục Châu.” Hám Chỉ cười lạnh nói: “Nơi đó, mấy năm trước có tồn tại một khu ốc đảo.”

Nghe ra trong lời nói của hẩn có chuyện, Sĩ Đa quay đầu hỏi: “Hiện tại thì sao?”

“Đã không còn.” Hám Chỉ mang theo một chút tiếc hận nói: “Hai năm trước, đã bị bão cát chôn vùi.” Thanh âm của hẩn trở lên cao giọng: “Ta thật là muốn nhìn vẻ mặt của bọn chúng, khi bọn chúng phát hiện Lục Châu biến thành hoang mạc, không biết có cảm giác như thế nào?”

“Trong đội ngũ của bọn họ, khẳng định là có một người quen thuộc địa hình.” Sĩ Đa bình tĩnh nói.

“Hắc hắc....Hẩn chỉ biết tình hình của mấy năm về trước, nếu không, tuyệt đối bọn chúng sẽ không đi con đường này. Mà là sẽ trực tiếp đi về trạm tiếp tế thứ hai.”

“Còn có trạm tiếp tế thứ hai sao?” Sĩ Đa cân nhắc một chút, đột nhiên nói: “Nếu chúng ta trực tiếp truy đuổi tới trạm tiếp tế thứ hai, thì như thế nào?”

Hám Chỉ ngăn người ra, đột nhiên vỗ đùi, cười nói: “Sĩ Đa huynh nói không sai, như vậy đi. Chúng ta liền chuyển hướng, đi tới trạm tiếp tế trước bọn chúng, ôm cây đợi thỏ !”

“Không cần.” Sĩ Đa thản nhiên từ chối khéo.

“Vì sao?” Hám Chỉ nghi hoặc hỏi.

“Hám Chỉ huynh muốn đi, ta tự nhiên sẽ không ngăn trở, nhưng ta đối với Trương Tử Hoa cảm thấy rất hứng thú, muốn ở phía sau nhìn xem, hẩn còn có thể đi được bao lâu.”

“Trương Tử Hoa? Cái gã bị tàn phế một tay đó, phải không?” Hám Chỉ kinh ngạc hỏi.

Nghe khẩu khí của Sĩ Đa, tựa hồ rất mong chờ người này, tựa như so với Lưu Chính Khải còn muốn nặng hơn ba phần.

“Không sai, tuy nói rằng hẩn thân thể tàn phế, nhưng tâm của hẩn không tàn. Nếu có thể, bản thân ta cũng muốn gặp một lần.” Sĩ Đa trầm giọng nói.

Hám Chỉ khó hiểu nhìn thần tình chờ mong của Sĩ Đa, hẩn suy ngẫm nửa ngày, mới nói tiếp: “Sĩ Đa huynh cần gì phiền toái như vậy, nếu nguyện ý, lệnh cho các huynh đệ đi bắt sống hẩn, trói tới trước mặt, mặc cho huynh xử trí là được.”

“Bất sống? Chỉ sợ...” Ngữ khí của Sĩ Đa mang theo vẻ bình thản, không một chút nóng vội, hắn đem ống dòm đặt lên tầm mắt, xuyên qua thấu kính, giống như hắn nhìn thấy được một cái thân ảnh cụt mất một tay, cũng tiêu sái tự nhiên, tâm ngoan thủ lạt, chính là thủ tịch mưu sĩ tại đông cung — Trương Tử Hoa.

TẬP 10: SƠ CHIẾN ĐẠI TIỆP

257. Chương 257: Thu Tâm (1)

Vô luận là Phương Hường Minh hay Lộ Đình Thịnh, ở phương diện làm yên ổn lòng người đều làm rất tốt.

Ngoài thành bên trái là hai vạn tiền quân Thiên Ứng quân đoàn của Lộ Đình Thịnh, bên phải là ba vạn tinh kỵ từ đại doanh phương bắc rút lui trở về.

Đại doanh phương bắc sau khi gặp kiếp nạn vừa rồi, trong mười vạn quân có thể an toàn trở lại tây tuyến, chỉ có hơn hai vạn người. Sau khi đến Ngọa Long thành, không ngoài Tương Khổng Minh sở liệu, Phương Hường Minh tự nhiên đã tiếp chương quyền chỉ huy của chi bộ đội này. Tính luôn năm ngàn kỵ hãn mang đến trước, gây dựng một đội quân Hồng Sắc Hải Dương mới tinh có nhân số gần ba vạn người.

Một trận đánh bắc cương, đại doanh phương bắc tuy thất thủ, nhưng người chạy thoát cũng không ít. Bởi vì muốn che giấu cho đoàn người Lưu Chính Khải, đại đa số các chiến sĩ phân tán mà đi. Bên trong có một bộ phận sau khi thoát ly chiến trường, né qua từng trạm canh gác, trải qua thiên tân vạn khổ, rốt cục lại đến tây tuyến. Cho nên, nhân số của Hồng Sắc Hải Dương đang không ngừng tăng nhiều, hôm nay đã vượt qua ba vạn.

Hai luồng lực lượng quân sự này không phải chuyện đùa, đều là bộ đội tinh nhuệ của Đại Hán đế quốc, dù là tiến hành chống lại chính diện với bát đại quân đoàn của Khải Tắt nhân, cũng tuyệt đối không hề thua kém.

Ngoài ra, trong Ngọa Long thành, còn có ba vạn tân binh sung nhậm thành vệ quân.

Tuy bọn họ chưa từng ra chiến trường, nhưng những trung cấp quan quân đều từ quân giáo tốt nghiệp đi ra, đã được huấn luyện hơn một năm ròng. Theo thành tích huấn luyện mà xem, bọn họ đã không kém hơn quân tinh nhuệ của năm đại quân đoàn. Đương nhiên, lực chiến đấu thực tế như thế nào, cũng không phải nhìn vào biểu hiện bên ngoài, mà là chỉ có trải qua khảo nghiệm thực chiến của máu cùng lửa, mới có thể cho ra đáp án chân chính.

Bọn họ, chỉ thiếu sót chính là một hồi chiến tranh.

Hơn vạn người này đại khái được chiêu mộ từ dân chúng bản địa, bọn họ vốn là con dân của nguyên Thổ Phiên quốc, được Lâm Uyển Nhân ra mặt hiệu triệu, đều gia nhập quân đội.

Nếu nói bọn họ trung tâm với Đại Hán, trung tâm đối với Hứa Hải Phong, còn không bằng nói, đối tượng mà bọn họ thuần phục, chính là vị công chúa vương quốc Lâm Uyển Nhân.

Đối với ba vạn người này, thái độ của Phương Hường Minh là không nghe không hỏi, mà Tương Khổng Minh lại vô cùng thủ hộ, bồng lộc hết thảy, trang bị cùng ăn uống, đều sánh bằng quân đội nhất đẳng. Đãi ngộ cao, tuyệt đối không dưới hai đại quân đoàn kia.

Đối với việc này, đám người Tô Xuân Vĩ rất có lời thắc mắc, nhưng dưới sự kiên trì mãnh liệt của Hứa Hải Phong, bọn họ hoàn toàn không muốn xé rách da mặt, cũng không thể làm gì khác hơn là chấp nhận.

Nếu nói, thực lực này còn chưa đủ để yên ổn lòng người, vậy Hắc Kỳ quân đang ẩn giấu bên trong Thái Hành sơn mạch, liền tuyệt đối là một viên định tâm hoàn hiệu quả phi phạm.

Tuy nói từ đầu tới cuối, cũng không có kẻ nào nhìn thấy được đội quân tràn ngập màu sắc truyền kỳ kia, nhưng chỉ cần Hứa Hải Phong còn có mặt, chỉ cần đại tướng quân này vẫn ở lại Ngọa Long thành, sẽ không có người nào hoài nghi hướng đi của đội quân này. Vì thế, khi biết Khải Tắt nhân chỉ có năm vạn quân, cho dù là người có bi quan cỡ nào cũng sẽ không tin tưởng, bọn họ có thể công phá Ngọa Long thành. Nửa tháng trước, A Bố Tắc Luân hạ lệnh toàn quân lui về Minh Đăng thành. Tin tức truyền đến, toàn thành

chúc mừng, phẳng phất như bọn họ vừa thắng một hồi chiến tranh đủ để quyết định sự thắng bại của cả chiến cuộc.

Sâu trong đình viện, một thanh âm chậm rãi mang theo vẻ lo lắng vang lên trong hoa viên.

“Chủ công đã tỉnh dậy chưa?”

“Quân sư đại nhân, cô gia chưa tỉnh lại.” Một tiểu tỳ mỉm cười hồi đáp.

Cẩn thận đánh giá vị tiểu cô nương xinh đẹp trước mắt, Tương Khổng Minh cau chặt mày, nữ hài này hẳn cũng không xa lạ, chính là một trong hai thiếp thân tỳ nữ Uyển Linh bên cạnh Lâm Uyển Nhân.

Tiểu cô nương tuy đang mỉm cười, nhưng cũng không chịu lui nhường nửa bước. Tương Khổng Minh là người nào, hẳn tự nhiên biết, tiểu cô nương này cũng là cố ý làm thế.

Nghĩ muốn tranh phách thiên hạ, cũng không phải nhờ vào cái miệng nói ra vài câu là có thể làm được. Những người có tâm tư này, đều phải là những người cả đời vất vả.

Tuy Hứa Hải Phong có vị quân sư vạn năng như Tương Khổng Minh phụ trợ, nhưng cũng không cách nào hoàn toàn tách ra khỏi sự vụ bận rộn. Dù sao, có rất nhiều sự tình dù là Tương Khổng Minh cũng không cách nào thay thế được.

Ngày hôm qua, Hứa Hải Phong trộm nhàn rồi nửa ngày, cùng Lâm Uyển Nhân chúng nữ triền miên suốt đêm, nên ngủ thật trễ. Tiểu cô nương hiểu được, tự nhiên có thể kéo dài được bao lâu thì phải kéo.

Tương Khổng Minh mỉm cười nói: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là những cao thủ võ lâm phương bắc do Hồ Tự Trung suất lĩnh đã đi tới Ngọa Long thành, bọn họ nghĩ muốn gặp chủ công thôi.”

Uyển Linh nhú đôi mày thanh tú, khinh thường nói: “Ai biết Hồ Tự Trung kia là ai chứ? Cô gia chúng ta là thành chủ Ngọa Long thành, lại làm sao thèm để ý tới nhân vật võ lâm, không bằng quân sư đại nhân đuổi họ đi đi.”

Tiểu cô nương nói tới đây, đột nhiên chứng kiến trong ánh mắt Tương Khổng Minh lộ ra vẻ đắc ý, trong lòng kỳ lạ, đang muốn đặt câu hỏi, lại nghe sau lưng có một thanh âm quen thuộc truyền đến: “Uyển Linh, không nên lắm miệng, đi chiếu cố cho tiểu thư đi.”

Uyển Linh kinh ngạc quay đầu lại, Hứa Hải Phong vừa rồi vốn còn đang ngủ say lúc này tinh thần lại chấn hưng tỉnh táo đang đứng ngay sau lưng của nàng, tiểu cô nương hoàn toàn không phát hiện được hắn đã tới từ khi nào. Nàng không dám phản bác, ủy khuất lên tiếng, vén áo thi lễ, chạy vào phía trong.

Trong tai nghe được tiếng cười của Tương Khổng Minh: “Nghe Uyển Linh cô nương nói, chủ công không phải đang ở trong mộng đẹp sao? Như thế nào lại đi ra.”

Hứa Hải Phong tức giận đáp: “Tương đại quân sư dùng thanh âm lớn như vậy, Hứa mỗ có muốn ngủ thêm, cũng quyết không thể nào.”

Bước chân Uyển Linh càng chậm, nàng hung hăng dậm chân, phần phần rời đi.

Tới lúc này, nàng mới rõ ràng, nguyên lai vừa rồi lúc Tương Khổng Minh nói chuyện, thanh âm từ từ lớn lên, chỉ là cũng không phô trương, nên dù nàng đứng gần trong gang tấc, cũng không hề lưu ý. Nhưng Hứa Hải Phong thân là tông sư cũng không phải đùa chơi, tai thính mắt sáng, viễn siêu tướng tượng, đã bị bừng tỉnh. Hắn không cần rửa mặt, cứ như vậy vội vàng chạy ra.

Chút tâm tư ấy của tiểu cô nương, vẫn không nằm trong lòng hai vị đại nam nhân ở đây. Bọn họ áp thấp thanh âm, thuận miệng thương thảo đại sự quốc gia liên quan đến mấy vạn tính mạng con người.

“Quân sư đại nhân có ý định lợi dụng những hán tử giang hồ này như thế nào?”

“Khái...nói cái gì mà lợi dụng...quá khó nghe đi, ta là chỉ ban cơ hội cho bọn họ vì nước hiến lực mà thôi.” Tương Khổng Minh đồng ý.

Hứa Hải Phong bật cười, nói: “Làm được rồi, chớ có vòng vo. Có tính toán gì thì nói nghe một chút.”

Tương Khổng Minh thu liễm nụ cười trên mặt, đột nhiên thay đổi vẻ nghiêm túc: “ Chủ công, những hán tử giang hồ này, tuy võ công cao cường, nhưng bọn họ tâm cao khí ngạo, không phục điều lệnh. Nếu để cho bọn họ trà trộn trong quân đội, học sinh có thể võ ngực đảm bảo, lực chiến đấu của bộ đội chỉ hạ chứ không tăng.”

Hứa Hải Phong gật đầu, đạo lý này chẳng những hắn biết, mà dù là những lão tướng môn chinh chiến sa trường nhiều năm cũng đều rõ ràng.

Trong lịch sử những khi Hung Nô nhân xâm lấn, trên giang hồ cũng tự chủ phát khởi, triệu tập môn sinh đệ tử, tiến lên phía bắc hiệp trợ kháng chiến cũng đâu phải số ít. Chỉ là những hán tử nhiệt huyết này, một khi lên chiến trường, tác dụng lại trở nên kém hơn rất nhiều. Bọn họ tu tập võ công, ở trên chiến trường có thể phát huy ra, thậm chí còn không bằng ba thành trong ngày thường.

Trong thiên quân vạn mã, không có đồng bạn che chở cùng trợ giúp, ngoại trừ sự tồn tại siêu cấp như tông sư, nếu không một khi bị vây chặt, liền chỉ còn đường chết.

Đối với việc làm sao sử dụng đội quân này, các cấp tướng lĩnh của Đại Hán luôn phải đau đầu không thôi.

“ Ai..thật sự là khó a.” Hứa Hải Phong thở dài nói.

Dùng thì vô vị, bỏ thì đáng tiếc. Đây là đánh giá chân chính của Hứa Hải Phong dành cho bọn họ.

Nếu những võ lâm cao thủ này có thể có được kỷ luật sắt như trong quân đội thì quá tốt. Ở trong lòng hắn thậm chí còn nghĩ tới huyết tửu, nếu đem bọn họ đều tạo thành huyết tửu chiến sĩ, vậy tự nhiên không còn nhiều lo lắng về sau.

Chỉ là, điều này quyết không có thể.

“ Kỳ thật, nếu vận dụng thích đáng, những giang hồ cao thủ này là một cỗ lực lượng cường đại khó có thể tưởng tượng.” Nhìn thấu tâm tư của Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh móc ra quạt lông, nhẹ nhàng phe phẩy, nói.

Hứa Hải Phong hai mắt sáng ngời, đột nhiên vỗ tay nói: “ Ta nghĩ tới một biện pháp tốt.”

“ Cái gì?” Cây quạt của Tương Khổng Minh dừng lại giữa không trung, hồ nghi đánh giá Hứa Hải Phong.

“ Đã có ngài ở đây, ta còn cần động đầu óc làm gì nữa chứ? Cứ giao cho ngài toàn quyền xử lý là được.” Hứa Hải Phong như trút được gánh nặng thở hắt hển một hơi.

“ Chủ công? Sao ngài luôn dùng chiêu thức ấy...” Tương Khổng Minh than khóc.

Một khi Hứa Hải Phong phát giác có việc khó giải quyết, luôn thích đẩy qua trên người hắn, thói quen như vậy thật không biết là tốt hay xấu. Chẳng qua rất hiển nhiên, nếu đổi lại là đám người Tô Xuân Vĩ, chỉ cần trong phạm vi bọn họ có khả năng làm được, bọn họ nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

Chậm rãi uống trà thơm, Hứa Hải Phong nói: “ Lấy cách làm người của Tương đại quân sư, nếu hỏi như thế, liền nhất định có cách giải quyết, đúng không?”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, lập tức cười nói: “ Chủ công chính là chủ công, học sinh thật sự có một ý nghĩ, chỉ là còn chưa thực hành, nên khó có thể khẳng định thôi.”

Có chút quái dị nhìn hắn, Hứa Hải Phong ngạc nhiên nói: “ Tương đại quân sư làm việc có khi nào sai lầm, mau nói nhanh, Hứa mỗ rửa tai lắng nghe.”

Đắc ý cười, Tương Khổng Minh nói: “ Chủ công, Hồ Tự Trung suất lĩnh nhân vật giang hồ đều là người tập võ nhiều năm, nếu lấy tố chất mà nói, bọn họ tuyệt đối là thiên hạ vô song. Nhưng nguyên nhân chính vì bọn họ kỹ cao nhất đẳng, nên xem thường những binh sĩ bình thường, nghĩ muốn huấn luyện bọn họ trở thành một thiết quân nhưng năm đại quân đoàn chỉ biết tuân lệnh, đó là việc cực kỳ khó khăn.”

“ Cực kỳ khó khăn? Không phải quyết không được sao?” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi.

Vấn đề này đã sớm bị những tướng lĩnh cao cấp của Đại Hán nhất trí thừa nhận là chuyện không thể nào, như thế nào tới trong miệng Tương Khổng Minh lại thay đổi lời, chẳng lẽ hắn thật sự có khả năng nghịch thiên hay sao.

“Đổi lại là những người khác, tự nhiên quyết không thể, nhưng là chủ công, thì có hi vọng làm được.” Tương Khổng Minh trịnh trọng nói.

Sắc mặt Hứa Hải Phong trở nên kỳ dị, hần nhẹ nhàng hỏi: “Huyết tửu?”

Tương Khổng Minh trợn mắt, nói: “Nếu việc này cũng phải dùng huyết tửu mới có thể thành công, vậy học sinh làm gì còn mặt mũi gặp chủ công.”

Hứa Hải Phong vui mừng, hứng thú hỏi: “Quân sư đại nhân mau nói đi.”

Tương Khổng Minh cũng biết nơi này không có người ngoài, nhưng vẫn dùng quạt che miệng, thấp giọng nói một phen.

Hứa Hải Phong nghe xong, suy nghĩ chốc lát, rốt cục nói: “Làm như vậy đối với việc phát triển ngày sau của bọn họ chưa hẳn là có lợi.”

“Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, còn hơn là để bọn họ chết nơi chiến trường, không có hữu dụng gì.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói.

Thở dài, Hứa Hải Phong nói: “Đã như vậy, liền theo ý quân sư đại nhân mà làm.”

258. Chương 258: Thu Tâm (2)

Ngay cả là Hắc Kỳ quân tên tuổi vang dội, cũng chỉ khai hoang ra một chỗ ẩn thân bên bia rừng mà thôi.

Nơi này, vốn là sơn trại của Lý Minh Đường, sau khi bị Tương Khổng Minh tiêu diệt, thuận tay biến đổi thành căn cứ trú quân. Những huyết tửu chiến sĩ đối với hoàn cảnh quanh mình cũng không có gì truy cầu, đừng nói nơi này có giường có chăn, cho dù để bọn họ ngủ ngoài trời, cũng có thể ngủ ngon không lo phiền.

Đây là một nhóm chiến sĩ siêu cấp giá rẻ nhất, cũng là trượng vương bài lớn nhất trong tay Hứa Hải Phong.

Hơn vạn người ở lại chỗ này, cũng không hề có tiếng ồn ào, rừng rậm âm sâm, có một loại cảm giác quái dị khiến cho người khác dựng đứng tóc gáy.

Chẳng qua, loại không khí giống như côi chết này đã rất nhanh bị người phá vỡ.

Một chuyến hơn hai trăm người đang đi trên vách núi thông tới chỗ cư trú của Hắc Kỳ quân.

Một người đầu lĩnh, tóc bạc, trong hai mắt lấp lánh hữu thần, người khác không dám đối diện.

“Hồ lão ca, phía trước là trú địa của Hắc Kỳ quân.” Lữ Dương Danh cười a a giới thiệu.

Hồ Tự Trung ân một tiếng, thanh âm lạnh nhạt hỏi: “Lữ huynh, chúng ta cũng là hảo bằng hữu, Hứa đại tông sư vì sao lại muốn chúng ta đến đây?”

“Đúng vậy, địa phương ngay cả chim cũng không ị này, có cái gì đáng nhìn chứ? Đây không phải thuần túy lãng phí thời gian sao?” Một thanh âm thô hào từ sau lưng bọn họ bất mãn vang lên.

Hai người ngẩn ra, không cần quay đầu lại, cũng chỉ có người thô lỗ như Trương Trung mới nói như thế.

Chẳng qua người này cũng có chút tự biết rõ mình, biết chính mình chọc không nổi Hứa đại tông sư. Nên rõ ràng cũng khắc chế rất nhiều, nếu đổi lại là những người khác, đã sớm trực tiếp mắng to lên.

“Lão Hồ, tính tình của hần nên sửa lại một chút.” Lữ Dương Danh thấp giọng nói.

Hồ Tự Trung yên lặng gật đầu, tuy hần không nói gì, nhưng trên mặt lộ rõ vẻ đồng ý.

“Lữ huynh, người không phải là tổng giáo đầu võ thuật của Hắc Kỳ quân sao? Hần là phải biết duyên cớ bên trong chứ.” Hồ Tự Trung nhỏ giọng hỏi.

Bất đắc dĩ nhún vai, Lữ Dương Danh cười khổ nói: “Hồ lão ca, không sợ người chê cười, tiểu đệ chỉ là gánh chịu hư danh, vốn chưa từng dạy ra một chiêu nửa thức. Mà ngay cả nơi này, cũng chỉ đi qua lần thứ hai mà thôi, lần này cũng là nhờ vào phúc của các người.”

Hồ Tự Trung đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm giác đỉnh đầu khác thường, tựa hồ có một trận gió mạnh thổi qua. Hắn ngẩng đầu nhìn, cũng không hề cảm giác được gì. Trong lòng còn đang nghi ngờ, trong tai truyền đến tiếng xé gió, phía sau vang lên một trận kinh hô, hắn quay đầu nhìn quanh, lập tức trên mặt biến sắc.

Ở bên người Trương Trung, một mũi điều linh tiễn đang cắm ngập vào bên vách núi cứng rắn.

Vách núi nơi này nhiều năm tháng trải qua mưa gió đập vùi, ánh nắng chiếu xuống, đã sớm mài đến vô cùng cứng rắn, cho dù là dùng binh khí chém xuống, cũng không thể gây ra bao nhiêu tổn thương.

Nhưng mũi điều linh tiễn này không biết từ đâu bay tới lại cắm sâu tới mấy tấc, đuôi tên vẫn còn rung động không thôi, lực mạnh như thế, quả nhiên làm cho người ta phải sợ hãi khi nghe nói.

Trương Trung trà trộn giang hồ nhiều năm, tự nhiên là người hiểu biết. Sắc mặt hắn trắng nhợt, bên trong đã không còn huyết sắc, thanh miến đao tùy thân của hắn đã sớm rút ra khỏi vỏ, công lực toàn thân vận chuyển không ngừng, đang súc thể chờ đợi, trên đường đi, chỉ cần hơi có động tĩnh, sẽ gặp phải chiêu thức toàn lực của hắn.

Hồ Tự Trung cũng rút ra trường kiếm bên hông, trong lòng hắn biết rõ ràng, nếu mũi tên này vừa rồi nhằm hắn mà bắn, vậy thời khắc này hắn đã mất mạng.

Dù với kiến thức nhất phẩm cao thủ cùng võ công của hắn, trong trạng thái không hề phòng bị gặp phải mũi tên này, cũng chỉ đành phải mất mạng.

Trên sườn núi, tiếng rút binh khí vang lên một mảnh, đại đa số mọi người đều rút ra binh khí tùy thân. Nhiều người như vậy, không ngờ không ai phát giác ra được mũi điều linh tiễn này đến từ phương nào.

Lữ Dương Danh biến sắc, hắn gặp qua công phu thần tiễn của Triết Biệt, biết trong thiên hạ cũng chỉ có người này làm được như thế, hắn ngẩng đầu nhìn chung quanh, dùng ngón tay chỉ nói: “ Trương huynh, người ta chỉ là đùa với người một chút, người đang đứng nơi đó, khỏi tìm.”

Trương Trung bọn họ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cách xa vài trăm thước phía trước đi ra một thân ảnh, đứng giữa đại đạo, đón gió thẳng tắp.

“ Là hắn? Không có khả năng.” Trương Trung khó tin kêu lên.

Không phải hắn hoài nghi lời của Lữ Dương Danh, mà là khoảng cách của người nọ xa như thế, một mũi tên kia làm sao do hắn phát ra.

Đột nhiên, trong lòng hắn vừa động, kinh hô: “ Triết Biệt?”

Nơi sườn núi, trong mắt quần hùng đồng thời lộ ra vẻ sợ hãi, nguyên lai giang hồ đồn đãi cũng không khoa trương, thế gian thật sự có một thần tiễn thủ như thế.

“ Phụng mệnh chủ công, tới đây cung nghênh các vị, thỉnh...” Triết Biệt kêu lớn.

Bất mãn nói thầm một câu, Trương Trung thấp giọng nói: “ Hắn đang thị uy với chúng ta đó sao?” Nhưng lúc này cho dù lá gan của hắn có lớn hơn, cũng không dám không cố kỵ mà cao giọng mắng lên. Đối mặt Triết Biệt, trong lòng hắn đã có ý sợ hãi thật sâu.

Đi tới bình đài trên đỉnh núi, địa thế trở nên sáng sủa.

Tương Khổng Minh ở chỗ này bỏ ra nhiều công phu, hoàn toàn tu tập một phen, liếc mắt nhìn lại, đó là một đại giáo trường có thể thu nạp hơn vạn người.

Dưới sự dẫn dắt của Triết Biệt, hơn hai trăm người bọn họ đi tới đài cao trên giáo trường. Mắt thấy bốn phía trống trải không một bóng người, mà dù là trong mắt Lữ Dương Danh cũng mang đầy dấu hỏi.

Triết Biệt cũng không giải thích với bọn họ, trở tay rút ra một mũi tên, ở trước mặt mọi người giương cung kéo dây.

Ánh mắt mọi người đồng thời nhìn kỹ vị thần tiễn thủ danh dương thiên hạ, một mũi tên vừa rồi chỉ nghe tiếng xé gió, không nhìn thấy hình ảnh. Lúc này nếu hắn bày ra tư thế giương cung bắn tên, tự nhiên phải xem thật cẩn thận.

Động tác của Triết Biệt vô cùng mau lẹ, kéo ra dây cung, tựa hồ không hề nhắm bắn đã buông tên.

Một đạo ánh sáng vẽ ra một đường thẳng tắp giữa không trung, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt của mọi người. Những cao thủ đều dõi mắt trông về phía xa, nhưng với tầm mắt của bọn họ không ngờ cũng không nhìn thấy rõ mũi tên đã bay tới phương nào.

“Hô...” Đến bây giờ, một tiếng xé gió mới truyền vào tai của mọi người.

Một mũi tên này của Triết Biệt không ngờ so với ánh mắt của mọi người, so với thanh âm truyền lại còn nhanh hơn ba phần.

Gương mặt mọi người thất sắc, một mũi tên này đã khắc sâu trong lòng bọn họ, trọn đời bất diệt.

“Úc...”

Một tiếng gầm rú như cự thú từ sau núi vang lên. Trong thanh âm lộ ra hương vị hung lệ thâm thiết, làm cho người ta nghe thấy hoảng hốt. Tuy còn cách khá xa, nhưng âm lượng thật lớn, trong tai mọi người có chúng đau đớn mơ hồ.

“Đây là quái vật gì?” Tính tình Trương Trung thẳng thắn, liền bật thốt lên.

Lữ Dương Danh âm trầm nghiêm mặt, lắc đầu nói: “Không phải quái vật, là người.”

“Người?”

“Tháp tháp tháp...”

Tiếng bước chân chinh tề từ xa xa truyền đến, vô số hắc y nhân đều bước từ bốn phương tám hướng phảng phất như thủy triều hội tụ đến đại giáo trường.

“Một...hai...ba...bốn...”

“Một...hai...ba...bốn...”

Khẩu hiệu chinh tề mà vang to tràn ngập cả không gian, các vị giang hồ hảo hán trên đài không tự chủ được hướng vào phía trong tụ tập lại, sắc mặt bọn họ ẩn ước sự sợ hãi.

“Ba...”

Cơ hồ là đồng loạt, những hắc y nhân chạy tới vị trí của mình, bọn họ dùng sức đạp mạnh chân phải, trường thương trong tay chống xuống, đặt ngang chân, tách mạnh ra. Đồng thời trong miệng quát lớn: “Cáp...”

Tiếng gầm lên cùng phát ra từ đan điền của hơn vạn người vang vọng thiên địa, những người trên đài có lòng can đảm kém cỏi đều phải bật lui ra sau một chút. Chỉ là cử động nếu trong ngày thường bị cho là mất mặt này, nhưng thời khắc này lại có vẻ vô cùng tự nhiên, vốn không ai chú ý, đừng nói tới sẽ cười nhạo.

Từ cực động chuyển thành cực tĩnh, trên giáo trường, chợt yên tĩnh tới mức cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Hồ Tự Trung chợt phát giác, những hắc y nhân trước mặt phảng phất như đã biến thành pho tượng đá, dưới gió núi thổi mạnh, ngoại trừ y phục phát phới, không còn động tĩnh.

Nếu hắn là người mù, có người nói trước mặt hắn không có ai, có lẽ hắn cũng tin.

Bởi vì, cả vạn hắc y nhân có tiếng hô hấp cực kỳ trầm thấp, thậm chí là như có như không. Trong tim của hắn ba đào quay cuồng, những người này là người nào?

Lấy ánh mắt của hắn tự nhiên nhìn ra những người này đều là người có nội công bình thường. Nhưng thể chất bọn họ lại vô cùng cường hãn, cường hãn tới mức không thể tưởng tượng. Nếu đơn đả độc đấu, cho dù là một gã vũ giả tam, tứ phẩm, cũng chưa chắc có thể thắng được bọn họ.

Những người này cứ mịch mịch không tiếng động đứng trên đại giáo trường, nhưng những giang hồ hảo hán tử nhìn họ với ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Bọn họ chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, vốn không cần giả vờ làm bộ, vốn không có động tác gì dư thừa. Cứ tự nhiên tản ra khí phách lâm liệt cùng sát khí hung ác.

Loại khí phách giết chóc cứ như phảng phất bẩm sinh mà có, vào giờ khắc này đã hoàn toàn được phóng thích.

Ánh mắt của bọn họ nhìn về phía trước, tiêu điểm trong mắt họ là những nhân vật giang hồ đang đứng trên bình đài.

Triết Biệt ưỡn ngực mà đứng, phảng phất như không có cảm giác. Hắn chính là người duy nhất trong số hai trăm người này vẫn có thể bất động thần sắc không chút phản ứng.

Mồ hôi lạnh sau lưng Lữ Dương Danh tuôn ra sầm sầm, nhưng vẫn miễn cưỡng bảo trì sắc mặt bình tĩnh.

Hồ Tự Trung cùng Trương Trung không biết từ khi nào đã sống vai mà đứng, binh khí của họ từ lúc nhìn thấy Triết Biệt cũng đã đứt vào vỏ. Chỉ là hai tay bọn họ lúc này đang gắt gao cầm lên chuôi binh khí, gân xanh nổi rõ đã thể hiện bọn họ đang sử dụng lực lượng lớn đến thế nào, đã đạt tới khả năng cực hạn mà họ có thể làm được.

Về phần những hán tử giang hồ khác lại càng không chịu nổi, bị khí thế của những hắc y nhân xông lên, lập tức chia làm mấy nhóm, bày ra tư thế phòng ngự. Nhưng trong lòng bọn họ cũng biết là vô ích. Hùng binh cường tướng như vậy nếu muốn đem bọn họ một lưới bắt hết, đây quả thật là việc dễ như trở bàn tay.

Tuy bọn họ hiểu biết sâu rộng, nhưng binh chủng cường hãn như vậy cũng chưa từng nhìn thấy.

Hồ, Trương hai vị nhất phẩm cao thủ nhìn về phía trước, hơn vạn hắc y nhân trên tay cầm thương, hai chân đứng thẳng ngang vai, nhìn kỹ bọn họ, nhưng trong mắt những hắc y nhân, lạnh băng triệt cốt, không chút dao động, tựa như mắt cá chết.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra sự kinh hãi mãnh liệt trong mắt đối phương, loại thán phục cùng sợ hãi phát ra từ tận nội tâm. Chẳng lẽ những người này đều là siêu cấp sát thủ không có tư tưởng cùng cảm tình hay sao?

Ngay lúc bọn họ đang nghi ngờ bất định, lại một tiếng bước chân nặng nề từ sau núi truyền đến, mọi người ngưng thần lắng nghe, đều bị hoảng sợ.

259. Chương 259: Thu Tâm (3)

Thanh âm càng ngày càng gần, nghe tần suất, lại giống như có một người đang bước nhanh chạy tới nơi này. Chỉ là nếu đây là người, lại làm sao có khả năng phát ra tiếng bước chân lớn đến như vậy.

Nếu là mười người cùng đi, đây cũng không kém nhiều lắm, chỉ là cho dù mười người có thời gian huấn luyện lâu dài, cho dù có thể làm được từng bước đi nhất trí, thanh âm nhịp bước cũng phải khác nhau.

Hồ Tự Trung bọn họ kinh dị khó tin, chẳng lẽ là do cao thủ cố ý vận khởi nội lực, gia tăng tiếng bước chân thật nặng hay sao. Nếu thật sự là như thế, nội lực của người này đã cao tới mức không phải chuyện đùa, mấy người bọn họ cũng theo không kịp. Nhưng nếu có tu vi như vậy, lại vì sao lại liều mạng hạ thấp thân phận, giả thần giả quỷ như thế?

Ánh mắt bọn họ không hẹn mà cùng nhìn lại phương hướng thanh âm truyền đến.

“Tê...”

Tiếng hít thở đứt quãng vang lên trong đám người, rốt cục bọn họ nhìn thấy rõ ràng, nhưng giờ khắc này, trong lòng bọn họ đang nghi ngờ có phải hai mắt của mình đang nhìn lầm hay không.

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện trên đại giáo trường, hình thể của hắn đặc biệt khô ngô cường tráng. Nam nhi phương bắc, nguyên bản thân hình cao lớn, nhưng so sánh với người này, lập tức có vẻ thấp bé rất nhiều.

Nhưng gây cho người chú ý nhất không phải là sự cao lớn của hắn, mà là trên vai hắn đang vác hai đồng sư tử.

Hai đồng sư tử này cơ hồ cao bằng một thân người, chính là tội khôi họa thủ(kẻ chủ mưu gây tội) của tiếng bước chân thật lớn kia.

“ Tần Dũng...”

Cơ hồ là những tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên.

Đối với vị cự hán có được danh xưng thiên hạ đệ nhất dũng sĩ này, những hào kiệt giang hồ cũng không xa lạ.

Tần Dũng, danh xưng này, những năm gần đây đã nghe đến đầy tai. Rất ít người không nghe không biết, nhưng đối với những truyền thuyết ly kỳ của hắn, những giang hồ hán tử đều mang theo thái độ nửa tin nửa ngờ, dù sao trước khi tận mắt nhìn thấy, mặc cho ai cũng khó tin tưởng thế gian lại có quái vật như thế tồn tại.

“ Đông...”

Hai đồng sư tử thật lớn nặng nề nện lên mặt đất, gương mặt Tần Dũng dữ tợn, há to miệng, rống lớn: “ Úc...”

Trên mặt đất, bụi đất bay tung, mà dù là không khí vô hình cũng bị tiếng gầm rú kinh thiên động địa kia khuấy động lên, thỉnh linh nổi lên một cơn lốc xoáy.

Lúc này, dù là Triết Biệt cũng có chút khó chịu, hần cau mày, bước ra xa, rời khỏi phạm vi công kích của vũ khí âm thanh trực tiếp xâm nhập tới.

Triết Biệt có thể đi, nhưng những giang hồ hào kiệt lại không có mặt mũi lâm trận bỏ chạy. Cả đám sắc mặt trắng bệch, lại còn liều mạng chống đỡ không lùi một bước.

Lúc này, không còn ai dám hoài nghi lời đồn đãi đã quá khoa trương.

Đây là một tiếng gầm tại giáo trường kinh sư, làm mười vạn nam nhi khiếp đảm, ở tại Hung Nô Tây Kinh xé nát Đạt Gia Tích, lực áp Áo Bồn tông sư, tại bắc cương đại doanh, từ trên trời giáng xuống, ném cả một viên đá khổng lồ, Tần Dũng.

Nhân vật như thế, thật sự xứng đáng với danh hào thiên hạ đệ nhất dũng sĩ.

“ Hồ tiền bối, Trương tiền bối, đã lâu không gặp.” Nhân nhạ, thanh âm Hứa Hải Phong sang sảng truyền đến từ phía trước.

Không hẹn mà cùng lúc những giang hồ hán tử đều đồng thời thở dài một hơi.

Một chuyển bốn người, nhìn qua như nhàn nhã tản bộ, rồi lại vô cùng nhanh chóng, chỉ trong chớp lát, đã vượt qua giáo trường, đi tới trên đài cao.

“ Thái Ất chân nhân?” Hồ Tự Trung nhìn thấy rõ một lão đạo trưởng đang đi bên cạnh Hứa Hải Phong, cũng không còn kìm chế được sự chấn kinh trong lòng, bật kêu lên.

Trương Trung lại càng dứt khoát trực tiếp bái xuống, trong miệng nói: “ Văn bối Trương Trung bái kiến chân nhân.”

Cười a a khoát tay chặn lại, Trương Trung chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh vọt tới, tựa hồ có đôi bàn tay vô hình đang nâng hắn đứng lên.

“ Tiểu oa nhi là ai?” Thái Ất chân nhân dò hỏi.

Nếu thay đổi là người khác đứng đây kể cả, Trương Trung đã sớm phát tay áo bỏ đi, nhưng đối mặt Thái Ất chân nhân đứng đầu ba vị tông sư của Trung Nguyên, hắn cũng không dám có tâm lý mâu thuẫn nào khác.

“ Văn bối Trương Trung, tiên sư là Đại Đồng thành Trần Đạt.” Trương Trung cung kính nói.

“ Trần Đạt, nguyên lai là đứa bé này...” Thái Ất chân nhân vuốt râu, hỏi: “ Tiên sư? Hắn cũng đã qua đời rồi sao?”

“ Dạ, năm năm trước, tiên sư đã xuôi tay ly trần.”

“ Ai...già, lão đạo đã thật già.” Thái Ất chân nhân thở dài nói.

“ Bái kiến chân nhân.” Cả nhóm hán tử giang hồ đồng thời hướng vị lão nhân này thi lễ thật sâu.

“ Miễn, miễn.” Lão đạo trưởng khoát tay ngăn cản, nói: “ Hôm nay lão đạo tới đây, là nhận lời mời của Hứa tông sư. Chút hư lễ cũng không cần nói thêm, chuyện chính sự quan trọng hơn.”

“ Hứa tông sư.”

Hồ Tự Trung không dám cãi lời, ngược lại hướng Hứa Hải Phong vãn an. Đối với việc Hứa Hải Phong vì sao mời bọn họ tới nơi này, kỳ thật trong lòng vẫn ôm mỗi nghi vấn thật lớn.

Hứa Hải Phong mỉm cười, đột nhiên hỏi: “ Hồ tiền bối, người xem Hắc Kỳ quân của Hứa mỗ như thế nào?”

Ánh mắt của mọi người hướng tới hơn vạn hắc y nhân binh sĩ đang đứng thẳng tắp trên đại giáo trường.

Bọn họ vẫn giống như những pho tượng, cũng không hề nhúc nhích.

Hồ Tự Trung đang muốn tán dương vài câu, ánh mắt đảo qua bạo long hình người Tần Dũng đang đứng dưới đài, đột nhiên nhớ tới một chuyện, sắc mặt lập tức khê biến.

Tần Dũng xuất hiện có thể nói là kinh thiên động địa, một tiếng quát to, mà dù là những nhân vật giang hồ trong mình đều mang tuyệt kỹ cũng phải hãi hùng khiếp vía, chân tay run lên. Nhưng những Hắc Kỳ quân binh sĩ lại phảng phất như không hề nghe thấy, từ đầu đến cuối, cũng không có ai nhúc nhích một chút.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của hắn liền trở nên cực kỳ đặc sắc, chẳng lẽ nhóm cao thủ của mình lại cũng không sánh bằng những sĩ tốt bình thường này hay sao.

“ Hồ tiền bối, vị này là tiện nội Hạ Nhã Quân.” Hứa Hải Phong giới thiệu.

Miễn cưỡng thu liễm kích động trong lòng, Hồ Tự Trung vội vàng hành lễ nói: “ Hạ tông sư.”

“ Vị này...” Hứa Hải Phong chỉ vào Lý Minh Đường đứng bên cạnh, nói: “ Là một trong những hộ pháp của Hắc Kỳ quân, Lý Minh Đường.”

Mọi người giương mắt nhìn, chỉ thấy hai mắt Lý Minh Đường tuôn ra hai luồng tinh quang chói mắt, một cổ uy áp cường đại ùn ùn kéo đến hướng bọn họ bao trùm tới.

Sắc mặt Hồ Tự Trung trắng bệch, bọn họ chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng thần bí vô hình đang không ngừng ăn mòn thần kinh cùng nghị lực của bọn họ. Cỗ lực lượng kia phảng phất như hư vô mờ mịt, làm cho không ai có thể nắm lấy, nhưng lại thật sự tồn tại, khiến người khiếp đảm kinh hãi.

“ Phác thông.”

Rốt cục có người chịu đựng không nổi, hai chân mềm nhũn, liền té ngã lăn, lập tức hôn mê.

Áp lực khổng lồ chợt biến mất, giống như thành linh xuất hiện, trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung. Trong không khí chỉ còn lưu lại một luồng vận vị nhàn nhạt, khiến lòng người sợ hãi.

“ Tông sư.”

Thời khắc này, trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng nhắc tới hai từ này.

Tuy bọn họ cũng không có tư cách đi đụng chạm đến cánh cửa tinh thần thế giới, nhưng cũng không đại biểu bọn họ không cách nào nhận biết cỗ lực lượng thần bí này.

Tinh thần lực, năng lực kỳ dị quỷ bí khó lường, làm cho bọn họ vừa kính vừa sợ.

Thái Ất chân nhân, Hứa Hải Phong, Hạ Nhã Quân còn có vị Lý Minh Đường cho tới bây giờ không ai biết đến.

Ở chỗ này, trên đỉnh núi nhỏ nhỏ này, đã đang hội tụ tới bốn vị tông sư, đây mới là thực lực chân chính của Hắc Kỳ quân sao?

Hồ Tự Trung miễn cưỡng nở nụ cười khổ sấp: “ Hứa đại tông sư, ngài gọi chúng ta đến đây, có việc cứ phân phó, chúng ta quyết không chối từ.”

Hắn cũng là lão giang hồ tuổi già thành tinh, tuy đoán không ra dụng ý của Hứa Hải Phong, nhưng chứng kiến tràng cảnh hiện tại, còn không hiểu là do Hứa Hải Phong cố ý làm ra mới thấy lạ.

Hứa Hải Phong bật cười, đối với cách làm của Tương Khổng Minh thật sự thán phục, lần thị uy này đúng là nhất được chỗ tốt.

Tương Khổng Minh từng nói, những giang hồ hán tử sở dĩ không ăn ý với binh sĩ bình thường, đó là bởi vì trong người bọn họ mang võ công hơn người. Những quân sĩ bình thường lấy mười đánh một, tạm thời không có địch thủ. Đã như vậy, lại làm sao có thể trông cậy vào việc bọn họ tự hạ thấp thân phận, trà trộn vào trong những quân sĩ bình thường.

Khoái Kiếm môn cùng Mai Lâm sơn trang chỉ vì muốn cướp đoạt danh xưng thiên hạ đệ nhất khoái kiếm mà huyên náo suốt bao nhiêu năm, giang hồ đều hay biết. Bao nhiêu lần tương đấu giữa bọn họ, được võ lâm nhân sĩ bàn tán không ngớt.

Nhưng ở trong mắt Hứa Hải Phong, đây căn bản chỉ là một hồi kịch nháo mà thôi, hắn cũng không có khả năng buông bỏ thân phận tông sư, tham dự bên trong.

Cũng giống như đạo lý đó, trông cậy vào những giang hồ hảo hán mình mang tuyệt kỹ lại không điều kiện phục tùng quân lệnh, tiếp nhận một vị tướng lãnh võ công thấp kém chỉ huy, vốn là việc không thể nào.

Nhưng ở trên chiến trường, ngoại trừ vũ giả cao thủ cấp tông sư, hoặc là giống như Tần Dũng, Triết Biệt hay Hầu Hải những siêu cấp cao thủ đạt tới cực hạn của một tài năng nào đó, mới có khả năng thay đổi chiến cuộc trong nháy mắt.

Nếu cũng là người dũng vũ, cho dù là nhất phẩm cao thủ, cũng giống như những ngọn lửa lẻ tẻ yếu ớt, rất dễ dàng bị biển người vô cùng vô tận nuốt hết, thậm chí còn không đẩy lên nổi một tia rung động.

Vậy, phải làm sao an bài những cao thủ có vũ lực khó được này đây?

Biện pháp của Tương Khổng Minh phi thường sáng tỏ đơn giản, để cho bọn họ tự thành một quân.

Hơn hai trăm vị võ lâm cao thủ này nếu có thể đồng tâm hiệp lực, gom thành một đoàn, có những thời khắc sẽ có thể phát huy ra uy lực gấp mười, thậm chí gấp trăm lần.

Vì thế, Tương Khổng Minh thậm chí đã đặt cho chi bộ đội này một cái tên vô cùng vang danh: “Bộ đội đặc chủng.”

Nhưng nếu lấy bộ đội làm danh, vậy quân kỷ quân quy là một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Nghĩ muốn cho bọn họ giống như quân sĩ bình thường nghe mệnh hoàn toàn, liền trước tiên phải làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục, phải làm cho họ có ý niệm không dám cãi lệnh, như thế mới có khả năng đạt tới mục đích.

Vì thế, Tương Khổng Minh bày ra mưu kế, an bài Triết Biệt, Hắc Kỳ quân, Tần Dũng, cùng với tứ đại tông sư thay phiên xuất tràng. Những người này cơ hồ đã là vương bài trong tay Hứa Hải Phong, một khi xuất hết ra, tạo thành sự rung động to lớn, chưa dám nói sau này không có, nhưng khẳng định trước kia chưa từng có.

Hiệu quả vô cùng, quả nhiên lạ thường. Đến tận đây, trong lòng hơn hai trăm danh hán tử giang hồ cũng không còn nửa điểm kiêu ngạo tự đại, đối với thực lực của Hứa Hải Phong, bọn họ thật sự đã hoàn toàn bội phục.

Chỉ là Hứa Hải Phong nhìn lướt qua những giang hồ hán tử trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, trong lòng nói thầm, chỉ sợ là công hiệu quá lớn, có điểm vượt quá dự liệu.

Nếu làm cho bọn họ quá sợ hãi, sau này trở nên nhát gan như chuột, thì phải tính sao?

Trong lòng hắn bắt đầu dề dặt, trong kế hoạch của Tương Khổng Minh, điều kiện trọng yếu gây dựng đội bộ đội này chính là võ công cao minh. Nhưng nếu chỉ là như thế, vậy không cần bản không cần tìm xa, ở trong Hắc Kỳ quân cũng có một bó to.

Nhưng ngoại trừ việc đó, còn có một điều kiện chủ yếu hơn, chính là cần những đội viên có cơ trí linh động cùng năng lực ứng biến, như thế mới có thể chấp hành những nhiệm vụ đặc thù mà quân đội bình thường không cách nào làm được.

Nếu không như vậy, chỉ cần một chén huyết tửu, là có thể đạt thành mục tiêu, cũng không cần phí nhiều công sức lớn như thế.

260. Chương 260: Thu Tâm (4)

“Nơi nào nơi nào, chúng ta xấu hổ...” Hồ Tự Trung cười khổ nói, nếu sớm biết Hắc Kỳ quân có được thực lực này, hẳn dứt khoát ở nhà đùa giỡn với con cháu làm thú vui, vốn không cần tự mình đến đây để chuốc lấy cực khổ.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Các vị đồng lòng vì nước hiệu lực, trong lòng Hứa mỗ vô cùng kính nể, chỉ là xin thỉnh giáo Hồ tiên bối, phải làm sao an trí các vị mới tốt?”

Hồ Tự Trung âm thầm thở dài một hơi, nói: “ Lúc trước khi chúng ta đến bắc cương chống lại Hung Nô nhân, người có thân thủ cao thì hiệp quân tác chiến, sung vào thám báo, tìm hiểu quân cơ. Võ công cao hơn, sung nhậm làm hộ vệ cho các cấp tướng lãnh, tùy thời bảo vệ an toàn tính mạng cho bọn họ, còn người nào có võ công cao nhất, thì không chịu ước thúc, bọn họ đi quanh hai bên sườn địch quân, tìm cơ hội ám sát đại tướng kẻ địch.”

Hắn lo lắng nhất là Hứa Hải Phong nhất thời cao hứng, đem hơn hai trăm giang hồ cao thủ, đánh loạn biên chế, an bài vào trong các doanh địa làm vật hi sinh. Khi đó mới gọi là oan uổng xuyên thấu.

Nếu thay đổi là tướng lãnh khác, hẳn cũng không có cổ kỵ này, nhưng sau khi nhìn thấy thực lực cường đại lạ thường trong tay Hứa đại tông sư, các loại ý niệm ngạc nhiên cổ quái trong đầu cũng không ngừng tự do xuất hiện, đây cũng là hậu quả hẳn thất thường.

Có chút vầy tay, Hứa Hải Phong thở dài nói: “ Hồ tiên bối, trong các người, võ công thấp nhất cũng có tu vi tiếp cận nhị phẩm. Có thể nói, tinh anh võ lâm phương bắc đều tập trung ở đây, đây là một cỗ lực lượng cường đại, nếu phân tán ra, không khỏi đáng tiếc.”

Hồ Tự Trung biến sắc, trong lòng hắn thầm nói, Hắc Kỳ quân dưới trướng vị Hứa tướng quân này uy danh hiển hách, theo lý mà nói hẳn phải là lão tướng kinh nghiệm chiến trận, chỉ là nghe khẩu khí của hắn, tựa hồ muốn đem bọn họ thu nạp vào bên trong Hắc Kỳ quân. Hắn nhướng mày, chẳng lẽ Hứa đại tông sư lại không biết người trong giang hồ kiết ngạo bất tuân sao?

Ho khan một tiếng, Hồ Tự Trung miễn cưỡng lộ ra nụ cười, nói: “ Hứa đại tông sư có điều không biết, những nhân vật giang hồ như chúng ta, đều là dã tính, chịu không được ước thúc. Nếu gia nhập quý quân, chỉ sợ ngược lại không hay.”

Những lời này của hắn hoàn toàn là thoái thác, Hứa Hải Phong làm sao nghe không hiểu.

Như cười như không nhìn hắn, Hứa Hải Phong nói: “ Hồ tiên bối cứ việc yên tâm, Hứa mỗ chỉ là muốn mời các vị tự thành một quân ngoài biên chế Hắc Kỳ quân. Không biết tiên bối nghĩ như thế nào?”

“ Tự thành một quân?”

“ Không sai, chi quân đội này sẽ lấy tên “ bộ đội đặc chủng” làm danh hiệu, người xem coi thế nào?”

Hồ Tự Trung cùng Trương Trung liếc mắt nhìn nhau, đối với danh từ chưa bao giờ nghe thấy này, bọn họ vốn không biết.

“ Xin hỏi Hứa tông sư, bộ đội đặc chủng là gì?” Trương Trung gấp gáp, giành hỏi trước.

Hứa Hải Phong cũng không trả lời, giương mắt quét một vòng. Chứng kiến vẻ mặt của họ, nhưng lúc này khí thế của họ đang suy kém, cũng không ai dám phản bác lời hắn.

Mỉm cười, quay đầu lại Hứa Hải Phong nói: “ Quân sư đại nhân, nên tới người lên đây giải thích.”

“ Ha ha...” Nương theo một trận cười to, một người bước đến, hần mặc bộ áo thư sinh, giữa một biển người màu đen có vẻ cực kỳ chúm chịt, chính là nhân vật số hai của Hắc Kỳ quân Tương Khổng Minh Tương đại quân sư.

Hần đi lên đài cao, nhìn mọi người hành lễ. Hồ Tự Trung bọn họ không dám chậm trễ, đồng loạt trả lễ. Nhìn lại, chỉ thấy Thái Ất chân nhân cũng vuốt râu mỉm cười, đủ thấy Tương Khổng Minh rất có phân lượng trong lòng lão nhân.

Tương Khổng Minh đột nhiên vươn hai tay, ở giữa không trung vỗ ba lần, phía bắc có tiếng rít lớn, mấy người thi triển khinh công, từ xa xa chạy tới. Trong tay mỗi người đều cầm một cái khay, nhanh nhẹn hướng đài cao chạy lên, tốc độ cực nhanh, chỉ mấy lần nhún mình đã lên tới đài cao.

Hồ Tự Trung bọn họ là hạng người có kiến thức trác tuyệt, trong ánh mắt lại lộ ra vài phần sợ hãi.

Năm người, không ngờ đều là nhất phẩm cao thủ, nhưng xem trang phục của bọn họ, lại chẳng khác gì như tiểu binh bình thường.

Hắc Kỳ quân thật sự là đầm rồng hang hổ, kỳ nhân dị sĩ nhiều vô số kể, thực lực mạnh, lại càng giống như hải dương biển rộng, sâu không lường được.

Tương Khổng Minh xoay người từ trên khay lấy ra một vật, đưa cho Hồ Tự Trung, nói: “ Tiền bối có biết đây là vật gì?”

Hồ Tự Trung nhận lấy, ngẩng nhìn một thoáng, vật này toàn thân tròn tròn, lắc nhẹ liền truyền ra tiếng nước chảy, hần mở nắp, nhìn kỹ, bên trong là nửa hồ nước trong.

Đây rõ ràng là một bình trúc đựng nước bình thường, lúc người đi xa, thường thường sẽ mang theo bên người, dùng chuẩn bị cho bất cứ mọi tình huống.

Tương Khổng Minh vì sao phải đưa một bình nước cho mình xem? Hần không khỏi mơ hồ, trong lòng biết bên trong phải có duyên cớ.

Chỉ là mặc cho hần lật qua lật lại quan sát một lát, cuối cùng phải xác định một việc, vật này quả thật chỉ là một bình nước bình thường có thể thấy được bất cứ đâu.

“ Đây là...” Hần chần chờ một chút, nói: “ Hần là một bình nước thôi.”

Tương Khổng Minh chỉ cười mà không đáp, lấy ra một bình nước bằng trúc giống như đúc từ trên khay khác, đưa cho Hồ Tự Trung, hỏi: “ Tiền bối đã xem cẩn thận chưa?”

Hồ Tự Trung lại tiện tay tiếp lấy, đem hai bình nước so sánh một chút, nhú mày nói: “ Lão phu tuy có lớn tuổi một chút, nhưng tự tin không nhìn lầm, hai thứ này đều là bình nước bình thường.”

Trên mặt Tương Khổng Minh lộ ra vẻ tươi cười hài lòng, nhưng Hồ Tự Trung không biết vì sao, lại cảm giác được vẻ tươi cười hòa ái này lại mang theo hương vị xảo trá như hồ ly.

“ Tần Dũng, buông đồng sư tử, lên đây.” Tương Khổng Minh hét lớn.

“ Dạ...” Thanh âm vang to giống như một tiếng sét đánh ngang bầu trời, Tần Dũng hăng hái bừng bừng dứt bỏ hai đồng sư tử trong tay, ba bước hai bước chạy đi lên.

Bước chân hần không nhanh, nhưng lại dài, một bước cũng bằng khoảng cách hai bước của người bình thường. Nên trong mấy bước đã đi lên đài cao, đứng trước mặt Tương Khổng Minh hàm hậu cười.

Tương Khổng Minh đưa tay lấy lại hai bình nước trong tay Hồ Tự Trung, hần cười híp mắt nói: “ Mời tiền bối xem.”

Hần thò tay sờ lên nắp bình nước thứ hai, giơ lên đuôi bình, nhắm ngay Tần Dũng, cũng không biết hần làm gì, chỉ nghe như có tiếng cơ quan bắn ra liên tục, từ trong bình tán ra quang mang màu lam chói mắt, vô số châm nhọn nhỏ xíu như lông trâu lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bay ra, tiếng đinh đương vang lên không ngừng, toàn bộ bắn thẳng lên người Tần Dũng.

Đám người Hồ Tự Trung liền biến sắc. Nghĩ không ra bên trong lại ẩn tàng cơ quan, mà càng làm cho bọn họ kinh hãi vạn phần, chính là Tần Dũng cũng không hề phản ứng, chỉ đưa tay vuốt sạch châm nhọn dính

trên quần áo rơi xuống đất. Nhìn bộ dáng thản nhiên của hắn, phẳng phất như đó chỉ là món đồ chơi mà thôi.

Y phục trên người Tần Dũng đã xuất hiện rất nhiều lỗ nhỏ li ti, nhìn qua thật sự kinh hãi. Nhưng hắn vẫn không chút tổn hao gì, chỉ thấp giọng thì thầm một câu: “ Lại đem ta làm vật thí nghiệm.”

Tuy hắn đã tận lực áp thấp thanh âm, nhưng với cổ họng của hắn, cũng không thể thấp hơn được bao nhiêu. Ít nhất mọi người trên đài đều nghe được hết sức rõ ràng.

Hai mắt khép hờ của Thái Ất chân nhân rốt cục có một tia dao động, lão vừa kinh hãi với lợi khí trong tay Tương Khổng Minh, vừa cảm thán thân thể kim cương bất hoại của Tần Dũng.

Đúng là mình đồng da sắt, thật không biết người này làm sao luyện ra được. Có thân thể này, hắn đã bước lên cảnh giới bất bại, trách không được ngay cả Lê Ngạn Ba và Áo Bồn cũng không làm gì được hắn.

Ánh mắt lão đạo sĩ lại nhẹ nhàng thổi qua trên người Triết Biệt cùng Lý Minh Đường, sau đó ngẩng đầu nhìn lên một cây đại thụ che trời cách xa mấy trượng.

Ở một nhánh cây khuất bóng, một bóng đen như ẩn như hiện. Theo gió phiêu diêu, tựa hồ đã cùng ngọn cây hóa thành một thể, cũng không còn phân biệt lẫn nhau.

Thu hồi ánh mắt, hôm nay là lần đầu tiên lão đạo sĩ nhìn thấy vương bài trong tay Hứa Hải Phong, đối với mấy nhân vật cực kỳ đặc thù này, dù là lão cũng cảm nhận được vô cùng giật mình.

Ánh mắt mọi người dời về phía mặt đất, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, mấy chục cây châm nhỏ phản xạ ra một màu sắc xanh lam quỷ dị.

Ở đây không thiếu lão giang hồ, vừa liếc mắt lập tức nhận ra trên châm thoa kịch độc, còn là loại độc được kịch liệt mạnh mẽ.

Lúc này, trong mắt bọn họ nhìn bình nước trong tay Tương Khổng Minh đã toát ra mấy phần sợ hãi.

Mới vừa rồi chỉ nghe tiếng cơ quan bật lên, mấy chục cây châm đã trúng ngay mục tiêu, nếu đứng trước mặt Tương Khổng Minh không phải là Tần Dũng, mà là một người trong bọn họ thì sao?

Một khi nghĩ tới đây, sắc mặt bọn họ lại càng trắng bệch thêm ba phần. Khoảng cách như vậy, đừng nói là không có phòng bị, cho dù là sớm có phòng bị, thì tính sao, chẳng lẽ còn có thể thoát qua được sao?

“ Tương quân sư có ý định gì?” Sắc mặt Hồ Tự Trung âm tình bất định, nhưng lúc này hắn cũng không dám đắc tội Tương Khổng Minh, không thể làm gì khác hơn là thấp giọng dò hỏi.

“ Không có gì.” Tương Khổng Minh lạnh nhạt cười, cao giọng nói: “ Nơi này có bảy kiện vật phẩm, đều là những vật thường nhìn thấy trong cuộc sống bình thường hàng ngày. Nhưng sau khi trải qua sự xếp đặt cải tạo của học sinh, lúc này đã hoàn toàn khác hẳn. Vừa rồi chính là một kiện trong đó, học sinh đã đặt cho nó một cái tên gọi là Khổng Tước Linh.”

Ánh mắt của hắn trở nên lăm lẹ, nói: “ Cho dù là một giới thư sinh tay trái gà không chặt, bằng vào lợi khí cơ quan này, cũng đủ đem một vị cao thủ võ lâm dưới nhất phẩm đánh gục tại chỗ. Không biết các vị có tin hay không.”

Vừa nghe loại ám khí này có tới bảy loại, cho dù là người trấn tĩnh nhất cũng không khỏi cảm thấy run rẩy trong lòng.

Hồ Tự Trung hít sâu một hơi, sắc mặt của hắn lại càng khó coi: “ Quân sư đại nhân nói chuyện tự nhiên không giả, chỉ là lão phu tạm thời còn chưa biết ý của quân sư đại nhân.”

Tương Khổng Minh thu hồi tươi cười, nghiêm mặt nói: “ Thứ này, chính là một trong những trang bị cơ bản của bộ đội đặc chủng.”

Lời vừa nói ra, phía dưới lập tức nổi lên từng trận thì thầm không ngừng.

Kiếp sống trên giang hồ, nói khó nghe một chút, chính là sinh hoạt trên lưỡi dao liềm máu. Có hôm nay không có ngày mai, ai cũng không cách nào cam đoan bản thân mình có thể bình an cả đời.

Đối với bọn hần mà nói, nếu trên người có được một kiện ám khí như vậy, chẳng phải tương đương có được một kiện pháp bảo hộ thân. Thời khắc mấu chốt, có lẽ là vật để cứu mạng.

Lúc này, mọi người nhìn Khổng Tước Linh trên tay Hồ Tự Trung, trong mắt đã có vài phần nóng rực, nếu là vì bảo bối này, vậy có phải gia nhập bộ đội đặc chủng kia cũng không thấy tiếc.

Huống chi, nghe cách nói của Tương Khổng Minh, chỉ cần gia nhập vào bộ đội, còn có những bảo bối khác, một khi nghĩ đến đồ vật có uy lực cường đại như thế sắp thuộc về mình sử dụng, trái tim bọn họ bắt đầu kịch liệt nhảy lên.

261. Chương 261: Thu Tâm (5)

Mọi người cùng sửng sốt, dù là Thái Ất chân nhân cũng thoáng ngạc nhiên.

Tâm tư của lão nhân gia cũng không ở nơi này, tuy ánh mắt lão vẫn nhắm lẹp, nhưng trong tim lại như sóng gió quay cuồng, một lúc lâu cũng không thể bình tĩnh. Suốt bốn mươi năm qua, lần đầu tiên lão kích động như thế.

Lúc Tương Khổng Minh phóng ra Khổng Tước Linh, hơn mười ngàn châm lóe ra quang mang màu lam dưới ánh nắng chiếu rọi hợp thành một lớp quang mạc màu lam huyền lệ xinh đẹp, phẳng phất như một con khổng tước màu lam đang xòe chiếc đuôi dài tao nhã, huy hoàng sáng lạn, thật động lòng người.

Nhưng che giấu trong vẻ xinh đẹp mê người kia, cũng là trọng trọng sát khí thâm tàng vô hạn. Mặt ngoài của Khổng Tước Linh tựa hồ chẳng có gì bất mắ, nhưng khi phóng ra, tốc độ mau lẹ, không thể tưởng tượng nổi.

Vật như vậy, đã không thể gọi là ám khí, nó lại biến thành không phải ám, cũng không phải minh.

Một khi dề xuống chốt mở, vậy trong thiên hạ, người có thể thoát khỏi Khổng Tước Linh, chỉ sợ rải rác không mấy người. Tính khắp mọi người ở đây, sợ là chỉ có bốn vị tông sư, Tàn Dũng cùng Hầu Hải đang ngồi yên lặng trên ngọn cây kia.

Ám khí bá đạo tuyệt luân như thế, Tương Khổng Minh làm sao có thể chế luyện đi ra?

Trong sự khiếp sợ, trong lòng lão nhân gia cũng che kín một tầng bóng xám.

Tương Khổng Minh nói không sai, dù là một thư sinh tay trái gà không chặt, cho dù là một đồng tử chỉ ba tuổi có thể ẩn động chốt mở, chỉ cần cầm trong tay, là có thể đoạt lấy tính mạng của một vũ giả tu luyện võ công thật chuyên cần suốt mấy chục năm.

Vật này xuất hiện, đã hoàn toàn cải biến thường thức của thời đại này.

Trong mấy chục năm, không sợ mưa gió nóng lạnh cần luyện khổ tu, không ngờ lại không thể so sánh với người ta chỉ cần nhẹ nhàng ẩn động ngón tay một chút.

Vậy luyện võ còn có tác dụng gì?

Tương Khổng Minh còn nói qua, vật này là một trong những trang bị cơ bản của bộ đội đặc chủng. Nếu hần nói như vậy, rõ ràng cho thấy Khổng Tước Linh ít nhất còn có hơn hai trăm cái. Nói cách khác, vật này đã không phải là bảo bối có một không hai trong thiên hạ, mà là sản phẩm có thể sản xuất số lượng thật nhiều đại chúng hóa.

Nếu có thể sản xuất ra một vạn cái, sản xuất ra mười vạn cái, sắc mặt lão nhân gia dần dần ngưng trọng, đến lúc đó, còn luyện võ công đánh rắm gì a...

Thứ này nếu ra chiến trường thì cũng không tác dụng bao nhiêu, nhưng nếu dùng cho hành thích mưu sát, cũng là hung khí tốt nhất. Chỉ cần ngấm lại một cao thủ đang đi trên đường cái, đột nhiên lọt vào sự công kích bất ngờ của Khổng Tước Linh, đột nhiên mất đi tính mạng, lão nhân có chút không rét mà run.

Ngay trong lúc lòng lão nhân đang trăm mối cảm xúc, đột nhiên nghe được Tương Khổng Minh trịnh trọng giới thiệu chính mình, lập tức bình tĩnh, ngưng thần lắng nghe.

“ Nếu ngay cả chân nhân mà cũng không biết, vậy võ nghệ mà chúng ta tu luyện nhiều năm cũng là vô ích.” Trong lời nói của Trương Trung mang theo chút phần phẫn, ân sư thụ nghiệp của hắn là văn bối của Thái Ất chân nhân, lại có quan hệ sâu xa, nên đối với lão nhân gia vô cùng sùng kính, không chấp nhận bị người khác vô lễ.

“ Vậy được, Thái Ất chân nhân lão nhân gia nghe nói các vị muốn hiệp quân tác chiến, thật là vui mừng. Quyết định tự mình đảm nhiệm huấn luyện viên danh dự của bộ đội đặc chủng, hơn nữa còn chỉ dẫn trên đường võ học cho từng thành viên. Nếu trong quá trình tu tập mà mọi người có gặp khó khăn, lão nhân gia trân trọng hậu bối, tự nhiên sẽ giải đáp chi tiết.” Tương Khổng Minh cười híp mắt nói.

“ A...” Trong mắt các nhân vật giang hồ đều xuất hiện vẻ mặt khó thể tin, để một vị cao thủ cấp bậc tông sư đến chỉ điểm bên mê cho bọn họ, còn là vị lão bài tông sư được xưng thiên hạ đệ nhất, lịch duyệt vô cùng phong phú, tuổi thọ còn hoàn mỹ hơn trăm tuổi như Thái Ất chân nhân.

Chuyện tốt như vậy biết đi đâu mà tìm nữa?

Hứa Hải Phong cùng Hạ Nhã Quân ngoài ý muốn đưa mắt nhìn Thái Ất chân nhân, lão nhân gia thật sự chịu đáp ứng làm việc này sao?

Về mặt Thái Ất chân nhân không hề thay đổi, cứ như không nghe thấy, nhưng lấy thân phận của lão mà nói, nếu không chối bỏ tại chỗ, đó chính là chấp nhận.

Vợ chồng hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng thầm than vị Tương đại quân sư này thật sự có tài ăn nói, ngay cả lão nhân gia này cũng bị hắn thuyết phục.

Lão nhân gia không hỏi thế sự suốt bao nhiêu năm tháng, nghĩ không ra lại còn có ngày chịu xuất núi.

Chứng kiến vẻ mặt dao động của mọi người, Tương Khổng Minh đưa tay phát nhẹ, có người mang tới một quyển vải trắng, hắn cười to nói: “ Mọi người nghe xong, thủ tục báo danh cho thành viên bộ đội đặc chủng đầu tiên bắt đầu, danh sách có hạn, ai tới trước thì được. Phạm là nguyện ý gia nhập, xin mời lưu lại đại danh hoặc dấu tay trên đây đều có thể.”

Vô lâm nhân sĩ, tự nhiên không có khả năng ai cũng biết chữ, có không ít người ngay cả tên mình cũng không biết viết, nên in dấu tay cũng là một loại phương pháp quyền biến.

“ Xin hỏi Tương quân sư, sau khi bộ đội đặc chủng tạo thành, không biết lại có tác dụng gì.” Một hán tử vóc người gầy ốm từ trong đám người đi ra, hành lễ hỏi.

“ Người đoán thử?”

Hán tử kia nhú mày một lúc, rốt cục nói: “ Nếu theo tại hạ đoán, nhiệm vụ chúng ta không phải là hành động thám báo hoặc là bảo vệ các cấp tướng lĩnh, mà là đánh lên địch quân.”

Tương Khổng Minh liên tục gật đầu, hỏi: “ Làm sao thấy được?”

Hán tử kia dùng ngón tay chỉ Khổng Tước Linh, nói: “ Khổng Tước Linh tuy tốt, nhưng vô cùng nguy hiểm. Vật có uy lực như thế, nói vậy cũng là vật quý trọng. Dùng để trang bị thám báo, đó là việc quyết không thể nào, mang theo nó để thủ vệ tướng lĩnh, cũng là uống phí. Mà vật này chỉ có dưới tình huống âm thầm đánh lên, mới có thể phát xuất công hiệu lớn nhất, cho nên tại hạ nghĩ rằng bộ đội đặc chủng có nhiệm vụ chuyên môn trở kích những tướng lĩnh cao cấp của đối phương, là đội cảm tử.”

Mọi người nghe hắn phân tích rõ ràng hợp lý, trong lòng vô cùng đồng ý.

Tương Khổng Minh nhìn kỹ hắn, hán tử này về mặt mộc mạc, nhìn không ra lại là một người khôn khéo. Mà sau khi hắn nói chuyện, những người khác cũng không nói gì nữa, hiển nhiên người này rất có thân phận.

“ Các hạ là...”

“ Tại hạ Trình Dực Phi, thỉnh quân sư đại nhân chỉ giáo nhiều hơn.”

Trình Dực Phi, trí nhớ kinh khủng của Tương Khổng Minh lập tức liền nhớ ra tư liệu của người này.

Trong võ lâm phương bắc, danh hào của hần có chút nổi tiếng, được xưng là Trí Đa Tinh. Chỉ là xuất thân bất chính, làm một tên giặc cỏ tại một sơn trại mà thôi.

“Trình trại chủ nói đúng một nửa.” Tương Khổng Minh mỉm cười nói.

Về nghi hoặc trong mắt chợt lóe, Trình Dực Phi nói: “Đang muốn thỉnh giáo.”

“Khải Tát nhân không phải kẻ ngu, đối với việc phòng hộ quan quân cao cấp tất nhiên sâm nghiêm, nghĩ muốn hành thích thành công, đó là việc muôn vàn khó khăn. Cho dù có thể may mắn thành công, cũng phải tổn thất phần lớn nhân thủ, chưa hẳn là kế sách tốt. Học sinh gầy dựng bộ đội đặc chủng, tâm huyết phải hao phí không ít, cũng không muốn bị tan thành mây khói.”

“Này...”

Tương Khổng Minh đưa tay ngăn cản câu hỏi của hần, cất cao giọng nói: “Thứ tốt phải dùng đúng chỗ, mục đích chân chính của bộ đội đặc chủng, xin thứ cho Tương mỗ không thể nói ngay lúc này, nếu Trình trại chủ có thể gia nhập, vậy ngày sau sẽ biết.”

Trình Dực Phi gắt gao nhìn hai mắt Tương Khổng Minh, chốc lát sau, rốt cục hần gật đầu nói: “Được, Trình mỗ tin được Tương quân sư. Đã như vậy, Trình mỗ là người thứ nhất xin báo danh.”

“Chậm đã...”

Trình Dực Phi kinh dị nhìn Tương Khổng Minh, không biết trong hồ lô hần muốn làm gì.

“Trình trại chủ, người phải biết rằng, nếu đã thành quân, thì phải có quy củ cùng luật pháp của quân đội. Trước khi gia nhập, thỉnh các ngài phải tự hỏi lòng, nếu không chịu nổi ước thúc, vậy xin mời trở về đi.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói: “Nếu là vào quân đội, còn tự tung tự tác, phải chém không tha.”

Trình Dực Phi hít sâu một hơi rét lạnh, trong ánh mắt lóe ra bất định.

“Chủ công nhà ta từ trước tới nay thưởng phạt phân minh, nếu lập công huân, ngày sau cắt đất phong hầu cũng không phải không có.” Lời của Tương Khổng Minh chợt thông thả xuống, nhưng bên trong mơ hồ mang theo chút mê hoặc lòng người: “Bộ đội đặc chủng không ra thì thôi, đã ra sẽ có công lớn, Trình trại chủ suy nghĩ cho rõ ràng.”

Trình Dực Phi biến chuyển sắc mặt mấy lần, ánh mắt của hần từ tứ đại tông sư chuyển qua Tần Dũng, Triết Biệt, nhìn lại Hắc Kỳ quân tràn ngập sát khí tận trời bên dưới đài, rốt cục hạ định quyết tâm, đi nhanh tới, nhắc bút, viết lên đại danh của chính mình.

Đã có một người dẫn đầu, những người sau cũng đã giảm bớt lòng băn khoăn rất nhiều.

Chỉ trong chốc lát, dù là Hồ Tự Trung cũng chỉ thở dài một tiếng, gia nhập hàng ngũ bộ đội đặc chủng.

Tới cuối cùng, chỉ còn lại một người, đang do dự không quyết.

“Trương nghĩa sĩ vì sao không muốn, chẳng lẽ không nghĩ vì nước hiệu lực sao?” Tương Khổng Minh vô cùng kinh ngạc hỏi.

Mọi người nhìn vị hần tử nổi danh một trong lục tuyệt phương bắc, trong lòng đều kinh dị vạn phần.

Trương Trung người cũng như tên, một thân xích đả trung tâm, làm người lại chính nhân quân tử, nếu nói hần không muốn vì nước hiệu lực, đó là việc không thể nào, chỉ là không biết vì cớ gì, hôm nay nhìn hần có thể quyết định.

Quay mắt nhìn về phía ánh mắt dò hỏi của mọi người, Trương Trung thở dài một tiếng, nói: “Dùng thứ này, không khỏi...có chút không quang minh chính đại.”

Mọi người ngẩn ra, đủ loại vẻ mặt khác nhau, như Lữ Dương Danh trợn trắng mắt nhìn lên trời, như Hồ Tự Trung dầy mặt xấu hổ, đỏ khốc đỏ cười, như Hứa Hải Phong thần sắc bất động, làm như không nghe thấy, như Trình Dực Phi khóe miệng cười lạnh, khinh thường không nói, nhưng số người trong lòng áy náy chỉ cúi đầu cũng không phải không có.

“ Xin hỏi Trương nghĩa sĩ.” Trương Khổng Minh phẳng phất như đã sớm đoán được đáp án của hắn, đối với điều này không chút nào kinh ngạc, chỉ là dò hỏi: “ Người cũng đã biết, những hành động của Khải Tát nhân sau khi xâm lấn Thổ Phiên không?”

Trương Trung mờ mịt lắc đầu, ở trong lòng hắn, vô luận là Thổ Phiên nhân hay Khải Tát nhân đều không phải là con dân Đại Hán. Không quản bọn họ ai thắng ai thua, đều là chó cắn chó mà thôi, lại có liên quan gì tới mình.

Nụ cười trên mặt của Trương Khổng Minh chậm rãi thu liễm, thanh âm của hắn trầm thấp mà đầy sức cuốn hút: “ Sau khi Khải Tát nhân công phá Lâm An thành, lập tức giết sạch con cháu hoàng thất, rồi sau đó cướp đoạt bốn phía, lật ngược ba thước đất, trong mấy năm, dân chúng lưu ly thất sở, đói rét đầy đất. Cho đến khi tiên đế ngự giá thân chinh, mới cứu vớt dân chúng trong nước lửa.”

Hắn gắt gao nhìn kỹ Trương Trung, hỏi: “ Hôm nay Khải Tát nhân lại tăng binh, xin hỏi Trương đại hiệp, người có muốn thăm kịch kia lại tái diễn trong cảnh nội Đại Hán hay không?”

Trương Trung biến sắc, cao giọng phủ nhận: “ Nói vậy, lão phu làm sao lại có ý nghĩ này.”

“ Không có sao?” Trương Khổng Minh chợt cười lạnh nói: “ Trương đại hiệp, hai nước tranh chấp, không phải giang hồ đấu dũng, nếu người không bỏ được tật xấu của võ lâm cao thủ kia, vậy cũng không cần gia nhập. Học sinh muốn chân anh hùng có thể vì dân chúng Đại Hán, có thể vứt bỏ danh tiếng bản thân, mà không phải phường ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa.”

Sắc mặt Trương Trung đỏ bừng, cảm hận nói: “ Người nói ai là ngụy quân tử?”

Lạnh lùng cười, phẳng phất như sự khinh bỉ phát ra tận đáy lòng, Trương Khổng Minh lớn tiếng quát: “ Khải Tát nhân phạm quốc thổ chúng ta, chúng ta bảo vệ quốc gia, tự nhiên là không chừa bất cứ thủ đoạn nào. Huống chi người không giết họ, chẳng lẽ đợi cho ngày mai bọn hắn đi giết hại càng nhiều huynh đệ đồng bào người Hán? Cấp cho kẻ xâm lấn một cơ hội quang minh chính đại? Hắc hắc...Người cũng đã biết, vì duy trì thanh danh của một mình người, lại có bao nhiêu huynh đệ phải bồi thêm tính mạng. Đến tận cùng là thanh danh của người trọng yếu, hay là tính mạng của đồng bào trọng yếu?”

Trương Trung há mồm cứng lưỡi, sắc mặt hắn từ xanh chuyển trắng, một lúc lâu sau, rốt cục tiến lên, ở trên mảnh vải trắng muốt in lên dấu tay của chính mình.

Ấn ký đỏ tươi sáng lạn như máu, đập vào mắt vô cùng kinh hãi.

262. Chương 262: Ngũ Niên Chi Ước (thượng)

Binh lính giữ cửa xa xa trông thấy, đã sớm phái người hướng vào trong thông báo, đồng thời cửa giữa mở rộng ra, tùy ý cho đội nhân mã phóng vào.

“ Đại ca, huynh tới làm gì?” Một tiếng hô thanh thúy dễ nghe từ trong phòng khách truyền đến, ngay sau đó một thân ảnh tiều tụy bay nhanh chạy tới trước mặt kỵ sĩ cầm đầu.

Phương Hướng Minh cười khổ một tiếng, muội tử này của mình tuy đã gả cho người, nhưng tính tình cũng không hề thay đổi chút nào, có thể thấy được Hứa Hải Phong đối với nàng dị thường thương yêu, mặc cho nàng muốn làm gì thì làm. Trong lòng hắn đột nhiên nổi lên một ý niệm cổ quái, nếu là Phương, Hứa đối lập nhau, vậy muội tử phải nên làm thế nào cho phải?

“ Đương nhiên là đến thăm muội muội bảo bối của ta.” Phương Hướng Minh tươi cười nói.

Cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng bĩu ra, Phương Doanh Anh khinh thường nói: “ Tin huynh mới là lạ.”

“ Khái khái...” Phương Hướng Trí đứng một bên ho khan một tiếng, khó khăn nói: “ Tiểu muội, hôm nay đại ca đã là gia chủ, muội...”

Hung hăng trừng mắt liếc hắn, Phương Hướng Trí lập tức câm miệng không nói, những lời còn chưa nói ra miệng cũng toàn bộ nuốt vào trong bụng.

“ Ta muốn thế nào?” Phương Doanh Anh nháy đôi mắt to hung hăng, dò hỏi.

Phương Hường Trí liếc mắt nhìn đường huynh, chỉ thấy Phương Hường Minh cười ha ha, từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn hắn, lập tức trong lòng hối hận, chính mình không có việc gì lại tự đi tìm phiền não làm chi. Hắn vội vàng thay đổi khuôn mặt, khen tặng nói: “Tiểu muội đương nhiên thích gì thì cứ làm, như thế mới có thể biểu hiện ra cá tính đặc biệt của Phương gia.”

“Hừ, miệng không đúng lòng, không để ý tới huynh. Đại ca, huynh là muốn gặp Lâm tỷ tỷ phải không, đến thật là nhanh.”

Phương Hường Minh buồn cười nhìn đường đệ, dù là Phương lão thái đối với vị cháu gái này cũng không cách giải quyết, hắn không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao.

“Đúng vậy, đệ muội là lần đầu tiên mời chúng ta đến đây, vi huynh làm sao không nhanh chóng ra roi giục ngựa chạy tới.”

Từ sau khi trở về Ngọa Long thành, Lâm Uyển Nhân liền thay đổi thái độ bình thường, dưới sự cho phép của Hứa Hải Phong, chủ động tham dự đủ loại chính vụ trong thành, bên người còn có đám người Cát Hào Kiếm phụ trợ, cũng đem hết thảy sự vụ xử lý gọn gàng ngăn nắp.

Cũng là như thế, bằng vào thân phận công chúa cố quốc, nàng được hoan nghênh còn hơn xa trong tưởng tượng. Lệnh phát ra, một mực thông hành không cản trở, không người nào dám can đảm cãi lệnh, đối với việc yên ổn dân tâm lại càng phát ra tác dụng lạ thường tốt đẹp.

Đạo chính trị, sự hiểu biết của nàng cũng không kém hơn kẻ nào. Hơn nữa lại sinh trong nhà đế vương, đối với đạo cân bằng càng hiểu sâu sắc. Có nàng chu toàn giữa các đại thế lực, phát ra tác dụng linh hoạt nhuần nhuyễn, quan hệ cùng tam đại thế gia ở mặt ngoài càng vạn phần hòa hợp.

Đối với thế gia đệ tử như Phương Hường Trí mà nói, tiếp xúc với Tương Khổng Minh xa xa không bằng cùng tiếp xúc với Lâm Uyển Nhân.

Tương Khổng Minh được xưng thiên hạ đệ nhất trí giả. Tiếp xúc cùng hắn, tùy thời đều phải duy trì lòng cảnh giác cực cao, mà lúc ở chung với vị tuyệt đại giai nhân này, lại như cơn gió mùa xuân, cảm giác hai bên hoàn toàn khác hẳn.

“Tiểu muội, có biết Lâm đệ muội tìm vi huynh có chuyện gì không?” Phương Hường Minh thuận miệng hỏi.

“Không biết, vừa rồi có phong mật hàm từ đại doanh phương tây truyền đến, tỷ tỷ vừa xem, liền ra lệnh mời mọi người tới.”

Phương Hường Trí kỳ lạ, hỏi: “Tiểu muội, muội không có xem qua sao?” Trong lòng hắn cực kỳ kỳ quái, lấy tính tình của Phương Doanh Anh, lại không nhìn trộm, thật sự là kỳ lạ.

“Trí đệ, không thể nói bậy.” Phương Hường Minh thấp giọng trách mắng, người sau cả kinh, lập tức im miệng không nói.

Phương Doanh Anh miễn cưỡng cười, nói: “Chuyện của mọi người, tiểu muội không muốn xen vào.”

Phương Hường Minh đột nhiên dừng chân lại, đưa tay sờ lên đầu nàng, nói: “Doanh nhi, muội...trưởng thành.”

Quan hệ giữa Phương gia cùng Hứa Hải Phong lúc này phi thường vi diệu, Phương Doanh Anh tự nhiên có thể nhận ra. Nhưng nàng lại ra vẻ không biết, nếu đổi lại là Phương Doanh Anh trước kia, không quây đực trong lên cũng không buông, nhưng hôm nay, nàng đã biết có những sự tình không chạm vào mới là tuyệt vời nhất.

Phương Hường Minh thầm thở dài một hơi, mọi người sẽ luôn trưởng thành, dù là vị tiểu muội thuần chân này cũng chậm rãi phát triển, chỉ là không biết đối với nàng mà nói, mất đi sự thuần chân vô tư vô lự kia, là phúc hay là họa?

Tiến vào chính thính, Lâm Uyển Nhân chờ đợi đã lâu, sau khi hành lễ ra mắt hai người, nàng cũng không khách sáo, nói thẳng: “Phương tướng quân, ngay tại hôm qua, đại doanh phương tây đã nhận được một lá quốc thư từ phía Hung Nô nhân truyền tới.”

“Nga, bên trên viết gì?” Phương Hường Minh biết, lá thư này khẳng định không phải chuyện đùa, nếu không với tính cách của Lâm Uyển Nhân cũng sẽ không gấp gáp lập tức tìm mình thương nghị.

Chỉ là trong tim của hắn vẫn có chút cảnh giác, đại doanh phương tây có cử phụ Nhĩ Đống Kiệt trú thủ, nhưng trước khi hắn tới đây, chưa nhận được lá thư nào của Nhĩ Đống Kiệt.

Điều này chỉ có hai lời giải thích, một là hệ thống tình báo dưới trướng Hứa Hải Phong vượt qua bao nhiêu năm bố trí của Nhĩ Đống Kiệt tại tây bắc, hai là điều mà làm trong tim của hắn có chút hàn ý.

Mấy ngày trước đây Tô Xuân Vĩ làm như cố ý vô ý nói ra một câu, gần đây Nhĩ Đống Kiệt cùng Hứa Hải Phong tiến tới rất gần, trong lời nói không hỏi cũng biết.

Nhĩ Đống Kiệt không phải người bình thường, hắn là tổng phụ trách của Phương gia đặt tại khu vực tây bắc, đã cẩn thận sinh sống tại nơi này mấy chục năm. Thực lực mạnh, có thể nói là thâm căn cố đế. Nếu ngay cả hắn cũng lựa chọn đầu hàng Hứa Hải Phong, vậy sự đả kích với Phương gia cũng không phải nhỏ.

Phương Hường Minh khẽ lắc đầu, đem sự lo lắng trong lòng ném ra sau não, hai mắt nhìn Lâm Uyển Nhân, chờ đợi nàng trả lời.

Lâm Uyển Nhân vung tay lên, Uyển Linh đứng hầu một bên cầm chiếc khay trong tay đi tới trước mặt Phương Hường Minh, trên khay đặt một lá thư vuông vuông.

Phương Hường Minh đưa tay cầm lên, lật ra nhìn, lập tức hai mắt bắn tinh quang, hai tay đang ổn định lại rung động lên.

“Đại ca...”

Khó thấy hắn thất thố như vậy, Phương Hường Trí cùng Phương Doanh Anh đồng thời kinh hô.

Phương Hường Minh nhắm hai mắt lại, nói: “Mười ngày sau, Hung Nô nhân hộ tống di thể nhị thúc cùng Lý Bác Hồ thượng tướng quân đi tới đại doanh phương tây.”

Hắn đã cố sức khống chế tâm tình của mình, nhưng trong giọng nói vẫn có thể nghe ra một tia bi thương cùng kích phấn.

Phương Hường Trí kinh hô một tiếng, cũng bất chấp lễ phép, giật lấy lá thư trong tay đường huynh, lật ra xem.

Trong thư chỉ rải rác mấy hàng, đã viết rõ ý tứ bên trong. Theo lời thỉnh của Hứa Hải Phong, bọn họ nguyện ý đem thi thể của Phương Lệnh Đức và Lý Bác Hồ trả lại Ngọa Long thành.

Trong lòng Phương Hường Trí đau đớn, cơ hồ khóc rống tại chỗ, cũng may tính tình hắn cũng mạnh mẽ, không muốn thất thố trước mặt người ngoài như Lâm Uyển Nhân, vội vã dùng tay che khuất trán, lau đi giọt lệ trên khóe mắt, ngạnh sinh đem sự bi ai đè ép xuống.

Phương Doanh Anh tiến lên một bước, nhẹ nhàng cầm bàn tay hắn, ôn nhu kêu lên: “Trí ca...”

Hít một hơi thật sâu, Phương Hường Trí nhìn tiểu muội nặng nề gật đầu, nói: “Ta không có việc gì, muội yên tâm.”

Phương Hường Minh cũng từng trải qua sự đau đớn mất phụ thân, biết rõ nỗi khổ bên trong. Nhưng việc này không cách nào khuyên giải, chỉ dùng thời gian chậm rãi xoa dịu vết thương chảy máu trong lòng này. Hắn khe khẽ thở dài, hỏi: “Đây là đại sự, đệ muội có thông tri cho nhị đệ cùng Tô, Đường hai nhà chưa?”

“Chưa thông tri.” Lâm Uyển Nhân nhìn thấy Phương Hường Minh nhướng mày, biết suy nghĩ trong lòng hắn, giải thích: “Trước khi phu quân rời đi, từng dặn bảo nhiều lần, đại sự trong thành, hết thảy do tướng quân làm chủ.”

Trong lòng Phương Hường Minh vừa động, nhưng lúc này không cho hắn tự hỏi nhiều hơn, chỉ trầm ngâm một chút, nhân tiện nói: “Như thế, thỉnh đệ muội thông tri nhị đệ, lại thỉnh Tô Xuân Vĩ cùng Đường Khải hai vị gia chủ tới đây, cùng nhau thương lượng.”

Lâm Uyển Nhân lên tiếng, phân phó một câu, bên ngoài chính thính đã sớm có người đợi hầu đã lâu, nhận được mệnh lệnh liền nhanh chóng rời đi, có thể thấy được nàng đã sớm có chuẩn bị, mà cũng đã an bài xong người, chỉ chờ một câu nói của Phương Hưởng Minh.

Hứa Hải Phong ở trong Thái Hành sơn mạch, dù người đưa tin có tốc độ như Ô Vân, cũng không cách nào chạy tới nhanh như vậy. Nhưng sau khi Tô, Đường hai nhà nhận được tin tức, cũng đã rất nhanh đi tới nơi này.

Bọn họ cũng không biết xảy ra chuyện gì, nên khi nhìn thấy gương mặt đau thương của Phương Hưởng Trí, không khỏi cảm thấy kinh dị. Đợi Phương Hưởng Minh giải thích một lần, lúc này hai người mới hiểu được.

An ủi lẫn nhau vài câu, bọn họ nghĩ đến trường bối nhà mình, tâm tình cũng trầm trọng lên.

“Phương huynh, ngươi có ý định phái ai đến đại doanh phương tây?” Một thoáng sau, Đường Khải mở miệng hỏi.

Phương Hưởng Minh chưa trả lời, Phương Hưởng Trí ở bên cạnh giành nói trước: “Vô luận thế nào, tiểu đệ nhất định phải đi.” Hắn nói vô cùng đơn giản, nhưng lại kiên quyết, không còn đường thương lượng.

Tô Xuân Vĩ thở dài nói: “Trí huynh đệ nhất định là phải đi. Phương huynh, không biết thương thế của Lý Quan Anh đã tốt hơn chưa?”

Phương Hưởng Minh khẽ gật đầu, nói: “Thương thế của Quan Anh chỉ là vết thương ngoài da, tuy mất máu quá nhiều, nhưng trải qua điều dưỡng, cũng đã khôi phục. Chuyện này có thể tính thêm hẳn.”

Tất cả mọi người đều gật đầu, không ai mở miệng phản bác.

Hung Nô nhân kính trọng nhất, chính là nhân vật anh hùng. Thương Lang quân đoàn đại thống lĩnh Lý Bác Hồ tự mình dẫn theo ba trăm tử sĩ, lực thủ Bắc Thắng môn hai canh giờ, cuối cùng cạn lực mà chết. Việc này đã sớm truyền khắp thiên hạ, cho dù là Cáp Mật Thứ cũng không thể phủ nhận.

Nếu di thể của hắn có thể trở về Ngọa Long thành, làm con cháu của Lý gia như Lý Quan Anh mà nói, vô luận như thế nào cũng phải đích thân đến đón.

“Lần này, cũng tính ta một phần.” Phương Hưởng Minh trầm ngâm chốc lát, rốt cục nói.

“Phương huynh, nếu người đi, Ngọa Long thành giống như quần long không đầu, chẳng phải là...” Tô Xuân Vĩ nhướn mày nói.

“Không sao, Khải Tắt nhân đã lui binh ba mươi dặm, mà viện binh của bọn họ cũng chưa tới. Hôm nay Ngọa Long thành vững như thái sơn, Tô huynh cứ việc an tâm.”

Nghe được Phương Hưởng Minh nói như vậy, Tô Xuân Vĩ thở dài, biết hắn đã sớm quyết định, khuyên nữa cũng là vô dụng.

Lại thương nghị một phen, mấy vị có quyền thế nhất trong Ngọa Long thành đều tán đi.

Đường Khải vừa đi ra tới đường cái, đang muốn lên ngựa, thỉnh lĩnh nghe sau lưng có người bắt chuyện: “Đường huynh.”

Hắn quay đầu lại nhìn, một vị thiếu phụ nhẹ nhàng bước tới, chính là tiểu muội Đường Nhu Nhi.

“Đường huynh, khó được đến một lần, có thể cùng tiểu muội ôn chuyện một chút không?”

263. Chương 263: Ngũ Niên Chi Ước (hạ)

Nước sôi chảy vào trong chén, lá trà màu bích lục theo nước gợn quay cuồng, trông rất đẹp mắt.

“Đường huynh, thỉnh dùng trà.” Đường Nhu Nhi nhắc bình trà ngon, châm một chén, đưa tới trước mặt Đường Khải.

Đường Khải nhận lấy, uống một ngụm, cười nói: “Tiểu muội, muội càng ngày càng biết cách hưởng thụ.”

Mỉm cười, gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười vui vẻ, thật giống như trăm hoa nở rộ, làm cho người ta hoa mắt xao xuyến: “ Đường huynh, chúng ta đều là người một nhà, tiểu muội cũng không cùng ngài dây dưa, hôm nay có chuyện muốn nói, mới thỉnh ngài đến đây một lần.”

Ánh mắt Đường Khải có chút sụp xuống, tim hắn đập nhanh hơn, tuy biết rõ bọn họ có quan hệ anh em họ, nhưng đối mặt vẻ đẹp tuyệt sắc như thế, hắn cũng không dám nhìn lâu.

Đường Nhu Nhi từ sau khi lập gia đình, đã thay đổi về ngoại hình ngày xưa, lại tăng thêm phần kiều diễm, cực phẩm như thế, chỉ cần là nam tử bình thường, đều khó tránh khỏi nảy sinh ý nghĩ kỳ quái.

Đường Khải đương nhiên biết được, chính mình cùng Đường Nhu Nhi mặc dù có quan hệ huynh muội, nhưng nếu bàn về sự thân thích và hòa thuận, đó là xa xa không sánh được với Phương Hưởng Trí cùng Phương Doanh Anh.

Hôm nay Đường Nhu Nhi chủ động tìm hắn, nhất định là có chuyện muốn nói, mà không phải lôi kéo hắn đến bàn về chuyện bình thường trong gia tộc.

Hắn mỉm cười, nói: “ Tiểu muội sao lại nói vậy, nếu chúng ta đều là người trong nhà, vậy chuyện của muội chính là chuyện của tiểu huynh. Chỉ cần phân phó một tiếng, tiểu huynh tự nhiên sẽ giải quyết thỏa đáng cho muội.”

Đường Nhu Nhi đứng dậy, hướng hắn nhẹ nhàng khom người, nói: “ Đa tạ đại ca.”

Theo sau, nàng xoay người cầm lấy một danh sách, đưa lên cho Đường Khải, nói: “ Mời đại ca xem qua, đây là trước khi phụ thân lâm chung, đã cho người mang đến giao cho tiểu muội.”

Đường Khải kinh hãi, cầm lấy, tiện tay lật vài trang, ánh mắt lập tức thay đổi.

Sau một lúc lâu, hắn nhẹ nhàng xếp danh sách lại, ánh mắt lại khôi phục tỉnh táo, nói: “ Không biết tiểu muội báo cho vị huynh việc này, lại có dụng ý gì?”

Thanh âm dễ nghe thanh thúy, như bách linh diệu hót vang của Đường Nhu Nhi cất lên: “ Sản nghiệp nơi này, châu báu cùng nhân thủ, đã chiếm ba phần của cả gia tộc.” Nàng dừng một chút, trong sắc mặt chợt thương cảm: “ Đây là phụ thân lưu cho nữ nhi của người một chút tâm ý cuối cùng.”

Đường Khải muốn nói lại thôi, trầm ngâm chốc lát, rốt cục thở dài một tiếng, nói: “ Nếu là di mệnh lâm chung của bá phụ đại nhân, vậy vị huynh sẽ tuân theo.”

Từ sau khi Đường Tông Hàn qua đời, hắn tiếp chưởng Đường thị gia tộc, đã ngoài ý muốn phát giác, tiền tài cùng nhân lực mà hắn có khả năng điều động trong tay so với Phương, Tô hai nhà quả thật kém hơn rất nhiều. Đối với việc này hắn luôn nghi hoặc khó hiểu, chẳng lẽ hậu nhân của tam đại thế gia đúng là kém xa đời trước hay sao.

Thẳng đến lúc này, hắn mới biết được, nguyên lai Đường lão gia tử tự mình lấy bớt đi ba phần thực lực cùng tiền tài. Dù là lúc này hắn có vạn phần tức giận, nhưng vạn đã đóng thuyền, còn muốn đòi lại cũng là việc muốn vãn khó khăn.

Đừng nói sau lưng Đường Nhu Nhi có Hứa Hải Phong cùng cổ lực lượng quân sự cường đại như Hắc Kỳ quân, cho dù là ân sư thụ nghiệp Lê Ngạn Ba Lê đại tông sư cũng không phải là một người dễ chọc, nếu chọc giận vị này, với tu vi cấp tông sư như lão, sẽ làm ra hành vi gì ngoài ý muốn, vậy thì không thể tưởng nổi.

Cùng với việc đòi lại thứ mà không đòi được mà còn phải cùng Hứa Hải Phong hoàn toàn quyết liệt, thì không bằng thuận nước đẩy thuyền, còn có thể bán ra một nhân tình, vì ngày sau gặp mặt lưu lại một con đường sống.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, hắn cũng đã nghĩ thấu quan hệ lợi hại bên trong, cũng liền quyết định. Cho dù là Đường Tông Hàn có sống lại, cũng bất quá như thế.

Hắn hít sâu một hơi, bình ổn một chút ý chí kích động, vào giờ khắc này, hắn đối với quyết định này của Đường lão gia tử cực kỳ bất mãn, thậm chí còn dùng ác cảm để mà hình dung.

Phương, Đường, Tô ba nhà luôn luôn ngang hàng xưng danh, tam đại thế gia cũng quá mức ăn ý, đều tự có thực lực tuy cao thấp, nhưng về tổng thể mà nói, cũng là kém nhau không xa.

Chỉ là trước khi Đường Tông Hàn lâm chung lại chơi một tay như vậy, lập tức liền tạo thành cục diện làm cho hần phải mười phần xấu hổ cùng nguy hiểm.

Tiền tài thì cũng không nói, Đường Khải tuy cũng thích tiền tài, nhưng càng thêm thích quyền lực. Hần biết thật rõ, chỉ đạt được quyền lực lớn hơn nữa mới có thể tự nhiên lấy được càng nhiều tiền tài danh chính ngôn thuận gom về túi mình.

Tiền, sau khi kiểm vào tay, chỉ dùng để xài, dùng để hưởng thụ. Hần không phải là một người xem tiền tài như mệnh, nếu hần thật sự là người như vậy, Đường Tông Hàn cũng tuyệt đối không đem chức gia chủ Đường gia truyền lại cho hần.

Đường Khải được xem trọng trong số những người trong gia tộc, điều này cũng có quan hệ đến nhân mạch ngàn tơ vạn lũ cùng Đường Tông Hàn.

Khác với Phương Hưởng Minh và Tô Xuân Vĩ, Đường Khải lại chỉ là một người cháu của Đường Tông Hàn, chính là nghiệp cha con hưởng, nếu không phải Đường Tông Hàn không có con trai, ngai vàng của Đường gia chủ cũng không tới phiên hần.

Tuy lúc này hần đã là Đường gia gia chủ, nhưng vô luận căn cơ cùng danh nghĩa, đều xa không bằng hai nhà bên kia làm cho lòng người thuần phục.

Lại trải qua việc Đường Tông Hàn cố ý chia xẻ bớt trong đó, thực lực mà hần có khả năng nắm giữ lại càng yếu hơn không sao chịu nổi.

Mặc dù trên tay hần vẫn còn thực lực đủ để làm cho đại đa số người ước vọng còn không kịp, nhưng nếu so với Phương, Tô hai nhà, hần liền có vẻ đặc biệt yếu hơn nhiều.

Ánh mắt Đường Nhu Nhi ngấm nhìn phương xa, khoe miệng xinh đẹp của nàng có chút nhếch lên, thật giống như một tia đùa cợt ngoài ý muốn: “ Đường huynh, phụ thân đem ba phần đó truyền vào trong tay muội, chỉ là dặn bảo tiểu muội giữ gìn mà thôi.”

Đường Khải lại thoáng giật mình, đôi mày rậm nhíu cao: “ Muội nói gì?”

“ Phụ thân nhượng tiểu muội giữ gìn năm năm, năm năm sau lại phải chuyển giao cho Đường huynh.”

“ Năm năm sao, vì sao?”

“ Bởi vì phụ thân không đành lòng nhìn thấy nữ nhi mà ông ấy thương yêu nhất trở thành kẻ địch của gia tộc.”

Đôi mắt của Đường Khải chợt sáng lên, lóe ra quang mang làm cho người ta sợ hãi.

Lời này của Đường Nhu Nhi tuy có vẻ mật mờ, nhưng Đường Khải làm sao lại nghe không rõ.

Năm xưa, lúc Hứa Hải Phong cùng Đường Nhu Nhi mới quen, tạm thời chỉ là một tiểu binh vô danh không có chí lớn. Chỉ là Đường Tông Hàn vạn vạn thật không ngờ, sau khi Hứa Hải Phong đi sứ Hung Nô trở về, liền lập tức ôm lòng mưu phản. Hơn nữa luồng dã tâm kia còn bành trướng cực nhanh, to lớn, đều làm hần không chuẩn bị kịp.

Nếu cứ tiếp tục phát triển đi xuống, chung quy có một ngày, Hứa Hải Phong bởi vì quan hệ lợi ích mà trở thành kẻ địch của tam đại thế gia.

Một khi xảy ra tình huống như vậy, Đường Nhu Nhi chen ở giữa lại phải làm như thế nào.

Một bên là gia tộc của mình, bên kia là nữ nhi mà mình thương yêu nhất, hai bên so sánh, làm hần không biết làm sao, khó thể hạ được quyết tâm.

Cuối cùng, hần làm ra một phương pháp hòa hoãn, rút ra ba phần thực lực cùng tiền tài của gia tộc, đưa vào trong tay Đường Nhu Nhi.

Ý tứ của Đường lão thượng thư rất rõ ràng, năm năm, hẳn cho Hứa Hải Phong thời gian năm năm để chứng minh chính mình. Nếu ở trong lúc này, hẳn có thể giao ra một đáp án làm cho mọi người đều hài lòng, vậy Đường gia tự nhiên cũng không phải là một gia tộc ngoan cố không biết thay đổi theo thời thế. Mà hẳn lựa chọn ra người thừa kế cũng không phải là người không biết nhìn thời cuộc.

Đường Khải nhắm hai mắt lại, trong tim của hắn nhắc lên một trận sóng lớn vô cùng mãnh liệt.

Trong mấy tháng, gia chủ như hắn làm thật khó khăn, tuần quy đạo củ, không dám có nửa điểm sơ sẩy.

Vô luận là niên đại nào, đặc biệt là gặp thời loạn thế, hết thấy đều phải lấy thực lực mà nói chuyện. Thực lực trong tay hắn nếu thua xa không bằng người, tự nhiên không thể làm gì khác hơn là mang theo cái đuôi làm người.

Nếu...nếu có thể được Đường Nhu Nhi toàn lực ủng hộ, nếu có thể đem toàn bộ thực lực của Đường gia tập trung vào trong tay của mình, vậy bày trước mặt của hắn, có phải sẽ là một con đường kang trang hay không?

Trong lòng Đường Khải lại một trận kinh hoàng, với sự tu dưỡng của hắn, cơ hồ còn không che giấu được phần cuồng nhiệt đang sôi trào trong lòng mình.

Hắn...Đường Khải, lại há cam tâm làm người dưới trướng người khác.

Sau một lúc lâu, lại mở mắt, lời nói của hắn bình tĩnh mà kiên quyết: “Được, năm năm thời gian. Chỉ mong đến lúc đó tiểu muội sẽ giữ lời hứa.”

Đường Nhu Nhi ôn nhu, nhưng thanh âm lại dị thường kiên định vang lên: “Đường huynh cứ yên tâm, dù sao tiểu muội cũng là họ Đường.”

Bóng người chợt lóe, trong gian phòng đột nhiên xuất hiện thêm một hán tử cao lớn trong trang phục thư sinh.

Trong lòng Đường Khải lại thất kinh, đợi khi thấy rõ khuôn mặt người tới, cũng không tự chủ được mà thở phào nhẹ nhõm, tiến lên trước một bước, vái chào thật sâu, nói: “Lê đại tông sư, sao ngài cũng tới.”

“Sư phụ...”

Khác với sự cẩn thận của Đường Khải, Đường Nhu Nhi rất dứt khoát nắm lấy cánh tay của Lê Ngạn Ba, bộ dáng thân thiết cơ hồ làm cho người ta tưởng rằng bọn họ là cha con ruột thịt.

Vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé mềm mại như không xương đang kéo ống tay áo của mình, Lê Ngạn Ba nhìn Đường Khải, đột nhiên cười nói: “Khải nhi, lão phu còn chưa chúc mừng người đã tiếp chưởng Đường gia.”

Đường Khải lại đỏ mặt lên, nói: “Làm lão nhân gia chê cười.”

“Sư phụ, ngài khó được đến đây một chuyến, Nhu nhi mang chút trà ngon mới cho sư phụ.” Đường Nhu Nhi nhẹ giọng nói, buông lỏng hai tay, mỉm cười nhẹ nhàng rời đi.

Trong lòng Đường Khải lại rung mình, Đường Nhu Nhi làm như vậy rõ ràng là mượn cớ rời đi.

“Khải nhi, hai mươi năm trong nháy mắt đã qua, hôm nay người đã là gia chủ một nhà.” Lê Ngạn Ba ngửa mặt lên trời thở dài, nghĩ đến thời gian trôi qua, không khỏi than thở.

“Dạ...” Đường Khải sụp mắt thuận tòng nói, nếu chỉ nhìn vẻ mặt lúc này của hắn, mặc cho ai cũng đoán không được hắn chính là gia chủ một trong tam đại thế gia.

“Hai mươi năm trước, khi Tông Hàn mang người tới gặp ta, ta đã biết, lòng của người rất lớn.”

Đường Khải lại cúi đầu thật sâu, hắn vẫn không giải thích, bởi vì ở trước mặt của hắn, là Lê Ngạn Ba. Cho dù có nói ra lời lẽ xinh đẹp giả dối vạn phần cũng không cách nào giấu diếm qua được bậc tông sư đã đạt tới thiên nhân cảnh giới của lão nhân gia ông ta.

“Tông Hàn tuy đã mất, nhưng Đường gia có người, cũng chưa chắc sẽ kém hơn Phương, Tô hai nhà. Người không phải con ruột của Tông Hàn, nhưng nguyên nhân chính vì như thế, người làm việc lại càng thêm cẩn thận, đối với đạo khiêm nhượng dung nhẫn, người đã hiểu rõ nhất trong ba người.”

Lê Ngạn Ba quay đầu lại, tuy ánh mắt không ngưng tụ trên người Đường Khải, nhưng Đường Khải lại biết từng cử động hay biến hóa tâm tình của mình đều bị lão nhân này nắm trong lòng bàn tay.

“ Nếu như không có Hứa Hải Phong, hoặc là nói, nếu như không có những kỳ nhân dị sĩ dưới tay hần, có lẽ sẽ có một ngày, Đường gia thật có thể đứng trên đỉnh cao của tất cả các thế gia.” Lê Ngạn Ba đột nhiên nói.

Hai mắt Đường Khải chợt tuôn ra một đoàn tinh quang, hần ngẩng đầu, đôi mày gắt gao nhíu chặt lại: “ Ngài thật sự xem trọng Hứa tướng quân như vậy sao?”

Lão nhân cũng không có trực tiếp trả lời câu hỏi của hần, mà là nhàn nhạt hỏi: “ Người có biết, ước hẹn năm năm này là ai đề nghị với Tông Hàn lão đệ hay không?”

Đường Khải mờ mịt lắc đầu, chỉ là hần đột nhiên ngăn ra, ánh mắt khi ngẩng đầu nhìn Lê Ngạn Ba lại tràn ngập dấu hỏi.

“ Không sai.” Lê Ngạn Ba than dài một hơi, nói: “ Đúng là lão phu đề nghị. Khải nhi a...Lão phu có thể đảm bảo, năm năm sau, thứ của Đường gia vẫn của Đường gia, chỉ là, trước lúc đó, người phải tự lo cho bản thân mình.”

Con mắt hoa lên, định thần nhìn lại trong phòng trống trải không người, không biết khi nào Lê Ngạn Ba đã biến mất vô tung. Đường Khải nắm chặt hai tay, trong lòng bàn tay đã hoàn toàn ướt đầm.

264. Chương 264: Đội Trưởng (1)

Trên đỉnh đầu Lâm Gia Huy sương khói cuộn cuộn, toàn thân hần chỉ mặc duy nhất một cái khố, lúc này mồ hôi đã chảy ướt đầm lưng. Sắc mặt của hần cực kỳ thống khổ, chân khí từ bên ngoài tràn vào một lần, thì sự kích động đều mang đến cho hần khổ sở lớn lao.

Khuôn mặt của hần đã vặn vẹo cực độ, thần trí hần đã đạt tới bên bờ hồng mất, phảng phất chỉ cần có thêm một tia lực lượng, là có thể làm cho hần rơi vào hoàn cảnh tinh thần thác loạn vạn kiếp bất phục. Nhưng hần từ trẻ tuổi cứng cỏi hơn người này lại từ đầu tới cuối không rên một tiếng, hần đang dùng ý chí cùng thần kinh như sắt thép của mình chống cự nỗi đau khổ phảng phất như không bao giờ ngừng lại kia.

Trên một tòa núi cao thuộc Thái Hành sơn mạch, có một ngôi nhà đá nho nhỏ vững chãi không có chút bắt mắt.

Bên ngoài nhà đá, hơn trăm hắc y đại hán vạm vỡ đang bao quanh thủ vệ, trong tay bọn họ cầm binh khí, vẻ mặt lạnh lùng, suốt mấy canh giờ, lại không có người nào phát ra nửa điểm âm thanh.

Một trận gió núi thổi tới, phất phơ một góc áo, thổi rối mái tóc bọn họ, làm cho người ta nhận biết bọn họ không phải là những pho tượng không có tính mạng.

Một con chim về tổ bay lượn trên không, hướng căn phòng nhỏ bay tới.

Đột nhiên, một gã hắc y nhân đưa tay lên cao, trong tay của hần đang cầm một cây nõ tiến đen nhánh đặc chế, nương theo tiếng cơ quan bóp cò, một đạo quang mang màu lam cắt qua phía chân trời.

Một tiếng thảm thiết, con chim nhỏ rơi xuống mặt đất, run run vài cái, cũng không còn thấy động tĩnh.

Mọi người phảng phất như không cảm giác, tựa hồ vốn chưa từng phát sinh qua bất cứ chuyện gì, cũng không có người hứng thú liếc mắt nhìn con chim không may kia.

Quỷ dị, tràng diện lại yên lặng trở xuống.

“ Oanh...”

Trong óc chợt nổ vang một tiếng như sấm. Hai mạch nhâm đốc đã quán thông, một cỗ khí tức vô cùng mát mẻ ở trong cơ thể lưu chuyển không ngừng, đủ loại khổ đau đã tan thành mây khói, lưu lại chỉ còn là cảm giác phiêu diêu dục tiên.

“ Đại công cáo thành.” Hứa Hải Phong cười to nói.

Hắn cùng Hạ Nhã Quân liếc mắt nhìn nhau, trong lòng còn thấy sợ hãi.

Lâm Gia Huy vốn là một vị thứ nhất phẩm cao thủ, nếu như không có gì ngoài ý muốn, vậy trong mấy năm sau, có thể khẳng định được hắn sẽ đạt tới nhất phẩm cảnh giới.

Nhưng Tương Khổng Minh lại đưa ra ý kiến, muốn trong vòng một ngày đem công lực của hắn đề thăng tới tiêu chuẩn nhất phẩm đỉnh cấp.

Công lực tiến bộ phải do ngày tháng lâu dài tích lũy, nghĩ muốn trong một ngày vượt qua một cấp, nói dễ vậy sao.

May là, lúc này trên Thái Hành sơn mạch, thứ gì không nhiều lắm, nhưng lại có nhiều tông sư.

Bốn vị tông sư cùng tụ một chỗ, là chuyện làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói. Nếu ngay cả bọn họ liên thủ mà cũng không cách nào làm được, vậy trong thiên hạ thật sự là không còn có ai có thể hoàn thành được việc này.

Vào buổi tối, lấy Thái Ất chân nhân cầm đầu, ba người Hứa Hải Phong làm phụ, vì hắn bảo vệ tâm mạch, đan điền, tập hợp lực lượng của siêu cấp cao thủ tứ đại tông sư, vì hắn mạnh mẽ phát triển kinh mạch, dẫn thông hai mạch nhâm đốc.

Vừa phải vì hắn khuếch trương kinh mạch, còn vì hắn bổ sung nội lực không đủ, lại phải bảo vệ thể nội khí quan trọng cơ thể hắn, nếu không bị nội lực trùng xông, đã sớm đi đời nhà ma.

Cũng may nơi này còn có bốn vị tông sư, bọn họ đều đã lĩnh ngộ tinh thần lực, vốn không cần nói, liền phối hợp như là một người xuất thủ.

Hiểu là như thế, nhưng bốn người họ cũng phải trải qua mấy canh giờ nỗ lực không ngừng, mới hoàn thành hành động vĩ đại chưa ai từng có.

Mà Lâm Gia Huy cũng thành người đầu tiên chỉ trong một ngày từ một thứ nhất phẩm cao thủ thăng lên tới nhất phẩm cao thủ đỉnh cấp.

“Hư...Đây đúng thật là muốn một chết người a. Lão đạo ít nhất đoán mệnh mười năm, sau này có đánh chết lão đạo cũng không làm chuyện như vậy nữa.” Thái Ất chân nhân vận mạnh người một cái, làm ra bộ dáng cực kỳ uể oải, than dài thở ngắn nói.

Tuy công lực của lão đã đạt tới cảnh giới sâu không lường được, nhưng dù sao cũng là một lão nhân hơn trăm tuổi, trải qua thời gian dài không ngừng vận công, tinh lực không khỏi có chút mệt mỏi. Chẳng qua cũng không đến mức khoa trương như lời lão nói.

Những tông sư khác ở vào tuổi của lão, đại khái cũng đã đi âm tào địa phủ, chẳng qua đến tột cùng là đi uống rượu trò chuyện với Diêm La Vương, hay là đi mưu đồ soán vị thì không biết.

Duy nhất chỉ có vị lão nhân này đã lớn tuổi đến như vậy mà còn chưa chết, hơn nữa nhìn thân thể lão kiện tráng như thế, tuyệt không giống một lão nhân đã đến ngày tàn cuối đời, sắp sửa bước vào quan tài.

“Lão nhân gia nói đùa.” Hai vợ chồng không nhìn được, nhẹ giọng bật cười, về phần Lý Minh Đường vẫn là gương mặt lạnh như băng, không có chút phản ứng.

“Chẳng qua, nói thật, chuyện như vậy sau này đừng làm mới thỏa đáng, thực lực đề thăng quá nhanh, chưa hẳn là chuyện tốt.” Thái Ất chân nhân thu hồi vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói.

“Dạ...văn bối ghi nhớ.” Hứa Hải Phong vái chào thật sâu, nói.

Thái Ất chân nhân cười to mấy tiếng, xoay người đẩy cửa phòng ra, đột nhiên dừng bước, nói: “Phong nhi, bảo bọn họ tản ra đi, nếu không lão đạo chưa hẳn ra ngoài được đó.”

Hứa Hải Phong xấu hổ bước ra trước, phân phó cho những thân vệ quân đạt tới cảnh giới nhị phẩm cùng rời đi.

Đợi lão đạo nhân đi rồi, hắn nhìn quanh mọi nơi, vẫn như trước không nhìn thấy người khởi xướng chuyện này, tiện tay vẫy tới một người, hỏi: “Tương đại quân sư đâu?”

“ Quân sư đại nhân đã sớm xuống núi nghỉ ngơi.”

Ân? Người khởi xướng này, ra chủ ý xấu, lúc này không ngờ lại vô vô mộng chạy lấy người, còn muốn mình đi hoàn thành công việc cho hắn.

“ Phu quân đại nhân chớ có buồn, Tương quân sư làm như vậy sợ là có thâm ý khác.” Hạ Nhã Quân đi theo hắn ra nhà đá, nhẹ giọng an ủi.

“ Vì sao?”

“ Tuy thiếp thân không biết Tương quân sư vì sao phải sáng lập bộ đội đặc chủng này, nhưng chỉ có một loại dự cảm, ngày sau có thể phát huy tác dụng trọng yếu. Tương quân sư lại bất kể hậu quả, cực thiết đề thăng công lực của Lâm Gia Huy phỏng chừng đúng là cố ý cho hắn đảm nhiệm chức vị thủ lĩnh của bộ đội đặc chủng.” Nàng ngừng một chút, trong ánh mắt lóe ra quang mang cơ trí: “ Việc quan trọng như vậy, không phải là tâm phúc của mình gánh lấy thì làm sao có thể yên tâm.”

“ Tị hiềm? Tương Khổng Minh cũng cần tị hiềm sao? Ta xem là hắn lừa dối mới đúng.” Hứa Hải Phong vừa nghe liền hiểu rõ, thất thanh kêu lên.

“ Vì sao không nên tị hiềm?” Lúc này đến phiên Hạ Nhã Quân kinh ngạc hỏi.

Đúng vậy, vì sao hắn không nên tị hiềm chứ? Hứa Hải Phong chỉ có cười khổ, đây chính là chuyện không cách nào cùng nàng giải thích. Dù là vợ chồng tình thâm, cũng không sao nói rõ.

Như có cảm giác, hai người họ đồng thời nhìn vào trong phòng, Lâm Gia Huy hô hấp đã vững vàng. Đôi mắt sáng của hắn chậm rãi mở ra, tinh quang trong mắt vắng khắp nơi, đã công lực đại thành.

Ánh mắt của hắn vừa chuyển, lập tức nhìn thấy Hứa, Hạ hai người đang đứng ngay cửa, đột nhiên thấy trên người khác thường, lập tức rút ra áo khoác ngoài bên giường, nhanh chóng mặc vào, che kín trên người.

Hạ Nhã Quân thoáng buồn cười, nhìn Hứa Hải Phong gật đầu, nhẹ nhàng bỏ đi. Với thân phận cùng kiến thức của nàng, lại làm sao cần cố kỵ một chút chuyện nhỏ.

Hứa Hải Phong cũng cảm thấy buồn cười, nghĩ không ra người này còn một mặt thú vị như vậy.

“ Hứa đại tông sư.” Nhìn thấy Hạ Nhã Quân đi xa, Lâm Gia Huy thở phào nhẹ nhõm, hắn đứng dậy bước xuống đất, cũng không cố kỵ trên người ướt đầm như mới được vớt ra từ trong đầm nước, cứ như vậy mặc quần áo, thì lễ nói.

“ Không cần phải khách khí.” Hứa Hải Phong nhìn hắn, ánh mắt từ từ lợi hại, làm trong lòng hắn sợ hãi.

“ Hô...”

Hứa Hải Phong đột nhiên tiến lên trước một bước, nhanh chóng đi tới trước mặt của hắn, đưa tay đánh tới ngay ngực hắn một chưởng.

Lâm Gia Huy kinh hãi thất sắc, hắn phản ứng cực nhanh, theo bản năng làm ra động tác cúi xuống, đồng thời tung ra một chưởng đón nhận thật nhanh.

“ Ba...”

Hai chưởng chạm nhau, phát ra một tiếng thanh thúy.

Hứa Hải Phong vẫn không nhúc nhích, nhưng Lâm Gia Huy cũng không tự chủ được thối lui ba bước mới đứng vững.

“ Thế nào?”

Lâm Gia Huy ngẩn ra, lập tức hiểu được Hứa Hải Phong là người ra sao, lại làm sao làm ra việc đánh lên người khác. Quan trọng hơn chính là, nếu hắn muốn lấy tính mạng của mình, đó là dễ như trở bàn tay, lại làm sao một kích đánh không trúng, hắn làm như vậy thuần túy là thử xem công phu của chính mình.

“ Đa tạ ân thành toàn của Hứa tông sư.” Lâm Gia Huy thật tình thật ý bái tạ.

“ Ăn được khổ trong khổ, mới là người trên người, người có thể chịu được nỗi khổ khi kinh mạch khuếch trương, đổi lại được tu vi như thế cũng là chuyện đương nhiên.”

Lâm Gia Huy cúi đầu, nhưng trong mắt không che giấu được tia tự ngạo cùng vui sướng.

“ Với công lực hôm nay của ngươi, cho dù là lệnh sư Lâm Nghi Tinh cũng phải kém cỏi hơn ba phần. Trong tuổi trẻ đồng lứa, chỉ đơn thuần luận công lực mà nói, thì ngươi đã đứng đầu. Nếu có thể tu luyện mấy ngày đêm công lực dung hợp quán thông, thiên hạ đã có thể tung hoành.”

Tuổi của Hứa Hải Phong còn nhỏ hơn hẳn nhiều, nhưng những lời già dặn lúc này lại xuất ra từ trong miệng hắn, lại không có chỗ nào không ổn, mà Lâm Gia Huy ở một bên cung kính, lại càng không có chút nào bất mãn.

“ Dạ...đại ân đại đức của mấy vị, tiểu nhân thật sự khó quên.” Trong giọng nói của Lâm Gia Huy có chút run rẩy, đã thấy được trong lòng hắn đang kích động khó thể tự chủ được mình.

“ Chỉ là, có một lợi sẽ có một hại.” Hứa Hải Phong chợt xoay chuyển lời, đột nhiên nói.

Lâm Gia Huy kinh dị bất định ngẩng đầu lên, nói: “ Thanh tông sư chỉ điểm.”

“ Trên đời cũng không có việc không nhọc mà được thu hoạch, tuy ngươi có thể trong một ngày vượt qua mấy cấp, từ thứ nhất phẩm tăng lên tới nhất phẩm đỉnh cấp, nhưng tu vi trong cuộc đời này của ngươi cũng tới đây là dừng, cũng đừng mơ tưởng có thể tiến thêm một bước.”

Sắc mặt Lâm Gia Huy khê biến, hỏi: “ Ngài là nói tông sư vô vọng sao?”

“ Không sai.”

Thở ra một hơi dài, sắc mặt Lâm Gia Huy khôi phục bình thường, hắn nói: “ Tiểu nhân đã sớm hiểu rõ mình, cảnh giới tông sư cho tới bây giờ vốn không dám hi vọng xa vời. Có được thành tựu hôm nay, đã không còn gì tiếc nuối.”

“ Ngươi có thể phóng xuống được, nói rõ ta không có nhìn lầm ngươi.” Hứa Hải Phong vui mừng nói: “ Vậy ta có một chuyện muốn cùng ngươi thương nghị.”

Ánh mắt Lâm Gia Huy căng thẳng, biết hắn sắp đàm luận chính sự, vội vàng nói: “ Hứa tông sư cứ việc phân phó, tiểu nhân nhảy vào biển lửa cũng không dám chối từ.”

“ Không khoa trương như vậy.” Hứa Hải Phong bật cười nói: “ Nghe nói, đoạn thời gian ngươi ở lại Ngọa Long thành, vẫn giữ riêng thân mình, không có chạy quanh khắp nơi, hành động này rất được lòng ta.”

Hồ hấp của Lâm Gia Huy cứng lại, bờ lưng vốn đã khô ráo lại toát ra mồ hôi.

“ Ngày hôm trước, một bộ phận võ lâm nhân sĩ phương bắc gia nhập quân ta, ngươi hẳn là đã biết.”

“ Dạ, tiểu nhân biết được.”

“ Võ lâm nhân sĩ tinh thiện vũ kỹ, nếu có thể vận dụng thích đáng, thì sẽ có đại dụng. Bốn người chúng ta liều mạng hao tổn công lực rất lớn, cũng phải thành toàn cho ngươi, ngươi có biết duyên cớ bên trong?”

Trong lòng Lâm Gia Huy nhảy lên kịch liệt, hắn miễn cưỡng trầm giọng nói: “ Bởi vì tiểu nhân có vài phần trung tâm.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Trung tâm của ngươi có bao nhiêu, bây giờ còn nhìn không ra, nhưng ngươi lại có trí tuệ, vừa nặng tình nghĩa, cho nên ta tuyển chọn ngươi. Về phần có thu phục được bọn họ hay không, thì phải xem ngươi có bản lĩnh thế nào, ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng...”

Lâm Gia Huy vui mừng, hai đầu gối chầm đất, nặng nề nói: “ Ty chúc tuân mệnh, sẽ không làm đại tướng quân thất vọng.”

Thanh âm tràn ngập tin tưởng quanh quẩn trong phòng, chỉ nghe hắn thay đổi cách xưng hô, đã sớm biết hắn có lòng như thế.

265. Chương 265: Đội Trưởng (2)

“Bọn họ huấn luyện thế nào?” Hứa Hải Phong thuận miệng hỏi.

Ở bên cạnh hắn có ba người, ngoại trừ Lâm Gia Huy cùng Lâm Mộc Hợp huynh đệ, còn một là Tương Khổng Minh Tương đại quân sư.

Tương Khổng Minh tự nhiên biết trong miệng hắn nhắc tới chính là võ lâm nhân sĩ, trên mặt hắn lộ ra một tia đắc ý, ở trước mặt Hứa Hải Phong, cho tới bây giờ hắn cũng chưa bao giờ che giấu nội tâm của chính mình: “Có Thái Ất chân nhân lão nhân gia tự mình tọa trấn, nhóm người này nếu còn không chịu bán lực, mới gọi là không có thiên lý.”

Từ khi hơn hai trăm hào kiệt đóng dấu tay mình lên vải trắng, Tương Khổng Minh đã đem bọn họ chia làm hai đội.

Phàm là người lớn tuổi, đức cao vọng trọng, thì mời bọn họ rời khỏi đội ngũ, không hề tham dự sự huấn luyện của bộ đội đặc chủng.

Về phần một trăm tám mươi bảy hảo hán dưới ba mươi tuổi, thì dựa theo cường độ huấn luyện của Hắc Kỳ quân mà tiến hành khổ luyện thật tỉ mỉ cẩn thận.

Thế nào là lẩn lộn trong bùn lầy, phụ trọng hành quân, những hạng mục ngạc nhiên cổ quái thật không ít.

Mặc dù có được vị tiền bối thiên hạ đệ nhất nhân tự mình ra mặt phụ trách giám đốc, nhưng bên dưới cũng đã sớm có lời oán than trách móc, sĩ khí cực thấp, so với quân thủ bị địa phương bình thường còn kém hơn ba phần.

Nhưng trải qua hai ngày huấn luyện, Hứa Hải Phong không thể không thừa nhận, người mà Hồ Tự Trung mang đến cũng không phải là kẻ mềm yếu thừa cơ hội đục nước béo cò.

Thành tích huấn luyện của bọn họ đã đạt tới tiêu chuẩn cực cao, xa xa vượt qua năm đại quân đoàn của Đại Hán, dù là Hắc Kỳ quân cũng chỉ bắt quá như thế. Nhưng sĩ tốt của Hắc Kỳ quân là những người gì a...Người bình thường lại làm sao có thể so sánh với bọn họ?

Lấy sĩ khí thấp như thế mà có thể đạt tới tiêu chuẩn của cường độ huấn luyện, cảm thán duy nhất của Hứa Hải Phong chính là, không hổ là bộ đội đặc chủng a...đúng là bộ đội đặc thù hoàn hảo.

Đột nhiên phát giác phía sau khác thường, quay đầu nhìn lại, trong hai mắt Lâm Gia Huy phát ra một tia quang mang sáng ngời. Đối với quang mang thế này hắn cũng không xa lạ, mỗi một người có được sự tự tin mãnh liệt với bản thân mình, trong mắt bọn họ đều có loại ánh sáng này, đó gọi là...đã tâm.

Bộ đội đặc chủng là dạng bộ đội như thế nào, thành viên trong đó đều là người có được thân thủ ngoài nhị phẩm, nếu lại có được kỷ luật quân đội, vậy trình độ cường hãn của chi bộ đội này đã có thể tưởng tượng mà biết.

Có lẽ khuyết điểm duy nhất của chi bộ đội này đó là nhân số quá ít, nếu chỉ có hai trăm người đầu nhập vào cuộc hỗn chiến đại quy mô, vô luận võ công bọn họ cao bao nhiêu, trừ phi là hai trăm tông sư. Nếu không đều không thể chống lại ảnh hưởng trí mạng của vạn địch quân tạo thành.

Hai trăm tông sư sao? Hắn vội vàng lắc đầu, đem ý nghĩ hoang đường tuyệt luân này ném ra sau não.

Chỉ là bộ đội đặc chủng này đã đủ cường hãn, ít nhất vô luận ở góc độ nào mà xem, bọn họ đều tuyệt đối xứng được là tinh binh hãn hữu. Về phần sĩ khí, đó là do Lâm Gia Huy chưa đến nhậm chức, một khi hắn lên đài, hừ...gương mặt hắn lạnh lùng, ẩn hiện vẻ độc ác.

Có thể thống suất đội quân này, chỉ cần không ngừng hoàn thành nhiệm vụ mà Hứa Hải Phong bố trí, đối với tương lai của hắn mà nói, là giống như cưỡi được một con tuấn mã thiên hạ vô song, dùng tốc độ mà chỉ có dùng từ “bay” để mà hình dung để phóng về phía trước. Chỉ cần nghĩ như thế, tim của hắn đã không tự chủ được mà nóng rực lên, dù là gương mặt hắn cũng chợt nổi lên một mảnh đỏ bừng.

Trương Tấn Trung cho hắn thay tên đổi họ, lại gởi gắm cho Lâm Nghi Tinh, nguyên bốn hi vọng hắn có thể an ổn trải qua cuộc đời còn lại. Nhưng hắn vạn vạn thật không ngờ, đứa con duy nhất này của hắn sau khi

lớn lên, lại đối với con đường làm quan có tham vọng vượt xa cả hần, thậm chí có thể dùng từ mê luyến để hình dung.

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh trao đổi một chút ánh mắt, giữa bọn họ phối hợp ăn ý, có rất nhiều lời đã không cần thông qua ngôn ngữ để trao đổi.

Chốc lát sau, bọn họ đã đi tới trước một loạt phòng xá.

“ Tới, Lâm huynh, người có chuẩn bị xong chưa?”

“ Dạ, thuộc hạ đã sớm chuẩn bị thỏa đáng.” Lâm Gia Huy cung kính nói.

Hứa Hải Phong nhẹ nhàng gật đầu, nói: “ Vậy người đi đi.”

Lâm Gia Huy ứng tiếng, tiến tới trên thao trường, ở ngay giữa có dựng đứng một đồng la thật lớn, hần cầm cây chùy bên cạnh, dùng sức, nặng nề hướng đồng la gõ mạnh.

“ Choang...”

Tiếng vang lớn to rõ xa xa truyền ra, trong đêm khuya, lại càng kinh tâm động phách.

Mặc dù đã sớm có phòng bị, nhưng Lâm Mộc Hợp vẫn rung mình một cái. Trái ngược, Tương Khổng Minh giống như một người điếc, vốn không hề dao động, đối với Tương đại quân sư ở trong thời gian dài phải chịu tiếng hét khùng khiếp của Tần Dũng hành hạ mà nói, chút thanh âm đó còn chưa đủ để nhìn.

“ Thao con mẹ nó...”

“ Con rùa đen nào...”

“ Muốn chết, lăn ra đây cho lão tử...”

Từng tiếng rống giận hỗn loạn từ trong dãy phòng vang ra, bên trong vội vã chạy ra hơn mười đại hán, cả đám quần áo không chỉnh tề, có người thậm chí rất dứt khoát mặc quần đùi với khí thế hung hung chạy tới.

Bọn họ tức giận trùng trùng hướng giữa sân chạy tới, lúc này chỉ có một mình Lâm Gia Huy không chút che giấu đứng ngay bên cạnh chiếc đồng la thật lớn kia, bất mắt như thế, lại còn không biết kẻ dám quấy rầy mộng đẹp của bọn họ là ai, những người này cũng thật quá ngu ngốc.

Lâm Gia Huy chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng, đối với sự phẫn nộ của bọn hần làm như không nhìn thấy.

Ánh mắt này của hần lập tức kích giận mọi người. Từ xưa tới nay có câu nói, văn không đệ nhất, võ không đệ nhị, người tập võ mắt cao hơn đỉnh, mặc cho ai cũng không chấp nhận được thái độ coi rẻ như thế.

Một gã đại hán chỉ mặc một chiếc quần dài, nửa thân trên hần để trần, trên người bộc lộ vẻ cường tráng rắn chắc, hiển nhiên công phu ngoại môn đã đạt đến tài nghệ nhất định. Hần bước tới một bước, tiến đến trước người Lâm Gia Huy, vươn tay liền muốn bắt lấy hần.

Gương mặt Lâm Gia Huy lộ vẻ khinh thường, tay trái đánh ra nhanh như thiểm điện, ngay trước khi bàn tay của hần tử chạm tới thân thể của hần, bàn tay hần đã nặng nề kích lên ngực hần tử.

“ Oa...”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân hình cao lớn giống như cưỡi mây lướt gió bắn ngược trở về, một đồng môn huynh đệ của hần nhìn thấy tình thế không ổn, vội vàng tiến lên, tiếp lấy thân thể nặng nề của hần. Nhưng một cỗ lực mạnh từ trên người hần tử truyền đến, làm bản thân của hần cũng đứng không vững. Hai người đồng thời té ngã trên mặt đất, biến thành như một hồ lô lăn tròn trên đất.

Trong lòng mọi người phát lạnh, tráng hán kia ở trong đội ngũ rất có danh vọng, đã thuộc hàng ngũ thứ nhất phẩm cao thủ, nhưng ở trước mặt người này không ngờ ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

“ Lâm Gia Huy?” Một người chột cao giọng quát.

Lâm Gia Huy có chút sững sốt, nghĩ không ra lại có người nhận ra được mình, hấn đưa mắt nhìn lại, lập tức sáng tỏ, người vừa kêu tên mình chính là một trong những đệ tử thân truyền của Khoái Kiếm môn Lữ Dương Danh, Trương Phúc Sâm.

Hai nhà bọn họ vốn là cường cừu đại địch như nước lửa bất dung. Nhưng từ sau trận đánh tại bắc cương, Lữ Dương Danh giống như quỷ thần xui khiến cứu mạng Lâm Nghi Tinh, tình huống lập tức liền thay đổi. Chẳng những hai người họ, mà là ngay cả đệ tử hai nhà nhìn nhau cũng thuận mắt hơn nhiều, không còn cảm giác căm ghét như ngày xưa.

“ Trương huynh.” Lộ ra một nụ cười hòa thuận, Lâm Gia Huy chấp tay nói.

Trương Phúc Sâm chần chờ thi lễ, trong lòng hấn kinh ngạc cực độ.

Làm đại đệ tử của Khoái Kiếm môn, chẳng những võ công hấn cao minh, đã đạt tới cảnh giới thứ nhất phẩm, quan trọng hơn là hấn biết hai vị Lâm Gia Huy cùng Lâm Mộc Hợp đều là hậu bối đệ tử kiệt xuất nhất, nhưng bọn họ bất quá cũng chỉ có được thân thủ thứ nhất phẩm mà thôi.

Nhưng một chương vừa rồi của Lâm Gia Huy bá đạo tuyệt luân, nhanh như thiểm điện, vô luận là lực lượng hay tốc độ đều vượt xa mình, loại uy lực này cơ hồ đã có thể sánh vai cùng sư phụ.

Điều này ai có thân thủ hành gia đều biết rõ, chỉ bằng một chương kia, người hơi có kiến thức đều có thể nhìn ra hấn đã bước chân vào hàng ngũ nhất phẩm.

Tuổi còn trẻ như thế có thể đạt được bước này, cho dù là trong tứ đại thế gia đầm rồng hang hổ, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Một chương của Lâm Gia Huy, phảng phất như một thùng nước lạnh như băng rét thấu xương, khiêu khích lửa giận của tất cả mọi người. Tuy mọi người đều biết chỉ cần toàn bộ xông lên, dù Lâm Gia Huy có lợi hại hơn gấp đôi, cũng khẳng định không phải đối thủ, nhưng lúc này lại không ai dám xuất đầu ra trước tiên.

“ Khái khái...”

Hứa Hải Phong ho khan một tiếng, từ chỗ tối đi ra.

“ Hứa đại tông sư.” Những tiếng kêu đều nhịp, võ nhân luôn thấu hiểu, đối với người có thể làm cho bọn họ hoàn toàn khâm phục, bọn họ sẽ phát ra sự ủng hộ sùng kính từ trong nội tâm.

Mỉm cười, ánh mắt Hứa Hải Phong đảo qua hiện trường, mà dù là hai huynh đệ vừa té lăn đến choáng đầu hoa mắt cũng đã miễn cưỡng đứng lên.

Hấn dùng ngón tay chỉ Lâm Gia Huy đang đứng ngạo nghễ nói: “ Các vị, đây là tổng chỉ huy của bộ đội đặc chủng do Hứa mỗ an bày, Lâm Gia Huy.”

Mọi người nhìn nhau, ngại với thanh danh hiển hách của Hứa Hải Phong, thật ra không ai dám bước ra phản đối. Chẳng qua trong mắt mọi người nhìn Lâm Gia Huy lúc này đã mang theo vẻ phần phần bất bình.

“ Cáp...” Hết lớn một tiếng, lại đem lực chú ý của mọi người tập trung lên người của mình, Lâm Gia Huy cao giọng nói: “ Tiểu đệ bất tài, được chủ công thưởng thức, thân nhận trách nhiệm, trong lòng quả thực cảm kích. Chẳng qua ta cũng biết, các người vốn không phục, vì thế tiểu đệ ở đây dám nói một câu, ai không phục, chỉ cần có thể đánh ngã ta, vậy...” Hấn đột nhiên dừng lời, quét mắt nhìn về mặt mọi người, nói: “ Vậy tại hạ liền lui chức nhượng hiền, chức thống lĩnh bộ đội đặc chủng này liền do hấn đảm nhiệm.”

Một câu nói kích lên ngàn cân nặng, hiện trường lập tức liền náo nhiệt. Quan chỉ huy của bộ đội đặc chủng, người có ý nghĩ này tuyệt đối không ở số ít. Chỉ là nếu không có thực lực thực sự, nói ra ngoài ngược lại sẽ làm cho kẻ khác chê cười.

Lời của Lâm Gia Huy lúc này đúng là hợp tâm ý bọn họ, lập tức đều có người xoa tay dự định muốn xông lên. Nhưng cao thủ chân chính thì trầm mặc không lên tiếng, người có công lực đạt tới thứ nhất phẩm, đều nhìn ra uy lực một chương vừa rồi, không phải chuyện đùa, dù không cam lòng cũng không dám bước lên chuốc nhục.

Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười, Lâm Gia Huy đúng là cũng có bản lĩnh thật sự, hiểu được làm sao nên vận dụng lời nói, với võ công lúc này của hắn, chỉ bằng mấy người kia, chỉ có thể giúp hắn tạo thêm hình tượng mạnh mẽ uy vũ trong lòng mọi người mà thôi.

Qua tối nay, chỉ cần hắn có thể thể hiện được mình trước mặt sĩ tốt, trong ngày thường lập được công lao không dứt, thì vị trí thống lĩnh này sẽ vững như thái sơn.

266. Chương 266: Đội Trưởng (3)

Mọi người đều ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đi ra, trên người hắn đã mặc lại quần áo tươm tất. Hiên nhiên sau khi nghe được tiếng vang, vẫn mặc lại quần áo trước mới chạy ra ngoài.

“Thật không? Không biết huynh đài làm sao xưng hô?” Lâm Gia Huy phảng phất như lơ đãng hỏi.

“Tại hạ Ngô Ấu Đình, gặp qua Lâm huynh.”

“Được, xin hỏi Ngô huynh có gì chỉ giáo?” Trong mắt Lâm Gia Huy hàn mang đại thịnh, làm cho người ta không rét mà run.

Ngô Ấu Đình bị khí thế của hắn uy bức, thân không tự chủ bật lui ra sau một bước. Bị mất thể diện trước mặt mọi người, sắc mặt hắn trong nháy mắt chợt biến thành xanh đen, lại bước lên một bước, cao giọng nói: “Người là người phương nam, làm sao có thể đảm đương chức thống lĩnh võ lâm phương bắc chúng ta.”

Lời vừa nói ra, lập tức khiến cho một trận ủng hộ vang lên, dù là thật tâm phản đối cũng tốt, hoặc là bởi vì chức thống lĩnh mà nghĩ muốn diệt trừ đối thủ lớn nhất này cũng tốt, tóm lại, tiếng ồn ào vang lên một mảnh.

Từ một nơi bí mật gần đó Lâm Mộc Hợp đang muốn tiến ra tương trợ, lại cảm giác cổ tay căng thẳng, hắn quay đầu nhìn lại, chính là Tương Khổng Minh.

Theo bản năng hắn tránh một chút nhưng không dám dùng sức, nếu nhất thời không cẩn thận, tổn thương vị Tương đại quân sư không biết võ công này, sợ là bị cha anh mắng cho đến chết.

Hắn đang lo lắng vạn phần, đột nhiên trong tai nghe được Tương Khổng Minh thấp giọng nói: “Đây là một cửa ải mà huynh trưởng ngươi phải đi qua, không ai có thể giúp hắn, nếu hắn qua không được, tự nhiên không cần nhắc lại, chỉ qua được một cửa này, hắn mới có thể chân chính ngồi lên vị trí đội trưởng kia.”

Hứa Hải Phong không nói một lời, chỉ yên lặng chú ý hết thảy những chuyện trước mắt. Ở phương diện võ lực hắn có thể giúp Lâm Gia Huy đề thăng, nhưng ở việc xử lý quan hệ nhân tế phải do chính hắn đi làm. Nếu hắn không thể để cho thủ hạ của mình khâm phục, vậy chức đội trưởng này cũng không còn tư cách ngồi lên.

“Ha ha...”

Lâm Gia Huy đột nhiên ngẩng đầu cười to, trong tiếng cười của hắn ẩn chứa chân lực cường đại. Thanh âm xa xa truyền ra, chấn đến màng nhĩ phát đau. Mọi người thất sắc nhìn nhau, nghĩ không ra công lực của hắn cao như vậy, đã đạt tới trình độ như thế. Mấy hán tử còn đang kích động vừa rồi, liền lập tức im lặng, không còn dám khởi lên chút lòng xấu xa nào.

“Người phương nam? Người phương bắc? Hừ...Ồ trong lòng Lâm mỗ, biết là có phân biệt nam bắc. Nhưng tiểu đệ càng thêm rõ ràng một việc, vô luận là người phương nam hay phương bắc, bọn họ đều là người Hán.” Lâm Gia Huy thu hồi vẻ tươi cười, trên mặt của hắn hiện lên một mảnh nghiêm nghị, âm thanh của hắn đột nhiên vô cùng trầm thống: “Hôm nay kinh sư Đại Hán đã thất thủ, vậy kế tiếp thì sao? Có hay không sẽ đến phiên Ngọa Long thành. Có hay không sẽ đến phiên Giang Nam cầm tù phồn hoa?”

Đối mặt khí thế bức người của hắn, mọi người lựa chọn trầm mặc không nói, nhưng có mấy hạng người miệng lưỡi lanh lợi đang muốn mở miệng phản bác, chỉ là bọn họ vừa định mở miệng, đột nhiên cảm giác được có một cỗ sát khí sắc bén mãnh liệt trùng tới, khiến cho bọn họ như rơi vào hầm băng, đừng nói mở miệng, cho dù hơi nhúc nhích một chút cũng là hi vọng xa vời.

Chỉ trong nháy mắt, sát khí chợt biến mất. Nhưng dư âm còn sót lại vẫn làm cho bọn họ vô cùng kinh hãi. Theo phương hướng sát khí truyền đến nhìn tới, vừa lúc đón nhận đôi mắt lạnh như băng của Hứa Hải Phong, thế mới biết luồng sát khí kia chính do vị tân tấn tông sư này phát ra.

Bị ánh mắt cực kỳ sắc bén của Hứa Hải Phong đảo qua, lập tức lòng dạ rét buốt. Họ biết nếu lúc này lại đối kháng Lâm Gia Huy, đó chính là cùng Hứa đại tông sư kết xuống thâm cừu đại hận.

Nhưng phàm là người có miệng lưỡi lạnh lợi, luôn có tâm cơ hơn người, nhưng nguyên nhân chính là vì tâm cơ mau lẹ, gặp chuyện luôn làm theo thói quen so đo được mất, nên phương diện đảm lượng, thường kém hơn những hạng người hào sảng trực tính thô lỗ.

Thấy được ánh mắt Hứa Hải Phong, bọn họ lập tức nghĩ đến Lâm Gia Huy nguyên lai là người được hãn chỉ định làm thống lĩnh, trong lòng không khỏi giật mình.

Lâm Gia Huy có võ công như thế, tuy vượt ngoài ý liệu của bọn họ, nhưng bọn họ có trưởng bối môn phái làm chỗ dựa, hơn nữa nơi này dù sao là thiên hạ của võ lâm phương bắc, nếu liên thủ, đối phó một người phương nam cũng có vài phần nắm chắc.

Nhưng nếu là Hứa Hải Phong thì khác hẳn, nếu chọc giận một đại địch như vậy, cho dù bản thân hãn khoan dung đại lượng không cùng người so đo, nhưng cũng sẽ có những hạng người thích vỗ mông ngựa đi theo phân ưu giải nạn, một khi thành cừu, ngày sau sợ là không được an bình, thậm chí còn nguy hiểm tính mạng.

Nghĩ đến đây, lập tức cảm như hén, không còn dám tiếp tục mở miệng.

“ Không đúng...” Một tráng hán hươ tay múa chân, chính là người vừa rồi mới bị Lâm Gia Huy đánh văng ra. Lâm Gia Huy vừa rồi hạ thủ lưu tình, không thi triển sát thủ, hãn nghĩ ngơi một lát, tuy trong ngực bụng còn có chút đau đớn, nhưng cũng đã không lo ngại.

Lúc này nghe hãn nói một câu, cũng nhú mày, nguyên lai trong lòng hãn tuy phản đối, nhưng đối mặt đạo lý mà Lâm Gia Huy nói, hãn lại phát giác như thế nào đều có vẻ không giống như cây ngay không sợ chết đứng.

“ Các hạ lại làm sao xưng hô?” Lâm Gia Huy hỏi.

“ Lão tử...Không, tại hạ Trương Ninh.” Hãn làm người thô lỗ, mở miệng lão tử, ngậm miệng lão tử, chỉ là sau khi bị một chiêu của Lâm Gia Huy đánh bay, đối với hãn vẫn còn sợ hãi lẫn thật sâu bội phục, nên tạm thời sửa lời, lại có vẻ không được tự nhiên.

Lâm Gia Huy mỉm cười, ngữ khí chuyển thành sắc bén, bên trong còn bao hàm sát ý thật sâu: “ Xin hỏi Trương huynh, vì sao không đúng, chẳng lẽ huynh đài hi vọng Hung Nô nhân cùng Khải Tắt nhân xông vào cảnh nội Đại Hán, giết người cướp đoạt hay sao?”

“ Không...Không phải..là ý tứ này.” Trương Ninh đầm đầy mồ hôi, miệng lưỡi hãn vốn không lạnh lợi, lúc này lại bị Lâm Gia Huy ép bức, tâm loạn như ma, hãn cũng không sợ chết, nhưng nếu phải gánh lấy tội danh này, đó chính là chết không nhắm mắt. Trong lòng hãn càng gấp, lại càng ấp úng, hừ hừ nửa ngày, rốt cục nói được vài lời.

“ Thật không? Vậy tiểu đệ thật nhìn không ra, nói như vậy, Trương huynh một lòng vì nước, không có phản đối?” Lâm Gia Huy thừa dịp rên rỉ còn nóng.

“ Đúng...chính là...” Hãn tử kia thở phào một cái, đột nhiên phát giác không đúng, một lòng vì nước đương nhiên không sai, nhưng không còn cơ hội phản đối chuyện vừa xảy ra, chính mình khi nào lại đã đáp ứng? Hãn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trong khoảnh khắc cũng nói không ra lời.

Trong lòng Hứa Hải Phong buồn cười, đối với bọn họ cũng có một chút thất vọng.

Xem ra trong vạn tượng hồng trần, mâu thuẫn nơi nơi đều có, cũng không ít cảnh đầu đá lẫn nhau. Ở những người này, dù là những giang hồ hãn tử làm việc vốn rất ít cố kỵ cũng có những điều không hòa hợp như nhau.

Tuy bọn họ cùng kết bạn mà đến, nhưng dù sao cũng không xuất từ đồng môn. Thời gian ở chung quá ngắn, giống như một đồng cát rời, không kết nào kết thành đồng lòng. Chủ yếu chính là, trong lòng bọn họ không có một người cho họ phục tuyệt đối.

Các trưởng bối đều bị Tương Khổng Minh viện cớ điều đi, người lưu lại cũng không ai có đủ tài nghệ tuyệt đỉnh để trấn áp quần hùng.

Đây cũng là lý do vì sao Tương Khổng Minh lại yên tâm cho một mình Lâm Gia Huy đi ứng phó loại trảng diện này, nếu thật sự bọn họ có thể đoàn kết nhất trí trước đó, vậy Lâm Gia Huy đành sớm quay về nhà, ẵm bông hài tử.

“ Ai...” Trương Phúc Sâm tiến lên trước một bước, xoay người nói: “ Mọi người yên lặng một chút, đừng quên, chúng ta đã để lại ấn ký của mình trên vải trắng, từ nay về sau chính là một quân nhân. Ta không biết các người nghĩ như thế nào, nhưng gia sư từng phân phó qua, đối với quân lệnh, phải vô điều kiện chấp hành, dù là người có nguyện ý hay không.”

Thanh âm của hắn cao ngang, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng.

Hứa Hải Phong nhìn kỹ xung quanh. Chỉ thấy trên mặt hơn mười người đều nổi lên biến hóa rõ ràng, hiển nhiên trải qua hai ngày quân huấn, trên hành động đã bị ước thúc thật lớn, nên bây giờ đã vô cùng hối hận.

“ Trương huynh, chúng ta đều là người sơn dã, không chịu nổi gò bó. Nhưng hai ngày nay, lại qua thế nào, huynh đệ chúng ta đều tận mắt nhìn thấy, nếu chỉ là như thế thì cũng không sao, nhưng hiện tại để một người phương nam đến làm thủ lĩnh chúng ta, nói thật, chúng ta không tin được.” Ngô Ấu Đình lên tiếng, trầm giọng nói, hẳn đối với người phương nam tựa hồ cực kỳ có thành kiến, không ngờ sự uy hiếp của Hứa Hải Phong cũng không hề để vào lòng.

Gương mặt Lâm Gia Huy giãn dữ, trầm giọng nói: “ Ngô huynh, Lâm mỗ tự hỏi vẫn không hề đắc tội các hạ, lần này nhậm chức, cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, vì sao người cứ phải luôn ra ngăn trở.”

“ Hừ...” Nặng nề trợn mắt khinh thường, Ngô Ấu Đình nói: “ Ngô mỗ không phải nhằm vào các hạ, mà là nhằm vào toàn bộ người phương nam.”

Lâm Gia Huy ngẩn ra, trong lòng kêu khổ, người này không biết có gì, thù địch người phương nam như thế, thật đúng là một phiền toái lớn.

“ Quân lệnh như núi, há phải trò đùa.” Hứa Hải Phong chậm rãi tiến lên, mặc cho ai cũng có thể nghe ra, trong thanh âm của hắn có một tia tức giận: “ Nếu lúc đối địch, đều giống như người không nghe hiệu lệnh, vậy cuộc chiến còn đánh thế nào? Chọn tới chọn lui, người cho rằng đây là cái chợ sao?”

Sắc mặt Ngô Ấu Đình biến đổi lớn, hắn tự nhiên có thể nhận ra sát khí thâm nghiêm trong lời của Hứa Hải Phong, biết chỉ cần làm không tốt, lập tức chính là họa sát thân. Khóe miệng hắn khẽ động vài cái, rút cục cúi đầu nói: “ Dạ, tại hạ biết sai rồi.”

“ Được, niệm tình người sơ phạm, Hứa mỗ sẽ không tiếp tục truy cứu, nếu còn tiếp tục cãi quân lệnh, sẽ lập tức nghiêm trị, cũng lấy tên tuổi tham sống sợ chết thông báo toàn quân.”

Gương mặt mọi người đồng thời trở nên thập phần khó coi, nếu bất hạnh bị gắn danh nghĩa tham sống sợ chết, điều này quả thật so với giết chết bọn họ còn khó thể chịu được.

Người trong giang hồ, tôn trọng nhất chính là danh tiếng, nếu danh xấu lan truyền, chẳng những là chính mình, mà ngay cả người nhà, sư môn trưởng bối đều phải bị liên lụy, không dám gặp người.

Ngừng lại một chút, Hứa Hải Phong hỏi: “ Ta tạm thời hỏi các người một câu, trong các người, người nào có thể đảm nhiệm chức vị đội trưởng?”

Mọi người nhìn nhau, không biết làm sao trả lời, nơi này người có thân thủ cao tuyệt cũng không ít, thứ nhất phẩm cao thủ còn có tới hơn mười người, ai cũng có tư cách ngồi ghế đội trưởng. Nhưng nguyên nhân chính vì nhân số quá nhiều, lại không phục lẫn nhau, ngược lại khó có thể làm cho người ta quyết định.

Bởi vì vô luận là an bày cho ai đảm nhiệm đội trưởng bộ đội đặc chủng, đều không thể phục chúng, cho nên Tương Khổng Minh mới cố ý lựa chọn Lâm Gia Huy, một tiểu tử có đủ dã tâm.

“ Như thế nào, không người nào có thể trả lời sao? Ta hỏi một lần nữa, trong các người, có ai có thể làm cho lòng người thần phục, không hề dị nghị mà đảm nhiệm chức vụ đội trưởng?”

Hứa Hải Phong lại quát một lần, nhưng giữa sân không một tiếng động, dù là ho khan, hay tiếng ồn ào cũng không nghe thấy.

“ Đã như vậy, Hứa mỗ tuyên bố, Lâm Gia Huy đảm nhiệm chức vụ đội trưởng bộ đội đặc chủng lần thứ nhất, từ nay về sau, hi vọng các vị đỉnh lực giúp đỡ, nếu còn ai mặt ngoài tuân mà mặt trong kháng lệnh, không nghe hiệu lệnh...giết chết không tha.”

Thanh âm tràn ngập hùng bá khí quanh quần trong sân rộng, dưới tinh thần áp lực của Hứa Hải Phong cố ý thi triển, không còn ai dám phát ra nửa lời phản đối.

267. Chương 267: Hi Ký

Trải qua một năm không ngừng tu chỉnh, nơi này đã thay hình đổi dạng. Tuy xa xa không đạt tới mỹ luân mỹ hoán, nhưng so với sơn trại trước kia của Lý Minh Đường, đã như trời với đất.

“ Lâm huynh.” Hứa Hải Phong vui vẻ nói.

Lâm Mộc Hợp vội vàng khom người hành lễ, cung kính nói: “ Hứa tông sư ngàn vạn lần không nên khách khí như vậy, ngài gọi ta là Mộc Hợp là được rồi.”

Ngay khi này, Hứa Hải Phong nổi cơn giận lôi đình ngay trước mặt bộ đội đặc chủng, khiến cho Lâm Gia Huy tự nhiên đi lên vị trí đội trưởng.

Theo sau, hắn mang theo Tương Khổng Minh cùng Lâm Mộc Hợp cùng nhau rời đi, về chuyện còn lại cứ giao cho Lâm Gia Huy đi xử trí, nếu ngay cả điểm ấy mà hắn cũng không thể giải quyết, vậy hắn điển hình chỉ là một tên vô dụng.

Lâm Mộc Hợp vốn muốn hộ tống huynh trưởng cùng ở lại, nhưng lại bị Tương Khổng Minh mạnh mẽ lôi đi, hắn không dám cãi lời, một đoạn đường đi tới, vẫn hơi có chút buồn bã không vui.

“ Lâm Gia Huy là thân huynh trưởng(anh ruột) của người sao?” Hứa Hải Phong đột ngột hỏi.

Lâm Mộc Hợp hơi có vẻ kinh dị liếc mắt nhìn Hứa Hải Phong, hắn không nghĩ ra vì sao Hứa đại tông sư lại phát sinh hứng thú đối với việc này, nhưng vẫn nói: “ Không phải thân huynh đệ.” Suy nghĩ một lát, hắn lại bổ sung: “ Tuy không phải thân huynh đệ, nhưng còn hơn thân huynh đệ.”

“ Ân.” Cũng không hỏi thêm, hai mắt Hứa Hải Phong dừng tại mắt hắn, hỏi: “ Ta vì lệnh huynh đã thông hai mạch nhâm đốc, trợ hắn một bước lên trời, mà không làm thế cho người, trong lòng người có oán hận?”

Lâm Mộc Hợp ngẩn ra, hắn vạn vạn không nghĩ đến Hứa Hải Phong lại hỏi vấn đề này. Đang định lắc đầu, lại nghe Tương Khổng Minh ở một bên nói: “ Nên suy nghĩ một chút, nói thật.”

Hắn chần chờ một lát, rốt cục ngẩng đầu nói: “ Đúng vậy, quả thật có một chút bất mãn.”

Hứa, Tương hai người âm thầm gật đầu, bọn họ chưa bao giờ trách người này đã nghĩ vậy.

Quả thật đối với một võ giả mà nói, đột nhiên có người vì bọn họ đã thông hai mạch nhâm đốc, cũng giống như thêm mấy chục năm khổ tu, bánh ngon từ trên bầu trời rơi xuống như thế, quả thật là có lực hấp dẫn trí mạng.

Đổi lại là bất cứ kẻ nào ở dưới loại tình huống này, đều sẽ khó tránh khỏi sinh ra lòng đồ kỵ, khác nhau duy nhất là nhiều hay ít mà thôi. Nếu nói không thêm để ý chút nào, vậy trừ phi hắn thật là thánh hiền trên đời. Chỉ là người như vậy, phẳng phất chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ít nhất bọn họ chưa từng gặp qua.

“ Tại hạ lòng dạ hẹp hòi, sau khi trở về, nhất định diện bích sám hối, thay đổi chính mình.” Lâm Mộc Hợp xấu hổ cúi đầu, nhẹ giọng nói.

“ Huynh đệ cần gì tự trách, nếu thay đổi là Hứa mỗ, sợ là càng thêm không chịu nổi.” Hứa Hải Phong an ủi.

Đầu của Lâm Mộc Hợp chợt ngẩng phắt lên, trong mắt hần lóe ra quang mang khó thể tin: “ Ngài gọi ta là gì?”

“ Huynh đệ...có gì không ổn sao?” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi.

“ Ta...” Môi Lâm Mộc Hợp mấp máy vài cái, biểu hiện ra sự kích động vô cùng trong đáy lòng, có thể được một vị tông sư thừa nhận, cũng dùng hai chữ huynh đệ xưng hô, đối với hần mà nói, đó là vinh diệu cỡ nào.

Phảng phất nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lâm Mộc Hợp, Hứa Hải Phong thân mật vỗ vỗ lên bờ vai của hần, nghiêm mặt nói: “ Không nên tự xem thường mình, người...có tư cách này.”

Trọng trọng hít sâu một hơi, Lâm Mộc Hợp nói: “ Đa tạ tông sư.”

“ Còn gọi ta là tông sư sao?”

Gương mặt Lâm Mộc Hợp đỏ lên, ậm ừ nửa ngày, cũng nói không ra lời.

Bất đắc dĩ cười, Hứa Hải Phong biết nhất thời nửa khắc hần không thể nào tiếp nhận sự chuyển biến như vậy, dứt khoát không để ý tới, nói thẳng: “ Người có biết vì sao ta không đả thông hai mạch nhâm đốc cho người?”

“ Có phải do thể chất của tại hạ không hợp yêu cầu?” Lâm Mộc Hợp không xác định hỏi, nghe giọng nói của Hứa Hải Phong, hần coi trọng mình còn hơn xa huynh trưởng, vậy tự nhiên sẽ không tốt với người này lại bạc với người kia, làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

“ Không, căn cốt của người cao, thể chất lại tốt, thật là tiểu huynh bình sinh mới thấy, so với Lâm Gia Huy còn tốt hơn ba phần. Nếu hần có thể làm được, người càng thêm không có lý do gì làm không thành công.”

“ Vậy...”

Nhìn đôi mắt mở to nghi hoặc, Hứa Hải Phong nhẹ giọng nói: “ Vô công, chú ý chính là tuần tự mà tiến, chỉ có không ngừng tích lũy, mới có thể bước lên đường lớn. Lâm Gia Huy một lần kéo lên tới nhất phẩm đỉnh cấp, nhìn như vô cùng cảnh tượng, nhưng đã là ánh hoàng hôn của mặt trời lặn, không còn khả năng tiến thêm một bước.”

“ A.”

“ Mà người...” Hứa Hải Phong nhìn về phía hần, trong hai mắt chợt sáng lên, tràn ngập sự hi vọng vô hạn: “ Ta đối với người thập phần xem trọng.”

“ Ý tứ của ngài là?” Nghe hiểu lời của Hứa Hải Phong, thanh âm của Lâm Mộc Hợp cũng có vài phần run rẩy.

“ Không sai.” Hứa Hải Phong trịnh trọng gật đầu, trong lời của hần có sự xác định không đổi: “ Kiếp này người có hi vọng thăng cấp tông sư.”

Ánh mắt Lâm Mộc Hợp từ mê mang khôi phục lại sự trong suốt, từ sợ hãi biến thành kiên định. Lời của Hứa Hải Phong đã tạo nên cho hần sự tin tưởng, vì hần thành lập một mục tiêu phấn đấu, tuy mục tiêu này trước kia hần vốn không dám hi vọng xa vời.

Mộng cảnh vốn không cách nào chạm đến, mà hôm nay, có người lại chính miệng nói cho hần, mộng cảnh này có cơ hội có thể thực hiện, lại làm sao không làm cho hần mừng rỡ như điên.

Đưa mắt nhìn Lâm Mộc Hợp nhẹ nhàng đi xa, Tương Khổng Minh ở một bên cười to nói: “ Chủ công thật đúng là tuệ nhãn thức anh hùng, học sinh cực kỳ khâm phục.”

Mỉm cười, Hứa Hải Phong nói: “ Sao lại nói thế, nếu nói khâm phục, Hứa mỗ mới là thật sự bội phục Tương đại quân sư đó.”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, suy nghĩ một lát, nói: “ Chỗ đáng giá khâm phục của học sinh thật sự là nhiều lắm, không biết chủ công nói đến điểm nào?”

Hứa Hải Phong trợn mắt, người này thật đúng là không biết xấu hổ. Trong lòng hắn tuy nghĩ như thế, nhưng trong miệng lại nói khác hẳn: “ Thái Ất chân nhân không hỏi thế sự đã hơn bốn mươi năm, người có thể thỉnh ngài xuống núi, dạy dỗ những võ lâm hán tử, quả nhiên là một việc không thể tưởng tượng.”

Nghe lời khen tặng, gương mặt Tương Khổng Minh không khỏi tươi cười, việc này quả thật rất khó, trong thiên hạ chỉ sợ không có người thứ hai làm được.

“ Người làm sao khuyên động lão nhân gia?” Trong lòng Hứa Hải Phong có chút tò mò, hỏi.

Tương Khổng Minh cười hắc hắc, nói: “ Không có khuyên qua.”

“ Không có khuyên qua?” Hứa Hải Phong kỳ lạ hỏi.

“ Đúng vậy.”

Hồ nghi nhìn hắn, sắc mặt Hứa Hải Phong trở nên cổ quái: “ Chẳng lẽ là người tự làm chủ trương?”

“ Chủ công nói rất đúng.” Tương Khổng Minh vỗ tay nói: “ Đúng là tiền trăm hậu tấu, Tương mỗ nếu đã đem lời phóng ra ngoài, lão nhân kia cho dù không tình nguyện, cũng không khỏi phải đi làm thủ thôi.”

Hứa Hải Phong quay đầu đi chỗ khác, hắn cũng không biết cảm xúc trong lòng mình ra sao. Thái Ất chân nhân a...Vị lão nhân gia suốt mấy chục năm ngồi trên ngai vị thiên hạ đệ nhất nhân, vị lão nhân hơn trăm tuổi cơ hồ đã trở thành thần thoại, như thế nào rơi vào trong miệng Tương Khổng Minh lại hoàn toàn thay đổi vị trí.

Nếu lời này của hắn rơi vào trong tai những người giang hồ, thật không biết phải gặp sóng gió lớn đến thế nào.

Trên sự thật, Tương Khổng Minh xác thực không cùng Thái Ất chân nhân câu thông qua, lời này của hắn cũng đúng là do tự tác chủ trương, thuận miệng mà nói. Trong mắt Tương đại quân sư, trên thế giới này chỉ có hai loại người, một là loại người có thể lợi dụng, một loại khác chính là không cách nào lợi dụng được.

Chỉ cần là người có thể lợi dụng, một khi cùng hắn ở chung, không nghĩ đủ mọi phương pháp tận dụng tới từng giá trị cuối cùng thì hắn quyết không bỏ qua.

Hoàn nguyên lớn nhất thuở bình sinh của Thái Ất chân nhân chính là tru diệt Hung Nô, loại người này một khi lập tâm nguyện, không đạt mục đích thì không bỏ qua. Vì mục tiêu này, lão nhân gia có thể buông tha nhiều thứ cùng sự kiên trì của mình.

Cho nên, tuy Thái Ất chân nhân đối với việc Tương Khổng Minh tự tác chủ trương có chút bất mãn. Nhưng chưa từng nói ra miệng, đối với Tương Khổng Minh ngay cả lão còn không thể nhìn thấu, cho dù lấy lịch duyệt của lão đạo sĩ, cũng phải cố kỵ ba phần. Hơn nữa tâm nguyện của đời của lão nhân gia, còn phải nhờ vào hắn đi hoàn thành, cũng không thể ở thời khắc mấu chốt lại lật thai của hắn.

“ Ai...quân sư đại nhân, ngài làm việc chứng thực là ngoài ý liệu mọi người, lần này Hứa mỗ thật sự là bội phục.” Hứa Hải Phong cảm thán nói.

“ Chủ công quá khen.” Tương Khổng Minh khiêm nhượng nói, chỉ là vẻ mặt của hắn cũng không quan hệ gì với hai chữ khiêm tốn.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Hứa Hải Phong hỏi: “ Hôm nay trong bộ đội đặc chủng tựa hồ có một người đặc biệt ghét người phương nam, không biết là vì sao?”

Tương Khổng Minh nhún vai, nói: “ Giang hồ cừu sát mà thôi, không có gì lớn.”

Hứa Hải Phong lập tức hiểu được, Ngô Ấu Đình kia nhất định là có bằng hữu chí thân bị võ lâm nhân sĩ phương nam làm hại, nên bây giờ gặp phải người phương nam, trong lòng vô cùng oán hận.

“ Đã như vậy, để hắn ở trong bộ đội đặc chủng, có ổn hay không?”

“ Người này tuy lòng còn mang cừu hận, nhưng cũng là người thông minh, nhận biết đại thể, hướng chỉ có hắn ở trong quân đội, đối với Lâm Gia Huy mà nói, có thể phát ra tác dụng như một cây roi, như vậy cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt.”

“Bộ đội đặc chủng, danh tự này thật sự là dễ nghe, đợi ngày sau chiến tranh chấm dứt, phân phát bọn họ, nhưng danh tự này cứ giữ lại đi.”

“Phân phát? Như thế nào có thể phân phát bọn họ?” Tương Khổng Minh kinh ngạc nói.

Hứa Hải Phong nghi hoặc khó hiểu nói: “Dù sao bọn họ đều là võ lâm nhân sĩ, không phân phát thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ muốn triều đình nuôi bọn họ sao?”

“Bộ đội đặc chủng ở trong thời đại chiến tranh đương nhiên có thể phát ra tác dụng như kỳ binh, nhưng ở thời đại hòa bình, cũng có thể phát huy ra tác dụng khác.” Tương Khổng Minh âm âm cười, nói: “Nếu bọn họ rơi vào tay học sinh, không lợi dụng cho tốt, chẳng phải là uổng phí sao?”

Hứa Hải Phong quét mắt nhìn hắn, trong lòng mơ hồ sinh ra luồng khí lạnh, không biết hắn lại có quyết định ngạc nhiên cổ quái gì nữa.

Hắn đang muốn hỏi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn phía dưới chân núi.

Một bóng người phi thân nhanh chóng lên tới, sau mấy lần nhấp nhô, đã đến ngay trước mặt hắn.

“Chủ công, tin cấp bách của Ngọa Long thành.”

Từ trong tay Lâm Trường Không tiếp nhận tín hàm, Hứa Hải Phong mở ra vừa nhìn, sắc mặt lập tức ngưng trọng lên.

“Làm sao vậy?” Tương Khổng Minh ngạc nhiên hỏi.

“Tám ngày sau, Hung Nô nhân đưa di thể của Phương nhị thúc cùng Lý Bác Hồ về tới đại doanh phương tây.”

Gương mặt Hứa Hải Phong âm trầm, mặc cho ai cũng nhìn không ra đăm chiêu trong lòng hắn lúc này.

268. Chương 268: Trang Thần Lộng Quỷ (thượng)

Khoảng cách ngoài Ngọa Long thành chừng ba mươi dặm, Hứa Hải Phong, Phương Hưởng Minh huynh đệ, Lý Quan Anh suất lĩnh một ngàn dũng sĩ bắc cương đang xếp hàng chờ đợi.

Thân thể bọn họ đứng thật thẳng tắp, chưa có một người nào cử động chút nào.

Ánh mặt trời nóng bỏng chiếu xuống làm bốc lên không khí nóng rực, mồ hôi từ trên trán, lưng, toàn thân tuôn ra, giống như chất dính ướt át khó chịu, nhưng bọn họ vẫn mặc võ trang hạng nặng, không người nào cảm thấy khó sở.

Xa xa, tiếng vó ngựa cùng bánh xe dần dần truyền đến.

Gương mặt đám người Hứa Hải Phong sáng rực lên, nhìn đội xe đi đến, có thể nhìn thấy hai quan tài rất nặng mà bất mắt đặt bên trong.

Thân ảnh của Phương Lệnh Đức, vị trưởng bối thuần hậu phẳng phất vào giờ khắc này lại xuất hiện ngay trước mắt Hứa Hải Phong một lần nữa, vị trưởng giả đầy mặt nhân từ, vị chiến sĩ anh dũng không sợ chết, một đời danh thần trung trinh bất khuất của Đại Hán, tựa hồ đang sống lại trong đầu Hứa Hải Phong.

Trong lòng Hứa Hải Phong thật sự rất buồn bực buồn bực, trái tim đang yên lặng của hắn kể từ lúc nhìn thấy quan tài của Phương Lệnh Đức đã bắt đầu dao động, theo xe ngựa chậm rãi tiến tới, đã bắt đầu rung chuyển bất an.

Nguyên đôi mắt đang khô khốc chợt hiện lên một tầng hơi nước, tư vị nước mắt mông lung cũng không dễ chịu. Cho tới bây giờ hắn mới biết được, tuy hắn đã đặt chân lên cảnh giới tông sư, nhưng hắn vẫn còn là con người, một người vẫn còn đầy đủ thất tình lục dục. Phương Lệnh Đức, nguyên lai vị lão nhân gia này trong lòng hắn, cũng có phân lượng trầm trọng đến như thế.

Hứa Hải Phong tiến tới ba bước, lật vạt áo, nặng nề hướng đội xe quỳ xuống.

Cử động của hắn hiển nhiên vượt ngoài ý liệu của đám người Phương Hưởng Minh, nhưng theo sau, bọn họ theo thứ tự tiến lên, lần lượt quỳ rạp xuống đất. Không nói, không chớp mắt, đây đã là việc thiên kinh địa nghĩa, là sự sùng kính cùng áy náy của bọn họ phát ra tận sâu trong nội tâm đối với hai vị lão nhân này.

Một ngàn nam nhi bắc cương, bọn họ không màng tới trên người đang mặc khải giáp, hành động không thay đổi, bọn họ không để ý tới tro bụi đập vào mặt, nước mắt tung hoành, ngay trên đại đạo, hướng quan tài của hai vị trưởng giả, đối với những Hung Nô nhân đang hộ tống quan tài đưa đến, đã cúi sống lưng nguyên bản luôn luôn thẳng tắp của họ, cong đầu gối chưa từng quỳ xuống bao giờ, bọn họ hiện tại đã trọng trọng cùng quỳ xuống.

Xe ngựa từ xa đến gần, người đi phía trước, chính là Hung Nô đại tướng Mãi Mãi Đề.

Lúc này hắn đã nhảy xuống ngựa, dắt ngựa đi tới. Hung Nô nhân là một dân tộc tôn sùng anh hùng, vô luận là Phương Lệnh Đức hay Lý Bác Hồ đều đã lấy chính hành động của mình chiếm được sự tôn kính của bọn họ.

“Hứa tướng quân, phụng mệnh Đan Vu, đặc biệt hộ tống di thể của Phương lão tướng quân cùng Lưu đại thống lĩnh hai vị trả lại, thỉnh tiếp nhận.” Mãi Mãi Đề lớn tiếng nói.

“Phiền nhọc tướng quân.” Hứa Hải Phong trầm trọng lên tiếng, không cần hắn phân phó, tự có người tiến lên đẩy hai quan tài đi.

“Khái khái...” Ho khan cổ họng, Mãi Mãi Đề lại nói: “Lần này tại hạ đến, ngoại trừ tống di thể hai vị lão tướng quân ra, còn có một vật dâng lên.”

“Cái gì?”

Mãi Mãi Đề xoay người từ trên lưng ngựa gỡ xuống một cái bao dài, ngay trước mặt mọi người vạch ra.

Khi tầng vải cuối cùng được tháo xuống, một màu sắc lộng lẫy xuất hiện ngay trước mắt mọi người, chính là một thanh Hồng Anh trường thương dài một trượng hai sáng rực.

Tiếng hô hấp của Lý Quan Anh đột nhiên cứng lại, theo sau hắn nhin không được cản chặt môi dưới, vì không để cho mình phát ra tiếng ghen ngào, răng đã cắm sâu vào môi, một chất lỏng đỏ tươi dọc theo đôi môi khô khốc chảy vào trong miệng, trong miệng lập tức tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm khổ sấp.

Ánh mắt của hắn lăm lăm mà tập trung, tràn ngập cừ hận khắc cốt tận cùng, một ngụm chân khí chậm rãi nâng lên, hắn lại hấp khí, hô hấp thoáng chốc đã trở nên dồn dập. Tim của hắn càng ngày càng xao động, hận ý ngập trời hoành hoành trong tim, không khỏi khống chế cả lý trí.

Ánh mắt của mọi người cùng ngưng tụ trên người của hắn, mà ánh mắt của hắn vững vàng nhìn Hồng Anh trường thương trong tay Mãi Mãi Đề, hắn đi nhanh về phía trước, đi tới bên người Mãi Mãi Đề.

Có chút đồng tình liếc mắt nhìn vị tướng quân thiếu niên này, Mãi Mãi Đề nói: “Lệnh thúc anh vũ, tại hạ kính nể vạn phần, cây thương này là binh khí tùy thân của lệnh thúc, Mãi Mãi Đề không dám lấy làm của riêng, hôm nay trả lại thiếu tướng quân.”

Từ trong tay Mãi Mãi Đề tiếp nhận cây thương từng làm Hung Nô nhân kinh tâm khiếp vía, hai tay Lý Quan Anh gắt gao nắm chặt cán thương, những đầu khớp xương ngón tay nổi lên dữ tợn, sắc mặt của hắn trắng bệch, ngẩng đầu lên, cao giọng hét lớn: “A...”

Một tiếng hét kiệt lực xé trời, phảng phất như phát tiết ra sự đau xót nồng đậm trong lòng hắn.

Hai bàn tay đặt lên hai vai hắn, Lý Quan Anh quay đầu nhìn lại, chính là Phương Hưởng Minh cùng Hứa Hải Phong, trong ánh mắt bọn họ nhìn hắn đều có sự lo lắng cùng trầm trọng.

Miễn cưỡng lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, vị hán tử thiết huyết hướng Mãi Mãi Đề ôm quyền, từ trong hàm răng rít ra một câu nói: “Đa tạ tướng quân.”

Nhưng bọn họ cũng không biết, ở trên một gò núi nhỏ cách xa một dặm, đang có hơn một trăm người khoanh chân ngồi, lặng lẽ, không thanh âm.

Trước mặt bọn họ, có một vị đại hán thu hồi ánh mắt nhìn về phương xa, nói: “ Quân sư đại nhân, Mãi Mãi Đề đã tiếp xúc cùng chủ công.”

“ Ân, đã tới. Được, liền theo kế hoạch làm việc.” Tương Khổng Minh mỉm cười nói, tiếng cười của hắn như đã tính trước.

Hơn trăm người khoanh chân ngồi liền có biến hóa, bọn họ vươn tay áp chặt vào nhau, ở chính giữa bọn họ, còn là một nữ tử nhu nhược có gương mặt thiên kiều bá mị, yêu dị mê người.

Nàng chính là thành viên nữ tính duy nhất trong những huyết tửu chiến sĩ – Y Đằng Do Na.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Tương Khổng Minh, nàng chậm rãi ngồi xuống, các đội viên dị năng đoàn đồng thời nhắm mắt lại, dị năng của bọn họ thời khắc này đã hợp lại thành một thể.

Mãi Mãi Đề thở dài, nói: “ Hứa tướng quân, Phương tướng quân, mệnh lệnh của Đan Vu, Mãi Mãi Đề đã hoàn thành, xin cáo từ.”

Đối với việc Mãi Mãi Đề không vào thành, Hứa Hải Phong không chút nào kỳ quái, chuyến này hắn chỉ hộ tống di thể của hai vị tướng lãnh địch quân đến trả lại đại doanh phương tây, trong lúc bên đối phương đang vô cùng bị thống, đương nhiên có thể rời nhanh bao nhiêu thì phải đi nhanh bấy nhiêu.

Ở tại chỗ này, vì Hứa Hải Phong còn ngại với lễ tiết thì không làm gì hắn, nhưng loại cảm giác bị xem thường cùng cừu địch cũng không dễ chịu chút nào.

Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ như có cảm giác, thu hồi ánh mắt. Nhìn vị Hung Nô hán tử khôi ngô này, đột nhiên chậm rãi nói: “ Thỉnh tướng quân trở về, mang theo một câu nói cấp Mạo Đốn Đan Vu.”

“ Hứa tướng quân thỉnh nói.”

“ Tình của Đan Vu, Hứa mỗ tâm lĩnh, ngày sau binh phát thảo nguyên, lúc thảo phạt quý tộc, sẽ tha cho hắn một lần, trả lại nhân tình hôm nay.” Hứa Hải Phong cất cao giọng nói.

Sắc mặt Mãi Mãi Đề đại biến, hắn bật lui ra sau một bước, lớn tiếng quát: “ Hứa tướng quân, ngươi mở lời làm nhục chủ ta, lại là đạo lý nào?”

Mắt nhìn Mãi Mãi Đề đang giận dữ, thanh âm nhàn nhạt của Hứa Hải Phong lại vang lên: “ Hứa mỗ cũng không có ý làm nhục Đan Vu, chỉ là có cảm xúc mà nói, chỉ là lời nói thật mà thôi.”

Thần sắc trên mặt Mãi Mãi Đề càng lúc càng giận, tay hắn chuyển qua thắt lưng: “ Sang...” Một tiếng thanh thúy, đã rút đao ra tay.

“ Xem đao.” Hét lớn một tiếng, Mãi Mãi Đề ngưng tụ công lực toàn thân hướng Hứa Hải Phong chém tới.

Chỉ là một đao của hắn vẫn chưa đánh trúng mục tiêu, bởi vì một thanh ngân thương lóe sáng đã ngăn giữa hai người.

“ Đỉnh...” Đao thương giao nhau, thanh âm thanh thúy xa xa truyền ra.

“ Ngươi không xứng để Hứa đại tông sư động thủ, để cho ta đến lãnh giáo một phen là được.” Lý Quan Anh nghiêm mặt, ánh mắt của hắn lóe ra sát khí vô cùng.

“ Được, vậy để ta xem thử, công phu của tân chủ nhân thanh ngân thương này đi.” Khuôn mặt Mãi Mãi Đề dữ tợn đáng sợ, há miệng cắn răng nghiền lợi nói.

“ Chậm đã...” Mắt thấy song phương hết sức căng thẳng, Hứa Hải Phong cau mày, cao giọng quát.

Thân phận của Hứa Hải Phong không phải chuyện đùa, dù là vạn lần không tình nguyện, hai người cũng chỉ đành mạnh mẽ kiềm chế xúc động muốn xuất thủ.

“ Mãi Mãi Đề, ngươi hộ quan đi xa ngàn dặm, vô luận như thế nào, lần này chúng ta cũng không thể làm khó ngươi, ngươi đi đi.” Hứa Hải Phong cất cao giọng nói.

“ Trên thảo nguyên, không có Hung Nô nhân lâm trận lùi bước. Nếu Hứa tướng quân đã xúc phạm thiên uy của Đan Vu, Mãi Mãi Đề cũng đành lãnh giáo một phen.” Mãi Mãi Đề quát cường nói.

“Lãnh giáo?” Khóe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia khinh thường: “Người sao?”

Mãi Mãi Đề nghiêm mặt nói: “Tuy công phu Mãi Mãi Đề không đủ, nhưng chỉ cần còn một hơi, cũng tuyệt đối không để Đan Vu chịu nhục.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, chậm rãi hỏi: “Mãi Mãi Đề, người tin tưởng vận mệnh không?”

Ngẩn người ra, vụn vụn không nghĩ tới vì sao Hứa Hải Phong lại đột nhiên hỏi ra một câu không liên quan như thế, nhưng hắn vẫn nói: “Không tin, Mãi Mãi Đề chỉ tin tưởng cùng cùng đạo trong tay mình.”

Cười thật cao thâm khó lường, Hứa Hải Phong thông dong nói: “Nhưng ta tin tưởng, ta tin tưởng hai vị lão nhân gia trên trời có linh thiêng, sẽ phù hộ chúng ta hoàn thành hứa hẹn.”

Đúng vào lúc này, thỉnh linh một lần âm phong chậm rãi thổi tới, mặt trời trên cao phẳng phất như cũng mất đi quang mang chói mắt cùng sự nóng bỏng.

Nơi này, đột nhiên bị một cỗ lực lượng thần bí bao phủ.

“Gió thổi...” Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói, âm phong càng lúc càng lớn, dưới mùa hạ nóng bức lại làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh như băng.

Mái tóc Hứa Hải Phong tung bay trong gió, khuôn mặt của hắn ngưng trọng mà trang nghiêm: “Người nhìn thấy chứ, cảm giác được không? Đây là hai vị lão nhân gia trên trời linh thiêng.”

Mãi Mãi Đề kinh dị bất định đánh giá quanh mình, tuy hắn không hiểu tinh thần lực, nhưng biến hóa của khí trời ai cũng có thể nhìn thấy, càng làm cho hắn nghi thần nghi quỷ, khó có thể tự chủ.

Một loại tạo động đột nhiên lan tràn trong đội ngũ, vô luận là ngàn danh thiết kỵ của Đại Hán, hay là đội ngũ hộ tống của Hung Nô, cũng không hẹn mà cùng cảm thấy không khí khác thường.

Chỉ là vẻ mặt bọn họ khác nhau, quân đội người Hán tuy đầy mặt khiếp sợ, nhưng thân hình lại đứng thẳng tắp, là giống như đang đợi trưởng quan đi qua kiểm duyệt.

Về phần Hung Nô nhân lại loạn thành một đoàn, làm thành một vòng tròn, bọn họ kinh dị nhìn biến hóa bốn phía, ngẫu nhiên toát ra một tia kinh hoàng thất thố.

“Chẳng lẽ...thật sự có quỷ hay sao?” Mãi Mãi Đề hít sâu một hơi, từ trước tới giờ hắn không sợ trời sợ đất, lại lần đầu tiên từ tận đáy lòng thẳng lên một luồng sợ hãi khó có thể che giấu.

269. Chương 269: Trang Thần Lộng Quỷ (hạ)

Chẳng những Mãi Mãi Đề kinh hãi thất sắc, mà dù là đám người Phương Hướng Minh cũng kinh dị bất định. Trong sự nhận biết của bọn họ, không có việc nào quỷ dị hơn so với hôm nay, biến cố như vậy quả nhiên chưa bao giờ nghe thấy, lại càng không thể tưởng tượng, sợ là cũng chỉ có thể nghĩ rằng đó là quỷ thần mới có thể giải thích được.

Tâm trạng hỗn loạn từ từ lan tràn lên những con ngựa, chúng liên tảo bạo bất an, sợ hãi lùi bước, hoặc quỳ rạp dưới đất.

Những động vật nhạy cảm bằng vào linh tính trời sinh, dĩ nhiên cảm giác được sự bất thường trong không gian, đó là một cỗ lực lượng cường đại cực kỳ nguy hiểm. Tuy không thể phá trời hủy đất, dời non lấp biển, nhưng đủ tạo nên một phen gió tanh mưa máu trong cuộc sống.

Hứa Hải Phong nhìn trời, thật giống như thông qua một mảnh bụi mờ đã nhìn thấy gì đó, hắn ôm quyền, gầm lên một tiếng, xa xa truyền ra, động chấn lòng người, hắn cao giọng nói: “Hai vị lão tướng quân một đoạn đường thông hành, Hứa mỗ ở đây hứa hẹn, sẽ vì hai vị đời công đạo, thuận theo thiên lý.”

Tương Khổng Minh đứng trên sườn núi thông qua ống dòm không ngừng nhìn quanh, nghe được tiếng gầm truyền lệnh, lập tức quát: “Đủ rồi đủ rồi, mọi người thu công.”

Dứt lời, hắn cưỡi ngựa, dưới sự thủ hộ của đám người Lý Minh Đường, phóng nhanh về phía đám người Hứa Hải Phong.

Y Đằng Do Na chợt có cảm giác, nhẹ nhàng mở ra đôi mắt nhu nhược như nước, trong đôi mắt to càng lóe ra sự bất định, câu dẫn lòng người.

Cơ hồ cùng lúc đó, lực lượng thần bí bao phủ trên đại đạo đột nhiên biến mất. Chính như nó quỷ dị xuất hiện, cũng biến mất kỳ diệu khó hiểu, làm cho người ta không biết làm sao.

Gió biến mất, mây nhẹ bay. Mặt trời đỏ chiếu xuống, lại khôi phục sáng sủa, lãng đãng càn khôn.

Chỉ là đối mặt với sự biến hóa này, ngoại trừ Hứa Hải Phong, không còn bất cứ kẻ nào có thể bảo trì sự trấn tĩnh cùng ổn trọng trong ngày thường.

Một cổ hàn khí thấu tim từ khắp tay chân truyền khắp toàn thân, tuy đang đứng dưới ánh nắng mặt trời cháy bỏng, nhưng Mãi Mãi Đề không hề cảm giác được một chút ấm áp. Vào giờ khắc này, vị Hung Nô dũng sĩ đang cảm thấy lông tóc dựng đứng.

Hắn dõi mắt chung quanh, cũng hoàn toàn không cảm thấy gì khác. Chứng kiến gương mặt nghiêm trang của Hứa Hải Phong, cũng không còn nói được một câu phản bác.

“ Mãi Mãi Đề, ngươi có thể đi.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói.

Như trong mộng mới tỉnh, Mãi Mãi Đề run run, thanh tỉnh lại. Hắn nắm chặt bàn tay lạnh như băng, mấp máy môi, cũng không nói được một lời.

Trước mặt lực lượng thần bí vô hình, thân thể loài người nhỏ bé cỡ nào, không có ý nghĩa ra sao.

Qua một thoáng, Mãi Mãi Đề rút rục chấp tay, theo sau đem người rời đi thật nhanh như muốn trốn tránh, hắn làm người tuy dũng hân, nhưng đối mặt biến cố vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết, hắn có vẻ kinh hoàng thất thố.

“ Lý huynh...” Nhìn đám người Mãi Mãi Đề biến mất trong tầm nhìn, Hứa Hải Phong đột nhiên kêu lên.

Lý Quan Anh lên tiếng theo bản năng, ngẩng đầu nhìn lại, vừa lúc đón nhận hai mắt của Hứa Hải Phong, trong đôi mắt sáng ngời kia, có sự khích lệ phấn chấn lòng người.

“ Nếu là có một ngày, Hứa mỗ binh phát mặc bắc, thảo phạt Hung Nô, Lý huynh có nguyện đảm nhiệm chức tiên phong?”

Lý Quan Anh cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, sắc mặt của hắn đỏ bừng, hít sâu một hơi, cao giọng quát: “ Cầu còn không được.”

“ Ta cũng đi...” Thanh âm kiên định từ bên cạnh truyền đến, Phương Hưởng Trí vuốt ve quan tài trơn nhẵn, gương mặt của hắn cực kỳ âm trầm, phảng phất như lời vừa rồi không phải xuất phát từ trong miệng hắn.

Hứa Hải Phong cùng Phương Hưởng Minh nhìn nhau, đồng thời trong lòng cùng nổi lên một tia lo lắng.

Biểu hiện của Phương Hưởng Trí hoàn toàn khác hẳn ngày thường, rõ ràng sau khi tiếp xúc quan tài của phụ thân, tâm tình kích động, không tự chủ mình, nếu cứ để luồng đau xót này tồn tại trong ngực, đối với bản thân sẽ thương tổn thật lớn.

Hứa Hải Phong tiến lên một bước, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng phát ra một tiếng quát nhẹ: “ Thái...”

Cả người Phương Hưởng Trí chấn động, hai mắt mờ mịt lại khôi phục sáng sủa như trước.

“ Chủ công, Phương tướng quân.” Một người quát từ xa xa.

Chỉ cần nghe thanh âm này, Hứa Hải Phong đã biết là ai tới.

“ Quân sư đại nhân.” Vô luận là Phương gia huynh đệ, hay Lý Quan Anh cũng không dám vô lễ đối với vị bạch diện thư sinh nhìn qua như vô hại này, bọn họ cùng cung kính thi lễ.

“ Hai vị lão tướng quân đã trở về?” Tương Khổng Minh vẻ mặt trầm thống, biết rõ còn cố hỏi.

“ Đúng vậy.”

Tương Khổng Minh xuống ngựa, sửa sang lại quần áo vì cưỡi ngựa mà có vẻ xốc xếch của mình, đối diện hai quan tài nặng nề đập đầu.

“ Đông...đông...đông...”

Khi đầu hấn tiếp xúc cùng mặt đất, không ngờ mơ hồ vang lên âm thanh rất khẽ, khi hấn ngẩng đầu lên, trên trán đã là một mảnh rướm máu.

“ Quân sư đại nhân...” Phương Hướng Trí cùng Lý Quan Anh đồng thời tiến lên, ý muốn nâng hấn dậy.

Chỉ là Tương Khổng Minh đưa tay ngăn trở động tác của bọn họ, hấn quỳ trên mặt đất, neho mắt lại, chấp tay hành lễ, trong miệng thì thào lẩm bẩm.

Thanh âm của hấn cực thấp, giống như than thở, trong hiện trường chỉ có Hứa Hải Phong cùng Lý Minh Đường hai vị cao thủ cấp tông sư mới có thể nghe được rõ ràng, những người khác chỉ nghe hấn lẩm bẩm cũng không hiểu hấn nói gì.

Tương Khổng Minh nhẹ nhàng nói: “ Hai vị lão nhân gia yên tâm mà đi thôi, cừu này học sinh sẽ báo thù cho hai vị. Phương, Lý hai nhà chỉ cần không chủ tâm mưu phản, xem tại mặt mũi hai lão nhân gia, học sinh cũng sẽ không chém tận giết tuyệt.”

Hai mắt hấn chậm rãi mở ra, lúc này toàn quân trên dưới bao nhiêu ánh mắt đều ngưng tụ trên người hấn.

Chỉ thấy hấn lại dập đầu ba cái, lấy một loại âm thanh gần như kiên định quát: “ Hảo nam nhi chết trận nơi biên cương, chỉ dùng da ngựa bọc thầy cốt, hai vị lão tướng quân anh dũng kháng địch, bị chết tha hương. Tương mỗ bất tài, ở đây lập lời thề, trong vòng ba năm, sẽ phụ tá chủ công, khu trục thất lỗ, khôi phục sơn hà, nếu vi lời thề, cho Tương mỗ chết dưới loạn đao, vạn kiếp không được siêu sinh.”

Hấn đứng bật lên, quay nhìn hơn ngàn dũng sĩ bắc cương, quát lên xé trời: “ Khu trục thất lỗ, khôi phục sơn hà.”

“ Khu trục thất lỗ, khôi phục sơn hà...”

Tiếng quát vang lên, xa xa truyền ra, trên đại đạo trống trải quanh quẩn không ngớt.

Xa xa, nghe được thanh âm truyền đến từ phương xa, Mãi Mãi Đề mờ mịt quay đầu lại, trong lòng hấn dâng lên một tia nghi ngờ, lần quyết định này của Mạo Đồn Đan Vu có đúng hay không? Trên gò núi, khuôn mặt tiều lệ của Y Đằng Do Na hiện lên một tia đỏ ửng, hỏi: “ Triết Biệt đại nhân, chủ công bọn họ đi chưa?”

Nơi này cách đại đạo hơn một dặm, lại không sử dụng ống dòm, cũng chỉ có cặp thiên lý nhãn kia mới có thể nhìn rõ.

Yên lặng gập đầu, Triết Biệt âm thầm vung tay lên, hơn trăm thành viên dị năng đoàn lực tục đứng lên.

Đôi mày xinh đẹp có chút nhíu lại, nếu nói huyết tửu chiến sĩ bình thường đều là những người gỗ không có ước vọng, vậy những chiến sĩ phát triển lại có vẻ cực kỳ đặc biệt.

Từng người bọn họ đều có nhu cầu cùng tinh thông của chính mình, lấy Tần Dũng, hấn mạnh mẽ vô cùng, đao thương không vào, thích nhất là cùng người đấu lực, một khi hai quân hội chiến, là lúc hấn cao hứng nhất. Nếu bàn về công kích, trong thiên hạ không còn người khác có thể tranh đấu với hấn.

Triết Biệt với tầm mắt cùng tài bắn cung, trong vòng ngàn thước, chính là cấm khu của Khai Thiên Cung, chỉ cần đi vào phạm vi này, sự sống chết đã bị hấn thao túng trong tay.

Hầu Hải thân pháp cực nhanh, trên đời vô song, một khi để hấn động lên, cơ hồ mắt thường khó phân biệt, có lẽ cũng chỉ có hấn mới có thể thoát khỏi mũi tên của Triết Biệt.

Nếu lấy mũi tên của Triết Biệt đi đối phó với thân pháp của Hầu Hải, kết quả lại như thế nào đây?

Khi Hầu Hải gặp phải Triết Biệt, nếu hai người họ tiến hành cuộc chiến sinh tử, thì Hầu Hải có thể nhờ vào tốc độ siêu nhân tránh thoát cung tên của Triết Biệt, tiến đến gần mà lấy tính mạng hấn, hay là bị Khai Thiên Cung chưa từng thất bại lấy đi tính mạng?

Vấn đề thú vị này trong lòng mọi người đều từng so sánh qua, nhưng kết quả như thế nào, dù là Hứa Hải Phong cũng không dám xác định, hơn nữa hấn cũng không muốn biết.

Làm vị huyết tửu chiến sĩ cao thủ cấp tông sư như Lý Minh Đường, cũng là cô tịch nhất trong mọi người, ngoại trừ cần phải trả lời, cho tới bây giờ hắn không hề nói lời nào.

Nếu không phải võ công của hắn cực cao, có đôi khi Hứa Hải Phong còn tưởng rằng hắn chỉ là huyết tửu chiến sĩ bình thường mà thôi. Chỉ là nếu huyết tửu chiến sĩ bình thường có thể trở thành siêu cấp cao thủ cấp tông sư, vậy Hứa Hải Phong cũng đã không cần chờ đợi mà đã chạy đi đối chiến với Khải Tát nhân cùng Hung Nô nhân.

Một vạn tông sư, chỉ cần nghĩ ra con số này, Hứa Hải Phong cũng đã hướng tới không thôi. Nếu dưới trướng có một vạn binh đỉnh cấp tông sư, vậy Hứa Hải Phong vốn không cần dùng âm mưu quỷ kế, hắn có thể hoàn toàn dùng chính thực lực của mình, bất kể là Khải Tát nhân, Hung Nô nhân, thậm chí là quân đội Đại Hán, hắn cũng không thèm xem vào trong mắt.

Nhưng việc này cũng chỉ như trăng trong nước, chỉ có thể xuất hiện trong mộng cảnh.

Về phần Tương Khổng Minh, vị chiến sĩ có được tri thức vô cùng uyên bác, vô luận nghi khó tạp chứng gì rơi vào trong tay hắn, đều có thể đề ra cho người một biện pháp giải quyết vô cùng thích hợp thực tế. Mà biến thái hơn chính là, Tương Khổng Minh còn có một loại năng lực đặc thù khác, thuật đọc tâm, có được bản lãnh đặc biệt này phụ trợ, khiến cho hắn ở tại đông đảo cao nhân, vẫn có thể bảo trì nguyên bản, luôn đoán trước được âm mưu kẻ địch.

Vậy, vị huyết tửu chiến sĩ nữ tính duy nhất, thuộc dạng phát triển như Y Đằng Do Na đang đứng trên gò núi nhỏ thì sao?

Nàng không có trí lực siêu tuyệt, cũng không có dũng vũ cái thế, nhưng nàng có một năng lực đặc thù không hề kém ai – tăng phúc.

Huyết tửu chiến sĩ mở rộng hơn vạn người, số lượng thành viên dị năng đoàn cũng theo nước lên thì thuyền lên.

Năng lực của bọn họ ngàn kỳ trăm quái, không chỗ nào không có. Một người trong đó, vừa lúc có thể khả năng có thể khổng chế cùng thay đổi khí trời biến hóa.

Đương nhiên, lấy một mình hắn mà nói, nhiều nhất chỉ tạo ra được một đoàn sương mù nho nhỏ, nhưng khi hơn một trăm người cùng tiếp vào một chỗ, do Y Đằng Do Na dùng chính năng lực đặc thù của mình khuếch tán ra gấp nhiều lần.

Hắn cũng đã có thể thay đổi phạm vi khí trời biến hóa.

Đem dũng tướng như Mãi Mãi Đề làm hoảng sợ đến kinh hồn bạt vía, kỳ thật chính là kiệt tác của dị năng đoàn.

270. Chương 270: Thỉnh Chiến

“ Vì sao?” Sắc mặt Phương Hướng Trí giận dữ, nếu không phải trong lòng quá thật quá cố kỵ người này, hắn đã sớm dùng lời chửi mắng.

“ Trí tướng quân, người muốn đi bắc cương, vì muốn báo thù cho lệnh tôn, đúng không?”

“ Đúng vậy, thù cha không đội chung trời, vì sao Phương mỗ không thể đi?”

“ Chính là bởi vì sát ý của người quá nặng, cho nên không thể đi.” Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng, đối với sự tức giận của Phương Hướng Trí không hề để ý tới chút nào, ngược lại quay đầu nhìn Phương Hướng Minh nói: “ Đại tướng quân, người cũng là người cầm binh, người nghĩ Tương mỗ nói có đúng hay không?”

Phương Hướng Minh trầm ngâm chốc lát, cũng không còn lời gì để nói.

Con cháu Phương gia, chỉ cần là một nam nhi, liền nhất định phải vào trong quân ma luyện một phen. Phương Hướng Trí thân là trưởng tử của Phương Lệnh Đức, ở trong quân cũng đã lăn lộn hơn mười năm, vô luận là kinh nghiệm hay năng lực, đều là tài hoa hơn người.

Theo lý mà nói, Phương Hưởng Trí dùng danh nghĩa báo thù cho cha hắn là một người thật tốt để lựa chọn trong việc thảo phạt Hung Nô, nhưng lúc hắn vừa đưa ra ý nghĩ này lập tức bị Tương Khổng Minh kịch liệt phản đối, thậm chí không tiếc ngay mặt giằng co cùng hắn.

Ánh mắt lo lắng của Phương Hưởng Trí nhìn về phía huynh trưởng, chờ đợi đáp án chối bỏ từ trong mắt của hắn.

Nhưng chốc lát sau, hắn liền thất vọng thu hồi ánh mắt, bởi vì Phương Hưởng Minh thở dài một hơi, nói: “Trí đệ, quân sư đại nhân nói hữu lý.”

“Đạo lý ở đâu?” Tâm tình bị áp lực như núi lửa sắp phun ra, Phương Hưởng Trí lớn tiếng hỏi.

“Lòng của người đã rối loạn.” Phương Hưởng Minh nhìn hắn, bình tĩnh nói.

Phương Hưởng Trí kinh ngạc nhìn huynh trưởng, chốc lát sau, vẻ giận dữ trên mặt hắn từ từ rút đi, thay vào một mảnh đau xót. Hắn lui về phía sau một bước, ngã ngồi trên ghế, gơ bàn tay che lại khuôn mặt.

Không người nào khuyên giải hắn, bởi vì tất cả mọi người đều biết, hắn chỉ là giận dữ công tâm, chỉ có phát tiết ra, mới có thể khôi phục bình thường.

Phương Hưởng Minh tuy không nói rõ, nhưng làm một quân nhân, đặc biệt là vị tướng lãnh thống suất thiên quân vạn mã, bọn họ chỉ một điểm liền hiểu thấu.

Phương Hưởng Trí đã bị cừu hận che lấp tâm linh, nếu cho hắn nhận chức tiên phong trong đội quân thảo phạt Hung Nô, chắc chắn sẽ dừng tướng dừng sĩ. Nhưng sự tỉnh táo trầm tĩnh cần có nhất của người cầm quân đã bị hắn ném tuốt ra ngoài chín tầng mây.

Tiên phong như thế, nghĩ muốn thắng một hai trận không khó, nhưng nếu kéo dài, tám chín phần mười cũng sẽ bị toàn quân tiêu diệt.

Phương Hưởng Minh cho dù thương yêu vị đường đệ này, cũng quyết không thể mang hàng vạn tính mạng của các chiến sĩ giao vào trong tay của hắn.

Tương Khổng Minh ho khan một tiếng, nói: “Kỳ thật, hiện tại đàm luận việc thảo phạt Hung Nô, không khỏi còn quá sớm.”

“Không sai, Trí ca, chuyện ngày sau có ai có thể nắm chắc?” Hứa Hải Phong thở dài, an ủi.

Tiếng chân dồn dập truyền đến, Nhĩ Đống Kiệt bước nhanh vào, hắn đưa mắt nhìn mọi người trong thính, ánh mắt dừng lại trên người Phương Hưởng Trí.

Hắn cùng Cổ Đạo Nhiêm, Trương Tấn Trung đấu trí mấy chục năm, cũng là nhân vật tuổi già thành tinh, vừa nhìn liền lập tức hiểu rõ nguyên nhân.

“Cửu cửu, có việc gì thế?”

Phương Hưởng Minh nhìn thấy giữa đôi mày hắn có một tia nóng nảy, liền vội vàng hỏi.

“Ân...” Nhĩ Đống Kiệt thuận miệng lên tiếng, nói: “Ngọa Long thành truyền tin, Khải Tát đệ tứ quân đoàn đã tới Minh Đăng thành.”

“Bọn họ rất cực tới...” Vẻ tàn khốc trong mắt Phương Hưởng Minh chợt lóe, tự nhủ.

“Trí đệ.” Phương Hưởng Minh xoay người bước tới, đi tới bên cạnh Phương Hưởng Trí đang trầm mặc không nói, nhẹ giọng kêu gọi: “Khải Tát nhân đến, đối với bọn hắn, có hứng thú sao?”

Phương Hưởng Trí dùng bàn tay đang che mặt vuốt mạnh gương mặt một cái, hắn đứng dậy nói: “Khải Tát nhân, được, mượn bọn họ khai đao là được.”

Công lực của mọi người trong thính cao minh, lịch duyệt phong phú, chỉ cần liếc mắt liền phát giác trên mặt hắn còn vương lại nước mắt, trong lòng không khỏi buồn bã.

Ai nói nam nhi không đồ lệ, chỉ là chưa tới lúc thương tâm.

“Đại ca, khi nào chúng ta phản hồi Ngọa Long thành.” Phảng phất như lại lần nữa tìm được mục tiêu phấn đấu, tinh thần Phương Hưởng Trí lại dâng cao.

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, để Khải Tắt nhân kiến thức một chút Hồng Sắc Hải Dương của Phương gia.” Phương Hưởng Minh trầm giọng nói.

Hồng Sắc Hải Dương đánh một trận thảm bại tại bắc cương, trước mắt nhu cầu cần thiết nhất là phải nâng cao sĩ khí, đối với bọn hắn mà nói, Khải Tắt nhân đến đúng là thích hợp nhất.

Hứa Hải Phong liếc mắt nhìn Tương Khổng Minh, bọn họ đồng thời chú ý đến trong miệng Phương Hưởng Minh vừa nói, chính là Hồng Sắc Hải Dương của Phương gia, mà không phải Hồng Sắc Hải Dương của Đại Hán.

“Chậm đã...”

Phương gia hai huynh đệ đồng thời quay đầu, chỉ thấy Tương Khổng Minh cau chặt mày, nói: “Hai vị tướng quân, những người khác có thể lưu cho các người, nhưng đệ tứ quân đoàn của Ban Khắc La Phu Đặc cũng là của chúng ta.”

“Cái gì?”

Tương Khổng Minh tiêu sái cười, xoay người vái chào Hứa Hải Phong, nói: “Chủ công, ngài có nhớ đã từng đáp ứng Tần Dũng tướng quân một việc?”

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, cũng không hề đáp lời.

Tương Khổng Minh nhìn về phía Phương gia huynh đệ, nghiêm mặt nói: “Nhị vị tướng quân, Tần dũng sĩ đã nhiều lần thỉnh chiến trong chúng tướng sĩ của Hắc Kỳ quân, vẫn bị chủ công dè xuống không cho. Thẳng đến trước khi rời khỏi Thái Hành sơn mạch, chủ công mới đáp ứng, nếu cùng Khải Tắt nhân tiếp chiến, vậy trận đầu tiên nhất định cho hắn ra tay.”

“Tần tướng quân?”

“Đúng vậy, ai...Tần Dũng hắn tuy thô lỗ không chịu nổi, nhưng làm người hào dũng, nặng nhất uy tín, nếu chủ công thất tín với hắn, chỉ sợ ngày sau cũng khó thu tâm.”

Chứng kiến ánh mắt hoài nghi của Phương Hưởng Minh hai người, Tương Khổng Minh xòe hai tay, nói: “Không bằng, học sinh tìm Tần Dũng đến, hai vị cùng hắn trực tiếp nói chuyện, nếu có thể thuyết phục được hắn, vậy học sinh cũng tự nhiên không còn chuyện gì để nói.”

Hai huynh đệ nhìn nhau, trong đầu đồng thời hiện ra Tần đại dũng sĩ gương nanh múa vuốt, bộ dáng cùng hung cực ác, không hẹn mà cùng rung mình một cái. Nghĩ muốn cùng người này giảng đạo lý? Đó chính là thọ tinh công muốn thấp nhang – chán sống.

Phương Hưởng Minh gượng cười nói: “Không cần, nếu Tần tướng quân nóng lòng như thế, cơ hội lần này giành riêng cho hắn là được.”

Phương Hưởng Trí đứng bên cạnh liên tục gật đầu, hai huynh đệ thà rằng tình nguyện đi chiến đấu sống chết với địch quân, cũng không nguyện ý cùng Tần Dũng phát sinh xung đột. Dù sao, ngay cả vũ giả cấp tông sư cũng bó tay hết cách với bạo long hình người, tuyệt đối không phải bọn họ có thể ứng phó.

Tương Khổng Minh đắc ý cười, nói: “Đã như vậy, vậy học sinh liền thay mặt Tần Dũng tạ ơn. Hắc hắc...Hắc Kỳ quân đã lâu lắm không có gặp máu, trận đánh này, phải nên hảo hảo chơi một chút.”

Trong lòng Phương gia huynh đệ rung mình, vị bạch diện thư sinh này cười tươi sáng lạn, hòa ái dễ gần, nhưng nụ cười nhìn như vô hại khi rơi vào trong mắt bọn họ, lại từ đáy lòng cảm thấy rung mình.

Trong đại sảnh, Phương gia huynh đệ cùng Nhĩ Đổng Kiệt rời đi, chỉ còn sót lại Hứa, Tương hai người.

“Quân sư đại nhân, hiện tại ngài có thể nói, vì sao phải làm như vậy?” Hứa Hải Phong chợt thở dài, hỏi.

Đối với việc Tương Khổng Minh tự tác chủ trương, hắn cũng không có ý tức giận, bởi vì hắn biết, những gì Tương Khổng Minh làm, quyết không nguy hại đến ích lợi của chính mình, mà còn ngược lại, đó mới là điểm mấu chốt trong lòng Tương đại quân sư.

Con người Tương Khổng Minh xoay chuyển liên tục, đang định nói chuyện.

“Thỉnh không nên nói với ta rằng người vì cảm xúc bị thống của bọn họ lúc này, sợ bọn họ kích động nên bị hao tổn, nên mới làm ra hành động lần này.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt nhìn hắn, nói: “Những lời này, Hứa mỗ một chữ cũng không tin.”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, xấu hổ cười cười, nói: “Chủ công anh minh, đã như vậy, học sinh liền nói thật thôi.”

“Hứa mỗ rửa tai lắng nghe.”

“Trận chiến đầu tiên cùng Khải Tát nhân, sự quan trọng đại, trận đánh này chúng ta phải thắng mà không thể thua.”

“Hong Sắc Hải Dương của đại ca đã có binh mã ngoài ba vạn, tính thêm lão tướng quân Lộ Đình Thịnh là hai vạn. Năm vạn người này là Đại Hán tinh nhuệ binh sĩ chân chính. Hơn nữa bọn họ chiếm cứ thuận lợi địa hình, đã chuẩn bị thật lâu. Cho dù bọn họ xuất thủ, cũng thắng là nhất định.” Nhìn chằm chằm hai mắt Tương Khổng Minh, Hứa Hải Phong chậm rãi nói.

Tương Khổng Minh vỗ tay than thở: “Chủ công nói không sai, Ban Khắc La Phu Đặc ở trong Khải Tát cũng không được lòng người, mặt hàm của Khải Tát Lâm cũng từng nhắc tới, nếu chúng ta có thể tiêu diệt toàn quân của hắn, là một chuyện đại khoái lòng người. Vì thế học sinh có thể khẳng định, Ban Khắc La Phu Đặc cũng tuyệt đối không có được sự trợ giúp bao nhiêu của Minh Đăng thành. Đã như vậy, chỉ cần Phương tướng quân cẩn thận, trận đánh này nắm chắc tám chín phần mười.”

“Vậy vì sao người lại muốn cướp công lao của bọn họ?”

“Bởi vì, hắn là Phương Hướng Minh, cho nên công đầu này vô luận như thế nào cũng không cho hắn lấy được.” Tương Khổng Minh lạnh lùng nói.

Đôi mày Hứa Hải Phong nhẹ nhàng giương lên, thở dài nói: “Quân sư đại nhân đề phòng hắn quá đáng.”

“Hắc hắc...” Tương Khổng Minh cười lạnh: “Từ xưa tới nay, phạm gặp chiến sự, công lao trong trận chiến, tuyệt đối phải xem nặng nhẹ. Thực lực của Phương Hướng Minh đã rất lớn, ta không thể cho hắn có cơ hội gia tăng thêm thế lực.”

“Đó là không có khả năng, Hong Sắc Hải Dương của Phương gia là lực chiến đấu không thể khuyết thiếu của Đại Hán, nghĩ muốn đánh bại Khải Tát nhân, khu trục Hung Nô nhân, không thể không mượn nhờ lực lượng của bọn hắn.” Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói.

“Học sinh rõ ràng, luồng sinh lực này bỏ qua không dùng, cũng không tránh khỏi vô cùng đáng tiếc. Chỉ là...có hai loại công lao vạn vạn không thể để cho bọn họ đoạt được.” Tương Khổng Minh bóp chặt hai tay, vươn ra một đầu ngón tay nói: “Một là công lao đầu tiên, một là công lao quyết chiến cuối cùng. Chỉ cần hai loại công lao này do chính Hắc Kỳ quân đoạt được, những thứ khác cứ giao cho bọn hắn.”

“Ai...Quân sư đại nhân, tâm tư của ngài, thật đúng là...thật sự là không giống người thường.” Hứa Hải Phong thở dài một hơi thật sâu.

Tương Khổng Minh nói lời này hiển nhiên trải qua suy nghĩ kỹ càng, lại cực kỳ kiên quyết, không hề có đường xoay chuyển. Tuy Hứa Hải Phong biết được một khi chính mình hạ mệnh lệnh mạnh mẽ chấp hành, Tương Khổng Minh khẳng định sẽ nghe lệnh làm việc, nhưng hắn cũng không còn tâm tư để làm việc.

Đột nhiên linh quang trong đầu chợt lóe, Hứa Hải Phong chợt hiểu ra, nói: “Mới vừa rồi quân sư đại nhân phản đối Trí ca thảo phạt Hung Nô, chính là vì lý do này sao?”

Tương Khổng Minh ngoài ý muốn đưa mắt nhìn Hứa Hải Phong, nháy đôi mắt to như giật mình, nói: “Chủ công quả nhiên cao minh, cho tới bây giờ mới hiểu ra đạo lý bên trong, học sinh cực kỳ khâm phục.”

Tức giận trừng mắt nhìn hắn, Hứa Hải Phong nói: “Nếu Hứa mỗ đã đem mọi việc phó thác cho quân sư đại nhân, tự nhiên phải để ngài động đầu óc, hết thấy người cứ xem mà làm, chỉ là...chớ nên quá đáng.”

Dứt lời, Hứa Hải Phong nhẹ nhàng rời đi.

Xa xa, nghe được Tương Khổng Minh cao giọng hô: “ Chủ công lấy quốc thổ giao cho học sinh, học sinh sẽ lấy quốc thổ trả lại chủ công.”

Hứa Hải Phong nghe lọt trong tai, có chút buồn cười, Tương Khổng Minh chính là Tương Khổng Minh, cho dù đối đãi chính mình, hắn cũng chưa bao giờ tự hạ mình mà cư xử. Nhân vật kinh tài diễm tuyệt như thế, nếu không có sự tồn tại của huyết tử, hắn tuyệt đối không dám sử dụng người này, sợ là trong thiên hạ cũng không ai có can đảm như thế.

271. Chương 271: Đệ Tứ Quân Đoàn

Tới ngoài thành, đóng quân hạ trại, bận rộn không thôi.

Cửa thành mở rộng, một số thiết kỵ phóng ra, rất nhanh chạy tới trước mặt đại bộ đội. Một vị tướng quân anh tuấn cường tráng kêu lớn: “ Quân đoàn trưởng Ban Khắc La Phu Đặc đang ở nơi nào?”

“ Ha ha...”

Một trận cười diên cuồng hào sảng từ trong đội ngũ truyền ra, một gã đại hán vóc người cực kỳ khôi ngô vạm vỡ đi nhanh ra.

Mái tóc của hắn giống như mạc cưa của thợ mộc vừa bào ra, cuộn sóng xoắn tít, dù là màu sắc cũng như màu gỗ tùng, liếc mắt nhìn lại, làm cho người ta có ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

“ Xem là ai tới, A Đồ Tác quân đoàn trưởng, ta không có nhìn lầm, đệ nhị quân đoàn tôn kính, vị quân đoàn trưởng không ngờ lại tự mình đi ra tương nghênh.”

Trên gương mặt anh tuấn như điêu khắc của A Đồ Tác lộ ra một tia cười lạnh không đổi: “ A Đồ Tác phụng mệnh nhị diện hạ, thỉnh tướng quân vào thành, cùng bàn việc phạt Hán.”

“ Phạt Hán?” Ban Khắc La Phu Đặc khoa trương há to miệng, cười nói: “ Nếu ta không có nhớ lầm, tựa hồ nhị diện hạ tôn kính của chúng ta cùng ngài, A Đồ Tác quân đoàn trưởng đệ nhị quân đoàn đã thảo phạt qua một lần đám dị giáo đồ không chịu phục theo sự chỉ dẫn của thần minh, không biết kết quả như thế nào?”

Khuôn mặt tuấn tú của A Đồ Tác trong thoáng chốc trở nên trắng bệch, hai nắm tay hắn siết chặt lại. Chỉ là âm thanh giọng nói của hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh: “ Không có gặp phải sự chống cự của đại bộ đội địch quân, cho nên chúng ta quay trở về.”

Kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng Ban Khắc La Phu Đặc cực kỳ kỳ quái, A Đồ Tác là một trong những tướng lĩnh trẻ tuổi của Khải Tát đế quốc, cùng tam hoàng tử A Nhĩ Kiệt Nông, đệ ngũ quân đoàn A Dịch Tư, cùng với Ban Khắc La Phu Đặc hẳn đều được xưng là bốn quân đoàn trưởng trẻ tuổi nhất của Khải Tát đế quốc.

Nhưng bởi vì cách làm việc của bọn họ khác nhau, nên đánh giá cũng hoàn toàn khác hẳn.

Trong bốn vị tướng lĩnh trẻ tuổi này, A Đồ Tác có được danh vọng cao nhất, là quân đoàn trưởng đứng hàng đầu tiên.

Tiếp theo chính là thống lĩnh đệ tam quân đoàn đông chinh mấy ngàn dặm, vì đế quốc mở rộng bờ cõi, đoạt lấy vô số tài phú tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông diện hạ, nếu không phải do hắn mưu trù kế hoạch, lại bị dị quân Hắc Kỳ quân mới nổi lên đánh hạ Lâm An thành, vậy bài danh đệ nhất cũng đã sớm thuộc về hắn.

Phó đoàn trưởng của đệ ngũ quân đoàn A Dịch Tư, mặc dù là vị phó đoàn trưởng duy nhất trong bốn người họ, nhưng bài danh vẫn ở trên Ban Khắc La Phu Đặc.

Ban Khắc La Phu Đặc mặc dù so sánh chiến công cùng năng lực tuyệt đối không dưới ba người này, nhưng đánh giá có được cũng kém xa, chỉ có thể miễn cưỡng đứng hàng thứ tư mà thôi.

A Nhĩ Kiệt Nông là con trai của Khải Tát đại đế, cho nên tuy hắn bị đánh bại tại đông phương, cả quân đoàn cơ hồ toàn bộ bị tiêu diệt, nhưng hắn cũng không dám trước mặt vị vương tử này mà lộ ra sự chỉ trích đũa cọt.

Đối với A Dịch Tư, hẳn lại càng không làm gì được, đối phương tuy chỉ là một phó quân đoàn trưởng, nhưng đệ ngũ quân đoàn cùng đệ lục quân đoàn từ trước tới nay đều là bộ đội trực chúc của Sư Vương gia tộc. Chỉ cần A Dịch Tư nguyện ý, hẳn có thể tùy thời đảm nhiệm chức vụ quân đoàn trưởng của hai quân đoàn này.

Điểm này, dù là Khải Tát đại đế cũng không biện pháp ngăn cản. Bởi vì Rhino gia tộc có thể lực thâm căn cố đế trong Khải Tát, trong một trăm lẻ tám ghế ngồi tại thượng nghị viện, Rhino gia tộc có đồng minh trung thành chiếm cứ tới bốn phần nhất định. Thực lực cường đại như thế, dù là vị chí tôn kia cũng không dám dễ dàng xem thường.

Ban Khắc La Phu Đặc tuy thật tự ngạo, nhưng còn biết tự lượng sức mình, biết mình không cách nào so sánh với vị thiên chi kiêu tử kia, sự chênh lệch gia thế quá lớn, quyết không thể bằng vào công huân của hẳn có thể đền bù.

Trong ranh giới rộng lớn khôn cùng của đế quốc, thân phận tôn quý của A Dịch Tư tuyệt đối có thể là một trong những nhân vật có thể đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí cũng không thấp hơn ba người con trai của Khải Tát đại đế.

Hắn thất thủ ngoài ý muốn tại bắc cương, tạo hành tổn thất hai ngàn chiến mã, thời khắc như vậy hai ngàn chiến mã đại biểu cho điều gì, bọn họ không có khả năng không biết.

Nếu đổi lại là người khác, đã sớm bị Khải Tát đại đế cắt đầu, nhưng vì trao đổi sự tự do của A Dịch Tư, dù là bản thân đại đế cũng phải mắng vài câu rồi thôi, lại đánh trống rút lui không hề truy cứu.

Vì thế trong lòng Ban Khắc La Phu Đặc cho tới bây giờ cũng không hề nghĩ tới cùng A Nhĩ Kiệt Nông và A Dịch Tư hai người đối kháng so sánh.

Nhưng A Đồ Tác thì khác.

Nếu bàn về thân thế, bọn họ đều xuất thân từ vọng tộc Khải Tát, tuổi tác bằng nhau, mà thời kỳ gia nhập quân đội, cũng cực kỳ trùng hợp là cùng một năm.

Sau khi gia nhập quân đội, biểu hiện can đảm, anh dũng thiện chiến, nhiều lần lập nhiều chiến công hiển hách. Nếu nói trong giới tuổi trẻ của Khải Tát, còn có thể có người so sánh về chiến công của bọn họ, cũng chỉ có một mình tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông vừa lọt vào mắt không lâu khi trước.

Nhưng thành quả đạt được của bọn họ lại khác nhau.

A Đồ Tác làm người khiêm tốn, thái độ tôn nghiêm, ngôn ngữ tao nhã, hành vi cẩn thận, vô luận đối đãi với bất cứ kẻ nào, đều có thể duy trì thái độ tốt nhất, là một kỵ sĩ tôn quý của Khải Tát đế quốc.

Có lẽ, chỉ khi gặp phải nhị vương tử A Bố Tác Luân, hẳn mới mất đi sự tỉnh táo cùng lễ phép từ trước tới nay. Chẳng qua điểm này, cũng là bí mật không ai hay biết.

Về phần hẳn, Ban Khắc La Phu Đặc, còn là một tướng lĩnh hoàn toàn khác hẳn, trong lòng hẳn chỉ có hai từ, đó chính là cường thế, nguyện vọng lớn nhất của hẳn là có thể đem hết thấy địch nhân đạp xuống dưới chân, nên hẳn không thêm để ý chút nào mà hạ lệnh giết sạch cướp sạch, không chút nào thương hại mà đem toàn bộ đồ vật của dị giáo đồ đoạt lấy không chừa chút cặn.

Hắn phi thường vui vẻ khi nhìn thấy dị giáo đồ bị vây bên bờ sông chết đau khổ giãy dụa thê thảm, đối với hẳn mà nói, không có thứ gì so sánh với điều đó càng thêm kích thích cảm quan cơ hồ đã chết lặng của hẳn.

Cho nên tới bây giờ hẳn không hề lấy sự tinh xảo hòa thuận cùng mỹ cảm đẹp đẽ bày ra trong chiến dịch, chiến thuật của hẳn đơn giản mà thực dụng, lại trần ngập máu tanh, kể cả địch nhân lẫn chính mình.

Có lẽ nguyên nhân chính vì như thế, bộ đội của hẳn mới bị người ta xem là đồ phụ, mới không được viện nguyên lão vừa mắt xem trọng. Hẳn chỉ có thể lấy quân công cao nhất mới được bài danh cuối cùng trong bốn người.

Đối với A Đồ Tác, hẳn thập phần quen thuộc, càng thêm biết người này tỉnh táo trầm tĩnh, nhưng hôm nay tựa hồ có chút khác thường.

“ A Đồ Tác tướng quân...”

Một thanh âm già nua từ phía sau Ban Khắc La Phu Đặc truyền đến, sắc mặt hắn có chút vừa động, nhanh chóng lắc mình tránh ra một con đường. Chỉ nhìn người cuồng ngạo như hắn mà cũng làm ra động tác như thế, địa vị người phía sau có thể tưởng tượng mà biết.

“Cáp Lý đại nhân.” A Đồ Tác kinh ngạc kêu lên, hiển nhiên người đến tuyệt đối vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Một vị lão nhân hơn sáu mươi tuổi từ trong doanh đi ra, mái tóc lẫn râu hắn đều bạc trắng, giống như tơ bạc, tung bay trong gió, chớp động ra bạch quang trong suốt.

A Đồ Tác lập tức nhảy xuống ngựa, cung kính hành lễ nói: “Cáp Lý đại nhân, vì sao ngài lại đến nơi này?”

Cáp Lý đi tới bên người A Đồ Tác, gương mặt mỉm cười, nhìn vào mắt vị kỵ sĩ trẻ tuổi, phát ra sự thương yêu từ trong nội tâm: “Ta phụng chỉ ý của giáo hoàng bệ hạ, tùy quân theo Ban Khắc La Phu Đặc tướng quân thảo phạt người Hán.”

“Ngài? Theo hắn?” Về mặt A Đồ Tác không thể tưởng tượng.

Gương mặt Ban Khắc La Phu Đặc hiện ra một vẻ giận dữ, nói: “A Đồ Tác quân đoàn trưởng, có gì không ổn sao?”

A Đồ Tác lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Kỵ sĩ đại nhân tôn kính làm sao có thể đi theo một tên đao phủ điên cuồng gây loạn?”

Ban Khắc La Phu Đặc giận dữ, đang muốn trách mắng, thình lình nghe Cáp Lý trầm giọng nói: “Được rồi, không nên gây chuyện.”

Hắn mấp máy môi, rốt cục ngậm miệng lại.

“Địch nhân của chúng ta không phải ở nơi này, mà là ở phía trước, nếu hai vị quân đoàn trưởng có ân oán gì, không ngại so tài cao thấp trên chiến trường.” Cáp Lý khuyên.

Cơ hồ là đồng thời, hai vị quân đoàn trưởng đồng thời ngẩng đầu, trong ánh mắt nhìn đối phương nổi lên vô số lửa hoa.

“A Đồ Tác, ta mang theo một trăm danh thánh điện kỵ sĩ, bên trong có mấy bằng hữu của ngươi, đợi sau khi gặp qua nhị vương tử điện hạ, ngươi đi thăm đi.” Lão nhân nhẹ giọng nói.

“Dạ...” A Đồ Tác ứng đáp, nói: “Vậy hiện tại xin mời ngài cùng Ban Khắc La Phu Đặc quân đoàn trưởng vào thành.”

Minh Đăng thành tuy không xa hoa, nhưng chỗ ở của nhị điện hạ A Đồ Tác Luân tuyệt đối là xa hoa lãng mạn, làm cho người ta hâm mộ vạn phần.

Nhưng vô luận là Cáp Lý lão nhân, hay là hai vị quân đoàn trưởng đều làm như không thấy, trong mắt bọn họ, vị A Đồ Tác Luân mới đứng dậy từ trên giường kia mới là mục tiêu duy nhất của chuyến đi này.

“Cáp Lý đội trưởng, không ngờ là ngài tự thân ra trận? Chẳng lẽ giáo hoàng bệ hạ đã già đến hồ đồ sao?”

Đôi mày của Cáp Lý có chút nhíu lại, đối với vị nhị vương tử này, hắn cũng không biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ứng phó nói: “Nhị điện hạ, giáo hoàng bệ hạ tự có ý nghĩ của mình, mà ta, chỉ cần phục tùng là được.”

“Ân...Được rồi, vậy Cáp Lý đội trưởng tôn kính, ngươi định lúc nào lên đường?”

“Nguyên lão viện đã thông qua thỉnh cầu tổng động viên của Khải Tắt đại đế, đại đế đang bố trí binh mã, đại khái trong vòng hai tháng, đại đế có thể suất lĩnh phân nửa quân nhân của đế quốc chạy tới tiền tuyến.” Lão nhân nhàn nhạt nói.

“Vậy nói, còn cần hai tháng thời gian sao?” A Đồ Tác Luân thì thầm, hắn phảng phất như yên tâm tư, nói: “Đã như vậy, liền tạm thời bỏ qua, chờ đêm nay ta bày tiệc rượu, thỉnh mấy vị tham gia...”

“Điện hạ, ta nguyện suất lĩnh đệ tứ quân đoàn đi trước Lâm An thành.” Trong mắt Ban Khắc La Phu Đặc xẹt qua một tia cười nhạo bất mãn, đột nhiên tiến lên một bước nói.

“ Ngài...”

“ Đây là ý tứ của A Bối Nhĩ Mã đại công tước, muốn thử thăm dò một chút thực lực chân thật của quân đội người Hán, thỉnh đáp ứng.”

Ánh mắt A Bối Tác Luân chuyển qua trên mặt Cáp Lý lão nhân, chỉ nghe lão chậm rãi nói: “ Ta phụng mệnh lệnh của giáo hoàng bệ hạ, tùy thời cùng Ban Khắc La Phu Đặc tướng quân đi chung một chỗ, còn hành động như thế nào, không có quyền làm chủ.”

A Bối Tác Luân trầm mặc một thoáng, rốt cục nói: “ Được rồi, vậy các người tự mình thương nghị đi.”

Dứt lời, hắn đứng dậy đi ra ngoài, tới bên ngoài, trầm tư một trận, phân phó: “ Đi Rhino phủ, đã thật lâu không cùng Khải Tát Lâm tiểu thư nói chuyện phiếm.”

272. Chương 272: Miễn Hoài

Tương Khổng Minh dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, tuy quạt lông trên tay hắn vẫn không hề ngừng lại, nhưng với khí trời nóng bức như thế, tựa hồ có quạt ra cũng là không khí nóng bức. Thời khắc này, hắn thân thiết hoài niệm kiếp trước, thời đại văn minh của hắn.

Thoải mái nằm trong phòng máy lạnh, lại thích thú uống nước sinh tố trái cây mát lạnh, ân...phiêu diêu dục tiên a.

Hắn khép mắt lại, đắm chìm trong dòng hồi ức vô hạn mỹ hảo.

“ Quân sư...quân sư đại nhân.”

Tương Khổng Minh đột nhiên bừng tỉnh lại, lúc này mới phát giác, chính mình trong bất tri bất giác đã thất thần. Hắn có vẻ xấu hổ cười cười, da mặt còn dày hơn thành tường lộ ra vẻ tươi cười hòa thuận, hỏi: “ Chủ công đang nói gì?”

Hứa Hải Phong trợn mắt, Tương Khổng Minh này, nói hắn không nhìn được đại thể, hắn lại vô cùng khôn khéo, nhưng nếu nói hắn chú tâm đại sự, đây cũng tuyệt đối không có phần hắn. Đối mặt với mình, cũng làm như thế, trong số những thuộc hạ cùng bằng hữu của mình, sợ là cũng chỉ có một mình hắn mới dám làm như vậy.

Tương Khổng Minh ngưng mắt nhìn hắn, đối với bản lãnh thân thể nóng lạnh bất xâm này vô cùng hâm mộ, cũng không biết là duyên cớ nào, Tương đại quân sư vô luận luyện thể nào cũng không thể luyện ra được chút nội lực.

Mà dù chính tay Thái Ất chân nhân tự mình ra tay, cũng bó tay hết cách, đối với thể chất đặc thù của hắn cũng đành chịu thua. Nếu không phải trước mắt lão còn đang muốn nhờ vả hắn, chỉ sợ thật muốn bắt hắn đem về mổ ra nghiên cứu.

Tiếng chân truyền vào trong tai, Hứa Hải Phong hơi có vẻ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ra cửa lớn.

Ngay lúc mới rồi, quân tình tiền tuyến mới nhất đã được đưa tới. Vì thế hắn cùng Tương Khổng Minh sau khi nhận được mật báo, lập tức hạ lệnh phong tỏa thư phòng, vô luận người nào cũng không cho phép một mình đến gần. Nhưng tiếng bước chân kia lại quang minh chính đại đi đến, hơn nữa nghe thanh âm, Hứa Hải Phong liền biết, đây không phải người ngoài, mà là thiếp thân hộ vệ Lâm Trường Không của Tương Khổng Minh, không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Chẳng lẽ huyết tửu chiến sĩ còn có thể làm trái mệnh lệnh của mình hay sao?”

“ Chủ công, quân sư đại nhân.” Trong tay Lâm Trường Không đang cầm một vật hình thù kỳ lạ quái trạng đi đến.

Vật kia đầu tròn đuôi nhọn, sau lưng lại có tay cầm. Phân lượng dĩ nhiên không nhẹ, nhưng đối với Lâm Trường Không mà nói, chút sức nặng ấy cũng không tạo thành ảnh hưởng gì.

Ánh mắt Hứa Hải Phong lại càng kinh ngạc, đây là thứ gì, như thế nào chưa bao giờ gặp qua. Thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua.

Tương Khổng Minh vốn nửa sống nửa chết nằm trên ghế dài, vừa nhìn thấy vật ấy, đột nhiên giống như bị đốt mông, nhảy bắn lên, bước nhanh tới, chỉ vào Lâm Trường Không hỏi: “Tạo xong rồi?”

Lâm Trường Không lên tiếng, nói: “Quân sư đại nhân phân phó qua, một khi làm ra, lập tức đưa tới, không được chậm trễ chút nào, cho nên thuộc hạ lập tức chạy đến.”

Nghe được Lâm Trường Không nói vật này là do Tương Khổng Minh sai người tạo ra, ánh mắt Hứa Hải Phong nhìn tới, cẩn thận đánh giá thêm lần nữa, nhưng cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

“Thật tốt, có thứ này thì thoải mái hơn nhiều.” Tương Khổng Minh không coi ai ra gì cười ha ha lên, chỉ huy Lâm Trường Không đem vật đó đặt bên cạnh bàn, ra lệnh cho hắn cầm ngay tay nắm phía sau, dùng sức xoay tròn thật mạnh.

Chuyện kỳ dị liền xảy ra, vài miếng lá thép mỏng phía trước đột nhiên xoay tròn lên thật nhanh.

Không khí lưu thông, mang đến một cơn gió vô cùng mát mẻ.

Hứa Hải Phong thất kinh, phảng phất như gặp nước sông Hoàng Hà cuộn sóng, kinh ngạc không thôi.

Tương Khổng Minh lại đang làm cái quỷ gì, lại có thể chế tạo ra được thứ này. Tuy hắn cũng không sợ không khí nóng bức mùa hè, nhưng cha mẹ hắn, huynh trưởng cùng mấy vị kiều thê không có tu vi như hắn, nếu đem vật này đưa cho bọn họ, quả nhiên là vô cùng thực dụng.

Tương Khổng Minh đang đặc ý nhìn Hứa Hải Phong, đột nhiên khuôn mặt của hắn căng thẳng. Đối với Hứa Hải Phong, thuật độc tâm của hắn không hề tác dụng, nhưng ở chung vài năm, lại làm sao không nhìn ra ý nghĩ của hắn lúc này.

Đầu của hắn lập tức lắc lia lịa như trống bỏi, nói: “Vật này là của học sinh, nếu không mùa hè này thật không cách nào qua được. Nếu chủ công muốn, còn thỉnh tạm đợi mấy ngày khi sản phẩm mới của viện nghiên cứu lại xuất ra sau, mới đem cho người.”

Có chút tiếc nuối liếc mắt nhìn thứ cổ quái kia, Hứa Hải Phong hỏi: “Quân sư đại nhân, đây là vật gì?”

“Điện phong phiến.”(quạt máy) Tương Khổng Minh trực tiếp nói.

“Điện...phong phiến?”

Hai từ phong phiến(quạt gió), vừa nghe xong thì hiểu ngay, nhưng điện lại là thứ gì, vì sao nghe vào cũng không hiểu.

Tương Khổng Minh do dự một chút, chỉ vào Lâm Trường Không đang cầm tay nắm xoay tròn, nói: “Động lực của nó không phải là điện, mà là sức người, vậy đổi tên là nhân lực phong phiến là được.”

“Tên xứng đáng.” Hứa Hải Phong gật đầu nói: “Nhân lực phong phiến này chế tạo cần bao lâu?”

“Rất lâu, cho dù là ở viện nghiên cứu, phải tập trung một nửa công xảo tượng của Tô gia, cũng phải tốn mất ba ngày.”

“Ba ngày? Cũng không lâu lắm...” Nguyên lai vật này cũng không khó chế tạo, hắn gật đầu nói: “Nếu nhân lực phong phiến có thể sản xuất nhiều, lợi nhuận đạt được khẳng định thật lớn.”

Cùng Tương Khổng Minh ở chung lâu như vậy, nhiều ít cũng học được câu nói cửa miệng.

“Không có khả năng.” Tương Khổng Minh quả quyết.

“Vì sao?”

“Chủ công...vật này kết cấu tuy đơn giản, nhưng mấy cánh quạt cùng răng cưa bánh xe chủ yếu bên trong cũng rất khó chế tạo, bên trong không thể có chút sai lầm, có được tài nghệ như vậy, sợ là cả Đại Hán cũng tìm không ra mấy người. Ngoài ra lựa chọn nguyên liệu lại càng yêu cầu rất nhiều. Như thế mới có thể sử dụng được trong thời gian dài, nếu không dùng được vài lần, thì sẽ hỏng mất.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói: “Nếu muốn sản xuất nhiều, trừ phi...”

Nghe hần không có ý tứ tiếp tục nói tiếp, ngược lại gọi lên sự hứng thú của Hứa Hải Phong, hần hỏi tới: “Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi, chúng ta có thể sử dụng dây chuyền sản xuất, làm ra những sản phẩm đã theo tiêu chuẩn quy mô, nếu không thì khỏi cần suy nghĩ.”

Hứa Hải Phong bắt đầu dĩ thử dài, Tương Khổng Minh này lại nói ra những danh từ làm người ta không hiểu nổi, một khi gặp phải tình huống như thế, đầu của hần lập tức lớn thêm một vòng.

Chẳng qua nói cũng kỳ quái, tuy hần nghe không hứng thú, nhưng những công xảo tượng trong viện nghiên cứu lại nghe như mê như say, hần không được mỗi ngày đi theo bên người Tương Khổng Minh, nghe hần bày vẽ khoe khoang.

Thật sự là khó nói, ai bảo Tương Khổng Minh lại biết nhiều như thế.

Tương đại quân sư đang hưởng thụ quạt gió, đột nhiên “a” một tiếng, phảng phất như suy nghĩ điều gì, vội vã gọi thị vệ đến, phân phó vài câu.

Một lát sau, tên thị vệ rất nhanh mang tới một bình nước cam, trong ánh mắt của Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh rót nước ra, nghiêm mặt nói: “Chủ công, ngài đã đạt tới cảnh giới tông sư, một thân công lực đã vận dụng tự nhiên, đúng không?”

Trong lòng mơ hồ có chút dự cảm không ổn, mỗi lần Tương Khổng Minh thấp giọng nói chuyện với mình, khẳng định là có chuyện muốn nhờ. Chỉ là không biết vào lúc này, hần lại đang làm cái quỷ gì.

“Có việc người cứ nói thẳng, đừng có dây dưa như những phụ nhân.” Hứa Hải Phong trầm giọng nói.

“Hắc hắc...Người hiểu ta chỉ có chủ công.” Tương Khổng Minh than thở: “Học sinh nghe nói trong võ lâm, có một loại công pháp có thể khiến cho người ta phát ra hàn khí sâm nghiêm, dù là dưới mặt trời mùa hè chói chang, cũng có thể ngưng nước thành băng, khiến người cảm thấy lạnh giá như mùa đông, không biết phải không?”

Chậm rãi gật đầu, Hứa Hải Phong nói: “Thật có việc này, nhưng không chỉ là một loại công pháp.”

Tương Khổng Minh vui mừng, nói: “Vậy chủ công có làm được hay không?”

Hứa Hải Phong cười ngạo nghễ, nói: “Ngưng nước thành băng, chẳng qua chỉ là chút tài mọn mà thôi, Hứa mỗ làm sao cảm thấy khó khăn chứ?”

“Thật tốt...” Tương Khổng Minh vô cùng vui mừng, hần vội vàng đem chén nước cam dâng lên trước mặt Hứa Hải Phong.

Chỉ nhìn vẻ mặt cười nịnh của hần, Hứa Hải Phong không tự chủ được rung mình một cái. Đối với biểu hiện của Tương đại quân sư, hần thật sự không có thói quen.

Tiếp nhận cái chén, không đợi Tương Khổng Minh thúc giục, Hứa Hải Phong liền chủ động vận khởi công lực.

Cũng không thấy hần có động tác gì, nước cam trong chén có chút thay đổi. Đầu tiên là sương mù màu trắng nhẹ nhàng chậm rãi bay lên, sau đó nước cam giống như được thứ gì thúc động, bắt đầu ngưng đọng lại.

Tương Khổng Minh nhìn biến hóa kỳ diệu trước mắt, trong lòng tấm tắc lấy làm kỳ, tiềm lực của loài người thật sự là vô hạn....Nếu ai cũng có bản lĩnh như vậy, vậy tử lạnh cũng không cần được sản xuất.

Lại qua chốc lát, Hứa Hải Phong thu công, nói: “Quân sư đại nhân, không phụ sức mạng.”

Tương Khổng Minh vui mừng, đoạt lấy cái chén trong tay hần, dùng ngón tay chạm xuống, có loại cảm giác lạnh như băng đến thấu xương, lập tức mặt mày liền hồng hởi.

Hần gỡ xuống chủy thủ nơi thắt lưng, đem khối băng trong chén tách ra, chia làm từng khối nhỏ.

Nhắc một khối, hần bỏ vào miệng, dùng sức nhai rau rầu.

Răng cùng băng chạm nhau, phát ra tiếng vang “lạc chi lạc chi...” kỳ dị.

“ Chủ công không ăn một khối sao?” Tương Khổng Minh mời mọc không chút thành ý.

“ Không cần.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt đáp.

Tương Khổng Minh sau khi uống huyết tửu, chỉ là thân thể cường kiện hơn rất nhiều mà thôi, dưới khí trời nóng bức, đột nhiên được ăn băng lạnh, chỉ cảm thấy một cổ hàn khí thấu tim trực tràn ngũ tạng lục phủ, làm cho người ta cực kỳ sảng khoái đồng thời lại có một tia khó chịu, không khỏi rung mình một cái thật sâu.

Nhưng hắn cũng không thèm để ý, một viên tiếp một viên, tựa như nếm hạp cam lồ ăn đến thỏa thích.

Tương Khổng Minh nhắm hai mắt, khóe miệng có chút nhếch lên, an tường ngồi trước mặt nhân lực phong phiến, cảm thụ luồng gió nhẹ thư thích, tựa hồ như đã ngủ say trong giấc mộng nào đó...

Nằm trong phòng máy lạnh uống nước sinh tố trái cây mát lạnh cũng không được hưởng thụ tới, nhưng dù đãi ngộ hôm nay kém hơn rất nhiều, nhưng cũng đủ cho hắn hồi ức lại cảm giác nhớ nhung về ngày xa xưa.

Nghỉ ngơi một lát, Tương Khổng Minh hỏi: “ Chủ công, ngài nói quân đoàn của Ban Khắc La Phu Đặc đã động sao?”

Thẳng đến lúc này, hắn mới bắt đầu hỏi Hứa Hải Phong về công việc, rõ ràng trong tim của hắn, hắn rõ ràng là khinh thường người kia, vốn không hề đặt vào trong lòng.

Hứa Hải Phong mỉm cười, đang muốn giải thích, đột nhiên lại có tiếng bước chân vội vã chạy đến.

Cửa lớn đẩy ra, An Đức Lỗ cầm một phong mật hàm trong tay, đưa tới trước mặt hai người bọn họ.

273. Chương 273: Mật Báo

Tương Khổng Minh ngẩn ra, tiếp nhận cẩn thận xem qua một lần.

Hứa Hải Phong nhìn Tương Khổng Minh trầm mặc không nói, biết hắn đang mượn cơ hội tự hỏi gì đó, bằng ánh mắt cùng tốc độ của hắn, chỉ cần liếc mắt, liền có thể đọc ngược bức mật hàm này từ sau lưng thật dễ dàng, lại cần gì tốn hao nhiều thời gian như thế. “ Thần điện kỳ sĩ đoàn, là sản vật đặc biệt của quốc gia phương tây, là chiến lực cường đại do những tín đồ trung thành với giáo hội tạo ra.” Sắc mặt Tương Khổng Minh trầm trọng, nói.

“ Giáo hội?”

“ Đúng vậy, Khải Tắt nhân không giống như chúng ta cùng Hung Nô nhân, quốc gia của bọn họ cho tới nay, đều là thần quyền cao cao tại thượng, thẳng đến khi Khải Tắt đại đế ngang trời xuất thế, nhất thống phương tây, mới khiến cho thần quyền cùng hoàng quyền cùng xuất hiện hậu thế. Hắc hắc...Tuy Khải Tắt đại đế hùng tài đại lược, nhưng lúc đối mặt với tông giáo tín ngưỡng, cũng bó tay không cách.”

Khải Tắt nhân là đại địch trước mặt của Hứa Hải Phong, tự nhiên đối với mọi tin tức đều lưu tâm, lịch sử phát triển của Khải Tắt nhân, cũng không phải là việc cơ mật gì, cũng như thế nhân đều biết, Trung Nguyên có tứ đại thế gia, Hung Nô có đám người quốc sư Cấp Mật Thứ, Khải Tắt nhân có thần quyền cùng hoàng quyền ngang hàng, thiết lập chế độ nguyên lão viện, cũng không thể gạt được tai mắt của người Hán.

“ Tín ngưỡng tông giáo...Một vị thần không tồn tại không ngờ lại có thể so sánh với hoàng đế bệ hạ chí cao vô thượng, mà quyết định của nguyên lão viện không ngờ có thể làm lung lay ý chí của cử ngũ chí tôn, Khải Tắt...thật sự là một dân tộc kỳ quái.” Hứa Hải Phong sợ hãi than.

Đối với người ra đời tại đông phương như hắn mà nói, cách làm của Khải Tắt nhân, ở trong mắt bọn họ là đại nghịch bất đạo.

Đông phương, bao đời tương truyền, thiên không không có hai mặt trời, hoàng đế lão tử là thiên hạ đệ nhất, không thể trái nghịch.

Về sau, bất kể bọn họ có nam nói nữ xưng, có lấy quyền mưu tư, nhưng bọn họ luôn đem mấy chữ trung quân yêu nước đọng trên miệng mình, phảng phất nếu không nói vài lần, thì cả người sẽ không được thoải mái.

Dưới điều kiện sinh hoạt như vậy mà lớn lên, đối với hành vi kỳ dị của phương tây cảm thấy vốn không cách nào lý giải.

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Tín ngưỡng tông giáo sao, nói ra chỉ là mê tín mà thôi, chẳng qua người phương tây làm quá tốt, đã đem nó quảng bá khắp thiên hạ thật đường hoàng. Điểm này, Đại Hán chúng ta xa xa không bằng.”

Kinh ngạc nhìn hấn, Hứa Hải Phong nói: “ Quân sư đại nhân không phải luôn luôn không tin thần hay sao? Vì sao nghe lên lại có vẻ như đang tán thưởng?”

Tương Khổng Minh cười khỏ một tiếng, nói: “ Bởi vì bọn họ làm thật tốt quá, mê tín, ở trên tay bọn họ đã phát triển tới cực hạn. Đã xâm nhập lòng người, trở thành một thanh kiếm sắc bén trong tay Khải Tắt nhân.”

Sau một lúc lâu, Tương Khổng Minh lại nói: “ Kỳ thật, chỉ cần vận dụng thích đáng, điều này cũng không phải không là một loại thủ đoạn cực kỳ sắc bén.”

Hứa Hải Phong nhìn Tương Khổng Minh đột nhiên lại trầm mặc xuống, trong lòng tám tắc kỳ lạ, trong thiên hạ không ngờ còn có sự tình làm cho hấn nhìn không thấu, đó là việc cực kỳ hiếm thấy.

“ Chủ công, ngài tin tưởng thần linh không?” Tương Khổng Minh đột nhiên quay đầu, hỏi.

Trầm ngâm chốc lát, Hứa Hải Phong lắc đầu nói: “ Không tin, ta chỉ tin thực lực chính mình.”

Yên lặng lắc đầu, Tương Khổng Minh trầm nghĩ, người là tông sư tự nhiên không tin, nhưng người tin cũng không ít a. Hấn thở dài, nói: “ Tập tục mê tín này, kỳ thật mỗi người đều cần nó, bởi vì thứ này có thể làm cho người ta an tâm, cũng có thể trợ giúp người giảm bớt hoài nghi, tiêu trừ sầu lo. Có mê tín, có lẽ trong cuộc sống cũng dễ dàng qua hơn một chút. Thí dụ như...”

Hấn dừng lại một chút, nói tiếp: “ Tông giáo của Khải Tắt nhân, chính là một ví dụ cực tốt, thậm chí đã thoát ly phạm vi mê tín, thành học vấn chuyên môn hạng nhất.”

Đối với lời này, Hứa Hải Phong thật ra chưa từng phản đối, quả thật, giới hạn giữa mê tín cùng tông giáo không dễ dàng phân chia, đừng nói là thần điện phương tây rất có lực ảnh hưởng, cho dù là tại đông phương, truyền thuyết về đạo giáo ai ai cũng biết, chỉ là không có lực ảnh hưởng cùng quy mô kích thước to lớn như thế mà thôi.

Là giống như được lưu truyền rất rộng, rất nhiều người đều tin tưởng, khi mất trái giật lên sẽ có tài vận, mà mất phải giật lên sẽ có tai họa phủ xuống. Nếu nhảy mũi, đó là có người ở sau lưng nhắc tới hấn, nói bậy hấn, thì lỗ tai nóng lên, hoặc là có người đang ghi thù với hấn.

Dù là mỗi người cũng biết, đây là cách nói không hề có căn cứ, nhưng lại có vô số người vẫn cứ tin mà không hề nghi ngờ.

Về phần giác quan thứ sáu của những tông sư như bọn họ, cùng với năng lực kỳ dị khó thể giải thích của dị năng đoàn, nếu rơi vào trong mắt người bình thường, không biết lại có cảm tưởng gì.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hứa Hải Phong đột nhiên hiện lên một ý niệm, trong mông lung, phảng phất như nắm bắt được gì đó, hấn nhẹ giọng nói: “ Quân sư đại nhân, Khải Tắt nhân không phải tin thần sao, vậy cứ để cho dị năng đoàn xuất thủ thử một lần xem thế nào?”

Tương Khổng Minh nghe vậy biết ý, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Khải Tắt nhân luôn tin tưởng thần minh đứng về phía họ, bọn họ chiến đấu là vì thảo phạt dị giáo đồ, là vì tuyên dương chỉ ý của thần minh, bọn họ đứng về một phương gọi là chính nghĩa.

Nhưng nếu vào lúc này, lại xảy ra dị biến mà không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, kết quả sẽ tạo thành đả kích thật lớn đối với Khải Tắt nhân, vậy sẽ tạo thành sự trùng kích cực lớn đối với tín ngưỡng của bọn họ, sẽ làm lực chiến đấu của bọn họ giảm xuống triệt để.

Chỉ là...về tươi cười của Tương Khổng Minh lại càng đặc hơn, phảng phất như một con hồ ly vừa bắt được một con gà mập: “ Chủ công, đòn sát thủ đều phải lưu đến cuối cùng, hiện tại không khỏi quá sớm...”

Hứa Hải Phong chợt hiểu ra, nếu ngay cả hắn cũng có thể nghĩ ra điểm này, vậy Tương Khổng Minh lại làm sao không phát giác ra chuyện đó. Chính theo lời hắn, chiêu này sẽ đối phó với đại quân chân chính của Khải Tát nhân, Ban Khắc La Phu Đặc kia còn chưa có tư cách này.

“Cấp Lý phó đoàn trưởng, cương trực, ghét a dua nịnh bợ, có ý chí như sắt thép, trở thành thần điện kỳ sĩ trưởng hơn bốn mươi năm, là một trong những người trung tâm nhất của thần điện. Ân...Thần điện phải loại nhân vật đỉnh cấp này bảo giá cho Ban Khắc La Phu Đặc, có thể thấy được trong mắt bọn họ, tên đao phủ này cũng có phân lượng nhất định a.” Tương Khổng Minh nhìn mặt hàm trong tay, tự nhủ: “Khải Tát Lâm sẽ không thối phồng đó chứ, điều này cần phải khảo cứu một chút.”

Đối với việc thu tập tình báo của Khải Tát nhân, Tương Khổng Minh không dám có chút sơ hở, nhưng bởi vì chủng tộc khác nhau, tướng mạo khác nhau quá lớn, tuy hắn tăng thêm vô số nhân lực vật lực, nhưng hiệu quả thu được lại quá thấp. Tình báo trọng yếu như thế này, đều phải thông qua Khải Tát Lâm truyền đến, trình độ chân thật, tự nhiên phải giảm đi rất nhiều.

“Hắn là không giả.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói.

Tương Khổng Minh gật đầu đồng ý: “Ban Khắc La Phu Đặc là tín đồ trung thành của thần điện, lại là tay sai trung tâm của đại vương tử, Khải Tát đại đế để lại ủng hộ hắn, Khải Tát Lâm nghĩ muốn tiêu diệt thế lực của đại đế, tự nhiên sẽ không cung cấp tin tức giả.”

Hắn quay đầu hỏi: “Chủ công, ngài căn cứ điều gì để phán đoán?”

Hứa Hải Phong cười mà không đáp, chỉ chỉ vào đầu mình.

Tương Khổng Minh trợn mắt xem thường, tông sư đúng là giỏi a, tác dụng của tinh thần lực thật sự là không thể tưởng tượng, dù là loại chuyện này mà cũng có thể cảm ứng.

Hắn quay mắt nhìn một người ngồi trong góc phòng, Lý Minh Đường thủy chung không hề nói lời nào, trong lòng phần phần bất bình, như thế nào tên đầu gối này cũng có thể trở thành tông sư, mà thiên hạ đệ nhất trí giả như hắn dù là võ công cũng không luyện được, thật sự là lão thiên bất công...

“Được rồi, địch nhân đã đến gần trước mắt, quân sư đại nhân cũng không nên dây dưa, nhanh nghĩ kế sách, xem làm sao có thể giải quyết.” Hứa Hải Phong cười thúc giục.

Tương Khổng Minh lên tiếng, một khi nói tới chính sự, hắn liền lập tức nghiêm túc, cũng không còn bộ dáng tươi cười trêu chọc.

“Địch quân năm vạn, tinh nhuệ chi sư, dù là Hắc Kỳ quân dũng mãnh, muốn một lần tiêu diệt, cũng là việc không thể.” Tương Khổng Minh nghiêm mặt nói: “Nếu chính diện xung đột, thì phải trả giá thật lớn, hôm nay chủ công đã mất đi năng lực đặc thù lấy rượu bổ huyết, mỗi một Hắc Kỳ quân dũng sĩ đều là một bút tài phú quý giá, nên quyết không lãng phí.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, Tương đại quân sư nói những câu thật có lý.

“Ban Khắc La Phu Đặc tuy làm người thô lỗ, tàn bạo bất nhân, nhưng không thể phủ nhận, hắn là một quân nhân chân chính thân kinh bách chiến. Người như vậy, có kinh nghiệm tác chiến vô cùng phong phú, ở trên chiến trường càng hiểu rõ sự việc quan trọng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng khinh thường. Chẳng qua...”

Tương Khổng Minh ý vị thâm trường cười nói: “Chẳng qua tướng lãnh lợi hại, một khi hành tung đều bị địch nhân nắm trong lòng bàn tay, vậy mặc cho hắn có khả năng thông thiên, cũng chỉ đành bình bại như núi đổ.”

Hai mắt Hứa Hải Phong sáng rực tinh quang, hắn trầm giọng nói: “Bộ đội đặc chủng mới huấn luyện được nửa tháng ngắn ngủi, liền phải vận dụng sao?”

“Hắc hắc...Bọn họ cũng không phải đích hệ bộ đội của chúng ta, cho dù toàn bộ chết trận, chúng ta cũng có thể tùy lúc bổ sung, chỉ cần có siêu cấp cao thủ tông sư như bốn người chủ công tồn tại, tướng muốn chiêu mộ một chút võ lâm nhân sĩ hiệu lực, khẳng định là việc dễ như trở bàn tay.” Tương Khổng Minh thuận miệng đáp, gương mặt của hắn tùy hòa, tựa hồ đang nói tới một việc nhỏ không chút quan hệ khẩn yếu mà thôi.

Trong lòng Hứa Hải Phong phát lạnh, chỉ biết nhìn hần.

Tương Khổng Minh cảm giác, nhưng hần lại không chút nào thu liễm, mà là lời thật nói thật: “ Những người này chẳng qua chỉ là quân cờ, chỉ cần có thể giữ được tính mạng của Lâm Gia Huy, những người khác đều có thể bỏ qua. Chủ công, kẻ thành đại sự, không thể do dự bất quyết. Vương vị cửu ngũ chí tôn, là được xây lên từ núi xương sông máu.” Sắc mặt Tương Khổng Minh âm ỉ, giọng nói càng thêm âm trầm: “ Không người nào có thể ngoại lệ, cho dù là ngài, cũng tránh không được bước này.”

“ Ai...” Hứa Hải Phong bất đắc dĩ thở dài, cũng không đáp lời.

“ Huống chi...” Trên mặt Tương Khổng Minh lộ ra vẻ trào phúng: “ Học sinh đã hứa cho bọn họ vinh hoa phú quý, nếu bọn họ muốn nửa đời sau tận hưởng, thì phải đem nửa đời trước đổi lấy.”

274. Chương 274: Hạ Chiến Thư

Phía tây hơn mười dặm, chính là đại bản doanh của Khải Tát nhân, Minh Đặng thành.

Ban Khắc La Phu Đặc suất lĩnh đại quân, dọc theo sơn mạch chậm rãi đi tới. Ở bên trái đại quân mơ hồ có thể thấy được dãy Thái Hành sơn phập phồng nhấp nhô, tầng tầng đẩy tới, duyên miền không dứt, khắp núi toàn một màu xanh biếc, xen lẫn vào nhau, hình thành một cảnh tượng thiên nhiên hùng vĩ.

“ Tướng quân...”

Một tiếng rống to cắt đứt ý nghĩ của hần, hần thu hồi hai mắt đang quan sát cảnh vật bốn phía, hỏi: “ Chuyện gì?”

“ Phía trước có ba kỵ tự xưng Hán sứ, cầu kiến tướng quân.”

Ban Khắc La Phu Đặc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ là đường xá có chút xa xôi, phía trước lại dày đặc bóng người, hần không thể nhìn thấy được gì.

“ Dẫn bọn hần đi lên.” Đôi mắt nhỏ hẹp của Ban Khắc La Phu Đặc chớp động lóe ra quang mang làm người khác sợ hãi, hần nhẹ giọng phân phó.

“ Dạ...”

Chốc lát sau, quả nhiên có ba người dưới ánh mắt chú ý của vạn chúng chậm rãi đi đến.

Khải Tát nhân cao lớn ngựa khỏe, thân binh bên người Ban Khắc La Phu Đặc lại càng là cao thủ trong trăm có một. Lúc này, không đợi phân phó, đều đánh khởi tinh thần, trợn tròn mắt, lập tức một trận sát khí lan tràn tới giữa sân, những ai không có lòng can đảm, đều cảm thấy run sợ trong lòng.

Nhưng ba người trước mặt hần vẫn trấn tĩnh tự nhiên, đối với luồng sát khí sắc bén kia không hề để ý. Bọn họ một đoạn đường đi tới, đến bên người Ban Khắc La Phu Đặc.

Người đi giữa, tuổi trẻ anh tuấn, tướng mạo đường đường, mũi cao thẳng thắn khiến cho hần nhìn qua đặc biệt tinh thần. Đôi mày của Ban Khắc La Phu Đặc cau lại, hần chỉ cảm thấy người trước mặt nhìn có chút quen mắt, nhưng có thể khẳng định cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua.

Ở bên cạnh hần là hai vị lão nhân áo xám, người bên trái mặt đen như than, thân hình cao lớn, người bên phải râu tóc dài thượt, cũng nhìn không ra tuổi tác.

Ánh mắt Ban Khắc La Phu Đặc đảo qua trên mặt ba người này, không biết tại sao, trong lòng mơ hồ có một tia cảm giác nguy hiểm. Hần không phải cao thủ cấp tông sư, tự nhiên không thể nào lĩnh ngộ khả năng cảnh báo của tinh thần lực. Nhưng nhiều năm vào sinh ra tử, lại làm cho hần có được cảm giác nguy cơ hơn người.

Trong lòng hần đã có định luận, ba người này nhìn qua giống như không hề có uy hiếp, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.

Đột nhiên, một thân ảnh cao lớn đi tới gần bên cạnh hần, Ban Khắc La Phu Đặc quay đầu nhìn lại, sắc mặt lập tức hơi đổi.

Người kia không ngờ chính là phó đoàn trưởng thần điện kỵ sĩ đoàn Cáp Lý đại nhân.

Lúc này, Cáp Lý đầy mặt ngưng trọng nhìn kỹ ba người kia, nhưng trong đôi mắt sắc bén của Ban Khắc La Phu Đặc lại phát giác, lực chú ý của lão hoàn toàn tập trung trên một người, đó chính là lão nhân mặt đen như than.

Trong lòng Ban Khắc La Phu Đặc rung mình. Hắn lập tức biết, vị đại nhân này hiểu biết sâu rộng, lịch duyệt phong phú cũng đã nhận ra không đúng. Người kia tuyệt đối không phải tầm thường, nếu không cũng không cách nào làm cho vị lão nhân đã đạt tới nhất phẩm cao thủ đỉnh cấp từ hai mươi năm trước lại thận trọng như thế.

“ Các người là ai?” Hít sâu một hơi, Ban Khắc La Phu Đặc trầm giọng hỏi.

Một tay hắn đặt sau lưng ra một thủ thế cổ quái, sắc mặt một vị thân binh bên người khê biến, nhưng hắn đi theo tướng quân nhiều năm, tự nhiên biết ý tứ bên trong, lập tức âm thầm lui xuống.

Chốc lát sau, cả quân đội đều khẩn trương lên, không còn nửa tiếng ồn ào. Bởi vì vị tướng quân mà bọn họ sùng bái đã hạ mệnh lệnh cảnh giới nhất cấp.

Lão nhân râu tóc che phủ lúc này chậm rãi mở đôi mắt đang khép hờ, hình như có ý, lại giống như vô ý quét mắt nhìn hào khí của đội nhân mã đang từ từ ngưng trọng lại, miệng của hắn nhếch lên một tia đùa cợt như khinh thường, tựa hồ cũng chưa từng xem đám lính tinh nhuệ này vào đâu.

“ Tại hạ Lâm Gia Huy.” Vị thanh niên trẻ tuổi đứng giữa lên tiếng, ngữ khí của hắn cao ngang mà có lực, xa xa truyền ra, làm người khác chú ý.

Đôi mày Ban Khắc La Phu Đặc cau lại, hắn làm người nhìn như thô lỗ, nhưng trên thực tế vẫn rất cẩn thận, chưa tới Đại Hán, đã sớm đem tên tuổi những nhân sĩ nổi tiếng dưới trướng Hứa, Tương xem đến thành thực, dù là bức họa của họ cũng đã xem qua không ít hơn mười lần.

Nếu có thể đại biểu người Hán đến đây, thân phận của hắn nói ra không thấp, hơn nữa từ biểu hiện của hắn mà xem, cũng tuyệt đối không phải là người đơn giản. Chỉ là danh hào này vì sao lại xa lạ như thế, chưa bao giờ nghe nói.

“ Vậy hai vị này là...” Cáp Lý lão nhân đứng một bên chợt dò hỏi.

“ Hai vị này là hộ vệ của tại hạ, chớ cười.” Người tuổi trẻ không kiêu không ngạo chấp tay nói, nhưng đối với vấn đề của lão cũng không trả lời rõ ràng.

Ban Khắc La Phu Đặc cùng Cáp Lý đồng thời nhượng mày, đối với những lời này của hắn cũng không tin một chữ. Có thể đưa tới hai người mà chính bọn họ cũng không nhìn ra sâu cạn đến làm hộ vệ, chẳng phải là trọn mắt nói dối hay sao.

“ Được, các người tới làm gì?” Hung quang trong mắt Ban Khắc La Phu Đặc chợt lóe, trực tiếp hỏi.

Hắn không phải hạng người lương thiện, cái gì là hai nước tranh chấp, không chém sứ giả, ở trước mặt của hắn không hề có ý nghĩa gì. Ở trong mắt của hắn, dị giáo đồ chỉ có hai loại người, một loại là có thể tuân phục, một loại khác nhất định phải trừ đi.

Lúc này hắn đã chuẩn bị thỏa đáng, một khi trong miệng Lâm Gia Huy nói ra những lời làm hắn không hài lòng, liền lập tức thi triển sát thủ, lấy đi tính mạng. Dưới vòng vây của mấy vạn đại quân, sợ là chỉ có cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư mới có thể thoát khỏi.

Đối mặt quân đoàn trưởng lấy hung danh nổi tiếng của Khải Tắt, biểu hiện của Lâm Gia Huy không chút sợ hãi, hắn cất cao giọng nói: “ Tại hạ phụng mệnh Ngọa Long thành chủ Hứa Hải Phong Hứa thống lĩnh, đến đây hướng quý quân...” Hắn ngừng một chút, từ trong lòng móc ra một phong thư, thanh âm cao ngang truyền khắp toàn quân: “ Hạ thư quyết chiến.”

Câu trả lời của hắn vượt ngoài ý liệu của Ban Khắc La Phu Đặc hoàn toàn, hơn nữa câu nói của hắn chính là dùng tiếng Khải Tắt để nói, công lực thâm hậu truyền ra thật xa, toàn quân trên dưới mỗi người đều có thể nghe thấy.

Tiếp nhận lá thư do thuộc hạ đưa lên, Ban Khắc La Phu Đặc vừa nhìn, bên trên viết tám chữ to như rồng bay phượng múa: “ Buổi trưa ngày mai, trăm dặm bình nguyên.”

Hắn cười lạnh một tiếng, chính mình mang binh chiến tranh nhiều năm, trận chiến nào chưa từng thấy qua. Mấy người kia lá gan thật lớn, nếu gặp phải tên ngu ngốc A Đồ Tác tự cao tự đại, sẽ giở lễ ngộ tương ứng với chuyện này, chỉ là bọn họ gặp phải chính hắn.

Ban Khắc La Phu Đặc đang định sai người động thủ, giết mấy người này lập quân uy. Đột nhiên trong lòng hắn phát lạnh, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm văng vẳng đem hắn khóa lại. Sóng lưng hắn lập tức nổi lên da gà, trên trán nhanh chóng tuôn ra mồ hôi hột rậm rạp.

Ánh mắt của hắn nhìn tới, trong ba người Hán kia, lão nhân râu dài đang liếc mắt nhìn hắn, lập tức một cỗ hàn khí thấu tim trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

“ Tướng quân...”

Một tiếng hô khẽ phảng phất như phía chân trời xa xa truyền đến, Ban Khắc La Phu Đặc chợt bình tĩnh, luồng khí tức thâm nghiêm ở trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, nếu không phải hắn vẫn còn run sợ như trước, thật sự còn nghĩ rằng là ảo giác của chính mình.

Ánh mắt của hắn lại lướt một vòng trên người lão nhân râu dài, cũng không nhìn ra có gì dị trạng, người nọ cứ như không hề phòng bị đứng ở nơi đó, so với một người bình thường còn giống bình thường hơn. Đem hắn ném ra đường cái, cam đoan chớp mắt đã không còn nhận ra.

Nhưng càng là như vậy, trong lòng hắn lại càng khiếp sợ.

Đây là người nào?

Loại kinh khủng phảng phất như rơi vào trong hầm băng, hắn cũng không xa lạ, trong cuộc đời hắn, đã từng có kinh nghiệm như thế. Cũng chỉ có hai nhân tài có thể làm cho hắn có cảm giác sợ hãi để mà hình dung, hai người này, một là Áo Bổn tông sư, một là đội trưởng đại nhân thần bí khó lường của thần điện kỳ sĩ đoàn.

Chẳng lẽ vị lão nhân trước mặt chưa từng lên tiếng này lại có thể là nhân vật siêu cấp có thể đưa ra so sánh với bọn họ.

Trái tim Ban Khắc La Phu Đặc trầm xuống, nếu thật sự là như thế, năm vạn đại quân của đệ tứ quân đoàn có ngăn cản được hắn hay không, chính mình cũng không biết, nhưng dưới khoảng cách gần gũi như thế này, hắn muốn lấy tính mạng của mình, chỉ là việc dễ dàng nắm chắc.

Giờ khắc này, hắn thật sâu hối hận, chính mình vì sao lỗ mãng như thế, để cho bọn họ dễ dàng tới gần mình. Nhưng trong lòng hắn không tự chủ được nở nụ cười khổ, người Hán không ngờ lại phái một cao thủ tông sư đến giả mạo tùy tùng, chỉ sợ là việc chưa từng có từ xưa đến giờ.

“ Chiến thư đã hạ, ý của tướng quân như thế nào, còn thỉnh nói một lời.”

Thanh âm người tuổi trẻ vang lên.

“ Được, xin mời đáp lời Hứa Hải Phong tướng quân, buổi trưa ngày mai, chúng ta tại trăm dặm bình nguyên nhất quyết tử chiến.” Hai mắt Ban Khắc La Phu Đặc sáng ngời, cao giọng quát.

Lâm Gia Huy chấp tay, nói: “ Nhất định sẽ tới.”

Dứt lời, hắn xoay người muốn đi, hai vị lão nhân bên cạnh liếc mắt nhìn Cấp Lý đại nhân cùng Ban Khắc La Phu Đặc, xoay người đi theo.

Chứng kiến thân ảnh bọn họ đi xa, Ban Khắc La Phu Đặc thở dài một hơi, lúc này trái tim treo cao mới thả lỏng xuống tới. Trong lòng hắn tính toán, khoảng cách với bọn họ đã kéo xa, dù lão nhân kia là tông sư, cũng khó trong thiên quân vạn mã uy hiếp đến tính mạng của hắn, vậy có nên hạ lệnh tiết sát ngay lúc này hay không.

Đột nhiên, bên người truyền đến một tiếng thở ra thật dài, hắn quay đầu nhìn, không khỏi ngẩn ra, chỉ thấy gương mặt Cấp Lý đại nhân trắng bệch, có vẻ uể oải không chịu nổi.

“Cáp Lý đại nhân, ngài làm sao vậy?”

Cáp Lý cười khổ, nói: “Người Hán điên rồi, không ngờ phái cao thủ tông sư đi làm sứ giả, may là người không có hành động gì quá kích thích, nếu không với khoảng cách gần như vậy...” Cáp Lý lắc đầu, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Tông sư?” Ban Khắc La Phu Đặc nghĩ tới biểu hiện vừa rồi của Cáp Lý, trong lòng đột nhiên hiện lên một ý niệm cực kỳ hoang đường, hắn không xác định hỏi: “Ngài là nói vị lão nhân râu dài kia sao?”

Cáp Lý khó hiểu kỳ diệu nhìn hắn nói: “Quân đoàn trưởng, ngài đang nói gì? Đương nhiên là vị lão nhân mặt đen kia đó.”

Lời của lão nhân đột nhiên dừng phất lại, hắn kinh ngạc nhìn Ban Khắc La Phu Đặc, hỏi: “Chẳng lẽ, người nọ cũng là...”

Quân đoàn trưởng đệ tứ quân đoàn cũng trắng bệch, nét tươi cười của hắn cực kỳ khổ sấp, bên trong ẩn chứa một tia sợ hãi: “Ta gặp qua Áo Bồn tông sư cùng đội trưởng đại nhân, hắn là không có nhận lầm.”

Hai vị chỉ huy nhìn nhau, trong lòng đồng thời nổi lên điềm xấu.

Trên tay Hứa Hải Phong không ngờ nắm giữ hai trương vương bài như vậy, mà tựa hồ đây chỉ là một góc bằng sơn nổi lên mà thôi, vậy bên dưới mặt nước, lại sẽ là thứ gì khủng khiếp hơn đây?

275. Chương 275: Thay Mện Đổi Đào

Người tuổi trẻ đi trước đột nhiên dừng chân lại, xoay người cung kính hành lễ nói: “Đa tạ chân nhân.”

Lão nhân râu dài ha ha cười, dùng tay vuốt bộ râu dài đen nhánh của mình, nói: “Phong nhi, người còn cần khách khí sao? Chẳng qua, chúng ta cũng chỉ có thể vì Lâm Gia Huy kia tạo chút uy thế, những việc còn lại thì phải xem chính hắn.”

Nguyên lai vừa rồi đi hạ chiến thư cho Khải Tắt nhân, chính là Hứa Hải Phong, Thái Át chân nhân cùng Lý Minh Đường ba vị tông sư, lấy thân thủ của bọn họ, cho dù Ban Khắc La Phu Đặc trở mặt động thủ, cũng quả quyết không thể lưu họ lại.

“Dạ...văn bối hiểu rõ ràng, tin tưởng hắn sẽ không cô phụ một phen tâm huyết của ngài.” Hứa Hải Phong mỉm cười.

Khẽ lắc đầu, lão nhân thở dài nói: “Hắn cô phụ không phải lão đạo ta, mà là tiểu tử Tương Khổng Minh...” Tay lão nhân vẫn vuốt ve chòm râu, lúc này đột nhiên kinh ngạc nói: “Tiểu tử này đưa cho lão đạo vật gì vậy, sao màu sắc lại nùng như thế? Nếu đến lúc đó rửa không sạch, lão đạo không tìm hấn tính sổ mới lạ.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, dở khóc dở cười nhìn vị lão đạo nhân có danh xưng đệ nhất thiên hạ.

Hắn chấp tay, nói: “Thời gian không nhiều lắm, văn bối đi trước một bước.”

Dứt lời, thân hình hắn vừa động, đã biến mất tại chỗ, cách đó không xa truyền đến một trận tiếng ngựa hí, chính là thiên hạ đệ nhất kỳ mã Ô Vân.

“Đi ra...” Một tiếng quát khê phát ra từ miệng vị lão nhân còn lại, thanh âm tuy không lớn, nhưng lại tràn ngập một cỗ uy áp khiến cho người khác giá lạnh.

Ba người từ trong rừng bước nhanh ra, trên người họ cũng mặc cẩm bào màu xám giống như đúc, hoàn toàn giống hệt ba người Hứa Hải Phong.

“Gặp qua tiền bối...” Mấy người bọn họ vừa đến, lập tức tôn kính hướng hai vị lão nhân hành lễ vấn an.

“Được, được, không nên hù dọa hậu bối. Lý lão đệ...lão đạo đi trước một bước, người cũng đi tẩy rửa mặt mũi đi, thật sự thành cục than rồi.” Gương mặt lão đạo tươi cười trêu chọc một câu, thân thể thoáng một cái, đã biến mất không thấy.

Phảng phất như không nghe câu trêu chọc của lão đạo nhân lúc rời đi, đôi mắt ưng của Lý Minh Đường gắt gao nhìn lên trên hai người trước mặt.

Một trận áp lực tinh thần khổng lồ lập tức bao phủ quanh người bọn họ, hai người không hện mà cùng rùng mình một cái.

“ Quân sư đại nhân phân phó, chuyện này quan hệ trọng đại, các người không được để lộ sơ hở.” Lý Minh Đường lạnh lùng phân phó.

“ Dạ...”

“ Lão tiên bối yên tâm, hai người họ là huynh đệ tri giao của văn bối, quyết sẽ không sai lầm.” Lâm Gia Huy vội vàng nói.

Lý Minh Đường không thèm nhắc lại, chỉ liếc mắt nhìn hai người họ làm trong lòng họ càng sợ hãi, sau đó xoay người chậm rãi rời đi.

Chỉ là bước tiến của hắn lớn vô cùng, nhìn như chậm rãi, nhưng trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

“ Hư...” Trương Phúc Sâm đến tận đây mới thở ra một hơi thật dài, mới vừa rời ở trước mặt hai vị tông sư, hắn thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“ Tông sư...” Lâm Mộc Hợp bên cạnh hắn nhìn theo hướng Lý Minh Đường rời đi, trong mắt như có điều suy nghĩ.

“ Đúng vậy, cảnh giới tông sư, không phải chúng ta có thể lĩnh ngộ. Nếu không có ba vị tông sư tự thân ra tay, lại há có thể bình yên vô sự trở về.” Lâm Gia Huy thở dài nói.

“ Không đúng.” Trương Phúc Sâm đột nhiên nói.

Ánh mắt Lâm gia huynh đệ đồng thời ngưng tụ trên người của hắn, tràn ngập ý hỏi.

“ Lần này cùng đội trưởng đi vào doanh địa của Khải Tát nhân, là hai người chúng ta, đâu liên quan gì đến mấy vị tông sư.”

“ Cáp...Không sai, tiểu đệ thật ra đã quên, nhờ có Trương huynh nhắc nhở.” Lâm Gia Huy cùng Trương Phúc Sâm nhìn nhau, đồng thời khẽ mỉm cười.

Duy chỉ có trên mặt Lâm Mộc Hợp hiện lên tia áy náy, nhưng dù sao hắn cũng nhận biết đại thể, rất nhanh thu liễm tâm thần, sắc mặt hồi phục bình thường, không còn nửa điểm dị sắc.

Trên một sườn núi xa xa, hơn trăm người lặng yên không một tiếng động nhìn ba điểm đen bình yên rời khỏi đại doanh của Khải Tát nhân, đều thở ra một hơi thật dài.

Trong đó có một hán tử tuổi trẻ trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp, hắn vừa như trút được gánh nặng, vừa có chút không cam lòng.

Qua hồi lâu, giữa sân liền ồn ào, có chút náo nhiệt.

“ Lá gan của bọn họ thật đúng là lớn, vận khí cũng không tệ, đồ phụ kia không ngờ thật sự không làm khó bọn họ.” Tương Khổng Minh ở trong đám người, nhàn nhạt nói.

Chỉ là thanh âm của hắn khá lớn, ở nơi này lại trống trải, lại không có gì trở ngại, hơn trăm người đều nghe thấy rõ, trên mặt đều phản ứng khác nhau, nhưng đa số đều có vẻ bội phục.

“ Không sai, Ban Khắc La Phu Đặc lấy hung tàn bạo ngược mà nổi tiếng, bọn họ có thể bình an đi ra, ngoại trừ vận khí, cơ trí bản thân cũng không giống người thường, quân sư đại nhân, người đề cử nhân tài thật tốt.”

Một người nhẹ nhàng đón gió đi nhanh tới.

“ Bái kiến chủ công.” Hơn trăm thanh âm đồng thời vang lên, người tới chính là Hắc Kỳ quân thống lĩnh Hứa Hải Phong.

“ Các vị huynh đệ không cần phải khách khí.” Hứa Hải Phong mỉm cười thủ lễ, đi tới bên người Tương Khổng Minh, nhìn Lâm Nghi Tinh cùng Lữ Dương Danh đang đứng bên cạnh hắn nói: “ Hai vị tiền bối nổi nghiệp có người, thật là đáng mừng...”

Được chính miệng Hứa đại tông sư tán dương, vô luận là Lâm Nghi Tinh hay Lữ Dương Danh đều cảm thấy trên mặt rạng rỡ, trong miệng họ liên tục khiêm tốn, nhưng không che giấu được tia đắc ý hiện lên trên mặt.

Ở trên người mấy vị trưởng giả đức cao vọng trọng cũng là nhất phẩm cao thủ khác, đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Từ khi nhận được tin tức đại quân của Ban Khắc La Phu Đặc đến đây, Hứa Hải Phong liền ban ra một điều lệnh, Hắc Kỳ quân cùng bộ đội đặc chủng đang ở trong Thái Hành sơn mạch, đều phải chạy tới tiền tuyến nghe lệnh.

Vào buổi chiều hôm qua, Tương Khổng Minh đi tới trước mặt các giang hồ hán tử, nói ra chi tiết về cách làm người lẫn tính tình của Ban Khắc La Phu Đặc.

Tương đại quân sư vừa mở miệng, tự nhiên như nước sông Hoàng Hà, thao thao bất tuyệt.

Người ta là diệp bút sinh hoa, miệng lưỡi lưu loát, miệng phun châu ngọc, đem một người không chuyện ác nào không làm, hung tàn bạo ngược, yêu thích giết người, không xem mạng người trong mắt, là tuyệt đại hung nhân, đã được hắn khắc họa càng thêm ba phần sinh động.

Khoảng thế hung nhân Ban Khắc La Phu Đặc tựa hồ hiển hiện thật rõ ngay trước mặt bọn họ.

Mà vào ngay lúc này Hứa Hải Phong lại đến, ngay trước mặt mọi người liền hỏi, người nào nguyện đi hạ chiến thư. Hơn nữa còn nói rõ ràng, Ban Khắc La Phu Đặc không phải là người lương thiện, nên chuyển đi này cử tử nhất sinh, nguy hiểm vạn phần.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, dù là giang hồ hảo hán sống trên lưỡi đao liếm máu, cũng không dám xung phong.

Ngay lúc Hứa Hải Phong cảm thấy thất vọng, Lâm Gia Huy tiến lên, tự xưng phong đi hạ chiến thư, mà sau đó, Lâm Mộc Hợp cùng Trương Phúc Sâm cũng tiến lên nhận nhiệm vụ.

Cử động của bọn họ đều kích thích những võ lâm nhân sĩ còn lại, lập tức lị có mấy người động thân đi ra, chỉ là Lâm Gia Huy nhẹ nhàng nói một câu liền làm cho bọn họ đành phải rút lui trở về.

Lâm Gia Huy nói: “ Ta là đội trưởng của bộ đội đặc chủng, nhiệm vụ thứ nhất là của ta, không ai được tranh giành.”

Lần này hắn mang theo ngữ khí như mệnh lệnh nói chuyện, ngay tại chỗ liền trấn áp mọi người, ánh mắt mọi người nhìn hắn cũng trở nên khác hẳn.

Hắn có thể đảm nhiệm chức đội trưởng của bộ đội đặc chủng, cố nhiên là bởi vì võ công của hắn cao cường, có một không hai trong đồng lứa, nếu không dù có Hứa Hải Phong ở sau lưng ủng hộ, cũng khó làm người ta khâm phục.

Nên trong lòng mọi người thật sự vẫn chưa tâm phục, nhưng khi hắn chủ động tiếp nhận nhiệm vụ cử tử nhất sinh của Hứa Hải Phong, toàn bộ thành viên đều nhìn hắn bằng ánh mắt khác, ánh mắt cũng khen tặng hơn nhiều.

“ Bọn họ tới...”

Một tiếng quát phát ra từ trong miệng một vị hán tử cao lớn, chính là người lúc trước bị Lâm Gia Huy đánh ra một chưởng làm mất thể diện, Trương Ninh.

Mọi người đồng thời ngưng mắt nhìn lại, dưới chân núi, ba nhân ảnh đang thi triển khinh công, vô cùng mau lẹ đi lên.

Chỉ chốc lát, bọn họ đã đi tới trên núi, chính là ba người Lâm Gia Huy.

“ Đội trưởng...” Mấy thanh âm thay nhau vang lên. Lúc này, tiếng gọi của bọn họ đã phát ra từ trong nội tâm.

Vẻ mặt Lâm Gia Huy mỉm cười, hướng bọn họ gật đầu chào. Hắn lập tức cảm thấy thần thái biến hóa của những người này, trong lòng âm thầm nói: “Chuyến này không uổng công.”

“Lâm đội trưởng tới, mau nhanh đi lên.” Hứa Hải Phong tiến tới, nắm chặt tay hắn, cất tiếng cười to, lôi kéo hắn hướng đài cao chạy tới.

Lâm Gia Huy vẻ mặt kích động, hắn không dám tránh né, chỉ là nghiêng thân thể, cố ý lạc hậu ra sau một bước.

Mọi người đều biết đây là vinh hạnh lớn lao, nên không khỏi mở to mắt nhìn hắn, có ánh mắt như than thở, có đổ kỵ, người này lại muốn tự mình “thống trị”!

“Gia Huy, Mộc Hợp, giỏi lắm.” Lâm Nghi Tinh hưng phấn vỗ vai hai nhi tử, cười nói.

Ở bên cạnh hắn, Lữ Dương Danh cũng không kềm chế được sắc mặt vui mừng, nhìn Trương Phúc Sâm liên tục gật đầu.

Lâm Gia Huy cùng Trương Phúc Sâm hai người thần nhiên nhìn tới, Lâm Mộc Hợp lại âm thầm cúi đầu. Mọi người chỉ nói tiểu nhi tử này của Lâm Nghi Tinh đang xấu hổ, đều nở nụ cười đầy thiện ý.

“Ban Khắc La Phu Đặc nói như thế nào?” Hứa Hải Phong đợi bọn hắn làm lễ ra mắt xong, dò hỏi.

Lâm Gia Huy nghiêm sắc mặt, cất cao giọng nói: “Hắn đã đáp ứng, buổi trưa ngày mai, trăm dặm bình nguyên quyết chiến một trận.”

“Được, đem việc các người gặp hắn kể lại một phen.” Trương Khổng Minh tiến lên một bước, ngắt lời.

Lâm Gia Huy lên tiếng, ánh mắt nhìn Trương Phúc Sâm, người sau cười, lớn tiếng đem việc làm sao gặp mặt Ban Khắc La Phu Đặc tỉ mỉ kể lại một lần.

Miệng lưỡi hắn lanh lợi, nói lại có màu có nét, cực kỳ lưu loát. Nói đến chỗ khẩn trương kích thích, càng có vẻ kinh hiểm vạn phần, thẳng đến cuối cùng khi bọn họ thuận lợi rời đi đại doanh Khải Tắt nhân, mọi người không khỏi âm thầm khen hay.

Lâm Mộc Hợp len lén đưa mắt nhìn hắn, chính mình cùng hắn ở trong rừng ngầy người nửa ngày, chuyện gì cũng không có làm, lại ở đâu ra kinh hiểm a. Nghĩ không ra, tài ăn nói của người này hay như thế, chính mình trước kia vì sao lại chưa từng phát giác qua.

Trên sự thật, ba người Lâm Gia Huy đi tới chỗ Khải Tắt nhân, đó là do Trương Khổng Minh cố ý an bài một hồi kịch diễn, mục đích chính là vì tạo uy thế cho vị đội trưởng bộ đội đặc chủng như Lâm Gia Huy.

Ba người bọn họ rời khỏi tầm mắt mọi người, liền được Hứa Hải Phong, Thái Ất chân nhân cùng Lý Minh Đường ba vị tông sư thay thế.

Có ba vị vũ giả cấp tông sư tự mình ra tay, dù là Ban Khắc La Phu Đặc có muốn trở mặt động thủ, ít nhất cũng có thể toàn thân trở ra.

Mà sau khi bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, Hứa Hải Phong ngồi Ô Vân vội vã chạy về, Thái Ất chân nhân liền viễn độn mà đi, Lý Minh Đường trở về ẩn núp, giám thị hành động của Khải Tắt nhân.

Bởi vì cách nhau quá xa, những giang hồ hán tử chỉ có thể thông qua cách ăn mặc mà phân biệt thân phận đám người Lâm Gia Huy, đã từng nhìn thấy hắn tiến vào đại doanh Khải Tắt nhân, lại rời đi, vạn vạn nghĩ không ra, ở giữa còn nhiều màn diễn như vậy.

Vì thế, khi ba người Lâm Gia Huy dưới ánh mắt chú ý của mọi người cùng quay trở về bình yên, thanh danh của hắn trong bất tri bất giác đã cao hơn một bậc. Ít nhất, ở trong bộ đội đặc chủng, những vị hán tử trẻ tuổi kiệt ngạo bất tuân, hắn đã có tiền vốn phát ra mệnh lệnh.

Vì Lâm Gia Huy, hoặc là nói vì Trương Tấn Trung xa mãi Thái Nguyên, Trương Khổng Minh đã hao tổn thật nhiều tâm cơ.

276. Chương 276: Định Kế

Lúc này chẳng qua chỉ mới qua khỏi giữa trưa, quân đoàn trưởng đã hạ lệnh nghỉ ngơi, mệnh lệnh này quả thật có chút tà môn.

Tuy uy vọng của Ban Khắc La Phu Đặc ở trong quân rất cao, nhưng vẫn có những tiếng nghị luận thì thầm không ngớt. Đương nhiên, những thanh âm thật nhỏ kia không có khả năng truyền vào trong tai quân đoàn trưởng.

“Bộ đội người Hán ở nơi nào?” Ban Khắc La Phu Đặc trầm giọng hỏi, trên mặt của hắn thật âm ỉ, mình xác tâm tình không tốt lúc này của hắn.

Phó quan đi theo lập tức tiến lên nói: “Đại nhân, đại doanh người Hán ở ngoài hai mươi dặm, cách chúng ta rất gần.”

“Hai mươi dặm sao? Quả thật rất gần.” Ban Khắc La Phu Đặc thì thào nói.

“Trăm dặm bình nguyên ở nơi nào?” Cáp Lý hỏi.

“Ở đây.”

Cáp Lý ngây ra, bởi vì trả lời hắn không phải là phó quan đi theo, mà là quân đoàn trưởng Ban Khắc La Phu Đặc.

“Một đoạn đường đi tới, so sánh bản đồ, chính là nơi này.” Tựa hồ như giải thích điều gì, Ban Khắc La Phu Đặc chậm rãi nói.

Lúc này Cáp Lý mới hiểu được, nguyên lai vị quân đoàn trưởng này dọc theo đường đi luôn nhìn đông tới nhìn tây không phải là lưu luyến cảnh sắc chung quanh, mà là tùy thời lưu ý địa hình khắp nơi.

Ban Khắc La Phu Đặc lập bao chiến công hiển hách, không phải là xuất từ may mắn, nếu nhờ vào khôn khéo cùng lòng can đảm chưa từng có, hắn làm sao bảo trì được chiến tích thắng lợi.

“Truyền lệnh, đệ nhất tưng đội bảo trì cảnh giới, những bộ đội còn lại toàn bộ nghỉ ngơi, không được ồn ào.”

Đội quân doanh an trại xong, Ban Khắc La Phu Đặc lập tức hạ lệnh.

“Quân đoàn trưởng...” Cáp Lý nhướng mày nói.

Đối với vị phó đội trưởng này, Ban Khắc La Phu Đặc không dám xem thường, hắn quay đầu nở nụ cười, hỏi: “Phó đội trưởng đại nhân tôn kính, ngài có gì phân phó sao?”

Cáp Lý định thần nhìn hắn, nói: “Hiện tại nghỉ ngơi không phải là quá sớm một chút.”

“Không còn sớm, bởi vì nửa đêm sẽ có một hồi vận động kịch liệt đang chờ bọn họ.” Ban Khắc La Phu Đặc nhàn nhạt nói.

“Nửa đêm? Ngươi là nói...” Thần sắc Cáp Lý biến đổi, hỏi.

Chậm rãi gật đầu, khóe miệng Ban Khắc La Phu Đặc hiện ra tia cười kinh tâm: “Ngày mai quyết chiến sao? Hắc hắc...”

&&&&

Nhưng bọn họ cũng không từng biết, trên một ngọn núi cao xa xa, một vị đại hán đang lạnh lùng nhìn kỹ từng cử động của bọn họ.

“Triết Biệt, thế nào?” Thân ảnh cao lớn của Lý Minh Đường xuất hiện phía sau hắn, dò hỏi.

“Bọn họ đã bắt đầu nghỉ ngơi.”

“Sớm vậy?” Tuy võ công Lý Minh Đường hơn xa Triết Biệt, nhưng cặp mắt của Triết Biệt cũng là thiên hạ vô song, cũng chỉ có hắn mới có thể ở khoảng cách như vậy quan sát được biến hóa.

Còn ông dòm, dựa theo lời của Tương Khổng Minh, vật kia dù sao quá thô tháo, không thể sánh được với cặp mắt của Triết Biệt.

“ Đúng vậy.” Triết Biệt lạnh lùng đáp.

Lý Minh Đường nhường mày, hẳn vốn là đại tướng quân của Thỏ Phiên quốc, đối với hành quân chiến tranh cũng không xa lạ, lúc này đã cảm giác được sự khác thường, thân thể vừa động, đã như quỷ mị biến mất tại chỗ.

&&&&

Nơi an doanh cắm trại của Ban Khắc La Phu Đặc, hơn hai mươi dặm hướng đông, là nơi trú đóng của Hắc Kỳ quân.

So sánh với những doanh địa khác, doanh địa của Hắc Kỳ quân có vẻ đặc biệt yên tĩnh, yên tĩnh gần như quỷ dị.

Ở chỗ này, có trên vạn danh quân nhân máu lạnh. Nhưng làm cho người ta kỳ quái chính là, nhiều người tụ tập một chỗ như vậy, lại không hề nghe thấy tiếng huyền áo. Không chỉ là người, dù là ngựa cũng không hề có chút âm thanh.

Đây là việc cơ hồ không có khả năng, dù là lão nhân từng tham gia những cuộc chiến chống Hung Nô như Lữ Dương Danh, cho tới bây giờ cũng không nghe nói qua ở trên thế giới này còn có một quân đội như thế.

Đây là loại quân kỷ thế nào, Lữ Dương Danh cũng không biết, nhưng cảm giác duy nhất của hắn, chính là lạnh, ngoại trừ lạnh, chỉ có càng lạnh hơn. Dù là đang thời tiết nóng bức mùa hè, loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương kia cũng không hề giảm bớt.

Chỉ cần đối mặt với đội quân này, mặc cho ai cũng không thể sinh ra loại cảm thụ khác. Có lẽ, khi hàn ý tích lũy phát ra từ sâu trong nội tâm đã đạt tới trình độ nhất định, sẽ chuyển hóa thành khí nuốt thiên hạ, khí phách ngập trời.

Ở phía sườn tây quân doanh, có mấy doanh trướng cao lớn, hơn mười người qua lại bên ba, có vẻ cực kỳ bận rộn, hoàn toàn không ăn ý với không khí chết chóc trong quân doanh.

Nơi này chính là bộ đội đặc chủng do Tương Khổng Minh gây dựng.

“ Phúc Sâm, đi theo ta.”

“ Dạ...sư phụ.”

Lữ Dương Danh mang theo Trương Phúc Sâm rời quân doanh, đi tới một nơi trống trải, đột nhiên nhẹ giọng nói: “ Phúc Sâm, lần này đi tới Khải Tắt quân doanh hạ chiến thư, người biểu hiện không tệ.”

Khuôn mặt Trương Phúc Sâm thoáng đỏ lên, hắn thì thào lên tiếng, so sánh với bộ dáng thao thao bất tuyệt vừa rồi, quả thật chính là hai người.

“ Lúc ấy người ở nơi nào?” Lữ Dương Danh nhàn nhạt hỏi.

Khuôn mặt Lữ Dương Danh càng thêm đỏ ửng, hắn do dự hồi lâu, thấp giọng nói: “ Đệ tử theo Lâm đội trưởng đi tới doanh địa của Khải Tắt nhân.”

“ Hừ...” Lữ Dương Danh nặng nề hừ một tiếng, không che giấu được tức giận: “ Người lập lại lần nữa.”

Dưới uy thế thường ngày của hắn, Trương Phúc Sâm vốn không dám phản bác, gương mặt lập tức biến thành như trái khố qua cực kỳ khó coi.

“ Tục ngữ nói, hiểu trò không ai bằng thầy, người từ nhỏ do vì sư dạy dỗ lớn, tính tình của người vì sư còn không biết sao? Lời của người quả thật không hề có sơ hở, nhưng lấy tài ăn nói của người, vô luận thế nào cũng không nói được hoàn mỹ như vậy. Hừ...lưu loát đến thế, khẳng định là sớm có dự mưu. Nghĩ không ra, ngay cả vì sư mà người cũng dám giấu diếm.”

Nghe trong giọng nói của hắn có mùi vị như cô đơn, Trương Phúc Sâm khẩn trương, vội vàng nhẹ giọng kêu lên: “ Sư phụ, không phải đồ nhi cố ý giấu diếm ngài, mà là có người dặn dò trước, đồ nhi không dám cãi lời a.”

“ Là Lâm Gia Huy sao?” Lữ Dương Danh lạnh lùng hỏi.

“ Không phải...”

Nhìn đồ đệ đang lắc đầu như trống bỏi, trong lòng Lữ Dương Danh cả kinh, hỏi: “ Là ai?”

Trương Phúc Sâm do dự một chút, rốt cục cắn răng nói: “ Là Tương đại quân sư.”

“ Là hắn?” Lữ Dương Danh kinh hô một tiếng.

“ Đúng vậy, tối hôm qua quân sư đại nhân gọi đồ nhi tới, dạy những lời này, lệnh đồ nhi học thuộc, quả nhiên hôm nay liền dùng tới.”

Trầm ngâm một chút, Lữ Dương Danh hỏi: “ Gương mặt Khải Tát nhân như thế nào?”

Trương Phúc Sâm cười khổ nói: “ Đệ tử không biết.”

“ Cái gì?”

“ Không dám giấu diếm sư phụ, đệ tử ngay cả bóng quỷ của Khải Tát nhân cũng không nhìn thấy, nên quả thật không biết.” Trương Phúc Sâm bất đắc dĩ nói.

“ Người không có đi?” Nếu nói vừa rồi hắn tức giận, vậy hiện tại tuyệt đối là kinh ngạc.

“ Dạ.”

Lữ Dương Danh hồ nghi nhìn hắn, hắn ở xa xa tuy không thấy rõ gương mặt, nhưng ba điểm nhỏ kia vốn không thể nhìn lầm.

“ Vậy là ai đi?”

“ Chủ công, Thái Ất chân nhân cùng Lý Minh Đường.”

“ Cái gì?” Lữ Dương Danh hít sâu một hơi.

Trương Phúc Sâm không hề giấu diếm, đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại một lần.

Lữ Dương Danh âm thầm cười khổ, hắn đối với việc mình tùy tiện hỏi đệ tử mà có chút hối hận.

Ý đồ Tương Khổng Minh làm vậy thật không khó đoán, chỉ là...nếu có mấy vị tông sư đều liên lụy vào, đặc biệt là Thái Ất chân nhân, vị thiên hạ đệ nhất cao thủ kia, cũng không ngờ đã bị cuốn vào trong vạn trượng hồng trần.

Ẩn tính mai danh, thay hình đổi dạng, vị lão nhân gia này không ngờ lại làm ra chuyện mất thân phận như thế, quả thật làm cho người ta khó có thể tin.

Tương Khổng Minh bỏ ra tiền vốn quả thực rất lớn. Chính mình trong lúc vô ý biết được bí mật này, chỉ sợ chưa hẳn là một chuyện tốt.

Thái Ất chân nhân mà hắn đang nhớ tới trong lòng, hắn cũng không biết hiện tại ở trong một doanh trường lớn, vị Thái Ất tông sư đang nỗ lực tẩy rửa thuốc nhuộm trên râu tóc của mình.

Trời mới biết thuốc nhuộm này từ đâu làm ra, lão nhân gia tẩy rửa nửa ngày, rốt cục những đốm đen còn dính trên tóc lẫn hàm râu đều được thanh lý sạch sẽ.

Ngay lúc này dù đã hơn trăm tuổi, lão nhân gia cũng nhẹn không được mà âm thầm mắng lên.

Có thể mời được Thái Ất chân nhân, lại buộc lão nhân gia giả thần giả quỷ, dịch dung gặp người, trong thiên hạ cũng chỉ có một mình Tương Khổng Minh mà thôi, chỉ là sự tình phiền toái lão nhân gia gần đây thật sự có nhiều hơn một chút, hơn nữa uy lực của thuốc nhuộm này cũng quá lớn một chút, làm lão nhân phải mất thật nhiều công phu mới có thể tẩy đi sạch sẽ, lúc này lão nhân cũng không ngừng lẩm bẩm trách mắng.

Đôi mày của lão đột nhiên nhíu lại, gương mặt nhìn ra cửa doanh trướng.

Màn cửa xốc lên, Tương Khổng Minh cười a a đi vào.

“ Gặp qua lão tiền bối.” Tương Khổng Minh cung kính hành lễ nói.

“ Ai...ngươi từ trước tới giờ vô sự sẽ không đến diện tam bảo, lại có gì muốn nói, ngươi cứ việc nói thẳng đi.” Lão đạo nhân thở dài một hơi nói.

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh cười nói: “ Đã như vậy, học sinh cũng không khách khí.”

Xem xét hẩn một chút, Thái Ất chân nhân khinh thường nói: “ Ngươi có khách khí qua bao giờ?”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, tựa hồ cảm thấy một tia xấu hổ, tự giấu cười nói: “ Lý Minh Đường hồi báo, Ban Khắc La Phu Đặc đã hạ lệnh toàn quân nghỉ ngơi, bọn họ là đang dưỡng sức.”

“ Vì cuộc chiến ngày mai sao?”

“ Đúng vậy, cuộc chiến ngày mai, học sinh tương thỉnh chân nhân xuất thủ, bắt một người.”

“ Tướng lĩnh Khải Tắt kia sao? Quân sư đại nhân, ngươi cũng quá để mắt lão đạo, lão đạo dù có bản lĩnh như trời, cũng đừng mơ tưởng dưới thiên quân vạn mã, lấy được tính mạng của hẩn, lại đừng nói tới là bắt sống hẩn.”

Thái Ất chân nhân không phải dùng lời thoái thác, mặc dù lão là nhân vật tông sư đứng đầu, nhưng sức người cuối cùng có hạn, tưởng muốn lấy một địch vạn, đó là việc quyết không thể có.

“ Cũng không phải, học sinh muốn mời tiền bối đuổi bắt, là phó đoàn trưởng thần điện kỵ sĩ đoàn Cấp Lý.” Lão đạo nhân ngẩn ra, nghĩ không ra dụng ý của hẩn ở đâu.

“ Đường nhiên, nếu bọn họ không xuất thủ, học sinh cũng không dám cưỡng cầu. Tiền bối cứ ở một bên xem cuộc chiến, đợi khi Khải Tắt nhân chiến bại, lại xuất thủ, nắm chắc sẽ lớn hơn nhiều.”

“ Vì sao ngươi đối với người này lại cảm thấy hứng thú?” Lão đạo nhân vuốt chòm râu, hỏi.

“ Học sinh chỉ nghĩ muốn hỏi một chút, thần điện kỵ sĩ có thể so sánh với Hắc Kỳ quân làm sao huấn luyện ra mà thôi.” Tương Khổng Minh thản nhiên nói.

Chần chờ một chút, lão đạo nhân rốt cục gật đầu đáp ứng: “ Cũng được, lão đạo đáp ứng ngươi.”

Tương Khổng Minh vui mừng, nói: “ Chỉ cần hẩn còn một hơi thở là đã tốt lắm, ngày mai, học sinh sẽ ở đây kính đợi tin tức tốt của lão nhân gia.”

277. Chương 277: Dạ Tập (1)

Mặt trời còn chưa hoàn toàn xuống núi, vẫn còn một vầng sáng còn sót lại nơi phía tây yếu ớt le lói.

Nhưng ánh trăng đã sớm thăng lên, gió nhẹ thổi qua bầu trời bình nguyên mênh mông, trong không khí bốn phía có hương vị bùn đất lẫn cỏ khô nóng cháy đặc trưng trong mùa hè nóng bức.

Đệ tứ quân đoàn của Khải Tắt nhân lại ở lúc này bắt đầu thông thả động lên, vô số thám tử hướng bốn phía tạo thành hình dạng như chiếc võng tản mát ra đi, bọn họ đang không ngừng loại bỏ những nhân vật khả nghi.

Rốt cục mặt trời còn đang lưu luyến không thôi cũng đã hoàn toàn lặn xuống, phó quan rốt cục đi tới bên người Ban Khắc La Phu Đặc: “ Tướng quân, đã điều tra rõ, người Hán tổng cộng bố trí mười ba nơi dò thám, hiện tại đã bị chúng ta tiêu diệt toàn bộ, không lưu nơi nào.”

“ Mười ba nơi sao?” Trên mặt Ban Khắc La Phu Đặc lộ ra một tia cười lạnh đùa cợt: “ Bọn họ không ngờ lại lựa chọn con số này, đó là tự mình muốn chết. Ngài nói thế nào? Cấp Lý đội trưởng.”

Cấp Lý mỉm cười, nói: “ Hết thảy đều do Chủ(chúa) an bài.”

Tại phương tây, số mười ba bị cho rằng là một con số xui xẻo vô cùng, một khi chuyện gì có quan hệ đến con số này, thường thường sẽ có tai họa phát sinh. Mà những trạm gác của người Hán lại đứng mười ba chỗ, không khỏi làm cho hai vị quan chỉ huy càng tăng thêm tin tưởng.

Nhưng bọn họ lại càng không biết, tại Trung Nguyên, số mười ba chỉ là một con số bình thường mà thôi, vốn không có hàm ý gì đặc biệt.

Ban Khắc La Phu Đặc xoay người nửa quỳ trước người Cáp Lý, hần cung kính cầu khẩn: “Chiến tranh đã sắp tới, con của Chúa thỉnh cầu được ngài che chở.”

Cáp Lý rút trường kiếm bên thắt lưng ra, lui ra sau một bước, đặt lên đỉnh đầu hần, hai vai, điểm một cái, thu kiếm ngang mày, nói: “Chúa vạn năng mà vĩ đại, con của ngài cầu xin ngài chúc phúc, thỉnh ban cho hần sự trung thành, dũng khí cùng vinh dự.”

“Thỉnh ban cho con sự trung thành, dũng khí cùng vinh dự.” Ban Khắc La Phu Đặc thấp giọng ngâm xướng.

Sau một lúc lâu, hần nhảy dựng lên khỏi mặt đất, xoay người nói: “Phân phó đi xuống, mã đội khinh bộ đi tới, không mang theo truy trọng cùng vương vứ.”

Sau một trận ồn ào trầm thấp, hơn một vạn kỵ sĩ tinh nhuệ đã chờ phân phó.

“Người...” Ban Khắc La Phu Đặc chỉ phó quan nói: “Mang theo ba vạn bộ binh, nhanh chóng chạy tới.”

“Dạ...tướng quân.” Thanh âm phó quan tràn ngập kiên định.

Ban Khắc La Phu Đặc leo lên chiến mã đã chuẩn bị sẵn, vung tay lên, nói: “Kỵ binh đội, xuất phát.”

Ở phía sau hần, đội ngũ kỵ binh liên miên không dứt bài thành hàng ngũ chỉnh tề, đuổi theo hần phóng về phía trước.

Đệ tứ quân đoàn Khải Tát thanh danh vang xa là một đội quân hỗn hợp điển hình. Ngoại trừ có được một vạn trọng giáp bộ kỵ sĩ ra, còn có hơn ba vạn bộ binh.

Chỉ là vì che giấu tai mắt người, quân đội xuất phát hết thấy đều do khinh giáp bộ ra trận. Bọn kỵ sĩ bỏ xuống khải giáp rất nặng, chụp mũ giáp ngoài miệng ngựa, bốn vó còn được bao bọc một lớp vải dày.

Hết thấy đều thật cẩn thận. Đội ngũ thám tử không ngừng mở rộng, bọn họ đều là hảo thủ của đệ tứ quân đoàn, là những lão binh tinh nhuệ kinh nghiệm qua vô số chiến dịch. Đương nhiên biết tầm quan trọng bên trong.

Bọn họ đi theo hình dạng nửa vòng tròn, kéo dài rất nhanh về phía trước, hết thấy những mục tiêu chướng mắt hay có uy hiếp đều trở thành đối tượng công kích của bọn họ.

Chẳng qua, nguyên nhân chính vì có sự nỗ lực của những quân nhân máu lạnh này, đại bộ đội của Ban Khắc La Phu Đặc mới không bị người phát giác. Bọn họ hành quân mấy canh giờ, rốt cục đi tới chỗ Hắc Kỳ quân trú đóng.

Trăm dặm bình nguyên vốn chỉ nhìn lướt qua là thấy rõ, có địa hình bình nguyên vô cùng trống trải. Nhưng doanh địa của Hắc Kỳ quân lại trú đóng trên một chỗ bằng phẳng nằm gần Thái Hành sơn mạch.

Nơi này dễ thủ khó công, là một địa phương an doanh rất tốt, ở ngay giữa đại doanh có một doanh trưởng lớn, đang treo một lá suất kỳ đón gió tung bay, rất bắt mắt.

Bên trong đại doanh ánh đèn chiếu sáng, thỉnh thoảng có binh đinh tuần tra đi qua lại, hiển nhiên là đề phòng thâm nghiêm, không thẹn với danh thiết quân.

Lúc này, bóng đêm dày đặc, ánh trăng mờ lung bị mây đen che phủ, ngẫu nhiên có chút ánh trăng chiếu xuống, cũng không thể nhìn ra cảnh vật phương xa.

Cũng may là khí trời như thế này, nếu không Ban Khắc La Phu Đặc cũng không lập kế hoạch tác chiến tấn công nửa đêm. Hơn vạn đại quân cũng không phải là một số lượng nhỏ, vô luận che giấu hành tung như thế nào, đều có khả năng bị người phát giác.

Nhưng làm cho bọn họ cảm thấy may mắn chính là hôm nay chúa tể trăm dặm bình nguyên không phải là thần linh của Đại Hán, mà là vị thần linh chí cao vô thượng vạn năng của bọn họ.

“Cáp Lý đội trưởng...” Thanh âm đầy áp lực của Ban Khắc La Phu Đặc nhẹ nhàng vang lên: “Thám tử người Hán đã toàn bộ bị tiêu diệt, chúng ta rất cực tởi.”

Bọn họ một đoạn đường đi tới, gặp phải những người đi đêm không may, dù có phải là gian tế người Hán hay không, hết thấy tại chỗ giết chết, hơn mười người không hiểu vì sao mình bỏ mạng nơi xứ người.

Đối với việc này, Cáp Lý có chút không đành lòng, nhưng hắn không có biện pháp nào thay đổi. Nơi này là đệ tứ quân đoàn, là đệ tứ quân đoàn hung danh hiển hách trong Khảm Tát đế quốc, cũng là thiết quân dưới trướng của tên điên chiến tranh Ban Khắc La Phu Đặc, tên đao phủ thủ nổi tiếng.

Hơn nữa, căn cứ giáo nghĩa, những người này đều là dị giáo đồ, trước khi chưa trở về trong lòng của Chúa, dù là có chết hết toàn bộ, cũng chỉ có gia tăng công huân cùng vinh diệu của hắn.

“Kỳ quái, có mùi vị gì vậy? Như thế nào khó chịu như thế...” Cáp Lý rất nhanh hít mấy hơi, chậm rãi nói.

Ban Khắc La Phu Đặc hít một hơi thật sâu, không khỏi cau chặt mày, nói: “Đúng vậy, đây là mùi vị gì vậy?”

Trong không khí tràn ngập một mùi quái dị gay mũi, làm cho người ta phi thường khó chịu.

“Tướng quân, các huynh đệ đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ đợi mệnh lệnh của ngài.” Một viên tướng lãnh đi lên, nhẹ giọng nói.

Trọng trọng gật đầu, Ban Khắc La Phu Đặc đang muốn lên ngựa, đột nhiên Cáp Lý đưa tay ngăn lại động tác của hắn.

Mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn qua, vẻ mặt Cáp Lý ngưng trọng, hắn nói: “Ta tựa hồ cảm thấy một tia dao động nguy hiểm.”

“Cái gì?”

Ánh mắt của Ban Khắc La Phu Đặc căng thẳng, hắn biết tuy Cáp Lý không phải tông sư, không có tinh thần cảm ứng, nhưng hắn hầu hạ thần linh nhiều năm, có chút đặc biệt cũng là việc bình thường.

Sắc mặt Cáp Lý càng thêm trầm trọng: “Rất dễ dàng, chúng ta tới rất dễ dàng.”

Trong lòng quân đoàn trưởng cũng rung mình, bọn họ một đoạn đường đến đây, xuôi gió xuôi nước, ngay cả phát hiện mấy thám tử, cũng liền giải quyết. Nếu đối thủ của bọn họ là quân đội bình thường, thì còn hiểu được, nhưng Hắc Kỳ quân cũng là thiết huyết bộ đội số một số hai trong thiên hạ, sao lại dễ dàng cho hắn thành công như thế.

Trong đại doanh, vẫn bình tĩnh như trước, giống như một con cự thú đang há to miệng rộng, đang đợi con mồi tự chui đầu vào lưới.

Ban Khắc La Phu Đặc hít sâu một hơi, nói: “Lên ngựa, chuẩn bị phóng ra.”

Nghênh hướng ánh mắt Cáp Lý, hắn nhẹ giọng nói: “Hắc Kỳ quân không đủ một vạn người, mà ta lại có ba vạn sắp đến, trận đánh này, chúng ta sẽ thắng.”

Thanh âm của hắn tiết ra vẻ tự tin cùng quyết tâm kiên định, thực lực chênh lệch quyết định hết thảy, đây là điều hắn hiểu rõ ràng. Những âm mưu quỷ kế gì đứng trước mặt đệ tứ quân đoàn thực lực cường đại, đều không còn tồn tại.

Cáp Lý than nhẹ một tiếng, cũng không khuyên trở.

“Định...”

Tiếng rút đao vang vọng trong trời đêm, thanh âm xa xa truyền ra, có vẻ vô cùng chói tai.

“Xông a...”

Nương theo tiếng hét to, hơn vạn đội ngũ kỵ binh của Khải Tát nhân hướng đại doanh Hắc Kỳ quân phát động công kích như nước thủy triều.

Đại doanh rối loạn, ít nhất trong mắt Ban Khắc La Phu Đặc, đại doanh Hắc Kỳ quân quả thật rối loạn lên.

Rất nhiều sĩ tốt quần áo không chỉnh tề chật vật chạy ra doanh trường, bọn họ không biết làm sao chạy tán loạn chung quanh, khiến cho tràng diện càng thêm hỗn loạn.

Khải Tát nhân dễ dàng phá tan cửa trại, người Hán còn chưa kịp phản ứng lập tức la hét chạy tán đi, mọi người như mọc thêm đôi chân, liều mạng rút về phía sau bỏ chạy, không người nào dám đến ngăn cản thêm chốc lát.

Tâm tình Ban Khắc La Phu Đặc bốc cao, hấn xung phong lên trước, chạy thẳng tới doanh trường, thúc ngựa, thẳng tắp phóng đi, mục tiêu của hấn trực thẳng soái doanh.

“ Oanh...”

Liệt mã phóng qua, soái doanh ầm ầm sụp đổ, nhưng vẻ mặt Ban Khắc La Phu Đặc cũng biến thành xanh đen.

Trong soái doanh, trống trồn lãng đãng, không nhìn thấy một người một vật, lúc này cho dù là người ngu ngốc, cũng biết chính mình đã trúng kế.

“ Sừ...”

Một điểm loang loáng chiếu sáng chân trời tối đen, dưới màn đêm xẹt qua một đạo quang mang sáng lạn huyền ảo.

Vô số ánh mắt bị điểm ánh sáng này hấp dẫn, đưa mắt nhìn nó đang chậm rãi rơi xuống trên một lều trại vừa sụp đổ.

“ Hỏa tiễn?” Ban Khắc La Phu Đặc thì thào nói.

“ Oanh...”

Sau một khắc, liệt hỏa hùng hùng phóng lên cao, ngọn lửa màu trắng chung quanh lan tràn, thế lửa to lớn, mãnh liệt, cực nhanh, nóng cháy, đều là trước đó chưa từng có.

Người Hán rõ ràng đã làm tay chân trên lều trại, một khi tiếp xúc với lửa, lập tức bốc lên cao vút, đồng thời đã xuất ra khói mù nồng đậm tràn ngập dị vị mãnh liệt, xông lên làm người ta như muốn mù mắt.

“ Sừ...sừ...sừ...” Vô số hỏa tiễn từ bốn phương tám hướng bay tiến đến, những lều trại đều toát ra ngọn lửa đầy hoan khoái, lửa lớn hùng hùng dâng cao bốn phía, càng lúc càng bốc cao tận trời. Người Hán sớm có dự mưu, chẳng những làm tay chân trên lều trại, cho dù trong lều trại cũng chứa đầy vật bắt lửa.

Khắp nơi đều là đám người chen chúc chật chội, khắp nơi đều là lửa nóng cháy rực, vô số hỏa tiễn từ phía chân trời cuộn cuộn không ngừng bay tiến đến. Trên doanh trường đã sụp đổ thiêu đốt lên ánh lửa quỷ dị, hợp thành một bức tường lửa xinh đẹp mà trí mạng.

Sắc trời âm trầm trong nháy mắt bị sáng rực lên một mảnh quang mang màu kim hồng sắc, một chút đốm lửa thỉnh thoảng từ phía chân trời rơi xuống, tứ tán rơi xuống bên người bọn kỵ sĩ, huy ánh lên ánh sáng thật yêu dị như lưu quang huyền hỏa.

Lửa lớn càng thiêu càng mạnh mẽ, phía trước căn bản không có đường ra.

Sắc mặt Ban Khắc La Phu Đặc trắng bệch, trấn tĩnh...Hắn đang liều mạng gào lên hai chữ này trong lòng mình. Chỉ có trấn tĩnh, mới có thể giúp hắn tìm được con đường sống.

Hắn ngưng mắt nhìn quanh, chung quanh đều là biển lửa tản ra khí tức tử vong chết chóc. Chỉ có phía sau, phương hướng bọn hấn lao vào, còn có một con đường có thể chạy thoát.

Nếu nói, bọn họ còn có một con đường sống, vậy chỉ còn lại phương hướng lúc họ lao đến.

“ Trở về...” Ban Khắc La Phu Đặc kiệt lực hét to.

Chiến mã của Khải Tắt nhân sau khi gặp phải lửa lớn nóng rực, hoàn toàn hỗn loạn. Cũng may Ban Khắc La Phu Đặc từ trước đến giờ trị quân nghiêm cẩn, dưới hiệu lệnh, đa số thắng ngựa xoay người, hướng ngoài doanh trại phóng đi.

278. Chương 278: Dạ Tập (2)

“ Sa...sa...sa...”

Từ mũi hỏa tiễn đầu tiên bắn ra, phương xa liền truyền đến tiến chân bước thật chỉnh tề.

Lúc này, lửa lớn tràn ngập, trong quân doanh đã là một mảnh binh hoang mã loạn. Mà đường ra duy nhất trong đại doanh, lại có tiến chân bước trầm trọng nương theo tiếng khải giáp cọ xát run run, lại đang từ từ rõ ràng lên.

Khải Tắt kỵ binh đang canh giữ ngoài cửa kinh dị bất định nhìn ra chung quanh.

Rốt cục, bọn họ thấy được.

Ở trước mắt bọn họ, là một mảnh cương thiết màu đen tràn tối.

Năm trăm bư hân hân tử mặc hắc y thiết giáp, đang dùng từng bước chân chỉnh tề hướng cửa chính đại doanh chạy đến.

Trên người bọn họ mặc cương giáp rất dày, đầu đội cương khôi, chỉ lộ ra mắt cũng miệng mũi để hô hấp, cả người đều bao phủ trong lớp cương giáp dày nặng, phẳng phất như ác ma vực sâu đến từ tận sâu trong địa ngục.

“ Sưu...”

Một mũi tên bay ra, bắn lên mũ giáp của một gã hắc y nhân, phát ra một tiếng “ đình đương” thanh thúy, lập tức liền rơi.

Tên hắc y nhân kia phẳng phất như không cảm giác, chỉ trong nháy mắt bị mũi tên bắn trúng, bị lực trùng kích của mũi tên làm hắn thoát chút giật nhẹ cơ thể mà thôi, ngoài ra cũng không còn thấy có phản ứng gì khác, vẫn tiếp tục đi tới như trước.

Đây là bộ đội gì, ánh mắt những Khải Tắt kỵ binh theo bản năng lộ ra vẻ sợ hãi cực độ nhìn trừng trừng những hân tử đang đến gần.

Trọng giả bộ binh sao? Trong bộ đội của Khải Tắt nhân cũng có binh chủng như vậy, chỉ là tuyệt đối không được khoa trương như thế. Xem tốc độ bọn hắn đi tới cũng không hề chậm chạp, không hề có cảm giác như đang cố sức chút nào.

Tốc độ chạy như vậy tuyệt đối không phải trọng giả bộ binh thân mặc thiết giáp có thể làm được, đây chính là tốc độ đi nhanh của những binh lính bình thường.

Tràng cảnh quỷ dị như thế làm cho người ta có một loại ảo giác kỳ lạ, phẳng phất như trên người bọn họ không phải là cương y thiết giáp, mà là một bộ cẩm bào mỏng manh mà thôi.

Nhưng một mũi tên vừa rồi đã kích phá toàn bộ ảo tưởng của bọn họ. Những người này chẳng những mặc những phối trí cao nhất của trọng giả bộ binh, còn là chưa từng có.

Một mũi tên mau lẹ mà mãnh liệt lại không hề tạo thành thương tổn gì đối với mũ giáp, thậm chí ngay cả một lỗ nhỏ cũng không có lưu lại. Chỉ có đèn gần cận thận xem xét, mới có thể phát giác ra một điểm dấu vết màu trắng như có như không.

Đây là lực phòng ngự như thế nào, bốn quốc trọng giả bộ binh có thể làm được sao? Mà càng làm cho họ kinh hãi chính là tốc độ đi tới như vậy, liền càng thêm không thể tưởng tượng.

Bọn họ đã không thể xem như quân nhân bình thường, bọn họ quả thực chính là một pháo đài chiến tranh có thể di động.

Vào lúc này, lại có một chi bộ đội kỳ dị đột nhiên xuất hiện ở nơi này, mục đích của bọn họ có thể tưởng tượng mà biết.

Thủ lĩnh Khải Tắt nhân hò hét một tiếng, mấy trăm kỵ lập tức rút ra mã đao, đón đội ngũ màu đen kia xông tới công kích.

“Cử đao...”

Thanh âm cực kỳ trầm thấp vang lên trong đội ngũ hắc y nhân.

Toàn bộ hắc y nhân đồng thời thò tay rút ra binh khí trên lưng.

“Trời ạ...”

Nhìn thấy được vũ khí trên tay bọn họ, Khải Tắt nhân mở to hai mắt, bọn họ cơ hồ không dám tin tưởng hai mắt của mình.

Đó là cái gì, đó là một thanh binh khí còn lớn hơn nhiều so với thanh đại kiếm trong hai tay bọn họ.

Dưới ánh lửa chiếu rọi xuống, tản ra một loại quang mang nguy hiểm.

“Chém...”

Kỵ binh Khải Tắt đã xông tới gần, bọn họ nhắc lên thứ thương trong tay. Nhưng nghênh đón bọn họ, lại là một loại lực lượng cường đại không cách nào kháng cự.

Năm trăm thanh đao, năm trăm lần chém xuống. Phảng phất như trải qua ngàn vạn lần rèn luyện, động tác của năm trăm người đều nhịp, năm trăm ánh đao vẽ ra một loại vận luật bạo lệ mà tràn ngập quỷ dị mỹ cảm.

Tiếng kêu gọi thê thảm vang vọng bầu trời, ánh đao chém xuống, kỵ binh Khải Tắt nhân giống như những tờ giấy mỏng, cả người lẫn ngựa đều bị chém đứt ra làm hai. Bọn họ dĩ nhiên không hề có chút năng lực ngăn cản.

“Đi tới...”

Đội ngũ năm trăm người lại tiếp tục bước tiến, trước sau như một vượt qua thi thể trên mặt đất, tiến về phía trước. Từ đầu đến cuối, ánh mắt của bọn họ căn bản chưa từng có chút biến hóa.

Dù là không hề tình nguyện, nhưng lúc hai quân gặp nhau ngay cửa, đã phát ra sự đụng chạm kịch liệt khiến người khác rung động.

Tiếng hăm giết thảm thiết phát ra từ cửa doanh địa, Khải Tắt nhân giống như bị người vây khốn lừa lại, ào vào trong doanh địa bị liệt hỏa vây quanh.

Khải Tắt nhân ủa lên, nhưng khi binh khí của bọn họ chém lên người đối phương, lại không cách nào tạo thành thương tổn quá lớn, thậm chí chỉ có thể lưu lại một điểm dấu vết màu trắng mà thôi.

Khác với sự tiến công không chút hiệu quả của Khải Tắt nhân, thế công của những hắc y nhân lại vô cùng hung ác và kinh khủng lạ thường.

Bọn họ cầm mạch đao trong tay, loại binh khí dài đến một trượng vô cùng to lớn ở trong tay bọn họ vận dụng hết sức tự nhiên, mỗi một lần giơ lên huy vũ, lập tức chém ngang mấy người, không ai đỡ nổi.

Bọn họ chỉ có năm trăm người, bài thành hai nhóm, liệt trận, cứ như vượt tường mà vào, những nơi đao đi qua, người ngựa nát vụn.

Bọn họ chỉ bằng vào năm trăm người, đã đem toàn bộ Khải Tắt nhân bên ngoài doanh địa chém giết sạch, tiện đà vung vàng thủ vệ lỗ hổng do phiến biển lửa còn chưa kịp khép lại, không cho Khải Tắt kỵ binh còn cơ hội chạy thoát ra ngoài.

Đây là Hắc Kỳ quân danh vang thiên hạ, được xưng Hắc Kỳ thiết quân được xưng thiên hạ đệ nhất.

Từ sau khi Tương Khổng Minh đi tới Hắc Kỳ quân, vẫn vì suy nghĩ làm sao trang bị hoàn hảo nhất như những hán tử hung hãn không sợ chết này mà tổn thương rất nhiều đầu óc.

Hắc Kỳ quân cường hãn thì ai cũng biết, thực lực của bọn họ đã vượt qua cực hạn mà người bình thường có khả năng đạt tới.

Vô luận là lực lượng, tốc độ, hay là nhẫn nại, bọn họ được huyết tử kích thích, đều đạt tới mức không thể tưởng tượng.

Đương nhiên, so với những võ lâm cao thủ cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh mà nói, bọn họ còn không cách nào địch nổi. Nhưng lấy số dân cư khổng lồ của Đại Hán để quốc mà nói, những giang hồ hào sĩ có võ công đạt tới ngoài tam phẩm cũng tuyệt đối không đủ ba ngàn người.

Mà cho dù hảo thủ tam phẩm, lấy một chọi một cùng bọn họ tiến hành cuộc chiến sinh tử, cũng chưa chắc là đối thủ của những sĩ tốt không hề biết sợ hãi cái chết này.

Cùng giao thủ với địch nhân như vậy, tuyệt đối là một chuyện cực kỳ kinh khủng. Ngoại trừ có được thực lực vượt xa đối phương, nếu không kết cục cuối cùng, sợ là chỉ có thể ôm nhau cùng chết.

Một vạn Hắc Kỳ quân, tương đương gấp ba số lượng của đế quốc tam phẩm hảo thủ. Thực lực khổng lồ như vậy, lại làm sao trang bị đầy đủ mới khiến cho hiệu quả đạt được tốt nhất?

Vô luận là Hứa Hải Phong, hay là Tương Khổng Minh đều biết rõ, trong thiên hạ không có việc thập toàn thập mỹ. Có một lợi sẽ có một hại, Hắc Kỳ quân cũng có nhược điểm trí mạng của họ.

Bọn họ không có cảm giác đau đớn, cho nên không biết sợ hãi, bọn họ lãnh khốc vô tình, cho nên không hề sợ chết. Bọn họ là người tốt nhất được lựa chọn để gây dựng thiết huyết quân nhân.

Nhưng nguyên nhân chính là như thế, lúc bọn họ đối địch, luôn lấy cứng chọi cứng. Không biết phải tránh né, đánh nhau một trận, dù có thể lấy được chiến công lớn, nhưng thương vong bản thân tuyệt đối không phải số lượng nhỏ.

Nếu Hứa Hải Phong không bị mất đi năng lực lấy rượu bổ máu, vấn đề này cũng không khó giải quyết, chỉ cần sau đó có được binh lực sung túc, là có thể trong thời gian ngắn bồi dưỡng ra đại lượng tân huyết tử chiến sĩ.

Chỉ là từ sau khi hấn đặt chân lên cảnh giới tông sư, bởi vì thân thể dị biến, khiến cho hấn mất đi năng lực lấy rượu bổ máu, tuy máu của hấn vẫn còn năng lực làm cho người ta sợ hãi, nhưng đã không thể vô hạn cung cấp như ngày trước.

Vấn đề nhân số, lại bị hiện thực đánh vỡ.

Nếu không còn bộ đội cuồn cuộn bổ sung không ngừng, vậy những huyết tử chiến sĩ đang tồn tại liền trở thành tư nguyên chiến tranh quý giá. Đối với việc phòng hộ cho bọn họ, đã đạt tới việc chưa từng có, thậm chí là làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói.

Bằng vào tư nguyên phong phú của Ngọa Long thành cùng tam đại thế gia cung cấp, Tương Khổng Minh chế tạo ra bảy ngàn bộ khải giáp bao kín cho huyết tử chiến sĩ cùng năm ngàn bộ mũ giáp cho huyết tử chiến mã, chỉ cần phủ thêm thiết giáp so với mai rùa còn cứng rắn, những đao kiếm bình thường căn bản không thể xâm nhập, thì không thể tạo thành sự tổn thương gì.

Cũng không phải Tương Khổng Minh không muốn chế tạo trang bị tương ứng với số lượng của huyết tử chiến sĩ cùng huyết mã, chỉ là lòng tuy có nhưng lực không đủ.

Bảy ngàn bộ khải giáp cùng năm ngàn bộ mũ giáp, trong một năm này, đó đã là cực hạn mà Ngọa Long thành có thể cung cấp. Vì vật phẩm này, bọn họ đã đối với các đại thế gia làm ra những nhượng bộ thật lớn, thậm chí cả khoa cử chế độ cũng phải nửa đường hủy bỏ.

Dù có lợi cũng còn chưa hoàn hảo, có được lực phòng hộ cường đại, cũng chỉ có thể làm được không tổn thương mà thôi, còn lực công kích, phải trọng yếu hơn ba phần.

Tương Khổng Minh duyệt khắp vũ khí thiên hạ, cuối cùng quyết định, vì bọn họ thống nhất trang bị mạch đao.

Mạch đao, dài một trượng, hai lưỡi, lực đạo mạnh trăm, sức mạnh thân mình lại càng cao gần năm mươi cân.

Trong thiên hạ, cũng chỉ có những sĩ tốt biến thái của Hắc Kỳ quân mới có thể mặc vào trọng giáp, còn có thể đem binh khí nặng như vậy vận chuyển như bay.

Cũng chỉ có huyết tửu chiến mã mới có thể cõng được pháo đài cương thiết nặng tới mấy trăm cân như thế.

Khi lực phòng ngự cùng công kích vô địch được kết hợp, khi một tấm thuẫn cùng mâu sắc bén lợi hại nhất đều nắm giữ trong tay, thì quân đội danh chấn thiên hạ này mới chính thức đạt tới mức thiên hạ vô địch.

Mạch đao giơ lên cao, nặng nề chém xuống, trước mặt vạn vật đều không chút lưu tình bị chém làm hai đoạn, cụt tay cụt chân, huyết nhục bay ngang. Cửa chính đại doanh, chỉ trong mấy trường nho nhỏ, đã chớp mắt tích đầy vô số thi thể.

Liệt hỏa tiếp tục thiêu đốt, thể lửa lớn hai bên từ từ khép lại gần, vòng biển lửa đã sắp sửa khép lại.

Trong lòng Ban Khắc La Phu Đặc lạnh như băng, những người này là người nào, là ma quỷ sao? Binh khí trong tay bọn họ không ngờ lại sắc bén như thế, bá đạo như thế. Binh khí cường đại như vậy, phân lượng tuyệt đối không nhẹ, mà bọn họ huy vũ lên, cũng không hề trở ngại, chẳng lẽ bọn họ đều là đại lực thần hay sao.

Trên thế giới này không ngờ thật sự có quân đội như vậy, trong đầu hần nổi lên hình ảnh gương mặt trắng bệch của A Nhĩ Kiệt Nông ngay trước lúc lâm hành. Một khi nhắc tới Hắc Kỳ quân, vị nhi tử dũng vũ nhất của Khải Tát đại để lại có vẻ mặt như thế.

Hôm nay hần đã đúng như nguyện, tận mắt nhìn thấy Hắc Kỳ quân, cũng nhận lãnh thực lực chân chính của bọn họ, chỉ là ở trong tim của hần, lại hi vọng đây chỉ là một giấc mộng, một mộng cảnh sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Nếu ngay cả con đường sống này cũng bị người cắt đứt, vậy hơn vạn tính mạng của hần, hôm nay thật sự phải ngã quỵ ở nơi này.

279. Chương 279: Dạ Tập (3)

Ở sau năm trăm danh cương thiết pháo đài, lại xuất hiện gần ngàn danh quân nhân tay cầm cung tên, bọn họ không ngừng bắn hỏa tiễn trong tay vào trong doanh địa, hỏa thế càng lúc càng lớn, hai vòng lửa ở hai bên cửa lớn doanh địa đang lan tràn thông thả mà ổn định, một khi hai luồng tường lửa hợp lại cùng một chỗ, những kỵ sĩ trong doanh sẽ không còn con đường sống nào khác.

Vô số Khải Tát nhân phát giác tình huống như thế, bọn họ liều mạng hướng năm trăm hần tử áo đen cố gắng làm ra công kích cuối cùng. Nhưng đám người chặt chẽ chen chúc trong địa phương quá nhỏ lại khiến cho chiến mã của bọn họ không còn khoảng cách di chuyển, cũng không còn lực trùng kích cường đại, nếu so sánh lực lượng cùng công phòng, lại có chi bộ đội nào có thể so được với Hắc Kỳ quân trang bị cương giáp?

Một cổ hào khí chết chóc bắt đầu lan tràn trong Khải Tát kỵ binh, hai mắt họ vô thần, cũng không còn cách nào ngừng tụ lực chiến đấu cường đại.

Nhưng mà...đúng lúc đó.

“Chúa nói...phàm là ai tin phụng ta, đều sẽ được vĩnh sinh...”

Một thanh âm già nua trong bầu trời đêm đột ngột vang lên.

“Chúa nói...Phàm là tín phụng ta, đều sẽ được vĩnh sinh...”

Hơn trăm thanh âm uyển nhược như một người, to rõ mà cao ngang.

“Chúa nói...phàm là tín ngưỡng với ta, chiến đấu cho ta đều sẽ trở về trong lòng ta...”

Khải Tát nhân trong doanh địa chợt hưng phấn, trong hai mắt tràn ngập sự tuyệt vọng xám xịt lại một lần nữa dấy lên sự khát vọng đối với tính mạng, bọn họ quên mất lửa lớn đang hùng hùng thiêu đốt bên người, bọn họ đồng thanh hò hét: “Chúa nói...phàm là tín ngưỡng ta, vì ta mà chiến đấu đều sẽ trở về trong lòng ta...”

“Chúa nói...trung thành, dũng khí cùng vinh diệu luôn tồn tại cùng chúng ta.”

Thân ảnh cao lớn của Cáp Lý xuất hiện phía sau doanh địa, ở phía sau hẳn, là trăm tên thần điện kỵ binh hai mắt đỏ rực, nhìn như kẻ điên cuồng.

Lão nhân giơ cao đại kiếm trong tay, vung lên về phía trước, chiến mã hí dài, khởi tung bốn vó, tung mình về phía trước.

Ở phía sau lão nhân, trăm tên thần điện kỵ sĩ gắt gao đi theo.

Từ lúc Ban Khắc La Phu Đặc chạy vọt vào trong đại doanh, Cáp Lý liền phát giác có chỗ không đúng.

Người Hán chạy trốn chung quanh nhìn qua như không hề có quy luật, nhưng mục tiêu của bọn họ thập phần rõ ràng, đó chính là chạy ra đại doanh.

Tuy quần áo bọn họ không chỉnh tề, tuy bị đánh hơi bởi, tuy chặt vật không chịu nổi, nhưng giày của bọn họ, lại vẫn mang trên chân, chưa từng có ai sút ra.

Khi đó, Cáp Lý liền biết tình huống không ổn, nhưng biến cố phía sau phát sinh quá nhanh, khiến cho hẳn không còn thời gian phát ra cảnh cáo.

Chỉ chớp lát, cả tòa đại doanh đã biến thành một mảnh biển lửa, sự xuất hiện của Hắc Kỳ quân càng làm cho hẳn như rơi vào trong hầm băng. Sự cường đại cùng hung hãn của Hắc Kỳ quân, tuyệt đối là hẳn bình sinh mới thấy.

Nếu cứ để sự tình tiếp tục diễn biến đi xuống, hơn một vạn tinh anh Khải Tát nhân đã xem như toàn bộ bồi táng.

Thời khắc này, bên người Cáp Lý chỉ có một chi đội ngũ, một đội ngũ chỉ một trăm người. Nhưng đội ngũ này, lại cho hẳn sự tự tin cùng vinh diệu vô cùng cường đại, bởi vì, danh tự của bọn họ đã được gọi là, thần điện kỵ sĩ đoàn.

Đầu tiên tiếp xúc với bọn họ, chính là gần ngàn danh thành phòng quân đang bắn hỏa tiễn không ngừng vây bên ngoài.

Thực lực đối lập vừa xem liền hiểu ngay, các dũng sĩ thần điện kỵ sĩ đoàn như một trận cuồng phong thổi qua, những thành vệ quân chắn ngay trước mặt bọn họ đều bị thần điện kỵ sĩ đã lâm vào cảnh giới điên cuồng tê thành mảnh nhỏ.

Bọn kỵ sĩ cũng không dừng lại, tốc độ bọn họ càng nhanh hơn, hung hăng vọt tới đám pháo đài di động cứng rắn như sắt thép.

Nhược điểm lớn nhất của Hắc Kỳ quân đã hoàn toàn để lộ ra, đó chính là hệ thống chỉ huy không linh, năm trăm danh Hắc Kỳ quân chỉ biết đối mặt với những Khải Tát kỵ binh đang bị vây khốn trước mặt mà thôi.

Đối với địch nhân cường đại đột nhiên xuất hiện ở sau lưng, phản ứng của bọn họ liền chậm nửa nhịp.

Hàng rào rắn chắc cùng phản ứng mau lẹ, đây là một vấn đề lựa chọn gian nan, nếu Hắc Kỳ quân lựa chọn điều trước, có được kiên giáp thiên hạ vô song, vậy sự linh hoạt của bọn họ đã bị ảnh hưởng thật lớn.

Huống hồ, quan chỉ huy của bọn họ cũng là một huyết tửu chiến sĩ chỉ biết nghe mệnh lệnh mà thôi.

Trăm thất chiến mã kịch liệt đánh tới sau lưng Hắc Kỳ quân, lực trùng kích cường đại hiển nhiên cũng không phải lực lượng con người có khả năng ngăn cản, cho dù bọn họ là Hắc Kỳ quân cường đại cũng không được.

Chiến mã đang phóng nhanh như điện bị bám theo lực trùng kích cường đại, tuyệt đối không phải chuyện đùa. Loại trùng kích trí mạng này, đủ làm cho người ta bị giẫm nát, thê thảm không nổi nhìn. Dù là Hứa Hải Phong có thân phận tông sư, cũng không dám đối diện tiếp xúc với trăm thất liệt mã đang điên cuồng xông tới.

Nếu nói người nào có thể bị chiến mã điên cuồng phóng tới nhiều như vậy mà vẫn có thể bình an, vậy có lẽ chỉ có một mình bạo long hình người Tần Dũng mà ngay cả tông sư cũng phải bó tay.

Chỉ là năm trăm Hắc Kỳ quân này, cũng không phải Tần Dũng, cũng không phải là vị thiên hạ đệ nhất dũng sĩ vô địch kia.

Đội mặt Hắc Kỳ quân hắc y cương giáp, cầm mach đao trong tay liên tục thu hoạch tính mạng người khác, dù là đệ tứ quân đoàn Khải Tắt bạo lệ nổi tiếng cũng không khỏi rét lạnh.

Nhưng thần điện kỳ sĩ trong miệng ngâm xướng thánh ca, lại tựa hồ như không nghe không thấy, bọn họ cũng giống như đang tiến công đối với người bình thường, phát động công kích mau lẹ nhất.

Thình lình xảy ra trùng lực cường đại, khiến cho các chiến sĩ phía sau không kịp đề phòng, cả đám bị chiến mã phóng tới đánh ngã gục, biến thành những hồ lô lăn lông lốc.

Nhưng toàn thân khải giáp tổn hao bao nhiêu kim tệ sang quý chế tạo trên người Hắc Kỳ quân, cũng không phải chỉ bày ra để xem. Cùng với tạo hình hoàn mỹ, lực phòng ngự khôn cùng lạ thường mới là nguyên nhân chân chính mà Tương Khổng Minh sử dụng chúng nó. Lực thì luôn tác dụng lẫn nhau, lúc đụng vào những Hắc Kỳ quân như tường đồng vách sắt này, nhóm ngựa đầu tiên đã gãy xương nát cốt, chết ngay tại chỗ.

Thần điện kỳ sĩ mất ngựa liền bò lên, ánh mắt bọn họ từ đầu đến cuối chỉ tập trung trên phiến lỗ hồng đang bị hai vách tường lửa từ từ khép lại này. Trong miệng bọn họ lớn tiếng ngâm xướng, phảng phất như có nguồn lực lượng vô cùng, bọn họ đột nhiên vọt tới sau lưng sĩ tốt Hắc Kỳ quân, cứ như vậy xả thân nhào tới.

Quan chỉ huy cao nhất phụ trách thống suất năm trăm Hắc Kỳ quân này, chính là một trong sáu vị cao thủ nhất phẩm của Hắc Kỳ quân, Lâm Trường Không.

Kinh nghiệm giang hồ của hắn vô cùng phong phú, nhưng áp dụng vào đây, liền hoàn toàn là đầu trâu không đúng miệng ngựa. Đối mặt địch nhân cũng hung hãn không sợ chết, hắn chỉ máy móc hạ đạt mệnh lệnh chém giết.

Đội ngũ Hắc Kỳ quân hỗn loạn, cho dù quân đội tốt nhất, nếu như không có được một quan chỉ huy kiệt xuất cùng một hệ thống chỉ huy hữu hiệu, vậy cũng chỉ trở thành một đám ô hợp mà thôi.

Những sĩ tốt bị đụng lẫn vừa đứng lên, nhưng khi bọn hắn đứng lên thì đã phát giác vị trí đã bị mất đi.

“Lao ra đi.” Ban Khắc La Phu Đặc hò hét một tiếng, suất lĩnh phóng tới lỗ hồng do các thần điện kỳ sĩ tạo ra lao nhanh ra ngoài, đám thân binh của hắn theo sát sau đó. Chỉ một thoáng hỗn loạn, mấy trăm người đã thừa dịp loạn chạy thoát ra lỗ hồng mấy trượng kia.

“Ngu ngốc.”

Tương Khổng Minh đứng trên sườn núi buông ống dòm, cảm hận nguyên rửa.

Độ trung thành của Hắc Kỳ quân không thể nghi ngờ, tuyệt đối là đệ nhất đương thời, nhưng nguyên nhân chính vì lòng trung thành tuyệt đối đó, khiến cho không ai có thể chỉ huy được chi đội ngũ này.

Nghĩ muốn chọn lựa quan chỉ huy, cũng chỉ đành tuyển chọn trong những huyết tửu chiến sĩ.

Nhưng sau mấy lần gây sức ép, Tương Khổng Minh không thể không thừa nhận, trong hơn vạn huyết tửu chiến sĩ, có thể có lực lãnh đạo xuất chúng xác thực như long phượng sừng lân, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Huyết tửu chiến sĩ bình thường chỉ là cỗ máy chiến tranh chỉ biết nghe mệnh lệnh, đó là mệnh lệnh cụ thể để cho bọn họ chấp hành. Liều mình chém giết, quả thật không khó, nhưng có thể hiểu được tùy cơ ứng biến, cũng không có ai.

Cứ như Lâm Trường Không hiện tại, một khi bị hai mặt giáp công, sẽ không biết làm sao, lúc này các chiến sĩ đều nhờ vào bản năng chiến đấu của mình mà độ sức trong sống chết. Vốn không thể biểu hiện tinh thần đoàn đội đoàn kết hỗ trợ.

Nếu không phải bọn họ là Hắc Kỳ quân có được thực lực siêu nhân cường đại, đã sớm tiêu vong hầu như không còn khi ra chiến trường.

Về phần những huyết tửu chiến sĩ phát triển, cũng chỉ có Triết Biệt cùng Lý Minh Đường hai người có thể ra mặt, Hầu Hài, Tần Dũng thì không thể trông cậy vào. Để cho bọn họ chưởng quản quân đội, hậu quả duy nhất chính là một mảnh khói đen chướng khí, càng ngày càng tệ hại.

“ Quân sư đại nhân, hẳn là không sai biệt lắm.” Hứa Hải Phong ở một bên nhẹ giọng dò hỏi.

Tương Khổng Minh thầm thở dài một hơi, nói: “ Đúng vậy, Ban Khắc La Phu Đặc đã trốn ra được, vậy cũng không sai biệt lắm, chủ công, ngài thật sự muốn tự mình đi sao?”

Khẽ gật đầu, Hứa Hải Phong nói: “ Năm ngàn kỵ binh, chỉ có ta và người có thể nắm trong tay tự nhiên, nếu ta không đi, chẳng lẽ người đi sao?”

Tương Khổng Minh bất đắc dĩ nói: “ Học sinh không thiện cung mã, đó đúng thật không khả năng xuất lực.”

Cho dù là Triết Biệt hay Lý Minh Đường, muốn bọn họ ở trong chiến tranh chỉ huy năm ngàn binh mã, cũng là một chuyện vô cùng khó khăn. Trong Hắc Kỳ quân, chỉ có Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người mới có thể làm được điểm này.

Nhẹ nhàng vung tay lên, một mũi tên lệnh bắn trực tận trời, tuy không sánh bằng Khai Thiên Cung của Triết Biệt, nhưng trên chiến trường, ai cũng vẫn có thể nghe thấy.

“ Bắn tên.”

Lần này vòng vây phục kích Khải Tát nhân ngoại trừ Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong, cũng chỉ có ba ngàn thành phòng quân. Bọn họ dưới sự dẫn dắt của Trương Phúc Sâm, đã hoàn thành việc dụ địch cùng phóng hỏa rất tốt.

Chỉ là hỏa tiễn của bọn họ không chết thật chính xác, không có mũi tên nào rơi vào khoảng cách trong mười trượng bên ngoài quân doanh.

Mà thời khắc này, chiếm được chỉ lệnh của Hứa Hải Phong, mấy trăm mũi hỏa tiễn đang súc thế chờ đợi đồng loạt bắn về phía đám người đang trải rộng.

Phảng phất như lửa đổ thêm dầu, sức lửa càng lan tràn nhanh cấp tốc, chỉ hai vòng hỏa tiễn, hỏa tường cũng đã hoàn toàn phong kín lỗ hổng cuối cùng.

Trong doanh địa, tiếng la hét khóc hãm thê thảm sắc bén, thỉnh thoảng có kỵ sĩ liều mình vượt thoát ra ngoài vách tường lửa, chỉ là trên người hắn cũng hùng hùng liệt liệt hỏa, sau khi lao ra, lăn lộn quay cuồng thống khổ trên mặt đất, cho đến khi thân thể hoàn toàn cháy đen.

Hơn nửa canh giờ, trong thời gian này, đệ tứ quân đoàn Khải Tát nhân đã đánh mất tuyệt đại đa số thiết kỵ bộ đội mà bọn họ kiêu hãnh nhất.

280. Chương 280: Thiết Kỵ (1)

Hắn quay đầu nhìn vào trong doanh địa đã hoàn toàn bị lửa phong tỏa, căn chặt hàm răng, nặng nề hồ lớn: “ Đi...”

Mấy trăm thân binh còn sót lại hò hét một tiếng, giục ngựa theo phương hướng lúc đến chật vật chạy trốn. Ở nơi đó, bọn họ còn có ba vạn huynh đệ đang rất nhanh chạy tới, bọn họ còn có cơ hội lật ngược cuộc chiến.

Cấp Lý gươm đao qua đầu, râu tóc dựng đứng, quát to: “ Chúa tòn tại cùng ta...”

Trên mặt đất, thần điện kỵ sĩ điên cuồng cùng Hắc Kỳ quân sinh tử chiến đấu. Bởi vì trang bị chênh lệch quá lớn, binh khí của bọn họ không cách nào bỏ ra khỏi giáp cứng rắn của địch nhân. Một gã kỵ sĩ thật dứt khoát vứt đi trường đao trong tay, từ dưới giày rút ra chủy thủ, hung hăng hướng con mắt của địch nhân đâm tới.

Động tác của hắn nhạy cảm mà mau lẹ, xuất thủ lại càng tàn nhẫn tinh chuẩn, một kích phải giết.

Nhưng chuyện quỷ dị nhất trên chiến trường giờ khắc này lại xảy ra. Hắc Kỳ quân binh sĩ kia không tránh né kịp, tuy đã bật lui nhưng cũng bị hắn đâm trúng mắt, cắt qua mi mắt, lập tức máu tươi văng khắp nơi, một con người lọt ra ngoài hốc mắt, nhìn thật đáng sợ nói không nên lời.

Chỉ là hắc phản phát chưa từng cảm giác được, đối với loại đau nhức đủ để tê tâm liệt phế này phản phát như không cảm giác.

Hắc vũng vàng cầm lấy cổ tay đối phương, con mắt còn lại vẫn như mắt cá chết không hề có chút sinh khí.

Từ khi ra đời cho đến nay, liền đắm chìm dưới quang huy của thần ân, tín ngưỡng của kỵ sĩ là cây trụ làm cho bọn hắc không hề biết sợ hãi. Nhưng hôm nay, sắc mặt kỵ sĩ này rốt cục thay đổi, bởi vì hắc gặp phải quái vật không thể xưng là người.

“ Chúa cùng ta tồn tại...” Tiếng hô quát của Cáp Lý truyền vào trong tai của hắc.

Trái tim kỵ sĩ run lên. Đột nhiên hắc lớn tiếng ngâm xướng, trên mặt của hắc một lần nữa dâng lên dũng khí cùng tin tưởng. Đúng vậy, tính mạng của hắc, vinh diệu của hắc, cùng với hết thảy của hắc đều đã phụng dâng cho Chúa vạn năng chí cao vô thượng, Chúa cùng hắc tồn tại.

Hai người lăn tròn trên mặt đất, không ngừng lăn lộn trên vùng đất lầy lội. Trong đầu bọn họ chỉ còn sót lại một ý niệm duy nhất, chính là đem đối phương đưa vào chỗ chết.

Vô luận là lực lượng, hay là sự nhẫn nại, bọn kỵ sĩ so sánh với Hắc Kỳ quân, đều rõ ràng kém cỏi hơn một bậc. Nhưng bọn họ lại không hề sợ hãi nhênh tới, cùng những kẻ ma quỷ này liều chết đến cuối cùng.

“ Cáp...” Một tiếng quát chói tai, tràn ngập quyết tâm ra đi không hồi hận.

Kỵ sĩ vũng vàng ôm tên sĩ tốt kia, dùng hết khí lực cuối cùng của cuộc đời này, quay cuồng cùng nhau tiến vào trong hùng hùng liệt liệt.

Hỏa quang chợt lóe, hai tính mạng còn đang sống mà vô cùng chấp nhất liền bị nuốt hết, cũng không còn lưu lại nửa phần dấu vết.

“ Chúa cùng ta tồn tại...”

Những tiếng tru lớn vang lên không ngừng, cho đến khi nổi thành một mảnh.

Chỉ cần còn có một hơi, chỉ cần còn có thể nhúc nhích bọn kỵ sĩ đều đồng thời làm ra lựa chọn giống hệt nhau.

Vào giờ khắc này, bọn họ lực lớn vô cùng, bởi vì bọn họ đã đem tiềm lực cả đời toàn bộ phóng thích. Tính mạng của bọn họ vào giờ phút này vô cùng rực rỡ.

Đại hỏa vô tình hùng hùng thiêu đốt, phản phát có thể nuốt trọn hết thảy bụi bặm của hế gian.

Tương Khổng Minh đứng trên sườn núi nghiêm mật nhìn biến cố trước mắt.

Trong thư của Khải Tát Lâm có một câu nói, thần điện kỵ sĩ là chiến sĩ anh dũng nhất trên thế giới, bọn họ có được tín ngưỡng sùng tín nhất trên thế giới này. Có được phẩm cách đắt giá nhất, dũng khí, là kỵ sĩ đoàn duy nhất có thể đưa ra so sánh cùng Hắc Kỳ quân.

Đối với việc này, vô luận là Hứa Hải Phong hay Tương Khổng Minh đều là cười trừ.

Thực lực của Hắc Kỳ quân, tuyệt đối không thể lấy lẽ thường để mà so sánh, năng lực của bọn họ đã vượt ra cực hạn của loài người. Chỉ cần trên thế giới không xuất hiện thêm một thất thải tiểu xà, Hắc Kỳ quân liền đủ để hoành hành thiên hạ.

Nhưng giờ khắc này, ở sự thật trước mặt Tương Khổng Minh không thể không thừa nhận. Thần điện kỵ sĩ chứng thật là quân đội duy nhất có thể so sánh được với Hắc Kỳ quân trên thế giới này.

Có lẽ lực lượng của bọn họ tạm thời không đủ, nhưng bọn họ có được một thứ mà Hắc Kỳ quân thiếu nhất, đó chính là tinh thần.

Lực chiến đấu của Hắc Kỳ quân thiên hạ vô song, bọn họ vốn là một đám hoạt tử nhân vì chiến đấu mà sống.

Nhưng thần điện kỵ sĩ lại lấy chính tín ngưỡng của mình, ý chí của mình khơi dậy tiềm lực bản thân, đền bù lại sự chênh lệch giữa hai bên.

“Thần sao?” Tương Khổng Minh thì thào nói: “Nếu các ngươi là thần, vậy chúng ta chính là ma quỷ, chính là ma quỷ chuyên môn tiêu diệt thần linh.”

Ngũ khí của hắc ấn chứa một tia bạo lệ thấu xương, sắc mặt của hắc chợt thật dữ tợn hiếm thấy.

Lữ Dương Danh cùng Trịnh Pháp Sâm hai người thủ vệ ở bên cạnh hắc không hện mà cùng rùng mình một cái, người này thật đúng là Tương đại quân sư trong ngày thường vui đùa phóng túng, hòa ái dễ gần đó sao?

Lòng sợ hãi từ tận sâu trong đáy lòng bọn họ bỗng nhiên dựng lên.

“Đi...” Cáp Lý bi ai quát.

Chứng kiến binh sĩ dưới trướng của mình một người tiếp một người ngã xuống dưới đao của địch nhân, ngã xuống trong hùng hùng liệt liệt, huyết mạch cả người hắc bùng lên, hận không được lập tức xông tới trùng sát một phen, phát tiết ngọn lửa đang bốc cao trong lòng mình.

Nhưng lấy danh nghĩa của Chúa khởi thế, hắc còn có sứ mạng càng trọng yếu hơn.

Lực chiến đấu cường đại của Hắc Kỳ quân, cương giáp rắn chắc kia, cùng với đại đao uy lực kỳ dị vô song, đều là tư liệu trân quý trước đó chưa từng có.

Tin tức này nhất định phải đưa tới thần điện, bẩm cáo giáo hoàng bề hạ, nếu không đại kế đông tiến chắc chắn sẽ tạo thụ tổn thất khó có thể thừa nhận.

Những kỵ sĩ phục tùng mệnh lệnh của hắc quay trở lại, chỉ có mười một người, thần điện kỵ sĩ đoàn hơn trăm người, đã giảm hơn chín thành.

Cáp Lý giật cương, thúc ngựa đi tới.

Tuy chỉ trong thời gian giết chóc ngắn ngủi, nhưng vô luận là Hắc Kỳ quân hay thần điện kỵ sĩ đoàn đều biểu hiện ra tín niệm bất khuất cùng thực lực siêu cường.

Sự cường đại của bọn họ minh khắc thật sâu trong lòng những thành vệ quân vừa mới ra chiến trường, đối với những tân binh này mà nói, tràng diện như vậy chứng thật là vô cùng kích thích.

Trong ánh mắt bọn họ nhìn các dũng sĩ, tràn ngập kính sợ. Lúc mười hai kỵ xuyên phá vòng vây, gần ngàn thành vệ quân chỉ biết tránh né tán loạn, mà không biết ra sức chặn lại.

Đây là tân binh, đặc biệt là những người mới tham gia chiến dịch lần đầu, bởi vì sự sợ hãi cùng khẩn trương với việc xảy ra thành linh, khiến cho bọn họ căn bản không cách nào phát huy ra dù là một thành tiêu chuẩn được huấn luyện ngày thường.

Bởi vì không có một thống lĩnh cường đại mà có lực, không người nào chủ động phát lệnh, bọn họ liền trở nên không biết làm sao, cho dù là những quan quân sơ cấp đã thông qua khảo hạch, cũng tốt hơn không được bao nhiêu.

Tương Khổng Minh thở dài một hơi thật sâu, đây là chênh lệch a...

Không kinh nghiệm qua khảo nghiệm của máu cùng lửa, mèo ngủ đông thủy chung không cách nào biến thành sư tử. Bọn họ, hắc là cần được ma luyện...

Nếu bên ngoài Hắc Kỳ quân là phương bắc quân đoàn của Phương Hướng Minh, hoặc là hai vạn Thiên Ưng tiền quân của Lộ Đình Thịnh, vậy đừng nói là mười hai kỵ, cho dù là mấy trăm kỵ của Ban Khắc La Phu Đặc đã chạy thoát ra vẫn phải bỏ mạng nơi hoàng tuyến.

Chỉ là hắc cũng chưa nghĩ đến việc muốn lấy mạng của vị hãn tướng lấy hung danh tương xứng này.

Trong thư của Khải Tát Lâm, tràn ngập sự ác cảm cùng khinh bỉ đối với vị quân đoàn trưởng đệ tứ quân đoàn này. Không chỉ như thế, trong Khải Tát đế quốc, người có hảo cảm với hắc cũng không có mấy người.

Nếu suất lĩnh quân đội thảo phạt Hán quốc không phải là Ban Khắc La Phu Đặc mà là vị tướng lãnh khác, Khải Tát Lâm chưa chắc đã viết rõ ràng rành mạch cùng dụng tâm của nàng. Ý đồ của nàng phi thường rõ ràng, hi vọng có thể mượn tay Hắc Kỳ quân, diệt trừ mạng sống của vị tướng quân này.

Trên mặt Tương Khổng Minh có một tia cười lạnh trào phúng, người càng hi vọng hấn chết, ta thì cứ lưu lại cho hấn một cái mạng. Đối với Đại Hán mà nói, Khải Tắt càng loạn thì càng tốt, ít nhất không nên xuất hiện một nhân vật cường thế chân chính.

Ánh mắt của hấn chuyển ra trước doanh địa, nơi đó nằm xuống trăm tên quân sĩ Hắc Kỳ quân, nhưng đồng dạng cũng mai táng vô số kỵ binh Khải Tắt nhân.

Trong bọn họ, đại đa số là cùng thân diện kỵ sĩ đoàn chọn cách ôm nhau cùng chết, biểu hiệu liều lĩnh không sợ chết của đám kỵ sĩ vượt quá sự tưởng tượng, sự xuất hiện của bọn họ, đem chiến trường sinh ra sự biến hóa mới không có thể đoán trước.

Chỉ là, Tương Khổng Minh thập phần tò mò, những người này làm sao huấn luyện đi ra? Nếu có thể nắm giữ loại phương pháp này, chẳng phải là có thể vô hạn bồi luyện ra những siêu cấp chiến sĩ.

Nghĩ đến đây, tim của hấn nóng lên, hấn cầm ống dòm nhìn ra phương xa, nơi đó một mảnh đen thẫm mênh mông.

Thái Ất chân nhân a...

Ngài ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng mới tốt.

&&&&

Bên sườn doanh địa, ngoài vài dặm, có một mảnh bóng người rậm rạp.

Bọn họ ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, bất động như núi, không nghe chút hô hấp, mà dù là chiến mã bên dưới cũng không hề cử động chút nào.

Bọn họ giống như những pho tượng đã đứng mãi từ thời viễn cổ tới nay, có thể đứng được vĩnh viễn...

Một bóng đen từ xa đến gần, cơ hồ dùng tốc độ mà mắt thường khó thể thấy được đi tới.

Đó là một con ngựa toàn thân đen nhánh, dưới màn đêm càng có vẻ tinh thần hoán phát, nhưng làm cho người giạt mình, cũng là tốc độ của nó, loại tốc độ tuyệt đối siêu việt hết thảy cực hạn.

Ánh mắt Hứa Hải Phong xẹt qua trên mặt đám kỵ sĩ, những gương mặt không chút thay đổi, vẫn là lạnh lùng không sợ, chỉ là luồng khí phách khôn cùng lạ thường cùng cổ sát khí hung lệ ngoan tuyệt không chút nào che giấu phóng mạnh lên cao.

Trên người bọn kỵ sĩ mặc khải giáp màu đen, ngựa của họ cũng trùm mã giáp màu đen, bọn họ phẳng phất như u linh đến từ đêm tối, ác ma đến từ địa ngục xa xôi.

“Đã đến giờ, đến phiên các người xuất tràng, cho Khải Tắt nhân xem, cái gì mới là quân đoàn vô địch thiên hạ.”

Hứa Hải Phong thì thầm nói, vốn không cần hạ lệnh, Ô Vân liền lĩnh hội ý nguyện của chủ nhân, tự động xoay người lại, chậm rãi phi nước kiệu.

Phía sau hấn, những kỵ sĩ giống như pho tượng điêu khắc bắt đầu động, bọn họ một người tiếp một người giục ngựa gioroi, cùng nhau tiến về phía trước.

Động tác của bọn họ máy móc mà ổn định, rồi lại lộ ra khí thế mãnh liệt chí cường chí cương.

Bọn họ - chính là Hắc Kỳ quân kiêu ngạo nhất của Hứa Hải Phong, thậm chí là của cả Đại Hán.

Biển cả màu đen, quân đoàn màu đen, luồng nước lũ cương thiết màu đen hòa lẫn giữa trời đêm mênh mông.

281. Chương 281: Thiết Kỵ (2)

Nguyên lai trên bình nguyên trống trải không một bóng người, không ngờ lại có thêm một thân ảnh cao ngạo cô tịch.

Phía trước mười hai kỵ không xa, có một người chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời, tiêu sái phiêu dật nói không nên lời.

Nhưng sắc mặt Cáp Lý cũng vô cùng ngưng trọng, bởi vì hắn căn bản không biết, người này làm sao tới, phẳng phất như trong nháy mắt, đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Dưới sự thao túng của lão đội trưởng, con ngựa chợt gia tốc lên, mã đao sáng ngời giơ lên cao, Cáp Lý đại nhân hét lớn một tiếng, phóng ngựa tới trước, bất luận là người hay quỷ, chỉ cần ngăn cản trước mặt, chung quy phải bị một đao chém làm hai.

“ Hô...”

Lưỡi đao kích động mãnh liệt xuất ra tiếng xé gió thật lớn, một đao kia của Cáp Lý đại nhân đem bóng người chém ra làm hai.

Không che giấu được nội tâm kinh ngạc của chính mình, Cáp Lý cũng không biết lai lịch của bóng đen kia, nhưng kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm nói cho hắn, đây tuyệt đối là siêu cấp đại địch cực kỳ nguy hiểm, tuyệt đối rất khó giải quyết.

Hắn đối với một cú chém lẳng không này của chính mình, vẫn không dám ôm hi vọng xa vời, nhưng dù sao cũng không nghĩ đến chỉ một đao liền đắc thủ.

Cho dù người nọ chỉ một chiêu đoạt đi trường đao trong tay mình, hoặc một đao chém hắn ngã trên mặt đất, cũng sẽ không làm hắn kinh ngạc như thế, loại cảm giác vượt ra ngoài dự liệu làm hắn cũng không dễ chịu gì, ngược lại còn làm cho hắn cảm thấy một tia quý dị.

Nhưng đúng lúc này, Cáp Lý biết mình đã phán đoán sai lầm.

Ánh mắt của hắn nói cho hắn, hắn đã chém chết người nọ dưới đao, nhưng cảm giác trên tay lại nói cho hắn, một đao này của hắn cũng không gặp phải lực cản gì. Nói cách khác, một đao kia đã bổ vào khoảng không, vừa rồi hắn chém trúng, không ngờ chỉ là tàn ảnh của một người mà thôi.

Đây là tốc độ gì, không ngờ có thể nhanh hơn ánh mắt người khác, lòng bàn tay hắn mơ hồ toát ra một tia mồ hôi.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra hai bóng người, một thánh khiết cao quý, một cao lớn hào sảng. Chính là đội trưởng đại nhân của thần điện kỵ sĩ đoàn cùng Khải Tắt đệ nhất cao thủ Áo Bồn tông sư.

Nhưng hắn cũng không rõ ràng, vì sao chính mình lại đột nhiên nhớ tới hai người này.

Kỵ sĩ phía sau phát ra tiếng hò hét kinh ngạc, hắn lập tức cảm thấy tình huống khác thường, ánh đao lóe ra, đã trở tay chém ngược lại.

“ Đỉnh...”

Tiếng sắt thép giao kích vang lên thanh thúy, nhưng nghe vào trong tai Cáp Lý, cũng không khác gì âm thanh đòi mạng.

“ A...”

Phía sau hét thảm một tiếng, Cáp Lý thẳng ngựa xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy người nọ rút ngón tay về, hắn đã dùng ngón tay mình búng văng một đao sắc bén của Cáp Lý.

Một gã kỵ sĩ từ sau lao tới, rút đao chém xuống.

Người nọ làm như không cảm giác, chỉ khi ánh đao bay múa sắp xuống tới, có chút nghiêng người, tay áo không gió tự động, cao cao vung lên. Nhẹ nhàng phiêu diêu, tựa hồ giống như tình nhân vuốt ve phất qua giữa ngực kỵ sĩ.

Một tiếng vang lên, kỵ sĩ trên ngựa chậm rãi rút xuống. Hai mắt hắn tròn tròn, tựa hồ như không dám tin tưởng chuyện vừa phát sinh trên người mình, nhưng hắn cũng không bao giờ đứng lên được nữa.

Mười hai danh thần điện kỵ sĩ còn sống sót bây giờ lại giảm đi một người.

“ Người...là ai?” Cáp Lý trong cơn giận dữ, luồng lệ khí giữa lồng ngực tràn ngập bộc phát.

Người kia mỉm cười, đưa tay vuốt bộ râu dài, dù ở ngay nơi binh hung chiến nguy, cũng có một cổ cảm giác phiêu dạt thoát trần.

Trong lòng Cáp Lý vừa động, động tác này làm cho hắn nhớ tới một người, hắn bật thốt lên: “ Là người...”

“ Người biết lão đạo?” Người kia có chút kinh ngạc.

“ Buổi trưa các người đến hạ chiến thư, ta làm sao quên được.” Cáp Lý quay đầu nhìn xung quanh, ánh mắt hắn cẩn thận nhìn quanh bốn phía. Đến hạ chiến thư tổng cộng có ba người, ngoại trừ Lâm Gia Huy kia ra, hai người khác đều là cao thủ siêu cấp tông sư, hôm nay không ngờ hiện thân một người, vậy người còn lại ở nơi nào?

“ Cáp...Nguyên lai như thế, người không cần tìm, bọn họ không có ở nơi này.” Người kia đầy mặt tươi cười, nhưng lời hắn nói ra cũng tuyệt đối không hề khiêm nhường: “ Đối phó mấy tiểu bối các người, một mình lão đạo đã đủ.”

Âm thầm thở dài một hơi, trong lòng Cáp Lý may mắn, nếu nhị vị tông sư cùng tới, vậy hơn mười người của hắn cũng nên tự huy đao cắt cổ tự sát. Nghĩ muốn chạy trốn dưới sự liên thủ của hai vị tông sư, ngoại trừ là đội trưởng đại nhân hoặc là Áo Bồn tông sư đích thân đến.

Đến tận đây, hắn đột nhiên rõ ràng, chính mình mới vừa rồi vì sao lại đột nhiên nhớ tới hai nhân vật có địa vị cực kỳ tôn sùng tại Khải Tắt, bởi vì lúc này hắn đối mặt, cũng là một vị siêu cấp cao thủ cấp tông sư.

“ Người...nếu là một vị tông sư, sẽ không hắn là...Không nên giấu đầu lòi đuôi, người rốt cục là ai?” Cáp Lý trầm giọng hỏi, dù sao hắn cũng không phải người Hán, tuy học tập Hán ngữ đã hơn một năm, nhưng nghĩ muốn hoàn mỹ biểu đạt tư tưởng của mình, hiển nhiên còn có chút lực bất tòng tâm.

Người kia mỉm cười, nói: “ Danh tự chẳng qua chỉ là một phù hiệu thôi, xem trọng đến như vậy sao? Lão đạo Thái Ất chân nhân.”

“ Thái Ất chân nhân?” Cáp Lý kinh hô lên.

Những thần điện kỳ sĩ khác có lẽ không biết đó là người nào, nhưng Cáp Lý thì phải biết.

Từ hai năm trước kia, Khải Tắt đại đế cùng giáo hoàng đệ hạ thương lượng đại kế về việc thảo phạt Hán triều dị giáo đồ. Từ đó về sau, đối với tình báo tại Trung Nguyên thu thập vẫn là những chuyện đại sự lớn nhất của bọn họ.

Khoảng một năm rưỡi sau, trước khi hắn đến Trung Nguyên, thần điện cũng đã làm ra chuẩn bị vẹn toàn, những kiệt xuất nhân sĩ trong Đại Hán đế quốc đã hoàn toàn được thu thập tin tức đầy đủ, cho người tra xét.

Thái Ất chân nhân là Đại Hán đệ nhất cao thủ, thành danh mấy chục năm, lại còn sống thọ, thanh danh hiển hách như thế, hắn làm sao mà không biết. Chỉ là vạn vạn thật không ngờ, gặp mặt vị lão tông sư đã hơn trăm tuổi này, lại nằm trong tình huống hiện tại.

“ Người muốn làm gì?” Cáp Lý hít sâu một hơi, trái tim đang kịch liệt nhảy lên trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh, hắn trầm giọng hỏi.

“ Lão đạo bị người nhờ vả, thỉnh đội trưởng đi gặp một người.”

Thái Ất chân nhân tuy nói thật thanh đạm, nhưng đầy vẻ kiên quyết.

“ Tù binh sao?” Cáp Lý nở nụ cười, đó là một loại tiếng cười cuồng ngạo, dù là hắn đối mặt với một nhân vật trác tuyệt mà ngay cả Áo Bồn tông sư cũng phải kém cỏi hơn ba phần, nhưng hắn hoàn toàn không sợ hãi. Chỉ nghe hắn cất cao giọng nói: “ Chỉ cần người có bản lĩnh, thì đến đây đi.”

Dứt lời, hắn quát một tiếng, xoay đầu ngựa, đoàn người thúc ngựa quát roi, nghĩ muốn phóng chạy khỏi nơi này.

Nơi này chỉ có mười một người, cho dù Cáp Lý có lạc quan như thế nào, tự tin ra sao, cũng biết rằng chút nhân số đó, là không cách nào tạo được sự uy hiếp gì đối với một cường giả tông sư.

Nghi muốn tru sát Thái Ất chân nhân, đó là việc không thể, cho dù là đội trưởng đại nhân cùng Áo Bồn tông sư cùng tới, chỉ sợ cũng chưa có khả năng.

Đã như vậy, duy nhất Cáp Lý có thể làm được, chính là rời đi rất nhanh.

Thân thể Thái Ất chân nhân vừa động, cũng không thấy hắn làm như thế nào, đã xuyên vào giữa mười con chiến mã. Thân thể hắn như quỷ mị, trở tay phát nhẹ, hai con liệt mã ầm ầm ngã xuống đất, cũng không còn đứng dậy.

Tốc độ của hắn, không ngờ còn nhanh như ngựa phi, còn chặn lại ngay trước mặt Cáp Lý.

Thần sắc Cáp Lý không thay đổi, hắn tiếp tục giục ngựa chạy vội, đồng thời huy đao chém tới.

Thân thể Thái Ất chân nhân nhấp nhào, lưỡi đao gần trong gang tấc giống như hữu kinh vô hiểm xẹt qua bên người.

Cáp Lý dù sao cũng đã đặt chân lên cảnh giới nhất phẩm đỉnh cấp. Không thể so sánh như thần điện kỳ sĩ bình thường, cổ tay vừa chuyển, lưỡi đao đã chém ngược lên trên.

“Rất không tệ.” Lão đạo sĩ tán dương một tiếng, búng nhẹ ngón tay, vừa lúc bắn lên ngay sườn thanh đao.

Cáp Lý không còn nắm được chuôi đao, cơ hồ muốn rời tay bay đi, công lực vận chuyển, cuối cùng miễn cưỡng nắm lại được.

Thái Ất chân nhân cười ha ha, cánh tay hắn đưa tay, nhanh như chớp cầm lấy cánh tay trái Cáp Lý, vận khí đan điền, có chút kéo mạnh, hắn nhẹ giọng quát: “Xuống đây cho lão đạo.”

Chỉ cần bị lão nhân gia bắt được tay, lại há có thể dễ dàng thoát khỏi, người này xem như là bắt được.

Nhưng vẻ tươi cười của lão đạo sĩ nhanh chóng đọng lại trên mặt, hắn cũng không còn cười được nữa.

Ánh mắt Cáp Lý kiên quyết, tay phải hắn cầm đao, quay ngược chém xuống.

Một luồng ánh sáng trắng bắn thẳng xuống, ánh đao như tuyết.

Lưỡi đao không chút lưu tình xẹt qua cánh tay trái của chính mình, không nhìn thấy có nửa phần do dự cùng dừng lại.

Máu tươi văng khắp nơi, một cánh tay trái của Cáp Lý lập tức đứt ngang ngay khuỷu, trên tay Thái Ất chân nhân còn cầm lại nửa đoạn tay bị cụt.

Liệt mã phóng qua, không chút nào dừng lại, nâng theo Cáp Lý đại nhân thân bị thương nặng không rên một tiếng nhanh chóng đi xa.

Trong lòng Thái Ất chân nhân nổi lên một tia dao động hiếm thấy, lúc hắn còn trẻ, du lãm thiên hạ, hiểu biết sâu rộng, hơn trăm tuổi khiến cho hắn càng có thêm nhiều thời gian đi hiểu biết thêm càng nhiều thứ.

Cáp Lý tuy võ công cao, đã tu vi nhất phẩm đỉnh cấp, người tài giỏi như thế phóng đến địa phương nào, đều là đối tượng được mượn hơi. Nhưng chút công phu ấy cũng không lọt vào trong mắt lão đạo nhân, hắn chứng kiến nhiều nhân vật tài giỏi, còn hơn Cáp Lý rất nhiều.

Chỉ là cứng cỏi quyết đoán như thế, người không hề nghĩ đến sinh tử, cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Có lẽ ngoại trừ Hắc Kỳ quân, cũng chỉ có người này.

Hai bóng người đột nhiên nhảy lên cao cao, hướng hắn lao tới.

Sắc mặt Thái Ất chân nhân không thay đổi, chân khí vừa động, ống tay áo phiêu phù, lập tức phình to ra, như cơn gió mềm mại phất qua hai khuôn mặt tràn ngập sự kiên định kia. Nội lực tràn ra, hai người kia đang lơ lửng giữa không trung liền bị tâm mạch đứt đoạn, lập tức chết ngay.

“Đông...” Vật nặng rơi xuống đất vang tiếng, hai tính mạng vừa chung kết trên tay lão nhân.

Lão đạo sĩ đang muốn tiếp tục truy kích, đột nhiên dưới chân căng thẳng, không ngờ bị người vững vàng ôm lấy, hắn cúi đầu nhìn, sắc mặt lại khê biến.

Hai chân hần không ngờ lại bị hai người chết thất khiếu chảy máu đang gắt gao ôm chặt.

Liếc mắt nhìn, lão đạo nhân đã nhận ra, hai người này chính là hai tên kỵ sĩ vừa bị mình đánh gục, chỉ là tuy bọn họ đã chết, nhưng một ngụm ý niệm không suy, liền ngay lúc hấp sâu một hơi cuối cùng, đã hoàn thành mục tiêu bản thân dự định.

Có chút nhúc nhích hai chân, cũng không hề hiệu quả, hai người kia trước khi lâm chung ôm cứng, đã là động tác cuối cùng của cuộc đời bọn họ, nên lực lượng bộc phát ra không phải chuyện đùa.

Nhìn cánh tay cụt còn run run trong tay mình, nhìn hai thi thể chết không nhắm mắt dưới chân, Thái Ất chân nhân ngẩng đầu đưa mắt nhìn vài thiết kỵ biến mất nơi phương xa, hần thở dài thật sâu, cũng không còn ý định tiếp tục truy kích.

282. Chương 282: Nghịch Tập

Trăm dặm bình nguyên, một mảnh thổ địa liên miên không dứt, dưới bầu trời mở rộng, không có đồi núi, tựa như cuộc sống không sóng không gió, vô cùng bình tĩnh.

Trên bình nguyên, dần dần vang lên một loại tiếng vang có vận luật, ở một góc bình nguyên, vô số bóng người bày thành đội ngũ, đang chạy về phía trước. Bước tiến của ngàn vạn người, từ phương xa đến gần như vô số dòng suối nhỏ phát ra tiếng sa sa không ngừng.

Những động vật ăn đêm trên bình nguyên, đã sớm sợ đến xa xa bỏ chạy, không thấy tung tích.

“ Ngã Bối Nhĩ tướng quân, ngài xem...”

Thanh âm vừa vui vừa sợ đánh vỡ ban đêm trầm mặc, một gã quan quân hưng phấn kêu lên.

Ngã Bối Nhĩ ngẩng đầu lên, nhìn kỹ phương xa, dưới màn đêm đen nhánh, đột ngột có một mảnh màu sắc đỏ vàng, có vẻ vô cùng xinh đẹp.

“ Quân đoàn trưởng đã động thủ.” Ngã Bối Nhĩ có chút cười nói.

Hần chính là phó quan được tin cậy nhất của trưởng quan quân đoàn trưởng Ban Khắc La Phu Đặc tướng quân, Ngã Bối Nhĩ tướng quân.

Ánh mắt của hắn rất lớn, khuôn mặt của hắn rất rộng, môi trên còn có hàng râu mép nồng đậm, nếu lấy tuổi mà nói, hắn còn lớn hơn Ban Khắc La Phu Đặc mấy tuổi.

Thân là trưởng quan được coi trọng nhất của Ban Khắc La Phu Đặc, hắn biết rõ trách nhiệm vô cùng trọng đại, làm việc cũng rất cẩn thận, cá tính của hắn vừa lúc đền bù tính tình táo bạo của Ban Khắc La Phu Đặc tướng quân.

Mấy năm qua, bọn họ vẫn phối hợp không chê vào đâu được, chính như hôm nay, bộ đội kỵ binh được Ban Khắc La Phu Đặc mang đi, bộ binh lưu lại liền tự nhiên thuộc về hắn thống suất.

“ Dạ, đại nhân, chúng ta có nên gia tốc đi tới hay không?” Quan quân môn nhìn lẫn nhau, trong mắt dâng lên dục vọng mãnh liệt.

Đây là dục vọng chiến đấu, nhưng lại là khát vọng được giết chóc cướp đoạt. Loại khát vọng không chỗ nào cố kỵ, muốn làm gì thì làm.

Quân đoàn trưởng Ban Khắc La Phu Đặc mỗi một lần chiến thắng, đều sẽ cho bọn lính một cơ hội tận tình phát tiết, cách làm trực tiếp nhất, đó chính là đồ thành.(giết sạch toàn thành).

Cho nên quân lính của hắn tác chiến vô cùng dũng mãnh, ở trong Khảm Tát đế quốc được xưng là gần với thần điện kỵ sĩ đoàn uy mãnh chỉ sư.

Bởi vì bọn lính của hắn đã thói quen tận tình cuồng hoan sau thắng lợi, cho nên đặc biệt chờ mong chiến tranh, đối với bọn hắn mà nói, chiến tranh cũng không phải là trò chơi tử vong, mà là bắt đầu tận tình hưởng thụ.

Hơn nữa bọn họ thật sâu tin tưởng, dưới sự lãnh đạo của Ban Khắc La Phu Đặc tướng quân, bọn họ nhất định là thiết quân bách chiến bách thắng.

“ Hừ...” Thanh âm bất mãn từ chóp mũi lạnh lùng phát ra, những tướng lĩnh cao cấp cùng ngượng ngùng cười.

Đối với Ban Khắc La Phu Đặc, vị tướng quân dũng mãnh luôn dẫn dắt bọn họ giành lấy được thắng lợi, bọn họ phát ra sự kính ngưỡng từ sâu trong nội tâm, nhưng đối với Ngã Bối Nhĩ tướng quân luôn tỉnh táo, bọn họ lại có một tia sợ hãi thật sâu.

Ngã Bối Nhĩ lúc đảm nhiệm chức phó quan cho Ban Khắc La Phu Đặc, cũng là trưởng quan quân kỵ của đệ tứ quân đoàn. Hắn làm người nghiêm cẩn, không nói tình cảm. Các tướng quân kia đều từng ném đầu khổ trong tay của hắn.

“ Được rồi, trừ bỏ trọng giả bộ bộ binh lưu lại, những quân đội khác nhanh chóng chạy tới chiến trường, trợ giúp tướng quân.”

Ngã Bối Nhĩ trầm ngâm một trận, từ trước đến giờ luôn luôn cẩn thận nhưng lần này quỷ thần xui khiến cho hắn đã hạ một mệnh lệnh quyết định đã làm cho hắn hối hận cả đời.

“ Dạ...” Một trận hô lên, các tướng quân mừng rỡ như điên lập tức chạy về trước mặt quân đội của mình. Những thanh âm mệnh lệnh thay nhau vang lên, chỉ chốc lát, ba vạn bộ binh lại bắt đầu đi nhanh hơn.

Chỉ là hiệu quả hành quân lúc này cũng khác hẳn, hơn hai vạn bộ binh bởi vì bỏ lại trang bị trầm trọng, bọn họ thân nhẹ như yển, hướng địa phương hồng quang đầy trời bước nhanh đi tới.

Mà một vạn trọng giả bộ bộ binh môn, cũng bắt đầu nhìn đồng đội càng chạy càng xa, cho đến khi vút hẳn bọn họ ở phía sau, không còn thấy bóng dáng. Tuy bọn họ không ngừng mắng trong miệng, nhưng không dám cãi lệnh của Ngã Bối Nhĩ tướng quân, cũng không ai dám bỏ lại một bao trọng giáp phía sau lưng.

&&&&

Ngay lúc bộ binh của Khải Tắt đi tới rất nhanh, một đội ngũ hơn trăm người đã lặng yên không một tiếng động chạy tới nơi trú đóng của đệ tứ quân đoàn.

Mà phía sau bọn họ, có hơn một vạn quân đội đang từ từ tới gần.

Khải Tắt nhân trước khi xuất doanh, đã từng thám sát tìm tòi, đã diệt sạch mười ba nơi thám báo bí mật của Tương Khổng Minh.

Mà sau khi Ban Khắc La Phu Đặc rời đi, Ngã Bối Nhĩ lại càng hạ lệnh rải quân canh giữ, tùy thời bảo trì tính cảnh giác cao nhất.

Đại doanh Khải Tắt nhân cực kỳ rộng lớn, doanh địa có thể dung nạp năm vạn người nghỉ tạm tự nhiên không thể so với bình thường. Chỉ là lúc này còn trong doanh địa cũng không đủ năm ngàn người.

Hơn nữa đại đa số đều là nhân viên truy trọng của hậu cần bộ, nhân viên chiến đấu chân chính thậm chí còn không tới ba ngàn người.

Trong doanh địa ánh đèn sáng sửa, so sánh, bên ngoài doanh địa chính là một mảnh tối đen.

“ Nguyệt hắc phong cao(trăng tối gió lớn),là lúc nên giết người phóng hỏa...”

“ Đại ca, ngài đang nói gì?” Lâm Mộc Hợp kỳ quái hỏi.

Mỉm cười, Lâm Gia Huy nói: “ Không có gì, đây là một câu nói của Tương quân sư trước khi đi, thật ra rất ứng cảnh.”

“ Đội trưởng, Triết Biệt tướng quân đã trở về.” Trương Phúc Sâm nhẹ giọng nhắc nhở.

Hướng hắn mỉm cười gật đầu, Lâm Gia Huy đứng dậy, hỏi: “ Triết Biệt tướng quân, thế nào?”

Triết Biệt yên lặng đi tới, hắn đến chỗ bản đồ địa hình, đưa tay không ngừng chỉ điểm: “ Âm tiêu ở chỗ này...”

Nhường mày, Lâm Mộc Hợp nói: “ Khải Tắt nhân thật sự là nhất gan, không ngờ phái ra hai mươi nơi ám tiêu, hừ...”

“ Vậy thì sao chứ? Chúng ta có Triết Biệt tướng quân ở đây, cũng vừa nhìn biết ngay, để cho bọn họ uống phí tâm cơ.” Trương Phúc Sâm khen tặng nói.

Nhưng hắn trộm nhìn lại, chỉ thấy bộ dáng Triết Biệt không hề để ý tới, trên mặt thậm chí không có một tia dao động, không khỏi cảm thấy không thú vị.

“ Ân, nơi này, nơi này, còn có nơi này...ba chỗ này xin mời Lý đại tông sư tự mình ra tay, đem bọn họ giải quyết, còn lại toàn là thứ tạp nhạp, cứ giao cho bộ đội đặc chủng chúng ta giải quyết, như thế nào?” Lâm Gia Huy suy nghĩ một chút, lấy một loại khẩu khí mang vẻ thương lượng nói.

Lý Minh Đường đang ngồi bên cạnh hắn chậm rãi đứng lên, lập tức bước nhanh rời đi. Tuy không nói gì, nhưng hắn đã dùng chính hành động của mình trực tiếp trả lời.

Nhìn bóng lưng của vị tông sư cao thủ rời đi, trong lòng Lâm Gia Huy có một loại đắc ý nói không nên lời, được cao nhân tông sư vì mình làm việc, đây là vinh diệu đến cỡ nào.

Tuy hắn rất rõ ràng Lý Minh Đường phục tùng cũng không phải chính hắn, nhưng cảm giác thỏa mãn trong chốc lát cũng đủ làm hắn tự hào, dù chỉ là một tia an ủi giả dối.

“ Mộc Hợp, Trương huynh. Nên tới chúng ta động thủ...” Hít sâu một hơi, Lâm Gia Huy hạ mệnh lệnh chiến đấu đầu tiên từ sau khi hắn trở thành đầu lĩnh của bộ đội đặc chủng.

“ Đa...”

Dưới màn đêm tăm tối, những hán tử mặc y bào màu đen bò tới, không gây cho bất cứ kẻ nào chú ý.

Có lẽ là phát giác hào khí khác thường, một ám tiêu của Khải Tắt nhân ngẩng đầu nhìn quanh chốc lát, nhưng vẫn không nhìn thấy được gì, hắn chần chờ rút đầu về, đem thân thể khom xuống. Nghĩ muốn tiếp tục trốn vào trong ổ của mình.

Nhưng động tác của hắn chợt ngậy ra, một thanh đao đen nhọn hoắt đã xuyên thấu qua tim của hắn. Hắn hoảng sợ mở to hai mắt, nỗ lực nghĩ muốn phát ra âm thanh, chỉ là một bàn tay đồng thời bịt kín miệng của hắn, đem thanh âm còn chưa phát ra vĩnh viễn tống trở về.

Thẳng đến lúc sắp chết, hắn còn tạm thời không biết, người nọ làm sao tới gần chính mình.

Động tác của bộ đội đặc chủng đơn giản tinh luyện, bọn họ đều là nhân vật nổi danh trong bắc võ lâm, đều là những nhân vật tiếng tăm. Trải qua một tháng tập huấn trong Thái Hành sơn mạch, dưới chỉ điểm của Thái Ất chân nhân, lại càng lấy được sự tiến bộ lớn.

Nếu trong sự giao phong đại quy mô, khả năng của bọn họ không có tác dụng lớn, nhưng Tương Khổng Minh đối với bọn họ định vị cực chuẩn, bộ đội đặc chủng, chứng thật chân chính sử dụng đúng nơi đúng chỗ.

Đối phó những người bình thường, làm cho những cao thủ nổi danh ngàn dặm như họ xuất thủ, hiển nhiên là có chút tài lớn mà dùng trong việc nhỏ. Nên chỉ khoảng một bữa cơm, những nơi ám tiêu đều đã bị tiêu trừ toàn bộ.

Vì xác nhận bộ đội đặc chủng sẽ thành công cho lần đầu tiên thực hành nhiệm vụ thuận lợi, Tương Khổng Minh cố ý sai phái Triết Biệt cùng Lý Minh Đường xuất thủ tương trợ.

Bằng vào cặp mắt ưng xem ngàn dặm của Triết Biệt, dù là trong bóng đêm mịt mù, hắn cũng có thể toàn bộ tìm ra những nơi ám tiêu, mà không bỏ sót một chỗ nào.

Để Lý Minh Đường xuất thủ trước, là muốn nói cho những thành viên của bộ đội đặc chủng, dù là cao thủ cấp tông sư cũng buông thả thân phận, đi làm việc lén lút âm thầm, việc ám tập quỷ quỷ túy túy, nếu như vậy còn có ai không bỏ được mặt mũi của mình, để lo đại sự.

Không nói đến hiệu quả ra tay của Lý Minh Đường như thế nào, chỉ nhờ vào chuyện hấn phục từng cho Lâm Gia Huy điều khiển, liền đủ làm cho những thành viên của bộ đội đặc chủng đối với đội trưởng bọn họ kính sợ ba phần.

Đây là lực lượng tông sư, loại mị lực này, ở trong lòng các vũ giả, vốn là mị lực không thể nào thay thế được.

Về phần Triết Biệt, nói thật, Khai Thiên Cung trong tay hấn uy lực quá lớn, nhưng có một khuyết điểm trí mạng, đó là động tĩnh tạo thành cực lớn, chỉ cần không phải người mù cùng người điếc, ở trong màn đêm yên tĩnh, rất khó không bị người chú ý.

May mà Lâm Gia Huy chỉ cần cặp mắt thần của hấn mà thôi.

Vươn ra hai ngón tay, Trương Phúc Sâm đầy mặt tươi cười hướng đội trưởng gật đầu.

Thủ thế đại biểu cho nhiệm vụ hoàn thành viên mãn này trải qua hai vị cự đầu như Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hay biểu diễn, nhanh chóng lưu hành trong bộ đội đặc chủng, tới hiện tại, đã thành một ám hiệu được ước định.

Hài lòng vẫy tay, Lâm Gia Huy nhìn đệ đệ nói: “ Đi thôi.”

“ Dạ...”

Hưng phấn lên tiếng, Lâm Mộc Hợp thi triển khinh công, hướng phía sau lướt đi.

“ Tốc độ nhanh hơn...”

Được tin tức, Lưu Tuấn Thư không chút chần chờ hạ đạt mệnh lệnh tiến tới cấp tốc, hơn vạn thành vệ quân không hề che giấu sự tồn tại của chính mình, bọn họ hướng doanh địa của Khải Tắt nhân rất nhanh đến gần.

283. Chương 283: Trùng Phong (thượng)

Tiếng vó ngựa nhanh chóng truyền vào trong tai, trong lòng Ngã Bối Nhĩ chợt có một dự cảm xấu.

Bởi vì ban đêm tối đen, ống dòm trong tay không khởi lên tác dụng, hấn cau mày, vội ngừng đầu, kiệt lực nhìn quanh.

Một bóng người quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của hấn, chỉ là bóng người kia hiện giờ đã có chút xa lạ.

Ban Khắc La Phu Đặc đã không còn ý khí phong phát như dĩ vãng, không còn sự cuồng ngạo tự đại, lúc này sắc mặt hấn trắng bệch, khói bụi đầy người, quần áo xốc xếch, thậm chí còn có vệt nám đen.

Sắc mặt Ngã Bối Nhĩ trong nháy mắt trở nên trắng bệch, màu trắng cũng giống như Ban Khắc La Phu Đặc tướng quân.

“ Quân đoàn trưởng? Ngài...” Thanh âm của Ngã Bối Nhĩ có một tia run rẩy, phía sau Ban Khắc La Phu Đặc không có một vạn quân đội, một vạn thiết kỵ kiêu ngạo của đệ tứ quân đoàn danh dương Khải Tắt đã đi đâu?

“ Trúng kế.” Ban Khắc La Phu Đặc hộc ra hai chữ.

Tuy đã sớm có dự cảm, nhưng khi chiếm được sự chứng thật, Ngã Bối Nhĩ còn cảm giác được trong lồng ngực đau xót.

Một vạn thiết kỵ chính là lực lượng trung kiên của đệ tứ quân đoàn...

Vô luận là Ban Khắc La Phu Đặc, hay là hấn, đối với đội ngũ một vạn kỵ binh này đều tổn hao vô số tâm tư cùng tinh lực, bọn họ giống như những đứa con do chính tay mình nuôi lớn.

Mười năm chinh chiến, chỉ bộ đội này cho tới bây giờ cũng không để cho bọn họ thất vọng qua, vô luận địch nhân lợi hại cỡ nào, dưới sự trùng kích vô cùng mãnh liệt của bọn họ, cuối cùng đều bại tan tã. Bọn họ mới là chiêu bài lớn nhất của đệ tứ quân đoàn.

Nhưng hôm nay chi bộ đội này đã tiêu vong. Người trở về không ngờ còn chưa đủ một thành. Trong lòng Ngã Bối Nhĩ sợ hãi, Hắc Kỳ quân thật sự có lực lượng cường đại như vậy sao?

Hắn giương mắt nhìn lên, cũng ngăn ra, trong mắt Ban Khắc La Phu Đặc tràn đầy sự thống khổ cùng mê mang, thậm chí còn chớp động một tia khiếp nhược.

Trong lòng Ngã Bối Nhĩ rùng mình, thấp giọng kêu: “ Tướng quân, đệ tứ quân đoàn không còn, còn có thể gầy dựng lại, nhưng nếu ngài không còn lòng tin tưởng, vậy cuộc sống của ngài tới đây đã dừng lại.”

Ban Khắc La Phu Đặc giật mình, hắn lập tức hiểu rõ lời của phó quan đúng là sự thật.

Bởi vì tính cách hắn táo bạo nghiêm khắc, nhân duyên trong đế quốc phi thường không tốt, nếu có một ngày trong tay mất đi quyền lực, kết cục nhất định vô cùng thê thảm.

Hít sâu một hơi, hùng tâm tráng chí ngày xưa phảng phất lại xuất hiện trong mắt của hắn.

“ Ta đã biết, Ngã Bối Nhĩ...Cảm ơn người.”

“ Ngài khách khí.” Ngã Bối Nhĩ trầm giọng nói: “ Hiện tại phải nên làm như thế nào?”

Ban Khắc La Phu Đặc tuy thất bại, nhưng nguyên nhân chính là vì hắn kiến thức qua thực lực chân chính của Hắc Kỳ quân, lại đối với bộ đội của mình thấu rõ như lòng bàn tay, nên hai vạn người này tự nhiên hắn biết không thể chống lại.

“ Trở về...” Cơ hồ không chút suy tư, hắn nói ra.

Ngã Bối Nhĩ hít sâu một hơi, liền trong nháy mắt, hắn đã phán đoán ra địch nhân khẳng định vô cùng cường đại, nếu không hai vạn quân đầy sinh lực gia nhập mà Ban Khắc La Phu Đặc cũng không đối kháng lại lựa chọn rời đi.

“ Dạ...”

Đột nhiên, sắc mặt bọn họ đồng thời biến sắc.

Phương xa tựa hồ truyền đến một trận oanh minh, loáng thoáng, tựa hồ như có như không, nhưng phảng phất trong nháy mắt, đã rõ ràng nghe được.

Hai đôi mắt nhìn nhau kinh hãi nói không nên lời, bọn họ đồng thời cảm thấy một trận lạnh giá thấu xương.

“ Hồng Sắc Hải Dương?” Ngã Bối Nhĩ đột nhiên nói.

Chỉ nghe thanh âm từ từ tới gần, liền biết người tới là một đội kỵ binh, tốc độ của bọn họ cực nhanh, không thể tưởng tượng nổi.

Mà trong cảnh nội Đại Hán, Ngọa Long thành, vừa lúc có một bộ đội kỵ binh lấy tốc độ mà danh dương thiên hạ.

Đó chính là vô địch hùng sư từng lập nhiều chiến công hiển hách nơi bắc cương – Hồng Sắc Hải Dương.

Thời khắc lúc này, đi tới khẳng định chính là bọn hắn.

“ Liệt đội, trọng giả bộ đội binh cổ thủ trung ương...”

Vào lúc trọng yếu trước mắt, Ban Khắc La Phu Đặc nhanh chóng khôi phục bốn sắc một đời kiêu hùng của hắn.

Nhưng ngoài ý liệu, Ngã Bối Nhĩ luôn luôn tuân lệnh tuyệt đối nhưng lại không lập tức chấp hành, mà là lộ ra một gương mặt cực kỳ khó coi.

Trong lòng Ban Khắc La Phu Đặc căng thẳng, hỏi: “ Làm sao vậy?”

“ Trọng giả bộ đội binh đi phía sau, không theo kịp.” Ngã Bối Nhĩ gian nan đáp.

Đôi mắt mở to tới mức lớn nhất, Ban Khắc La Phu Đặc cơ hồ khó mà tin được lỗ tai của mình. Hắn nhìn gương mặt tràn ngập hối hận của vị thủ hạ tín nhiệm nhất, lập tức rõ ràng nguyên do bên trong.

Ngã Bối Nhĩ vì nhanh chóng chạy tới chiến trường, bắt đắ dĩ mới nhượng một vạn trọng giả bộ binh đi chậm phía sau, hấn làm người vốn luôn cẩn thận, không nghĩ hôm nay lại có sai lầm này, có thể nói đúng là ý trời.

“ Bọn họ...” Ban Khắc La Phu Đặc chỉ vào hai vạn chiến sĩ, nói: “ Có trang bị gì?”

“ Kinh giáp, trường thương, đao cùng cung.”

“ Liệt trận.” Sắc mặt Ban Khắc La Phu Đặc không ngờ khôi phục bình tĩnh, hấn trầm giọng phân phó.

“ Nhưng...”

“ Chúng ta đã không có lựa chọn.” Ban Khắc La Phu Đặc lạnh lùng cắt đứt lời của Ngã Bối Nhĩ.

Đệ tứ quân đoàn đầy kinh nghiệm chiến tranh không thẹn là quân đoàn nổi danh của Khải Tắt, dù là trong đêm tối dưới ánh trăng mờ, hai vạn đại quân vẫn nhanh chóng kết thành trận phòng ngự hình vuông.

Nhìn Ngã Bối Nhĩ ngậm miệng không nói một lời, trong lòng Ban Khắc La Phu Đặc thầm than, tuy hấn nhất thời sơ ý, nhưng trong lúc hành quân, luôn phải bảo trì khoảng cách vừa phải cho các đội quân có thể tùy lúc ứng biến, nếu không như thế, bọn họ vốn đừng nghĩ làm sao có thể liệt đội trong thời gian ngắn như vậy.

Nhìn những ánh mắt nghiêm túc, nhưng mặt không hề đổi sắc của các dũng sĩ Khải Tắt, trong lòng Ban Khắc La Phu Đặc lại ngập tràn đấu chí, Hồng Sắc Hải Dương thì như thế nào, cứ cùng họ nhất quyết tử chiến đi.

Tiếng vó ngựa đến gần, phẳng phất như trống trận oanh minh, điếc tai nhức óc.

Ban Khắc La Phu Đặc cùng Ngã Bối Nhĩ nhìn nhau, kinh nghiệm tác chiến của bọn họ vô cùng phong phú, tự nhiên có thể nghe ra thanh âm khác thường.

Đây rõ ràng là âm thanh trọng giả bộ kỵ sĩ đang lao như điên của Khải Tắt, thanh âm khi lao đi phát ra.

Chỉ là làm cho bọn họ kinh dị bất định còn là, vô luận là chi quân đội nào cũng không thể bảo trì tốc độ mau lẹ như thế.

Trọng giả bộ kỵ sĩ được xưng thiên hạ đệ nhất, chính là bởi vì bọn họ chịu được lực phòng ngự được xưng kinh khủng, sức nặng của khải giáp cả người đối với người hay ngựa đều là một yêu cầu cực kỳ hà khắc.

Nguyên nhân chính vì gây dựng một chi bộ đội trọng giả bộ kỵ sĩ phải yêu cầu rất cao, cho nên dù là Khải Tắt đế quốc, trọng giả bộ kỵ sĩ cũng chỉ lập được mấy vạn danh dũng sĩ mà thôi.

“ Ném lửa...”

Một cây đuốc cao cao ném lên bầu trời, rơi xuống trước đội ngũ, vô số cây đuốc chất chồng, trở thành một đồng lửa cao lớn, chiếu sáng bầu trời đêm tăm tối.

Phương xa, đột nhiên xuất hiện một mảnh rậm rạp màu đen.

Dưới ánh sáng của đồng lửa lớn, cương thiết trên người bọn họ phát ra vẻ loang loáng làm cho kẻ khác sợ hãi.

Khải giáp bịt kín nguyên người che kín bọn họ hết sức cẩn mật. Giống như là cự thú đang dựng đứng tầng tầng gai nhọn, hướng bọn họ tràn đến.

“ Hắc Kỳ quân...”

Cơ hồ theo bản năng, trong ánh mắt Ban Khắc La Phu Đặc tiết lộ một mảnh tuyệt vọng. Sắc mặt hấn vô cùng tái nhợt, đối với những quân sĩ giống như ác ma kia, trong lòng hấn tràn ngập sợ hãi.

Biển rộng màu đen kia cũng không hề dừng lại, đồng lửa trước mặt cũng không biến thành lý do ngăn cản được bọn họ chốc lát.

Tuần mã bay lên, cao cao xuyên trời.

Kỵ sĩ trên ngựa ngẩng đầu gầm lên một tiếng.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên giữa không trung, chấn động tâm thần người khác rung chuyển.

Ngọn lửa cao cao vung lên tựa hồ đã bị không khí xé rách, càng bộc phát ra quang mang thêm chói mắt. Con gió cường đại thổi tạt qua, ánh lửa càng phát lên cao.

Sắc trời âm trầm trong nháy mắt ánh xuất ra quang mang đỏ vàng đẹp đẽ. Một chút đốm lửa từ phía chân trời rơi xuống, phảng phất như có đóa pháo hoa tràn ngập xinh đẹp lóe ra trước mắt mọi người.

Đốm lửa tan hết, một gã kỵ sĩ từ giữa hai luồng lửa sáng vừa tách ra xuyên qua phóng đến. Hắn là người duy nhất không hề mặc mũ giáp bên phía địch nhân.

Trong mắt mọi người, thời gian trong nháy mắt tựa hồ dừng lại. Con ngựa giữa không trung thật giống như đang thông thả rơi xuống.

“Đạp...”

Nặng nề, con ngựa rơi xuống đất, phảng phất như trực tiếp đạp vào trong lòng người, những Khải Tát nhân đồng thời cảm thấy một loại sợ hãi khó hiểu.

“Oanh...”

Một tiếng vang thật lớn. Hỏa quang tận trời, đồng lửa do vô số cây đuốc tạo thành rốt cục tứ tán ra. Vô số hắc y kỵ sĩ ở phía sau phảng phất như không hề nhìn thấy trở ngại trước mắt, cứ như vậy đạp lên đồng lửa thẳng tấp vọt tới.

Không có thanh âm, không có hò hét, không có khẩu hiệu vang to, bọn họ từ đầu đến cuối, đều vẫn duy trì sự trầm mặc làm người khác khó thể tin, ở trong mắt bọn họ, truy tùy theo vị dũng sĩ đầu lĩnh kia, một con rồng trong loài người đã sắp mang đến cho thiên hạ một mảnh gió tanh mưa máu.

Trong mắt Khải Tát nhân phát ra tia sợ hãi từ sâu trong nội tâm, trường thương trong tay bọn họ tuy vẫn dựng thẳng như trước, nhưng khí thế của bọn họ lúc này đã hạ thấp xuống đến tận cùng.

Trước mắt bọn họ, là một đám trọng giáp bộ kỵ binh lại có được tốc độ của khinh kỵ binh, điều này đại biểu việc gì, những lão binh từng chinh chiến sa trường đều phi thường rõ ràng.

“Bắn tên...”

Tiếng gầm rú thật lớn từ trong trận truyền đến.

Vô số mũi tên cũng giống như hạt mưa hướng bọn kỵ sĩ áo đen bắn tới.

Chỉ là theo một mảnh thanh âm đỉnh đương vang lên, những mũi tên bắn trúng những kỵ sĩ đi tới đều ngã xuống đất, bộ giáp giáp nặng nề trù trên người bọn họ, không phải lực công kích như vậy là có thể tạo thành vết thương trí mạng.

Trái tim Ban Khắc La Phu Đặc từ từ trầm xuống, tựa như người chết đuối đã rơi vào tình trạng kiệt sức, từ từ trầm xuống.

Uy thế như thế, hắn đã có thể đoán được, kết quả cuối cùng của trận đánh này là gì.

Năm ngàn kỵ, hắn chỉ đối mặt có năm ngàn người. Nhưng năm ngàn người này lại cho hắn sự sợ hãi cùng rung động đến tận cùng.

Trong kinh nghiệm chinh chiến mấy chục năm của hắn, chứng kiến qua một lần, chỉ có một chi quân đội có thể sánh vai cùng đội quân trước mắt. Nhưng chi bộ đội kia hắn vĩnh viễn cũng không cách nào nắm giữ.

Tuy từ xưa tới nay, nhân số của chi bộ đội kia chỉ đạt được ba ngàn người, nhưng chỉ một chút nhân mã như thế, đã đủ so sánh với bất cứ một quân đoàn chính quy nào của đế quốc.

Danh tự của chi bộ đội kia được gọi là thần điện kỵ sĩ đoàn, là quân đội trung thành nhất thuần phục với giáo hoàng bên họ.

Mà hôm nay, hắn phải đối mặt, cũng là năm ngàn người...

284. Chương 284: Trùng Phong (trung)

Bởi vì trận hình bày ra trong lúc gấp gáp, bên trong lại càng thiếu binh khí đặc biệt của bộ binh đoàn, loại trường thương dài đến ba thước đối phó mã đội hữu hiệu nhất, cho nên trận hình của hai vạn người vốn không hề lọt vào trong mắt Hứa Hải Phong.

Hắn giục ngựa đi tới, trường thương trong tay huy vũ xuất ra ánh sao li ti, cứ như vậy xung phong lên trước, xông vào trận địch.

Hắn có thể rõ ràng chứng kiến vẻ mặt sợ hãi của bọn họ, loại sợ hãi phát ra từ chỗ sâu trong linh hồn, sự sợ hãi cùng khiếp đảm vì biết rõ mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ngân quang chợt lóe, trường thương sáng như tuyết phẳng phát như ảo ảnh quỷ mị đâm xuyên qua cổ họng địch nhân, nội lực chuyển ra, thân hình cao to như vậy lại tung bay lên, hướng phía sau xa xa bay đi.

Giữa không trung, tiếng kêu thê thảm sắc bén xa xa truyền ra, như một thanh trùy lớn hung hăng kích đánh vào trong lòng, làm người khác khựng hoảng.

Thân thể của người kia ở trên không trung xệt qua một đường cong gần như hoàn mỹ, nặng nề rơi xuống đầu đội ngũ phía sau.

Ô Vân vạn phần hưng phấn, nó thở hổn hển, vùi đầu lao vào đám người rậm rạp.

Gắt gao theo sát phía sau Hứa Hải Phong chính là năm ngàn hắc y giáp sĩ giống như thiên hung thần ác lao tới.

Mã đội xông trận, cũng sẽ lựa chọn mẫu chốt yếu kém nhất trong trận hình đối phương, như thế mới có thể thu được hiệu quả lớn nhất.

Nhưng đám người Hứa Hải Phong lại giống như mãnh thú không nói lý, vốn cứ thẳng tắp lao tới trước, bọn họ vốn không cần tìm kiếm những khe hở nào khác.

Thực lực Hắc Kỳ quân, đây là chỗ dựa của Hứa Hải Phong, hắn tin tưởng, chỉ cần đi theo hắn chính là năm ngàn sĩ tốt Hắc Kỳ quân, hắn có thể không nhìn thấy hết thấy chướng ngại, bởi vì những sự chống cự cũng chỉ như một tầng giấy mỏng yếu ớt, trước mặt thực lực cường đại, một lần liền phá.

Quang mang sâm nghiêm sắc bén như bay múa, dưới ngọn lửa chiếu rọi phát ra ánh sáng rực rỡ. Hắc Kỳ quân rất cực chạy ào vào trong trận hình do hai vạn khinh bộ binh tạo thành kia.

Những kỵ sĩ giơ lên binh khí kinh khủng dài đến một trượng, bọn họ đối hướng những chướng ngại vật ngăn cản trước mặt nặng nề huy xuống.

Một kích vỡ nát.

Một kích lăng lệ sắc bén.

Vô luận ngăn cản trước mặt bọn họ là người, là vật, bọn họ vĩnh viễn chỉ có một động tác, quơ lang nha bổng trong tay, nặng nề một gậy nện xuống, người lẫn giáp đều vỡ liệt, không ai còn sống.

Trên người bọn họ không có cung tên, không có tấm chắn, vũ khí duy nhất của họ chính là lang nha bổng nặng hơn mười cân trong tay.

Vũ khí kinh khủng rất ít người có thể dễ dàng sử dụng, lúc này đã trở thành dấu hiệu riêng của Hắc Kỳ quân.

Nếu nói mạch đao, binh khí làm lòng người run sợ, nó tràn ngập khí phách nùng trọng, cho tới nay đều là binh khí cực mạnh của bộ binh.

Vậy lang nha bổng dài đến một trượng trong tay Hắc Kỳ quân, chính là lựa chọn cho mã chiến tốt nhất.

Mạch đao, dù sao chỉ là binh khí cường đại chuyên dụng của bộ binh, nếu là mã chiến, thì nó có đủ chỗ không ổn.

Lưỡi đao của mạch đao quá mỏng, lúc mã chiến, dễ dàng bị bẻ gãy. Hơn nữa thể tích của nó vô cùng khổng lồ, cũng có điểm yếu của binh khí dài, đó chính là đầu đuôi không đồng nhất về độ nặng. Trong lúc giao chiến, bởi vì nguyên nhân lưỡi đao quá lớn, dễ dàng làm cho thi thể của địch nhân dính lên trên mũi đao, sẽ làm kỵ sĩ mất đi trọng tâm mà bị té xuống ngựa.

Lúc bộ binh sử dụng, bởi vì hai chân vững vàng đứng trên mặt đất, chỉ cần có đủ khí lực, có thể dùng được.

Nhưng kỵ binh thì khác, tăng thêm độ nặng như thế, đối với con ngựa mà nói, là một gánh nặng thật lớn, ngoại trừ tuyệt thế lương câu nổi tiếng thiên hạ ra, không có bao nhiêu chiến mã có thể gánh chịu nổi nó.

Đồng dạng, bởi vì phân lượng khác thường, ngoại trừ là tài năng cưỡi ngựa đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, nếu không sử dụng binh khí này chỉ sợ còn chưa đánh trúng người, chính mình đã bay ra ngoài trước tiên.

Nguyên nhân vì đủ loại điều kiện hà khắc, nên binh khí uy mãnh tuyệt luân mới không cách nào đại quy mô sử dụng trong mã chiến, đặc biệt đối với trọng giả bộ kỵ binh mà nói, lại càng không thể thực hiện.

Vì vậy, Tương Khổng Minh lui mà cầu, cấp cho kỵ binh môn một lang nha bổng tương xứng làm vũ khí.

Phân lượng lang nha bổng tuyệt đối không kém hơn mạch đao, nếu dùng cho kỵ binh công kích, đặc biệt là Hắc Kỳ quân được bao phủ mũ giáp toàn thân, đem sử dụng đúng là vô cùng hoàn mỹ.

Mỗi một huyết tửu chiến sĩ đều cưỡi trên huyết tửu chiến mã, tuy người ngựa khác nhau, nhưng nhờ tác dụng thần bí của huyết tửu, bọn họ phối hợp không chê vào đâu được, kỵ sĩ trên ngựa huy vũ tự nhiên, uy phong lẫm lẫm.

Cũng chỉ có những chiến mã từng uống qua huyết tửu mới có thể gầy dựng được bộ đội kỵ binh đặc thù này, cũng chỉ có chúng nó mới thần nhiên công được sức nặng trầm trọng như thế, có thể ở trên chiến trường bốn ba như bay.

Mà các chiến sĩ cầm lang nha bổng trong tay, lại càng biểu hiện ra thực lực cường đại vô cùng lạ thường.

Binh khí vô kiên bất tồi ở trong tay bọn họ vận dụng như gió, phẳng phát như đó cũng không phải là vũ khí to lớn nặng tới năm mươi cân, mà chỉ là một món đồ chơi của hài tử mà thôi.

Trường mâu của địch nhân, tầm chắn cùng đao kiếm, ở trước mặt vũ khí bá vương này, đều thành đồ trang sức không chịu nổi một kích. Không có thứ gì có thể ngăn cản được bọn họ chốc lát, không có thứ gì có thể dây dưa bước chân tiến tới của bọn họ.

Đội ngũ của bọn họ vẫn là hình dáng như một cây trùy cực kỳ bén nhọn, nhưng khoảng cách giữa ngựa và ngựa cũng không khỏi tách ra dần dần. Nhưng càng là như vậy thì phạm vi công kích của bọn họ lại càng lớn.

Không có một kẻ địch nào có thể ngăn trở được sự công kích ồ ồ của bọn họ.

Khải Tát nhân bày hàng phía trước nếu không phải bị chiến mã hất văng lên không trung, thì bị binh khí kinh khủng kia đập thành thịt vụn, ngay sau đó chính là hàng thứ hai, thứ ba, cho đến khi phá tan cả trận hình.

Những binh sĩ té trên mặt đất chịu đựng sự đau đớn kịch liệt, nghĩ muốn đứng lên, nhưng nguyện vọng của bọn họ lại khó có thể thực hiện.

Những con ngựa phía sau lại nhảy lên, móng sắt lại nặng nề giẫm lên trên người của bọn họ, loại lực lượng cường đại này, cũng có thể so với một thanh trường kiếm lợi hại, đâm vào thân hình bọn họ thật sâu, đâm vào linh hồn đã bị vỡ nát của họ.

Lực trùng kích của Hắc Kỳ quân giống như nước thủy triều, cuộn sóng ngập trời, phàm là hết thảy sinh vật chắn trước mặt bọn họ, đều bị lực lượng cường đại nhất thế gian hoàn toàn xóa đi.

Lại giống như một thanh tiễn đao lợi hại đang cắt ngang một mảnh vải trắng, đem cả trận hình từ đầu đến đuôi, suốt tề tề cắt thành hai phần.

Trời sinh bọn họ thuộc về chiến tranh, chỉ có ở trên chiến trường, các dũng sĩ Hắc Kỳ quân mới như cá gặp nước, tiến lui tự nhiên, chỉ có ở chỗ này, loài người mất đi ý thức tự chủ như bọn họ mới có thể biểu diễn ra tài hoa lớn nhất, phóng xuất ra quang mang chói mắt nhất.

Chỉ có ở chỗ này, bọn họ mới tìm được ý nghĩa tồn tại của chính mình.

Trên hắc giáp đại biểu tử vong, khắp nơi nhuộm một màu sắc cực kỳ tiên diễm, đây là kiệt tác của bọn họ, bọn họ đang lấy tính mạng địch nhân đến tích lũy công huân của chính mình, để chứng minh sự tồn tại của mình.

“ A...”

Hất bay một binh sĩ cuối cùng, trước mắt Hứa Hải Phong là một mảnh ánh sáng, hắn biết đã chạy ra khỏi trận địch.

Nhưng hắn ngựa không dừng vó bôn ba về phía trước, liền bắt đầu đi đường vòng.

Thân thể hắn nghiêng qua, y ôi trên mình ngựa hơi nghiêng, hắn lấy góc độ nhỏ nhất hoàn thành trách nhiệm quay đầu ngựa lại.

Phía sau hắn vẫn có một nửa Hắc Kỳ quân thuận lợi ra trận, chỉ là thời khắc này vẫn còn một nửa đang tán lạc bên trong trận hình của đối phương mà vẫn còn chưa đi theo ra.

Ngân thương trong tay Hứa Hải Phong lại lần nữa sáng lên tinh quang lấp lánh.

Vô luận là Khóa Hầu thương của Lý Bác Hồ, hay là Mạn Thiên Tinh Thần của Phương gia, ở trước mặt hắn đã không còn là công phu bí mật gì.

Chỉ cần bị hắn xem qua một lần, hắn có thể dễ dàng nắm giữa được tinh túy của bộ công pháp này. Đây đã thành bản năng của hắn, một năng lực cơ bản của một tông sư.

Dù là Lý Bác Hồ sống lại, Phương Hưởng Minh có đích thân đến, thấy được ngân thương trong tay của hắn, cũng chỉ đành cam bái hạ phong.

Hắn xung phong lên trước, lại chạy vọt vào trong trận hình quân địch, phía sau hắn vẫn là tiếng nổ vang như sấm, năm ngàn người ở trên chiến trường lại xoay chuyển một vòng, lại giết ngược trở vào.

Mỗi ngõ ngách trên chiến trường, tùy thời tùy khắc, đều khởi lên huyết tương nồng đậm, những binh sĩ đều ngã rạp bên dưới lang nha bổng của Hắc Kỳ quân. Bị chiến mã đạp vỡ bụng, lộ ra ruột gan, bọn họ không ngừng kêu thảm, thẳng đến khi tính mạng trôi đi, dần dần hóa thành bình tĩnh.

Nơi này...chính là a tu la địa ngục.

Trường thương run rẩy, đồng bọn trong ngày thường luôn mang đến dũng khí vô cùng cho bọn họ, lúc này lại vô cùng yếu ớt không thể dựa vào.

Trong lòng bọn họ đã lâm vào sự điên cuồng khủng hoảng, đối mặt quái vật như vậy, cho dù là những lão binh tràn đầy kinh nghiệm chiến trận cũng từ đáy lòng sinh ra một tia tuyệt vọng, đó là sự sợ hãi phát sinh từ tận sâu trong linh hồn.

Trên tay đệ tứ quân đoàn cũng từng nhiễm vô số máu tanh, ở những thành thị bị bọn họ chiếm đoạt, trong mắt những dị giáo đồ khi bị hủy diệt thôn trang, đệ tứ quân đoàn chính là đại danh từ ác ma.

Bọn họ, vẫn chưa từng xem đó là nhục nhã, mà ngược lại còn kiêu ngạo với danh từ đó.

Nhưng bọn họ như thế nào cũng không nghĩ đến, dĩ nhiên lại có một ngày, bọn họ lại gặp một ác ma chân chính, đám ma quỷ hiện lên từ địa ngục.

Đao thương lướt qua, sát khí lăng nhên, Hắc Kỳ quân ở bên trong trận hình không chút cố kỵ đầu đá lung tung, nơi nào có nhiều người, là nơi đó biến thành chiến trường đầm máu.

“ Sát...”

Tiếng hăm giết vang to không xuất phát từ miệng của Hứa Hải Phong hay Hắc Kỳ quân, bọn họ chỉ biết yên lặng mà đột kích về phía trước, lại đột kích, cho đến khi trước mặt không còn địch nhân mới thôi.

Khẩu hiệu được hô lên, là Khải Tắt nhân, là một gã quan quân trung niên Khải Tắt, hẳn là tướng lãnh dũng mãnh của đệ tứ quân đoàn được thừa nhận, hẳn suất lĩnh chính đội ngũ của mình hướng Hắc Kỳ quân bức tới.

Nhưng tại lúc này, tính mạng của hắn liền chung kết.

Trường thương của Hứa Hải Phong xuyên qua cổ họng hắn, rút ra, thân thể của hắn kinh ngạc dừng lại một giây, khó thể tin mà vĩnh viễn nằm xuống.

Một, hai, ba vô số chiến mã lướt trên người hắn hết sức vô tình. Cho đến khi hắn trở thành một đoàn phần vụn, lẫn vào trong bụi bặm, cũng không còn lưu lại nửa điểm dấu vết.

Bộ đội dũng mãnh nhất trong đệ tứ quân đoàn ở trước mặt bọn họ cũng không chịu nổi một kích, sự công kích bị nghiền nát bề gãy hướng mọi người tuyên bố, bọn họ không ai có thể ngăn nổi.

Trận hình của Khải Tắt nhân là vách tường dày cứng, vậy Hắc Kỳ quân chính là dòng thủy ngân không nơi nào không vào được, sự trùng kích của bọn họ tựa như núi tuyết sụp đổ, đi tới mệnh mỏng manh liệt, uy thế không thể đỡ.

Không người nào có thể hình dung lực chiến đấu hung hãn của Hắc Kỳ quân, sự giết chóc vô tình của bọn họ giống như một thanh đao nhọn, đem lòng can đảm của Khải Tắt nhân cắt nát, từng điểm từng điểm mài đi, chậm rãi chặt đứt.

Quay mắt nhìn bọn họ, Khải Tắt nhân dao động, trong mắt tràn ngập vô hạn hoảng sợ cùng sợ hãi. Trận hình khấn mật bắt đầu giãn ra, một loại sợ hãi tuyệt vọng đang từ từ ăn mòn ý chí của bọn họ.

285. Chương 285: Trùng Phong (hạ)

Hắn hét một tiếng, ném xuống trường thương trong tay, xoay người bỏ chạy.

Hắn chạy trốn liền tạo thành sự hoảng sợ, hỗn loạn lập tức lan tràn, mất thấy sẽ ảnh hưởng cả đội ngũ.

Đột nhiên, một mũi tên lẳng không bay tới, binh lính chạy trốn đầu tiên kia hét thảm một tiếng, nặng nề té ngã lên mặt đất.

Ở bên sườn đội ngũ, là quân pháp quan môn tinh nhuệ, bọn họ đang nhìn chăm chăm vào trận hình, chỉ cần có người muốn bỏ chạy, lập tức sẽ giết chết tại chỗ.

Sự tồn tại của bọn họ giống như một lưỡi dao sắc bén trên đầu bọn lính, bức bách bọn họ đối mặt Hắc Kỳ quân tử thần.

Xung trận lên trước, vô số kỵ binh theo sát sau đó, trong trận địch tùy ý tung hoành, đó là ý khí phong phát cỡ nào, là hào khí can vãn ra sao.

Trong lòng ngực Hứa Hải Phong tựa hồ có một nguồn liệt hỏa đang hùng hùng thiêu đốt, vì hắn cung cấp năng lực vô cùng vọt tạn.

Tinh thần hắn không ngờ lại cực độ tập trung, vào giờ khắc này, hắn phảng phất có thể xuyên thấu qua thiên nhân, quan sát từng cử động nhỏ nhất của chiến trường, loại cảm giác cực kỳ huyền hồ này làm tu vi tinh thần của hắn lại nhiều hơn một lần thể ngộ khắc sâu.

Đương nhiên, đây chỉ là ảo giác, hắn cũng không thể thật sự cảm ứng được sự biến hóa cùng động tác của mọi người.

Nếu thật có thể làm được như lòng bàn tay, vậy loại bản lãnh này cũng đã vượt qua sự cực hạn của loài người mà đạt tới lĩnh vực như thần linh. Ở trên thế giới này có người như vậy hay sao, đáp án có hay không, dù là Thái Ất chân nhân được xưng thiên hạ đệ nhất cũng khẳng định làm không được.

Hắn chỉ mơ hồ có thể phát giác sự điều động của địch quân cùng mỗi một biến hóa mạnh yếu mà thôi.

Nguyên nhân chính là vì như thế, cho nên mỗi lần hắn trùng kích, phương hướng lựa chọn đều là nơi cực mạnh của địch nhân, chỉ có không ngừng công kích nơi mạnh nhất của quân đội, mới có thể đả kích lòng

tin tưởng cùng đấu chí của bọn họ ở hạn độ lớn nhất. Giống như là hiện tại, hắn đã thấy được sự thắng lợi phơi bày trước mặt.

Bộ đội địch nhân bắt đầu rút lui ra sau, đã không còn dùng từ triệt thoái để hình dung.

Bọn họ đang chật vật chạy trốn, trận chiến đấu này đã chấm dứt, hai vạn đại quân của Khải Tắt đệ tứ quân đoàn đã hoàn toàn chiến bại.

“ Sát...”

Lần đầu tiên, từ sau khi Hứa Hải Phong nhảy vào trận địch, lần đầu tiên phát ra sự hò hét của chính mình, ngay lúc địch quân đã hoàn toàn đánh mất đấu chí, bị đánh tới bởi mà bỏ chạy, từ trong miệng của hắn lại hô lên từ “ sát” tràn ngập mùi máu tươi.

“ Sát...”

Ngay tại thời khắc này, tiếng hét rung động lòng người lại vang lên đinh tai nhức óc trên chiến trường.

Cho tới nay, Hắc Kỳ quân vốn đang trầm mặc không nói một lời lại đồng thời há to miệng, hò hét vang rền.

Trên cả chiến trường, sát ý nồng đậm ùn ùn kéo đến.

Tuy Khải Tắt nhân hiểu được tiếng Hán cũng không nhiều, cũng không có bao nhiêu người biết những hắc y tử thần đột nhiên tru lên cái gì, nhưng hàm ý bao hàm bên trong làm cho lòng người kinh hoàng cũng không người nào có thể hiểu sai lầm.

Sát khí càng dày đặc hơn trên chiến trường vào giờ khắc này dâng lên tới đỉnh, các dũng sĩ Hắc Kỳ quân quơ vũ khí trong tay, cả đám lớn tiếng gào thét, khải giáp trên người bọn họ dính đầy máu tươi thịt vụn. Trong hai mắt không còn là mắt cá chết ảm đạm, mà là tiết ra hàn quang sâu kín khiến người khác sợ hãi.

Chiến tranh, chỉ có trên chiến trường, mới có thể làm tỉnh lại ý thức của bọn họ, bản năng chiến đấu đã siêu việt hết thảy, trong lòng bọn họ đã không còn suy nghĩ, mà là tràn ngập ý niệm cực kỳ bạo lệ.

“ Sát...sát...sát...”

Thần trở sát thần, phạt trở sát phạt, phàm là ai dám ngăn cản ngay trước mặt bọn họ, tất đều như bụi bặm, hóa thành một mảnh hư vô.

Giết hại đầy máu tanh, không ngừng kích thích thần kinh của bọn họ. Giọt ma huyết ẩn núp trong thân thể họ sôi trào lên, đưa tiềm năng của họ mở ra lớn nhất.

Ban Khắc La Phu Đặc nói rất đúng, bọn họ đã không còn ai chống đỡ nổi.

Khác với quan chỉ huy giữ quân pháp, quan chỉ huy cao nhất của họ cũng đã hoàn toàn đánh mất lòng tin thủ thắng.

“ Thất bại a...”

Tựa hồ là cần răng, từ trong hàm răng phun ra mấy chữ, sắc mặt Ban Khắc La Phu Đặc tái nhợt, cơ hồ có thể so sánh với những nữ nhân thoa đầy phấn trắng bệch.

“ Tướng quân...”

Một thanh âm vang lên bên tai của hắn, nhưng Ban Khắc La Phu Đặc phảng phất chưa từng nghe thấy, trong miệng vẫn thì thào những lời này.

“ Tướng quân...”

Thanh âm lại vang lên, duy nhất khác nhau chính là, lúc này đây thanh âm cao ngang mà dồn dập, tựa hồ còn dẫn theo chút rít gào.

Ban Khắc La Phu Đặc ngạc nhiên quay đầu, hắn nhìn thấy một gương mặt như người chết.

Đúng vậy, một gương mặt so với hắn còn khó coi hơn vài phần, trắng bệch trong suốt.

Thanh âm Ngã Bối Nhĩ cao cao vang lên: “ Tướng quân, thỉnh ngài mang theo thân vệ quân cùng bọn kỵ sĩ đi trước.”

“ Vậy còn người?” Tựa hồ đã thanh tỉnh lại, Ban Khắc La Phu Đặc thất kinh hỏi.

Ngã Bối Nhĩ quay đầu nhìn những binh lính gần như hồng mắt, sắc mặt hắc dữ tợn đến tuyệt vọng: “ Ta muốn đền bù sự sai lầm của ta.”

Những lời này phảng phất giống như một chậu nước lạnh như băng đổ xuống trên đầu Ban Khắc La Phu Đặc, hắc lập tức tỉnh táo lại.

Nhìn vị phó quan trung tâm cảnh cảnh, hắc hoàn toàn rõ ràng ý tứ của đối phương.

Trọng giả bộ binh, Ngã Bối Nhĩ đang áy náy, vì sao hắc không mang theo trọng giả bộ binh cùng đến.

Không có khả giáp cứng rắn, không có thứ thương dài ba thước, không có cự mã, dính sát những trang bị kia, trên đời không có chi quân đội nào có thể ngăn cản sự trùng kích mãnh liệt của Hắc Kỳ quân.

Nếu một vạn trọng giả bộ binh còn tại nơi này, lấy bọn họ làm trung tâm, nghiêm trận chờ đợi, Hắc Kỳ quân cũng chưa chắc có thể tung hoành ngang ngược trong trận hình của quân mình như thế.

“ Không trách người.”

“ Cái gì?”

“ Nếu ta là người, cũng sẽ làm ra lựa chọn đồng dạng. Là do ta đánh giá thấp thực lực của người Hán, không quan hệ tới người.”

Trong lòng Ngã Bối Nhĩ vừa động, nhìn câu an ủi lần đầu tiên từ trong miệng Ban Khắc La Phu Đặc phun ra, trong lòng một trận kích động.

Trừ bỏ giáo hoàng bệ hạ vĩ đại, hắc từ thành kín sấm hồi ra, đây là lần thứ hai hắc chịu nói ra lời xin lỗi.

“ Tướng quân...”

Đưa tay cắt đứt lời hắc, Ban Khắc La Phu Đặc đột nhiên cao giọng nói: “ Truyền lệnh, toàn bộ binh sĩ chạy trốn.”

“ Cái gì?” Đừng nói những thân binh bên người lập tức quay đầu lại, cho dù là Ngã Bối Nhĩ cũng khiếp sợ và khó tin.

“ Để cho bọn họ đào tẩu.” Sắc mặt Ban Khắc La Phu Đặc âm trầm, còn có vài phần vận vẹo: “ Bọn họ do một tay ta bồi dưỡng đi ra, là tiền vốn cùng lực lượng lớn nhất của ta, không thể chết hết ở chỗ này. Lão ưng phải lưu trụ đôi cánh, mới có thể bay qua núi cao.”

“ Đại nhân, trọng giả bộ binh rất nhanh sẽ tới...” Một tướng lĩnh khuyên nhủ: “ Chỉ cần chống đỡ thêm một canh giờ...”

Nhưng lời của hắc đột nhiên dừng lại, bởi vì một bàn tay mạnh mẽ đã nhắc người hắc lên.

“ Ta là quân đoàn trưởng, người cần làm là phục tùng mệnh lệnh, hiểu chưa? Ngu xuẩn.”

Gương mặt tái nhợt của Ban Khắc La Phu Đặc đột nhiên đỏ bừng lên, rít gào bên tai hắc.

Bởi vì cực độ sợ hãi, ngoại trừ gật đầu, tướng lĩnh kia cũng không làm ra được phản ứng nào khác.

“ Ngã Bối Nhĩ, đi thôi...Hết thấy trách nhiệm do ta gánh chịu.”

Bỏ lại vương vius trong tay, Ban Khắc La Phu Đặc có chút ẻo lả nói.

Kinh ngạc nhìn hắc, Ngã Bối Nhĩ có thể nhận thức hắc đang giấu sự đau xót cùng không cam lòng trong nội tâm.

Chỉ là lựa chọn duy nhất lúc này của hắc chính là phục tùng mệnh lệnh, đúng vậy, phục tùng mệnh lệnh của quân đoàn trưởng. Hắc cung kính làm ra quân lễ, xoay người phát lệnh rút lui.

Bởi vì hần biết, lúc này bại cục đã định, cho dù trọng giả bộ binh có chạy đến, cũng chỉ làm cho công lao của đối phương càng dày thêm một chút mà thôi.

Trừ phi là có một quân đoàn mới tinh hoàn chỉnh tham chiến, nếu không bọn họ đã không còn đường xoay chuyển.

Hứa Hải Phong cẩn thận không chế phương hướng tiến tới của đại đội nhân mã, hần qua lại trùng sát đã có bốn lần, nhưng hần vẫn luôn cẩn thận tránh né một chỗ.

Trận sau của Khải Tát nhân, bộ chỉ huy của Ban Khắc La Phu Đặc.

Những quan quân chỉ huy quân pháp một thân khải giáp che chắn trước mặt bộ chỉ huy. Bọn họ cần chính thân thể huyết nhục của mình đến đối kháng cơn lũ cương thiết mang dấu hiệu của tử thần.

Nhưng không biết nữ thần may mắn có đứng bên người bọn họ hay không, Hắc Kỳ quân qua lại trùng kích mấy lần, chính là không ai liếc mắt nhắm hướng nơi này.

Mệnh lệnh truyền xuống tới, những quan môn quân pháp kinh ngạc nhưng không che giấu được sự không cam lòng trong nội tâm, nhưng làm một quân nhân, bọn họ cần phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ của chính mình.

“ Đã thất bại...”

Khắp nơi đều là Khải Tát nhân đang đào vong, bọn họ liều mạng bôn đào khắp bình nguyên.

Nhưng bước chân bọn họ lại làm sao so sánh được với huyết mã của Hắc Kỳ quân.

Đội ngũ năm ngàn người bắt đầu kéo dài ra, lúc bọn họ đang bôn ba, hình thành một đường cong tao nhã, hướng phía trong nghiêng đi.

Từ xa nhìn lại, là giống như lưỡi hái màu đen trên tay tử thần.

Bọn họ đang không ngừng thu hoạch tính mạng Khải Tát nhân, cho đến khi lưỡi hái trong tay bọn họ nhiễm đầy máu tươi.

“ Trốn a...”

Theo tiếng hò hét từ từ vang lên, Khải Tát nhân bắt đầu hướng bốn phương tám hướng chạy trốn.

Nhưng vào lúc, vào lúc tốt nhất có thể mở rộng chiến quả, Hứa Hải Phong lại làm ra một việc ngoài dự đoán mọi người.

Dưới sự ước thúc của hần, Hắc Kỳ quân thu lại đội hình, ngược lại không hề đuổi giết.

Lời của Tương Khổng Minh lại thổi qua bên tai của hần: “ Khải Tát Lâm cùng nhị vương tử hi vọng Ban Khắc La Phu Đặc chết trong tay chúng ta, nhưng lấy thân phận địa vị của bọn họ tạm thời không cách nào làm được, hoặc là nói có điều cố kỵ. Bởi vậy có thể thấy được, người này nên tiếp tục tồn tại.”

Đối với lời này của Tương đại quân sư, Hứa Hải Phong đích xác rất có đồng cảm.

Đêm nay đánh một trận, bộ đội kỵ binh của đệ tứ quân đoàn có thể nói toàn quân bị tiêu diệt, chỉ còn lại có mấy trăm kỵ, ở trong chiến dịch đại quy mô cũng không đủ tác hàm răng cho người khác.

Hai vạn bộ binh sau khi bị Hắc Kỳ quân giết hại tàn khốc, đã thương vong hơn phân nửa, lúc này chỉ còn mấy ngàn người, trọng yếu hơn chính là, sĩ khí hạ thấp đã tạo thành lực chiến đấu giảm mạnh, đối với Ban Khắc La Phu Đặc mà nói, đây là một chuyện đau đầu vô cùng.

Hứa Hải Phong thu lại cương ngựa, trên mặt hần lộ ra một tia tươi cười hài lòng.

Cũng nên chờ cho hần chút tiền vốn, nếu không hần làm sao tiếp tục tồn tại ở Khải Tát đây?

Bàn tay vung lên, đám tử thần màu đen dưới sự dẫn dắt của hần, vượt qua đám bộ binh thua bại, không nói một lời hướng xa xa phóng đi.

Ban Khắc La Phu Đặc cùng Ngã Bối Nhĩ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn ra vẻ khiếp sợ cực độ trong mắt đối phương.

Bởi vì, phương hướng Hứa Hải Phong rời đi, chính là đại doanh của đệ tứ quân đoàn.

286. Chương 286: Công Doanh (thượng)

Tuổi hấn không còn nhỏ, ít nhất đã hơn bốn mươi tuổi, càng làm cho người kinh ngạc chính là, hấn lại có gương mặt của người đông phương.

Ngáp, ngẩng đầu híp mắt nhìn rặng mây đỏ trước mặt, lại nên làm việc.

Tối hôm qua, Ban Khắc La Phu Đặc tướng quân dẫn đại đa số binh sĩ rời khỏi doanh địa, tuy không biết hấn đi đâu, đi làm gì, nhưng căn cứ theo kinh nghiệm dĩ vãng, hấn cũng biết có một hồi đại chiến sắp bộc phát.

Đúng ra điều này cũng không quan hệ gì tới hấn, trong tim của hấn chỉ biết vạn phần may mắn, bởi vì chính mình chỉ là một gã hỏa đầu(nấu bếp) công mà thôi.

Nhưng hôm nay, tim của hấn lại rối loạn.

Bởi vì lần này, Ban Khắc La Phu Đặc tấn công chính là Đại Hán, là đệ nhất đế quốc đông phương, cũng là tổ quốc của hấn.

Vừa đi vừa suy nghĩ, thanh danh của Ban Khắc La Phu Đặc không phải được thổi phồng, hấn có chân tài thực học, hoàn toàn dựa vào chiến công tích lũy mà ra. Hơn nữa thủ đoạn của hấn tàn nhẫn, người khác phát lạnh.

Vậy lúc này đây, quốc gia của mình sẽ phải gặp tai nạn lớn cỡ nào?

Đột nhiên run lên, hấn ngừng chân, nghiêng tai lắng nghe.

Tùy quân mấy chục năm, tuy không có công tích gì đáng nói, nhưng trong bất tri bất giác hấn đã luyện được sự tỉnh tại.

Trong loáng thoáng, hấn tựa hồ nghe được thanh âm có người hừ nhẹ, tựa hồ đang gặp phải một loại áp lực cực độ thống khổ. Hấn nhìn chóng khom thấp xuống nửa người, nhẹ chân nhẹ tay trốn vào sườn của lều trại bên cạnh, cẩn thận ló đầu ra.

Nương theo ánh lửa yếu ớt, có chút thoáng nhìn, hấn gần như nhìn thấy có một đôi chân đang nhanh chóng súc lại trong bóng tối của lều trại. Tim của hấn nhảy lên dữ dội, hai chân kia, chính là bị người lôi kéo vào.

Hấn lập tức rõ ràng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Lưng của hấn trong nháy mắt ướt đầm mồ hôi lạnh, mắt của hấn loạn chuyển, nhưng cũng không từng lộ ra, chốc lát sau, liền len lén rời đi.

“Địch...”

Một tiếng gọi cực kỳ sợ hãi còn chưa kịp truyền ra, cổ họng của hấn đã dễ dàng bị người bóp chặt.

Nhưng thanh âm của hấn dù sao vẫn kinh động được Khải Tắt nhân đã sớm có chuẩn bị.

Đêm nay là đêm quyết chiến, nên bọn họ cũng không hề ngủ. Dù là mấy ngàn kiêu dũng phụng mệnh thủ trại cũng không hề ngủ.

Bọn họ mặc sẵn áo giáp, đã làm xong chuẩn bị tùy thời ứng biến.

Đột nhiên, nghe được tiếng hét ngoài ý liệu, tâm tình bọn họ vốn đang khấn trương cũng thoáng căng thẳng lên.

Đám kỵ sĩ chui ra khỏi doanh trường của mình, bọn họ giương mắt vừa nhìn, phía trước doanh địa một mảnh đen nhánh, cũng không có cảnh triệu gì có thể đoán được, nhưng trong màu đen mênh mông, đã có tiếng sa sa cực nhỏ, hơn nữa còn từ từ tăng lớn.

“Địch tập...”

Sắc mặt những lão binh đồng thời thay đổi, bọn họ rống lớn.

“Đại môn, đóng đại môn...” Một thanh âm uy nghiêm vang lên trong đám người.

Phảng phất như trong mộng mới tỉnh, Khải Tắt nhân rút ra binh khí, hướng đại môn doanh địa chạy đi.

Nhưng khi bọn hắn đến gần đại môn doanh địa, nghênh đón bọn hắn cũng là những thanh phi đao trí mạng.

Người thi triển phi đao, thủ pháp cực chuẩn, nhắm vào không là mi tâm thì là cổ họng, gần trăm quang mang màu bạc cắt qua bầu trời đêm đen kịt, xuyên thấu qua chỗ yếu hại của địch nhân.

Không kịp đề phòng, Khải Tắt nhân đồng loạt ngã xuống đất, nhưng những binh lính phía sau lại không hề dừng lại đạp lên thi thể bọn họ vượt qua.

Bộ đội đặc chủng vừa mới thi triển qua một vòng phi đao bất đắc dĩ tản ra, phi đao tuy tốt, nhưng khoảng cách dù sao quá ngắn, nếu thật bị Khải Tắt nhân dây dưa, cho dù võ công cao cường cũng là vô dụng.

Ngay khi Khải Tắt nhân sắp chạy tới đại môn, đột nhiên một đạo quang hoa hiện lên, dù là dưới trời đêm tối đen, cũng lóe sáng quang thải đẹp mắt.

Khải Tắt nhân chạy phía trước đột nhiên ngã ngựa, phảng phất như bị vật gì nặng nề đập vào bay ngược về phía sau.

Giữa không trung, sau lưng hắn mở ra một lỗ hổng lớn như cái bát, một điểm hàn mang từ trong bắn ra, xuyên qua thân thể một gã binh lính phía sau, đem người thứ ba văng văng ghim lên mặt đất.

Mọi người đưa mắt nhìn lại, dưới ánh lửa chiếu rọi, một mũi điều lĩnh tiễn đang run rẩy không ngớt.

Uy lực một mũi tên, đã lấy đi ba tính mạng.

Vô số ánh lửa loang loáng chiếu rọi cắt qua phía chân trời, giữa không trung để lại từng đạo dấu vết thật rõ ràng.

Trước cửa đại doanh trăm thước, đã thành cấm địa, kẻ đi vào hẳn phải chết.

“Triết Biệt...”

Những thành viên bộ đội đặc chủng dừng lại phía trước đồng thời trong lòng đều âm thầm kêu lên, tài bắn cung của Triết Biệt bọn họ đều đã từng xem qua, nhưng khi Khai Thiên Cung thật sự hướng địch nhân xuất thủ, mới để cho bọn họ thật sự nhận thức ra sự kinh khủng của Triết Biệt.

Bọn họ tạm thời còn như thế, còn Khải Tắt nhân vừa mới kiến thức thần tiễn của Triết Biệt thì càng ngày càng như con gà gồ.

Đại danh của Triết Biệt sớm đã danh dương thiên hạ, chỉ nghe qua với tận mắt nhìn thấy, đó là hai loại cảm giác khác hẳn.

Tiếng sa sa dần dần lớn hơn, Lưu Tuấn Thư suất lĩnh bộ đội vạn người đã tiếp cận doanh địa của Khải Tắt nhân. Tới phạm vi này, nhiều người như vậy mà muốn ẩn giấu hành tung, vốn là một sự chê cười.

Huống chi, từ trong doanh địa cũng truyền đến một mảnh ồn ào, không cần phải nói, hành tung đội ngũ của mình đã bị phát hiện. Lưu Tuấn Thư tinh thông quân pháp, tới bước này, hẳn hạ mệnh lệnh toàn lực đi tới, không còn gì cố kỵ.

Khi thần tiễn của Triết Biệt rút cuộc dừng lại, toàn bộ Khải Tắt nhân sắc mặt trắng bệch nhìn theo phương hướng những mũi tên bay tới, đã không còn ai dám tiến lên trước nữa bước.

Bên ngoài doanh địa, đám người đen kịt đang không ngừng tới gần, tốc độ của bọn họ tuy nhanh, nhưng vẫn duy trì đội liệt tương đối ổn định.

Thành vệ quân của Ngọa Long thành dù sao cũng chỉ là tân quân, cùng những lão binh chinh chiến nhiều năm không cách nào so sánh, nên tinh thần đoàn đội càng phát ra trọng yếu.

Cũng may những người này xem như là thân binh của Hứa Hải Phong, những tướng lĩnh sơ, trung cấp trong quân đều được học tập bên trong quân giáo thật nghiêm khắc dưới tay Hứa Hải Phong.

Trải qua được bồi huấn thật hệ thống, biểu hiện của bọn họ vượt xa những tướng lĩnh tân binh khác, nên suất lĩnh đội ngũ càng có lực chiến đấu nhất định.

Hôm nay, dưới sự suất lĩnh của Lưu Tuấn Thư, chính là bọn hán lần đầu tiên chiến đấu.

“ Oanh...”

Nương theo tiếng đổ sụp ầm ầm của đại môn doanh địa, vô số thành vệ quân bày thành trận hình rậm rạp, trong ánh mắt kinh dị của Khải Tắt nhân đi đến.

“ Sát...”

Không biết bên nào đã điểm đốt ngòi thuốc nổ bằng lời hét này, tóm lại chỉ trong một khắc, bọn lính của song phương bắt đầu kịch liệt chiến đấu.

Khải Tắt nhân thân thể cao, ngựa lại lớn, lực lượng của bọn họ so với thành vệ quân lớn hơn rất nhiều, trọng yếu hơn là bọn họ đều là lão binh kinh nghiệm chiến trường. Vì vậy tuy nhân số của bọn họ chỉ có ba ngàn người, nhưng đối mặt hơn vạn thành vệ quân, bọn họ vẫn phát động công kích không sợ hãi.

Đối mặt Khải Tắt nhân như sói như hổ, thành vệ quân có một tia dao động, đó là sự sợ hãi đối với chiến tranh xuất ra từ bản năng.

“ Chúng quân sĩ nghe, giết một tên địch, thưởng ngàn mười lượng, trăm thủ lĩnh địch, quan thăng ba cấp, ai tháo lui, giết không tha, tru cả nhà...”

Một tiếng quát phát ra từ miệng Lưu Tuấn Thư, vị tướng lĩnh trong ngày thường ôn nhu văn nhã lúc này đôi mắt tròn tròn, đầy mặt sát khí.

Ở bên người hán, một tổ hắc y quan môn quân pháp giơ lên cung nổ trong tay, chỉ cần có người khiếp đảm bỏ chạy, chờ đợi bọn họ chính là kết quả vạn tiền xuyên tâm.

Những hán tử thành vệ quân cắn răng, cầm lên vũ khí, nếu không còn đường lui về phía sau, vậy duy nhất có thể lựa chọn chính là dũng mãnh tiến về phía trước.

Hai quân nặng nề đánh vào một chỗ, khơi dậy vô số lửa hoa cùng tiếng hét hò diếc tai.

Một phương nhân số chiếm ưu thế, quân liệt chinh tề, một phương là lão binh sa trường, thủ đoạn tàn nhẫn. Trong khoảng thời gian ngắn, dây dưa cùng một chỗ, ngay đại môn doanh địa, không còn một chỗ trống, vô số đao quang kiếm ảnh tung bay, tùy thời đều có người nặng nề nằm xuống, cũng vĩnh viễn không thể đứng dậy.

Đang trong lúc hai quân giao chiến, một thanh âm giống như tiếng sét ngang trời từ phía mặt sau thành vệ quân truyền đến.

“ Cút ngay hết cho lão tử...”

Như phụng thánh chỉ, những thành vệ quân lập tức tách ra một con đường lớn, mọi người không để ý trước mặt có đại địch, không hèn mà cùng lựa chọn né tránh. Biến cố không hề dự triệu này, khiến cho cả đội ngũ lập tức liên hỗn loạn.

Khải Tắt tướng lĩnh đang ở một bên chỉ huy liền vui mừng, tuy hán cũng không biết vì sao người Hán lại đột nhiên làm ra cử động giống như tự sát, nhưng đây là chuyện mà hán không cần phải suy nghĩ.

Hán muốn làm, chính là bắt giữ từng cơ hội, dẫn dắt bộ đội của mình lấy được thắng lợi cuối cùng.

Cử động ngu ngốc của người Hán, vừa lúc cho hán một cơ hội lợi dụng.

Ra lệnh một tiếng, bộ đội Khải Tắt nhân thừa cơ mà vào, bọn họ chạy ào vào giữa thông lộ do người Hán vừa tạo ra. Bọn họ đang muốn thẳng tắp đi tới, mượn cơ hội này cắt quân đội người Hán ra làm hai đoạn.

Nhưng mà lúc này, biến hóa nổi lên.

“ Hô...”

Một tiếng xé gió truyền đến, cơn gió cường đại thổi trúng vật áo mọi người bay tung, vài tên Khải Tát vừa chạy vào thông lộ đột nhiên phát giác trước mắt tối sầm lại, ánh lửa trước mắt giống như bị vật gì che lên.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn quanh, một vật khổng lồ đang đè xuống từ bên trên, Khải Tát nhân cầm đầu can đảm hơn người, hấn lâm nguy không hãi sợ, lập tức ứng chiến.

Chỉ thấy hấn huy đao chém lên đầu, nhanh như thiểm điện.

Nhưng một đao tràn ngập lực lượng cùng tốc độ chém vào kiện vật thể trên đầu, lại phát ra một tiếng đing đương thanh thúy vang rền.

Một đao kia không có chút hiệu quả, vật thể kia cũng không hề bị hấn chém thành hai mảnh như trong dự liệu.

Trong ánh mắt sợ hãi định thần nhìn kỹ của hấn, thứ kia cũng không hề dừng lại mà đè ép đi xuống.

“ A...”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết nương theo tiếng nổ kinh thiên động địa, mọi người cùng ngưng mắt nhìn lại.

Một thanh đồng sư tử khổng lồ không biết từ khi nào đã đứng vững ngay giữa thông lộ, bên dưới nó, một vũng máu đen sẫm đang từ từ lan tràn ra, tên Khải Tát nhân kia đã bị sinh sôi đè chết.

“ Ha ha ha...”

Tiếng cười điên cuồng đing tai nhức óc truyền đến, trong lòng mọi người đồng thời sinh ra từng trận rét lạnh.

Một thân ảnh cao lớn đến mức làm người khác khó thể tin xuất hiện ngay trước mặt Khải Tát nhân, một tay hấn nâng lên một thanh đồng sư tử khổng lồ không hề kém hơn thân hình hấn.

Hấn đi tới bên cạnh đồng sư tử đứng sừng sững trên thông lộ, đưa tay nhắc lên, thanh đồng sư tử nặng ngàn cân vừa mới đè nát một người, bị một bàn tay của hấn nhẹ nhàng nhắc lên.

“ Đám cỏ chết tiệt, lão tử đã tới.”

Tần đại dũng sĩ hưng phấn đến phát run cả người, đồng sư tử trên tay hấn đã thật lâu không có uống qua máu tươi, thật sự là đã lâu lắm, lâu đến mức đã sắp bị người quên lãng đi.

287. Chương 287: Công Doanh (hạ)

Tựa như tiếng gầm rú của dã thú, gây cho người ta cực độ sợ hãi.

Tần Dũng hưng phấn xông vào trận địch, hai đồng sư tử trong tay hấn thật giống như hai cánh tay nối dài, huy vũ thật linh xảo nhẹ nhàng, đột nhiên lại tiện tay ném đi, đồng sư tử bình bình hướng phía trước bay tới.

Người phía trước tránh né không kịp, chỉ cần hơi do dự, lập tức gãy xương nát cốt, té trên mặt đất khóc thét không thôi.

Gặp được thảm trạng của địch nhân, hấn vô cùng cao hứng, giương nanh múa vuốt phóng về phía trước.

Chạy đến trong đám người, nhắc lên đồng sư tử lập tức quét ngang một vòng, bạo long hình người thị sát kia rốt cục thật sự bão nổi.

Không người nào có thể hình dung ra lực lượng của Tần Dũng nhiều bao nhiêu, chỉ là ngay trước mặt của hấn, không có một địch nhân có thể bảo vệ được một chiêu cho mình.

Tần Dũng lớn tiếng quát lên, hấn hướng tới địa phương nhiều người nhất chạy đi. Đối với hấn mà nói, hai đồng sư tử trong tay phẳng phất như bằng giấy, huy vũ lên gió thét mưa gào, nhưng đối với Khải Tát nhân mà nói, đó chính là một đôi vũ khí kinh khủng nhất trên thế giới này.

Tuy Khải Tắt nhân kiệt lực gần cạn, nhưng thực lực chênh lệch cũng không phải do bọn họ có khả năng đền bù.

Quân lệnh Khải Tắt cực nghiêm, vừa là kinh nghiệm chiến trường, trải qua cuộc sống lưỡi dao liếm máu, tự nhiên không sợ hãi cái chết. Chỉ là ở thời khắc này đối diện bạo long hình người kia thật không cách nào chống đỡ.

Những dao kiếm chém lên trên người của hắn đều không khởi lên được hiệu quả gì, ngược lại còn mang đến sự phản kích điên cuồng của hắn.

Loại quái vật đánh không chết, lại không thể gây thương tổn thật sự đã vượt ngoài phạm vi lý giải của bọn họ, đây còn là người sao?

Cũng là như thế, biểu hiện của Tần Dũng đã ủng hộ khí thế cho thành vệ quân thật lớn. Bọn họ hò hét một tiếng, tràn ngập sự hưng phấn cuồng nhiệt, đi theo Tần đại dũng sĩ ra sức tử đấu, không còn chút cảm giác sợ hãi như lúc ban đầu.

Nguyên bốn hai bên đang ngang sức chiến đấu, nhưng sự xuất hiện ngoài ý liệu của Tần Dũng đã làm cho thế cục hoàn toàn thay đổi.

Trên mặt Khải Tắt nhân hiện lên vẻ sợ hãi khó có thể che giấu, một khi Tần Dũng đi tới nơi nào, phòng tuyến nơi đó lập tức vỡ nát, cùng người như thế liều mạng, chẳng khác gì là chịu chết không thể nghi ngờ.

Quan quân Khải Tắt ở phía sau lớn tiếng hô quát, thanh âm nghiêm khắc nổi lên tác dụng không nhỏ, người lui về phía sau rõ ràng giảm bớt. Nhưng theo sự mở rộng giết chóc của Tần Dũng, sự thua bại của bọn họ đã trở thành định cục, dù là hắn có hét phá cổ họng, cũng không làm nên chuyện gì.

Vô luận là ai, lần đầu tiên gặp phải Tần Dũng phát uy, cảm giác duy nhất chính là khiếp sợ cùng sợ hãi.

Người thấy chết không sợ dù sao cũng không nhiều lắm, có thể kiên trì đến bây giờ, đã phi thường rất giỏi.

Lưu Tuấn Thư nhìn Tần Dũng đang đại phát thần uy trên chiến trường, nhưng sắc mặt của hắn cũng cực kỳ bất thiện.

Tần Dũng này đúng là một gia hỏa cực kỳ dã man không nói lý, dĩ nhiên không thêm để ý hiệu lệnh của hắn chút nào, hết thấy tự tác chủ trương làm việc. Phảng phất như là một con mãnh thú, từng cử động chỉ biết làm theo bản năng.

Chẳng qua, mãnh tướng dù sao cũng là mãnh tướng, loại dũng sĩ có thể làm thay đổi tình huống trong nháy mắt như thế, trên đời chỉ sợ cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Sự xuất hiện của hắn khiến cho Khải Tắt nhân vốn còn đang dây dưa liền hoàn toàn hồng mắt.

Lưu Tuấn Thư quay đầu lại ngẩng nhìn bầu trời đêm đen nhánh phía sau, nơi đó tối đen một mảnh, không cách nào nhìn thấy.

Nhưng nơi giải đất tối đen đó, cũng đồng dạng có một nhân vật đồng cấp bậc như Tần Dũng đang ẩn nấp.

Hắc Kỳ quân, địa phương đầm rồng hang hổ, còn có bao nhiêu tên dũng sĩ như vậy?

Khải Tắt nhân lui về phía sau, sau khi nhìn thấy sự thế không thể thay đổi, quan chỉ huy kinh nghiệm phong phú liền hạ mệnh lệnh rút lui.

Ánh mắt của hắn lão luyện, biết lúc này dưới sự suất lĩnh của Tần Dũng, sĩ khí song phương đã hơn kém khá xa, đã không còn chịu nổi, nơi này sợ là không giữ được nữa.

Nhưng đồng thời trong lòng hắn vừa hiểu ra, thì hắn cũng đã nhìn ra được, thành vệ quân bên kia cũng tuyệt đối là những thái điều vừa mới ra trận.

Mệnh lệnh của hắn đơn giản mà trực tiếp, đó là phân tán trì hoãn thời gian.

Ban Khắc La Phu Đặc tướng quân dẫn đại quân đi xa, hắn phải ở nơi này chờ, đợi đến khi tướng quân trở về. Chỉ cần tướng quân có thể suất lĩnh đại quân trở về, thì những tên tiểu tốt thái điều kia cũng như lọt vào trong ụng, không thể chết được tử tế.

Chỉ là trong tim của hắn mơ hồ có một tia sợ hãi, nếu địch nhân đã đánh tới cửa, vậy thì chỗ tướng quân ra sao?

Hắn lắc mạnh đầu, đem ý niệm xấu ném ra khỏi não.

Lưu Tuấn Thư tùy thời quan sát biến hóa trên chiến trường, vừa nhìn động tác của Khải Tát nhân, lập tức đoán được tính toán của bọn họ, lạnh lùng cười nói: “Phân tổ chung quanh, kẻ kháng mệnh giết không tha.”

Lời của hắn truyền ra xa xa, đội ngũ chỉnh tề lập tức chia làm vô số tiểu đội, ở trong đại doanh bắt đầu công việc thanh trừ.

Đại Hân, Hung Nô cùng Khải Tát, trong ba đại đế quốc, nếu bàn về thân cường lực tráng, phải lấy Khải Tát làm đầu, nếu lấy năng lực đơn độc tác chiến, những lão binh trong đệ tứ quân đoàn tuyệt đối cao hơn một cấp bậc so với thành vệ quân.

Đây cũng là nguyên nhân quan chỉ huy Khải Tát lựa chọn tiếp tục dây dưa chiến đấu.

Chỉ là chuyện kế tiếp xảy ra đã vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Một khi tiếp chiến, Khải Tát nhân lại ngoài ý muốn phát giác, bọn họ căn bản không hề chiếm được thượng phong.

Thành vệ quân cũng không tác chiến đơn độc, bọn họ lấy năm người làm một tổ, hai đao thuận thủ, hai trường thương thủ, một cung nỗ thủ.

Bọn họ phân công làm việc, phân công hợp tác, một khi cùng địch tiếp chiến, hai trường thương quân sĩ liền giơ cao trường thương, phát động luân phiên công kích, động tác của bọn họ chỉ có một, đó là giơ thương đâm thẳng.

Thành vệ quân huấn luyện cho tới bây giờ cũng là vô cùng gian khổ, mỗi binh sĩ dùng thương luyện tập thứ thương thuật không dưới vạn lần, mỗi khi rút lại đâm ra, ngưng tụ thành quả luyện tập suốt hai năm qua.

Vô luận tốc độ, lực đạo đều gần như hoàn mỹ, thậm chí còn mơ hồ lộ ra khí thế cường đại duy ngã độc tôn.

Người dùng thương – là vua của trăm binh khí.

Trăm vạn lần gian khổ rèn luyện liền tạo ra một binh lực vương giả không gì không phá nổi.

Khải Tát nhân cho dù lợi hại, đối mặt với trường thương lóe ra quang mang tử vong, cũng đành tránh ra thật xa.

Ngay cả có người hung hãn không sợ chết, miễn cưỡng tránh thoát bị trường thương đánh bất ngờ, tiến tới.

Nhưng chờ đợi bọn họ cũng là hai tấm chắn thật lớn.

Đao thuận thủ trên cơ bản lấy thủ làm chủ. Dưới tấm chắn che giấu, cho dù là ngẫu nhiên có cá lọt lưới, cũng đừng mơ tưởng có thể tiến đến trước người.

Ngay lúc Khải Tát nhân lâm vào lúc tiến lui đều khó, nỗ tiến trong tay cung nỗ binh liền vang lên. Một tính mạng lập tức có vẻ vô cùng yếu ớt vào giờ khắc này.

Ở xa thì công ở gần thì chiến, không chỗ nào không thể.

Đây là chiến thuật mà Tương Khổng Minh cố ý thiết định cho thành vệ quân.

Trên chiến trường, thiên biến vạn hóa, chỉ có nhờ vả vào chiến hữu phối hợp lẫn nhau, mới có thể đạt được cơ hội giữ mạng sống lớn hơn nữa.

Trải qua vô số lần tham thảo thí nghiệm, rốt cục xác định lấy năm người làm một tổ tạo thành đơn vị tác chiến cơ bản nhất.

Thành vệ quân chia làm vô số tiểu tổ, tổ cùng tổ bảo trì khoảng cách nhất định, bọn họ liên tục viện trợ cho nhau, tầng tầng tiến tới.

Vô luận một người có bao nhiêu dũng vũ, hay là kinh nghiệm chiến đấu, bọn họ so với những Khải Tát nhân thân kinh bách chiến vẫn kém hơn một bậc. Nhưng nếu nương dựa vào lực lượng của đoàn đội, bọn họ lại vững vàng chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.

“ Hay cho một thành vệ quân...” Trên mặt Lưu Tuấn Thư bất động thần sắc, nhưng trong lòng lại một mảnh mờ mịt.

Ở lúc này, hắn lại cảm thấy một tia rét lạnh.

Biểu hiện của những tân binh này vượt ngoài dự liệu của hắn thật lớn.

Nếu nói sự xuất hiện của Tần Dũng cùng Triết Biệt là sự đặc thù hiếm có, vậy biểu hiện của bọn lính bình thường này đủ để nói rõ một việc.

Hứa Hải Phong đã có một phương pháp huấn luyện binh lính cực kỳ hữu hiệu.

Tuy thực lực của bọn họ xa xa không bằng Hắc Kỳ quân trong truyền thuyết, nhưng chỉ cần Hứa Hải Phong nguyện ý, hắn có thể cho bộ đội khắp thiên hạ đều có được lực chiến đấu như thành vệ quân.

Một năm, chỉ cần một năm thời gian mà thôi.

“ Gặp quý, bọn họ từ nơi nào đi ra.” Khải Tát tướng lĩnh kêu lớn: “ Thám tử, thám tử đâu?”

Nhóm người này xuất hiện vô cùng đột ngột, trước đó lại không hề dự triệu, dùng hữu tâm đối vô tâm, lấy đội liệt chỉnh tề không ngừng chém giết chia rẽ Khải Tát nhân, kết quả như thế, mặc cho ai cũng nghĩ không ra.

Làm quan quân Khải Tát nhân ảo não nhất chính là, thám tử mình phái ra lại vô thanh vô tức biến mất. Cứ như vậy không hề dấu hiệu biến mất trên thế giới này. Nếu không, bọn họ tuyệt đối không chặt vật như thế.

Theo càng nhiều thành vệ quân dũng tiến vào trong doanh trại, phạm vi giao chiến của hai quân không ngừng mở rộng, nhân số tử vong thẳng tắp kéo lên.

Lúc này, bộ đội đặc chủng ẩn nấp gần đó lại bắt đầu hành động mà bọn họ am hiểu nhất.

Nếu hai quân chính thức giao chiến trực tiếp đối diện, cho dù nhân số của bộ đội đặc chủng có nhiều hơn gấp đôi, cũng không hề có tác dụng, nhưng lúc này thì khác.

Các lều trại, khắp nơi đều có chiến đấu phát sinh, tràn diện một mảnh hỗn loạn.

Chỉ là cục diện càng hỗn loạn, đối với bộ đội đặc chủng mà nói, lại càng giống như cá gặp nước.

Bọn họ thân mang lợi khí, vô luận là phi đao hay Khổng Tước Linh, ở trong tay bọn họ đều là bảo bối một kích mất mạng.

Cho tới bây giờ bọn họ cũng không chính diện giao phong với Khải Tát nhân, mà là chuyên môn ở sau lưng đánh một roi, đánh một gậy.

Trên chiến trường, thường thường xuất hiện một màn quỷ dị như vậy. Trong lúc bọn lính Khải Tát đang phần dũng tiến hành cuộc chiến sinh tử với những thành vệ quân, đang kịch chiến dữ dội, đột nhiên động tác cứng đờ, lập tức bị đối phương đâm xuyên một lỗ thủng ngay trước ngực.

Bọn họ há to miệng, chậm rãi nghiêng người, con mắt mở rộng, đúng là chết không nhắm mắt.

Bộ đội đặc chủng ở loại tình huống này, lực phá hư tạo ra thật lớn, không chút nào kém hơn thành vệ quân đang ra sức giết địch.

Bọn họ, mới là vương giả chân chính trong đêm tối.

Theo thời gian trôi đi, tiếng hò hét trong doanh địa từ từ giảm bớt, từ từ lẻ tẻ đến không còn tiếng vang.

Một canh giờ sau, chiến đấu đã tới kết thúc, mấy ngàn chiến sĩ Khải Tát nhân vĩnh viễn nằm xuống trên mảnh đất này.

Dưới sự chỉ huy của Lưu Tuấn Thư, bọn họ bắt đầu quét dọn cùng thống kê chiến trường.

Trận chiến đầu tiên của thành vệ quân, đã thuận lợi hoàn thành mục tiêu dự định.

Vì trận đánh này, Tương Khổng Minh cố ý an bày bộ đội đặc chủng, Triết Biệt, Tần Dũng, Lý Minh Đường dốc lực tương trợ. Có những cao thủ này giúp đỡ, lại còn lấy nhiều đánh ít, nếu vẫn không thể toàn diện tiêu diệt địch quân một cách thật xinh đẹp, thì những thành vệ quân này cũng không cần tồn tại nữa.

Phương xa, tiếng vó ngựa xa xa truyền đến, gấp gấp mà vững vàng.

Dần dần đến gần, thanh âm như trống trận phảng phất như đang xao đánh vào trong lòng mọi người.

Sắc trời đột nhiên tối sầm lại, lập tức một luồng ánh mặt trời chậm rãi lộ ra.

Trời....đã sáng.

288. Chương 288: Chiến Quả (thượng)

“ Phòng thủ...rào chắn...thứ thương binh liệt trận...”

Những tiếng quát liên tiếp từ trong miệng Lưu Tuấn Thư lạnh lùng phát ra, sắc mặt hần ngưng trọng, mơ hồ có một tia tức giận. Những người này cho dù huấn luyện hoàn mỹ thế nào, nhưng vẫn không thể thay đổi một sự thật, bọn họ đều là tân binh, đều là tân binh lần đầu tiên ra chiến trường.

Thành vệ quân như trong mộng mới tỉnh, tầm chắn binh cùng thương binh môn hợp thành đội liệt vô cùng hoàn chỉnh.

Trận hình vuông, vĩnh viễn là lựa chọn tốt nhất đối phó kỵ binh đột kích.

Trước bọn họ, nỗ cung thủ tháo xuống túi đeo sau lưng, bên trong chính là những thiết lãng tử(đinh) hình lục giác(sáu cánh), bọn họ chạy đến trước phương trận, ngay trong vòng mười bước rắc đầy dưới đất không chút quy tắc.

Số lượng thiết lãng tử không nhiều, nhưng đủ cấp cho đội ngũ kỵ binh không hảo ý một sự kinh hãi vừa vui vừa sợ ngoài ý muốn.

Dưới đêm tối còn mập mờ che giấu, thứ gây tai họa này nếu không trải qua sự tìm tòi cẩn thận, vốn không cách nào phát giác.

Nhanh chóng làm xong hết thấy, nỗ cung thủ vội vã chạy trở vào đại trận, bọn họ mở ra nỗ cung, nghiêm trận chờ đợi.

Tiếng vó ngựa từ từ đến gần, giống như tiếng sấm vang dội.

Đêm tối từ từ rút đi, lại một ngày mới đã tới.

Một vầng mặt trời đỏ từ trong mây mù hoắc nhiên lộ ra, chiếu ra vạn ánh sáng mờ, cơ hồ trong nháy mắt chiếu sáng cả bình nguyên, cũng làm nhiễm đỏ một tầng sương trắng. Tầng sương trắng như có như không kia dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống đang từ từ thối lui, thế giới lập tức sáng sủa rõ ràng.

Kỵ sĩ từ phương xa tới gần, trước mắt thành vệ quân xuất hiện một mảnh màu đen nồng đậm. Khải giáp mới tinh dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, đã tạo ra một ảo giác chậm rãi lưu động.

“ Hắc Kỳ quân...là chủ công tới.”

Tiếng hô to truyền khắp toàn quân, thành vệ quân môn sôi trào.

Đón ánh mặt trời, trên mặt Hứa Hải Phong hiện lên vẻ tươi cười vui mừng, đối với biểu hiện của những tân binh, hần cũng không ngoài ý muốn.

Bởi vì, hần cũng là từ một tân binh phát triển lên.

Thẳng đến hôm nay hần cũng sẽ không quên, lần đầu tiên ra chiến trường giao chiến với Khải Tắt nhân. Khi bọn hần đánh lùi sự tiến công của Khải Tắt nhân, sự xúc động sau khi bọn hần thắng lợi.

Lần đầu tiên ở trên chiến trường có thể giữ được tính mạng, cũng lấy được thắng lợi, loại cảm giác này ai chưa có kinh nghiệm qua sẽ khó tưởng tượng nổi.

Thành vệ quân vui mừng cười nói, bọn họ giờ cao binh khí trong tay, phóng khoáng giờ tay cười lớn.

“ Lưu thống lĩnh ở đâu...”

Tiếng hoan hô chợt yên ổn xuống tới, ánh mắt thành vệ quân nhìn kỹ trên người Lưu thống lĩnh vẫn vẻ mặt thông dong, không chút dao động.

Lưu Tuấn Thư đi nhanh ra, hần thi triển công phu khinh thân, chỉ chốc lát đã một mình đi tới trước mã đội.

Hứa Hải Phong xuống ngựa, đầy mặt tươi cười đón chào: “ Khắc huynh quả nhiên bất phàm, trận đầu tiên của thành vệ quân thắng thật mỹ lệ.” Hần có chút vái chào, nói: “ Hứa mỗ chúc mừng Lưu huynh kỳ khai đắc thắng.”

Từ sau khi gặp qua Lưu Đình, lại nghe một phen lời hoa nguyệt của Tương Khổng Minh, Lưu Tuấn Thư liền cam tâm tình nguyện ở lại Ngọa Long thành.

Thuộc hạ nhân tài dưới trướng Hứa Hải Phong cũng không thiếu, nhưng tướng lĩnh cao cấp có thể chân chính thống suất một quân cũng vô cùng thiếu thốn.

Thành vệ quân đã lần thứ hai khoách binh, nhân số lúc này đã ngoài ba vạn, nhưng chọn thống lĩnh, vẫn là một tâm bệnh của hần.

Trước khi Lưu Tuấn Thư tới, vẫn do Cát Hào Kiếm tạm thời quản lý.

Chỉ là vị tân nhậm giám sát sử của Ngọa Long thành cuối cùng cũng không phải người ra đời trong quân ngũ, muốn hần đảm nhiệm chức này cũng là miễn cưỡng mà thôi. Thắng đến sau khi Lưu Tuấn Thư quy thuận, hần mới có thể giải quyết được chuyện lửa cháy ngang mày này.

Lưu Tuấn Thư thân là một trong những tướng lĩnh kiệt xuất nhất của Lưu gia, làm việc rất có thủ đoạn, chỉ trong một tháng đã làm cho thành vệ quân hoàn toàn thuần phục. Vị trí thống lĩnh này thật ra thật sự đã rất vững chắc.

Có chút khom người, Lưu Tuấn Thư thi lễ, nói: “ Không dám nhận, Hứa đại tướng quân chỉ trong một năm, nghiêm chỉnh huấn luyện, thành vệ quân đã đủ chiến lực, Lưu mỗ chỉ là hưởng thành quả mà thôi.” Khẩu khí của Lưu Tuấn Thư tuy vẫn lạnh nhạt, nhưng đúng là xuất ra từ trong phế phủ.

Thành vệ quân đại khái là dân chúng Thổ Phiên quốc, lúc Hứa Hải Phong rời khỏi kinh sư, sau khi trở về Ngọa Long thành, mới bắt đầu gây dựng thành quân.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi, biểu hiện của bọn họ đã có chút khả quan.

Kỳ thật nếu bàn về tổ chất binh viên cũng không tốt lắm, nhưng sau khi bọn họ đoàn đội phối hợp, đã làm Lưu Tuấn Thư mở rộng tầm mắt.

Nghĩ muốn đạt tới trình độ ăn ý như vậy, theo Lưu Tuấn Thư phỏng chừng, dù là tinh nhuệ chi sư của Hoàng Long quân đoàn, ít nhất cũng cần tới mấy năm. Nhưng những thành vệ quân tổ chất cũng không quá tốt này lại dễ dàng làm được, điều này làm cho Lưu Tuấn Thư thật sự giật mình.

Sau đó, dưới sự cho phép của Hứa Hải Phong, Lưu Tuấn Thư tiếp xúc tới quân giáo chuyên môn dùng để bồi huấn những sĩ quan cấp thấp có một không hai trên đời.

Ở bên trong học tập một đoạn thời gian, hần mới hiểu được đạo lý bên trong.

Thành vệ quân cùng với những bộ đội khác bất đồng, bọn họ phi thường chú trọng, chính là bồi dưỡng cùng rèn luyện quan quân cấp thấp, điểm này ngay tại đương kim thiên hạ, không có chi bộ đội nào có thể so sánh.

Trung, cấp thấp quan quân, đặc biệt là tác dụng của quan quân cấp thấp ở trong quân đội, là lực mạnh khôn cùng lạ thường không thể thay thế.

Lý luận như vậy hoàn toàn phá vỡ tri thức dĩ vãng của Lưu Tuấn Thư, nhưng cẩn thận nghĩ lại, hẳn không thể không thừa nhận, những lời này chính thật là câu danh ngôn chí lý.

Tướng lãnh tràn ngập mị lực quả thật có, như Lưu Tuấn Thư nhìn thấy, chỉ tính trong cảnh nội Đại Hán, ít nhất có năm người.

Cổ Đạo Nhiêm, Phương Lệnh Thiên, Phương Lệnh Thần, Đàm Hoàn Đạt cùng Lý Bác Hồ.

Năm người bọn họ thống suất bộ đội, ở trong lòng những quân sĩ dũng cảm đều có địa vị vô thượng sùng cao, bọn họ thậm chí bằng vào danh tiếng của chính mình có thể thắng được trái tim của một chi quân đội.

Nhưng tướng lãnh như vậy dù sao quá ít, cho dù dùng lông phượng sừng lân để hình dung cũng tuyệt không quá đáng.

Vô luận là tân nhiệm Thiên Ứng quân đoàn đại thống lĩnh Trương Tấn Trung, hay Hoàng Long quân đoàn đại thống lĩnh Lưu Chính Trung, bọn họ đều không đạt được tới cấp bậc này.

Mệnh lệnh của năm vị tướng lãnh ở trong bộ đội của mình, sẽ giống như thánh chỉ, có thể được tử mĩ chấp hành thật cẩn thận. Lúc hai quân giao chiến, chỉ cần đại kỳ của họ còn tung bay trên chiến trường, quân đội của bọn họ sẽ giữ vững được dũng khí.

Bọn họ có thể làm được điểm này, đó là bởi vì bọn họ là tinh thần cột trụ trong quân, danh tự của bọn họ đã đại biểu cho khí phách của quân nhân.

Đại Hán để quốc chú trọng nhất chính là bồi dưỡng cùng phát quật cho những tướng lãnh cao cấp, một khi có tướng lãnh như vậy, lực chiến đấu của bộ đội sẽ gia tăng rất nhiều.

Chẳng qua ngoại trừ đích hệ bộ đội đại doanh phương bắc của Phương gia, những vị thống lĩnh còn lại tại vị nhiều nhất chỉ có mười năm, thời gian vừa đến, bọn họ sẽ phải bị điều ra khỏi quân đội của mình.

Bởi vì khi bọn họ làm được điểm này, thì bộ đội bọn họ suất lĩnh cũng biết thành tư quân của chính họ. Mà nguyên nhân chính là vì như thế, quân đội của họ mới bộc phát ra được lực chiến đấu vô địch.

Nơi này là Đại Hán, là thiên hạ của Lưu gia, vô luận là vị hoàng đế nào, dù hẳn có là hiền minh, cũng không cách nào dung nhẫn loại uy hiếp như vậy.

Vì thế mấy trăm năm qua, ngoại trừ đại thống lĩnh của quân đoàn phương bắc xuất thân từ Phương gia, đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn xuất thân từ Lưu gia ra, còn lại đại thống lĩnh của tam đại quân đoàn đều là vô số.

Làm như vậy sẽ tạo ra một hậu quả không thể tránh được, đó chính là sau khi vị tướng lãnh đó rời đi khỏi quân đội của chính mình, danh vọng của bọn họ sẽ giảm đi rất nhiều.

Đồng dạng, nếu người thống suất mới của bộ đội đó không phải danh tướng như thế, sĩ khí của bọn lính cũng tuyệt đối không cao, càng thêm không có khả năng phát xuất ra lực chiến đấu mạnh mẽ như trước.

Đạo lý này, mỗi người đều hiểu, nhưng từ đầu đến cuối, bao nhiêu thánh hiền đều bó tay không cách giải quyết.

Lực chiến đấu của quân đội so với giang sơn của nhà mình thứ nào trọng yếu, đây tựa hồ là mâu thuẫn không cách nào giải quyết.

Nhưng quân giáo xuất hiện, lại cải biến hiện tượng này, những thấp, trung quan quân được hệ thống huấn luyện, khiến cho quân đội ngưng tụ sự đoàn kết trước đó chưa từng có. Lực ngưng tụ cường đại đại biểu cho lực chiến đấu vô địch.

Bọn họ đã không phải là quân đội tư nhân, không...bọn họ vẫn là quân đội tư nhân, vì bọn họ thuần phục chính là Hứa Hải Phong, là hiệu trưởng quân giáo Hứa Hải Phong, mà không phải người đảm nhiệm thống lĩnh thành vệ quân Lưu Tuấn Thư.

Hắn biết, tuy mình là trưởng quan cao nhất của chi bộ đội này, nhưng một khi nghĩ muốn mưu đồ làm loạn, nghĩ muốn bất lợi đối với Hứa Hải Phong, vậy chờ đợi hẳn sẽ là hậu quả không thể tưởng nổi.

Dù cho hắn đảm nhiệm vị trí này suốt mười năm, hắn vẫn không dám có hi vọng xa vời.

Bởi vì hắn không dám xác định, khi Hứa Hải Phong xuất hiện trước mặt chi bộ đội này, các tướng sĩ sẽ làm ra lựa chọn như thế nào.

Lưu Tuấn Thư ngẩng đầu nhìn gương mặt tươi cười của Hứa Hải Phong, khuôn mặt hòa ái mang theo ý cười nhẹ nhẹ, phẳng phất như trong thiên hạ không còn chuyện gì có thể làm khó được hắn.

Có lẽ, hắn đã trở thành vị danh tướng thứ sáu của Đại Hán.

“ Như thế nào? Lưu huynh đối với biểu hiện của các nhi lang môn hải lòng không?” Cảm nhận được ánh mắt khác thường của hắn, nụ cười trên mặt Hứa Hải Phong càng thêm nồng hậu.

Lưu Tuấn Thư yên lặng gật đầu, dù hắn không nói một lời, nhưng hắn không thể không thừa nhận.

Thành vệ quân là chi bộ đội tốt nhất, đặc tâm nhất mà hắn suất lĩnh.

Trong thường ngày, các tướng sĩ luôn tự phát tham thảo, trao đổi những tâm đắc có được của chính mình. Đặc biệt là trước khi đại chiến, loại không khí này càng thêm nồng hậu.

Lần này trước khi xuất chinh, những tướng lĩnh có tư cách tham gia vào kế hoạch hành động đều đem những ý kiến mình nhìn thấy, đưa ra vô số đề nghị, có rất nhiều điều mà chính bản thân Lưu Tuấn Thư cũng chưa từng để ý tới.

Hắn đều thu nhận hết những ý kiến này, nhưng một khi hắn quyết định xuống, trong quân sẽ không còn nửa câu phản đối.

Dù trong lòng bọn họ có bất mãn đối với quyết định của hắn, nhưng trong hành động, bọn họ lại biểu hiện hoàn toàn phục tùng.

Trên đại đường của quân giáo, có một hàng chữ nạm vàng rất to: “ Phục tùng mệnh lệnh.”

Đúng vậy, thiết luật đầu tiên của quân đội, không phải linh hoạt quyền biến, không phải dùng mãnh ương ngạnh, mà là phục tùng.

Phục tùng mệnh lệnh.

Không có lý do gì, chỉ có bộ đội tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh mới là một thiết quân chân chính.

Thành vệ quân làm được, ngày đầu tiên khi bọn họ tham gia học tập đã nhận được một tư tưởng – phục tùng mệnh lệnh.

Thẳng đến hôm nay, bọn họ rốt cục làm được, hơn nữa còn làm được gần như hoàn mỹ.

289. Chương 289: Chiến Quả (hạ)

Nhưng lúc này Lưu Tuấn Thư đứng tại đây, đã là câu trả lời tốt nhất.

Nhưng Hứa Hải Phong cũng hỏi một câu, bởi vì đây là lệ thường trong quân, là hạ cấp quan quân hướng thượng cấp báo cáo chiến tích, là một trình tự cần phải có.

Trong bất tri bất giác, có lẽ là không hề cố ý, tóm lại tuy lúc này cách xưng hô của Hứa Hải Phong cũng chưa từng thay đổi, nhưng trên thực tế, vẫn đối đãi với hắn như đối với thuộc hạ của mình.

Thanh âm rất bình tĩnh xuất từ miệng Lưu Tuấn Thư, phẳng phất hắn đối với việc này không hề cảm giác: “ Cướp doanh phi thường thuận lợi, ba ngàn bộ đội chiến đấu của Khải Tắt nhân chết hết hầu như không còn, còn sống không đủ hai thành. Còn lại truy trọng tùy quân hậu cần bộ có hơn ba ngàn người, đều đã đầu hàng.”

Nói tới đây, sắc mặt của hắn đột nhiên cổ quái.

Hứa Hải Phong kỳ lạ, hỏi: “ Thế huynh, chẳng lẽ có gì không ổn sao?”

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Lưu Tuấn Thư nói: “ Ở giữa những quân lính hậu cần, có một ngàn nữ nhân.”

“ Nữ nhân?” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi một câu.

Lưu Tuấn Thư trọng trọng gật đầu, đối với việc này không hề đánh giá.

Hứa Hải Phong bật cười nói: “ Lá gan của Ban Khắc La Phu Đặc đúng là lớn thật, cũng dám quang minh chính đại mang theo nữ nhân xuất chiến, hắc hắc...rất giỏi.”

Tuy không nói rõ, nhưng vô luận là Hứa Hải Phong hay Lưu Tuấn Thư, cũng biết thân phận của đám nữ nhân này, các nàng đều là một đám quân kỹ(kỹ nữ trong quân đội) mà thôi.

Năm vạn hán tử cường tráng tụ tập cùng một chỗ trong thời gian dài, nếu như không cho cơ hội phát tiết, đối với một chi quân đội mà nói, cơ hồ là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Nếu để cho đám hán tử ăn cơm no không chuyện gì làm cả ngày, thì việc đánh nhau xô xát sẽ rất nhiều, sau đó sẽ là tâm tình bất mãn không ngừng thăng lên.

Nếu tích lũy đến một trình độ nhất định, cho dù khiến cho hỗn loạn cũng không có gì kỳ lạ.

Vì tránh cho loại cục diện này xuất hiện, cần phải phát tiết là không sao tránh khỏi, vì thế quân kỹ cũng tự nhiên được sinh ra.

Dù sao, đưa mắt thiên hạ, có thể chân chính làm được vô dục vô cầu, không hề điều kiện mà duy mệnh là từ, chỉ có một chi quân đội có một không hai như Hắc Kỳ quân mà thôi.

Loại hiện tượng này không đơn giản chỉ có đệ tứ quân đoàn của Khải Tắt, cho dù là tại bộ đội của Đại Hán, Hung Nô cũng là một chuyện rất bình thường.

Chỉ là làm cho hai người họ kinh dị chính là, Ban Khắc La Phu Đặc lại gan lớn hơn trời.

Mang theo kỹ nữ đi theo bộ đội hành quân chiến tranh, hẳn tuyệt đối là người thứ nhất.

“ Các nàng đều là chiến lợi phẩm do Ban Khắc La Phu Đặc cướp tới từ những địa bàn hán chiếm được. Bị đồ phu này giữ lại không báo, các nàng ở trong đệ tứ quân đoàn cũng không hề có tự do.”

Hứa Hải Phong lập tức hiểu được, những người này đều không được lộ ra, không khỏi cười lạnh nói: “ Đồ phu này, thật sự là hiểu được thu tâm binh lính a.”

Lưu Tuấn Thư khẽ lắc đầu, đối với hành vi này của Ban Khắc La Phu Đặc hẳn tuyệt đối không đồng ý.

Chỉ là, bọn họ cũng không từng nghĩ đến, Ban Khắc La Phu Đặc cũng không giống người thường. Binh lính của hắn cũng tàn bạo bất nhân, tuy lực chiến đấu tại Khải Tắt bài danh thật cao, nhưng bạo lệ khí ở trong đội ngũ vượt xa quân đội bình thường.

Hắn làm như vậy, cũng là có nỗi khổ không nói nên lời.

“ Lần này cướp doanh, công lao lớn nhất chính là bộ đội đặc chủng của Lâm Gia Huy suất lĩnh. Bọn họ thần xuất quỷ nhập, trước khi quân đội chúng ta đến trước, cũng đã tiêu diệt toàn bộ ám tiêu thám tử dọc theo đường đi. Thẳng đến khi chúng ta tiếp cận doanh địa, mới để cho bọn họ phát giác.” Lưu Tuấn Thư tiếp tục nói.

Đối với đội ngũ mà hắn mới tiếp xúc trước khi xuất chinh, đã làm hắn bội phục đến sát đất.

Bọn họ không ngờ có thể dưới tình huống thần không biết, quỷ không hay đem những ám tiêu của Khải Tắt nhân toàn bộ diệt trừ, đây là bản lĩnh cỡ nào, bọn họ làm sao làm được.

Nếu bọn họ không phải quân mình, mà là địch nhân thì sao?

Nghĩ đến đây, Lưu Tuấn Thư liền không chế không được sự run rẩy trong lòng.

Hắn cầm binh nhiều năm, tự nhiên biết rõ tâm quan trọng bên trong.

Thám tử ám tiêu cũng tương đương như lỗ tai cùng đôi mắt của quân đội, nếu đột nhiên biến thành một người mù cùng câm điếc, vậy đối với chi quân đội đó mà nói, vận mệnh của bọn họ trên cơ bản đã được quyết định.

“ Bọn họ là người nào?” Không tự chủ được, Lưu Tuấn Thư hỏi.

“ Võ lâm nhân sĩ.” Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười nói.

“ Võ lâm nhân sĩ?” Đối với câu trả lời này, Lưu Tuấn Thư rất là kinh ngạc, lúc nào võ lâm nhân sĩ lại phục tùng mệnh lệnh đến như thế? Điều này hoàn toàn khác hẳn với sự nhận biết từ trước tới nay của hắn.

“ Không nói chuyện này.” Hứa Hải Phong buồn cười nhìn hắn, từ sau khi đến Ngọa Long thành định cư, còn thật khó khăn nhìn vẻ kinh ngạc như thế của hắn.

Nghe được Hứa Hải Phong không muốn nói nhiều về vấn đề này, Lưu Tuấn Thư cũng liền tránh khỏi đề tài.

“ Ngoại trừ tù binh, vật phẩm thu được còn đang tính toán, hẳn là rất nhanh sẽ có con số cụ thể. Chẳng qua có thể khẳng định chính là, lần này đoạt được phong hậu, vô luận lương thảo trang bị đều là khả quan.”

“ Nga?” Hứa Hải Phong nhìn hắn, thầm nghĩ như thế nào trước kia không có nhìn ra hắn lại có năng lực ở phương diện này.

Tựa hồ là cảm ứng được nghi hoặc của Hứa Hải Phong, sắc mặt Lưu Tuấn Thư thoáng đỏ một chút, nói: “ Trong sổ tù binh của Khải Tát nhân, có một nhân vật tương đối đặc thù...”

Dừng lại một chút, trên mặt hắn cũng toát ra vẻ thú vị: “ Đó là một người Hán.”

“ Người Hán? Người Hán trong Khải Tát?”

“ Không sai, theo chính hắn nói, hai mươi năm trước, bởi vì đắc tội quyền quý Đại Hán, nên đào vong đến Khải Tát.” Lưu Tuấn Thư giải thích.

“ Hai mươi năm trước, vậy chính là lúc còn chưa xung đột với Khải Tát.” Thần quang trong hai mắt Hứa Hải Phong chợt lóe, nói: “ Hắn biết tình thế trong quốc nội Khải Tát?”

Khải Tát nhân đông tiến chẳng qua mới mấy năm thời gian, từ khi cuộc chiến triển khai, hai nước liền đề phòng lẫn nhau, đối với việc phong tỏa tình báo cực kỳ nghiêm khắc.

Tuy vẫn giao dịch thông thương, nhưng hạn chế cũng gia tăng thật lớn, nghĩ muốn được tình báo chuẩn xác đó là việc muôn vàn khó khăn.

Khải Tát Lâm mặc dù có trao đổi tình báo với Hứa Hải Phong, nhưng trong lòng bọn họ đều có cố kỵ. Tình báo giao cho đối phương đều được chọn lọc kỹ càng, tuy bên trong không thiếu giá trị đặc thù, nhưng đồng thời cũng có giới hạn nhất định.

Vì việc này, Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh tốn hao tinh lực thật lớn, đáng tiếc hiệu quả cũng không lớn.

Nếu người nọ thật sự đào vong đến Khải Tát hồi hai mươi năm trước, vậy đối với quốc nội Khải Tát tất nhiên phải rõ như lòng bàn tay.

Trên mặt Hứa Hải Phong lộ ra vẻ tươi cười, chẳng lẽ thật sự là lão thiên mở mắt.

“ Đây đúng thật là một tin tức tốt.” Hứa Hải Phong cười nói.

“ Đúng vậy, Lưu mỗ đã giam riêng người này, xin mời Hứa đại tướng quân tự mình thẩm vấn.”

Nhìn hắn, trong lòng Hứa Hải Phong cảm thán, cho đến ngày nay, tuy Lưu Tuấn Thư đã hiệu mệnh cho mình, đảm nhiệm chức thống lĩnh thành vệ quân, nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn không chịu gọi mình một tiếng chủ công.

Bởi vậy có thể thấy được, ở trong tim của hắn vẫn có khúc mắc, mà đây là một hiện tượng không tốt lắm.

Kỳ thật, ngoại trừ Lưu Tuấn Thư ra, trong Ngọa Long thành vẫn còn một vị đại tướng tài giỏi có thể cầm binh.

Đó là chính là Lý Quan Anh của Thương Lang quân đoàn, người này ở tại đại doanh tây bắc cùng Hung Nô tác chiến nhiều năm, vốn là nhân tuyển xứng đáng cho chức thống lĩnh thành vệ quân.

Nhưng hắn vừa đi tới Ngọa Long thành, liền vào ở trong Phương phủ, cùng Phương Hưởng Minh huynh đệ tiến tới quá gần.

Biểu hiện như vậy của hắn, lại làm sao khiến cho Hứa Hải Phong chịu phó thác trách nhiệm.

“ Ai...” Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, việc trong thành bẽ bộn vô số, vô cùng phức tạp, một khi lâm vào vòng tranh bá thiên hạ, rất nhiều sự tình đều là không thể tự chủ.

“ Hứa tướng quân, mời vào doanh.”

Lời của Lưu Tuấn Thư cắt đứt ý nghĩ của Hứa Hải Phong, hắn thu hồi cảm khái trong lòng, mỉm cười gật đầu.

Bàn tay Hứa Hải Phong vung lên, bọn kỵ sĩ Hắc Kỳ quân ở phía sau đứng vững trong gió, giống như những pho tượng điêu khắc, không hề nhúc nhích.

Mà một mình hắn cười Ô Vân, hướng doanh địa đi tới, tới trước mấy chục thước đại môn, hắn cao cao giơ lên trường thương trong tay, ngưng lại bất động.

Thành vệ quân lập tức an tĩnh, sau đó liền bộc phát ra tiếng hoan hô kịch liệt đình tai nhức óc.

“ Chủ công vạn tuế...”

Không biết là ai, cũng không biết từ đâu vang lên, một thanh âm cao ngang giống như cắt ngang qua buổi sáng sớm.

Trong thành vệ quân xuất hiện sự tao động ngoài ý muốn, trong không khí, liền có sự trầm trọng khiến nội tâm người khác rối loạn.

Nhưng sau một lúc lâu, thanh âm thứ hai liền cao cao vang lên: “ Chủ công vạn tuế...”

Đạo thứ ba, thứ tư, dần dần toàn bộ thanh âm nối thành một mảnh, hơn hai vạn người đồng thanh hô to: “ Chủ công vạn tuế...”

Sắc mặt Lưu Tuấn Thư lúc trắng lúc xanh, hắn cắn chặt môi dưới của mình, bắt buộc mình không để ý đến thanh âm cực kỳ chói tai kia.

Ở trong tim của hắn chậm rãi hiện ra một gương mặt thê lương diễm lệ, một khi nghĩ đến đôi mày cau chặt kia, tim của hắn chỉ có một trận đau đớn.

Chỉ cần có thể làm đôi mày kia giãn ra trên khuôn mặt xinh đẹp nọ, hắn tình nguyện trả bằng bất cứ giá nào, dù là cả quan niệm đạo đức cả đời của hắn cũng không tiếc.

Thành viên của bộ đội đặc chủng đưa mắt nhìn nhau, không biết làm sao.

Bọn họ đều là hạng người tinh anh trong võ lâm Đại Hán, lý do gia nhập bộ đội đặc chủng tuy khác nhau, nhưng mục đích của đại đa số người chính là giết địch đền nợ nước.

Nhưng thành vệ quân công khai quát to như thế, đã đem ý đồ của Hứa Hải Phong hoàn toàn bộc lộ.

Hắn đứng là có ý đồ nhúng chàm lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn.

Nếu thiên hạ thái bình, Hán Hiến đế còn sống, trong bọn họ nhất định sẽ có nửa số người lập tức phát tay áo bỏ đi.

Nhưng mà hôm nay, chính là lúc hỗn loạn nhất kể từ khi Đại Hán lập quốc mấy trăm năm qua, dù là kinh sư Đại Hán vững chãi suốt mấy trăm năm, cũng đã rơi vào trong tay Hung Nô nhân.

Hán tộc lúc này, cần thiết chính là một thủ lĩnh mạnh mẽ cường đại. Chỉ có người như vậy mới có thể khu trục ngoại tộc, một lần nữa đem vinh diệu của Đại Hán truyền khắp đại địa.

Hứa Hải Phong đúng là một trong những người có được thực lực này, từ sau khi nhìn thấy qua năng lực chân chính của Hắc Kỳ quân, Tần Dũng, Triệt Biệt bọn họ, cho dù người có hà khắc bao nhiêu cũng sẽ không còn phản đối câu hoan hô kia.

Vậy đến tột cùng nên đi đâu về đâu, trên mặt bọn họ là một mảnh mờ mịt.

Hứa Hải Phong thản nhiên cười, trên mặt hiện lên một mảnh sáng rực, như bầu trời sau cơn mưa, làm tươi mát lòng người.

Trong nét tươi cười của hắn, có sự tự tin vô cùng cường đại, hai mắt hắn nhìn tới, cũng không phải là tòa quân doanh nho nhỏ trước mắt, mà là cương vực vô cùng rộng lớn của Đại Hán thiên triều.

Lúc này, gương mặt hắn tươi sáng, trong lồng ngực hào khí can vãn cháy bỏng nhìn thẳng hướng tương lai xa xôi.

290. Tập 11: Trục Lộc Trung Nguyên – Chương 290: Vong

“Hi...”

Một tiếng than khóc, con ngựa duy nhất nặng nề khụy xuống, trong hai mắt nó mơ hồ có một tia ươn ướt, hay là con ngựa này cũng cảm nhận được nỗi bi ai, khi rơi vào bước đường cùng, không lối thoát.

“Uống..”

Một chén máu ngựa nồng đậm đưa lên khoe miệng Lưu Chính Trung, hắn gian nan mở mắt, há mồm đem máu ngựa nuốt xuống.

Tuy rằng mùi máu tươi nồng đặc làm cho người khác phải thấy sợ hãi, nhưng hắn vẫn uống như nước cam lộ.

“Sang huynh, xem ra đại nạn của chúng ta đã tới rồi.”

Tại một bãi cồn cát, thanh âm khàn đục gần như không nghe được, trầm thấp vang lên.

Lưu Chính Trung liếm đôi môi đã muốn khô khốc, phảng phất như trong cổ họng đang bị một ngọn lửa hung hăng thiêu đốt, hắn cười khổ gật đầu, nhưng đã muốn không được, bởi vì mất máu nhiều, cả người đã mệt mỏi, có thể duy trì được đến hiện tại, thậm chí đã muốn vượt qua khỏi cực hạn của hắn.

Nửa tháng trước, bọn hắn tại chỗ tiếp tế thứ hai của Lục Châu đã bị người Hung Nô phục kích, tuy rằng dốc sức chiến đấu nên đã thoát khỏi vòng vây, nhưng bị tổn thương nghiêm trọng, mấy ngày kế tiếp, bởi vì không có được phẩm, thực vật, nước uống cùng các trang thiết bị nhất định, những binh lính mang thương thể nghiêm trọng đã bắt đầu ngã dần xuống phiên sa mạc vô biên vô hạn này,... giống như.. chưa bao giờ từng tồn tại.

Sau lưng bọn họ, người Hung Nô giống như chó săn ngửi được mùi xương thịt, đuổi theo không ngừng.

Ngay tại năm ngày trước, người chịu trách nhiệm dẫn đường là Trần Đại Hải, tại một trận mai phục của quân địch, trong lúc chiến đấu đã trúng một tiễn mà bất hạnh vong mạng. Tuy rằng, cuối cùng bọn hắn cũng thoát khỏi vòng vây của quân địch. Nhưng ở trong sa mạc hoang vu như này, ánh mắt cầu bọn họ giống như người mù, không thể tìm ra đường đi tới trạm tiếp tế.

Rốt cuộc, con ngựa cuối cùng cũng đã ngã xuống, nó chết dưới chuỷ thủ của Trương Tử Hoa.

Tiến vào sa mạc rộng lớn có mười năm người. Cho tới bây giờ chỉ còn lại hai người.

Hai người một ngựa dưới ánh dương quang lộ ra một cảnh tượng vô cùng thê lương, chính là lúc này, con ngựa duy nhất cũng bước chân đi theo đồng bạn của nó.

Sơn cùng thủy tận, bọn hắn thật sự đã rơi vào bước đường cùng. Tuy rằng trước khi rời khỏi Lưu Chính Khải, bọn hắn đã biết, sớm muộn gì ngày này cũng sẽ đến, nhưng hôm nay, trong lòng của bọn họ lại có chút không chấp nhận.

Hai mắt khép đóng chặt bỗng nhiên mở to, Lưu Chính Trung vô lực trở mình ngồi dậy, hắn ngưng thần nói: “Có... người”

“Cái gì?”

Trương Tử Hoa lo lắng nhìn hắn. Trên mặt của Lưu Chính Trung có một mảnh phiếm hồng quý dị, đó cũng không phải là cái chuyện gì tốt, đột nhiên trên mặt hắn lại lộ ra vẻ đỏ ửng. Làm cho trong lòng Trương Tử Hoa dâng lên một cổ cảm giác sợ hãi.

Hồi quang phản chiếu sao?

Lòng hần trầm xuống, người bằng hữu trước mặt này đã năm mươi tuổi, nếu hần ngã xuống theo bọn họ, chính mình chỉ còn lại một mình tại đây.

Lúc đám người Hung Nô phục kích, toàn bộ hộ vệ. Chính vị đại thống lĩnh chưởng quản mười vạn đại quân này, đã không để ý đến an nguy bản thân cùng địch ầu đả, đem toàn lực bảo vệ an toàn cho tính mạng của hần.

Võ công của hần thấp nhất trong đoàn người, nhưng lại là người sống sót cuối cùng, và hần cũng là một cái nhân sĩ tàn tật.

Hơi rung áo bào lên, trên người hần có vài vết thương nhỏ bé không đáng kể, này đó, đều là các dũng sĩ kia đã dùng tánh mạng của họ để bảo vệ mình.

Trương Tử Hoa luôn lạnh lùng vô tình, vào lúc này bàn tay của hần khê chạm vào gương mặt nặng nề lau đi một cái, khoé mắt có một tia nước động, tiêu tán vào trong không khí.

“Thế huynh, nằm xuống, nghỉ ngơi thêm một chút nữa.” Thanh âm của hần có chút lạc giọng, nghẹn ngào.

Dường như đã không còn một tia cảm giác nào, Lưu Chính Trung cố gắng lắc đầu, nói: “Không đúng, có tiếng vó ngựa.”

Trong lòng rung mình, sắc mặt của Trương Tử Hoa khê biến sắc, võ công của hần thấp kém, còn xa mới bằng vị nhất phẩm cao thủ Lưu Chính Trung này.

Cho dù là Lưu Chính Trung sắp rơi vào trạng thái hôn mê, nhưng trong lòng vương bận, vẫn tỉnh táo ở một bước cuối cùng.

Dõi mắt nhìn về phía xa, cuối chân trời, tầm mắt có thể nhìn thấy một đám chấm đen nhỏ hiện lên trong mắt hần.

Hần quay đầu nhìn vào trong mắt của Lưu Chính trung, hai người cười khổ, bọn hần đã không còn đường thoát thân.

“Nhiều thời gian như vậy, điện hạ hần đã bình an rồi đi rồi.” Trương Tử Hoa giống như tự nhủ nói.

“Có lẽ...” Lưu Chính Trung hắc hắc cười hai tiếng, thanh âm khàn đục của hần rơi vào trong tai Trương Tử Hoa, lại không cảm thấy chói tai một chút nào, nói: “Điện hạ đã tới Kỳ Lân quân đoàn.”

“Là sao?”

Trương Tử Hoa ngồi ở đó, cứ như vậy cùng Lưu Chính Trung hai người dựa vào nhau, hần lẳng lặng nhìn điểm đen nơi phương xa đang lớn dần, cho đến khi xuất hiện trước mặt bọn họ.

Quả nhiên là người Hung Nô, hơn năm mươi người cưỡi gió mà tới, sắc mặt của bọn chúng đều tiêu tụy giống nhau, lộ ra vẻ mệt mỏi từ trong xương tủy, chỉ là trong mắt của bọn chúng, lại loé ra thần sắc hưng phấn, đó là ánh mắt đói khát hung tàn của mãnh thú khi trông thấy con mồi sắp rơi vào trong bàn tay của mình.

Kể cầm đầu nhe răng cười một tiếng, hần cắn răng, nghiêng lợi, oán hận nói: “Rốt cuộc đã đuổi kịp mấy con thỏ này.”

“Vậy sao?”

Đột nhiên Trương Tử Hoa mỉm cười, nụ cười của hần như chưa bao giờ vui vẻ đến thế, lại giống như một gáo dầu sôi, hung hăng tưới lên lồng ngực Hám Chỉ, khiến cho hần nổi giận lôi đình.

Thân hình vừa động, Hám Chỉ tung người nhảy lên cao, giống như hùng ưng vỗ cánh, bay về phía hai vị hần tử sức cùng lực kiệt đang nằm trên mặt đất kia.

“Đình...”

Giữa không trung, bảo đao tuốt khỏi vỏ, một tia quang mang chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của Trương Tử Hoa, nhưng khuôn mặt đó không hề tỏ ra sợ hãi, tươi cười mang theo biểu tình như được giải thoát khỏi nỗi thống khổ.

Hám Chỉ rùng mình, hấn bản tính nóng nảy, mỗi lần chiến đấu, nhất nhất đều xông lên phía trước giết đối thủ, vong hồn chết ở dưới tay hấn, tuyệt đối có không ít.

Đối với biểu tình của người sắp chết, hấn cũng chưa từng thấy qua ai như thế này, không ai mà không kinh hãi, khủng hoảng, thậm chí nghiến răng nghiến lợi, chết không nhắm mắt. Nhưng mà, về mặt điềm tĩnh an tường như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tuy rằng trong lòng của hấn rất đổi kinh ngạc, nhưng bảo đao nơi tay vẫn không ngừng. Mắt thấy muốn đem hai người này phanh thây dưới đao.

Bỗng nhiên, một chút hàn quang từ sau lưng hấn phóng tới, đi sau mà tới trước, thanh âm thanh thúy vang lên. Một đao của Hám Chỉ đã bị người này chặn dạt ra.

Hấn lộn một vòng trên không trung, sau khi hạ xuống đất, xoay người lại, hung quang trong mắt bắn ra khắp nơi, giống như ánh mắt liệt báo săn mồi, gắt gao nhìn chăm chăm vào vị hấn tử cao lớn đang đứng ở trước mặt hấn.

“Hám Chỉ huynh, đi nhiều ngày đường như vậy, khó trách khỏi tức giận trong lòng, không bằng tạm thời nghỉ ngơi, để cho Sĩ Đa xử trí bọn họ, như thế nào?”

Hấn đối với ánh mắt căm thù của Hám Chỉ đang nhìn mình, mà làm như không thấy. Sĩ Đa chậm rãi nói.

Hám Chỉ mím môi, cắn răng, hai mắt dần dần nổi lên một tia nguy hiểm cực độ.

Nhưng có điều, thấy khoe miệng của Sĩ Đa vẫn tươi cười thản nhiên. Chỉ là trong mắt của hấn cũng không có nửa phần tiếu ý. Tay hấn nhẹ nhàng đặt trên sống đao giắt nơi hông, đứng im bất động.

Ánh mắt của Hám Chỉ đảo qua trên tay hấn, lập tức trên mặt hơi có một tia biến hoá.

Sĩ Đa vừa mới xuất một đao kia, rõ ràng nhanh như thiểm điện, vốn lại trầm ổn ngưng trọng. Không ngờ hấn có thể đem hai loại cảm giác bất đồng này dung nhập vào trong đao pháp.

Hay là.. Hay là hấn đã bước vào cảnh giới nhất phẩm cao thủ?

Trong lòng Hám Chỉ dâng lên hàng trăm câu hỏi, hấn quay đầu lại, phía sau có hơn năm mươi người cười ngửa. Trong đó cũng có sĩ Yết tộc chiếm ba mươi người, bọn họ đều là hảo thủ tinh nhuệ trong tộc.

Nhưng khi, ánh mắt của hấn nhìn về hai mươi Hung Nô nhân của Phi Mã quân đoàn, nhất thời lại nhớ được một chuyện.

Sĩ Đa là con trai độc nhất của Cáp Mật Thứ, hấn cùng mình đồng thời tiến vào trong sa mạc, nếu sau này ra ngoài, chỉ còn lại chính mình một người.

Như vậy, bất cứ là cái lý do gì, chỉ sợ đều không thể lấy được tín nhiệm của Cáp Mật Thứ.

Vị quốc sư đại nhân nắm giữ binh quyền mấy chục năm qua của dân tộc Hung Nô này, cũng không phải là một lão già hồ đồ a....

“Được, vậy thì theo lời Sĩ Đa huynh nói, người này liền giao cho huynh xử lý.” Hám Chỉ thu đao, từng bước lui về phía sau, nói.

“Đa tạ...”

Sĩ Đa quay đầu đi, nhưng hấn vẫn cảm nhận được có một ánh mắt hùng hực đang nhìn vào gáy mình, trong lòng chợt động, đứng là lang sói không thể thuần hoá a.

Sải bước tiến lên phía trước, hấn đi tới gần người mà hấn nhận định là Trương Tử Hoa, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Trương Tử Hoa tiên sinh?”

“Sĩ Đa tướng quân.”

Sĩ Đa mỉm cười, tuy rằng bọn họ chưa từng gặp mặt qua, nhưng đối với tâm kế của nhau thì cũng không còn xa lạ gì.

“Ai.... Tiên sinh cao thượng, Sĩ Đa bội phục.”

“Làm sao.” Trương Tử Hoa thản nhiên, nhẹ giọng nói.

“Nhưng tiên sinh có nguyện ý hàng hay không?”

Giống như nghe được sự tình buồn cười nhất trên thế gian, biểu tình của Trương Tử Hoa trong khoảng khắc này vô cùng thú vị, hắn cất tiếng cười to, thẳng cho đến khi ba hơi nhập vào khí quản, nhất thời ho khan không ngớt, thì mới ngừng lại.

Đối với biểu tình của hắn, Sĩ Đa không tức giận chút nào, chỉ chậm rãi nói tiếp: “Kỳ thật, ta đã sớm biết đáp ứng của tiên sinh, chính là, không hỏi một lần, Sĩ Đa thật sự vẫn có chút không cam lòng.”

Ngừng lại bộ dạng tươi cười, Trương Tử Hoa nhìn vào ánh mắt của hắn, nhiều hơn một phần cảm kích, đột nhiên, hắn thấp giọng hỏi: “Thái tử điện hạ thế nào?”

Thanh âm khàn đục mang theo một tia kích động cùng áp lực nặng nề, đây là chuyện tình duy nhất mà trong lòng hắn còn lo lắng.

“Không biết, chúng ta không tìm được một chút manh mối.” Sĩ Đa ăn ngay nói thẳng. Tảng đá đè nặng trong tâm cũng đã được vứt bỏ, Trương Tử Hoa cười nói: “Đa tạ.”

“Hự ...”

Một tiếng thở dài phát ra bên cạnh Trương Tử Hoa, hai người bọn họ không hẹn mà cùng cúi đầu nhìn lại, Lưu Chính Trung hai mắt đã khép chặt lại, vẻ mặt của hắn an tường bình thản, sau khi đã nghe được đáp án lớn nhất trong lòng mình, rốt cuộc vị thống lĩnh đại nhân này đã thở ra một hơi cuối cùng trong suốt cuộc đời mấy chục năm của hắn.

Trương Tử Hoa khẩn trương nắm chặt tay hắn, đôi môi run rẩy.

“Ai...” Sĩ Đa thở dài, đang định đứng lên.

“Sĩ Đa tướng quân.” Đột nhiên Trương Tử Hoa ngẩng đầu, thấp giọng kêu lên.

“Cái gì?” Đối với biểu tình của ngoài ý muốn Trương Tử Hoa, Sĩ Đa kiên nhẫn dò hỏi.

“Tướng quân đối xử với ta như thế, theo lý mà nói, Trương mỗ phải cùng cảm kích, nhưng là...”

Đồng tử trong con ngươi của Trương Tử Hoa đột nhiên nở rộng, nhìn về phía bên phải Sĩ Đa, chính là phương hướng chỗ Hám Chỉ.

Sĩ Đa cả kinh trong lòng, nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy Hám Chỉ không hiểu tại sao lại nhìn mình, thần sắc trong ánh mắt có chút khó hiểu, có cả kinh hãi, lại có một chút do dự.

Không tốt, trong đầu Sĩ Đa giống như điện quang loé lên một cái ý niệm, thân thể của hắn nhanh như cắt, bay ngược về phía sau, đồng thời trong tay tuôn ra một đoàn quang mang chói mắt.

Thất lực của hắn buông lỏng, hắn vẫn còn có thể cảm nhận được một tia lạnh lẽo sắc bén trên da thịt.

Nhưng mà, chỉ còn một đường tơ kẽ tóc, thì Trương Tử Hoa lại ngã sụp xuống đất, cánh tay trái còn lại đã cụt tận đến bả vai, đoạn cánh tay rơi xuống đất kia vẫn không ngừng co giật, trong nắm tay còn cầm một thanh chủy thủ toả ra quang mang xanh thẫm.

Mồ hôi lạnh dọc theo ngực chảy xuống dưới, vừa rồi chỉ cần phản ứng hơi chậm một bước, thì lúc này người nằm trên mặt đất, cũng không phải là Trương Tử Hoa, mà là Sĩ Đa hắn.

Sĩ Đa tay cầm Ác Mã đao, tiến lên trước một bước, khi hắn phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy mặt mày Trương Tử Hoa nhăn nhó dữ tợn, chỗ cụt tay, máu tươi tuôn ra như suối, thật kinh tâm động phách.

“Vì sao ngươi phải làm như vậy?” Theo bản năng, Sĩ Đa hỏi.

Trương Tử Hoa kiên cường đứng lên, nơi cánh tay bị cụt máu tươi vẫn không ngừng chảy ra, tức thì toàn thân hắn biến thành một màu tái nhợt.

“Ngươi là con trai của Cáp Mật Thứ, ai...Đáng tiếc a.”

Thanh âm của hắn ngày càng thấp, nhỏ đến nỗi không thể nghe ra.

Trương Tử Hoa dùng hết một tia khí lực cuối cùng, hấn ngẩng đầu nhìn lên trời, mơ hồ trên bầu trời nhìn thấy một vài đám mây, những đám mây thần nhiên biến ảo vô thường trên không trung xanh thăm thẳm, tựa hồ trong mắt hấn hiện ra một khuôn mặt đang tươi cười hơn hở, đó chính là tiểu hài đồng mười lăm tuổi.

“Tiên sinh, người vì sao phải phò tá cô vương?”

“Bởi vì hoàng tử là người duy nhất có thể khiến cho ta hi vọng.”

Đám mây hình tròn tiếp tục chuyển động, vài áng mây cuộn cuộn đi lên, tựa hồ càng lộ rõ ra khuôn mặt kia, khiến cho hấn nhìn được rõ ràng hơn nhiều.

“Mười năm trước, điện hạ mới có mười năm tuổi, nhưng tư chất thông tuệ, khí độ hơn người, lập chí rộng ớn, đã thấy trước được người là một vị minh quân. Ngày ấy, thần dẫn thân đầu nhập dưới trướng, chỉ mong góp một chút sức lực nhỏ bé của mình, phò tá điện hạ đăng cơ, ngày sau giết giặc Hung Nô, cho cương thổ Đại Hán ta ngày càng mở mang bờ cõi, hoàn thành bá nghiệp thiên thu vạn đại.”

Hàn quang loé lên, một kiếm hạ xuống, máu tươi vương vãi khắp nơi, nhuộm đỏ áo bào hấn, càng nhuộm đỏ tâm tư hai người.

“Lúc này cô vương thê, chỉ cần tiên sinh phò trợ cô vương, cô vương nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của tiên sinh.”

Thần trí hấn đã dần dần mơ hồ, hai chân vô lực chống đỡ. Thân thể lay động vài cái, rốt cuộc chậm rãi trượt dần về phía sau.

Thân hình gầy gò nặng nề, nện xuống mặt cát, gió cát bụi mù thành một mảnh.

Nhưng, từ đầu đến cuối, hai đầu gối của hấn cũng chưa từng gập lại.

“Cô vương nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của tiên sinh...”

“Không phụ lòng mong....”

Cái thanh âm kia, ngày càng vang, ngày càng vang, trong tai của hấn. Lúc này, thế giới trong nội tâm của hấn chỉ hiện hữu duy nhất một thanh âm đó.

“Không phụ lòng mong mỏi a...”

Bờ môi khô khốc của hấn lẩm bẩm thì thào, một nét mỉm cười như trút bỏ tất cả gánh nặng trong lòng, dào dạt lộ ra trên khuôn mặt của hấn, ngay cả lớp cát, bụi đất kia cũng không che lấp được nụ cười của hấn.

291. Chương 291: Hoan Khánh (thượng)

Thành vệ quân ngẩng đầu ưỡn ngực, bước tiến của bọn họ chỉnh tề mà kiên quyết, từ cửa nam Ngọa Long thành tiến thẳng vào.

Trên một đoạn đường, dân chúng vui mừng nghênh đón.

Từ thành vệ quân đầu tiên tiến vào cửa nam, tiếng hoan hô của dân chúng cũng đã không hề ngừng nghỉ.

Mà khi Hứa Hải Phong ngồi thẳng trên Ô Vân xuất hiện nơi cửa thành, dân chúng liền sôi trào, vô số người đang điên cuồng hò hét tên của hấn.

Trên bầu trời, những viên pháo hoa đang không ngừng bay tung, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, vô cùng mỹ lệ.

Có chút ngẩng đầu, trên mặt Hứa Hải Phong tràn ngập sự tự tin cùng nụ cười hòa thuận, ánh mắt của hấn thâm thúy khó lường, bất cứ kẻ nào tiếp xúc tới, đều nghĩ rằng hấn đang nhìn mình, lập tức lại khiến cho từng trận hoan hô vang lên như sấm.

Không ai biết, thật ra trong mắt Hứa Hải Phong cũng không hề có tiêu cự, hấn chỉ là tùy ý nhìn về phía trước mà thôi.

Ở trong tim của hần, đối với nghi thức hoan khánh chúc mừng này vô cùng phản cảm.

Nếu dựa theo bốn ý của hần, tràng nghi thức này vốn không cần cử hành, hoặc là nói ít nhất cũng không nên kéo hần xuống nước.

Nhưng Tương Khổng Minh gửi tới một phong thư, khiến cho hần cuối cùng phải lựa chọn phương thức thỏa hiệp này.

Bởi vì hần biết, nghi thức nhìn qua giống như hao tổn tài chính cùng cực khổ dân chúng này kỳ thật cũng là biện pháp tốt nhất ủng hộ sĩ khí cùng yên ổn dân tâm.

Khải Tát nhân chưa bị đánh lui, ở phía sau bọn họ, còn có địch nhân càng thêm cường đại gấp trăm lần giống như hổ rình mồi.

Đến lúc này, vô luận là quân đội hay là dân chúng, đều phải có lực đoàn kết thật mạnh, nếu không dưới tình huống thực lực tương đối cách xa, bọn họ chỉ có bại mà không thắng.

Vậy buổi lễ khánh công náo nhiệt này bắt buộc phải làm.

Ô Vân tinh thông nhân tính, vốn không cần hần điều khiển, lúc này trong tai hần tự động loại bỏ những lời hò hét inh ỏi, đôi mắt hần tùy ý nhìn những đóa hoa đang tùy ý bay múa trên không trung.

Hoa hồng, hướng dương, hoa sen...

Hần nhàm chán đếm thầm.

Đột nhiên, ánh mắt của hần mở rộng ra một chút, giữa những đóa hoa rơi xuống, nhìn thấy đóa hoa giống như lông mao đang nhẹ nhàng rơi xuống.

Đó chính là một đóa hoa cầu vĩ.(đuôi chó)

Nhẹ nhẹ, cánh hoa đỏ tươi bay xuống bám trên bả vai hần, không hề cảm giác được có chút sức nặng.

Chỉ may. Đúng là dùng loại chỉ may màu đỏ kết những mảnh giấy mỏng tạo thành hoa giả.

Không cần hỏi, đây nhất định là kiệt tác của vị quân sư đại nhân nào đó.

Lúc này, luồng suy nghĩ của Hứa Hải Phong đột nhiên trở lại trên đường đi xuất sứ Hung Nô ngày xưa. Khi đó, cũng chính là mình hạ lệnh, trong phạm vi mười dặm hái hết những kỳ hoa dị thảo mang về lấy lòng mấy vị thiên kim tiểu thư.

Vẻ tươi cười trên mặt hần càng trở nên ấm áp.

Hần cao cao giơ cánh tay của mình, hướng dân chúng khê vẫy.

Động tác này của hần giống như tạo cơn sóng lớn, lập tức đưa tới tiếng hoan hô rung trời, tâm tình của dân chúng giờ phút này đã được kéo lên trạng thái cao nhất.

&&&&

Xa xa, ở một ngôi nhà tư nhân trong thành, kiến trúc cao lớn biểu hiện thân phận bất phàm của chủ nhân.

“ Hay cho một Hứa Hải Phong a...”

Trên lầu cao, một vị lão thái thái tóc bạc nhẹ giọng thở dài nói.

Ở bên người của bà, là một vị lão nhân tóc bạc cao tuổi, nếu Hứa Hải Phong ở đây, tất nhiên có thể nhận ra bọn họ chính là Phương lão thái cùng Lộ Đình Thịnh.

“ Lão tỷ...Nơi này dù sao không phải là địa bàn của chúng ta.” Vẻ tươi cười của Lộ Đình Thịnh có một tia cảm thán bất đắc dĩ.

Nơi này dù sao là Ngọa Long thành, là quốc đô Lâm An của Thổ Phiên quốc.

Dân chúng nơi này tám chín phần mười đều là thần dân của Thổ Phiên ngày xưa, tuy lúc này Ngọa Long thành đã sát nhập vào bản đồ Đại Hán, nhưng nếu muốn lấy được sự trung tâm của bọn họ, tuyệt đối không phải một lần là xong việc.

Phương Hường Minh cùng Hứa Hải Phong đều là người đứng đầu Ngọa Long thành, nhưng thái độ của dân chúng trong thành đối với bọn họ lại hoàn toàn khác nhau.

Đó không phải nói nhân duyên của Hứa Hải Phong tốt hơn Phương Hường Minh, mà là bởi vì, Hứa Hải Phong có một vị phu nhân quá tốt.

Lâm Uyển Nhân, vị công chúa điện hạ còn sống sót duy nhất của Thổ Phiên hoàng thất.

Tuy ngày thường nàng ở ẩn trong nội cung, cũng không từng xuất đầu lộ diện qua mấy lần, nhưng chỉ bằng vào danh tiếng cùng thân thế của nàng, cũng đã là một bút tài phú chính trị vô cùng to lớn.

Đặc biệt là trong Ngọa Long thành, lực ảnh hưởng của nàng càng lạ thường khôn cùng.

Danh dự làm sao mà tới, dựa theo lời của Tương đại quân sư, danh dự là do thời phùng mà ra.

Dưới sự trợ giúp của hần, chuyện xưa anh hùng cứu mỹ nhân đã sớm truyền lưu khắp thành.

Đối với vị Hứa đại tông sư đã từ trong ma chướng của Khải Tắt nhân cứu ra công chúa điện hạ, trong lòng dân chúng đúng là có hảo cảm quá mức.

Theo sau, nương theo một loạt chính sách ưu huệ xuất hiện, càng khiến cho dân chúng trong thành được hưởng sự ngọt ngào bước đầu. Khi thành vệ quân mở rộng lần thứ hai, thu nạp đại lượng cư dân xung quanh Ngọa Long thành, dưới ích lợi tương quan, căn cơ của Hứa Hải Phong ở trong thành ngày càng thâm hậu.

Cho đến hôm nay, hần mang đại thắng trở về, chậm rãi vào thành, đã hoàn toàn lộ ra khí thế vương giả.

Dân chúng quy tâm, đây cũng là lẽ tất nhiên mà thôi.

So sánh, các đại thế gia tạm thời đến đây định cư cũng kém cỏi hơn nhiều.

Chính như Lộ Đình Thịnh nói, nơi này dù sao không phải địa bàn của bọn họ, không gặp kết quả thủy thổ không phục, cũng đã là không tệ.

“Đình Thịnh, nhà họ Lộ các người có tính toán gì không?” Phương lão thái nhìn như không hề tâm kế, hỏi.

Nhún vai, bởi vì tuổi già mà thân hình gầy gò run lên, tựa hồ đối với vấn đề này không có chủ kiến: “Tùy ba trực lưu thôi.” (Xuôi theo dòng nước)

“Tùy ba trực lưu? Đây cũng không giống lời nói của Đình Thiên tướng quân nổi danh hiển hách ngày xưa a.” Trong giọng nói của lão thái thái mang theo tia kinh ngạc.

“Đình Thiên tướng quân?” Tự giễu cười cười, Lộ Đình Thịnh nói: “Tướng muốn đội trời mà đứng, nói dễ vậy sao, chuyện mà ngay cả Đồng đại ca cũng làm không được, ta làm sao có can đảm mơ tưởng đây?”

“Người cũng già.” Phương lão thái liếc mắt nhìn hần, than thở không thôi.

“Đúng vậy.” Lộ Đình Thịnh thở dài nói: “Từ sau khi một tộc của Đồng đại ca trầm luân, ta đã biết mọi việc không thể nghịch thiên mà đi, Đình Thiên tướng quân, cũng đã chết lúc đó.”

Bên trong phòng trầm mặc, chỉ còn từng trận hoan hô bên ngoài truyền đến. Chỉ là thanh âm đại biểu cho sự vui sướng kia, vì sao lúc này nghe vào có vẻ chói tai như thế?

Ánh mắt hai vị lão nhân gia đung đưa xuống dưới, trong vô số dân chúng trà trộn vào rất nhiều hán tử khôi ngô. Trong miệng bọn họ tuy cũng hô to, nhưng ánh mắt không ngừng dò xét chung quanh, phảng phất như đang giám thị hay tìm kiếm gì đó.

Ánh mắt Phương lão thái dừng lại trên người một thám tử, lắc đầu nói: “Thám tử trong thành thật không ít.”

Nghe lời Phương lão thái, tựa hồ rất có cảm xúc, Lộ Đình Thịnh nhìn theo ánh mắt của bà, lập tức bật cười nói: “Dù có nhiều thám tử cũng chỉ có thể chứng kiến một chút vẻ bề ngoài thôi.”

Khẽ cười, đối với đánh giá của Lộ Đình Thịnh, Phương lão thái cũng không phản đối.

Như ngày hôm nay, hai người bọn họ ước hẹn gặp nhau, những thám tử cũng không hề hay biết gì.

Hai người bọn họ kinh nghiệm qua sự hỗn loạn của sáu quận phương bắc ở bốn mươi năm trước, kinh nghiệm qua biến hóa long trời lở đất sau khi Đồng gia bị diệt.

Có thể bình bình an an sống nhiều năm như vậy, không có bệnh nặng cũng là chủ yếu, nhưng bản lĩnh của chính họ cũng quyết không tầm thường, lại há là mấy thám tử nhỏ nhỏ có thể truy tung được.

“ Lão tỳ...Người xem được Trình gia không?” Lộ Đình Thịnh đột nhiên hỏi.

Nghe vậy ngẩn ngơ, sắc mặt Phương lão thái cực kỳ phức tạp, một lúc lâu, bà thở dài nói: “ Xem trận đánh Thái Nguyên ra sao.”

Lộ Đình Thịnh không tiếng động chỉ biết cười khổ.

Cuộc chiến Thái Nguyên, chẳng những quan hệ đến Hung Nô cùng Đại Hán, vận mệnh hai đại thế lực, còn liên lụy vô số dã tâm của nhiều người.

Phương lão thái che mắt nhìn trời, Phương, Trình hai nhà quan hệ phức tạp, nếu không có Trình gia dẫn sói vào nhà, Phương Lệnh Thiên sẽ không tuần tiết tại kinh sư, Phương Lệnh Đức càng không phải chết trận sa trường.

Như thế tính ra, cừu oán giữa bọn họ và Trình gia vô cùng to lớn, đã là không đội chung trời.

Nhưng ở trên thế giới này, không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn.

Trình gia hôm nay, đúng là Đại Hán đệ nhất gia thật sự.

Từ sau khi không chế vị hoàng đế bù nhìn Lưu Chính Đình, Trình gia đã danh chính ngôn thuận tiếp chưởng năm vạn Hoàng Long quân đoàn cùng năm vạn Thương Lang quân đoàn những tướng sĩ tinh nhuệ.

Theo sau, Trương Tấn Trung suất lĩnh tám vạn dũng sĩ của Thiên Ưng quân đoàn tìm đến, hơn nữa còn thêm mười vạn tư binh do Trình gia bồi dưỡng suốt mấy chục năm.

Ba mươi vạn đại quân thực lực cường đại tại Thái Nguyên, bọn họ đang chờ Hung Nô nhân tiến đến.

Đối mặt vị Đại Hán đệ nhất danh tướng Cổ Đạo Nhiễm nguyên soái, Hung Nô nhân cũng không dám có chút khinh thường.

Mười vạn Kim Lang quân dốc túi ra, vì áp chế đại doanh phương bắc, bọn họ đã tổn thất gần hai vạn người, nhưng ở các nơi điều động một chút tinh binh, lại bổ sung một chút nhân viên hậu cần, rốt cục đã tập hợp đủ mười vạn.

Ngoại trừ ra, còn có mấy vạn đại quân của bốn bộ lạc phụ thuộc, cùng với năm vạn Phi Mã quân đoàn đều đang hướng Thái Nguyên tiến tới.

Tuy Hung Nô nhân dốc hết binh lực cả nước, cũng có hơn ba mươi vạn, nhưng dùng thủ hộ gia viên, cùng đi chiếm lĩnh, lực chiến đấu chỉ được mười lăm vạn đã là cực hạn mà Cáp Mật Thứ có thể điều động.

Song phương hai bên, cùng áp binh đến Thái Nguyên, chỉ đợi khi chuẩn bị thỏa đáng, liền bắt đầu một hồi đại chiến khoáng thế mà vạn vạn người chú ý.

Trận đánh này, đối với hướng đi của thế cục đại lục ngày sau, ngụ ý sâu xa.

Cho dù xem trong lịch sử, có thể so sánh với tròng đại chiến này, cũng chưa từng có.

Hai dân tộc cuối cùng trực tiếp đối mặt thật sự.

Nếu Trình gia thất bại, Hung Nô nhân có thể thuận thế xuôi nam, mang oai đại thắng, phương nam cũng không còn kháng cự.

Kết cục này phỏng chừng là người Hán, cũng sẽ không nguyện ý chứng kiến.

Vậy, bọn họ chỉ đành cầu khẩn Trình gia chiến thắng.

Nhưng Trình gia, đại thế gia này lại có rất nhiều oán hận đối với các đại gia tộc, chỉ cần nghĩ tới bọn họ sẽ lấy được thắng lợi, trong lòng Phương lão thái cũng không tự chủ được mà thấy một trận phiền muộn.

Dã tâm lang sói của Trình gia, trong lòng bọn họ biết thật rõ ràng, chỉ là trong thời loạn thế, hết thấy đều phải dựa vào thực lực nói chuyện. Nếu Trình gia thật sự có được thực lực xưng bá thiên hạ, vì bảo hộ gia tộc, bọn họ phải làm ra lựa chọn như thế nào đây.

Cho dù là hai vị thiên chi kiêu tử đều có nỗi đau mất cha như Phương Hưởng Minh cùng Phương Hưởng Trí, cũng hiểu rõ ràng đạo lý này.

Trình gia?

Hung Nô?

“ Ai...” Thở dài thật sâu, thanh âm bất đắc dĩ của Phương lão thái quanh quẩn trong phòng: “ Xuôi theo dòng nước trôi...”

292. Chương 292: Hoan Khánh (hạ)

Cả tòa lầu lộ ra khí tức cổ xưa tràn đầy, đại môn màu hồng xám, có một loại cảm giác trầm trọng, đại đạo hướng nghiêng vào trong, phẳng phất như một vầng trăng non nghiêng xuống, nhìn qua dị thường rộng mở.

Lúc này, đại môn nghị chính thánh đã sớm mở rộng, Phương Hưởng Minh cầm đầu những nhân vật tai to mặt lớn trong thành đều tề tựu đầy đủ, bọn họ đang đợi những anh hùng tiến đến.

Bất luận trong lòng bọn họ tự suy nghĩ như thế nào, nhưng trên mặt họ không khỏi lộ ra một nụ cười hân hoan.

Trận thắng lợi này đối với Đại Hán, đối với Ngọa Long thành mà nói, thật sự là quá trọng yếu.

Từ đầu xuân tới nay, Hung Nô nhân thiết kỵ xuôi nam, thẳng đường tiến tới, đầu tiên là đại doanh tây bắc, tiện đà tiến thẳng kinh sư Đại Hán, cuối cùng là đại doanh phương bắc, những thất bại liên tiếp tạo nên một tầng bóng đen dày đặc trong lòng dân chúng Đại Hán.

Nhưng một trận đánh hôm qua, Hứa Hải Phong tự mình dẫn hai vạn đại quân, cùng đệ tứ quân đoàn Khải Tắt quyết chiến nơi trăm dặm bình nguyên.

Một đêm chém giết, Hắc Kỳ quân cùng thành vệ quân tạo thành liên quân đã đoạt được toàn thắng, chém đầu hơn hai vạn người, tù binh đến hơn bảy ngàn người.

Ban Khắc La Phu Đặc thanh danh hiển hách phải chật vật mà chạy, mang theo không đủ hai vạn tàn binh bại tướng đem về Minh Đạng thành.

Từ xưa tới nay, biện pháp phần chấn lòng người tốt nhất, chính là ở trên chiến trường lấy được chiến tích kiêu hãnh, chỉ cần có thể không ngừng đem chiếc kèn thắng lợi thổi vang, lòng người liền không bao giờ tiêu tan.

Sau khi tào ngộ vô số thảm bại, những tin tức thất thủ liên tiếp bất lợi, Hứa Hải Phong lấy được trận đánh thắng lợi này liền vô cùng quý giá.

Chiến thắng, đây là một lần chiến thắng sướng khoái đầm đìa, giống như nắng hạn gặp cam lồ, làm cho cả Ngọa Long thành sôi trào lên.

Sau khi Hắc Kỳ quân hoàn thành nhiệm vụ, dưới sự suất lĩnh của Triết Biệt, lại trở về Thái Hành sơn mạch, lại ẩn nấp không thấy, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Nhưng thành vệ quân khai hoàn quay về, cũng khiến cho toàn thành tiếng vui mừng như sấm, kéo mãi không ngừng.

Dưới dạng tình huống này, đám người Phương Hưởng Minh đều muốn đi ra nghênh đón những dũng sĩ vừa trải qua cuộc chiến máu lửa.

Trước đại môn nghị chính thánh, bốn người dàn thành hàng ngang, biểu hiện thân phận địa vị cao nhân một bậc của họ.

Nhưng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc chính là, tuy chỉ có bốn người, nhưng bọn hắn chia làm trái phải mà đứng, rõ ràng để lại một giới tuyến ngay giữa trung gian.

Tay cầm quạt lông, Tương Khổng Minh mỉm cười đứng bên trái.

Ba vị thế gia đứng đầu sóng vai đứng bên phải.

Sự phân biệt rõ ràng giữa bọn họ, ở giữa trung gian phẳng phất có một khe sâu vô hình, làm cho người ta không dám dễ dàng chạm tới.

Bốn người họ giống như hạc giữa bầy gà, ngẩng đầu đứng ngay phía trước.

Người xem đứng vô số chung quanh, tuy nhìn ra bên trong có sự quý dị, nhưng không ai dám đưa ra lời dị nghị nào.

Trong bất tri bất giác, thân phận địa vị của Tương Khổng Minh đã ngang hàng với ba người bọn họ.

Cùng so sánh ngang hàng với gia chủ đương thời của tam đại thế gia.

Vậy, nhân vật số một của Hắc Kỳ quân thì sao?

Hứa Hải Phong có giỏi hơn mọi người một bậc hay không?

Đầu óc ai linh hoạt một chút, nhìn thấy một màn trước mắt này, đều đánh trống trong lòng, chỉ là không ai dám thốt ra miệng.

Phía sau Tương Khổng Minh là Cát Hào Kiếm, vì giám sát sử đại nhân của Ngọa Long thành, trên gương mặt chữ điền không hề che giấu vẻ mặt vui mừng.

So sánh với hắn, phía sau ba vị gia chủ tam đại thế gia đứng không ít người, bên trong có cả Phương Hưởng Trí, nhân vật số hai của Phương thị gia tộc.

Bởi vậy có thể thấy được, thân phận địa vị cũng những người này cũng tương đương nhau, đại khái là những nhân vật kiệt xuất trong tam đại thế gia, hoặc là những người có thực quyền của trung đẳng thế gia.

Về mặt của bọn họ liền có chút phức tạp, vui sướng, kinh dị, do dự...đủ loại phản ứng không đồng nhất.

Có thể thấy được, cũng không phải tất cả mọi người đều hi vọng trận đại thắng này lại phát sinh ngay lúc này.

Nếu lộ ra vẻ mặt này ngay trước dân chúng bình dân trong thành, phỏng chừng những mặt thám trải rộng toàn thành sẽ lập tức tìm tới cửa, đưa bọn họ mời đến trong nha môn nói chuyện.

Chỉ là thân phận của những người này cũng không giống người thường, đặc biệt khi tụ tập cùng một chỗ, dù là Tương Khổng Minh từ xưa đến nay không xem họ vào mắt cũng không dám khinh thường, lại đừng nhắc đến bộ khoái nha môn.

Tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, dần dần tiến về phía nơi này.

“ Chủ công đã trở về.” Tương Khổng Minh cười ha ha nói: “ Chúng ta đi nghênh đón đi.” Dứt lời, hắn đi nhanh xuống đài, chạy về phía trước.

Đường Khải cùng Tô Xuân Vĩ hai người đồng thời nhướng mày, trong lòng mắng to người này ghê tởm.

Bọn họ nếu đi theo Tương Khổng Minh ra nghênh đón, không khỏi bị mất thân phận, trong mắt người bên ngoài, bọn họ sẽ trở nên thấp hơn một bậc.

Nhưng nếu cứ đứng ở tại chỗ, ra vẻ không biết, rơi vào trong mắt người khác, không khỏi có vẻ có lòng dạ hẹp hòi.

Hơn nữa nếu Phương Hưởng Minh không đi, chỉ sợ ngày thứ hai sẽ truyền ra lời đồn hai vị thành chủ đại nhân mặt hòa mà tâm bất hòa. Nếu huyền não đến lòng người bàng hoàng, trận thắng lợi này cũng là mất nhiều hơn được.

Liếc mắt nhìn lẫn nhau, bọn họ đều nhìn thấy được vẻ căm tức trong mắt đối phương.

Ánh mắt của bọn họ đồng thời nhìn về phía Phương Hướng Minh, đã thấy hần nhe răng cười.

Trong lòng hai vị gia chủ ngẩn ra, vẻ tươi cười kia tràn ngập thành khẩn cùng vui sướng, lấy sự hiểu biết của bọn họ đối với Phương Hướng Minh, đây tựa hồ là vẻ tươi cười phát ra từ trong nội tâm.

Phảng phất như không hề băn khoăn nhiều như họ, Phương Hướng Minh thản nhiên bước xuống đài, đi theo phía sau Tương Khổng Minh.

Tô Xuân Vĩ cùng Đường Khải nhìn nhau cười khở, chẳng lẽ bọn họ đúng là lấy lòng tiểu nhân đi đo lòng quân tử?

Nhưng bước chân của bọn họ cũng không chậm, lập tức đi theo ngay phía sau Phương Hướng Minh, nghênh đón. Người bên ngoài nhìn vào, ba người bọn họ cơ hồ là đồng thời bước đi, chỉ là hơi chênh lệch trước sau có một chút mà thôi.

Hứa Hải Phong từ lưng ngựa nhảy xuống, bước nhanh hướng nghị chính thính, bên người hần là đương nhiệm thống lĩnh thành vệ quân Lưu Tuấn Thư.

“Bái kiến chủ công, chúc mừng chủ công kỳ khai đắc thắng, danh dương ngàn dặm.” Tương Khổng Minh còn đang chậm rãi bước đi, đột nhiên vãi chào thật sâu, kêu lớn.

“Danh dương ngàn dặm...”

Thanh âm như trời long đất lở lại vang lên. Chỉ cần có thể nghe được lời này, mọi người đều không tự chủ được mà lên tiếng hô to.

Trên mặt Tô Xuân Vĩ hiện lên vẻ mất tự nhiên, nghĩ không ra, danh vọng của Hứa Hải Phong ở trong lòng dân chúng lại cao đến như thế.

“Nhị đệ, rất giỏi...” Giơ ngón tay cái, trên mặt Phương Hướng Minh hiện lên vẻ tươi cười chân thành.

“Đại ca.”

Phương Hướng Minh trọng trọng gật đầu, tiến lên cầm hai tay của hần, hai người nhìn nhau, trong lòng đồng thời cảm khái ngàn vạn.

“Lấy ít thắng nhiều, đúng là kinh điển...” Phương Hướng Minh trọng trọng vỗ lên bờ vai của hần, nói: “Người không làm cho phụ thân trên trời linh thiêng cùng huynh trưởng như ta thất vọng.”

“Đa tạ đại ca khen ngợi.” Hứa Hải Phong đầy mặt tươi cười, giọng nói cao vang, thanh âm của hần xa xa truyền ra, lại đưa tới những tiếng cười chúc mừng.

Chỉ là Hứa Hải Phong lại áp thấp thanh âm, nhẹ giọng nói: “Đại ca, đây chẳng qua là do Ban Khắc La Phu Đặc khinh địch thôi.”

Thanh âm của hần cực thấp, trong trường hợp huyền não quanh mình, cũng chỉ có những người đứng thật gần như Tương Khổng Minh, Lưu Tuấn Thư cùng ba vị gia chủ miễn cưỡng có thể nghe được mà thôi.

Trên mặt Phương Hướng Minh chợt ngưng trọng, đang muốn hỏi, lại nghe Tương Khổng Minh nói: “Chủ công, không bằng vào nghị chính thính trước rồi lại thương nghị.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, nơi đây quả thật không phải là nơi nói chuyện.

Hần cầm bàn tay của Phương Hướng Minh, hai người sóng vai đi vào nghị chính thính.

Tương Khổng Minh cố ý rơi ra sau một bước, đột nhiên hướng Tô, Đường hai người thi lễ thật sâu.

Hai người họ nghi hoặc khó hiểu, chỉ là đối mặt người này, cũng không dám có chút chậm trễ, vội vàng cung kính thi lễ.

Chỉ thấy Tương Khổng Minh đưa tay ra, nói: “Mời hai vị gia chủ...”

Tô, Đường hai người theo bản năng chấp tay nói: “Mời Tương quân sư...”

Tương Khổng Minh cười càng hòa ái, hần nhìn Lưu Tuấn Thư nói: “Lưu thống lĩnh, mọi người cùng nhau đi thôi.”

Ba người bọn họ khó hiểu kỳ lạ nhìn hắn, đồng thời trong lòng nói thầm, không biết hắn lại đang làm cái quỷ gì.

Nhưng khi bọn hắn cất bước đi tiếp, cũng ngoài ý muốn phát hiện Hứa, Phương hai người đã sớm đi vào nghị chính thính.

Lưu Tuấn Thư còn không cảm giác được gì, nhưng sắc mặt Tô Xuân Vĩ cùng Đường Khải lại thoáng trở nên kỳ dị.

Ngoạ Long thành mặc dù là địa bàn của Hứa Hải Phong, nhưng tam đại thế gia có gia thế hiển hách cỡ nào, bọn họ tạm cư nơi đây, cho tới nay đều cùng Hứa Hải Phong ngồi ngang hàng nói chuyện, mặc cho ai cũng không cách nào cao hơn được đối phương.

Chỉ là cuộc chiến thắng hôm nay, Hứa, Phương hai người đi trước, bọn họ lại xa xa lạc về phía sau, nhìn qua đã có điểm trở thành thuộc hạ người hầu của bọn họ.

Hai người bọn họ dù sao là đứng đầu một nhà.

Mà Tương Khổng Minh cùng Lưu Tuấn Thư, bất luận có thật tình hay không, ít nhất trên danh nghĩa đều là mưu sĩ tướng lĩnh dưới trướng Hứa Hải Phong. Cùng đồng hành với hai người họ, trong mắt người chung quanh, so với hai vị thành chủ đại nhân, địa vị của bọn họ tựa hồ đã thấp hơn một bậc.

Nhìn bóng lưng hai người đã tiến vào nghị chính thính, trong lòng bọn họ tự dưng dâng lên một tia bất mãn cùng oán niệm. Chỉ là trong nháy mắt, bọn họ đã khôi phục bình thường.

Lưu Tuấn Thư ở một bên đưa mắt lạnh lùng nhìn, tuy hắn từ đầu đến cuối không nói một lời, nhưng những biến hóa dù rất nhỏ cũng không thể tránh được hai mắt của hắn.

Hắn yên lặng nhìn vẻ thần nhiên của Tương Khổng Minh, cùng hai vị gia chủ đại nhân đang ra vẻ nói cười, trong lòng một trận cảm khái.

Nghĩ không ra, ngay lúc này, bọn họ lại còn nhàn rỗi để mà đấu mưu đấu trí a...

Vì sao người Hán luôn luôn không cách nào đoàn kết, tựa như một bàn tay mở xòe ra, không cách nào đem lực lượng tập trung vào một chỗ.

Đại môn nghị chính thính thông thả ầm ầm đóng cửa, tiếng ồn ào bên ngoài vẫn náo nhiệt phi phàm như trước, tròng khánh điển có thể nói là diễn ra suốt một ngày đêm, hiện tại chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Chẳng qua bên trong đại môn, lại là một bầu trời khác.

Nơi này không có tiếng cười tiếng nói, không có ca hát nhảy múa, hết thấy hào khí vui mừng ngoài cửa phảng phất như bị một tầng cửa sắt ngăn chặn lại, không hề rót vào bên trong mây may.

Khẩn trương cùng áp lực, nghiêm túc cùng ngưng trọng, nơi này mới là trái tim quyết định vận mệnh tiền đồ của Ngoạ Long thành ngày sau.

293. Chương 293: Luận Dịch (thượng)

Vẫn là Phương, Hứa hai người ngồi ngay ngắn ở giữa, những người còn lại tùy ý ngồi bên dưới, cũng không có vị trí cố định.

Nơi này là Ngoạ Long thành, hai vị thành chủ đại nhân tự nhiên phải ngồi trên thủ vị, ở bất cứ địa phương nào, cũng đều là lệ thường.

Nếu là ở trước kia, Tô Xuân Vĩ cùng Đường Khải hai người cũng sẽ không cảm giác được có gì không ổn, nhưng không biết vì sao, hôm nay xem ra lại có vẻ đặc biệt chướng mắt.

“ Người phải tự lo thân...”

Trong lòng Đường Khải đột nhiên hiện lên câu nói của Lê Ngạn Ba lúc chia tay, trong tim của hắn run lên, trong mắt nhìn về phía Hứa Hải Phong có vài phần hiểu rõ, nhẹ nhàng, cơ hồ không bị người phát hiện mà đột nhiên thở dài.

Trong tim của hắn trở nên sáng sủa, phẳng phất như trong thoáng chốc nghĩ thông thứ gì đó, ánh mắt nhìn về phía hai người thủ vị lại biến đổi, không còn nửa phần đồ kỵ bất mãn.

Lượng lực mà làm, đạo lý này mỗi người đều hiểu, nhưng không phải ai cũng làm được.

Đường Khải nếu ngay cả điểm này cũng làm không được, Đường Tông Hàn cũng sẽ không lựa chọn hắn kế thừa vị trí của mình trong vô số ngôi sao mới của Đường gia.

Tâm cảnh của hắn chuyển đổi, chỉ là việc này xẹt qua trong thoáng chốc, không hề nói lời nào, người bên ngoài không hề cảm giác.

Nhưng Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người cũng không hện mà hướng hắn liếc mắt, tuy chỉ là cái nhìn ngán ngẫm, nhưng ánh mắt của bọn họ gặp nhau giữa không trung, đồng thời mỉm cười, có chút hiểu rõ.

Tuy mặt ngoài của Đường Khải vẫn thần sắc bất động, nhưng tinh thần hắn lại phập phồng dữ dội, một hồi giao phong kịch liệt ngắt trời, Hứa Hải Phong lại ngồi gần hắn, tự nhiên có thể dễ dàng cảm ứng được.

Tuy không biết trong chốc lát ngán ngẫm này, trên người Đường Khải rốt cục xảy ra chuyện gì, nhưng trong ánh mắt hắn nhìn về phía mình cũng đã biểu lộ thiện ý thật thiết không chút nào che giấu.

Có thể thấy được biến hóa này đối với chính mình chỉ là có lợi mà vô hại.

Về phần Tương Khổng Minh, đối với Đường, Tô hai người luôn cẩn thận để ý, nên lúc nào cũng chú tâm, hơn nữa lại thêm thuật đọc tâm có một không hai của hắn, tự nhiên hiểu được rõ ràng.

Chỉ là biến hóa lần này của Đường Khải cũng vượt ngoài dự liệu của hắn, trong lòng đối với hắn lại đánh giá cao hơn vài phần, lại càng mơ hồ sinh ra một tia cổ kỵ.

Dục vọng, chỉ cần là người thì không thể tránh.

Nếu một người không có dục vọng, vậy trên cơ bản cũng không thể xưng hắn là người.

Cho dù là thế ngoại cao nhân siêu phàm thoát tục như Thái Ất chân nhân, cũng có dục vọng của chính mình.

Khác nhau duy nhất, chính là dục vọng của hắn cùng những phàm phu tục tử lại khác nhau mà thôi, nhưng từ bản chất mà nói, cũng không hề khác nhau.

Chẳng hạn dân chúng, mưu cầu chẳng qua là áo cơm không lo, không gặp tai nạn không gặp khó khăn.

Nhưng đối với những người đứng trên đỉnh kim tự tháp như bọn hắn, cả đời trà trộn với những nhân vật trong quan trường mà nói.

Lấy được quyền lực lớn hơn nữa, trèo lên đỉnh cao hơn nữa, mới là mục tiêu trong cuộc đời bọn họ, mới là dục vọng chân chính của họ.

Phương Hướng Minh tuy được xưng là đệ nhất nhân trẻ tuổi của các thế gia, nhưng từ sau khi bọn họ tiếp nhận ngai vị gia chủ, thân phận địa vị liền trở nên ngang hàng.

Tam đại thế gia từ khi thành lập tới nay luôn đứng ngang hàng với nhau, mấy trăm năm qua cũng là thói quen tích lũy, dù là Phương Hướng Minh cũng không dám có ý nghĩ vượt cao hơn một bậc.

Chỉ là từ khi Hứa Hải Phong quật khởi, sự cân bằng giữa bọn họ từ từ đánh vỡ.

Vô luận là từ phương diện nào mà xem, quan hệ giữa Hứa Hải Phong cùng Phương Hướng Minh đều thân mật hơn so với hai nhà kia.

Đặc biệt là hôm nay, Hứa Hải Phong ca khúc khải hoàn trở về, Tương Khổng Minh làm ra đủ loại biểu hiện nhìn qua như không hề cố ý, không phải là đột nhiên làm nổi bật lên địa vị đặc thù của Hứa, Tương hai người.

Càng làm cho bọn họ cảm giác khó coi chính là, Tương Khổng Minh lại không hề cố ý che giấu, quang minh chính đại như thế, không chút kiêng nể, lại làm sao không làm cho lòng người sinh oán hận.

Vì thế, dù là Đường Khải hay Tô Xuân Vĩ trong lòng đều nảy sinh bất mãn, chỉ là bọn họ tu dưỡng sâu đậm, không biểu lộ ra ngoài mà thôi.

Đường Khải lại đột nhiên thay đổi, đối với Hứa Hải Phong mà nói, mặc dù là một chuyện tốt, nhưng bởi vậy cũng nhìn ra lòng dạ người này đã đạt tới cảnh giới mới, nếu ngày sau trở mặt, sẽ thành họa lớn.

Ánh mắt Tương Khổng Minh quét một vòng trên mặt Lưu Tuấn Thư, cũng thấy hắn như không biết. Vị tướng lãnh cao cấp của Lưu gia không hề đem việc này phóng vào trong lòng.

Cầm lên được, bỏ xuống được, chỉ có cầm lên mới có cơ hội bỏ xuống. Nếu ngay cả cầm cũng không cầm được, thì những lời như muốn bỏ xuống, cũng không cần nói đến.

Lưu Tuấn Thư sở dĩ không có cảm giác như thế, đó là bởi vì lúc này suy nghĩ của hắn tập trung ở thứ khác, nên tâm tính tự nhiên khác hẳn.

“ Nhị đệ, lực chiến đấu của Khải Tắt nhân như thế nào?”

Phương Hướng Minh nhìn thấy mọi người đã ngồi xuống, lập tức trực tiếp hỏi ngay.

“ Cường...” Một chữ đơn giản, cũng là đánh giá duy nhất của Hứa Hải Phong.

“ Chẳng lẽ còn muốn lợi hại hơn phương bắc quân đoàn của chúng ta sao?” Phương Hướng Trí hơi có vẻ kinh ngạc hỏi.

Ở trong tim của hắn, Hồng Sắc Hải Dương từ xưa đến nay đều là quân đoàn cường đại nhất trong thiên hạ, dù là Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong, bởi vì hắn chưa tận mắt nhìn thấy, trong tim của hắn vẫn luôn ôm một thái độ hoài nghi.

Hứa Hải Phong trầm ngâm chốc lát, trong đầu hắn nhanh chóng xẹt qua cuộc chiến của Hồng Sắc Hải Dương tại bắc cương, cùng với máu lửa tán loạn đêm qua, đủ loại tình cảnh khi thiết kỵ tung hoành. Cuối cùng, hình ảnh định dạng của thần điện kỵ sĩ đoàn cùng Hắc Kỳ quân chiến đấu.

Hắn ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: “ Ngoại trừ thần điện kỵ sĩ, lực chiến đấu của đệ tứ quân đoàn của Ban Khắc La Phu Đặc cùng Hồng Sắc Hải Dương sà sà như nhau.”

Mọi người lập tức ngây ra.

Tuy Hứa Hải Phong không nói rõ, nhưng người có tư cách ngồi ở đây, cũng không ai không phải là hạng người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần vừa nghe khẩu khí này của hắn, đã biết ý tứ trong lời nói của Hứa Hải Phong, hắn rõ ràng muốn nói thần điện kỵ sĩ đoàn kia so với Hồng Sắc Hải Dương còn muốn lợi hại hơn ba phần.

“ Đại tướng quân, không biết thần điện kỵ sĩ kia so với Hắc Kỳ quân thì như thế nào?”

Một thanh âm trầm thấp hữu lực đột ngột vang lên trong đám người.

Mọi người nhìn qua, chính là cháu của Lộ Đình Thịnh, tiền doanh phó thống lĩnh Thiên Ứng quân đoàn Lộ Thông Châu.

Tuổi của hắn tương đương Phương Hướng Minh, cũng khoảng ba mươi mấy, chỉ là so sánh với hắn, vẫn còn thiếu chút anh vũ khí, thật ra cũng giống Tương Khổng Minh, rất có vài phần giống một bạch diện thư sinh.

Chẳng qua những người đang ngồi cũng không dám có chút khinh thường hắn, bởi vì ai cũng biết, tuổi tác của Lộ Đình Thịnh quá lớn, đã qua tám mươi, tuy vẫn còn mang quân hàm thống lĩnh tiền doanh, nhưng đã sớm ở trạng thái như về hưu.

Tiền doanh hai vạn của Thiên Ứng quân đoàn, chân chính có thể chủ sự, chính là vị quân nhân nhìn qua không giống như vũ giả này.

“ Lộ tướng quân, một trận đánh đêm qua, thương vong của thần điện kỵ sĩ là một so với một.”

Những lời này của Hứa Hải Phong vừa nói ra, sắc mặt Lộ Thông Châu lập tức thay đổi.

Làm tiền doanh đại tướng của Thiên Ứng quân đoàn, hắn tự nhiên từng tham gia chiến dịch công hạ Lâm An thành trước kia.

Trong trận chiến ấy, Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong đã để lại ấn tượng khó có thể ma diệt trong đầu hân. Nếu nói Tần Dũng hung hân, Triết Biệt kinh khủng cũng chỉ là dũng vũ của một người, vậy Hắc Kỳ quân mới làm hân khiếp sợ nhất.

Những chiến sĩ bưu hân dữ dội, không sợ không hãi, không biết đau đớn, những biểu hiện lãnh huyết của bọn họ đã làm hân rung động vượt ngoài cực hạn. Ngày đó, hân mới biết được cái gì gọi là thiên hạ vô địch.

Bất kể lập trường của hân như thế nào, đối với Hắc Kỳ quân, đối với Hứa Hải Phong có thể một tay huấn luyện ra chi bộ đội siêu nhân như thế, hân vẫn có một loại kính ngưỡng gần như sùng bái.

Bởi vì hân cũng là một gã đại tướng cầm binh, nên hân hiểu rõ, nghĩ muốn luyện ra một chi bộ đội như vậy, kỳ thật là một chuyện cơ hồ không có khả năng làm được.

Mà thời khắc này, trong miệng Hứa Hải Phong, hân đã biết được trên thế giới này vẫn còn một quân đội có thể so sánh được với Hắc Kỳ quân.

Sự trùng kích do những lời này mang đến, đối với hân mà nói, tuyệt không thua gì sự rung động cường đại khi lần đầu tiên hân gặp gỡ Hắc Kỳ quân chiến đấu.

Không chỉ là hân, hô hấp của Phương Hướng Minh cũng lập tức cứng lại.

“Bọn họ thật sự lại cường hân như vậy sao?” Phương Hướng Minh thì thào nói, đôi mày hân gắt gao nhúu chặt.

Đại tướng cầm binh có mặt, kể cả Kim Quang Hoa, Lưu Tuấn Thư, chỉ cần ai từng kiến thức qua thực lực chân chính của Hắc Kỳ quân, cũng không khỏi thất sắc.

Nhìn vẻ mặt của bọn họ, những người không biết nội tình cũng thức thời yên lặng, chỉ là trong mắt có vài phần nghi hoặc, trong phòng tĩnh lặng xuống tới.

“Khái...” Một tiếng ho khan đánh vỡ sự trầm mặc ngán ngùi.

Đường Khải lại đứng lên, tầm mắt mọi người không hẹn cùng nhìn lên người của hân.

“Hứa tướng quân, Đường mỗ có một chuyện không rõ.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “Đại ca, người còn cần khách khí với tiểu đệ sao?”

Đường Khải lại ngẩn ra, tuy Hứa Hải Phong cùng hân có quan hệ thân thích, nhưng cho tới nay giao tình cũng người người ta ta, xa không bằng thân thuộc như Phương Hướng Minh.

Nhưng biểu hiện thân thiết lúc này của Hứa Hải Phong, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, chỉ là hân phản ứng cực nhanh, lập tức ha ha cười, nói: “Nói cũng phải, vậy...Hải Phong, ta nghĩ muốn hỏi một câu, nếu Khải Tắt nhân có quân đội lợi hại như vậy, vì sao trước kia không thấy vận dụng?”

Nhún vai cười khổ một chút, Hứa Hải Phong lắc đầu nói: “Không biết.”

Mọi người nhìn nhau, Khải Tắt nhân có một quân đội như vậy, cũng không ai hay biết, nếu nói đem bọn họ cung phụng để ngắm nhìn, vậy dù là ai cũng không thể tin tưởng.

Chỉ là lúc này Hứa Hải Phong có thân phận gì, hân vì sao ở trước mặt mọi người, lại nói bậy nói bạ lung tung.

Đường Khải cùng Phương Hướng Minh bọn họ ánh mắt như cố ý như vô ý đảo qua trên mặt Tương Khổng Minh, nếu lời nói xuất từ miệng hân, sợ là tám chín phần mười có lời không thật.

Nhưng là Hứa Hải Phong, nếu ngay cả Hứa đại tướng quân bản thân là tông sư nói chuyện mà cũng không thể tin, vậy trong thiên hạ còn người nào đáng tin sao?

Hứa Hải Phong, danh tự này tựa như một khối chiêu bài vững vàng, khiến người không cách nào sinh ra lòng hoài nghi.

Về mặt này của bọn họ làm sao giấu diếm được Tương đại quân sư có được một trái tim lá lướt hiểu thấu lòng người.

Tương đại quân sư lập tức nổi lên lửa giận, trong lòng hấn trong nháy mắt hiện lên vài độc kế, học thức tinh hoa của Hoa Hạ năm ngàn năm đầu chỉ là lời nói đùa, lấy năng lực của Tương đại quân sư, tự nhiên là hoàn toàn hiểu rõ, không lạc hậu sau người.

Chỉ là...đáng tiếc a, trong lòng hấn thăm than, chưa đến lúc.

Lúc này thế cục không chút lạc quan, chỉ có cùng nhau hợp sức, mới đạt thành đại nghiệp. Đợi khi Hứa Hải Phong có thể nhất thống thiên hạ, lại xử lý đám người này không muộn.

294. Chương 294: Luận Dịch (hạ)

Ánh mắt của mọi người không hèn mà cùng dời về đại môn.

Một vị lão nhân tóc bạc chậm rãi đi vào, tuy hấn lớn tuổi, nhưng thân thể vẫn còn cường tráng, bước đi tuy không hổ hổ oai phong, nhưng cũng tinh thần chấn hưng tinh táo, không có cảm giác như những lão nhân bình thường yếu nhược khác.

“ Gia gia? Sao lão nhân gia lại tới.” Lộ Thông Châu kinh hô một tiếng, như chạm điện nhảy dựng lên, vài bước đã đến bên người lão nhân, theo thói quen đỡ lấy cánh tay hấn.

Lộ Đình Thịnh nhìn hấn khẽ gật đầu, đối với đứa cháu kiệt xuất này của mình, hấn mười phần hài lòng. Chỉ là đối với sự khôn khéo tinh minh của hấn, cũng có một tia lo lắng mơ hồ.

Vị trí gia chủ họ Lộ, không hề truyền cho nhi tử của lão, mà là trực tiếp giao cho đời thứ ba. Chuyện này từng khiến cho trong gia tộc nổi lên sự biến hóa ngất trời một thời gian.

Chẳng qua dưới sự trấn áp lời đình gần như máu tanh của lão nhân gia, hết thấy những thanh âm phản đối đều tiêu tan diệt tích trong khoảnh khắc.

Mấy năm sau, Lộ Thông Châu quả nhiên chưa từng phụ kỳ vọng, thế lực nhà họ lộ tại tây bắc càng thêm vững chắc, cũng có xu thế như mặt trời lên cao.

Chẳng qua, đối với một lão nhân đã nhìn thấu nhân tình cố sự mà nói, đây lại chưa hấn là một chuyện tốt.

Thịnh cực sẽ suy, đạo lý này hấn hiểu, cũng kiến thức qua. Chỉ là ghé con trẻ tuổi mới sinh, cũng chưa hấn chịu đặt vào lòng.

“ Lão tướng quân.”

Tiếng kêu cung kính cắt đứt ý nghĩ lão nhân, hấn than nhẹ một tiếng, người già, chính là không tránh được hay miên man suy nghĩ, lúc này cũng thất thần cũng không sao tránh được.

“ Hứa tướng quân, Phương tướng quân.” Lão nhân gia cười híp mắt gật đầu, đột nhiên nghiêm mặt nói: “ Lời của các người, lão phu ở ngoài cửa nghe được rõ ràng. Thực lực của Khải Tát nhân quả thực không thể xem thường.”

Đối với vị lão nhân từng tham gia chiến dịch bắc cương bốn mươi năm trước này, không người nào dám can đảm có điều thất lễ, dù là Tương Khổng Minh cũng phát ra ý tôn kính từ sâu trong nội tâm.

Trịnh trọng gật đầu, Hứa Hải Phong nói: “ Lão tướng quân yên tâm.”

Phương Hướng Minh cũng nghiêm nét mặt nói: “ Có ngài ở đây chủ trì đại cục, chúng ta tự nhiên không có khinh địch.”

Lộ Đình Thịnh bật cười nói: “ Chủ trì đại cục? Nhờ vào lão đầu tử như ta sao, hay là thôi đi, đi theo sau lưng các người phát cỡ hò hét còn có thể được một chút, thật muốn lao tâm lao động, lão đầu khớp xương của ta sẽ ăn không tiêu.”

Mọi người đều buồn cười, cho dù người vốn thật sự không vui, cũng miễn cưỡng giả vờ cười, cười thất thanh.

“ Các người thương lượng đi, lão nhân ta chỉ ngồi chỗ này nghe một chút. Coi như ta không có ở đây là được.” Lộ Đình Thịnh liên tục phát tay, bảo mọi người cứ việc tiếp tục.

Kể cả Hứa Hải Biển, mọi người vui vẻ ngồi xuống, chỉ là trong lòng mỗi người đều nhin không được mà nói thầm.

Nếu vị lão nhân gia đã tới, còn ngồi ở nơi này, nghĩ muốn xem hấn như không tồn tại, thì làm sao có khả năng này chứ.

“ Đường gia chủ.” Tương Khổng Minh đột nhiên mở miệng nói.

Đường Khải lại mỉm cười, hỏi: “ Tương quân sư có gì chỉ giáo.”

Trong lòng hấn cố ý vị quân sư đại nhân này còn hơn xa bất cứ kẻ nào, nghe hấn gọi, vội vàng trả lời, chỉ là biểu hiện của hấn thông dong không chút bức bách, cũng nhìn không ra có gì không ổn.

Tương Khổng Minh phe phẩy cây quạt, nói: “ Khải Tắt nhân ngay từ đầu không dùng thần điện kỵ sĩ đoàn, có lẽ học sinh còn có thể giải thích một chút.”

“ Nga...Đường mỗ rửa tai lắng nghe.”

Ánh mắt Tương Khổng Minh đảo qua chung quanh, kể cả Lộ Đình Thịnh, ai cũng có vẻ tò mò hiện lên trong ánh mắt. Hấn hài lòng nói: “ Tuy quốc thổ cùng dân cư của Khải Tắt không kém hơn Đại Hán chúng ta, nhưng chế độ của bọn họ lại khác với chúng ta.”

Thanh âm Tương Khổng Minh từ từ gia tăng: “ Thần điện kỵ sĩ đoàn dù là Khải Tắt đại đế cũng không thể sai phái, cho nên không thể xuất hiện trên chiến trường. Điều này cũng là chuyện đương nhiên thôi.”

“ Không chịu hoàng đế sai phái? Chẳng lẽ quân quyền của Khải Tắt đại đế bị mất?” Một người khó hiểu hỏi.

“ Không, tại Đại Hán chúng ta, hoàng đế bệ hạ là cửu ngũ chí tôn, miệng vàng lời ngọc, chính là pháp luật cao nhất của quốc gia. Nhưng Khải Tắt thì khác, ở trên hoàng đế, còn có một sự tồn tại càng sùng cao hơn.”

Lời này của Tương Khổng Minh giống như một viên đá lớn ngàn cân bỏ vào trong đầm nước nhỏ, khơi dậy một mảnh sóng lớn.

“ Là ai, lại còn tôn quý hơn cả hoàng đế hay sao?”

Ánh mắt của Tương Khổng Minh lại quét một vòng, đem vẻ mặt mọi người thu vào trong mắt.

Trong số bọn họ giống như Phương Hướng Minh, Lộ Đình Thịnh những lão bài thế gia xuất thân thực quyền, vẫn còn giữ bộ dáng thản nhiên tự tại, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, rõ ràng đã sớm biết việc này.

Mà tỏ vẻ kinh ngạc, là những trung đẳng thế gia còn đang bồi hồi nơi ngưỡng cửa cao cấp thế gia.

Tuy bọn họ cũng có thể xưng bá một phương, nhưng so sánh với tam đại thế gia cùng tây bắc vương, vậy không chỉ là kém một bậc.

Cho nên, Phương Hướng Minh bọn họ tự có con đường có thể dò thám tình báo của Khải Tắt nhân, nhưng bọn họ đối với việc này thì không khả năng.

Thông qua vẻ mặt của bọn họ, Tương Khổng Minh lập tức nắm giữ được một chút chuyện mà chính mình muốn biết.

Ngoại trừ những con cháu đại hình thế gia, những gia hỏa bất động thần sắc, không tu dưỡng được đến mức có thể giấu diếm qua được hấn, chính là những người có quan hệ mật thiết với mấy đại thế gia, nên mới biết được bí mật mà không muốn người biết.

Mà mấy thế gia có quan hệ vẫn còn khoảng cách xa xa, trong ánh mắt lộ ra tia kinh ngạc, mà bọn họ mới là đối tượng mà Tương Khổng Minh muốn tranh thủ.

Tuy những người này chỉ là những cọng cỏ nhỏ lung lay đầu tường, dưới cơn gió thổi mạnh, sẽ theo gió mà ngã.

Nhưng nguyên nhân chính vì như thế, bọn họ mới là người dễ dàng mượn hơi nhất.

Ngoài ra, chỉ cần thực lực của mình hùng hậu tới mức làm người khác sợ hãi, đủ để áp đảo bất cứ kẻ nào, vậy những người này tuyệt đối sẽ không làm phản.

Mỉm cười, Tương Khổng Minh trả lời: “ Thần...”

“ Thần?” Thanh âm ngoài ý muốn thay nhau vang lên.

Những người không rõ nội tình, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc rất buồn cười.

Nói đến quỷ thần, từ trước đến giờ vốn là việc hư vô mờ mịt, có thể đem gia hỏa nhìn không thấy, sờ không được ngồi lên đầu hoàng đế, cũng chỉ có những đám dã man mới làm được mà thôi.

Tương Khổng Minh đối với tâm tư của bọn họ hiểu rõ như lòng bàn tay, nói: “ Quỷ cùng thần, mỗi một quốc gia đều có chính thần linh của mình. Nhưng có thể đạt được quy mô kích thước vĩ đại như vậy, cũng chỉ có Khải Tát nhân.”

Một người chậm rãi đứng lên, hỏi: “ Tương đại quân sư, ý của ngài, chẳng lẽ thần điện kỳ sĩ đoàn xuất phát từ thế lực của thần linh kia?”

“ Không sai.” Tương Khổng Minh vẻ mặt ngưng trọng: “ Khải Tát nhân có hai bộ hạ, một là hùng chủ một đời Khải Tát đại đế, còn một là người phát ngôn của thần linh tại phạm trần giáo hoàng bộ hạ. Mà thần điện kỳ sĩ đoàn xuất thân từ giáo đình, là một trượng vương bài lớn nhất trong tay giáo hoàng bộ hạ.”

“ Hai bộ hạ?”

Những lời này phảng phất tạo sự trùng kích càng lớn hơn nữa cho bọn họ, lúc này dù là bậc lão thành ổn trọng như Lộ Đình Thịnh, trên mặt cũng không tự chủ được lộ ra vẻ mất tự nhiên.

Trời không có hai mặt trời, nước không thể hai chủ.

Đây là chuẩn tắc duy nhất của Đại Hán quý tộc đời đời truyền thừa. Đối với giáo hoàng đại nhân có thể đề nghị lên đầu hoàng đế Khải Tát kia, bọn họ vô cùng tò mò, nhưng lớn hơn nữa chính là khiếp sợ.

“ Đám dã man này, cũng dám làm ra việc đại nghịch bất đạo như vậy, chẳng lẽ Khải Tát đại đế chỉ biết im lặng sao?”

“ Tại Khải Tát, đại sự chân chính không phải do một mình Khải Tát đại đế quyết định, mà phải trải qua viện nguyên lão thẩm hạch, bỏ phiếu, mới có thể sinh tác dụng.” Tương Khổng Minh nhẹ nhàng giải thích.

Chẳng qua, lời giải thích này làm cho những người hoàn toàn không biết kia cảm thấy một tia dao động khó thể che giấu.

Nếu nói có một thần linh vô hình có thể đề ép được Khải Tát đại đế, tuy bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng cũng không phải là không cách nào tiếp nhận.

Bởi vì vô luận là ai, dù hẳn có tin tưởng hay không, tận sâu trong nội tâm hẳn, đối với những thứ thần thần bí bí đều có một tia kính sợ thật sâu.

Đối với những việc mà không cách nào lý giải, mọi người tự nhiên sẽ quy cho quỷ thần, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà quỷ thần sinh ra.

Điểm này dù là thánh nhân cũng khó có thể may mắn thoát khỏi. Đặc biệt là lão nhân như Lộ Đình Thịnh, ngược lại bởi vì sống lâu năm, đối với những chuyện không cách nào nói ra đạo lý cũng thấy được càng nhiều, trong lòng tự nhiên cũng tin hơn.

Nói đến thần minh, dù sao cũng có mị lực có một không hai, không phải những phạm phu tục tử có khả năng đánh giá.

Chẳng qua sự tồn tại của nguyên lão viện liên thật sự hoàn toàn phá vỡ sự nhận thức từ trước tới nay của bọn họ.

Hai loại quan niệm tư tưởng bất đồng mở rộng theo quy mô chiến tranh, rốt cục cũng xảy ra va chạm kịch liệt.

“ Không sai, ngoại trừ lúc chiến tranh, Khải Tắt đại đế nếu muốn ban bố một chính lệnh trọng đại, phải thông qua sự cho phép của nguyên lão viện. Chẳng qua trong tay của hắn đương nhiên cũng có một chút đặc quyền, hơn nữa thế lực của Khải Tắt đại đế ở trong nguyên lão viện cũng chiếm được nhiều ghế nhất. Quyết định của hắn sẽ rất ít bị phản bác trở về.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt giải thích.

Đối với kết cấu chính trị của Khải Tắt nhân, hắn hỏi ra được từ trong miệng của A Dịch Tư.

Những điều này là tư liệu chân thật từ chính miệng hắn nói ra, so với việc mấy đại thế gia tự mình tìm hiểu phải tường tận hơn.

Mọi người phía dưới trầm mặc không lên tiếng, theo sau những người có giao tình với nhau không khỏi thì thầm bàn bạc, đơn giản trao đổi một chút. Việc này đối với bọn hắn quả thật trùng kích không nhỏ quá lớn một chút.

“ Khái khái...”

Tiếng ho khan vang xa quanh quần bên trong phòng, lập tức hào khí liền yên tĩnh đến mức cây kim rơi cũng có thể nghe được.

Lộ Đình Thịnh ngậm miệng lại, phảng phất như người vừa ho khan không phải là hắn.

Hứa Hải Phong có chút buồn cười, cũng chỉ có vị lão tướng quân này ỷ già kẻ cả, mới có thể dễ dàng trấn trụ bọn họ, mà không chọc ra oán giận.

Đây là chỗ tốt của người già, giống như lão nhân gia sống càng lâu, uy vọng lại càng cao, đây cũng có thể xem như là một đặc sắc của Đại Hán đế quốc.

“ Thực lực của Khải Tắt tuy không phải chuyện đùa, nhưng quân đội trên tay chúng ta cũng không phải dùng để bày biện. Cho nên các vị cứ yên tâm, Hứa mỗ hứa, chỉ cần Hắc Kỳ quân còn ở đây một ngày, sẽ không cho quân đội ngoại tộc làm càn trong cảnh nội Đại Hán.”

Lời này của Hứa Hải Phong nói ra như đinh chém sắt, lộ ra luồng tự tin vô cùng cường đại, không hiểu sao tâm tư của bọn họ liền yên ổn xuống tới, đối với lời này của Hứa Hải Phong hoàn toàn tin tưởng không nghi ngờ.

Chỉ có đám người Lộ Đình Thịnh thoáng chấn động, bọn họ nghe ra trong lời của Hứa Hải Phong ẩn chứa hai ý nghĩa.

Ngoại tộc, chẳng lẽ hắn đã tính cả Hung Nô nhân vào trong đó luôn hay sao.

295. Chương 295: Thương Châu (thượng)

Trên đường phố, hiếm có dấu tích người qua lại, dù có, cũng là năm ngàn thành vệ quân, cùng với bộ khoái trong thành.

Phần lớn các cửa hàng bên trong thành đóng cửa không tiếp tục buôn bán, vào lúc này, sẽ không có bất luận khách hàng nào tới mua bán. Ngoại trừ một số đồ dùng tất yếu cho cuộc sống như củi, gạo, dầu, muối..., không có một cửa hàng nào khác mở cửa.

Tri phủ Tăng Chí Hoành sớm có nghiêm lệnh, người nhiều loạn trật tự trong thành, giết không tha.

Toàn bộ Thương Châu thành ở trong một thế cục rối loạn bất an, nếu không có quan phủ nghiêm khắc khống chế, sợ rằng sớm đã loạn thành ỏ.

Nguyên nhân gây ra hết thảy điều này, đều bởi vì một chi binh sĩ bất thành linh xuất hiện.

Cách Thương Châu thành vài dặm, hơn vạn Hung Nô thiết kỵ bày trận sẵn sàng nghênh địch.

Thư chiêu hàng từ sáng sớm hôm nay đã bắn vào thành.

Chữ đen nền trắng, viết rất rõ ràng :

“Trong vòng một ngày, không hàng, tàn sát tất cả người dân trong thành.”

Lần này người Hung Nô cũng không phải uy hiếp suông, từ bắc địa đến tận đây, có mấy toà thành lớn, một khi không hàng, người Hung Nô lập tức phát động tấn công dữ dội, sau khi phá thành, đốt giết đánh cướp, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Quan viên bên trong thành toàn bộ giết chết, một người cũng không lưu.

Nhưng mà, chính sách của bọn họ thập phần rõ ràng, nếu là đầu hàng, tất nhiên đối xử tử tế với hàng binh. Quan viên trong thành, nhất loạt giữ lại, thậm chí, đối với hạng tiểu nhân ngoan ngoãn nịnh hót có khi còn được đề bạt. Có thể gặp kỳ ngộ, thăng quan ba cấp, chỗ nào cũng có.

Khác biệt rõ ràng như vậy, tuyệt đại đa số thành trấn đều lựa chọn con đường thứ hai. Bọn họ từ bỏ tôn nghiêm cùng với trung thành, vì bảo trụ và kéo dài hơi tàn cuối cùng chọn một con đường sống.

Thương Châu thành, toàn bộ châu phủ Thương Châu, lại sẽ lựa chọn thế nào?

Trong đại đường nha môn. Vẫn trang nghiêm, nhưng mà lúc nhìn lại, không ngờ đột ngột phát hiện một chút hương vị tiêu điều.

- Tầng đại nhân, ngài lựa chọn như thế nào?

Phó tướng cầm binh trong thành Trần Tín Hoàn cao giọng dò hỏi.

Tầng Chí Hoàn trầm mặc, qua thật lâu sau, mắt hắn nhìn lên khoảng không ngoài phòng, thấy mặt trời đang từ từ đang hạ xuống phía tây, thở dài:

- Thời gian không còn nhiều lắm.

Trần Tín Hoàn nhướng mày, nói:

- Tầng đại nhân, chính bởi vì thời gian không còn nhiều. Ta và ngươi phải nhanh quyết định một chút mới được.

- Như vậy Trần tướng quân thấy sao, chọn như thế nào cho phải?

- Thương Châu đại thành, trong thành có năm nghìn tinh binh. Mười vạn dân chúng, có thể cố thủ.

Trần Tín Hoàn trầm giọng nói.

- Cố thủ? Ngươi có thể thủ được sao?

Trong đôi mắt Tầng Chí Hoàn ẩn hiện một luồng tinh quang, dừng ở đối phương.

Sắc mặt Trần Tín Hoàn khẽ biến, ở bên trong ánh mắt sắc bén của đối phương, hắn cúi đầu. Tầng Chí Hoàn này là thư sinh tay trái gà không chặt. Nhưng vào giờ khắc này khí thế của hắn lại mơ hồ địa áp chế đại tướng cầm binh Trần Tín Hoàn.

Sau một lúc lâu, Trần Tín Hoàn thở dài:

- Người Hung Nô tới đều là kỵ binh, chỉ cần đại nhân quyết định. Ta dám đảm bảo, nhất định không cho đối phương đạt được.

- Nếu là quân địch tiếp tục tăng viện, thì như thế nào? Ngươi có thể thủ được mấy ngày?

Tầng Chí Hoàn ép hỏi.

Về mặt Trần Tín Hoàn cực độ khó coi, hắn trầm ngâm một lát, rốt cục nói:

- Không thủ được.

Tuy rằng dưới trướng hắn có năm nghìn tinh tráng, nhưng mà đó là tân binh chưa bao giờ trải qua chiến sự hung hiểm, như thế nào có thể đánh đồng cùng với người Hung Nô này lang như hổ.

Ngay cả là tính thêm mười vạn dân chúng bên trong thành, cũng tuyệt đối không ngăn được người Hung Nô. Bọn họ dù sao cũng chỉ là dân chúng bình thường, cùng đó quân nhân chuyên nghiệp không thể nào bằng được.

Chiến đấu mới bắt đầu. Sợ rằng người vội vàng thoát thân chiếm phần nhiều, người anh dũng giết địch lại rất ít.

Đến lúc đó, không kéo lui về phía sau cũng đã là may mắn lắm rồi, muốn trông cậy vào bọn họ thủ thành giết địch, đó là việc quyết không có khả năng.

- Nếu không thủ được, không bằng tuân thủ đầu hàng đi.

Tăng Chí Hoành trầm mặc một lát, đột nhiên thấp giọng nói.

- Cái gì?

Trần Tín Hoành chợt ngừng đầu, hần chết đứng nhìn chằm chằm vị quan triều đình cao nhất Thương Châu thành này, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Không sợ hãi chút nào nhìn thẳng hần, bên trong thanh âm Tăng Chí Hoành có một cỗ đau thương cùng với sự kiên định không cách nào hình dung nói:

- Bản quan quyết định, bỏ thành đầu hàng.

Trần Tín Hoành run lên đầu tê dại môi run run, hần thật sự không thể tin được câu nói kia đúng là xuất ra từ miệng Tăng Chí Hoành.

Tuy rằng bọn họ giao tình không sâu, nhưng nhiều năm ở chung, cũng có chút hiểu biết lẫn nhau.

Hai năm trước, thống lĩnh Hắc Kỳ Quân Hứa Hải Phong đại náo Thương Châu thành, bọn họ đồng thời bị bắt làm tù binh. Bất quá cũng bởi vì cố sự này, ngược lại bọn họ bởi vì đồng bệnh tương liên, kết giao nhiều hơn.

Ở trong ấn tượng của hần, Tăng Chí Hoành tuy rằng xa xa chưa nói tới giữ mình trong sạch, thanh chính nghiêm minh, hần tại vị mấy năm gần đây, sợ rằng thuế ruộng không rõ lai lịch trong tay cũng là con số không nhỏ.

Nhưng mà, hần dù sao cũng là một văn nhân xuất thân từ dòng dõi thư hương.

Ở trước đại nghĩa dân tộc, trong lòng hần hần là có một cái tiêu chuẩn mới phải.

Trong mắt của hần có một tia lửa giận cùng với kinh ngạc, chính là không ngờ mình không biết nhìn người.

- Tăng đại nhân, nếu là hạ quan chưa từng nhớ lầm, lệnh đại nhân quý phủ (cả nhà) đều làm quan to, Tăng gia ở trong Đại Hán được hưởng thanh danh hiển hách. Hôm nay, đại nhân nếu là từng bước đi vào ngã ba, chỉ sợ...

Lời của hần mặc dù không nói tiếp, nhưng ý tứ trong đó lại là nói rõ ràng. Da mặt Tăng Chí Hoành mạnh mẽ co rút lại một cái, hần quay đầu mắt nhìn đồng liêu kích động trước mặt, nói:

- Tám năm trước, tiên đế bổ nhiệm bản quan làm tri phủ Thương Châu, lúc chia tay, từng ở trên Kim Loan Điện dặn dò, muốn bản quan quản lý tốt toàn bộ tính mạng hơn mười vạn hộ dân chúng tại Thương Châu này.

- Hần nói xong đột nhiên dừng lại một chút, sau đó nhấn mạnh nói:

- Tính mạng hơn mười vạn hộ dân chúng a, đều ở một ý niệm của bản quan.

Trần Tín Hoành ngẩn ra, tựa hồ một chậu nước lạnh như băng thấu xương đổ xuống đầu, đầy ngập lửa giận trong lòng hần lập tức biến mất vô tung.

- Thương Châu thành là Thương Châu thủ phủ, ánh mắt toàn bộ hơn mười vạn hộ dân chúng Thương Châu đều nhìn đến nơi này. Hàng, thì phải chịu nguyên rửa muôn đời, không hàng, thì Thương Châu tất máu chảy thành sông, núi cây biến cốt.

Thanh âm Tăng Chí Hoành chợt sắc bén cực kỳ:

- Trần Tướng quân, đối làm là người. Phải làm như thế nào cho phải?

Trần Tín Hoành há miệng thở dốc, nhưng mà nghĩ nửa ngày, lại là thủy chung phát không ra một chữ.

- Đại diện hạ ở Thái Nguyên, tụ tập tinh anh Đại Hán. Ý đồ cùng người Hung Nô quyết tử chiến một trận.
Tăng Chí Hoành trầm mặc một lát, đột nhiên nói.

Trần Tín Hoành khó hiểu nhìn hấn, không biết hấn vì sao chuyển hướng đề tài.

- Một trận chiến này, nếu thua, thì Đại Hán khó có lực hồi phục.

Tăng Chí Hoành ngẩng đầu lên, hấn nhìn ánh nắng chói mắt ngoài cửa sổ, tựa hồ tự nhủ nói.

Bên người Trần Tín Hoành lắc đầu nói:

- Sẽ không, Thái Nguyên có Cổ đại soái tại, sẽ không thua.

- Trần tướng quân, người có thể tin tưởng Cổ đại soái sao?

Tuy rằng Tăng Chí Hoành hỏi không đầu không đuôi. Nhưng Trần Tín Hoành lại là hoàn toàn hiểu ý tứ của hấn.

Nặng nề mà gật đầu một cái, Trần Tín Hoành nói:

- Cổ đại soái cả đời đánh trăm trận, không bại một lần. Nếu ngay cả lão nhân gia cũng không tin được, như vậy trong thiên hạ còn có ai có thể thắng người Hung Nô.

Thanh âm của hấn tràn ngập kiêu ngạo, vì nhân vật đứng đầu trong quân này mà cảm thấy thật sâu tự hào.

- Tốt...

Nghe xong những lời nói tràn ngập tin tưởng của hấn, Tăng Chí Hoành cao giọng quát một tiếng:

- Nếu Cổ đại soái thắng, như vậy thừa thắng xông lên. Phục quốc có hi vọng.

- Tăng đại nhân, ý của người là...

Trần Tín Hoành hai mắt sáng ngời, kinh hô.

- Một trận chiến ở Thái Nguyên. Nếu là đại thắng, Cổ đại soái quyết sẽ không buông tha cơ hội đuổi giết, khi đó thu phục lãnh thổ bị mất bất quá là trong tầm tay. Bản quan nên vì đại diện hạ bảo trụ tốt tấm non sông này, không thể trả lại cho hấn một cái Thương Châu bị tàn phá.

Tăng Chí Hoành nói thông thả mà trầm trọng, nhưng mỗi một chữ đều là phát ra từ tâm huyết, có vẻ đặc biệt động lòng người:

- Tiên đế giao phó bản quan chính là một mảnh Thương Châu đầy đủ không sút mẻ, bản quan cho dù không thể về quê, cũng có thể trả lại một cái Thương Châu hoàn hảo không tổn hao gì mới phải.

- Tăng đại nhân, nhưng là ngài...

Mỉm cười. Tăng Chí Hoành nhẹ giọng nói:

- Đợi Hung Nô đại bại, Hán quân trở về, Tăng mỗ tự nhiên sẽ cho tiên đế một cái công đạo.

Thanh âm của hấn tuy nhẹ, nhưng là lại tràn ngập một loại hương vị kiên định mạnh mẽ.

Trần Tín Hoành rung mình một cái, mơ hồ đoán được ý nghĩ của hấn, không khỏi trong lòng cảm khái, rốt cuộc không nói ra lời.

Ánh mắt của hấn theo ánh mắt Tăng Chí Hoành nhìn về phía phía chân trời, tuy rằng vẫn còn nắng nóng, nhưng tâm của hấn lại là một mảnh lạnh như băng.

- Thời gian sắp hết rồi.

Tăng Chí Hoành thở dài nói.

Trần Tín Hoành như ở trong mộng mới tỉnh, mắt hấn nhìn thái dương dần dần dời xuống phía tây.

Thời gian, chính là một thứ kỳ quái, càng hy vọng nó mau trôi qua, nó lại càng là chậm giống như trâu già kéo xe. Nhưng mà, khi người muốn giữ lại một đoạn thời gian, nó lại trôi qua nhanh vô cùng, làm cho người ta không biết phải làm thế nào.

Lúc này đã qua buổi trưa, cách thời gian người Hung Nô quy định, đã không đủ ba thời thần.

Ba thời thần sau, đợi bọn hãn không phải toàn thành đầu hàng, chính là đại binh Hung Nô tiếp cận.

Trước mặt bọn họ, là một cái chọn lựa gian nan vô cùng, thủ hay bỏ.

- Cứ định như vậy đi...

Thanh âm sâu kín từ trong miệng Tăng Chí Hoành truyền ra, trong mắt của hãn hàm chứa một tia nhân nhật thủy quang, chỉ cần hãn đầu hàng, Tăng gia trăm năm trung nghĩa sắp thăm nhiên biến mất, hãn làm sao cam tâm tình nguyện đây.

Nhưng mà, làm quan viên cao nhất Thương Châu, có một số việc cũng chỉ có hãn mới có thể làm, ánh mắt của hãn dần dần trở lên kiên định:

- Hết thấy lỗi đều do bản quan đảm nhiệm, mở thành đầu hàng.

- Chậm đã...

Nghi hoặc nhìn Trần Tín Hoành, Tăng Chí Hoành hỏi:

- Cái gì?

Sắc mặt Trần Tín Hoành nặng nề, đột nhiên quỳ thật mạnh xuống, cung kính hướng hãn vái một cái.

Tăng Chí Hoành cả kinh, liền bước lên phía trước đỡ dậy, hỏi:

- Tướng quân làm cái gì vậy?

Trần Tín Hoành ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt của hãn, nói:

- Dưới gối Trình mỗ có một đứa con, tuổi còn quá nhỏ, còn không hiểu chuyện, muốn phó thác Tăng đại nhân, xin đại nhân nhân tiện chiếu cố.

- Người...

Trên mặt Trần Tín Hoành tràn đầy cười khổ, trong mắt của hãn cũng một mảnh chua xót:

- Thương Châu, có thể hàng, nhưng là, ta không thể.

- Trần tướng quân...

Trần Tín Hoành đứng thẳng lên, hãn thật sâu vái chào, nói:

- Dân chúng Thương Châu cùng với khuyến tử phó thác cho đại nhân ngài.

Hãn xoay người, ngẩng đầu ưỡn ngực, đi nhanh ra.

Tăng Chí Hoành nhìn bóng lưng của hãn, đến khi biến mất, chính là trong lòng bi phẫn trong mắt đầy đau khổ, không ngờ mơ hồ có một vẻ hâm mộ.

296. Chương 296: Thương Châu (hạ)

Ở phía sau kỵ binh, là vô số binh lính người Hán, bọn họ cầm khí giới công thành, hai mắt mê mang nhìn về tường thành cao vút sừng sững phía trước.

Bọn họ đều là hàng binh, bị người Hung Nô đưa tới đây đảm nhiệm đợt công thành đầu tiên.

Vô luận là có cam tâm tình nguyện hay không, bọn họ đã không có lựa chọn nào khác.

- Sưu...

Tiếng tên xé gió truyền đến, phía trên cột cờ đầu tường cấm một mũi điêu linh tiễn còn run rẩy, tài bắn cung như thế, làm người ta khiếp đảm.

- Nói cho Tăng Chí Hoàn, còn có một canh giờ.

Giọng nói hùng hậu từ xa xa truyền đến, chúng quân sĩ đầu tường nhìn nhau thất sắc.

Trong phủ tướng quân.

Trần Tín Hoàn ôm ấu tử mười tuổi, hắn đang nhìn đội trưởng thân binh của mình, hỏi:

- Ứng Cao, người theo bản quan mấy năm?

Trần Ứng Cao kinh ngạc nhìn hắn một cái, lập tức hồi đáp:

- Tướng quân, tiểu nhân đã đi theo ngài mười bốn năm.

- Ân, mười bốn năm, không ít, nhiều năm như vậy, người vẫn cẩn trọng, chưa bao giờ bỏ rơi nhiệm vụ, bản quan thật vui mừng.

- Đa tạ Tướng quân khích lệ, bất quá những điều này là chức trách của tiểu nhân a.

- Hắc hắc... Quên đi, tới hôm nay rồi cũng không phải nói cái gì tướng quân với không tướng quân. Ứng Cao, nếu luận bối phận trong tộc, người hẳn phải gọi ta một tiếng thúc thúc chứ?

Trần Tín Hoàn đột nhiên mỉm cười nói.

- Đúng vậy.

Trần Ứng Cao mơ hồ cảm thấy có chút không đúng lắm, nhưng vẫn cung kính trả lời.

- Thế thì, hôm nay vì thúc phải nhờ người một chuyện.

- Tướng quân có chuyện gì xin phân phó, tiểu nhân nhất định toàn lực ứng phó.

Trần Ứng Cao biến sắc. Vội vàng quỳ gối, cung kính nói.

- Mau đứng lên.

Trần Tín Hoàn tiến lên từng bước, buông hài tử trong lòng ra, đưa tay đỡ hắn lên.

Trần Ứng Cao không biết làm sao nhìn Trần Tín Hoàn. Không biết đến tột cùng hắn muốn làm gì.

- Kiểm Thương, lại đây.

Trần Tín Hoàn quay về phía sau vẫy tay một cái.

Ấu tử mười tuổi Trần Kiểm Thương của hắn lập tức theo lời tiến lên.

Trần Tín Hoàn duỗi một ngón tay chỉ Trần Ứng Cao, nói:

- Kiểm Thương, người quỳ xuống dập đầu với Cao đại ca.

Trẻ nhỏ vô tri, nghe vậy lập tức quỳ xuống.

Trần Ứng Cao sắc mặt đại biến, muốn giãy ra, nhưng hai tay bị Trần Tín Hoàn chặt chẽ giữ lại, hắn không dám dùng sức giãy, đành phải để Trần Kiểm Thương dập đầu ba cái.

- Tướng quân, ngài làm cái gì vậy?

Trần Ứng Cao lo lắng hỏi.

Mỉm cười. Trần Ứng Cao trầm giọng nói:

- Ứng Cao, người mang theo Kiểm Thương đi tới phủ Tăng đại nhân, ở tạm một thời gian. Nhớ kỹ, hết thấy nghe theo Tăng đại nhân an bài.

- Tướng quân...

Mơ hồ cảm ứng được cái gì, Trần Ứng Cao rung giọng nói.

Vươn tay ngăn lại, Trần Tín Hoàn cầm tay hắn thật mạnh , nói:

- Từ hôm nay trở đi. Kiếm Thương là đệ đệ của ngươi, giúp ta chiếu cố tốt hắn.

Thân mình Trần Ứng Cao chấn động, đang muốn nói chuyện. Đột nhiên xa xa giữa không trung truyền đến tiếng một người cao giọng hô:

- Nói cho Tăng Chí Hoàn, còn có một canh giờ.

Sắc mặt hai người bọn họ đồng thời nhẵn lại.

Buông lỏng tay ra, Trần Tín Hoàn cao giọng nói:

- Ứng Cao, ngươi là người mà ta tín nhiệm nhất, Kiếm Thương giao cho ngươi, ta rất yên tâm. Đi nhanh đi, ta còn có chuyện phải làm. Đây là một đạo mệnh lệnh cuối cùng của tướng quân ta đối với ngươi.

Sắc mặt Trần Ứng Cao trắng bệch, hắn cắn chặt khớp hàm, đột nhiên phủ phục xuống đất. Hướng tới Trần Tín Hoàn vái mấy vái, ngẩng đầu lên, cái trán đã sưng lên cao cao.

- Tướng quân bảo trọng.

Trần Ứng cao kêu một câu, xoay người ôm lấy Trần Kiếm Thương, cũng không nhìn tiểu gia hỏa này lên tiếng khóc, cứ như vậy nhanh chóng rời đi.

Tại sau lưng hắn, là ánh mắt Trần Tín Hoàn lưu luyến không rời.

Thật lâu sau, hắn thu hồi ánh mắt, ngược lại ngóng nhìn ra cửa thành, trong mắt đã là một mảnh rào rạt liệt hỏa.

- Thay quần áo, chuẩn bị ngựa.

※※※※

Khi thân ảnh của hắn hiện ra ở cửa thành, thành vệ quân xông xáo một trận, thấy hắn một thân áo giáp, đầy mặt ngưng trọng, trong lòng mọi người có dự cảm, theo bản năng nắm chặt binh khí trong tay.

Trần Tín Hoàn một người tiếp một người nhìn qua, trên mặt của bọn họ đều khấn trương rơi mồ hôi, loại biểu tình của sự dung hợp giữa sợ hãi, hưng phấn, nao núng cùng với kiên cường hoà làm một thể làm cho thật sâu trong nội tâm hắn xúc động .

- Tướng quân, các huynh đệ đều ở trong này, ngài an bài đi.

Trợ thủ cho hắn tiến lên từng bước, cao giọng nói.

Thâm ý sâu sắc nhìn hắn một cái, Trần Tín Hoàn nói:

- Tốt, truyền lệnh của ta...

- Phải.

Một tiếng hét to, hơn mười người chung quanh cùng cao giọng kêu lên.

- Dỡ xuống khôi giáp, vứt bỏ binh khí, ra khỏi thành đầu hàng.

Trần Tín Hoàn lạnh lùng thốt.

- Cái gì?

Bọn họ nhìn lẫn nhau, nếu không phải chứng kiến mỗi người đều có biểu tình kinh ngạc giống nhau, bọn họ cơ hồ như không muốn tin lỗ tai của mình .

- Tướng quân... Ngài?

Bên cạnh một viên thiên tướng cẩn thận dò hỏi.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt lạnh lẽo khiến hắn đem lời chưa nói xong nuốt vào bụng.

- Không có nghe thấy sao?

Trong không khí yên lặng cực kỳ đè nén, giống như trong nháy mắt này, không khí chung quanh đã động lại thành một khối, không hề lưu động .

Sau một lúc lâu, một tiếng không cam lòng thở dài truyền ra.

- Đinh rắc

Binh khí rơi xuống đất không ngừng vang lên bên tai, dần dần, trước mặt hắc binh khí vút thành đồng càng ngày càng cao, dưới thái dương chiếu rọi phát ra quang mang thâm nghiêm mà chói mắt.

- Trần Tướng quân.

Mọi người quay đầu nhìn lại, Tăng Chí Hoành dưới sự bảo vệ của mấy người xung quanh, vội vã đi tới.

- Tăng đại nhân, hết thấy nhờ ngài .

Trần Tín Hoành ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, sải bước lên chiến mã, hướng về cửa thành mở rộng xông ra .

Chỉ để lại ánh mắt mọi người kinh dị bất định xa xa nhìn lại.

※※※※

- Tướng quân, đã đến giờ .

- Hừ, không biết điều, truyền lệnh, tấn công cho ta...

Mãi Mãi Đề đang nói đột nhiên dừng lại, bởi vì đại môn Thương Châu thành lúc này đang ở từ từ mở ra.

Dưới ánh mắt vạn người nhìn chăm chú, một viên tướng lãnh người Hán cưỡi ngựa, một người một ngựa đi ra.

Đầu hắc đội mã tử kim, thân hình mặc khải giáp sáng rực kéo dài xuống tận hai chân, eo đeo áo giáp hộ ngực dùng loại giáp nhỏ tạo thành. Tiểu giáp có hình dáng như vảy cá kéo dài xuống tới bụng, bên dưới tiểu giáp là đường viền hình nửa vầng trăng, được viền thành phiến, dùng bảo hộ bụng dưới

Chỗ khuỷu tay gần vai cùng với đầu gối được bao bởi miếng lót thật dày.

Trước ngực cùng với lưng của hắc đều có một miếng hộ tâm chế tạo từ tinh đồng được mài bóng loáng . Bởi vì ánh mặt trời địa chiếu xạ, phát ra quang mang chói mắt.

Đây là trang phục nguyên bộ của đại hán võ tướng , một kiện không sót mặc ở trên người.

Tay phải của hắc cầm chuồng đao, đại đao lóe sáng ở trong tay của hắc tản mát ra hàn khí dày đặc .

- Giết...

Hắc bỗng nhiên hét lớn một tiếng, cứ như vậy giục ngựa hướng tới hơn vạn thiết kỵ quân sĩ ở trước mặt vọt đi.

- Hắc điên rồi sao?

Mãi Mãi Đề thốt nhiên đại nộ, dùng sức một người đối với vạn danh kim lang quân phát động xung phong. Lúc này, hắc cảm thấy vô cùng phẫn nộ, cái loại cảm giác bị người khác coi rẻ này tuyệt không dễ chịu.

Mãi Mãi Đề trở tay rút ra cung tiễn. Trong nháy mắt liền kéo lại thành hình trăng tròn.

Người nộ cưỡi ngựa thật nhanh, dĩ nhiên xông đến trong vòng trăm bước.

- Sưu...

Mũi tên rời cung như ngựa đứt cương, mang theo một tiếng gió xoáy chói tai, hướng về đối diện bay đi.

- Tê...

Một tiếng hí rên rĩ, chân trước kỵ mã khụy xuống. Té ngã trên đất, trên cổ nó cắm thật sâu một mũi tên còn lóe ra hàn quang .

Lập tức kỵ sĩ bất ngờ không kịp đề phòng, tại dưới quán tính. Nặng nề ngã trên mặt đất, thân bất do kỷ, hướng về phía trước trôi đi.

Cho đến khi quán tính biến mất, hấn quật cường từ trên mặt đất đứng lên.

Lúc này, trong khi quay cuồng, khôi giáp trên đầu hấn sớm rơi ra, không biết tung tích. Khôi giáp sáng bóng trên người thì đã bị bịt kín một tầng thật dày bụi đất, miếng hộ tâm trước sau, không còn phản chiếu lại ánh sáng nữa. Mà là dính một chút bùn đất đen tuyền, theo đai đeo bị gãy, giáp hông suy sụp rơi xuống trước bụng, không có nửa điểm tác dụng phòng hộ, cả người có vẻ chật vật vạn phần.

Hấn chính là một viên võ tướng, nhưng chỉ là một viên võ tướng đủ tư cách phòng giữ thôi.

Võ công của hấn tuy rằng không tồi, nhưng cũng không xuất chúng, lúc này đây, hấn không thể tránh né một mũi tên giống như điện quang hỏa thạch của Mãi Mãi Đề.

Một mảnh tiếng cười vang động truyền đến, người Hung Nô đều cất tiếng cười to, đối với tướng lĩnh người Hán không biết tự lượng sức mình này lớn tiếng nhạo báng.

Trần Tín Hoàn đứng thẳng thân hình, trong cơ thể hấn phảng phất như có cái gì đó thiêu đốt, máu của hấn cơ hồ như muốn sôi trào, dưới một loại lực lượng không hiểu duy trì, hấn đối mặt trước biến người mất đông nghìn nghịt mệnh mông vô bờ, lại không hề sợ hãi.

Đại đao trong tay phải một lần nữa giơ lên, quay mắt về phía biến người vô cùng vô tận, hấn cao giọng hò hét:

- Giết...

Đã không còn ngựa, hấn chỉ bằng chân của mình, hướng về phía trước chạy đi.

Lúc này hấn trông cậy vào, chỉ có một thân huyết nhục cơ thể mà thôi.

Trên mặt Mãi Mãi Đề lại không có chút nào xấu hổ và giận dữ, hấn kinh ngạc nhìn tướng lĩnh người Hán. Dứt khoát lại lần nữa rút ra dây cung.

- Sưu...

Thanh âm chói tai chợt vang lên, trong khi chạy vội Trần Tín Hoàn đột nhiên dừng lại.

Phía trên ngực phải của hấn có hơn một lỗ máu, một mũi tên dài xuyên qua bộ ngực đã mất đi miếng hộ tâm bảo hộ.

Máu tươi tí tách chảy xuống, theo y giáp dơ bẩn kia rơi xuống chân.

- Giết...

Hai mắt Trần Tín Hoàn trợn lên, hấn kiệt lực tê rỏng, cước bộ của hấn tuy rằng loạn choạng, nhưng là thủy chung cố định tiến về trước.

Trên chiến trường, quỷ dị yên tĩnh trở lại, cũng không có người nào mở miệng nhạo báng, và cũng không có người nào có ánh mắt khinh thường.

Giống như trong thiên địa chỉ còn lại tiếng cước bộ tập tễnh động lòng người vang dội quanh quẩn.

Một bước, hai bước, ba bước...

Một luồng dài nhỏ vết máu ở phía sau hấn chảy xuôi, tươi đẹp như lửa.

Mười bước, khoảng cách đến trước ngựa của Mãi Mãi Đề chỉ có gần mười bước mà thôi, nhưng mà máu của hấn dĩ nhiên đã chảy hết.

Lòng ngực vô cùng nặng nề, một hơi rớt cuộc không hít vào, hấn đã không có chút sức lực nào.

Con người của hấn không tán phát ra ánh sáng, không còn có tiêu cự.

Cước bộ của hấn càng ngày càng chậm, rốt cục duy trì không được, về phía trước té ngã trên đất.

Nhưng mà trong đầu của hấn thủy chung còn có một ý niệm bất khuất.

Mấy vạn ánh mắt dừng ở hai tay của hắn, đôi tay to lớn tái nhợt vô cùng nhưng đầm đìa máu tươi mạnh mẽ cắm vào bên trong bùn đất, thân thể hắn như cũ vẫn một tắc lại một tắc tiến về phía trước .

Cho đến... một chút sức lực cuối cùng của hắn biến mất hầu như không còn.

Mặt trời chói chang trên cao, nhưng trong lòng Mãi Mãi Đề không hề cảm thấy một tia ấm áp, hắn mờ mịt ngẩng đầu.

Thương Châu thành, cửa thành mở rộng ra, một mặt màu trắng cờ hàng ở trong gió tung bay, nhưng mà, đập vào mắt lại có vẻ đầy kinh hãi.

297. Chương 297: Lựa Chọn (thượng)

An bài chiến thuật chính thức, chỉ cần ít người biết là được , nếu mọi người đều biết, như vậy chính là tự tìm đường chết .

Lúc đầu Lộ Đỉnh Thịnh cậy già mà tỏ vẻ muốn tham dự, nhưng khi chính thức thương thảo, những người này tự biết địa vị thân phận không đủ , đều chủ động cúi chào mà đi.

Hội nghị mở suốt hai thời thần, nội dung là gì không ai biết được, người tham dự đều hoàn toàn giữ im lặng.

Mọi người chỉ biết là, sau khi hội nghị kết thúc, toà Ngoại Long thành này đã bắt đầu biến hóa cực lớn.

Người già yếu, phụ nữ và trẻ em bắt đầu dần dần rút lui, bọn họ chuyển tới đại doanh phía tây, đây là nơi ở tạm thời, đợi ngày sau đánh đuổi Khải Tắt nhân, mới có thể trở về gia viên.

Hàng loạt đoàn xe ở đại doanh phía tây cùng với Ngoại Long qua lại, đều là do quân đội phụ trách áp giải, lấy miếng vải đen che dấu, mặc cho ai cũng không biết trong đó là vật gì.

Bóng ma chiến tranh rốt cục bắt đầu bao phủ ở trên tòa danh thành này, hết thảy đều quay chung quanh chiến tranh mà vận hành.

Thần kinh mọi người hết sức căng thẳng .

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh kết bạn đi ra khỏi phòng thảo luận chính sự, bọn họ là người cuối cùng rời đi .

- Quân sự đại nhân, một trận chiến ngày hôm qua, Hứa mỗ đột nhiên phát hiện một sự kiện, trong lòng có chút hiểu được, sau đó không ngại làm... Đúng rồi, chính là làm thí nghiệm đi sao.

Hứa Hải Phong thấp giọng nói.

Tương Khổng Minh kinh ngạc nhìn hắn một cái, theo thời gian chuyển dời, Hứa Hải Phong biểu hiện ngày càng trầm ổn, rất ít còn có thể chứng kiến bộ dáng vui mừng lộ rõ trên nét mặt như vậy, đủ thấy cái việc đột nhiên phát hiện kia, đối với hắn mà nói, cực kỳ trọng yếu.

- Không biết chủ công phát hiện chuyện gì? Học sinh đang chăm chú lắng nghe.

Lòng hiếu kỳ của người đến từ thời hiện đại rõ ràng lại phát tác, Tương Khổng Minh tràn ngập chờ mong nói.

Hứa Hải Phong đầy mặt ý cười, đang muốn nói chuyện, đột nhiên ngẩng đầu. Nhìn phía bên trái, trong mắt có một tia kinh ngạc như ẩn như hiện.

Tương Khổng Minh theo ánh mắt của hắn nhìn lại, bên trái phía trên một chiếc xe ngựa cao lớn, một vị lão nhân tóc hoa râm ở phía đối diện bọn họ xa xa chấp tay thi lễ.

Nhìn nhau, mà ngay cả Tương Khổng Minh đều cảm thấy cực độ kinh ngạc.

Vị lão nhân này không phải người khác, đúng là người vừa mới vừa mới tạm biệt Lộ Đỉnh Thịnh lão tướng quân.

Bọn họ không dám chậm trễ, bước nhanh đi tới trước mặt lão nhân , khom người làm lễ.

Lão tướng quân sang sang cười nói:

- Thật là tẩu xảo a, lại gặp được nhị vị, có hứng thú bồi lão phu uống một chén không?

Hứa Hải Phong cười nói:

- Lão tướng quân có nhã hứng này. Nào dám không phụng bồi.

Còn Tương Khổng Minh lại bất động thần sắc, hẩn liếc mắt một cái, cái gì trùng hợp, căn bản là đặc biệt chờ bọn hắn. Chính là không biết này tiểu lão đầu lại có chuyện gì.

Tuy rằng hắn có thuật đọc tâm lợi hại, nhưng là chỉ có thể đọc được trong lòng người ta đắm chiêu cái gì, nếu đối phương không tự hỏi vấn đề hắn muốn biết, như vậy ngay cả khi hắn có bản lĩnh thông thiên, cũng không đoán ra đến tột cùng là chuyện gì.

Chiếc xe ngựa này có chút trống trải. Cho dù là ba người ngồi, cũng không chật chội.

Lão tướng quân từ trong xe lấy ra bầu rượu cùng với cái chén, hiển nhiên là sớm có chuẩn bị.

Hắn tự động thủ rót đầy chén rượu. Nói:

- Chén thứ nhất, lão phu chúc mừng Hứa đại tướng quân chiến thắng, đại phá quân địch.

Ba người phân biệt cùng uống, hai người Hứa, Tương tự nhiên biết đây vốn vẹn là một lời dạo đầu, cũng yên lặng theo dõi kỳ biến.

Lão tướng quân rót đầy chén thứ hai rượu, mặt hướng Tương Khổng Minh nói:

- Tương quân sư, lão phu một chén này cố ý mời người.

Tương Khổng Minh cầm lên chén rượu, khẽ cười nói:

- Học sinh vừa rồi không tham gia chiến trường, chỉ tại một bên nhìn náo nhiệt mà thôi. Nếu bàn về chiến công. Thì sao có thể cùng so sánh với lão tướng quân bốn mươi năm trước ác chiến Bắc Cương. Một chén này, phải là học sinh kính lão tướng quân mới đúng.

Lão tướng quân ngửa mặt lên trời cười ha ha, nói:

- Tương quân sư nói đùa, trận chiến ngày hôm qua, Tương quân sư có thể biết trước, liệu sự như thần, toàn bộ bố cục lại an bài nhịp nhàng ăn khớp, thật ra lão phu không có khả năng sánh bằng.

Hắn thở dài, nói:

- Có thể tính toán không bỏ sót như thế, trong những người lão phu quen biết, cũng vẹn vẹn mới gặp qua hai người mà thôi.

- Nga? Một vị khác có phải..

Hứa Hải Phong trong lòng tò mò, dò hỏi.

- Cổ Đạo Nhiêm.

Lão tướng quân trịnh trọng nói.

- A...

Hứa, Tương hai người nhìn nhau, không thể tưởng được vị lão tướng quân này đánh giá đối với Cổ Đạo Nhiêm không ngờ cao như thế.

- Hai mươi năm trước, Cổ Đạo Nhiêm phụng mệnh hoàng thượng, thay thế thống lĩnh tiền nhiệm. Hắn đều không phải là một kẻ dũng mãnh hơn người, lúc mới lên nhận chức, rất nhiều người dưới trướng không phục. Vì thế, Cổ Đạo Nhiêm mời Trình gia cao thủ cùng Khai Thiên Cung, lấy dũng lực rung động ba quân. Sau đó, đối với tất cả các quy chế trong quân đội được hắn nhất loạt đưa ra sáng kiến thay đổi.

- Trong thời gian đó, Sơn Nam phản loạn lần thứ hai, giặc Hung Nô ở phương bắc cướp quan ải, Thiên Ưng quân đoàn đều phụng mệnh xuất chinh. Lớn nhỏ mấy trăm trận, không ngờ Cổ Đạo Nhiêm có thể giữ kỷ lục bất bại, ngay cả là đối mặt với Kim Lang Quân kiêu ngạo của người Hung Nô, hắn cũng không từng rơi

xuống hạ phong. Tướng sĩ quên mình chiến đấu tất nhiên là một trong những nguyên nhân hẳn đảm bảo bất bại, nhưng mà thật sự làm cho người ta khen ngợi, chính là hẳn có thể liệu trước địch tình, đưa ra đủ loại phương pháp ứng biến, điểm này, mà ngay cả ngày xưa Đồng Tử Duệ Đồng đại ca cũng làm không được.

Trong lời nói lão tướng quân thốn thức không thôi, hiển nhiên là nổi lên cảm giác chuyện cũ năm xưa, rất có cảm khái.

Hứa Hải Phong ngồi im nhìn lại, Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, tựa hồ đối với những lời này không chút động lòng.

Nhưng Hứa Hải Phong lại biết, trong lòng hẳn sớm đã sóng lớn quay cuồng.

Tương Khổng Minh có thể liệu trước địch tình, cũng không phải cái gì thần cơ diệu toán, mà là nhờ mạng lưới tình báo vô cùng cường đại.

Lính trinh thám trong quân, phần lớn là từ quân sĩ có thân thủ nhanh nhẹn tạo thành, nhưng lực lượng trinh thám của Hắc Kỳ Quân, lại là thành viên của bộ đội đặc chủng, tối thiểu bọn họ đều có thân thủ nhỉnh phẩm.

Do những võ lâm cao thủ này trinh thám, tự nhiên Khải Tát nhân xa xa không có khả năng so sánh.

Huống chi, bên trong những lính trinh thám này, còn có vài nhân vật cực kỳ đặc thù.

Triết Biệt, Hưu Hài, Lý Minh Đường.

Triết Biệt có thiên lý nhãn, không phân ngày đêm, chỉ cần lên cao quan sát, địch nhân thì thỏ đủ loại biến hóa, đều liếc qua thấy ngay.

Lý Minh Đường còn có thân phận tông sư. Đành phải nhận chức mật thám, sợ rằng đây một người duy nhất từ xưa đến nay. Đùng nói trước kia không có khả năng có, chỉ sợ về sau cũng là không thể nào xuất hiện.

Hưu Hài kia có thân pháp giống như quỷ my, so với thiên lý mã nhanh nhất còn muốn nhanh hơn một phần. Tin tức qua lại, không còn có người nào so với hẳn càng thêm tin cậy cùng với mau lẹ.

Đêm qua, Tương Khổng Minh đã sớm an bài tốt nhân thủ, một khi bắt đầu, hẳn đặc biệt chú ý đánh cùng Ban Khắc La Phu Đặc, đêm khuya tập kích doanh trại địch.

Tuy rằng chủ động khiêu chiến chính là hẳn, nhưng trên chiến trường, cái gì âm mưu quỷ kế đều là có thể quang minh chính đáng vận dụng. Có thể vây quân bốn mặt mà đối phương lại vẫn ngây thơ không biết, đó mới là bản lãnh thật sự.

Tương Khổng Minh bàn tính đánh cho phi thường vang dội, sau khi khiêu chiến. Thừa lúc này lơ lửng hết sức, lấy Hắc Kỳ Quân dùng thủ đoạn sấm sét tấn công, lại lấy thành vệ quân làm phụ. Theo sau đuổi giết.

Chính là, chưa đợi cho hẳn ban bố mệnh lệnh, Ban Khắc La Phu Đặc cũng đã có hành động.

Hưu Hài báo tin phi thường kịp thời, có thể nói là vừa đúng lúc.

Tương Khổng Minh nhận được tình báo chính xác, lập tức thay đổi chiến thuật. Dem dầu hỏa dùng để tập kích doanh trại địch rải ở ngay bên trong đại doanh của mình. Cuối cùng phân biệt các chiến thuật dụ ra, đánh sâu, phục kích. Dem đệ tứ quân đoàn của Ban Khắc La Phu Đặc đánh cho tan rã.

Công thần lớn nhất trận chiến này, không phải là Tương Khổng Minh, cũng không phải Hắc Kỳ Quân của Hứa Hải Phong, mà là mấy tên kỳ nhân dị sĩ đem hành động của địch nhân tìm hiểu rất rõ ràng.

Dưới sự giám thị của bọn họ, quân đội điều khiển kiêu gì cũng đừng mơ tưởng dấu diếm được, vô luận đệ tứ quân đoàn của Ban Khắc La Phu Đặc biến hóa như thế nào, đều ở trong lòng bàn tay Tương Khổng Minh.

Điều kiện của song phương tuyệt đối không thể so sánh với nhau, nếu Tương Khổng Minh ở trong trận chiến này, còn có thể ngã ngựa. Như vậy, Hắc Kỳ Quân còn cho gì để nói về chuyện tranh bá thiên hạ, rất rõ ràng, cắt cổ tập thể tự tử đi, cũng đỡ phải ngày sau mất mặt xấu hổ.

- Lão tướng quân khích lệ .

Tương Khổng Minh hơi hơi xoay người, khiêm tốn nói.

- Hắc hắc...

Lão tướng quân cười nói:

- Nguyên bản lão phu tưởng rằng, đương kim thế gian, chỉ có một mình Cổ Đạo Nhiêm có bản lĩnh này, không thể tưởng được lúc gần đất xa trời, lại được chứng kiến một thiên tài không kém cõi quật khởi. Có thể thấy được, Đại Hán ta có hi vọng phục hưng a.

Khóe miệng Tương Khổng Minh nhẹ nhàng co rút lại một lần, ngay cả hắc da mặt dày như tường thành, lúc này cũng có một tia xấu hổ nhàn nhạt .

Hứa Hải Phong nghe được buồn cười, trêu chọc nói:

- Tương đại quân sư, nguyên lai ngài xuất chúng như thế, Hứa mỗ thật sự là có mắt như mù .

Tương Khổng Minh hung hăng liếc hắt một cái, cũng không làm gì được.

Trong khi đó Lộ Đình Thịnh kỳ quái nhìn biểu hiện của bọn họ , đối với quan hệ của bọn họ càng thêm kỳ lạ, nhưng mà xem bộ dáng lời nói và việc làm không cố kỵ của bọn hắn, có thể thấy được quan hệ chủ tớ không bình thường.

Tương Khổng Minh trầm ngâm một lát, đột nhiên ngắt đầu hỏi:

- Lão tướng quân, Cổ đại soái đến từ Trình gia, như vậy trong Thiên Ưng quân đoàn do hắn chỉ huy quân có hay không một chi hoàn toàn từ đệ tử Trình gia tạo thành quân sĩ?

Trong mắt Lộ Đình Thịnh đột nhiên tuôn ra một luồng tinh quang, hắn nhìn về phía Tương Khổng Minh tràn ngập kinh dị:

- Không sai, quả thật có như vậy một chi quân sĩ, bất quá, Từ khi Cổ Đạo Nhiêm rời khỏi tây tuyến đại doanh, chi quân sĩ này cũng hủy bỏ phiên hiệu, không tồn tại nữa.

Tương Khổng Minh có chút hiểu ra gật đầu nói:

- Thì ra là thế, quả nhiên không ngoài học sinh sở liệu

Hứa Hải Phong lập tức hiểu ý tứ của hắn, nghĩ đến Cổ Đạo Nhiêm có thể có biểu hiện lợi hại như thế, nói vậy chi quân sĩ do đệ tử Trình gia tạo thành kia công lao không nhỏ đi.

Trong mắt Lão tướng quân có một tia chần chờ, lần này Tương Khổng Minh nói rất có ý vị sâu xa, khiến hắn cũng là lâm vào trong trầm tư.

Nhưng mà, trong lòng hai người bọn họ cũng biết rõ ràng, chi quân sĩ dưới trướng Cổ Đạo Nhiêm kia, có thể bọn họ cũng đảm đương công tác thu thập tình báo . Thế nhưng, năng lực của bọn họ cùng so sánh với đám người Triết Biệt, đó là thiên so với địa, căn bản là không có gì để so sánh .

Dù sao, thiên hạ tuy lớn, nhưng cũng không có người thứ hai như Triết Biệt, người thứ hai như Hầu Hài, cũng không có người tông sư thứ hai cam tâm đi làm loại hoạt động vùng trộm này.

Chỉ cần vừa nghĩ tới lão già Trình Huyền Phong đức cao vọng trọng này không ngờ lại thay hình đổi dạng, thừa dịp ban đêm đánh lén, Hứa Hải Phong lại có một loại buồn cười phát ra từ nội tâm.

Kia – căn bản là việc quyết không có khả năng.

Đương nhiên, so với thám báo mà nói, đệ tử Trình gia này còn là có chút đại tài tiểu dụng .

Cổ Đạo Nhiêm có thể có chiến tích này, tuy rằng tin tình báo của bọn họ có tác dụng thật lớn, nhưng là thật ra trọng yếu nhất, lại là vị lão nguyên soái kia phán đoán tình chuẩn cùng với tính toán không bỏ sót, gan dạ sáng suốt.

Thanh danh đứng đầu Đại Hán, phải dựa vào chân chính thực học.

298. Chương 298: Lựa Chọn (hạ)

Qua nửa ngày, Lộ Đỉnh Thịnh rốt cục phá vỡ không khí nặng nề .

- Lão tướng quân có việc cứ việc phân phó.

Trong nháy mắt Hứa Hải Phong hiện lên vô số ý niệm trong đầu, nhưng chỉ chớp mắt đã quyết định, vô luận lão này đưa ra điều kiện gì, chỉ cần hắn có năng lực làm được, sẽ lập tức đáp ứng.

Năng lực nhà họ Lộ tại Tây Bắc tuyệt đối vượt qua sức tưởng tượng của bất luận kẻ nào , vị trí ông vua không ngại ở đại tây bắc ở mấy chục năm không ngã, đủ để chứng minh năng lực của hắn.

Nhân vật như vậy, tuyệt đối không được phép trở thành địch nhân.

- Tốt, lão phu nói thẳng vậy.

Lộ Đỉnh Thịnh buông chén rượu xuống, sắc mặt của hắn có vẻ ngưng trọng vô cùng:

- Trận chiến ở Thái Nguyên, không biết nhị vị nghĩ như thế nào?

Trao đổi ánh mắt một chút, này hai người rất ăn ý hợp tác đồng thời cười, Hứa Hải Phong cất cao giọng nói:

- Nhiều nhất là năm thành thắng lợi.

Tinh quang trong mắt Lộ Đỉnh Thịnh chợt lóe, ngữ khí của hắn có vẻ có chút chần chờ:

- Thái Nguyên là nơi có ngàn dặm bình nguyên, là địa hình người Hung Nô thích tác chiến nhất, không biết nhị vị vì sao đối với Trình gia có tin tưởng như thế?

Hứa Hải Phong nhẹ nhàng lắc đầu, chưa trả lời câu hỏi của hắn, mà là hỏi ngược lại:

- Như vậy theo lão tướng quân thấy, lại là như thế nào?

Lộ Đỉnh Thịnh tay vuốt cằm râu, thật lâu sau, nói:

- Có năm thành.

Hứa Hải Phong trong lòng cả kinh, nếu lấy địa hình luận, người Hung Nô thật sự là chiếm cứ tiện nghi lớn lao , kỵ binh của bọn họ tại Thái Nguyên sẽ phát huy ra ưu thế cùng với sức chiến đấu lớn nhất.

Cùng so sánh, vô luận là tư binh Trình gia , hay quân sĩ còn sót lại của ba đại quân đoàn kia, đều rõ ràng kém hơn Kim Lang Quân của Hung Nô. Trong tình hình chung. Thắng lợi rõ ràng nghiêng về phía người Hung Nô .

Chẳng qua, ở trong tay Trình gia lại nắm một vương bài, một vương bài đủ để thay đổi toàn bộ cuộc chiến. Nếu là vận dụng xảo diệu, đủ để tạo thành thiệt hại nặng khó có thể tưởng tượng cho người Hung Nô. Chính là bởi vì có bảo vật này. Cho nên hắn mới có thể nghĩ đến song phương có kết cục năm ăn năm thua.

Nhưng mà, Lộ Đỉnh Thịnh cũng không biết việc này, vì sao lại khẳng định như thế, điều này khiến hắn không hiểu chút nào .

Không ai biết, lúc này trong lòng vị lão nhân kiến thức rộng rãi cũng đang ngờ vực khó hiểu.

Hứa Hải Phong mặc dù không trả lời câu hỏi của hắn, nhưng là chỉ cần nghe hắn khẳng định mà lại không chút do dự trả lời như thế, có thể thấy hắn đối với Trình gia tin tưởng mười phần.

Chính là một câu nói như vậy, Lộ Đỉnh Thịnh đã xác định, đám người Hứa Hải Phong khẳng định có chuyện gì gạt mình. Hoặc là nói mạng lưới tình báo của mình, khẳng định có chuyện gì đó không thể phát hiện được.

Bất quá, sống lâu thành tinh. Nếu bọn họ không nói, tự nhiên cũng sẽ không chủ động hỏi.

- Lão phu khẳng định như thế, chính là vì hai người.

- Ý của ngài là...

- Trình Huyền Phong Trình đại ca cùng với Cổ Đạo Nhiêm Cổ đại soái.

Lão nhân nhẹ giọng nói.

- Hai người bọn họ thì sao ?

Tương Khổng Minh ngồi một bên lặng lẽ không lên tiếng đột nhiên hỏi.

- Lão phu chính là tín nhiệm ánh mắt Trình đại ca cùng với trí tuệ của Cổ đại soái thôi.

Lão nhân nhìn hần một cái, nhàn nhạt giải thích.

- Ba mươi năm trước. Cổ Đạo Nhiêm bắt quá già bách phu trưởng trong tư binh của Trình gia, thiên phú của hần , ở trên tu hành võ đạo cũng chỉ bình thường thôi. Trong Trình gia. Người chói mắt hơn so với hần chỗ nào cũng có. Nhưng mà, chính là lúc này, hần gặp Trình đại ca.

Trong thanh âm lão tướng quân có vô hạn ký ức, tựa hồ suy nghĩ tới những tao ngộ mà mình gặp được:

- Chính bởi vì tuệ nhân Trình đại ca nhận biết anh hùng, mới cho hần một cơ hội chứng minh bản thân. Mà quả thật Cổ Đạo Nhiêm cũng không phụ sở vọng của Trình đại ca, từ một già bách phu trưởng từng bước thăng chức, cho đến khi danh chấn thiên hạ, quan cao cực phẩm.

- Hai người bọn họ, ta tin được.

Cuối cùng lão tướng quân nói như vậy.

Nguyên lai ở trong cảm nhận của vị lão tướng quân. Địa vị của hai người này trọng yếu như vậy. Cơ hồ đã nặng tới mức có thể ảnh hưởng tới phán đoán cùng với tin tưởng của hần.

Hứa Hải Phong thở dài:

- Ngài nói nhiều như vậy, không biết có dụng ý gì?

Lão tướng quân duỗi tay giơ chén rượu lên, nhìn nước rượu bên trong hơi có vẻ đục ngầu , nói:

- Lão phu đang đợi, kết quả trận chiến ở Thái Nguyên.

Hai người Hứa, Tương lập tức hiểu được ý tứ của hần. Kết quả cuộc chiến ở Thái Nguyên, cũng không vẹn là việc của Trình gia cùng với Hung Nô, mà ngay cả Ngoại Long thành phía xa ngoài ngàn dặm , cũng sâu chịu ảnh hưởng.

Một trận chiến này, nếu người Hung Nô đắc thắng, thì Đại Hán gặp nguy.

Nhưng mà, nếu thắng lợi là một phương Trình gia, như vậy chỉ sợ ngày hôm sau, Lộ Đỉnh Thịnh sẽ đem người hướng tới Trình Huyền Phong tuyên thệ nguyện trung thành.

Thanh danh Trình gia sẽ truyền khắp Đại Hán, bọn họ sẽ dễ dàng tiếp thu tất cả lãnh địa bị người Hung Nô chiếm lĩnh. Trình gia, không thể không thành đệ nhất thiên hạ gia .

Đến lúc đó, chỉ cần Lưu Chính Đình ngoài ý muốn bỏ mình, như vậy thiên hạ thật sự sẽ phải đổi chủ.

Chẳng qua, không ngờ Lộ Đỉnh Thịnh lại ở trước mặt bọn họ quang minh chính đại nói ra vấn đề này, thật sự là ngoài dự liệu của bọn họ.

Đối với bọn hần mà nói, Trình gia là một uy hiếp lớn không thua gì người Hung Nô , lần này Lộ Đỉnh Thịnh tổn hại tâm tư, lẽ nào không sợ mình có lòng cảnh giới sao.

Giống như nhìn thấu nghi hoặc trong lòng hai người bọn họ, Lộ Đỉnh Thịnh cười nói:

- Hai vị cũng từng gặp qua tiểu tôn Lộ Thông Châu , các người thấy hần thế nào?

- Lộ môn hổ tử (1), tiền đồ không thể hạn lượng.

Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói.

- Đứa cháu này của lão phu, từ trước đến nay cố chấp, mà hiện giờ quần hùng xưng bá, hần thấy có lợi thế , nhưng không phải Hung Nô cùng với Trình gia.

Trong lòng Hứa Hải Phong có chút hiểu ra, nói:

- Như vậy Lộ huynh hẳn đã xem trọng một nhà?

Ánh mắt Lão nhân chuyển qua trên mặt Hứa Hải Phong, dừng ở hai mắt của hắn, trầm giọng nói:

- Hẳn xem trọng, đúng là người – Hứa đại tướng quân.

Hứa Hải Phong cùng hắn thân nhiên đối diện, nghiêm nét mặt nói:

- Cảm tạ thịnh tình của Lộ huynh.

Lão nhân thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói:

- Người trẻ tuổi có cái nhìn của riêng họ, hiện giờ lão phu còn sống mấy ngày tàn, còn có thể khuyên nhủ hắn, nhưng qua vài năm tiếp theo, chính là thiên hạ của hắn.

Trong lời nói của Lộ Đình Thịnh tràn ngập một cổ bi ai thương cảm, tại thời khắc này, bất quá hắn cũng chỉ là một lão nhân bình thường mà thôi.

Vô luận người xuất thân cao quý vạn phần, hay chỉ là một gã không danh tiếng. Đều không tránh được tử vong tiến đến, khác biệt duy nhất chính là hoặc lúc còn trẻ hoặc lúc tuổi đã già.

- Trận chiến Thái Nguyên, nếu Trình gia thắng, tự nhiên không cần nhắc lại. Nhưng mà. nếu Trình gia bị thua, lão phu sẽ tức khắc thoái ẩn, việc trong tộc, toàn bộ giao cho tiểu tôn, từ đó không hề nhúng tay.

Lời nói của Lão tướng quân thậm chí có một tia vang vọng, có thể thấy được lúc này trong lòng hắn có chút kích động.

- Tốt...

Hứa Hải Phong nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Ý tứ của ngài, Hứa mỗ hiểu được, nếu là có thể tương trợ Lộ huynh, ngày sau Hứa mỗ quyết không dám làm việc bội bạc.

- Có được một câu này của tướng quân. Lão phu vô cùng cảm kích.

Lộ Đình Thành như trút được gánh nặng mà cười, ngay ở bên trong xe hướng Hứa Hải Phong vái thật sâu.

※※※

Nhìn xe ngựa dần dần đi xa, Tương Khổng Minh đột nhiên cười lạnh nói:

- Lão đầu này thật ra tính toán. Hắn làm như vậy là chuẩn bị hai đường, vô luận tình thế biến hóa như thế nào, đều có một con đường lui. Hắc hắc... có lòng dạ khác thì đáng giết a.

- Nga?

- Cáo già này, sớm đã nhìn ra khí số Lưu gia đã hết, trong Hán tộc. Có hi vọng nhóm ngó ngôi báu Trung Nguyên, chỉ có hai nhà, không phải Trình gia. Thì là chúng ta. Hắn lựa chọn nói lúc này, đúng là hai mặt đều tốt, hừ... Không hổ là lão quái vật sống hơn tám mươi năm.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói:

- Không quản hắn nói như thế nào, chung quy cũng là một cái tin tức tốt. Nhà họ Lộ này có hai vạn hùng binh, quả thật là tinh nhuệ chi sư.

Trong ngữ khí của hắn tràn ngập tự tin, giống như hai vạn người này đã là vật ở trong túi của mình.

- Ân, chủ công, lúc này. Lại phải phiên ngài đích thân xuất mã mới được.

Tương Khổng Minh gật đầu nói.

Hơi hơi cười, mặc dù Hứa Hải Phong không nói lời nào, nhưng là từ trên người của hắn bỗng nhiên bộc phát ra chiến ý cường đại, cổ chiến ý dày đặc kia như thực chất mà ngay cả người không thông võ công như Tương Khổng Minh cũng có thể cảm nhận rõ ràng được.

Sau một lúc lâu, Tương Khổng Minh đột nhiên thở dài thật sâu, lắc lắc quạt lông, vài luồng gió thổi qua vạt áo của hắn, mang theo một chút cảm giác mát mẻ, nhưng không mang đi khó chịu trong lòng hắn .

- Làm sao vậy?

Hứa Hải Phong kinh ngạc quay đầu nhìn hắn, cùng hắn quen biết mấy năm, rất ít chứng kiến bộ dáng hắn than thở như vậy .

Tương Khổng Minh lắc lắc đầu, chậm rãi, từ trong miệng hắn phun ra tên một người:

- Cổ Đạo Nhiêm.

- Cổ đại soái? Hắn làm sao vậy?

Hứa Hải Phong hơn khó hiểu.

Trên mặt Tương Khổng Minh hiện lên một tia sát cơ:

- Người này không được giữ lại.

Nghe xong Lộ Đình Thịnh đánh giá Cổ Đạo Nhiêm , trong lòng Tương Khổng Minh nổi lên một tia hàn ý không hiểu .

Nếu lấy tài học mà nói, lúc này quả thật trong thiên hạ không có người nào có thể so với Tương Khổng Minh. Nếu là mặt đối mặt nói chuyện với nhau, có kỳ công thuật độc tâm Tương Khổng Minh tự nhiên cũng sẽ không kém hơn bất luận kẻ nào.

Nhưng ở trên chiến trường, hắn là người mới quả thật không thể so sánh cùng với tay già đời từ tướng lãnh cấp thấp từng bước đi lên như Cổ Đạo Nhiêm.

Chính như trận chiến đêm qua, nếu hắn không phải nắm giữ trước nhất cử nhất động của Ban Khắc La Phu Đặc, cũng không có khả năng thiết lập bẫy rập hỏa công, càng không thể khéo léo cướp đại doanh quân địch, thu được một vô số đồ quân nhu.

Trận chiến ấy, kỳ thật do hắn chỉ huy đại quân, mới là trận chiến đầu tiên trong đời.

Vô luận là bố cục trước trận chiến, hay năng lực ứng biến, hắn đều cách Cổ Đạo Nhiêm tương đối xa.

Điều này cùng trí tuệ không quan hệ, thuần túy là chênh lệch kinh nghiệm, cho dù là Tương Khổng Minh hắn cũng vô pháp ở trong thời gian ngắn có thể đuổi theo.

Nếu ngày sau Hắc Kỳ Quân cùng Trình gia gặp nhau trên chiến trường, như vậy người này nhất định là uy hiếp lớn nhất.

Tương Khổng Minh ngẩng đầu nhìn trời, hắn vẫn chưa mất đi tin tưởng, bởi vì mọi người sẽ tiến lên, ngay cả lúc này hắn không bằng Cổ Đạo Nhiêm, nhưng cũng không có nghĩa là về sau không thể vượt qua hắn.

Huống chi... khóe miệng Tương Khổng Minh tràn ra một tia cười lạnh, dừng ở trong mắt Hứa Hải Phong , bỗng nhiên hắn lại nghĩ thông sự tình gì.

- Cổ Đạo Nhiêm có lợi hại, bất quá cũng là một người bình thường mà thôi.

Nụ cười trên mặt Tương Khổng Minh dần dần biến thành vẻ khinh thường:

- Chúng ta dựa vào chính là Hắc Kỳ Quân, này – lại là quân đội khủng bố vượt ra khỏi cực hạn nhân loại.

Giờ khắc này, hắn tràn ngập tin tưởng, chỉ cần là Hắc Kỳ Quân phóng ngựa trên bình nguyên, thiên hạ không ai có thể kháng cự được, cho dù là Cổ Đạo Nhiêm cũng không được.

299. Chương 299: Tù Binh (1)

Hứa Hải Phong mỉm cười, cũng không thấy hắn nhanh hơn tốc độ, nhưng chỉ trong hai ba bước đã đem Tương Khổng Minh từ xa xa đi xuống, đi tới trước mặt Lưu Tuấn Thư.

“ Hứa tướng quân, mặt tướng đã đem Chương Kiệt đưa tới quý phủ, chỉ cần trở về là có thể nhìn thấy.” Lưu Tuấn Thư không lạnh không nóng nói.

“ Như vậy đa tạ Lưu huynh.” Đối với vị tướng lãnh Đại Hán còn chưa hoàn toàn quy phục mình, Hứa Hải Phong vẫn bảo trì thái độ khách khí.

“ Hứa tướng quân khách khí, mặt tướng cáo từ.” Mắt nhìn Tương Khổng Minh đi tới nơi này, Lưu Tuấn Thư chấp tay, rời đi.

Tương Khổng Minh than nhẹ một tiếng, nói: “ Lưu Tuấn Thư tuy chưa thể thu tâm, nhưng thái độ như vậy cũng tốt, cứ để cho Tô Xuân Vĩ bọn họ đi nghi thần nghi quỷ đi.”

Hứa Hải Phong bật cười.

Quả thật, đối với thái độ hoàn toàn chuyển biến của Lưu Tuấn Thư, chẳng những tiếp nhận chức thống lĩnh thành vệ quân, hơn nữa sự vụ lớn nhỏ bên trong đều hết sức tận tâm, quả thật so với lúc ở Hoàng Long quân đoàn, còn phải nỗ lực hơn ba phần.

Sự chuyển biến lớn đến một trăm tám mươi độ như vậy, làm cho những người có dụng ý khác phải trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ đều đoán rất cục Hứa Hải Phong cho Lưu Tuấn Thư uống mê dược gì, hoặc là thi triển thủ đoạn đặc thù nào đó, mới khiến cho vị hán tử anh dũng lịch kinh cử tử nhất sinh chịu khuất phục.

Chẳng qua, tùy ý cho bọn họ nghĩ phá đầu, cũng tuyệt đối nghĩ không ra, Lưu Tuấn Thư lại vì tiểu công chúa Lưu Đình.

“ Người này nói ra giữ lời, hẳn quyết sẽ không phản bội tiểu công chúa, hắc hắc...Chỉ sợ lúc này ở trong lòng hắn, dù là Lưu Chính Khải cũng xa xa không bằng phân lượng của tiểu công chúa. Nữ sắc a, ai...”

Tương Khổng Minh lắc đầu nói, đột nhiên phát giác sắc mặt Hứa Hải Phong khác thường, lập tức biết mình nhất thời nhanh miệng, không khỏi liền xấu hổ.

Hắn vô ý thức cười hắc hắc vài tiếng, vội vàng xóa bỏ lời nói: “ Chủ công, Lưu Tuấn Thư tìm ngài có chuyện gì?”

Hứa Hải Phong không thể tránh được nhìn hắn một cái, thân phận Tương Khổng Minh dù sao không giống người thường, hắn tự nhiên không có khả năng vì một việc nhỏ mà trách mắng.

Huống hồ ở trong lòng hắn, cũng hiểu thật rõ ràng, nếu không có Huyền Thiên Xá Nữ công của Lưu Đình đã đạt tới cảnh giới nội mị, cũng không khả năng làm cho Lưu Tuấn Thư vừa gặp liền lập tức thay đổi chủ ý.

Hơn nữa, vô luận là hắn hay Tương Khổng Minh cũng biết, mỗi cách nửa tháng, Lưu Đình sẽ đổi một biện pháp để triệu kiến Lưu Tuấn Thư. Trên danh nghĩa là gặp người đồng tộc cùng không may mắn, nhưng trên thực tế chỉ sợ cũng mượn cớ này để lung lạc mà thôi. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng sự thật lại chứng minh, loại cảm tình này đầu tư đối với Lưu Tuấn Thư, xa xa còn hữu hiệu hơn cả châu báu vàng bạc.

Trong lòng Hứa Hải Phong đột nhiên hiện lên một ý niệm, Lưu Đình làm như vậy dĩ nhiên do ý kiến của mình, nhưng chỉ sợ trong lòng của nàng cũng cùng chung ý nghĩ.

Dù sao, trong mấy vị thê tử của mình, Lưu Đình là một nữ tử yếu ớt nhất không có lực mạnh để dựa dẫm vào. Vì kiều nữ ra đời trong nhà đế vương, cũng trong bất tri bất giác vì tiền đồ của chính mình cùng tương lai mà đã có ý định.

“ Chủ công...” Tương Khổng Minh thật lâu không thấy Hứa Hải Phong trả lời, kinh ngạc quát nhẹ một tiếng.

Hứa Hải Phong từ trong tư lự của mình bừng tỉnh lại. Vấn đề này trong lòng mình hiểu rõ là được, nhưng không thể cùng người thương thảo, dù là Tương Khổng Minh cũng không được.

Mỉm cười, Hứa Hải Phong nói: “ Lần dạ tập này, Lưu Tuấn Thư ở trong đại doanh Khải Tắt nhân bắt được một gã người Hán, hẳn đã hạ lệnh cho ai biết chuyện này phải cấm khẩu, sau đó len lén đưa người đó đến phủ của ta.”

“ Người Hán?” Tương Khổng Minh ngạc nhiên, hẳn là lần đầu nghe được tin tức này, Hứa, Lưu hai người giữ bí mật đúng thật là quá tốt.

“ Không sai, là do hai mươi năm trước hẳn bởi vì bị truy sát mà đào vong đến Khải Tát.” Hứa Hải Phong giải thích.

Theo sau, hẳn lập tức nhìn thấy hai mắt Tương Khổng Minh sáng lên, hiển nhiên đối với việc này hứng thú to lớn, xa xa vượt qua bất cứ chuyện gì.

Trong tiếng thúc giục liên tiếp của Tương quân sư, Hứa Hải Phong về tới hoàng cung.

Hắn cứ như vậy đường hoàng tiến vào hoàng cung của Thổ Phiên, không hề có chút hành vi e ngại hay cố kỵ. Dựa theo lời của Tương Khổng Minh, chỉ cần trong lòng trong sáng, không cần sợ ai.

Trong hoàng cung, thủ vệ sâm nghiêm, thành vệ quân cũng không thiếu cao thủ, điều được điều động đến đây. Huống chi, ở trong cung còn có vị cao thủ tông sư Hạ Nhã Quân, cùng với một bộ phận nhân lực của Ma Môn đảm nhiệm thủ vệ, tuy không thể nói vững như tường đồng, nhưng tự bảo thì dư thừa.

Bên trong ngự thư phòng, Hứa Hải Phong vui vẻ hỏi: “ Chương Kiệt?”

Chương Kiệt cung kính lên tiếng, hẳn phục dịch hơn mười năm trong đệ tứ quân đoàn của Ban Khắc La Phu Đặc, theo quân đoàn đông chinh tây phạt, coi như hiểu biết sâu rộng. Biết lực chiến đấu của đệ tứ quân đoàn ở trên phiên đại lục này, tuyệt đối là siêu cường.

Nhưng đêm đó, chuyện thành linh xảy ra, đệ tứ quân đoàn liền gặp phải thảm bại lớn nhất từ trước đến nay, hơn nữa càng thêm trọng yếu, là bại vô cùng khó hiểu kỳ lạ, không hề dấu hiệu.

Hắn cũng ở sau cuộc chiến được nghe thành vệ quân nghị luận mới hiểu được quá trình bên trong.

Kỵ binh đi tập doanh cơ hồ toàn quân bị tiêu diệt, đội ngũ bộ binh lại gần như bị hủy diệt hoàn toàn, đại doanh thì không cần phải nói, đã sớm rơi vào tay địch thủ.

Nếu địch nhân nhờ vào binh lực ưu thế cường đại thì cũng không nói, nhưng bọn họ vận dụng nhân số rõ ràng không bằng đệ tứ quân đoàn.

Hơn nữa, từng cử động của Ban Khắc La Phu Đặc tựa hồ đều nằm trong dự liệu của đối phương, mỗi bước đi của Hắc Kỳ quân đều là bẫy rập được an bày, chỉ chờ Ban Khắc La Phu Đặc đạp chân vào.

Bản lãnh thần cơ diệu toán như vậy, mới làm cho hắn thật sự khâm phục.

Ánh mắt Chương Kiệt len lén nhìn bên người Hứa Hải Phong, nhìn Tương Khổng Minh đang ngồi phe phẩy quạt lông.

Chính là người này sao? Đem Ban Khắc La Phu Đặc thanh danh hiển hách đùa giỡn trong lòng bàn tay thật dễ dàng.

“ Tao ngộ của ngươi hãy tự mình nói một lần đi.” Cử động của hắn tự nhiên không gạt được hai vị thượng vị giả ngồi trước mặt, Hứa Hải Phong buồn cười nói.

“ Dạ...” Chương Kiệt cung kính hướng hai người họ thi lễ, tỏ vẻ lòng mình chân thật, hai người bọn họ vẫy tay ra dấu, hắn nói: “ Đông nhân...tiểu nhân tên là Chương Kiệt, mười...mười tám năm trước, bởi vì nhất thời...nhất thời xui xẻo, bị người...hạ lệnh...truy nã. Tiểu nhân mất thấy không xong, không thể làm gì khác hơn là đi xa tha hương.”

Lúc hắn mới bắt đầu nói chuyện, tạm thời có chút lắp bắp, tới sau đó dần dần lưu loát lên.

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn lại, Tương Khổng Minh gật nhẹ đầu, người này rõ ràng nhiều năm không sử dụng tiếng Hán, nên mới ấp úng như vậy.

“ Người phạm vào chuyện gì?”

Dựa theo bốn ý của Hứa Hải Phong, chỉ cần hắn có thể cung cấp tình báo của quốc nội Khải Tát, vậy dù hắn đắc tội người nào, phạm vào sai lầm gì, cho dù là thiên vương lão tử, cũng phải giúp hắn xóa bỏ.

Điểm này, Tương Khổng Minh cũng vô cùng đồng ý. Thời kỳ chiến tranh, hết thầy hành vi đều nên vì chiến tranh phục vụ, quốc pháp, luật pháp, đều kém hơn một mệnh lệnh của vị đại tướng cầm binh nơi tiền tuyến.

Đây gọi là quân lệnh trên hết, từ xưa tới nay đều là như thế.

Nếu quyết định muốn làm như vậy, vậy đầu tiên bọn họ phải làm, không phải là hỏi đáp án mình muốn biết, mà là làm cho chính mình an tâm.

Chương Kiệt thoáng chần chờ, hần phiêu dạt nhiều năm, hiểu biết sâu rộng. Tự nhiên biết được hai người trước mắt có ý muốn gì, vốn tưởng rằng bọn họ vừa đến liền hỏi chính sự, mà mình cũng đã sớm chuẩn bị, nghĩ muốn mượn cơ hội này làm họ vui vẻ, cuối cùng cho phép mình ẩn dưới cánh chim của bọn họ.

Chỉ là không nghĩ tới, đầu tiên bọn họ lại hỏi đến chuyện riêng của mình. Lúc này đối với mình mà nói, đó là liên quan tới tính mạng, nhưng trong mắt hai vị này, chỉ sợ chỉ là một việc nhỏ như hạt đậu mà thôi. Mà dù là tính mạng của mình, ở trong mắt hai vị đại tướng cầm binh kia cũng chỉ sợ như cọng cỏ, không đáng giá nhắc tới.

Bọn họ làm như vậy, nếu không phải thật tình muốn giải vây cho mình, thì là muốn hỏi xong việc rồi, sẽ tính sổ sao, chuyện này vốn hần cũng đã gặp qua không ít.

Nhìn hần không nói lời nào, Tương Khổng Minh đột nhiên nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói: “ Nếu người đã đi tới nơi này, thì không cần cố kỵ nhiều như vậy, chủ công đã hỏi người, dù trời có sụp xuống tới, cũng sẽ có người giúp người đi đảm đương. Huống nhi...người nhớ kỹ, đây đã là đường sống duy nhất.”

Trái tim Chương Kiệt run run, hần lập tức hiểu thông đạo lý này, Hứa Hải Phong đã là chỗ dựa đảm duy nhất của hần, sống chết của mình chỉ ở trong một ý niệm của hần.

“ Tiểu nhân không dám giấu diếm, mười tám năm trước, tiểu nhân là một thương nhân, tích lũy nhiều năm, gia cảnh cũng có chút khá giả. Chỉ là có một lần rời nhà buôn bán, trong lúc vô ý phát hiện một chuyện, không nghĩ tới liền rước lấy đại họa ngập trời.” “ Chuyện gì?”

Chương Kiệt cắn răng một cái, nói: “ Buôn lậu...quân đội buôn lậu. Tây bắc vương Lô gia mượn danh nghĩa của quân đội, buôn lậu khắp nơi, cũng là do vận khí của tiểu nhân quá xấu, không ngờ trong lúc vô ý phá vỡ chuyện này. Từ đó về sau, Lô gia liền hạ mệnh lệnh đuổi giết, tiểu nhân bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đào vong Khảm Tát.”

“ Lô Đình Thịnh?”

“ Đúng vậy.” Chương Kiệt cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn quanh, tuy trong lòng hần vạn phần nghĩ muốn nhìn thấy vẻ mặt của hai vị này, nhưng hần cũng nhất gan không dám ngẩng đầu lên lần nào.

Gia đình hần ở tây bắc nhiều năm, tự nhiên biết được thế lực Lô gia to lớn, đủ để lật tay làm mây, trở tay làm mưa. Nếu hai vị này cũng chọc không nổi, cũng không phải là việc gì khó thể tưởng tượng. Hứa Hải Phong khẽ lắc đầu, Lô Đình Thịnh làm như vậy cũng không còn là việc gì mới mẻ, những gia tộc có quyền thế mượn lực quân đội để buôn lậu, đó là một chuyện vô cùng phổ biến. Triều đình cũng biết rất rõ ràng, tuy đã nhiều lần ban bố lệnh cấm, nhưng cũng không có kết quả.

“ Người đâu...” Trầm ngâm một chút, Hứa Hải Phong cao giọng quát.

Một gã tùy hầu lập tức chạy tới, Hứa Hải Phong phân phó: “ Đi mời phó thống lĩnh Lô Thông Châu đến.”

Gã tùy hầu ứng tiếng, xoay người liền đi.

Trong lòng Chương Kiệt đang căng thẳng, đột nhiên sắc mặt lộ vẻ vui mừng. Lúc hần rời đi Đại Hán, chính là lúc Lô Thông Châu mới xuất đầu tại tây bắc, đại danh của hần tự nhiên cũng được nghe nói. Mấy ngày nay trở lại Đại Hán, lại nghe thành vệ quân trò chuyện liền biết hần đã trở thành gia chủ của Lô gia.

Lúc này, nghe khẩu khí của Hứa Hải Phong, tựa hồ chỉ đem Lô Thông Châu xem như một thuộc hạ mà đối đãi, vậy tính mạng của mình có lẽ sẽ được bảo vệ.

“ Trong nhà người còn có ai?”

“ Hồi đại nhân, không có, năm đó tiểu nhân vẫn chưa lập gia đình, cho nên mới có thể một thân một mình bỏ trốn.”

Hứa Hải Phong ân một tiếng, cùng Tương Khổng Minh nhìn nhau, kiên nhẫn chờ đợi.

Chương Kiệt càng cố gắng nén hô hấp, dù là thở mạnh cũng không dám.

Cũng may, loại thời gian âm trầm buồn bực này cũng không kéo dài, sau khi Lộ Thông Châu nhận được tin tức, lập tức buông hết thủy, vội vã chạy tới.

Đối với vị gia chủ mới của Lộ gia, dù là Hứa Hải Phong, hay là Tương Khổng Minh, đều biểu hiện ra nhiệt tình thật lớn.

Sau một phen chào hỏi, Lộ Thông Châu trực tiếp nói: “ Hứa đại tướng quân, mặt tướng tới nơi này đã lâu như vậy, người là lần đầu tiên chủ động muốn gặp mặt tướng đó.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Lộ huynh, nơi này là nhà riêng, không phải quân doanh, chúng ta nên dùng huynh đệ xưng hô đi, việc này đúng thật là tiểu đệ không đúng, sau này hai nhà chúng ta nên thân cận nhiều hơn mới tốt.”

Lộ Thông Châu nghĩ không ra hẳn lại biểu hiện thân mật như thế, đầu tiên là ngẩn ra, theo sau lập tức cười nói: “ Nếu Hứa huynh nói như vậy, Thông Châu cũng cung kính không bằng tông mệnh.”

Trải qua một phen nói chuyện lúc sáng của Lộ Đình Thịnh, Hứa Hải Phong đã nắm chắc ý tứ của nhà họ Lộ.

Bọn họ tự biết ở trong thời loạn thế, lấy thực lực của gia tộc cũng không đủ tranh bá thiên hạ, vì ích lợi của cả gia tộc, bọn họ phải đem chính mình phụ thuộc với thế lực có thể nắm được thiên hạ trong tương lai.

Ở trong mắt Lộ Đình Thịnh, Trình gia là thế lực có hi vọng thành công nhất, tiếp theo là Hắc Kỳ quân của Ngọa Long thành.

Nói cách khác, ít nhất trước khi cuộc chiến Thái Nguyên chấm dứt, Hứa, Lộ hai nhà nhất định có thể bảo trì quan hệ hòa thuận nhất.

Bọn họ hàn huyên chốc lát, bởi vì song phương không cố ý che giấu, nên trong lời nói tự nhiên lộ ra vẻ thân thiết.

Hứa Hải Phong nhìn trên mặt Chương Kiệt ẩn hiện sắc mặt vui mừng, lập tức nói về chính truyện: “ Lộ huynh, vị này là một thuộc hạ của tiểu đệ, trước kia từng có chỗ đắc tội quý phủ, hôm nay gọi hắn đến đây, là đặc biệt bồi tội.”

Hắn quay đầu nói: “ Chương Kiệt, còn không mau dập đầu cho Lộ gia chủ.”

Chương Kiệt lên tiếng, nhanh chóng tiến lên quỳ xuống dập mạnh đầu mấy cái.

Lộ Thông Châu bị bọn họ làm choáng váng, nhưng hắn cũng là người có tâm linh lả lướt, nếu không cũng không đến phiên hắn kế thừa vị trí của Lộ Đình Thịnh.

Chỉ cần nhìn thấy Hứa Hải Phong cố ý làm như vậy, hắn liền rõ ràng ý tứ bên trong, Hứa Hải Phong làm như vậy rõ ràng là muốn giải vây cho người khác.

Trong đầu hắn nhanh chóng hồi tưởng một lần, cũng không sao nhớ nổi ai là Chương Kiệt. Ánh mắt lướt nhanh trên người hắn, cũng không hề có chút ấn tượng.

Vô danh tiểu tốt, đây là kết luận duy nhất của hắn.

Một nhân vật vô danh như thế, lại có năng lực tìm được chỗ dựa như Hứa Hải Phong, vậy lưu cho hắn một con đường cũng là tốt nhất.

Trong lòng Lộ Thông Châu có tính toán, lập tức cười nói: “ Nếu Hứa huynh đã ra mặt, chút việc nhỏ ấy đương nhiên không cần nhắc lại.”

Lấy thân phận của hắn, ngay trước mặt mọi người chính miệng hứa hẹn, tự nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh, không còn ý thay đổi.

Chương Kiệt thở phào một hơi dài, rút cục buông xuống tâm sự mười mấy năm trong lòng, hướng Hứa Hải Phong xá một cái thật sâu, nói: “ Đa tạ tướng quân.”

300. Chương 300: Tù Binh (2)

Chẳng lẽ chính mình phỏng chừng có sai lầm, Chương Kiệt này chẳng lẽ phạm vào chuyện gì lớn lắm hay sao. Trong tim của hắn đem những đại sự mới phát sinh gần nhất của gia tộc nhất nhất loại bỏ một lần, nhưng vẫn hoàn toàn không đạt được, không có chuyện gì lại có liên quan gì tới vị hán tử bình thường đứng trước mắt này.

Hứa Hải Phong đưa tay nâng Chương Kiệt lên, quay đầu nhìn Lộ Thông Châu nói: “ Lộ huynh, nếu người đã tha thứ hắn, vậy xin mời người sau khi trở về, đem lệnh truy sát hắn rút lại đi.”

Lộ Thông Châu ngậy ra, trầm ngâm chốc lát, nói: “ Hứa huynh, thực không dám giấu diếm, lệnh truy sát của hàn xá cho tới nay đều do đích thân tại hạ tự mình ban ra, nhưng cho tới bây giờ cũng không có vị nhân huynh trước mắt này.”

Tương Khổng Minh ha ha cười, hỏi: “ Lộ tướng quân, xin hỏi người chấp chương lệnh truy sát bao nhiêu năm rồi?”

Lộ Thông Châu cũng không giấu diếm, lời thật nói thật: “ Đã suốt mười năm.”

Tương Khổng Minh dùng một ngón tay chỉ Chương Kiệt, nói: “ Nhưng lệnh truy sát người này đã ban ra mười tám năm.”

Trong lòng Lộ Thông Châu cả kinh, kinh ngạc hỏi: “ Mười tám năm?”

Địa vị của Lộ gia tại tây bắc cũng sợ là không hề dưới hoàng thất, một khi phát ra lệnh truy sát, đã nói rõ không chết không ngớt. Người trước mắt không ngờ còn có thể chạy thoát được mười tám năm, lúc này hắn đang khiếp sợ nhưng cũng cảm thấy có chút mất mặt.

Hứa Hải Phong mỉm cười nói: “ Mười tám năm trước, trong lúc vô tình Chương Kiệt đã nhìn thấy quý phủ lấy danh nghĩa Thiên Ưng quân đoàn buôn lậu, hắn cũng xui xẻo, bị người nhà của quý phủ nhìn thấy, vì vậy ban ra lệnh truy sát. Cũng may hắn coi như cơ trí, thấy tình thế không ổn, lập tức rời nhà bỏ trốn, lúc này mới tránh thoát một kiếp.”

“ A...chỉ là việc nhỏ thế thôi?” Lộ Thông Châu không khỏi dở khóc dở cười, chút chuyện nhỏ xiu như vậy, không ngờ Hứa Hải Phong lại cho người mời hắn qua phủ gặp mặt, thật đúng là có điểm làm lớn chuyện.

Lấy danh nghĩa quân đội buôn lậu, lấy quyền mưu tư, ở trong mắt bọn họ xem ra, đó chẳng qua là một việc rất bình thường. Việc này cho tới nay, đều do lão đại nhân trong nhà xử lý, vô luận là Lộ Đình Thịnh của ngày trước, hay là Lộ Thông Châu của hiện tại, bọn họ quan tâm chỉ là tiền lãi mỗi tháng nhiều hay ít, còn về phần cấp dưới làm việc như thế nào, bọn họ cũng chưa từng nhúng tay.

Bởi vì loại chuyện này, ở trong mắt bọn họ quả thật chẳng phải là việc trọng yếu gì.

Chương Kiệt sở dĩ lâm vào sự đuổi giết, đó là bởi vì tư cách hắn không đủ, nếu hắn cũng có được địa vị ngạo nhân như Hứa Hải Phong, vậy nhiều nhất chính là cười trừ, cũng không chọc vào một thân phiền toái.

Hứa Hải Phong giải thích xong, nói: “ Chương Kiệt, người yên tâm rồi đó.”

Chương Kiệt cung kính nói: “ Dạ...có được Lộ gia chủ chính miệng hứa lời, Chương Kiệt nếu còn không tin được, đó chính là không hiểu biết.”

Hứa Hải Phong mỉm cười gật đầu, nhìn Chương Kiệt, cũng không thúc giục.

Người này cũng là một người thông minh, vừa thấy sắc mặt Hứa Hải Phong lập tức liền hiểu được, cung kính nói: “ Các vị đại nhân, tiểu nhân trong lúc vô tình đi tới Khải Tát để quốc, đã ở lại nơi đó gần hai mươi năm, chuyện khác không dám nói, nhưng đối với văn vật phong tình thì hiểu rất rõ.”

“ A...” Lộ Thông Châu chợt kinh hô một tiếng. Hắn lập tức hiểu được, trách không được Hứa Hải Phong lại trình trọng chuyện lạ như thế, nguyên lai người này chạy tới Khải Tát, ở nơi đó gần hai mươi năm, vậy giá trị của người này cũng không phải tầm thường.

Từ trước khi Chương Kiệt đến đây, đã chuẩn bị những lời cần nói, lúc này không chút giấu diếm, lập tức tuôn ra.

“ Lúc tiểu nhân vừa tới Khải Tát, đúng là lúc Khải Tát đại đế viễn chinh phương tây, vừa khải hoàn trở về. Vị Khải Tát đại đế này, phảng phất như trời sinh là một chiến tranh cuồng nhân, cả một đời của hắn, đông chinh tây phạt, kinh nghiệm chiến dịch hàng hà sa số. Tại vị mấy chục năm, bản đồ Khải Tát đế quốc phải tăng gấp hai lần có thừa.”

Lộ Thông Châu là lần đầu tiên được nghe có người đánh giá Khải Tát đại đế như thế, hắn cũng là một quân nhân, nghe được phong công vĩ tích như vậy, không khỏi hướng tới.

“ Trước kia tiểu nhân hay đi buôn bán hướng Khải Tát cùng Đại Hán, đi qua nhiều năm, tiếng Khải Tát cũng hiểu được một chút, khi đó đúng là không đường lui, đúng lúc bọn họ đang chiêu thu hỏa đầu công, vì vậy sửa tên họ, đầu thân vào, nguyên lai muốn tìm bữa cơm no, không ngờ một lần như thế, cũng đã trải qua suốt mười tám năm.”

Hắn nuốt nước bọt, nói: “ Khải Tát nhân tác chiến, kỷ luật nghiêm minh, bọn họ chú ý nhất chính là các loại binh chủng phối hợp tác chiến, đêm hôm đó...”

Nói tới đây, hắn đột nhiên ngừng lại, cẩn thận liếc mắt nhìn Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong nhìn hắn hòa ái cười nói: “ Có chuyện cứ nói thẳng, không ai trách người đâu.”

Chương Kiệt nhẹ giọng đáp, rốt cục nói: “ Nếu Ban Khắc La Phu Đặc không khinh suất mà đi đánh lén, nếu ở ngày thứ hai quang minh chính đại bày trận, các loại binh chủng hiệp đồng tác chiến, quý quân cũng chưa chắc dễ dàng lấy được đại thắng.”

Trong lòng Hứa Hải Phong thay đổi thật nhanh, đột nhiên hỏi: “ Người làm sao biết được?”

Chương Kiệt bàng hoàng ngừng lại, thấp giọng nói: “ Đêm đó tiểu nhân đã từng thấy qua quý quân cùng Khải Tát nhân giao phong, chẳng qua đây chỉ là do tiểu nhân nói bậy thôi, xin mấy vị đừng để trong lòng.”

“ Thành vệ quân.” Tương Khổng Minh bật cười nói.

Lộ Thông Châu cũng không nhịn được bật cười, khu khu thành vệ quân làm sao có thể so sánh được với Hắc Kỳ quân.

Chẳng qua đạo lý này không ai hướng hắn giải thích.

Chương Kiệt tuy không nghe hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng nghe lên tựa hồ bọn họ cũng không có ý trách móc, không khỏi thở dài một hơi, trong lòng âm thầm kiểm điểm, không dám nói thêm lời khó nghe.

Lời nói của hắn xoay chuyển, nói: “ Kỳ thật, đối với sự giàu có của đông phương, Khải Tát đã sớm thèm thuồng ba thước, từ sau khi A Nhĩ Kiệt Nông tam vương tử binh bại Lâm An...không, Ngọa Long thành, Khải Tát đại đế liền bắt tay chuẩn bị đại kế đông chinh. Chỉ là lúc này lại xảy ra một việc, khiến cho kế hoạch đông chinh cứ kéo dài kéo dài, không cách nào làm ra hành động thực tế.”

Đôi mắt Hứa Hải Phong sáng lên, đây chính là tình báo mà bọn họ muốn biết nhất, Khải Tát nhân từ lúc cùng Hung Nô nhân cấu kết, liền lập ra quyết tâm tấn công Đại Hán, nhưng cho tới nay đều án binh bất động. Nhiều nhất cũng chỉ là tiểu đánh tiểu nháo mà thôi. Chuyện như thế khiến cho Hứa Hải Phong bọn họ không hiểu lý do, mấy lần bọn họ hỏi Khải Tát Lâm, nhưng kết quả có được cũng là hàm hồ, không làm sao đoán được.

“ Tại phương bắc Khải Tát đế quốc, có một đám dân bản xứ thân cao ngựa lớn, bọn họ hung ác tàn bạo, lực chiến đấu rất mạnh. Khải Tát đại đế từng thân chinh mấy lần, nhưng bởi vì phương bắc thật sự quá lạnh, mà dân bản xứ lại dũng mãnh vô song, bưu hãn không sợ chết, cho nên mỗi lần đều vô ích mà về.”

“ Chính lúc này, bọn họ đột nhiên rối rắm lên, đem người xâm lấn cảnh nội Khải Tát. Khắp nơi cướp bóc, phương bắc hỗn loạn một mảnh, đám lão già của nguyên lão viện phải thất sắc. Lập tức đi tới khu trục

đám ôn thần này, nhất là những đại quý tộc ở gần phương bắc, lại càng triệu tập một đám quý tộc khác, tự mình hướng giáo hoàng cầu viện, khiến cho Khải Tát đại đế cực kỳ bị động.”

“ Dân bản xứ phương bắc.” Hứa Hải Phong lẩm bẩm.

“ Hắc hắc...” Một trận cười lạnh truyền đến, mọi người nhìn qua thấy vẻ bên ngoài của Tương Khổng Minh lộ ra khinh thường, cười lạnh không thôi.

“ Quân sư đại nhân cười cái gì?” Lộ Thông Châu hỏi.

“ Năm nay khí trời rét lạnh, dân bản xứ phỏng chừng là không tìm được thực vật. Cho nên không thể làm gì khác hơn là kết bạn xuôi nam đánh cướp, bọn họ là vì sinh kế, không ngờ cũng là trong lúc vô ý giúp chúng một đại ân...” Tương Khổng Minh nhướn mày nói: “ Nếu ta là Khải Tát đại đế, nhất định sẽ phân biệt nên làm thế nào, nhiều nhất cho bọn hắn một chút lương thực, trấn an xuống tới. Sau đó triệu tập đại quân, giáp công Đại Hán. Phải biết rằng, hiện tại là lúc Đại Hán hỗn loạn vô cùng. Nếu muốn có mưu đồ, đúng là lúc này, thời cơ không thể mất, mất sẽ không đến nữa. Về phần dân bản xứ sao, chỉ cần có thể lấy được lãnh thổ của đông phương, tùy thời đều có thể cho bọn họ một sự giáo huấn trí mạng.”

“ A...” Đột nhiên Chương Kiệt đầy mặt khiếp sợ, sắc mặt nhìn Tương Khổng Minh đã có sự sợ hãi nồng đậm.

“ Làm sao vậy?”

Chương Kiệt cúi đầu, nói: “ Vị đại nhân này nói đúng, Khải Tát đại đế ở trước mặt nguyên lão viện đã bài bác nghị luận của mọi người, chủ trương đi trước trấn an dân bản xứ phương bắc, sau đó toàn lực mưu đồ Đại Hán.”

“ Nga?” Tương Khổng Minh cảm giác ngoài ý muốn, chậm rãi nói: “ Lão gia hỏa này, thật đúng là có vài phần bản lãnh. Sau đó như thế nào?”

“ Lúc bắt đầu, những đại quý tộc phương bắc hoàn toàn phản đối. Khải Tát đại đế ở một bên kéo nguyên lão viện, một bên chủ động sai người đi tặng lương thảo, tùy ý cho người bản xứ được tác lãn thước, đều lần nữa thỏa mãn yêu cầu của bọn họ. Ngay lúc những người bản xứ hài lòng mang theo đại lượng vật chất, vô cùng hài lòng rời đi, quân đội Khải Tát đột nhiên đánh bất ngờ bọn họ. Đột ngột không kịp đề phòng, dân bản xứ phương bắc chạy trở về không đủ ba thành.”

“ Hay cho một Khải Tát đại đế, quả nhiên có chút bản lãnh.” Tương Khổng Minh hai mắt sáng ngời, đột nhiên cười nói: “ Học sinh thật ra có chút chờ mong hắn đến.”

“ Xảy ra nhiều biến cố, Khải Tát nhân cũng đã chậm trễ thì hiểu được, vậy hiện tại thế nào?” Hứa Hải Phong gật đầu, hỏi ra vấn đề trọng yếu nhất.

Chương Kiệt không dám chậm trễ, lập tức nói: “ Khải Tát đại đế tự mình suất lĩnh, bát đại quân đoàn trong quốc nội xuất động sáu, lại mang theo một chút quân đội thủ bị, tụ hợp không dưới bốn mươi vạn quân đội khổng lồ, còn có...còn có thần điện kỵ sĩ đoàn thanh danh hiển hách trong Khải Tát. Bọn họ cơ hồ đã động viên gần như toàn nước, trận đánh này, bọn họ nhất quyết phải lấy được thắng lợi.”

“ Bốn mươi vạn sao, số lượng này có chút khoa trương, ănnếu muốn thủ được, sự trả giá không khỏi quá lớn một chút.” Tương Khổng Minh thì thào vừa nói vừa cười.

Lộ Thông Châu tuy không nói chuyện, nhưng sắc mặt của hắn trầm trọng vô cùng, bốn mươi vạn đại quân, tuyệt đối không phải là một số lượng nhỏ, chỉ bằng vào chút nhân mã của Ngọa Long thành, chỉ sợ còn chưa đủ tác hàm răng cho đối phương.

Nếu tây bắc thất thủ, tổn thất lớn nhất chính là Lộ gia hãn. Chân mày hắn gắt gao nhíu lại, đây không phải là một tin tức tốt.

Đưa tiễn Lộ Thông Châu, an trí Chương Kiệt xong, Hứa Hải Phong vui mừng nói: “ Lúc này có Chương Kiệt, cũng là mệnh số, nếu như không chúng ta vẫn còn mơ hồ không biết.”

Dáng vóc hình dạng của Khải Tát nhân cùng người Hán chênh lệch quá lớn, nghĩ muốn thám thử, đó là chuyện muôn vàn khó khăn, Hứa Hải Phong chấp chưởng ngôi cao cũng bắt quá mấy năm, cánh tay hắn

còn chưa dài đến như vậy.

“ Hừ, bốn mươi vạn sao, vậy thì thế nào, chiến tranh, cũng không phải nhiều người là có thể thủ thắng.”
Tương Khổng Minh chuyển đề tài, nói: “ Chủ công, rời khỏi nghị chính thánh, người nói muốn làm thí nghiệm gì a?”

Hứa Hải Phong tươi cười nói, lúc này đây đến phiên Tương đại quân sư Tương Khổng Minh chất lưỡi không thôi.

301. Chương 301: Dị Năng (1)

Mùa hè nóng bức, chính là ngày tháng nóng nhất trong năm. Nhưng bên trong Thái Hành sơn mạch, lại tựa hồ không bị không khí nóng bức ảnh hưởng, vẫn là gió mát thổi nhẹ, khoan khoái động lòng người.

Lúc này, bộ đội đặc chủng đã sớm rời đi, còn trú đóng trong sơn mạch, chỉ có chiến sĩ vô địch Hắc Kỳ quân.

Cùng đám hoạt tử nhân này ở chung một chỗ, mặc cho ai cũng sẽ có cảm giác lông tóc dựng đứng, mà dù Thái Ất chân nhân cũng không ngoại lệ, vì thế hắn đã sớm tính toán, từ sau khi bộ đội đặc chủng rời đi, hắn cũng không từng quay lại.

Lúc này, trên đỉnh núi, hơn trăm người khoanh chân ngồi, bọn họ nhắm mắt lại, trầm mặc không lên tiếng, tựa hồ đang tự hỏi, ngoại trừ cơn gió đột nhiên thổi qua làm vài vạt áo bay phấp phới, bọn họ thậm chí ngay cả động cũng không động qua.

Một chuyến mấy người, chậm rãi đi lên đỉnh núi.

Một vị nho sinh đầu đội nón vải vuông nhìn hơn trăm người đang ngồi ngây ra như những tượng gỗ, đột nhiên thở dài một hơi.

“ Ha ha...” Tiếng cười sang sảng trập trập truyền đến, một người bên cạnh hắn cười nói: “ Quân sư đại nhân, bộ dáng âu sầu khổ não của người như vậy, thật đúng là hiếm thấy.”

Tương Khổng Minh lắc đầu, nhẹ giọng hỏi: “ Chủ công, việc này trước đó chưa từng có, xấu tốt khó dò, ngài có xác định?”

Hứa Hải Phong buồn cười nhìn hắn, nói: “ Lúc xuất sứ Hung Nô, quân sư đại nhân từng nói qua, thiên hạ không có việc vẹn toàn, chỉ cần xác suất vượt qua...so với cái gì?”

Tương Khổng Minh tức giận trợn mắt, nói: “ So phần trăm.”

“ Đúng vậy.” Hứa Hải Phong cười càng sáng sủa, nói: “ Chỉ cần vượt qua sáu mươi phần trăm, có thể thử một lần.”

Tương Khổng Minh cau mày, nói: “ Chủ công, chính là vấn đề xác suất, cũng phải xem trình độ nguy hiểm của sự tình. Nếu quá nguy hiểm, vậy không nắm chắc được tám mươi phần trăm, không nên mạo hiểm mới tốt.”

“ Tám mươi phần trăm sao?” Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười nói: “ Chớ nói tám mươi phần trăm, cho dù là chín mươi phần trăm Hứa mỗ cũng nắm chắc.”

Hồ nghi liếc mắt nhìn hắn, Tương Khổng Minh yên lặng lắc đầu, rốt cục bắt đắc dĩ nói: “ Ngài là chủ công, học sinh là thần tử, trách nhiệm của học sinh là đưa ra đề nghị hợp lý, về phần tiếp nhận hay không, chính là quyền lực của ngài. Nếu theo học sinh, việc này cần phải bàn bạc cho kỹ mới tốt.”

Hứa Hải Phong hào hiệp cười, nói: “ Quân sư đại nhân cứ việc yên tâm, Hứa mỗ tự có phân tặc.”

Nặng nề thở dài, đối với Hứa Hải Phong khuyên mãi không nghe, Tương Khổng Minh rõ ràng không thể tránh được.

Hứa Hải Phong quay đầu, không tiếp tục nói chuyện cùng Tương Khổng Minh, mà bước nhanh tới giữa trăm người trầm mặc đang ngồi.

Nơi đó, sớm có một vị tuyệt đại giai nhân ôn nhu động lòng người, nhìn thấy Hứa Hải Phong đi tới, nhìn hần thản nhiên cười, phảng phất như trăm hoa nở rộ, đoạt đi hồn người.

Hứa Hải Phong nhìn nàng gật đầu, hỏi: “Y Đằng Do Na, thế nào?”

Y Đằng Do Na nhẹ giọng nói: “Dị năng đoàn đã trải qua hơn một năm huấn luyện, đã có thể đạt tới yêu cầu của chủ công.”

Hứa Hải Phong quét mắt nhìn mặt các đội viên dị năng đoàn, rốt cục khoanh chân ngồi xuống, nói: “Vậy bắt đầu đi.”

Từ sau khi biết được năng lực của Y Đằng Do Na là bản lãnh tăng phúc, Tương Khổng Minh liền bổ nhiệm nàng nhận chức đội trưởng dị năng đoàn.

Thành viên dị năng đoàn nếu đi ra một người, cũng chỉ có thể giả thần giả quỷ, dọa người mà thôi.

Nhưng nếu đem lực lượng của họ ngưng tụ lại, lại trải qua sự tăng phúc của Y Đằng Do Na, uy lực liền có chút khả quan.

Đương nhiên, bởi vì thiếu khuyết người thủ lĩnh hạch tâm, nên năng lực của bọn họ còn không cách nào phát huy toàn diện.

Trước đại doanh phương tây, chế tạo một chút hào khí âm trầm kinh khủng, cũng đã là cực hạn của bọn họ.

Đêm hôm đó Hứa Hải Phong suất lĩnh năm ngàn thiết kỵ trùng giết trận địch, đột nhiên trong lòng có cảm giác, hần đã nghĩ ra một việc ngoài ý muốn.

Tại kinh sư, có một buổi tối, tinh thần lực của hần dưới sự hấp dẫn của dị năng các thành viên thoát đi ra, cuối cùng ngưng tụ thành một đoàn. Tinh thần lực của hần vô hạn mở rộng, từ giữa không trung bao quát đại địa, trong khoảng thời gian ngắn, tràn ngập cảm ứng siêu nhân không chỗ nào không có.

Có thể làm được điểm này, đó là bởi vì tinh thần lực của hần có thể lấy được quyền thống lĩnh tuyệt đối của dị năng đoàn. Bởi vậy hần đã nghĩ tới một khả năng, một kế hoạch cực kỳ lớn gan đang hình thành trong đầu hần.

Kế hoạch này gan lớn tới mức chưa từng có ai dám làm. Bởi vì trước khi Hắc Kỳ quân xuất hiện, vốn không có khả năng có được nhiều dị năng giả như vậy, mà thiếu thốn năng lực tăng phúc của Y Đằng Do Na, kế hoạch này chẳng qua chỉ là tìm trăng trong nước mà thôi.

Thành viên dị năng đoàn dưới mệnh lệnh của Y Đằng Do Na, tay nắm tay ngồi thành vòng tròn, thông qua phương thức tiếp xúc thân thể kỳ dị này, dị năng của bọn họ liền dung làm một thể, đây chính là thành quả huấn luyện suốt một năm của bọn họ.

May là những người này đều duy mệnh là từ, là những huyết tửu chiến sĩ không có tâm linh, nếu không mỗi người có được từng ý nghĩ khác nhau, đã sớm biến thành một hồi tai nạn không thể văn hồi.

Bước chân vào tông sư đã được nửa năm, Hứa Hải Phong đối với việc khống chế tinh thần lực đã đạt tới độ cao mới, đặc biệt là đánh một trận với Lợi Trí tại bắc cương, tuy chưa từng chân chính giao thủ, nhưng ngoài ý muốn lĩnh ngộ phong lực.

Hần cũng không phải muốn thông qua dị năng của dị năng đoàn dẫn khởi lực gió, mà là bằng vào chính tinh thần lực của mình lĩnh ngộ phương pháp khống chế gió.

Chỉ là tinh thần lực của một người dù sao là có hạn, hần có khả năng khống chế gió, cũng chỉ có chút mà thôi, đối với cả đại tự nhiên mà nói, vốn chẳng phải là gì.

Chẳng qua lĩnh ngộ phong lực, giống như ở trước mắt của hần mở ra một cánh cửa mới, bên trong có một thế giới hoàn toàn khác hần. Hần đã bước đầu tiếp xúc được với tự nhiên lực.

Nguyên nhân chính là vì như thế, tinh thần lực của hần càng thêm tinh tú, lại càng chiếm được sự đề cao thật lớn, nếu không hôm nay hần cũng không dám khoe khoang như vậy.

Thuận lợi, tinh thần cùng ý thức của hần rời đi khỏi thân thể của chính mình. Ở chung quanh là những đoàn đoàn dị năng đoàn màu đen nho nhỏ hoặc hơi lớn.

Hứa Hải Phong biết, đây chính là năng lực dị chủng của thành viên dị năng đoàn.

Trong lòng hần thử nhẹ giọng kêu gọi, cẩn cận không chế chính lực lượng của mình.

Phảng phất như một đứa trẻ lạc đường tìm được mẫu thân của mình, dị năng đoàn một người tiếp một người hướng tinh thần lực của Hứa Hải Phong tiến đến.

Cẩn thận, cẩn thận, lại cẩn thận.

Lúc này đây khác với lúc trước, dị năng đoàn trải qua sự mở rộng, đã có hơn một trăm năm mươi người, nhiều dị năng giả hội tụ cùng một chỗ, uy lực không chỉ đơn giản là một cộng một thành hai, mà là không ngừng chất chồng, dù là không có năng lực tăng phúc của Y Đằng Do Na, cũng có thể bộc phát ra năng lực ít nhất phải gấp ba phần.

Cỗ lực lượng này chính là một con dao hai lưỡi, dưới uy lực thật lớn đồng thời cũng đưa ra yêu cầu cho người sử dụng cực kỳ hà khắc.

Hứa Hải Phong cũng không muốn chuyện xưa tái diễn, lại càng không muốn vào lúc này lại phát sinh ra biến cố ngoài ý muốn nào.

Nên hần khởi lên toàn bộ tinh thần, cũng không dám có chút sơ ý khinh thường.

Từng điểm từng giọt, Hứa Hải Phong thông thả thu nhận những năng lực dị chủng này, mỗi khi hần hấp thu một cỗ, tinh thần lực của hần liền tự nhiên lớn mạnh một phần, những năng lực dị chủng đều cam tâm tình nguyện tiếp nhận sự chỉ huy của hần, không hề có chút ý niệm làm nghịch lại trong đầu.

Khi Hứa Hải Phong đã toàn bộ hấp thu những năng lực dị chủng này, hoặc là nói toàn bộ dung hợp, tinh thần lực của hần đã tăng tới mức không thể tưởng tượng.

Nhưng lúc này hần căn bản không dám có dị động gì, bởi vì toàn bộ tinh lực của hần đã dùng để ước thúc cùng chỉ huy những năng lực dị chủng, cũng không còn cách nào phân ra dù một chút tâm tư.

Lúc này, dị năng đoàn của Y Đằng Do Na rốt cục động, trong không gian hư vô mà mắt thường không cách nào nhìn thấy, đoàn dị năng kia là đoàn duy nhất có ý thức chậm rãi sát nhập vào trong tinh thần lực tràng cực lớn vô cùng này.

Ý thức hai người giao nhau, hoàn toàn ngưng làm một thể, cũng không phân biệt lẫn nhau.

Ý thức của Y Đằng Do Na từ từ bắt đầu tiếp quản năng lực dị chủng. Giống như một vị phó quan vô cùng trung tâm, thay thế chủ tướng hoàn mỹ chỉ huy binh lính dưới trướng.

Biểu hiện của năng thông dong mà tự nhiên, vô cùng nhàn thục.

Có thể thấy được, đã hơn một năm nay, năng đối với việc làm sao khống chế cùng sử dụng lực lượng này, đã luyện được lô hỏa thuần thanh, vượt xa Hứa Hải Phong.

Ý thức của Hứa Hải Phong từ từ tách ra, lực lượng tinh thần của hần bắt đầu cẩn thận hướng ra ngoài kéo dài, giống như là tiểu động vật mới sinh, bắt đầu thử thí nghiệm tiếp xúc thế giới mới, cẩn thận mà sợ hãi.

Giáo huấn lần trước vô cùng khắc sâu, dù là đã trải qua thời gian hơn một năm, nhưng loại thống khổ mãnh liệt cùng sự uể oải khi mất đi tinh thần lực, vẫn làm hần khắc sâu như mới.

Cho nên lúc này, hần vẫn vô cùng ổn trọng, tinh thần lực thông thả mà ổn định hướng bốn phía bắt đầu phát triển ra.

Gió nhẹ thổi qua núi, nước suối lưu động, động vật chạy nhảy bốn ba, thực vật bùng bùng sinh cơ, hết thảy đều giống như một bộ hình ảnh lưu động, xuất hiện trong óc của hần.

Ý thức hần phá không bay lên, vô luận là dây núi mệnh mông, hay là tường đá nhà gỗ nghiêm nghiêm thực thực, đều không thể ngăn cản tinh thần lực của hần xâm lấn.

Phảng phất có thể nhìn thấu được chương ngại, hần liền dễ dàng cảm ứng được phương vị cùng hành động của các chiến sĩ Hắc Kỳ quân.

Đó là một loại cảm giác thần kỳ không cách nào dùng lời nói để mà hình dung, ở trong nháy mắt, trong phạm vi tinh thần lực của hắn bao phủ, từng tia biến hóa rất nhỏ cũng dường như tưởng giấu diếm qua được linh giác của hắn.

Lá cây run rẩy, giọt nước hình thành, tản ra, hắn có thể cảm ứng được hoàn toàn rõ ràng, phẳng phất như thân thể hắn biến thành mười người, mấy trăm, mấy ngàn, thậm chí còn là vô số.

Mỗi một cá nhân của hắn đều đang chú ý đến một việc, mà những tin tức cuối cùng toàn bộ đều truyền tới trong óc của hắn.

Trong óc của hắn, có lẽ là ý thức, ý thức rời đi thân thể đại biểu cho điều gì.

Không biết vì sao, ở ngay lúc này, hắn lại đột nhiên nhớ tới vấn đề này.

Đúng vậy, ý thức rời đi thân thể, tựa hồ được thoát ly khỏi sự giam cầm nào đó, ý thức của hắn phẳng phất không chỗ nào không thể, tin tức khổng lồ như thế cũng đã cho hắn biết còn chưa đạt tới cực hạn.

302. Chương 302: Dị Năng (2)

Tương Khổng Minh sắc mặt ngưng trọng đang đứng một bên quan sát, tuy hắn không cách nào nhận thức được cảm giác lúc này của Hứa Hải Phong, nhưng mơ hồ cũng cảm ứng được cổ hơi thở thần bí trong không khí.

Làm một dị năng giả, linh giác của hắn tuy không thể so sánh với tinh thần lực của một tông sư cao thủ, nhưng đối với người bình thường mà nói, cũng không giống nhau.

Hướng chi, thân là thành viên của huyết tửu chiến sĩ, hắn càng thêm thân thiết nhận thức tới loại cảm ứng rất tinh tường trong không gian, đây là một loại ẩn ký đã minh khắc vào bản năng.

Vô luận là hắn có tình nguyện hay không, hắn đều không thể làm trái ngược, giống như là giờ khắc này, trong minh minh hắn tựa hồ cảm ứng được sự tồn tại của Hứa Hải Phong, cảm ứng được tư tưởng của hắn, cảm ứng được mệnh lệnh của hắn.

Ý thức khuếch trương mang đến cho phạm vi càng tăng trưởng thêm ngàn lần, ý thức Hứa Hải Phong càng lúc càng dâng cao, từ từ tiếp cận dãy núi mật mờ.

Bầu trời giống như một mảnh vải màu lam, vài tầng mây trắng bàng bạc, giống như bị mặt trời chiếu xuống, theo gió chậm rãi phù du.

Ý thức của hắn hướng bầu trời úy lam đi tới, ở trước mặt của hắn, đỉnh núi xung quanh cách hắn càng ngày càng gần.

Đỉnh núi có mây khói vờn quanh, uyển nhược thanh vân chí khí.

Lực lượng cũng chưa từng suy yếu chút nào, ngược lại còn có xu thế không ngừng tăng cường.

Trong không gian có thứ gì thần bí đang cùng dị năng đoàn xảy ra biến hóa vi diệu, một tia lại một tia lực lượng khó hiểu đã bị dị năng đoàn hấp dẫn, cuộn cuộn bổ sung không ngừng.

Khi lực lượng từ trường đạt đến trình độ nhất định, thì những mảnh sắt vụn, tấm sắt, thậm chí dù là khối sắt cũng sẽ bị nó hấp tới.

Dị năng đoàn hôm nay cũng là như thế.

Dưới sự tăng phúc của Y Đằng Do Na, lực lượng của dị năng đoàn đạt tới mức chưa từng có. Cùng năng lực của không gian tạo ra sự cộng minh nào đó, đã chiếm được sự bổ sung mới.

Năng lực du chuyển trong không gian một khi tiến vào dị năng đoàn, lập tức chuyển hóa thành dị năng, tiện đà giúp Hứa Hải Phong cung cấp lực lượng nối tiếp không ngừng, khiến cho hắn không còn tiếp tục lo lắng không được bổ sung lực lượng.

Ý thức từ từ kéo lên, càng lên núi cao thì càng thông thả, chỉ là tuy chậm như bò kéo xe, nhưng thủy chung vẫn lên cao, lên cao.

Phảng phất như cảm nhận được biến hóa không tầm thường bên dưới, biển mây trên không trung cũng không cam tịch mịch mà quay cuồng lên.

Biển mây, tựa hồ bị lực lượng nào đó sai khiến, hình thành các loại đồ án vô cùng vô tận.

Một biển mây. Đột nhiên biển mây liền biến thành một biển rộng khôn cùng không giới hạn.

Từng đóa đóa mây thật giống như hình dạng muôn thú, lại hồi phục nhưng từng cơn sóng dữ gào thét, hướng đám mây biến thành tòa đảo nhỏ không ngừng ập tới, khơi dậy muôn ngàn bọt sóng.

Bọn chúng phảng phất đột nhiên có được ý thức của chính mình, những cơn sóng chấn động như nước thủy triều, đang tự do tự tại tỏa sáng cùng thổ lộ lòng hân hoan...

Rốt cục đến gần, đây đã là một điểm giới hạn. Không hiểu vì sao, Hứa Hải Phong tựa hồ cảm ứng được, nếu hắn có thể thuận lợi bước lên tòa cao phong đó, ý thức của hắn có thể vượt qua sự tồn tại nguy nga kia, năng lực của hắn sẽ bay vọt lạ thường khôn cùng.

Đây không phải là một lần bay vọt bình thường, mà là một sự bay cao mà thân thể không thể chế ước.

Nhưng vào thời khắc này, lực lượng phía sau hắn bắt đầu suy yếu, phạm vi ý thức của Hứa Hải Phong bao phủ quá lớn, đã đạt tới cực hạn mà dị năng đoàn có thể thừa nhận.

Mất thấy ý thức của hắn đang muốn từ từ quay về, giống như vận động viên leo núi đã nhìn thấy tòa núi cao chót vót trước mắt, cũng không còn sức lực chinh phục đỉnh núi, hắn rõ ràng cảm giác được, lực lượng phía sau đã suy yếu.

Từng giọt từng giọt hạ xuống phía dưới, loại cảm giác vô lực tiếp nối làm cho hắn khó chịu cơ hồ muốn điên cuồng.

Tương Khổng Minh hoảng sợ nhìn Hứa Hải Phong đang ngồi tĩnh tọa trên mặt đất, sắc mặt của hắn đột nhiên đỏ tươi sáng lạn, một loại thật quý dị, tựa hồ là một màu điểm sắc cạn kiệt toàn bộ thể lực.

Máu chạy gia tốc, dị xà huyết trong thân thể Hứa Hải Phong từ sau khi hắn chân chính bước vào cảnh giới tông sư, lần đầu tiên tự phát sôi trào lên.

Đó là một loại lực lượng không cam lòng cùng chấp nhất, đó là một loại bi ai mất thấy nhưng không thể không dừng lại.

Lực lượng, ta muốn lực lượng, phát ra từ sâu trong nội tâm, phát ra tiếng hò hét từ sâu trong linh hồn.

Sắc mặt Hứa Hải Phong ở trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, da tay của hắn đã ri rỉ máu.

“Hô...hô...” Tiếng gió thổi vào vạt áo, vạt áo trên người hắn phấp phới, như có vô số cơn gió bên trong cơ thể đang hướng bốn phương tám hướng lay động.

Dừng lại, ý thức Hứa Hải Phong dừng lại giữa không trung, liền ngưng đọng giữa không trung, hoàn toàn bất động trong đám mây cuộn cuộn.

Đột nhiên, đầu óc của hắn giống như vừa mở ra cánh cửa, một cỗ khí tức lạnh lẽo tiến vào ý thức hải của hắn.

Như là chiếm được lực lượng hồi sinh, ý thức Hứa Hải Phong trở nên bạt cao, cơ hồ ở trong nháy mắt, phá tan từng tầng tầng trở nhiều, lướt qua ngọn núi cao ngất, rốt cục đạt tới độ cao mà hắn mơ tưởng khát vọng.

Đưa mắt bao quát, mây mù lúc nùng lúc tan vòng quanh nơi sườn núi, một hồi giống như thác nước tuôn xuống, một thoáng lại như dòng nước sôi trào. Những đỉnh núi lộ ra khỏi đám mây, tranh vanh uy nghiêm, giống như những võ sĩ khoác khải giáp liệt thành chiến trận, mạo hiểm sương khói che chở vùng lãnh thổ xanh biếc sau lưng.

Một loại khí tức mừng rỡ, một loại chúc mừng ủng hộ đang bốc cao trong tim của hắn, mỗi một tế bào trong người hắn đều vui mừng hoan khoái, trong tim của hắn cũng là một mảnh hoan khoái, đó là cảm giác vừa vui vừa sợ khi thoát khỏi trời bực.

Hết thấy đều đang nằm dưới chân hắn, hết thấy đều nằm trong tầm nhìn của hắn, hắn có thể cảm ứng được hết thấy năng lực tràng trong phạm vi của chính mình.

Thậm chí hắn còn có một loại cảm giác kỳ dị, hắn có thể khống chế những gì hắn có thể chứng kiến.

Vào giờ khắc này, hắn tựa hồ đã bước chân vào một cảnh giới mới tinh, một lĩnh vực chỉ có chúng thần mới có thể tiếp xúc.

Đứng ở độ cao này, đối đãi những hồi ức trong dĩ vãng, trong tim của hắn lại có một sự bình tĩnh khi nhìn thấu hết thấy. Tim của hắn tựa hồ đang tiếp xúc với tương lai vô tận.

Giờ khắc này, hắn tựa hồ không chỗ nào không thể, hắn tựa hồ đã trở thành chúa tể vạn vật thế gian, cao cao tại thượng – thần.

Một cỗ tinh thần lực lượng nhỏ yếu đột ngột xuất hiện trong cảm ứng của hắn, luồng lực lượng này đối với người bên ngoài mà nói vô cùng cường đại, nhưng trong lòng hắn hiện tại lại vô cùng nhỏ bé.

Thân thể của hắn cảm ứng được sự biến hóa của ý thức, nơi khóe miệng toát ra ý cười nhàn nhạt. Nghĩ không ra, lão nhân gia lại có nhân hạ đi tới nơi này. Chính mình có sự biến hóa ngoài ý muốn hẳn là làm hắn sợ hãi không nhỏ.

Ý thức của hắn phẳng phất ngưng làm một đoàn thật thể, ở giữa không trung có thể rõ ràng cảm ứng được độ ẩm của mặt trời, sự lay động của gió.

Ý thức của hắn bám vào một cơn gió mỏng manh, nương lực của gió, tiến về phía trước.

Ngọa Long thành, ba chữ mạ vàng xuất hiện ngay trước mắt của hắn, hắn mới biết, tư cảm của chính mình đã trong lúc vô tình khuếch trương tới cảnh giới này.

Trong Ngọa Long thành, đột nhiên râu tóc Thái Ất chân nhân đều dựng đứng, lão mờ mịt ngẩng đầu, trong miệng lầm bầm: “ Là tiểu tử này sao? Hắn làm sao làm được? Không có khả năng...”

Một loại cảm giác sợ hãi hỗn loạn nhàn nhạt, từ trong lòng lão đạo sĩ bỗng nhiên dâng lên. Tinh thần tu vi của lão nhân có thể thiên hạ có một không hai. Nhưng so với việc dung hợp bàng nhiên đại vật trong tự nhiên lực, hắn cũng sinh ra cảm giác không sao theo kịp.

Trong hoàng cung, Hạ Nhã Quân đang trêu đùa cùng Đường Nhu Nhi các nàng đột nhiên nhìn ra phía nam phương, trên mặt của nàng như u như oán, có một vẻ diễm lệ tuyệt luân.

Chúng nữ nhìn nhau, các nàng biết Hạ Nhã Quân thậm chí so với phu quân còn bước chân vào cảnh giới tông sư sớm hơn.

Cùng nàng ở chung, vẫn đều như cơn gió mùa xuân, thất thổ của nàng hiện tại, cũng là lần đầu tiên chưa từng có.

Tuy các nàng không mở miệng hỏi thăm, nhưng những nữ nhân có trái tim thất kiêu lả lướt cũng biết, nhất định có chuyện gì vượt ngoài sự tưởng tượng của các nàng đang xảy ra.

Chỉ là, xuyên thấu qua ánh mắt cùng sắc mặt của Hạ Nhã Quân, các nàng lại nhìn không ra là chuyện tốt hay xấu, loại tình cảm dung hợp giữa kinh ngạc, sợ hãi, vui sướng, bi thương đủ loại phản ứng cực kỳ mâu thuẫn không ngờ cùng xuất hiện trên mặt một người. Làm cho các nàng căn bản không cách nào làm ra phán đoán hữu hiệu.

Phía bên sườn của Thái Hành sơn mạch, chỉ cách vài dặm với ngọn núi cao chỗ Hứa Hải Phong, một vị trung niên mặc trang phục thư sinh, hai tay chấp sau lưng đón gió mà đứng. Chính là sư phụ của Đường Nhu Nhi, một trong tam đại tông sư Trung Nguyên Lê Ngạn Ba.

Lúc này trên mặt của hắn mơ hồ hiện lên dấu vết già yếu, khoảng cách của hắn gần với Hứa Hải Phong nhất, cho nên hắn có khả năng cảm nhận được sự trùng kích hơn xa nhóm người của Thái Ất chân nhân.

Nếu nói Thái Ất chân nhân cùng Hạ Nhã Quân chỉ là như chín trâu mất một sợi lông, hoàn toàn không có gì đáng kể, vậy Lê Ngạn Ba chính là tràn đầy cảm xúc, thậm chí thiếu chút nữa muốn trầm luân bên trong.

Luồng lực lượng thành linh này là gì?

Người nào có thể cảm nhận được luồng lực lượng này trong lòng đều hò hét, nhưng đáp án này cũng không ai có thể trả lời.

Bọn họ chỉ biết là, đây không phải là lực lượng của người, chính như thần lực của Tần Dũng, tài bắn cung của Triết Biệt, tốc độ của Hầu Hải, đây đều siêu việt thể năng cực hạn của loài người.

Nhưng đó dù sao chỉ là sự siêu việt cực hạn của thân thể, đối với những cao thủ tông sư như bọn họ mà nói, lực lượng thân thể đơn thuần cũng không phải là điều duy nhất, cũng không phải là sự theo đuổi trọng yếu nhất.

Sự theo đuổi lớn nhất của bọn họ chính là sự đột phá về tinh thần, là không ngừng dò thám về thế giới hư vô mờ mịt, đây mới là sự theo đuổi chân chính của bọn họ.

Nhưng hôm nay, bọn họ theo đuổi, hướng tới loại cảnh giới này, lại đột nhiên bày ra trước mặt bọn họ, loại rung động mãnh liệt này gây cho họ sự trùng kích mãnh liệt khôn cùng lạ thường.

Bị vây trong phạm vi của cỗ lực lượng này, Lê Ngạn Ba cơ hồ liên dâng lên ý niệm đầu hàng trong đầu.

Nguyên nhân chính vì hắn là tuyệt đỉnh cường giả cấp tông sư, cho nên hắn mới có thể nhận thức thật sâu sự cường đại cùng nỗi sợ hãi về cỗ lực lượng này.

Nếu không phải tính cách của hắn kiên nhẫn cùng ý chí kiên cường như sắt thép, thì đã sớm tê liệt trên mặt đất.

Chẳng qua, hiểu là như thế, nhưng lần đầu tiên tiếp xúc với lực lượng cường đại như thế, Lê Ngạn Ba cũng đứng ngây ngốc tại chỗ thật lâu, đột nhiên thân hình vừa động, hướng tới phương hướng lực lượng truyền đến phóng đi.

303. Chương 303: Dị Năng (3)

Cũng như Hứa Hải Phong lúc này, ý thức của hắn lưu luyến mãi trên không trung quên cả đường về, tùy ý hưởng thụ kỳ ngộ hiếm có này.

Từng cơn gió ở giữa không trung không ngừng hình thành, những điều này là do tinh thần lực lượng của hắn thông qua phương thức mà chế tạo đi ra, có thể làm được điểm này, chỉ sợ chỉ có sự ủng hộ của dị năng đoàn thì Hứa Hải Phong mới có thể làm được.

Cơn gió đi vòng quanh hắn, tựa hồ cũng đang tiết lộ ra cỗ hơi thở hoan khoái.

Gió núi thổi đến, thiên địa tịch tịch, ý thức con người trầm溺 trong đó, chưa phát giác đã quên đi bản thân, bị sự mỹ lệ của đại tự nhiên rung động thật sâu, thuần thuần cảm hóa, trong bất tri bất giác dung vào bên trong, phẳng phất như đang ở trong mộng cảnh.

Chỉ là, loại cảm giác kỳ diệu này cũng không kéo dài bao lâu, một đạo tinh thần lực tràng đang không ngừng tới gần, bình tĩnh Hứa Hải Phong còn đang trầm mê chìm đắm.

Lê Ngạn Ba đại tông sư không ngờ ở thời khắc này lại chạy đến, cũng là một chuyện hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Chẳng qua, cử động lần này của hắn cũng làm cho Hứa Hải Phong còn đang trầm溺 trong đại tự nhiên liên tỉnh táo lại.

Cử chỉ hôm nay của hắn cũng là có mục đích khác, cũng không phải chơi đùa hi nháo, chỉ là lúc mới đắm chìm bên trong, nên mới hoàn toàn bị lạc trong thế giới thần kỳ mà khó có thể tự tìm chế.

Nếu không phải được Lê Ngạn Ba trong lúc vô ý làm bình tĩnh, còn không biết muốn kéo dài đến khi nào.

Ý thức của hắn rơi xuống dưới, cơn gió mất đi cân bằng, chuyển vòng mấy lần, biến mất giữa không trung.

Trong Thái Hành sơn mạch, hơn vạn Hắc Kỳ quân sĩ ai có phận nấy, nơi sườn núi, hơn một ngàn người đang bày ra đội liệt chỉnh tề. Họ đang không ngừng vận động, trên đại thao trường, mấy ngàn người giơ lên mạch đao trong tay, ra sức đánh xuống. Vừa bổ xuống, là hai động vô cùng đơn giản, lại có vẻ sát khí lăng nhên.

Phía sau núi, những hắc y hán tử khác còn đang ngủ say sưa, xem bọn hán ngữ như thế, chỉ sợ có khua chiêng gõ trống bên tai họ cũng không cách nào giúp họ bừng tỉnh.

Hắc Kỳ quân có thể biểu hiện vô địch trên chiến trường, không chỉ nhờ vào lực lượng cường đại, còn là sức nhẫn nại cứng cỏi.

Ngoại trừ ra, bọn họ cũng huấn luyện vô cùng cứng rắn gian khổ.

Tương Khổng Minh vì bọn họ thiết định ra kế hoạch huấn luyện, cường độ to lớn, tuyệt đối là có một không hai.

Cũng may mắn bọn họ là huyết tử chiến sĩ, nếu thay đổi là những người khác, cho dù là Hồng Sắc Hải Dương có kinh nghiệm huấn luyện cũng sẽ vì không thể kiên trì lâu dài mà hoàn toàn hỏng mất.

Bởi vì, bộ kế hoạch huấn luyện này vô cùng hà khắc, cũng chỉ có những quái vật không biết mệt mỏi như Hắc Kỳ quân mới có thể kiên trì xuống tới.

Mà một khi ở hoàn cảnh giống như địa ngục này tiếp tục kiên trì mãi, thực lực của bọn họ đương nhiên được đề cao thật lớn, đem những đặc điểm của huyết tử chiến sĩ trăm phần trăm phát huy đi ra. Vì thế biểu hiện của bọn họ trên chiến trường, chỉ có thể dùng từ cổ máy giết người để mà hình dung.

Chỉ là ngoại trừ những hành động đã được an bày cố định, bọn họ không ai nói chuyện với nhau một câu.

Ở trong cả ngọn núi, ngoại trừ Tương Khổng Minh ngẫu nhiên thỉnh thoảng lao thao vài câu, không có nửa tiếng người gây ồn ào.

Ý thức của Hứa Hải Phong đi tới trung gian thao trường, ở khoảng cách này, hẳn rõ ràng có thể cảm ứng được lối suy nghĩ xám xịt tái nhợt của những binh sĩ Hắc Kỳ quân.

Từng chút từng chút ý niệm từ trong ý thức của hắn truyền ra, những binh sĩ đang vận động ngay sườn núi đột nhiên như chiếm được mệnh lệnh, chợt dừng lại, bọn họ đứng yên như tượng gỗ, đứng ngay tại chỗ bất động.

Trong lòng Hứa Hải Phong vui mừng, nghĩ không ra sự phỏng chừng của hắn không hề có chút lệch lạc, thông qua năng lực ý thức, hắn đã có thể điều khiển chỉ huy những huyết tử chiến sĩ.

Đêm hôm đó, hắn ở trên chiến trường, qua lại tung hoành, nhưng không thể không thừa nhận một việc.

Binh lính Hắc Kỳ quân đúng là cường hãn không sợ chết, nhưng lại thiếu thốn sự linh hoạt cơ biến. Để cho bọn họ công kích địch nhân không khó, nhưng nghĩ muốn sai khiến vận dụng thuần thục như cánh tay, đây đúng là khó như lên trời.

Đặc biệt là dưới trận hình đại quy mô tác chiến, khuyết điểm này càng thêm vô cùng rõ ràng.

Tuy đã sớm có dự cảm như vậy, cũng đã chuẩn bị tâm lý đối với việc này, nhưng khi sự thật hiện ra trước mắt, đúng là có sự bất đắc dĩ cùng tiếc hận thật sâu.

Nhưng làm cho hắn vui mừng chính là, quỷ thần xui khiến, lúc Ban Khắc La Phu Đặc suất lĩnh đại quân triệt thoái, lối suy nghĩ của hắn không hiểu vì sao quay trở lại thời gian cùng dị năng đoàn thể ngộ tính thần lực tại kinh sư.

Vì vậy, ý niệm dị thường kỳ lạ này liền sinh ra trong đầu hắn, hơn nữa còn như một hạt mầm phát triển cực nhanh, cho đến cuối cùng không thể khống chế được ý tưởng muốn thí nghiệm một phen.

Sau khi hắn xử lý xong một số việc vương bận, lập tức buông hết thấy, cùng Tương Khổng Minh đi tới Thái Hành sơn mạch.

Cuộc chiến Thái Nguyên hết sức căng thẳng. Trận đánh này, Hứa Hải Phong cũng không cam lòng chỉ làm một người đứng xem, hắn cũng muốn tham dự vào bên trong.

Tranh bá Trung Nguyên, trận đánh này nghe lên liền đủ làm cho nhiệt huyết con người sôi trào, lại há có thể thiếu bóng Hắc Kỳ quân của hần.

Cho nên, làm sao đề cao lực chiến đấu của Hắc Kỳ quân đã trở thành chuyện cấp bách, không còn điều gì quan trọng hơn so với việc này.

Không để ý tới sự khuyên can của Tương Khổng Minh, Hứa Hải Phong cố ý phải làm cho được. Sự thật chứng minh, dự cảm của hần là chính xác, thông qua phương pháp kỳ lạ này, hần đã có thể nắm giữ từng hành động của sĩ tốt Hắc Kỳ quân, tuy trước mắt còn chưa dám nói tới hai chữ thuần thực, nhưng đã có được mục tiêu minh xác, chỉ cần hần gia tăng luyện tập, muốn đạt tới mức hoàn toàn thuần thực chỉ là thời gian rất sớm.

Sau một lúc lâu, chỉ là chốc lát mà thôi, bọn lính đang ngây ngốc như gà gỗ đột nhiên lại bắt đầu động.

Bọn họ chỉnh tề hướng đỉnh núi chạy tới.

Rất nhanh, tiếng bước chân chỉnh tề truyền vào trong tai Tương Khổng Minh.

Hần kinh ngạc quay đầu nhìn quanh, nhưng sau khi liếc mắt nhìn thấy, hần cũng không thể thu lại ánh mắt.

Hơn một ngàn sĩ dịch hắc y đang chạy lên núi, nếu chỉ là như thế cũng không đến mức quá kỳ lạ.

Chân chính làm cho hần cảm thấy kinh ngạc, thậm chí là khiếp sợ, cũng là bước tiến cùng cử chỉ của nhóm người này.

Lúc này đây, bước chân của bọn họ cũng mau lẹ vô cùng, nhưng khác với dĩ vãng chính là trên người bọn họ mơ hồ lộ ra vẻ tinh xảo.

Trên người những sĩ tốt Hắc Kỳ quân vốn đang cứng nhắc đột nhiên xảy ra biến hóa như vậy, tuyệt đối không thua gì việc đang chứng kiến mặt trời mọc lên từ hướng tây.

Càng làm cho hần khó có thể tin chính là khi những binh sĩ này đi qua đường mòn, dĩ nhiên lại chủ động chia làm hai đội, đội thứ nhất dậm chân tại chỗ, đội thứ hai nhanh chóng tăng thêm tốc độ, thẳng đến khi bọn họ toàn bộ đi qua, thì đội thứ nhất mới bắt đầu theo đuôi mà lên.

Biến hóa như vậy, lại há là những sĩ tốt Hắc Kỳ quân ngây ngốc có thể làm được?

Trong mắt Tương Khổng Minh lộ ra vẻ khó thể tin tưởng, hần nhìn chằm chằm, thật cẩn thận tỉ mỉ.

Chẳng lẽ những người này đột nhiên lại trở nên thông minh?

Làm sao có khả năng như vậy?

Hắc lắc đầu, đột nhiên quay đầu nhìn Lý Minh Đường nói: “ Lý Minh Đường, đưa cánh tay cho ta.”

Lý Minh Đường theo lời vươn ra tay phải, tuy hần là cao thủ tông sư, nhưng cũng là huyết tửu chiến sĩ, mệnh lệnh của Tương Khổng Minh đối với hần mà nói, cũng chính là lệnh thứ hai của Hứa Hải Phong, tự nhiên hần một mực tuân theo.

Tương Khổng Minh cầm lấy cánh tay Lý Minh Đường, đột nhiên há to miệng, hung hăng cắn xuống.

Hần ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn Lý Minh Đường không có chút phản ứng, hỏi: “ Đau không?”

Lý Minh Đường mở miệng lắc đầu, hoàn toàn không biết hần đang muốn làm gì.

Tương Khổng Minh như trút được gánh nặng, tự nhủ: “ Không đau sao? Vậy đúng là ta đang nằm mơ, à...Không sai, ngoại trừ những chiến sĩ phát triển, bọn họ không có khả năng biểu hiện thông minh như vậy, nguyên lai là nằm mộng ban ngày a...”

Ý thức của Hứa Hải Phong ở trong không khí đột nhiên dao động, hần chỉ huy chi bộ đội này đi đến đây, chính là nghĩ muốn cấp cho Tương Khổng Minh một tin tức vừa vui vừa sợ.

Lúc này hần dùng trái tim tinh thuần, vừa mới tiếp xúc với thế giới hoàn toàn khác hần này, giống như một đứa trẻ muốn hướng người ngoài khoe khoang thành tích tốt nhất của mình, hần cũng muốn cho Tương Khổng Minh chia sẻ nỗi vui sướng lúc này của hần.

Không ngờ, đúng là vừa vui vừa sợ, nhưng tựa hồ là có chút quá mức. Phản ứng của Tương Khổng Minh ra ngoài ý liệu của hắn, làm cho hắn phải dở khóc dở cười.

Chẳng qua đây cũng là việc đương nhiên. Ấn tượng về huyết tửu chiến sĩ vốn khắc sâu trong lòng Tương Khổng Minh, bọn họ vốn chỉ là một cỗ máy giết người, năng lực của họ còn đương Tương đại quân sư nhiều lần kiểm tra, những khả năng cùng giới hạn của bọn họ, đó đã được khẳng định.

Đột nhiên nhìn thấy biểu hiện vượt ngoài ý liệu, tự nhiên làm cho hắn khó có thể tiếp nhận.

Chẳng qua, Tương Khổng Minh dù sao vẫn là Tương Khổng Minh, đại pháp tự an ủi chỉ bất quá xảy ra trong nháy mắt, hắn liền phát giác không đúng, vỗ hai tay kêu lên: “ Kháo...Không đúng, người là tông sư, lại là huyết tửu chiến sĩ, học sinh có thể cần người bị thương mới là có quý.”

Hắn chợt quay đầu nhìn Hứa Hải Phong, trong thanh âm có một tia run rẩy vừa vui vừa sợ: “ Chủ công, người thành công sao?”

Tương Khổng Minh nhướng mày, trong minh minh, tựa hồ có một đạo thanh âm như có như không truyền đến não hắn, thanh âm hư vô mờ mịt, phảng phất như đến từ ngoài chín tầng trời, từ bốn phương tám hướng hướng hắn truyền đến tin tức bất đồng.

Nhưng hắn có thể cảm ứng được thanh âm kia tồn tại, đó là vô cùng rõ ràng, không cho người ta nghi ngờ.

Càng chủ yếu chính là, trong thanh âm này phảng phất như dẫn theo sự uy nghiêm, khiến cho hắn không cách nào sinh ra cảm giác kháng cự.

Lập tức, trong tim của hắn dâng lên một trận hiểu ra, Hứa Hải Phong rốt cục thành công.

Tiếng cười sang sảng vui vẻ từ trong miệng Hứa Hải Phong truyền ra xa xa, hắn thu hồi ý thức, đứng thẳng lên. Trên mặt của hắn hiện vẻ kích động hiếm thấy, không hề che giấu nỗi vui sướng của chính mình.

“ Chúc mừng chủ công, chúc mừng chủ công...” Tương Khổng Minh cười lớn vãi chào thật sâu.

Hứa Hải Phong thi lễ, nụ cười trên mặt đột nhiên có chút cổ quái.

Tương Khổng Minh tự nhiên biết, hắn nhớ tới biểu hiện kỳ quái vừa rồi của mình, dù da mặt có dày, lúc này cũng cảm thấy một tia xấu hổ.

Cười hắc hắc, con người Tương Khổng Minh vừa chuyển, hỏi: “ Chủ công, có thể khống chế bao nhiêu người?”

Những lời này của hắn hỏi ngay máu chột, ý thức của Hứa Hải Phong có thể khống chế bao nhiêu người, mới là nhân tố lớn nhất quyết định lực chiến đấu của Hắc Kỳ quân.

“ Nếu trải qua huấn luyện, nghĩ muốn tùy tâm sở dục, đại khái gần sáu, bảy ngàn người.” Hứa Hải Phong trầm ngâm một chút, nói.

“ Sáu, bảy ngàn sao? Đủ rồi, ha ha...” Tương Khổng Minh cất tiếng cười to, nói: “ Từ nay về sau thiên hạ vô địch...”

Hứa Hải Phong mỉm cười, trong đầu của hắn thoáng hiện ra đủ loại hình ảnh thiên quân vạn mã chạy chồm, dưới tinh thần lực của hắn bao phủ, huyết tửu chiến sĩ sẽ lại có biểu hiện gì đây, thật sự làm người ta chờ mong a...

304. Chương 304: Tam Chiến (1)

Trên mặt hắn đột nhiên xuất hiện một loại thần thái như tò mò, qua một thoáng, hắn giương đôi mắt, trong ánh mắt thanh tràm lộ ra ý chí kiên quyết.

Tương Khổng Minh đứng một bên rất ngạc nhiên, dò hỏi: “ Chủ công, ngài làm sao vậy?”

Hứa Hải Phong dùng một ngón tay chỉ phương bắc, nói: “ Có vị lão tiên bối đến thăm ta.”

Tương Khổng Minh nháy mắt, trong lòng vừa động, hỏi: “ Tông sư?”

“ Không sai, quân sư đại nhân làm sao biết được?” Lúc này đến phiên Hứa Hải Phong kinh ngạc.

Tương Khổng Minh nhướn mày, lập tức có vẻ buồn bực, hần nhàn nhạt nói: “ Có thể làm cho ngài xem trọng, ngoại trừ cấp bậc tông sư, còn có người nào.”

Hứa Hải Phong đánh giá hần một lúc, chần chờ nói: “ Quân sư đại nhân vì sao lại uể oải như vậy?”

Bắc đắc dĩ thở dài, Tương Khổng Minh nói: “ Nếu học sinh sở liệu không sai, chủ công lại muốn đi một mình gặp gỡ, đúng không?”

“ Người hiểu ta chỉ có quân sư đại nhân.” Hứa Hải Phong khen.

“ Ai...Chủ công a, tuy nói tu hành võ đạo quan trọng, nhưng dù sao ngài là chủ nhân của Hắc Kỳ quân, chuyện tự mạo hiểm ít làm mới là tuyệt vời nhất.” Tương Khổng Minh khổ tâm khuyên giải.

Trầm mặc chốc lát, Hứa Hải Phong ngẩng đầu, ánh mắt của hần trong suốt mà thần đãng: “ Tương đại ca...”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, đây là lần đầu tiên Hứa Hải Phong không gọi hần là quân sư đại nhân, mà là dùng từ đại ca xưng hô, trong khoảnh khắc hần không kịp thích ứng.

Hứa Hải Phong nhìn núi non liên miên pháp phòng trước mắt, đột nhiên hỏi: “ Người còn nhớ nơi này không?”

Ánh mắt Tương Khổng Minh đảo qua bốn phía, gật đầu nói: “ Nơi này chính là địa phương chúng ta thu được Lý Minh Đường cùng Hầu Hải.”

Lộ ra vẻ mặt hồi ức, trong lòng Hứa Hải Phong pháp phòng, trong thanh âm của hần có một tia kích động hiếm thấy: “ Ở chỗ này, Tương đại ca từng nói qua với tiểu đệ, võ đạo cùng hoàng quyền, anh hùng cùng kiêu hùng không thể cùng tồn hậu thế.”

Phảng phất như nhớ lại tình hình ngày đó, trên mặt Tương Khổng Minh cũng mang theo một chút mờ mịt, hần nhẹ nhàng gật đầu.

“ Từ khi tiểu đệ bước vào cảnh giới tông sư, liền đã biết những lời này đúng là chân lý. Lúc ấy, bày ra trước mặt tiểu đệ có hai lựa chọn, một là buông tha cho tu hành võ đạo, chuyên tâm với vương đạo phách quyền, làm như vậy, tu vi của đệ cả cuộc đời này không còn khả năng tiến triển.” Hứa Hải Phong khẽ thở dài, tiếp tục nói: “ Một con đường khác, đó là vứt bỏ hết thấy ý niệm mưu quyền mưu lợi bĩ ố trong đầu, tùy tâm mà làm, không chịu câu thúc gì khác. Xem thử cuối cùng trên cảnh giới võ đạo có thể đạt tới bước nào.”

Mi mắt Tương Khổng Minh khẽ giật, cũng không nói chuyện.

“ Liền ngay lúc tiểu đệ còn đang do dự bất quyết, cũng đột nhiên nghĩ tới một người.”

Tương Khổng Minh trở nên buồn cười, hần chỉ vào mũi mình, hỏi: “ Là ta sao?”

Cười khanh khách gật đầu, Hứa Hải Phong khẳng định nói: “ Không sai, khi đó, ta nghĩ đến chính là Tương đại ca.”

Tương Khổng Minh thu hồi nét cười trên mặt, nghiêm nghị nói: “ Cho nên người liền quyết định tiếp tục đi theo con đường tu hành sao?”

“ Không sai, bởi vì tiểu đệ biết, ở phía sau ta, người sẽ an bày hết thấy.”

Thanh âm Hứa Hải Phong tuy không cao, cũng không phải leng keng hữu lực, nhưng nghe vào trong tai Tương Khổng Minh, lại sinh ra một loại kích động mênh mông vạn phần, hần có thể thật sâu cảm ứng được lòng tín nhiệm cùng dựa dẫm của Hứa Hải Phong đối với hần.

Đây không phải lời nói có khả năng hình dung, đó là một loại tự giác phát ra từ sâu trong nội tâm. Là một loại cảm xúc không thể nghi ngờ.

“ Cho nên, Tương đại ca, ta rất yên tâm...”

Thanh âm của Hứa Hải Phong theo thân hình hần dần dần đi xa mà trầm thấp xuống tới, nhưng câu nói kia thủy chung vẫn quanh quẩn bên tai Tương Khổng Minh.

Trái tim không chút sợ hãi của hắn cũng không còn cách nào bảo trì sự bình tĩnh, chỉ là, trong miệng hắn vẫn quật cường nói: “ Cái gì yên tâm chứ, sao ta lại vất vả như vậy, chỉ sợ người đột nhiên xong đời, vậy đám huyết tửu chiến sĩ chúng ta liền không biết có phải đi theo hầu hay không, ta đây chỉ là vì chính mình, không phải vì người, cũng không phải vì bất cứ kẻ nào nha...”

Hắn quay đầu nhìn Lý Minh Đường trầm mặc đứng bên cạnh, nói: “ Lão Lý, ta nói đúng không?”

Lý Minh Đường nhìn hắn, khuôn mặt lạnh như băng lộ ra một tia tươi cười hiểm thấy, khác với dĩ vãng chính là, vẻ tươi cười lúc này, tựa hồ tràn ngập cảm giác âm áp nói không nên lời.

Lời của Hứa Hải Phong phi thường rõ ràng, hắn một lòng đi theo con đường tông sư của mình, hết thấy những chuyện khác đều giao phó vào trong tay Tương Khổng Minh.

“ Hắc hắc...cũng được, chủ công a, nếu người đã cứu tính mạng của ta, vậy ta liền thành toàn người, đi làm anh hùng của người đi, chuyện khác, còn có ta ở đây.”

Giờ khắc này, trong lời của hắn tràn ngập sự tin tưởng cường đại, phảng phất trong thiên hạ, cũng không còn ai có thể ngăn trở.

Đương kim thế gian, hoặc là nói từ cổ chí kim, cũng chỉ có đôi tổ hợp kỳ dị này mới có thể chân chính làm được tín nhiệm đến như thế mà không hề nghi kỵ lẫn nhau.

Tương Khổng Minh tuyệt đối sẽ không phản bội Hứa Hải Phong, đây là chỉ lệnh đệ nhất đã khắc sâu vào trong tận linh hồn hắn thông qua huyết tửu. Nguyên nhân chính là vì như thế, Hứa Hải Phong mới có khả năng lựa chọn đem hết thấy giao cho hắn toàn quyền xử lý.

Quan hệ tín nhiệm giữa bọn họ, tuyệt đối là chấn cổ thước kim, là đôi tổ hợp kỳ dị nhất từ xưa đến nay.

Cho tới bây giờ không có quân thần nào làm được tới mức không chút cấm kỵ như bọn họ, tín nhiệm lẫn nhau, nhờ vả vào nhau, dựa dẫm hoàn toàn.

Những điều này hết thấy đều nhờ vào lực lượng của huyết tửu, nếu như không có huyết tửu làm dẫn dắt, bọn họ cũng đừng mơ tưởng đạt tới mức này.

Chẳng qua, nguyên nhân chính vì có sự tồn tại của huyết tửu, mới có thể biến hóa thành thần kỳ, không có việc gì không có khả năng làm được.

&&&&

Gió nhẹ thổi lướt qua mặt, thân hình Hứa Hải Phong nhanh như thiểm điện, bước chân hắn không ngừng, thân thể nhanh chóng xuyên qua rừng rậm, nhưng vô luận tốc độ của hắn nhanh bao nhiêu, từ đầu đến cuối vẫn duy trì trạng thái tiêu sái tự nhiên, phảng phất không hề sử dụng toàn lực.

Đột nhiên, hắn có điều cảm giác, trên mặt hiện ra một tia tươi cười sáng sủa, động tác của hắn chợt nhanh hơn, tựa hồ như đang dung nhập trong gió, không còn chút sức nặng, huyền hóa ra một đạo tàn ảnh, biến mất ngay tại chỗ.

Chốc lát sau, một đạo thân ảnh màu trắng khác xuất hiện ngay địa phương Hứa Hải Phong vừa rời đi, tựa hồ cảm nhận được luồng khí tức còn lưu lại trong không khí, Lê Ngạn Ba giật mình, lập tức đuổi theo.

Thân hình Hứa Hải Phong càng chạy càng nhanh, trong khu rừng nguyên thủy rậm rạp xuyên toa như cơn gió.

Lê Ngạn Ba theo sát phía sau, trong lòng kinh ngạc vạn phần.

Trung Nguyên tam đại tông sư, công phu khinh công của hắn từ trước đến giờ được xưng đệ nhất, dù là Thái Ất chân nhân cùng Trình Huyền Phong hai người, dưới thân pháp giống như quỷ mị của hắn, đều chỉ đành chấp tay bái phục.

Nhưng hôm nay nhìn thấy Hứa Hải Phong, lúc này dù hắn đã cạn kiệt khả năng, cũng như trước không cách nào đem khoảng cách giữa hai người kéo gần thêm được chút nào.

Hứa Hải Phong, hắn bước vào cảnh giới tông sư chẳng qua chỉ mới nửa năm. Lại làm sao có khả năng tu luyện được thân pháp đáng sợ như thế?

Hắn chưa từng gặp qua Hầu Hải, vì thế cũng không hiểu biết, danh hào thiên hạ đệ nhất cao thủ khinh công đã sớm bị người đoạt đi mất.

Một cỗ ý chí hiếu thắng bỗng nhiên dâng lên, thật lâu gặp phải đối thủ có thể sánh ngang hàng với hắn như thế, sự kinh ngạc trong lòng hắn chậm rãi chuyển biến thành vui sướng, gương mặt hắn đồng dạng cũng hiện lên vẻ tươi cười.

Tới loại cảnh giới này của hắn, nghĩ muốn tìm một địch nhân kỳ phùng địch thủ nói ra dễ dàng như vậy sao.

Tuy hắn may mắn hơn những tông sư khác, bởi vì ở tại Hung Nô, hắn có một lão đối đầu suốt mấy chục năm.

Nhưng ngại vì thân phận hai bên, từ sau khi bọn họ bước vào cảnh giới tông sư, chỉ giao thủ qua với nhau một lần mà thôi.

Chỉ là một lần, đã làm cho bọn họ lấy được sự đột phá không tầm thường, ở lĩnh vực tinh thần đã được một bước lớn không thể tưởng tượng.

Cũng đã tạo cho hắn cơ hội dùng danh tiếng hiển hách so sánh cùng Thái Ất chân nhân và Trình Huyền Phong.

Hôm nay, tại trước mặt hắn, một vị hậu bối cao thủ lại dùng phương thức này, hướng hắn phát ra sự khiêu chiến.

Đây là việc mà trong suốt mấy chục năm qua chưa bao giờ có.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, sự hưng phấn trong lòng cũng đã biến mất, chỉ còn lưu lại sự tỉnh táo không chút gợn sóng.

Vào giờ khắc này, hắn đã đem Hứa Hải Phong xem là một đối thủ ngang hàng.

Cảm thụ cơn gió không ngừng lưu chuyển trong không khí, ý niệm của Hứa Hải Phong đã đắm chìm trong một cảnh giới vô cùng kỳ diệu.

Hắn có thể bảo trì loại tốc độ kinh khủng này, cũng là nhờ vào phúc khí vừa rồi dùng tinh thần lực ngao du chân trời.

Một trận đánh bắc cương, hắn cùng Lợi Trí hai người trong lúc vô tình dẫn động phong lực của đại tự nhiên.

Hai người bọn họ cũng biết, chính mình phát hiện ra một loại lực lượng cường đại không phải chuyện đùa.

Chỉ là, loại lực lượng này vô cùng cường đại, cũng vô cùng nguy hiểm, càng thêm khó nắm giữ vận dụng.

Dù bọn họ có cấp bậc tông sư tuyệt đỉnh, cũng chỉ có thể hiểu được bên ngoài, tiếp xúc được chút da lông bên ngoài mà thôi.

Chẳng qua, cho dù là một chút da lông đó, cũng đã đủ cho bọn họ đạt được ích lợi không nhỏ.

Khác với Lợi Trí chính là trên tay Hứa Hải Phong có được dị năng đoàn trung tâm cảnh cảnh, các chiến sĩ huyết tửu có được dị năng cường đại đã cho hắn cơ hội nghiệm chứng năng lực của chính mình.

Dưới năng lực tăng phúc đặc thù của Y Đằng Do Na, Hứa Hải Phong có được năng lực vô cùng chưa từng có trước đó, bằng vào cỗ năng lực cường đại của dị năng đoàn làm trụ cột, lấy dị xà huyết bộc phát làm dẫn dắt, Hứa Hải Phong rốt cục đem lực lượng tinh thần của mình bạt cao đến mức không thể tưởng tượng.

Thâm nhập, là một cảnh giới chí cao mà các tông sư đều theo đuổi.

Mà khi Hứa Hải Phong ngưng tụ dị năng của toàn bộ thành viên dị năng đoàn, ở dưới hoàn cảnh đặc thù này, hắn đối với hai chữ thâm nhập càng đạt tới độ cao không thể tưởng tượng.

Từ cỗ chí kim, trong số những cường giả tuyệt đỉnh bước vào cảnh giới tông sư, hắn là người duy nhất có thể cảm nhận rõ ràng sự biến ảo lưu động của không khí, có thể bằng vào tinh thần lực cường đại vô cùng cảm nhận được sự hình thành cùng biến hóa của gió cũng là một sự may mắn.

Bởi vì hắc có khả năng ngưng tụ không phải là lực lượng của một người, mà là chiếm được vô số lần tăng phúc của tinh thần hơn trăm người.

Thành viên của dị năng đoàn, tu vi của bọn họ tuyệt đối không so được với loại năng lực tinh thần của các tông sư phải trải qua thiên chuy bách luyện mới có thể nắm giữ.

Nhưng bọn họ lại ngoại lệ, là dị sở trong loài người, dị năng của bọn họ cũng là lực lượng tinh thần mà dùng một loại phương thức khác để tồn tại.

Một khi đem lực lượng này ngưng làm một thể, lại làm ra mấy lần tăng phúc, năng lực có khả năng cung cấp lại lớn đến không thể tưởng tượng.

Hứa Hải Phong nhờ vào điều kiện có một không hai này, mới có thể hiểu ra phong lực, so sánh, loại năng lực có thể điều khiển thao túng Hắc Kỳ quân, liền trở nên có chút kém cỏi.

305. Chương 305: Tam Chiến (2)

Nhẹ nhàng phiêu phiêu bước tiến, Hứa Hải Phong lại có cảm giác như phiêu phù nhược tiên, cứ như có ảo giác đang đạp gió bay đi.

Tinh thần lực của hắc mở rộng đến cực hạn, tuy không thể so sánh với cảm giác quân lâm thiên hạ như vừa rồi.

Nhưng trải qua một lần diễn biến, đã trở nên phát xuất cường đại tinh thuần, đã có thể hiểu được sự biến hóa rất nhỏ trong không gian.

Một đoàn khí lưu như có như không nhẹ nhàng dâng lên bên cạnh hắc, theo bước chạy của hắc, dần dần xoay tròn lên, cho đến khi hóa thành một cơn gió vô cùng nhanh chóng, thổi mạnh về phía trước.

Hứa Hải Phong đã đạt tới tốc độ cực hạn, dưới luồng gió đao động đưa tới, đột nhiên lại càng chạy nhanh hơn, ở trong nháy mắt, hắc đã vượt hơn Lê Ngạn Ba ở phía sau.

Chỉ là một bước, chỉ là khoảng cách một bước.

Người có rất nhiều bước đi, tùy sức mỗi người, nhưng phạm vi lớn nhất cho phép chỉ khoảng một thước, đã là cực hạn.

Khoảng cách một thước, phẳng phát giống như một cây chùy lớn khổng lồ, nặng nề xao đánh vào trong lòng Lê Ngạn Ba.

Đi theo phía sau Hứa Hải Phong, Lê đại tông sư nhìn như tiêu sái tự nhiên, nhưng thực sự đã sớm cạn kiệt toàn lực, cũng không từng có nửa điểm giữ lại.

Bất luận là vì chính mặt mũi của mình, hay là vì lòng tranh cường háo thắng, hắc cũng không tin tưởng ngôi sao mới nổi Hứa Hải Phong kia lại có thể siêu việt được mình.

Công phu khinh thân của Hứa Hải Phong có thể sà sà với hắc, đã vượt xa ngoài dự liệu của hắc. Hắc hết sức đuổi theo, chỉ là nghĩ muốn bằng vào mấy chục năm nội lực vô cùng tinh túy của mình, cùng lực nhấn nài và lực lượng bền lâu vượt Hứa Hải Phong, lấy được thắng lợi cuối cùng.

Chỉ là hắc làm sao cũng không nghĩ ra, thậm chí khó mà tin được, Hứa Hải Phong lại vẫn còn dư thừa lực lượng.

Linh giác rõ ràng nói cho hắc biết, Hứa Hải Phong vốn đã phát huy tốc độ cực hạn, đột nhiên không ngờ lại có thể tiến thêm về phía trước một bước.

Chỉ một bước ngắn ngủi, đặt ở thường ngày, hắc thậm chí chỉ cần run run thân thể một chút, bằng vào một điểm mượn lực nơi mũi chân, là có thể dễ dàng vượt đi qua.

Nhưng ở thời khắc này, hắc đã đem tốc độ phát huy đến cực hạn của chính mình.

Cho tới nay, hắc đều tự tin, không người nào có tốc độ nhanh hơn được chính mình.

Quả thật, trước khi Hầu Hải xuất hiện, dù là mấy vị tông sư cũng phải kém hơn hẳn một bậc về phương diện này.

Hai mươi năm qua, từ khi hắn đạt tới tiêu chuẩn này, cũng không hề có đột phá. Có lẽ cũng đã đạt tới cực hạn của loài người nên có.

Lúc này, đừng nói là một bước khoảng cách, mà dù thêm nửa tấc, cũng là lực bất tòng tâm.

Nhưng Hứa Hải Phong không ngờ lại làm được. Hắn đã đột phá sự nhận tri của cực hạn loài người.

Tốc độ, ở một khắc này, Hứa Hải Phong đã nhanh hơn hẳn được một bước.

Một bước khoảng cách, liền phẳng phất như một khe sâu thiên nhiên không cách nào vượt qua, làm cho hắn sinh ra cảm giác không sao với tới.

Lúc này, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra từng trận cảm giác câu tịch nắn lòng, tựa hồ đối với vạn vật của thế gian mất đi tin tưởng cùng hứng thú, trong lòng không còn nửa điểm quang minh cùng hi vọng.

Khi bản lãnh mà mình am hiểu nhất, cho tới nay được xưng năng lực đệ nhất đương thời, lại bị người dễ dàng siêu việt, dù là kẻ nào cũng sinh ra cảm tình bi quan tuyệt vọng.

Nếu đổi lại là người có ý chí bạc nhược yếu kém, từ nay về sau sẽ trầm luân đi xuống, cuối cùng không gượng dậy nổi.

Lê Ngạn Ba là một trong tam đại tông sư đương thời, nhưng hắn vẫn còn là một con người, một người bình thường không cách nào tránh khỏi thất tình lục dục của nhân gian.

Đột nhiên gặp phải loại trạng huống này, hắn tự nhiên cũng không cách nào không sinh ra một loại tâm tình bi quan.

Chỉ là dù sao hắn cũng là một lão bài tông sư, có được trí tuệ uyên bác mà người thường khó thể có được.

Loại tâm tình đủ làm cho người bình thường có thể hỏng mất ở trong tim hắn chỉ dừng lại vài giây, liền hoàn toàn tiêu tán.

Bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, hít sâu một hơi, liền đứng thẳng tại chỗ.

Bước chân của Lê Ngạn Ba dừng lại, Hứa Hải Phong lập tức sinh cảm ứng, thân thể hắn ở giữa không trung tạo nhả làm ra một đường cong hình nửa vòng tròn, sau mấy lần nhấp nhô, đã tới trước người Lê đại tông sư.

Hai vị tông sư già trẻ nhìn nhau, im lặng không nói gì.

Ánh mắt của bọn họ gặp nhau giữa không trung, cùng nghĩ tới những chuyện cũ ngày trước.

Lúc này đây, bọn hắn đã gặp mặt lần thứ ba.

Lần đầu tiên, Hứa Hải Phong mới từ đại giáo trường của kinh sư thủ lời thành công, là lúc ý khí phong phát. Nhưng ở trong bản tính của hắn, nhát gan khiếp nhược, không đáng giá nhắc tới. Đối mặt Lê Ngạn Ba có võ công viễn siêu mình, không ngờ ngay cả can đảm ứng chiến cũng không có, liền trực tiếp kêu cứu viện binh, làm cho bạo long hình người sơ chiến tông sư.

Lần thứ hai gặp mặt, Hứa Hải Phong đã từ Hung Nô an toàn trở về đại doanh bắc cương. Khi đó, hắn vừa mới lĩnh ngộ tinh thần lực, khí chất lẫn dăm thức xảy ra biến hóa long trời lở đất, cùng Lê Ngạn Ba dùng ba chưởng ước hẹn, lại càng khiến cho ánh mắt hắn càng nhìn cao hơn một bậc.

Nhưng lúc này đây, Hứa Hải Phong mới thật là thoát thai hoá cốt, đạt tới bước có thể sánh vai cùng Lê Ngạn Ba.

Ba lần gặp mặt, chứng kiến ba giai đoạn trong đời Hứa Hải Phong, từ một tiểu tốt vô danh đến một trong những người đứng đầu đương thời, cả bao lịch trình biến hóa.

Trong mắt hai người cùng cảm khái như nhau, vào giờ khắc này, giữa bọn họ là ngang hàng, vô luận là thân phận, võ công, hoặc là tâm cảnh, bọn họ gần như cùng một tiêu chuẩn.

Lê Ngạn Ba mỉm cười, tâm linh của hắn phẳng phất như chiếm được một vòng rèn luyện, lại được thăng hoa, một lần nữa đạt tới cảnh giới đại viên mãn.

Nếu không có trí tuệ khoáng đạt như thế, hắn cũng không xứng đặt chân lên cảnh giới tông sư.

“Tiền bối đã lâu không gặp.”

Mỉm cười, Lê Ngạn Ba thở dài nói: “Tiểu tử, giỏi...”

Hắn vươn ngón tay cái, không chút nào che giấu sự tán dương cùng thưởng thức của chính mình.

“Vãn bối có được thành tựu hôm nay, cũng nhờ có lão nhân gia chỉ điểm, vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, không dám quên.” Hứa Hải Phong vãi chào thật sâu, nói.

Lần trước gặp mặt, Hứa Hải Phong thực hiện ba chiêu ước hẹn cùng Lê Ngạn Ba, ba lần gặp nhau, đối với Hứa Hải Phong có những ý nghĩa khác hẳn. Giống như từng bước ngoặt trong nhân sinh, có thể cùng bậc cao nhân như Lê Ngạn Ba gặp gỡ, đã khiến cho hắn có lòng tin tưởng cùng kiên cường cực kỳ.

“Cáp...” Lê Ngạn Ba cười to, nói: “Đây là do người nỗ lực cùng vận khí, không quan hệ gì đến lão phu.”

Hứa Hải Phong cũng không giải thích, chỉ dò hỏi: “Hôm nay tiền bối đến đây, không biết có gì phân phó?”

Lê Ngạn Ba nghiêm sắc mặt, không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Hứa hiền chất, luồng tinh thần ba động vừa rồi, có phải phát ra từ chỗ người?”

“Đúng vậy.” Hứa Hải Phong thản nhiên nói.

“Quả thật là người...” Lê Ngạn Ba lẩm bẩm, tinh quang trong hai mắt hắn vắng khắp nơi, cao giọng nói: “Hứa hiền chất, tiếp ta một chiêu.”

Ánh mắt của hắn vô cùng ngưng trọng, tay phải chậm rãi giơ lên, bàn tay hắn phẳng phất như trũng lớn gấp đôi, Cự Linh Chiêu danh chấn thiên hạ lại tái hiện nhân gian, hỗn loạn cùng một cỗ cuồng phách khí lạ thường khôn cùng, hướng Hứa Hải Phong bao phủ đến.

Chiêu thứ nhất của Lê Ngạn Ba, không ngờ dùng ngay kỳ công tuyệt nghệ Cự Linh Chiêu hiển hách thành danh của hắn.

Đối mặt một chiêu sắc bén, Hứa Hải Phong cũng không hề có ý sợ hãi, mơ hồ còn có mấy phần chờ mong.

Hai tay của hắn lập tức đưa lên ngang ngực, chậm rãi khuấy lên, giữa song chiêu của hắn, tựa hồ như ẩn chứa lực lượng thần bí nào đó.

Ngưng mà không tiêu tan, hàm mà giấu diếm, nhưng tính uy lực nổ mạnh bên trong lại làm cho Lê Ngạn Ba kinh hãi không thôi.

Một chiêu của Lê Ngạn Ba càng ngày càng chậm, một khoảng cách ngắn ngủi này, phẳng phất như bị kéo ra chiều dài vô hạn, nhưng mỗi tác đến gần, khí thế khổng lồ khôn cùng lại càng ngưng thực vài phần.

Một chiêu chậm rãi tới gần này, đúng là nặng như Thái Sơn.

Đối lập với hắn, hai tay Hứa Hải Phong càng chuyển càng nhanh, cho đến cơ hồ chỉ nhìn thấy một mảnh tàn ảnh.

Đây là Thái Cực thân công, nhưng lại khác với Thái Cực của dĩ vãng. Bởi vì ở bên trong, bao hàm một tia phong lực vừa mới lĩnh ngộ.

Lực lượng của gió, lực lượng mệnh mông của đại tự nhiên, ngay cả có nhỏ, nhưng dù sao cũng thuộc về phạm vi của tự nhiên lực, không phải sức người có thể so sánh.

“Ba...”

Một tiếng vang ầm ầm thật lớn, một chiêu của Lê Ngạn Ba phẳng phất như đốt phải thùng thuốc nổ tràn ngập hỏa lực, trong không gian bộc phát ra quang mang sáng rực, hướng bốn phía bay ra.

Thân thể Lê Ngạn Ba cao cao nhảy lên, khí lãng nóng rực tràn tới, tuy hắn đã sớm có phòng bị, nhưng vẫn không cách nào hoàn toàn né tránh, lập tức náo loạn đến mặt xám mày tro, lộ vẻ chật vật.

Giữa không trung, ánh mắt của hắc thủy chung dừng Hứa Hải Phong đang xoay tròn như con quay ngay giữa không trung.

Hứa Hải Phong ở ngay trung tâm của sự nổ mạnh, hai tay của hắn tạo thành hình tròn, mỗi một chuyển động, đều có một tia chân khí yếu ớt mà kiên cường tràn ra, đem luồng khí tức kinh khủng đang ập tới tiêu diệt đi một chút.

Đồng thời, thân thể hắn xoay tròn với tốc độ cao, bị bám theo một trận gió lốc kích động không ngớt, vây quanh bên cạnh hắn, phảng phất như đạo gió lớn này tạo thành khải giáp, vì hắn ngăn lại tuyệt đại đa số lực trùng kích.

Trên mặt đất, nổi lên một vòng rung động, vô số bụi đất bị gió thổi bay, bày thành một hình cầu tròn, bốc ra ngoài bay đi.

Uy lực một chương của bọn họ, không ngờ uy mãnh đến như thế, làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói.

Lê Ngạn Ba vững vàng rơi xuống đất, nhìn Hứa Hải Phong đang đứng thẳng tại chỗ, rốt cục thở dài, nói: “Trường Giang sóng sau đè sóng trước, thần kỳ như thế, lão phu khâm phục.”

Trên mặt Hứa Hải Phong không kiêu không táo, hắc trầm giọng nói: “Tiền bối quá khiêm nhượng, một chiêu này xem như hòa nhau mới phải.”

Trong tim của hắn đối với vị lão tông sư như Lê Ngạn Ba, thật sự là tâm tồn kính ngưỡng.

Võ công đạt tới cấp số như bọn họ, ngoại trừ là cuộc chiến sinh tử, nếu không rất khó phân ra thắng bại thắng thua.

Trên sự thật, vừa rồi giao thủ, Hứa Hải Phong mượn vào tự nhiên lực, mới có thể cùng Lê Ngạn Ba đánh ngang tay mà thôi.

Nếu trước hôm nay, hắn chưa lĩnh ngộ phong lực, vậy trận đánh này cũng không phải là địch thủ của Lê đại tông sư.

Danh hào tam đại tông sư, trong mấy chục năm uy chấn thiên hạ, thế nhân kính ngưỡng, ai nghe cũng sợ hãi, lại há là hư danh.

Trong lòng Hứa Hải Phong hiện lên một chút xấu hổ, thật sự là cực kỳ may mắn a...

306. Chương 306: Tam Chiến (3)

Trên nét mặt của Lê Ngạn Ba có một tia lạc tịch, vừa mới đánh một chương, tuy thoát nhìn giống như hòa nhau, nhưng Lê Ngạn Ba lại biết, hắn cũng đã thua.

Hứa Hải Phong kém hơn hắn bốn mươi tuổi, nhưng cuộc chiến hôm nay, cũng chỉ sần sần nhau mà thôi.

Vậy một năm sau, năm năm sau, thậm chí là mười năm sau?

Tu luyện võ công, tuổi càng lớn, cơ hội bước vào cảnh giới càng cao lại càng xa vời mong manh. Lê Ngạn Ba tự nghĩ cuộc đời này đã không còn khả năng tiến thêm một bước.

Nhưng Hứa Hải Phong thì khác, hắn còn trẻ, trẻ tới mức ngay cả Lê Ngạn Ba cũng phải ghen ghét ba phần.

Hắn chính là thời niên hoa đẹp dễ sung mãn nhất, chỉ cần không ngừng nỗ lực, tích lũy lâu ngày, sẽ có một ngày lại đột phá, bước vào cảnh giới càng cao hơn.

Huống chi, lúc mới giao thủ vừa rồi, hắn cảm ứng được, trong chân khí ngưng tụ giữa hai tay Hứa Hải Phong, có một loại lực lượng tồn tại mà hắn không biết là gì.

Loại lực lượng này gây cho hắn một loại cảm giác mới mẻ hoàn toàn xa lạ. Lấy kinh nghiệm tung hoành giang hồ mấy chục năm của hắn, đây quyết không phải loại công pháp gì mà hắn hay biết. Nhưng không biết vì sao, hắn lại có một loại cảm giác quen thuộc.

Loại cảm giác quái dị giữa xa lạ cùng quen thuộc dung hòa, làm cho hắn cực kỳ kinh ngạc.

“ Tiền bối muốn đi đâu? Là muốn đến Thái Nguyên sao?” Trong lòng Hứa Hải Phong vừa động, hỏi.

Yên lặng gập đầu, Lê Ngạn Ba thở dài thật sâu, nói: “ Quân đoàn chủ lực của Đại Hán quyết chiến cùng Hung Nô tại Thái Nguyên, Thác Hà Đế tuyệt đối không khoan tay đứng nhìn, tổng trưởng của lão phu cùng hãn trong mấy chục năm, cũng đã tới lúc nên thanh toán.”

Hứa Hải Phong cúi đầu trầm ngâm một thoáng, hỏi: “ Ngài có nói qua với Nhu nhi?”

“ Không có, nếu nói, chỉ làm cho nó thêm thương tâm mà thôi.”

Cả đời lão nhân gia vì theo đuổi đỉnh võ đạo, nên chưa từng kết hôn. Hãn cô khổ linh đình cả đời, lo lắng duy nhất chính là nữ đệ tử Đường Nhu Nhi có tình như cha con.

Vì không cho nàng phải đau lòng vô ích, hãn cố ý đến tìm Hứa Hải Phong, nghĩ muốn mượn từ miệng hãn chuyển lời.

Trong lòng Hứa Hải Phong suy nghĩ rất nhanh, đột nhiên nói: “ Tiền bối, văn bối có một việc thỉnh nhờ.”

Lê Ngạn Ba ngạc nhiên, hãn nhìn Hứa Hải Phong, người kia vẻ mặt thành khẩn, cũng không hề tỏ vẻ gì, có thể thấy được là có chuyện lạ. Hãn kinh ngạc hỏi: “ Hiền chất có việc thì cứ nói thẳng là được.”

Trong hai mắt Hứa Hải Phong đột nhiên sáng lên một đoàn tinh quang, hãn trầm giọng nói: “ Văn bối muốn mời tiền bối tạm ở lại Ngọa Long thành, không nên nhúng tay vào cuộc chiến Thái Nguyên.”

Đôi mày Lê Ngạn Ba không thể khống chế nhẹ nhàng giương lên, hãn thất kinh hỏi: “ Vì sao?”

Lấy tầm mắt của hãn, tự nhiên nhìn ra lời này của Hứa Hải Phong là phát ra từ nội tâm, đó là thật sự không hi vọng hãn đi tới Thái Nguyên.

Hãn gắt gao nhìn Hứa Hải Phong, thần sắc trong mắt từ từ sắc bén lên.

Hứa Hải Phong vái chào hãn thật sâu, nói: “ Tuy văn bối biết có nơi không ổn, nhưng vẫn cả gan thỉnh tiền bối đáp ứng.” Hãn ngẩng đầu lên, đối mắt với Lê Ngạn Ba, chậm rãi nói: “ Văn bối có thể đáp ứng tiền bối, cuộc chiến Thái Nguyên, người Hán sẽ thắng.”

“ Người Hán?” Phảng phất như đang cân nhắc hàm ý những lời này của Hứa Hải Phong, trên mặt Lê Ngạn Ba lộ vẻ kinh ngạc.

“ Đúng vậy.” Hứa Hải Phong trình trọng đáp.

“ Người muốn làm gì?”

Hứa Hải Phong nhìn thẳng vào mắt hãn, trong mắt hiện lên một cỗ lửa cháy cuồng nhiệt, phần này cảm tình đối với hãn đúng là cực kỳ hiếm thấy.

Mỗi chữ mỗi câu, trong lòng ngực Hứa Hải Phong dâng lên hào tình vạn trượng: “ Văn bối muốn tự mình dẫn Hắc Kỳ quân, quyết chiến Thái Nguyên.”

&&&&

Thương Châu, trước nha môn tri phủ.

Một đại hán thân hình khôi ngô, gương mặt hung lệ dưới sự hộ vệ của chúng quân sĩ đi đến.

Một đoạn đường hãn đi tới, không ai ngăn trở, cũng lại không có ai có can đảm đứng ra ngăn chặn. Bởi vì hãn chính là Mãi Mãi Đề từng suất lĩnh đại quân tiếp nhận sự đầu hàng của tri phủ đại nhân Tăng Chí Hoành.

Làm quan chỉ huy cao nhất của Thương Châu thành, dù hãn ở trong nha môn, tùy tâm sở dục hoành hành lung tung, cũng không người nào dám mở lời ngỗ nghịch.

“ Mãi Mãi Đề tướng quân đại giá quang lâm, không kịp từ xa tiếp đón...”

Được tin tức, Tăng Chí Hoành vội vàng đi ra nghênh đón, chỉ nhìn hãn ba bước lại chạy hai bước, vẻ mặt cười nịnh, đã biết hãn cung thuận cỡ nào đối với Mãi Mãi Đề.

Mãi Mãi Đề nhìn đầu hấn cúi thấp thật sâu trước mắt, trong mắt của hấn thối qua một tia chán ghét cùng khinh thường, nhưng khi Tăng Chí Hoành ngẩng đầu lên, sắc mặt của hấn đã khôi phục bình thường.

“ Tăng đại nhân, hôm nay bốn tướng quân đến, chính phụng mệnh quốc sư mà đến.” Mãi Mãi Đề cất cao giọng nói, thanh âm của hấn to rõ, xa xa truyền ra, kể cả các người hầu bên trong, ai cũng có thể nghe thấy.

Tăng Chí Hoành hơi kinh hãi, quốc sư trong miệng Mãi Mãi Đề đương nhiên là Cáp Mật Thứ, hấn không dám chậm trễ, hỏi: “ Tướng quân có việc xin cứ phân phó.”

Mãi Mãi Đề gật nhẹ đầu, hung quang trong mắt đột nhiên vắng khắp nơi, nhìn trừng đến mức làm cho Tăng Chí Hoành sợ hãi.

“ Nghe nói Trần Tín Hoành có một đứa con trai, gọi là Trần Kiềm Thương, có đúng không?”

Trong lòng Tăng Chí Hoành căng thẳng, hô hấp lập tức liền dồn dập.

“ Lúc đó binh đến dưới thành, Tăng đại nhân nhận biết đại thế, đem người đầu hàng. Nhưng Trần Tín Hoành cũng không biết thời thế, vọng tưởng lấy lực một người mà chống lại toàn quân, xuẩn tài như vậy tự nhiên phải giết.” Mãi Mãi Đề tiếp tục nói.

Gian nan gật đầu, trên trán Tăng Chí Hoành rướm lên tầng mồ hôi hột.

“ Hấn chết dưới tên của bốn tướng quân, coi như là đáng tội, chẳng qua, nghe nói hấn còn một đứa con, sau đó cũng không biết đã đi đâu, có đúng không?”

Tăng Chí Hoành chỉ cảm thấy miệng đầy khổ sáp, hấn lập tức biết, việc mình thu lưu Trần Kiềm Thương đã bị người trước mắt dò thám biết được, một cửa hôm nay, sợ là không thể qua.

“ Thu lưu con của phản đảng, đúng ra nên đồng tội luận xử, chỉ là quốc sư có lời, nếu Tăng đại nhân có thể hối cải, thì chuyện cũ sẽ bỏ qua, lại càng thăng quan một bậc, Thương, Tịnh hai châu sẽ giao cho một mình người quản lý.”

Sắc mặt Tăng Chí Hoành thay đổi mấy lần, đột nhiên vái chào thật sâu nói: “ Hạ quan rõ ràng, đa tạ quốc sư ân điển, còn thỉnh tướng quân chờ một chút, hạ quan đi một chút sẽ trở lại.”

Mãi Mãi Đề lắc đầu, nói: “ Không cần phiền toái như vậy, Tăng đại nhân cứ đi vào, Mãi Mãi Đề đi theo là được.”

Tăng Chí Hoành cười khổ một tiếng, mang theo hấn đi tới phủ đệ của chính mình, dọc theo đường đi, hấn vất hết óc, cũng không có cách nào. Mãi Mãi Đề rõ ràng muốn đi theo giám thị mình.

Dù là hấn muôn vàn không muốn, xe ngựa vẫn đi tới Tăng phủ.

Dưới ánh mắt giám thị sắc bén của Mãi Mãi Đề, Tăng Chí Hoành gian nan đi từng bước vào trong phủ.

Một lão tổng quản nhìn thấy xe ngựa của hấn, đã sớm chuẩn bị ở bên, tiến lên thỉnh an.

“ Trần công tử đâu?” Tăng Chí Hoành thuận miệng dò hỏi.

Ánh mắt lão tổng quản chần chờ nhìn Mãi Mãi Đề, rốt cục nói: “ Ở trong viện, đang chơi đùa cùng tiểu công tử.”

Tăng Chí Hoành mở miệng gật đầu, mang theo Mãi Mãi Đề đi xuyên qua đại sảnh, hành lang, đi tới vườn hoa.

Một trận tiếng cười truyền đến, hai tiểu hài tử trong vườn hoa đang nhảy nhót chơi đùa thật vui vẻ. Bên cạnh hoa viên, một thanh niên thân hình cao lớn, chỉ khoảng trên dưới hai mươi đang đẩy mặt mỉm cười nhìn bọn họ.

Ánh mắt Tăng Chí Hoành đảo qua trên người hai tiểu hài tử, sắc mặt lập tức vô cùng trắng bệch.

“ Tăng đại nhân...” Thanh âm lạnh như băng của Mãi Mãi Đề từ phía sau truyền đến.

Tăng Chí Hoành rùng mình một cái, đột nhiên xoay người, nói: “ Tướng quân, thỉnh mượn yêu đao dùng một lát.”

Trong lòng Mãi Mãi Đề kinh ngạc, nhưng vẫn rút yêu đao, đưa tới.

Tăng Chí Hoành chỉ là nhất giới thư sinh mà thôi, đừng nói chỉ là một cây đao, cho dù là võ trang hạng nặng, cũng quyết không đặt vào trong mắt Mãi Mãi Đề.

Ánh đao sâm hàn như nước, truyền vào mi mắt, khiến người không dám nhìn thẳng.

307. Chương 307: Tạo Tinh (1)

Ở chỗ này, có hơn một ngàn nữ nhân, thân thể khỏe mạnh, được các binh lính áp dẫn, các nàng mờ mịt bước tới phía trước.

Quan trọng là, thể chất của các nàng không thể so với nam tử hán, đi lại trên đường núi, động tác thông thả chỉ đi được một đoạn, liền mệt đến mức thở hồng hộc, có chút thể lực chống đỡ hết nổi, lại ngồi thẳng cẳng ở trên mặt đất, tùy ý cho đám binh lính thúc giục, lười nhác không chịu bò dậy.

Nhị Hổ lo lắng nhìn đám nữ lưu thân thể yếu kiêu nhưng thể lực yếu nhược, trong lòng nổi lên một trận cảm giác không biết làm sao cho phải.

Bất quá, càng kinh ngạc hơn hẳn chính là Hứa Hải Phong vừa mới đi tiễn biệt Lê Ngạn Ba.

Hắn cùng với Lê đại tông sư vừa nói chuyện vừa rượt đuổi một phen, chờ sau khi đi tiễn biệt vị đại tông sư này, thời gian đã trôi qua nửa ngày.

Hứa Hải Phong vẫn chưa quay lại sơn trại, mà dừng ở trong rừng rậm nghỉ ngơi một lúc, lấy một thân tu vi như hắn, tự nhiên sẽ không ngại những tiếng gầm rú của chúa sơn lâm như người bình thường.

Hắn đem tinh thần lực tản ra chung quanh, những loài mãnh thú tuy rằng không biết chuyện này, nhưng đối với nguy hiểm lại có một loại phản ứng nhất định theo bản năng, từ sức mạnh kinh khủng quá mức người bình thường phát ra, đành phải lẩn tránh cho xa. Trong phạm vi một thước vuông của phiến đá kia, căn bản sẽ không có bất kỳ loại động vật gì dám tới quấy rầy, giống như nơi đó là một khoảng không gian đã bị lãng quên trong rừng rậm.

Nửa ngày sau, tâm tình của Hứa Hải Phong mới thông suốt, đối với trận chiến cùng Lê Ngạn Ba đã ngộ ra được nhiều điều.

Lúc này, hắn mới bắt đầu quay về sơn trại.

Không nghĩ tới, vừa đến sơn trại, đã thấy được cảnh tượng trước mắt làm cho hắn dở khóc dở cười.

Đám nữ nhân kia vì sao lại có mặt ở đây, tại sao lại đến đây. Hắn đúng là hoàn toàn không biết gì cả.

Cũng may, áp giải đoàn nữ nhân còn có quan chỉ huy. Hơn nữa cực kỳ ngoài ý muốn, tại cửa thành Ngọa Long Thành từng gặp mặt Nhị Hổ một lần.

Thân pháp của hắn cực nhanh, mấy nhịp hô hấp, liền không chút động tĩnh bất ngờ xuất hiện trước mặt Nhị Hổ.

Động tác của hắn mau lẹ vô cùng, trà trộn vào trong đoàn người, đúng là không ai có thể nhìn thấy. Thẳng cho tới lúc bàn tay của hắn đặt lên vai Nhị Hổ vỗ nhẹ nhẹ, đối phương mới giật mình xoay đầu lại.

Đột nhiên hiện ra phía sau mình, vẻ mặt cười dài của Hứa Hải Phong, hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của Nhị Hổ. Nhưng phản ứng của hắn cực nhanh, lập tức khom lưng cúi đầu xuống, cao giọng nói: “Bái kiến chủ công.”

Hứa Hải Phong duỗi tay dìu hắn lên, nhìn trong ánh mắt của hắn thấy có một tia ngạc nhiên, hỏi: “Nhị Hổ, người thăng quan sao?”

Nhị Hổ sắc mặt đỏ lên, biểu tình kích động không thể kìm nổi. Cao giọng nói: “Dạ, nhờ ân điển của chủ công, Nhị Hổ một ngày đêm chém giết quân Khải Tắt, tự tay chém đầu tướng địch, tiểu nhân lập công đầu cho nên đại quân sư Tương Khổng Minh cùng Lưu thống lĩnh Lưu Tuấn Thư đã ban thưởng, thăng ba cấp lên làm bách nhân trưởng, có thể đảm nhiệm nhị tóng đội của thành vệ quân sở thuộc đại đội thứ sáu, trung đội thứ mười bảy.”

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của hắn, đột nhiên Hứa Hải Phong lại nhớ về ngày trước đã sợ ngộ Phương Hường Minh. Khi đó, hắn cũng kích động giống như thế này. Trước mặt hắn tử oai hùng cách mình một trời một vực, thân phận cùng địa vị lại khác xa nhau. Chẳng biết tại sao, lại nhìn thấy được hình bóng ngày xưa của mình trên người của hắn.

“Tốt...” Vỗ vỗ lên trên bả vai của hắn, Hứa Hải Phong trịnh trọng nói: “Quả nhiên người không làm cho ta thất vọng, tiếp tục cố gắng, hy vọng lần sau ta điểm tướng, có thể trông thấy tên Nhị Hổ người.”

“Tuân lệnh...Nhị Hổ đã hiểu.” Nhị Hổ trầm giọng lên tiếng, thanh âm của hắn kích động đã có điều run rẩy.

“Còn xưng là Nhị Hổ sao?”

Nhị Hổ ngẩn ra, lập tức đứng thẳng người lên, cao giọng nói: “Hạ quan, đã rõ.”

Tuy rằng hắn chưa đạt tới hàng ngũ tướng quân. Nhưng ít nhất cũng đã là một trong những quan quân cấp dưới, tự nhiên không thể cứ thuận miệng mà Nhị Hổ, Nhị Hổ.

Hứa Hải Phong thỏa mãn gật đầu, ánh mắt của hắn dừng lại trên người đoàn nữ nhân kia một vòng, hơi nhú mày. Một lúc sau, hỏi: “Nhị Hổ, chuyện các nàng kia là sao?” Nhị Hổ sắc mặt tức thì xấu hổ dị thường, hắn nhẹ giọng bẩm báo: “Hạ quan phụng mệnh đưa các nàng đến nơi đóng quân tại Thái Hành sơn. Dựa theo tốc độ hành trình, ước chừng hôm nay sẽ lên tới đỉnh núi, chỉ là...” Hắn nuốt nước bọt, nhin không được chủ ý, hay là không muốn tiếp tục giải thích.

“Chỉ là cái gì?”

Nhị Hổ cúi đầu, phờ phạc nói: “Lúc ở trên xe, mọi chuyện đều thuận lợi, nhưng khi lên tới đường núi, hành động của các nàng rất chậm chạp, thượng cấp đã có công đạo, chỉ có thể quát mắng, không được đánh đập, lại càng không được giết người, cho nên... cho nên...” Hắn thở dài một tiếng, tự đáy lòng nói: “Chuyện xui xẻo như này so với chiến đấu cùng giặc Khải Tát còn muốn phiền toái hơn.”

Hứa Hải Phong nghe xong phân giải liền cười rất thân thiện, Nhị Hổ này vừa mới thăng quan tiến chức, một lòng đúng là chỉ muốn giết địch lập công, để thăng cấp lên địa vị cao hơn. Không nghĩ tới lại bị thượng cấp phái đi làm một cái chuyện khổ sai như vậy, tự nhiên là trong lòng cảm thấy buồn bực.

Bất quá, Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn đoàn nữ nhân đang bước đi tập tễnh, không hiểu vì sao lại mang các nàng đi tới nơi này?

Nhưng mà những lời này Hứa Hải Phong cũng không hỏi ra miệng, chuyện như vậy, Nhị Hổ là bách phu trưởng tự nhiên cũng không có tư cách biết được.

Có thể chính mình không hiểu, hoặc có thể muốn làm một chuyện kinh hãi thế tục mà bản thân mình cũng không thể hiểu nổi, sợ rằng cũng chỉ có một người như Tương Khổng Minh mới làm việc không theo lẽ thường.

“Nhị Hổ, người nhớ kỹ, đạo làm tướng, không chỉ có chuyện đơn giản như ra trận giết địch. Nếu là nhiệm vụ, không quản người có nguyện ý hay không, đều phải cố gắng hết sức mình để hoàn thành cho tốt.”Hứa Hải Phong nhìn vào hai mắt của hắn, trầm giọng nói. Nhị Hổ sững sốt, biểu tình lộ vẻ như đã hiểu, nói: “Hạ quan đã hiểu, trong quân luật đã nói qua, sứ mệnh của quân nhân chính là phục tùng, vô luân là mệnh lệnh gì, chúng ta đều không có quyền lựa chọn, một khi nhận được mệnh lệnh, điều mà chúng ta lo lắng nhất, chính là làm cách nào để hoàn thành mệnh lệnh một cách nhanh nhất, tốt nhất. Tuyệt đối không được chần chừ, làm trái mệnh lệnh.”

“Không sai, người cũng đã tới trường quân giáo sao?” Hứa Hải Phong có vẻ kinh ngạc hỏi.

Hắn kỳ quái không phải là Nhị Hổ đi tới trường quân giáo, bởi vì phàm là những người trong thành vệ quân được đề bạt thăng chức đều phải tới qua trường quân giáo, tiến hành huấn luyện một phen. Hắn kỳ quái chính là, nếu như Nhị Hổ đi tới trường quân giáo, làm sao lại có thể tốt nghiệp nhanh như vậy.

Nhị Hổ cao giọng, ước ngực ra phía trước, nói: “Bẩm, lúc trước, Nhị Hổ phụng mệnh đến trường quân giáo tiến hành kỳ hạn huấn luyện cấp tốc trong vòng ba ngày.”

“Ba ngày?” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi tiếp.

“Dạ...”

“Đợt huấn luyện này có mấy người?”

“Chỉ có một mình hạ quan.”

“Có mấy người tiến hành huấn luyện người? Học những cái gì?”

“Có bảy người huấn luyện, cũng có bảy môn.” Đột nhiên sắc mặt Nhị Hổ thay đổi, mỗi khi hồi tưởng lại mấy ngày này, phảng phất giống như là cuộc sống ở dưới địa ngục, ngay tức thì, trong đầu của hắn có điểm choáng váng.

Đến trường quân giáo huấn luyện đều là mơ ước của mỗi vị thành viên trong thành vệ quân. Bởi vì, quan quân hoặc binh lính có thể bước chân vào đó tiến hành huấn luyện, một khi quay lại quân đội, rất nhanh sẽ được thăng quan tiến chức, đây đã là một cái quy định bất thành văn.

Đương nhiên, không có ai biết, chuyện này cũng không phải là một việc đơn giản như theo lẽ thường, mà là do chính từ miệng Hứa Hải Phong đã ban bố mệnh lệnh. Cho dù là bởi vì tình huống đặc biệt nào đó, muốn được thăng quan tiến chức cũng phải thông qua một đợt huấn luyện trong trường quân giáo. Vô luận là người nào cũng không có trường hợp ngoại lệ.

Ngắn ngủi trong vòng ba ngày thời gian, đối với Nhị Hổ, một dũng sĩ chân chính ra trận không bao giờ biết sợ chết là gì, lại có vẻ đảm đương không nổi.

Nếu để cho hắn đối mặt với người Khải Tát hung hãn, hắn sẽ ra sức chém giết cho đến hơi thở cuối cùng, nhưng là đối với cách huấn luyện của những vị lão sư trong trường quân giáo, như thế nào trong lòng hắn lại cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Bởi vì những người này đều là lão sư, mà theo như tôn sư trọng đạo thì không thể làm trái đối với mấy người này, hơn nữa khi đối mặt với bọn họ, lại không thể đánh trả được, nếu không thì vận mệnh đang chờ, chắc chắn là sẽ phi thường thê thảm.

Trong bảy môn huấn luyện, theo lịch trình bình thường phải mất nửa năm, tin tưởng trong vòng ba ngày thì Nhị Hổ cũng giống như cảnh tượng con vịt bị nhồi cho căng, thiếu điều phọt ra ngoài mang tai.

Hắn nghe là nghe xong, nhưng vào tai trái rồi lại chui ra tai phải, ngoại trừ buổi sáng ngày đầu tiên bởi vì tinh thần phấn khởi mà tập trung tinh lực, cho nên đối với việc như thế nào để trở thành một gã có đủ tư cách chức nghiệp quân nhân này thì có điểm ấn tượng ngoài ý muốn, những ngày sau, hắn đều là khó khăn vượt qua, nội dung cụ thể còn lại, hỏi gì cũng không biết trả lời.

Tuy nhiên, không biết là vận khí của hắn tốt, hay là mấy lão sư trong trường quân giáo đã nắm chắc một trăm phần trăm hắn không thể quá quan, vì thế đã mở cho hắn một lối.

Tóm lại là hắn thuận lợi tốt nghiệp.

Nghe xong màn tự thuật không một chút giấu diếm của Nhị Hổ, trong đầu Hứa Hải Phong cũng cảm thấy có điểm không đúng.

Trước mắt quân giáo đã đi vào nề nếp, nhưng mấy lão sư đảm nhiệm huấn luyện vẫn là khan hiếm nhân tài, vì chuyện riêng một người mà điều động tới bảy vị lão sư tiến hành một cuộc huấn luyện trong vòng ba ngày, trong lòng cảm thấy đây là một chuyện không hợp lý chút nào.

Mà nghe khẩu khí của Nhị Hổ, dưới tình huống như vậy hắn cũng có thể tốt nghiệp, quả thực cũng chỉ có thể dùng bốn chữ “lừa bịp vượt qua” để hình dung.

Trường quân giáo là địa phương nào?

Là nơi huấn luyện các tướng lãnh cùng thành vệ quân của vương triều Hứa thị ngày sau.

Trong ngày đầu tiên xây dựng trường quân giáo, Tương Khổng Minh đã đưa ra phương châm chớ lạm dụng binh quyền, đối với chuyện, mặc dù một lòng trung thành, nhưng tự thân mình không đủ năng lực, không thể đảm nhiệm chức vị tướng lĩnh, quan quân, bọn họ tuyệt đối không được cho phép tốt nghiệp.

Vì việc này, Hứa, Tương hai người còn đặc biệt trao đổi mấy ngày, công khai tiến hành một loạt biện pháp thưởng phạt phân minh, mỗi một người tốt nghiệp đều có ba vị lão sư kiểm tra, chỉ cần một người trong đó không đồng ý, thì không thể đạt tư cách tốt nghiệp.

Đồng thời, vì phòng bị có người mua chuộc các vị lão sư giám thị, cho nên đã thành lập quy chế ngẫu nhiên. Trước ngày kiểm tra, mặc cho là ai cũng không biết được, vị lão sư giám thị nào sẽ là người khảo hạch mình.

Đồng dạng, đối với những vị lão sư làm rối loạn kỷ cương, vi phạm quân luật, sẽ tiến hành trừng phạt theo quy định nghiêm khắc.

Tuy rằng làm như vậy, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn ngăn chặn được hiện tượng giở trò dối trá. Nhưng trên một trình độ nhất định, cũng đã hạn chế được rất nhiều.

Có thể nói như vậy, nếu như không có quyền lực cường đại, thì không thể nào có quyền cho người huấn luyện được thông qua khảo hạch.

Mà trước mắt, trong thành Ngọa Long, bởi vì ba đại gia tộc cũng chưa từng nhúng tay vào trường quân giáo. Cho nên, có tư cách kia, có thể ra mệnh lệnh được cho các vị lão sư trong trường quân giáo chỉ có hai người.

Trừ hần ra, cũng chỉ còn một người.

Thì phải là người tiên phong đưa ra khái niệm trường quân giáo này, chính là đại quân sư Tương Khổng Minh.

Hứa Hải Phong trên mặt bình thản như thường, nhưng trong lòng đã sớm tức giận không thôi, tại sao hần lại phải làm như vậy? Chẳng lẽ không hiểu được, luật lệ này mở ra, ngày sau tất sẽ gặp phải đại họa tâm phúc sao.

308. Chương 308: Tạo Tinh (2)

Tuy trong lòng Hứa Hải Phong nghi ngờ trọng trọng, nhưng ở trước mặt đám người Nhị Hổ cũng không hề tỏ vẻ, dọc theo đường đi cùng bọn quân sĩ có địa vị kém thật xa này trò chuyện với nhau thật vui.

Biểu hiện bình dị gần gũi của hần đạt được lòng dạ mọi người rất sâu, thậm chí Hứa Hải Phong có thể rõ ràng đọc được lòng cảm kích cùng tôn kính trong mắt bọn họ.

Loại cảm tình này, tựa hồ hần cũng từng có, trước khi Cổ Đạo Nhiêm nhìn thấy thần lực ngàn cân của Tần Dững, hần đối với vị đệ nhất danh tướng này của Đại Hán cũng mang cảm tình kính trọng như vậy.

Chỉ là ngày đó, Tần Dững kéo Khai Thiên Cung trên giáo trường đại doanh phương tây, giơ cao đồng sư tử, lại nói thẳng không chút sợ hãi cự tuyệt lòng chiêu lãm của Cổ Đạo Nhiêm, quan hệ giữa hai người bọn họ liền thẳng tắp giảm xuống, cho đến hôm nay biến thành đại địch sinh tử.

Nếu như không có cơ hội đó, vận mệnh sẽ có thay đổi hay không.

Xem lính như hài nhi, có thể cùng nhảy xuống vực sâu, xem lính như con ruột, có thể cùng sinh tử.

Cổ Đạo Nhiêm bình sinh bách chiến, thường thường có thể lấy ít thắng nhiều, không có cuộc chiến nào không thắng. Ngoại trừ tài năng của chính hần, nhân tố lớn nhất là do hần có thể xem lính như con mình, trân trọng gìn giữ, làm cho bộ hạ cam tâm tình nguyện vì hần nhảy vào biển lửa, cùng nhau đồng cam cộng khổ.

Hứa Hải Phong thân là Hắc Kỳ quân đại thống lĩnh, thống suất một vạn thiết kỵ vô địch danh chấn thiên hạ, nhưng những lý luận hần đã học được, từ trước đến giờ đều không có đất dụng võ.

Nguyên nhân chủ yếu, đó là bởi vì Hắc Kỳ quân thật sự quá mức đặc thù.

Có thể nói như vậy, chỉ cần mỗi ngày cung cấp cho bọn họ vài món thức ăn, khiến cho bọn họ không chết đói chết khát, bọn họ vĩnh viễn vẫn có thể duy trì đầu chí tràn đầy.

Với câu thương lính như thương con, đối đãi trên người với những cỗ máy giết người không có cảm tình kia, đó là không có nửa điểm tác dụng.

Cho dù là như Ban Khắc La Phu Đặc đối đãi đệ tứ quân đoàn, đem những chiến lợi phẩm phân phát đi xuống, bọn họ cũng sẽ không hề có chút tình cảm kích nào đối với chủ tướng.

Đối đãi bọn họ, sử dụng thủ đoạn ôn nhu thu tâm, vốn như đàn gảy tai trâu, không hề tác dụng.

Chẳng qua, hôm nay cùng đi một chuyến với đám người Nhị Hổ, cũng làm trong lòng Hứa Hải Phong có chút cảm khái.

Về sùng kính trong mắt bọn họ tuyệt đối không thể giả vờ, Hứa Hải Phong thậm chí có thể khẳng định, nếu lúc này có địch nhân phía trước, hắn ra lệnh một tiếng, hơn trăm người này lập tức liều mình, không một ai lui ra sau ẩn trốn hèn nhát.

Lời tả của Tương Khổng Minh ở trong sách binh thư, quả nhiên là có đạo lý.

Trách không được tuy Tương Khổng Minh chỉ huy không tới mấy trận chiến dịch, nhưng chỉ cần những tướng lĩnh từng xem qua binh thư đều cùng có một điểm nhất trí, Tương đại quân sư mới là đương thời đệ nhất kỳ tài. Đánh giá đối với hắn thậm chí còn cao hơn Cổ Đạo Nhiêm vài phần.

Không có chiến tích thực tế mà chỉ dựa vào lý luận liền hiểu được làm sao lấy được danh dự, từ cổ chí kim cũng chỉ có một mình hắn.

Xa xa, Triết Biệt đón chào, nhìn thấy Hứa Hải Phong cũng ở trong đội ngũ, trên mặt vị thần tiên thủ cũng không có vẻ ngoài ý muốn chút nào. Mà là hướng hắn thi lễ, theo sau liền an bày chỗ ở cho những nữ nhân kia.

Hứa Hải Phong phân phó Nhị Hổ một tiếng, trong ánh mắt ngưỡng mộ của bọn họ nhanh chóng rời đi.

Trên đỉnh núi, Tương Khổng Minh đã chuẩn bị tiệc rượu, đang chờ hắn đến.

Hứa Hải Phong đi tới ngồi xuống đối diện hắn, nói: “ Quân sư đại nhân thật hăng hái.”

Tương Khổng Minh cười hắc hắc, nói: “ Chủ công đi suốt một ngày, trong lòng học sinh thật lo lắng.”

Hứa Hải Phong nhìn vào mắt Tương Khổng Minh, nhìn thấy bộ dáng dù bận vẫn ung dung của hắn, trong lòng đối với những lời này không tin dù nửa điểm.

Lưu ý tới vẻ mặt của Hứa Hải Phong, vẻ mặt Tương Khổng Minh như vô tội chỉ vào Lý Minh Đường bên người nói: “ Nếu không phải Lý Minh Đường không có biểu hiện gì ngoài ý muốn, học sinh thật sự muốn đến Ngọa Long thành thỉnh Thái Ất chân nhân ra mặt tìm người.”

Hứa Hải Phong chợt hiểu ra, Lý Minh Đường thân là cao thủ tông sư duy nhất trong huyết tủy chiến sĩ. Có sự liên lạc mật thiết trên tinh thần với mình, nếu mình có gì bất trắc, cho dù là ngoài ngàn dặm, hắn cũng sẽ có điều cảm ứng. Trách không được, biểu hiện của Tương Khổng Minh không kiêu không táo, nguyên lai là hắn đã tính trước.

“ Khái...” Hứa Hải Phong ho khan một tiếng, hỏi: “ Quân sư đại nhân, trên đoạn đường Hứa mỗ đi tới, vừa lúc gặp phải Nhị Hổ, trong lòng có một chuyện khó hiểu.”

“ Mời chủ công nói.”

“ Nghe Nhị Hổ nói, trước khi hắn tới đây, từng học tập ba ngày trong quân giáo. Trong ba ngày, hắn tổng cộng học bảy khóa trình, nhưng trong khảo hạch cuối cùng, hắn lại có thể thuận lợi tốt nghiệp. Quân sư đại nhân không cảm thấy bên trong có gì không ổn sao?” Hứa Hải Phong nghiêm mặt hỏi.

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Nguyên lai chủ công đã gặp Nhị Hổ, không sai...” Hắn gật đầu thừa nhận, cũng không hề kiêng kỵ đối với việc này: “ Việc cho Nhị Hổ thuận lợi tốt nghiệp, chứng thật do học sinh phân phó xuống.”

Đôi mày Hứa Hải Phong cau lại, bởi vì hắn biết nếu Tương Khổng Minh làm như vậy, tự nhiên là phải có đạo lý. Muốn nói hắn có tâm tư nâng đỡ thân tín, Hứa Hải Phong là người đầu tiên không tin.

Lúc này, chỉ cần chờ lời giải thích của hắn.

Quả nhiên, Tương Khổng Minh chỉ thoáng dừng lại một chút, lập tức nói tiếp: “Mấy ngày trước đây chủ công chỉ một lòng chìm đắm trong việc vận dụng thử nghiệm tinh thần lực, việc này quá trọng yếu, nên học sinh không dám đem chuyện này quấy nhiễu. Hôm nay, chủ công đã đại công cáo thành, cho dù không hỏi, học sinh cũng phải bẩm báo rõ một phen.”

Hứa Hải Phong nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu việc này, Tương Khổng Minh có đủ loại đặc quyền, đều do chính bản thân hắn ban cho, nếu lựa chọn tin tưởng, tự nhiên là dùng người thì không nghi ngờ người. Chỉ là Tương Khổng Minh cũng phải có một lý do giải thích về quyết định của chính mình mới được.

“Thành vệ quân dù sao chỉ mới là một chi tân binh lần đầu tiên ra chiến trường. Vô luận trong ngày thường bọn họ có huấn luyện như thế nào, thành tích lúc mới chiến đấu như thế nào, đều không thể so sánh với bách chiến hùng sư năm đại quân đoàn.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, tuy một đêm chiến đấu, thành vệ quân dưới sự suất lĩnh của Lưu Tuấn Thư, viên mãn hoàn thành nhiệm vụ do hắn phân phái xuống. Nhưng dù sao chỉ là cuộc chiến đánh lén, không thể so với hai quân ngay mặt đối chiến.

Đệ tứ quân đoàn của Khải Tát nhân lưu thủ vốn đã tâm lý hoảng loạn, sự chênh lệch nhân số lại lớn, lại có thêm bộ đội đặc chủng ở sau lưng sử dụng thủ đoạn, lén lút ám sát, vì thế bọn họ bị thua cũng là trong tình lý.

Nếu chính đại quang minh, cùng đệ tứ quân đoàn trong thời kỳ cường thịnh quyết chiến, dù thành vệ quân không bị thất bại thảm hại, nhưng nghĩ muốn thủ thắng, chỉ sợ cũng không đủ lực.

“Đối với tân binh như vậy mà nói, biện pháp khích lệ tốt nhất, chính là điều động nội tâm cầu chiến của bọn họ, chỉ cần có thể làm cho bọn họ khát vọng chiến tranh, đối với tương lai tràn ngập hi vọng, vậy lúc lâm chiến, sẽ đem lòng sợ địch đè ép xuống hạn độ thấp nhất.”

“Đúng vậy, quân sư đại nhân không ngờ đã nhìn thấu triệt, chẳng lẽ lại nghĩ ra biện pháp gì tốt sao?” Hứa Hải Phong cười hỏi, nhưng trong lòng hắn lại biết biện pháp này của Tương Khổng Minh tất nhiên là có liên quan tới nhị hổ.

Mỉm cười, trong vẻ tươi cười của Tương Khổng Minh tràn ngập tự tin: “Anh hùng, chúng ta cần có anh hùng.”

“Ân?”

Đối với đáp án ngoài dự đoán, Hứa Hải Phong nghi hoặc khó hiểu.

“Dù nói đẹp đẽ hoa mỹ đến thế nào, đều xa xa không thể sánh bằng thực tế trước mắt. Một trận đánh đêm đó, Nhị Hổ có thể trong cục diện hỗn loạn mấy vạn người đang chém giết, tự tay giết chết thủ lĩnh địch nhân dưới đao, đây chính là người đầu tiên lập công lớn trong thành vệ quân.”

“Đó là vận khí của hắn...” Hứa Hải Phong cảm thán nói.

Ở đêm đó, thủ lĩnh Khải Tát nhân cho dù không chết dưới đao Nhị Hổ, cũng sẽ chết trong tay những binh lính còn lại, hắn có thể làm được điểm này, có hơn phân nửa là nhờ vào vận khí.

“Không sai, vận khí... Đây là thực lực lớn nhất của Nhị Hổ.” Tương Khổng Minh thở dài nói: “Nguyên nhân chính vì hắn có loại vận khí này, cho nên mới có thể lan truyền ra trong mấy vạn người, trong một đêm thăng lên mấy cấp, từ một tiểu binh trực tiếp vinh thăng thành bách nhân trưởng.”

“Hắc...” Hứa Hải Phong bật cười: “Vận khí tốt như vậy, cũng nên được hậu thưởng.”

“Xa xa không đủ.” Tương Khổng Minh phẩy tay, cao giọng nói.

Có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, Hứa Hải Phong nhẹ giọng nói: “Trọng thưởng như thế, đã là một bước lên trời, chẳng lẽ còn không đủ sao?”

Từ một tiểu binh bình thường, một ngày liền vinh thăng bách nhân trưởng, dù là chiến sự không dứt, trải qua nhiều trận chiến, mỗi cuộc chiến đều có công huân, ít nhất cũng cần một năm lâu.

Nhị Hổ có thể trong một đêm, hoàn thành lịch trình mà người khác mấy năm chưa đạt được, phong thưởng như vậy còn không thể cho là không dày hậu.

Cho dù là chính mình, cũng phải nhờ lúc cổ thủ thành trì một tháng, lịch kinh cử tử nhất sinh, mới có thể một lần vinh thăng chức thiên tướng tạm thời. Đây còn là do Cổ Đạo Nhiêm nghĩ rằng hắn có tài luyện binh, lúc này mới phá lệ đề bạt, nếu không cũng chỉ đạt tới bách nhân trưởng.

Hậu thưởng như thế, Tương Khổng Minh còn lấy từ xa xa không đủ để mà đánh giá, không khỏi có chút quá mức.

Tương Khổng Minh cười to mấy tiếng, nói: “ Nếu chỉ luận chiến công, đó là xước xước có thừa, chẳng qua học sinh muốn xây dựng, là một lá cờ danh tiếng, là một lá cờ làm cho lòng người hướng tới, dùng làm mục tiêu ước ao. Vậy nếu chỉ là một bách nhân trưởng, liền xa xa không đủ.”

Hứa Hải Phong nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “ Trong binh thư quân sự đại nhân từng nói qua, quân lệnh như núi, thưởng phạt phân minh, nhận lấy hiền tài, thương lính như con, là quy tắc cơ bản của người cầm binh. Vậy hậu thưởng phá lệ như thế, có khiến cho kẻ khác mang lòng ganh tỵ?”

Tương Khổng Minh vung tay lên, Lâm Trường Không đứng hầu bên cạnh liền hiểu ý, đi tới nhân lực phong phiến, cầm tay quay, dùng sức quay mạnh, lập tức thổi ra một trận gió mát lạnh vô cùng.

Hắn vươn tay chân ra cho thoải mái, nói: “ Học sinh làm như vậy, đúng là muốn khiến cho bọn họ nảy sinh lòng ghen ghét. Luồng đồ kỵ này nếu càng mãnh liệt, hiệu quả phát huy trên chiến trường lại càng lớn.”

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Tương Khổng Minh tiếp tục nói: “ Tự nhiên, thưởng tứ của học sinh cũng không khả năng quá trực tiếp. Đối với Nhị Hổ, học sinh sẽ một phen an bày, phải cho hắn không ngừng lập nhiều công huân, từ từ phong thưởng. Mỗi một lần có công tích đều phải làm cho người ta chú ý, nhưng lại không thể quá mức khoa trương, muốn cho người ta cảm giác nếu đổi lại là chính mình, cũng có hi vọng làm được. Kể từ đó, đợi khi hắn đạt tới vị trí tướng quân, thì người anh hùng này đã được tạo ra thành công.”

“ Học sinh có thể khẳng định, chỉ cần hình tượng anh hùng của Nhị Hổ được tạo ra thành công, vậy trong thành vệ quân sẽ mạnh mẽ xuất hiện trăm người, một ngàn người, vô số anh hùng thật sự. Học sinh tự tin, lực chiến đấu của bọn họ, sẽ trong thời gian ngắn có thể đuổi theo thậm chí vượt qua năm đại quân đoàn.”

Hứa Hải Phong nghe được há mồm cứng lưỡi, lý luận như thế là hắn lần đầu tiên nghe thấy, tư tưởng của Tương Khổng Minh quả nhiên là thiên mã hành không(ngựa trời tung vó trên không) làm cho người ta không thể nắm lấy, nhưng theo lời hắn, cũng là có đạo lý, làm cho không người nào có thể phản bác.

Thở dài thật sâu, Hứa Hải Phong nói: “ Vậy việc quân giáo?”

Tương Khổng Minh thần nhiên cười, nói: “ Chẳng lẽ chủ công đã quên, mỗi một năm trong quân giáo đều có một nhóm lão sư sẽ luân đổi đến thành vệ quân nhậm chức sao? Lúc này bảy lão sư cùng ba quan giám khảo của Nhị Hổ đều đang ở đó. Chiến sự với Khải Tát đã sắp tới, bọn họ nóng lòng lập công, chuyện gì đều có thể phát sinh.”

309. Chương 309: Huyết Thống

Bốn phía chung quanh là tường vây cao ngất, trên bờ tường nhô ra những miếng quái thạch lởm chởm, những mảnh quái thạch này được mài mỏng giống như giấy, nếu người nào không biết sờ vào, rất dễ dàng gặp cảnh da thịt rách tươm.

Ở giữa khu kiến trúc này, có một tòa tháp cao, được thiết kế giống như có một chiếc kính viễn vọng cực lớn, đặc biệt hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chỉ vào bức tường thành mới xây, Tương Khổng Minh không khỏi đắc ý, nói: “Đám nữ nhân đó tuy rằng thân thể khỏe mạnh, nhưng dù sao cũng không thể so được với nam tử hán, trên ngọn tháp luôn có binh lính tuần tra canh gác trong vòng mười hai canh giờ không gián đoạn, nếu không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, tuyệt đối các nàng không thể trốn thoát được.”

Hứa Hải Phong liên tục gạt đầu, chỉ là sắc mặt hơi có chút cổ quái.

Hắn tự biết cái đám nữ nhân trong miệng Tương Khổng Minh kia chính là đám người được Nhị Hổ áp tải lên núi.

Những nữ nhân này là chiến lợi phẩm của đệ tứ quân đoàn Ban Khắc La Phu Đặc sau mỗi lần vơ vét chiếm đoạt mà có được, không thể tưởng tượng, cuối cùng lại là tiện nghi cho Hắc Kỳ quân.

Đối với việc Tương Khổng Minh hạ lệnh đem đám nữ nhân này áp giải đến nơi đóng quân tại Thái Hành sơn, các tướng lĩnh, quan quân trong Ngọa Long thành, đều không có ý kiến phản đối gì.

Tất cả bọn họ đều biết, Thái Hành sơn chính là hang ổ của Hắc Kỳ quân, có khoảng trên dưới một vạn hán tử trắng đĩnh, đã hơn một năm qua, vẫn luôn luôn ẩn tàng trong đó, không thấy chút động tĩnh nào.

Hiện giờ lập được công lớn, bằng vào đó chiến lợi phẩm cho bọn họ phát tiết cũng là việc đương nhiên.

Đối với chuyện như vậy, chắc chắn Hứa Hải Phong sẽ không bị chỉ trích.

Những nữ tử này tuy rằng thân thể đáng thương, nhưng vận mệnh của các nàng dĩ nhiên đã được chú định. Tại cái ... thời cuộc hỗn loạn như thế này. Không ai có thể thay đổi được vận mệnh của các nàng, ngay cả Hứa Hải Phong cũng không có khả năng đi làm cái loại chuyện tình như vậy.

Có lẽ, đưa các nàng lên sơn trại, chưa biết chừng lại là một loại giải thoát tốt nhất.

Những nữ nhân này đều có dung mạo tiêu chuẩn. Trong đó có mấy người tư sắc hơn người. Trong Ngọa Long thành cũng có vài vị lão đại, nhìn thấy mấy nữ nhân này tư sắc hơn người có chút thêm rõ rã, nhưng vừa nghĩ tới Tương Khổng Minh, nhất thời đánh trống lui quân. Cuối cùng, hơn một ngàn nữ nhân không thiếu một người, đều được áp tải lên núi.

Chỉ là khi Hứa Hải Phong biết rõ nội tình của Hắc Kỳ quân lại cực kỳ ngạc nhiên, các tướng sĩ của Hắc Kỳ quân không giống như người bình thường, tinh lực của bọn họ tuy rằng thịnh vượng, nhưng là không cần phải thông qua loại phương pháp này để phát tiết. Tương Khổng Minh làm như vậy nhất định là có mục đích của hắn.

Đối với vị quân sư đa mưu túc trí này, trước giờ Hứa Hải Phong cũng đều hồi tưởng: “Quân sư đại nhân. Ngài đem các nàng áp tải lên núi, không phải là cảm thương thân thể của các nàng, muốn làm chuyện tốt một lần sao?”

Tương Khổng Minh lắc đầu liên tục, nói: “Học sinh cũng không phải cái loại đại thiện nhân, loại chuyện tình không có chỗ tốt, tuyệt đối sẽ không làm.”

“Nếu không phải như vậy, vậy thì... Trong đầu Hứa Hải Phong đột nhiên hiện lên một cái ý niệm phi thường hoang đường, hắn buột miệng nói ra: “Hay là Hắc Kỳ quân đang chuẩn bị..?”

Tương Khổng Minh nghiêm mặt nói: “Không sai, đúng là chuẩn bị cho những cỗ máy giết người.”

Hứa Hải Phong sắc mặt ngưng trọng. Tuy rằng đám binh lính Hắc Kỳ quân cũng có một chút trên phương diện dục vọng, nhưng bọn họ cũng không phải tuyệt đối cần thiết, loại phục vụ ngoài định mức này đối với Hắc Kỳ quân mà nói. Cũng chưa chắc đã phải là phúc khí.

Đạo lý này Tương Khổng Minh hẳn là biết tường tận, mà hắn vẫn còn muốn làm, như vậy ý đồ của hắn cũng đã rõ ràng.

“Đời tiếp theo?” Thanh âm của Hứa Hải Phong có một chút ý tứ không dám chắc chắn.

“Đúng vậy, những nữ nhân này được áp tải tới đây, chính là vì bồi dưỡng tân huyết tửu chiến sĩ.” Tương Khổng Minh cười dài nói: “Tuy rằng không biết khi bọn hắn trưởng thành thì như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ có một vài đặc tính được di truyền lại.”

Hứa Hải Phong quay đầu nhìn về phía hắn, trong lòng bỗng dưng tỉnh ngộ, nói: “Hai năm trước, Uyển Nhàn mua cho ngài bốn thị nữ. Nhưng mấy ngày hôm sau, đều biến mất không thấy tung tích. Cho đến tận bây giờ mọi người đều biết cả đời đại quân sư không có gần nữ sắc. Vậy nên, Hứa mỗ nghĩ rằng, bốn tỷ nữ kia hẳn là đã lành ít dữ nhiều. Chỉ là... Hôm nay đã hiểu, tựa như quân sư đại nhân sớm đã có tính toán từ trước.”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, cười cười có vẻ hơi xấu hổ, lấy độ dày của da mặt hần mà còn có thể nhìn thấy diễn cảm như vậy, quả nhiên là một cái dị số.

“Nếu chủ công không hỏi, chuyện nhỏ bậc này, học sinh cũng tự mình làm chủ.”

Hứa Hải Phong hiểu rõ cách làm việc của người này, từ trước đến nay đều cẩn thận, nếu hần khua chiêng giống trống đem những nữ nhân kia áp tải lên núi, với thái độ quả quyết như thế, có thể khẳng định đã nắm chắc mười phần thành công, đối với loại chuyện nói về một vài đặc tính di truyền.

Như vậy chỉ có một cách giải thích duy nhất, hần đã sớm thử nghiệm một đời huyết tử chiến sĩ.

“Tân huyết tử chiến sĩ có được bao nhiêu người?”

“Không nhiều lắm, mới vừa được bốn.”

Chứng kiến thấy Hứa Hải Phong đã đoán được việc này, Tương Khổng Minh cũng dứt khoát không giấu diếm nữa, hần nhắc tay mời nói: “Chủ công, mời theo học sinh.”

Hứa Hải Phong theo hần đi tới một gian tứ hợp viện(*) độc lập, Tương Khổng Minh đối với nơi này quen thuộc, cũng không chào hỏi, thẳng tay đẩy cửa bước vào.

Bốn đạo ánh mắt sắc bén nhẹ nhàng phóng tới, bên trong có hai Hắc Kỳ quân sĩ đứng canh gác, nhìn thấy người đến là bọn họ, chỉ thoáng lướt qua, rồi sau đó thu ánh mắt lại.

Tương Khổng Minh đi vào trong buồng, người ở bên trong kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Đó là một nữ nhân tầm mười sáu mười bảy tuổi, đang rảnh rỗi ngồi thêu hoa, nghe được tiếng động, vội vàng đứng lên, khom người nói: “Chủ nhân.”

Tương Khổng Minh không tỏ thái độ, lên tiếng nói: “bọn A Đại đâu?”

“Bọn hần đang ở trong sương phòng chơi đùa cùng Tùy Lý ma ma.”

“Gọi bọn chúng tới đây.”

“Dạ..”

Nữ nhân kia không dám chậm trễ, vội vàng đi ra ngoài. Chốc lát, một lão phụ nhân ước chừng khoảng năm mươi tuổi mang theo mấy người nữ nhân cùng bốn tiểu hài tử mau chóng bước tới.

Ánh mắt của Hứa Hải Phong khẽ lướt qua trên người lão phụ nhân kia, trong lòng thâm hiểu, đây chính là vị bảo mẫu đang chiếu cố mấy tiểu hài tử mà Tương Không Minh mời tới, vì thế không để ý nữa.

Chính là, ngay khi ánh mắt của bọn hần chăm chú nhìn đến mấy ..tiểu hài tử kia.

Lúc này, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình cực kỳ kinh ngạc. Hần chần chừ quay đầu lại nhìn Tương Khổng Minh.

Tương Không Minh trịnh trọng gật đầu, nói: “Đúng vậy, chính là bốn người đó.”

Hứa Hải Phong sắc mặt khẽ biến. Lấy thời gian mà nói, bốn tỷ nữ kia đã tặng cho Tương Khổng Minh từ hai năm về trước. Như vậy tính cả mười tháng hoài thai, mấy tiểu hài tử này đáng nhẽ cũng chỉ mới hơn một tuổi mà thôi. Vậy mà...

Vậy mà, xem tầm vóc hình thể của bọn chúng, như thế nào cũng không giống với tiểu hài tử bốn năm tuổi, nếu không được biết trước, Hứa Hải Phong khẳng định sẽ cho rằng đây là Tương Khổng Minh đang lừa gạt chính mình, còn nghĩ là hần đưa tới đây ba bốn cái tiểu hài tử giả mạo để lừa bịp.

“Các người đi ra ngoài, hài tử thì ở lại.” Tương Khổng Minh lạnh lùng phân phó.

Mấy người nữ nhân kia không dám do dự. Trong lòng các nàng mười phần sợ hãi đối với Tương Khổng Minh, căn bản là không dám làm trái với mệnh lệnh của hần. Mặc dù có chút luyến tiếc cốt nhục của mình, nhưng vẫn lẳng lặng đi ra ngoài không dám quay đầu lại. Tuy nhiên làm cho người ta kinh dị chính là mấy tiểu hài tử này đối với việc mẫu thân của mình rời đi cũng không để ý tới, vẫn im lặng như cũ. Hiển nhiên

đối với các nàng, bọn chúng không hề tỏ ra quyến luyến, cùng các hài tử bình thường, khác nhau một trời một vực.

Hứa Hải Phong nhướn mày. Chỉ bằng biểu hiện vừa rồi của bốn tiểu hài tử này, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy si ngốc, hay có khi nào bọn chúng đều bị ngu ngốc.

Hứa Hải Phong tiến lên mấy bước. Lại ngoài ý muốn chứng kiến bốn người bọn chúng đồng thời ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, trong ánh mắt kia, không thấy một chút ngây thơ hồn nhiên, ngược lại mơ hồ lộ ra cảnh giác, hương vị nguy hiểm.

Dừng bước, Hứa Hải Phong quay đầu nhìn lại về phía Tương Khổng Minh, đám tiểu hài tử này cũng không phải ngu ngốc, tuy nhiên biểu hiện của bọn chúng cũng tuyệt đối không theo như lẽ thường mà đoán định.

“Mấy tiểu hài tử này, cao nhất là một năm một tháng tuổi còn thấp nhất mới có mười một tháng. Trong đó có ba nam một nữ, bọn chúng không thể chung sống ở địa phương cộng đồng, hoặc là nói, làm cho nhân tâm địa phương lo sợ.”

Thanh âm nhẹ nhàng của Tương Khổng Minh vang lên, phối hợp với ngữ khí của hắn, bầu không khí chung quanh tựa hồ nhiều hơn một tầng hàn ý.

“A Đại, lại đây.” Tương Khổng Minh vẫy tay.

Tiểu nam hài lớn nhất trong số chúng lập tức tiến lên, vươn cánh tay nhỏ bé ra nắm lấy cánh tay Tương Khổng Minh.

Hứa Hải Phong giương mày, trong lòng đang lên một trận cảm giác quái dị, cho tới nay, huyết tửu chiến sĩ đều làm theo lệnh của hắn, có lẽ giống như đã hình thành một cái ý niệm cố định.

Nhưng mà, đám tiểu huyết tửu chiến sĩ này, rõ ràng lại không có đặc điểm trọng yếu đó, lòng trung thành của bọn chúng có thể khẳng định rằng, sẽ không có chuyện bọn chúng phụng hiến mình một cách vô điều kiện.

“Bọn hắn sau khi được sinh ra, đều đã được chăm sóc tốt nhất. Ba tháng đầu, biểu hiện của bọn hắn cùng với tiểu hài đồng bình thường cũng giống nhau, nhưng là thêm ba tháng nữa, những điều khác thường đã dần dần xuất hiện.”

Tương Khổng Minh thấp giọng nói, thanh âm của hắn trầm thấp mà mạnh mẽ: “Đầu tiên là vóc dáng của bọn hắn bắt đầu phát triển, lớn hơn so với đám tiểu hài tử cùng lứa tuổi, ít nhất cũng phải lớn hơn gấp đôi. Đồng thời lực lượng, nhanh nhẹn, tốc độ phản ứng của bọn hắn lại tăng lên. Cho dù là đám tiểu hài tử sáu tuổi bình thường cùng bọn hắn tranh chấp, cũng chưa chắc có thể thắng được.”

“Lực lượng của bọn hắn lại có thể hơn được đám tiểu hài tử năm sáu tuổi bình thường sao?”

“Cũng không hẳn vậy.” Tương Khổng Minh suy nghĩ một chút, nói: “Nếu lấy riêng thể chất mà nói, bọn hắn cũng chỉ nhỉnh hơn đám hài tử năm sáu tuổi bình thường một chút. Chính là, ngoại trừ thể chất đặc thù, sức chịu đựng, năng lực tập trung cùng sức phán đoán, cũng không phải là đám tiểu hài tử năm sáu tuổi có thể so sánh.”

“Bọn hắn có cảm giác đau sao?” Đột nhiên, Hứa Hải Phong nhớ tới chuyện này.

“Có.” Tương Khổng Minh khẳng định nói: “Nhưng là không rõ ràng.”

“Thì ra là thế.” Nhất thời Hứa Hải Phong hiểu được ý tứ của hắn.

Tiểu hài đồng năm sáu tuổi đã biết đau đớn, nhưng là bọn chúng khí lực không lớn, thương tổn tạo thành tự nhiên cũng nhỏ lại. Gặp phải đám hài tử không biết sợ đau đớn hoặc có thể cảm giác truyền đến chậm hơn, dưới tình huống đánh lộn, tự nhiên là ăn không ít đau khổ.

“Trải qua một năm quan sát, học sinh cho ra kết luận, bọn nhỏ này có một vài năng lực đặc biệt của huyết tửu chiến sĩ, đó là thân thể cường tráng, sức chịu đựng dẻo dai, ý chí tập trung, tính kỷ luật nghiêm ngặt. Đồng thời, bọn nhỏ này cũng có một vài năng lực đặc thù mà huyết tửu chiến sĩ không có như, phối hợp ý thức, nói cách khác, bọn chúng có ý thức đoàn thể rất mạnh, nếu đặc điểm này có thể bảo lưu lại, ngày sau trong tác chiến đại quy mô, sẽ có tác dụng rất trọng yếu.”

“Phối hợp ý thức? Quân sư đại nhân, ngài sẽ không khoa trương đấy chứ, bọn chúng mới hơn một tuổi a.” Hứa Hải Phong kinh ngạc nói.

“Không phải như vậy, kỳ thật chỉ cần quan sát kỹ là có thể thấy được những đặc điểm này. Hơn nữa bọn chúng có sự tin tưởng nhau cao độ, tựa như.. Là bào thai song sinh, đúng rồi.” Tương Khổng Minh nặng nề vỗ tay một cái, nói: “Giống như thai song sinh có thể truyền giao cách cảm. Nếu sau này trưởng thành, bọn chúng có thể giữ được đặc điểm này, như vậy chỉ cần một vạn người, thì cũng đủ để vượt qua được Ban Khắc La Phu Đặc đệ tứ quân đoàn.”

“Vừa tròn một năm sao?” Hứa Hải Phong nói nhỏ, xem ra nếu như vậy, thực lực chiến đấu trên thực tế của bọn chúng có lẽ cũng chỉ thấp hơn huyết tử chiến sĩ một bậc.

Thoáng nghĩ một hơi, Tương Khổng Minh nói tiếp: “Trừ những đặc điểm đó ra, bọn chúng cùng huyết tử chiến sĩ giống nhau là bình tĩnh, trầm mặc,...không...Hắn là quái gở mới đúng. Bọn hắn đều như nhau không thích giao tiếp cùng người lạ.”

“Huyết tử chiến sĩ thật sự có thể di truyền sao?” Hứa Hải Phong thì thào nói: “Tỷ lệ di truyền có thể đảm bảo thành công một trăm phần trăm sao?”

Đắn đo một lúc, Tương Khổng Minh nói: “Nếu như từ góc độ y học truyền thống mà nói. Cho dù huyết tử chiến sĩ có thể di truyền, thì tỉ lệ thành phần huyết tử trong cơ thể cũng sẽ càng ngày càng giảm và đặc tính di truyền càng ngày càng ít. Huyết tử của chủ công gần như là một loại năng lượng, như vậy một khi dùng hết năng lượng này, toàn bộ đặc tính sẽ không còn tồn tại.”

Mặc dù đối với chuyện này vẫn còn mờ mịt, nhưng Hứa Hải Phong vẫn nghe ra trong lời nói của hắn, mảy mảy nhíu nhíu lại, nói: “Như vậy, bọn hắn có thể di truyền được mấy đời?”

“Không thể xác định, nếu như vận khí tốt. Có thể vĩnh viễn di truyền.” Bỗng nhiên, vẻ mặt của Tương Khổng Minh xuất hiện một nụ cười cổ quái.

Hứa Hải Phong hoài nghi, ánh mắt phóng về phía hắn như muốn hỏi, chẳng lẽ là chính mình đã hiểu sai ý tứ của hắn.

“Chủ công, có phải đã quên là, học sinh đến từ...Một cái thế giới khác sao.”

“Loại chuyện này, ngài không nhắc tới, thì ta cũng đã quên.” Hứa Hải Phong liếc mắt nhìn hắn, nếu như ngay cả việc này mà hắn cũng quên, vậy hắn còn làm người sao?

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “Tại thế giới mà học sinh nhắc tới kia, ở đó ngành khoa học chiếm cứ thống trị thế giới. Tại trong thế giới kia, mọi chuyện tình đều phải lấy nghiên cứu ra làm căn cứ. Mượn huyết tử mà nói, nếu nhìn từ góc độ khoa học nghiên cứu mà nói, nói huyết tử cải biến đều không phải là năng lực của huyết tử chiến sĩ cùng huyết tử chiến mã, sở dĩ nó cải biến, chính là gien.”

“Gien?” Tuy rằng thân là tông sư, nhưng Hứa Hải Phong đối với những lời nói này lại tìm không ra được điểm mấu chốt, cái danh xưng Gien này đã từng nghe qua Tương Khổng Minh đề cập tới nhiều lần, nhưng cho đến nay vẫn không hiểu được ẩn ý trong đó.

“Không sai, gien quyết định một người có thông minh hay không, năng lực có cường đại hay không, thân thể cùng nhân tố có cường tráng hay không, hết thảy đều liên quan tới nó.” Tương Khổng Minh nghiêm mặt nói: “Gien, muốn nó có năng lực đặc thù thì mình phải phục chế. Theo học sinh phỏng chừng, chỉ cần nhóm huyết tử chiến sĩ đời sau, không cần hỗn huyết quá nhiều, như vậy sẽ có một chút đặc tính thay đổi ít nhiều, cũng có một số có thể bảo lưu lại vĩnh viễn.”

“Bởi vì, căn cứ theo lý luận của ngành khoa học hiện đại, một vài gien sẽ có cường thế, thậm chí cũng có loại không thể có đặc tính của hỗn huyết, nếu huyết tử của chủ công nhằm đúng loại gien cường thế này mà thay đổi, như vậy, vô luận là huyết tử chiến sĩ, hay là huyết tử chiến mã, hoặc hậu duệ của bọn hắn bất kể là hỗn huyết như thế nào, đều khó có khả năng có bất kỳ thay đổi nào.”

“Gien? Thật là một thứ thần kỳ.” Hứa Hải Phong trong lòng cảm thán, nói.

Tương Khổng Minh cười hắc hắc trên thực tế còn có rất nhiều đạo lý, hắn không muốn giải thích rõ ràng, bởi vì hắn có giải thích gấp trăm ngàn lần, Hứa Hải Phong cũng sẽ không hiểu, đây cũng không phải là sự

chênh lệch trí lực của hai cái đầu, mà là ở giữa học thức, từ nhỏ đã tiếp xúc hai nền văn hóa tri thức khác nhau, mới tạo thành sự chênh lệch khoảng cách kiến thức không thể bù đắp lại.

Tân huyết tử chiến sĩ đời một được các bậc cha chú truyền thừa cho một số loại đặc tính lưu lại vĩnh viễn.

Ngay cả lấy trình độ kỹ thuật của khoa học hiện đại, cũng không thể kiểm tra ra, tại trong cơ thể nam giới, tinh trùng có hay không có tồn tại năng lượng.

Nếu trong tinh trùng của các huyết tử chiến sĩ cũng không tồn tại năng lượng, như vậy đời con cháu tiếp theo, cũng chỉ là một cái lý thuyết mà thôi.

Một cái máy móc kiểm tra qua bộ phận sinh dục, tự nhiên có thể kiểm tra được bên trong tử cung là cái dạng gì, cuối cùng mới có thể hạ kết luận sinh đẻ ra nam hay nữ.

Còn Hứa Hải Phong có thể sử dụng huyết tử để cải biến thành huyết tử chiến sĩ, loại cải biến này là một trăm phần trăm thành công, từ nay trở về sau, những huyết tử chiến sĩ này đều sẽ có ấn ký của hắn. Hơn nữa cũng không bởi vì năng lượng huyết tử bị tiêu hao, loãng, mà khiến cho bọn họ có thể thoát ly khống chế.

Cải biến bằng huyết tử, không cần cung ứng lần thứ hai.

Cũng có ý nghĩa, huyết tử cải biến thành huyết tử chiến sĩ, là cải biến gen bọn hắn chứ không phải riêng vì bọn hắn mà cung cấp một loại năng lượng nào đó.

Mà nếu cải biến gen, vậy cũng có thể xác định, huyết tử cũng có một mức độ ảnh hưởng nào đó tới gen di truyền của huyết tử chiến sĩ, cùng huyết tử chiến mã.

Nếu loại gen này thật là cường thế mà không thể thay thế, như vậy, vô luận là di truyền bao nhiêu đời sau, huyết tử chiến sĩ cũng sẽ không diệt vong.

Đối với cái đạo lý này, trong lòng của Tương Khổng Minh đều hiểu rõ ràng, nhưng hắn không có nói ra, bởi vì hắn biết, ở trên đời này, ngoại trừ hắn ra, sẽ không thể tìm được người thứ hai biết được đoạn tin tức này.

“Quân sư đại nhân, lòng trung thành của bọn hắn thì sao đây?” Hứa Hải Phong trầm ngâm nửa ngày, rốt cuộc cũng hỏi tới điều trọng yếu nhất.

Tương Khổng Minh cười, nói: “Thời gian.”

“Thời gian?”

“Không sai, tuy rằng lòng trung thành của bọn hắn không thể so với huyết tử chiến sĩ chân chính, nhưng chỉ cần thật tình sống cùng với bọn hắn, một thời gian sau bọn hắn cũng sẽ tiếp nhận.” Tương Khổng Minh thần nhiên nói.

“Nói như vậy, lòng trung thành của bọn hắn cùng với huyết tử chiến sĩ bình thường không có nhị dạng gì sao?” Hứa Hải Phong dò hỏi

“Không nhất định, bọn hắn dù sao tuổi còn nhỏ, điểm này thời gian, thì không thể nhìn ra được những điểm đặc thù của tính cách. Nhưng học sinh có thể khẳng định một điều chắc chắn là, giữa bọn hắn đều có một mối liên hệ về tinh thần. Khi mới bắt đầu tiếp xúc, đối với người lạ bọn hắn rất cảnh giác. Bất quá, nếu cùng bọn hắn ở chung một khoảng thời gian dài, hắn là có thể chiếm được tình cảm hữu nghị của bọn hắn.”

Hứa Hải Phong gật đầu, hít sâu một hơi.

Trong khi hắn đang quan tâm tới hai thế lực Khải Tắt cùng Hung Nô, thì Tương Khổng Minh đã vì vương triều Hứa thị của hắn mà lo lắng cho đời huyết tử chiến sĩ tiếp theo, suy nghĩ thay cho hắn.

Nhân vật như thế, quả thực xứng đáng được gọi là đệ nhất thiên hạ.

310. Chương 310: Trữ Bị

Với linh giác của tông sư như hắn, đối với cảm xúc này rất thâm hậu. Ở chỗ này, hắn tựa hồ có thể tương đối dễ dàng tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất. Đối với đủ loại tự nhiên lực cũng cảm ứng dễ dàng hơn.

Có đôi khi, hắn thật sự nảy sinh ý nghĩ vứt bỏ thế gian hồng trần, ở lại chỗ này khổ tu cả đời, xem có thể đạt được ý niệm hoang đường đến thế nào.

Tuy nhiên hắn biết, đây là việc quyết không khả năng, ít nhất hiện tại hắn không thể làm được. Nhưng chút ý niệm kia vẫn giống như con ngựa hoang thoát cương, thỉnh thoảng lại lóe ra trong đầu một chút.

“Chủ công, người làm sao vậy?” Chứng kiến vẻ mặt Hứa Hải Phong như có điều suy nghĩ, Tương Khổng Minh kinh ngạc dò hỏi.

“Không có gì.” Hứa Hải Phong cũng không đem chuyện trong lòng mình nói cho hắn, Tương Khổng Minh đương nhiên thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cuối cùng cũng không phải là một tông sư, tự nhiên không cách nào thể ngộ những điểm đặc thù của cảnh giới này. Huống chi, trong đầu óc hắn tràn ngập chủ nghĩa công lợi, sợ là sẽ cười nhạt đối với ý nghĩ kia của mình.

Nếu Hứa Hải Phong không muốn nói rõ, Tương Khổng Minh cũng không cưỡng cầu, hắn nhướng mày, nói: “Chủ công, ngoại trừ huyết tử chiến sĩ, đối với huyết tử chiến mã, học sinh cũng xử lý như thế.”

Không chút ngoài ý muốn, khẽ gật đầu, lấy tính cách của Tương Khổng Minh, nếu nghĩ tới di truyền của huyết tử chiến sĩ, tự nhiên không có lý do gì không nghĩ tới huyết tử chiến mã.

Chỉ là con ngựa không thể so với loài người, chu kỳ phát triển quá ngắn, Tương Khổng Minh rõ ràng đã có thành tựu nên hôm nay mới đem ra khoe khoang.

“Những con ngựa nhỏ này quả nhiên bất phàm, tuy tạm thời còn chưa thể so sánh với phụ mẫu chúng nó, nhưng nếu không có gì ngoài ý muốn, sau khi lớn lên sẽ là lương câu huyết mã tuyệt không kém hơn đời thứ nhất.”

“Nga...Không kém hơn đời thứ nhất sao?” Hứa Hải Phong thất kinh hỏi.

Vừa mới nghe cách nói của Tương Khổng Minh, lực chiến đấu của đời thứ hai các huyết tử chiến sĩ đều kém hơn cha mẹ của họ, vì sao đời thứ hai của huyết mã lại không bị biến hóa như vậy.

Tương Khổng Minh tự giễu cười nói: “Học sinh cũng không biết duyên cớ bên trong, phỏng chừng là người và thú có phân biệt.”

Người thú có phân biệt, giải thích này cũng được, Hứa Hải Phong cười ha ha, cũng không đặt việc này vào trong lòng.

Huyết tử chiến mã có lợi hại, dù sao cũng chỉ là súc sinh mà thôi. Nhưng truyền thừa của huyết tử chiến sĩ, thì hoàn toàn khác hẳn.

Hứa Hải Phong lần đầu tiên nghe thấy việc này, trong lòng cảm xúc ngàn vạn, cũng không biết là cảm tưởng gì.

Trải qua một ngày bốn ba, bàn bạc, mặt trời đã về hướng tây, Tương Khổng Minh ngẩng đầu nhìn sắc trời, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng kéo Hứa Hải Phong đi về phía trước.

Bước chân của hắn rất nhanh, Hứa Hải Phong thì không cần phải nói, vô luận hắn quanh đông rẽ tây thế nào, Hứa Hải Phong vẫn đi theo sát phía sau.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới trước một chỗ ở, Tương Khổng Minh đối với nơi này thật quen thuộc.

Bởi vì hết thảy an bài nhân sự đều do hắn nắm giữ. Nên tự nhiên biết bên trong không ai ở lại, vì vậy tùy ý lựa chọn một căn, tự đẩy cửa đi vào.

Bên trong quả nhiên không người, chỉ là trên mặt đất vẫn có chút sạch sẽ, hiển nhiên là có người thường xuyên quét dọn.

Phòng xá trên núi đều do Tương Khổng Minh tự mình đôn đốc kiến tạo, tuy gian phòng không rộng rãi, nhưng các dụng cụ thiết bị bên trong đều thật đầy đủ.

Ánh mắt Hứa Hải Phong đảo qua trong phòng, bên giường nhìn thấy được hai áo khoác ngoài màu lam treo lên. Hứa Hải Phong lập tức hiểu rõ, phòng xá nơi này không phải chuẩn bị cho sĩ tốt của Hắc Kỳ quân.

Những thiết huyết chiến sĩ vốn không còn cảm nhận được sự hưởng thụ, vốn không cần trang bị đầy đủ như vậy cho bọn họ, vì vậy phòng ốc này kiến tạo cho ai, không hỏi cũng biết.

Đối với hậu nhân của Hắc Kỳ quân, Tương Khổng Minh xác thật là sớm có ý định. Nên kiến trúc này cố ý chuẩn bị cho các nữ nhân cùng con cái của bọn họ ngày sau.

Vừa rồi mới giao phong cùng đệ tứ quân đoàn của Ban Khắc La Phu Đặc, không những đạt được thắng lợi trước đó chưa từng có, mà từ sau khi phát hiện hơn ngàn nữ nhân, Tương Khổng Minh đã nghĩ ra biện pháp. Phòng chừng là buộc đào móc những nữ tử khổ mệnh của đại doanh phương tây cùng Ngọa Long thành, thì cũng phải nhất định cam đoan cho nơi này bổ sung đủ nhân số.

Nhìn Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh đột nhiên đầy mặt tươi cười.

Trong lòng Hứa Hải Phong phát lạnh, cơ hồ muốn lập tức phát tay áo mà đi. Về tươi cười này, hẳn quá mức quen thuộc, mỗi lần Tương Khổng Minh có mưu đồ, trên mặt luôn biểu hiện ra như vậy.

“ Quân sư đại nhân, có chuyện xin thỉnh nói thẳng.”

Phòng chừng tránh né cũng không xong, vậy không bằng thẳng nhiên đối mặt.

Tương Khổng Minh không thay đổi sắc mặt, chỉ là móc ra một vật từ trong lòng.

Sắc mặt Hứa Hải Phong thay đổi, vật ấy hẳn không chút xa lạ, chính là một ống kim rút máu.

“ Quân sư đại nhân, Hứa mỗ tựa hồ từng nói qua, từ sau khi bước vào cảnh giới tông sư, liền mất đi năng lực đặc thù lấy rượu bổ máu. Hơn nữa, đại chiến sắp tới, Hứa mỗ cũng không muốn có chuyện xảy ra ngoài ý muốn.”

Về mặt này của Tương Khổng Minh, không hỏi cũng biết, hẳn đang thêm thuồng ma huyết trên người Hứa Hải Phong.

Vì vậy, Hứa Hải Phong rất dứt khoát trực tiếp cự tuyệt, một câu nói liền phong kín ý đồ của Tương Khổng Minh, việc này tuyệt đối không còn đường thương lượng.

Nếu là trong ngày thường, Hứa Hải Phong nếu lấy loại ngữ khí như đinh chém sắt này nói chuyện, thì Tương Khổng Minh đã đánh trống rút lui.

Nhưng hôm nay, Tương Khổng Minh cười dài nói: “ Nếu học sinh không có nhớ sai, chủ công trở thành tông sư, đã được ba tháng.”

Hứa Hải Phong giật mình, từ sau khi kinh sư thất thủ, một trận đánh bắc cương, tới hôm nay cuộc chiến thắng lợi tại tây tuyến, chỉ trong thời gian ba tháng ngắn ngủi, lại xảy ra nhiều chuyện đến như vậy.

Năm nay thật đúng là thời buổi rối ren, hơn nữa xem bộ dáng còn tiếp tục kéo dài đi xuống.

Vô luận là cuộc chiến tranh giành Trung Nguyên tại Thái Nguyên, hay là đại quân khổng lồ của Khải Tát áp cạnh, đều là nhất định sẽ khai chiến trong năm nay.

Khẽ gật đầu, Hứa Hải Phong cẩn thận nói: “ Chứng thật đã hơn ba tháng, trí nhớ của quân sư đại nhân thật tốt a.”

Đối với lời trào phúng của Hứa Hải Phong, hắn vẫn ra vẻ thản nhiên, còn phối hợp cười nói: “ Chủ công, ngài có biết người bị mất máu, vì sao lại có máu mới sinh ra không?”

Đối với đạo lý này, Hứa Hải Phong thật ra vô cùng hứng thú, tuy biết rõ nếu tiếp tục nói vấn đề này với hắn, sợ là không có gì tốt, nhưng vẫn dò hỏi: “ Vì sao?”

Tương Khổng Minh cười hắc hắc, ra vẻ đắc ý: “ Trong cơ thể con người có nhiều loại tế bào, bao quát hồng cầu, bạch cầu, tiểu cầu...Chúng nó đều có tuổi thọ, lâu thì ba tháng, chậm thì một ngày đêm, chúng nó sẽ

không ngừng trao đổi chất trong cơ thể con người. Kỳ thật những huyết tế bào này đều phát ra từ một loại tế bào tổ tiên tên là tạo gốc huyết tế bào.”

“...loại tế bào tự tạo máu này có đủ độ cao tự đổi mới bản thân, tự có năng lực phục chế, còn có năng lực hồi sinh rất mạnh. Một khi cơ thể người bị mất máu, sẽ kích thích cốt tủy gia tốc tạo máu, chỉ cần từ bảy ngày tới nửa tháng, có thể khôi phục lại tiêu chuẩn trước đó.”

Hứa Hải Phong nghe được giống như rơi vào trong mây mù, nếu không phải linh giác hẩn cảm ứng được những lời này của Tương Khổng Minh là nói thật, thật đúng là tưởng hẩn đã nói lung tung lừa gạt mà thôi.

Cái gì mà hồng, bạch tế bào, còn lam, vàng, đen gì gì?

Hẩn còn đang nói thăm trong lòng, chỉ thấy Tương Khổng Minh vươn ngón tay, lại nói: “Tại một thời gian nhất định, trong một tính chu kỳ sẽ bị mất đi một chút máu, sẽ có chỗ tốt thật lớn. Thứ nhất, có thể giảm được chứng cao huyết áp, thứ hai, có thể phòng ngừa bệnh xuất huyết não, thứ ba, có thể giảm bớt nguy cơ mắc bệnh nan y, bệnh nan y ngài có hiểu không? Chắc là không hiểu được, đó là một loại...”

Hứa Hải Phong đưa tay ngăn lại những lời hoa tay múa chân của hẩn, trào phúng nói: “Nguyên lai bị mất máu còn có rất nhiều chỗ tốt a, không biết có tác dụng kéo dài tuổi thọ hay không đây?”

Tương Khổng Minh há to miệng, kinh ngạc nói: “Nguyên lai chủ công cũng biết, không sai, người hiến máu cố định sống lâu hơn những người chưa từng hiến máu, đạt tới tỉ lệ năm năm.”

Hứa Hải Phong lập tức cứng họng, nhìn hẩn với vẻ tràn ngập bất đắc dĩ, vị Tương đại quân sư này da mặt thật dày, thật sự là trước đó chưa từng có, chính mình chỉ là trào phúng, hẩn cũng không biết xấu hổ hùa theo mà nói.

Gặp phải người như vậy, nếu không muốn cùng hẩn so đo, thì cũng không cần làm thêm gì khác.

Thở dài thật sâu, Hứa Hải Phong nói: “Quân sư đại nhân, ngài không cần nói nữa, ngài nói những đạo lý này Hứa mỗ đều biết.”

Tương Khổng Minh “a” một tiếng, nói: “Học sinh đã biết chủ công học cứu thiên nhân, không chỗ nào không biết, không chỗ nào không hiểu.”

Nghe câu vỗ mông ngựa cho xong việc của hẩn, Hứa Hải Phong lắc đầu cười khổ nói: “Ta đã biết, nếu hôm nay không cho người hài lòng, người tuyệt đối không từ bỏ ý đồ đâu.”

Hẩn vươn tay phải, nói: “Muốn bao nhiêu, người tự mình lấy đi.”

Tương Khổng Minh vui mừng, nói: “Chủ công anh minh.” Hẩn thí diên diên tiến lên, quen cửa quen ngõ rút ra một túi máu nhỏ, lập tức ngừng lại.

Hứa Hải Phong cảm thấy kinh ngạc, hẩn có danh tông sư cũng không phải gọi suông, chút tổn thất ấy đối với hẩn mà nói, quả thật không tính là gì. Hẩn vốn tưởng rằng Tương Khổng Minh thừa dịp có cơ hội khó được này, sẽ lấy nhiều một chút. Không nghĩ tới, lần này Tương Khổng Minh lấy máu, chỉ là một chút, còn ít hơn rất nhiều so với trước kia.

“Đủ rồi sao?”

“Đủ rồi...”

Tương Khổng Minh hài lòng nói: “Vô luận như thế nào, thứ huyết tửu này, đều là chỗ dựa lớn nhất của chúng ta, nhất định phải có trữ hàng. Ba tháng một lần, một năm bốn túi nhỏ.”

Nguyên lai là ba tháng một lần, nếu mỗi lần lấy máu chỉ có bao nhiêu tiêu chuẩn đó, vậy tần suất này cũng không phải là việc gì không thể thừa nhận.

Thở ra một hơi thật dài, Tương Khổng Minh nói: “Hiện tại là thời kỳ chiến tranh, tổn thất của Hắc Kỳ quân là không thể tránh khỏi. Chẳng qua chỉ cần có ma huyết trong tay, thì có thể đền bù số lượng tiêu hao nhất định của binh sĩ Hắc Kỳ quân. Trước khi hậu nhân của bọn họ phát triển lớn lên, huyết tửu cũng cần phải được trữ hàng mới được.”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, nguyên một tia bất mãn trong lòng lập tức tan thành mây khói.

Kỳ thật Hứa Hải Phong yên tâm cho Tương Khổng Minh buông tay làm việc, đó là bởi vì tin chắc hắn sẽ không mưu hại chính mình, nếu thay đổi là người khác, tự nhiên tuyệt đối không dễ nói chuyện như vậy.

Chẳng qua, trong đương thời, ngoại trừ Tương Khổng Minh, chỉ sợ cũng không còn ai vẫn niệm niệm không quên đối với ma huyết của hắn.

311. Chương 311: Công Năng Mới

Xa xa, từ giữa núi truyền đến một tiếng nổ vang trầm muộn, lập tức vô số đốm lửa dựng lên khắp nơi, trong một dãy phòng xá dấy lên hùng hùng lửa lớn.

Hứa Hải Phong biến sắc, kinh hô: “ Phòng của Tần Dũng...”

“ Cái gì?” Sắc mặt Tương Khổng Minh cũng trong nháy mắt biến thành cực kỳ khó coi.

Bọn họ lo lắng không phải cho Tần Dũng, trong thiên hạ, người có thể tổn thương được hắn chỉ sợ còn chưa ra đời, bọn họ lo lắng chính là dãy phòng ở phía sau phòng Tần Dũng.

Ở đó, còn đang trữ tồn thứ quý giá nhất của Hắc Kỳ quân, cũng là gốc rễ của Hắc Kỳ quân, huyết tửu.

Sở dĩ đặt nơi đó, chính là nghĩ muốn nhờ vào vũ lực của Tần Dũng đi thủ hộ, nhưng hôm nay gặp đột biến này, làm cho người ta ứng phó không kịp.

Thân hình Hứa Hải Phong vừa động, đang muốn chạy đi, lại nghe Tương Khổng Minh cao giọng hô lên phía sau: “ Chủ công, mang theo ta.”

Thân hình chợt khựng lên giữa không trung, hai chân chạm đất, nhẹ nhàng nhún xuống, mượn thế đi tới bên người Tương Khổng Minh, đưa tay nhắc lên. Thân hình như hùng ưng vừa xuất hiện phía xa, thì Tương Khổng Minh cũng đã không còn ở đó.

Đến lúc này, những động tác vừa rồi, Hứa Hải Phong làm ra hết sức tiêu sái tự nhiên, tuy xa xa không thể so sánh với sự quý mị của Hầu Hài, nhưng xoay chuyển đã hết sức thoải mái, cũng không hề có chút ngưng trệ.

Khinh công của hắn cũng đã đạt tới mức đại thành, dù là so sánh với Lê Ngạn Ba cùng Áo Bồn tông sư, cũng không hề rơi vào hạ phong.

Mấy lần nhấp nhô, bọn họ đã đi tới trước gian phòng đang bị thiêu đốt.

Thế lửa lan tràn cực nhanh, đã lướt qua chỗ ở của Tần đại dũng sĩ, phòng ốc trữ tồn huyết tửu cũng đã bốc lên khói đen nhè nhẹ. Bốn phía nám đen, làm cho người ta kinh hãi.

“ Cái bình...”

Tương Khổng Minh còn đang ở giữa không trung, đã cao giọng quát lên.

Hứa Hải Phong cũng không để ý tới, mắt thấy đã đến gần dãy phòng, hắn tiện tay ném tới, thân thể Tương Khổng Minh liền cao cao bay lên, ở giữa không trung lộn một vòng, rồi sau đó hai chân chấm đất, không ngờ cũng không cảm thấy có chút bị trùng kích nào. Dùng lực xảo diệu, đã có thể thấy được rõ ràng.

Thân hình không ngừng, thân thể Hứa Hải Phong lướt qua dãy phòng bị thế lửa bắn ra bốn phía, chạy vọt vào dãy phòng phía sau.

Ánh mắt Tương Khổng Minh lo lắng, gắt gao coi chừng trước mắt, sợ để lọt điều gì đó.

“ Hô...”

Một bình rượu bay xẹt qua giữa không trung tạo ra một đường cong xinh đẹp, chiếc bình vững vàng ổn định rơi xuống bên người Tương Khổng Minh, xem hình dáng giống như có người đang nhẹ nhàng cầm lấy nó đặt lên mặt đất.

Theo bình rượu đầu tiên xuất hiện, bình thứ hai, thứ ba, thứ tư...những bình rượu không ngừng bay múa xẹt qua bầu trời, thẳng một hàng bày ra đều đặn trước mặt Tương Khổng Minh.

Trong miệng Tương Khổng Minh thì thảo nhấm đếm, hần đang đếm số lượng của những bình rượu.

Sắc mặt hần càng ngày càng trấn an, cho đến khi bình rượu cuối cùng bay xuống, Hứa Hải Phong đã quay trở về bên người hần.

“Hoàn hảo, chỉ thiếu một bình, đại hạnh a...” Tương Khổng Minh như trút được gánh nặng nói.

Tiếng gió chợt vang lên, thân hình cao lớn của Lý Minh Đường đi nhanh đến, động tác của hần như nhanh như chậm, nhưng trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Hứa Hải Phong quay đầu quét mắt nhìn một vòng, nhìn một sĩ tốt Hắc Kỳ quân thủ vệ nơi này, hỏi: “Tại sao lửa cháy?”

Tên sĩ tốt mờ mịt lắc đầu, vốn không hay biết.

Tương Khổng Minh nhướng mày, hỏi: “Tần Dũng đâu?”

“Ta ở chỗ này.”

Bọn họ đồng thời giương mắt nhìn lên, một bóng người cao lớn từ trong căn phòng bốc lửa chạy ra, quần áo trên người hần sớm bị lửa lớn đốt cháy hết sạch sẽ, nhưng hần vẫn thản nhiên như không hay biết.

Liếc mắt nhìn nhau, vô luận là Hứa Hải Phong hay là Tương Khổng Minh, từ trong lòng đều dâng lên một trận bất đắc dĩ.

Tần Dũng đúng là mình đồng da sắt, xem bộ dáng chẳng những đao thương không vào, dù là nước lửa cũng không chắc có hữu hiệu gì với hần.

“Tại sao bốc lửa?”

“Không biết.” Gãi đầu, Tần Dũng rất dứt khoát đáp.

Nhìn bộ dáng mặc kệ không liên quan gì đến ta của hần, Hứa Hải Phong thâm lắc đầu, tức giận nói: “Cho người phụ trách thủ vệ nơi này, người lại đi làm cái gì?”

“Ta hâm rượu.” Tần Dũng cười hắc hắc ngây ngô, với tính tình hàm hậu của hần, đương nhiên nhìn không ra lúc này Hứa Hải Phong đang tức giận.

“Hâm rượu?” Hai mắt Tương Khổng Minh sáng ngời, hỏi: “Hâm như thế nào?”

Tần Dũng dùng tay vẽ ra như vòng tròn, nói: “Thì hâm như vậy thôi, sau đó hình như có thứ gì nổ lên, lửa liền bốc cháy.”

Hứa, Tương hai người liếc nhau, đồng thời đều nhìn thấy dấu hỏi thật lớn trong mắt đối phương, người này đang nói gì vậy a.

“Ai dạy người hâm rượu?”

Tương Khổng Minh cau mày hỏi, từ trước đến giờ Tần Dũng uống rượu liền một hơi cạn sạch, khi nào hiểu được hâm rượu, bên trong tất có duyên cớ.

“Là Trương đầu bếp...”

Trương đầu bếp, tên này, bọn họ cũng không xa lạ.

Người này nguyên bản là đầu bếp của một tửu lâu nổi tiếng trong Ngọa Long thành, sau được Hứa Hải Phong mời lên núi, lo lắng cơm nước cho Hắc Kỳ quân.

Người làm tạp dịch trên núi quả thật không ít, ít nhất cũng có tới năm, sáu mươi người.

Sở dĩ bọn họ có thể nhớ ra được nhân vật này, chính bởi vì hần nấu ăn rất ngon, mà dù là Hứa Hải Phong bao nhiêu năm gần đây dù đã hưởng thụ qua bao nhiêu vinh hoa phú quý, mỹ thực sơn trân, cũng khen không dứt miệng.

Chỉ là không biết vì sao, lại có quan hệ tới hần.

“Tìm hần đến...”

Hứa Hải Phong nghiêm mặt phân phó, hỏi Tần Dũng, còn không bằng gọi hắn tới hỏi thì biết.

Lý Minh Đường lên tiếng, xoay người đi, trong mấy lần nhún mình đã không thấy tung tích.

Nơi này trữ tồn huyết tửu đã lâu, bên trong có năm bình lại càng trân quý, máu cùng rượu luôn phải một đổi một, xem như là tồn kho cực kỳ khó khăn đến hôm nay.

Nếu dựa theo cách tính của Tương Khổng Minh, một năm rút bốn lần máu, chỉ sợ bảy, tám năm cũng chưa chắc có thể tụ tập được số lượng huyết tửu như thế.

Nếu thứ này đột nhiên bị hủy...

Trong lòng Hứa Hải Phong lập tức rét lạnh.

“ Vì sao hắn lại dạy cho người?” Tương Khổng Minh ở phía sau dò hỏi.

Tần Dũng lập tức lắc đầu như trống bỏi, tỏ vẻ không biết.

Chốc lát sau, Lý Minh Đường quay lại, tay hắn nâng lên một tên mập béo, vẻ mặt khùng hoảng nhìn ba người Hứa Hải Phong.

“ Tiểu nhân bái kiến các vị đại nhân.”

Trương đầu bếp lập tức quỳ xuống, thanh âm run rẩy không cách nào che giấu, động tĩnh nơi này lớn như vậy, hắn làm sao hoàn toàn không biết.

Đột nhiên bị Lý Minh Đường bắt tới nơi này, trong lòng lập tức không yên, sợ là lại bay tới tai họa gì đó. Bởi vì hắn biết thân phận hai vị đứng trước mặt, nếu muốn giết hắn, cũng không khó hơn bóp chết một con kiến nhỏ.

“ Đứng lên đi...” Hứa Hải Phong tiến lên nâng hắn dậy, trong nháy mắt, gương mặt vui vẻ hỏi: “ Nghe Tần Dũng nói, người dạy hắn phương pháp hâm rượu, là làm như thế nào?”

“ Đúng vậy...” Trương đầu bếp vừa nghe hỏi điều này, trong lòng lập tức an tâm hơn vài phần, giải thích: “ Đây là phương pháp gia truyền của tiểu nhân, dùng một lò lửa, đặt lên một tấm sắt, đặt bình rượu vào giữa, không ngừng khuấy động, đợi nóng lên...”

“ Nguyên lai như thế.” Tương Khổng Minh cắt đứt lời hắn, phất tay cho hắn lui xuống, lại quay đầu cẩn thận nhìn lên người Tần Dũng một chút. Đột nhiên tiến lên gỡ xuống một thứ đen đen dính lên bụng của Tần Dũng.

Hứa Hải Phong định mắt nhìn, chính là một phiến trúc nho nhỏ.

Tương Khổng Minh cúi đầu ngưng thần nhìn, nói: “ Không có khả năng, chẳng lẽ thứ này cũng có thể nổ mạnh sao?”

Hứa Hải Phong vẫn không cắt đứt ý nghĩ của hắn, chỉ ở một bên yên lặng theo dõi diễn biến.

Trong mắt Tương Khổng Minh hiện lên một tia hiểu ra, hắn trịnh trọng hỏi: “ Tần Dũng, người hâm loại rượu gì?”

Tần Dũng nháy mắt, dùng một ngón tay chỉ, nói: “ Chính là thứ này, quân sư đại nhân không phải đáp ứng mỗi ngày cấp cho ta một bình sao?”

Ánh mắt của bọn họ đồng thời chuyển qua trên mặt đất, nơi đó chính là số huyết tửu đang tồn kho.

Tần Dũng là người có tửu lượng cao nhất trong số những huyết tửu chiến sĩ phát triển, hắn đối với mùi vị của huyết tửu niệm niệm không quên, cả ngày luôn ở trước mặt Hứa, Tương hai người không ngừng lao thao.

Bị hắn làm phiền đến bức bối choáng váng, Tương Khổng Minh vì vậy cố ý thay đổi loại huyết tửu, bên trong chỉ pha một chút ma huyết cho có mùi.

Đem huyết tửu đặc chế này giao cho Tần Dũng, cho phép hắn mỗi ngày uống một bình.

Mà ngón tay Tần Dũng, đang chỉ vào loại huyết tửu đó.

“ Chẳng lẽ...”

Trong mắt Tương Khổng Minh đột nhiên thoáng hiện ra một tia quang mang nguy hiểm.

Tiến lên nhặt một bình huyết tửu, loại rượu này chính là đặc chế dành riêng cho Tần Dũng.

Hắn ngưng mây trầm tư hồi lâu, hạ lệnh đem những bình huyết tửu còn dư dôi qua địa phương an toàn, cũng thuận tay gọi mang ra một chai dầu mỡ trong phòng vũ khí.

Thứ này chính là dùng thạch mỡ để luyện đi ra.

Dựa theo cách nói của Tương Khổng Minh, bởi vì không có thiết bị, cho nên chỉ để luyện được na ná mà thôi, nhưng có còn hơn không.

Hắn đem một chén huyết tửu nhỏ đổ vào trong bình dầu, cẩn thận khuấy lên.

Theo sau lại tìm đến chút sợi bông, mở nắp bình, đổ chút rượu ra, đem sợi bông nhuộm ướt, chậm rãi nhét vào trong nắp bình.

Do dự một khắc, hắn đưa cho Lý Minh Đường, phân phó vài câu, sau đó kéo Hứa Hải Phong lui về phía sau.

Lý Minh Đường lấy ra đá đánh lửa, đánh ra một chút lửa nhỏ.

Sợi bông ướt huyết tửu, gặp phải lửa, nhanh chóng cháy lên trên, mắt thấy đã tới miệng bình.

Hai mắt Lý Minh Đường nhìn chăm chú, đột nhiên vùng tay lên, vứt bình rượu ra xa.

Giữa không trung, một đạo quang hoa vẽ ra một đường cong tuyệt vời hướng phương xa bay đi.

Mắt thấy bình rượu sắp bị đập vỡ lên mặt đất, ánh lửa kia đã đốt vào miệng bình.

“ Bá...”

Một tiếng vang cực kỳ trầm muộn nổ lên giữa không trung.

Như bị ngàn vạn cự lực đè ép vào nhau, chai rượu ở trên không trung liệt thành vô số mảnh nhỏ, mang theo ánh lửa thiêu đốt hướng bốn phía vấy ra tứ tán.

Trên bầu trời lại nổi lên một trận mưa lửa, giống như pháo hoa đang nổ tung đầy trời, sau khi đạt tới cao điểm, lại đột nhiên như tóe ra trăm ngàn lần rơi ngược trở xuống, làm người hoa cả mắt. Phạm vi của mưa lửa lại càng rộng lớn, bao phủ tới phạm vi mấy trượng, làm cho người ta khó có thể tin.

Tinh quang trong hai mắt Hứa Hải Phong chợt lóe, loại tràng cảnh này không phải lần đầu tiên hắn được nhìn thấy, Tương Khổng Minh lợi dụng thạch mỡ, cũng có thể đạt tới hiệu quả cùng loại, chỉ là uy lực giữa hai bên kém nhau quá xa, quả thật là như trời với đất.

“ Quân sư đại nhân, đây là...”

“ Học sinh cũng không biết.” Sắc mặt Tương Khổng Minh hơi khó coi, hắn chậm rãi nói: “ Nguyên lai huyết tửu còn có công năng này, xem ra chúng ta từng đi vào ngõ cụt.”

“ Vậy so sánh với thạch mỡ thì thế nào?”

Tương Khổng Minh chỉ vào đầu mình, nói: “ Thạch mỡ phải để luyện, mới có được uy lực, nhưng ta biết trong tay chúng ta không có thiết bị. Lấy trang bị hiện tại, thứ chúng ta để luyện ra, chỉ được một phần mười uy lực của nó cũng đã không tệ rồi.”

“ Quân sư đại nhân có ý định sử dụng sao?”

“ Ta không biết...”

Trong mắt Tương Khổng Minh có một tia mê mang, hắn nhẹ nhàng nói: “ Đây không phải là để luyện thạch mỡ, đây là ma huyết, chẳng lẽ đây là ý trời?”

312. Chương 312: Lật Bài (1)

Vừa đến Ngọa Long thành, Hứa Hải Phong liền triệu tập thủ hạ thân tín, an bày vài mệnh lệnh.

Bên trong cũng có vài người tự đến.

Hứa Hải Phong thân nhiên cho biết, trong lúc luyện võ, đột nhiên có điều thể ngộ, nên lập tức muốn bế quan một tháng, sự vụ lớn nhỏ trong Ngọa Long thành đều giao cho Phương Hưởng Minh chấp chưởng, mà Tương Khổng Minh toàn quyền đại diện cho Hứa Hải Phong phụ tá.

Mệnh lệnh vừa ban ra, các đại thể lực trong thành tuy mặt ngoài không có phản ứng, nhưng cũng vụng trộm ba đào mãnh liệt, phảng phất như một sợi dây đàn căng thẳng, tùy thời đều sẽ đứt đoạn.

Tuy trước kia Hứa Hải Phong đã từng tỏ vẻ, khi hấn không có ở đây, hết thảy sự vụ đều do Tương Khổng Minh làm chủ.

Nhưng phải có một điều kiện tiên quyết, đó chính là lúc Hứa Hải Phong không có mặt trong Ngọa Long thành.

Hôm nay, nếu Hứa Hải Phong vẫn ở trong Ngọa Long thành, lại quang minh chính đại đem hết thảy quyền to đưa cho Tương Khổng Minh, vậy không đơn giản chỉ là chuyện tín nhiệm.

Trong một tháng này, kết cấu chính trị trong Ngọa Long thành, sẽ có biến hóa gì phát sinh? Đó là chuyện mà tất cả mọi người đều quan tâm.

Trong hoàng cung, Phương Hưởng Minh, Lý Quan Anh cùng Lưu Tuấn Thư trong hoàn cảnh không ai hay biết âm thầm đi vào ngự thư phòng.

Trong đó Hứa Hải Phong chờ đợi đã lâu.

Lần này gặp mặt, ngoại trừ bốn người bọn họ, không còn ai hay biết. Dù là Phương Hưởng Trí, Đường Khải cùng Tô Xuân Vĩ đều bị che giấu, không nghe chút tin tức.

“Ba vị huynh trưởng đều tới.” Hứa Hải Phong cười nói.

Về mặt ba người họ hoàn toàn khác nhau, Phương Hưởng Minh đi nhanh tới, ôm hấn thật nhiệt tình, dù giữa bọn họ có như thế nào, nhưng tình huynh đệ thâm sâu, vẫn chưa từng thay đổi.

Lưu Tuấn Thư nhìn hấn gật đầu, cũng không nói một lời.

Lý Quan Anh thoáng chần chờ, lựa chọn vái chào thật sâu. Thái độ của hấn trong ba người thật ra là cung kính nhất.

“Thế huynh, Lý huynh, lần này tìm các ngươi đến, chứng thật là có chuyện quan trọng thương lượng, chẳng qua chuyện bí mật, nên muốn các ngươi ẩn giấu hành tung, còn thỉnh thứ lỗi.”

Hấn chỉ nhìn Lưu Tuấn Thư cùng Lý Quan Anh thốt lời xin lỗi, mà đối với Phương Hưởng Minh cũng không hề nhắc tới. Hai huynh đệ họ là tình sinh tử tri giao, nếu ngay cả điểm này cũng phải cân nhắc so đo, thì không khỏi có vẻ quá làm bộ.

“Không dám, đại tướng quân có việc phân phó, mặt tướng nếu có khả năng, sẽ không làm tướng quân thất vọng.” Lý Quan Anh đưa mắt nhìn Lưu Tuấn Thư ở một bên giả câm vờ điếc, nói.

Đối với thái độ của Lưu Tuấn Thư, vô luận là Phương Hưởng Minh, hay Lý Quan Anh đều cảm giác vạn phần kỳ quái.

Lấy thân phận địa vị của hấn, theo lý mà nói, không nên quy hàng Hứa Hải Phong mới đúng. Bởi vì mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, vị Hứa đại tông sư này tuyệt đối không phai là hạng người cam lòng ở ẩn, chỉ sợ đang dòm ngó chính là ngôi vị cửu ngũ chỉ tôn trên vạn người.

Làm bàng hệ đệ tử của hoàng thất, Lưu Tuấn Thư hấn là phải hận hấn thấu xương mới đúng, vì sao lại cam tâm vì hấn hiệu lực.

Ngoài ra, càng làm cho Phương Hường Minh cảm thấy nghi hoặc khó hiểu chính là từ sau khi Lưu Tuấn Thư quyết định phụ thuộc Hứa Hải Phong, hắn vẫn có bộ dáng như nửa chết nửa sống, đối với bất cứ kẻ nào cũng đều như thế.

Dù là hai huynh đệ của mình có hướng hắn vẫn an, hắn cũng không lạnh không nhạt ứng phó vài câu, không còn vẻ thân thiết xưng huynh gọi đệ thường ngày.

Phương Hường Minh quét mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lưu Tuấn Thư, đôi mày nhíu lại.

Dù cho hắn có ngàn tư vạn tưởng, cũng nghĩ không ra đám người của mình đã đắc tội vị con cháu hoàng thất này từ khi nào.

Chẳng qua hôm nay Lưu Tuấn Thư rõ ràng đã là một nhân vật quan trọng đứng trong trận doanh của Hứa Hải Phong.

Hắn là người duy nhất trong thủ hạ của Hứa Hải Phong, có thể suất lĩnh cầm binh, đây cũng là lý do Hứa Hải Phong đem việc chấp chưởng thành vệ quân giao cho hắn.

Trong này chỉ có Hứa Hải Phong biết rõ đạo lý bên trong, nhưng đương nhiên hắn không ngu ngốc đứng ra giải thích, liền cho bọn họ cứ miên man suy nghĩ đi thôi.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “Đại ca, theo thám tử hồi báo, đại quân Hung Nô nhân sắp tới Thái Nguyên.”

“ Ần...”

Nhắc tới chính sự, Phương Hường Minh lập tức thu liễm tâm thần.

“ Thái Nguyên.”

Trần ngập cừu hận khắc cốt, cơ hồ là từ trong hàm răng rít ra chữ này.

Vừa nghe cái tên này, có phản ứng như thế, cũng chỉ có Lý Quan Anh.

Nghe xong hai từ mang theo luồng sát khí sâm nghiêm của hắn, mà dù Lưu Tuấn Thư cũng không nhịn được quay đầu nhìn hắn, không nói gì.

“ Không sai, Hung Nô nhân một khi tụ tập đủ binh mã tại Thái Nguyên, chính là lúc bọn hắn nhất quyết tử chiến cùng Cổ Đạo Nhiêm nguyên soái.” Hứa Hải Phong khẳng định nói: “ Một tháng, nhiều nhất chỉ có một tháng.”

“ Nhị đệ, ngươi cho rằng bọn họ ai có thể thắng?”

Phương Hường Minh rốt cục hỏi ra vấn đề quan tâm nhất trong lòng mình.

Yên lặng lắng đầu, Hứa Hải Phong nói: “ Nếu như không có ngoại lực, Hung Nô nhân rất có thể sẽ thắng.”

Những người ở đây đều là người từng cầm binh tung hoành sa trường, đối với những lời này, vô cùng đồng cảm.

Cho dù là Lý Quan Anh đối với Hung Nô nhân thù hận thấu xương, nhưng không thể không thừa nhận, ở giải đất bình nguyên giao chiến cùng Hung Nô nhân, tuyệt đối là một sai lầm thật lớn.

Người Hán dù cưỡi ngựa giỏi như thế nào, cung mã có thuần thục ra sao, cũng không cách nào sánh bằng Hung Nô nhân, bởi vì bọn họ ra đời trên lưng ngựa, cũng là dân tộc lớn lên trên lưng ngựa. Cả đời bọn họ tiếp xúc cùng ngựa, ngựa đã trở thành tính mạng thứ hai của bọn họ.

Nghĩ muốn cùng bọn họ giao phong mà muốn thắng lợi, làm sao hạn chế được lực lượng kỵ binh của bọn họ mới là đạo vương giả.

Thái Nguyên thành, một ngựa xuyên qua...

Nghĩ đến đây, sắc mặt mấy tên đại tướng rất khó coi.

“ Có lẽ...Cổ đại soái...có tính toán khác.” Phương Hường Minh nhẹ giọng nói.

Phương gia cùng Trình gia tuyệt đối là đối nghịch, nhưng cũng không ảnh hưởng sự tôn trọng cùng tín ngưỡng của Phương Hướng Minh đối với Cổ Đạo Nhiêm.

Làm Đại Hán đệ nhất danh tướng, hần cũng không tin tưởng, Cổ Đạo Nhiêm lại phạm vào sai lầm như vậy.

“ Chẳng lẽ Hứa tướng quân đã biết sao?” Một thanh âm lạnh lùng truyền ra từ trong miệng Lưu Tuấn Thư.

Hần vừa rồi không nói một lời, lạnh lùng đưa mắt nhìn qua. Phương Hướng Minh cùng Lý Quan Anh đều có chút nhú mày, duy nhất có Hứa Hải Phong đã có bộ dáng như đã tính trước, trong lòng hần vừa động, hỏi lên.

“ Cáp...tiểu đệ cũng không biết, chẳng qua...”

Hứa Hải Phong làm bộ dáng ngập ngừng, lập tức gọi lên lòng tò mò của mọi người.

“ Chẳng qua cái gì?”

“ Chỉ bất quá...” Ánh mắt Hứa Hải Phong đảo qua trên mặt bọn họ, thần quang trong mắt vắng khắp nơi, chớp động quang mang sáng ngời: “ Tiểu đệ chỉ là không cam lòng làm khách xem bên ngoài thôi.”

“ Cái gì...” Phương Hướng Minh ngẩng đầu, kinh hô.

Cùng lúc đó, biểu hiện của Lý Quan Anh lại càng đột xuất, thân hình hần đột nhiên bật lên khỏi ghế, hai tay nắm chặt, đôi mắt nhìn chăm chăm Hứa Hải Phong, sợ chính mình vừa nghe lầm.

Hứa Hải Phong chậm rãi gạt đầu, thanh âm của hần kiên định, không có mảy may dao động: “ Không sai, tiểu đệ chỉ là nghĩ muốn nhúng tay vào bên trong, mà cũng không có ý định chỉ khoanh tay đứng nhìn.”

Hít sâu một hơi, trái tim Lý Quan Anh nhảy thật lợi hại.

Đối với Hung Nô nhân, hận ý của hần cơ hồ đã đến bên bờ hồng mắt.

Nhưng hần lại càng là một người thức thời vụ, biết rõ nếu chỉ bằng vào chút huyết khí nhất thời của chính mình, ngoại trừ chịu chết một cách vô ích ra, vốn không làm nên chuyện gì.

Cho nên cho tới nay, hần luôn khổ sở áp lực tình cảm của mình, hần giống như một con rắn ngủ đông, đang chờ đợi mùa xuân đi tới.

Chỉ là, hần vạn vạn thật không ngờ, cơ hội lại đến nhanh như vậy.

Ở trong tim của hần, một tiếng hò hét trầm thấp đang càng lúc càng lớn, mặt của hần hiện lên một tia màu đỏ quỷ dị, cơ hội này, hần có chết cũng không bỏ qua.

“ Nhị đệ định khi nào xuất phát...”

Phương Hướng Minh vượt qua sự kích động vạn phần, lập tức khôi phục tỉnh táo.

Hần biết nếu lúc này Hứa Hải Phong đã kêu riêng ba người họ đến, đó đã sớm có chuẩn bị, không thể sửa đổi.

“ Chậm nhất hai ngày sau, tiểu đệ sẽ từ Thái Hành sơn mạch xuất phát, dọc theo đường núi đi tới ẩn nấp tây nam, sẽ từ khu vực của Tây Nam Man nhân quang minh chính đại hướng Thái Nguyên hành quân.”

“ Tây nam Man tộc? Con đường hành quân này...” Phương Hướng Minh đối với sự lựa chọn của Hứa Hải Phong thật ngoài ý muốn.

“ Tiểu đệ không muốn để cho bọn họ biết chúng ta đến, nếu nghĩ muốn giấu diếm được Hung Nô nhân, vậy đầu tiên phải giấu diếm người một nhà.” Hứa Hải Phong tỉnh táo nói.

“ Tới kịp sao?” Lưu Tuấn Thư ngưng thần hỏi.

“ Nếu là quân đội khác, có lẽ không kịp rồi. Nhưng quân đội lần này thì khác, ngoại trừ Hắc Kỳ quân của tiểu đệ ra, cũng chỉ có năm mươi cao thủ của bộ đội đặc chủng đi theo. Khinh công của bọn họ đều vượt tiêu chuẩn, nhân nãi càng không cần nói tới. Nếu đội ngũ như vậy còn đi không kịp, thì tiểu đệ cũng không còn chuyện gì để nói.”

Nghe được lời nói tràn ngập tự tin cùng ngạo khí của Hứa Hải Phong, trong lòng ba vị tướng lãnh tràn đầy cảm xúc.

Bọn họ thống suất tinh binh, đều là xuất ra từ năm đại quân đoàn của Đại Hán, đội quân nào lại không phải là bộ đội tinh nhuệ nhất. Nhưng cho dù là bọn họ, cũng không dám khoa trương nói trong một tháng có thể hoàn thành được cuộc hành quân như vậy.

Nhưng ngoại trừ Lý Quan Anh còn chưa từng kiến thức qua thực lực chân chính của Hắc Kỳ quân, trong lòng vẫn còn nghi ngờ, còn lại hai người cũng hoàn toàn tin tưởng, những hán tử giống như sắt thép kia, nếu trên người bọn họ không phải cũng chảy dòng máu đỏ, thật đúng còn nghĩ rằng bọn họ là ác ma từ địa ngục trở về.

“ Lần này sau khi rời đi, trong hai tháng Ngọa Long thành sẽ không được Hắc Kỳ quân giúp đỡ. Trong thành chỉ có thể lưu lại thành vệ quân cùng Hắc Kỳ quân bộ binh trang bị trọng giáp bộ khả giáp.” Hứa Hải Phong hít sâu một hơi, nói: “ Tiểu đệ muốn khẩn thỉnh đại ca một chuyện.”

Phương Hưởng Minh giật mình, hần cười nói: “ Nhị đệ, vi huynh hiểu rõ, đã có Tương đại quân sư ở lại Ngọa Long thành, vi huynh tự nhiên sẽ lấy hần làm chủ động. Tiểu đệ, ngươi yên tâm đi, Hồng Sắc Hải Dương cùng Thiên Ứng quân đoàn sẽ không làm ngươi bị vướng víu.”

Hứa Hải Phong nhìn hần thật sâu, nói: “ Được, như thế xin phiền đại ca.”

Đại quân Khải Tắt đã sắp đến, chuyện duy nhất Ngọa Long thành có thể làm được, đó là kéo dài, có thể kéo một ngày thì hay một ngày.

Một khi Hứa Hải Phong rời đi, Tương Khổng Minh cùng Phương Hưởng Minh hai vị đều có quyền lực, lúc đại chiến, kiêng kỵ nhất chính là hiệu lệnh không đồng nhất.

Nếu thực lực không bằng địch thủ, còn tự đấu đá lẫn nhau, vậy không cần đợi Khải Tắt nhân đến, chính bọn hần đã tan rã trước.

Một câu nói của Phương Hưởng Minh, chính là cho thấy sẽ cam tâm tình nguyện phục tùng Tương Khổng Minh điều khiển.

Lấy thân phận của hần, trước mặt Hứa Hải Phong làm ra hứa hẹn, tự nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh, sẽ không còn đổi ý.

313. Chương 313: Lật Bài (2)

Tại Ngọa Long thành, Phương Hưởng Minh dù sao cũng là một trong hai thành chủ cùng hần ngang hàng. Ngọa Long thành là vật sở hữu của hai người họ.

Cho dù Tương Khổng Minh có lợi hại, cuối cùng bất quá cũng là một gã mưu sĩ dưới trướng Hứa Hải Phong mà thôi.

Nếu Phương Hưởng Minh không muốn tiếp nhận sự chỉ huy của hần, đây cũng là chuyện đương nhiên.

Kỳ thật, trong lòng Phương Hưởng Minh làm sao nguyện ý nhường ra quyền lực trong tay. Hần cũng thật sâu hiểu biết, chỉ cần chính mình đáp ứng, đó chính là nhượng Tương Khổng Minh danh chính ngôn thuận chấp chương quân chính quyền lực của Ngọa Long thành.

Nói cách khác, chỉ cần hần nguyện ý, hoàn toàn có thể đem Hồng Sắc Hải Dương làm vật hi sinh mà dùng.

Chẳng qua, nếu Hứa Hải Phong đã mở miệng, vậy hần lập tức liền đáp ứng việc này. Bởi vì hần tín nhiệm không phải là Tương Khổng Minh, mà là Hứa Hải Phong, vi huynh đệ cùng sinh tử với hần.

Ngoài ra, Tương Khổng Minh hôm nay, danh tiếng mạnh, không thể so sánh với tầm thường, sau khi đại thắng Ban Khắc La Phu Đặc, lại càng đem danh vọng của hần đẩy lên tới đỉnh.

Tại Ngọa Long thành, tại đại doanh phương tây, tại cảnh nội Đại Hán, chỉ cần là địa phương có truyền lưu tin tức, Tương Khổng Minh danh vọng cao, đã tuyệt đối không dưới kẻ nào.

Cho dù là Đại Hán đệ nhất danh tướng Cổ Đạo Nhiêm, cũng đã bắt đầu đưa hắn ra so sánh cùng với lão. Ngọa Long thành do ai đến nhậm chức tổng chỉ huy, kỳ thật vào cuộc đại thắng của Hắc Kỳ quân, đã mơ hồ lộ ra dấu vết.

“Đại ca, lần này thật sự là làm khó người.”

“Đừng nói, đều là huynh đệ nhà mình, còn khách khí như vậy làm gì?” Phương Hường Minh tiêu sái cười nói: “Huống chi, Tương đại quân sư thật sự có thực lực này.”

Đối với Tương Khổng Minh, vô luận nhân phẩm của hắn thế nào, nhưng nếu bàn về vận trù sách lược, liệu trước kẻ địch, quả thật không ai bằng.

Chỉ là nếu bọn họ biết được sở dĩ Tương Khổng Minh có thể liệu sự như thần, cũng có hơn phân nửa là do mấy vị thám tử siêu cấp tông sư trong Hắc Kỳ quân điều tra ra, trong lòng không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Ánh mắt Hứa Hải Phong chuyển qua trên người Lý Quan Anh, hắn nhẹ nhàng ôm quyền nói: “Lý huynh...”

“Hứa đại tướng quân, mặt tướng tuy võ công thấp kém, nhưng cũng không cam lạc về phía sau người khác, nguyện tùy tướng quân, đi tới Thái Nguyên một chuyến.” Lý Quan Anh sắc mặt nghiêm nghị, hắn kiệt lực muốn bảo trì tâm tình của mình thật ổn định, nhưng một cỗ tà hỏa trong lòng cứ phảng phất như muốn xông lên.

Hứa Hải Phong một mình mời ba người bọn họ đến đây, cũng đem việc này công khai nói ra, bên trong tất có đạo lý.

Chỉ là trong lòng Lý Quan Anh vẫn như trước không yên, bởi vì hắn không biết Hứa Hải Phong muốn hắn làm gì.

Là muốn hắn tùy quân mà đi, hay là đi theo Phương Hường Minh cố thủ Ngọa Long thành.

Dựa theo bốn ý của hắn, đó là vô luận thế nào cũng phải đi đến Thái Nguyên, nơi đó, mới là nơi Lý Quan Anh hẳn báo thù.

Hứa Hải Phong nhượng mảy, ẩn hiện vẻ khó khăn, chần chờ nói: “Cái này...”

Lý Quan Anh lập tức như rơi vào trong hầm băng, lòng bàn tay của hắn vì kích động mà đầm mồ hôi.

“Hứa đại tướng quân, một mình mặt tướng tuy không có sức lực gì, nhưng tại Thái Nguyên còn có năm vạn bộ hạ cũ trong Thương Lang quân đoàn. Nếu mặt tướng đến đó, hoặc có thể khuyên được Vương phó thống lĩnh...”

Nói tới đây, thanh âm của hắn chợt ngạc nhiên dừng lại.

Chỉ là ý tứ này của hắn, người trong phòng không ai không biết.

Từ sau khi đi tới Ngọa Long thành, hắn ngày đêm suy nghĩ, chờ cơ hội giết địch báo thù.

Vì mục đích này, hắn có thể bỏ qua hết thảy.

Tại Ngọa Long thành, hắn chỉ có thể mượn sức của hai đại thế lực.

Một là Hồng Sắc Hải Dương của Phương Hường Minh, nhưng trước mắt Hồng Sắc Hải Dương đang bị vây trong lịch sử thấp nhất. Sau một trận đánh tại bắc cương, chỉ còn lại không đủ bốn vạn, nghĩ muốn trông cậy vào bọn họ báo thù, cũng là có chút không thực tế.

Thế lực còn lại, chính là Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong. Chi bộ đội này đại danh鼎鼎, đã sớm như sấm bên tai, nhưng dù sao còn chưa tận mắt chứng kiến qua, nên có chút do dự bất định. Nhưng Khải Tắt nhân xâm lấn, Hắc Kỳ quân lấy uy thế sấm sét làm tổn thương nặng quân địch.

Trận đánh này, làm hắn xác định một việc, chi bộ đội thần bí này có lẽ có thể giúp hắn đạt tới nguyện vọng của mình.

Đám người Hứa Hải Phong có mang dị tâm thì thế nào, dù là Phương Hường Minh cũng đang từ từ phải chuyển biến.

Hứa Hải Phong nhìn chăm chăm hai mắt của hắn, một lúc lâu sau nói: “ Nếu Lý huynh nhất định muốn đi, vậy tiểu đệ cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lý Quan Anh thở dài một tiếng, một hơi hô hấp bị nghẹn vừa rồi rốt cục đã thở được ra.

“ Đa tạ đại tướng quân.” Hô hấp của Lý Quan Anh bình thuận được một chút, nhưng lời của hắn vẫn đầy kích động vì áp lực, thanh âm cũng có chút phát run.

Hứa Hải Phong hướng hắn cười, nói: “ Lý huynh khách khí.”

Lưu Tuấn Thư có chút nhắm lại hai mắt, biểu hiện của Lý Quan Anh hắn xem vào trong mắt, chỉ cảm thấy một loại bi ai, khí số của Lưu thị hoàng triều quả thật là đã hết.

Ánh mắt Hứa Hải Phong xẹt qua Phương Hường Minh cùng Lý Quan Anh, hắn dừng lại trên người vị quyền quý hoàng triều ngày xưa.

“ Thế huynh...”

“ Đại tướng quân có gì phân phó.” Lưu Tuấn Thư nhàn nhạt đáp lại.

“ Thế huynh tuy còn trẻ tuổi, nhưng đã là phó thống lĩnh độc lĩnh nhất doanh của Hoàng Long quân đoàn. Cuộc chiến Thái Nguyên, nếu Lưu Chính Mân Lưu thống lĩnh có điều gì ngoài ý muốn, bất hạnh bỏ mình, người có thể nắm chắc tiếp nhận Hoàng Long quân đoàn?” Hứa Hải Phong đột nhiên hỏi ra một câu làm lạnh lòng người.

Lưu Tuấn Thư sắc mặt đại biến, phảng phất như bị ảo giác, thanh âm Hứa Hải Phong đột nhiên sáng lên, như một tiếng sét nổ oanh bên tai của hắn.

Lưu Chính Mân thân thể kiện tráng, tuy lúc hai quân giao chiến, nhưng trừ phi binh bại, nếu không làm sao lại sinh ra điều gì ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ ý tứ của Hứa Hải Phong lại là...

Thần sắc Lưu Tuấn Thư cực kỳ phức tạp, trong lòng vô ý, ánh mắt của hắn lướt lên Phương, Lý hai người.

Hai người họ đang toàn bộ chăm chú tinh thần nhìn hắn.

Trong lòng Lưu Tuấn Thư lập tức dâng lên một trận hiểu ra.

Những lời này, Hứa Hải Phong chủ mưu đã lâu.

Hứa Hải Phong là đang cho hắn làm ra một lần lựa chọn cuối cùng.

Cùng lúc đó, trong lòng Hứa Hải Phong cũng không bình tĩnh.

Hai năm, hai năm. Hắn ở tại Ngọa Long thành toàn lực phát triển thế lực của mình, hôm nay đã có thành tựu. Ở dưới trướng hắn, cho dù không nhắc tới Hắc Kỳ quân, cũng nắm giữ không dưới bốn vạn tinh nhuệ binh mã.

Nhưng dù sao căn cơ hắn còn thấp. Không so được với tứ đại thế gia đã hưởng danh dự giàu có mấy trăm năm, lại càng không có năng lực trừ bị hùng hậu như năm đại quân đoàn.

Tuy quan quân dưới trướng hắn đều trải qua khảo hạch nghiêm khắc, nhưng xa xa không đủ.

Hắn khuyết thiếu chính là một tướng lĩnh có thể ở thời khắc mấu chốt, có thể dứt khoát giải quyết đại sự.

Đều nói nghe con mới sinh không sợ hổ, nhưng người chưa từng ra chiến trường, là vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng được đủ loại biến hóa máu tanh trên chiến trận.

Quân giáo có cao minh tới đâu cũng không thể tạo ra một tuyệt đại tướng lĩnh một bước lên trời.

Cho dù là Tương Khổng Minh, vị Tương đại quân sư kiêu ngạo ngất trời, lúc hắn lần đầu tiên chỉ huy Hắc Kỳ quân giao chiến với quân đội của Sĩ Đa, khi hắn lần đầu tiên chỉ huy mấy vạn đại quân giao chiến với Khải Tát nhân.

Cũng là đêm không yên giấc, hần luôn cùng Hứa Hải Phong tham thảo tường tận từng chi tiết cùng khả năng xảy ra ngoài chiến trận, cùng với đủ loại kế sách ứng đối.

Trước khi hần hạ lệnh phóng ra, đã chiếm được tình báo do Hầu Hải truyền đến, cũng đã vui mừng mà hoan hô không ngừng.

Chỉ là loại cử động không phù hợp với thân phận của Tương đại quân sư kia, cũng chưa từng có ai biết mà thôi.

Trước mặt người bên ngoài, hần vẫn giữ nguyên thái độ như đã tính trước, núi thái sơn dè xuống đỉnh đầu mà mặt không đổi sắc.

Hắc Kỳ quân không cần danh tướng, hoặc là nói không có vị danh tướng nào có thể chỉ huy được bộ đội lãnh huyết hung hãn chí cực này.

Nhưng thành vệ quân thì khác, bọn họ cần một vị quan chỉ huy có kinh nghiệm phong phú, dẫn dắt bọn họ tiến cao hơn một tầng cấp.

Ngay lúc Hứa Hải Phong đang đau đầu, Lưu Tuấn Thư tới.

Hần đến, giống như một cơn mưa kịp thời, giải quyết điều gấp gáp cháy ngang mày của Hứa Hải Phong.

Chẳng qua theo ngày tháng trôi qua, thái độ kiệt ngạo này của Lưu Tuấn Thư cũng vẫn chói mắt cùng đột ngột.

Trong khi những tướng lĩnh khác đối với Hứa Hải Phong đều hoàn toàn cung kính, duy mệnh là từ, ở tại trước mặt của hần không ai dám thở mạnh một hơi, thì Lưu Tuấn Thư lại biểu hiện độc hành như thế, không thể nghi ngờ là một loại khiêu chiến với quyền lực trong tay Hứa Hải Phong.

Không có vị quân chủ nào có thể dung nhẫn cho thần tử có thái độ như vậy, tuy Hứa Hải Phong còn chưa nhỏ mọn như thế, nhưng hần cũng có điều cố kỵ, nếu có người học theo phong cách đó, vậy đối với hần hiện tại, hoặc là sự thống trị sau này sẽ đem đến phiền toái thật lớn.

Cho nên trước khi xuất phát lần này, hần muốn cùng Lưu Tuấn Thư làm ra kết thúc.

Sẽ là thật tâm thật ý thuận phục cùng hần, hay là rời khỏi Ngọa Long thành, rời xa phạm vi thế lực của Hứa Hải Phong.

Bốn ánh mắt ngưng trọng nhìn trên mặt Lưu Tuấn Thư, phẳng phất như muốn trực tiếp nhìn thấu tâm linh của hần.

Gương mặt Lưu Tuấn Thư không một chút thay đổi, nhưng hần khép hờ hai mắt, cùng thân hình run rẩy, lại biểu hiện ra tâm tình kích động lúc này của hần.

Lời các trưởng bối chỉ dạy, những đồng bạn can đảm tương chiếu, sự mưu kế tranh đấu trong quan trường, cùng với hình dáng âm dung của tiên đế trước lúc lâm chung, đều chợt lóe lên trong đầu của hần.

Hần ngẩng đầu, liền muốn dùng lời lẽ nghĩa chính nghiêm từ mà cự tuyệt.

Nhưng mà, ánh mắt của hần bởi vì ngẩng đầu mà đón nhận ánh mắt Hứa Hải Phong.

Ở nơi đó, hần chứng kiến một tia chờ mong, cho hần một tia cảm giác quen thuộc.

Lưu Đình. Trong đầu hần đột nhiên xuất hiện một thân ảnh diễm tuyệt mê hồn, ngay tại hôm qua, khi hần vào cung gặp nàng, lúc ly biệt, hần chú ý tới, trong mắt Lưu Đình cũng là một tia ánh mắt chờ mong.

“Đại ca đi thông thả, nhớ kỹ đến thăm tiểu muội nhé...”

Hai mắt động lòng người kia trong nháy mắt chiếm cứ trong đầu của hần, toàn bộ ký ức đều bị hần vứt ra sau não, chỉ còn lại đôi mắt tràn ngập nỗi mong chờ diễm tuyệt kia.

“Chủ công có mệnh, mặt tướng tuân hành.” Cúi mình thật sâu, đây là lần đầu tiên Lưu Tuấn Thư gọi Hứa Hải Phong là “chủ công.”

Thanh âm Lưu Tuấn Thư có một tia run rẩy, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên quyết.

Thân thể Phương Hường Minh nhẹ nhàng chấn động, sau Lý Quan Anh, rốt cục Lưu Tuấn Thư cũng làm ra lựa chọn.

Nếu...Nếu Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong thật sự lấy được thắng lợi cuối cùng tại Thái Nguyên?

Vậy hẳn, cùng gia tộc của hẳn, sẽ làm sao lựa chọn?

314. Chương 314: Vạn Gia Sinh Phật (1)

Sau khi kinh thành bị chiếm đóng, Thái Nguyên cùng Ngọa Long thành được thần dân Đại Hán phân biệt thành thủ đô trong lòng mỗi người.

So với việc Lưu Chính Đình an cư ở Thái Nguyên, trong tay cầm ngọc tỷ, đăng cơ làm Đế thì Ngọa Long thành có vẻ ngoại tộc hơn.

Bất quá, lúc này thiên hạ loạn lạc, chân chính kiên trì thì mới có thể thống nhất, nhưng cũng không có được bao nhiêu. Tại.... Thời buổi ăn bữa hôm nay, lo bữa ngày mai, mọi người đều có một lựa chọn đầu tiên chính là, đầu nhập vào một phương có thực lực cường đại, cung cấp cho bọn họ được ấm no, và quan trọng nhất chính là có thể bảo trụ được tánh mạng của bọn họ.

Mấy ngày trước, Hắc Kỳ quân đại phát thần uy, vừa mới diệt mấy vạn địch nhân, đánh cho đệ tứ quân đoàn của Khải Tắt nhân, tan rã. Năm vạn đại quân chớp mắt có thể đập tan tường thành, nay đã không còn đủ một nửa nhân số.

Tin tức này truyền ra, các nơi quyền quý, xung quanh đại doanh mình còn đang quan sát thái độ, lúc này đều vội vàng đi tới Ngọa Long thành, hướng Hứa Hải Phong cùng Phương Hường Minh nhị vị thành chủ đại nhân này tuyên thệ nguyện trung thành.

Mấy ngày nay, người từ bên ngoài di chuyển tới đây, chợt tăng lên rất nhiều, tùy tiện cũng có thể thấy được rất nhiều quyền quý, vì tự thân an toàn, bọn họ đã mang theo rất nhiều môn hạ cùng thực khách đi theo bảo vệ.

Tuy rằng, hơn mười người hộ vệ cũng coi như không ít, nhưng mà phóng mắt nhìn về phía sau, cũng không có chút gì gọi là thu hút.

Trên đường cái, hiếm có người để ý tới bọn họ.

“Chủ công, ba vị tướng quân kia nói như thế nào?” Tương Khổng Minh ngồi trong xe, chậm rãi hỏi.

Lộ ra ý cười, Hứa Hải Phong chìa cánh tay phải ra, giơ hai ngón hình chữ V.

Cái thủ thế độc môn này là học được từ Tương Khổng Minh, cho thấy lúc này tâm tình của hắn rất cao hứng.

“Như thế rất tốt, chỉ cần người Hán không níu áo mình trong lúc đó, như vậy cũng không có sự tình gì có thể làm khó được chúng ta.” Tương Khổng Minh cảm thán thở dài, nói.

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, mình tranh ám đấu, có lẽ đúng là ham mê lớn nhất của người Hán. Quyền thế trong tay càng lớn, thì cái loại manh nha này càng bộc phát nồng đậm. Từ triều đình, cho tới tiểu thương, cũng đều như thế cả.

Nếu như có thể đồng tâm hiệp lực, Hung Nô nhân.... Bọn họ còn có thể làm loạn khiến cho Đại Hán nhưc đầu suốt mấy trăm năm qua sao?

Trên đường lớn, đoàn người cũng không có đông đúc như xưa, cảnh tượng náo nhiệt, chen chúc nhau nay đã không còn tồn tại.

Tại Tương Khổng Minh cố ý an bài, phụ nữ cùng tiểu hài nhi trong thành đã từng bước thoái triệt về hướng đại doanh ở Tây phương.

Lúc đầu, công việc này thật là gian nan, một chút không cẩn thận, ngược lại sẽ khiến cho dân chúng oán hận.

Nhưng mà, vào lúc đó, Lâm Uyển Nhân lại phát huy ra hết bản lĩnh, bằng vào sự cố gắng không dám chậm trễ của vị thiên chi kiều nữ này. Cuộc thoái lui quy mô lớn, đã hoàn thành nhiệm vụ một cách triệt để.

Đặc biệt đã nhiều ngày qua, sau khi Hứa Hải Phong đại thắng trở về, tức thì tốc độ rút lui còn nhanh hơn trước rất nhiều. Lấy thanh danh của hắn lúc này, hô lên một tiếng, cũng có tác động rất lớn.

Mặc dù đối với việc Hứa Hải Phong bỏ thành mà chạy như thế, có rất nhiều nghi hoặc, nhưng mọi người đều chấp hành mệnh lệnh một cách vô điều kiện từ chính tầng mệnh lệnh cao nhất.

Hiện tại trong Ngọa Long thành, đi ở trên đường cái, phần lớn là hán tử cường tráng.

Ngoại trừ đám người ngoại nhân. Bọn hắn hoặc là chủ động lưu lại hiệp trợ Thành Vệ quân thủ thành, hoặc là chính mình xin gia nhập làm một thành viên của Thành Vệ quân.

Tốc độ xe ngựa đi cũng không chậm, nhanh chóng dừng lại một gian đạo quán trước cửa thành Nam.

Hai người bọn họ xuống xe ngựa. Gõ cửa mà vào.

Bên trong bài trí rất mộc mạc tự nhiên. Nếu để cho đám thế gia quyền quý có thói quen xa xỉ nhìn thấy, bọn hắn tuyệt đối sẽ không tin tưởng, người sống ở trong này, lại chính là nhân vật nổi danh nhiều năm trước, đệ nhất cao thủ Đại Hán, Thái Ất chân nhân.

Hai người bọn họ theo sau tiểu đồng dẫn đường, đi tới hậu viện, vừa mới dâng trà thơm, Thái Ất chân nhân đã nhẹ nhàng đi tới.

Hứa Hải Phong nhìn thấy lão nhân gia, đột nhiên trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác hoang đường.

Nếu chỉ tùy ý nhìn qua một cái, sẽ thấy vị lão đạo này hai mắt vẫn đục. Một chút cao nhân cũng không thấy đâu. Nếu không có bộ tóc bạc cùng khuôn mặt hồng hào quái dị, quả thực không khác gì một cái đạo sĩ bình thường.

Chính là, một khi biết được thân phận của hắn, xem ra tóc bạc cùng khuôn mặt hồng hào, lại bất tri giác mà nảy sinh ra mấy phần thần thái như tiên phong đạo cốt.

Đồng dạng một người, bởi vì thân phận địa vị khác nhau, vào trong ánh mắt của người khác, cảm giác cũng bất đồng.

“Bái kiến chân nhân...”

Tự nhiên là thái độ của Hứa Hải Phong rất cung kính lễ độ, đối với cái vị này, cơ hồ có thể nói là thần tiên trong nhân thế, nội tâm của hắn thật lòng phát ra cảm kích cùng kính ngưỡng.

Bất quá, Tương Khổng Minh đứng bên cạnh hắn, lại biểu hiện tầm tầm, một ít lễ nghĩa qua loa miễn cưỡng, làm cho Hứa Hải Phong cảm thấy có chút xấu hổ.

“Khụ...”

Mặc dù biết Thái Ất chân nhân tuyệt đối sẽ không vì vậy mà khiển trách, nhưng mà Hứa Hải Phong vẫn có chút cảm tức trừng mắt nhìn Tương Khổng Minh liếc một cái.

Chỉ là, cái nhìn này hiệu quả cũng không lớn, Tương Khổng Minh nhún vai, tiêu sái cười, giống như chưa từng đặt vào trong lòng một chút nào.

Không còn cách nào khác, đành thu hồi ánh mắt, Hứa Hải Phong nói: “Chân nhân, mấy ngày gần đây có được an tĩnh không?”

Lão nhân hơi cảm thấy hứng thú khi chứng kiến biểu tình của bọn họ, nghe được Hứa Hải Phong chào hỏi, cười nói: “Tốt, tốt, chỉ cần Tương đại quân sư không tới tìm lão đầu tử này gây phiền phức, mọi chuyện đều coi như là tốt.”

Tương Khổng Minh cười hắc hắc, ngữ khí đúng là mang theo một chút đùa cợt: “Ngài đức cao vọng trọng, học sinh chỉ sợ tránh xa còn không kịp, như thế nào lại tự đi tìm phiền toái cho bản thân mình.”

Hứa Hải Phong biến sắc, đối với Tương Khổng Minh khẽ lắc đầu.

Thái Ất chân nhân bỗng nhiên cười ha hả, một lát sau, hần dừng tiếng cười, nói: “Tương quân sư, lão đạo hiểu được, người không hài lòng với việc ta thả đoàn người Cáp Lý phải không?”

Tương Khổng Minh cũng không che giấu, hần trực tiếp nói: “Đúng vậy, ngài đã từng đáp ứng học sinh, phải bắt sống hần, học sinh tại Ngọa Long thành mong ngóng tin lành, không nghĩ cuối cùng, ngài lại tay không mà quay về, chuyện này là cái đạo lý gì?”

Hứa Hải Phong sợ Thái Ất chân nhân cảm thấy xấu hổ, chen ngang nói: “Quân sư đại nhân, bên cạnh Cáp Lý có hơn mười Thần Điện kỳ sĩ, ngài cũng đã từng được chứng kiến qua sự trung thành dũng cảm của bọn họ. Nếu bọn họ không quần sinh tử giúp cho Cáp Lý chạy trốn. Ta cũng không nắm chắc, có thể lưu được hần lại a.”

“Phong nhi...” Lão đạo sĩ mỉm cười duỗi tay lắc lắc, phe phẩy, nói: “Người không cần nói giúp cho ta. Đúng vậy... Lão đạo thừa nhận, lúc ấy, thật sự mềm lòng. Chứng kiến biểu hiện của Cáp Lý cùng đám bộ hạ của hần. Không ngờ lần thứ hai lão đạo đã không còn tâm tư xuất thủ.”

“A...” Thái Ất chân nhân cảm thán thở dài, phảng phất như đang rất xúc động: “Người đã già...”

Không hiểu tại sao, Hứa Hải Phong dâng lên một cỗ cảm giác ưu thương dị thường, trong lòng hần rung mình. Liên tranh thủ ném cái ý niệm không tốt trong đầu này...lên đến chín tầng mây.

“Tương quân sư, chuyện lão đạo đã hứa với ngài mà không làm được, vậy đổi một việc khác đi sao.” Thái Ất chân nhân vẫn nhìn về mặt bất bình của Tương Không Minh mà mỉm cười, nói: “Tình tình của Tương đại quân sư, từ trước đến nay đều là không có sự tình gì tốt, tuyệt đối sẽ không lên điện tam bảo, lúc này đây, nếu là có chuyện tình gì muốn lão đạo xuất thủ, tuyệt đối sẽ không làm cho ngài phải thất vọng.”

“Như vậy đành phải cảm tạ đạo trưởng.” Tương Khổng Minh lập tức mặt mày hớn hở, cung kính cúi người thi lễ.

Công phu da mặt của hần biến chuyển cực nhanh, làm cho Hứa Hải Phong đứng bên cạnh phải cảm thán không thôi.

Đối với biểu hiện của Tương Khổng Minh lần này, hần cảm thấy rất nực cười. Lại có chút lúng túng xấu hổ.

“Hai mươi năm trước, Tây Nam đại hạn, ôn dịch hoành hành, Lão đạo trưởng ngài cũng biết việc này?” Tương Khổng Minh thu hồi lại vẻ tươi cười, chỉnh sắc hỏi.

Lão đạo trưởng trầm ngâm một lát, nói: “Không sai, thật là có việc này.”

“Học sinh từng nghe người ta nói, năm đó Man tộc ở Tây Nam đã bị ôn dịch lan tràn nghiêm trọng, người chết nhiều vô số kể. Nhưng có một vị lão đạo đã bất kể an nguy của bản thân, tiến nhập vào lãnh địa Man tộc, vì bọn họ mà luyện thuốc chữa bệnh, mấy năm ở lại trong đó đã cứu sống được rất nhiều người. Cho đến tận bây giờ, trong cảnh nội Man tộc vẫn còn rất nhiều con cháu hậu nhân của người đã từng chịu ân huệ, đã vì hần mà xây dựng một tấm bia tưởng sinh ngày đêm cúng bái, bọn họ gọi hần là Vạn Gia Sinh Phật.”

Nói tới đây, Tương Khổng Minh ngừng lại. Trong mắt của hần có chút ý cười, cứ như vậy nhìn thẳng vào Thái Ất chân nhân.

Nhẹ nhàng thở dài, lão đạo sĩ nói: “Việc này là do lão đạo gây nên, chỉ là, đã cách đây hai mươi năm thời gian, ngay cả bản thân lão đạo cũng đã sớm quên mất chuyện này.”

Tương Khổng Minh ha ha cười, dương dương đắc ý nói không nên lời.

Hứa Hải Phong nhướn mày, nói: “Quân sư đại nhân, chân nhân thật đúng là người có tấm lòng bao dung thiên hạ, có thể cảm động được cả trời đất....”

“Khụ khụ...” Tương Khổng Minh ho khan một tiếng, biểu tình trên mặt chớp mắt liền thay đổi, nghiêm trang hướng Thái Ất chân nhân vái chào thật sâu, nói: “Ngài có tấm lòng từ bi độ lượng, vô dục vô cầu. Học sinh cảm thấy ngài, có phong cách sống rất giống với người mà cả đời này tại hạ kính nể nhất, chính là Lô Phong a...”

Khi hắn nói xong, trong lòng bỏ lại một câu, tuy rằng Lôi Phong chết tương đối sớm, nhưng lão nhân gia ngài lớn tuổi như vậy, coi như ngày mai chết, cũng không tính là chết yếu —không đúng, ngày mai cũng không thể chết, ít nhất phải chờ hoàn thành xong kế hoạch của ta thì mới có thể chết.

Ánh mắt của hắn chuyển tới Hứa Hải Phong, thầm nghĩ, các người đều là tông sư, làm sao lại không thấy người đau xót, thương người như vậy.

Thái Ất chân nhân cùng Hứa Hải Phong đồng thời ngẩn ra, xưa nay bọn hắn đều bội phục Tương Khổng Minh có kiến thức rộng rãi, biết rằng, nếu bàn về học vấn quảng đại, trong thiên hạ khó có người có thể được như hắn.

Tuy nhiên, bọn hắn nghĩ nát óc ra cũng không nhớ nổi nhân vật Lôi Phong này, là nhân vật bậc nào, nhưng nếu xuất thân từ trong miệng của đại quân sư, có năng lực cùng so sánh với Thái Ất chân nhân, nói vậy cũng là một cao nhân ẩn sĩ tương đối có thân phận.

Lão đạo sĩ lắc đầu thở dài, nói: “Tương quân sư, ngài lại đang đánh cái chủ ý gì, xin mời cứ nói thẳng ra.”

Tương Khổng Minh đáp ứng một tiếng, hắn thu hồi lại suy nghĩ đang miên man trong lòng, nghiêm mặt nói: “Học sinh muốn mời đạo trưởng xuất mã, đi trước Tây Nam một chuyến.”

“Tây Nam?” Lão đạo sĩ cười cười, hơi lộ ra một tia kinh ngạc, hắn suy ngẫm một lát, hỏi: “Tương quân sư, có phải là ngài muốn lão đạo đi Tây Nam đem một chút quân đội Man tộc về đây?”

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh đồng thời mỉm cười, chính là trước mắt lão nhân gia không dám bất kính, cho nên, biểu tình trên mặt của Hứa Hải Phong vẫn bất động thanh sắc.

Nhưng Tương Khổng Minh lại không có khách khí như vậy, hắn cất tiếng cười to, nói: “Chân nhân, ngài làm sao lại nghĩ đến quân đội mọi rợ đây?”

Thái Ất chân nhân nhìn nét mặt của bọn họ, liền biết suy đoán của mình đã cách xa đến vạn dặm.

Bất quá, lão nhân gia như hắn đối với chuyện Tương Khổng Minh châm chọc cũng không tức giận, chỉ giải thích nói:

“Tây Nam Man tộc, tuy rằng vóc dáng thấp bé, nhưng bọn hắn rất có kinh nghiệm trong rừng núi, có thể cùng mãnh thú giao tiếp, nếu nói về tính chất từng cá nhân vốn có, cho dù là so sánh với dân tộc phương Bắc, Hung Nô nhân tính nhuệ, tuyệt đối cũng không có thua kém bao nhiêu. Nếu có thể đưa bọn họ huấn luyện thành Kiên Thành quân, như thế nào một đạo quân không kém gì chiến lực của ngũ đại quân đoàn.”

Không nghĩ tới lão nhân gia đối với dân tộc mọi rợ này, lại có đánh giá cao tới mức như vậy, hai người bọn họ nhìn nhau, đều thấy được vẻ ngạc nhiên ở trong mắt đối phương.

315. Chương 315: Vạn Gia Sinh Phật (2)

Hứa Hải Phong nghe ra trong lời của lão đạo nhân có một tia không vui, vội vàng nói: “Chân nhân sao lại nói thế, lời của ngài chúng ta sao lại không tin.”

“Học sinh có một chuyện không rõ, tưởng muốn thỉnh giáo chân nhân.” Tương Khổng Minh ở một bên đột nhiên hỏi.

“Nói đi.”

“Từ trước đến giờ chân nhân siêu phàm thoát tục, không biết vì sao lại đối với việc gây dựng họ thành quân lại cảm thấy hứng thú?”

Ánh mắt Thái Ất chân nhân căng thẳng, lập tức thâm thúy, thanh âm của hắn thông thả mà tràn ngập cảm tình: “Hai mươi năm trước, lão đạo đi qua tây nam. Không ngờ ngẫu nhiên nhiễm bệnh, nằm trong một khách sạn.”

Hai người Hứa Hải Phong tự nhiên biết, hai mươi năm trước, Thái Ất chân nhân đã sớm là tông sư. Vũ giả cấp số này trong ngày thường thân thể cường kiện, không bệnh không tai, nhưng một khi ngã xuống, đó chính là bệnh tới như núi sập, nghĩ muốn khởi hân, lại đúng là vô cùng phí sức.

“Khách sạn kia sợ lão đạo chết ở nơi đó, cố ý muốn đuổi lão đạo rời đi. Khi đó, lão đạo tâm tư không yên, trong mơ hồ, lại cảm thấy mạng không còn bao lâu. Vì vậy rời đi khách sạn, vốn định đi tìm một nơi non xanh nước biếc, chờ đợi đại hạn đến. Không ngờ, lại gặp một đôi vợ chồng Man nhân lên núi hái thuốc.”

Lão đạo sĩ nhớ về cuộc sống dĩ vãng, than thở không thôi: “Bọn họ nhìn thấy lão đạo chỉ có một mình, bèn cố sức đưa lão đạo xuống núi, ở lại một tháng trong nhà bọn họ. Nói cũng kỳ quái, một tháng sau, thân thể lão đạo không ngờ lại khỏe lại như trước.”

“Từ đó về sau, lão đạo ở lại nơi đó nửa năm, vừa lúc gặp phải ôn dịch lây lan, nên lão đạo liền xuất thủ cứu người.”

“Ai...” Tương Khổng Minh thở dài, nói: “Lão nhân gia thật quá nhân từ, nếu đổi lại là học sinh, phải hủy đi cầu điểm kia mới hả giận.”

Nghe lời hắn nói, lão đạo sĩ đỏ khóc đỏ cười: “Nhiều năm qua rồi, việc này cũng không cần nhắc lại.”

“Lão nhân gia ở mấy năm?” Hứa Hải Phong dò hỏi.

Lỗi tai Tương Khổng Minh lập tức đứng lên, vấn đề này đối với hắn mà nói, cũng vô cùng trọng yếu.

“Suốt ba năm.” Lão đạo sĩ nhàn nhạt nói.

“Thời gian ba năm, trách không được ngài lại khẳng định như thế.” Tương Khổng Minh gật đầu, phảng phất như lâm bầm nói.

Chỉ là Hứa Hải Phong hiểu được ý tứ của hắn.

Với ánh mắt của Thái Ất chân nhân, ở một chỗ ba năm dài, nếu còn không làm ra được đánh giá chính xác, vậy hắn cũng không xứng với danh xưng thiên hạ đệ nhất nhân.

“Người sống trên núi nghèo khổ thất vọng, Man nhân lại bị kỳ thị so với người Hán, thú săn được luôn luôn phải bán với giá kém hơn giá trị thực đến ba thành. Cuộc sống của bọn họ khốn khổ, cơ hồ là nhà cửa đổ nát. Nhưng nguyên nhân chính vì như thế, mỗi một Man nhân đều là hán tử có thể chịu cực chịu khổ rất kiên cường.”

“Chỉ cần có thể cho bọn họ được chút chỗ tốt, bọn họ có thể giao trái tim cho người. Nếu là trên chiến trường, bọn họ khẳng định là tướng sĩ anh dũng thiện chiến...” Dừng lại một chút, lão đạo sĩ bổ thêm một câu: “Đương nhiên, ngoại trừ Hắc Kỳ quân.”

Kiến thức qua lực chiến đấu của Hắc Kỳ quân, cho dù Thái Ất chân nhân còn muốn khen Man nhân, cũng không thể nhắm mắt nói dối.

Lực chiến đấu của Man nhân có thể còn hơn Hắc Kỳ quân, những lời này dù là bản thân lão đạo sĩ cũng không tin tưởng.

Lúc này đây, ngay cả Hứa Hải Phong cũng cảm thấy ngoài ý muốn, lần này lão đạo sĩ nói chuyện, rõ ràng chính là dụ dỗ Hứa Hải Phong đi gây dựng một chi bộ đội Man nhân.

Lão nhân gia hứng thú với việc này như thế, chứng thật là một chuyện khác thường.

“Ta hiểu rồi...” Tương Khổng Minh đột nhiên nặng nề vỗ tay một cái, hô to nói.

“Cái gì?”

“Hắc hắc, học sinh rõ ràng vì sao lão tiên trưởng sùng bái Man nhân như thế, mà hi vọng chúng ta có thể gây dựng một chi bộ đội Man nhân.”

“Vì sao?” Hứa Hải Phong hỏi, Tương Khổng Minh không hổ là Tương Khổng Minh, không ngờ có thể đoán ra ý đồ của Thái Ất chân nhân, chẳng lẽ thuật đọc tâm của hắn lại có tác dụng với cả vũ giả cấp tông sư rồi sao?

“ Man nhân sinh sống khốn khổ, sinh hoạt trong núi lại càng gian nan. Ngọa Long thành chúng ta nuôi dưỡng một binh lính cũng đủ cho một gia đình họ sử dụng trong mấy năm. Nếu học sinh không có đoán sai, lão tiên trưởng là động lòng thương hại, muốn chúng ta dùng tiền lương đi đổi lại sự thuần phục của bọn họ.” Tương Khổng Minh mỉm cười nói.

“ Ai...Tương quân sư quả nhiên liệu sự như thần, lão đạo đúng là có tâm tư này. Đáng tiếc, triều đình thủy chung sợ họ như mãnh thú, tránh né còn không kịp. Nếu không, lực chiến đấu như vậy, cũng không tới phiên các người.”

Hứa Hải Phong nhìn Tương Khổng Minh gật đầu, nhìn Thái Ất chân nhân nói: “ Nếu lão nhân gia đề cử, vậy còn có gì để nói, chỉ là...”

Hứa Hải Phong dừng ở hai mắt lão nhân gia, nói: “ Binh hung chiến nguy...”

“ Chết trận so với chết đói thì cũng tốt hơn.” Lão đạo sĩ chậm rãi nói: “ Huống chi, lấy mạng một người đổi lại mấy năm thực vật cho cả nhà, bọn họ không làm cho người thất vọng.”

“ Đã như vậy, ngài yên tâm, chỉ cần là thủ hạ của Phong nhi, liền tuyệt đối không có đối xử lạnh nhạt với bọn họ.”

“ Chẳng qua có bao nhiêu năng lực lấy được bao nhiêu thực vật, bọn họ có được đãi ngộ gì, còn phải xem biểu hiện của bọn họ mới được.” Tương Khổng Minh ở một bên bổ sung, trong lòng hẩn thầm nghĩ, khá lắm chủ công, mỗi lần đều là ngài làm người tốt, không hổ là chủ công a.

Thái Ất chân nhân cười to, trong thanh âm lộ ra vẻ cao hứng vô cùng: “ Được, vậy lão đạo thay thế bọn họ đa tạ hai vị.”

“ Lão nhân gia đừng khách khí, đây chính là việc đôi bên cùng có lợi mà.” Tương Khổng Minh cười a a nói.

Lão đạo sĩ phảng phất như buông xuống một kiện tâm tư, đột nhiên hẩn nhẹ giọng hỏi: “ Tương quân sư, chuyện hai mươi năm trước, lão đạo nhờ kỹ chưa từng nói với bất cứ kẻ nào, người làm sao biết được?”

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh cười vui vẻ dị thường: “ Ngài còn nhớ, năm đó ngài vì cứu người, từng xuống núi mấy lần, ở thành trấn gần bên mua nhiều dược phẩm, có việc này không?”

Lão đạo sĩ trầm ngâm chốc lát, nói: “ Trong núi đơn sơ, vạn vật thiếu thốn, lão đạo không thể không rời núi mua sắm.”

“ Đúng vậy, ngài đi mấy lần, lại phát giác có một nhà bán dược phẩm rất rẻ, cho nên sau này mỗi khi mua sắm, cơ bản là đến đó mua.”

Hai hàng lông mày của Thái Ất chân nhân vừa động, nói: “ Chẳng lẽ nhà dược đó có vấn đề?”

“ Đúng vậy...” Tương Khổng Minh vỗ tay, nói: “ Ngài thật là cao minh, chỉ đoán liền trúng. Nhà dược kia kỳ thật là một ám điểm của Ma Môn ở tây nam.”

“ Người chủ sự của bọn họ, nhận ra thân phận của ngài, vì vậy cố ý hạ giá thật thấp. Hẩn thật cũng không chủ tâm lấy lòng ngài, chỉ là sau khi nhìn thấy vị thiên hạ đệ nhất cao thủ như ngài thì sinh ra phản ứng tự nhiên thôi.” Tương Khổng Minh cười nói.

Việc làm của lão đạo sĩ cũng chưa từng tuyên dương, nhưng người tính không bằng trời tính, còn bị người trong lúc vô tâm dò thám biết được.

Thế lực Ma Môn dưới thời đại của Lê Ngạn Ba cường thịnh nhất, nếu biết được Thái Ất chân nhân xuất hiện trong lãnh địa của Man tộc tại tây nam, đương nhiên phải lưu tâm ba phần.

Người kia làm việc lại càng cẩn thận, thậm chí còn phái người xâm nhập lãnh địa Man tộc, lấy cớ thu mua da thú, cùng bọn họ đặt lên quan hệ, cuối cùng biết được nhân quả bên trong.

Hẩn cũng không biết lão đạo sĩ từng gặp rủi ro, có lẽ ở trong tim của hẩn, thân phận lão đạo sĩ cơ hồ đã ngang hàng với thần linh.

Thần linh có sinh lão bệnh tử sao? Đương nhiên không có, cho nên hắn cũng không nghĩ về phương diện này.

Theo hắn xem ra, lão đạo sĩ nổi lòng từ bi, nên chịu khổ cực, không hề có mưu đồ gì khác.

Không khỏi đối với lão nhân gia bội phục đến sát đất, vì vậy đem việc này viết rõ trong thư, trình giao cho tổng đường.

Từ sau khi Lê Ngạn Ba thoái ẩn, hết thấy hành động của Ma Môn, đều do một tay Tương Khổng Minh xử lý. Chuyện này đương nhiên cũng không thể giấu được hắn.

Lão đạo sĩ thở dài, nói: “ Người muốn lão đạo đi một chuyến đến Man tộc tây nam, không phải vì gầy dựng quân đội, là vì cái gì?”

Tương Khổng Minh thu liễm tươi cười, nói: “ Vốn muốn mời ngài liên lạc, nhượng cho Hắc Kỳ quân chúng ta giả mạo Man tộc binh lính. Chẳng qua, nghe xong lời này của ngài, dứt khoát trực tiếp thu lấy bọn họ là được.”

Thái Ất chân nhân ngẩn ra, hỏi: “ Giả mạo quân đội Man tộc? Các người muốn làm gì?”

Khóe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia cười nhẹ, vẻ tươi cười tràn ngập sự tự tin mãnh liệt không cách nào diễn tả, hắn nhẹ nhàng, từ trong miệng học ra hai từ: “ Thái Nguyên...”

“ Thái Nguyên?” Hai mắt lão đạo sĩ chợt bộc phát ra ánh mắt khó thể tin, dù với định lực của hắn, khi nghe đến hai từ này cũng có chút không khống chế được mà quay đầu nhìn.

Lúc này, thời khắc này, kẻ địch lớn nhất của Hứa Hải Phong là Khải Tắt nhân.

Thái Ất chân nhân không phải người bình thường, tin tức Khải Tắt đại quân áp cảnh tuyệt đối không thể gạt được hắn. Hứa Hải Phong đem những người yếu đuối bạc nhược trong Ngọa Long thành dời đến đại doanh phương tây, lại càng chứng minh tính chính xác của tin tức kia.

Vô luận là hắn, hay là người bên ngoài, đều tưởng rằng Hứa Hải Phong lo lắng, là làm sao đối phó sự tiến công kế tiếp của Khải Tắt nhân.

Nhưng vô luận thế nào hắn cũng không nghĩ đến, Hứa Hải Phong lại muốn ở thời khắc mấu chốt này, rời đi Ngọa Long thành.

Hơn nữa, càng làm cho hắn giật mình chính là, nghe cách nói của Hứa Hải Phong, chính là muốn đem Hắc Kỳ quân, lực chiến đấu lớn nhất của chiến dịch này mang đi. Vậy khi Khải Tắt đại quân áp thành, bọn họ sẽ dùng thứ gì đi ngăn cản.

“ Phong nhi, người phải suy nghĩ cho kỹ.”

“ Đúng vậy, Phong nhi đã suy nghĩ kỹ.”

Thái Ất chân nhân chậm rãi sụp hàng lông mày, nhắm lại hai mắt: “ Ngọa Long thành, mới là gốc rễ của người. Thái Nguyên...thật sự quá xa.”

Hai mắt Hứa Hải Phong nhắm nhìn lão đạo sĩ, nhưng ánh mắt phẳng phất như xuyên thấu qua thân thể của lão.

Giờ khắc này, trong mắt Tương Khổng Minh, không hiểu lại sinh ra một tia ảo giác.

Trong mắt Hứa Hải Phong đang nhìn, là cả Đại Hán. Ở trong mắt của hắn, dung nạp, chính là bản đồ của cả đế quốc. Hoặc là, càng thêm rộng lớn...

“ Tranh bá Trung Nguyên...Lại làm sao thiếu được ta – Hứa Hải Phong.”

Thanh âm cao ngạo bay quanh trong phòng, thật lâu vang xa.

316. Chương 316: Hành Quân

Nó tọa lạc tại phía tây thùy Đại Hán, tọa bắc hướng nam, liên miên mấy ngàn dặm.

Nó vòng qua thảo nguyên phương bắc cùng đại hà phương nam, đem trăm dặm bình nguyên rộng lớn chia ra làm hai.

Ngay giao giới giữa sơn mạch cùng bình nguyên, một chi đội ngũ tinh hãn đã yên lặng đi suốt đoạn đường suốt mấy ngày.

Ánh bình minh lại bao phủ cả đại địa, người bên trong doanh địa lại bắt đầu làm ra chuẩn bị.

Lại qua thêm thời gian một bữa cơm, mặt trời rốt cục đã lộ ra một mảnh. Ánh nắng trải dài, thật giống như nước thép mới ra lò, quang mang bắn ra bốn phía, người khác không cách nào nhìn thẳng.

Nhưng đôi mắt của Hứa Hải Phong cũng không hề bị ảnh hưởng, ánh mắt của hắn đuổi theo mặt trời đỏ nhĩn nhĩn thẳng lên, cho đến khi ánh sáng chiếu rọi biển mây phía chân trời, phẳng phất như đám mây đủ màu, đẹp như cẩm tú.

“ Thái Hành sơn thật dài a...” Hứa Hải Phong thì thào nói.

Nhìn về Thái Hành sơn nơi xa, phiến núi non xinh đẹp liên miên bát ngát, quần phong cao sấp tận trời, như mào vua cửu ngũ chí tôn, lờ lờ tỏa sáng. Phù hợp với núi non pháp phồng nhiều sắc thái, giống như khổng tước xòe đuôi, diễm lệ mê người.

Chỉ là rơi vào trong mắt Hứa Hải Phong, cảnh sắc mỹ lệ vô cùng ý thơ kia cũng không còn cách nào gợi lên nửa điểm hứng thú của hắn.

Quả thật vô luận là ai, ở địa phương này đi suốt mười ngày chỉ sợ cũng không còn được lòng hăng hái.

“ Chúng ta đi đã rất nhanh.”

Thanh âm già nua vang lên ở phía sau hắn, Thái Ất chân nhân chậm rãi đi tới bên người hắn.

“ Lão nhân gia lớn tuổi như vậy, còn phải bốn ba như thế, Phong nhi thật sự là tội quá...” Hứa Hải Phong cung kính hành lễ với lão đạo sĩ.

Thái Ất chân nhân thân nhiên cười nói: “ Hải tử ngươi, lão đầu như ta còn không chịu vận động nhiều một chút, thì xem như thật sự sẽ rỉ sét.”

Ánh mắt của lão đạo qua trên người những sĩ tốt Hắc Kỳ quân đang dọn dẹp chỗ nghỉ đi ra.

Trong lòng Hứa Hải Phong đột nhiên có cảm giác, ngưng thần nhìn lại. Chỉ thấy ánh mắt của lão đạo sĩ có chút phức tạp.

“ Ngài làm sao vậy?”

“ Ai..Hùng binh như thế, thật sự là vượt xa sự dự liệu của lão đạo sĩ.”

Thái Ất chân nhân cảm thán, sau khi lão kiến thức qua thực lực của trọng giáp bộ binh Hắc Kỳ quân, liên đới với quân đội nổi danh khắp thiên hạ này đánh giá rất cao. Nhưng cho đến khi lão theo đám người Hứa Hải Phong đi trên đường núi gập ghềnh này suốt bao nhiêu ngày, mới biết được mình đã xem thường những thiết huyết quân nhân vẫn luôn trầm mặc không bao giờ lên tiếng kia.

Đường núi khó đi, điều này là lẽ thường mà tất cả mọi người đều biết.

Ở trên sơn đạo, nếu chỉ đi một người, cũng đã gặp khó khăn thật lớn.

Nhưng nếu là một chi quân đội, nghĩ muốn đi trên con đường này, đường núi còn chưa được khai khẩn, vậy việc hành quân của bọn họ khó gặp trăm lần đi trên đất bằng.

Từ xưa tới nay, cho tới bây giờ chưa từng có một chi quân đội nào có thể hành quân trên đường núi dài như vậy.

Nhưng bản ghi chép này hôm nay rốt cục đã bị phá vỡ.

Hắc Kỳ quân, bọn họ phảng phất sinh ra là để phá vỡ những bản ghi chép đã từng tồn tại.

Lúc này, bọn họ đang làm một chuyện mà ở trong mắt mọi người vốn là chuyện không thể tưởng tượng.

Năm ngàn người, suốt năm ngàn người, còn có ngựa của họ, suốt năm ngàn con ngựa.

Những con ngựa cao lớn này, không ngờ cũng có thể đi nhanh trên con đường núi nhỏ hẹp gập ghềnh.

Ánh mắt Hứa Hải Phong đảo qua trong đám người, đột nhiên nhướng mày, lớn tiếng quát: “Lâm Gia Huy.”

“Có mặt tướng.” Lâm Gia Huy hô to một tiếng, thân thể cao cao nhảy lên, sau mấy lần nhấp nhô, đã đến trước người Hứa Hải Phong.

“Thám tử đâu?”

Lâm Gia Huy cung thuận cúi đầu, nói: “Tối hôm qua đã phái ra.”

“Bọn họ làm sao vậy?” Hứa Hải Phong dùng ngón tay chỉ thành viên bộ đội đặc chủng không có tinh thần, hỏi.

Sắc mặt Lâm Gia Huy đỏ lên, thoáng chần chờ, lập tức nói: “Mấy ngày nay hành quân trên đường núi, bọn họ phải phụ trách thăm dò địa hình, tìm tòi đường đi, che giấu hành tung, có điểm quá mệt mỏi.”

“Hừ...” Hứa Hải Phong hừ một tiếng.

Nghe ra trong thanh âm Hứa đại thống lĩnh vô cùng bất mãn, sắc mặt Lâm Gia Huy lại càng lúc đỏ lúc xanh.

“Ta biết các người khổ cực, hành quân mấy ngày nay, chứng thật là trước kia các người chưa bao giờ kinh nghiệm qua. Hơn nữa hết thảy công việc bên ngoài đều giao cho các người phụ trách, khiến cho các người càng thêm khổ cực.”

Lâm Gia Huy kinh ngạc đưa mắt nhìn khuôn mặt của hắn, trong lòng kỳ quái, không phải Hứa Hải Phong muốn mắng thành viên bộ đội đặc chủng của mình sao? Như thế nào lại giải thích cho người của mình.

“Nhưng...” Hứa Hải Phong đưa mắt nhìn Lâm Gia Huy vừa ngẩng đầu lên, nói: “Người phải biết rằng, Hắc Kỳ quân cũng là những người bình thường, bọn họ không hề có võ công. Hơn nữa, trên người bọn họ còn mang theo y giáp nặng hơn một trăm cân.”

Lâm Gia Huy lập tức cứng họng, hắn đỏ mặt, khom người nói: “Dạ, mặt tướng rõ ràng.”

Hứa Hải Phong vung tay lên, Lâm Gia Huy lập tức xoay người rời đi.

Hắn đi nhanh tới trước mặt bọn thuộc hạ của chính mình.

Thành viên bộ đội đặc chủng chứng kiến vẻ mặt bất thiện của hắn, không khỏi có chút tao động dù rất nhỏ.

Ánh mắt của Lâm Gia Huy đảo qua trên mặt bọn họ, lời nói sắc bén: “Xem hình dáng các người, không chút tinh thần, còn giống giang hồ hảo hán sao?”

Bọn họ đồng loạt ngẩn ra, theo sau đồng thời biến sắc.

Nhưng Lâm Gia Huy cũng không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, lập tức quát: “Xem Hắc Kỳ quân, những binh lính bình thường, bọn họ thế nào? Bọn họ không hề có võ công trong người, nhìn lại bộ dáng của các người mà xem...”

Mọi người nhìn nhau, tuy đối với Lâm Gia Huy nảy sinh bất mãn, nhưng tinh thần diện mạo của Hắc Kỳ quân ai cũng nhìn thấy, bọn họ dù sao cũng không thể nhắm mắt nói là không thấy.

Xa xa, công lực Thái Ất chân nhân dữ dội thâm hậu, một lời của Lâm Gia Huy không thể gạt được tai mắt của lão nhân gia.

Nghe được hắn nhắc tới những binh sĩ bình thường Hắc Kỳ quân, khóe miệng lão đạo sĩ có chút co quắp.

Điều này sao có thể so sánh?

Cũng không biết Hứa Hải Phong làm sao huấn luyện ra đội quân khiến cho người ta kinh khủng tới phát sợ này.

Phàm là đi qua đường núi, hẳn là ai cũng biết đường núi rất khó đi, mà dù là lão nhân gia bốn ba mấy ngày ở đường này, đều có dự triệu xương cốt cũng muốn tê dại. Chẳng qua, điều này là do ông ta quá lớn tuổi.

Vậy Hắc Kỳ quân?

Nếu không phải trên người bọn họ đầy vẻ phong trần, nếu không phải y giáp dính đầy bùn đất, lão đạo trưởng thật dám nghĩ rằng bọn họ mới từ Ngọa Long thành xuất phát ngày đầu tiên.

Bởi vì bọn họ không phải đi tay không.

Bởi vì không có truy trọng bộ đội, nên toàn bộ binh khí,铠 giáp, thậm chí lương khô nước uống, đều do bọn họ đeo trên người mình.

Sức nặng đó tựa hồ tương đương với sức nặng một thân thể người.

Mà ngoại trừ điều đó, bọn họ còn mang theo một chút đồ vật khác, đó là lễ ra mắt mà Tương Khổng Minh chuẩn bị cho Man nhân.

Năm ngàn người mỗi người mang theo vài món, cộng lại cũng là một phần lễ vật không nhỏ.

Nhiều thứ như vậy, cơ hồ đã bằng sức nặng của chính cơ thể họ.

Nhưng bọn lính Hắc Kỳ quân trên lưng công theo những thứ như vậy, cả đám lại làm như không có cảm giác, vẫn bước nhanh như bay, không chút nào kêu khổ.

Hơn nữa bọn họ ăn uống cũng không hề có yêu cầu gì.

Mỗi một bữa ăn của bọn họ chỉ là những món ăn đen đen thô sơ gì đó.

Ăn thức ăn như vậy, không ngờ vẫn có thể bảo trì thể lực dư thừa, có thể thấy được gốc rễ của bọn họ vững chắc đến thế nào.

Bọn họ cũng không mang theo lều trại, đoàn người cứ đến mỗi tối, đều nằm ngủ ngoài trời.

Dù trên mặt đất dơ bẩn thế nào, chỉ cần có mệnh lệnh, bọn họ liền trải xuống đất một lớp vải bố thật dày, sau đó cứ như vậy nằm thẳng xuống, vẫn ngủ cho đến khi trời sáng, lại tiếp tục hành quân.

Ăn uống đơn sơ như thế, vậy mà những binh lính bình thường này lại không hề bị bệnh.

Có thể thấy được, cho dù bọn họ có bình thường cũng không bình thường được bao nhiêu.

Nếu nói, có thể đem binh lính thủ hạ huấn luyện đến tiêu chuẩn như thế, là bản lãnh của Hứa Hải Phong. Vậy chân chính làm cho lão nhân gia kinh hãi chính là những huyết tửu chiến mã.

Năm ngàn thất chiến mã, làm Thái Ất chân nhân không sao tưởng nổi.

Con ngựa không thể so với loài người, chúng nó không có trí tuệ, nghĩ muốn đi trên đường núi, đó là càng thêm khó khăn hơn gấp trăm lần.

Nhưng những con ngựa lại có vẻ phục thiếp cực kỳ, ở trên đường núi gập ghềnh đi theo phía sau lưng chủ nhân, không hề có một con nào rút đội.

Vô luận con đường khó đi cỡ nào, chỉ cần người vừa đi qua, thì con ngựa cũng có thể đi từng bước lướt qua.

Lão nhân gia du hành trăm năm, còn là lần đầu tiên nhìn thấy súc sinh nghe lời đến như thế, nếu chỉ là một hai con, còn không kỳ lạ, có thể còn giải thích cho qua.

Nhưng năm ngàn con ngựa đều như vậy, vậy có chút quỷ dị, quỷ dị đến mức làm cho lòng người phát lạnh.

Ánh mắt của Thái Ất chân nhân đảo qua trên mặt các chiến sĩ.

Vẫn là gương mặt im lìm không phản ứng, khuôn mặt không biết mệt mỏi, ở trong mắt bọn họ, lão đạo sĩ không thể nhìn ra có sự dao động nào.

Nuốt nước bọt, lão nhân gia ông ta cảm thấy may mắn, đây là Hắc Kỳ quân, không phải địch nhân.

Nếu nói trước khi tới đây, lão đối với việc chỉ năm ngàn người có thể tạo ra tác dụng gì trên chiến trường mà nghi vấn thật sâu, vậy hiện tại, lão lại cảm thấy một tia chờ mong cấp bách.

Lâm Gia Huy còn chưa nói hết, tiếp tục nói: “ Nếu các người tự thấy không chịu nổi, vậy trở về đi thôi, ta sẽ hướng gia trưởng sư trưởng các người bẩm báo.”

Sắc mặt các thành viên đồng thời nổi lên biến hóa vi diệu, một khi để cho trưởng bối sư môn biết được, vậy bọn họ làm gì còn mặt mũi tiếp tục lăn lộn trên giang hồ. Chỉ sợ đến lúc đó, bọn bè rời bỏ, trục xuất sư môn, là kết cục duy nhất của bọn họ.

“ Lưu lại, thì lập tức khởi lên tinh thần, đi...” Lâm Gia Huy khê quát một tiếng, dùng lực bên trong đan điền, chấn đến lỗ tai phát đau một trận.

Những lời này thật đúng là có chút tác dụng, những giang hồ hán tử ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn qua giống như đang tràn đầy tinh thần.

Chỉ thấy Lâm Gia Huy vung tay lên, bọn họ lập tức tản ra mọi nơi, trong chốc lát đã không còn nhìn thấy tung tích.

Không cần hỏi, nên làm gì thì đi làm điều đó.

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, Lâm Gia Huy quả thật có thủ đoạn, ở trong bộ đội đặc chủng đã có được uy tín nhất định.

Lâm Gia Huy đi tới trước mặt Hứa Hải Phong, khom người nói: “ Chủ công, xin yên tâm, bộ đội đặc chủng không có hán tử vô dụng.”

Nhìn hẩn thật sâu, Hứa Hải Phong nói: “ Được.”

Hẩn ngẩng đầu nhìn về phương xa, mục tiêu của hẩn đã không còn xa.

“ Hành quân, tốc độ nhanh hơn.”

317. Chương 317: Man Nhân (1)

Đường núi trước mặt cũng không phải là con đường lớn rộng rãi thẳng tắp, cũng không phải những con đường mòn gập ghềnh trong núi non trùng điệp gian nan.

Đường núi này có chút quanh co khúc khuỷu, con đường càng lúc càng vô cùng biến ảo, giống như là tương lai của loài người, không thể nào nắm giữ.

“ Ở phía trên...”

Thái Ất chân nhân thì thảo nói, trong ánh mắt của lão tràn ngập cảm tình nói không nên lời. Đối với nơi này, lão cũng chưa từng quên lãng.

“ Nơi này là?”

“ Thiên Phong trại, là một trong lễ tám trại của Man tộc, một trong những doanh trại có lời nói giá trị nhất.” Thái Ất chân nhân ánh mắt sâu xa: “ Trại chủ Thiên Phong trại có uy vọng trong lòng Man nhân, như mặt trời giữa trưa, nếu có thể thuyết phục hẩn, vậy các người có thể tung hoành tại tây nam mà không cần cố kỵ.”

“ Ô...” Một tiếng kèn dồn dập phá không vang lên, cắt qua thiên không.

Hứa Hải Phong nhìn về phía Thái Ất chân nhân, trên mặt lão đạo sĩ là thần sắc dễ khóc dễ cười.

“ Chúng ta tới quá đường đột, phỏng chừng quân đội dưới chân núi đã bị bọn họ phát hiện.”

“ Vậy sao? Vậy là hiểu lầm thôi.”

“ Đúng vậy, đợi lão đạo đi tới giải thích một phen là được.”

Thần sắc Hứa Hải Phong vừa động, đột nhiên nói: “ Chân nhân chậm đã.”

Thái Ất chân nhân quay đầu, khó hiểu nhìn hắn.

Hứa Hải Phong lộ ra tia mỉm cười, nói: “ Nếu bọn họ hiểu lầm, vậy để chúng ta thử xem đảm khí của bọn họ thế nào.”

“ Vậy...” Chân mày của lão đạo sĩ khẽ cau lại, nói: “ Chỉ sợ sẽ thương tổn hòa khí.”

Khẽ lắc đầu, Hứa Hải Phong nói: “ Tương đại quân sư từng nói qua một câu, Phong nhi đối với việc này tràn đầy đồng cảm.”

“ Ân?” Đưa mắt nhìn Hứa Hải Phong, nếu là lời của Tương Khổng Minh, sợ là không dễ nghe.

Quả nhiên, khóe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia cười lạnh: “ Vô luận là người nào, chỉ là thi ân đơn thuần hoặc là nghiêm khắc trừng trị, cũng không phải kế hoạch lâu dài. Nếu muốn để cho bọn họ nghe lời, trước khi đưa ra chỗ tốt, thì phải cho họ nhìn thấy rõ ràng thực lực của chúng ta, biết hậu quả phản loạn sẽ là gì. Ân uy đều thi triển, mới là đạo vương giả.”

Thái Ất chân nhân trầm ngâm chốc lát, rốt cục lắc đầu thở dài, không còn kiên trì ý kiến của chính mình.

“ Tàn Dũng, Triết Biệt, mang theo hai trăm người, chuẩn bị sẵn sàng, đi theo ta.”

Nếu Thái Ất chân nhân không phản đối, nơi này đương nhiên do Hứa Hải Phong làm chủ.

Tiếng bước chân chinh tề vang lên trầm muộn bên ngoài sơn trại.

Trên tháp cao bên trong sơn trại, hai bóng người mặt đầy ngưng trọng nhìn kỹ chi đội ngũ đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt mình.

Ngay nửa canh giờ trước, một vị trưởng lão trong trại phát hiện trên đường núi xuất hiện rất nhiều người xa lạ.

Tuy chỉ xa xa nhìn xuống, nhưng liền lập tức có thể phán đoán đó là một chi quân đội.

Hơn nữa nhân số đối phương thật nhiều, xa xa ngoài ý liệu của hắn.

Càng làm cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng chính là, đây lại là một chi kỵ binh bộ đội.

Chẳng qua vô luận thế nào, phương hướng đi tới của chi đội ngũ chỉ có một chỗ. Cho nên hắn lập tức thổi vang tù và cảnh báo treo cao trên điểm cao nhất trong trại.

“ Đại trưởng lão, bọn họ là ai?”

Một người trên tháp cao chậm rãi hỏi.

“ Xem gương mặt người đầu lĩnh, hắn là người Hán. Chỉ là...ta cũng không nghĩ ra trong người Hán có chi quân đội nào lại có trang phục như thế.”

Một lão nhân râu tóc bạc phơ lẳng lẳng nói.

“ Người Hán, hừ...đám người lòng tham không đáy. Chẳng qua, bọn họ ăn mặc như vậy, nghĩ muốn công kích sơn trại của chúng ta sao?” Trong lời nói của hắn mang theo sự khinh thường.

“ Canh Dương, không thể sơ ý.”

“ Ngài yên tâm, bọn họ tới đây cũng không phải lần đầu tiên. Lại có bao giờ chiếm được tiện nghi.” Canh Dương hào sảng nở nụ cười.

Hắn đưa tay gỡ xuống một cây cung lớn, cây cung cũng không có chút xa hoa, vừa nhìn là biết sản phẩm thô chế, nhưng hắn cầm trong tay, đôi mày lập tức nhướng lên vô cùng tự tin.

Khai cung lắp tên, buông tay...

Mũi tên như sao rơi, bắn dính lên mũ giáp của một binh lính.

Bên trong trại nổi lên một trận hoan hô kịch liệt, bọn họ đang cổ vũ cho tộc trưởng của mình.

“ Đỉnh...”

Một tiếng vang cực kỳ thanh thúy, mũi tên kia rơi xuống đất, mà tên binh lính khe khẽ giật người sau đó cũng không có động tĩnh gì khác.

Sắc mặt Canh Dương khe biến, một mũi tên này có bao nhiêu lực đạo, trong lòng hắn hiểu rõ.

Cho dù trên đỉnh đầu người này có mũ giáp đao thương không vào, nhưng đầu của hắn cũng phải bị trùng kích, vì sao lại làm như không có chuyện gì.

Trong tim của hắn lần đầu tiên đối với tài bắn cung của mình có một tia hoài nghi.

Thấy được tình huống như thế, tiếng hoan hô từ từ chậm lại, cuối cùng lâm vào sự an tĩnh như cõi chết.

“ Khỏi giáp như mai rùa cứng này của họ, quả thật tương đối khó khăn.” Canh Dương gượng cười một tiếng, thấp giọng nói.

“ Dưới chân núi có bao nhiêu người?” Đại trưởng lão đột nhiên hỏi.

“ Mấy ngàn người.” Canh Dương cười khổ nói, thanh âm của hắn không hề nắm chắc.

Một mũi tên của Canh Dương mặc dù thật nhanh, nhưng so với Triết Biệt, xen lẫn giữa những người đương thời, tốc độ của mũi tên này quả thật không đủ nhìn.

Chỉ là dưới sự ra lệnh của Hứa Hải Phong, không có bất cứ kẻ nào làm ra phản ứng, tùy ý cho mũi tên bắn lên người những binh sĩ vô trang hạng nặng.

Quả nhiên, mũi tên vô ích tạo thành sự trùng kích vượt xa với ý muốn ngăn chặn nó.

Chẳng qua, một mũi tên này của Canh Dương cũng làm cho Hứa Hải Phong thất kinh, nghĩ không ra tại địa phương này không ngờ cũng nhìn thấy một vị cao thủ, còn lại là một vị nhất phẩm hảo thủ, lại làm sao không làm cho hắn giật mình.

“ Triết Biệt...”

Theo một tiếng hiệu lệnh của Hứa Hải Phong, Triết Biệt kéo Khai Thiên Cung dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Một đạo ánh sáng xẹt qua phía bầu trời vẽ ra một đường cong mỹ lệ, chiếc tù và cài trên tháp cao bị bắn vỡ, chính là bị một mũi tên ngạnh sanh bắn nát.

“ Sưu...” Cho đến lúc này, tiếng rít gió của mũi tên mới truyền vào trong tai mọi người.

Bên trong sơn trại một trận hỗn loạn. Trong mắt Canh Dương cùng đại trưởng lão hiện lên thần sắc khó tin.

“ Ha ha...” Một đại hán phát ra tiếng cười đỉnh tai nhức óc, phảng phất như dã thú tru lên, làm lòng người khác sinh ra sự sợ hãi.

Tần Dũng đi nhanh tới, đi tới trước cửa trại, có chút tiếc nuối nhìn hai bàn tay trống trơn của mình.

Hai đồng sư tử của hắn, phân lượng quả thật không nhẹ, nghĩ muốn mang đến đó là việc quyết không thể nào.

Hướng chi mang theo hai đồng sư tử, đây không phải nói cho người khác, Tần Dũng Tần đại dũng sĩ tự mình đến hay sao.

Cho nên hiện tại, không thể làm gì khác hơn là phải bỏ lại.

Chỉ thấy hắn nhìn trái một cái, nhìn phải một cái, lại giống như nhìn thấy cái gì, đi nhanh tới hướng sườn tây của cửa trại. Đi tới trước một đại thụ cỡ hai người ôm, đột nhiên cất tiếng cười to lên.

Mọi người trơ mắt nhìn hắn, không biết hắn đang định làm gì.

“ Không thể nào.” Tuy mơ hồ đoán trúng ý nghĩ của hắn, nhưng Hứa Hải Phong vẫn thì thầm cười khở.

Người này lần nào cũng phải làm ra hành động thật kinh người mới được hay sao?

Cúi người xuống, hai tay Tần Dũng ôm lấy thân cây, hắn rống to một tiếng, ra sức nhổ lên.

Đại thụ này cũng đã hơn vài chục năm, gốc rễ ăn sâu dưới đất, cùng bùn đất quấn chặt một chỗ, vô cùng phức tạp, làm sao có thể dễ dàng rút ra như thế.

Nhưng thần lực của Tần Dũng to lớn, đã rõ ràng vượt qua tiêu chuẩn của loài người.

Dưới sức mạnh khủng khiếp của hắn, đại thụ run rẩy, dần dần, từ từ nhấc lên, rễ cây bám theo bùn đất màu vàng.

“ A...”

Nương theo một tiếng rống giận kinh thiên động địa, đại thụ to lớn kia rốt cục bị Tần Dũng ngạnh sanh nhổ lên.

Tần Dũng cười lớn, khiêng đại thụ, đi tới trước cửa trại, cao giọng quát: “ Mau nhanh đi ra đầu hàng, nếu không lão tử sẽ đánh vào.”

Đại trưởng lão cùng Canh Dương nhìn nhau, bọn họ đồng thời nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của đối phương.

“ Tộc trưởng, mang bọn nhỏ đi mau.” Đại trưởng lão đột nhiên thấp giọng quát.

Canh Dương quả quyết lắc đầu: “ Không, muốn đi thì là ngài đi.”

“ Ta lớn tuổi, lưu lại là đúng.”

Ánh mắt Canh Dương hiện lên một tia tàn khốc, lời nói của hắn kiên quyết: “ Ta là tộc trưởng, hết thảy đều phải nghe lệnh ta.”

Hai người họ vừa nhìn thấy uy thế của Tần Dũng, lập tức rõ ràng một việc, sơn trại không sao giữ nổi.

Đừng nói dưới chân núi còn mấy ngàn người, cho dù là hơn hai trăm người trước mặt, chỉ sợ cũng đủ đem sơn trại đập thành đất bằng.

Chỉ là trong chốc lát, bọn họ đồng thời làm ra quyết định triệt thoái. Chỉ là phải có người lưu lại ngăn địch, nếu không người già, phụ nữ cùng hài tử chưa chắc có thể đào tẩu.

“ Tần Dũng, trở về, không được vô lễ.”

Theo một tiếng trách mắng của Hứa Hải Phong, Tần Dũng đầy mặt bất đắc dĩ tiêu sái quay trở về.

“ Tại hạ từ phương bắc mà đến, cầu kiến Dương Thái tộc trưởng.”

Canh Dương ngăn ra, hắn nháy mắt cho đại trưởng lão, người sau gật đầu, lập tức đi xuống đài cao, phát ra một loạt mệnh lệnh khẩn cấp. Hắn không hiểu ý tứ của Hứa Hải Phong, thừa dịp còn đang nói chuyện, trước tiên tụ tập tộc nhân, tùy lúc có thể rời đi.

“ Người tìm tộc trưởng có chuyện gì?”

Canh Dương cao giọng quát hỏi.

Tầm mắt Hứa Hải Phong tuy xa xa không thể so sánh với Triết Biệt, nhưng chút khoảng cách đó cũng không làm khó hắn.

Hắn khẽ cau mày, theo lẽ sau khi nhìn thấy biểu hiện của Triết Biệt cùng Tần Dũng, tộc trưởng bọn họ hẳn nên bị kinh động này giờ.

Ở trong tim của hắn, thật để ý vị lão nhân râu tóc bạc phơ trên tháp cao kia, bởi vì nghe Thái Ất chân nhân nói qua, tộc trưởng Dương Thái đã là một lão nhân hơn sáu mươi tuổi.

Chỉ là nhìn vị lão nhân gia kia lại có bộ dáng cung kính với vị đại hán bên cạnh như thế, nhìn thế nào cũng không giống là một vị tộc trưởng.

Đại hán kia tuy hình dáng bư hân, một mũi tên vừa rồi càng đủ tiêu chuẩn cực kỳ, nhưng nói tuổi của hân, vốn không có khả năng vượt qua bốn mươi tuổi. Cho nên hai người họ tuyệt đối không phải Dương Thái.

“ Tại hạ nhận lời ủy thác của một vị cố nhân, đến đây gặp gỡ.”

“ Cố nhân?” Canh Dương chần chờ khó quyết, không biết vì sao, hân cảm giác được người trước mắt không hề nói dối. Tuy không biết sự tin tưởng này từ đâu nảy sinh, nhưng loại cảm giác này thực sự tồn tại.

“ Là vị cố nhân nào?” Canh Dương cao giọng hỏi.

“ Là một vị lão đạo sĩ.”

“ Lão đạo sĩ?” Canh Dương kinh ngạc hỏi: “ Vậy người đó là ai?”

“ Người này tự xưng vô danh lão đạo, không biết huyh đài có từng nghe qua.”

“ Vô danh tiên trưởng?” Canh Dương vô hạn kinh ngạc, thật đúng là lão nhân gia đã trở về sao?

318. Chương 318: Man Nhân (2)

Hứa Hải Phong cười vang nói: “ Tại hạ là ai, đợi gặp được tộc trưởng, sẽ cho biết chi tiết.”

Canh Dương trầm ngâm chốc lát, nói: “ Người không thấy được Dương Thái tộc trưởng.”

“ Vì sao?”

“ Dương Thái tộc trưởng đã qua đời năm năm, tộc trưởng hiện tại là Canh Dương ta.”

Đến bây giờ Hứa Hải Phong chợt hiểu ra, hai mươi năm, lão tộc trưởng qua đời cũng là trong tình lý. Dù sao, không phải ai cũng được trường thọ như lão đạo sĩ.

“ Đã như vậy.” Thanh âm Hứa Hải Phong xa xa truyền ra: “ Xin cho tại hạ tiến trại, gặp mặt nói chuyện một phen được không?”

“ Chỉ một mình ngươi sao?” Trong lời Canh Dương có một tia nghi vấn cùng cảnh giác.

“ Một người đủ rồi.”

“ Được...” Canh Dương cao giọng phân phó một câu, cửa trại lập tức mở rộng ra.

Hân làm như vậy cũng là cử chỉ bất đắc dĩ, kiến thức thần lực ngàn cân của Tần Dũng, hân biết, một cửa trại đơn sơ chỉ sợ không cách nào chịu đựng được sự oanh kích của cây đại thụ kia.

Nếu bọn họ lòng mang ác ý, nghĩ muốn tiến vào, vốn không cần tốn nhiều công sức như thế, cho nên đối với lời của Hứa Hải Phong cũng tin được một nửa.

Hứa Hải Phong ngẩng đầu đi vào, Tần Dũng cùng Triết Biệt mang theo hai trăm sĩ tốt Hắc Kỳ quân canh giữ bên ngoài trại.

Biểu hiện của hai người họ cũng hoàn toàn khác nhau.

Triết Biệt sụp mắt mà đứng, trên mặt không chút gợn sóng, chẳng khác gì những binh lính đứng bất động như những pho tượng gỗ.

Mà Tần Dũng lại ôm cây đại thụ khổng lồ kia đi qua đi lại, trong miệng càng hùng hùng hổ hổ, chỉ là dù có bất mãn như thế nào, trước khi nhận được mệnh lệnh của Hứa Hải Phong, thủy chung vẫn không dám tiến lên một bước.

Hứa Hải Phong đi vào trong trại, tự có người đi trước dẫn đường, mang theo hân đi vào nội thính. Mà Canh Dương đi xuống thấp cao, tự mình nghênh đón.

“ Canh Dương tộc trưởng.”

Hứa Hải Phong chấp tay thi lễ, gương mặt nhìn lên.

Vừa rồi khoảng cách còn xa, lúc này vừa đến gần nhìn thấy, trong lòng thầm khen một tiếng, hảo hán tử.

Vóc người hán tử này cũng không phải thật cao lớn, nhưng tráng kiện cực kỳ, trên khuôn mặt làm cho người ta chú ý nhất chính là chiếc mũi thật cao, đem những đường nét trên mặt đẽo gọt tinh tế. Đường nét góc cạnh của gương mặt có vẻ cứng rắn, lại có vết sẹo thật rõ ràng.

Ngay khi hấn đánh giá Canh Dương, trong lòng Canh Dương cũng không hề bình tĩnh.

Hấn kiến thức qua thực lực của Triết Biệt cùng Tần Dũng. Tuy chỉ là sơ lược nhìn thấy, nhưng trong lòng sớm có so sánh, biết trong tộc của mình không ai địch nổi. Mà bọn họ lại đối với người trước mặt cực kỳ tôn sùng, vốn không hề dám cãi lệnh hấn chút nào.

Hấn lập tức đối với Hứa Hải Phong nảy sinh lòng hiếu kỳ thật lớn, lúc này đối mặt nhìn nhau, nhưng cũng nhìn không ra hấn có địa phương nào đặc biệt, duy nhất tương đối đột xuất, chính là đôi mày rậm của Hứa Hải Phong.

Đôi mày rậm mang theo khí phách, nhưng dưới đôi mày rậm, lại là một đôi mắt to hữu thần lấp lánh mang theo một tia cười, loại nét cười có thể làm cho người ta thật an tâm.

“ Các hạ là...”

“ Tại hạ Hứa Hải Phong.”

“ Hứa tiên sinh.” Canh Dương thuận miệng lên tiếng, cũng không thập phần để ý, ánh mắt của hấn ngược lại hướng ra ngoài cửa trại, hỏi: “ Không biết hai vị vừa mới xuất thủ là...”

Hứa Hải Phong ngẩn ra, lập tức thư thái.

Hai năm qua, Hứa Hải Phong có thể nói là danh tiếng vang rền, đại danh của hấn vang xa khắp đại giang nam bắc, trong cảnh nội Đại Hán không có ai là không biết.

Nhưng đây chỉ là chuyện trong vòng hai năm nay, hơn nữa đối với việc này vô cùng chú ý, cũng chỉ là người Hán mà thôi.

Canh Dương là người Man tộc tây nam, từ trước đến giờ bọn họ cư trú trong núi sâu rừng thẳm, cơ hồ là sinh hoạt ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Cho nên bọn họ không biết đến tên tuổi của hấn cũng là chuyện đương nhiên.

“ Hai người bọn họ là cấp dưới của Hứa mỗ, một người tên là Triết Biệt, người kia tên là Tần Dũng.”

Đôi mày Canh Dương cau lại, mấy tên này tựa hồ có chút quen thuộc, nhưng nhất thời cũng không thể nhớ ra.

“ Hứa Hải Phong...”

Thanh âm già nua từ sau lưng Canh Dương truyền đến, ánh mắt đại trưởng lão kinh dị bất định, đột nhiên kinh hô: “ Hắc Kỳ quân?”

Canh Dương giật mình, cũng bật thốt lên: “ Quân đội trong truyền thuyết?”

Hứa Hải Phong cảm thấy thú vị, nguyên lai mình đã đoán sai, bọn họ dù ở núi sâu, những vẫn nghe được danh tiếng của Hắc Kỳ quân.

Trong lòng không hiểu vì sao có một tia hân diện ngạo nghễ, hấn cười nói: “ Có phải truyền thuyết hay không, Hứa mỗ không biết, nhưng Hắc Kỳ quân thật sự là quân đội của tại hạ.”

Canh Dương hít sâu một hơi, thở dài nói: “ Nguyên lai cứ tưởng rằng đó là chuyện người Hán tự mình khoác lác, nên Canh Dương vẫn không chú ý, không ngờ trên đời này thật sự có như vậy...” Hấn nhướng mày, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết dùng từ ngữ nào mới chính xác, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ nói: “ Quân đội lợi hại như vậy, Canh Dương thật sự là ếch ngồi đáy giếng.”

“ Tiếng Hán của tộc trưởng thật không tệ a.” Hứa Hải Phong bật cười.

Sắc mặt Canh Dương đỏ lên, hấn cũng không biết những lời này của Hứa Hải Phong là khen ngợi thật sự hay là châm chọc, chẳng qua nhìn thấy vẻ hòa thiện cùng ý cười chân thành trong mắt đối phương, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp.

“Đều do vô danh tiên trưởng dạy dỗ chúng ta, một trăm lẻ tám trại vùng tây nam, đều được nhận ân huệ của lão nhân gia, tiếng Hán này, tự nhiên cũng lưu hành lan xa.” Đại trưởng lão ở một bên cười a a nói, chỉ là trong nét cười, đã phát ra sự tôn kính từ trong nội tâm, có thể thấy được địa vị của Thái Ất chân nhân trong lòng hắn rất sùng cao.

“Hứa tướng quân, xin hỏi tiên trưởng lão nhân gia ở nơi nào?” Canh Dương đối với lời nói của Hứa Hải Phong đã tin tám phần, nếu truyền thuyết là thật, cho dù tụ họp một trăm lẻ tám trại của Man tộc, sợ cũng không phải là đối thủ của người ta.

Hơn nữa, nếu như không có chuyện quan trọng, bọn họ cũng sẽ không ngần ngại đi tới nơi này chuyên môn tìm chính mình phiền toái.

“Lão nhân gia đang ở dưới...Không đúng, lão nhân gia đã tới.” Hứa Hải Phong đột nhiên có điều cảm ứng, mỉm cười xoay người nhìn về phía bên trái.

Theo ánh mắt của hắn, Canh Dương cùng đại trưởng lão cùng nhau nhìn lại, một vị lão đạo trưởng tóc trắng đang mỉm cười nhìn bọn họ, đó là một nét tươi cười vui mừng hòa ái. Đặc biệt là ánh mắt nhìn về phía Canh Dương, lại mang theo một chút vẻ sủng ái.

“Vô danh gia gia...” Canh Dương bước nhanh tới, hắn cũng không học Hứa Hải Phong khom người hành lễ, mà là rất trực tiếp mở ra cánh tay, đem lão đạo sĩ ôm mạnh vào trong lòng.

“Ha ha...được rồi được rồi, thả ta xuống, tiểu Canh Dương.” Thái Ất chân nhân không tránh không né, cho hắn hưng phấn ôm xoay hai vòng, mới mở miệng nói.

“Vô danh tiên trưởng...” Đại trưởng lão cung kính kêu lên.

“Ai yêu, tiểu oa nhi ngươi cũng ở đây a.” Thái Ất chân nhân cười a a nói.

Về mặt đại trưởng lão đồ lên, tuy hắn đã hơn bảy mươi tuổi, ở trong trại cũng là người lớn tuổi nhất, nhưng trong mắt Thái Ất chân nhân, cũng chẳng khác gì là một tiểu hài tử.

Hứa Hải Phong âm thầm buồn cười, sống thọ cũng tốt, đi tới nơi nào cũng có thể ỷ thế kẻ cả.

“Khái khái...” Hứa Hải Phong tăng hắng, nói: “Canh Dương huynh, lão nhân gia là do ta đưa đến cho người.”

Hứa Hải Phong vừa nhìn thấy vẻ thân thiết của bọn họ, trong lòng vui mừng, lập tức biết được kế hoạch lần này sợ là đã thành công hơn phân nửa, lập tức liền nương theo, xưng huynh gọi đệ.

Khuôn mặt của Canh Dương chợt đỏ ửng, cũng may hắn vốn đen, nên có đỏ một chút cũng nhìn không ra.

“Hứa...huynh đệ, là ta không phải. Nhiều năm không gặp, Canh Dương rất nhớ vô danh gia gia.” Lời của hắn trực tiếp, thản nhiên không hề che giấu, nhưng chính trực sáng như vậy lại làm cho người ngoài cảm nhận được tâm ý chân thành của hắn.

“Canh Dương đại ca đừng nói vậy, tiểu đệ cũng là văn bối của lão nhân gia, đương nhiên rõ ràng.”

Hứa Hải Phong vừa nói, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Thái Ất chân nhân.

Lão đạo sĩ cười híp mắt nhìn hắn gật đầu, đáy lòng cũng có chút xấu hổ.

Lão vốn đang đợi dưới chân núi, sau đó nghe thấy tiếng hồng của Tần Dũng, sợ hai bên xung đột, trong lòng lo lắng lập tức chạy lên.

Kỳ thật trong lòng lão cũng biết Hứa Hải Phong không phải là người không nhìn được đại thế, có hắn ở đây, theo lý cũng không có sai lầm gì.

Nhưng quan tâm sẽ bị loạn, lão còn chưa an tâm, nên chạy đi lên.

Lão đạo sĩ hơn trăm tuổi, chưa bao giờ nhận qua ân huệ của người khác.

Duy nhất ở hai mươi năm trước tại tây nam được Thiên Phong trại lão trại chủ Dương Thái phụ phụ chiếu cố, từ đó về sau kết lên một đoạn thiện duyên.

Tuy nói lúc ôn dịch lưu hành năm đó, lão đạo sĩ thông qua đủ cách, đã tạo ra vô số dược liệu, lại tự mình bôn ba, cứu vô số tính mạng Man nhân, nhưng mà nguyên nhân chính là vì như thế, đoạn thiện duyên kia không hề phai nhạt, ngược lại càng thêm thâm sâu.

Canh Dương là con trai độc nhất của Dương Thái, khi còn bé rất thích quần quýt quanh Thái Ất chân nhân, lão đạo sĩ khuôn mặt từ bi, quả thật rất được tiểu hài tử yêu thích, có lẽ là thật tâm thích, cũng có lẽ mang theo ý niệm báo ân trong lòng.

Lão đạo sĩ xuất thủ tự mình trúc cơ cho hắn, đợi khi trụ cột võ công hắn ổn chắc, lúc này mới nhẹ nhàng rời đi.

Kết quả này, liền tạo cho Canh Dương trở thành vị cao thủ nhất phẩm duy nhất của Man tộc trong suốt hơn trăm năm qua.

Thiên Phong trại, tại một trăm lẻ tám sơn trại của Man tộc đã trở thành vị long đầu lão đại duy nhất.

Điểm này, dù là Thái Ất chân nhân cũng không ngờ tới.

Chẳng qua, đối với Hứa Hải Phong mà nói, thật sự là một tin tức tốt đến không thể nào tốt hơn.

Dưới sự dẫn đường của Canh Dương, bọn họ đi tới căn phòng lớn nhất trong trại, nơi đó là nơi ở của tộc trưởng.

Man nhân không nhiều quy củ, cho nên kiến trúc của họ cũng không có diện phủ chuyên môn nghênh đón khách nhân.

Dù khách nhân có tôn quý, khi đi tới chỗ bọn họ, cũng như chủ nhân, cùng ở một nhà.

Nếu thật có điều gì khác nhau, đó chính là phòng ốc có lớn nhỏ, bên trong trang trí da thú có khác nhau mà thôi.

Hứa Hải Phong đi vào trong phòng, liền nhìn thấy ở giữa phòng trải một tấm da hổ đen, cả tấm da hoàn mỹ không chút dấu vết, không có một tia tỳ vết nào. Đặt trong phòng, tự đứng có một cỗ khí phách lan đến.

“ Di...” Thái Ất chân nhân cũng nhìn thấy vật trang trí kia, hỏi: “ Canh Dương, là người săn được?”

“ Dạ...” Canh Dương đắc ý nói: “ Mười năm trước, súc sinh này đột nhiên xuất hiện, đả thương người vô số. Canh Dương đuổi theo nó mười ngày mười đêm, rốt cục đắc thủ.”

Đây là một việc đắc ý nhất trong cuộc đời hắn, trong một trăm lẻ tám trại có vô số dũng sĩ, cuối cùng chỉ có một mình hắn đạt được nguyện vọng giết chết con mãnh hổ làm Man nhân hận thấu xương này, từ đó về sau cũng đem danh vọng của hắn đẩy lên tới đỉnh.

319. Chương 319: Man Nhân (3)

Thái Ất chân nhân mỉm cười, trong lòng biết Hứa Hải Phong lập uy đã xong, lúc này đã tới lúc thi ân.

Canh Dương đánh giá Hứa Hải Phong từ trên xuống dưới, nhìn thấy hai tay hắn trắng trợn, nghĩ rằng hắn chỉ mang đến một chút châu báu gì đó mà thôi. Tuy thứ đó hắn không cần, nhưng đem bán cho người Hán cũng có thể đổi lại được một chút lương thực về.

Hơn nữa tính tình Man nhân trực爽, đối với quà tặng của bằng hữu cũng không quá để ý, chỉ nói: “ Đa tạ huynh đệ.”

Hứa Hải Phong đứng lên nói: “ Thỉnh Canh Dương đại ca.”

Canh Dương lạ lùng đứng lên theo, hỏi: “ Huynh đệ muốn làm gì?”

Về mặt Hứa Hải Phong kinh ngạc nói: “ Đương nhiên phải đi lấy lễ vật.”

Canh Dương a một tiếng, thế mới biết vừa rồi hắn đã đoán sai.

Đi theo Hứa Hải Phong ra ngoài cửa trại, nơi đó vẫn đứng hai trăm Hắc Kỳ quân võ trang hạng nặng, ánh mắt Canh Dương đảo qua, vẫn hoàn toàn không nhìn thấy được gì.

Hứa Hải Phong cất cao giọng nói: “ Triết Biệt, mang đội trở về, đem lễ vật lên đây.”

Triết Biệt lên tiếng, mang theo đội ngũ xoay người rời đi, Tần Dũng đành đi theo sau lưng hắn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “ Sao lại không đánh nữa.”

Hắn phát phát cây đại thụ trong tay, tựa hồ cảm giác có chút xúng tay, thiếu mất hai đồng sư tử, vậy thì dùng nó tạm thời thay thế, vác lên trên vai, đi theo phía sau mọi người. Một đoạn đường hùng hùng hổ hổ rời đi.

Sắc mặt Canh Dương có chút trắng bệch, những lời của Tần Dũng hắn nghe được hoàn toàn rõ ràng. Năng lực của người này đã vượt ra ngoài phạm vi của một mãnh tướng, hắn vạn vạn không muốn trở thành kẻ địch của người kia.

Hiệu suất làm việc của Triết Biệt rất cao, trên sự thật, ngoại trừ Hầu Hải cùng Tần Dũng, những huyết tử chiến sĩ phát triển khác đều có tốc độ làm việc rất nhanh.

Mà hai người này rõ ràng là thiếu đi một chút cân não, hậu quả nếu để cho bọn họ đi chỉ huy đội ngũ, thường thường sẽ là hỏng bét. Trong lòng Hứa Hải Phong cũng buồn bực, Hầu Hải không thông nhân tình xã giao, điều này không thể trách hắn.

Nhưng Tần Dũng, lúc đầu người này còn biết nên tiến lui ra sao, nhưng sau khi thập tam thái bảo của hắn luyện tới cảnh giới tối cao, cả người phẳng phất như đèn thay đổi. Chẳng lẽ môn công phu kia phải lấy trí lực để trả giá hay sao.

Một loạt huyết tử chiến sĩ bưng hân lương đeo bao lớn bao nhỏ quà tặng đi lên. Động tác của bọn họ tỉnh nhiên thứ tự, chia làm hai đội, một đội đem đồ vật sắp xếp ngay cửa trại, xong xuôi mới đi xuống.

Nhân số tuy nhiều, nhưng không tỏ vẻ bối rối hỗn loạn.

Sắc mặt Canh Dương càng ngày càng kinh ngạc. Những người này đi lên, mỗi người một bao, hơn một ngàn người, đội khi mọi người đều đặt xuống xong, trước cửa trại đồ vật đã chất đầy như núi.

Năm ngàn người, năm ngàn con ngựa, tuy mọi người mang đồ vật cũng không tính là nhiều, nhưng hợp cùng một chỗ, đó chính là một số lượng phi thường khổng lồ.

Vì thứ này, Tương Khổng Minh cũng là phí nhiều khổ tâm, đã hao tổn một phen khí lực. Nếu không phải sớm chuẩn bị, trong lúc gấp gáp, tuyệt đối là không khả năng.

“ Canh Dương huynh, nơi này có chút lễ vật nho nhỏ, mong cười nạ.”

Hứa Hải Phong đầy mặt mỉm cười, nét tươi cười của hắn lộ ra cảm tình chân thành, làm cho lòng người sinh hảo cảm.

“ Cái này...Hứa huynh đệ, trong này là vật gì vậy?”

Tuy đối với Man tộc mà nói, tiếp nhận quà tặng của bằng hữu cũng không là việc gì xấu hổ, nhưng số lượng lễ vật như thế thì đừng nói là hắn, cho dù là đại trưởng lão lấy lịch duyệt nhân sinh hơn bảy mươi năm, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Sau cửa trại, đã sớm tụ tập đám người rậm rạp, động tĩnh lớn như vậy không muốn chấn kinh lòng người chỉ sợ là không có khả năng, nếu vô danh đạo trưởng tới, vậy nói rõ Hứa Hải Phong là bạn không phải địch, kế hoạch triệt thoái gì đó liền hoàn toàn hủy bỏ, cảnh giới cũng buông lỏng rất nhiều.

Khi Hắc Kỳ quân đưa lên lễ vật, đầu tiên là tiểu hài tử đi ra xem náo nhiệt, theo sau người lớn cũng chen chúc đến xem, cho đến khi nhìn thấy những bao đồ vật chất như núi, trong mắt mỗi người đều là vẻ kinh ngạc vô cùng.

“ Đại khái là chút dược liệu, lương thực, muối...còn có một chút vải vóc, tuy không đáng giá tiền, nhưng cũng là một chút tâm ý của tiểu đệ mà thôi.”

Vẻ tươi cười của Hứa Hải Phong càng thêm hòa ái, khiến người như gặp được cơn gió mùa xuân.

Biến sắc, Canh Dương bật thốt lên: “ Được liệu? Muối, lương thực?”

Sắc mặt đại trưởng lão cũng vô cùng vui mừng lẫn sợ hãi.

Vải vóc thật ra bọn họ cũng không quan trọng lắm, nhưng được liệu cùng muối lại là thứ bọn họ khan hiếm nhất, lúc này nghe được, lập tức vừa vui vừa sợ như điên.

Gương mặt Canh Dương liên tục biến sắc, trong lòng hấn sóng lớn quay cuồng, do dự không dứt.

“ Canh Dương, nhận lấy đi.”

Thanh âm già nua vang lên bên tai của hấn, Canh Dương quay đầu lại nhìn, Thái Ất chân nhân nhìn hấn gật đầu, rốt cục không còn do dự.

Vung tay lên, mọi người trong trại hưng phấn quát to một tiếng, cùng nhau chạy lên, đem lễ vật dời vào trong trại.

Chiều hôm đó, bên trong Thiên Phong trại dấy lên hùng hùng ngọn lửa, mọi người mang thực vật tốt nhất đem ra, chiêu đãi khách quý từ phương xa tới.

Chỉ là nhân số thủ hạ của Hứa Hải Phong quá nhiều, hơn nữa đối với sĩ tốt Hắc Kỳ quân mà nói, sơn trân hải vị cùng bánh bao rau xanh cũng không có mùi vị gì khác nhau. Vì vậy, thật sự đi vào tiếp nhận lễ ăn mừng kia, cũng chỉ có những thành viên bộ đội đặc chủng cùng Tần Dũng bọn họ mà thôi.

Tần Dũng sau mấy ngày bị đói bụng, lần này được ăn sảng khoái, vô cùng cao hứng.

Thực vật đặt trước mặt bị hấn ăn như gió cuốn mây tan đưa vào trong bụng, tựa như biểu hiện của hấn trên chiến trường, cho tới bây giờ cũng không ướt át do dự.

Nhưng cách ăn của hấn cũng thật sự là cho người ta hoài nghi hấn có bị ngẹn chết hay không.

Ra vẻ khổ luyện môn công phu thập tam thái bảo nên ngũ tạng lục phủ của hấn cũng biến thành sắt thép, tuy hấn ăn rất nhiều vượt ngoài dự liệu của mọi người, nhưng bộ dáng của hấn vẫn thản nhiên như trước, cũng không hề nhìn ra có chút gì không khỏe.

Duy nhất thay đổi chính là, hấn đã không còn vẻ mặt hung thần ác sát như ban ngày, nhìn Man tộc có thể cung cấp được nhiều thức ăn cho hấn, hấn tử không có đầu óc này liền toát ra sự thân cận thiện ý.

Sau khi ăn cơm xong, những tộc nhân kiệt sức lui xuống đi ngủ.

Canh Dương đưa Thái Ất chân nhân cùng Hứa Hải Phong mời đến chỗ ở của mình, hấn đi tới hầu hạ lão đạo sĩ nghỉ ngơi xong, sau đó mang theo Hứa Hải Phong đi tới phòng ngoài.

Vừa đến phòng ngoài, hai mắt hấn lập tức sắc bén lên: “ Hứa tướng quân, đa tạ lễ vật của các người.”

“ Canh Dương huynh cần gì khách khí.”

Canh Dương hít sâu một hơi, phảng phất như một hơi này thật gian nan.

“ Hứa tướng quân, người có chuyện gì muốn Man tộc chúng ta đi làm, xin mời cứ nói thẳng.”

Hứa Hải Phong ngây ra, nhìn về phía hấn trong mắt lập tức có mấy phần tán thưởng.

Canh Dương có thể đoán ra mình có việc nhờ hấn, điều này cũng không kỳ quái.

Có thể trở thành một tộc trưởng, nhiều ít cũng phải có bản lãnh chân chính, bọn họ tự nhiên là biết, trên đời này không có chuyện nhận không thứ gì của người ta.

Lần đầu tiên Hứa Hải Phong gặp mặt, vừa ra tay đã là lễ hậu như thế, nếu nói chỉ là thuần túy có thiện tâm, làm chuyện tốt, sợ là không ai có thể tin tưởng, vậy hấn chính là có việc cầu người.

Canh Dương làm cho Hứa Hải Phong thưởng thức, chính là sau khi hấn nhận lễ vật, lập tức trực tiếp hỏi ý tứ.

Hắn hỏi như vậy tự nhiên là trong lòng đã có quyết định, vô luận Hứa Hải Phong đưa ra yêu cầu gì, hắn đều sẽ hết sức hoàn thành. Đây là tính cách của hắn, hoặc nói là tính cách của Man nhân, nếu mình có thể làm, tuyệt không thoái thác.

“ Hứa mỗ quả thật có việc nhờ tộc trưởng, nên ra chút thủ đoạn, xin thứ lỗi.”

Nếu phải bàn chính sự, Hứa Hải Phong lập tức sửa lại xưng hô.

“ Không cần phải khách khí.” Canh Dương thở dài, nói: “ Kỳ thật, người đã có thể mời được vô danh gia gia ra mặt, vậy vô luận là chuyện gì, Man tộc chúng ta cũng nên toàn lực ủng hộ. Theo lý mà nói, không nên thu lễ vật của người, nhưng những thứ này, đối với chúng ta mà nói, thật sự là quá trân quý, cho nên...”

Đến tận đây Hứa Hải Phong đã thật sự hiểu rõ ràng, vì sao Thái Ất chân nhân hi vọng mình dùng tiền lương đến đổi người, chiêu mộ một nhóm quân đội Man tộc.

Bởi vì con người sinh sống nơi này thật quá khổ, điều kiện sinh tồn trong núi so với đại thảo nguyên, còn gian khổ vạn phần. Thái Ất chân nhân ở lại nơi này mấy năm, tự nhiên là tràn đầy nhận thức.

Mượn buổi tiệc đêm nay mà nói, nhiều nhất chỉ được xem là đủ số lượng thực vật để ăn mà thôi, nhưng cũng chỉ toàn là thức ăn thô sơ.

Nếu không phải thành viên của bộ đội đặc chủng đã phải ăn qua lương khô nửa tháng, nên khi nhìn thấy thịt nướng đều thèm thuồng, cũng sẽ không ăn ngon lành như thế.

Mà chính là những thứ thức ăn kia, cũng đã là tồn lương cả mười ngày của họ.

“ Canh Dương tộc trưởng, Hứa mỗ đến lần này, không vì cái gì khác, chính là muốn cùng tộc trưởng thương lượng một chuyện.”

“ Thanh nói.”

“ Hứa mỗ muốn mời tộc trưởng gây dựng một chi quân đội Man nhân, trợ ta đánh bại...địch nhân của ta.”

Hứa Hải Phong vốn muốn nói Hung Nô nhân, nhưng ý niệm vừa chuyển trong đầu, lập tức biến thành địch nhân của ta.

Đối với hắn lúc này mà nói, địch nhân phải đối mặt, tuyệt đối không chỉ là một mình Hung Nô nhân.

Nghĩ muốn tranh bá thiên hạ, liền phải có sự chuẩn bị làm kẻ địch đối với bất cứ thế lực nào trong thiên hạ.

Lúc Tương Khổng Minh ở bên người hắn, hắn có thể phủ thêm một bộ dáng quân tử bên ngoài, bởi vì hết thảy đều có Tương đại quân sư an bày mọi chuyện cho hắn.

Nhưng khi hắn chỉ có một mình, có một số việc cho dù không thích, cũng chỉ tự mình đi làm.

“ Quân đội sao?”

Canh Dương nhìn Hứa Hải Phong, trong mắt lóe ra quang mang bất định.

“ Không sai, người cấp cho ta bao nhiêu quân đội, cấp cho ta bao nhiêu chiến lược, ta liền trả cho người bấy nhiêu thù lao.”

Thanh âm Hứa Hải Phong cũng trầm giọng tỉnh táo, lời của hắn đơn giản sáng tỏ, không có chút nào hoa mỹ quanh co.

“ Mục tiêu cuối cùng của người là gì?”

Canh Dương đột nhiên hỏi, hắn cũng không biết chính mình vì sao lại hỏi ra vấn đề này, chỉ là trong cảm giác của hắn, người tuổi trẻ trước mắt tựa hồ cũng không đơn giản. Ánh mắt của hắn sáng ngời mà thâm thúy, ở trong đó bao hàm rất nhiều thứ.

Mỉm cười, từ trong miệng Hứa Hải Phong chậm rãi lộ ra hai từ: “ Thiên hạ...”

Há to miệng, trong mắt lộ vẻ không thể tưởng tượng, Canh Dương hoàn toàn ngây dại, cũng không biết là cười nhạo Hứa Hải Phong cuồng vọng tự đại, hay là bị phách khí của hắn làm rung động hoàn toàn.

Ánh mắt vị Man nhân tộc trưởng phức tạp, một lúc lâu không nói.

320. Chương 320: Chiến Tiên (1)

Nhưng có lẽ lão nhân gia vô cùng sợ hãi, cũng không lo lắng đến năng lực thừa nhận của những sinh vật dưới mặt đất.

Cho nên, dù đã nóng nực đến không thể nóng hơn, nhưng độ nóng trên mặt đất vẫn đang không ngừng tăng lên.

“ Hắc ***, nóng chết người...”

Một đại hán cao lớn phẳng phất như hạc giữa bầy gà không ngừng lau mồ hôi tuôn như mưa, trong miệng khẽ chữm mắng. Chỉ là tuy hắc đã cố hết sức đè áp thanh âm của chính mình, nhưng người ở gần bên nghe thấy, cứ như bị tiếng sấm nổ bên tai.

Canh Dương cẩn thận liếc mắt đánh giá hắc, lập tức thu hồi ánh mắt.

“ Tần Dũng, sao ngươi đi ra. Nhanh vào trong xe ngựa đi.”

Thanh âm Hứa Hải Phong đúng lúc vang lên.

Tần Dũng ngẩn ra, trong miệng không ngừng tả oán khí trời quỷ kia, vừa cúi đầu chui vào sau xe, đem thân hình dễ bị người chú ý giấu đi.

“ Bội phục a bội phục, Hứa tướng quân thật sự là thần nhân.”

Canh Dương thật tình thật ý nói, nếu đổi là hắc, tuyệt đối không dám đối xử với Tần Dũng như vậy.

Kỳ thật, cho dù là Thái Ất chân nhân gặp phải đại quái vật này, cũng có bao xa thì trốn bao xa, nghĩ muốn tiếp xúc với hắc, cũng chỉ có Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh là có bản lĩnh đó.

“ Không có gì, Canh Dương huynh khách khí.”

Trong lòng Hứa Hải Phong dâng lên một trận cảm giác quái dị, cũng không biết là đặc ý hay xấu hổ, có lẽ cả hai đều có một chút.

Đổi lại là bất cứ kẻ nào, dưới trướng có một viên mãnh tướng như vậy, đều là chuyện cầu còn không được. Cho dù là vì hắc mà gặp chuyện phiền toái như trời cũng là đáng giá. Huống chi, Tần Dũng tuy táo bạo, nhưng cũng không có làm ra chuyện gì không thể văn hồi, đối với hắc, còn có thêm yêu cầu bao nhiêu nữa.

Từ mười ngày trước, Hứa Hải Phong đưa ra yêu cầu của mình cho Canh Dương.

Sau đêm đó, hắc lập tức thương nghị với đám người đại trưởng lão, tuy ý kiến mọi người không thống nhất, nhưng bởi vì Canh Dương đã hạ quyết tâm, cho nên cuối cùng đã làm ra quyết định đồng ý.

Bởi vì thời gian gấp rút cùng phải giữ bí mật, ngày thứ hai, Canh Dương lập tức triệu tập ba trăm tộc nhân đi theo Hứa Hải Phong.

Về phần Thái Ất chân nhân, lão nhân gia cùng đi với đại trưởng lão, thông tri cho một trăm lẻ bảy trại còn lại. Có lão nhân gia tọa trấn, bằng vào thanh danh cùng mị lực, tuyệt đối không cần lo lắng về sau.

Đội ngũ ba trăm người ở trong chiến tranh đúng là quá ít, nhưng chủ lực chân chính đương nhiên không phải là Man tộc nhân, bọn họ chỉ cần giúp che giấu hành tung, làm nuy trang mà thôi.

Mười ngày, rốt cục bọn họ đã đến gần Thái Nguyên.

Làm cho Hứa Hải Phong may mắn chính là, Hung Nô nhân vừa mới hoàn thành việc tụ họp đại quân. Cùng Trình gia giằng co Thái Nguyên, va chạm cọ xát lẫn nhau không ngừng, đại chiến hết sức căng thẳng.

“ Rốt cục vượt qua.”

Đây là thanh âm Hứa Hải Phong phát ra từ trong nội phủ.

“ Hứa tướng quân, người xem...”

Canh Dương đột nhiên chỉ một ngón tay về phía trước, kinh hô.

Hứa Hải Phong chậm rãi gật đầu, từ trước khi Canh Dương phát giác, hắn cũng đã thấy được, đội nhân mã phía trước mang theo đại kỳ của Trình gia, đang thẳng ngựa dừng lại cách tầm một mũi tên ở phía trước, rõ ràng là đang đợi bọn hắn đến.

“ Canh Dương huynh, lần này phải xem biểu hiện của người.” Hứa Hải Phong khẽ cười nói.

“ Yên tâm, không làm cho tướng quân thất vọng.”

Canh Dương vỗ ngực đảm bảo.

Hứa Hải Phong hướng phía sau ra dấu, đội ngũ đang đi tới lập tức dừng lại.

Hắn dán chòm râu dưới cằm, thoạt nhìn rất có vị đạo như văn sinh, cùng hình tượng dĩ vãng hoàn toàn khác nhau, cho dù là Cổ Đạo Nhiễm ở đây, cũng tuyệt đối không thể khám phá.

Trong lòng hắn có chút buồn cười, tông sư luôn có thân phận địa vị, đối với những chuyện dịch dung cải trang, từ trước đến giờ luôn tránh xa. Chẳng qua từ sau khi quen biết Tương Khổng Minh, hình như đã rất nhiều lần làm chuyện này.

Đừng nói Hứa Hải Phong cùng Lý Minh Đường, mà dù Thái Ất chân nhân cũng xuất sứ Khải Tắt đại doanh hạ chiến thư, cũng từng nhuộm bộ râu bạc đẹp để thành màu đen.

Vậy so sánh, hắn cũng không lấy làm kỳ lạ.

Hắn tiến lên một bước, cao giọng hô: “ Người tới là vị nào trong Trình gia?”

“ Các người là ai?”

Cũng không trả lời câu hỏi của hắn, người đến ngược lại cao giọng quát.

“ Chúng ta là nghĩa quân tây nam...thỉnh tướng quân tiến lên nói chuyện.”

Người kia hơi trù trừ, lập tức đơn thân độc mã phóng lên.

“ Thật can đảm.” Canh Dương khen một tiếng.

Đối mặt hơn năm ngàn người lai lịch không rõ, dĩ nhiên còn có can đảm một mình đi tới, nếu mỗi một binh lính Trình gia đều có tố chất như vậy, vậy đây chính là một chi thiết quân tuyệt không dưới năm đại quân đoàn.

“ Tại hạ Lô Quân, xin hỏi các vị là...”

Địa phương tây nam quá lớn, hắn đương nhiên nhìn không ra chi bộ đội này đến từ địa phương nào, chỉ là khi hắn cẩn thận đánh giá đội ngũ, sắc mặt cũng không tự chủ được mà ngưng trọng lên.

Hơn năm ngàn người, trên mặt bọn họ đều đủ loại màu sắc, thoạt nhìn có chút dữ tợn đáng sợ. Chỉ là liếc mắt hắn liền có thể chắc chắn, những người này không phải người Hán. Bởi vì sẽ không có người Hán nào làm ra hành động vẽ mặt như vậy.

Theo Hung Nô nhân xâm lấn, bọn họ đối với người ngoại tộc có một sự bài xích theo bản năng, trên mặt cũng có chút tự nhiên.

“ Kỹ lý cô lỗ, cô lỗ kỹ lý...”

Từ trong miệng Canh Dương phát ra những thanh âm kỳ diệu khó hiểu.

Lô Quân ngẩn ra, ánh mắt của hắn không tự chủ được nhìn qua Hứa Hải Phong, bởi vì người này vừa mới nói tiếng Hán.

Hứa Hải Phong mỉm cười, chấp tay thi lễ, nói: “ Tộc trưởng nói, chúng ta là Man tộc đến từ tây nam, bởi vì hướng tới Đại Hán thiên triều xinh đẹp giàu có, nên có chủ tâm quy thuận. Nghe nói tân nhậm hoàng đế

bệ hạ ở đây triệu tập đại quân thiên hạ, cùng Hung Nô nhân quyết trận tử chiến, cho nên đặc biệt chạy tới tương trợ, thỉnh tướng quân đáp ứng.”

“ Man tộc nhân?”

Trong ánh mắt Lô Quân có sự nghi ngờ cùng chần chờ không thể che giấu, qua nửa giây, rốt cục hắn nói: “ Thỉnh các vị chờ chốc lát, Lô Quân phải bẩm cáo lên trên.”

“ Cô kỹ lý, kỹ lý cô lỗ...”

Hứa Hải Phong quay đầu giả vờ trao đổi một phen với Canh Dương, nói ra những lời mà ngay chính mình cũng không biết đang nói gì, lúc này mới quay đầu lại nói: “ Đã như vậy, hôm nay chúng ta sẽ nghỉ ở đây. Thỉnh chuyển cáo quý tướng quân, chúng ta một đoạn đường cực khổ, đã hết quân lương cùng hành lý, thỉnh tướng quân giúp cứu viện một chút.”

Lô Quân ngẩn ra, thầm nghĩ bọn họ là đến trợ chiến, hay là đi xin cơm?

Nhưng hắn cũng không dám thất lễ, chấp tay, lên tiếng cho có lệ, thúc ngựa phóng đi.

&&&&

Thái Nguyên thành, Cổ Đạo Nhiêm nhận được tiểu binh cấp báo, sự kinh ngạc trong lòng cũng không bút mực nào có thể hình dung.

“ Man tộc nhân? Bọn họ tới làm gì?”

Trình Minh hỏi vấn đề này, trực tiếp hỏi lên nghi vấn trong lòng mọi người, nhưng không ai có thể cho hắn đáp án chính xác.

“ Hiệp trợ chúng ta? Hừ...thật sự là chê cười, đám mọi rợ này từ lúc nào lại có tâm tư như vậy.”

Thanh âm uy nghiêm tràn ngập sự kỳ dị vang lên ở một bên, ngoại trừ Cổ Đạo Nhiêm, mọi người đồng thời ngậm miệng lại, bởi vì người này, chính là Trình gia đương nhiệm, gia chủ Trình Gia Sanh.

Mỉm cười, Cổ Đạo Nhiêm hỏi: “ Vậy gia chủ nghĩ nên xử trí như thế nào cho thỏa đáng?”

Trình Gia Sanh lắc đầu, nói: “ Đại bá từng phân phó, hết thấy trên chiến trường đều nghe lời người chỉ huy, tự nhiên do người làm chủ.” Thanh âm của hắn dừng lại một chút, tiếp tục nói: “ Ngoại trừ người ra, cũng không có ai có thể chỉ huy nhiều quân đội như vậy.”

Trong lòng Cổ Đạo Nhiêm thầm than một tiếng, cuộc chiến Thái Nguyên, chính mình nhất định sẽ cướp hết danh tiếng của Trình Gia Sanh, đối với tình cảnh ngày sau của mình chưa hẳn có lợi.

Chỉ là khi hắn nghĩ tới Trình Huyền Phong tóc bạc thương thương, những lo lắng lập tức ném ra sau não, cho dù là vì ân thưởng thức của lão nhân gia, chính mình đã không còn đường lựa chọn.

“ Sanh ca, y theo tiểu đệ xem, vạn vạn không thể cho bọn họ gia nhập vào trong đội ngũ chúng ta.”

Lão nhân nói chuyện, thấp bé tinh hãn, đôi mắt vắng đầy tinh quang, người khác không dám nhìn thẳng, chính là ngày xưa được Trình Huyền Phong cướp pháp trường đưa đi, hậu nhân duy nhất của Đồng gia, Đồng Trình Vĩnh.

Hắn cùng Trình Gia Sanh quan hệ không tầm thường, là từ thuở nhỏ chơi tới lớn, hai người bọn họ cũng có duyên sâu, cũng có thể nói ở trước mặt Trình Gia Sanh cũng là một trong những nhân vật có thể mở miệng thẳng thắn ít có.

Lúc này hào khí ngưng trọng, nên hắn vội vàng xóa bỏ lời nói.

“ Không sai, bọn mọi rợ này thỉnh linh chạy đến đây, trời mới biết bên trong cất giấu huyền cơ gì, không thể không đề phòng.” Trình Anh Hào vội vàng nói.

Kỳ thật bọn họ cũng biết, quân đội chưa từng phối hợp, nếu tùy tiện trà trộn thống nhất một chỗ, vậy lực chiến đấu chỉ kém mà không tăng.

Đặc biệt đang đến lúc sắp đại chiến, làm ra chuyện như vậy sẽ chết chắc không thể nghi ngờ.

Trình Anh Hào tiếp tục nói: “Phụ thân, Cổ thúc, theo tiểu chất thấy, bọn họ tới đây trợ chiến là giả, thừa dịp cháy nhà đánh cướp mới là thật.”

“Sao nói như vậy?” Cổ Đạo Nhiêm cười hỏi.

Trình Anh Hào cung kính thi lễ, khác với phụ thân hắn, hắn đối với Cổ Đạo Nhiêm là phát ra sự tôn kính từ sâu trong nội tâm: “Mọi rợ này phỏng chừng là nghe được tin tức, cho nên chạy tới. Nếu trận đánh này chúng ta thắng, bọn họ tự nhiên cảm tử đất vàng, giết thêm vài Hung Nô nhân lập công. Nếu...”

Hắn dừng lại một chút, lúc này nói ra những lời như vậy, không khỏi không may mắn, nhưng chứng kiến ánh mắt cổ vũ của Cổ Đạo Nhiêm, hắn lập tức nói: “Nếu chúng ta có địa phương gì sơ sẩy, chỉ sợ khi đó, Man nhân ngược lại sẽ đầu kháo Hung Nô nhân, mà thành kẻ địch của chúng ta.”

“Vậy trước tiên đem họ khai đao tế cờ.”

Mọi người ngẩn ra, người mở miệng nói chuyện là một gã hán tử thô hào.

Hắn là một trong những mãnh tướng của Trình gia tư quân Từ Hùng Phi, lúc chiến tranh, vô cùng anh dũng, đối với Trình gia lại càng trung tâm canh canh. Chỉ là ở lúc quan trọng lại luôn thiếu đi tâm cơ.

“Không thể.” Trình Anh Hào vội vàng nói: “Lúc này thời khắc mấu chốt, bọn họ nói thế nào cũng là nghĩa quân đến viện trợ. Nếu chúng ta bởi vì nguyên nhân này, mà làm ra cử động nhân thần cùng phẫn nộ, chỉ sợ trận này cũng không cần đánh nữa.”

“Ha ha...” Cổ Đạo Nhiêm đột nhiên cất tiếng cười to, hắn vừa mở miệng, những thanh âm khác liền dừng lại.

“Nếu hiền chất nghĩ như vậy, vậy lão phu cũng phải cẩn thận, cứ để bọn họ ở bên ngoài trú phòng đi.”

Trình Anh Hào thở phào nhẹ nhõm, nếu lão nguyên soái đã quyết định, vậy tự nhiên sẽ không còn ai phản bác.

“Nguyên soái, bọn họ hỏi thực vật cùng nước uống...”

Một người đột nhiên hỏi.

“Cho bọn hắn, chút thứ ấy không cần so đo.”

“Dạ...”

Cổ Đạo Nhiêm đứng lên, ánh mắt chuyển một vòng trong phòng, nói: “Đại chiến đã sắp tới, trận chiến này quan hệ trọng đại, các vị cẩn thận làm việc, không thể chậm trễ mới tốt.”

“Dạ...”

Trừ bỏ Trình Gia Sanh ra, tiếng hô vang tràn ngập cả căn phòng.

Đứng lên, Cổ Đạo Nhiêm đi ra đại sảnh, một trận gió đêm thổi tới, cảm giác một tia rét lạnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, nhẹ nhàng nói: “Mùa thu, đã tới...”

321. Chương 321: Chiến Tiền (2)

Sau thời gian giằng co hơn một tháng, vô luận là Hung Nô nhân hay Cổ Đạo Nhiêm đều cũng đã tích súc đầy đủ lực lượng.

Không hẹn mà cùng, không có dự triệu gì, bọn họ cơ hồ đồng thời lựa chọn hôm nay, chọn làm ngày quyết chiến.

Phương nam, đại quân người Hán phân ra liệt khai, sườn đông, là năm vạn Thương Lang quân đoàn do Vương Hoành Hán thống suất cùng Hoàng Long quân đoàn do Lưu Chính Mân thống suất.

Cho đến ngày hôm nay vô luận là Vương Hoành Hán hay Lưu Chính Mân, bọn họ đều được tân đế Lưu Chính Đình bổ nhiệm, đã từ phó chuyển thành chính, đảm nhiệm vị trí đại thống lĩnh của hai đại quân đoàn.

Mười vạn liên quân này đều là những tinh binh cường tướng số một số hai của Đại Hán, bọn họ đón gió mà đứng, khí thế cao ngang.

Sườn tây, lá đại kỳ hùng ưng màu vàng đang giương cánh ở trong gió phiêu phiêu bay tung, tám vạn Thiên Ưng quân đoàn do Trương Tấn Trung thống suất đã sớm nghiêm trận chờ đợi.

Trung ương, ngoài ý liệu mọi người, cổ thủ tại trung ương chính là mười vạn tư quân của Trình gia.

Vô luận là danh khí, sĩ khí, hay là lực chiến đấu, bọn họ hẳn phải là phần yếu kém nhất trong tay Cổ Đạo Nhiêm. Nhưng Cổ Đạo Nhiêm lại lựa chọn bọn họ đảm nhiệm nhiệm vụ gian truân nhất thủ bị trung ương.

Lựa chọn này, đừng nói là địch nhân, dù là chính bọn họ cũng không thể giải thích được.

Ở phía sau trung quân của người Hán, đứng vững một tháp cao gần mấy trượng.

Trên tháp cao, rộng mười trượng, Cổ Đạo Nhiêm cùng các tướng lãnh cao cấp đều ở nơi đây, bọn họ nhìn ra chiến trường, chỉ điểm giang sơn.

Cùng đối diện xa xa với bọn họ, tụ họp toàn bộ Kim Lang quân. Phi Mã quân đoàn cùng Tiên Ti, Đế, Yết, Khương bốn tộc có hơn mười vạn chiến sĩ.

Mười vạn Kim Lang quân hùng hùng củ củ, khí thế ngang nhiên chiếm cứ ngay địa vị trung ương. Bọn họ là quân đội lợi hại nhất trên đại lục, bọn họ danh dương thiên hạ, uy chấn vũ nội, cho nên, bọn họ không thể nghi ngờ liền trở thành trung quân của Hung Nô nhân.

Sườn đông, cùng Hoàng Long và Thương Lang mười vạn liên quân xa xa đối diện, chính là liên quân thảo nguyên các tộc, ngoại trừ tứ đại dân tộc, còn có hơn một vạn quân dự bị của Hung Nô.

Một trận đánh bắc cương, Hồng Sắc Hải Dương đương nhiên là hao tổn hơn phân nửa, bị đả kích nghiêm trọng nhất từ trước tới nay. Nhưng bốn tộc phương bắc cũng không hơn gì, ngoại trừ lão gian cự hoạt Đế tộc Nam Nghi Liêu còn bảo tồn thực lực, ba tộc còn lại cũng tổn thương nghiêm trọng, mười vạn đại quân cũng chỉ dư lại bảy vạn.

Chỉ là trên bình nguyên, chính là địa phương tốt nhất cho kỵ binh phát huy ưu thế, lấy tám vạn đối mười vạn, tuy nhân số có kém hơn, nhưng cũng không thấy bọn họ hấn hạ xuống hạ phong.

Phía tây, cùng tám vạn hùng binh của Thiên Ưng quân đoàn giằng co, chính là năm vạn tinh binh cùng một vạn Hung Nô dự bị quân của Phi Mã quân đoàn.

Lấy sáu vạn đối tám vạn, đồng dạng cũng kém về nhân số.

Ngoại trừ trung quân, nhân số của hai đại thế lực đều chênh lệch nhau. Trái phải hai quân, nhân số của quân đội Đại Hán đều chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.

Nhân số của Hung Nô nhân cho tới nay là nỗi đau lớn nhất trong lòng các Đan Vu Hung Nô mỗi triều đại.

Cho dù là thời khắc hoàng kim, quân đội thường quy của bọn họ cũng chưa từng vượt qua ba mươi vạn.

Một trận đánh bắc cương, Kim Lang quân cùng Phi Mã quân đoàn cũng hao tổn hai vạn tinh binh. Bọn họ sau đó điều động những thanh niên trai tráng trong tộc, bổ sung tổn thất lúc trước.

Lại điều tập hai vạn dự bị quân cùng đi.

Đây đã là binh lực lớn nhất mà Hung Nô nhân có khả năng điều động.

Phương bắc, địa phương chiếm lĩnh càng nhiều, người của bọn họ lại càng như trứng chọi đá. Tuy có dùng một chút quan viên người Hán đầu hàng, nhưng trình độ trung trình của bọn họ cũng phải khảo sát lại, số lượng quân đội nhất định cũng cần phải lưu lại để giám sát.

Tại quê hương của bọn họ, cũng phải lưu lại một đội quân thủ vệ, để ứng phó những đột biến có khả năng phát sinh.

Hung Nô nhân có thể ở trên chiến trường hội tụ được mười lăm vạn quân đội, thật sự có thể dùng chữ dốc hết sạch để hình dung.

Cũng may là bình nguyên rộng lớn khôn cùng, mới có thể dung nạp đông đảo số người chưa từng có trước đó.

Đây cũng là lý do hai bên không hẹn mà cùng đồng thời lựa chọn nơi này là địa điểm quyết chiến lớn nhất.

Một tiếng tù và, từng đợt trống trận.

Bộ đội hình thành những con cự long đủ màu trong hàng ngũ, uốn lượn khúc chiết trên vùng bình nguyên màu xanh biếc.

Trong Kim Lang quân, Cáp Mật Thứ xa xa nhìn tới, thần sắc ngưng trọng.

“Quốc sư, Cổ Đạo Nhiêm hẳn điên rồi sao?”

Người hỏi chính là Hung Nô nhân Đan Vu Mạo Đốn, đối với việc Cổ Đạo Nhiêm lại dùng tư binh Trình gia không chút tiếng tăm bố cục ngay trung ương, có vẻ nghi ngờ khó hiểu.

Ai cũng biết, lực chiến đấu của tư binh xa xa không thể so sánh với quân chính quy. Cho dù bọn họ có lợi hại, chẳng lẽ còn có thể mạnh mẽ hơn tam đại quân đoàn của đế quốc hay sao?

Cáp Mật Thứ cười lạnh một tiếng: “Trong hồ lô của Cổ Đạo Nhiêm bán loại thuốc gì, ta không biết.” Hắn hít sâu một hơi rét lạnh, trong thanh âm mang theo vẻ khâm phục nói: “Chẳng qua, hai mươi năm trước, ta từng giao thủ với hắn tại bắc cương, hắn làm người vô cùng cẩn thận, cũng to gan lớn mật. Hắc hắc...ngoại trừ một người, ta chưa bao giờ gặp qua tướng lĩnh như vậy. Cho nên ta cũng không cách nào giải thích nguyên nhân hắn làm như thế, ta thậm chí còn không dám xác định là hắn có phải đang cố tình lừa gạt xảo trá hay không.”

Hai mươi năm trước, Hung Nô xuất binh xuôi nam, áp biên phạm cảnh.

Hồng Sắc Hải Dương cùng Thương Lang quân đoàn cổ thủ đọi viện, không bao lâu, Cổ Đạo Nhiêm phụng mệnh mang binh trợ giúp, Thiên Ứng quân đoàn bắc thượng kháng địch, cùng Cáp Mật Thứ thống suất năm vạn Kim Lang quân giao chiến vài trận, sau đó lấy chút thắng lợi mà về,

Đây là chiến bại duy nhất trong đời của Cáp Mật Thứ, hắn làm sao có thể quên.

“Còn có một người? Là ai?”

Mạo Đốn tựa hồ nổi lên lòng hiếu kỳ, dò hỏi.

“Tương Khổng Minh...”

Từ trong miệng Cáp Mật Thứ chậm rãi học ra một cái tên làm hắn lo lắng không thôi.

Cuộc chiến Thái Nguyên, là trận đánh vận mệnh quyết định Trung Nguyên, người này lại cố thủ Ngọa Long thành, không cách nào đích thân đến đây, cũng không biết chính là may mắn, hay là sự tiếc nuối thật lớn.

&&&&

Khoảng cách ngoài chiến trường mười dặm, một đám hán tử quần áo kỳ lạ, trên mặt lại vẽ đủ màu sắc đang không có việc gì ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Canh Dương phần phần bất bình nói: “Chúng ta đến giúp bọn hắn chiến đấu, bọn họ lại đề phòng chúng ta như phòng cướp, hừ...”

Hứa Hải Phong chỉ khẽ cười, tuy hắn không nói rõ với Canh Dương, nhưng chỉ cần nhìn hắn thay hình đổi dạng, không chịu quang minh chính đại hiển lộ danh hào, sẽ biết duyên cớ bên trong.

Canh Dương cũng đoán trúng mấy thành, cho nên dọc theo đường đi cực kỳ phối hợp, cho dù lúc đối mặt sứ giả do Cổ Đạo Nhiêm phái đến, cũng giả câm vờ điếc, hết thấy đều để Hứa Hải Phong ra mặt giải quyết.

Chỉ là nhìn ba ngàn sĩ tốt trước mặt đang trú đóng, trong tim của hắn dâng cao lửa giận không thể kìm chế.

Trước mặt bọn họ, ba ngàn tư quân của nam phương thế gia tạo thành đang nghiêm trận chờ đợi.

Tuy cũng đứng ngang hàng với bọn họ, mặt ngoài nhìn vào tựa hồ là nhắm vào sự bố phòng của Hung Nô nhân, nhưng Canh Dương chỉ liếc mắt đã nhìn ra, những người này phòng bị chính là những Man tộc giả mạo bọn họ.

Ở trong tim của hắn, vô luận Hứa Hải Phong có bàn tính gì, bọn họ cũng chỉ là muốn giúp người Hán.

Nhưng cách làm của Cổ Đạo Nhiêm, lại làm cho hắn thất vọng.

Hắn ở trong Man tộc luôn nhất ngôn cửu đỉnh, uy vọng cao, không ai sánh bằng, làm sao từng bị đối đãi như vậy, trong lòng tự nhiên là buồn bực không vui.

“ Khái...”

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, không biết vì sao, Hứa Hải Phong lại dưỡng thành thói quen như vậy, trước khi nói chuyện, luôn ho khan một tiếng, như tỏ vẻ mình có chuyện muốn nói.

Canh Dương quả nhiên quay đầu qua, nhìn kỹ Hứa Hải Phong.

“ Canh Dương huynh, đại chiến đã muốn bắt đầu rồi.” Phảng phất như không mục đích, Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói.

“ Đúng vậy.”

Thanh âm Hứa Hải Phong chợt nghiêm khắc lên: “ Được, vậy Canh Dương nghe lệnh.”

Canh Dương ngây ra, nghĩ không ra vào chiến sự, Hứa Hải Phong lập tức thay đổi thành một người khác, mà dù xưng hô cũng lập tức thay đổi, hắn cũng là một đời nhân tài, lập tức hiểu được.

Lúc chiến tranh, làm gì còn nhiều dây dưa như thế, phân biệt trên dưới lại càng phải quy sấm nghiêm minh, lại làm sao có thể tiếp tục xưng huynh gọi đệ.

Hắn chẳng những không tức giận, ngược lại trong lòng có một tia vui mừng, đây mới là người làm đại sự.

Ánh mắt Canh Dương nghiêm túc, cao giọng nói: “ Tại...”

“ Sau khi chiến sự xảy ra, Hắc Kỳ quân vừa động, người liền mang theo truy trọng cùng tộc nhân rút lui khỏi chiến trường, không được sơ suất.”

“ Ân? Dạ...”

Đối với mệnh lệnh này, Canh Dương khó hiểu vô cùng, nhưng hắn chỉ thoáng thất thần, liền lập tức làm ra quyết định phục tùng mệnh lệnh.

Trận đánh này, hắn không phải chủ tướng, ba trăm tộc nhân của mình cũng không phải chủ lực chiến đấu.

Khu khu ba trăm người ở trong trận đại chiến của mấy chục vạn đại quân, chỉ sợ ngay cả một chút bọt nước cũng không lên nổi, cùng với như thế, không bằng phục tùng mệnh lệnh, tạm thời làm con rùa đen rút đầu.

Huống chi, ở trong lòng hắn còn có một điểm nghi ngờ, không biết trong trận chiến này Hứa Hải Phong còn có thể đi tới bao xa, đó mới là mấu chốt lớn nhất để hắn quyết định cho vận mệnh ngày sau.

Nếu trận đánh này, Hắc Kỳ quân toàn quân bị diệt, vậy sự hứa hẹn của Hứa Hải Phong chỉ như mây khói, không còn cơ hội thực hiện.

Hứa Hải Phong mỉm cười, hắn tự nhiên rõ ràng, sự chần chờ trong lòng Canh Dương, chỉ là sau hôm nay, hắn có thể khẳng định, Man tộc sẽ trở thành một trong những chi bộ đội trung tâm cảnh cảnh nhất của chính mình.

Bởi vì bọn họ sẽ nhìn thấy một chi Hắc Kỳ quân khác hắn, một chi Hắc Kỳ quân chân chính, thiên hạ vô địch.

“ Lâm Gia Huy...”

“ Tại...”

Thật sâu nhìn hẩn một cái, Hứa Hải Phong hỏi: “ Nhớ kỹ nhiệm vụ của người không?”

“ Chủ công yên tâm, mặt tướng thề không phụ lòng kỳ vọng của chủ công.”

Nhiều mày, Hứa Hải Phong bắt mẫn nói: “ Ta muốn chính là một Lâm Gia Huy còn sống, một Lâm Gia Huy có thể hoàn thành mệnh lệnh của ta, mà không phải muốn thấy một người chết.”

Trên mặt Lâm Gia Huy đỏ ửng, hẩn cất cao giọng nói: “ Dạ, chủ công, nhất định không phụ kỳ vọng.”

Vỗ vỗ bờ vai của hẩn, Hứa Hải Phong quay đầu nhìn Lý Quan Anh nói: “ Lý tướng quân, người cũng nhớ a...”

“ Dạ..” Lý Quan Anh cúi mình thật sâu: “ Mặt tướng nhất định dốc hết sức.”

Ánh mắt Hứa Hải Phong nhìn kỹ lên khuôn mặt anh tuấn kia, chậm rãi nói: “ Cuộc chiến hôm nay, nếu có thể đánh một trận thành công, liền do người phụ trách tảo đăng phương bắc...như thế nào?”

Lý Quan Anh ngẩng đầu, hẩn đối mặt Hứa Hải Phong chốc lát, sự kinh ngạc trong mắt biến thành do dự, cuối cùng dần dần dâng lên đầu chí, hẩn nhẹ nhàng nói: “ Đa tạ chủ công.”

Khóe miệng Hứa Hải Phong hàm chứa một tia mỉm cười, ánh mắt của hẩn chuyển qua trên người Lưu Tuấn Thư.

Người sau thoáng cúi mình, tuy không nói lời nào, nhưng đôi mắt kiên định đã cho thấy đáp án tốt nhất.

“ Chiến tranh, liền muốn tới.”

Hứa Hải Phong chậm rãi nói, hẩn vung tay lên, ba trăm người lập tức lui nhanh về phía sau, ở phía sau, là một ngọn núi thấp, là một trong số ít những ngọn núi của Thái Nguyên.

322. Chương 322: Chiến Tiền (3)

Có ít đám mây không ngừng trôi qua chân trời, bụi cỏ trên bình nguyên lộ ra vài phần xanh tươi.

Khoảng cách ba mươi dặm ngoài trường đại chiến, một tòa lương đình thanh lịch u tĩnh cô linh linh nằm bên cạnh đại đạo.

Tựa hồ là không cố ý, cũng có lẽ là vô ý, song phương đều ước thúc bộ đội của mình, trong vòng vài dặm quanh lương đình không còn bóng người.

Một vị lão nhân tóc bạc thương lương cầm theo một bình rượu, đi tới trong lương đình.

Hẩn ngồi xuống, tự rót uống một mình, tiêu diêu tự tại.

Động tác của hẩn thông thả mà cấp cho người ta một loại cảm giác thi tình họa ý, liền phảng phất như hoàn toàn sát nhập vào trong thế giới này. Dù có người ngoài ở đây, cũng sẽ tưởng rằng đây chỉ là một bức tranh vẽ mà thôi.

Nhưng chỉ trong chốc lát, một tiếng bước chân truyền tới, liền đánh vỡ hình ảnh hài hòa tới cực điểm kia.

Thân ảnh cao lớn đang cất bước dưới ánh nắng đi tới, phảng phất như từ khi ra đời tới nay, thân hình chưa từng cúi xuống bao giờ, tạo cho người khác một loại cảm giác như ngàn cân.

“ Văn bối bá kiến tiền bối.”

Người tới vái chào thật sâu, cung kính nói.

“ Thác Hà Đế lão đệ, thỉnh uống một chén.”

Lão nhân ngẩng đầu lên, trong mắt không hề có vẻ sắc bén, tại khóe miệng còn lộ ra một tia tươi cười hòa thuận.

“ Trưởng giả ban cho, không dám từ chối, Trình tiền bối tương tặng, Thác Hà Đế cung kính không bằng tòng mệnh.”

Hắn tiến lên giờ cao chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Động tác của hắn, tựa như cách làm người của hắn, có một không hai.

Đây là hán tử Hung Nô trực suất sáng khoái nhất của đại thảo nguyên.

“ Ai...thấy được người, lão phu đột nhiên nghĩ tới công phu độc môn của nhà mình, Trường Giang Ba Điệp Lăng.”

Trình Huyền Phong thở dài, hồi ức không thôi.

Tuy không cách nào hiểu được ý tứ trong lời nói của Trình Huyền Phong, nhưng Thác Hà Đế lại rõ ràng cảm nhận được luồng cảm khái nồng đậm trong lời nói.

Hắn mỉm cười hỏi: “ Ngài lão...”

“ Cáp, Trường Giang Ba Điệp Lăng, một cơn sóng cao hơn một cơn sóng. Nhìn thấy những hậu sinh văn bối như các ngươi, lão phu làm sao lại không vui mừng.” Trình Huyền Phong cao giọng cười nói.

“ Ngài lão quá khen, nếu bàn về người kiệt xuất mới nhất trên đời, chỉ là Hứa Hải Phong cùng tiểu đồ Lợi Trí.”

“ Lệnh đồ tuổi còn trẻ tiến vào tông sư cảnh giới, thật sự là thật đáng mừng. Hung Nô quả nhiên lại có nhân tài mới a...”

“ Người Hán anh hùng cũng không thiếu, nếu bàn về nhân số tông sư, tộc ta chỉ có ba người từ xưa tới nay, cho tới bây giờ vẫn không thể vượt qua quý tộc.”

Hai người bọn họ thần sắc bình tĩnh, chậm rãi nói, trong miệng tán dương tộc nhân của đối phương.

Nếu người không hiểu nội tình nghe được, còn tạm thời tưởng rằng bọn họ là một đôi bạn tốt quen nhau đã lâu. Lại làm sao nghĩ đến, ngoài ba mươi dặm kia, đại quân hai tộc đang đối nghịch nhau, tình thế nguy hiểm, chỉ có thể dùng từ ngàn quân nhất phát mới có thể hình dung.

“ Hôm nay Lợi Trí ở đâu?” Trình Huyền Phong đột nhiên hỏi.

“ Tiểu đồ có chuyện quan trọng khác, nên không thể đến gặp tiền bối, còn thỉnh thứ lỗi.”

Trình Huyền Phong đánh giá hắn, trong mắt lão nhân có một tia quái dị: “ Lão phu vốn tưởng rằng, đối thủ cuộc chiến hôm nay, sẽ là tiểu tử Lợi Trí, không nghĩ lại gặp ngươi, thật sự người định không bằng trời định...”

Thác Hà Đế cũng lộ ra tia cười cổ quái: “ Văn bối cũng thật không ngờ, Lê Ngạn Ba Lê lão huynh lại không đến Thái Nguyên.”

Lời nói của hắn có chút phức tạp, lại có vài phần tiếc nuối, lại có một chút vui mừng.

Cuộc chiến hôm nay, quan hệ trọng đại, tuy hắn không được như nguyện cùng Lê Ngạn Ba cùng quyết một trận sinh tử, nhưng thiếu đi một vị cao thủ cấp số tông sư, đối với Hung Nô nhân mà nói, cũng là một việc vô cùng vui mừng.

“ Ân ân oán oán mấy chục năm giữa các ngươi, nhưng cũng là một lời khó nói hết. Chỉ là bỏ lỡ hôm nay, chỉ sợ không còn ngày thanh toán.”

Lão nhân nói chuyện vô cùng tự tin, ý của hắn là muốn nói lần này giao thủ, Thác Hà Đế sẽ bại.

“ Không...” Hai mắt Thác Hà Đế khẽ tròng, cố ý vô ý ngẩng đầu lên, nói: “ Tiền bối dù sao đã hơn tám mươi tuổi, hôm nay đừng rơi ngựa mới tốt.”

Trình Huyền Phong bật cười, nói: “ Hay cho rơi ngựa trước trận, vậy lão phu nhất định phải để ý mới được.”

Lão nhân càng nói càng thấp, tới câu cuối cùng, lại càng thêm trầm ổn.

Một cỗ sát khí tức tức, cũng không biết từ ai tản mát ra, nhanh chóng bao phủ cả không gian.

Hai người bọn họ xa xa nhìn nhau, không khí trong nháy mắt tựa hồ đọng lại, cũng không còn lưu động.

Mà ngay cả cơn gió thu đột nhiên thổi qua, cũng ở nơi này chợt dừng phát lại.

Hai đại tông sư, hai vị tông sư tuyệt đỉnh đại biểu Trình gia cùng Hung Nô, yên lặng giảng co.

Giữa bọn họ, có một cơn lốc vô hình không sao nhìn thấy đang lên lút nổi lên.

&&&&

Núi nhỏ cũng không cao, vài ngọn cây nhỏ trên núi cũng không cao, nhưng nơi này, người đi thừa thốt.

Hai đại thế lực giao chiến, ý nghĩa ảnh hưởng sâu xa, lấy lời được “vạn chúng chú ý” mà nói, tuyệt không quá đáng.

Trong vòng phạm vi trăm dặm, những dân chúng bình dân đều xa xa tránh né, e sợ bị tai ương liên lụy.

Ngọn núi nhỏ này vốn có một ít người ở, nhưng vào lúc này, đã sớm không biết trốn tới phương nào.

Chỉ còn lại những phòng xá đơn sơ, đại biểu cho địa phương này từng có người ở lại.

Hứa Hải Phong dẫn hơn ba trăm người rất nhanh đi tới trên núi nhỏ.

Động tác của bọn họ cũng không bí mật, cũng không hề cố ý che giấu, tự nhiên không gạt được liên quân từ nam phương tới. Trong lòng những liên quân này tuy nghi hoặc, nhưng cũng không đi tới dò hỏi.

Hắc Kỳ quân dưới trang phục cố ý của Canh Dương, cả đám để trần thân trên, vẽ đầy văn vện lên người, đưa những đặc thù trên người bọn họ hoàn toàn giấu đi.

Đặc biệt trên mặt, những hoa văn văn vện làm người ta nhìn thấy cũng sợ hãi lại càng khiến cho người ta tránh né không kịp.

Kể từ đó, tự nhiên không có ai đi chú ý những sĩ tốt Hắc Kỳ quân ăn mặc vô cùng khoa trương nổi bật như thế.

Đặc thù lớn nhất của Hắc Kỳ quân, đó là loại ánh mắt không hề có chút sinh khí, đã được Canh Dương dùng phương pháp nguyên thủy nhất che giấu.

Đồng dạng, những trang sức lập dị của họ cũng khiến cho những thế gia đệ tử cũng không cách nào hảo cảm.

Đối đãi với những hán tử còn chưa thoát ly khỏi cuộc sống dã man trong sinh hoạt, vốn không có bất cứ ai sinh ra ý nghĩ muốn tiếp xúc cùng bọn họ.

Đặc biệt là đám thế gia đệ tử luôn tự cho là mình thanh cao, đối với những hán tử kia lại càng vô cùng khinh thường.

Mặc dù có chút người nhận biết đại thế, nhìn thấy những cử động kỳ dị của Man tộc nhân, bọn họ bắt quá cũng chỉ sai người quay về bẩm báo với đại doanh, cũng không từng tự mình đi qua hỏi.

Tướng lãnh trung quân nhận được tin tức, cũng không hề đem chuyện này trình báo với Cổ Đạo Nhiệm.

Ở trong mắt của hắn, một Man tộc nhân cách xa cuộc chiến ngoài mười dặm có điều động nho nhỏ, vốn là một việc nhỏ chẳng có gì khẩn yếu mà thôi, vài trăm người, ở trước mặt mấy chục vạn đại quân, cái gì cũng không phải.

Nếu ngay cả chút việc nhỏ như hạt đậu ấy cũng phải đi kinh động Cổ đại soái, sợ là ngược lại còn bị trách mắng.

Cứ như vậy, dưới tình huống không người chú ý, đám người Hứa Hải Phong đi tới trên núi nhỏ.

Nhìn mấy gian phòng trên núi, trong lòng Hứa Hải Phong vừa động, thân hình hắn thoáng qua, mấy lần nháp nhò, đã đánh vỡ những vách ngăn cách giữa những gian phòng.

Dưới sự chỉ huy của hắn, thành viên của dị năng đoàn đi vào phòng, cũng may mấy gian phòng cũng rộng, hơn trăm người đi vào cũng không chật chội.

Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, Hứa Hải Phong yên lặng khoanh chân ngồi xuống, cầm tay Y Đằng Do Na, một cổ dị năng cường đại trải qua tầng phúc liên cuộn cuộn không ngừng hướng hần vọt tới.

Tinh thần lực của hần ở trong nháy mắt liền kéo lên tới đỉnh điểm, sau đó không hề dừng lại mà tràn ra ngoài cơ thể.

Lần thứ nhất sinh ra, lần thứ hai thành thực, thành thực tới mức tinh xảo.

Trải qua mấy lần phối hợp ma luyện, đặc biệt từ khi từ biệt Thái Ất chân nhân, mỗi buổi tối, Hứa Hải Phong đều cùng dị năng đoàn chuyên cần luyện tập.

Hôm nay đã quen cửa quen ngõ, cũng không cần phải cẩn thận như lúc ở trong Thái Hành sơn mạch.

Tinh thần lực cường đại cũng không phải bay vọt ra, mà là thông thả, cẩn thận. Thật giống như con rùa chậm chạp khuếch tán khắp bốn phía xung quanh.

Sau khi đạt tới cảnh giới tông sư, cảm ứng của tinh thần lực không nơi nào không có. Trừ phi là ra vẻ thần bí không cố ý giấu diếm, nếu không không cách nào gạt được những cao thủ tông sư đồng cấp bậc.

Nhân vật đạt tới cảnh giới bậc này, người nào không phải hạng người tâm cao khí ngạo, để cho bọn họ làm ra hành tung lén lút, làm chuyện mất thân phận, chỉ sợ là không người nguyện ý.

Trong số những vị tông sư mà Hứa Hải Phong từng gặp qua, ngoại trừ vị lão đạo nhân Thái Ất chân nhân ra, dù là Khải Tắt Áo Bồn, Hung Nô Thác Hà Đế, hay Trình Huyền Phong, cũng chưa từng có những cử chỉ lén lút như thế.

Trình Huyền Phong cùng Thác Hà Đế chính là không cảm ứng được sự tồn tại của Lê Ngạn Ba mới chắc chắn hần chưa đến Thái Nguyên.

Bằng vào thân phận sùng cao của Ma Môn tông chủ, Lê Ngạn Ba nếu đã tới, quyết sẽ không giả thần giả quỷ, cố lộng huyền hư.

Dù là đối mặt Thác Hà Đế, hần cũng sẽ lựa chọn quang minh chính đại chiến đấu.

Chỉ cầu hàm dưỡng đầm đìa, chỉ cầu không thẹn lương tâm, thì đã đủ.

Khác với bọn họ, mục tiêu cuối cùng của Hứa Hải Phong ngoại trừ cực hạn võ đạo, đối với ngôi vị cửu ngũ chí tôn cũng tâm hướng thần hướng.

Cho nên hần lựa chọn thu liễm tinh thần năng lực của chính mình, đây là lần đầu tiên hần làm ra cử chỉ nghịch tâm này. Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ ở trong tâm linh sẽ lưu lại một đạo lỗ hổng, khiến cho tinh thần lực lượng lui về phía sau.

Cũng may Hứa Hải Phong may mắn được dị năng đoàn hỗ trợ, hoàn toàn thể ngộ cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Tinh thần lực của một người cho dù có cường thịnh bao nhiêu, cũng không khả năng so sánh được với hơn trăm người trong dị năng đoàn. Huống chi ở phía sau bọn họ, còn có một Y Đằng Do Na có thể đem năng lực tăng phúc lên mấy lần.

Năng lực ngưng tụ của bọn họ mạnh, tuyệt đối là trước đó chưa từng có, mà Hứa Hải Phong cũng là cao thủ tông sư đầu tiên có thể vận dụng được năng lực này.

Nếu như không có luồng năng lực này, hoặc là Hứa Hải Phong còn chưa đạt tới cảnh giới tông sư, vậy hết thấy cũng như không có. May mà chính là bọn họ đều đã đạt tới yêu cầu phối hợp lẫn nhau, mới có thể tạo thành uy lực hôm nay.

Mà người có thể chỉ huy được luồng năng lực này cũng như lông phượng sừng lân, trong thiên hạ, chỉ có hai người mới có cơ hội này, có thể thể nghiệm được cảnh giới như thế.

Ngoại trừ hai người bọn họ, từ cổ chí kim, còn chưa ai có kỳ ngộ như thế.

Vì thế, vô luận là Hứa Hải Phong hay Lý Minh Đường, đều không hề lui bước, ngược lại càng thêm tinh tiến.

Chậm rãi, tinh thần của hắn lướt qua núi nhỏ, hướng phương hướng cuộc đại chiến kéo dài đi qua...

323. Chương 323: Biển Cổ

Mặc dù mới chớm sang thu, nhưng khí hậu vẫn nóng bức oi ả như giữa hè.

Tùy tiện sờ một cái, cảm giác nóng bỏng vẫn truyền đến tay như khắc cốt ghi tâm.

Đối với hai quân trên chiến trường mà nói, thời khắc này sắp đối mặt với sinh tử, bọn hắn cũng không có cảm thấy khí hậu mát mẻ của mùa thu.

Có hơn trăm cỗ xe ngựa. từ trong doanh trại của Hung Nô nhân chậm rãi di chuyển, tại một đám binh lính điều khiển, đoàn xe ngựa chậm rãi hướng về phía sườn đông thảo nguyên nơi liên quân hạ trại, chạy tới.

Bầu không khí trên chiến trường nguyên bản xơ xác tiêu điều, lúc này có một tia dao động quỷ dị.

Hành động ngoài dự liệu của Hung Nô nhân lần này, lập tức hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Đương nhiên, đối với đám người Trình gia luôn luôn chăm chú theo dõi động tĩnh của Hung Nô nhân trên tháp cao, hết thấy cũng đều thu mọi chuyện này vào trong tầm mắt.

“Đây là vật gì?” Trình Minh lẩm bẩm tự nói.

Chư tướng đưa mắt nhìn nhau, đều không đoán ra nguyên nhân.

“Hay là...”

Mọi người nhìn về phía phương hướng thanh âm truyền ra, cũng chính là nhân tài mới xuất hiện của Trình gia, vị này công lực đã đạt tới cảnh giới nhất phẩm, Trình Anh Đào.

“Đào đệ, có ý tưởng gì, cứ nói.” Trình Anh Hào hơi nhả mày, nói.

“Là...”

Đối với vị huynh trưởng này, Trình Anh Đào kính phục từ tận trong tâm tưởng, tuy rằng công lực của hắn chưa đạt tới nhất phẩm, nhưng vô luận là kiến thức, trí tuệ, khí độ, đều là nhân vật số một trong những người cùng trang lứa.

Địa vị của Trình Anh Hào tại Trình gia, tuy rằng vẫn còn kém hơn so với địa vị của Phương Hướng Minh ảnh hưởng tới Phương gia. Nhưng chuyện này cũng không phải là nói mị lực cá nhân của hắn không đủ, mà là trên vai hắn vẫn còn có trưởng bối đè nặng, theo như Tương Khổng Minh nói, thì việc này gọi là anh hùng không gặp thời vận.

Bất quá, trong đám thanh niên đồng trang lứa tại Trình gia, lời của hắn tuyệt đối là nhất ngôn cửu đỉnh, không có người nào đủ can đảm làm trái với mệnh lệnh.

Trình Anh Hào phóng mắt nhìn đoàn xe ngựa đang chạy ở phương xa, thanh âm của hắn mang vẻ khản trương cùng bất an:

“Chuyện này, có khi nào cũng là cái vũ khí bí mật gì hay không?”

Nghe được câu này không người nào là không biến sắc.

Vũ khí bí mật. Đây là chuyện trọng yếu mà gần đây trong Trình gia thường bàn tán. Tuy nhiên, vấn đề này, để có tư cách tham dự, cũng chỉ có nhóm nhân vật thuộc lớp đệ tử cao tầng mới được biết, còn lại mọi người đối với chuyện này đều kiêng kỵ vạn phần, ở những nơi công cộng không có trường hợp nào dám đàm luận nửa câu.

Bởi vì, Trình Huyền Phong Trình lão gia tử đã chính miệng hạ lệnh, nếu có người nào may mắn tiết lộ, lập tức mang ra chém đầu.

Bình thường, địa vị của lão gia tử ở trong lòng của bọn họ cũng giống như là Minh Thần vậy, tự nhiên không có ai đủ can đảm phạm điều cấm kỵ này.

“Không có khả năng. Hứa Hải Phong, tuyệt đối sẽ không đem mấy thứ này bán cho Hung Nô nhân.”

Trình Anh Hào quả quyết lắc đầu, cùng so sánh với nỗi nghi ngờ trong lòng. Thanh âm của hắn có vẻ khẳng định, chuyện này tuyệt đối rất đáng ngờ:

“Nếu không phải là cái vũ khí kia, vậy thì sẽ là cái gì? Không hiểu, có khi nào Hung Nô nhân nổi điên, nhân rồi không có việc gì làm, cho nên đẩy mấy cỗ xe ngựa tới đây hư trương thanh thế đi sao.”

Một vị lão nhân ở bên cạnh, vừa cười vừa phân tích đề tài, hắn là một người trong thập đại cao thủ nhất phẩm Trình gia- Trình Gia Hiếu.

“Phụ thân, Hào ca không bao giờ nói sai.” Trình Anh Đào nhượng mảy, trầm giọng nói.

Chỉ nhìn thấy hắn ngang nhiên dám phản bác lại lời của phụ thân mình, cũng hiểu được, trong lòng hắn, địa vị của Trình Anh Hào có cân lượng hơn phụ thân.

Trình Gia Hiếu xấu hổ cười khan hai tiếng. Trong lòng có chút tức tối, nhưng hài nhi của hắn lại là một nhân vật kiệt xuất, thật sự không thể trút giận lên đầu được.

“Anh Hào.”

Thanh âm già nua xen lẫn một tia bất đắc dĩ vang lên, Cổ Đạo Nhiễm cảm thán thở dài.

“Dạ..” Trình Anh Hào cao giọng đáp.

“Vậy người nói, ẩn tình trong chuyện này là cái gì?” Cổ Đạo Nhiễm thản nhiên hỏi.

Trình Anh Hào nhẹ nhàng chau mày, đường nét trên mặt hắn càng lộ ra vẻ kiên cường.

“Ai...” Lần thứ hai thở dài một hơi, Lão nguyên soái phân phó nói: “Truyền lệnh cho Vương Hồng Hán, Thương Lang quân đoàn bảo trì hàng ngũ, cẩn thận đối phó ứng biến. Ngoài ra... Canh phòng nghiêm ngặt... Hãy đi đi.”

“Thưa... Tuân lệnh.” Binh sĩ truyền tin hô to lên một tiếng, cầm lệnh bài, ngay tức khắc, liền rời đi.

“A...” Trình Anh Hào sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, đột nhiên, hắn giống như đã nhớ ra một chuyện gì đó, hít một hơi thật sâu, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

Nhìn thấy biểu hiện của hắn, chư tướng trên tháp cao đều hít một ngụm lãnh khí.

Trình Anh Hào là nhân vật kiệt xuất trẻ tuổi nhất trong Trình gia, từ trước đến nay được ca tụng là kiến thức uyên bác, sâu rộng. Cho dù tính toàn bộ các nhân vật kiệt xuất trong nội cảnh Đại Hán, hắn tuyệt đối là đủ tư cách xếp vào hàng ngũ thứ ba.

Ngoại trừ Hứa Hải Phong, ngoại trừ Phương Hướng Minh, còn có người nào có thể so tài cùng hắn.

Một người như thế, mà giờ phút này, sắc mặt của hắn lại trở nên trắng bệch thê thảm như vậy, há lại có thể không làm cho người khác hết hồn.

“Làm sao vậy?” Trình Anh Đào cẩn thận hỏi han.

Trình Anh Hào nhìn chằm chằm vào Cổ Đạo Nhiễm, chậm rãi nói: “Đại soái làm như vậy, là vì phòng ngừa biến cố phía Đông, chỉ phân phó cho một mình Vương thống lĩnh Vương Hồng Hán, vậy thì phải nói là biến cố sẽ không xuất hiện từ Thương Lang quân đoàn.”

Thanh âm của hắn càng thêm trầm thấp, mơ hồ, lại có một cỗ lực lượng thu hút sự chú ý của mọi người, “Hoàng Long quân đoàn, ngài là đang lo lắng Hoàng Long quân đoàn.”

Lặng lặng gật đầu, Cổ Đạo Nhiễm thở dài: “Chỉ mong rằng bốn soái đã tính toán sai.”

Mọi người đều nghi hoặc, từ trước đến nay, mỗi khi xảy ra chiến tranh, kẻ làm tướng đều hy vọng mình có thể tính toán như thần mới là việc tốt, thái độ của Cổ đại soái hôm nay thật khác thường.

“Chỉ sợ...” Trình Anh Hào, ánh mắt, khuôn mặt, khóe miệng, đều hiện lên một tia chua xót rõ ràng: “Ngài đã đoán đúng.” Đối diện với bọn hắn, Cáp Mật Thứ nhìn ra phía trước, đột nhiên hỏi: “Lợi Trí tông sư, đến đây sao?”

Cái danh tông sư, quả thật có ma lực không thể tưởng tượng nổi.

Trước khi Lợi Trí chưa phải là tông sư, Cáp Mật Thứ đối với hắn chính là cực kỳ ngưỡng mộ. Nhưng mà, ngay khi Lợi Trí thăng cấp tông sư, thái độ của Cáp Mật Thứ đối với hắn lập tức đã thay đổi đến một trăm tám mươi độ.

Không quản hắn có ý tốt giả bộ, hay là ý tốt phát ra từ trong nội tâm

Tóm lại, trong lòng đám Hung Nô nhân, Lợi Trí đã có được một cái loại địa vị cực kỳ cao thượng, để được như vậy cũng là do hắn tự thân nỗ lực giành lấy.

“Quốc sư.”

Thanh âm nhẹ nhàng truyền vào trong tai của hắn, Cáp Mật Thứ thậm chí không cần quay đầu lại, đã biết người tới là ai.

Có thể lẳng lặng không tiếng động, tới được nơi này mà không có người nào phát hiện ra, nhìn quanh dân tộc Hung Nô, cũng chỉ có ba người.

Hiện giờ, Đan Vu Mạo Đốn đã sóng vai đứng cùng hắn.

Thác Hà Đế thân cô thế cô lẻ loi một mình khiêu chiến thủ hộ thần của Trình gia, vị đó chính là một lão nhân tám mươi tuổi, Trình Huyền Phong.

Như vậy, còn có một người, tự nhiên chính là Lợi Trí.

“Lợi Trí tông sư..”

Toàn bộ Hung Nô nhân đều hướng hắn khom người, ân cần thăm hỏi, ngay cả Mạo Đốn cũng chấp tay làm lễ.

Lợi Trí chấp tay hướng mọi người trả lễ.

Ngay cả là đối mặt với Đan Vu, hắn cũng không gò bó mà cứ tiêu sái như vậy, nhưng mà, không có người nào lấy làm lạ về chuyện này, giống như mọi việc là chuyện đương nhiên.

Tông sư, đây là danh hiệu chí tôn đối với một võ giả. Hung Nô nhân là một dân tộc sùng võ, cho nên địa vị càng có trọng lượng.

“Quốc sư, tìm Lợi Trí có chuyện gì?”

Cáp Mật Thứ vẻ mặt nghiêm chỉnh, hắn chỉ vào mười vạn quân tư binh của Trình gia phía đối diện, nói: “Mời, tông sư nhìn.”

Lợi Trí không chút úy kỵ phóng tầm mắt về phía trước, hơn mười vạn quân tư binh tinh nhuệ của Trình gia kia, được xưng là hùng binh đệ nhất đại lục Kim Lang quân. Vô luận là nhìn từ phương diện nào đều có thể hiểu được một điều, trên chiến trường không phải chỉ là từ tân đinh mà tạo thành binh lính.

“Bọn chúng so với ngũ đại quân đoàn Hán triều thì như thế nào?” Cáp Mật Thứ chỉnh sắc hỏi.

“Có lẽ không giống như vậy, nhưng cũng không khác nhau lắm.”

Lợi Trí đánh giá đúng trọng tâm mà hiểu rõ, hắn không chút che giấu sự ngưỡng mộ của mình đối với địch nhân.

“Vậy thì vẫn coi như là chưa bằng sao?”

Suy ngẫm một lát, Lợi Trí chậm rãi nói: “So sánh với Thiên Ưng, Thương Lang hơi kém. Nhưng cũng không dưới Hoàng Long.”

Chư tướng đều hiểu được ý tứ của hắn, Thiên Ưng cùng Thương Lang quân đoàn dù sao cũng đã trải qua vô số trận chiến.

Sở dĩ, Hoàng Long quân đoàn được so sánh tốt hơn một chút là bởi vì bọn họ được trang bị đầy đủ, nhưng trên thực tế năng lực chiến đấu thì lại kém hơn một bậc.

“Chính là điểm này.” Cáp Mật Thứ thanh âm chậm rãi vang lên: “Lúc đầu ta còn tưởng rằng, chỉ cần tấn công vào một cánh quân ở trung tâm, để xem Thiên Ứng quân đoàn giằng co với chúng ta như thế nào. Đã xác nhận tư binh của Trình gia, bảo vệ hai cánh chung quanh. Nhưng hiện giờ...”

Cáp Mật Thứ giơ một ngón tay lên chỉ trước mặt, thanh âm của hắn lạnh lùng như băng, nói: “Cổ Đạo Nhiêm, không ngờ hắn tạo thành một cái trận thế như vậy. Các người có biết vì sao không?”

Trong mắt của mọi người đều mờ mịt, ngay cả Mạo Đồn cũng không thể lý giải. Giống như bên phía Trình gia, không người nào có thể đoán ra hơn một trăm cỗ xe ngựa kia, bên trong có chứa cái bí mật gì, bọn hắn cùng Cổ Đạo Nhiêm đều không hiểu đối phương đang tính toán cái gì.

“Xin hỏi Quốc sư, đây là vì sao?” Mọi người ở đây đều cẩn thận giữ im lặng, Lợi Trí chậm rãi hỏi.

“Không biết...”

Cáp Mật Thứ lắc đầu rất rõ ràng, nghe hắn nói không hiểu như thế, nhất thời đều nằm ngoài ý liệu của mọi người.

Trong mắt Lợi Trí phảng phất như lóe lên một tia quang mang, hắn chăm chú nhìn Cáp Mật Thứ, cũng im hơi lặng tiếng không hỏi thêm nữa.

Hai mắt của Cáp Mật Thứ bỗng nhiên mở to, tiếp theo hắn chăm chú nhìn, trong miệng lại chậm rãi nói: “Ta nghĩ, muốn thỉnh Lợi Trí tông sư đi làm một việc.”

“Cứ nói.”

“Ám sát Cổ Đạo Nhiêm.”

Bầu không khí chung quanh nổi lên một trận ồn ào, lúc này đây, ngay cả Mạo Đồn cũng cảm thấy có chút quá mức.

Nơi này là chiến trường, là địa phương tụ hội mấy chục vạn đại quân, như thế nào nói giết là có thể giết được nhân vật đầu não của quân địch. Không chỉ nói riêng Lợi Trí, chỉ sợ, ngay cả là tập trung toàn bộ tông sư trong thiên hạ cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Trên mặt Lợi Trí vẫn bình thản, tĩnh lặng như mặt nước, không ai có thể nhìn ra được biến hóa gì, từ trong mắt của hắn.

“Cổ Đạo Nhiêm là kỳ nhân, làm việc cẩn thận, nếu như không hoàn toàn nắm chắc, quyết sẽ không làm cái việc giống như tự sát này. Ta đoán hắn tất có thủ đoạn, ít nhất hắn tin tưởng có thể chính diện, ngăn cản lại sức tiến công tăng cường của Kim Lang quân chúng ta.”

Cáp Mật Thứ biểu tình trên mặt giống như rất kính nể, thanh âm của hắn trầm thấp, rồi lại đông đặc, nói: “Cổ Đạo Nhiêm là linh hồn của quân Hán, chỉ cần hắn chết tại chiến trường, quân Hán liền như rắn mất đầu. Nếu được như vậy thì chắc chắn chúng ta sẽ thắng trận này...”

“Quốc sư.” Mạo Đồn thần sắc vô cùng ngưng trọng nói: “Địa phương này là chiến trường, lấy sức một người Lợi Trí tông sư, muốn đi ám sát Cổ Đạo Nhiêm chỉ sợ...”

“Quang minh chính đại, tự nhiên là không thể, nhưng nếu bỏ cái thân phận tông sư thì sao đây?” Trong mắt Cáp Mật Thứ chợt lóe lên vẻ tàn khốc, lạnh lùng nói.

“Bỏ đi cái thân phận tông sư?” Mạo Đồn hoài nghi dò hỏi.

“Không sai...” Đột nhiên, Cáp Mật Thứ hướng Lợi Trí vái một cái thật sâu, hắn ngẩng đầu lên, trong mắt rất kiên định, nhìn thẳng vào trong mắt Lợi Trí, gần từng chữ một: “Ngày hôm nay, Cáp Mật Thứ muốn thỉnh Lợi Trí tông sư giả trang, xâm nhập vào hàng ngũ quân địch, tùy cơ mà hành động.”

“Được...Ta đáp ứng người.”

324. Chương 324: Trước Trận Giết Con

Những đám khói mây màu lam, màu xám xanh, màu đen, màu xanh, màu lam đậm từ trên bầu trời bay qua, phảng phất như đang theo dõi những tính mạng nhỏ bé sắp mất đi dưới đại địa.

Trên mặt đất, đã sát khí tận trời.

Vương Hoành Hán đưa mắt nhìn về phía Hoàng Long quân đoàn phía xa xa.

Tuy bọn họ đồng thời bố phòng sườn đông trung quân, nhưng rõ ràng đã chia làm hai tập đoàn.

Hoàng Long quân đoàn đứng phía trước một chút, Thương Lang quân đoàn hơi thụt lui nghiêng phía sau để tiếp ứng.

Có hai đại quân đoàn cổ thủ sườn đông, so với bát vạn liên quân thảo nguyên phía trước, bọn họ nắm chắc lấy được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng ngay vừa rồi, một câu nói của Cổ Đạo Nhiêm, làm tim hắn treo cao lên.

Mệnh lệnh chỉ truyền tống tới cho một mình hắn, mà câu nói kia càng làm lòng hắn bất an.

Nghiêm phòng, truyền lệnh binh cũng không nói ra cần hắn nghiêm phòng cái gì. Nhưng...ánh mắt của hắn chuyển qua phía trước, Lưu Chính Mân nói thế nào cũng là con cháu hoàng thất, chẳng lẽ hắn lại làm ra hành động gì ngoài ý muốn hay sao.

Hoàng Long quân đoàn cho tới nay đều là quân đội được nể trọng nhất của hoàng thất, cũng là vương bài lớn nhất trong tay đế vương.

Nếu ngay cả bọn họ cũng phản loạn, thì Đại Hán đã sớm diệt vong.

Nghiêm phòng? Rất cục là có ý tứ gì...

Ngay lúc hắn đang lo lắng, trước mặt đột nhiên sinh biến cố.

Xe ngựa Hung Nô nhân chậm rãi đẩy tới, được sự hộ tống của một vạn Hung Nô nhân dự bị, vượt qua liên quân bốn tộc, đi tới trung gian chiến trường.

Màn xe đầu tiên chậm rãi mở ra, Hung Nô nhân thô bạo từ trên xe lôi hai người xuống.

Hai người một già một trẻ, lão nhân đã hơn bảy mươi, hài tử chỉ hơn mười tuổi.

“ A...”

Xa xa, thân hình đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa của Lưu Chính Mân hoảng động một cái, trên mặt hắn đột nhiên mất hết huyết sắc.

Màn xe thứ hai lại nhấc lên. Vài nữ tử thiên kiều bá mị bị kéo xuống.

Trên tháp cao, Cổ Đạo Nhiêm cùng Trình Anh Hào liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra sự lo lắng cùng bất đắc dĩ.

Sắc mặt Vương Hoành Hán cực kỳ khó coi, hắn phất tay cho bọn lính của Thương Lang quân đoàn chuẩn bị nhận lấy mệnh lệnh tiếp chiến, hắn cơ hồ đã đoán được kết quả cuối cùng.

“ Lưu Chính Mân, mở to hai mắt, xem nơi này chính là ai?”

Một thanh âm cao ngang từ trong Hung Nô nhân truyền đi ra, thân ảnh Sĩ Đa xuất hiện ngay trước đội ngũ, hướng Hoàng Long quân đoàn, cao giọng quát.

Thân hình Lưu Chính Mân nhịn không được run lên nhẹ nhẹ, hắn cắn chặt môi, cũng không nói được một lời.

“ Đánh...”

Một tiếng hiệu lệnh, mấy tên binh sĩ Hung Nô rút roi da, hướng trên thân thể mấy nữ tử hung hăng quát xuống.

Tiếng kêu rên lập tức vang lên bên tai không ngừng. Mấy vị nữ tử này trong ngày thường hưởng thụ vinh hoa phú quý, khi nào bị ném đau khổ như thế, cả đám lên tiếng khóc lớn.

Diện mạo các nàng xinh đẹp, vóc người yếu đuối, roi da của Hung Nô nhân mỗi một lần quất xuống, đều sẽ bị rách toạt quần áo. Không bao lâu, đã không đủ che thân, thân thể mềm mại trắng tuyết đã in lên từng đạo dấu vết đỏ sạm rướm máu, đập vào mắt thật kinh hãi, rồi lại có một vẻ mê người run rẩy.

“ Lão gia...”

Âm thanh bi thương như hoàng oanh khóc ra máu lệ, động chấn lòng người.

Sắc mặt Lưu Chính Mân xanh đen, hai tay của hắn bóp chặt cương ngựa, nhưng thủy chung vẫn lạnh lùng nhìn tới, không nói được lời nào.

Sĩ Đa lạnh lùng cười, chỉ vào một già một trẻ bị kéo xuống trên chiếc xe ngựa đầu tiên: “ Nếu người không nhận biết những tiện nhân này, vậy cũng không sao. Nhưng hai người này người hắn sẽ không quên.”

Lưu Chính Mân run bần bật, kinh hãi nhìn phía trước, nói không ra lời.

Thân binh tướng lãnh quanh người hắn, đều nhìn nhau, không dám thốt một tiếng nào.

“ Hừ...”

Tiếng cười lạnh như băng truyền vào trong tai đứa bé, đầu của nó đang trốn trong lòng lão nhân đột nhiên ngẩng lên, cao giọng hô: “ Phụ thân...”

Thân hình Lưu Chính Mân run lên, cơ hồ muốn ngã luôn xuống ngựa, lúc này tim hắn loạn như ma, cũng không biết nên làm sao cho phải.

“ Lưu Chính Mân, người không xót mấy tiểu thiếp kia cũng thôi, chẳng lẽ còn muốn liên lụy đến cha già và con trẻ hay sao?”

Thanh âm Sĩ Đa xa xa truyền ra, dù là Cổ Đạo Nhiêm ở trên tháp cao cũng nghe được thật rõ ràng.

“ Cung nỗ thủ chuẩn bị, phương hướng...Hoàng Long quân đoàn.”

Lặng lặng, Vương Hoành Hán hạ mệnh lệnh khiến cho hắn đau đớn trong lòng.

Mấy ngàn cung nỗ thủ của Thương Lang quân đoàn lén lút điều chỉnh phương hướng, lòng bàn tay bọn họ ướt đầm mồ hôi lạnh.

Bởi vì lần này, bọn họ quay vũ khí không phải Hung Nô nhân, mà là chính huynh đệ của mình.

Trong mắt Sĩ Đa không còn nửa điểm do dự, không có nửa điểm thương hại, trải qua một phen truy đuổi trên sa mạc gặp Trương Tử Hoa, tư tưởng của hắn lại biến hóa.

Hắn trở nên càng thêm thành thực, càng thêm lãnh khốc vô tình.

Bàn tay vung lên, những binh sĩ đang quất roi lập tức thu hồi lại.

Vừa rồi tuy bọn họ nhìn qua giống như đang dùng sức, nhưng thật sự đã hạ thủ lưu tình, lực đạo mỗi roi đều nắm lấy phi thường tốt, quất lên cơ thể người, chỉ đau đớn mà không thương tổn gân cốt.

Nếu như không, những nữ tử thân thể mềm mại lại có thể kiên trì được thời gian dài như vậy mà vẫn còn sức để khóc không ngừng hay sao.

“ Gọi phụ thân người đầu hàng, chỉ cần hắn đầu hàng, ta bảo đảm một nhà các người có thể bình an đoàn viên cùng một chỗ.”

Sĩ Đa nói với hài tử hơn mười tuổi đứng phía trước.

Đôi mắt trẻ thơ xinh đẹp hoảng sợ nói không nên lời, nó cái hiểu cái không cuồng quýt gật đầu, thanh âm non nớt cao cao vang lên, tuy cũng không lớn lắm, nhưng phảng phất như xuyên thấu lòng người: “ Phụ thân, hắn nói chỉ cần đầu hàng, có thể đoàn tụ. Phụ thân...cha đi qua đây a...”

Nói xong lời cuối cùng, đã mang theo vài phần khốc khang, nó đã không còn che giấu được sự sợ hãi cùng kinh hoàng của mình.

“ Đi qua sao?”

Tựa hồ là lơ đãng, trong miệng Lưu Chính Mân thì trào ba chữ.

“ Lưu thống lĩnh, không chỉ là người, bốn tướng quân hứa những ai chịu đầu hàng một khi quy thuận, lập tức thưởng tiền mười lượng, những gì sở hữu trả về, được phục nguyên chức. Chỉ cần không nuôi phản tâm, thì cũng đối xử như tộc nhân của ta. Nếu phạm lời này, nhưng Sĩ Đa bị tru diệt, chết dưới loạn đao.”

Sĩ Đa nội lực thâm hậu, thanh âm truyền ra xa xa, quanh quẩn không ngớt trên chiến trường.

Bọn lính Hoàng Long quân đoàn quay đầu nhìn về phía thống lĩnh của bọn họ, trong ánh mắt cũng có một tia mê mang. Có lẽ chỉ có sự lựa chọn của Lưu Chính Mân mới là quyết định cuối cùng của bọn họ.

“ Giương cung.”

Thanh âm lạnh như băng từ trong miệng Vương Hoành Hán truyền ra, các tướng lĩnh nghiêm mặt, bọn họ nhanh chóng hạ mệnh lệnh, các sĩ tốt len lén mở cung tên trong tay, chỉ cần Hoàng Long quân đoàn làm phản, những mũi tên trong tay họ sẽ không chút lưu tình bắn tới.

Bên phải, bên trái, trung quân, không ai nói chuyện, bọn họ đều đang đợi, đợi quyết định của Lưu Chính Mân.

Có lẽ quyết định của hắn có thể tạo nên mấu chốt lớn nhất của cuộc chiến hôm nay.

Hào khí trong không gian ngưng thực mà trầm trọng, Hung Nô đao phủ thủ bên người lão nhân cùng hài tử cũng không ai dám thở mạnh một tiếng.

“ Ai...”

Thở dài một tiếng, đánh vỡ không khí hít thở không thông, hài tử đứng sau lão nhân đột nhiên lão đảo.

Mấy Hung Nô nhân đứng bên cạnh lập tức huy vũ cương đao sáng ngời trong tay. Chẳng qua đối với lão nhân già yếu kia bọn họ cũng không dám ra tay.

Sĩ Đa tướng quân đang đứng nơi đó coi chừng, nếu một quyền đánh xuống, đem lão nhân nửa chết nửa sống này đánh chết, tướng quân đại nhân không lột da bọn họ mới là lạ.

Có lẽ bị ánh đao phản xạ chói mắt, lão nhân dùng ống tay áo che lại khuôn mặt, lão ngẩng đầu lên, neho đôi mắt nhỏ, cẩn thận nhìn quanh phía trước.

Người lớn tuổi, thân thể cũng không khỏe mạnh, đôi mắt cũng không còn nhìn rõ.

Chỉ là phương hướng đại khái lão cũng còn phân biệt rõ ràng, lúc này giương mắt nhìn quanh, trước mặt chính là cờ xí của Hoàng Long quân đoàn.

Chỉ thấy lão tiến lên một bước, ôm lấy đứa cháu nhỏ đang khóc lớn không ngừng, tuổi già như vậy, đứng ra đã suy yếu lắm, nhưng lúc này cũng không biết vì sao lại có khí lực, dù là ngay lúc này thường bước đi cũng phải có gậy chống đỡ, nhưng hôm nay lại dùng đôi chân gầy như que củi đứng thật thẳng tắp.

“ Lưu Chính Mân...” Lão nhân kiệt lực hô to: “ Ta là phụ thân người, nó là con của người, người nhớ kỹ, người là người Hán...”

Trong lòng Sĩ Đa đột nhiên hiện lên cảm giác xấu, hắc kinh hô: “ Bắt...”

Nhưng thanh âm của hắn liền dừng lại, bởi vì sau khi lão nhân dứt lời, không ngờ lại ôm hài tử hướng phía trước phóng đi.

Nơi đó có một gã Hung Nô thủ vệ rút tay về không kịp, cương đao sáng ngời xuyên thấu qua từ trước ngực đến sau lưng lão nhân.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, phảng phất mang đến một tia rét lạnh.

Tên binh lính kia tay chân lúng túng nhìn hai người còn giắt xuyên trên thanh đao, ánh mắt của hắn kinh hoàng.

Thi thể lão nhân chậm rãi tuột khỏi lưỡi đao, hai mắt lão trừng lớn, sắc mặt thê lương đáng sợ.

Dòng máu đỏ tươi từ trên người lão tuôn ra, nhanh chóng nhuộm đỏ một mảnh bình địa.

“Oa...”

Tiếng khóc vang to từ trong lòng lão nhân truyền đến, tay phải của hài tử tuôn đầy máu tươi.

Tuy lão nhân một lòng muốn chết, nhưng ở lúc cuối cùng, không biết là cố ý hay vô ý, lão vẫn lưu lại một cái mạng cho đứa cháu.

Gương mặt Sĩ Đa đang căng thẳng đột nhiên thư giãn, hắn đang muốn quát lên, đột nhiên trên không trung vang lên một tiếng rít, sắc mặt hắn lập tức đại biến.

Một mũi tên dài, phẳng phất đến từ chân trời xa xôi, xuyên qua cổ họng hài tử kia.

Thanh âm hài tử như bị một lưỡi đao sắc bén cắt ngang mảnh vải, phát ra một tiếng cực kỳ quái dị.

Tĩnh. Cực tĩnh. Thân hình đứa trẻ nặng nề té ngã, cũng không còn đứng lên, cũng không còn phát ra một thanh âm.

“A...”

Bao hàm vô số oán niệm cùng bi thống, râu tóc Lưu Chính Mân dựng đứng, ngẩng đầu gầm lên, giống như quỷ khóc thần hào, làm người khác chưa xót.

Toàn thân của hắn không ngừng run rẩy, nhưng hai tay hắn thủy chung vẫn không nhúc nhích.

Nơi đó...trên đôi bàn tay, một cây cung còn đang nhẹ nhàng run lên.

“Cấp ta...giết.”

Cơ hồ từ trong hàm răng rít ra ba chữ này, hận ý ngập trời của Lưu Chính Mân phẳng phất đã đẩy lên hùng hùng liệt liệt hỏa quanh người hắn.

Bọn lính của Hoàng Long quân đoàn liền động, bọn họ làm ra tư thế chuẩn bị tiến công.

Lưu Chính Mân trước trận giết con, đã biểu đạt quyết tâm của hắn, sĩ khí của Hoàng Long quân đoàn giờ phút này, hùng hùng dâng cao.

325. Chương 325: Dự Định (1)

“Dạ...”

Theo thanh âm vang to, một lá hồng kỳ ở trong gió phiêu dương bay múa.

Một viên đại tướng trung quân nhìn thấy rõ, hắn yên lặng đội mũ giáp, giục ngựa ra, cao giọng nói: “Các huynh đệ, đi theo ta.”

Thanh âm của hắn cực kỳ vang rền, xa xa truyền ra, lại có tiếng long long âm vang.

Năm ngàn kỵ binh đi theo phía sau hắn, hướng Kim Lang quân nổi danh khắp thiên hạ chậm rãi phóng đi.

Đối với sự khiêu khích trước của Hán quân, Cáp Mật Thứ tự nhiên không hề có cử chỉ yếu thế chút nào.

Cờ xí bay tung, A Ngõa Hạng cười lạnh một tiếng, bàn tay vung lên, cũng là năm ngàn thiết kỵ, chậm rãi hướng phía trước nghênh đi.

Tốc độ hai bên từ từ nhanh hơn, tần suất vó ngựa vang vang lại càng gấp gáp.

Bọn kỵ sĩ bày hàng phía trước đã có thể rõ ràng chứng kiến khuôn mặt dữ tợn cuồng nhiệt của đối phương, bọn họ giờ lên mã đao trong tay, mặt đối mặt hung hăng chém xuống.

Hai đội kỵ binh ở trên chiến trường không hề khoa trương nặng nề đánh vào cùng một chỗ, đó là một sự trùng lực cường đại lạ thường khôn cùng, vô luận người ngựa đều không thể thừa nhận nổi lực lượng tuyệt đối đó.

Bởi vì địa hình có hạn, chiến thuật du kích mà Hung Nô nhân am hiểu nhất không cách nào phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng trong sự giao phong chính diện này, bọn họ cũng không chút nào yếu thế.

Trên chiến trường không ngừng vang lên tiếng đinh đương của binh khí tương giao, mã thất ngã sắp hí lên thê lương, cùng với những tiếng hét thảm đầy thống khổ.

Hai mắt tướng lĩnh người Hán lấp lánh, hấn tự mình suất lĩnh đại quân dũng mãnh trùng sát, năm ngàn nam nhi dưới tay hấn đều là những dũng sĩ kiêu ngạo nhất của hấn. Đón đánh địch nhân vô cùng cường đại, bọn họ nghĩa vô phản cố phát động sự tấn công điên cuồng.

Hấn là đệ nhất dũng sĩ của mười vạn tư binh Trình gia. Tên của hấn được gọi là Từ Hùng Phi.

“ Đinh...”

Tiếng sắt thép giao nhau vang lên đinh tai nhức óc.

Hai mắt Từ Hùng Phi giương lên, bàn tay nắm trường thương của hấn tê dại, đối phương có được khí lực như thế, dù là hấn cũng không khỏi run lên trong lòng.

“ Hảo lực lượng.”

Thanh âm hào sảng truyền vào trong tai, một viên Hung Nô đại tướng đang nhe răng nhếch miệng hướng hấn hồng lên.

Từ Hùng Phi cũng không đáp lời, liền thừa dịp hai ngựa lao qua nhau, xoay tay đánh lại một thương, nhanh như thiểm điện hướng ngay ngực bụng đối phương.

Nhưng thương đi được nửa đường, vừa lúc đụng phải một lần chém ngược của đối phương.

Tiếng vang thanh thúy truyền vào trong tai, thân thể hai người đồng thời chóp lên. Thiết kỵ phóng nhanh, thân ảnh của bọn họ trong nháy mắt tiêu thất trong biển người vô tận.

“ Hán tướng là ai?” A Ngõa Hạng lớn tiếng hỏi.

“ Từ Hùng Phi.”

Một tiếng quát to, ngân thương trong tay đâm tới, một gã Hung Nô nhân bị hấn hất mạnh lên trời cao, nặng nề té ngã xuống đất.

Dũng vũ của một người ở trong cuộc chiến tranh đại quy mô thủy chung luôn nhỏ bé. Vô luận Từ Hùng Phi có nguyện ý thừa nhận hay không, bộ đội của hấn so với Kim Lang quân vẫn có chênh lệch, hơn nữa còn không phải là chênh lệch nhỏ.

Hung Nô nhân sinh ra trên lưng ngựa, lớn lên trên lưng ngựa, thiện cưỡi ngựa bắn cung, bọn họ đối với kỹ thuật thao tác ngựa chứng thật thành thuộc như cánh tay mình. Xem khắp thiên hạ cũng không ai có được tiêu chuẩn như thế.

Sau một lần giao phong, vĩnh viễn ngã trên mặt đất cũng chính là dũng sĩ Trình gia chiếm cứ đại đa số.

Mã đội của Hung Nô nhân hướng bên ngoài tản ra, những kỵ binh bên ngoài cũng trở tay rút ra cung tên, ngay trên lưng ngựa đang xóc nảy không ngừng bắn ra một mũi tên truy mệnh.

Binh lính Trình gia hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, bọn họ đồng thời cũng dùng chiến thuật y đúc, nhưng lại thể hiện ra kết quả bất đồng.

Người bị trúng tên té ngựa, binh lính Trình gia đích xác nhiều hơn Hung Nô nhân rất nhiều.

Trong trận hỗn chiến này, Hung Nô nhân không cần so sánh cũng thấy rõ chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.

Trong đại doanh của Hung Nô nhân, Cáp Mật Thứ cau mày, đối với cử động lần này của Cổ Đạo Nhiêm, hẳn vốn không sao đoán nổi.

Hai quân đánh nhau vô cùng quy củ, quan chỉ huy song phương lâm trận cũng không hề hạ mệnh lệnh nào sai lầm.

Như vậy đi xuống, có thể lấy được thắng lợi cuối cùng, chỉ có Hung Nô nhân kỹ cao một bậc.

Đạo lý này không lý nào Cổ Đạo Nhiêm lại không rõ, vậy mục đích của hắn ở nơi nào?

Nếu không thể tìm được, vậy cuộc chiến hôm nay, ai chết vào tay ai cũng còn chưa biết.

“ Kỳ quái.” Mạo Đồn vẫn đang nhìn kỹ tình thế biến hóa trong chiến trường, đột nhiên nhíu mày nói.

Cáp Mật Thứ ngẩn ra, hỏi: “ Cái gì kỳ quái?”

Mạo Đồn lắc đầu, nói: “ Đám nam man cung mã cũng được, nhưng vì sao phương thức tác chiến của bọn họ lại quen thuộc như thế?”

Cáp Mật Thứ nhìn kỹ, bọn họ trang bị tuy khác với Kim Lang quân, nhưng chủ yếu vẫn là giáp nhẹ, mã đao, nổ tiến.

Trang bị của bọn họ cũng cực kỳ quen thuộc, ánh mắt Cáp Mật Thứ chợt hoảng hốt một chút, ngay mới vừa rồi, hắn còn tưởng rằng mình vừa về hai mươi năm trước.

Khi đó, hắn vừa mới hiệp trợ Mạo Đồn vinh đăng Đan Vu, lại suất binh khắc chế anh hùng Đế tộc Nam Nghi Liêu. Theo sau phát binh xuôi nam, trực thẳng Trung Nguyên. Đúng là lúc ý khí phong phát, trù trừ tự mãn, không ai sánh bằng.

Nhưng vào lúc ấy, hắn đã gặp phải đối thủ lớn nhất trong cuộc đời, Thiên Ứng quân đoàn Cổ Đạo Nhiêm

Hai phương giao thủ dài đến mấy tháng, hắn đã bị đánh bại lần đầu tiên trong đời, trận đánh này giúp hắn hoàn toàn tỉnh táo lại, từ đó về sau không còn dám xem thường người trong thiên hạ.

“ Lão sư, Thiên Ứng quân đoàn.”

Thanh âm Cáp Yết vang lên ngay sau lưng của hắn.

Quay đầu nhìn lại, chỉ nghe hắn trầm giọng nói: “ Nơi này ít nhất có ba thành, đều là lão binh của Thiên Ứng quân đoàn.”

Cười khổ một tiếng, Cáp Mật Thứ thở dài nói: “ Cổ Đạo Nhiêm vì Trình gia, thật đúng là tổn nhiều khổ tâm.”

Cùng Kim Lang quân giao chiến không ngớt, không ngờ có ba thành chính là những lão binh đã xuất ngũ của Thiên Ứng quân đoàn.

Hơn hai mươi năm qua, Cổ Đạo Nhiêm không ngừng an bày binh lính xuất ngũ liên tục. Trên sự thật, không ai hiểu được, những người đó cũng không có trở về nhà mình, mà là trực tiếp được Trình gia chiêu mộ đi qua.

Nếu không như thế, Cổ Đạo Nhiêm cũng sẽ không an tâm bố trí cho bọn họ vào trung quân.

Các chiến sĩ của Hoàng Long quân đoàn nổi giận, bọn họ sửa lại đội hình, đao rút khỏi vỏ, kéo dây cung.

Bọn họ chiếm được mệnh lệnh của đại thống lĩnh – giết.

Muốn đem Hung Nô nhân giết tới mảnh giáp không lưu.

Nhưng lúc này Sĩ Đa lại nhướng mày, hắn nhẹ nhàng vung tay lên, giống như xua đi một con muỗi chẳng có gì đáng xem trọng.

Bọn quân sĩ bên người bọn họ hiểu ý, bọn họ chạy đến hơn trăm chiếc xe bên cạnh. Xé xuống màn xe, từ trên đó lòi xuống một đám dân chúng bình dân quần áo lam lũ.

Tiếng khóc cùng tiếng chửi mắng hỗn loạn thành một mảnh, tràng diện lập tức vô cùng rối loạn.

Gương mặt Lưu Chính Mân đột nhiên vô cùng tái nhợt, không chỉ là hân, những tướng lĩnh bên cạnh hân, năm vạn binh sĩ của Hoàng Long quân đoàn đều thay đổi sắc mặt.

Hung Nô nhân đang quát roi ngựa sau lưng đám dân chúng kia, dùng sức mà quát, dồn bọn đến trước đại quân.

Cảnh tượng này, mặc cho ai cũng đoán được nhóm dân chúng đến tột cùng là ai.

“Gọi đi, đem thân nhân các người gọi trở về. Sĩ Đa vẫn nói câu đó, đối xử như nhau, quyết không truy cứu.”

Trong mắt Sĩ Đa có một tia rét lạnh như băng. Một đao của Trương Tử Hoa, không lấy đi tính mạng của hân, lại làm cho hân nhận rõ một việc.

Đại Hán cùng Hung Nô, dù sao là hai dân tộc khác nhau, đừng nói gì sẽ đối xử như nhau, điều này vốn chỉ là lời lẽ hoa mỹ bên ngoài.

Giữa bọn họ, là huyết hải thâm cừu tích lũy mấy trăm năm, nghĩ muốn lấp bằng khe nứt sâu hoắm này, đó là quyết không thể.

Lựa chọn duy nhất, chính là một phương diệt tuyệt, hoặc là bị chinh phục đồng hóa.

Mà thời khắc này hân muốn làm, chính là điều sau. Đây là quốc sách do Cáp Mật Thứ hạ xuống, không người nào có thể làm trái.

Các dũng sĩ Hoàng Long quân đoàn do dự, ánh mắt bọn họ không còn kiên quyết.

Tay cầm vũ khí của bọn họ có một tia run rẩy, dây cung vừa kéo ra đã lặng yên thu trở về.

Ở trước mặt bọn họ, không phải là Hung Nô nhân hung hãn tàn bạo, mà là thân nhân của họ, là thân nhân còn kẹt lại tại kinh sư Đại Hán.

Binh lính Hoàng Long quân đoàn đa số được điều động gần kinh sư hoặc ở trong đó, phục dịch trong quân đoàn, một khi thăng lên bách nhân trưởng, sẽ đưa thân nhân cha mẹ tiến vào kinh sư an trí.

Trên danh nghĩa là bảo bọc thân nhân tướng lĩnh, nhưng cũng có chút ý nghĩa tác dụng làm con tin.

Nơi này có năm vạn Hoàng Long quân đoàn, tổng cộng có năm trăm bách nhân trưởng, năm mươi thiên nhân trưởng, năm vạn nhân trưởng. Ngoại trừ ra, những gia quyến binh lính nguyên tịch tại kinh sư cũng không ngoại lệ bị Cáp Mật Thứ bí mật áp giải đến Thái Nguyên, dùng chuẩn bị cho cuộc chiến hôm nay.

Hung Nô nhân xô đẩy những dân chúng tay không tác sát, chậm rãi hướng Hoàng Long quân đoàn đi đến.

“Thống lĩnh, làm như thế nào?”

Tuy cố gắng trấn tĩnh, nhưng thanh âm run rẩy vẫn không che giấu được nội tâm kinh hoàng thất thố.

Lưu Chính Mân quay đầu nhìn lại, một gã vạn kỵ trưởng đứng phía sau, sắc mặt của hân đồng dạng không có chút huyết sắc nào.

Vẻ tươi cười khổ sáp xuất hiện trên mặt hân, trong mắt Lưu Chính Mân đột nhiên hiện lên thêm một tầng hơi nước bằng bạc. Hân cúi đầu, nhắm mắt, đem dòng nước mắt đại biểu khiếp nhược nhẹ nhàng xóa đi.

Nhưng khi hân lại ngẩng đầu lên, trong mắt đã không còn nửa phần do dự, như những cây tùng bách vươn cao, sống lưng hân vươn thẳng tắp.

“Truyền lệnh, cung nỗ thủ chuẩn bị.”

Nhẹ nhàng động, vạn nhân trưởng đưa tay kéo lại Lưu Chính Mân, lo lắng bi thiết nói: “Tướng quân, nghĩ lại a...”

Lạnh lùng nhìn hân, khẩu khí Lưu Chính Mân lạnh như băng: “Từ xưa trung hiếu khó lưỡng toàn, sẽ là tình trung đền nợ nước, hay là bỏ vũ khí đầu hàng, người...chính mình lựa chọn đi.”

Yên lặng rút lại bàn tay của mình, trên mặt vạn nhân trưởng không ngừng co quắp.

“Cung tên, chuẩn bị...”

Cơ hồ là cần răng, ánh mắt vạn nhân trường chợt nghiêm khắc lên. Hắn nhìn những dân chúng già trẻ đang từ từ tới gần kia, trong mắt tràn ngập sự bi khổ.

Phía sau hắn, sắc mặt những tướng lĩnh đều khó coi đến cực điểm, trong mắt bọn họ đã không còn sự kiên định, mà là một mảnh mờ mịt.

Thanh âm vạn nhân trường đột nhiên ngừng lại, một chữ “ phát” phảng phất như có lực lượng nặng ngàn cân, dừng lại bên mép của hắn, lại thủy chung không cách nào nói được ra lời.

Động, phía mặt sau những dân chúng, liên quân bốn tộc rốt cục đã động.

Bọn họ thúc ngựa, theo sát phía sau những dân chúng đang lao đảo, từ từ tới gần.

Hai tay Vương Hoành Hán mướt mồ hôi, cục diện như vậy, Hoành Long quân đoàn đã không còn trông cậy được nữa, vậy hắn phải làm ra lựa chọn như thế nào.

326. Chương 326: Dụ Định (2)

Trên tháp cao, tiếng tù và rút lui vang xa.

Từ Hùng Phi vung bàn tay to, cao quát: “ Lui...”

Thời gian hai quân giao chiến cũng không dài, xa chưa đạt tới mức bánh xe quay một vòng. Từ Hùng Phi ra lệnh một tiếng, bộ đội bắt đầu lui lại, hướng hai vạn quân đội phía sau vừa đánh vừa lui.

Mới rồi tuy chỉ tiếp xúc một trận ngắn ngủi, nhưng bộ đội của Từ Hùng Phi đã giảm mạnh hơn một ngàn người, quay trở về không đủ bốn ngàn.

Từ Hùng Phi cắn chặt răng, tuy hắn không cam lòng, nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác. Bởi vì hắn biết, mình chỉ là mồi dụ, một mồi dụ để hấp dẫn sói đói mà thôi.

Hai vạn quân đội tiếp ứng tản ra thành hình quạt, hướng kỵ binh Hung Nô nhân chậm rãi tới gần. Bọn họ muốn đem năm ngàn người truy kích kia vây khốn.

Cáp Mật Thứ giơ tay ra dấu, truyền lệnh binh phía sau huy vũ đại kỳ, hai vạn Kim Lang đại quân cũng phóng ra từ trong đám người, hướng phía trước đột kích.

“ Lão sư, quân đội Trình gia tuy bị vây trong yếu thế, nhưng sao lại nhanh chóng thu binh như vậy, điều này quyết không hợp lý.” Trong mắt Cáp Lý lóe ra quang mang sáng ngời, hắn trầm giọng nói.

Cáp Mật Thứ nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt của hắn nhìn tháp cao sừng sững trước mặt, nặng nề nói: “ Ta cũng không đoán ra dụng ý của Cổ Đạo Nhiêm, nhưng ta tin tưởng Kim Lang quân dũng sĩ, vô luận Cổ Đạo Nhiêm có mưu đồ gì, bọn họ đều có thể công kích tan vỡ.”

Hắn ngừng lại, dùng thanh âm cơ hồ nhỏ đến khó thể phát hiện nói: “ Huống chi, ta phải chế tạo cơ hội cho Lợi Trí.”

Chiến trường trung quân, hai quân liều mình tử đấu. Sau lúc bộ đội của Từ Hùng Phi hội hợp cùng một chỗ với hai vạn viện binh, lập tức hình thành một cỗ chiến lực cường đại, phía trước hợp thành một phòng tuyến chắc chắn. Tùy ý Kim Lang quân phát động công kích như nước thủy triều, bọn họ cũng chưa từng rút lui nửa bước.

Trong tư binh Trình gia, tổng cộng có ba vạn kỵ binh, bảy vạn bộ binh.

Lúc này tham chiến chính hơn hai vạn người, ngoại trừ bốn ngàn kỵ binh của Từ Hùng Phi, còn lại đều là bộ binh khinh giáp.

Đối mặt Kim Lang quân như sói như hổ, tuy bọn họ kiệt lực chống cự, nhưng bộ binh đối mặt kỵ binh chiến lực không đủ luôn làm cho bọn họ luôn ở trạng thái bị vây đánh.

Thiết kỵ của Hung Nô nhân ở trên chiến trường qua lại trùng sát, mỗi một vòng đều làm cho phương trận Trình gia yếu đi một tầng.

Đối với biểu hiện của Hán quân, Cáp Mật Thứ luôn chăm chú theo dõi, vừa cảm thấy thật ngoài ý muốn.

Tư quân Trình gia có lực chiến đấu cơ hồ đã là cực hạn, cho nên bọn họ cũng không kỳ quái vì sao Kim Lang quân có thể chiếm thượng phong.

Bọn họ kinh ngạc chính là nếu thật sự chỉ có khả năng này, thì cuộc chiến trung quân tất sẽ thất bại. Trong hồ lô của Cổ Đạo Nhiêm đến tột cùng đang bán thuốc gì.

Hai vạn bộ binh thông thả lui bước, hướng đại doanh của Hán quân chậm rãi lui về phía sau.

Bộ đội trung quân còn thừa cũng bắt đầu động lên, tựa như một con thú nhiều chân khổng lồ, chậm rãi dời về phía trước.

Cáp Mật Thứ trầm mặc không lên tiếng nhìn đủ loại biến hóa trên chiến trường, Cổ Đạo Nhiêm đem binh lực từ từ đầu nhập, chẳng lẽ nhanh như vậy mà hắn đã mất đi kiên nhẫn, nghĩ muốn cùng mình nhất quyết tử chiến sao.

Trong tim của hắn tuy có cố kỵ Cổ Đạo Nhiêm, nhưng hắn lại có sự tin tưởng gần như mù quáng đối với Kim Lang quân.

Hắn không tin, trên đời này, còn có chi bộ đội nào có thể ngăn cản sự trùng kích như nước thủy triều của mấy vạn người phát ra.

Có lẽ, Hồng Sắc Hải Dương tại bắc cương có thể thử một lần, nhưng đội quân trước mặt lại không phải là chi thiết quân của Phương gia.

“ Tư binh Trình gia sao?”

Cáp Mật Thứ cười lạnh một tiếng, nếu người tưởng nhanh như vậy liền chấm dứt chiến tranh, thì ta thành toàn người.

Hắn tiến lên trước một bước, tự mình tiếp nhận quân kỳ trên tay truyền lệnh binh, cao cao huy vũ lên.

Cuồng phong thổi qua, cờ xí tung bay rung động trong gió, Kim Lang quân của Hung Nô nhân một đội tiếp một đội giục ngựa tiến lên.

Đây là hiệu lệnh tổng công kích, ngoại trừ hai vạn người cố thủ tại chỗ, hơn năm vạn người còn thừa đồng thời giục ngựa giơ roi, hướng chiến trường lao đi.

Bọn họ muốn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cùng lực lượng mạnh mẽ như thái sơn áp đỉnh hoàn toàn phá hủy sự chống cự của bộ đội Trình gia.

Vô luận Cổ Đạo Nhiêm có tính toán gì, chỉ cần có thể tiêu diệt được mười vạn tư binh Trình gia trên chiến trường, Hung Nô đã bước lên con đường bất bại.

&&&&

Sườn đông chiến trường, hào khí bị thương cùng bất đắc dĩ bao phủ cả Hoàng Long quân đoàn.

Lưu Chính Mân đột nhiên phát hiện, lúc đối mặt giữa sự lựa chọn quốc gia và thân nhân, cũng không phải ai cũng làm được chuyện nghĩa vô phần cổ.

Mệnh lệnh của hắn đã không cách nào nhấn nhủ, bởi vì chắn ngay trước mặt hắn, là người nhà của quan quân cùng quân lính.

Một khi đối với những người này phát động công kích, vậy danh vọng đại thống lĩnh như hắn liền lập tức hạ thấp đến tận cùng.

Đến lúc đó, hắn phải đối mặt, không chỉ là Hung Nô nhân, mà còn có chính quân đội của mình.

“ Lưu thống lĩnh, mời người suất quân rút lui, nơi này giao cho chúng ta đi.”

Thanh âm vang to xa xa truyền vào trong tai của hắn.

Ở bên người hắn, Thương Lang quân đoàn dùng tốc độ cao đi tới phía trước, bọn họ xa xa vượt qua đám dân chúng bị xô đẩy tới, ý đồ hướng một vạn quân đội của Sĩ Đa công kích.

Sĩ Đa cười lạnh một tiếng, hần đột nhiên cao giọng quát: “ Các vị tộc trưởng, trận đánh hôm nay, nếu có thể toàn thắng, Đan Vu hứa hẹn, lập tức thực hiện. Ngàn dặm lãnh thổ, sẽ chờ đợi các vị phóng ngựa tung hoành.”

Tiếng tù và trầm thấp vang lên, vô luận có tình nguyện hay không, các dũng sĩ bốn tộc đều rút ra binh khí, hướng Thương Lang quân đoàn nghênh tới.

Một trận đánh bắc cương, bọn họ đã cùng người Hán kết xuống huyết cừu, lúc này ở trước mặt bọn họ, cũng chỉ còn con đường phụ thuộc Hung Nô.

Chỉ có đem người Hán hoàn toàn đánh bại, bọn họ mới có thể từ trong tay Hung Nô nhân tiếp nhận thành quả thắng lợi của mình.

Nếu Hung Nô nhân thất bại, vậy nguyện vọng của bọn họ sẽ như tìm trăng trong nước.

Lãnh thổ, hai chữ có ma lực vô cùng này, làm bọn họ không còn đường lựa chọn nào khác.

Sườn đông chiến trường, xuất hiện một bộ hình ảnh quỷ dị.

Một vạn Hung Nô binh lính hiệp cầm dân chúng người Hán cùng Hoàng Long quân đoàn giằng co.

Bên cạnh họ, là Thương Lang quân đoàn cùng bốn tộc liên quân đang liều mạng chiến đấu.

Người quát ngựa hí, đao quang kiếm ảnh, mỗi một khắc đều có người rơi xuống ngựa.

Mệnh lệnh Vương Hoành Hán cực kỳ đơn giản, đột phá siết chặt, ổn trọng đi tới.

Hần nghĩ muốn phá tan sự phong tỏa của bốn tộc liên quân. Dem con tin giải cứu ra ngoài, nhưng chắn ngay trước mặt hắn, cũng là những tinh binh thảo nguyên như sói như hổ.

Cuộc chiến ngay từ đầu, liền bày biện ra trạng thái như giằng co.

Vương Hoành Hán ngoài ý muốn phát hiện, tuy bốn tộc liên quân nhìn qua giống như vô cùng dũng mãnh, nhưng áp lực của Thương Lang quân đoàn cũng không phải quá lớn.

Thương vong của hai bên thủy chung có hạn, chỉ là khi hắn hạ lệnh tiến bước, mỗi khi kích động tiến lên một bước, liền bị lực cản thật lớn.

Loại cảm giác này vô cùng mãnh liệt, hắn chinh chiến nhiều năm, vừa xem liền hiểu ngay.

Vương Hoành Hán lập tức hiểu được, những người này tuy đi theo đại quân Hung Nô khai chiến, nhưng không phải thật tình phụ thuộc. Mục đích của bọn họ thấp phần minh xác, chỉ là muốn ngăn cản bước tiến của mình đi tới, mà không muốn cùng Thương Lang quân đoàn ôm nhau cùng chết.

Lúc này, bày ra trước mặt hắn, lại là một sự lựa chọn gian nan.

Nếu không thể cứu được nhóm con tin, hoặc là nói không thể tiêu diệt đám dân chúng vương vís này, vậy Hoàng Long quân đoàn chẳng khác nào như một vật trang sức không hề có chiến lực.

Nhưng nghĩ muốn phá tan sự phong tỏa của bảy vạn liên quân bốn tộc, chỉ dựa vào năm vạn Thương Lang quân đoàn là có thể làm được sao...

&&&&

Sườn tây. Thổ Nhi Hồng cùng Trương Tấn Trung không hẹn mà cùng lựa chọn tiến công theo kiểu dò xét.

Cùng trung quân vừa lao ra liền làm ngay cuộc chiến sinh tử, hoặc là bên sườn đông có biến cố quỷ dị, ở chỗ này, hai bên đều cẩn thận không chế tiết tấu lẫn nhau.

Bọn họ chỉ huy bộ đội, tìm cách tiến công, đồng thời mật thiết quan sát từng cử động của đối phương.

Mặc dù ngay giữa trung gian hai quân, vẫn có vô số bộ đội đang tiến hành trận đấu sinh tử, nhưng nhân số giữa hai bên đều nhập vào thủy chung cũng không nhiều lắm.

Phảng phất như có một tia ẩn ý, bọn họ đều đang chờ đợi, chờ đợi kết quả cuộc chiến giữa trung quân.

Cho nên ở chỗ này, là địa phương bình tĩnh nhất trong cả chiến trường.

“ Tướng quân, Thổ Nhi Hồng chỉ có sáu vạn người, còn có một vạn dự bị quân, thực lực của bọn họ không bằng chúng ta.”

Một tướng lãnh thấp giọng nói nhỏ bên tai Trương Tấn Trung.

Có thể ở ngay lúc này mà hướng Trương Tấn Trung đưa ra đề nghị, cũng chỉ có tâm phúc của hắn. Người này chính là một trong hai vị phó thống lĩnh Thiên Ứng quân đoàn được chính tay hắn đề bạt tên Lâm Chính Danh.

“ Ta biết...” Thanh âm Trương Tấn Trung vẫn tỉnh táo trước sau như một.

Lâm Chính Danh nhìn thấy Trương Tấn Trung không hề cử động, trong lòng khẩn trương, lại nói: “ Thống lĩnh, mặt tướng nguyện tự mình dẫn trung doanh binh mã xuất chiến, thề lấy đầu Thổ Nhi Hồng tới gặp thống lĩnh. Nếu không cách nào làm được, nguyện thụ quân pháp xử trí.”

“ Không nên nóng nảy.” Trương Tấn Trung nhàn nhạt nói.

“ Thống lĩnh, dưới ỏ trứng bị lật làm gì còn quả trứng nguyên vẹn, nếu đội trung quân đã định thắng bại, vậy sẽ không còn cơ hội.”

“ Thắng bại đã định?” Trương Tấn Trung khinh thường cười lạnh một tiếng, nói: “ Cổ đại soái nếu đã tự mình tọa trấn, sao lại có thể bại dưới tay Hung Nô thất tử, người quá coi thường lão nhân gia ông ta.”

Lâm Chính Danh ngậy ra, ngữ khí của hắn vừa sợ vừa vui vừa nghi ngờ: “ Cổ đại soái có phục binh khác sao?”

Hắn cũng là lão tướng sa trường, vừa nhìn tình thế trung quân giao chiến, lập tức biết không ổn, chỉ cần năm vạn Hung Nô kỵ binh lại tiếp tục phát động mãnh công, trung quân sợ là rất khó ngăn cản.

Đến lúc đó, binh bại như núi đổ, cho dù là Cổ Đạo Nhiêm, vị Đại Hán đệ nhất danh tướng, có thủ đoạn nào đi nữa, cũng sợ là có lòng nhưng bất lực.

Nhưng nghe cách nói của Trương Tấn Trung tựa hồ không phải là như thế, bên trong nhất định có bí mật.

“ Hắc hắc...hãy chờ xem, rất nhanh, đám sói con này liền cười không ra nổi.” Trương Tấn Trung cười lạnh một tiếng, nói: “ Truyền lệnh, chuẩn bị phóng ra, một khi trung quân toàn thắng, lập tức thừa thắng truy kích.”

“ Dạ...”

Lâm Chính Danh cao giọng đáp, tuy hắn không nhìn ra trung quân làm sao thủ thắng, nhưng hắn lại tin nhiệm Trương Tấn Trung, vị thượng tướng quân từng đem một vị tiểu binh như mình nâng đỡ thành một phó thống lĩnh.

327. Chương 327: Giao Chiến (1)

Đội...

Trương Tấn Trung đang đợi...

Thổ Nhi Hồng đợi thêm lát nữa...

Dù là Vương Hoành Hán, Lưu Chính Mân cùng Sĩ Đa, bốn vị tộc trưởng liên quân cũng đang đợi.

Bọn họ đang đợi sự thắng bại của trung quân.

Một tiếng hò hét, thiết kỵ của Hung Nô nhân rốt cục phát động.

Bọn họ huy mã đao trong tay, hô quát những lời không ai nghe hiểu, hướng trung quân do Cổ Đạo Nhiêm thống suất phóng đi.

Hai vạn bộ binh đối mặt bảy vạn thiết kỵ trùng kích, vốn không còn đường chống lại.

Kim Lang quân lộ ra gương mặt hung tàn khát máu của họ, phảng phất như châu châu đầy trời cuốn qua phương trận của hai vạn người.

Cương đao tận xương, phát ra tiếng ma sát va chạm chói tai, các dũng sĩ Hán quân nhanh chóng giảm bớt với tốc độ có thể dùng mắt thường nhìn thấy.

“ Ô...”

Tiếng tù và rút lui chợt vang lên.

Gần một vạn Hán quân còn lại dưới sự hò hét của đại tướng cầm binh, buông tha chống cự, hướng phía sau hết sức bỏ chạy.

Quát Bạt Ứng lớn tiếng hiệu lệnh, hấn tuyệt đối thật không ngờ, thắng lợi lại đến đột ngột như vậy.

Sức chống cự của người Hán đúng là ương ngạnh, trước khi tiếng tù và vang lên, bọn họ liều mạng khổ chiến, cho dù thương vong phân nửa, cũng không hề lùi bước trước cái chết.

Nhưng một tiếng tù và cải biến hết thảy.

Giống như nước biển thủy triều rút nhanh, Hán quân hậu quân liền biến thành tiền quân, bọn họ dùng hết toàn lực, lui về phía sau bỏ chạy.

Bây giờ trước mặt hấn, chỉ có một con đường, bám đuôi đuổi giết. Chỉ cần có thể giải quyết những tàn binh bại tướng này, thuận thể chạy vọt vào đại bản doanh của địch nhân, vậy thắng bại của cuộc chiến hôm nay đã được quyết định.

Thắng lợi ngay trước mặt, phảng phất chỉ cần khoát tay mà lấy.

Quát Bạt Ứng cơ hồ không hề suy tư hạ mệnh lệnh toàn quân đuổi giết.

“ Nga...”

Trong miệng Mãi Mãi Đề cuồng hô, hấn suất lĩnh hơn vạn danh binh mã, liên tục truy theo đuổi giết những binh lính Hán quân đang chạy trốn.

Mỗi một ánh đao hiện lên, là mang theo một sinh mạng tốt đẹp của một người vừa còn sống khỏe mạnh.

Hai mắt hấn đỏ bừng, cả người đắm chìm trong một mảnh sát khí sắc bén, cũng không còn nhìn thấy rõ gì khác.

Đột nhiên, trước mắt của hấn sáng ngời, bộ đội của hấn đã vượt qua hơn vạn bại binh đang chạy trốn, ở trước mắt của hấn, đã là đại bản doanh của Cổ Đạo Nhiêm.

Trong bất tri bất giác, Kim Lang quân đã đến trước đại doanh Hán quân.

“ Giết...”

Mãi Mãi Đề lớn tiếng gầm lên, hấn xung phong lao lên trước, suất lĩnh vô số thiết kỵ hướng trung quân người Hán đang nghiêm trận chờ đợi phóng đi.

Ở phía sau hấn, là vô cùng vô tận Hung Nô thiết kỵ, bọn họ khởi lên sĩ khí mạnh mẽ, để hái quả thắng lợi lớn nhất.

“ Lão sư, tiếp tục trùng kích sao?”

Thanh âm Cáp Yết chậm rãi vang lên.

Cáp Mật Thứ nắm chặt hai đấm, hấn chậm rãi nói: “ Tiếp tục, đúng vậy, toàn lực trùng kích.”

Tuy hấn không đích thân đến sa trường, nhưng tâm tình lúc này của hấn, cũng kích động hơn vạn phần đối với bất cứ kẻ nào.

Người Hán tựa hồ có vấn đề, ngay khi hấn mang quân đoàn chủ lực đầu nhập chiến trường.

Quân đội Trình gia cũng theo sau làm ra phản ứng, lục tục bắt đầu hành động, nhưng động tác của bọn hấn đã chậm một bước.

Khi bọn hán xuất phát, hai vạn bộ binh đã tổn thất gần một nửa, chờ đợi bọn họ, chỉ là vận mệnh thăm tao giết hại.

Do dự một thoáng, quân đội tăng viện của người Hán lại lùi về, bọn họ ngược lại còn thối tù và triệt thoái.

Nếu là Cáp Mật Thứ, hán sẽ lựa chọn để những người này chết trận sa trường, một khi cho bọn họ rút lui, sẽ hoàn toàn đánh mất đầu chí, sau đó sẽ là hoàn toàn hồng mất.

Càng đáng sợ hơn chính là, nếu cho bọn họ trở về nhiều loạn đội ngũ chính mình, vậy trận chiến tranh này cũng kết thúc.

Cổ Đạo Nhiêm vì sao lại làm ra cử động gần như là ngây thơ như thế, hán cũng không biết.

Có lẽ trong lòng hán có một hi vọng xa vời, chẳng lẽ chỉ huy quân đội không phải Cổ Đạo Nhiêm.

Bất kể sự thật thế nào, một cơ hội tốt như vậy đã bày ra trước mặt của hán, hán đã mất đi cơ hội lựa chọn cự tuyệt.

Đi tới, trước mặt Kim Lang quân, cũng chỉ còn một con đường, đó chính là tiếp tục đi tới, một cổ sát khí công kích tan vỡ đại doanh trung quân của Trình gia.

Cáp Mật Thứ ngẩng đầu nhìn lên tháp cao.

Nơi đó, một mảnh yên lặng, không đoán ra được gì.

Gần, địch quân dần dần tới gần.

Hai vạn binh lính tuy đã hết sức rút lui ra sau, nhưng tốc độ làm sao sánh bằng chiến mã, bọn họ vừa đánh vừa lui, rốt cục cách đại doanh khoảng trăm thước, bị thiết kỵ của địch nhân hoàn toàn diệt sạch.

Những binh lính thủ vệ phía trước hai mắt đỏ bừng, nhìn đồng bạn chết thảm dưới thiết kỵ địch nhân, bọn họ tức giận run rẩy.

Chỉ là quân lệnh như núi, không được hiệu lệnh, bọn họ cũng không dám làm ra cử động.

Một trận âm thanh long long không ngừng truyền đến, ở trước mặt bọn họ là Hung Nô thiết kỵ càng ngày càng gần.

&&&&

Bên ngoài chiến trường mười dặm, Canh Dương đang ngưng thần lắng nghe những giết hãm giết vang lên không ngừng.

Phía trước hán, là ba ngàn tư binh thế gia đệ tử tạo thành đang đứng, là một đội quân hỗn tạp chân chính.

Đối với những người này, trong lòng Canh Dương vô cùng xem thường.

Nơi này là chiến trường, nhưng nhìn tạp bài quân, bọn họ không ngờ lại quang minh chính đại dựng dù lên che nắng.

Mấy tên vóc người rõ ràng mập mạp, người khác vừa nhìn khó tránh khỏi sẽ nghĩ là loài động vật nào đó, đang không ngừng lau mồ hôi mặt dù đang đứng dưới dù che.

Phía sau bọn họ, có những hán tử thân mặc quân phục đang dùng lực quạt cho họ.

Thấy được cảnh tượng này, lúc đầu Canh Dương còn nghĩ rằng mình đang hoa mắt.

Nơi này là chiến trường a...

Chẳng lẽ bọn họ cho rằng là mình đi tới nghỉ phép nhân nhả hay sao?

Nhưng hán cũng không biết, dù là Cổ Đạo Nhiêm đối với những thế gia đệ tử này cũng đau đầu vạn phần.

Đối với những tên này cao lương đệ tử kia, chỉ muốn chuẩn bị khi trở về sẽ thối phồng hoặc vì con đường thẳng tiến ngày sau mới đến đây mà thôi.

Với Cổ Đạo Nhiêm sinh ra trong gia đình bình dân, hán vốn hận những kẻ này tận xương.

Nhưng lúc đối mặt bọn họ, vẫn phải bày ra sự tươi cười hòa thuận.

Đối với thế gia, những gia tộc gốc rễ thâm căn cố đế của Đại Hán, hẳn cũng không nghĩ, hoặc là nói không dám đi xúc phạm sự cơ bản về ích lợi cùng chuẩn tắc của nó.

Hôm nay mới cố ý an bài bọn họ đi ra xa khỏi chiến trường mười dặm.

Trên danh nghĩa là cố thủ bên cánh sườn, giám thị mọi rợ tây nam, nhưng trên thực tế chỉ muốn cho bọn họ đứng sang một bên hưởng phúc tránh nạn mà thôi.

Nếu Trình gia đắc thắng, tự nhiên không thiếu công tích bọn họ. Nếu thua, kết quả này cho tới bây giờ không nằm trong sự suy nghĩ của Cổ Đạo Nhiêm.

Có lẽ hẳn hi vọng chính là, đám mọi rợ tây nam đột nhiên nổi thần kinh, đem đám xú trùng Đại Hán này toàn diệt mới tốt nhất.

Lúc này, một cơn gió nhẹ thật nhẹ thổi qua nơi này.

“ Hoa...”

Thanh âm vang xa mà chính tề vang lên từ sau lưng Canh Dương.

Canh Dương kinh hãi quay đầu lại, sắc mặt của hắn lập tức thay đổi.

Năm ngàn Hắc Kỳ quân hóa trang Man tộc không ngờ dưới tình huống không người chỉ huy đột nhiên lại động lên.

Bọn họ động tác đều nhịp, phẳng phất như một người, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng tuyệt mỹ.

Nội tâm Canh Dương không hề bình tĩnh, hắn tự nhiên nhìn ra điều này đại biểu cái gì. Một chi bộ đội như vậy sẽ có lực chiến đấu cỡ nào.

Vài tên heo mập đang đứng dưới tán dù đang nhàm chán thấy được cử động nơi này.

Lúc bắt đầu, bọn họ hi hi ha ha chỉ cười vang vô cùng náo nhiệt.

Nhưng sau khi các chiến sĩ Hắc Kỳ quân mặc vào khải giáp che kín toàn thân cơ hồ không còn một tia sơ hở, bọn họ cũng không còn cười nổi.

Há to miệng, chiếc cằm mập phệ cơ hồ muốn rơi luôn xuống đất.

Bọn họ trợn mắt há hốc mồm nhìn biến hóa trước mặt. Biến cố làm cho bọn họ cảm thấy không cách nào tưởng tượng.

“ Hoa lạp lạp...”

Những thiết giáp sáng ngời từ trên lưng ngựa, từ trên xe ngựa lấy xuống, chẳng qua chỉ trong chớp mắt. Những dã man nhân nguyên bốn để lộ ngực trần lông lá, thật giống như những người nguyên thủy không được khai hóa đã biến thành một cơn lũ cuồng thiết đen nhánh khiến cho người ta nhìn thấy sợ hãi.

Một kỵ sĩ tiếp một kỵ sĩ lên lưng ngựa, phẳng phất như tuân tuần một vận luật thần bí mà đặc thù nào đó, chiến mã bắt đầu chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng bước tiến, sắp xếp thành một chi đội ngũ chỉnh tề.

Những cây lang nha bổng dài hơn trượng phẳng phất như ma thuật từ trong tay họ biến hóa đi ra. Chứng kiến lợi khí giết người cực kỳ kinh khủng kia, dù là người tự tin nhất cũng mất đi can đảm phản kháng.

“ Ha ha...”

Tiếng cười điên cuồng thô bạo tràn ngập hung lệ truyền khắp cả đội ngũ.

Một cự nhân cao lớn không cách nào hình dung xuất hiện trong mắt những thế gia đệ tử kia.

Tuy nói nếu so sánh thân hình lớn nhỏ, cự nhân này cũng chưa chắc vượt qua tên thế gia đệ tử mập nhất trong nhóm, nhưng hai người cấp cho người ta cảm giác hoàn toàn trái ngược.

Cự hán kia đi hai chân trần, đứng trên mặt đất, hắn xoay người rút ra một vật trên xe ngựa.

Tiếng hô hấp hít thở thay nhau vang lên, mọi người mở to đôi mắt hoảng sợ, trong ánh mắt nhìn cự hán tràn ngập sợ hãi, đã không còn xem hán như con người.

Ở trên lưng của hán, là một cây gậy khổng lồ dài đến mấy trượng.

Ánh mắt ai sắc bén đều có thể nhìn ra, đó là một thân cây đại thụ, chỉ là không biết vì sao, đã bị người chặt hết cành lá, chỉ còn lại một thân cây trống trơn.

Nhưng thân cây trống trơn này, cũng dài đến mấy trượng, đặt ngang vai, đầu nhọn dựng thẳng trên không trung.

Thân cây bị người tước gọn, nhìn giống như một cây Hồng Anh thương bị người phóng lớn ra gấp mấy trăm lần.

Chỉ là, trong thiên hạ, lại có ai có khả năng dùng được một cây thương khổng lồ như thế?

“ Nhanh lên một chút...sắp không đuổi kịp...”

Theo tiếng thúc giục như tiếng sấm rền vang, phía sau cự hán, lục tục đi ra mấy người, bọn họ khác với người bình thường, vẫn không mặc loại giáp dày cộp kia. Cả đám đi tới trước ngựa, nhảy lên.

Vận luật kỳ lạ truyền khắp toàn bộ đội ngũ, dưới ánh mắt chú ý của mọi người, chỉ bộ đội nhanh chóng đi xa.

“ Đây là thứ gì? Man nhân sao?”

Mang theo nghi vấn giống nhau, mọi người không hẹn cùng hỏi ra chung một vấn đề.

Canh Dương đưa mắt nhìn phương hướng biến mất của Hắc Kỳ quân, đột nhiên há miệng cười to. Chỉ huy ba trăm tộc nhân dưới trướng, đem những vãi vốc rơi rải rác thu tập lại một chỗ. Thúc ngựa chậm rãi chạy về tới dưới núi nhỏ.

Chỉ là lúc này, không còn bất cứ kẻ nào dám phát ra một tia cười nhạo đối với bọn họ.

328. Chương 328: Giao Chiến (2)

Binh lính Trình gia đột nhiên làm ra một động tác mà không một ai nghĩ ra, bọn họ đồng thời xoay người bỏ chạy về phía sau.

Tuy không hiểu vì sao bọn họ phải làm như vậy, nhưng cơ hội lớn mở ra trước mắt làm sao lại chịu bỏ qua.

Roi ngựa của Hung Nô nhân hung hăng quát xuống chiến mã của mình.

Nhanh lên một chút...nhanh lên một chút...mau chút nữa...

Bọn họ liền sắp vượt qua những binh lính đang chạy trốn, cho bọn họ một kích trí mạng.

Chỉ là đột nhiên, bọn lính chợt dạt ra.

Ở trước mặt bọn họ, là một chi thiết quân tỏa sáng.

Bọn họ bày thành vài hàng, rậm rạp, ít nhất cũng phải trên vạn người.

Cáp Mật Thứ đang xem cuộc chiến ở phía sau chợt giật mình, đội quân này trước nay chưa thấy, chẳng lẽ đây là chỗ dựa của Cổ Đạo Nhiêm sao.

Kỵ binh của Hung Nô nhân đã đi tới gần mấy chục thước, bọn lính thậm chí có thể rõ ràng chứng kiến khuôn mặt dữ tợn cùng ánh mắt cuồng nhiệt của bọn họ.

Bọn họ quơ mã đao sắc bén trong tay, trong miệng lớn tiếng hô quát, thân thể bọn họ phập phồng bất định đang bôn ba trên lưng ngựa, hợp thành một mảnh đồ án trắng lệt tràn ngập hào khí thảm thiết.

“ Phóng...”

Không biết từ chỗ nào truyền đến một tiếng quát lớn.

Binh lính thủ vệ ngay trước thiết quân cú thấp người xuống, cũng không biết đã làm gì, dị biến lập tức nổi lên.

“ Sưu...”

Những mũi tên bay múa cùng tiếng cơ quan bật mạnh tràn ngập khắp cả chiến trường.

Từ trong thiết quân màu đen kia, bắn ra vô số mũi tên dài truy hồn đoạt mệnh.

Trước mặt bọn họ, là một mảnh mưa tên màu đen cơ hồ che kín bầu trời, làm cho người ta hoa cả mắt.

Tốc độ những mũi tên cực nhanh, không thể tưởng tượng nổi, những kỵ sĩ phóng phía trước chợt cảm thấy hoa cả mắt, vốn không còn kịp làm ra phản ứng nào khác, liền bị mũi tên xuyên thấu thân thể, nặng nề ngã bật về phía sau.

Hơn vạn mũi tên bày thành một loạt rậm rạp, xuyên thấu y giáp của những kỵ sĩ trước mặt, xuyên thấu thân hình chiến mã.

Vô luận người hay ngựa, ở tốc độ này, lực lượng cùng mật độ của cường cung, đều không còn lực hoàn thủ.

Cự lực như thế, lại há là sức người gây nên.

Tuy không cách nào so sánh được với Khai Thiên Cung có một không hai của Triết Biệt, nhưng đã vượt xa cung tiễn thủ bình thường.

Dù là nỗ cung trước kia, cũng khó có thể so sánh ngang hàng.

Thân thể Cáp Mật Thứ bước lên hai bước, hấn vững vàng xem kỵ Hung Nô thiết kỵ đang tiếp tục phóng tới, trong lòng bịt kín một tầng âm ảnh màu xám.

“ Nhanh...tiếp tục đi tới...”

Quan quân Hung Nô cao giọng quát.

Tuy lực lượng của vật kia không tầm thường, đã tạo thành thương vong nhất định cho bọn hắn.

Nhưng chút tổn thất ấy cũng là trong tình lý, cho dù là một vạn cung tiễn thủ bình thường, trên đường bốn ba gần mấy chục thước, sau trận mưa tên, cũng phải bị thương tổn như thế.

Hơn nữa mặc cho ai cũng biết một việc, loại trang bị cùng loại như nỗ tiến, chỉ có một lần cơ hội để phóng ra.

Nguyên nhân chính vì thủ tục gắn tên vào nỗ tiến có nhiều hạn chế cực kỳ, khiến cho nỗ tiến thủy chung không cách nào chiếm được vị trí của cung thủ trên chiến trường.

Các tướng lĩnh Hung Nô nhân ở phía sau liều mạng thúc giục, bọn họ muốn tranh thủ trước khi đợt tên thứ hai của Trình gia phóng ra, đã nhảy vào địch trận. Như thế mới có thể giảm bớt nhân số thương vong.

“ Phóng...”

Tiếng hô đồng dạng lại tiếp tục vang lên trong bộ đội Trình gia.

“ Sưu...”

Trong những ánh mắt tràn ngập chuyện không thể tưởng tượng, cơn mưa tên màu đen lại lần nữa hộc ra đợt thứ hai.

Lúc này lực trùng kích còn lớn hơn lần đầu tiên rất nhiều, bởi vì khoảng cách gần hơn, lực trùng kích của mũi tên tăng nhiều, tốc độ cũng mau lẹ hơn.

“ A...”

Tiếng hét thê thảm sắc bén không ngừng truyền đến từ trong miệng của Hung Nô nhân, một vòng mưa tên vượt ngoài ý liệu của bọn họ đã đánh thẳng một gậy bất ngờ vào đầu họ.

Những kỵ sĩ lao tới trước hoa lập lập nằm xuống một mảnh, chiến mã mất đi không chế lẫn một vòng trên mặt đất, trên người tuôn đầy máu tươi, chúng nó đã không còn sức lực đứng thẳng lên.

Nhưng những Hung Nô nhân phía sau cũng không có nửa phần do dự, bọn họ vẫn tiếp tục đập lên thân thể của đồng bạn lao về phía trước, trong lòng bọn họ tựa hồ không có sự sợ hãi cùng sợ hãi.

Đôi mắt bọn họ đang nhìn, chính là địch nhân phía trước, đối với đồng bạn ngã xuống trên đường, bọn họ cũng làm như không thấy.

Thương hại, đã không tồn tại trong đầu bọn họ.

Bi ai, bọn họ đã không còn thời gian thể nghiệm.

Bởi vì bọn họ biết, chỉ có tiến lên, đem địch nhân chém giết, mới có thể lấy được thắng lợi cuối cùng, mới có thể vì chính mình tạo ra một con đường sống.

“ Sưu...”

Vòng thứ ba, con mưa tên lại lần nữa bắn ra, những vật màu đen kia, phẳng phất như không hề ngừng nghỉ, không ngừng đem những mũi tên đoạt mệnh huy sái trên bầu trời, cướp lấy những tính mạng sinh long hoạt hổ.

Ở chỗ này, tính mạng thật yếu ớt, vũ khí mới mẽ cường đại phát huy ra uy lực vốn có của nó, dưới loại tình huống cùng hoàn cảnh này, vũ khí kia quả thật đã phát huy ra công hiệu lớn nhất của chúng nó.

Nếu Tương Khổng Minh ở đây, sẽ bội phục Cổ Đạo Nhiêm đến sát đất.

Hơn vạn vật phẩm màu đen kia, chính là trung hình Gia Cát thần nỗ do Tương Khổng Minh đặc chế.

Thứ này cũng chỉ thuộc hạng trung, có thể một lần bắn ra mười mũi tên, cũng có thể mỗi lần bắn ra chỉ một tên.

Trải qua Tương Khổng Minh tỉ mỉ chế tạo, loại Gia Cát thần nỗ này đã đem tốc độ cùng lực lượng cơ hồ hoàn mỹ kết hợp cùng một chỗ.

Có thể nói một câu khẳng định, ở trận chiến tranh sau này, Gia Cát thần nỗ trở thành một kiện siêu cấp vũ khí không thể thay thế. Chiến tranh trong tương lai chính vì sự xuất hiện của Gia Cát thần nỗ mà đã thay đổi, cho đến khi mọi người thích ứng với sự tồn tại của nó mới thôi.

Đồng dạng, trải qua cuộc chiến hôm nay, vô luận là Cổ Đạo Nhiêm hay Gia Cát thần nỗ cũng vĩnh viễn ghi vào sử sách, trong lịch sử chiến tranh của Đại Hán, thậm chí lịch sử chiến tranh của cả đại lục đã lưu lại một bút nặng nề nhất không bao giờ tan biến.

Trên tháp cao, Cổ Đạo Nhiêm tỉnh táo nhìn Hung Nô nhân tiến công, trong mắt hắn hiện lên một tia cười lạnh lùng.

Cuộc đấu truy đuổi sao? Hay muốn ôm một tia may mắn, nghĩ muốn thử xem Gia Cát thần nỗ có thể phóng ra liên tục bao nhiêu lần.

“ Truyền lệnh...”

“ Dạ...”

Truyền lệnh quan cao giọng đáp, thanh âm của hắn cao ngang mà kịch liệt, gương mặt đỏ bừng.

“ Lệnh Từ Hùng Phi chuẩn bị đột kích, một khi Hung Nô nhân rút lui, lập tức truy theo đuổi giết, không được sai lầm.”

Mã đội phía sau trung quân Trình gia bắt đầu động, hai vạn kỵ binh bộ đội tinh nhuệ dưới sự suất lĩnh của trưởng quan bắt đầu thông thả động lên.

Bọn họ đã làm xong chuẩn bị tùy thời xuất phát, chỉ cần từ trên tháp cao truyền xuống mệnh lệnh tấn công, chờ đợi chính là một hồi ác chiến lớn nhất trong đời họ.

“ Hay cho Cổ Đạo Nhiêm...không ngờ bỏ được hai thành binh mã làm mồi nhử, được...được...được...”

Thanh âm căm rắng nghiêng lợi từ trong miệng Mạo Đốn truyền ra, đôi mắt hắn cơ hồ phun lửa nhìn tròng cảnh trước mặt.

Hiện tại bọn họ rốt cục đã rõ ràng, Hán quân không phải đã xảy ra vấn đề, mà là bày ra một cái bẫy lớn, đang đợi bọn họ tiến vào.

Hai vạn bộ binh bị Hung Nô nhân giết hại, thương vong thảm trọng, cuối cùng tứ tán đào tẩu chẳng qua chỉ được một nửa.

Nhưng bọn họ đã hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình.

Trong cuộc chiến tranh, bọn họ đem Kim Lang quân của Hung Nô nhân dẫn dụ đến trước trung quân.

Ở khoảng cách nhìn như toàn quân thua bại, chỉ cần là ai cũng có ý nghĩ lựa chọn tiếp tục truy kích.

Đó là mồi dụ, mồi dụ lớn nhất. Mà rất hiển nhiên, Quát Bạt Ứng bọn họ cuối cùng đã mắc câu.

Lấy hai vạn người làm mồi dụ, cử động như vậy chỉ sợ chỉ có Cổ Đạo Nhiêm mới có thể làm được.

Trong hậu doanh, sắc mặt Mạo Đồn biến trắng, chỉ trong vài giây, có mấy ngàn binh sĩ đã hoàn toàn nằm xuống bình nguyên.

Bọn họ đều là tinh nhuệ tuyệt đối của Kim Lang quân, lúc này lại giống như nông phu không hề có lực hoàn thủ, mặc người giết chết.

Hai mắt Mạo Đồn đỏ đậm, nhưng hắn không hề hạ lệnh rút lui, ngược lại còn tự mình thổi vang tù và công kích.

Mã đội của Hung Nô nhân chợt như điên cuồng, bọn họ liều mạng vọt mạnh về phía trước, phảng phất như bọn họ đối mặt không phải là cỗ máy giết người, mà là những người đối bụng suốt ba ngày nhìn thấy những thức ăn ngon mỹ vị, trong mắt bọn họ là quang mang đói khát, đói khát gần như điên cuồng.

“ Lão sư, làm như thế nào?” Cáp Yết thất kinh hỏi.

Hắn cũng là người biết cách hành binh, biết dưới loại tình huống này, còn muốn ước thúc đội ngũ, đã là việc muôn vàn khó khăn.

Kim Lang quân sau khi tiêu diệt hai vạn bộ binh của Trình gia, hướng trung quân của Cổ Đạo Nhiêm phát ra công kích mãnh liệt.

Tốc độ của bọn họ đã đạt tới cực hạn nhanh nhất của bản thân, không còn gì có thể ngăn trở.

Nghĩ muốn đem những kỵ binh này triệu hồi, là giống như một vũ giả vừa toàn lực phát ra một quyền công kích, vừa mới đánh ra được nửa quyền, đột nhiên phải dừng lại mà thu ngược về.

Chẳng những sẽ tạo thành thương tổn thật lớn cho bản thân, nếu đối thủ thừa thế truy kích, hậu quả lại càng không sao chịu nổi.

Mà Cổ Đạo Nhiêm sẽ thừa dịp cháy nhà mà đánh cướp không? Chỉ cần xem cách điều khiển của Trình gia quân, tập hợp kỵ binh, đáp án liền phảng phất bày ngay trước mắt.

Chỉ là nếu buông tay bất kể, thương vong sợ rằng càng lớn hơn nữa, đạt tới mức người khác không sao chịu nổi.

Tuy Cáp Yết thiên tư hơn người, nhưng cuối cùng cũng là lần đầu gặp phải cảnh này, không khỏi lòng như lửa đốt, đem mắt nhìn vị lão sư mà hắn tôn sùng nhất.

Chính như Trình gia đối với Cổ Đạo Nhiêm vô cùng tin tưởng, ở trong mắt Cáp Yết, Cáp Mật Thứ đồng dạng là một nhân vật trác tuyệt không khác gì một thần minh.

“ Thôi hiệu lệnh...toàn lực tiến công...”

Tựa hồ cũng không nghe lời Đan Vu vừa nói, Cáp Mật Thứ nghiêm mặt, ngữ khí của hắn rét lạnh như băng, tựa như một hàn băng đã tích súc suốt trăm triệu ngàn năm, đông cứng tâm phách người khác.

Tiếng tù và vang lên, mã đội Hung Nô nhân giống như nổi điên, không để ý hết thấy đột kích về phía trước.

Vô luận là Quát Bạt Ứng, Mãi Mãi Đề hay A Ngõa Hạng, bọn họ cũng không có chút do dự, chỉ huy đội ngũ phát động công kích chưa từng có trước đó.

Bọn họ muốn lấy huyết nhục của chính mình mở ra một con đường khang trang đi đến thắng lợi.

Nếu đã không cách nào quay đầu lại, vậy không cần quay đầu lại, thẳng tắp đi phía trước, là lựa chọn sáng suốt cùng bất đắc dĩ nhất của bọn họ.

“ Lợi Trí...Hắn đã động thủ.” Thanh âm Cáp Mật Thứ tràn ngập lòng tin tưởng kiên định: “ Ta tin tưởng hắn.”

329. Chương 329: Âm Sát (1)

“ Chuyện gì?”

Một người cao giọng dò hỏi.

“ Phụng mệnh Vương thống lĩnh, thỉnh gặp đại soái.”

Nhìn quần áo của hắn, lại cẩn thận kiểm soát lệnh bài giơ cao trong tay hắn, một gã quan quân tự mình dẫn đường đem hắn dẫn tới dưới tháp cao.

Trình Anh Hào nghe được động tĩnh, tùy ý liếc mắt nhìn xuống thang lầu.

Hắn thu hồi ánh mắt, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, lại nhìn trở qua, trong mắt hiện lên một luồng tinh quang, lớn tiếng quát: “ Đứng lại...”

Một tiếng quát này của hắn, lập tức làm cho mọi người chú ý.

Tên quan quân đang đi lên trước chợt ngẩn ra, dừng bước, nói: “ Mạt tướng đưa tín sử của Vương đại thống lĩnh Thương Lang quân đoàn cầu kiến đại soái.”

Hắn vừa mới nói xong, đột nhiên nghe được sau lưng có người nói một câu: “ Xin lỗi.”

Theo sau, một cỗ lực mạnh vọt tới, hắn thân không tự chủ bay lên, cứ như một con diều đứt dây, thẳng tắp bay về phía Cổ Đạo Nhiễm.

Một chưởng của người phía sau vẫn chưa lấy tính mạng của hắn, chỉ đem hắn ném ra ngoài, hắn ở giữa không trung quơ tay múa chân, mắt thấy thân ảnh của Cổ đại soái càng lúc càng lớn, không khỏi thất thanh kinh hô lên.

Chợt hai bàn tay cơ hồ đồng thời đặt lên hai vai hắn, mượn lực xoay tròn, hóa giải cỗ lực đạo kia, khiến cho hắn nặng nề té ngã xuống đất.

Hai người kia chính là hai vị nhất phẩm cao thủ của Trình gia, Trình Gia Lễ cùng Trình Gia Hiếu huynh đệ.

Tuy bọn họ hóa giải được lực đạo trên người tên quan quân kia, nhưng đồng thời cũng chấn động, không hện mà cùng lui về phía sau một bước nhỏ.

“ Ha ha...”

Một tiếng cười to hào sảng truyền đến, thân hình tên truyền lệnh binh nhanh như thiểm điện đã lên tới tháp cao.

Chỉ là lúc này mọi người đã cảnh giác, cả đám như lâm đại địch. Thân hình hắn vừa lên tới tháp cao, bảy đạo chưởng phong hùng hậu vô song đã đâm đầu mà đến.

Bảy người bọn họ tuy chưa bao giờ phối hợp huấn luyện qua, nhưng trong lòng chỉ có một ý niệm, phải đem người này đánh chết dưới chưởng, luồng chưởng lực cũng có chút ngưng thực, uy lực lại càng không phải chuyện đùa.

Trên mặt tên truyền lệnh binh tuy thần sắc bất động, nhưng trong lòng đã có chút đáng tiếc, nếu để cho hắn thân không biết quỷ không hay đi lên tới tháp cao, cam đoan có thể đem Cổ Đạo Nhiễm đánh gục.

Nhưng nếu đã kinh động người khác, vậy lại phải tổn một phen tay chân.

Đối mặt với vòng vây của bảy vị nhất phẩm cao thủ, dù là hắn cũng không dám có ý khinh thường.

Thân hình hắn tránh phải tránh trái, giống như đóa bách hợp trong gió, điêu duệ bất định.

Nhưng chính bậc thân pháp nhẹ nhàng mờ mịt này, lại đem những luồng chưởng phong cường đại đến cực điểm đều hóa giải.

Thân hình hắn lại tiến lên, ánh đao chợt lóe trước mắt, Trình Anh Đào đã rút đao ra tay, trở đao đánh xuống.

Người kia cười lạnh một tiếng, búng tay bắn ra, Trình Anh Đào như bị sét đánh, lão đảo bật lui ra phía sau.

Trong tiếng cười lớn của hắn, đang muốn tiến lên, đột nhiên thân hình bạo lui.

“ Sưu...”

Những tiếng cơ quan bóp động liên tục vang lên, một luồng mưa tên xuyên qua địa phương hắn vừa mới đứng, bắn lên không trung, biến mất không thấy.

“ Lợi Trí.”

Trình Anh Hào chỉ vào người kia hét lớn.

Mỉm cười, Lợi Trí nhìn hắn, nói: “ Hay cho Trình Anh Hào, làm sao ngươi nhìn ra được sơ hở?”

“ Chân của ngươi.”

Lợi Trí cúi đầu nhìn, không khỏi bật cười, trên chân hắn đang mang lại là một đôi giày vải, lúc này liền hiểu được.

“ Nhất thời sơ sẩy, Trình huynh cơ cảnh, Lợi Trí bội phục.”

Ánh mắt của hắn dời về phía ống đồng trong tay Trình Anh Hào, hỏi: “ Đây là vật gì?”

“ Gia Cát thần nỗ.”

Trình Anh Hào thập phần phối hợp có hỏi liền đáp.

“ Gia Cát thần nỗ? Trình huynh thật sự là tài trí, ngay cả vật này mà cũng có thể nghiên chế đi ra.” Ánh mắt Lợi Trí nhìn xuống dưới tháp, những ống tròn kia dày dày lớp lớp phun ra quang mang tử vong khắp nơi.

“ Đây không phải do ta nghĩ ra, mà là Hắc Kỳ quân Tương Khổng Minh sở chế, Trình mỗ chẳng qua là mượn hoa hiến Phật, chỉ tống cho quý tộc một phần đại lễ thôi.”

Trình Anh Hào âm thầm thở dài một hơi, chỉ trong mấy câu nói, Trình gia cùng mấy vị nhất phẩm cao thủ võ lâm nam phương hách hách nổi danh đã tự giác vây quanh bên người Cổ Đạo Nhiêm.

Mục đích tới đây của Lợi Trí, tuy không nói rõ, nhưng chỉ cần không phải kẻ ngu, mặc cho ai cũng có thể đoán được.

“ Ai...Hay cho một Tương Khổng Minh a.” Lợi Trí than dài, đột nhiên hắn cúi đầu nói: “ Nếu các ngươi đã chuẩn bị xong, vậy ta cũng muốn xuất thủ.”

Thân thể hắn chợt vọt tới trước, phẳng phất như trên chân có thêm bánh xe, mau lẹ lướt tới trên sàn nhà trơn nhẵn.

Tuy người nơi này đều có tuổi tác lớn hơn hắn, thành danh cũng sớm hơn hắn, nhưng khi bọn họ đối mặt với vị tông sư tuổi trẻ này của Hung Nô, trong lòng cũng dâng lên một tia sợ hãi.

Tông sư, sớm đã xâm nhập lòng người.

Huống chi, bọn họ cũng biết một việc, đối mặt cao thủ cấp tông sư, nhân số đông đảo cũng chưa hẳn hữu dụng.

Trừ phi là quân đội bao vây, nếu không dưới sự vây công của những vũ giả bình thường, cũng không có nổi lên tác dụng gì, ngược lại sẽ tạo thành cảm giác vướng víu tay chân.

Cho nên lúc này trước người Cổ Đạo Nhiêm bày ra chín người, chín vị nhất phẩm cao thủ thanh danh hiển hách.

Bọn họ chỉ có một mục đích, đó chính là toàn lực ngăn chặn, không cho Lợi Trí thành công.

Thân hình Lợi Trí vừa mới tiến lên trước ba bước, chợt nghe một đạo thanh âm âm trầm vang lên: “ Gia Lễ Gia Hiếu chặn chính diện, Trương, Từ hai huynh làm phụ...”

Lập tức có bốn người ứng tiếng xông ra, trong tay bọn họ không có binh khí, bởi vì trong sự đối kháng của những cao thủ cấp bậc này, có binh khí hay không thật sự đã khác biệt không lớn.

Lợi Trí tiện tay vung lên, mượn lực đánh lực, đưa kinh lực của bốn người hóa giải.

“ Vòng thứ nhất, phóng ra...”

Tiếng bấm chốt lại vang lên lần nữa, thần sắc Lợi Trí khê biến.

Đối với những cao thủ nhất phẩm có số lượng đông như thế, tuy hấn cảm thấy đau đầu, nhưng cũng không hề sợ hãi.

Chỉ là Gia Cát thần nỗ trong tay Trình Anh Hào lại làm cho hấn rất cố kỵ.

Loại cung tên bắn ra chỉ bấm chốt như thế, vô luận về tốc độ hay lực đạo, đều vượt xa bắn bằng cung nỏ, đặc biệt là bắn với khoảng cách gần như vậy, dù là cường giả như hấn cũng không dám xem thường.

Thân hình hấn lại bạo lui, chỉ là trong tích tắc, liền quay lại, lại xuất thủ.

Nhưng người vừa lên tiếng, ánh mắt cực kỳ độc đáo, tựa hồ có kinh nghiệm giao thủ cùng cường giả tông sư, hấn không chậm không nhanh không ngừng ban ra mệnh lệnh.

Mọi người dưới sự điều động của hấn, tiến công phòng thủ hết sức ăn khớp, trong khoảng thời gian ngắn, không ngờ làm cho Lợi Trí cũng không làm gì được.

Trong lòng Lợi Trí cực kỳ kinh ngạc, người này gương mặt âm trầm, nhưng lời nói thật vang, lời ra tất trúng. Ánh mắt lại sắc bén, nếu bàn về cách hiểu biết đối phó tông sư, phải xưng người này là đệ nhất.

Trong đầu hấn chợt nhớ tới một người, lập tức trong lòng hiểu rõ ràng, người này là Trình gia gia chủ đương nhiệm Trình Gia Sanh.

Cũng chỉ có hấn, cùng ở chung với một đại tông sư như Trình Huyền Phong nhiều năm, lắng nghe lời dạy bảo mấy chục năm, mới có được thành tựu hôm nay.

Nếu Lợi Trí nguyện ý cùng Cổ Đạo Nhiêm ôm nhau cùng chết, thì có lẽ không sao ngăn trở, cho dù thân trúng vạn tiễn, hấn cũng nắm chắc đủ sức chém chết Cổ Đạo Nhiêm dưới đao.

Chẳng qua làm Trình Anh Hào may mắn chính là, trước mắt hấn hình như chưa có ý niệm này.

Đôi mắt Cổ Đạo Nhiêm từ đầu đến cuối cũng không hề rời khỏi chiến trường, ánh mắt của hấn sâu xa, nhìn ra phía trước, thỉnh thoảng từ trong miệng phát ra hiệu lệnh, ánh mắt của hấn cho tới bây giờ cũng không hề liếc mắt nhìn về phía sau.

Phảng phất như phía sau hấn, những cao thủ uy chấn giang hồ kia, cùng trận chiến sinh tử đang phát sinh, cũng không có quan hệ gì tới hấn.

Lợi Trí xông lên ba lần, đều bị Gia Cát thần nỗ bức lui trở về.

Phía sau Trình Gia Sanh, có mười lăm hán tử mặc áo bó sát màu xám, mỗi người đều cầm tiểu hình Gia Cát thần nỗ trong tay.

Nỗ tiến bên trong đã được đặc chế mà thành, so với cung tên bình thường thì nhỏ hơn mấy lần. Nhưng trải qua sự gia trì lực lượng cơ quan, uy lực hơn xa những cung thủ bình thường bắn ra gấp mấy lần.

Một Gia Cát thần nỗ có thể liên tục bắn ra năm mũi tên nhỏ, mỗi lần Trình Gia Sanh ra lệnh một tiếng, lại có năm người đồng thời đè xuống cơ quan, vì vậy có hai mươi lăm mũi tên gào thét bay tới.

Dù là với khả năng của Lợi Trí, cũng không dám không để ý những mũi tên này khi đang bị nhiều cao thủ vây công.

Sau một vòng mưa tên, những hán tử đã bắn tên lập tức cúi đầu lấy một loạt tên trong túi đeo tùy thân, động tác của bọn họ vô cùng thuần thực, rất nhanh liền cài vào như trước.

Mười lăm người chia làm ba tổ, luân phiên phóng ra, cuộn cuộn không ngừng.

Trong lòng Lợi Trí có chút tức giận, chỉ là uy lực của loại vũ khí này quá to lớn, cũng đã vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Liền ngay lần thứ tư hắn vọt tới trước, đột nhiên cảm thấy bên người khác thường, ánh mắt thoáng nhìn, chính là tên quan quân vừa mới mang mình lên tháp vừa rồi đang hướng mình giang ra hai cánh tay, hướng mình ôm tới.

Lập tức rõ ràng, người này vì lòng sinh áy náy, nên ôm ý nghĩ muốn chết, nghĩ muốn làm chậm trễ hành động của chính mình.

Tâm niệm của hắn vừa chuyển, cũng không né tránh, cứ như vậy mặc cho hắn vững vàng ôm lấy.

Tên quan quân kia vui mừng, gắt gao ôm chặt hai cánh tay hắn, trong miệng hô to: “ Bắn tên...”

“ Phóng...”

Trong thanh âm Trình Gia Sanh cũng có một tia nghi ngờ, nhưng hắn vẫn hạ mệnh lệnh bắn tên như trước.

Hơn mười mũi tên gào thét hướng Lợi Trí bay đi, mắt thấy hắn hành động không tiện, sẽ lập tức bị thương ngay tại chỗ.

Trong lòng mọi người cùng dâng lên một cảm giác cực kỳ buồn cười, mơ hồ cũng cảm thấy một tia không ổn.

Đáy lòng bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ đến một câu, một tông sư lại có thể bị một vũ giả bình thường ôm được sao?

Liền ngay lúc bọn họ đang kinh dị, dị biến nổi lên.

Lợi Trí không hề tránh né, ngược lại tiếp tục đón mưa tên vọt tới.

“ Không tốt...” Trình Anh Hào quát to một tiếng, hắn lập tức nghĩ tới ý định của Lợi Trí, nhưng lúc này đã không còn kịp ngăn trở.

Cổ tay Lợi Trí run lên, cũng không biết dùng thủ pháp gì, hai tay đang vững vàng khóa chặt của tên quan quân liền vô lực hạ xuống.

Lợi Trí bắt được cổ hắn, đột nhiên huy vũ lên thành một vòng tròn.

Hơn mười mũi tên toàn bộ ghim vào trong thân thể tên quan quân, hai mắt hắn trợn tròn, không ngờ ngay cả một tiếng kêu rên cũng không còn kịp phát ra, đã bị mũi tên bắn chết tại chỗ.

330. Chương 330: Âm Sát (2)

Sắc mặt Trình Gia Sanh đại biến, lập tức quát: “ Tổ thứ hai, bắn.”

Năm hán tử của tổ thứ hai đồng thời ấn mạnh.

Nhưng lúc này, Lợi Trí lại như con giò bám chặt, dán sát thi thể đang xoay tròn kia chạy vọt vào trong đám người.

Chỉ là một đường, trong nháy mắt, hơn mười mũi tên liền bắn trật sang nơi khác.

Không đợi phân phó, những cao thủ còn lại đồng loạt lao lên, bọn họ đồng tâm hiệp lực đánh ra một chuỗi, nghĩ muốn nhờ vào uy lực một chuỗi này, bức lui Lợi Trí.

Chỉ cần lại trì hoãn thêm thoáng chốc, mười hán tử khác có thể đổi kịp mũi tên, mũi tên của tổ thứ ba liên có thể tiếp tục phát ra.

Nhưng Lợi Trí là người nào, cơ hội tốt lớn như thế, hán sao lại bỏ qua.

Chỉ thấy hán cười lạnh một tiếng, bàn tay vỗ lên thi thể, nội lực truyền vào, thi thể lại bay lên, vừa lúc đón nhận một chưởng sắc bén đủ để vỡ núi nát đá do đông đảo cao thủ ngưng thần đánh tới.

Máu tươi văng khắp nơi, thịt vụn bay ngang, cổ thi thể chịu một kích cực mạnh, lập tức phân thành bốn năm mảnh, máu tươi đầy trời.

Cơ hồ trên cơ thể mỗi người đều dính vào không ít huyết tương màu đỏ sẫm, tình cảnh thê thảm như thế, làm người khác nhìn thấy kinh hãi.

Thân hình Lợi Trí khẽ nhúc nhích, không ngờ trong nháy mắt vọt tới, nội lực của hán tràn khắp nơi, bốn phía thân thể phảng phất như bao phủ một tầng lông khí vô hình bằng bạc.

Huyết nhục bay tán loạn một khi dính vào người hán trong vòng năm tấc, lập tức tuột xuống phía dưới.

Trên tháp cao, cũng chỉ có hán mới có tu vi như thế.

Tiến lên trước một bước, xuyên qua không gian bị huyết quang bao phủ, tinh quang trong mắt Lợi Trí lóe ra, tinh thần hán vững vàng khóa lại Cổ Đạo Nhiêm đứng trước mặt, chỉ cần có một tia cơ hội, hán có thể dễ dàng lấy đi tính mạng.

Chỉ là, đột nhiên tầm mắt của hán bị người cản trở.

Chấn trước mặt đám người, là một người tuổi không lớn lắm, thân hình cao lớn đứng thẳng, ánh mắt sắc bén tràn đầy sự kiên định.

Hán ngậm chặt môi, ý chí giống như sắt thép.

Hán chỉ có một mình, nhưng chỉ với khí thế của một người, đã vượt qua sự liên hợp những cao thủ nhất phẩm đang đứng xung quanh.

Hán ở chỗ này, không tiếng động nhưng tuyên cáo một việc, chỉ cần một khắc hán còn tồn tại, liền quyết không dung bất cứ kẻ nào thương tổn Cổ Đạo Nhiêm.

Ánh mắt Lợi Trí đột nhiên có chút kỳ dị, hán tự nhiên nhận ra, người đứng trước mặt chính là Trình gia kiệt xuất trẻ tuổi Trình Anh Hào.

Vị thanh niên này võ công chỉ đạt tới thứ nhất phẩm cao thủ, trên tháp cao này, hán vốn không có chút danh hào nào.

Nhưng vào giờ khắc này, hán lại phảng phất đột nhiên phát triển làm một dũng giả đủ để cùng bất cứ kẻ nào sánh vai.

Chưởng trái đánh ra, chưởng phải đuổi theo, một cỗ kinh lực không suy, chưởng trái lại thu hồi, tiếp tục đánh ra.

Trường Giang Tam Diệp Lăng.

Tuy tư chất thiếu khuyết, Trình Anh Hào không cách nào được như đường đệ luyện thành Trường Giang Tam Diệp Lăng chính tông. Hán không cách nào làm được chỉ trong một chưởng mà nội lực nối tiếp chất chồng.

Nhưng hán thông qua phương pháp liên tục đánh ra thế này, khiến cho một chưởng uy lực tăng nhiều, tuyệt không kém hơn một vị nhất phẩm cao thủ đánh ra một kích toàn lực.

Lợi Trí không né không tránh, cũng đánh ra một chưởng, lấy cứng chọi cứng, lấy cường phá cường.

Một cỗ kinh khí cường đại ầm ầm gặp nhau trên không trung, trong không gian khơi dậy cuộn sóng đến vô cùng.

Mí mắt Trình Anh Hào co quắp một chút, nơi ngực giống như bị nghẹn lại, thở không ra hơi, tim đập mạnh mẽ, tựa hồ trái tim nóng hực kia sẽ nhảy ra khỏi miệng.

Hắn gắt gao ngậm chặt môi, một vòi máu tươi từ khoe miệng chảy xuống không thể khống chế.

Hắn hiểu rõ ràng, chính mình nếu không mở miệng, vậy tiếp theo sẽ bị nội lực cường đại phản chấn mà chết.

Trong này không hề có sự may mắn, thực lực chênh lệch vô cùng rõ ràng, không có chút đường xoay chuyển.

Chỉ là ánh mắt của hắn vẫn kiên định không dời, thân thể hắn vẫn đứng yên bất động.

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngọc lành.

Hắn đứng bất động như một pho tượng sắt, đôi mày đen rậm với ánh mắt lạnh lùng đáng sợ đang chăm chú nhìn lên người Lợi Trí.

Hắn quyết không lui ra sau nửa bước, cho dù có chết.

Trong mắt Lợi Trí hiện lên một tia tiếc hận, nhưng chưởng lực của hắn lại gia tăng thêm ba phần.

Nội lực hùng hậu hướng Trình Anh Hào cuồng dũng lao đi, phải muốn đem hắn giết chết lập tức dưới chưởng.

“Oanh...”

Giữa không trung hư vô, vô duyên vô cớ nổi lên một âm thanh nổ bạo.

Một lão nhân tướng mạo dữ dằn xuất hiện giữa hai người, hắn ngạnh sanh tiếp nhận một chưởng phải giết của Lợi Trí.

Râu tóc hắn dựng lên, cùng hung cực ác, hai mắt hắn tuôn ra cơn lửa phẫn nộ.

“Đây là con ta, không ai được thương tổn tới hắn.”

Trong mắt Trình Anh Hào hiện lên một tia hơi nước, hắn ngẩng nhìn bóng lưng phụ thân, đột nhiên trong lúc đó tựa hồ vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Trong hai nhi tử của mình, Trình Gia Sanh rõ ràng thiên vị cho Trình Anh Kiệt, bởi vì vô luận tính tình tướng mạo, làm việc làm người, Trình Anh Kiệt đều rõ ràng được đúc ra từ khuôn mẫu của hắn.

Đối đãi với tiểu nhi tử này, Trình Gia Sanh thậm chí đã đạt tới mức cưng chiều.

Sau khi biết được tin tức Trình Anh Kiệt mất tích, Trình Gia Sanh giận tím mặt, vì thế những người chịu tội liên quan cũng không ở số ít.

Trong lòng Trình Anh Hào, chính mình cho tới nay cũng không được hắn đặt vào trong lòng. Bởi vì cho tới bây giờ hắn không hề biểu hiện qua một lần thân cận ngay trước mặt của mình.

Nhưng mà lúc này hắn rốt cục đã rõ ràng.

Đây là phụ thân hắn, là phụ thân huyết nhục tương liên.

Thân hình Lợi Trí vừa chuyển, dĩ nhiên dùng một loại thân pháp quỷ dị tới cực điểm ở ngay trước mặt mọi người vượt qua hai cha con này.

Nhưng trước mặt của hắn lại xuất hiện một bóng người kiên định.

Một chưởng đánh ra, nội lực liên miên chất chồng giống như nước sông cuộn cuộn hướng hắn vọt tới.

Trình Anh Đào, vị nhất phẩm cao thủ tuổi trẻ duy nhất luyện được Trường Giang Tam Diệp Lăng ngoài Trình Huyền Phong cùng Trình Gia Sanh, rốt cục đã chạy qua trước một bước.

Lợi Trí thở dài một hơi, vì bảo vệ Cổ Đạo Nhiêm, bọn họ liều mạng chiến đấu, nghĩ muốn không hề tổn thương mà đạt được mục đích, đó là không có khả năng.

Thân thể hắn linh hoạt như cá chạch, liền ngay trong những luồng chưởng liên miên này du đãng tránh né.

Xuyên qua từng tầng nội lực phong tỏa, hấn đi tới bên người Trình Anh Đào, công lực toàn thân ngưng tụ trong một chưởng, tựa hồ như chậm rãi đánh ra một chưởng.

Ở trong mắt mọi người, một chưởng này chậm như bò kéo xe, nhưng trên sự thật lại nhanh như thiểm điện.

Ngay trong lúc đó, đã tiếp cận trước ngực Trình Anh Đào.

Lúc này khí lực Trình Anh Đào đã suy, nếu còn chưa tránh ra, sẽ bị một chưởng của hấn đánh cho tan xương nát thịt.

Nhưng ở phía sau hấn lại là Cổ Đạo Nhiêm, hấn làm sao có thể lách tránh.

Trình Anh Đào nhắm mắt chờ chết, nhưng một tiếng vang nhỏ truyền đến, trên người của hấn cũng không hề cảm giác đau đớn chút nào.

Hấn kinh ngạc mở mắt, trong mắt chứng kiến, khóe miệng Trình Gia Hiếu tuôn trào máu tươi, trong đó còn có vài khối thịt. Chính là cả nội tạng cũng bị sinh sôi chấn vỡ.

Ở trong nháy mắt, Trình Gia Hiếu đã chen vào giữa hai người, lấy chính máu thịt của mình ngăn lại một kích toàn lực của Lợi Trí.

Khóe mắt Trình Anh Đào như muốn xé rách, hấn ôm thân thể mềm nhũn của phụ thân sụp xuống.

Khóe miệng Trình Gia Hiếu có chút trều động, mỗi một lần co quắp cũng giống như một ngọn roi hung hăng quất vào tim hấn, đau đớn không gì sánh nổi.

Miệng của Trình Anh Đào run lên bần bật, nhưng chỉ phát ra từng đợt rên rỉ thê thảm ô ô.

Hấn trở mắt nhìn phụ thân đang nằm trong tay mình ráng sức mấp máy đôi môi, theo sau ánh mắt liền tan rã, không còn một tia hơi thở.

Một cổ hận ý ngập trời đột nhiên thăng lên trong lòng, hấn chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một ngọn lửa hùng hùng thiêu đốt, đó là một cổ cảm tình đau đến thấu triệt tâm phế, đó là một cổ năng lực cường đại có thể hủy thiên diệt địa.

Hấn ngẩng đầu, hấp khí, đánh ra một chưởng.

Tinh, khí, thần...

Khí lực của hấn, tinh thần của hấn, hết thấy hết thấy, đều ngưng tụ trong một chưởng này. Vào giờ khắc này, hấn đi vào một bầu trời mới, một thế giới cho tới bây giờ chưa từng cảm thụ.

Tinh thần hấn cho tới bây giờ không hề tập trung như hiện tại, hấn thậm chí đã không cần dùng mắt để nhìn. Hấn dựa vào chính tinh thần của mình, là loại năng lực cảm ứng thần bí mà chính hấn đột nhiên được lĩnh ngộ.

Ánh mắt Lợi Trí kinh ngạc nói không nên lời, hấn tự nhiên rõ ràng cảm nhận được biến hóa của Trình Anh Đào.

Hấn lập tức rõ ràng, từ nay về sau, thế gian cao thủ, lại thêm một người.

Nhưng vào lúc này, trong tim của hấn nổi lên một tia do dự.

Cổ Đạo Nhiêm, Trình Anh Đào, hấn đến tột cùng là nên lấy mạng người nào.

Thân hình hấn không ngừng, như điện quang hỏa thạch vượt qua sự ngăn chặn của hai vị cao thủ, thân thể hấn đạp lên bên bờ tháp cao, mắt thấy như muốn té xuống, nhưng hấn lại như giẫm trên đất bằng, một điểm một điểm đến gần Cổ Đạo Nhiêm.

Nhưng một cổ cuồng phong thổi đến, một chưởng của Trình Anh Đào theo đuôi đi tới, hấn lập tức sinh cảm ứng, biết một chưởng ngưng tụ toàn bộ tâm lực của Trình Anh Đào cũng không thể né tránh.

Buồn bã thở dài, hấn nhìn như tiện tay đánh ra một chưởng, nhưng một chưởng này, cũng là tập trung công lực toàn thân.

Hai luồng lực đạo hoàn toàn tập trung hung hăng đánh cùng một chỗ.

Thân thể Trình Anh Đào như bị sét đánh, nặng nề ngã ngồi trên mặt đất, tinh lực toàn thân tựa hồ trong nháy mắt bị rút đi sạch sẽ, không còn chút lực đạo.

Chỉ là Lợi Trí cũng không chịu nổi.

Khác nhau lớn nhất giữa tông sư và nhất phẩm cao thủ, đó là trình độ ngưng tụ công lực.

Bọn họ có thể đem công lực bản thân áp súc tới một điểm phạm vi nhỏ nhất, mà tạo thành hiệu quả phá hư lớn nhất.

Vì vậy, vô luận là nhân số nhất phẩm cao thủ có nhiều, Lợi Trí cũng chưa từng đặt vào trong lòng.

Nhưng một chưởng của Trình Anh Đào khác hẳn, một chưởng của hắn, đã không chỉ ngưng tụ công lực toàn thân, hơn nữa dù là tiềm lực của bản thân cũng toàn bộ phát huy đi ra, ngưng tụ thành một điểm, cho hắn sự trùng kích thật lớn.

Càng thêm không thể tưởng tượng chính là, Trình Anh Đào lại đem hận ý ngập trời sát nhập vào trong một chưởng đó.

Vì thế sự trùng kích tinh thần hắn gây ra đã không phải chuyện đùa.

Một đường màu hồng xuất hiện ngay khoe miệng Lợi Trí, rốt cục hắn đã bị thương.

331. Chương 331: Âm Sát (3)

Ở trong gió, tựa hồ mang theo một cỗ lực lượng thần bí, một cỗ khí tức thần kỳ nói không nên lời.

Trong lòng Lợi Trí vừa động, hắn rõ ràng cảm nhận được một loại cảm giác áp bách cực kỳ rõ ràng, đó là một loại xúc giác trên tinh thần, một cỗ áp lực tinh thần cực kỳ cường đại đến cực điểm.

Thân thể nhanh như thiểm điện của hắn đột nhiên khựng lại trên không trung một thoáng, tinh thần hắn vào giờ khắc này hoàn toàn bị lực lượng tràn ngập trong thiên địa kia hấp dẫn.

Ở trong nháy mắt, hắn căn bản không hề làm ra phản ứng cùng động tác gì.

Cùng lúc đó, Trình Anh Đào đang ngã ngồi trên mặt đất cũng sinh ra một loại cảm xúc khác thường. Hô hấp của hắn phẳng phát như muốn dừng lại, loại lực lượng này cũng sinh ra ảnh hưởng đến cho hắn.

Chỉ là loại lực lượng này lại lộ ra vị đạo quen thuộc, trong loáng thoáng, hai người bọn họ tựa hồ nhìn thấy một đôi mắt tràn ngập ngạo khí nồng đậm, đó là một đôi mắt thần đăng, đó là một đôi mắt tràn ngập sự kiêu dũng của một người như địch như bạn.

Hứa Hải Phong.

Vô luận là Lợi Trí lộ ra sát khí, hay là Trình Anh Đào cả người vô lực cũng không biết, bọn họ vì sao ở trong lúc này lại nghĩ tới Hứa Hải Phong. Nhưng bọn họ duy nhất có thể xác định chính là, người tuổi trẻ có vô số quan hệ lạ lùng với họ đã đột nhiên xuất hiện trong đầu họ, xuất hiện trong phạm vi linh giác mà bọn họ có thể dò thám.

Trong lòng bọn họ dâng lên một trận hiểu ra, Hứa Hải Phong đã tới, hắn đã đi tới Thái Nguyên, đi tới cuộc đại chiến tranh bá Trung Nguyên.

Thân thể Lợi Trí chỉ dừng lại một giây, liền hồi phục bình thường.

Trình Anh Đào đang ngồi trên mặt đất, chân khí trong cơ thể nhanh chóng lưu động, so với dĩ vãng còn nhanh hơn mấy lần, thể lực hắn đang dần dần hồi phục.

Nhưng...nhưng vào lúc này...

Trong không khí tựa hồ có một tia dao động, một tia dao động mà con người không thể phát hiện

Hai ánh mắt đồng thời nhìn lên một địa phương, đó là phía bên phải của tháp cao.

Bởi vì phương hướng chủ công của Lợi Trí nằm bên trái, nên nơi đó lại vắng vẻ không bóng người.

Đột nhiên, một trận nước gợn xuất hiện trong không gian hư vô.

Trong hư không trống trải không hề có vật gì đột nhiên biến thành biển rộng nhấp nhô, nổi lên từng trập trập lưu quang ảo ảnh như sóng cuộn không ngừng.

Một bóng người bay ra, từ trong phiến màn nước xuyên qua đi ra.

Trong cuộc chiến lúc này có thể bắt được sự biến hóa kia cũng chỉ có hai người, chính là Lợi Trí cùng Trình Anh Đào vừa mới lĩnh ngộ được tinh thần lực.

Hai mắt của họ đồng thời cùng trợn lên tới mức lớn nhất, trong mắt biểu lộ thần sắc khó có thể tin.

Đúng vậy, cho dù là tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không thể tin. Hoặc là nói, nguyên nhân chính vì là tận mắt nhìn thấy, cho nên thần kinh của bọn họ ở giờ khắc này lại có một tia hỗn loạn ngoài ý liệu.

Người kia không ngờ lại trống rỗng chui ra tới.

Hai người họ đều là kiêu tử một đời. Bình sinh hiểu biết sâu rộng, cũng không hề tin quỷ thần. Nhưng mà lúc này, tín ngưỡng của bọn họ lại bị đả kích lớn nhất từ trước tới nay.

Đây là người hay quỷ?

Lúc này trong lòng bọn họ tràn ngập nghi vấn đó.

Sau một khắc, bóng người kia đột nhiên biến mất tại chỗ.

Chỉ là vào lúc này, cũng không phải hư không biến mất, mà là như quỷ mị bay vọt ra ngoài.

Trong lòng Trình Anh Đào chợt cảm thấy được, lớn tiếng quát: “Cẩn thận.”

Nhưng lúc này hẳn lại không cách nào nhúc nhích. Sự thái phát triển cũng không cho phép nói được nhiều, chỉ hai từ đã là năng lực lớn nhất của hắn.

Các cao thủ Trình gia rung mình, đối mặt Lợi Trí càng thêm cẩn thận ba phần.

Chỉ là bọn họ cơ hồ nhìn thấy vẻ mặt không thể tưởng tượng của Lợi Trí.

Một tiếng thảm hừ, từ sau lưng bọn họ truyền đến.

Người duy nhất có điều phát hiện chính là Trình Anh Đào đang kiệt lực rống to: “Đại soái...”

Phảng phất như tiếng sét ngang trời, đám người Trình Anh Đào quay đầu nhìn quanh, bọn họ nhìn thấy được một bộ hình ảnh làm trong lòng run sợ.

Cổ Đạo Nhiễm đưa tay che ngực, nơi đó tràn đầy máu tươi, giống như nước suối đang ồ ạt phun ra, trong nháy mắt ướt đẫm toàn thân.

Một bóng đen, trong nháy mắt đã đi xa, chỉ còn lại một điểm nhỏ màu đen, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Thời gian phảng phất như dừng lại, không còn cảm giác đang trôi đi.

Cổ Đạo Nhiễm đưa tay che lại ngực mình, nhưng vẫn có vô số chất lỏng màu đỏ đang tuôn ra bên ngoài cơ thể.

Chất lỏng kia mang đi, không chỉ là lực lượng của hắn, còn có lối suy nghĩ, tính mạng cùng linh hồn của hắn.

Gió, vẫn nhẹ nhàng thổi qua, trước mắt của hắn từ từ mơ hồ.

Hắn ra đời trong một nhà nông phu kéo dài từ nhiều thế hệ, bởi vì gia cảnh nghèo hèn, khi hắn được mười lăm tuổi, được đưa đến Trình gia, trở thành một tiểu binh bình thường thuộc tư binh dự bị của Trình gia.

Ở lại Trình gia luyện võ ba năm, nhưng vũ kỹ cũng chỉ bình thường mà thôi.

Đúng lúc gặp phản loạn sơn tặc, Trình gia vì luyện binh, sai phái bọn họ vào núi trừ phiến loạn.

Trận chiến ấy, hần tuy võ công không đủ, nhưng ngoài ý muốn lập được một công lao nho nhỏ, bắt được nhĩ thủ lĩnh của sơn tặc.

Lần đó, vận khí rõ ràng từ tay hần tạo ra.

Theo sau khi luận công ban thưởng, hần được bổ nhiệm làm bách nhân trưởng.

Từ đó về sau, hần đã bắt đầu xuất đầu trong Trình gia.

Cho đến có một ngày, một vị lão nhân râu tóc bạc trắng, gương mặt hòa ái, lại cao lớn dị thường đi tới bên cạnh hần.

“Vũ kỹ của ngươi không được, bởi vì tập võ quá muộn, cũng không phải kỳ tài khoáng thế, cả đời đừng mơ tưởng đại thành.”

“Nhưng ý nghĩ của ngươi rất tốt, có hứng thú cùng ta học văn không?”

Trong giây thơ, hần phảng phất gật đầu đáp ứng.

“Sát a...”

Tiếng gầm rú sắc bén mà cao ngang đem hần lôi kéo trở lại hiện thực, hần miễn cưỡng mở hai mắt ra, dưới tháp cao, vô số người đang liều mạng chém giết.

Trước mặt trung quân, đã nằm xuống một mảnh thi thể Hung Nô nhân rậm rạp.

Uy lực của Gia Cát thần nỗ hiển nhiên vượt xa dự tính của hần, cho tới giờ khắc này, Hung Nô nhân còn chưa phá tan được đạo phòng tuyến thứ nhất do hần bày ra.

Là lúc hần nên ra lệnh cho Thiên Ứng quân đoàn của Trương Tấn Trung gia nhập.

Hần nghĩ như thế, chỉ là khi hần muốn mở miệng, lại phát giác vô luận thế nào cũng không dùng ra một chút khí lực.

Miệng của hần khê hé ra, nhưng không phát ra nổi một tia thanh âm.

Ý chí của hần lại mơ hồ lên.

Phảng phất, hần lại nhìn thấy mộng cảnh trong mộng lung.

“Từ hôm nay trở đi, Thiên Ứng quân đoàn cứ giao cho ngươi nắm giữ, ta...tin được ngươi.”

Một tướng lĩnh cao cấp ra đời trong một nhà nông bình thường không đến bốn mươi tuổi ở năm đó tiếp chương Thiên Ứng quân đoàn.

Chuyện như vậy, vô luận từ đâu cũng đã trở thành đầu đề bàn tán oanh động một thời.

Mấy năm sau, địa vị của vị tướng lĩnh này đã vô cùng vững chắc, ánh mắt mọi người nhìn hần cũng đã từ nghi ngờ và khinh thường chuyển biến thành tín nhiệm cùng tôn kính.

Nhưng vị tướng lĩnh kia biết rõ, chính mình có thể vinh thăng thượng vị, lấy thân phận một giới bình dân lên cao, chỉ là bằng vào sự bảo đảm của một gia tộc toàn lực nâng đỡ.

Đối với điểm này, hần chưa bao giờ quên, cho đến vĩnh viễn.

“Đại soái...”

Trong tai truyền đến những tiếng gọi dồn dập, hần miễn cưỡng ngưng thần lắng nghe, thanh âm sao vô cùng quen thuộc.

Chỉ là lúc này hần đã không còn nửa phần khí lực, hận không được lập tức nằm thẳng xuống ngủ một giấc.

“Tướng quân, Hung Nô nhân lui, chúng ta thắng lợi, ngài thắng Kim Lang quân.”

Thanh âm hưng phấn kia, hần vĩnh viễn không bao giờ quên.

Một trận đánh bắc cương, hần không ngủ không ngớt suốt mười ngày. Cùng bọn lính đồng cam cộng khổ, rốt cục tại đại thảo nguyên thắng được Cáp Mật Thứ.

Trận đánh đó, mới là cuộc chiến thành danh của hấn, cũng từ đó về sau hấn đã trở thành Đại Hán đệ nhất danh tướng.

Nhưng không người nào biết, vì trận đánh này, ba thành đệ tử của Trình gia đã trà trộn đồng hành của quân đội. Bọn họ ở tại đại thảo nguyên thu thập vô số tình báo hữu dụng, vì trận thủ thắng cuối cùng của hấn làm ra viện trợ trọng yếu nhất.

Chẳng qua, cuối cùng có thể bảo toàn tính mạng, bình yên quay về Trình gia đã không đủ phân nửa nhân số.

Thân thể hấn đang động, tựa hồ có người đang lắc thân thể của hấn. Hấn cau mày, ai lại có lá gan lớn như vậy, nếu không phải hiện tại quá mệt mỏi, hấn nhất định phải đem người đó trảm dưới đao.

Đại doanh phương tây, vị lão nhân tuệ nhãn biết anh hùng lại xuất hiện, hấn nhìn mình, nhàn nhạt nói: “Ta muốn đồ ngã vương triều Lưu gia.”

Không có do dự, hấn lập tức lựa chọn đi theo phía sau lão nhân gia.

Khải Tát nhân phạm cảnh, hấn đã lấy được quyền thống suất cả tây tuyến.

Hán Hiền để ngửa giá thân chinh, cho bọn họ một cơ hội.

Nhưng mà người định không bằng trời định.

Dị quân của Hứa Hải Phong nổi lên, Hắc Kỳ quân thế không thể đỡ, đem kế hoạch đã hoàn thành hơn phân nửa của họ hoàn toàn đánh loạn.

Mỗi một việc sau đó, phảng phất như đều cùng Hứa Hải Phong giao vào một chỗ.

Không biết từ lúc nào, danh tự vô danh kia đã dần dần trở thành anh hùng nhân vật nổi tiếng của Đại Hán đế quốc.

Hấn đánh hạ Lâm An, xuất sứ Hung Nô, lập tức hai lần đánh bại Trình Anh Đào, nghiền nát chúng nữ vào nhà.

Chuyện làm đầu tiên khi trở về Lâm An, không ngờ đổi tên tòa thành.

Ngọa Long, hắc hắc...Hay cho một chí khí của một con rồng nằm.

Người này quật khởi ngoài ý muốn, đem cục diện vốn đã cực kỳ phức tạp giảo đến rối tinh rối mù. Cũng may, theo sau Hung Nô nhân toàn lực tiến công, kinh sư thất thủ, phương bắc quân đoàn bị diệt, hết thảy đều nằm trong sự nắm giữ cùng dự tính của hấn.

Sau đó...sau đó thì sao?

Tim của hấn một trận mơ hồ, như thế nào chuyện sau đó lại không sao nhớ nổi.

Lúc này, trước mắt của hấn chợt xuất hiện một người, đó là một vị lão nhân hòa ái dễ gần vang danh thiên hạ.

“Người làm được không?”

“Cái gì?”

“Khu trục Hung Nô nhân, thành lập một vương triều mới.”

Khu trục Hung Nô nhân...

Thành lập một vương triều mới...

Được rồi, còn có một việc còn chưa hoàn thành.

Hai mắt đang khép hờ của Cổ Đạo Nhiễm đột nhiên mở ra, ánh mắt của hấn khôi phục thanh minh.

Chống chống đỡ đỡ, hấn miễn cưỡng đứng lên, một đôi tay mạnh mẽ diu bờ vai hấn.

Hấn gian nan nói: “Thay ta...”

Thanh âm của hắn chợt ngừng bật, cũng không còn cách nào tiếp tục nói xuống.

Ánh mắt của hắn vững vàng nhìn Trình Anh Hào đang đứng phía sau, nơi đó ẩn chứa sự khôn kể cùng tiếc nuối nhiều lắm.

“ Dạ...”

Phảng phất như bỏ xuống một khối đá lớn, thân thể Cổ Đạo Nhiễm chậm rãi mềm nhũn xuống tới.

Máu vẫn còn đang tuôn ra trong ngực, tựa hồ vẫn có thể chảy ra cho đến vĩnh viễn.

332. Chương 332: Thắng Thế (1)

Gia Cát thần nổ, loại vũ khí mới cho tới bây giờ chưa từng lộ ra trước mặt người khác, đối với người Hung Nô còn chưa được chuẩn bị mà nói, quả thực chính là một kiện diêm vương lệnh truy hồn đoạt phách.

Một vạn Gia Cát thần nổ loại trung, mỗi một lần thay nhau bắn ra mười mũi tên dài. Những mũi tên không ngừng phát ra, phảng phất vô cùng vô tận.

Mỗi một vòng, đều là ba ngàn năm trăm cái cùng đồng thời phóng ra, sau khi phóng ra mũi thứ năm, đợt thứ hai đã đuổi theo kịp.

Khi ba ngàn ba trăm cái của vòng thứ nhất bắn ra xong, ba ngàn ba trăm cái của vòng thứ ba đã khẩn tiếp nối theo.

Lúc này nổ cung thủ tay chân nhanh nhẹn cấp cho Gia Cát thần nổ vòng thứ nhất cài thêm tên mới, động tác của bọn họ vô cùng nhàn thực, hiển nhiên là sớm có chuẩn bị, kinh nghiệm huấn luyện.

Uy lực của thần nổ hơn xa cung tiễn thủ, mà tốc độ bắn ra cũng nhanh hơn nổ cung một bậc.

Một vạn Gia Cát thần nổ tuyệt đối sánh bằng ba vạn thần tiễn thủ không ngừng bắn ra, nhất thời, khắp nơi đều là mưa tên bay đầy trời.

Trong chốc lát ngắn ngủi, Hung Nô nhân lập tức thương vong thảm trọng.

Trong biển mưa tên vô tận không ngừng nghỉ, bọn họ người ngã ngựa té, chết yếu tại chỗ, nhưng Kim Lang quân cũng không một người lùi bước.

Vô số các dũng sĩ vẫn nối bước tiến tới, mục đích của bọn họ chỉ có một, đó chính là nhập sâu vào trong trận địch, đem những kẻ bắn tên chém chết, chế tạo cơ hội cho các huynh đệ phía sau.

Đối đãi địch nhân, Kim Lang quân từ trước đến giờ quyết không lưu tình. Đồng dạng, đối đãi chính mình, chỉ cần còn có một tia hi vọng thắng lợi, bọn họ tuyệt đối cũng không bỏ qua.

Dù là cái giá phải trả thảm trọng gấp đôi, chỉ cần có thể lấy được thắng lợi cuối cùng, có thể để đại kỳ Kim Lang quân tiếp tục tung bay trên bầu trời, bọn họ liền không oán không hối hận.

Bên trái chiến trường, ánh mắt Trương Tấn Trung lo âu nhìn vào sự biến hóa trong trung quân. Về mặt của hắn tự nhiên không thể gạt được Lâm Chính Danh đang đứng bên người.

“ Tướng quân, ngài làm sao vậy?”

Khẽ lắc đầu, Trương Tấn Trung đem sự nghi ngờ ném ra sau não.

“ Không có gì, có lẽ đại soái có ý định khác, truyền lệnh cho nhị doanh, chuẩn bị hướng chiến trường xâm nhập, chúng ta...”

Nhưng lúc này, một thanh âm trầm thấp đột ngột truyền ra khắp chiến trường xa xa.

Tựa hồ thanh âm kia vốn không cố ý hò hét mà mỗi người đều có thể nghe.

“ Cổ Đạo Nhiễm đã chết, các người còn không nhanh đầu hàng!”

Mọi người hoảng sợ quay đầu nhìn lại.

Trên tháp cao, một người ngẩng đầu ưỡn ngực, đón gió mà đứng.

Ở trên tay hắn, chính là suất kỳ đứng vững trên tháp cao. Chỉ là thời khắc này, đã bị hắn cầm trong tay.

Hắn giơ chưởng làm đao, huy xuống. Cột cờ do gỗ tùng sở chế phẳng phát như một cọng cỏ, nhẹ nhàng bị hắn chém đứt làm hai.

Cầm hai đoạn cột cờ, hắn thở ra một hơi, hét lớn một câu, suất kỳ lập tức bị xé toạt làm hai.

Hắn giơ lên hai mảnh vải bị xé rách, buông tay.

Hai phiến vải đỏ tươi ướt át trong cơn cuồng phong bốc cao phiêu vũ, hướng phương xa bay đi.

Đại kỳ biến mất, phẳng phát cũng mang đi lòng tin tưởng cùng hi vọng thắng lợi của người Hán.

Một cỗ khủng hoảng không cách nào ngăn cản nhanh chóng lan tràn trong trung quân Đại Hán.

Quan quân phụ trách phát lệnh, trong mắt có một tia mờ mịt, bọn lính đang chém giết, động tác đột nhiên chậm chạp.

Trong lòng bọn họ đều quanh quẩn một câu nói: “ Cổ Đạo Nhiêm đã chết, các người còn không mau đầu hàng.”

Đây là sự thật sao?

Thời đại binh khí lạnh, sống chết của chủ tướng thường thường đại biểu cho sự tồn vong của một chi quân đội.

Đối với binh sĩ xuất ngũ từ Thiên Ưng quân đoàn mà thành lập thành tư binh Trình gia, danh vọng của Cổ Đạo Nhiêm thật cao, uy vọng như rồng, cũng không người thứ hai sánh bằng.

Nếu lúc này hắn có gì bất trắc, vậy lực ngưng tụ của chi quân đội này cùng lực chiến đấu sẽ hoàn toàn giảm mạnh.

Quân đội như vậy, nếu so sánh, có thể chiến thắng được khí thế của Hung Nô nhân đang hung hung hay sao?

Trung quân của Trình gia không tự chủ được thoáng chần chờ, thậm chí gần như hỗn loạn.

Chỉ một chút này, liền tạo cho Hung Nô kỵ binh một cơ hội thay đổi chiến cuộc.

Bọn họ hung hăng quát mạnh tuần mã, bởi vì bọn họ biết, đây là cơ hội tốt nhất, chỉ sợ cũng là cơ hội duy nhất.

Gần, gần trong gang tấc.

Ngay lúc tần suất cùng mật độ bắn ra của Gia Cát thần nỗ hạ thấp tới mức tận cùng, Hung Nô nhân đã kịp kéo gần khoảng cách.

Tướng lĩnh người Hán tức giận trách mắng, những ống đồng màu đen lại nâng cao, mắt thấy lại sắp bắn ra một vòng mưa tên trí mạng.

Nhưng mã thất của Hung Nô nhân không ngờ vào giờ khắc này, lại đạt tới tốc độ cao chưa từng có trước đó.

Hơn mười kỵ phóng phía trước chỉ cách trung doanh của Hán quân có mười bước.

“ Phóng...”

Tướng lĩnh người Hán trong lòng cảm thấy may mắn, nếu lại chậm một bước, để cho bọn họ nhảy vào trong trận, khi đó tình huống sẽ khó có thể tưởng tượng.

Chỉ là ý niệm này chỉ hiện trong đầu hắn chớp lát, đã bị cảnh tượng thảm thiết trước mắt xua tan.

“ Sưu...”

Mũi tên bay ra, hung hăng xuyên qua thân hình của tuần mã.

Đột nhiên, một người cao cao nhảy lên, ở phía sau hắn, vô số hán tử cũng bay lên.

Bọn họ bỏ qua chiến mã đang ngã sấp xuống, tản ra hai chân, liền như vậy cách hơn mười bước phát động công kích tự sát.

“ Sát...”

Sát khí tràn ngập cùng hận ý từ trên không trung truyền đến.

Mãi Mãi Đề khuôn mặt dữ tợn, vai trái của hắn máu tuôn như suối, tuy trải qua vải trắng băng bó miễn cưỡng, nhưng nơi vết thương máu tươi nhuộm đỏ một mảnh.

Nhưng tinh thần hắn lại hưng phấn cao độ.

Bởi vì rốt cục hắn đã vọt tới đại doanh trung quân. Thời khắc này, ở trước mặt của hắn là những gương mặt bất an của binh lính người Hán, mà không còn là những mũi Gia Cát thần nỗ lạnh như băng bắn ra.

Mã đao trong tay hắn tung bay, đang ở giữa không trung liền huy vũ xuất ra một đoàn đao ảnh hoa mỹ, dưới ánh mặt trời phản xạ, lại càng nổ lên một đoàn quang mang chói mắt.

Binh lính thủ vệ cũng là người bách chiến, giờ lên trường thương trong tay, hướng hắn phóng tới.

Mãi Mãi Đề không tránh không né, hắn huy đao xuống, đi sau mà tới trước, không ngờ một đao chém người kia thành hai đoạn.

“ A...”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương chấn triệt tâm phế, đây là người đầu tiên bị thương vong trong trung quân tướng sĩ.

“ Đuổi theo...” Trong miệng Mãi Mãi Đề lớn tiếng hô lên, phía sau hắn là hơn mười kỵ sĩ vừa phóng qua giới tuyến tử vong.

Bọn họ rốt cục trùng qua đường sinh tử đại biểu tử vong phía trước.

“ Sát...”

Tướng lĩnh người Hán cao giọng quát.

Vô số binh lính lần lượt nhảy lên, muốn đem bọn họ vây khốn ở chỗ này.

Những nỗ cung thủ phía sau vẫn không hề nhìn họ, vẫn chuyên tâm thay những mũi tên mới.

Khu khu mười mấy người, trong cuộc chiến dịch có quy mô lớn thế này, căn bản là không có tác dụng gì.

Đại địch chân chính của Trình gia, không phải là Mãi Mãi Đề, không phải mười vị dũng sĩ có võ công cao minh phía sau hắn, mà là hàng vạn Hung Nô thiết kỵ vẫn đang phát động công kích mãnh liệt phía trước.

Chỉ cần có thể tiếp tục phóng ra Gia Cát thần nỗ, đem Hung Nô đại quân ngăn cản bên ngoài, mười mấy người này cho dù có kiêu dũng thiện chiến, cũng không cách nào nhấc lên bao sóng lớn.

Đạo lý này, tướng lĩnh người Hán hiểu rõ, Mãi Mãi Đề càng thêm hiểu rõ.

Một tiếng hống lớn, hắn cầm đao phóng về phía trước, mục tiêu của hắn là Gia Cát thần nỗ, là binh lính phụ trách phóng ra Gia Cát thần nỗ.

Đao thương của người Hán cũng giờ lên, hướng tới hơn mười Hung Nô nhân chém qua.

Mãi Mãi Đề không để ý tới an nguy bản thân, đi nhanh về phía trước, mỗi một đao hắn chém ra, đều mang đi một nhân mạng. Đồng thời trên người hắn cũng hiện lên vô số vết máu.

Bước chân hắn từ kiên quyết biến thành lão đạo, nhưng phương hướng thủy chung không thay đổi, hắn vẫn chạy về phía trước.

Toàn thân Mãi Mãi Đề ướt đẫm máu tươi, máu của hắn lẫn địch nhân hỗn cùng một chỗ, cả người trên dưới tràn đầy huyết tương đỏ sẫm.

Tướng sĩ phía sau hắn càng ngày càng ít, nhưng chỉ còn lại một hơi, lòng kiên định vẫn không hề ngừng lại theo từng bước chân của hắn.

Rốt cục, Mãi Mãi Đề chém ra một đao, trước mắt sáng ngời, hắn đã phá tan đám người, đi tới cạnh Gia Cát thần nữ.

Hắn nanh cười một tiếng, vẻ mặt đầm máu dữ tợn đáng sợ nói không nên lời.

Ánh đao trong tay chợt lóe, sau tiếng bắn ra cực kỳ trầm muộn mới được một nửa của nữ tiến, theo sau cũng không cách nào nhúc nhích.

Mãi Mãi Đề vui mừng, hắn đang muốn lập tức khống chế, đột nhiên trong tay chợt nhẹ đi.

Định mắt nhìn lại, kim cương mã đao đi theo hắn mấy chục năm, đã gãy đoạn.

Ngay lúc hắn đang ngẩn ra thất thần, một mũi tên đã xuyên thấu ngực phải của hắn.

Nhưng hắn lại ném đi nửa thanh đao, đoản đao cắm thật sâu vào trong ngực một gã binh lính người Hán.

Cúi đầu chụp lấy một thanh trường thương, liền đã xuất hiện trong tay của hắn.

Quát lớn một tiếng, hắn huy thương hoành hành, một đoạn đường giết tới, giết người như ngóe, đi tới một tòa Gia Cát thần nữ khác.

Mũi thương sáng như tuyết dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng trí mạng, giờ khắc này, hắn đã đem sự sống chết của chính mình ném ra ngoài chín tầng trời.

Bởi vì mất máu quá nhiều, ý thức của hắn đã có chút mơ hồ, nhưng trong tim của hắn từ đầu đến cuối vẫn vững vàng nhớ kỹ một việc.

Hắn muốn phá tan Gia Cát thần nữ của đối thủ, phòng tuyến kéo vài dặm, đột nhiên xuất hiện một khoảng không, nơi đó không còn một cung tên nào xuất hiện.

Mệnh lệnh của Quát Bạt Ứng thập phần kịp thời, các dũng sĩ Kim Lang quân hướng về lỗ hổng kia phát động sự tiến công mãnh liệt nhất.

Dần dần, lỗ hổng thành lớn, từ một tòa nữ cung bị hủy, đến hai, đến ba...

Vô số kỵ sĩ Kim Lang quân từ lỗ hổng không ngừng mở rộng tràn vào giữa trận doanh của quân đội người Hán.

Bọn họ giơ cao mã đao, ra sức chém giết, đem lỗ hổng kia mở ra càng lớn, cho đến cả phòng tuyến hoàn toàn.

Ánh đao bay tán loạn, thương ảnh phiêu phù.

Trên người Mãi Mãi Đề không còn chút sức lực, sở dĩ hắn còn miễn cưỡng đứng thẳng, chính là bởi vì trong lồng ngực còn một ngụm oán khí không tán.

Trên người hắn có vô số vết thương, trước ngực sau lưng, mũi tên dài đã xỏ xuyên qua thân hình hắn, máu tươi đã chảy cạn.

Xoay đầu nhìn lại, vô số bóng người từ sau lưng hắn xông về phía trước, trước mắt hắn là một mảnh màu vàng, màu vàng chói mắt.

Thân thể hắn ầm ầm ngã xuống đất, té ngã trên bùn đất lầy lội.

Nhưng trên mặt của hắn đã hiện lên vẻ tươi cười khoan khoái, vẻ tươi cười không còn một chút huyết sắc.

333. Chương 333: Thắng Thế (2)

“ Sát ... ”

Ừ ừ kéo đến, trên chiến trường, chỉ còn lại thanh âm này.

Trong suy nghĩ mọi người, cũng chỉ còn lại ý niệm này trong đầu.

Sát...

Không phải người chết, thì là ta chết.

Ngoài điều đó ra, trên chiến trường, không còn thanh âm nào khác.

Sau khi Trình gia mất đi ưu thế của siêu cấp binh khí Gia Cát thần nỗ, Hung Nô nhân rốt cục như nguyện vọt vào đại doanh trung quân của người Hán.

Vào giờ khắc này, tướng sĩ binh mã hai bên đụng vào nhau, chiến trường vô cùng thê lương.

Không có thương hại, không có đồng tình, duy nhất có thể thấy được trong mắt họ, chính là khuôn mặt dữ tợn của địch nhân, cùng lưỡi đao sáng như tuyết.

Nhưng nếu so sánh, Hung Nô nhân từ từ chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.

Sĩ khí của người Hán ngay lúc suất kỳ bị xé đôi trên tháp cao, đã hạ thấp đến không còn.

Lúc này, mắt thấy địch nhân đã chạy vào bồn trận, mà trên tháp cao vẫn không hề có chỉ lệnh, ngược lại mơ hồ có thể nhìn thấy có vô số bóng người toát ra, tựa hồ đang độ sức cùng nhau.

Tình cảnh như thế, dù là người có lạc quan bao nhiêu, cũng tránh không được sự nghi hoặc phát ra từ sâu trong nội tâm.

Cổ Đạo Nhiêm Cổ đại soái chỉ sợ thật sự là dữ nhiều lành ít.

Chiến trường người kiêu dũng sẽ thắng.

Cuộc chiến hôm nay, là ngày quyết chiến giữa Trình gia cùng Hung Nô cự phách, hai bên vì hôm nay, đã làm ra sự chuẩn bị vẹn toàn.

Nhưng sự thái phát triển đã vượt ra ngoài ý liệu của bất cứ kẻ nào.

Cổ Đạo Nhiêm cũng tốt, Cáp Mật Thứ cũng được.

Vì hôm nay, bọn họ đã hao tổn tâm cơ, đã dốc hết sức lực, vì thắng lợi hôm nay, bọn họ đã không chừa thủ đoạn nào.

Bát tiên quá hải(tám tiên vượt biển), mỗi bên đều tự lộ thần thông, bọn họ đã sớm chuẩn bị đủ đại lễ cho đối phương.

Hoàng Long quân đoàn hồng mắt. Trình gia trung quân làm mồi dụ địch, khiến cho thắng lợi nghiêng qua Hung Nô nhân.

Nhưng Gia Cát thần nỗ theo sau mà đến, chẳng những đem ưu thế của Trình gia vực lại hoàn toàn ngang hàng, nhưng lại mơ hồ có khả năng thay đổi cán khôn.

Nhưng Lợi Trí đột nhiên xuất thủ, khiến cho vận mệnh chiến trường lại nổi lên biến hóa đột ngột.

Cổ Đạo Nhiêm đã chết...

Câu nói kia dưới sự truyền bá cố ý của Lợi Trí, đã làm tất cả mọi người đều biết.

Quân đội người Hán dao động, bọn họ không thể tránh được sự hỗn loạn.

Tại thời đại binh khí lạnh, trong quân đội truyền thống, không có một quân đội nào sau khi mất đi chủ tướng, còn có thể bảo trì tiêu chuẩn chiến đấu mạnh mẽ trước đó.

Tuy bọn lính vẫn là dũng cảm, bọn họ đối mặt Hung Nô nhân điên cuồng, nhưng vẫn nghĩa vô phản cổ rút ra yêu đao, ra sức nghênh chiến.

Nhưng cột trụ của họ đã không còn.

Hoặc là nói, hi vọng của họ đã không còn.

Cách chiến đấu của họ lúc này, đã loạn thành một đoàn. Cơ hồ đều là tự mình mà chiến, so với sự hung mãnh đoàn kết của Kim Lang quân, lực chiến đấu của bọn họ đã không còn ý nghĩa.

Bởi vì, bọn họ đã mất đi chỉ huy thống nhất.

Trên tháp cao, đã thật lâu không có tin tức truyền đến.

&&&&

Chưởng phong gào thét, tiếng bấm chốt cơ quan loạn động.

Thân hình Lợi Trí trong sự vây công của hơn mười người, vẫn tiêu sái tự nhiên như trước.

Cổ Đạo Nhiêm tuy đã chết, nhưng trước khi hấn lâm chung, đã đem quyền chỉ huy của mình giao phó cho Trình Anh Hào.

Cũng chỉ có vị đệ nhất trí giả trẻ tuổi đời này của Trình gia mới có thể danh chính ngôn thuận tiếp nhận vị trí của hắn.

Nhưng Lợi Trí làm sao chịu bỏ qua.

Hắn xé đi đại kỳ thống suất trên đỉnh tháp cao, thân hình lại bay trở xuống, mục tiêu chính là Trình Anh Hào.

Nếu hắn tiếp nhận quyền chỉ huy của Cổ Đạo Nhiêm, vậy phải lấy tính mạng của hắn.

Chỉ cần có thể đem hắn tru diệt dưới chưởng, vậy nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành viên mãn.

Trình Anh Hào vừa chết, quân đội Trình gia sẽ không còn người thống suất.

Quần long không đầu, lại làm sao không thất bại.

Nhưng chắn trước Trình Anh Hào, kể cả Trình Gia Sanh, toàn bộ là nhất phẩm cao thủ của Trình gia cùng các cao thủ nam phương thanh danh hiển hách võ lâm.

Tuy võ công của bọn họ còn chưa đạt tới cảnh giới tông sư, nhưng mỗi người liều mình, phấn nghĩa liều mạng, dù là với khả năng Lợi Trí, cũng đừng mơ tưởng dễ dàng đắc thủ.

Thân hình hắn lúc tiến lúc lui, huyền hóa ra vô số hư ảnh, đem mọi người vũng vằng vây khốn trong phạm vi nhỏ nhỏ đó.

Lợi Trí có thể lấy được lực lượng một người, liền đem mười người đang công kích mình vây khốn trong phạm vi đó.

Sắc mặt Trình Gia Sanh đỏ bừng, bọn họ tự biết bản thân không còn kiên trì được bao lâu. Tông sư, quả thật không phải là những cao thủ như bọn họ có thể ứng phó.

Lợi Trí ổn định công kích, mắt thấy đã làm cho bọn họ luống cuống tay chân, rất nhanh sẽ thành công.

Nhưng vào lúc này, trong tim của hắn sinh ra cảm ứng.

Trong mắt nhìn về phía Trình Anh Đào tràn ngập thần sắc cực kỳ phức tạp.

Nguyên Trình Anh Đào đang ngồi trên mặt đất, đột nhiên nhảy dựng lên.

Ánh mắt của hắn tinh quang lưu chuyển, không còn chút uể oải bạc nhược nào.

Hắn nhìn Lợi Trí phía xa, đột nhiên quát lớn: “ Lợi Trí, ăn ta một quyền.”

Lợi Trí thẳm thở dài một hơi, hắn biết hôm nay còn muốn tru sát Trình Anh Hào, cơ hồ là một việc còn khó hơn lên trời.

Nhưng trong tim hắn cũng không vui không buồn, tuy không thể đem hắn tru sát, nhưng chỉ cần mình có thể hoàn toàn cuốn lấy bọn họ, khiến cho họ không cách nào phân thân chỉ huy quân đội, thì hiệu quả cũng là giống nhau.

Đối mặt một chưởng như dùi non lấp bể của Trình Anh Đào, khoe miệng Lợi Trí tràn ra một tia cười lạnh: “ Ánh sáng của hạt gạo.”

Hắn xòe bàn tay ra, trên bàn tay có một luồng năng lực nhàn nhạt, có chút lưu chuyển.

Nếu có Hứa Hải Phong ở đây, sẽ nhận ra, luồng năng lực này là tự nhiên lực lúc mình quyết đấu cùng Lợi Trí tại bắc cương, lại dữ dội như thế.

Một quyền một chưởng, hai luồng cự lực đánh vào cùng một chỗ trong tháp cao, trong không gian khơi dậy khí lãng vô cùng, khiến người lung lay muốn ngã.

Thân thể Trình Anh Đào bay vọt về phía sau, ba gã cao thủ cùng Trình Gia Sanh cơ hồ đồng thời tiếp được thân hình của hắn, một cổ lực lượng cường đại vọt tới, chấn ngược ba người bật lui thêm mấy bước.

Thân thể Trình Anh Đào xoay mạnh giữa không trung, đã vững vàng đứng lại, chỉ là ở khoe miệng hắn lộ ra một tia máu tiên diễm.

Lợi Trí lạnh lùng cười.

Đột nhiên, nét tươi cười của hắn động lại. Phảng phất như cảm thấy cái gì, ánh mắt của hắn nhìn lại phía sau, nơi đó loáng thoáng, xuất hiện một điểm, một điểm bóng đen, từ từ hợp thành một mảnh, một mảnh biển cả màu đen.

&&&&

“ Trương Tấn Trung, kẻ thúc thời là người tuấn kiệt, hôm nay Cổ Đạo Nhiễm đã chết, Thiên Ứng quân đoàn cần gì phải bán mạng cho Trình gia.”

Thanh âm Thổ Nhi Hồng cao cao vang lên, truyền vào trong tai Trương Tấn Trung.

“ Đại soái...”

Tám vạn tướng sĩ của Thiên Ứng quân đoàn, nổi lên một trận tao động.

Cổ Đạo Nhiễm tại vị hơn hai mươi năm, các chiến sĩ nơi này đều xem hắn như thần minh.

Hôm nay đột nhiên nghe thấy tin dữ, lập tức hỗn loạn.

Trương Tấn Trung sắc mặt xanh đen, hắn trừng mắt nhìn chiến trường trung quân, trong lòng không biết là có ý định gì.

Tình huống lúc này, mặc cho ai vừa nhìn, đều biết Trình gia đã bại. Duy nhất không thể xác định chính là bọn họ còn có thể kiên trì bao lâu thời gian.

“ Tướng quân...”

Một tiếng hô quát thay nhau vang lên, Trương Tấn Trung hít sâu một hơi, cất cao giọng nói: “ Thổ Nhi Hồng, đừng vội dùng lời nói làm rối loạn lòng quân của ta. Chúng ta lang, nghe lệnh...”

Tám vạn Thiên Ứng quân không hổ là cường binh tinh nhuệ của Đại Hán, ra lệnh một tiếng, đội liệt chỉnh tề, quân dung cường thịnh.

Trương Tấn Trung chậm rãi rút ra bảo kiếm tùy thân, hô to: “ Nhi lang môn, theo ta...”

Lời của hắn đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc bất định quay đầu nhìn quanh.

Nơi đó, xa xa. Phảng phất như có vật gì xuất hiện phía chân trời.

&&&&

“ Lưu Chính Mân, Lưu gia khí số đã hết, trước mặt ngươi chỉ còn một con đường sống, thủ hạ của ngươi đã tử, ngươi còn không bó tay chịu trói sao?”

Thanh âm nghiêm khắc của Sĩ Đa giống như một thanh cương đao hung hăng chém vào trong lòng Lưu Chính Mân.

Năm vạn hùng binh của hắn, lúc này đang cùng Hung Nô nhân giảng co.

Ánh mắt của hắn bồi hồi nhìn trong đám người, nhưng tim của hắn không ngừng trầm xuống.

Những cao cấp tướng lĩnh cùng một bộ phận binh lính, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng cùng sợ hãi.

Bọn họ có thể bỏ đi đầu lâu, đổ hết nhiệt huyết, nhưng nếu trước mặt bọn họ là chính thân nhân của mình, bọn họ đã không làm được gì nữa.

Lưu Chính Mân bị ai phát hiện, thời khắc này nếu mình hạ lệnh công kích, hắn thật sự không biết còn có bao nhiêu người chịu nghe mệnh lệnh của hắn.

Có lẽ, khi hắn hạ mệnh lệnh, cũng là một khắc mà Hoàng Long quân đoàn hủy diệt.

“Cáp Mật Thứ thắng.” Nam Nghi Liêu nhẹ nhàng nói.

“Phụ thân, ngài nói gì?” A Cốt Đả nhất thời không nghe rõ, nghi hoặc dò hỏi.

Khẽ lắc đầu, Nam Nghi Liêu thở dài nói: “Hay cho một Cổ Đạo Nhiêm, quả nhiên danh bất hư truyền. Đáng tiếc...”

Hắn cũng không nói hết lời, chỉ là trong mắt của hắn hiện rõ tia tiếc hận cùng không cam lòng.

Đối thủ như thế, liền đã quy thiên, quả thực làm người ta đáng tiếc.

“Truyền lệnh, tộc nhân khởi lên tinh thần, chuẩn bị cấp cho người Hán thêm một mối lửa.”

Nam Nghi Liêu đột nhiên cao giọng phân phó.

Một trận đánh bắc cương, bởi vì Nam Nghi Liêu nhìn xa, bọn họ không hề phát sinh sự tiếp xúc với Hồng Sắc Hải Dương. Vì thế trong liên quân bốn tộc, thực lực của Đế tộc đã hoàn toàn giữ nguyên, trong bảy vạn đại quân, bộ đội Đế tộc đã chiếm cứ gần bốn thành.

“Phụ thân?”

Trong thanh âm của A Cốt Đả có sự vui mừng lẫn sợ hãi ngoài ý muốn.

Dựa theo ý tức của hắn, đã sớm nên cùng người Hán nhất quyết tử chiến.

Nhưng Nam Nghi Liêu thân là tộc trưởng nhưng vẫn cẩn thận tránh việc đại chiến bộc phát, khiến cho hắn có lực mà không nơi thi triển.

Thay đổi hôm nay tuy ra ngoài dự liệu của hắn, nhưng lại hợp ý hắn.

Hắn nanh cười một tiếng, đầu lưỡi đỏ tươi liếm môi, phẳng phất như một con mãnh thú khát máu đói bụng đã lâu, làm cho trong lòng người phải run sợ.

Vương Hoành Hán thầm than một tiếng, thắng bại của chiến trường trung quân đã ảnh hưởng tới hai cánh quân bên sườn.

Liên quân bốn tộc đã rõ ràng chăm chú lên, áp lực của Thương Lang quân đoàn lập tức tăng nhiều.

Miệng của hắn lộ ra tia cười khổ, chẳng lẽ thật sự phải thua sao?

Lúc này trong tai của hắn truyền đến tiếng vó ngựa vang rền.

Hắn giương mắt nhìn tới, xa xa, một mảnh màu đen đang từ từ mở rộng...

334. Chương 334: Thắng Thế (3)

Tất cả mọi người khó có thể tin nhìn chằm chằm phương hướng mảnh màu đen đang tiến tới.

Xa xa, trên vùng bình nguyên bằng phẳng, đột nhiên xuất hiện một đàn ngựa toàn thân bao phủ thiết giáp màu đen.

Mặt trời cao chiếu, tỏa xuống quang mang diễm lệ vô cùng vô tận, trực tiếp chiếu lên những bộ khả giáp sáng ngời.

Ánh sáng không ngừng biến ảo khi bọn họ điên cuồng bôn ba, làm cho người ta có một loại ảo giác về màu sắc đang biến ảo.

Trên phiến bình địa của Thái Nguyên, xuất hiện một tràng diện cực kỳ tráng quan...đó là một vẻ đẹp hào hùng, một cảnh tượng huyền lệ rực rỡ.

Khi vẻ đẹp của lực lượng cùng vẻ đẹp kinh tâm động phách đan vào cùng nhau sẽ tạo thành một hình ảnh kỳ dị.

Kỵ sĩ trên ngựa cũng mặc giáp màu đen, toàn thân bao phủ trong một lớp sắt thép cứng rắn.

Bọn họ thẳng hướng phóng đến, đại địa rên rỉ dưới chân họ, cuồng phong xuyên toa bên người họ, ánh nắng không ngừng chiếu sáng lên một mảnh biển đen kia.

Mang theo áp bách vô cùng vô tận, bọn họ dần dần tới gần.

“ Chặn lại...”

Một tiếng ra lệnh, vạn nhân trưởng cổ thủ trung quân của Hung Nô nhân nhanh chóng ra lệnh bày trận phía trước.

Bọn họ lấp tên lên cung, chuẩn bị ngăn chặn.

Hai trăm bước, một trăm năm mươi bước, một trăm bước...

“ Phóng...”

Tướng lãnh Hung Nô quát to một tiếng, lập tức vạn tên cùng phát, vô số mũi tên bay vọt tới những hắc giáp kỵ sĩ.

“ Đinh đinh đương đương...”

Tiếng sắt thép giao nhau vang lên bên tai không ngừng, nhưng ngoài ý liệu của bọn họ, đám kỵ sĩ kia vốn không hề đem chút dả kích ấy đặt trong lòng.

Hơn vạn mũi tên trùng kích, không ngờ cũng không có một chút tư cách buộc họ dừng lại một chút.

Muỗi đùng tượng, có lẽ đây là lời hình dung tốt nhất cho họ.

Tám mươi bước, bảy mươi bước, sáu mươi bước, năm mươi bước...

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán Hung Nô tướng lãnh, mắt thấy hai quân sẽ lập tức hung hăng đánh vào một chỗ.

Đột nhiên, đám hắc y kỵ sĩ đồng thời làm ra một động tác làm cho người ta kinh diễm.

Mấy ngàn người, bọn họ đồng thời đưa tay từ trong chiếc túi bên hông ngựa rút ra một cây tiêu thương(cây lao) dài vài thước, do tinh đồng sở chế.

Bọn họ ở ngay trên lưng ngựa, giơ thương qua đầu, nghiêng người ra phía sau...

Dưới sự chú ý của bao vạn người, bọn họ đồng thời hò hét một tiếng: “ A...”

Thanh âm vang rền chói tai, chấn động màng nhĩ yếu ớt của địch nhân phía trước.

Nương theo tiếng hô quát thật lớn kia, năm ngàn tiêu thương bay lên trời.

Tiêu thương màu đen bay một vòng cung trên không, gào thét hướng đội ngũ Hung Nô nhân bay đi.

Không tốt, đây là ý niệm duy nhất trong đầu Hung Nô tướng lãnh.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng nhìn thấy qua chuyện như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua.

Có thể ở trên lưng ngựa bắn ra cung tên, cũng đã là một vị kỵ sĩ rất khó được.

Nhưng có thể trong lúc bôn ba trên lưng ngựa ném ra được tiêu thương, hơn nữa còn có uy thế như vậy, cũng là chưa bao giờ có.

Chỉ là hôm nay vào thời khắc này, hắn thấy được, đã từng thấy được, hơn nữa còn tự mình nhìn thấy.

Chỉ bất quá, hắn phải trả giá thật đắt, đó chính là tính mạng của chính mình mà thôi.

Tiêu thương bay múa giữa không trung xẹt qua từng đạo đường cong huyền lệ mà tiêu chuẩn, đồng loạt bắn vào trong đội ngũ Hung Nô nhân.

Lực lượng cường đại có thể xỏ xuyên qua hết thấy, bị giáp trên người Hung Nô nhân hiển nhiên không cách nào ngăn cản hung khí như vậy.

Tiêu thương màu đen phẳng phất như diêm vương lệnh câu hồn. Gần ngàn Hung Nô nhân bị sinh sôi bắn thủng ngã vật xuống đất.

Tiếng kinh hô thảm thiết thay nhau vang lên, trong vạn nhân đội ngũ đột nhiên có thêm một khoảng đất trống.

Giống như trên thảo nguyên xanh mướt đột nhiên có thêm một lớp vải bằng máu phủ lên, đột ngột khiến cho người khác sợ hãi.

Ở chỗ này, vô số người bị thương ngã xuống đất rên rỉ, trên người bọn họ chợt có thêm một, thậm chí tới mấy lỗ máu.

Vạn kỵ trưởng của Hung Nô nhân, mở to hai mắt, hắn gắt gao nhìn về mảnh màu đen đang không ngừng tới gần.

Trên ngực hắn, nghiêng nghiêng, cắm một tiêu thương màu đen.

Trên tay hắn vẫn còn sót lại chút dư lực, đang vững vàng siết chặt cương ngựa.

Tuy ngựa của hắn đã sớm té quỵ trên mặt đất, nhưng hắn vẫn ngoan cố ngẩng đầu lên.

Vô luận như thế nào hắn cũng không dám tin tưởng, hết thấy chuyện này đúng là sự thật.

Mã đội màu đen không ngừng tới gần, đã gần trong gang tấc.

Một móng ngựa trong con người đã có chút tan rã của hắn đang không ngừng mở rộng, cho đến khi tràn ngập cả đồng tử của hắn.

“ ... ”

Đầu của hắn trong nháy mắt phân ra làm bốn năm mảnh, hỗn hợp trong vùng đất lầy lội, cũng không còn tồn tại.

Biển rộng màu đen không hề dừng lại chút nào, liền đạp lên thân thể của hắn, thẳng tắp vọt tới.

Đội ngũ một vạn người, tạo thành đội liệt cũng không đủ ngăn cản những dũng sĩ vô địch kia.

Khi Hung Nô nhân phản ứng, bọn họ đã sớm xuyên qua phiến đất trống vừa rồi, hướng sườn đông phóng ngựa vọt đi.

“ Đây là thứ gì vậy? ” Xanh mặt, Mạo Đốn thì thào hỏi.

Trong miệng hắn trực tiếp hỏi câu, đây là thứ gì, trong tiềm thức của hắn, đó cơ hồ không thể xưng là người.

Người, lại làm sao có thể cường hãn đến như thế.

Mã đội đột nhiên tiến đến, khiến cho mọi người trên chiến trường đều chú ý, ngoại trừ hai đội quân đang ở chỗ người Hán ở trung quân còn đang liều mình chém giết.

Cơ hồ mọi ánh mắt, đều đang tập trung trên đội ngũ thành linh xuất hiện kia.

Không người nào biết lai lịch của bọn họ, cũng không ai nghe nói qua có một chi bộ đội như thế.

Nhưng bọn họ biểu hiện ra thực lực cường đại, cũng thật sâu uy hiếp những chiến sĩ vừa nhìn thấy một màn vừa rồi.

Sĩ Đa tự nhiên cũng không ngoại lệ, trong mắt của hắn có một tia nghi ngờ cùng lo lắng, đây là quân đội từ đâu đi ra, lực chiến đấu cường đại như vậy, vì sao cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua.

Trong tim của hắn âm thầm nguyên rửa những thảm tử phụ trách thảm thính tình báo, cả đám đều ngu xuẩn đáng chết.

Trên sự thật, tính đến lúc này, đây cũng chỉ là lần thứ hai chi bộ đội này phóng ra mà thôi.

Bọn họ không dò thám được tin tức gì, cũng là một việc cực kỳ bình thường.

Ánh mắt Sĩ Đa đột nhiên thay đổi, bởi vì hắn phát hiện một chuyện cực kỳ kinh khủng.

Đám kỵ binh kia không ngờ thay đổi phương hướng, sau khi bọn họ xông qua hậu doanh Hung Nô nhân, lập tức bắt đầu chuyển biến, theo phương hướng của chính mình xông tới.

Trán của hắn trong nháy mắt đã tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Dù là Kim Lang quân chính thức cũng không cách nào ngăn cản bọn họ trùng kích, lại bảo hắn làm sao ngăn cản?

Cơn lũ cương thiết màu đen như một ngọn núi lửa đã áp súc suốt mấy trăm năm, đột nhiên phún phát ra dung nham, chảy tới phương hướng của Sĩ Đa.

Trong mắt một vạn danh dự bị quân không cách nào che giấu được sự sợ hãi.

Trong lòng Sĩ Đa vừa động, đột nhiên dùng ngón tay chỉ đám dân chúng đang bị áp chế, kêu lên: “Đẩy bọn họ ra phía trước.”

Dự bị quân giống như trong mộng mới tỉnh, bọn họ ba chân bốn cẳng xua đuổi đám người đang hỗn loạn.

Chẳng qua chỉ trong chốc lát, đám dân chúng đã thay đổi phương hướng, ở ngay trước mặt dự bị quân hợp thành một đạo phòng tuyến yếu ớt.

Các tướng lĩnh Hoàng Long quân đoàn lớn tiếng hò hét, nhưng ngại cương đao của địch nhân gác lên đầu những thân nhân của mình, bọn họ cũng không dám tiến lên nửa bước.

Lòng bàn tay Sĩ Đa tràn đầy mồ hôi lạnh, tuy hắn không rõ ràng, quân đội màu đen đó từ đâu mà đến.

Nhưng chỉ nhìn cách họ trùng kích đại trận của Hung Nô nhân, thì đã biết là địch mà không phải bạn.

Vậy bọn họ thắng hướng nơi này phóng đến, có phải là nghĩ muốn cứu vớt những tù binh này hay không?

Hắn phản ứng cũng cực nhanh, lập tức đem những con tin đổ lên phía trước.

Nếu thật sự bọn họ vì những người già yếu phụ nữ trẻ em này mà đến, thì sẽ dừng lại bước chân.

Nếu mình tính toán sai lầm, vậy dù những người này có thật sự chết sạch, cũng không chút nào đáng tiếc.

Khi đó tự nhiên sẽ có người tìm bọn họ liều mạng. Năm vạn chiến sĩ Hoàng Long quân đoàn cũng không chỉ là một tấm bia bày biện.

Ánh mắt Sĩ Đa sắc bén, hắn nhìn kỹ đoàn kỵ binh càng ngày càng đến gần, trái tim nhảy mạnh.

Đột nhiên, tim của hắn trầm xuống.

Bởi vì hắn thấy được, quân kỵ binh kia cũng hề có ý thắng ngựa chậm lại.

Bọn họ vẫn duy trì tốc độ đồng dạng tiến về phía trước công kích.

Sắc mặt Sĩ Đa, sắc mặt dự bị quân, cùng với sắc mặt năm vạn chiến sĩ Hoàng Long quân đoàn đồng thời trở nên trắng bệch hoàn toàn.

“Không...”

Tiếng gầm rú thê thảm vang vọng trong thiên địa.

Nhưng đã không còn bất cứ kẻ nào ngăn cản đám kỵ sĩ hắc giáp tiến tới.

“ Tản ra...”

Ngay lúc bọn kỵ sĩ chỉ còn cách con tin không tới hai mươi bước, Sĩ Đa đột nhiên hạ lệnh tản ra, dự bị quân lập tức liều mạng hướng hai bên di động, bọn họ cũng không muốn vô duyên vô cớ bị chết thảm dưới đoàn thiết kỵ.

Phía sau bọn họ, trận hình của Hoàng Long quân đoàn đã rối loạn, vô số tướng lĩnh, vô số binh lính rời khỏi hàng ngũ, bọn họ liều mạng lao về phía trước.

Hung Nô nhân có thể rút đi, nhưng bọn họ không thể.

Tiếng hò hét tuyệt vọng trong miệng bọn họ, trơ mắt nhìn đám kỵ binh rầm rập lao tới nhằm phía đám con tin đang tê liệt trên mặt đất.

“ Hư...”

Khẩu hiệu vang to đột nhiên vang lên, đoàn kỵ binh đồng loạt nghiêng người, tốc độ của bọn họ không thay đổi, chỉ là trong một khắc, trong thời gian trùng khớp, cùng làm ra một động tác y hệt như nhau.

Bọn họ thúc ngựa lách sang bên.

Bọn họ không ngờ lại từ giữa chia ra làm hai, phảng phất như có một thanh trường đao vô hình đang đặt ngay giữa đội ngũ tách thẳng bọn họ ra làm hai, bọn kỵ sĩ thao túng chiến mã, vẽ ra một đạo đường cong vô cùng tuyệt vời, khó khăn tách ra khỏi đám con tin đứng ngay giữa.

“ Trời...à!”

Tiếng cảm thán cùng tiếng than sợ hãi tràn ngập từ trong miệng Sĩ Đa phát ra, gương mặt hắn không còn một tia huyết sắc, hắn bị một màn trước mắt làm sợ ngây người.

Đây là tài cưỡi ngựa như thế nào a...

Dù là Hung Nô nhân, dân tộc lớn lên trên lưng ngựa mà nói, bọn họ cũng không dám nói có thể trong lúc đại bộ đội làm ra công kích trùng xông làm ra động tác biến tướng tuyệt vời như thế.

Tốc độ của hắc y bộ đội, đã đạt tới tốc độ cực hạn của một chi kỵ binh.

Dưới dạng tốc độ này, nghĩ muốn làm ra cử động thay đổi phương hướng, tuyệt đối là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Đương nhiên, nếu chỉ là một người, vậy mỗi Kim Lang quân có tư cách cũng có thể dễ dàng làm được.

Nếu đổi lại là đội ngũ trăm người, bọn họ có lẽ cũng có thể miễn cưỡng làm được.

Nhưng một khi vượt qua ngàn người, Sĩ Đa có thể khẳng định, bọn họ tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt.

Một chuyện làm hắn không sao tin tưởng đã xuất hiện.

Ở trên thế giới này, nguyên lai thật sự là có chi bộ đội có tài cưỡi ngựa vượt qua Kim Lang quân.

Hung Nô nhân, cho tới nay, vẫn tưởng rằng tài năng này là vinh dự đáng kiêu ngạo nhất của mình, hiện tại đã là dĩ vãng hôm qua.

335. Chương 335: Thắng Thế (4)

Kỵ sĩ trùng kích, đại biểu lực lượng, gây cho người cảm giác hùng vĩ tráng quan, cảm giác gợn sóng trống trải.

Nhưng quân kỵ sĩ này trong lúc có được khí thế hoành vĩ không kém hơn bất cứ kẻ nào, lại còn mang theo được một loại mỹ cảm tinh tế.

Có thể làm được điểm này, đó là bởi vì bọn họ biểu hiện ra một loại ăn ý, một loại ăn ý câu thông không cần dùng lời nói để biểu hiện.

Vô luận là ai, chỉ cần các tướng lĩnh có chú ý đến tình huống nơi này, đều bị kinh hãi thất sắc.

Mấy ngàn người, mấy ngàn con ngựa, biểu hiện của bọn họ không ngờ giống như một người một ngựa.

Đây là một loại cảnh giới cỡ nào, một loại cảnh giới vô địch chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Một chi đội ngũ, huấn luyện bao khắc khổ, dù cho bọn lính có gắt gao cột dính vào nhau một chỗ, ngày gốc mười năm, cũng tuyệt đối không có khả năng đạt tới loại cảnh giới như vậy.

Chi bộ đội này, có mấy ngàn người, mấy ngàn con ngựa.

Bọn họ đại biểu cho mấy ngàn trái tim hoàn toàn khác nhau.

Huống chi, con ngựa lại vô tri, nghĩ muốn bọn chúng đạt tới mức dung nhập cùng loài người, đây chỉ là việc si tâm vọng tưởng.

Sai khiến như cánh tay, câu nói đó đại biểu cho cảnh giới huấn luyện bộ đội tối cao.

Nhưng chân chính muốn tùy tâm sở dục chỉ huy bộ đội, để cho bọn họ hành động theo ý niệm chính mình, đó chỉ là một loại giấc mộng cùng nguyện vọng tốt đẹp của chính mình mà thôi.

Nhưng chi bộ đội trước mặt này, lại biểu hiện ra cảnh giới lý tưởng mà một chi bộ đội có khả năng đạt tới cao nhất.

Hành động của mấy ngàn người đều nhịp, từ xa nhìn lại, khiến cho người ta hoàn toàn khâm phục.

Bọn họ mang đến cho người ta cảm giác, bọn kỵ sĩ đang bôn ba kia không phải là một đội ngũ do mấy ngàn người tạo thành, mà là động tác của một người một ngựa đang kéo dài vô hạn.

“ Nhanh, con tin...”

Sĩ Đa từ trong khiếp sợ khôi phục trước tiên, hấn quát to, dùng khí lực lớn nhất mà quát.

Bọn lính vừa triệt lui ra hai bên lập tức dừng chân, bọn họ xoay người chạy ngược về phía những con tin.

Động tác của bọn kỵ sĩ chột nhanh hơn, không ngờ đã đạt tới tốc độ cực hạn của loài ngựa bình thường, không những vậy còn nhanh hơn một đường.

Tiếng hô thê thảm từ hai bên sườn truyền đến không ngừng, những Hung Nô nhân không còn kịp né tránh đã bị chiến mã ngạnh sanh giẫm đạp té lăn, giết chết.

Sắc mặt Sĩ Đa từ trắng chuyển xanh, lúc này hấn đã có thể khẳng định, chi bộ đội không biết từ đâu đến này chắc chắn là muốn cứu vớt những con tin kia.

Chỉ là do mình nhất thời tính toán sai lầm, lại phạm phải sai lầm lớn ngập trời.

Trong lòng hấn bắt kể lại lịch những người này ra sao, chỉ cần bọn họ đem con tin giết chết dưới móng ngựa.

Vậy dù Lưu Chính Mân có nguyện ý hay không, năm vạn tinh binh Hoàng Long quân đoàn không theo đám hắc y kỵ sĩ liều mạng cũng không được.

Kế hoạch một đá ném hai chim, kỳ thật hấn cũng không hề tính sai lầm.

Nếu thay đổi là một chi đội ngũ khác, ở dưới khoảng cách như thế, nếu muốn tránh việc tổn thương các con tin, tuyệt đối là một chuyện không thể.

Nhưng hấn vạn vạn nghĩ không ra, chính mình lại đối mặt với một chi quân đội trước đó chưa từng có.

“ A...”

Tiếng hét thảm từ giữa nhóm con tin phát ra.

Sĩ Đa ngưng thần nhìn lại, sắc mặt càng thêm khó coi mấy phần.

Phản ứng của hấn coi như mau lẹ, một bộ phận binh lính nghe được mệnh lệnh của hấn, quay người chạy về hướng con tin.

Một người giơ lên mã đao trong tay, lớn tiếng quát mắng, nghĩ muốn bắt lại những con tin này lần nữa.

Nhưng một mũi tên dài phá không bay tới, xỏ xuyên qua cổ họng của hắn thật sâu.

Lực lượng cường đại mang theo cả thân thể hắn cao cao bay lên, càng đi càng xa, cho đến khi cạn lực mà rơi.

Lực lượng của mũi tên kia, làm trên mặt Sĩ Đa lại biến sắc.

Hắn đã biết. Rốt cục hắn đã biết phiên hào cùng lai lịch của chi bộ đội này.

Trong thiên hạ, có thể bắn ra một mũi tên có lực lượng như thế, cũng chỉ có một người mà thôi.

Triết Biệt...một trong những chiêu bài của Hắc Kỳ quân, vị kỳ nhân thiên hạ lấy thần tiễn thuật lừng danh vô địch, đã xuất hiện ở chỗ này.

Vậy lai lịch chi đội ngũ này liền bộc lộ rõ ràng.

“ Hứa...Hải...Phong, chẳng lẽ người ở chỗ này? Chẳng lẽ Khải Tắt nhân còn chưa đến sao?”

Khóe miệng Sĩ Đa thì trào trêu động.

&&&&

Tướng sĩ Hoàng Long quân đoàn vừa vui vừa sợ nhìn hết thấy đang phát sinh như mộng ảo trước mắt.

Bọn họ đột nhiên bộc phát ra một trận hoan hô kịch liệt ầm ĩ.

Một gã kỵ sĩ đột nhiên giục ngựa chạy tới, chặn lại những tướng sĩ đang chạy tới.

Dừng bước, mọi người kinh dị bất định nhìn hắn.

Không phải bọn họ không dám tiếp tục đi tới, mà là lúc này những con tin đang bị đám hắc giáp kỵ sĩ vây quanh, bọn họ vốn không dám có cử động gì trêu chọc hiểu lầm.

Nếu không bọn họ phải đối mặt sẽ không chỉ là những hắc giáp kỵ sĩ đáng sợ, còn phải đối mặt với sự trách mắng cùng oán hận của đồng đội.

Kỵ sĩ đưa tay, hắn chậm rãi tháo mũ giáp trên đầu xuống.

Dưới mũ giáp, là một gương mặt anh tuấn trẻ tuổi, đôi mắt ngăm đen, tựa hồ nhẹ nhàng phủ lên một tầng sa mỏng.

“ Tướng quân...”

Tiếng hét mừng như điên lần lượt truyền đến, ở trước mặt bọn họ, là Lưu Tuấn Thư được Lưu gia công nhận là tuổi trẻ kiệt xuất nhất đời này.

“ Dẫn ta đi gặp đại thống lĩnh.”

Nhìn ánh mắt tràn ngập vui sướng kia, Lưu Tuấn Thư khẽ gật đầu, nói.

Không cần hắn phân phó, từ lúc Hoàng Long quân đoàn hỗn loạn, Lưu Chính Mân cũng đã chạy lên.

Chỉ là khi đó hắn cũng không có cách nào, chẳng qua muốn đi lên cố sức mà thôi.

Thẳng đến khi Lưu Tuấn Thư đột nhiên xuất hiện trước mặt của hắn, khối đá lớn trong lòng hắn rốt cục có thể rơi xuống.

“ Gặp qua đại thống lĩnh.” Lưu Tuấn Thư cung kính hành lễ nói.

“ Thôi, bọn họ là người nào?” Lưu Chính Mân trực tiếp hỏi.

“ Hắc Kỳ quân...” Đối với câu hỏi của Lưu Chính Mân, Lưu Tuấn Thư cũng không chút nào giấu diếm.

“ Hắc Kỳ quân?” Một tiếng thét kinh hãi từ trong miệng hắn truyền đến, hắn nhìn Hắc Kỳ quân giống như núi cao trùng điệp, lại quay đầu lại đưa mắt nhìn Lưu Tuấn Thư cũng đang chăm chú nhìn hắn.

Đột nhiên trong lúc đó, hắn phảng phất như đang rõ ràng điều gì.

“ Người quyết định?”

“ Là...”

“ Người...” Trong lời nói của Lưu Chính Mân có vẻ giận dữ, lẫn bất đắc dĩ: “ Người chẳng lẽ đã quên, người họ Lưu a?”

“ Người họ Lưu a...”

Một câu leng keng vang lên, giống như một trận mưa đá dội xuống trên bầu trời, đập đến mức làm cho Lưu Tuấn Thư hãi hùng khiếp vía, không chỗ ẩn nấp.

Hắn cúi đầu, trong lòng có một tia áy náy, tránh đi ánh mắt của đại thống lĩnh.

Chỉ là ở trong tim của hắn, một thanh âm yếu ớt êm dịu lại lén lút vang lên: “ Đại ca, nếu không chê, xin cùng tiểu muội kết làm huynh muội đi.”

Thanh âm này từ yếu chuyển thành mạnh, dần dần, tràn ngập trong lòng hắn.

“ Mặt tướng đã quyết định.” Lưu Tuấn Thư ngẩng đầu lên, một lần nữa đón nhận ánh mắt Lưu Chính Mân.

Thanh âm của hắn lộ ra luồng kiên quyết, đó là mặc cho thế nào cũng quyết không đổi ý.

Lưu Chính Mân nhìn hắn, trong lòng cũng không biết là cảm xúc gì. Không ngờ ngay cả hắn cũng phản, chẳng lẽ giang sơn Lưu gia thật phải chấp tay giao cho người ta sao?

“ Đại thống lĩnh, lần này mặt tướng đến, có một chuyện muốn nhờ.” Lưu Tuấn Thư đột nhiên chấp tay nói.

“ Người nói.” Kinh ngạc nhìn hắn, Lưu Chính Mân nói theo bản năng.

“ Lần này mặt tướng đến, là vì năm vạn Hoàng Long quân đoàn.” Hai mắt Lưu Tuấn Thư dừng ở đối phương, lời nói tuy lạnh nhạt, nhưng theo nội dung trong lời nói, tuyệt đối là chấn động lòng người: “ Mặt tướng muốn quyền chỉ huy của năm vạn binh mã này.”

“ Dựa vào cái gì?”

Ra ngoài ý liệu, Lưu Chính Mân không hề giận tím mặt, ngược lại thấp giọng dò hỏi.

“ Thực lực cùng con tin.”

Trong miệng Lưu Tuấn Thư học ra mấy chữ này, lại như một thanh cương đao sắc bén, đâm thật sâu vào tim của hắn.

Lưu Chính Mân nhìn hắn, trong mắt hiện ra vẻ xa lạ, phảng phất như vừa mới nhận ra người này.

“ Ha ha...” Một thoáng, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, một tiếng cười to từ trong miệng hắn vang ra.

“ Thống lĩnh, ngài...?”

“ Tuấn Thư, người có thể đáp ứng ta một việc không?” Lưu Chính Mân thu tiếng cười, đột nhiên nghiêm mặt hỏi.

Vái chào thật sâu, Lưu Tuấn Thư cung kính nói: “ Xin thống lĩnh phân phó.”

“ Báo thù cho ta.” Thanh âm phát ra từ miệng hắn, tuy khàn khàn, cũng thập phần có lực, thập phần vang xa: “ Chúng tướng quân nghe rõ, từ nay về sau, đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn sẽ do Lưu Tuấn Thư đại tướng quân tiếp nhận.”

Mọi người nhìn nhau, không biết vì sao hắn phải làm ra quyết định này.

Loại bổ nhiệm tùy tiện như thế đúng là không hợp lẽ phép.

Nhưng nơi này là chiến trường, Lưu Chính Mân có đủ quyền lực quyết định hết thảy.

Hơn nữa trong lòng bọn họ Lưu Tuấn Thư là một trong những người thừa kế chức vị đại thống lĩnh, lần này lại cứu được những con tin bị Hung Nô nhân bắt cóc, do hắn tiếp nhận, tuy không hợp quy định, nhưng cũng không người nào phản đối.

“ Thân vệ quân, đi theo ta.” Lưu Chính Mân đột nhiên quát to một tiếng, xoay đầu ngựa, liền muốn rời đi.

“ Thống lĩnh...” Lưu Tuấn Thư nhìn ra ý đồ của hắn, kinh hô.

Quay đầu mỉm cười, vẻ mặt Lưu Chính Mân tươi cười bình thản, loại mỉm cười như đã buông xuống hết thấy, không còn lo lắng: “ Đừng quên giúp ta báo thù...”

Dứt lời, hắn giờ roi giục ngựa, hướng trung quân, khu vực hỗn loạn nhất của chiến trường, phóng đi.

Ở phía sau hắn, là bộ đội tâm phúc của hắn, hai ngàn danh thân vệ quân.

Đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn đi xa, trong lòng Lưu Tuấn Thư cảm khái ngàn vạn.

Hắn cắn chặt hàm răng, nếu chính mình đã làm ra lựa chọn, vậy cũng không cần hối hận, cho dù lúc này hắn có hối hận, phía sau hắn đã không còn đường lui.

“ Trương tướng quân, người suất lĩnh bốn bộ binh mã, tiếp thế Hắc Kỳ quân.” Lưu Tuấn Thư đột nhiên chỉ vào một viên tướng lĩnh, cao giọng phân phó: “ Người nhà các huynh đệ giao cho người.”

“ Dạ...”

Vị vạn nhân trưởng đã bước vào tuổi sáu mươi cúi đầu thật sâu, cung kính trả lời.

“ Các huynh đệ, Hung Nô nhân ở ngay trước mắt các người, bọn họ đã đốt phá gia viên các người, giết hại huynh đệ phụ mẫu các người, hiện tại...” Thanh âm Lưu Tuấn Thư chột cao ngang thẳng vào tận trời: “ Nên đến lúc các người báo thù...”

Ngân thương trong tay hắn giờ lên thật cao, dưới ánh mắt nhìn kỹ của bốn vạn dũng sĩ Hoàng Long quân đoàn...trọng trọng hạ xuống.

Mũi thương chỉ hướng, chính là một vạn dự bị quân của Sĩ Đa.

“ Sát...”

Tiếng rống lên như tiếng sấm ngang trời từ trong miệng hơn bốn vạn người liều mạng hò hét vang xa.

336. Chương 336: Thắng Thế (5)

Sắc mặt Sĩ Đa thập phần khó coi, hắn liền quyết đoán hạ mệnh lệnh toàn quân rút lui.

Lưu Tuấn Thư thống suất chính là một trong năm đại quân đoàn của Đại Hán, là một trong những bộ đội tinh nhuệ nhất của Đại Hán.

Huống chi chi bộ đội này vừa rồi ôm một nỗi ghen khuất điên cuồng, lúc này một khi bộc phát, lực chiến đấu lại càng không phải chuyện đùa.

Mà chủ yếu hơn chính là ở phía sau bọn họ, còn có một chi quân đội uy chấn thiên hạ, người khác có lẽ chỉ là nghe nói, nhưng chính hắn đã từng đích thân lĩnh giáo sự kinh khủng của quân đội này.

Chỉ riêng chi quân đội này, hắn đã không còn ý niệm cầu thắng trong đầu.

Nếu ngay cả Triệt Biệt đều ra tay, vậy hắn còn chưa đoán ra lai lịch của chi quân đội này, thì hắn cũng thật sự quá ngu ngốc.

Cùng bên cạnh hắn, cũng không phải Kim Lang quân uy danh chấn thiên, cũng không phải Phi Mã quân đoàn thân kinh bách chiến.

Bọn họ chẳng qua chỉ là một vạn dự bị quân mà thôi.

Ở trong Hung Nô quốc nội, dự bị quân chỉ là một nhị lưu bộ đội. Thành viên của chi bộ đội này, là những nam đinh trưởng thành trong nước.

Tác dụng của bọn họ chỉ là cung cấp binh nguyên dự bị cho chính quy bộ đội mà thôi.

Tuy nói tại Hung Nô, đó là toàn dân giai binh, nhưng nghĩ muốn nhờ vào họ đi nghênh kích Hoàng Long quân đoàn sao?

Chỉ cần nghĩ đến đây, Sĩ Đa đã cảm thấy lông tóc dựng đứng, hắn còn chưa ngu như vậy, đó là chuyện rõ ràng là muốn chết, hắn cũng không muốn đi làm.

Vậy trách nhiệm này cứ giao cho liên quân bốn tộc đi gánh đi.

Hắn hô lên một tiếng, mang theo chi bộ đội xoay người muốn chạy. Dù là một lời nhắc hắn cũng không hề nói qua với bốn tộc liên quân.

Ở trong tim của hắn, có lẽ đang hi vọng hai quân có thể chiến đấu đến lưỡng bại câu thương.

Thuật cưỡi ngựa của Hung Nô nhân mạnh mẽ, không hổ là dân tộc cực mạnh ngoại trừ Hắc Kỳ quân. Chỉ cần bọn họ vẫn còn ở trên lưng ngựa, sẽ không có người nào có thể truy được bọn họ.

Chỉ trong chốc lát, Hoàng Long quân đoàn của Lưu Tuấn Thư thậm chí còn chưa chạy tới.

Đám người Sĩ Đa đã sớm chạy đi, trốn sạch thật nhanh.

Nhìn bóng lưng bọn họ đã đi xa, Lưu Tuấn Thư hung hăng nói: “ Đám sói con này, thoát còn nhanh hơn thỏ.”

Hắn quay đầu nhìn về phía bên trái, nơi đó một mảnh hỗn loạn, Thương Lang quân đoàn cùng bốn tộc liên minh đang kịch liệt chiến đấu.

Lưu Tuấn Thư cười lạnh một tiếng, đang muốn hạ lệnh giáp công, một bóng người đột nhiên lướt qua bên người hắn, nhẹ nhàng nhưng vạn phần khẳng định nói: “ Tướng quân, Thương Lang quân đoàn là của ta...”

Lưu Tuấn Thư ngẩn ra, lập tức không thèm lên tiếng.

Tên kỵ sĩ kia chính là người còn sống sót của Lý gia, Lý Quan Anh.

Hắn thật sâu nhìn thoáng qua chỗ hai quân đang giao chiến, trên mặt hiện lên một tia thương cảm nhàn nhạt.

Vào giờ khắc này, hắn nghĩ tới thúc phụ của mình, ngay trước Bắc Thắng môn, vị danh tướng bằng vào ba trăm tử sĩ tàn binh bại tướng ngăn lại sự tấn công của Hung Nô suốt hai canh giờ, Lý Bác Hồ.

Hắn chậm rãi gỡ xuống một chiếc bao buộc trên lưng ngựa, dứt khoát giục ngựa chạy đi.

Trên bình nguyên, gió thu traten traten, quét vào mặt ràn rạt mà đến.

Lý Quan Anh giơ cao hai tay, đột nhiên vung lên...

Một mặt đại kỳ đỏ tươi như máu, đón gió bay tung...

Đó là một mặt thiết huyết đại kỳ nhiễm ướm vô số máu tươi. Nó đại biểu cho một cái tên, một cái tên kinh thiên động địa – Thương Lang quân đoàn.

Hắn giơ cao đại kỳ, cứ như vậy giục ngựa từ phía sau bốn tộc liên quân phóng về phía trước.

Cả thiên địa trong lúc đó, phẳng phất như chỉ còn lại một mình hắn, một chiến mã.

Trên chiến trường, một gã chiến sĩ tầm mắt sắc bén đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy một màn này, nhìn thấy được Thương Lang đại kỳ tiên diễm đỏ rực.

Tay hắn run rẩy, chỉ vào phía trước, dứt quãng nói: “ Nhìn...nhìn...nhìn...”

“ Thiếu tướng quân?”

“ Thiếu tướng quân...”

“ Thiếu tướng quân...”

Một người, hai người, ba người...

Từ trong miệng bọn họ, từ tiếng gọi của người thứ nhất, dần dần lan tràn khắp toàn bộ đội ngũ.

Mặc cho ai cũng đã nhìn ra, lúc này Lý Quan Anh chỉ có một thân một mình, phương hướng hắn đi tới, chính là hậu trận sau lưng bốn tộc liên quân.

Hắn có phải nghĩ rằng bằng vào lực lượng một người, sẽ trôi qua được hàng ngũ của mấy vạn binh mã bày ra hay sao?

Điều này – quyết không có thể.

Quân kỵ của năm đại quân đoàn, là quân kỵ nghiêm khắc nhất trên đời này.

Tuy tâm tình của các chiến sĩ trào dâng, nhưng bọn hắn cũng không dám vọng động, ánh mắt của bọn họ chăm chú lên một người, đó chính là đại thống lĩnh hiện tại của Thương Lang quân đoàn, Vương Hoành Hán.

Vị lão tướng quân đã gần sáu mươi này, trên mặt hiện tại đã mất đi sự tỉnh táo ngày xưa.

Hắn nhẹ giọng nói: “ Trước khi đến bắc cương, Lý tướng quân từng nói qua, phạm là gặp chuyện, gặp địch tỉnh táo.”

Các tướng lĩnh xung quanh mờ mịt nhìn hắn, không biết vì sao lúc này hắn lại nói ra lời đó.

“ Nhưng là...” Trên mặt Vương Hoành Hán hiện ra một loại thần thái khác thường, trong ánh mắt để lộ ra ý chí kiên quyết, dòng máu trong người kịch liệt sôi trào.

Lúc này hắn đã không còn là một gã đại tướng cầm binh, lý trí của hắn đã bao phủ trong sự kích động mênh mông ba đào.

“ Ta nhịn không được...” Trong miệng Vương Hoành Hán thì thảo nói.

Thanh âm của hắn vang lên cao cao, trên cả chiến trường, quanh quẩn tiếng hét vang của hắn: “ Thương...Lang...”

Trên mặt các chiến sĩ đồng thời bùng lên một trận triều hồng, đó là một loại kích động mang tên lòng tự hào.

“ Thương...Lang...”

Đồng dạng thống khoái đầm đìa, đồng dạng kịch liệt tráng hoài, Lý Quan Anh giờ cao đại kỳ, theo gió tung bay.

Thanh âm của hắn cùng tiếng hô phát ra từ phế phủ của Vương Hoành Hán cùng nhau hô ứng, vang vọng thiên địa.

“ Thương...Lang...”

Năm vạn Thương Lang dũng sĩ điên cuồng, máu huyết bọn họ đang sôi trào chưa từng có.

Bọn họ giờ cao binh khí trong tay, hướng bốn tộc liên quân phía trước hung hăng xông tới.

Trong lòng bọn họ, chỉ còn một ý niệm, xông lên đi. Phá tan sự phong tỏa của bọn họ, nghiền thiếu tướng quân trở về.

Truyền thuyết anh hùng của Lý Bác Hồ đem máu lửa đó truyền từ miệng Hung Nô nhân, đã sớm vang khắp thiên hạ.

Chỉ cần là binh lính Thương Lang quân đoàn, đều cảm thấy vô cùng tự hào.

Lý Quan Anh. Hiện tại đã là hậu duệ duy nhất của Lý gia, vô luận như thế nào cũng không thể sơ thất.

Cùng chung một cộng thức, từ Vương Hoành Hán, cho tới một tiểu binh bình thường nhất, bọn họ ở trong nháy mắt đã đạt thành cộng thức.

Gió, vẫn thổi như trước, liệt mã, vẫn bốn ba như trước.

Nhưng tình thế chiến trường đã hoàn toàn khác hẳn.

Các dũng sĩ Thương Lang quân đoàn đã bỏ qua hình thức tác chiến chính quy của mình.

Đội hình bọn họ đã sớm hỗn loạn, hàng ngũ đã sớm tán ra, bọn lính thậm chí cũng không còn chiến đấu theo quy củ pháp độ trước kia.

Nhưng chính bọn lính giống như con hổ điên này, lại phát huy ra lực chiến đấu hơn xa mấy lần so với ngày thường.

Bọn họ một đoạn đường phóng tới, tung hoành chống đỡ.

Bọn họ không ngại liều mạng, tình nguyện cùng địch hi sinh, cũng không chịu dừng bước chân tiến tới.

Một chi quân đội điên cuồng, cũng sẽ là một chi quân đội vô địch.

Lý Quan Anh đem cột cờ thật dài cắm vào trong một ống sắt sau lưng, chuyển đi này hắn đã sớm chuẩn bị. Nhìn qua như một mình xông trận, nhìn như cử động lỗ mãng, lại chính là lựa chọn tốt nhất để khích lệ sĩ khí.

Tiền tay thò vào trong chiếc túi đeo bên hông ngựa, một cây Hồng Anh trường thương dài một trượng hai đã xuất hiện trước mặt liên quân thảo nguyên.

“ Sắt...”

Tiếng quát thê lương từ trong miệng vị tướng lãnh trẻ tuổi vang xa.

Bao áp lực ủy khuất hồi lâu, vào giờ phút này hoàn toàn được phóng thích.

Hắn cứ như vậy, đơn thân độc mã vọt vào trong biển người mịt mờ vô cùng vô tận.

&&&&

“ Tiểu tử thúì, khi dễ chúng ta không người sao?”

Thanh âm nổi giận phát ra từ miệng A Cốt Đả, hắn phần phần rút ra mũi tên dài, lắp lên dây cung, nhắm vào Lý Quan Anh.

Nhưng một bàn tay cường kiện mạnh mẽ nặng nề dằn lên cung tên của hắn.

A Cốt Đả cúi đầu, ánh mắt tràn ngập phần nộ đủ hù dọa bất cứ kẻ nào.

Nhưng lão nhân trước mặt tỉnh táo nhìn hắn, cũng không hề đem sự tức giận ngập trời của hắn đặt vào trong lòng mình.

“ Phụ thân, ngài làm cái gì vậy?”

Khóe miệng A Cốt Đả có chút co quắp, nhưng dù hắn tức giận như thế nào, cũng không dám hướng phụ thân hô to gọi nhỏ.

“ Người này không giết được.” Thanh âm Nam Nghi Liêu vẫn kiên quyết trước sau như một.

“ Tại sao?”

“ Người giết hắn, Đế tộc chúng ta có thể bình yên trở về thảo nguyên không vượt qua ba thành.” Thanh âm tỉnh táo tuy trầm thấp, nhưng dị thường khẳng định.

A Cốt Đả cũng không phải kẻ ngu, hắn chỉ thoáng chốc liền rõ ràng ý tứ của phụ thân.

Chỉ bằng vào sự điên cuồng lúc này của Thương Lang quân đoàn, nếu Lý Quan Anh thật sự chết trong loạn quân, bọn họ không liều chết mới là có quý.

A Cốt Đả phần nộ nặng nề vung tay lên, hỏi: “ Vậy chúng ta làm như thế nào?”

“ Đi...”

“ Đi?” Trần ngập sự không cam lòng thấp giọng rít gào, trong mắt A Cốt Đả tràn ngập khó tin: “ Ngài nói đào tẩu?”

“ Không phải đào tẩu, mà là...” Thanh âm Nam Nghi Liêu càng ngày càng thấp, thấp tới mức dù là A Cốt Đả cũng không nghe thấy.

Trong mắt của hắn có một loại thần thái nói không nên lời, đó là một loại khát vọng cực độ, tựa hồ đến lúc này, hắn đã bắt được thứ gì đó mà vẫn luôn mơ tưởng bao năm.

“ Có lẽ, cơ hội cho chúng ta, cơ hội cho Đế tộc đã tới...”

&&&&

Một trận tù và kỳ dị chậm rãi vang lên trong chiến trường.

Ba vạn đại quân của Đế tộc chỉnh tề hướng phía sau rút lui, bọn họ cũng không phải là chi bộ đội đầu tiên làm ra cử động này.

Bởi vì trước bọn họ, Sĩ Đa cũng đã không chiến mà chạy, bọn họ chẳng qua là làm theo Sĩ Đa mà thôi.

Nhưng Đế tộc rời đi, hiệu quả tạo thành cũng hoàn toàn khác hẳn với Sĩ Đa.

Tiên Ti, Khương, Yết ba tộc tướng lĩnh cao giọng mắng to, cũng làm ra lựa chọn y hệt.

Bọn họ không hèn mà cùng hướng về phía sau rút lui đi.

Chỉ là phương hướng họ rời đi, lại cẩn thận tránh né Hắc Kỳ quân cùng Hoàng Long quân đoàn.

Bọn họ lấy chính hành động của mình tuyên bố, bọn họ đã rời khỏi tràng sân khấu trực lộc Trung Nguyên (tranh bá Trung Nguyên).

337. Chương 337: Bạo Long Chi Uy(1)

Dưới bầu trời, một bóng người hoành vĩ cao lớn đang chạy đến với tốc độ cao.

Bóng người kia dưới ánh nắng qua khỏi buổi trưa chiều rọi, kéo thật dài, dài không thể tưởng tượng.

“ Đó là gì?”

Bóng người thình lình hiện ra tự nhiên không cách nào tránh thoát sự chú ý của Mạo Đồn cùng Cáp Mật Thứ đang đứng trên đài cao.

Bọn họ ngưng thần nhìn lại...

Một tráng hán vóc người cực kỳ cao lớn, trên vai hắn vác theo một thân cây khổng lồ, đang dùng tốc độ mà người bình thường phải sợ hãi hướng trung quân của bọn hắn chạy tới.

“ Tần Dũng...”

Cơ hồ là nhiều miệng đồng thanh, không dưới mười người đồng thời kêu ra một danh tự làm cho người khác cực kỳ đau đầu.

“ Hắc Kỳ quân...Ta đã biết, vừa rồi đi qua chính là Hắc Kỳ quân...”

Một người đột nhiên tỉnh ngộ, há to miệng lớn tiếng kêu lên.

“ Hắc Kỳ quân, nguyên lai là bọn họ, Hứa Hải Phong thật sự điên rồi sao? Chẳng lẽ hắn không sợ Khải Tắt nhân?” Mạo Đồn nghiêm mặt, lớn tiếng quát.

Chỉ là vấn đề của hắn cũng không có bất cứ kẻ nào cho hắn được một câu trả lời chính xác.

“ Đi thôi...” Cáp Mật Thứ thuận miệng phân phó một tiếng, lệnh kỳ trên đài cao lập tức phấp phới.

Mọi người cúi đầu nhìn lại, một đội kỵ binh ngàn người đột nhiên từ trong đám người phóng ra, hướng Tần Dũng lao tới.

“ Để cho bọn họ thử một lần, nếu không được...Ta tự có chủ trương.” Ánh mắt Cáp Mật Thứ âm trầm, nhưng lời nói cũng không phải thập phần lo lắng.

Trong lòng mọi người lập tức yên ổn vài phần, lấy danh vọng của Cáp Mật Thứ, nếu nói như vậy khẳng định có mấy thành nắm chắc.

“ Triệt Biệt đáng chết...Hầu Hải đáng chết...Lý Quan Anh đáng chết...Lưu Tuấn Thư đáng chết... đáng chết Hứa...”

Trong miệng tráng hán đang không ngừng mắng ra tên của mọi người, chỉ là khi hán nhắc tới Hứa Hải Phong, lập tức tỉnh ngộ, gắt gao ngậm miệng lại, cũng không dám nói thêm nữa câu.

Ngay lúc vừa rồi, thiết kỵ của mọi người xông trận, mọi người đều đã đến, duy nhất chỉ có Tần Dũng lọt lại cuối cùng, bây giờ mới vội vã chạy tới.

Chỉ cần nghĩ tới tình cảnh vừa rồi, Tần Dũng liền ôm một bụng phần phần bất bình.

Mọi người đều có chiến mã, cũng chỉ có hán không có, hán có thể chạy tới nơi này phải nhờ vào đôi chân lớn của mình.

Bởi vì thân thể hán vốn đã không nhẹ, lại thêm cây gỗ khổng lồ trên vai, trên thế giới tuyệt đối không có con ngựa nào có thể công nổi hán.

Đạo lý này, tuy Tần đại dũng sĩ không thông minh, nhưng vẫn hiểu rõ ràng.

Chẳng qua, huyết tửu chiến mã cũng không phải loài ngựa bình thường, bằng vào sự cường hãn của loại huyết mã kỳ dị này, nghĩ muốn kéo cây gỗ to tướng này đến đây, cũng là có khả năng.

Chỉ là khi hán dùng ánh mắt đầy hi vọng trong cõi lòng nhìn về phía mấy vị thủ lĩnh, cũng không hề chiếm được lời đồng tình hồi đáp.

Lưu Tuấn Thư cùng Lý Quan Anh cẩn thận tránh khỏi ánh mắt của hán, làm bộ không để ý tới ý tứ của hán.

Mà Triết Biệt lại càng trực tiếp dời đi ánh mắt, thần thái kia rõ là không xem hán như một người hiện diện một đồng trước mặt, mà thuần túy là không thèm nhìn tới sự hiện hữu của hán.

Thái độ như vậy hoàn toàn chọc giận Tần đại dũng sĩ.

Nhưng ngoại trừ hán ngựa đầu nhìn trời rít gào vài tiếng, cũng không còn làm gì được.

Phụng nghiêm lệnh của Hứa Hải Phong, vô luận dưới tình huống nào, không được làm tổn thương huynh đệ trong nhà.

Đối với lời nói của vị chủ tử này, Tần Dũng cho dù có thêm một lá gan, cũng không dám có chút ý làm nghịch mệnh lệnh.

Chẳng qua, luồng uất ức oán khí nghẹn khuất trong lồng ngực, vẫn dâng trào không tiêu tan.

Vào lúc này nhìn hán, gương mặt triều hồng, dù là thân thể cũng có vài phần màu sắc đỏ bừng tiên diễm.

Hán há to miệng, thở hổn hển, tiến tới càng gần.

Những người khác có lẽ đang nghĩ rằng, do hán chạy quá nhanh, nên thể lực sa sút, đã như cung tên bị kéo hết đà.

Nhưng Tần Dũng lại biết, cơn tức giận, luồng lửa giận đang hùng hùng bốc cháy mãnh liệt, ở trong lồng ngực hán tùy ý thiêu đốt, lúc này hán...đúng là trong cơn giận điên người.

“ Giá...”

Thanh âm hò hét vang lên, từ trong miệng vị thiên nhân trưởng chủ động xuất chiến phát ra.

Người này ra đời trong một đại bộ lạc, ở trong Hung Nô quốc nội cũng là một nhân vật uy mãnh nổi danh.

Chỉ là trong trận đánh vừa rồi ngăn chặn Hắc Kỳ quân, bởi vì tốc độ của Hắc Kỳ quân quá nhanh, làm hán không cách nào ngăn cản, trở mắt nhìn thiết kỵ của Hắc Kỳ quân phá trận xuyên qua.

Ngay lúc hán còn đang trách oán không thôi, một bóng người lại xuất hiện trong tầm mắt của hán.

Đối với đại danh của Tần Dũng, hán vô cùng quen tai, nhưng còn chưa được tận mắt nhìn thấy, cũng chưa từng tin tưởng.

Trong tim của hán, chỉ cần Hung Nô nhân ngồi trên lưng ngựa, trên thế giới này sẽ không còn thứ gì có thể ngăn cản được bọn họ.

Vì thế, sau khi nhận được mệnh lệnh của Cáp Mật Thứ, hắn lập tức đem người lao ra, không chút chần chờ dừng lại.

Tần Dũng, chẳng qua chỉ là một măng hán, trước mặt hơn một ngàn thiết kỵ, có thể làm được bao nhiêu.

Hắn giục ngựa chạy như điên, trên mặt lộ ra vẻ nanh cười tàn nhẫn.

“Bắn tên...”

Tuy hắn đối với chính mình cực độ tin tưởng, nhưng chỉ cần chứng kiến cây gỗ khổng lồ trên vai Tần Dũng, trong tim của hắn tự nhiên nảy sinh vài phần cố kỵ.

Để hắn suất lĩnh mọi người phát động công kích đối với Tần Dũng đang có trong tay hung khí như thế, trong tim của hắn cũng có chút không yên.

Thứ kia quả thật quá lớn, hắn cũng không muốn bị hao binh tổn tướng.

Chỉ là Tần Dũng đang ôm thứ khổng lồ kia, ở trong mắt bọn họ, không thể nghi ngờ chỉ là một bia ngắm di động.

Đối với Hung Nô binh lính cung mã nhàn thực mà nói, nghĩ muốn bắn trúng một mục tiêu khổng lồ như thế, cho dù bọn họ có nhắm hai mắt lại, cũng là một việc dễ dàng.

Theo tiếng dây cung bật lên, vô số mũi tên rậm rập hướng bạo long hình người bay đi.

Trong mắt Tần Dũng đột ngột chớp động ngọn lửa nguy hiểm, hắn đang bưng bưng phần nộ, vừa lúc nhìn thấy Hung Nô kỵ binh, liền chuyển biến thành một loại hưng phấn, loại hưng phấn cực độ như kẻ đói khát nhiều năm nhìn thấy thức ăn ngon dọn lên đầy bàn.

Trong miệng hắn ngao ngao kêu lên những lời mà không ai hiểu được, nhắc thân cây phảng phất như không có chút sức nặng, cứ như vậy lao vào trong cơn mưa tên đầy trời kia.

Những mũi tên bắn lên trên người Tần Dũng, giống như loài muỗi đang chích lên con voi, không chút nào khiến cho hắn chú ý.

Đương nhiên, một vòng mưa tên cũng có được chút hiệu quả.

Quần áo trên người Tần Dũng lập tức thủng lỗ chỗ, rách nát không chịu nổi.

Hắn không thèm để ý chút nào tiện tay xé xuống, chiếc áo rách nát liền bay lên, lộ ra một thân thể rắn chắc bóng loáng màu đồng cổ.

Trên thân thể rắn chắc kia, ngẫu nhiên cũng có vài vết trắng, đó là một điểm dấu vết duy nhất do những mũi tên bắn trúng lưu lại.

Nhưng chỉ vài giây, những điểm trắng kia lập tức khôi phục nguyên dạng, biến mất sạch sẽ, không còn tồn tại.

Sắc mặt tên thiên nhân trưởng kia thay đổi, khi hắn nhìn thấy kết quả của một vòng mưa tên bên mình, ngoại trừ vài miếng vải rách cũng không hề thu hoạch được chiến tích gì, hắn cũng không còn bảo trì được thần sắc trấn tĩnh.

Bước chân Tần Dũng chưa từng dừng lại, hắn vừa chạy vừa nhắc lên thân gỗ lớn trên đầu vai, thân thể hắn nhanh chóng nghiêng ra phía sau.

Tên thiên nhân trưởng còn đang nói thầm trong lòng, đã thấy Tần Dũng đột nhiên hét lớn một tiếng, đem cây gỗ khổng lồ cầm trong tay xem như một thanh tiêu thương, ra sức ném tới.

Lực lượng cường đại cùng tốc độ cực hạn.

Thân gỗ lớn ở giữa không trung đánh một vòng cung làm người khác sợ hãi, bắn về phía một ngàn kỵ đang phóng tới trước mặt.

Trong vô số ánh mắt hoảng sợ, thanh vũ khí có một không hai từ xưa tới nay đã hung hăng bay qua đội ngũ.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, phàm là bất cứ kẻ nào chắn ngay trên đường bay của cây gỗ lớn kia, đều bị đánh văng xuống ngựa. Bọn họ miệng phun máu tươi, ngũ tạng lục phủ chấn động mãnh liệt, mắt thấy khó có thể may mắn thoát khỏi.

Mọi người đồng thời nghĩ đến lúc Hắc Kỳ quân vừa mới xông trận, hiện ra tràng cảnh bọn họ cùng ném tiêu thương.

Trách không được động tác này của Tần Dũng lại gây cho người ta cảm giác quen thuộc, nguyên lai hẳn đã đem cây gỗ cực lớn kia xem như một thanh tiêu thương nho nhỏ.

Tên thiên nhân trưởng kia nghiêm mặt, hắc đột nhiên quát lớn: “ Các huynh đệ, giảm sát hẳn cho ta.”

Từ nhỏ đã ngủ chung với ngựa, tự nhiên hẳn biết rõ lúc vạn mã chạy chồm sẽ sinh ra lực trùng kích kinh người ra sao.

Dù là một thân mình đồng da sắt, cũng chưa chắc có thể chịu nổi vô số vó ngựa giẫm đạp.

Mấy trăm danh kỵ sĩ bày thành đội liệt chỉnh tề, bọn họ hướng Tần Dũng mãnh liệt trùng lên.

Bọn họ cũng không sử dụng mã đao trong tay, bởi vì bọn họ biết, binh khí trong tay mình chỉ sợ không cách nào tạo thành thương tổn gì đối với quái nhân kia.

Bọn họ trông cậy vào, chính là lực trùng kích khổng lồ của đàn thiết kỵ.

Trong mắt Tần Dũng tràn ngập vẻ hưng phấn khát máu, lấy cứng chọi cứng, từ trước đến giờ là thứ mà hẳn thích nhất.

Thiết kỵ của Hung Nô nhân, đối với những người khác mà nói, là đại biểu cho ác mộng tử vong.

Nhưng đối với Tần Dũng mà nói, đối với bạo long hình người này mà nói, quả thực chính là sự hưởng thụ có cầu còn không được.

Mắt thấy kỵ binh đã vọt tới trước mặt, Tần Dũng đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười khoái chí.

Hắn vươn hai tay, cứ như vậy bóp lấy cổ hai chiến mã đang toàn lực bốn ba, ánh mắt của hắn phẳng phất như không phải đang nắm lấy hai con chiến mã cao lớn, mà chỉ là hai con mèo nhỏ mà thôi.

Đôi bàn tay to nặng nề giao vào một chỗ, hai con chiến mã bị nhấc lên không trung hung hăng đập mạnh vào nhau.

Gân cốt vỡ tan, mưa máu tung bay, dù là hai gã kỵ sĩ trên lưng ngựa, cũng lập tức chết yếu đương trường.

Tần Dũng giống như một vị chiến thần khổng lồ, đứng ngay giữa bình nguyên, mặc cho chiến mã của Hung Nô nhân có bao nhiêu cuồng bạo, cũng đừng mơ tưởng tạo được sự uy hiếp gì với hắn.

Chốc lát sau, quanh người hắn đã đầy máu thịt nát vụn, thê thảm không nỡ nhìn.

Dù là Kim Lang quân có bao nhiêu dũng hân, lúc này cũng không sao dằn nổi sự khủng hoảng kinh hoàng.

338. Chương 338: Bạo Long Chi Uy(2)

“ Y Mã Ni, ngươi đi cuốn lấy hắn...” Cáp Mật Thứ đột nhiên mở miệng phân phó.

“ Dạ...”

Một gã hán tử cao lớn tiến lên trước một bước, cúi người hành lễ, xoay người đi nhanh.

Các vị tướng lĩnh trên đài cao đều nhận ra người này, hẳn chính là một trong những tên hộ vệ của Cáp Mật Thứ.

Tuy thân thủ của hắn khá cao, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là một gã nhị phẩm cao thủ.

Chẳng lẽ chỉ bằng vào hắn đã có thể đối phó Tần Dũng sao?

“ Ô...”

Tiếng tù và thu binh vang lên, tuy không cam lòng, nhưng tên thiên nhân trưởng kia vẫn ra lệnh một tiếng, mang theo bộ đội sĩ khí cực thấp vội vã quay về doanh địa của chính mình.

Binh mã ngoài ngàn người vây công một người, kết cục cuối cùng cũng đành vô ích mà về.

Có thể tạo nên chiến tích huy hoàng như thế, từ cổ chí kim, sợ là cũng chỉ có một mình Tần Dũng.

Nhìn bọn kỵ sĩ xa xa rời đi, Tần Dũng còn chưa tận hứng liền cao giọng quát: “Đừng đi, đều trở về...”

Nhưng đám kỵ binh nghe được tiếng gọi của hắn, cũng càng thúc ngựa giờ roi, dùng tốc độ nhanh nhất rời xa nơi đó.

Vô luận là ai, cũng không nguyện ý cùng quái vật đánh mãi không chết này sinh ra liên hệ thêm nữa.

Tần Dũng đang muốn truy kích, đột nhiên phía trước có một người chạy tới rất nhanh, đứng cách hắn mười bước, cao giọng quát: “Xuẩn ngư, ta là Y Mã Ni, người có dám cùng ta đánh một trận.”

Tiếng Hán của hắn nói ra cứng ngắt, giữa hàm răng càng không rõ, làm cho người ta khó nghe.

Tần Dũng suy nghĩ chốc lát, rốt cục hiểu ra, lập tức giận tím mặt.

Những lời này từ trước tới giờ chỉ có hắn nói với người ta, lại làm gì có ai dám huênh hoang ngay trước mặt của hắn.

Cơn tức của hắn trùng trùng dâng lên tiến tới trước, hướng người kia vọt tới thật nhanh.

Nhưng làm cho hắn càng thêm giận dữ chính là Y Mã Ni nhìn thấy hắn chạy đến gần, không ngờ làm ra một chuyện làm cho hắn thống hận không thôi.

Chỉ thấy Y Mã Ni xoay người lại, khua chân nhanh như chớp bỏ chạy.

Tần Dũng đi theo phía sau hắn, theo sát không bỏ.

Nhưng tốc độ hai người họ hiển nhiên rất có một phen chênh lệch.

Vô luận Tần Dũng dùng sức như thế nào, cũng thủy chung không cách nào đến gần thêm một bước.

Y Mã Ni cũng không phải chạy theo đường thẳng tắp, hắn liên tục vòng quanh không ngừng.

Mà ý nghĩ của Tần Dũng vốn không linh hoạt, lại không được người nhắc nhở, chỉ biết gắt gao chạy theo phía sau hắn.

Nhất thời, trên chiến trường, xuất hiện một cảnh tượng vô cùng buồn cười.

Hai người chạy quanh một vòng thật lớn, một đuổi một chạy, phẳng phất có thể chạy mãi không ngừng lại.

Trên đài cao, Cáp Mật Thứ thở ra một hơi thật sâu.

Nếu biện pháp này còn không được, vậy hắn đúng là không còn cách nào khác.

Tần Dũng có thần lực cái thế, mình đồng da sắt, tuyệt đối là thiên hạ vô song, là đệ nhất nhân từ cổ chí kim.

Đối phó hắn, nếu không thể dùng sức, vậy chỉ đành dùng trí.

“Quốc sư, đây là...”

Nhìn tình cảnh giống như nháo kịch đang phát sinh trên chiến trường, sắc mặt Mạo Đồn cực độ khó coi đồng thời cũng mang theo vài phần kinh ngạc.

“Đan Vu, lần trước Ứng nhi phụng mệnh truy kích những bộ đội của phương bắc quân đoàn còn sót lại, ở Phóng Mã Pha bị Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong chặn lại. Khi đó, Tần Dũng này từ trên núi cao phi thân xuống, không những không ngã chết, ngược lại càng có thể nhảy nhót múa may.”

Trên mặt Cáp Mật Thứ mang theo vẻ cười khổ, đó là một nét cười không thể tránh được: “Hôm nay thử thêm một lần, quả nhiên là đao thương không vào, không ai có thể ngăn cản.”

Mạo Đồn nhướng mày, nói: “ Trận đánh Tây Kinh ngày trước, dù là Áo Bôn tông sư cũng đối với hần cúi đầu xưng thần, chẳng lẽ...Hần thật sự là thiên hạ vô địch sao?”

“ Nếu ở trên chiến trường, có lẽ hẳn thật sự là thiên hạ vô địch, chẳng qua cũng may, may mắn hẳn còn một nhược điểm...”

Hai mắt Mạo Đồn sáng ngời, đối với gia hỏa đánh không chết này, trong tim của hắn phiền não không thôi, vội vàng hỏi tới: “ Là nhược điểm gì?”

Cáp Mật Thứ than nhẹ một tiếng, nói: “ Người này tuy lợi hại, nhưng ý nghĩ đơn giản, lại không chịu nổi khiêu khích, một khi bị người dùng lời nói khiêu khích, lập tức quên mất hết thảy. Hơn nữa tốc độ của hắn chậm chạp, chỉ cần một gã tam phẩm cao thủ, liền đủ đem hắn chọc cho chạy quanh. Cho nên, người này kỳ thật cũng không cần....”

“ Nga...”

Đột nhiên trong lúc đó, một thanh âm đinh tai nhức óc, phảng phất như cữu lôi oanh đỉnh vang lên tràn ngập trong chiến trường.

Khuôn mặt đám người Cáp Mật Thứ trong nháy mắt trở nên trắng bệch, tim đập như sấm, trong hai mắt ánh sao nhấp nháy, một tiếng nổ kia vang lên cực kỳ đột ngột, mặc cho ai cũng không sao thừa nhận.

Tiếng ngựa hí rên rĩ, hơn trăm chiến mã gần bên ngã sấp xuống, nổi điên, vài tên kỵ sĩ nhất thời không kịp khống chế được chiến mã dưới thân, đã bị hất mạnh xuống.

Con ngựa kinh hoàng thất thổ, tán loạn khắp nơi, lập tức tạo ra một mảnh hỗn loạn cực độ.

Trong nháy mắt, đã làm cho người ta có một loại cảm giác như đại nạn tận thế đã đến trước mắt.

Dù là các chiến sĩ cường đại của Kim Lang quân cũng run sợ trong lòng, ánh mắt bọn họ đồng loạt nhìn theo một phương hướng.

Bọn họ nhìn về phía người kia trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, đó là sự kính sợ phát ra từ bản năng.

Không chỉ là nơi này, cho dù là chiến trường nơi trung quân của người Hán, động tác mọi người cơ hồ cùng dừng lại, theo sau lại tiếp tục liều mạng chiến đấu.

Sườn đông, đám người Lưu Tuấn Thư không hẹn mà cùng sửng sốt, bọn họ nhìn tới phương hướng trung quân của Hung Nô nhân, trong lòng lập tức biết được là người nào đang đại phát thần uy.

Ánh mắt Mạo Đồn cùng Cáp Mật Thứ đồng thời chuyển hướng nhìn tới nơi thanh âm phát ra, trên người Tần Dũng.

Chỉ thấy Tần Dũng đang há miệng cười to, bước nhanh chạy về phía trước.

Ở phía trước hắn, Y Mã Ni hai mắt thần quang tan rã, ngây ngốc quỳ trên mặt đất, Tần Dũng đi đến hắn không hề nhìn thấy, không hề phản ứng.

Đang cảm đầu bở chạy, hắn bị một tiếng rống giận kinh thiên động địa, chấn động đến mức mất đi năng lực phản ứng.

Tần Dũng đi tới bên người Y Mã Ni, vươn bàn tay to như chiếc quạt, giống như bắt một con gà con đem hắn nhấc lên.

Đối với người này, Tần Dũng hận thấu xương.

Hắn chán ghét nhất, chính là chơi trò rượt đuổi với người khác, một khi gặp phải tình huống như vậy, hắn lập tức xem người nọ là cây gai trong mắt, cây đinh trong thịt. Hận không được ăn gan uống máu, mới có thể tiêu giải mối hận trong lòng.

Y Mã Ni đã phạm vào sự tối kỵ của hắn, nếu để Y Mã Ni còn sống sót, thanh danh hách hách của Tần đại dũng sĩ chẳng phải là trôi theo dòng nước hay sao.

Chỉ thấy hắn vùng vằng nâng Y Mã Ni lên, đem hắn đưa tới trước mặt mình.

Trên đỉnh đầu bị đè ép thật mạnh, tinh thần phiêu hốt của Y Mã Ni chậm rãi trở về thân thể.

Phảng phất như khôi phục một tia thần trí, ánh mắt Y Mã Ni tràn ngập sự sợ hãi. Hắn liều mạng đập hai chân, níu chặt hai tay Tần Dũng. Nghĩ muốn đem hai cánh tay cứng như sắt kia kéo ra.

Nhưng dù hắn giãy dụa thế nào cũng chỉ uống công.

Đối với Tần Dũng mà nói, chút lực lượng ấy của Y Mã Ni so sánh với hắn, vốn là như đom đóm so ánh trăng, thiêu thân lao đầu vào lửa, không tự lượng sức.

Là giống như một đứa bé ba tuổi cùng một tráng hán lực lưỡng độ sức, chút sức lực đó làm sao tạo được ảnh hưởng gì đối với Tần đại dũng sĩ.

“ Lão tử cho ngươi chạy...”

Thanh âm Tần Dũng cực kỳ dữ tợn, nhìn vào đôi mắt đang tràn ngập vẻ sợ hãi cực độ kia. Trong tâm lý đột nhiên dâng lên nỗi khoái cảm nói không nên lời.

Hắn há to miệng, từ miệng phát ra tiếng cười điên cuồng làm người ta sợ hãi.

Nhưng, hắn ngửa mặt cổ về phía sau “ a...” kêu to một tiếng, dưới sự chú ý của vạn người, liền nặng nề dùng chính đầu của mình hung hăng đập về phía trước.

“ Ba...”

Phảng phất như thanh âm của trái dưa hấu bị vỡ, hai đầu lâu va nhau tạo ra kết quả chính là đầu lâu của Y Mã Ni hoàn toàn nát bấy.

Chân tay hắn vô lực buông xuôi xuống, co quắp lại. Nhưng cổ của hắn đã thành một đồng thịt vụn, cũng không còn dấu vết gì được xưng là đầu người.

Lau đi máu tươi cùng não tương vang đầy mặt, Tần Dũng vui vẻ cười ha hả.

“ Oa...”

Trên đài cao, rốt cục có người không kìm chế được, nôn mửa ngay tại chỗ.

Ánh mắt của Mạo Đồn kinh dị bất định, trong ánh mắt hắn nhìn Cáp Mật Thứ mang theo một tia nghi vấn, chẳng lẽ đây là Tần Dũng có đầu óc đơn giản theo như lời người đó sao?

Trên mặt Cáp Mật Thứ lúc đỏ lúc trắng, trông rất đẹp mắt.

“ Đan Vu, quốc sư, hắn..hắn tới.”

Một viên tướng lãnh phía sau kêu lên, thanh âm phảng phất như gặp quỷ thần, tràn ngập vẻ sợ hãi.

Bọn họ giương mắt nhìn lên, Tần Dũng đang bước nhanh như lưu tinh hướng đài cao đi tới.

Mấy vạn người trở mắt nhìn cự hán giống như hung thần ác sát kia, đúng là không có người nào dám can đảm bước ra chặn lại.

“ Tê Lạp Mộc...”

Từ trong miệng Cáp Mật Thứ lạnh lùng kêu tên một người.

Một gã hộ vệ phía sau hắn lập tức đi nhanh lên, khom người nói: “ Quốc sư.”

Dùng một ngón tay chỉ thân ảnh cao lớn kia, Cáp Mật Thứ hỏi: “ Ngươi sợ không?”

Hít sâu một hơi, Tê Lạp Mộc nặng nề đáp: “ Không sợ...”

“ Được...” Trong mắt Cáp Mật Thứ có một tia tươi cười vui mừng: “ Ngươi đem vải bọc kín lỗ tai, đi xuống cuốn lấy hắn.”

“ Dạ...” Tê Lạp Mộc cung kính lên tiếng.

Cáp Mật Thứ thoáng do dự, cũng cảm thấy không quá yên tâm, lại dặn dò: “ Nhớ kỹ, chỉ cần cuốn lấy hắn, ngàn vạn lần không thể giao thủ.”

Tê Lạp Mộc cuồng quýt gật đầu, xoay người đi.

Mạo Đốn nhìn Cáp Mật Thứ, thầm nghĩ từ khi nào quốc sư trở nên lao thao như vậy.

Hắn cũng không biết, tiếng quát vừa rồi của Tần Dũng, cơ hồ muốn làm cho đầu óc người khác nổ tung làm hai.

Cáp Mật Thứ võ công thấp kém, nên ảnh hưởng cũng nặng nhất trong mọi người.

Trong đầu của hắn vẫn còn ông ông vang rền, đau đầu muốn nứt ra.

Đối với Tần Dũng, hắn chứng thật là nổi lên lòng kính sợ chân chính.

339. Chương 339: Bạo Long Chi Uy(3)

Đột nhiên, một bàn tay nặng nề kích thẳng vào lưng hắn, giống như có một khối mật chược bị ném lên lưng.

Tuy nhiên cổ lực lượng kia cũng chẳng khác gì gãi ngứa, đối với hắn cũng không khởi lên được tác dụng gì.

Nhưng đột nhiên bị người quấy rầy, vẫn khiến cho Tần đại dũng sĩ bất mãn.

Hắn tức giận quay đầu lại nhìn, một người đang đứng phía sau hắn, đang chỉ tay dọa chân nói gì đó.

Nguyên lai Tê Lạp Mộc không biết tiếng Hán, hắn không cách nào câu thông cùng Tần Dũng, không thể làm gì khác hơn là dùng ngôn ngữ thân thể để diễn tả hành động của mình.

Chẳng qua hắn cũng rất cẩn thận, sau một chuỗi liên lập tức lắc mình vọt ra xa mấy thước, khẩn trương nhìn kỹ từng cử động của Tần Dũng.

Hoàn toàn xem không hiểu đối phương đang làm cái quỷ gì, Tần Dũng kinh ngạc nhìn Tê Lạp Mộc đang múa may chẳng khác gì một con khỉ diễn xiếc, trong lòng thật ra có vài phần chờ mong, xem hắn có thể biểu diễn ra được tiết mục gì.

Chẳng qua, trước mặt Tần Dũng, bị một đôi mắt to như trâu đang trừng trừng nhìn tới, lại nhìn khuôn mặt dính đầy máu tươi não tương hung ác của hắn, bất cứ kẻ nào cũng không thể có cảm giác dễ chịu chút nào.

Tê Lạp Mộc đột nhiên nhặt lên một khối đá từ trên mặt đất, dùng hết toàn lực, hướng Tần Dũng ném đi.

“ Ba...”

Hòn đá hung hăng nên lên người Tần Dũng, phảng phất như chọi trúng một khối sắt thép, phát ra tiếng giao xoa như sắt đá.

Động tác khiêu khích như thế, cho dù là người ngu ngốc hơn cũng hiểu rõ ý đồ của hắn.

Ánh mắt Tần Dũng lập tức văng đầy hung quang, cũng may hắn vốn đã có bộ dáng cùng hung cực ác, lúc này cũng nhìn không ra biến hóa quá lớn.

Hắn khua hai chân, hướng Tê Lạp Mộc chạy tới.

Tê Lạp Mộc vừa mừng vừa sợ, vội vàng xoay người, nhanh như chớp bỏ chạy thật xa.

“ Lại cái trò này.”

Tần Dũng nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng hai chân hắn vẫn không hề ngừng nghỉ ra sức truy về phía trước.

Ánh mắt cùng tinh lực của đám người Cáp Mật Thứ, ít nhất có một nửa nhìn tới nơi này.

Nơi này tuy chỉ có một người, nhưng một người này cũng đã đủ thay đổi thế cục cả chiến trường.

Yên lặng, trong lòng Cáp Mật Thứ âm thầm nguyên rủa, vì sao dưới trướng của mình không có được một quái vật như thế.

Tê Lạp Mộc vẫn chạy theo con đường khi nãy của Y Mã Ni, tiếp tục chạy thành một vòng lớn.

Thỉnh thoảng hắn quay đầu lại nhìn quanh một chút, xem tốc độ của mình có phải là quá nhanh hoặc là quá chậm hay không.

Phương pháp chạy trốn như vậy quả thật là mệt chết người, cũng rất dọa người.

Nhưng trong mấy vạn Hung Nô nhân lại cũng không hề cảm thấy xấu hổ chút nào, phẳng phất đây là việc thiên kinh địa nghĩa, đương nhiên là thế.

Đối phó Tần Dũng, quái vật không giống người, chỉ cần thứ gì có thể ngăn cản bước chân của hắn, phương pháp hay thủ đoạn gì cũng đều hợp tình lý.

Cơn tức của Tần Dũng từ từ tăng cao, hắn đột nhiên ngừng lại, hít sâu một hơi, há to miệng.

Tất cả mọi người không tự chủ được lập tức bịt lỗ tai, chỉ cần nhìn động tác này của hắn, bất cứ kẻ nào cũng có thể đoán ra hắn đang muốn làm gì.

Quả nhiên, cũng là một tiếng hét, chẳng khác gì một con cổ cự thú đang điên cuồng gầm rú, thật giống như sấm sét trên chín tầng trời trập trập oanh minh.

Một tiếng hét kinh thiên động địa lại quang lâm xuống nhân gian.

Thân thể Tê Lạp Mộc run lên.

Trong lỗ tai hắn đã sớm nhồi đầy vải bông bịt kín.

Dù là có người ở bên tai của hắn có rống lớn, cũng khó nghe được.

Nhưng lúc này hắn vẫn cảm giác được có tiếng vang như sấm sét ngang trời, từ sau lưng của hắn truyền đến.

Sắc mặt của hắn lập tức thay đổi, lúc này hắn mới biết được vì sao vừa rồi Y Mã Ni lại thất thần như thế.

Bởi vì lúc này áp lực người kia phải thừa nhận tuyệt đối vượt xa sự tưởng tượng của bất cứ kẻ nào.

Mà dù hắn đã sớm có tâm lý chuẩn bị, hơn nữa đã làm xong phòng hộ tốt nhất, vẫn như trước cảm thấy trong lòng run sợ.

Vậy khi Y Mã Ni không hề được phòng bị chút nào, đối mặt vũ khí âm thanh thành linh như thế, không hôn mê ngay tại chỗ, đã là một chuyện rất giỏi.

Chẳng qua, cái chết thê thảm của hắn, có lẽ còn không bằng trực tiếp chết ngay còn tốt hơn.

Tần Dũng tăng nhanh tốc độ, trên mặt hắn nanh cười đắc ý, mới rồi cũng là như vậy, hắn nhìn chằm chằm bóng lưng đang lao đảo phía trước, khí thế bạo ngược lại càng tăng cao lên.

Tê Lạp Mộc đứng thẳng thân thể, hắn lắc đầu, loại cảm giác giống như chìm vào hôn mê làm cho hắn thập phần khổ sở.

Nhưng hắn lại biết, hiện tại mình đang bị vây trong nguy hiểm.

Vì vậy hắn miễn cưỡng liếc mắt về phía sau, nhưng trong lòng không thể khống chế nhảy mạnh một chút.

Lúc này thân hình khôi ngô của Tần Dũng đã đến gần hắn mười bước, vẻ mặt sát khí làm cho trong lòng người phát run sợ.

Dưới sự uy hiếp khi đối mặt cái chết, Tê Lạp Mộc phẳng phất như sinh ra thêm một tia lực lượng, hắn lại cầm đầu chạy về phía trước.

Mắt thấy chim bồ câu sắp tới tay liền muốn bay, Tần đại dũng sĩ tức giận như điên, hắn nhanh hơn tốc độ, nghĩ muốn trước khi hắn hoàn toàn khôi phục, đem hắn bắt lại.

Hung Nô nhân khẩn trương nhìn kỹ nơi này, không hẹn mà vô số người đồng thời hò hét: “Nhanh...nhanh...nhanh..”

Chỉ là ngại với nghiêm lệnh của quốc sư, hoặc là biết rõ không cách nào dùng võ lực uy hiếp được Tần Dũng, vì thế tuy bọn họ hô vang đến tận trời, nhưng không có một người dám ra tay tương trợ.

Tựa hồ cảm thấy có một bàn tay sắp nắm được bả vai của mình, trong lòng Tê Lạp Mộc kinh hoàng, cũng không biết khí lực sinh ra từ đâu.

Đột nhiên hai chân như khôi phục khí lực, hần bước nhanh như bay, nhanh như chớp chạy thoát khỏi phạm vi bàn tay Tần Dũng chụp tới.

Tuy động tác của hần chặt vật không chịu nổi, trong lúc chạy trốn còn té ngã một lần, nhưng cũng dùng cả tay chân bò thêm tới một khoảng cách.

Nhưng vào lúc này những Hung Nô nhân đang xem cuộc chiến không ai không thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tê Lạp Mộc dù sao không đến nỗi bước lên bước chân của Y Mã Ni.

Trong hai mắt Tần Dũng cơ hồ sắp phun ra lửa, hần cúi đầu quét mắt nhìn một phen, đột nhiên xoay người chạy tới bên cạnh thân gỗ khổng lồ kia.

Hần cúi mình cầm lên, cây gỗ đạt tới mấy trăm cân nặng bị hần dùng một tay nhấc lên.

Theo sau hần rất nhanh đuổi tới.

Tê Lạp Mộc đang chạy trốn vẫn không quên thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại một chút.

Cùng Tần Dũng chơi trò đuổi bắt, quả thật có chút khó khăn, nhất định phải bảo trì khoảng cách nhất định, không thể quá xa, cũng không thể quá gần.

Nếu là quá xa, Tần Dũng biết đuổi không kịp, hần cũng chỉ đành bỏ qua, nhưng nếu quá gần, vậy chỉ còn một kết quả.

Hơn nữa ở sau lỗ tai, đều phải nhờ mắt quan sát, sau gáy hần lại không có mắt, tự nhiên phải thường xuyên quay đầu chú ý.

Lúc này quay đầu lại, ngoài ý muốn phát hiện Tần Dũng đã cách xa hơn một chút.

Hần chậm lại bước chân, trong lòng kỳ quái, chẳng lẽ do mình chạy quá nhanh?

Chẳng qua hần kỳ quái nghĩ đến, Tần Dũng ở phía sau tựa hồ có gì khác biệt. Nhưng vào lúc này, ý nghĩ của hần vẫn còn mơ hồ, tinh lực còn chưa thể hoàn toàn tập trung lại.

Vì thế, hần thả chậm tốc độ, chờ đợi Tần Dũng đuổi theo.

Chỉ là khi hần ngẩng đầu lên, lại ngoài ý muốn phát hiện.

Những binh lính trước mặt hần đồng thời đang hướng hần cao giọng la hét gì đó.

Trong lòng hần kỳ lạ, theo bản năng quay đầu lại.

Ngay lúc này, đồng tử của hần thấy được một điểm đen cực lớn đang không ngừng mở rộng trước mặt hần, cho đến khi bao phủ lấy hần.

“Oanh...”

Người của hần bị cự mộc tạp trúng, cao cao bay bắn lên.

Đầu gỗ bén nhọn đâm thật sâu vào bụng dưới của hần, lực trùng kích cường đại mang theo thân hình hần bay ra mây trắng, mới cận lực rơi xuống.

Không người nào còn hứng thú xem xét, bởi vì bọn họ cũng biết, Tê Lạp Mộc đã chết, chết không thể chết lại.

Đã trúng một chiêu như vậy, sợ là cũng chỉ có Tần Dũng mới có thể bình yên vô sự mà sống sót.

Đáng tiếc chính là, Tê Lạp Mộc không phải Tần Dũng, tuy đối thủ của hần là Tần đại dũng sĩ, nhưng hiển nhiên đối với tính mạng của hần cũng không có gì trợ giúp.

“Ha ha ha...”

Tiếng cười cuồng vọng mà táo bạo xa xa truyền ra, Tần Dũng tiến lên ôm lấy cự mộc đã dính đầy máu tươi, quay đầu nhận chuẩn phương hướng, hướng đài cao đi tới.

Một đội ngũ ngàn người ngăn cản trên đường đi của hắn, ánh mắt bọn kỵ sĩ khấn trương, nhưng trong mắt không hề có do dự.

Bọn họ đều nhìn ra con đường tiến tới của Tần Dũng là hướng đài cao, có thể đứng ở nơi đó, đều là những nhân vật cao tăng danh tiếng của Hung Nô đế quốc.

Một khi bị Tần Dũng chạy tới, ảnh hưởng gây ra không gì cứu vãn nổi.

Cho nên, ngàn danh dũng sĩ chắn trước mặt hắn, cả đám nắm chặt binh khí trong tay, cho dù biết không cách nào làm thương tổn đối thủ.

Nhưng chỉ cần trong bọn họ còn một kẻ còn sống, liền tuyệt đối không cho Tần Dũng đến gần đài cao nửa bước.

“ Ô...”

Thanh âm tù và xa xa truyền đến.

Trên đài cao, thần sắc Cáp Mật Thứ vừa vui vừa sợ, hắn chỉ ngón tay về phía trước, nơi đó có vô số Hung Nô thiết kỵ đang giao chiến với Trình gia trung quân, nói: “ Đan Vu, Quát Bạt Ứng thỉnh cầu chúng ta cho thêm một kích cuối cùng, trung quân, chúng ta thắng...”

Mạo Đốn nặng nề gật đầu, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

“ Đan Vu, thỉnh ngài ngự giá thân chinh...” Cáp Mật Thứ đột nhiên nói.

Mạo Đốn ngần ra, nhưng hắn lập tức hiểu được, ánh mắt của hắn liếc nhìn Tần Dũng đang từ xa chạy tới, rốt cục thở dài nói: “ Được, đi...”

Lệnh xuất như núi, kẻ nghe phải tuân.

Theo một tiếng hiệu lệnh của Mạo Đốn, hơn hai vạn Kim Lang quân còn thừa bắt đầu động.

Một kỵ binh tiếp một kỵ binh rời đi đại bản doanh của bọn họ, hướng chiến trường lớn nhất chạy đi.

Tốc độ của Hung Nô nhân vô cùng mau lẹ, khi Tần Dũng thiên tân vạn khổ đi tới trên đài cao.

Hắn đưa mắt trông về phía xa, tầm mắt có thể nhìn thấy, chỉ còn là một mảnh bụi đất do vó ngựa khởi lên tung bay đầy trời.

Hắn hết nhìn đông tới nhìn tây, nhưng trong tầm mắt của hắn, cũng rốt cục nhìn không thấy một người sống.

Xa xa, hắn tựa hồ nghe được tiếng hò hét của mấy vạn người phía trước.

Đó là tiếng gầm rú của Hung Nô nhân, bọn họ đang cao giọng kêu to: “ Vạn tuế...vạn tuế...vạn tuế...”

Sắc mặt Tần Dũng càng lúc càng khó coi.

Đột nhiên hắn há to miệng, lấy một thanh âm càng không kém hơn phía trước hò hét: “ Ta...muốn....ngựa...”

340. Chương 340: Quyết Chiến(1)

Ý thức của Hứa Hải Phong ở trong không gian phẳng phất như không chỗ nào không có, ngay lúc hắn tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, dĩ nhiên đã hóa thân thành ngàn vạn lần, mỗi một phân thân của hắn đều dung nhập trên người một gã huyết tửu chiến sĩ.

Năm ngàn huyết tửu chiến sĩ có thể làm được điều như thế, thật giống một người.

Đó là bởi vì bọn họ vốn do một người chỉ huy, cho nên mới có thể trong thời gian đồng nhất làm ra đồng nhất động tác.

Chỉ là bậc năng lực thần kỳ này tựa hồ chỉ có hiệu quả với huyết tử chiến sĩ.

Đừng nói Lưu Tuấn Thư, Lý Quan Anh đám người, cho dù là Tần Dũng, Triết Biệt, Lý Minh Đường cùng Hầu Hải hần đều không thể điều khiển chỉ huy.

Nếu không chỉ bằng vào vũ lực của Tần Dũng, lại làm sao phải dây dưa với hai vô danh tiểu tốt lâu đến như thế.

Khi hần ở trên không trung “ thấy” tiếng gào điên cuồng toàn lực của Tần Dũng, trong tâm lý cũng dâng lên một trận cảm giác cực kỳ quái dị.

Tần Dũng nghĩ muốn cưỡi ngựa, chỉ sợ nguyện vọng này khó có thể thực hiện.

Nhược điểm cùng ưu thế của hần đều có đủ và đặc sắc vô cùng.

Với trí lực của Tương Khổng Minh đương nhiên là có thể nhìn ra, chỉ cần trang bị cho hần một loại khoái mã cùng lứa như Ô Vân, vậy thiên hạ to lớn, sợ là thực sự chỉ có hần duy ngã độc tôn.

Nhưng nhiều lần thí nghiệm chứng minh, đây chỉ là một nguyện vọng tốt đẹp mà thôi.

Không biết vì sao, Tần Dũng tựa hồ lại không có chút duyên nào với huyết tử chiến mã.

Trong số các huyết tử chiến mã, ngoại trừ Ô Vân, cũng không có một con có thể đến gần bên cạnh hần, một khi bị hần cưỡi lên, liền lập tức quỵ ngã xuống đất, mặc cho thao túng thế nào, đều không chịu đứng lên.

Giống như con thỏ nhìn thấy lão hổ, cũng không sao nhúc nhích.

Nếu nói, bá vương trong loài người chính là Tần Dũng, vậy bá vương của loài ngựa liền khẳng định chính là Ô Vân.

Tuy không giống như những con ngựa khác tỏ vẻ uể oải, nhưng nếu Tần Dũng nghĩ muốn đến gần, Ô Vân bật người liền nhe răng nhếch miệng, bày ra một bộ dáng hung hãn, phảng phất như một người một thú, có thâm cừu đại hận.

Bức bách bất đắc dĩ, Hứa Hải Phong đành đem việc này bỏ qua một bên.

Linh cảm của hần không ngừng mở rộng, dần dần, lan ra ngoài mười dặm bên sườn chiến trường. Hần cảm thấy có hai nguồn tinh thần lực tràn cường đại đang giằng co.

Hai luồng tinh thần lực này có cảm giác phi thường quen thuộc, hần lập tức liền cảm ứng được thân phận của đối phương – Trình Huyền Phong cùng Thác Hà Đế.

Nguyên lai, thay thế Lê Ngạn Ba cùng đánh một trận với Thác Hà Đế, quả nhiên là Trình gia lão tổ tông Trình Huyền Phong.

Chỉ là khí thế hai người tuy không ngừng tăng cao, nhưng cũng chưa đạt tới giới hạn lẫn nhau.

Xem ra nếu không có biến cố ngoài ý muốn, bọn họ nghĩ muốn phân ra thắng bại, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm tới.

Hắc hắc...

Trong lòng Hứa Hải Phong cười lạnh không thôi.

Hai người này hần cũng không xa lạ.

Nếu không do tinh thần áp bách của Thác Hà Đế, hần cũng không cách nào lĩnh ngộ tinh thần lực.

Một lần gặp tại bắc cương, vì hần tạo ra trụ cột vững chắc để thắng cấp tông sư.

Về phần Trình Huyền Phong, nếu không bị luồng thực lực vô cùng cường đại của hần áp chế, Hứa Hải Phong cũng không có khả năng nhanh như vậy mà bước vào cảnh giới tông sư.

Bởi vì dù sao hần cùng Lợi Trí, Hạ Nhã Quân khác nhau, hần không phải được rèn luyện từ nhỏ, từng bước từng bước đạt tới nhất phẩm đỉnh cấp.

Căn cơ của hắn không thể so với bọn họ, tuy hắn đã sớm một bước lĩnh ngộ tinh thần lực, nhưng trong quá trình thăng cấp tông sư, cũng chậm hơn họ mấy tháng.

Một bước lên trời dù sao cũng không bằng từng bước đi tới vững chắc.

Vì thế, nếu không có áp lực của hai vị này, tạm thời cũng không biết đến bao lâu hắn mới có thể đạt tới cảnh giới hôm nay.

Đổi lại dĩ vãng, đổi mất hai vị này, Hứa Hải Phong chỉ đành xoay lưng bỏ chạy.

Nhưng hôm nay, trên mặt của hắn đột nhiên hiện ra hào tình tráng chí, một cỗ khí tức khiêu khích hỗn loạn mãnh liệt hướng nơi đó trùng tới.

Trong chiến trường, trên tháp cao thuộc trung quân Trình gia, Hứa Hải Phong lại càng rõ ràng cảm thấy được hào khí giương cung bạt kiếm.

Khí thế bàng đại của Lợi Trí, cùng với một luồng tinh thần lực tràn xa lạ yếu nhược còn đang không ngừng thể ngộ cùng lực lợi.

Hắn lập tức biết, khẳng định là có người đã đột phá cực hạn, đẩy ra cánh cửa lớn đi thông tinh thần thể giới.

Mơ hồ, Hứa Hải Phong đột nhiên sinh ra một loại cảm ứng kỳ quái, cái loại cảm giác này đi tới mà không hề có dấu hiệu, nhưng hắn lại không hề có lý do lại đi lựa chọn tin tưởng chính mình.

Thân hình hắn đột nhiên đứng bật lên, rời đi khỏi bên người Y Đằng Do Na.

Nhưng ý thức của hắn vẫn đang giao hòa cùng năng lực của dị năng đoàn, cũng không rời không tiêu tan.

Dị năng đoàn cường đại vẫn như trước cuộn cuộn không ngừng cung cấp năng lực cho hắn, cũng không bởi vì khoảng cách kéo dài mà có điều tiêu nhược.

Trình gia thất bại...

Hắn có thể rõ ràng chứng kiến, hoặc là nói cảm giác được, từ sau khi đại kỳ của Kim Lang quân thuộc Mạo Đốn Đan Vu chạy vọt vào trong trung quân Trình gia, Trình gia đã thất bại.

Đó là sự thất bại toàn diện, lúc này dù cho Cổ Đạo Nhiễm có sống lại, cũng chỉ đành nhìn mà than thở.

Miệng của hắn tràn ra một tia cười lạnh, Trình gia thất bại, nhưng cũng không đại biểu người Hán thất bại.

Thân hình hắn vừa động, đã biến mất tại chỗ.

&&&&

Phía sườn đông chiến trường, Hắc Kỳ quân đang thủ vệ bên người con tin đột nhiên động.

Bọn họ thao túng chiến mã, chậm rãi chạy nước kiệu rời đi.

Phẳng phất như một con sông chảy xuôi, bọn họ hướng phía trước thẳng tắp đi qua.

Lang nha bổng trong tay bọn họ đã giơ lên cao, đầu gậy nặng nề mà thật dày lóe ra ánh sáng màu đen, chính như phiên hào của bọn họ, đen nhanh trực đâm sâu lòng người.

Ở phía sau bọn họ, hai mắt Lý Quan Anh phiếm xuất hàn quang nhẹ nhẹ, hắn dùng sức giơ lên Hồng Anh thương trong tay.

Năm vạn dũng sĩ không sợ chết, năm vạn danh tinh binh hãn tướng, bọn họ đi theo bước chân Hắc Kỳ quân, tiến về phía trước.

Ở trung gian bọn họ, lá đại kỳ từng tung bay trước Bắc Thắng môn tại hoàng cung Đại Hán, lại đón gió tung bay.

&&&&

“Quốc sư, Sĩ Đa tướng quân tới.”

Ánh mắt ngăm nhìn Sĩ Đa, Cáp Mật Thứ lớn tiếng hỏi: “ Sao ngươi lại tới đây?”

“ Quốc sư, Hắc Kỳ quân tới.”

Ở trên chiến trường, dù là Sĩ Đa cũng không dám xưng hô cha con với hắn.

“ Ta biết, mặt đông thế nào?”

Cáp Mật Thứ yên lặng gật đầu, nếu sau khi nhìn thấy Tần Dũng, còn đoán không r alai lịch hắc y giáp sĩ kia, vậy đúng là hắn quá ngu ngốc.

Sắc mặt Sĩ Đa đỏ lên, cúi đầu nói: “ Con tin đã bị Hắc Kỳ quân cứu đi.”

“ Làm sao cứu đi?”

“ Con thấy bọn họ xông tới, nghĩ muốn dùng con tin uy hiếp bọn họ dừng ngựa, không ngờ thuật cưỡi ngựa của bọn họ không thể tưởng tượng nổi, dĩ nhiên giành sanh...” Sĩ Đa cúi đầu thật sâu.

“ Vì sao phải dùng con tin uy hiếp Hắc Kỳ quân?”

“ Con nghĩ thâm, nếu Hắc Kỳ quân giết chết con tin, Hoàng Long quân đoàn sẽ tìm bọn họ liều mạng, như thế có thể thu lợi ngư ông.”

“ Ai...” Cáp Mật Thứ thở dài một tiếng, nói: “ Ngươi đúng là ngu ngốc, sao lại nghĩ như thế.”

Hắn bắt đắ dĩ lắc đầu nói: “ Chỉ cần con tin ở trong tay chúng ta, Hoàng Long quân đoàn chỉ là một đội quân tê liệt. Nhưng nếu con tin tử vong, vậy vô luận bọn họ chết vào tay người nào, chúng ta đều không chạy thoát tội lỗi đó. Bỏ đi...Việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích. Tình hình nơi đó như thế nào?”

Sĩ Đa đầy mặt xấu hổ nói: “ Lúc này Hán quân đang quyết chiến cùng liên quân bốn tộc.”

“ Liên quân bốn tộc?” Sắc mặt Cáp Mật Thứ trở nên cực kỳ khó coi: “ Ngươi cho rằng sau khi ngươi thoát ly chiến trường, bọn họ còn có thể tiếp tục bán mạng sao?”

Sĩ Đa chần chờ một chút, nói: “ Bọn họ hẳn là sẽ không có can đảm làm trái mệnh lệnh Đan Vu.”

“ Bình thường sẽ không có, nhưng hôm nay...”

“ Báo...”

“ Nói...”

“ Sườn đông phát hiện địch quân, đang hướng chiến trường đến gần.”

Ánh mắt hai cha con đồng thời sắc bén lên, Cáp Mật Thứ trầm giọng nói: “ Liên quân bốn tộc đâu?”

“ Bọn họ đã rút lui chiến trường, thối lui về hậu phương.”

“ Cái gì?” Sĩ Đa thất thanh kêu lên.

“ Toàn lực đột kích.” Cáp Mật Thứ đột nhiên rống lớn: “ Truyền lệnh Quát Bạt Ứng, mệnh lệnh cho hắn điều binh ngăn chặn, trước khi hoàn toàn công kích tan vỡ trung quân Trình gia, vô luận thế nào không thể để cho bọn họ đến gần trung quân chiến trường.”

“ Dạ...”

Truyền lệnh binh âm âm ứng đáp, xoay người đi.

Nhưng lúc này ngay giữa không trung truyền đến một thanh âm hư vô mờ mịt, lại tràn ngập ý vị khiêu khích nồng hậu: “ Lợi Trí, có dám cùng Hứa Hải Phong ta đánh một trận?”

&&&&

Xa xa, hai vị lão nhân đứng đối diện nhau.

Đột nhiên, trong không gian nổi lên một trận ba động kỳ dị, tựa hồ dẫn theo chút khí tức thần bí.

Hai người bọn họ đồng thời mở ra đôi mắt khép hờ, đều nhìn ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Đó là thứ gì, tựa hồ là một loại lực lượng cường đại, chính là loại tín hiệu do cường giả phát ra khiêu chiến lan tràn trong thiên địa.

Ai vậy, dĩ nhiên dám can đảm cuồng vọng đến như thế.

Nhưng cỗ lực lượng này mạnh mẽ, cũng chưa từng có trước đó, dù là hai người bọn hắn, cũng kém khá xa.

Đã có năng lực như thế, tự nhiên là có được hào tình tráng chí, có được tư cách như thế.

Cơ hồ đồng thời, thân hình hai người họ rời đi tại chỗ, hướng chủ chiến trường, theo phương hướng lực lượng tinh thần kia truyền đến phóng đi.

&&&&

Trên tháp cao, thân hình Lợi Trí đang di chuyển với tốc độ cao.

Thân hình cao ngạo như núi của hắn đưa lưng về phía mọi người, đúng là không hề xem những cao thủ kia vào đâu.

Nhưng trên người hắn lại xuất hiện một cổ đấu chí hung hung khổng lồ, đó là một loại ý chí bất khuất gập mạnh không sợ, vẫn mãi hướng thẳng lên cao.

Ở phía sau hắn, ánh mắt mọi người khẩn trương nhìn vị sát thần này, toàn bộ tinh thần bọn họ đều chăm chú, hơn mười vị nhị phẩm hộ vệ trong tay cầm Gia Cát thần nỗ loại nhỏ đang chuẩn bị chờ phân phó, nhưng không ai dám ấn động cơ quan.

Đột nhiên, Lợi Trí cười một tiếng dài, tay áo huy vũ, trong nháy mắt đã đi xa.

Nhìn theo bóng lưng biến mất của hắn, mọi người không khỏi thở ra một hơi.

Duy nhất Trình Anh Đào vẫn gắt gao nhìn theo bóng lưng kia, tại trong tim hắn, không chút cam lòng cùng hò hét không thôi...

Trình Anh Hào đẩy mọi người đang chắn trước mặt, đi tới bên sườn tháp cao, chỉ liếc mắt hắn đã nhìn thấy rõ thế cục bên dưới, gương mặt lập tức không còn nửa điểm huyết sắc.

“ Thế nào?” Trình Gia Sanh lo lắng hỏi.

“ Thất bại...” Thanh âm vô cùng khổ sáp từ trong miệng Trình Anh Hào truyền đến, tựa như một thanh chùy nặng trĩu đem một chút lòng may mắn trong nội tâm mọi người hoàn toàn kích phá.

“ Không có biện pháp sao?” Trình Gia Sanh lạnh lùng hỏi.

Gắt gao cắn môi dưới, ánh mắt Trình Anh Hào nhìn ra phương xa, trong mắt hiện ra vài phần tự giễu.

Chỉ là Trình Gia Sanh đứng sau lưng hắn lại không nhìn thấy, hắn chỉ quyết đoán nói: “ Nếu không còn cách nào, vậy thì đi.”

“ Có lẽ...” Thanh âm Trình Anh Hào mang theo một tia khó có thể xác định: “ Đó là cái gì...”

Mọi người giương mắt nhìn ra.

Sườn đông, một mảnh biển rộng màu đen xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, đi theo phía sau mảnh biển rộng đen nhánh kia, còn là một mặt Thương Lang đại kỳ tiên điểm máu tươi.

341. Chương 341: Quyết Chiến(2)

Bọn họ chỉ là dự bị quân, là dự bị trên tay Quát Bạt Ứng, chỉ là quân đội tùy thời chuẩn bị ứng phó sự đột biến.

Vì thế sau khi hắn nhận được mệnh lệnh, lập tức hạ lệnh cho A Ngõa Hạng suất lĩnh đại quân, đi tới mặt đông chặn lại.

Cấp Mật Thứ dãn dãn, vô luận trả bất cứ giá nào, cũng không thể để cho địch quân phá tan phòng tuyến của chính mình trước khi trung quân kịp công kích tan vỡ trung quân Trình gia.

Chỉ là sau khi A Ngõa Hạng chứng kiến uy thế của Hắc Kỳ quân, trong lòng chợt nổi lên một trận hàn ý khó hiểu.

Bọn kỵ sĩ hắc y hắc giáp mang theo loại khí thế hoành vĩ cùng loại sát khí băng hàn triệt cốt, cũng là trước nay hắn chưa từng thấy.

So sánh lại, ngày trước lúc xuất sứ bắc cương, tướng sĩ Hắc Kỳ quân do Hứa Hải Phong mang theo chẳng qua chỉ là những hài đồng còn chưa kịp trưởng thành.

Hắn cắn chặt hàm răng, quay đầu nhìn về phía đội ngũ của chính mình.

Hắn suất lĩnh đều là lão binh, nhưng chính vì bọn họ là những lão binh giàu kinh nghiệm chiến trận, cho nên mới nhận thức thật sâu sự đáng sợ của Hắc Kỳ quân, trên mặt mỗi người đều mang theo sự sợ hãi cho dù nhiều hay ít.

Lấy sĩ khí như vậy mà muốn chặn lại chi quân đội giống như quỷ thần hay sao.

Tâm linh A Ngõa Hạng trầm xuống.

Ngay khi một vạn Kim Lang quân vừa mới bố trí xong hàng ngũ, thiết kỵ của Hắc Kỳ quân đã đi tới trước mặt bọn họ.

Tốc độ của bọn họ tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của đám người A Ngõa Hạng, đây đã là tốc độ siêu việt cực hạn.

Đối với dân tộc lớn lên trên lưng ngựa mà nói, không ai hiểu rõ ngựa như bọn hắn.

Nhưng chiến mã của Hắc Kỳ quân đang biểu hiện ra năng lực trác tuyệt, loại năng lực xa xa vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

Hai đội nhân mã, hai đội quân uy chấn đại lực cao nhất hung hăng đánh vào cùng một chỗ.

Chỉ cuộc đấu này, cũng là lấy sự thắng lợi hoàn mỹ của Hắc Kỳ quân mà chấm dứt.

Bộ đội nào, lần đầu tiên gặp phải chi quân đội bao phủ khải giáp kín mít này, đều sẽ bó tay hết cách.

Đặc biệt là chi quân đội so với trọng kỵ binh còn nặng hơn ba phần có được tốc độ mà khinh kỵ binh cũng phải than thở, liền càng thêm khó có thể ngăn cản.

Lang nha bổng, binh khí to lớn này, huy vũ trên đầu bọn kỵ sĩ.

Trọng kỵ sĩ chân chính, lực sát thương của bọn họ không phải là binh khí đến từ chính tay họ.

Mà là xuất từ sức nặng của bản thân cùng sự trùng kích tốc độ cao, một khi đem địch nhân ném xuống mặt đất, vậy đội hình trùng kích dày đặc sẽ đem bất cứ vật thể nào nằm trên đất giẫm nát thành phần vụn.

Lang nha bổng cũng không sắc bén, nhưng phân lượng của nó tuyệt đối là đã đủ.

Một gậy đánh xuống, vô luận người ngựa, đều hét lên rồi ngã gục. Theo sau những kỵ binh không chút nào dừng lại giẫm lên những thân thể đang kêu thảm thiết lướt qua, cho đến khi không còn thanh âm gì mới thôi.

Không người nào có thể hình dung ra uy lực cùng tốc độ đột kích của bọn họ, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt giao chiến, bọn họ đã phá tan trọng trọng phong tỏa của A Ngõa Hạng.

Một vạn nhân bày ra đội hình, không ngờ chỉ chốc lát cũng không ngăn cản được.

A Ngõa Hạng giận dữ, hắn rút cung tên, bắn ra một mũi tên, hướng vào mắt một con ngựa đang lao tới.

Một mũi tên này là toàn thân công lực của hắn tụ tập, quả thực không phải chuyện đùa.

Con ngựa bị mũi tên xuyên thấu, lập tức chết ngay tại chỗ, té ngã xuống đất.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa cũng nặng nề té ngã.

Nhưng một màn quỷ dị lại đột nhiên xuất hiện trong mắt A Ngõa Hạng.

Những bộ đội phía sau không thèm để ý chút nào tiếp tục tiến lên trước, chỉ là khi bọn hắn muốn giẫm bước qua tên kỵ sĩ kia, đột nhiên lòi kéo dây cương.

Con ngựa cao cao nhảy lên, từ trên người kỵ sĩ lướt qua, không hề đụng tới thân hình hắn một chút nào.

Theo sau, con thứ hai, thứ ba...

Cho đến khi toàn bộ đội ngũ an toàn thông qua, tên kỵ sĩ kia mới đứng dậy. Trên người hắn không ngờ không có một dấu vết móng ngựa giẫm lên.

Đây là thuật khống mã tinh diệu cỡ nào, đây là sự phối hợp thuần thục ra sao.

A Ngõa Hạng còn đang bội phục, thì đoàn bóng ma ở trong lòng cũng chậm rãi mở rộng.

Bước chân kỵ sĩ không ngừng, hắn bỏ đi lang nha bổng trong tay, đi tới bên người con ngựa đã chết, cúi người rút ra một bình khí kinh khủng dài hơn trượng từ trong chiếc túi bên hông ngựa.

Theo sau, hắn xem cũng không xem tên Kim Lang quân đang không biết làm sao, tiếp tục đuổi theo đồng đội của mình chạy đi.

Một gã binh lính Kim Lang quân trùng hợp chắn ngay trước mặt của hắn, gặp hắn chạy tới, theo bản năng giờ cao mã đao chém xuống đầu hắn.

Nhưng hắn không tránh không né, chỉ giơ lên bình khí trong tay, chém ngang một cái.

“ A...”

Tiếng rống lên thê thảm từ trong miệng tên binh lính kia phát ra.

Một đao này của tên lính kia chém lên đầu đối phương, vốn không hề tạo thành thương tổn gì.

Nhưng hàn quang chột lóe trước mắt, hắn chỉ cảm thấy thất lưng lạnh giá, tựa hồ như có thứ gì vừa lướt qua trên người hắn.

Đợi khi hắn phản ứng, chỉ thấy con ngựa dưới thân ầm ầm ngã xuống đất.

Nửa đoạn thân ngựa trống rỗng bay ra ngoài, trong mắt của hắn cũng chứng kiến, chính là thân thể hắn đang chia ra làm hai.

Sự đau đớn kịch liệt kích thích trung xu thần kinh trong đầu hắn, nội tạng như lửa nóng nhiễm đỏ mảnh đất quanh thân.

Trong miệng hắn không chịu nổi lớn tiếng rống lên, cho đến khi khí tuyệt bỏ mình.

Một đao, nhân mã bị chém làm hai đoạn.

Một đao mau lẹ sắc bén, một đao uy mãnh tuyệt luân.

Trong không khí phảng phất ngưng tụ khí tức bất thường nào đó, Hung Nô nhân cho dù thân kinh bách chiến, lúc này lông tóc cũng dựng đứng.

Sắc mặt A Ngõa Hạng xanh đen, ngay lúc hắn muốn xoay người truy kích, trước người đột nhiên vang lên tiếng hăm giết chấn thiên.

Một chi quân đội đang hướng bọn họ chạy tới rất nhanh, người đi đầu tiên, gương mặt lạnh lùng, trường thương trong tay lóe ra hàn quang sáng chói dưới ánh nắng mặt trời.

&&&&

“ Lợi Trí, người rốt cục tới.”

Nhìn Hứa Hải Phong đang đứng trước mặt cười sang sảng, trong lòng không hề gợn sóng của Lợi Trí đột nhiên nổi lên một tia dao động.

Hắn tự nhiên có thể cảm ứng được lúc này Hứa Hải Phong tuyệt đối không giống người thường.

Đó là một sự cường đại vượt xa ngoài sự tưởng tượng.

Trong tinh thần lĩnh vực, Hứa Hải Phong đã đạt tới cảnh giới mới tinh, một độ cao làm cho không người nào có thể với tới.

Nhưng Lợi Trí cũng thần nhiên không sợ hãi, gương mặt bình tĩnh của hắn đã giấu đi một tia cảm khái trong lòng.

Ánh mắt hắn ngưng trọng, khác hẳn vẻ mặt vừa rồi khi đấu chiến với hơn mười vị nhất phẩm cao thủ của Trình Gia Sanh.

Đưa mắt nhìn Hứa Hải Phong mang đến cho hắn cảm giác nhìn không thấu, Lợi Trí đã sớm chăm chú toàn bộ tinh thần.

Hắn có chút thi lễ, nói: “Chúc mừng Hứa huynh đại thành.”

Hứa Hải Phong nhìn hắn, đột nhiên thở dài một hơi, nói: “Lợi Trí, duyên phận giữa ta và ngươi thật đúng là không cạn...Nếu không phải lập trường bất đồng, ta tin tưởng chúng ta nhất định sẽ là hảo huynh đệ.”

Lời của hắn ôn nhu, khẩn thiết, giống như mặt trời ấm áp mùa xuân, mang theo cơn gió nhẹ hòa lẫn mùi hương hoa cỏ truyền vào lòng người, cùng khí thế sắc bén thâm trầm trên chiến trường phảng phất như hai thế giới khác nhau.

Mỉm cười, thiết thực cảm thụ cảm tình chân thật trong lời nói của Hứa Hải Phong.

Trên mặt Lợi Trí cũng mang theo chút ảm đạm. Nhưng chỉ chớp lát, hắn lại cười lên: “Hứa huynh, nếu không làm được huynh đệ, thì làm địch nhân cũng không phải là lựa chọn không tốt.”

Thật sâu liếc mắt nhìn hắn, Hứa Hải Phong nói: “Được, đã như vậy, Lợi Trí, cẩn thận...”

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng liếc mắt.

Chỉ là liếc mắt, nhưng đây không giống như thật sự mang ý nghĩa liếc mắt. Đó là một loại cảm giác quỷ dị giống như bị Hứa Hải Phong hoàn toàn nắm giữ.

Chỉ một cái liếc mắt của hắn, tựa hồ hoàn toàn có thể đem chính mình hoàn toàn nhìn thấu, ở trước mặt Hứa Hải Phong, hắn cũng giống như một người trong suốt không có gì có thể che giấu.

Nội tâm Lợi Trí rối loạn, hắn đương nhiên biết, sở dĩ mình sinh ra loại cảm giác này, đó chính bởi vì có chênh lệch, là chênh lệch tuyệt đối giữa hai bên.

Tinh thần lực của Hứa Hải Phong quá cao, không ngờ đã đạt tới mức chấn cổ tuyệt kim.

Loại cảm giác này cũng không xa lạ, trước kia hắn từng có cảm giác như thế. Trước lúc hắn đạt tới cảnh giới tông sư, lúc đối mặt ân sư Thác Hà Đế, cũng từng có nhận thức giống như thế.

Chẳng qua, từ sau khi hắn thuận lợi thăng cấp tông sư, loại cảm giác này cũng chưa từng xuất hiện qua.

Nhất phẩm đỉnh cấp cùng tông sư, chỉ là xa một bước, một đường trở cách.

Nhưng hàm ý khác, cũng là như trời với đất, không cách nào đưa ra so sánh nhau.

Chẳng lẽ cho đến ngày nay, sự chênh lệch giữa hắn và Hứa Hải Phong lại cao tới mức như thế.

Tiến lên trước một bước, tuy chỉ là một bước nhỏ nhỏ, nhưng giống như vượt qua ngàn vạn năm khoảng cách, đi tới bên người Hứa Hải Phong.

Lợi Trí thở ra hai hơi, bỏ ra một chưởng hướng ngay ngực.

Một chưởng này của hắn cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ mà làm.

Cùng Hứa Hải Phong giằng co vài giây, hắn cũng đã hiểu rõ, luận tinh thần lực, chính mình đang bị vây ở hạ phong tuyệt đối.

Nếu còn tiếp tục giằng co, chỉ sợ không cần Hứa Hải Phong động thủ, hắn đã không chịu nổi mà ngã xuống đất.

Thay vì như thế, không bằng ra tay động thủ trước, cho dù bị thua trận mà chết, cũng không tiếc cuộc đời này.

Dựng lên một ngón tay, co lại bắn ra.

Một chưởng kia của Lợi Trí cũng lập tức không cách nào đánh xuống.

Một chỉ của Hứa Hải Phong không ngờ lại diệu đến tuyệt vời, ngay lúc Lợi Trí đánh ra thì cũng đã chờ đợi đã lâu.

Thu chưởng, đá ra một cước, thẳng đến ngay bụng dưới của Hứa Hải Phong.

Một cước của Lợi Trí, toàn thân không ngờ cũng không nhúc nhích, trung bình tấn rắn chắc, công phu cơ bản quá cứng rắn, đã có thể thấy được căn cơ sâu đậm.

Nhưng chờ đợi một cước này của hắn cũng là một cước được súc đầy chân khí.

Hứa Hải Phong giống như đã biết trước, chân phải đi sau mà tới trước, thật sự đã giành trước khoảnh khắc một cước của Lợi Trí bay tới, nặng nề đập lên chân của hắn.

Thân hình vừa động, Lợi Trí bật lui.

Hứa Hải Phong bật cười một tiếng, như bóng với hình đuổi theo Lợi Trí, mỗi một lần hắn xuất thủ đều thật nhẹ nhàng, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều có loại cảm giác tiêu sái không nói lên lời.

Nhưng bộ dáng của hắn rõ ràng chưa dùng hết toàn lực, cũng đã làm cho Lợi Trí không còn đường thoái lui.

Lại thêm một chưởng, Lợi Trí lão đảo bật ra.

Đột nhiên, có một bàn tay vịn lấy bờ vai của hắn.

Đó là một bàn tay ấm áp, cánh tay rất dài, bàn tay rất lớn, một bàn tay rắn chắc giống như sắt thép.

342. Chương 342: Quyết Chiến(3)

Hết thấy đều hoàn toàn thay đổi, thế công kích của Hung Nô nhân đánh lên thiết giáp trên lưng ngựa, phát ra một loạt tiếng đinh đương.

Nhưng không hề tạo ra thương tổn gì cho Hắc Kỳ quân.

Bọn họ phải đối mặt, là một đám quái vật đánh không chết.

Thiết bồng cực đại ở trong tay bọn họ sẽ giơ lên thật nhẹ nhàng, màu sắc đen nhánh lóe lên không trung nhắc lên từng trận gợn sóng.

Đội ngũ Hắc Kỳ quân vẫn bảo trì tốc độ cực cao lao tới, bọn họ đem uy lực của trọng giáp bộ kỵ sĩ phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Bọn họ tung hoành khắp cả chiến trường, bất kể là Hung Nô nhân, hay là tư quân của Trình gia, chỉ cần vật gì chắn ngay trước mặt bọn họ, đều bị vô tình đập nát, giẫm nát.

Khoảng cách giữa kỵ sĩ cùng kỵ sĩ chẳng qua chỉ mấy thước, mười danh kỵ sĩ bày thành đội liệt, giống như cơn sóng thủy triều cuộn cuộn, từng cơn sóng nối tiếp từng cơn sóng, tầng tầng mà lên.

Vô luận là Trình gia, hay là Hung Nô nhân, trước khi hội chiến, cũng không hề nghĩ qua bọn họ lại phải đối mặt với một đối thủ như thế.

Thẳng đến khi phải chân chính giao thủ, bọn họ mới có thể nhận thức được sự kinh khủng của chi bộ đội này.

Lực lượng cường đại lại được trang bị binh khí trầm trọng hướng hết thủy sinh vật ngăn cản phía trước hung hăng ném tới.

Khi mười lang nha bồng bày thành một hàng, ở giữa không trung hướng thẳng, cảnh tượng này thật sự hào mại kích tình, đại khí hùng vĩ nói không nên lời.

Không ai hoặc thứ gì có thể ngăn cản được bọn họ trong chốc lát.

Những địa phương bọn họ bước qua, lập tức biến thành một mảnh giải đất trống trải.

Mười kỵ tiếp mười kỵ tiến công, phảng phất vĩnh viễn không dừng lại, hết thấy che phía trước đều bị vó sắt của liệt mã đạp thành phần vụn.

“ Hắc...Kỳ...”

Nhận được sự ám chỉ của Hứa Hải Phong, năm ngàn người đồng thời há mồm hét lên.

Đôi mắt bọn họ phảng phất như lóe lên một tầng linh quang.

Mã đội chợt tản ra, bọn họ chia làm vô số tiểu tổ, hướng Hung Nô nhân khắp bốn phương tám hướng phóng đi.

Sống...Đúng vậy, trong nháy mắt này Hắc Kỳ quân như đang sống.

Bọn họ không hề cứng nhắc xông trận dọc theo một đường thẳng, mà là đem cả chiến trường biến thành từng khối khối vuông.

Mỗi một khối vuông, đều có mấy trăm người qua lại bôn ba, bọn họ giống như là vô số bàn chải, một lần lại một lần chải qua chiến trường.

“ Sưu...sưu...sưu...”

Tiếng mũi tên xé gió không ngừng vang lên giữa không trung.

“ A...”

Quân đội Trình gia đã sớm rơi vào hỗn loạn, không người nào biết nên làm thế nào cho phải.

Đột nhiên một mũi tên bay đến, Từ Hùng Phi tai mắt lanh lẹ, liều mạng nghiêng người tránh né, tránh thoát một mũi tên nhanh như thiểm điện.

Nhưng thân thể đang nghiêng của hắn còn chưa đứng thẳng lên, lại một mũi tên khác xỏ xuyên qua ngực hắn.

Mở to đôi mắt không cam lòng, hai chân Từ Hùng Phi vô lực thoát khỏi bàn đạp, thân thể của hắn nặng nề té lăn trên đất.

Trên chiến trường, binh hoang mã loạn, cũng không ai biết mũi tên kia xuất ra từ tay người nào.

Hộ vệ bên người hắn còn đang quay đầu tìm kiếm, phương hướng mũi tên bắn ra đã rậm rạp một mảnh, cũng không còn cách nào tra ra dấu vết.

Mã đội Hắc Kỳ quân lại tiếp tục bôn ba trên chiến trường.

Bên trong có một đội ngũ mấy trăm người, đang dọc theo một con đường cực kỳ cổ quái vọt tới.

Bọn họ ở trên chiến trường đông nhiều tây chuyển, một khi nhìn thấy đại đội Hung Nô nhân vây công Trình gia quân đội, lập tức tiến lên khu trục.

Lực chiến đấu cường đại khiến cho bọn họ không gì không xuyên qua nổi, chỉ cần là địa phương bọn họ trải qua, ưu thế của Hung Nô nhân nhất định biến mất không còn.

Nhưng quân đội Trình gia cũng không còn cách nào tổ chức lại, phát động ra phản kích hữu hiệu.

Bởi vì phạm là địa phương bọn họ trải qua, đều sẽ có một mũi tên lặng yên từ trong mã đội phóng ra, đem tướng lĩnh chủ yếu của Trình gia bắn chết tại chỗ.

Chỉ là nơi này là chiến trường, tiếng vang của dây cung bật lên cũng chỉ là chuyện rất bình thường.

Không người nào có thể chú ý tới loại tình huống này, không người nào phát giác ra lúc họ công kích Hung Nô nhân, bọn họ cũng đang thu thập tính mạng của tướng lĩnh cao cấp thuộc Trình gia.

Người thứ hai, người thứ ba...

Tướng lãnh cao cấp của Trình gia, đây là do Trình Huyền Phong hao phí gần bốn mươi năm mới bồi dưỡng ra, các tướng lãnh trung tâm cảnh cảnh đều té ngã xuống đất.

Ở trong loạn quân, mưa tên bay đầy trời phảng phất không nơi nào không có.

Trung quân Trình gia lập tức lâm vào khủng hoảng tuyệt đối, mất đi những chỉ huy hữu hiệu, các tướng sĩ mờ mịt chiến đấu, bọn họ không biết luyện ngục thăm trạng trước mắt còn phải tiến hành bao lâu, nhưng bọn họ đã vô lực thay đổi hết thấy cảnh tượng này.

&&&&

“Sư...”

Theo tiếng gào thét truyền đến, Kim Lang quân đại kỳ cao cao thẳng đứng chậm rãi sụp đổ, một mũi tên không rõ lai lịch xuyên qua cổ họng binh lính đang thủ cờ.

Thậm chí thanh âm kêu cứu của hắn cũng không cách nào kêu ra khỏi miệng.

Binh lính hộ kỳ thứ hai bất chấp thân thể đồng bạn, hắn lập tức giành bước lên trước, đỡ đại kỳ lung lay muốn ngã.

Nhưng lại một mũi tên đồng dạng mau lẹ cùng quỹ dị lại xỏ xuyên qua cổ họng của hắn.

Một tên lính lại một tên lính tiếp bước nâng lên đại kỳ màu vàng, bọn họ dùng chính thân hình của mình chắn ngay trước đại kỳ, vô luận như thế nào cũng không cho nó rơi xuống mặt đất.

Bọn kỵ sĩ Hắc Kỳ quân tựa hồ chú ý tới sự dị thường nơi này, mấy trăm kỵ có thứ tự hướng nơi này dồn tới, bọn họ giơ cao lang nha bổng trong tay, phát động sự trùng kích hung mãnh.

“Hộ kỳ...”

Một tiếng hồng phát ra từ đàn diên vang to, phát ra từ trong miệng Quát Bạt Ứng, thanh âm như tiếng sấm nổ, xa xa truyền ra.

Vô số Hung Nô nhân như đột nhiên tìm được mục tiêu, bọn họ bỏ qua hết thấy, hướng nơi này phóng tới như diên.

Ở trong mắt bọn họ, chỉ còn lại lá đại kỳ đang lung lay muốn ngã, đại kỳ màu vàng đại biểu mấy trăm năm vinh dự của Kim Lang quân.

Không ngừng có người từ mặt bên cố gắng ngăn chặn chiến mã công kích, bọn họ dùng thân thể của mình, dùng chính chiến mã của mình làm thành vách tường thịt, nghĩ muốn đem đội ngũ hung hãn màu đen kia ngăn cản xuống tới...

Năng lực trùng kích của huyết tửu chiến mã tuyệt đối là thiên hạ vô song, vô luận chắn trước mặt chúng là đại hình cự thú, hay là trường thương, đều bị chúng không lưu tình hất văng ra.

Nhưng lúc này chúng lại dừng bước, cũng không trùng được nữa.

Vô số Hung Nô nhân rậm rạp phóng ngựa tới nơi này, hướng mấy trăm kỵ liều mạng phát động công kích.

Bọn họ cũng không phải cầu mong giết được kẻ địch, bọn họ chỉ là muốn kéo dài thời gian tiến công của đám diên vương kia.

Chính diện va chạm vào nhau, chiến mã Hung Nô nhân té ngã xuống đất.

Nhưng kỵ sĩ trên ngựa cũng lập tức liều mình lao tới, bọn họ gắt gao ôm lấy móng ngựa bọc hắc giáp, tùy ý cho lang nha bổng từ trên đỉnh đầu đập xuống làm thân thể họ vỡ tan nát, cũng nhất quyết không buông tay.

Lang nha bổng của bọn kỵ sĩ dính đầy máu thịt, nhưng địch nhân trước mặt cũng không ai lui ra sau nửa bước.

Các dũng sĩ Kim Lang quân dùng chính thân thể của mình cùng những quái vật sắt thép kia chiến đấu, bọn họ không thèm để ý đến tính mạng của chính mình, bởi vì ở trên tính mạng, còn có một thứ đáng giá hơn cho họ thủ hộ.

Đó chính là lá đại kỳ màu vàng thiên hạ vô địch vươn cao suốt mấy trăm năm.

“ Dùng thi thể, ngăn trở bọn họ...”

Quát Bạt Ứng quát lớn, gương mặt của hắn cực kỳ sắc bén, nhìn qua có mấy phần dữ tợn.

Thi thể của người, thi thể của ngựa, bị Hung Nô nhân lôi tới chung quanh đại kỳ.

Bất kể là Hung Nô nhân, tư quân Trình gia, chỉ cần là đã chết, hoặc không thể động đây, đều bị Hung Nô nhân xem là bao cát chất đầy trước đại kỳ.

Ở chung quanh, hình thành một tầng kết giới quỷ dị mà thâm hiểm bằng thi thể người đã chết.

Bọn kỵ sĩ của Hắc Kỳ quân dừng lại, huyết tử chiến mã tuy vô cùng cường hãn, nhưng mang theo sức nặng trầm trọng như thế, vô luận thế nào cũng không cách lao lên, bước qua lớp kết giới bằng thịt người này.

Ánh mắt Quát Bạt Ứng gắt gao coi chừng chiến trường, nghĩ muốn tìm ra nhược điểm của Hắc Kỳ quân.

Đột nhiên, hắn như đã phát hiện điều gì, lớn tiếng quát: “ Con mắt, ôm lấy bọn họ, đâm vào trong mắt.”

Một Hung Nô nhân từ lưng ngựa phi thân lên, cao cao nhảy lên, từ phía sau ôm chặt ngang eo một binh sĩ Hắc Kỳ quân.

Trùng lực cường đại khiến cho bọn họ lăn tròn xuống ngựa.

Kỵ sĩ trở tay vùng lên, lang nha bổng hung hăng đánh vào trên đầu tên Hung Nô nhân kia, lập tức não tương vỡ nát, máu chảy đầy đất.

Nhưng vào lúc này, vài tên binh lính đồng thời ra sức lao tới, bọn họ vững vàng giữ chặt thân thể của kỵ sĩ kia, một thanh đao nhọn xỏ xuyên qua mắt kỵ sĩ đó.

Sau thời gian dài giao đấu, Hung Nô nhân cũng đã tìm được nhược điểm trí mạng của Hắc Kỳ quân.

Đôi mắt cùng cổ họng, đây là hai nhược điểm trí mạng không cách nào che giấu.

Nếu kỵ sĩ Hắc Kỳ quân cùng trùng kích lên, bọn họ tự nhiên không có cơ hội.

Nhưng thi thể người ngựa đã tích cao như núi trên mặt đất, bọn kỵ sĩ cũng không còn khả năng khu mã phát động công kích, lang nha bổng tuy có uy lực cực mạnh, nhưng dưới loại tình huống này cũng không cách nào phát huy công hiệu lớn nhất.

Mất đi lực lượng cơ động mau lẹ, bọn kỵ sĩ Hắc Kỳ quân có số lượng ít hơn Hung Nô nhân lại bị họ liên tục công kích, rốt cục xuất hiện thương vong, hơn nữa ngày càng nhiều.

Đồng dạng, những thi thể cũng càng ngày càng nhiều, chiến mã, ở nơi này căn bản là sự vướng víu.

Nhưng vào lúc này, xa xa, có người cảm ứng được dị biến nơi này.

Một đạo ba động kỳ dị từ phương xa truyền đến, rất ít người có thể cảm nhận được sự biến hóa kỳ dị trong không gian.

Trình Anh Đào đứng trên tháp cao kinh dị bất định, hắn không biết luồng khí tức trong không khí hỗn loạn kia từ nơi nào mà đến.

Càng không biết hắn có cảm ứng sai lầm hay không.

Đột nhiên thấy hoa mắt, một vị lão nhân râu tóc bạc trắng đã đứng ngay trước mặt, ngăn lại tầm mắt của hắn.

Phảng phất đã được năng lực kỳ dị chỉ dẫn, bọn kỵ sĩ Hắc Kỳ quân trong bất tri bất giác từ từ hướng nơi này tụ tập.

Xuống ngựa, bỏ côn, đổi đao.

Khi bọn hắn lại bày thành đội ngũ, trong tay đã là mạch đao lóe sáng hàn quang.

343. Chương 343: Quyết Chiến(4)

Hứa Hải Phong huyết sáo dài một tiếng, thanh âm của hắn truyền ra xa xa, dù là nơi chiến trường có mấy vạn người đã liều mạng chiến đấu, cũng không cách nào che khuất thanh âm của hắn.

“ Thác Hà Đế, Lợi Trí...các người cùng lên đi.”

Lời nói cuồng ngạo từ trong miệng của hắn xuất ra, sĩ khí Hung Nô nhân vào giờ khắc này dĩ nhiên lại càng giảm xuống thêm mấy phần.

Đây là người nào, không ngờ muốn một mình khiêu chiến hai đại tông sư.

Thác Hà Đế, đặt chân cảnh giới tông sư mấy chục năm, được Hung Nô nhân tôn sùng như thủ hộ thần của dân tộc.

Thanh danh của hắn vang dội, võ công cao, đưa mắt thảo nguyên tuyệt đối là không có người thứ hai sánh bằng.

Hắn tung hoành thiên hạ, cùng Trung Nguyên chiến thần Lê Ngạn Ba danh xưng hậu thế.

Đệ tử Lợi Trí, là tuyệt đại thiên kiêu, là ngôi sao mới kiệt xuất nhất trong giới tuổi trẻ Hung Nô.

Lấy ba mươi tuổi thành danh, vinh thăng tông sư, từ cổ chí kim cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hai người bọn họ, là thảo nguyên thần, là dũng sĩ chân chính nhất của dân tộc buri hân.

Vô luận là tại thảo nguyên, hay tại Đại Hán, địa vị của bọn họ đều vô cùng cao vời.

Cho tới bây giờ không người nào dám khinh thường khinh thị, đối với bọn họ đều mang theo lòng cung kính vô cùng.

Nhưng mà hôm nay, có một người, là một người đã không coi bọn họ vào đâu.

Hứa Hải Phong, vị tinh tú đã quét khởi từ chốn bình dân vô danh trở thành một đời thiên kiêu.

Không ngờ hắn ở đây, dùng lời cuồng ngôn đồng thời khiêu chiến hai đại tông sư, lập tức khởi lên một trận ba đào mãnh liệt trong lòng người.

Dù là Thái Ất chân nhân đứng đầu tam đại tông sư Trung Nguyên, cũng không dám nói có thể đồng thời thắng được hai người kia liên thủ.

Chỉ là vô luận Thác Hà Đế hay là Lợi Trí, trên mặt bọn họ đều vô cùng ngưng trọng.

Đối mặt sự khiêu chiến của Hứa Hải Phong, bọn họ rốt cục vẫn yên lặng lựa chọn tiếp nhận.

Đôi thầy trò ở chung từ nhỏ, tình như cha con, giữa bọn họ vốn không cần dùng lời để nói chuyện với nhau, liền có thể hiểu rõ ràng tâm tư đối phương.

Lúc này Hứa Hải Phong đã không còn là người mà bọn họ có thể nói có thể một mình ứng phó.

Từ khi trên thế giới này, sinh ra vị tông sư thứ nhất, thì đã chưa từng thấy có người có thể đạt tới độ cao lúc này của hắn.

Trong mắt bọn họ, thân ảnh Hứa Hải Phong phẳng phất như vô hạn mở rộng, loại tinh thần lực cường đại tràn ngập trong thiên địa, ngưng thật mà không tiêu tan, làm cho người đã lĩnh ngộ tinh thần lực lượng như bọn họ càng thêm sợ hãi trong lòng.

Thiên nhân hợp nhất, có lẽ đây mới là cảnh giới thiên nhân hợp nhất chân chính.

Đối phó một địch nhân như vậy, trong lòng bọn họ không cách nào nắm chắc. Dù là bọn họ liên thủ, cũng giống nhau không hề nắm chắc.

Thấp giọng huýt sáo dài, thân hình Hứa Hải Phong hóa thành một đoàn ảo ảnh, ngạnh sanh chen vào giữa hai người họ, trái phải đều đánh ra một chưởng, chính là muốn dùng lực một người, chiến đấu hai đại cao thủ.

Trong lòng Thác Hà Đế cùng Lợi Trí đồng thời nổi lên một tia khó hiểu.

Dù lúc này Hứa Hải Phong có cường đại, nhưng nội lực cũng không thể nào cao hơn họ bao nhiêu.

Nếu chỉ luận công lực, hai người cũng sẽ không kém hơn hẳn.

Hứa Hải Phong sở dĩ có thể để cho bọn họ sinh ra cảm giác không thể địch lại, chính là bởi vì tinh thần lực lượng của hắn đã đạt tới độ cao không thể tưởng tượng.

Loại tinh thần lực lượng này trước kia chưa từng có, mới làm cho bọn họ cùng thán phục.

Nguyên nhân chính là vì tinh thần lực lượng chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, cho nên Hứa Hải Phong mới có khả năng dự đoán trước mọi chuyện, trong vòng mấy chiêu, bại Lợi Trí dưới chưởng.

Nhưng một chưởng hiện tại, hẳn rõ là lấy sở đoản của mình tấn công sở trường của đối phương, chuyện ngu ngốc như vậy, sao lại xuất từ tay hắn.

Tuy lòng mang nghi ngờ, nhưng một chưởng này cũng không thể không để ý.

Thầy trò hai người cơ hồ đồng thời nhấc tay nghênh kích.

Bốn chưởng chạm nhau, chân khí mãnh liệt mệnh mông cuồng dũng ra, nặng nề đánh vào cùng một chỗ.

Thân hình Hứa Hải Phong có chút đảo một cái, chột đứng vững.

Thác Hà Đế hai người bật lui ba bước.

Trong nháy mắt quyền chưởng tương giao, thầy trò hai người đồng thời cảm thấy chân khí của đối phương. Trong lòng lập tức hiểu rõ, Hứa Hải Phong mượn phương pháp mượn lực đánh lực, dẫn động chân khí hai người bọn họ va chạm nhau.

Mà bản thân hắn chỉ làm một chiếc cầu bắc qua, không có nửa phần hao tổn.

Trong lòng bọn họ cười khổ, cũng chỉ nhờ vào lực lượng tinh thần như Hứa Hải Phong mới có khả năng hoàn thành hành động như thế.

Tông sư, đối với sự nắm giữ nội lực chính mình, cũng giống như trong lòng bàn tay. Nghĩ muốn mượn lực, trên cơ bản là việc không có khả năng.

Nhưng Hứa Hải Phong lại làm được, hắn tiêu tiêu sái sái, phẳng phất như tùy ý tự nhiên liền làm được.

“Hộ kỳ...”

Thanh âm cao ngang xa xa truyền đến.

Hứa Hải Phong vẫn không quay đầu lại, nhưng trong lòng hắn cảm nhận được hoàn toàn rõ ràng.

Hắn chậm rãi nói: “Quát Bạt Ứng đang thủ hộ Kim Lang đại kỳ, không bằng Hứa mỗ cùng nhị vị đánh cuộc một chút, đại kỳ kia có thể lấy xuống hay không?”

Dứt lời, hắn căn bản không đợi hai người đáp lời, đã tự mình lướt đi.

Hai vị tông sư già trẻ liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đồng thời thấy được vẻ kiên định trong mắt đối phương.

Thân hình vừa động, bọn họ biến mất tại chỗ, trong nháy mắt không thấy.

&&&&

“Chém...”

Khẩu hiệu vang rền phát ra từ miệng Triết Biệt đang đốc chiến.

Trên sự thật, khẩu hiệu của Triết Biệt cũng chỉ là làm bộ dáng mặt ngoài, chân chính chỉ huy Hắc Kỳ quân, cũng là Hứa Hải Phong đang dùng tinh thần lực khống chế từ xa.

Tim của hắn phảng phất có thể hóa thân ngàn vạn lần, hơn nữa không chút nào ảnh hưởng chủ thể.

Mấy ngàn thanh mạch đao đồng thời giờ lên khỏi đầu, hung hăng chém xuống.

“ Phốc...”

Máu tươi vẩy ra cao cao bay lên, có thể ngăn cản chiến mã phóng tới, nhưng dù sao cũng không ngăn cản được mạch đao chém giết.

Mã chiến vô địch, bộ chiến cũng vô địch.

Đây là đánh giá chân thật của Tương Khổng Minh giành cho Hắc Kỳ quân.

Hắc Kỳ quân xuống ngựa, phảng phất so với kỵ sĩ trên ngựa càng thêm khó ứng phó ba phần.

Đẩy ra núi thi thể trước mặt, các dũng sĩ Hắc Kỳ quân từng bước từng bước hướng đại kỳ màu vàng tới gần.

Hung Nô nhân cầm mã đao trong tay ủa lên, bọn họ nghĩ muốn nhờ vào ưu thế nhân số thật lớn, đem các chiến sĩ Hắc Kỳ quân vùi vàng khốn chết nơi này. Nhưng ánh đao chợt lóe, hi vọng xa vời của bọn họ lập tức toàn bộ tan biến.

Các chiến sĩ mặc thiết giáp rậm rạp bày thành một loạt. Mỗi khi họ bước tới một bước, liền huy đao chém xuống, ánh đao lướt qua, vạn vật biến mất.

Lúc này so sánh với mạch đao nặng nề kia, mã đao của Hung Nô nhân giống như đồ chơi của tiểu hài tử.

Hai loại binh khí chạm nhau giữa không trung, nổi lên vô số hỏa hoa, nhưng duy nhất chưa từng ngoại lệ chính là mã đao trong tay Hung Nô nhân sẽ lập tức bị chém gãy.

Bọn họ căn bản không cách nào ngăn cản sự tiến công toàn lực của Hắc Kỳ quân.

Tuy bọn họ cũng dũng mãnh thiện chiến, nhưng trước sự cường đại không gì ngăn được kia, bọn họ giống như bông tuyết hờ hang dưới ánh mặt trời, nhanh chóng tan rã.

Bước tiến của Hắc Kỳ quân thủy chung không hề dừng lại, bọn họ đang thẳng hướng đại kỳ màu vàng, từng bước từng bước không ngừng tới gần.

“ Chém...”

Thanh âm cao ngang giống như lá bùa đòi mạng của tử thần, các chiến sĩ thiết giáp của Hắc Kỳ quân giống như một vách tường dày cứng mà ổn trọng, kiên quyết hướng phía trước di động.

Đột nhiên, một thân ảnh cao cao nhảy lên, xuyên qua vô số đỉnh đầu Hung Nô nhân, hàn quang trong tay chợt lóe, hướng mặt đại kỳ hung hăng vọt tới.

Mấy tên Hung Nô nhân liều mạng nhảy dựng lên, bọn họ giờ cao tám chấn trong tay, hi vọng ngăn trở luồng hàn quang kia.

Mấy tiếng nổ liên tiếp, mấy tên hộ vệ chặt vật té xuống, trong nhóm bọn họ đã có đa số người chảy máu miệng, hiển nhiên đã bị nội thương nghiêm trọng.

Thân thể Lý Minh Đường không thể giữ mãi sự lừng khờ giữa không trung, hắn rốt cục rơi xuống, rơi vào giữa vòng vây trùng trùng của Kim Lang quân.

Nhưng nguyệt nha sạn trong tay hắn cũng là lựa chọn tốt nhất để ứng phó quần chiến.

Một trăm lẻ tám chiêu Phong Ma trượng pháp, một khi thi triển ra, mượn sức nặng của trượng, mượn lực đánh lực, bao phủ trong phạm vi một trượng.

Lấy thứ này công phá, là lựa chọn tốt nhất.

Đương kim thế gian, sợ là cũng chỉ có đầu bạo long hình người Tần Dũng, mới có được vũ lực bư hân thắng được sức mạnh của hắn mà thôi.

Lấy thân tông sư, tham gia quân đội không phải là chưa từng có, nhưng cũng như lông phượng cùng sừng lân, cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng lấy thân tông sư, lại đem ra để công phá trận hình, cùng những tiểu binh hỗn vào một chỗ, Lý Minh Đường cũng tuyệt đối là người đầu tiên từ xưa tới nay.

Khi thân thể hắn bay quanh trong một vòng ánh sáng chói mắt lóe ra, chậm rãi hướng đại kỳ màu vàng tiến đến, phía trước hắn đã không còn ai ngăn cản nổi.

Mũi tên chớp động, trên không trung không ngừng xẹt qua từng đạo quang mang chói mắt, bốn phía đại kỳ nằm xuống vô số đũng sĩ.

Đột nhiên, đại kỳ màu vàng chợt chớp lên.

Ánh mắt mọi người đều tập trung đến chỗ đại kỳ đang lung lay muốn ngã.

Một thân ảnh, một bóng người gầy gò đứng thật thẳng tắp, hai tay của hắn giơ lên cao khỏi đầu, trên tay, đại kỳ màu vàng đón gió tung bay.

“ Hộ kỳ...”

Thanh âm hơi có vẻ non nớt còn chưa hoàn toàn phát dục đang kiệt lực hét lên trong cổ họng hắn.

Khảm Cát, ấu tử được thương yêu nhất của Mạo Đốn, đã dùng hai tay giơ cao lá đại kỳ màu vàng phấp phới.

Hắn muốn dùng tính mạng của chính mình duy trì sự vinh diệu của Hung Nô nhân.

Thiếu niên mười sáu tuổi, đập núi thấy biển máu, giơ cao niềm kiêu hãnh của Hung Nô nhân.

Hắn đứng thẳng tắp, quay mắt về phía trước, nhìn thẳng địch nhân cường đại cơ hồ không thể chống cự, hai mắt của hắn không hề sợ hãi, trái tim tuổi trẻ kia, giống như đang hùng hùng ngọn lửa, làm huyết mạch hắn như trào sôi.

Ánh mắt của hắn mang theo niềm kiên định, hắn đột nhiên cao giọng quát: “ Hung Nô...”

“ Hung Nô...”

Vô số hán tử như nước thủy triều hướng Hắc Kỳ quân phóng đi.

Đối mặt mạch đao vô địch, bọn họ liều mình tiến tới, vì muốn giúp cho những người sau có cơ hội, một cơ hội dùng một kích liền giết chết địch nhân.

“ Sưu...”

Một mũi tên như thiểm điện hướng ngay ngực thiếu niên bay đi, đó là tốc độ nhanh đến cực điểm, cơ hồ đã siêu việt cực hạn mà loài người có khả năng đạt tới.

“ Quang...”

Tiếng vang va chạm xa xa truyền ra.

Thân ảnh cao lớn của Quát Bạt Ứng xuất hiện ngay trước người thiếu niên, hắn dùng chính thân hình của mình đem thiếu niên chắn ngay phía sau.

Ở trên tay hắn, là một mặt đại thuẫn được sở chế từ tinh cương.

Ngạnh sanh ngăn lại mũi tên trí mạng, nhưng không ai chứng kiến, cánh tay hắn đang run nhè nhẹ.

Một mũi tên kia uy lực to lớn, đã xa xa vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

344. Chương 344: Quyết Chiến(5)

Tiếng huýt gió không dứt, càng lúc càng cao ngang, lại có khí thế như nuốt lấy sơn hà.

“ Sát...”

Người chưa đến, thanh âm đã đến trước.

Thanh âm tràn ngập sát khí đột nhiên tràn ngập khắp cả thiên địa.

“Sát...”

Mấy ngàn binh sĩ Hắc Kỳ quân đồng thời lên tiếng hò hét, khí thế mãnh liệt trong nháy mắt nổ tung ra.

Một thân ảnh ở trong trời cao giống như loài chim trực trùng bay qua, hướng đại kỳ màu vàng bay đi.

“Hứa Hải Phong.” Phía sau chiến trường, Cáp Mật Thứ cũng thì thào nói.

Sắc mặt Mạo Đồn đại biến, Hứa Hải Phong không phải đang khiêu chiến hai đại tông sư của bốn quốc hay sao, như thế nào chỉ trong chớp mắt, lại đến nơi này.

Chẳng lẽ...

Sắc mặt của hắn trong nháy mắt xanh đen một mảnh.

Nhưng khoe mắt hoa lên, hai đạo thân ảnh quen thuộc đang gắt gao đi theo phía sau Hứa Hải Phong.

Là hắn...

Trái tim treo cao trong lòng Mạo Đồn chợt phóng xuống tới.

Đạo thân ảnh kia làm bạn với hắn suốt mấy chục năm, chỉ cần liếc mắt liền có thể rõ ràng nhận biết, hắn quyết sẽ không nhận lầm.

Tốc độ của Hứa Hải Phong tuy nhanh, nhưng vẫn bị người phát hiện, mấy ngàn người giơ lên cung tên trong tay, hướng nam tử không rõ lai lịch lại hét vang hăm sát hung hăng bắn tới.

Trong tiếng cười lớn, ống tay áo của Hứa Hải Phong huy vũ, tựa mềm nhẹ, tựa cứng rắn, ngay khi hai ống tay áo đung đưa, những mũi tên đã mất đi lực đạo, rơi xuống trên mặt đất.

“Quát Bạt Ứng, còn nhớ Hứa mỗ không?”

Thanh âm Hứa Hải Phong sang sảng ma tràn ngập hào tình như coi rẻ thiên hạ.

Sắc mặt Quát Bạt Ứng biến ảo bất định, ngay trong lúc này, suy nghĩ của hắn đã quay trở về lúc mới quen biết Hứa Hải Phong. Đến cuộc chiến hôm nay, từng tràng cảnh diễn biến, trong đầu hắn nhanh như thiểm điện lướt lại một lần.

Sự phát triển của Hứa Hải Phong quả thật ngoài ý liệu của bất cứ kẻ nào.

Từ một gã thứ nhất phẩm vũ giả, đến hôm nay thăng cấp tông sư tuyệt đỉnh vũ giả.

Từ một gã phó tướng nho nhỏ của Đại Hán, đến hôm nay trở thành tuyệt thế cường giả tranh bá thiên hạ.

Biến hóa của hắn chỉ có thể lấy từ như mộng như ảo để hình dung.

Cười một tiếng dài, vẻ tiêu sái tùy ý nói không nên lời.

Hứa Hải Phong dùng một loại thân pháp không thể tưởng tượng, không hề mượn lực ở ngay giữa không trung đánh chuyển một vòng.

Xa xa tránh được những mũi tên dày đặc đang hướng chính mình bay tới.

Thân thể hắn đột nhiên giống như nặng hơn gấp trăm ngàn lần, cứ như vậy rơi thẳng xuống.

Mắt thấy sắp rơi xuống trên mặt đất, hai chân hắn gấp khúc lại, nhẹ nhàng điểm lên trên mặt đất.

Lập tức, thân hình hắn liền mượn lực bay cao.

Tránh trái tránh phải một cái, hắn đã tới trước mặt Quát Bạt Ứng.

Dù là đang ở trong thiên quân vạn mã, Hứa Hải Phong cũng có thể đi lại thật tiêu tiêu sái sái. Dù là tầng tầng vòng vay, hắn cũng như giẫm trên đất bằng.

Nhìn hắn giống như đang đi thẳng tắp tới, kỳ thật thân hình hắn không ngừng di chuyển lắc lư trái phải, đem ánh mắt địch nhân hấp dẫn đến hai bên. Mà hắn lại giống như con cá linh hoạt, từ những khe hở nhỏ giữa biển người xuyên qua, rốt cục đã đi tới mục đích của chính mình.

Đưa tay đánh ra một chưởng, nhẹ nhàng đặt lên đại thuấn cực nặng kia.

Một cỗ cự lực khó có thể tưởng tượng từ trong tay hắn truyền ra.

Thân thể Quát Bạt Ứng chấn động, tuy hắn đã kiệt lực ngăn cản, nhưng hai người lại chênh lệch quá xa.

Miệng hắn chợt ngọt, một ngụm máu tươi tràn lên cổ họng.

Nhưng hai mắt hắn trợn ngược, ngạnh sanh đem ngụm máu tươi nuốt trở vào.

Chỉ là một dòng máu đỏ tươi đang từ khóe miệng hắn rỉ ra.

“ Hảo hán tử.”

Hứa Hải Phong khen ngợi một tiếng, lại nhắc tay đặt lên trên mặt thuấn.

Một cỗ lực lượng lại tràn lên, Quát Bạt Ứng cũng không còn đứng vững, lão đảo bật lui về phía sau.

Chỉ là, có một bàn tay đúng lúc đặt lên lưng hắn, bình thần truyền nội lực vào trong cơ thể hắn, bình tức khí huyết đảo nghịch dữ dội trong người hắn.

Các người rốt cục đã tới sao, được, cứ để chúng ta dùng một chưởng định sinh tử đi.”

Tinh thần của Hứa Hải Phong càng thêm kháng phần, tinh thần lực của hắn đã gắt gao kết thành một thể cùng phiến đại địa này. Thân thiết cảm nhận được luồng bi tráng thấm thiết trên chiến trường.

Tim của hắn cũng vô hạn mở rộng, phẳng phất có thể dung nạp cả thiên địa.

Giờ khắc này, hắn tin tưởng mười phần, cho dù toàn bộ cao thủ trong thiên hạ tề tập một chỗ, hắn cũng có được hào tình tráng chí, lấy được thắng lợi cuối cùng.

Đi nhanh lên trước, hai tay giơ ngang ngực đánh ra.

Thiên hôn địa ám, nhật nguyệt không còn ánh sáng.

Phẳng phất cả không gian đồng thời sụp đổ, một cỗ ám lưu bốc lên hướng Thác Hà Đế cùng Lợi Trí ào tới.

Trong cảm giác của hai vị tông sư kia, một chưởng này của Hứa Hải Phong đã thu nạp toàn bộ không gian hết thấy, một chưởng kia ẩn chứa chí cường chí cường trong thiên địa, chí mãnh chí liệt tận cùng.

Trong lòng dâng lên một tia hiểu ra, một chưởng này, chính là một kích cuối cùng hôm nay.

Sống hay chết, một chưởng quyết định.

Thầy trò hai người kéo tay, nội lực bọn họ hợp làm một thể.

Chân lực bọn họ trong nháy mắt đề thăng tới đỉnh, thời khắc này cũng không còn phân biệt lẫn nhau.

“ Oanh...”

Tựa hồ không cách nào thừa nhận lực trùng kích nổ mạnh như thế, lấy ba người bọn họ làm trung tâm, cuồng phong bạo loạn, lực gió mãnh liệt khiến cho mọi người đứng không vững.

Hợp kích của hai vị đại tông sư, cùng một kích ẩn chứa thiên địa lực của Hứa Hải Phong, cùng nặng nề va chạm vào nhau.

Trên mặt đất vẽ ra hai đạo dấu vết thối lui.

Thầy trò hai người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

“ Bọn họ thua...”

“ Sát...”

Tiếng nổ vang truyền đến, phía sườn đông đột nhiên ào vào vô số binh lính hai mắt đỏ rực, bọn họ khí thế như hồng, đao thương cùng gió cao, một đoạn đường giết tới.

Lý Quan Anh suất lĩnh mấy vạn đại quân của Thương Lang quân đoàn công kích vỡ tan sự ngăn chặn của một vạn Kim Lang Quân A Ngõa Hạng, bọn họ rút cục chạy tới, giống như một thanh chủy thủ lợi hại, thật sâu cắm vào trong trái tim Hung Nô nhân.

Khó tin nhìn khuôn mặt tái nhợt của hai vị đại tông sư, những Hung Nô nhân không dám tin hết thấy đang diễn ra trước mắt.

Tụ hợp một kích toàn lực của hai đại tông sư, dĩ nhiên còn có thể thua cho người khác.

Hai vị tông sư cao thủ giống như thần minh tồn tại, đã như vậy mà thua...

“ Sưu...”

Thanh âm rít gió chói tai lại xẹt qua màng nhĩ.

“ Hừ...”

Quát Bạt Ứng hoảng sợ giơ tay, nhìn thấy một màn làm trái tim hẩn lạnh giá tan vỡ.

Trước ngực Khảm Cát hiện ra một lỗ máu. Máu tươi đỏ thắm đang phun ra như suối, nhanh chóng nhiễm đỏ cả thân hình hẩn.

Thân thể cũng không cao lớn lắm của hẩn chậm rãi quỳ xuống dưới cột cờ, hai mắt hẩn tan rã, miệng mấp máy vài cái, tựa hồ như muốn nói gì, nhưng rốt cục cái gì cũng không nói ra.

“ Chém...”

Thanh âm xa xôi phảng phất đột nhiên gần trong gang tấc, trong mắt Khảm Cát mơ mơ màng màng nhìn thấy một mảnh màu đen, đó đã là tri giác cuối cùng của hẩn.

Thân hình hẩn chán nản ngã xuống đất, nhưng trong tay hẩn vẫn cầm chắc cột cờ do tinh đồng sở chế.

Đại kỳ màu vàng theo thân thể hẩn té ngã xuống đất, máu tươi phun ra cuộn cuộn không dứt chảy dọc theo cột cờ, từ trên mặt đất nhanh chóng lan tràn thấm lên cờ xí.

Lá cờ màu vàng tượng trưng cho sự kiêu hãnh khôn cùng rốt cục bị máu tươi nhiễm đỏ.

Các chiến sĩ Hắc Kỳ quân vững vàng bước tiến, từng bước đi tới nơi này.

Bọn họ không hề dừng lại chút nào, dưới sự suất lĩnh của Hứa Hải Phong cùng Lý Minh Đường hai vị đại tông sư, tiếp tục đi tới.

Đoạn chân cụt tay, máu thịt bay ngang.

Phía sau bọn họ, Kim Lang đại kỳ hỗn hợp màu vàng cùng màu đỏ tươi của máu đã lún thật sâu vào trong bùn lầy.

Truyền thừa mấy trăm năm, Kim Lang quân kỳ vẫn pháp phối không ngã rốt cục đã ngã xuống.

&&&&

“ Đi...”

Cẩn rằng, từ trong hàm răng nhỏ ra một chữ.

Khuôn mặt Cáp Mật Thứ thắm đậm, hẩn không cam lòng, nhưng hẩn không thể không chấp nhận khổ quả này.

Quân đội Hung Nô nhân bắt đầu rút lui về phía sau, Mạo Đôn cùng Cáp Mật Thứ suất lĩnh bộ đội còn sót lại nhanh chóng thoát ly chiến trường, bọn họ hướng phía sau nhanh chóng thoái lui.

Phía sau bọn họ, Lý Quan Anh tự mình dẫn theo mấy vạn dũng sĩ Thương Lang quân đoàn bám đuôi đuổi giết.

Phi Mã quân đoàn của Thổ Nhi Hồng sau khi trả giá thật đắt vô cùng bi thảm, phá tan vòng vây Thiên Ưng quân đoàn, chạy thoát ra ngoài.

Hai quân hợp cùng một chỗ, Hung Nô nhân biết được lúc này là sống chết trước mắt, điều liệu mình tử đấu, rốt cục thoát khỏi truy binh của Đại Hán dây dưa, lập tức thoát chạy.

Trận chiến dịch này, thảo nguyên liên binh hai mươi bốn vạn.

Ngoại trừ tướng sĩ bốn tộc sớm thoát ly chiến trường, đã bảo toàn được bảy vạn hùng binh.

Hung Nô nhân tổn thất thảm trọng, hai vạn dự bị quân cơ hồ toàn quân bị diệt, người chạy trốn được chỉ rải rác không bao nhiêu.

Mười vạn Kim Lang quân lại càng gặp phải đả kích lớn nhất từ xưa tới nay, chỉ còn không đủ ba vạn.

Phi Mã quân đoàn bởi vì gánh chịu sự ngăn trở phía sau, cũng chết nghiêm trọng, cuối cùng an toàn về thảo nguyên chỉ khoảng hai vạn.

Mười bảy vạn Hung Nô tinh nhuệ, tinh binh cường tướng vượt qua hơn nửa nhân số của toàn quốc.

Trải qua cuộc chiến Thái Nguyên, chỉ còn lại không đủ ba thành.

Từ nay về sau, thế lực Hung Nô từ thịnh chuyển suy, cũng không còn cách nào cùng Trung Nguyên chống lại.

&&&&

Chiến cuộc bình định, Hứa Hải Phong chặt đứt việc liên lạc tinh thần với Y Đằng Do Na, lập tức từ trong cảnh giới không khác gì thần minh liền phải khôi phục như cũ.

Giống như từ thiên đường đột nhiên bị đánh lọt vào địa ngục, loại cảm giác này thật sự là không dễ chịu.

Có chút sờ soạng ngay ngực bụng, nơi đó mơ hồ làm đau.

Trong lòng Hứa Hải Phong biết rõ ràng, tuy vừa rồi nhìn qua thấy hấn uy phong bát diện, hoàn toàn vô địch.

Nhưng một lực hợp kích của nhị vị tông sư, lại há có thể xem thường.

Thương thế của chính mình, so với bọn họ, kỳ thật còn muốn nặng hơn vài phần.

“Chủ công, Lâm Gia Huy cầu kiến.”

Phía sau Lâm Gia Huy, là một vị tướng lãnh trung niên toàn thân trống không, trong ánh mắt hấn nhìn về hướng Hứa Hải Phong vô cùng phức tạp.

Nơi đó có kính sợ, có nghi ngờ, còn có một tia oán hận nhàn nhạt.

“Trương đại thống lĩnh, đã lâu không gặp.”

Hứa Hải Phong cười lớn nghênh đón, chủ động cầm tay hấn, nói: “Cuộc chiến hôm nay, Trương thống lĩnh binh bại Phi Mã quân đoàn của Thổ Nhi Hồng, công cao vô cùng a...”

Trương Tấn Trung nhìn hấn, nhìn một loạt thiết kỵ màu đen đứng phía sau hấn.

“Khái...” Sắc mặt Lâm Gia Huy khẽ biến, ho nhẹ một tiếng.

Trương Tấn Trung rốt cục thở dài một tiếng, thật sâu vái chào, nói: “Bái kiến chủ công...”

345. Chương 345: Bốn Tộc Mật Ước (1)

Ánh mắt Hứa Hải Phong nhìn theo phiến lá cây đã khô vàng kia, khe khẽ di động, cho đến khi lá cây bay xuống mặt đất, ánh mắt của hấn vẫn đuổi theo.

Mùa thu, rốt cục đã tới.

“ Chủ công, Nam Nghi Liêu cùng Mộ Dung Trất tới.”

Lâm Gia Huy nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hắn, đầu tiên là liếc mắt nhìn vẻ trầm tư của Hứa Hải Phong, do dự một chút, nhẹ giọng nói.

Ngẩng đầu lên, Hứa Hải Phong chậm rãi nhắm lại hai mắt, phảng phất như trong mộng nhẹ giọng nói: “ Gia Huy, mùa thu tới.”

Lâm Gia Huy ngẩn ra, tâm lý của hắn như thế nào cũng không hiểu hai vị khách kia đến có quan hệ gì tới mùa thu.

Nhưng trong miệng hắn vẫn nhanh nhẹn đáp: “ Đúng vậy, chủ công.”

“ Trận chiến tranh này sắp kết thúc, rất nhanh...”

Nói xong những lời này, hai mắt Hứa Hải Phong mở ra, trong mắt đã là một mảnh lấm nhem, hắn lạnh lùng thốt: “ Thỉnh bọn họ đến trung quân trưởng nói chuyện, không thể thất lễ.”

“ Dạ...” Cùng đối diện với ánh mắt thâm hàn kia, trong lòng Lâm Gia Huy phát lạnh, vội vàng đáp ứng một tiếng, xoay người mà đi.

Hứa Hải Phong ngậy người chốc lát, trong lòng đoán bọn họ đã đi tới trung quân trưởng.

Hắn cúi đầu nhìn lại chiếc lá rụng đã dính bụi đất kia, xoay người hướng trung quân trưởng đi tới.

Trung quân trưởng là một nơi trọng yếu trong quân đội, cũng có thể nói, là linh hồn của cả bộ đội.

Thủ vệ nó tuyệt đối là sâm nghiêm nhất trong toàn quân.

Hứa Hải Phong một đoạn đường đi tới, các chiến sĩ thủ vệ khô giáp sáng ngời, tinh thần chấn hưng, gặp được vị thống suất vô địch này, đều một lòng nghiêm nghị sùng kính.

Đi tới trung quân trưởng, Lâm Gia Huy đang đàm luận cùng hai vị lão nhân, nếu người không biết nội tình nhìn thấy, khẳng định tưởng rằng bọn họ là tri kỷ bạn tốt.

“ Chủ công...”

“ Hứa đại thống lĩnh...”

“ Không cần phải khách khí, hai vị tộc trưởng nếu tới, vậy xin mời cứ xem nơi này là nhà mình.”

Trong miệng Hứa Hải Phong vừa nói lời khách sáo, ánh mắt lại lướt qua trên người bọn họ.

Hai người bọn họ có một người tuổi lớn, râu đã lốm đốm bạc.

Một người khoảng trên dưới năm mươi, một đôi mắt sáng ngời thâm thúy khó lường.

Hứa Hải Phong hơi kinh hãi, đôi mắt kia thật cơ trí, cũng làm cho người khác khó thể nắm bắt.

Chú ý tới cử động của Hứa Hải Phong, lão nhân nhỏ tuổi hơn giới thiệu: “ Lão hủ Nam Nghi Liêu, vị này chính là tộc trưởng Tiên Ti tộc Mộ Dung Trất. Bái kiến thống lĩnh đại nhân.”

Hai vị lão nhân đồng thời hướng hắn bái thật sâu, cũng không ngại tuổi tác của mình mà có chút chậm trễ.

Mỉm cười, Hứa Hải Phong đưa tay nâng họ đứng dậy, nghiêm mặt nói: “ Hai vị có thể đi đến đây, đã cho Hứa mô mặt mũi. Huống chi, chúng ta đều cùng chung kẻ địch, cần gì phải khách khí như thế.”

Hai vị lão nhân đồng thời nở nụ cười, xem vẻ tươi cười của bọn họ có vẻ như rất thật, phảng phất như trút được gánh nặng, nhưng trong lòng bọn họ nghĩ như thế nào, quả thật là có chút khó dò.

“ Cuộc chiến Thái Nguyên ngày hôm trước, mấy vị tộc trưởng hiểu rõ đại nghĩa, khí ám đầu mình, lâm trận phản quân, làm quân đội của ta đại hoạch toàn thắng, Hứa mô xin đa tạ.”

Sắc mặt hai người Nam Nghi Liêu có chút co quắp, lập tức bồi lại khuôn mặt tươi cười.

Hôm nay đã là ngày thứ ba sau cuộc chiến Thái Nguyên.

Đại chiến chấm dứt, Hứa Hải Phong lập tức suất lĩnh Hoàng Long, Thương Lang hai đại quân đoàn hướng bắc tiến phát, hấn muốn theo đuôi Hung Nô nhân, lực tranh chiến thắng lớn nhất.

Về phần tàn cuộc tại chỗ, hấn để lại cho Trình gia thu thập.

Tuy không cùng nhân vật thực quyền nào của Trình gia gặp mặt, nhưng đối với việc này, bọn họ hiểu rõ không cần nói ra.

Thái Nguyên đại chiến, tuy bọn họ lấy được chiến quả huy hoàng, nhưng thực lực bản thân cũng hao tổn gần phân nửa.

Ở trận chiến này có thể nói là chiến dịch đại quy mô nhất của Đại Hán cùng Hung Nô từ trước đến nay.

Tổn thất lớn nhất của Hán quân không thể nghi ngờ là Trình gia tư binh, mười vạn binh lính cuối cùng còn lại có hai vạn, toàn bộ tướng lĩnh cao cấp chết hết hầu như không còn.

Đối với việc này, Trình Gia Sanh bọn họ hận Hứa Hải Phong thấu xương.

Tuy không nhìn thấy được những mũi tên ám sát kia đến từ phương nào, nhưng người của Trình gia không phải kẻ ngu ngốc.

Liên tưởng đến thích khách quỷ dị ám sát Cổ Đạo Nhiễm đại soái, bọn họ không khó tưởng tượng, một mũi tên trí mạng bắn ra lại là người nào.

Chỉ là lúc này Hứa Hải Phong không những tự mình dẫn đại quân, đánh bại Hung Nô nhân tại Thái Nguyên.

Lại càng trong cuộc chiến đoạt kỳ, lấy một địch hai, khuất nhục hai vị đại tông sư Hung Nô dưới chướng.

Danh vọng của hấn, đúng là như mặt trời giữa trưa.

Từ cổ chí kim, Đại Hán lập quốc mấy trăm năm, không còn ai có thể đưa ra so sánh được với hấn.

Cho nên lời này có truyền ra ngoài, cũng đừng mơ tưởng có được tác dụng gì, ngược lại còn bị người ta nghĩ rằng Trình gia đang tạo ra lời đồn sinh sự, nhiễu loạn lòng người.

Những kẻ nắm quyền của Trình gia thương thảo thật lâu, chỉ đành cầm điếu nuốt thuốc đắng, bắt dặc dĩ nuốt khổ quả vào lòng.

Ngoại trừ Trình gia, tổn thất lớn nhất chính là Thương Lang quân đoàn luôn nuôi dưỡng lòng báo thù sôi sục. Dưới sự suất lĩnh của Lý Quan Anh, bọn họ dĩ nhiên là liều mạng, toàn lực giết địch, nhưng bản thân cũng hao tổn gần nửa binh mã.

Chiến dịch này qua đi, có thể đi theo Hứa Hải Phong bắc thượng cũng chỉ có gần ba vạn người.

So sánh, Hoàng Long quân đoàn cùng Thiên Ứng quân đoàn tổn thất ít hơn rất nhiều.

Hoàng Long quân đoàn rất may mắn, sau khi bốn tộc liên quân rút khỏi chiến trường, Lưu Tuấn Thư tự mình dẫn theo hai vạn đại quân tọa trấn mặt đông, phòng ngừa bọn họ lui rồi quay lại. Chân chính tham dự đại chiến trung quân, chỉ có hai vạn binh mã, hao tổn không đến một vạn người.

Mà Thiên Ứng quân đoàn không hổ là một chi thiết quân do Cổ Đạo Nhiễm cùng Trương Tấn Trung hao phí vô số tâm huyết mới luyện ra.

Biểu hiện trong cuộc chiến của bọn họ gần như hoàn mỹ, công huân lập nhiều đến mức không phải chuyện đùa, bọn họ chẳng những độc lập giao chiến cùng Phi Mã quân đoàn của Thổ Nhi Hồng thật lâu, cản trở bọn họ chi viện cho trung quân rất tốt.

Hơn nữa sau khi trung quân thu hoạch toàn thắng, lại gia nhập vào trong đội ngũ truy kích nhiệt tình nhất. Trong tay bọn họ nhiễm đầy máu của Hung Nô nhân, tuyệt đối không ít hơn bất cứ quân đoàn nào.

Chẳng qua, bọn họ phải trả giá chính là tám vạn tinh binh, đã vĩnh viễn nằm xuống ba vạn người.

Lúc này, ở phụ cận Thái Nguyên, Thiên Ứng quân đoàn còn đang truy tìm đuổi giết những tàn binh bại tướng của Hung Nô nhân.

Bọn họ cùng Trình gia quân đội tự mình hiểu ý, cũng mạnh ai nấy làm, không ai liên hệ ai.

Có năm vạn quân của Trương Tấn Trung canh giữ phụ cận Thái Nguyên, cho dù Trình Anh Hào muốn làm âm mưu quỷ quái gì, cũng đừng mơ tưởng dễ dàng thành công.

Vì phòng ngừa Trương Tấn Trung xuất ngôn phản ngữ, Hứa Hải Phong cố ý đem Lâm Gia Huy đi theo bên mình.

Đã có hấn trong tay, Cổ Đạo Nhiêm lại bỏ mình tại Thái Nguyên, vậy Trương Tấn Trung tuyệt đối sẽ không dám làm phản.

Mà Trình gia tổn thất to lớn, đủ để cho bọn họ trong thời gian ngắn không cách nào làm ra cử động gì phản kích.

Cho nên, đối với nam phương, Hứa Hải Phong thập phần yên tâm.

Ít nhất hiện tại hấn không cần lo lắng về sau đó.

Về phần Hắc Kỳ quân, tiền vốn lớn nhất giúp Hứa Hải Phong xưng bá thiên hạ. Năm ngàn binh mã cuối cùng chỉ còn lại phân nửa nhân số.

Trong cuộc chiến đoạt kỳ, Hung Nô nhân hung hãn không sợ chết, tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của hấn.

Sau vô số người liều mạng ngăn cản, dù là thiết giáp chiến sĩ phủ thêm một tầng cương giáp rất nặng, nhưng trên người bọn họ vẫn còn chỗ yếu hại.

Hung Nô nhân lấy tính mạng trao đổi, vững vàng ôm chặt tay chân binh sĩ Hắc Kỳ quân, sau đó sẽ có người đem lưỡi dao sắc bén đâm vào trong mắt cùng cổ họng họ thật sâu.

Tuy thương vong giữa hai bên cũng thật chênh lệch, nhưng nhân số giữa bọn họ vốn cũng đã chênh lệch nhau.

Nếu không phải mấy vạn Thương Lang quân đoàn của Lý Quan Anh cùng hai vạn tướng sĩ của Hoàng Long quân đoàn đến viện trợ, cũng không khả năng đạt được chiến tích như thế.

Chẳng qua hiểu là như thế, biểu hiện của Hắc Kỳ quân cũng không thẹn với danh xưng thiên hạ đệ nhất quân.

Vô luận địch ta, đối với chuyện này cũng không ai dám nghi vấn.

Cuộc chiến Thái Nguyên, thắng là thắng, nhưng cũng thắng quá thảm thiết.

Hứa Hải Phong ngay mặt đa tạ hai vị tộc trưởng này, cũng có vài phần thật tình thật ý.

Nếu bọn họ có thể cùng Hung Nô nhân đồng tâm hiệp lực, vậy kết quả cuối cùng còn chưa biết được.

Hai ngày nay, Hứa Hải Phong đem người thủy chung bám theo phía sau Hung Nô nhân, tùy thời vẫn mang đến cho bọn họ lực uy hiếp cường đại.

Trong quân đội hấn thống suất, dưới trưởng Lưu Tuấn Thư có ba vạn Hoàng Long quân đoàn cùng dưới trưởng Lý Quan Anh có ba vạn Thương Lang quân đoàn, còn có hơn hai ngàn Hắc Kỳ thiết quân của chính hấn.

Bọn họ từng bước bám chặt bại binh Hung Nô nhân, chỉ cần bộ đội đối phương hơi có chút chậm lại, lập tức phát động thế công, không cho bọn họ một cơ hội thở dốc.

Hôm nay, thám tử báo lại, thủ lĩnh bốn tộc liên quân xin được cầu kiến Hứa Hải Phong.

Đối với tin tức kia, Hứa Hải Phong đương nhiên là vui vẻ tiếp nhận.

“Cuộc chiến Thái Nguyên, toàn nhờ vả Hắc Kỳ quân kiên dũng thiện chiến, mới có thể lực khắc Hung Nô, nên chiếm lấy toàn thắng, tự nhiên là do thống lĩnh đại nhân cầm đầu.” Về tươi cười của Nam Nghi Liêu tràn ngập hương vị thành khẩn, hấn nhìn thẳng vào mắt Hứa Hải Phong, dùng ngữ khí chân thành nói: “Huống chi, thống lĩnh đại nhân dùng sức một người, lực bại Hung Nô hai đại tông sư. Từ cổ chí kim, đó là chiến tích có một không hai.”

Nói tới đây, hần đột nhiên dừng lại một chút, trong mắt nhìn Hứa Hải Phong có một loại tâm tình khác thường, hần nhẹ giọng nói: “ Danh xưng thiên hạ đệ nhất nhân, tự nhiên không ai ngoài ngài nữa.”

Mấy câu nói của hần nói xong đầy nhịp điệu, âm thanh nhẹ nhàng, nghe thật động nhân, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Hứa Hải Phong có chút ngoài ý muốn nhìn hần, khóe miệng nhếch lên vẻ mỉm cười hiểu ý.

Thiên hạ đệ nhất, Nam Nghi Liêu này một lời hai nghĩa, những lời này rõ ràng có ý nghĩa khác, có ý đồ khác.

Chân mày Mộ Dung Trất có chút khê giật, hần tự nhiên nghe được ý nghĩa trong lời nói của Nam Nghi Liêu.

Tuy điều này đã không còn là bí mật gì.

Đừng nói là người Trung Nguyên, dù ngay Khải Tát phía xa, Hung Nô, phàm là những ai có điểm linh thông về tin tức, đều đối với việc này hiểu rõ ràng trong lòng.

Nhưng thân là dị tộc, mà có thể quang minh chính đại nói ra, Nam Nghi Liêu chứng thật là người đầu tiên.

346. Chương 346: Bốn Tộc Mật Ước (2)

Ánh mắt hai vị lão nhân mau lẹ trao đổi giữa không trung, chỉ nhìn thái độ Hứa Hải Phong đối với câu nói kia, cũng đã biết hần thật sự đã nuôi dưỡng ý nghĩ này.

Trong lòng bọn họ đã rõ ràng một việc, Lưu thị vương triều, đã thật sự xong rồi.

Người của Lưu gia cho dù có lợi hại, chẳng lẽ còn có thể qua được vị tuyệt đại thiên kiêu này sao.

“ Khái khái...” Nam Nghi Liêu ho khan một tiếng, nói: “ Mộ Dung lão tộc trưởng đức cao vọng trọng, còn mời ngài nói đi.”

Mộ Dung Trất ngăn ra, không khỏi mắng to trong lòng, lời khen tặng đều bị người nói hết, như thế nào đến phiên chuyện xấu hổ thì lại làm trò rùa đen rút đầu.

Chỉ là đôi mắt thần của Hứa Hải Phong như điện, vẫn nhìn kỹ hần, hiển nhiên là nghe xong lời của Nam Nghi Liêu, đem lực chú ý tập trung lên người của mình.

Hần cười khở một tiếng, rốt cục nói: “ Hứa thống lĩnh, hai người chúng ta đến đây, cũng không chỉ đại biểu Tiên Ti, Đê, Khương, Yết bốn tộc, mà là đại biểu những dân tộc bị khi áp thống trị của Hung Nô tộc trên khắp thảo nguyên mà đến.”

Lời của hần dẫn theo vài phần thê lương, có một tia già nua lạc tịch.

“ Mấy trăm năm, mấy trăm năm. Trên đại thảo nguyên, vẫn luôn là Hung Nô duy ngã độc tôn. Đồng cỏ tốt nhất, nguồn nước tốt nhất, ngựa tốt nhất, nữ nhân tốt nhất, chỉ cần là tốt nhất, liền vẫn bị Hung Nô nhân chiếm lấy.”

Hứa Hải Phong gật đầu, vẻ mặt đồng tình. Ánh mắt của hần vẫn ngưng tụ trên mặt Mộ Dung Trất, kỳ thật bộ phận tinh lực của hần vẫn đang âm thầm chú ý vị Nam Nghi Liêu cường giả của Đê tộc.

Linh giác của hần rõ ràng nói cho hần, trong hai người này, Nam Nghi Liêu mới thật sự là nhân vật ngoan độc.

Tuy biểu hiện của hần có thể lấy từ cung thuận để hình dung, xa xa kém hơn thái độ thông dong của Mộ Dung Trất, không khiêm ti cũng không kháng đối.

Nhưng Hứa Hải Phong lại sản sinh ra một loại cảm giác kỳ dị bảo hần cần phải cẩn thận để ý.

Lúc này, khi vẻ mặt Mộ Dung Trất đang bị phần, nói ra chuyện tàn ác của Hung Nô nhân, trên mặt Nam Nghi Liêu tuy vẫn mang vẻ mặt đồng dạng, nhưng trong lòng hần như nước giếng không dao động, trong đôi mắt thậm chí còn ẩn nấp một tia cười nhạo.

Nếu không phải Hứa Hải Phong trải qua cuộc chiến Thái Nguyên, tinh thần lực lại chiếm được sự bay vọt thật lớn, thật đúng là không cách nào nhìn ra được.

Chút ý cười nhạo ấy trong mắt Nam Nghi Liêu, là nhằm vào Mộ Dung Trất phát ra.

Hứa Hải Phong rõ ràng đọc hiểu bên trong đã bao hàm sự khinh thường cùng đùa cợt.

Lão nhân hít sâu một hơi, nói: “ Chúng ta không phục, nhưng chúng ta không có cách nào. Bởi vì Hung Nô nhân là thảo nguyên bá chủ. Dù thực lực của chúng ta có cộng lại, thậm chí còn không bằng một nửa bọn họ. Chúng ta...đánh không lại.”

“ Đúng vậy...Đánh không lại.” Phảng phất là tràn đầy cảm xúc, ánh mắt của Nam Nghi Liêu cũng buồn bã, hần bật thốt lên.

Chỉ là, vẻ mặt này chỉ tồn tại trong nháy mắt, ánh mắt của hần lại khôi phục như cũ.

Hơn nữa tận sâu trong linh hồn hần, toát ra ngọn lửa nhè nhẹ.

“ Cuộc chiến Thái Nguyên lần này, bốn tộc chúng ta không hết sức tận tâm, ngày sau phản hồi thảo nguyên, chỉ sợ sẽ gặp ngay đại họa trước mắt.” Mộ Dung Trất nặng nề thở dài nói.

Hung Nô nhân vô địch thiên hạ vốn đã vững vàng ghi khắc trong đầu của hần, tuy lần này đại bại mà về, nhưng mấy trăm năm dư uy vẫn còn, vậy như một tòa núi lớn đặt trong lòng Mộ Dung Trất, nhượng hần không dám dễ dàng bỏ qua.

Hứa Hải Phong vẫn đang bảo trì sự chú ý đối với Nam Nghi Liêu đã ngoài ý muốn phát hiện trong mắt của hần lại xuất hiện vẻ coi rẻ nhàn nhạt tới cực điểm.

Hứa Hải Phong chợt hiểu ra.

Tình cảnh của Đê tộc ở đại thảo nguyên cũng không tốt hơn Tiên Ti tộc, nếu nói hần cười nhạo Mộ Dung Trất, vậy đồng thời cười nhạo, hần cũng là đang đùa cợt chính mình.

Chẳng qua vừa rồi Nam Nghi Liêu cười nhạo Mộ Dung Trất, là cười cho sự yếu đuối của hần.

Đối mặt Hung Nô nhân cường đại, Mộ Dung Trất phát ra sự sợ hãi từ sâu trong nội tâm, nên không dám có ý niệm chống cự trong đầu.

Nhưng Nam Nghi Liêu thì khác, trong tim của hần cất giấu một ngọn lửa, một ngọn lửa lớn có thể thiêu đốt cả thảo nguyên.

Hần đang bất động, chính là vì chờ đợi cơ hội.

Bởi vì hần biết, có thịnh ắt có suy, bất cứ dân tộc nào cũng không khả năng bảo trì được sự thịnh vượng mãi mãi.

Chờ đợi kỳ ngộ, chờ đợi kỳ ngộ thay thế, đây mới là ý nghĩ chân chính của Nam Nghi Liêu.

Người này, dã tâm bừng bừng.

Nếu Nam Nghi Liêu biết được những vẻ mặt mà hần cho rằng là bí ẩn kia lại bị Hứa Hải Phong dò thám biết được tâm tư của hần, có lẽ hần nhất định sẽ vô cùng hối hận.

Trên đại thảo nguyên, có một nhân vật như vậy đi đối phó Hung Nô nhân, cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt.

Trên mặt Hứa Hải Phong lộ ra vẻ tươi cười hòa ái, hần nhẹ nhàng ôm quyền, nói: “ Cuộc chiến hôm nay, Hung Nô nhân tổn thất thảm trọng, hai vị cũng không cần quá lo lắng.”

Mộ Dung Trất cười khổ một tiếng, sắc mặt của hần có chút làm khó, muốn nói lại thôi.

“ Lão tộc trưởng có gì muốn nói, cứ việc nói thẳng, chỉ cần Hứa mỗ có thể giúp đỡ, nhất định sẽ không làm cho hai vị thất vọng.” Hứa Hải Phong tự nhiên nhìn ra vẻ xấu hổ của hần, lập tức mở lời cho hần.

Có chút cảm kích nhìn Hứa Hải Phong, Mộ Dung Trất thấp giọng nói: “ Đoàn người chúng ta đã thương nghị qua, hi vọng sớm được trở lại đại thảo nguyên, cũng có thể nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng.”

“ Sớm trở về? Đương nhiên không có vấn đề.” Hứa Hải Phong kỳ quái nhìn hắn, chuyện này đối với hắn mà nói, cũng là một chuyện cầu còn không được.

“ Có thể được Hứa thống lĩnh đáp ứng, chúng ta cảm kích vô cùng.” Mộ Dung Trất cùng Nam Nghi Liêu đồng thời đứng lên, vái chào hắn thật sâu.

Hứa Hải Phong vội vàng đứng dậy thi lễ, đang muốn nói chuyện, thỉnh thoảng nghe Nam Nghi Liêu nói: “ Hứa thống lĩnh, kết quả chúng ta thương nghị, còn phải dùng con đường đi ngang qua đại doanh phương bắc, còn thỉnh thoảng đáp ứng.”

Đầu của Hứa Hải Phong thoáng ngẩng lên, miệng của hắn thoáng nhếch khê, có vẻ vô cùng tự tin.

Nguyên lai ý muốn của bọn họ chính là như thế.

Đi thông thảo nguyên, con đường phương bắc đại doanh là ngắn nhất, cũng là tốt nhất.

Bọn họ nhắm vào, chính là con đường này.

Tuy nơi này đi thông phương bắc đại doanh đều do Hung Nô nhân trấn thủ, nhưng mặc cho ai đều cũng rõ ràng, Hứa Hải Phong sẽ tuyệt đối không ngồi yên mà không lý đến.

Lúc này, chỉ sợ tại phương bắc sớm đã nổi lên một mảnh gió tanh mưa máu, sau khi biết được tin tức Hung Nô nhân chiến bại, cơ hồ toàn bộ các địa phương đều giờ cao lá cờ đại nghĩa, phản kháng Hung Nô, tựa hồ đã trở thành một làn sóng mới.

Mà dù là con đường đi thông tới thảo nguyên, cũng đã nhắc lên lá cờ phản kháng.

Cho nên, con đường này cũng không dễ đi.

Bọn họ tới nơi này, là muốn hướng chính mình xin giấy thông hành.

Thời khắc này, tại phương bắc hôm nay, sợ là cũng chỉ có đại kỳ của chính mình mới có thể hộ tống bọn họ bình an mà nhanh chóng rời đi.

“ Được, nếu là yêu cầu của hai vị tộc trưởng, tiểu tướng đương nhiên là không thể không hứa.”

Nghe được Hứa Hải Phong một ngụm đáp ứng, bọn họ đồng loạt thở dài một hơi: “ Đa tạ thống lĩnh.”

“ Không cần phải khách khí, xin hỏi hai vị tộc trưởng, sau khi phản hồi quý tộc, lại có ý định thế nào?”

Mộ Dung Trất cười khổ một tiếng: “ Tự nhiên là chuẩn bị toàn lực chiến đấu. Chỉ hi vọng Mạo Đồn sẽ không mang đầy bụng lửa giận phát tiết lên đầu chúng ta mới tốt.”

Nam Nghi Liêu khê cau mày, cũng hiện ra vẻ mặt không cho là đúng.

Hứa Hải Phong lập tức hiểu được, cười hỏi: “ Vậy, theo lão tộc trưởng xem ra, Mạo Đồn cùng Cáp Mật Thứ sẽ tha thứ cho quý tộc sao?”

Mộ Dung Trất trầm tư chốc lát, môi mấp máy, cũng không nói chuyện.

“ Hừ...” Nam Nghi Liêu cười lạnh một tiếng, nói: “ Trong bọn họ lại há có người tốt, không nhớ cừu, từ trước đến giờ cũng không là mỹ đức của Hung Nô nhân. Có lẽ trong vòng mấy năm bọn họ cũng sẽ không làm gì, nhưng mấy năm sau, một khi bọn họ khôi phục nguyên khí.”

“ Hắc hắc...” Thanh âm Nam Nghi Liêu càng ngày càng lạnh: “ Ta dám cam đoan, bọn họ nhất định sẽ xua binh tính sổ, đem chúng ta khai đao tế cờ.”

Sắc mặt Mộ Dung Trất khó coi, từ từ xanh đen, sau một lúc lâu, hắn rốt cục nặng nề gật đầu.

“ Đã như vậy, xin hỏi tộc trưởng, người lại có ý định như thế nào?”

Hai mắt Hứa Hải Phong nhìn thẳng hai mắt của hắn, nói thẳng không e ngại.

Trong lòng Nam Nghi Liêu cả kinh, thần quang trong mắt Hứa Hải Phong, tựa hồ có thể trực tiếp nhìn kỹ tận sâu trong linh hồn của hắn, làm hắn sinh ra một loại cảm giác kỳ quái đã bị Hứa Hải Phong nhìn thấu.

Hắn kinh ngạc nhìn lại, lại nhìn thấy một mảnh chân thật trong mắt đối phương.

Trong lòng Nam Nghi Liêu xoay chuyển vô số ý niệm, lập tức có quyết định.

“ Lão hủ bắt tài, chỉ nguyện đoàn kết các tộc, đồng tâm hiệp lực, cộng kháng Hung Nô.”

Hít sâu một hơi, thần sắc Mộ Dung Trất biến đổi mấy lần, Nam Nghi Liêu không ngờ ngay trước mặt Hứa Hải Phong nói ra lời này, vậy ý đồ của hắn...

“ Hay cho một Nam Nghi Liêu, không hổ là Đế tộc anh hùng.” Hứa Hải Phong giọng cái cao giọng nói.

“ Quá khen.”

Ánh mắt Hứa Hải Phong chuyển qua trên mặt Mộ Dung Trất, chậm rãi nói: “ Cổ nhân có câu, môi hở răng lạnh, không biết Mộ Dung tộc trưởng lại có ý định gì?”

Trong lòng Mộ Dung Trất vừa động, hắn lập tức rõ ràng, Hứa Hải Phong chính đang có ý giúp Nam Nghi Liêu.

Ánh mắt của hắn chuyển một vòng trên mặt hai người, nhưng trong lòng vẫn do dự bất quyết.

“ Lần này chiến thắng, tiểu tướng thu hoạch pha phong. Nam Nghi Liêu tộc trưởng, ta nghĩ muốn tại thảo nguyên thiết lập một điểm giao dịch, cùng quý tộc hỗ thông, dùng muối, thiết, vải vóc....trao đổi trâu, ngựa, rượu của quý tộc, người xem thế nào?”

Trong lòng Nam Nghi Liêu vui mừng, hắn như thế nào cũng không nghĩ đến Hứa Hải Phong lại công khai ra mặt ủng hộ hắn.

Nếu điểm giao dịch này thành lập, vậy tài nguyên Đế tộc sẽ đến cuồn cuộn, cũng không như trước kia bị người chặn ngang mạch sống kinh tế, làm cho bó tay bó chân.

Hơn nữa mục đích Hứa Hải Phong nói như vậy, hiển nhiên cũng không chỉ riêng là muốn làm ra một điểm giao dịch đơn giản như vậy.

Hắn là đang muốn nói cho Mộ Dung Trất, chỉ cần có thể kết minh cùng Đế tộc, vậy giao dịch điểm kia cũng sẽ có phần của người.

Nhưng nếu chia rẽ với Đế tộc, vậy kết quả cũng chỉ có một.

Hắn thân là trưởng tộc, tự nhiên biết được một điểm giao dịch ổn định ở ngày sau sẽ có ý nghĩa như thế nào đối với Tiên Ti.

Bên trong ẩn chứa ích lợi thật lớn, làm cho hắn áy náy động tâm.

Mộ Dung Trất thở dài một tiếng, hắn tiến lên một bước, hướng Hứa Hải Phong thi lễ, nói: “ Tộc ta tự nhiên là cùng Đế tộc cộng đồng tiến lui.”

347. Chương 347 - 348 - 349: Thư Sinh Ngạo Cốt.

Giờ roi giục ngựa, kỵ sĩ trên ngựa điên cuồng thúc ngựa đi tới.

Phía trước chính là Thương Châu thành, binh lính thủ vệ đã sớm phát hiện hành tung kẻ địch, đã khởi thân lên ngựa, nghiêm trận chờ đợi.

Nhưng kỵ sĩ trên lưng ngựa cũng không có ý định vào thành, hắn thúc ngựa đi dọc theo thành tường, nhiều thành đi qua, vừa rút cung tên, lắp tên lên dây.

“ Sưu...”

Một mũi tên xa xa rơi vào trên đầu thành.

Chúng sĩ tốt nhìn nhau, tài bắn cung của người kia dĩ nhiên không giỏi, một mũi tên rõ là hướng về cột cờ mà đến, nhưng sự thật lại kém khá xa, chỉ hạ xuống đầu thành mà thôi.

Nhưng khí lực của hắn mạnh, xa hơn bọn họ có thể sánh bằng. Dù là muốn bắn lại một mũi tên, cũng có lòng mà lực không đủ.

Tên kỵ sĩ kia ngựa không dừng vó, cao giọng quát: “ Thái Nguyên toàn thắng, Hắc Kỳ quân Hứa Hải Phong Hứa đại tướng quân tự mình dẫn mười vạn thiết kỵ, đại phá Hung Nô cùng Thái Nguyên thành, trăm đầu địch hai mươi vạn, bắt sống tù binh hàng hà sa số, hôm nay Hung Nô nhân chật vật chạy trốn, liều mạng đào vong. Đại tướng quân hạ lệnh: Phàm là ai giơ cao lá cờ đại nghĩa, quy thuận Đại Hán, đuổi bắt tàn binh bại tướng của Hung Nô, chuyện sai ngày trước, hết thảy đều sẽ bỏ qua.”

Thanh âm của hân vô cùng có lực, xa xa truyền ra, tuy không thể truyền khắp toàn thành, nhưng dân chúng bên trong sát tường thành đều nghe được hết sức rõ ràng.

Qua một thoáng, không biết là ai phát ra tiếng hò hét đầu tiên, theo sau, lập tức tiếng hoan hô như sấm.

Tâm tình vui sướng lan tràn rất nhanh, mỗi người cầm đầu chạy thông báo, trong mắt che dấu không được vẻ vui mừng như điên.

Trong thành sôi trào...

Kỵ sĩ nói xong, roi ngựa trong tay giơ lên không trung quát xuống hai cái.

Bảo mã dưới thân đột nhiên phát lực, trong chốc lát đã xa xa rời đi.

Hân còn muốn đến thành thị thôn trấn khác phát tổng truyền đơn, tuy lúc này hân đã mười phần mệt mỏi, nhưng trong lòng hân kháng phần dị thường, giống như được uống nước cam lộ, đang chìm đắm trong nỗi vui sướng, không hề phát giác ra nỗi khổ của thể xác. Từ ngày đầu tiên chiến thắng, Hứa Hải Phong điều động hảo thủ trong quân, cùng với năm mươi thành viên của bộ đội đặc chủng.

Mỗi người mang theo hai con ngựa, chuẩn bị đủ thực vật cùng nước uống.

Đương nhiên, chủ yếu nhất chính là truyền đơn đưa tin chiến thắng cùng với vài hộp đựng tên.

Về phần con đường hành quân, Hứa Hải Phong đã sớm an bày thỏa đáng.

Bọn họ một đoạn đường mà đi, nếu gặp phải thành thị, thôn trấn, dù bên trong có người hay không.

Bọn họ đều dùng một mũi tên buộc theo một lá truyền đơn, bắn vào bên trong.

Đồng thời trong miệng lớn tiếng hô vang, đem tin tức đại thắng truyền khắp cả cảnh nội Đại Hán.

Hung Nô nhân tuy không chế đại bộ phận khu vực của phương bắc Đại Hán.

Nhưng thời gian bọn họ chiếm lĩnh dù sao vẫn ngắn ngủi, chưa thu phục được lòng người.

Sau khi chiếm được tin tức xác thực, vốn những quan viên thân sĩ đã quy thuận Hung Nô nhân, ở trước mặt họ giả vờ đầu hàng, lập tức liền bỏ ám đầu mình, cùng liên hợp lại, đem những Hung Nô nhân phụ cận toàn bộ giết chết, hoặc là bắt giữ.

Mặc cho ai cũng biết, khí số Hung Nô nhân đã hết, nên đến phiên Đại Hán khôi phục sơn hà.

Vì vậy, trong mấy ngày ngắn ngủi, cả đại địa phương bắc đã cắm đầy Hoàng Long kỳ Đại Hán.

&&&&

“ Lão gia, lão gia...”

Tiếng hô to dồn dập từ cửa nhà môn truyền đến, lão quản gia chạy vội vã vào trong.

Tầng Chí Hoành từ thư án ngẩng đầu nhìn lên, toàn bộ những văn thư công vụ của Tịnh, Thương hai châu, đều đang tập trung ở nơi này.

Từ sau khi hân đảm đương chức vụ chủ quản cao nhất của hai châu, bận rộn đến tối đen trời đất, đêm ngày điên đảo.

Chẳng qua hân chỉ có thể dùng loại công việc vĩnh không ngừng nghỉ này đến ma túy chính mình, chỉ cần không còn làm việc, trước mắt hân sẽ chớp động vô số ánh mắt ngây thơ vô tà của một gương mặt trẻ thơ.

“ Chuyện gì?” Thanh âm tràn ngập uể oải chậm rãi vang lên.

“ Lão gia, vừa có tin sử báo lại, Thái Nguyên đại thắng.”

“ Đính...”

Cây bút trong tay lơ đãng rơi xuống mặt đất, nhưng Tăng Chí Hoành phảng phất không hề có cảm giác.

Thân thể hắn từ chỗ ngồi đứng bật lên, bởi vì khẩn trương quá độ, mà khiến cho thanh âm của hắn cũng run rẩy, hắn nhẹ giọng hỏi: “ Đại thắng...Là tín sử của ai? Cổ đại soái sao?”

Hai mắt Tăng Chí Hoành gắt gao xem chừng lão quản gia, sợ hắn làm ra cử động như chối bỏ.

Nhưng làm hắn lâm vào tuyệt vọng thật sâu chính là, đầu của lão quản gia lắc như trống bỏi.

Thân thể hắn chán nản ngã ngồi, cái ghế sau lưng đột nhiên bị sức nặng đè xuống, phát ra tiếng rầm rắc.

“ Chẳng lẽ Hung Nô nhân thắng sao?” Hắn thì thào nói.

“ Không...lão gia.” Lão quản gia không chú ý tới biến hóa của Tăng Chí Hoành, tâm lý của hắn đang chìm đắm trong một mảnh vui sướng, lời của hắn nói không mạch lạc: “ Thắng, chúng ta thắng.”

“ Người Hán thắng?”

“ Đúng vậy, chúng ta thắng.”

Thanh âm mừng như điên tràn đầy áp lực không ngừng phát ra từ cổ họng, từ tuyệt vọng đến vui mừng, Tăng Chí Hoành lại đứng dậy, lại cảm thấy trước mắt choáng váng, bước chân hắn lảo đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Lão quản gia lúc này mới chú ý tới, lập tức tiến lên dìu lấy hắn.

“ Không phải người nói không phải tín sử của Cổ đại soái sao?”

Ổn định lại tâm tình một chút, Tăng Chí Hoành đột nhiên nhớ tới một chuyện, dò hỏi.

Trải qua sự biến hóa cảm tình mãnh liệt vừa rồi, hắn lại có chút lo được lo mất.

Nhìn từng cử động nhỏ của lão quản gia, sợ từ trong miệng hắn lại nghe được tin tức phủ nhận gì đó.

“ Quả thật không phải Cổ đại soái, mà là tín sử của Hứa đại tướng quân.”

“ Hứa đại tướng quân? Là Hứa đại tướng quân nào?” Tăng Chí Hoành thất kinh hỏi.

Lão quản gia vỗ gáy, móc ra một phong thư trong lòng, đưa lên cho Tăng Chí Hoành, nói: “ Lão gia, vừa rồi có một vị tín sử mang thứ này bắn vào trong thành. Đồng thời cao giọng hô to: Hắc Kỳ quân Hứa Hải Phong Hứa đại thống lĩnh suất lĩnh mười vạn tinh binh, đại bại Hung Nô nhân tại Thái Nguyên thành, chém đầu hai mươi vạn, tù binh hàng hà sa số.” Tiểu nhân nghe được tin tức, liền nhặt về lá truyền đơn này, lập tức chạy trở về tìm ngài.”

Giật lấy lá truyền đơn, Tăng Chí Hoành không chờ đợi được mở ra, vội vã xem qua một lần.

Một lúc lâu, hắn nhắm lại hai mắt. Nơi khóe mắt tràn ra một tia nước mắt, đó là nước mắt vui mừng mà khóc.

“ Lão gia...lão gia...” Lão quản gia ở một bên cẩn thận gọi.

Tăng Chí Hoành như từ trong mộng mới tỉnh, hắn hít sâu một hơi, thanh âm đột nhiên nghiêm khắc lên: “ Nhanh, gọi Trần Ứng Cao đến cho ta.”

“ Dạ...” Lão quản gia lên tiếng, xoay người mà đi. Nhưng hắn vừa ra khỏi cửa, liền lập tức đi trở vào, trong miệng la hét: “ Lão gia, Trần phó thủ bị tới.”

Một người đi nhanh phía sau lão quản gia, chính là thủ lĩnh hộ vệ Trần Ứng Cao của Thương Châu thủ bị tướng quân Trần Tín Hoành ngày trước.

“ Ứng Cao, ngươi cũng nhận được tin tức?”

“ Đúng vậy, đại nhân, toàn thành đang truyền lan ồn ào huyền ảo. Không muốn biết cũng khó a.”

Giọng nói Trần Ứng Cao không đè nén được nỗi vui mừng như điên, chuyện này tới vô cùng đột nhiên, là chuyện mà hắn vốn không dám mơ tưởng.

Khẽ gật đầu, Tăng Chí Hoành nói: “Thương Châu thành vệ quân, người còn quản được không?”

Trần Ứng Cao đứng thẳng thân thể, thanh âm của hắn cao ngang mà có lực: “Ngài yên tâm, thành vệ quân đều là nam nhi trung thành Đại Hán, chỉ cần ngài phân phó một tiếng, công kích chiến trận, quyết sẽ không làm cho ngài mất thể diện.”

“Được...” Ánh mắt Tăng Chí Hoành hờ hững, thanh âm của hắn càng thêm lạnh băng triệt cốt: “Vây tập hợp thành vệ quân, đem những Hung Nô nhân trong thành bắt lại, nhớ kỹ...một tên không lưu.”

“Đạ...”

Từ sau khi Hung Nô nhân tiếp quản Thương Châu thành, bởi vì vấn đề nhân số, bọn họ không có khả năng trú đóng một số lớn đại bộ đội nơi này.

Vì thế, bọn họ chỉ trú đóng một đội hai trăm người mà thôi.

Chức tướng quân thủ bị của thành vệ quân, tự nhiên do tên bách nhân trưởng Ba Tạ sở nhậm.

Đồng thời, những chức vụ cao trong thủ bị quân, cũng do Hung Nô nhân cầm giữ.

Chẳng qua, cũng có vài vị trí để lại cho người Hán.

Trần Ứng Cao được Tăng Chí Hoành đề cử, nên đảm nhiệm chức vị đó.

Lúc này, sau khi chiếm được tin tức Hung Nô nhân đại bại tại Thái Nguyên, Ba Tạ đã sớm tập hợp đội ngũ.

Đối với bộ đội hạ đạt mệnh lệnh phong tỏa toàn thành, đồng thời đuổi người đi đường về nhà, nếu có ai dám nói lung tung lập tức giết không tha.

Nhưng mệnh lệnh của hắn hiển nhiên không được chấp hành hữu hiệu.

Chốc lát sau, tiếng huyên náo truyền khắp thành không hề giảm xuống, ngược lại càng lúc càng có xu thế lớn hơn.

Hắn giận tím mặt, quát thân binh chuẩn bị ngựa, liền muốn đích thân ra trận, giết người lập uy.

Nhưng còn chưa chờ hắn rời khỏi giáo trường nội thành, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng chửi mắng ầm ĩ.

Trong lòng hắn căng thẳng, vội vã tìm đến.

Chỉ thấy Tăng Chí Hoành ngẩng đầu ưỡn ngực, đi nhanh tới.

Ở phía sau hắn, là vô số thủ bị quân hai mắt hung quang, tay cầm binh khí.

Trong lòng Ba Tạ dâng lên sự cảnh báo điềm xấu, hắn cầm đao, quát: “Tăng đại nhân, người muốn làm gì?”

Tăng Chí Hoành lạnh lùng cười, nói: “Ba Tạ, bổn quan muốn làm gì, chẳng lẽ người còn không biết sao?”

Đồng tử trong mắt Ba Tạ từ từ co rút lại, hắn thấp giọng nói: “Tăng Chí Hoành, người muốn phản bội Đan Vu sao?”

“Phản bội?” Trong mắt Tăng Chí Hoành đột nhiên cháy lên hai cô lửa giận: “Nếu không phải do đám chó Hung Nô các người, ta cần phải phản bội sao? Ta hận không được lột da người, ăn thịt người mới thỏa được mối hận trong lòng ta.”

Trong mắt Ba Tạ cũng thoáng hiện lửa giận, nhưng hắn có thể được bổ nhiệm chủ quản Thương Châu, tự nhiên cũng không phải là hạng người lỗ mãng.

Hắn bình tĩnh xuống tới, đột nhiên nói: “Tăng đại nhân, người khác có thể phản, nhưng người không thể.”

“Vì sao?”

“Tằng đại nhân, người còn nhớ rõ Trần Tín Hoành chứ. Hắn là liệt sĩ Hán tộc các người, trên tay người có nhiễm máu tươi của con trai hắn. Người cho rằng người Hán sẽ tha cho người sao?” Ngữ khí của Ba Tạ có tia hấp dẫn: “Không bằng, người nghe lời khuyên của ta, mang theo người nhà theo ta trở về thảo nguyên, ta bảo đảm người tiếp tục hưởng thụ vinh hoa phú quý.”

“Hắc hắc...hắc hắc...ha ha ha...”

Tằng Chí Hoành đột nhiên cất tiếng cười to, tới cuối cùng cười như tru lên.

Hắn nhìn chăm chăm Ba Tạ, trong mắt tràn ngập oán độc, loại oán hận phát ra từ trong xương tủy, làm cho Ba Tạ khó hiểu rằng mình một cái.

Một chữ một chữ, Tằng Chí Hoành cơ hồ chính là nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Bắt cho ta...Ta muốn tự tay chặt bỏ đầu của hắn.”

“Dạ...”

Trần Ứng Cao ở phía sau mang theo thủ bị quân tràn lên, lập tức vang lên một trận binh khí giao kích âm ỉ.

Vạn mã chạy chồm, bụi đất bay tung.

Xa xa, thân ảnh năm vạn tàn binh bại tướng xuất hiện ngoài thành Thương Châu.

Nhìn cửa thành đóng chặt, Mạo Đồn kiềm nén lửa giận, hắn gầm nói: “Tằng Chí Hoành to gan, trẫm phải tru cửu tộc hắn.”

Sắc mặt Cáp Mật Thứ cũng khó coi, hắn chần chờ nói: “Tằng Chí Hoành từng làm ra việc tán tận thiên lương, đường sống duy nhất của hắn chính là theo chúng ta rời đi, lại làm sao làm phản?”

“Đan Vu, để vi thần đi xem.” Quát Bạt Ứng nhẹ giọng nói: “Có lẽ, thủ bị tòa thành này đã đổi người khác.”

Sở dĩ bọn họ vẫn nhớ kỹ Tằng Chí Hoành, đó là vì hắn là người đầu hàng Hung Nô nhân nhiệt tâm nhất.

Không những như thế, tài năng của người này cũng rất cao. Thương, Tịnh hai châu dưới sự quản lý của hắn, là hai châu yên ổn nhất.

Những hành vi của Tằng Chí Hoành, dĩ nhiên làm bọn họ khinh thường, nhưng nguyên nhân chính là vì như thế, đối đãi với hắn cũng là yên tâm nhất.

Vì thế Quát Bạt Ứng không khỏi hoài nghi, có phải là có người khác lên thay hắn hay không.

Mạo Đồn quay đầu nhìn đoàn nhân mã đang kiệt sức, thở dài nói: “Đi xem cũng tốt.”

Sắc mặt Cáp Mật Thứ buồn bã, bọn họ làm như vậy cũng là cử chỉ vạn bất đắc dĩ.

Năm vạn người hành quân, cần có lương thảo, vật tư cùng được phẩm cũng không phải là một số lượng nhỏ.

Nghĩ muốn duy trì nhu cầu của đại quân, trên đoạn đường di chuyển bọn họ đã bất chấp tất cả.

Giống như một đám châu chấu, những nơi bọn họ đi qua, lập tức biến thành một mảnh hoang vu.

Nhưng những thứ cướp bóc được, đối với năm vạn đại quân mà nói, chỉ là chín trâu mất một sợi lông, không đáng kể, xa xa không đủ nhu cầu.

Thương Châu thành là thành thị lớn nhất gần bên, cũng chỉ có nơi này, mới có thể thu tập đến hết thủy vật tư cần thiết cho năm vạn người.

Cho nên cho dù trong lòng Mạo Đồn biết là không ổn, nhưng vẫn cứ ôm một đường hi vọng như trước.

Chỉ cần có thể mở cửa thành ra, khiến cho bộ đội vào thành, vậy là đủ rồi.

“Tằng đại nhân ở đâu...” Quát Bạt Ứng giục ngựa đi tới gần tường thành, hắn nhìn đám người đứng trên đầu thành, cao giọng quát.

“Bổn quan ở đây.”

Trên đoạn tường thành của cửa thành, có mấy người tách ra hai bên, lộ ra Tăng Chí Hoành đang đứng ngay giữa.

“ Tăng đại nhân?”

Quát Bạt Ứng vẫn chưa gặp qua người này, trong lòng có vài phần nghi ngờ, dò hỏi.

“ Không sai, chính là Tăng Chí Hoành. Người tới là ai?”

“ Bổng tướng Quát Bạt Ứng, Tăng đại nhân. Mời người mở cửa thành ra.”

“ Mở cửa thành ra?” Tăng Chí Hoành cười nhạo nói: “ Vì sao phải mở cửa thành ra, chẳng lẽ phải phóng cho các người vào sao?”

Trong lòng Quát Bạt Ứng tuy giận dữ, nhưng trên mặt hắn lại cười nhạt: “ Tăng đại nhân, làm cỏ đầu tường dễ như vậy hay sao? Người cho rằng, Hứa Hải Phong sẽ buông tha cho người sao?”

“ Hứa thống lĩnh có buông tha cho bốn quan hay không, không cần người quan tâm. Chẳng qua, bốn quan có một lễ vật riêng tư muốn mời tướng quân dâng cho Mạo Đốn Đan Vu.”

Dứt lời, Tăng Chí Hoành vung tay lên.

Một vị binh sĩ bên cạnh hắn lập tức giương cung lấp tên, bắn đi ra ngoài.

Tốc độ của mũi tên cũng không nhanh, rút xuống cách Quát Bạt Ứng mấy thước.

Trên mũi tên, xỏ xuyên một cái túi. Nhìn vuông vuông, chỉ nhìn cũng đã biết bên trong là một cái hộp.

Quát Bạt Ứng cũng không xuống ngựa, đưa tay ra, ngân thương xuất hiện trên tay.

Mũi thương đưa ra điểm lên chiếc túi, cái túi bay lên không trung, hạ xuống trong tay.

Thuận tay mở túi, trên mặt của hắn có chút biến sắc. Vật này đối với hắn cũng không xa lạ.

Tuy không nhìn thấy, nhưng hắn có thể đoán ra bên trong chính là cái gì.

Vật này làm sao có thể mang đến trước mặt Đan Vu.

Hắn mở hộp, bên trong rõ ràng chính là một đầu người đã được xử lý.

“ Đây là thủ bị tướng quân Ba Tà của quý tộc tại Thương Châu, hôm nay trả lại cho các hạ. Ha ha...”

Tăng Chí Hoành cất tiếng cười to, có vẻ sảng khoái nói không nên lời. Qua một thoáng, hắn thu tiếng cười, cao quát: “ Quát Bạt tướng quân nếu tới, lại làm sao không mang theo chút lễ vật trở về chứ?”

Hắn vung tay lên nói: “ Người đâu, cung tên hầu hạ.”

Trên đầu thành, mọi người cùng kêu lên ứng tiếng. Lập tức mấy ngàn cung tên đồng thời kéo ra, hướng Quát Bạt Ứng bay xuống như mưa.

Quát Bạt Ứng tức giận đến thất khiếu khói bay, nhưng hắn lại biết, lúc này không phải lúc lỗ mãng nóng nảy.

Hắn cũng không phải tông sư, nếu bản thân ở dưới mưa tên, sợ là khó có thể may mắn thoát khỏi.

Ngay lúc Tăng Chí Hoành thu lại tiếng cười, hắn lập tức ý thức được nguy hiểm, đã nhanh hơn một bước chuyển đầu ngựa, quay về chỗ đại quân.

Tăng Chí Hoành xa xa nhìn theo bóng lưng của hắn, trong lòng thâm hô đáng tiếc, người này phản ứng cực nhanh.

Đám người Mạo Đốn từ xa xa đã thấy được tình hình phía trước, không cần chờ Quát Bạt Ứng hồi đáp, liền đoán được tám chín phần mười.

“ Truyền lệnh toàn quân, công thành cho ta.” Mạo Đốn giận dữ, hung hăng phân phó.

Chỉ là một Thương Châu thành nho nhỏ, cũng đến bỏ đá xuống giếng.

Các vị tướng lãnh bên cạnh trên mặt đều mang theo thần sắc lo lắng, lúc này tuyệt đối không phải là lúc cường công, nhưng Mạo Đồn hiển nhiên đang lửa giận mất khôn, ai đi khuyên răn, chỉ sợ luồng lửa giận kia sẽ rơi lên đầu hắn.

“Đan Vu, không thể...”

Cáp Mật Thứ vội vàng khuyên can, nơi này chỉ sợ cũng chỉ có hắn mới có tư cách lên tiếng.

Đón ánh mắt nổi giận của Mạo Đồn, Cáp Mật Thứ nói: “Trước có thành vững chắc, sau có truy binh, lương thảo chúng ta không đủ, sĩ khí cực thấp, không thể khai chiến.”

Mạo Đồn ngẩn ra, thở dài thật sâu, không thềm nhắc lại.

Đạo lý này hắn tự nhiên là rõ ràng, Mạo Đồn xuất thân từ một viên đại tướng cầm binh, nếu ngay cả điểm ấy mà cũng không biết, vậy hắn cũng không có tư cách đi kế thừa ngôi vị Đan Vu.

Chỉ là từ khi hắn đăng cơ tới nay đã hai mươi năm, đã có rất ít người có cơ hội quang minh chính đại làm nghịch lờn hắn.

Tăng Chí Hoành dám không coi hắn vào đâu, lại làm sao không khiến cho hắn giận dữ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn là một vị kiêu hùng biết tiến biết lui, trầm ngâm chốc lát, rốt cục không cam lòng nói: “Nhiều thành đi qua, đi...”

Hắn giục ngựa chạy vội vài bước, đột nhiên thắng ngựa quay đầu, nhìn Tăng Chí Hoành đứng trên thành tường, lẩm bẩm: “Hãy chờ xem. Người sẽ có kết cục như thế nào.”

Liệt mã giận hờn, quân ngũ cường thịnh.

Vẫn là đại quân mệnh mông, liệt trận ngay trước Thương Châu thành.

Trên trung doanh của chi quân đội này, đang phiêu phiêu pháp phối, chính là huyết sắc đại kỳ của Hắc Kỳ quân.

Trên đầu thành, thần sắc Tăng Chí Hoành bình thản, hắn nhìn một vị hán tử còn trẻ tuổi đứng bên cạnh nói: “Khắc Vi, vi phụ dặn dò con, con có nhớ kỹ?”

Tăng Khắc Vi ngẩng đầu lên, dưới ánh mắt của cha già nặng nề gật đầu. Trong hai mắt hắn có sự quyết luyện sâu đậm, đó là một loại tình cảm quyến luyện thân tình không cách nào cắt đứt.

Đọc hiểu hàm ý trong mắt Tăng Khắc Vi, Tăng Chí Hoành than nhẹ một tiếng, hắn vỗ bả vai con trưởng, nói: “Khắc Vi, sau này Tăng gia phải nhờ vào con, đừng để cha thất vọng.”

Nghẹn ngào không nói nên lời, Tăng Khắc Vi chỉ nặng nề gật đầu.

Cửa thành mở rộng ra. Một tuần mã chậm rãi chạy ra, hướng đại doanh Hắc Kỳ quân phóng tới.

“Là hắn...”

Hứa Hải Phong ngoài ý muốn kinh hô một tiếng.

Lâm Gia Huy đứng bên cạnh liền hỏi: “Chủ công, ngài nhận ra hắn?”

“Hắn chính là Thương Châu thành tri phủ Tăng Chí Hoành.”

“Tên súc sinh này...” Lý Quan Anh đột nhiên lửa giận xung thiên, hắn nắm chặt thanh đao trong tay, liền muốn xông lên phía trước.

“Lý tướng quân, người muốn làm gì?”

Giọng nói không vui truyền vào trong tai hắn, Lý Quan Anh miễn cưỡng kéo dây cương, hắn quay đầu nói: “Chủ công, người này lâm trận đầu hàng kẻ địch, lại tàn sát hậu nhân trung lương. Thứ người này làm sao có thể lưu.”

“Ta biết, chẳng qua, ta đã nói qua, phạm là ai bỏ ám đầu mình, sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Lý Quan Anh hung hăng vung cương ngựa, tuy lúc này phẫn phẫn bất bình, nhưng hắn đã không có ý làm trái lời Hứa Hải Phong.

“Tăng đại nhân...” Hứa Hải Phong tiến lên thi lễ.

“Hứa thống lĩnh, thật sự là nghĩ không ra, tiếp thu bốn thành, dĩ nhiên là người.”

“Đúng vậy, thật sự là nhiều năm không gặp, đáng tiếc...Trần Tín Hoàn Trần tướng quân đã không có ở đây.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói một câu.

Nhưng làm cho hắn kinh ngạc chính là, trên mặt Tăng Chí Hoàn cũng không nhìn thấy nửa điểm dao động, ánh mắt của hắn trong suốt, lại càng tỏ vẻ bình thản.

Tăng Chí Hoàn nhẹ ôm quyền, nói: “Hứa thống lĩnh, Thương Châu thành đã mở rộng, xin mời tiếp thu đi.”

Hắn ha ha cười, ánh mắt đảo qua trên mặt mọi người, mắt nhìn đội liệt chỉnh tề, hắn phảng phất như buông xuống một khối tâm sự, liền xoay người thúc ngựa phóng đi.

Hậu viện Tăng phủ, trong một căn phòng nhỏ bình thường, Tăng Chí Hoàn cầm theo một bình rượu, đi vào.

Trong phòng nhỏ, chỉ có một bàn thờ, một chiếc ghế.

Trên bàn thờ, có hai bài vị.

Tăng Chí Hoàn tiến lên, nhẹ nhàng vuốt ve một cái, thở dài nói: “Trần lão đệ a Trần lão đệ, chúng ta rốt cục thắng.”

Hắn ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia mê mang: “Hứa Hải Phong, cũng được...Dù sao hắn cũng là một người Hán, chỉ cần là người Hán, vậy là được rồi.”

Hắn rót một chén rượu, nhìn ngắm ly rượu dùng dục.

“Ta đã đáp ứng, sẽ cho Tăng gia liệt tổ liệt tông, sẽ cho dân chúng toàn thành một câu trả lời.” Hắn giơ lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Cầm lấy bài vị còn lại, bên trên cũng không viết gì, chỉ có một dòng chữ nho nhỏ, xiên xiên xẹo xẹo bên góc.

Thân thể Tăng Chí Hoàn run lên bần bật, phảng phất như mất đi khí lực chống đỡ, hắn vịn bàn thờ, gian nan di động, bước đến bên cạnh chiếc ghế duy nhất kia.

Hắn dùng hết toàn thân khí lực cuối cùng, nặng nề buông mình ngồi xuống ghế.

Hai mắt của hắn đã bắt đầu mê ly, đồng tử trong mắt cũng không còn tiêu cự.

Nhưng đôi tay hắn, vẫn ôm chặt bài vị nho nhỏ kia trong lòng.

Giống như đang ấp ủ mỹ ngọc quý giá nhất, cẩn cẩn thận thận, e không chu toàn.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn trần ngập kinh hãi lại xuất hiện ngay trước mặt của hắn.

Hắn vươn tay, cầm lấy đôi bàn tay nhỏ bé kia, đem nó ôm vào trong lòng mình...

Vẻ sợ hãi trên mặt của nó từ từ rút đi, lưu lại, là vẻ mặt không muốn xa rời cùng thuần chân.

“Ta đến cùng con...”

Một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống, rơi trên mặt đất, vỡ thành vô số...

Cửa thành mở rộng, hơn mười người đi ra.

Người đi đầu tiên, tay cầm khay ngọc, đi tới trước mặt đám người Hứa Hải Phong, cung kính dâng lên.

Hứa Hải Phong tiện tay cầm lấy, lật vài trang, lập tức sáng tỏ, đây là danh sách nhân khẩu của Thương, Tịnh hai châu.

“Tằng đại nhân bỏ ám đầu mình, vậy cứ do hấn tiếp tục chưởng quản sự vụ của hai châu này đi.” Hứa Hải Phong nhẹ giọng nói.

Ở trong tim của hấn, đối với Tằng Chí Hoành cũng không hảo cảm.

Dù sao, danh tiếng Tằng Chí Hoành quả thật quá kém, dù tài ba của hấn có cao bao nhiêu, đều không thể trọng dụng được hấn.

Chẳng qua hôm nay là thời kỳ phi thường, phương bắc đại loạn, quan viên người Hán từng đầu hàng Hung Nô, ánh mắt của bọn họ đều tập trung ở nơi này.

Bọn họ đang chờ sự xử trí của Hứa Hải Phong dành cho Tằng Chí Hoành.

Những quan viên người Hán còn cầm giữ quyền lực ở các nơi, hướng tương lai cho bọn họ quyết định thập phần trọng yếu.

Đối đãi bọn họ, dù là trong quân của Hứa Hải Phong cũng có rất nhiều thanh âm bất đồng, Lý Quan Anh cùng Lưu Tuấn Thư dốc hết sức chủ trương giết không tha, nhưng Tương Khổng Minh lại đưa ra một biện pháp dung hòa.

Chuyện cũ sẽ bỏ qua, vô luận trước đó đã phạm phải tội nghiệt cỡ nào, chỉ cần có thể quy thuận Hắc Kỳ quân, vậy toàn bộ chuyện trước kia sẽ xóa bỏ.

Chẳng qua sau khi bọn hấn quy thuận, chờ thêm mấy năm, khi người ngoài đều quên mất việc này, chờ đợi bọn họ sẽ là một loại vận mệnh hoàn toàn khác hấn.

Đây gọi là sẽ tính sổ sau, Hứa Hải Phong rõ ràng nhớ kỹ, khi Tương Khổng Minh giảo hoạt nói ra những lời này, về mặt giấu diếm lưỡi dao sau nụ cười làm cho hai vị đại tướng cảm binh sợ hãi không thôi.

Trong những người đầu phục Hung Nô nhân, Tằng Chí Hoành không thể nghi ngờ là người làm hoàn toàn nhất.

Nếu ngay cả hấn cũng vô tội phóng thích, hơn nữa giữ nguyên chức quan, vậy những quan viên người Hán từng làm cỏ đầu tường hoặc tướng lĩnh hòa theo chiều gió cũng sẽ tự nhiên làm ra lựa chọn chính xác.

Cho nên bất kể Hứa Hải Phong có nguyện ý hay không, đây đều là lựa chọn duy nhất của hấn.

“Đa tạ đại thống lĩnh, chỉ là ý của ngài xin thứ cho gia phụ không cách nào thừa nhận.” Người thanh niên kia nhẹ giọng nói.

“Tằng Chí Hoành là phụ thân của ngươi.”

“Đúng vậy, tại hạ Tằng Khắc Vi, là con trưởng của gia phụ, gặp qua đại tướng quân.”

“Không cần phải khách khí, Tằng công tử, vừa rồi ngươi nói lệnh tôn làm sao vậy? Vì sao không cách nào thừa nhận.”

Tằng Khắc Vi sắc mặt buồn bã, hấn cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Gia phụ từng có lời, đem danh sách sự vụ của hai châu giao cho tướng quân, rồi sau đó, con cháu Tằng gia, lập tức quy ẩn, trong vòng ba đời, không được làm quan.”

“Ha ha...”

Một trận cười to truyền đến, Lý Quan Anh cao giọng nói: “Chẳng lẽ lệnh tôn cũng biết hai chữ tu sĩ(xấu hổ vô sĩ) viết như thế nào sao?”

Trên mặt Tằng Khắc Vi chợt đỏ bừng, hấn tiến lên trước một bước, hai mắt rực lửa: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói chính là thiên địa chính khí, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao?” Lý Quan Anh cười lạnh.

Thân thể gầy gò run lên bần bật, hai mắt Tằng Khắc Vi đỏ rực, hấn đột nhiên nói: “Thương, Tịnh hai châu trong mấy tháng nay, không thấy rối loạn, không kinh chiến hỏa. Xin hỏi tướng quân, đây là công của người nào.”

Lý Quan Anh ngẩn ra, hần vạn vạn không nghĩ đến Tăng Khắc Vi lại nói như thế.

“ Hừ, không thấy rối loạn, không kinh chiến hỏa. Xin hỏi Tăng tiên sinh từ đâu biết được?” Qua vài giây, Lý Quan Anh lạnh lùng hỏi.

“ Người hỏi ta làm thế nào biết, cấp...Nơi này toàn bộ danh sách đều xuất từ tay ta làm ra, ta dám khẳng định nói một câu, Thương, Tịnh hai châu là hai châu yên ổn nhất phương bắc Đại Hán.” Tăng Khắc Vi hãnh diện đáp.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nếu lời hắn nói là thật, vậy dưới uy hiếp của Hung Nô thiết kỵ, những châu tỉnh của phương bắc Đại Hán, có thể cam đoan an cư lạc nghiệp cũng chỉ có hai châu này.

“ Ha ha...Theo cách nói của Tăng tiên sinh, lệnh tôn chỉ có công mà không tội.” Lưu Tuấn Thư đột nhiên ngắt lời.

“ Là công hay tội tự tại lòng người, gia phụ có công tội cũng không cần hai vị quan tâm.” Tăng Khắc Vi lạnh lùng nói.

“ Thật không, chẳng qua xin thứ cho mặt tướng nói thẳng, lệnh tôn giết chết con cô của liệt sĩ, đã nhìn thấy rõ phẩm chất làm người của hắn là công hay tội, chuyện này ai cũng biết.” Trong giọng nói Lý Quan Anh lạnh như băng, phảng phất không mang theo chút cảm tình nào.

“ Hắc hắc...” Một vẻ tươi cười thê lương hiện lên trên mặt, đầu của Tăng Khắc Vi ngẩng cao lên, chưa từng cúi xuống chút nào.

Lý Quan Anh giận dữ, người chẳng biết xấu hổ như thế, đúng là lần đầu gặp phải.

Hắn nghiêm mặt, đang muốn lớn tiếng trách mắng, đột nhiên trong tai truyền đến thanh âm: “ Lý tướng quân, chỉ sợ bên trong có duyên cớ khác.”

Trong lòng Lý Quan Anh rung mình, hắn tự nhiên nghe ra thanh âm kia là của Hứa Hải Phong.

Bản thân hắn cũng là một người thông minh, chỉ là do khẳng định hành vi của Tăng Chí Hoành, trong lòng khinh bỉ, nên trong lời nói vô cùng bèn nhọn.

Nhưng lúc này được Hứa Hải Phong nhắc nhở, hắn mơ hồ lập tức cảm giác được có chút không đúng.

“ Các vị tướng quân, tiểu nhân có chuyện phải nói.”

Một người đột nhiên đi nhanh ra, quỳ gối trước mặt Hứa Hải Phong, cao giọng nói.

“ Người là...”

“ Tiểu nhân Trần Ứng Cao, là hộ vệ thủ lĩnh của Trần Tín Hoành tướng quân khi còn sống, lúc Trần tướng quân ra thành liêu mình, mệnh lệnh tiểu nhân đem ấu tử mười tuổi Trần Kiếm Thương đưa đến trong phủ Tăng đại nhân.”

“ Sau đó?”

“ Sau...” Trần Ứng Cao ngẩng đầu lên, trên mặt hắn đã nước mắt tung hoành: “ Hung Nô nhân bức bách Tăng đại nhân tru sát tiểu công tử Trần Kiếm Thương. Tăng đại nhân ở ngay trước mặt Mãi Mãi Đề, tự tay giết chết...giết chết...”

Nói tới đây, hắn đã khóc không thành tiếng, không sao nói tiếp được nữa.

“ Đó là ấu đệ của tại hạ, Tăng Khắc Lăng.” Một chữ một chữ, từ trong miệng Tăng Khắc Vi lạnh lùng bật ra. Lại như một thanh đại chùy đập mạnh vào trong lòng Lý Quan Anh.

“ Không hay...” Hứa Hải Phong đột nhiên thất thanh kêu lên.

Ánh mắt của mọi người hướng hắn nhìn lại, vị đại tông sư này tự nhiên thất thố như thế, đó là việc cực kỳ hiếm thấy.

Hứa Hải Phong bước lên một bước, đột nhiên kéo lại cánh tay Tăng Khắc Vi, hỏi: “ Tăng đại nhân đâu?”

Trong mắt Tăng Khắc Vi xẹt qua vẻ cực kỳ bi thống, hắn nhắm hai mắt lại.

“ Nếu hiện tại chạy tới, có lẽ còn kịp, chẳng lẽ ngươi cũng hi vọng lệnh tôn chết sao?” Hứa Hải Phong đột nhiên lớn tiếng quát.

Cả người Tăng Khắc Vi run lên, mạnh mẽ mở mắt, nói: “ Hậu viện trong nhà.”

Đôi mắt mọi người hoa lên, Hứa Hải Phong cùng Tăng Khắc Vi đã biến mất tại chỗ.

Xa xa, truyền đến thanh âm Hứa Hải Phong: “ Các ngươi mau tới...”

“ Chi...”

Cánh cửa gỗ bị đẩy ra, Tăng Khắc Vi nhanh chân bước vào, nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn thấy rõ tình huống bên trong phòng, thân thể hắn liền không tự chủ được đứng yên bất động.

Tăng Chí Hoàn ngồi trên ghế, trước ngực hắn đang ôm một bài vị nho nhỏ.

Sắc mặt của hắn an tường, phẳng phất như đã chiếm được sự thỏa mãn, giống như một đấu sĩ trải qua bao gian nan cuối cùng lấy được huân chương cao nhất.

Chỉ là, hắn rốt cục cũng không cách nào nhờ vào chính khí lực của mình đứng lên.

“ Cha...”

Cũng không còn dằn nén được nỗi bi ai trong lòng mình, Tăng Khắc Vi quỳ rạp xuống đất, lết hai đầu gối tới trước, không tiếng động nghẹn ngào lên.

Sau một lúc lâu, đoàn người lục tục chạy đến, chứng kiến tình cảnh bên trong, cũng không tự chủ được dâng lên một cổ ai niệm trong lòng.

Sắc mặt Lý Quan Anh trắng bệch, hắn không nói hai lời, đi nhanh vào, nặng nề quỳ xuống.

“ Đông đông đông...” Ba tiếng đập đầu vang lên, kinh động Tăng Khắc Vi đang bị thống cùng cực. Hắn quay đầu, trên mặt đầy nước mắt.

“ Tại hạ không biết, nghe theo lời đồn, thỉnh Tăng huynh tha thứ.”

Đôi môi Tăng Khắc Vi mấp máy, lúc này tâm tình hắn cuộn trào, cũng nói không ra lời.

Hứa Hải Phong chậm rãi tiến lên, đi tới trước mặt Tăng Chí Hoàn, liền ngay trước mắt mọi người, lật vạt áo, quỳ xuống.

“ Ai nói thư sinh không ngạo cốt, Tăng đại nhân khí tiết như núi cao, xin nhận Hứa mỗ một bái.”

Tăng Khắc Vi kinh hãi, miễn cưỡng đứng lên, nâng Hứa Hải Phong dậy.

Lúc này thân phận của Hứa Hải Phong là gì, chỉ cần là người có ý nghĩ, cũng có thể đoán được có một vương triều cường đại đang dâng lên, mà chủ nhân của vương triều này, chính là Hứa Hải Phong.

Tăng Khắc Vi tự nhiên hiểu rõ điểm này, cho nên hắn không dám có điều chậm trễ.

Dù sao, người ở trước mặt hắn, cực có khả năng sẽ là hoàng đế Đại Hán tương lai. Thi lễ này, sợ là khó thể nhận nổi.

Hứa Hải Phong thuận thế đứng lên, nhìn Tăng Khắc Vi nói: “ Tăng huynh, sau này ngươi có tính toán gì không?”

“ Tự nhiên là tuân theo di mệnh tiên phụ, đợi sau khi dân chúng nhị châu yên ổn, Tăng gia liền đóng cửa, sẽ không bao giờ hỏi tới thế sự.”

Sắc mặt Hứa Hải Phong ngưng trọng, đột nhiên hỏi: “ Tăng huynh, mới rồi ngươi từng nói qua, hai danh sách của hai châu đều do tay ngươi làm ra, đó là vì sao?”

“ Tiên phụ đau lòng tiểu đệ, làm tâm lực tiêu tụy, nên đem sự vụ hai châu phó thác cho tại hạ.”

“ Nói như thế, mấy tháng nay đều do ngươi chấp chương sự vụ hai châu?”

“ Đúng vậy.”

Hứa Hải Phong hài lòng gật đầu, người này có tài năng như thế, đã cực kỳ hiếm thấy, nói: “Vậy xin mời Tăng huynh tiếp tục vất vả.”

Tăng Khắc Vi biến sắc, nói: “Hứa thống lĩnh, tiên phụ từng có di mệnh...”

“Ta biết.” Hứa Hải Phong cắt đứt lời của hắn, nói: “Lệnh tôn vì dân chúng hai châu, hi sinh đã quá nhiều. Chỉ là hôm nay thiên hạ không thái bình, Hứa mỗ lại là nhất giới vũ phu, lại có chuyện quan trọng trong người, làm sao có thể tiếp chương hai châu.”

“Trong Hắc Kỳ quân nhân tài vô số, nghe nói Tương đại quân sự lại càng không gì không biết, không nơi không hiểu, so với tại hạ mạnh hơn gấp trăm lần.”

“Hắn không có ở nơi này.” Hứa Hải Phong cắt lời hắn, vươn bàn tay vỗ nhẹ lên vai hắn: “Tăng huynh, Thương, Tịnh hai châu có hơn mười vạn dân chúng, chính là Tăng đại nhân dùng anh danh một đời đổi lấy, nếu người muốn hắn ở dưới cửa tuyền chết không nhắm mắt, vậy ta cũng không miễn cưỡng.”

Tăng Khắc Vi nghẹn ngào một tiếng, trong lòng buồn bực, nhưng cũng nói không nên lời.

Hứa Hải Phong xoay người, hướng di thể Tăng Chí Hoành thì lễ thật sâu, nói: “Hứa mỗ có chuyện quan trọng quán thân, cũng không cách nào vì ngài tống biệt.”

Hắn hít sâu một hơi, nói: “Nhanh thì một tháng, chậm thì hai tháng, Hứa mỗ nhất định sẽ đến Thương Châu, vì ngài đưa tiễn.”

348. Chương 350: Túng Địch.

Đại quân của họ cũng không tiến vào Thương Châu thành, cũng không dừng lại tại Thương Châu, chỉ bổ sung một chút quân tư vật phẩm, liền lập tức nhổ trại, tiếp tục truy theo tàn binh của Mạo Đôn.

“Gia Huy, triệu Lưu Tuấn Thư, Lý Quan Anh đến đây nghị sự.”

“Dạ, chủ công.”

Sau một lúc lâu, hai vị đại tướng cầm binh vội vã chạy tới.

Sau khi Lưu Chính Mân bỏ mình, Lưu Tuấn Thư đã danh chính ngôn thuận tiếp chương quyền chỉ huy của Hoàng Long quân đoàn.

Mà tình huống của Lý Quan Anh tương đối đặc thù, tuy trong Thương Lang quân đoàn còn có một đại thống lĩnh Vương Hoành Hán, nhưng sau khi Hứa Hải Phong đạt được toàn thắng, hắn chủ động thỉnh quyền ở lại lưu thủ Thái Nguyên.

Hắn có thể đảm nhiệm vị trí này, tự nhiên cũng là một người thông minh.

Sau đại chiến, mục đích cùng ý đồ của Hứa Hải Phong cũng không hề che giấu, trong lòng ôm ấp xưng vương xưng đế, đã dĩ nhiên công khai.

Vương Hoành Hán suy nghĩ mãi, rốt cục làm ra quyết định sẽ không nhúng tay vào trong.

Cho nên hắn đem quyền chỉ huy Thương Lang quân đoàn giao phó cho Lý Quan Anh, lập tức công thành lui thân.

“Gặp qua chủ công.”

Hai miệng đồng thanh, hai người đồng thời hành lễ nói.

Bất luận có thật sự thành tâm thành ý hay không, bọn họ đã thói quen với động tác này.

“Ân, ngồi...”

Hứa Hải Phong ngồi xuống trước, Lý Quan Anh đem tầm mắt nhìn qua hướng Lâm Gia Huy.

Đều nói quan hệ giữa nam nhân là đánh nhau mà ra, quả thật, sau khi cùng ra chiến trường sóng vai đánh giặc, quan hệ giữa Lưu, Lý, Lâm ba người lập tức thành thực lên.

Bọn họ tuổi tác tương đương, võ công địa vị không kém nhau bao nhiêu, tự nhiên sẽ nhích tới rất gần.

Trong ba người bọn họ, võ công Lâm Gia Huy cao nhất, vị trí cũng đặc thù nhất, vì thế được Hứa Hải Phong sủng ái, vẫn cho đi theo hắn.

Tuy hẳn ý vào sự trợ giúp của Hứa Hải Phong nên mới bước lên nhất phẩm đỉnh cấp, không như hai người kia là nhờ vào những cuộc chiến sinh tử mà ma luyện ra căn cơ thật sự.

Nhưng việc này dù có người biết, nhưng cũng không ai để lộ ra, cho nên vô luận là Lưu Tuấn Thư hay Lý Quan Anh, kỳ thật đều có chút bội phục hắn.

Lý Quan Anh liếc mắt hỏi Lâm Gia Huy, đêm khuya Hứa Hải Phong triệu kiến, đến tột cùng là có chuyện quan trọng gì.

Nếu đổi lại là trước kia, hẳn tuyệt đối không có cử động này, nhưng ba người họ lúc này tuy không nói thân như huynh đệ, nhưng cũng giao tâm lẫn nhau, cho nên lúc này trong lòng nghi ngờ, liền trực tiếp hỏi ra.

Lâm Gia Huy bắt đầu dĩ nhún vai, cười khổ lắc đầu.

Hắn cũng không phải con trùng trong bụng Hứa Hải Phong, trời mới biết hắn đang muốn làm cái quỷ gì.

“Quan Anh.”

“Tại...”

“Hung Nô nhân thất bại.”

Lý Quan Anh sửng sốt, việc rõ ràng như vậy cần gì nói nhiều lời, nhưng trong miệng hắn vẫn lên tiếng nói: “Đúng vậy.”

“Vậy chúng ta hẳn nên làm thế nào?”

“Thừa thắng truy kích, đưa bọn họ một lưới bắt hết.” Lý Quan Anh như đinh chém sắt nói. Trong tim hắn tràn ngập hận ý thật sâu đối với Hung Nô nhân, đó là một loại dấu vết trọn đời không cách nào ma diệt.

Hứa Hải Phong không nói gì, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Lưu Tuấn Thư.

Thần sắc Lưu Tuấn Thư có chút mất tự nhiên, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Thừa thắng truy kích đó là chuyện đương nhiên, chỉ là...” Ánh mắt của hắn vừa chuyển trên người Lý Quan Anh, nói: “Chỉ là nếu không nắm chắc được mười phần diệt sạch, thì không nên coi thường vọng động mới tốt.”

“Vì sao?” Lý Quan Anh kinh ngạc hỏi.

Bọn họ mạc nghịch tương giao, biết rõ lòng oán hận của nhau đối với Hung Nô nhân, Lưu Tuấn Thư cũng không kém hơn mình, vì thế cảm thấy khó hiểu.

“Thời gian...”

Lâm Gia Huy ở một bên nói.

“Ân? Cái gì?” Đối với hai từ này, Lý Quan Anh cũng nghi hoặc khó hiểu.

“Không sai, là thời gian. Thời gian của chúng ta không nhiều lắm.” Lưu Tuấn Thư gật đầu, đưa tay chỉ về hướng tây.

“Ai...” Lý Quan Anh trầm tư chốc lát, rốt cục đành thở dài một hơi. Mặc dù tràn đầy không tình nguyện, nhưng cũng không còn kiên trì quan điểm chính mình.

Thời gian, trước mắt thứ Hứa Hải Phong thiếu thốn nhất chính là thời gian.

Mặc dù tại Thái Nguyên, người Hán lấy được một hồi đại thắng chưa từng có trước đó.

Nhưng đối thủ của Hứa Hải Phong cũng không chỉ có một mình Hung Nô nhân.

Tại Ngọa Long thành, còn có một thứ khổng lồ không kém hơn Hung Nô nhân, chính đang ở đó như hổ rình mồi, nghĩ muốn đem Trung Nguyên lãnh thổ thu vào trong túi.

Khải Tát nhân, thủy chung vẫn là đại địch không thể tránh né của Hứa Hải Phong.

Công vụ cấp bách, chính là nhanh chóng thu phục giang sơn bị mất, lại phải tiếp tục tranh thủ thời gian, chạy về tăng viện cho Ngọa Long thành.

Đối với điểm này, mấy vị đại tướng ở đây đều biết rõ ràng. Cho nên dù Lý Quan Anh có hận Hung Nô nhân tới tận xương, nhưng cũng không dám có hành vi quá khích.

Ranh giới của Đại Hán bởi vì Thương Lang quân đoàn nên đã thất thủ qua một lần, nếu lại bởi vì Lý Quan Anh hấn, khiến cho Ngọa Long thành thất thủ, ranh giới Đại Hán lại tiếp tục nguy cơ, vậy Thương Lang quân đoàn sẽ trọn đời nhục nhã, không còn ngày xuất đầu.

Kỳ thật với trí tuệ kiến thức của Lý Quan Anh, nếu không phải chỉ một lòng muốn báo thù, làm cho suy nghĩ bị cản trở, lại làm sao cần tới Lưu Tuấn Thư nhắc nhở mới nghĩ ra.

“Tuấn Thư, Nam Nghi Liêu bọn họ đâu?”

“Thuộc hạ đã an bày thỏa đáng, bọn họ đi đường bộ gần nhất, tuyệt đối có thể trở lại thảo nguyên trước khi tàn binh của Mạo Đốn về tới.”

“Người xem người này như thế nào?”

“Người này tu dưỡng sâu, cực kỳ khả quan, dã tâm...cũng đủ lớn.” Lưu Tuấn Thư trình trọng nói.

“Người cho rằng hấn có thể thành công sao?”

Lưu Tuấn Thư trầm tư một thoáng, rốt cục nói: “Nếu được chủ công toàn lực giúp đỡ, có lẽ có thể thắng Hung Nô.”

“Thắng Hung Nô? Hắc hắc...Nếu thật có ngày đó, người cho rằng với dã tâm của hấn còn ngoan ngoãn hay không?”

“Không có.” Lưu Tuấn Thư khẳng định nói: “Nếu ngày đó thật sự tới, địch nhân của chúng ta chính là Đế tộc.”

“Ai...” Hứa Hải Phong thở dài thật sâu, Lưu Tuấn Thư không hổ là họ Lưu, đối với chính trị có một loại tự giác nhạy cảm, có lẽ biểu hiện trên chiến trường hấn còn kém Lý Quan Anh, nhưng nếu bàn về ánh mắt, cũng tuyệt nhìn xa hơn nhiều.

“Đổi lại là người, người sẽ làm ra lựa chọn thế nào?” Hứa Hải Phong tiếp tục hỏi.

Lưu Tuấn Thư trầm mặc, thật lâu không nói.

Hứa Hải Phong cũng không thúc giục, tùy ý cho hấn tự suy nghĩ.

Qua hồi lâu, Lưu Tuấn Thư rốt cục nói: “Chủ công, ý tứ của ngài là...”

Lý Quan Anh ở bên cạnh nghe được có chút hiểu ra, há mồm muốn nói, nhưng rốt cục cũng không nói ra lời.

Lâm Gia Huy cũng dùng toàn bộ tinh thần chăm chú nghe bọn họ nói chuyện, không dám có chút phân tâm.

Trong ba người bọn họ, chỉ có trí thức chính trị của Lâm Gia Huy là ngắn nhất.

Hấn vốn chỉ là một hán tử giang hồ, dù rất có tâm cơ, nhưng đối với những chuyện này đúng là ngây thơ không biết.

Người đều có dã tâm. Hấn cũng có. Nhưng hấn càng thêm rõ ràng, nếu muốn đặt chân lên địa vị càng cao, đạt được quyền lực càng lớn hơn nữa, kỳ ngộ dĩ nhiên trọng yếu, nhưng bản lãnh tự thân cũng không thể thiếu thốn.

Lúc này, hấn giống như một khối bọt biển, đang nỗ lực hút lấy tri thức, không ngừng bổ sung cho chính mình.

“ Hung Nô nhân nhất định phải diệt tuyệt, nhưng...” Hứa Hải Phong nghiêm nét mặt nói: “ Ta cũng không muốn dưỡng hổ làm hoạn, trên thảo nguyên, tuyệt đối không thể xuất hiện thêm một Hung Nô thứ hai.”

Hắn ngừng lại, ánh mắt xẹt qua trên mặt ba người, trọng trọng nói: “ Thảo nguyên...sẽ là nơi người Hán chúng ta nuôi dưỡng vật mà thôi.”

Hắn đi tới chiếc bàn duy nhất trong doanh trướng, lấy trang giấy, múa bút, chỉ một lần là xong.

“ Hầu Hải...”

Tựa hồ một trận gió nhẹ thổi qua, cửa trướng thoáng nhoáng lên, một thân ảnh theo tiếng gọi của Hứa Hải Phong như quỷ mị xuất hiện trong trướng.

“ Đến doanh trướng Hung Nô nhân, đem phong thư này giao cho Mạo Đôn.”

Âm thầm, Hầu Hải lại biến mất bên trong trướng. Mặc cho ba người Lý Quan Anh làm sao chú ý, cũng chẳng qua nhìn thấy được một đạo tàn ảnh mà thôi.

Kinh công của Hầu Hải kinh thế hãi tục, cho dù gặp qua nhiều lần, nhưng bọn hắn vẫn cảm thấy run sợ trong lòng.

“ Tuần Thư, người đi trước một bước, dọc đường chuẩn bị lương thảo, cung cấp cho Hung Nô nhân, để cho bọn họ bình an trở về thảo nguyên, nhớ kỹ, số lượng lương thảo phải khổng chế, không thể quá ít, cũng không thể quá nhiều, không thể để cho bọn họ bởi vì chết đói mà như chó nhảy đầu tường, cũng không thể cho ăn no rồi quá dư thừa tinh lực.”

Hứa Hải Phong nhân nhạ nói, phảng phất trong miệng hắn đang nói không phải về mấy vạn nhân mã, mà là một chút vật nuôi trong nhà: “ Muốn cho bọn họ nửa chết nửa sống, nhưng lại không thể hoàn toàn mất đi lực chiến đấu.”

“ Dạ...” Lưu Tuần Thư do dự một chút, chuyện này cũng không dễ xử lý, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, dò hỏi: “ Nếu Hung Nô nhân không chịu rời đi?”

“ Ta tự có biện pháp, người cứ yên tâm đi thôi.” Trong thanh âm của Hứa Hải Phong tràn ngập sự tự tin cường đại, Lưu Tuần Thư thân bất do kỷ gật đầu, không hỏi thêm.

“ Quan Anh, có phải người có bất mãn đối với quyết định của ta?” Hứa Hải Phong đột nhiên quay đầu nói với Lý Quan Anh.

Lý Quan Anh khom lưng vái chào, nói: “ Thuộc hạ không dám.”

“ Là không dám sao?” Hứa Hải Phong mỉm cười.

Không biết vì sao, trong lòng Lý Quan Anh phát lạnh, nhất thời không biết làm sao trả lời.

“ Quan Anh, chuyện ta đã từng đáp ứng người, liên nhất định sẽ làm được.” Hứa Hải Phong ôn nhu trấn an.

“ Dạ...” Lý Quan Anh vội vàng đáp, lòng bàn tay hắn trong thoáng chốc đã tuôn đầy mồ hôi lạnh.

“ Sau khi trở lại kinh sư, người lập tức chiêu binh mãi mã, luyện ra một chi Thương Lang quân đoàn mới cho ta. Khi người luyện binh hữu thành, ngày đó là lúc chúng ta bắc phạt.”

Hứa Hải Phong nhẹ nhàng rời đi, nhưng thanh âm của hắn vẫn quanh quẩn trong trướng.

Ba người trong trướng nhìn nhau, trong lòng đều có dăm chiêu.

Biểu hiện hôm nay của Hứa Hải Phong, khác hẳn trong dĩ vãng.

Loáng thoáng, ở trên người của hắn, đã nhìn thấy cái bóng của Tương Khổng Minh Tương đại quân sư âm trầm đa trí, tính không bỏ sót.

Vào giờ khắc này, hai người họ phảng phất như trộn vào một chỗ, cũng khó phân lẫn nhau.

Đây mới chính là bản tính của hắn, sau khi rời khỏi Tương Khổng Minh, mới từ từ ra hay sao?

Trong lòng ba người họ suy nghĩ thật nhanh, chỉ là không hện mà cùng cảm thấy một tia hàn khí sâm nghiêm khó có thể hình dung.

Không ai biết, ở bên ngoài doanh trướng, Hứa Hải Phong đang nhìn trời thở dài.

“Tương đại quân sư a Tương đại quân sư, đây lẽ ra là nhiệm vụ của ngươi, lại buộc ta đi làm. Tân tân khổ khổ tạo ra hình tượng anh hùng, ở trong lòng ba người họ chỉ sợ là hoàn toàn sụp đổ.”

349. Chương 351: Bồ Thí.

Rất nhiều quân sĩ chỉ lấy trời làm mền, lấy đất làm giường, thời gian vừa đến, liền ngay dưới trời đêm lăn ra ngủ, ngày thứ hai lại tiếp tục xuất phát.

Rất nhiều Hung Nô nhân do thương thế quá nặng, ngày kế tiếp cũng không còn đứng dậy.

Sĩ khí của bọn họ đã hàng thấp đến băng điểm.

Nhưng cho dù đã lạc phách đến hiện tại, cũng không có người nào làm đào binh, đại kỳ Kim Lang quân tuy đã ngã, nhưng Mạo Đốn vẫn còn, vương của bọn họ còn đang ở chung một chỗ cùng họ.

Giữa đại doanh, Mạo Đốn, Cáp Mật Thứ đang đứng đối diện, bọn họ ngẩng đầu nhìn trời, phương xa mây đen rậm rạp.

“Trời thay đổi sao?” Cáp Mật Thứ lẩm bẩm.

“Chẳng lẽ thật sự là ý trời?” Bề ngoài của Mạo Đốn phẳng phất chỉ trong mấy ngày đã già nua hơn mười tuổi.

Cuộc chiến Thái Nguyên, chẳng những là cuộc chiến mấu chốt làm cho Hung Nô nhân từ thịnh chuyển suy, mà cả ấu tử Khảm Cát mà hần thương yêu nhất cũng bị mất mạng.

Tuy con hần hi sinh tráng liệt, nhưng chỉ trong một ngày, âm dương xa cách, ngoại trừ sau khi hần bỏ mình, mới có khả năng gặp lại.

Bởi vì là chạt vật chạy trốn, cho nên vật tư bọn họ mang theo không được đầy đủ, có thể nói là kém khá xa.

Nếu lúc này ông trời buông xuống trận mưa to, đối với những bọn lính nằm ngoài trời mà nói, tuyệt đối là một tai nạn có tính hủy diệt.

Ánh mắt Thác Hà Đế cùng Lợi Trí cơ hồ đồng thời chớp động, bọn họ cùng quát: “Cẩn thận.”

Hai đại tông sư đồng thời xuất thủ, hướng một phương hướng đánh ra một chưởng.

Nhưng một thân ảnh mờ mịt đã đi xa, tốc độ kia so với chưởng lực của bọn họ còn mau lẹ hơn ba phần.

“Hầu Hải.”

Bọn họ nhìn nhau. Vốn không cần hỏi, có được tốc độ như thế, trong thiên hạ chỉ có một người.

Cáp Mật Thứ ngồi xổm xuống, nhặt lên một phong thư dưới chân Mạo Đốn.

Mở ra vừa nhìn, sắc mặt của hần chợt kinh ngạc.

“Làm sao vậy?”

“Hứa Hải Phong hện riêng chúng ta gặp gỡ.”

“Gặp gỡ?” Hung quang trong mắt Mạo Đốn chợt lóe.

Đối với Hứa Hải Phong đột nhiên xuất hiện nơi chiến trường Thái Nguyên, đem cục diện hoàn hảo của mình toàn bộ kết thúc, hần có thể nói là hận đến tận xương.

“Khái khái...” Cáp Mật Thứ đột nhiên ho khan một tiếng.

Mạo Đốn buồn bã thở dài, buông tha ý nghĩ muốn thừa cơ hội này, đem hần chém giết.

Hứa Hải Phong tại cuộc chiến Thái Nguyên biểu hiện vô cùng chói mắt, không ngờ lấy lực một người, đánh bại hai vị cao thủ cấp tông sư.

Dù là từ cổ chí kim, có được chiến tích như thế, chỉ sợ cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nghĩ muốn ám sát hắn, cho dù là hai vị tông sư chịu buông thân phận, chỉ sợ hi vọng thành công cũng cực kỳ mong manh. Huống chi, nếu hắn đã chủ động mời, lại làm sao không làm ra sự chuẩn bị vẹn toàn.

Mãnh tướng dưới trướng hắn như mây, cho dù kỳ nhân dị sĩ so được với tông sư, cũng không ít hơn một hai người.

Hắn không đến ám toán người khác, đã là tổ tiên tích đức, nghĩ muốn ám sát hắn, quả thực chính là chuyện hoang đường.

“Hắn muốn làm gì?” Mạo Đồn cảm hận hỏi.

“Không biết. Trong thư viết, chỉ cần chúng ta có thể đáp ứng điều kiện của hắn, liền cung cấp đầy đủ lương thảo vật tư cho chúng ta. Để cho chúng ta bình an trở về thảo nguyên.” Cáp Mật Thứ lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Về mặt Mạo Đồn không thể tưởng tượng, hắn cười nhạo nói: “Lời nói vô căn cứ, người tin tưởng sao?”

“Không biết, nhưng ta rõ ràng một đạo lý.” Cáp Mật Thứ chỉ vào đại quân lộ vẻ uể oải khắp nơi, nói: “Chúng ta cũng không còn đường lựa chọn.”

&&&&

Nơi giao giới giữa hai quân đội, một tòa lương đình thấp bé tàn phá không chịu nổi, Hứa Hải Phong đang chấp tay mà đứng.

Đột nhiên trên mặt của hắn lộ vẻ tươi cười, nhẹ giọng nói: “Gia Huy, người nhớ kỹ, nếu trong tay của người nắm tử huyệt của địch nhân, vậy phải tận dụng lợi dụng, tận lực tranh thủ ích lợi lớn nhất.”

“Dạ...” Lâm Gia Huy cái hiểu cái không gật đầu.

Hứa Hải Phong chỉ vào phía trước, cười nói: “Đây đã bị gia hỏa Tương Khổng Minh nói qua, chẳng qua thật sự là có chút đạo lý. Người xem...Hung Nô nhân đến.”

Hơn mười khoái kỵ hướng nơi này phóng đến, bọn họ cưỡi ngựa hoàn mỹ, mã thất cũng là lương câu trong ngàn dặm.

Nên chỉ chớp lát, liền đã đến nơi.

“Mạo Đồn Đan Vu, đã lâu không gặp...” Hứa Hải Phong chấp tay, trong lòng nảy lên một trận cảm giác kỳ diệu.

Bọn họ lần đầu gặp gỡ, chính mình chẳng qua chỉ là một sứ thần nho nhỏ của Đại Hán mà thôi, Mạo Đồn còn là một bá chủ ít có trong thiên hạ.

Nhưng hai năm sau, lại gặp lại, thân phận địa vị của bọn họ đã xảy ra chuyển biến ngút trời.

Mạo Đồn không ngờ đã thành bại tướng dưới tay mình, mà thân phận địa vị của mình cũng không chút nào kém cõi so với hắn.

Mạo Đồn vẻ mặt lạnh lùng, miễn cưỡng chấp tay nói: “Hứa tướng quân.”

Dù sao hắn cũng là một đời bá chủ, tuy trong lòng hận không được lột thịt lột da người trước mặt, nhưng mặt ngoài vẫn lãnh đạm, vẫn chưa từng biểu lộ ra hận ý cực đoan.

Ánh mắt Hứa Hải Phong dời xuống phía dưới, mỉm cười nói: “Thác Hà Đế tiền bối, Lợi Trí huynh, các người cũng tới.”

Hai vị tông sư hướng hắn gật đầu, cũng không hề nói chuyện. Nhưng trên sự thật thời khắc này trong lòng bọn họ cũng là kinh ngạc vạn phần.

Hôm nay gặp lại, lực lượng tinh thần của Hứa Hải Phong tuy vẫn rất cao, nhưng so sánh với ngày đó tràn ngập cả thiên địa, phẳng phất như không chỗ nào không có, sự chênh lệch bên trong không thể nói hết.

Cáp Mật Thứ âm thầm quan sát bốn phía, lấy ánh mắt của hắn tự nhiên có thể thấy được rốt cục có người mai phục xung quanh hay không.

Chỉ là quan sát hồi lâu, thủy chung không thu hoạch được gì.

Cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại trên người mấy người đứng sau lưng Hứa Hải Phong.

Đối với những người khác, Cáp Mật Thứ không quan tâm, có Thác Hà Đế cùng Lợi Trí ở đây, nếu không ổn cũng có thể toàn thân trở ra.

Chỉ là dưới trướng Hứa Hải Phong có hai nhân vật mà mọi người đều biết, chỉ cần có hai người này tồn tại, cho dù có hai đại tông sư ở đây, cũng chưa chắc có thể đảm bảo an toàn.

Triết Biệt, vị thần tiền thủ tiểu ngạo đương thời thiên hạ vô địch, cấp cho người ta lực uy hiếp to lớn, đó là tuyệt chưa từng có.

Hầu Hải, sau chiến dịch Thái Nguyên, người hiểu nội tình đều biết, chân chính ám sát Cổ Đạo Nhiêm, công thần lớn nhất khiến cho Trình gia thất bại không phải Lợi Trí, mà là vị thần bí nhân khinh thân công phu thiên hạ vô song.

Lực chú ý của Lợi Trí ít nhất có một nửa đã tập trung trên hai người này.

Đặc biệt là Hầu Hải, phương thức xuất hiện kỳ lạ trên chiến trường của hắn, làm Lợi Trí rất khiếp sợ. Nếu không phải được tận mắt nhìn thấy, hắn tuyệt đối không tin trên đời còn có việc quỷ dị như thế.

Cáp Mật Thứ nhanh chóng trao đổi ánh mắt với hai vị tông sư.

Nếu Hứa Hải Phong đem hai người này ẩn giấu, có lẽ còn có mưu đồ khác, nhưng nếu để cho bọn họ quang minh chính đại xuất hiện ở nơi này, đó chính là nói sẽ không ám toán.

“Hứa tướng quân, hôm nay ước hội, không biết có gì chỉ giáo?” Cáp Mật Thứ ôm quyền, dò hỏi.

Trong lời nói của hắn không chút khách khí, đối với vị tướng lĩnh người Hán khiến cho Hung Nô thảm bại này, hắn thật sự là khách khí không nổi.

“Quốc sư khách khí, chỉ giáo không dám nói, chỉ là Hứa mỗ có một chuyện, nghĩ muốn cùng quý tộc thương nghị.” Hứa Hải Phong thông dong nói.

“Hứa tướng quân thỉnh nói.”

“Đại quân các vị trở về phương bắc, có đi ngang qua kinh sư?”

Mạo Đốn nhướng mày, nói: “Đúng vậy.”

“Được. Vậy Hứa mỗ muốn làm giao dịch với các vị, còn thỉnh các vị đáp ứng.”

“Ngươi nói.”

“Kinh sư trọng địa, là niềm kiêu hãnh của người Hán, không thể sơ thất. Hứa mỗ muốn mời các vị hoàn bích quy Triệu (*), như thế cảm kích vô cùng.” Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói.

Đám người Mạo Đốn trao đổi ánh mắt, một kinh sư hoàn hảo không chút méo mó trả về.

Điều này đại biểu cái gì? Thu phục kinh sư, cũng là thu phục thổ địa mất đi, Hứa Hải Phong sẽ danh chính ngôn thuận đạt được vinh diệu sừng cao vô thượng nhất.

Dù là hậu nhân Lưu gia xuất hiện, cũng không cách nào xóa đi công tích chí cao vô thượng này.

Chỉ là một câu nói đó, ý đồ của Hứa Hải Phong đã thập phần rõ ràng, hắn liền muốn tự lập làm vua.

“Ha ha...Hứa tướng quân, ngươi nghĩ rằng chúng ta đáp ứng sao?” Mạo Đốn cười lạnh một tiếng, trong lòng hắn lập tức hạ quyết tâm, vô luận như thế nào, đều phải kiên trì tới kinh sư.

Chỉ cần vừa đến kinh sư, lập tức hạ lệnh đồ thành (giết sạch), sau đó một ngọn lửa đốt sạch hoàn toàn.

Nếu Hứa Hải Phong muốn được danh tiếng lưu danh bách thế, thái lắm, vậy để cho hắn lưng đeo vạn cổ xú danh đi.

“Đan Vu, bên người ngài là mấy vạn danh chiến sĩ đói khát, chẳng lẽ người không muốn lo lắng cho bọn họ một chút sao?” Hứa Hải Phong đối với biểu hiện của hắn không chút nào ngoài ý muốn, chỉ lạnh nhạt cười hỏi.

Nhìn bộ dáng như đã tính trước của hắn, dù là Cáp Mật Thứ cũng có chút bất mãn: “Ta tin tưởng chiến sĩ chúng ta, bọn họ có thể kiên trì đến kinh sư.”

Hắn khác với Mạo Đốn, biết chuyện có nặng nhẹ nhanh chậm, thật cũng không chủ tâm cương cứng với Hứa Hải Phong. Hắn làm như vậy, chỉ là nghĩ muốn vì tộc nhân của mình đổi lấy ích lợi lớn nhất mà thôi.

Trên mặt Hứa Hải Phong lộ ra một tia cười khinh thường, hắn phảng phất như nắm bắt ra điều kiện của mình: “Chuyến này đi thảo nguyên, dọc đường ta sẽ chuẩn bị lương thảo, lều trại cùng được phẩm cho các người. Chỉ cần các người tiết kiệm một chút, cam đoan không chết đói.”

Dừng lại một chút, khoe miệng hắn chậm rãi nhếch lên, đó là thái độ cực kỳ coi rẻ, giống như vị tướng quân chiến thắng đối đãi với tù binh bổ thí: “Tối kinh sư, các người cũng không cần tiến vào, trực tiếp nhiều thành mà qua, chạy về đại thảo nguyên.”

Thái độ của hắn khơi dậy sự bất mãn mãnh liệt của Hung Nô nhân, Mạo Đốn cười to mấy tiếng, hàm chứa một cổ vị đạo thâm thiết nói không nên lời: “Hay cho một Hứa đại tướng quân, chúng ta đi...”

Hắn xoay đầu ngựa, liền muốn giơ roi giục ngựa mà đi.

Ở phía sau hắn, kể cả đám người Thác Hà Đế đều làm ra lựa chọn giống nhau.

Thái độ như vậy, không nói cũng được.

Ngạo khí cùng tự tôn của Hung Nô nhân, quyết không cho người khinh nhờn, cho dù là Hứa Hải Phong cũng không được.

Hung Nô nhân có thể quang vinh chết trận, nhưng tuyệt đối không thể hèn nhát còn sống.

“Đã quên nói cho Đan Vu một tin tức, bốn tộc liên quân của Nam Nghi Liêu đã tới biên cảnh thảo nguyên, rất nhanh có thể phản hồi trong tộc.”

Nhẹ nhàng, thanh âm nhàn nhạt từ phía sau bọn họ vang lên.

Một roi của Mạo Đốn giơ cao trên không trung, vô luận như thế nào cũng không thể quất xuống nổi nữa. (* Hoàn Bích Quy Triệu = Năm 283 trước công nguyên, Triệu Huệ Văn Vương có được một hòn ngọc bích tinh khiết đẹp vô giá, gọi là Hòa Thị Bích, nhà vua nâng niu không muốn rời tay. Tần Chiêu Tương Vương được biết tin này rất thèm thuồng, liền cử sứ giả đến nói với Triệu Huệ Văn Vương rằng, nước Tần muốn đem 15 ngôi thành trì đổi lấy hòn ngọc bích thiên hạ có một không hai này. Triệu Huệ Văn Vương cảm thấy rất khó xử, bởi Tần là một nước láng giềng hồ lang không thủ tín, nếu đem ngọc sang thì mình khó có ngày trở về, nếu không đem sang thì lại sợ vua Tần tức giận, nhà vua bèn triệu tập các đại thần lại thương nghị, các đại thần bàn luận đã nửa ngày mà vẫn không tìm được cách nào hơn, bấy giờ có một hoạn quan tên là Mậu Hiền tiến cử với nhà vua rằng: “Nhà hạ nhân có một môn khách tên là Lạn Tương Như, người này rất bạo gan và có học thức, trí dũng song toàn, có thể cử đi sứ nước Tần”. Tức thì nhà vua triệu Lạn Tương Như vào cung, quả nhiên thấy chàng là người rất có khoa nói và rất có kiến thức, bèn cử chàng đem theo ngọc bích sang nước Tần.

Tần Chiêu Tương Vương được tin vô cùng mừng rỡ, vội triệu quần thần tiếp kiến Lạn Tương Như. Lạn Tương Như cung kính đem ngọc bích dâng lên, nhà vua cầm xem khen ngợi không ngớt, mãi sau mới truyền cho các đại thần và cung nữ xem, mà không hề nhắc gì tới việc đổi thành trì. Lạn Tương Như đã nhìn thấu ý định của vua Tần, liền vội vàng bước tới nói rằng: “Viên ngọc bích này tuy quý hiếm thật, nhưng có một vết nứt rất khó nhận ra, hãy để tôi chỉ cho đại vương xem”.

Vua Tần tin là thực liền đưa sang, thì thấy Lạn Tương Như ôm lấy ngọc bích vội lùi lại mấy bước, đến gần bên một cột trụ tức giận nói: “Đại vương hứa đổi 15 ngôi thành trì lấy ngọc bích, vua Triệu chúng tôi rất tán thành mới cử tôi đem ngọc sang đây, nhưng tôi thấy đại vương chẳng có thành tâm chút nào. Nay ngọc

đang trong tay tôi, nếu mà đại vương bức ép thì đầu tôi sẽ cùng ngọc bích đâm vào chiếc cột này cho tan tành ra, đại vương đừng hòng mà lấy được”. Lạn Tương Như vừa nói vừa sấn đến bên cột. Vua Tần thấy vậy liền vội vàng gọi người đem bản đồ ra, khoanh rõ vị trí của 15 ngôi thành trì. Lạn Tương Như thấy rất khó mà đảm bảo liền nói rằng: “Trước khi cử tôi đem ngọc sang đây, vua Triệu đã ăn chay trong 5 ngày rồi mới tổ chức nghi lễ rất long trọng, nay nếu đại vương có thành ý, thì cũng nên ăn chay trong 5 ngày, bây giờ tôi mới dâng ngọc bích cho đại vương”. Tần Chiêu Tương Vương đành phải nhận lời, rồi đưa Lạn Tương Như ra nghỉ ở nhà khách. Lạn Tương Như vừa về đến nhà khách, liền cử một tên tùy tùng cải trang rồi đem ngọc bích theo đường tắt trở về nước Triệu.

Năm hôm sau, vua Tần quả nhiên tổ chức nghi lễ đón nhận ngọc bích, nhưng chỉ thấy Lạn Tương Như đi tay không thông thả bước vào điện nói rằng: “Quý quốc kể từ thời Mục Công đến nay đã trải qua hơn 20 vị hoàng đế, mà chưa hề có vị vua nào thủ tìn cả. Tôi sợ bị mắc lừa thì thực là có lỗi với vua Triệu, nên đã cử người đem ngọc về nước rồi, vậy mong đại vương hãy trị tội tôi”. Vua Tần nghe vậy tức giận quát rằng: “Đây rõ ràng là người riêu cợt ta”, rồi ra lệnh trói lại. Lạn Tương Như vẫn thản nhiên nói rằng: “Đại vương chớ nên tức giận, xét vì hiện nay Tần mạnh Triệu yếu, nếu đại vương muốn lấy ngọc bích, thì hãy cắt 15 ngôi thành trì cho nước Triệu trước, rồi cử người theo tôi sang nước Triệu nhận ngọc. Triệu đã được 15 ngôi thành trì thì đâu còn dám không đưa ngọc cho nước Tần?”. Vua Tần thấy Lạn Tương Như cứ thao thao bất tuyệt cũng không tiện cắt ngang, liền cho Lạn Tương Như về nước. Kỳ thực Vua Tần cũng không có ý trao đổi thành trì, nên trò đổi chác giữa hai nước cũng bỏ đó không nhắc tới nữa..

Nhưng dù sao việc Hoàn bích quy Triệu vẫn khiến Tần Chiêu Tương Vương canh cánh bên lòng, rồi quyết ý đã thua keo này lại bày keo khác. Năm 279 trước công nguyên, vua Tần cử sứ giả đến mời Triệu Huệ Văn Vương sang gặp mặt ở Miễn Trì, Vua Triệu hiểu rõ bụng dạ của vua Tần nên không dám nhận lời. Nhưng Lạn Tương Như bấy giờ đã là đại phu thì khuyên nên đi, để khỏi nước Tần coi khinh nước Triệu, rồi còn tỏ ý sẽ tháp tùng nhà vua sang nước Tần, đồng thời mời đại tướng Liêm Pha dẫn quân trấn giữ ở biên giới để đề phòng bất trắc. Tại cuộc tương hội này, Lạn Tương Như đã phát huy tài ăn nói của mình, khiến vua Triệu được mở mày mở mặt, bởi vua Tần không kiếm được cơ gì bắt nạt mình, Tần Chiêu Tương Vương vốn muốn nhân khi Triệu Huệ Văn Vương đi vắng thì khởi binh tiến đánh nước Triệu, nhưng khi được mật báo là đại tướng Liêm Pha đã trấn giữ ở biên giới, nên âm mưu này lại bị thất bại.

Triệu Huệ Văn Vương về nước liền phong Lạn Tương Như làm thượng khanh, tước vị còn cao hơn đại tướng Liêm Pha, nên giữa hai người về sau mới xảy ra chuyện “Phụ kinh thỉnh tội”, như đã giới thiệu trong “Truyện thành ngữ TQ”)

350. Chương 352: Thu Phục.

Lúc này, vô số dân chúng tự động đi ra đầu đường, không người nào sai khiến, không người nào dẫn đầu.

Bọn họ hội tụ tại cửa thành nam, cùng đợi một người đến.

Từ năm ngày trước, bộ đội trú thủ của Hung Nô nhân đã toàn bộ rút lui không còn một móng. Dân chúng nơi này đã nhìn thấy được hi vọng.

Cho đến hôm nay Trần Ấu Côn đại bộ khoái phụ trách trị an trong thành đã dán lên thông cáo toàn thành.

Thái Nguyên đại thắng, Hắc Kỳ quân đại thống lĩnh Hứa Hải Phong tự mình dẫn theo trăm vạn đại quân đem Hung Nô nhân đánh cho tan tác, rút cục phải hạ xuống hiệp nghị, đào vong về thảo nguyên.

Tin tức kia như cơn gió thổi mạnh qua khắp kinh sư, toàn bộ dân chúng đều mừng rỡ như điên.

Toàn thành lập tức lâm vào một biển sung sướng khắp nơi.

Bọn họ đối với tin tức kia tin tưởng không chút nghi ngờ.

Hứa Hải Phong vốn là một nhân vật truyền kỳ, ở trên người của hắn vô luận là xảy ra chuyện gì, cũng không thấy kỳ lạ.

Về phần những người có kiến thức, tuy đối với tin tức kia ôm thái độ hoài nghi, nhưng trong tiếng nghi vấn, ngoại trừ đôi lấy sự trách mắng vô số, cũng chẳng còn hiệu quả nào khác.

Hôm nay, chính là lúc Hứa đại tướng quân suất lĩnh một bộ phận quan binh hồi kinh, đại sự như vậy làm sao không làm cho toàn thành oanh động.

Hai năm, hai năm qua, bộ đội mang theo quân kỳ Đại Hán đầu tiên lại bước trở về kinh sư.

“ Trăm vạn đại quân?” Đại Hán khi nào có tới trăm vạn đại quân?” Thanh âm kinh ngạc của Hứa Hải Phong vang lên trên lưng ngựa.

Lưu Tuấn Thư cùng Lý Quan Anh đồng thời khẽ động khóe miệng một chút, quay đầu đi, ra vẻ không nghe thấy.

Thần sắc Lưu Gia Huy có chút xấu hổ cười nói: “ Đây là phiên bản truyền miệng của dân chúng trong thành, thuộc hạ cũng chỉ là nói thật thôi.”

Từ sau khi Tương Khổng Minh đem hai từ phiên bản truyền lưu vào Đại Hán, tần suất sử dụng liền ngày càng gia tăng.

“ Bất kể, vào thành đi.” Hứa Hải Phong lắc đầu, phân phó.

Ba viên tướng lãnh đều ứng tiếng, đều tự đi an bày.

Trên bình nguyên vang lên tiếng vó ngựa chồm tề. Thương Lang quân đoàn đại kỳ từng đứng vững không ngã trong đêm quyết chiến tại kinh sư lại cao cao tung bay trong tầm mắt của mọi người.

“ Nga...”

Thanh âm đình tai nhức óc biểu đạt tiếng hoan hô vui mừng phát ra từ phế phủ của vô số dân chúng.

Tuy Hung Nô nhân đúng là từ sự trú đóng của Thương Lang quân đoàn mà xuyên qua tràn vào Đại Hán, khiến cho kinh sư thất thủ.

Nhưng vô luận là Lý Bác Hồ, hay Lý Quan Anh, đều đã dùng chính hành động thực tế của mình rửa sạch sự sỉ nhục từng có của Thương Lang quân đoàn.

Dân chúng dưới sự đẩy dờ của vệ binh môn trong thành tránh ra một con đường lớn, tùy ý cho đám người của Lý Quan Anh từ cửa nam tiến thẳng vào.

“ Nga...”

Tiếng hoan hô chợt cao vút, cơ hồ toàn thành đều có thể nghe thấy.

“ Hắc Kỳ quân...”

Không biết ai là người thứ nhất kêu lên, lập tức, tiếng gầm rú thành nhịp vang vọng khắp thiên địa từ cửa nam trong lẫn ngoài thành.

“ Hứa đại tướng quân tới...”

Phảng phất như trong liệt hỏa đổ thêm dầu lửa, trong một tiếng rống kia, đã rót vào lực lượng mới.

Dù cả đại địa cũng tựa hồ bị tâm tình cuồng nhiệt này chấn động. Phảng phất như đang chậm rãi chấn động, làm cho thân thể người ta lung lay muốn ngã.

Gần, ngay trước mặt họ. Là một quân đoàn cả người phủ kín cương giáp màu đen sẫm nghiêm.

Người mang thiết giáp, ngựa phủ cương giáp.

Tuy chỉ là hơn hai ngàn người, người của bọn họ thậm chí còn không bằng một phần mười của Thương Lang quân đoàn đi phía trước.

Nhưng chỉ là chi đội ngũ này, quân đội thiết huyết chỉ gần ba ngàn người này, lại tản ra một cỗ khí phách mãnh liệt ừn ừ kéo đến, khiến cho người khác không rét mà run.

Chính là bọn họ, ở trong cuộc chiến Thái Nguyên, lập được uy danh hiển hách, ngạnh sanh từ trong tay Hung Nô nhân đem danh hào thiên hạ đệ nhất quân đoạt tới.

Từ nay về sau, danh vang thiên hạ, được xưng vô địch, không còn là Kim Lang quân của Hung Nô nhân, mà là Đại Hán Hắc Kỳ quân.

Chỉ cần nghĩ đến đây, người Hán bị Hung Nô nhân áp chế suốt mấy trăm năm đã không ai không sôi trào nhiệt huyết.

Trước mặt chi đội ngũ này, là một vị nam tử tuổi trẻ áo trắng phiêu phù, lẫn vào trong vô số hắc giáp, có vẻ vô cùng chói mắt.

Hắn vươn tay, ở giữa không trung gắt gao nắm chặt lại.

Lại là tiếng hoan hô kinh thiên động địa giống như trời long đất lở vang vọng thiên địa.

&&&&

Tại vài dặm ngoài kinh sư, Lưu Tuấn Thư nghe tiếng hoan hô vang từ phương xa đến, trong lòng tình cảm phức tạp, khó thể đè nén chính mình.

Vinh diệu này vốn là của Lưu gia, nhưng hiện tại hắn nhìn mấy vạn binh sĩ của Hoàng Long quân đoàn, không khỏi nổi lên cảm giác thổ chết thì cáo khóc.

Mục đích mà Hứa Hải Phong cố ý đem Hoàng Long quân đoàn lưu lại, hắn biết rõ ràng, tuyệt đối không phải là vì đi đường mệt nhọc, lại càng không phải lo lắng Hung Nô nhân quay lại, đánh một cú hồi mã thương gì đó.

Mà là hắn không muốn cho chi bộ đội đại biểu cho Lưu gia này, đến chia sẻ thành quả thắng lợi của hắn.

Lưu gia, thật sự đã không được sao?

Ánh mắt Lưu Tuấn Thư nhìn về phía nam phương, trong mắt dâng lên một trận mê mang.

&&&&

Cưỡi Ô Vân, đi vào cổng thành, cổng thành cao lớn lại rất ấm áp, gió mát thổi qua, thấm vào tâm phách, dưới chân trải gạch, thật lớn mà bóng loáng, đại khái do nhiều chiến mã cùng người đi lại nhiều năm, nên trên mặt đá có không ít hằn hố.

Hứa Hải Phong đầy mặt mỉm cười, nhìn Trần Ấu Côn từ phía trước chạy tới, hai tay trình lên danh sách bốn thành.

Vươn tay, liền ngay lúc hai tay của Hứa Hải Phong tiếp xúc với danh sách, hắn đã lấy thực lực của chính mình tuyên bố.

Kinh sư, là của ta.

Hoàng cung tuy đã bị Hán Hiến đế hỏa thiêu sạch sẽ, không còn nửa điểm tàn tro.

Nhưng Hung Nô nhân cũng đã tiến hành tu sửa một phen.

Tuy xa không thể so sánh với hoàng cung trước kia, nhưng kích thước to lớn, đã là một trong những đại kiến trúc của Hung Nô nhân lịch đại có thể làm ra đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng lúc này, cũng tiện nghi cho Hứa Hải Phong.

Hắn một mình một người đi tới đại điện trống trơn.

Chiếc ngai vàng mới tinh vẫn đang diêu vũ dương oai đặt ngang trung ương đại điện, phảng phất như uy nghiêm để vương lòng lấy một đời.

Gương mặt uy nghiêm, phát bố ra hiệu lệnh khiến cho thần châu đại địa run rẩy không thôi.

Sau một lúc lâu, Lý Quan Anh vội vã đi tới bên người hắn, thi lễ nói: “ Chủ công, quân đội đã an bài xong. Ngài có muốn tiếp kiến bách quan trong thành.”

“ Ân, Quan Anh, đêm nay qua đi, liền phải cực nhọc cho người cùng Tuấn Thư.”

Lý Quan Anh ngăn ra, hỏi: “ Chủ công, ngài nói gì?”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Hôm nay sau khi trấn an xong những quan viên chủ yếu nhất, ta phải dẫn Hắc Kỳ quân ra đi, trước khi ta trở về, kinh sư giao cho các người quản lý.”

“ Chủ công, ngài muốn đi đâu?” Lý Quan Anh thuận miệng dò hỏi.

Chẳng qua sau đó hắn liền phát giác giọng nói của mình không đúng, trên đời lại có vị thuộc hạ nào đi dò hỏi hành tung của chủ công mình.

Cũng may Hứa Hải Phong hiểu rõ tính tình hắn, cũng không trách, chỉ chậm rãi học ra ba chữ: “ Ngọa...Long...thành...”

&&&&

Rời xa kinh sư hơn mười dặm, Mạo Đồn quay đầu nhìn lại, ánh mắt hàm chứa thật nhiều.

Từ cầu kết Trình gia, đánh bất ngờ Thương Lang quân đoàn, công phá kinh sư Đại Hán. Sau đó, đánh hạ đại doanh phương bắc được xưng trợn đời không ngã, trước những việc này, Hung Nô vẫn luôn thuận gió xuôi nước.

Nhưng cuộc chiến Thái Nguyên, lại đem hết thảy đều phá vỡ hoàn toàn.

Hung Nô cùng Trình gia liều mạng lưỡng bại câu thương, chiến dịch qua đi, không còn ai có được thực lực tranh bá thiên hạ.

Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Châu chấu bắt ve, hoàng tước phía sau.

Nguyên lai, Hứa Hải Phong mới chính là ngư ông cùng hoàng tước cuối cùng kia.

Chỉ vừa nghĩ tới lúc nói chuyện với Hứa Hải Phong, loại thái độ coi khinh của hắn, Mạo Đồn liền cảm giác một bụng lửa giận.

Chẳng qua, hắn đã không còn đường lựa chọn.

Quay đầu nhìn quanh, gương mặt gầy gò của các chiến sĩ xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Hắn lập tức rõ ràng ý tứ của Hứa Hải Phong. Chỉ cần các người tiết kiệm một chút, cam đoan không chết đói.

Cái gì là tiết kiệm một chút, đây quả thực có thể so với việc xin cơm.

Quân lương người Hán đưa tới lục tục, chỉ đủ cho bọn họ lót được nửa bụng. Nhưng lại thường xuyên chậm trễ, cho tới bây giờ cũng chưa tới sớm lần nào.

Tuy là đói không chết, nhưng loại cảm giác này đặc biệt khúat nhục.

Trên một đoạn đường, trải qua rất nhiều thôn trấn giàu có.

Nếu đổi lại lúc mới rút lui chiến trường, Mạo Đồn đã sớm hạ lệnh chấp hành chính sắc giết sạch, đoạt hết, đốt rụi ba phương thức.

Nhưng hôm nay, hắn chỉ nhìn mà than thở, không dám khinh suất phóng ra.

Bởi vì lời nói của Hứa Hải Phong còn vọng rõ bên tai hắn.

“ Nếu Đan Vu tiếp tục thương tổn dân chúng Đại Hán, vậy Hứa mỗ lập tức xé hủy hiệp nghị, toàn lực truy sát, thế sẽ đem Đan Vu các vị vĩnh viễn ở lại cảnh nội Đại Hán.”

Những lời này là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

Nhưng hắn không thể không nghe.

Bởi vì trên tay Hứa Hải Phong có được thực lực này, nếu hắn thật sự bất kể hậu quả, toàn lực tiết sát, vậy mấy vạn tàn binh của mình còn có được bao nhiêu người an toàn trở về đại thảo nguyên.

Mà lúc này, tại đại thảo nguyên, ở sau lưng bọn họ, còn có một đôi mắt như hổ rình mồi, làm bọn họ không dám xem thường.

“Đan Vu, chúng ta đi thôi.” Cáp Mật Thứ ở một bên khuyên giải.

Hắn thập phần lý giải tâm tình của Mạo Đốn lúc này, bởi vì tâm lý của hắn cũng vô cùng ác liệt.

Bọn họ đều biết, vương triều nghiệp bá của Hung Nô đã đến đây là hết, ở đời này của họ, đó là khẳng định không còn thực lực chinh thảo Đại Hán.

Trái ngược, nguyên nhân chính vì ở trên địa bàn người Hán thừa thắng追击, khiến cho danh vọng cùng thực lực của Hung Nô đều bị vấy vào thời kỳ yếu kém nhất trong mấy trăm năm qua.

Đại thảo nguyên cũng có đông đảo dân tộc đã bị bọn họ áp bách mấy trăm năm, lúc này đã sớm ngoe ngoặc động.

Chỉ cần có người khai dòng trước tiên, nhất định sẽ tụ tập lại.

Mà có khả năng làm như vậy nhất, chính là anh hùng Đế tộc Nam Nghi Liêu.

Nhanh chóng phản hồi quê hương của mình, đã là vấn đề không thể chậm trễ.

“Ai...” Mạo Đốn thở dài một tiếng, hắn nhắm hai mắt lại.

Nhưng Cáp Mật Thứ lại ngoài ý muốn, nhìn thấy có giọt chất lỏng như thủy tinh, đang từ trên mặt hắn, chậm rãi chảy xuống.

351. Chương 353: Vây Thành.

Từng thùng từng thùng hỏa mồi từ trên đầu thành đổ xuống dưới, đám người rậm rạp trên mặt đất phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

Trên thành tường đã sớm biến thành một mảnh tu la địa ngục, vô số người ở chỗ này liều mạng chém giết.

Trong mắt bọn họ chỉ có hai loại người, người một nhà cùng địch nhân.

“Xông lên, đại đế có chỉ, người thứ nhất lên đầu thành, được thưởng ngàn tệ, tứ tước vị tử tước.”

Vô số người kiệt lực hét to trên chiến trường, thanh âm của bọn họ giống như một loại thuốc kích thích, kích thích quân đội đứng phía trước, không ngừng hướng thành tường nguy nga phát động công kích.

“Quân sư đại nhân, đệ thất trung đội toàn quân bỏ mình, tây môn sắp thất thủ.”

Một gã truyền lệnh quan vội vã chạy tới, hai mắt rưng rưng, làm một truyền lệnh quan ngoài tiền tuyến, hắn đã không nhớ rõ loại tin tức này mình đã phải đi thông báo bao nhiêu lần.

“Tây môn sao?” Tương Khổng Minh khinh thường cười lạnh một tiếng, nói: “Khải Tát nhân thật sự là điên rồi, nhưng chúng ta so với bọn hắn sẽ càng điên cuồng hơn. Đi...chúng ta đi tây môn.”

Trịnh Pháp Sâm cùng Lữ Dương Danh đang đứng bên cạnh hắn đồng thời rung mình, bọn họ không hèn mà cùng bước lên một bước, chắn ngay trước mặt Tương Khổng Minh. Lữ Dương Danh kinh hô: “Quan sư đại nhân, vạn vạn không thể, tây môn là địa phương chiến tranh kịch liệt nhất, ngài cũng không thể tự vào hiểm cảnh.”

“Tự vào hiểm cảnh? Hắc hắc...Còn nhớ chủ công chứ, hắn có thể tự mình dẫn đại quân tại Thái Nguyên công kích tan vỡ Hung Nô, thành tựu vạn thế nghiệp bá, vậy ta vì sao không thể.”

Tương Khổng Minh cười to ba tiếng, con mắt trừng lên, nói: “Mau tránh ra.”

Theo bản năng, bị Tương Khổng Minh trừng hai mắt, hai người không tự chủ được đồng thời lui về phía sau một bước.

Chứng kiến Tương Khổng Minh rời đi, bọn họ bắt đầu nhìn nhau.

Hứa Hải Phong là ai? Tông sư a...

Dù là nơi cực hiểm chiến hỏa bay tán loạn, hấn cũng đủ lực tự bảo, nhưng Tương đại quân sư ngài cũng chỉ là một thư sinh trời gà không chặt. Không, chẳng qua chỉ là một thư sinh có khí lực mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi, lại có địa phương nào có thể so sánh với người ta?

Hai người họ gương mặt cười khổ, cũng không dám chậm trễ, lập tức gắt gao đi theo phía sau hấn.

Nếu Tương đại quân sư có gì bất trắc, vậy hai người họ cũng đừng hòng sống.

Trịnh Pháp Sư đi ngang qua tên truyền lệnh quan kia, nhẹ giọng quát: “Đi bẩm cáo Phương thống lĩnh, quân sư đại nhân đến tây môn.”

Phương thống lĩnh trong miệng hấn chính là một vị thành chủ khác của Ngọa Long thành, Phương Hướng Minh, sợ là cũng chỉ có hấn mới có thể khuyên được Tương đại quân sư thay đổi chủ ý.

Một chuyển ba người bước nhanh lên tây môn, Tương Khổng Minh đứng thẳng, ngẩng cao đầu.

Tên này đầu đội mũ thư sinh màu trắng ở trên chiến trường đặc biệt chúm chịt, nhưng chỉ cần hấn đích thân đi lên tây môn, bọn quân sĩ lập tức tăng thêm sĩ khí, thân thể vốn đã mệt mỏi vạn phần lại như có thêm tân lực lượng.

Đại quân Khải Tát nhân triển khai thật dài bên dưới thành, vô số cờ xí xa xa nhìn không thấy cuối.

Quân đội bọn họ đang như thủy triều tràn về phía bên này, Khải Tát đại đế đã hạ quyết tâm, vô luận phải trả giá như thế nào, đều phải nhanh chóng lấy được quyền thống trị của Ngọa Long thành.

“Quân sư đại nhân, sao ngài lại tới đây?”

Một viên tướng lãnh cao to đi tới bên cạnh hấn, hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt dính máu, lộ ra mấy phần hung lệ dữ tợn.

Người này chính là Nhị hổ, cũng là người nhận được lợi ích lớn nhất nhờ sự vận động của Tương Khổng Minh.

Lúc này hấn đã không còn là bách nhân trưởng, mà là một người có thể thống suất vạn người, vạn nhân trưởng.

Nửa tháng trước, Khải Tát nhân lần đầu tiên công thành, một gã Khải Tát dũng sĩ thân hình cao lớn dưới sự chăm chú của hàng vạn người đã là người thứ nhất đi lên thành tường.

Chính do Nhị Hổ đã phản dũng liều mạng, dùng thủ đoạn đồng quy vu tận, lấy mạng đổi mạng, cuối cùng chém chết hấn dưới đao.

Sĩ khí thành vệ quân đại thịnh, một cỗ lực lượng xông lên, đem Khải Tát nhân đánh bật xuống thành tường.

Đêm đó, Tương Khổng Minh ngay trước mặt ba quân tướng sĩ, đề thăng hấn lên làm thiên nhân trưởng.

Ba ngày trước, một trong bốn vị vạn nhân trưởng của thành vệ quân, trong lúc thủ vệ tây môn, thân trúng tên mà chết.

Khải Tát nhân lại công lên đầu thành, lại là Nhị Hổ, hấn tự mình dẫn theo bốn bộ binh mã, quyết chiến mấy canh giờ, rốt cục thành công bảo vệ cho đầu thành đã bị tàn phá không chịu nổi.

Vì vậy, lí sở đương nhiên, Nhị Hổ đã trở thành vạn nhân trưởng thủ hộ tây môn.

Tốc độ thăng cấp của hấn cực nhanh, tuyệt đối là tiền lệ khai sáng, trong sự hâm mộ của mỗi người, cũng khơi dậy dục vọng liều mạng.

Sau đó, bọn họ phảng phất đều biến thành vong mệnh chiến sĩ, nhưng Khải Tát nhân khắc sâu sự nhận thức thứ gì gọi là không sợ cùng sợ hãi.

Nhưng ở trong bọn họ, cũng rất ít có người có thể còn sống mà thành lập công huân.

Bọn họ cũng không biết, trong những thiếp thân thị vệ của Nhị Hổ, có ba nhất phẩm cao thủ, chính vì nhờ họ liều mình thủ hộ, mới nhưng Nhị Hổ hai lần sáng tạo kỳ tích, đạt được chiến tích huy hoàng, còn có thể bảo trụ được cái mạng nhỏ của hấn.

Trong cuộc chém giết thảm thiết thế này, vẫn có thể duy trì được đầu chí cao ngang như thế, cũng toàn nhờ vào thủ đoạn thông thiên của Tương Khổng Minh.

“ Như thế nào, ta không thể tới sao?”

Ánh mắt Tương Khổng Minh không hề dừng lại trên mặt Nhị Hổ, mà hần nhìn xa phía trước.

Đội ngũ Khải Tát nhân rậm rạp, trùng trùng điệp điệp, bọn họ thật sự là muốn liều mạng. Khải Tát đại để không hề lưu tiếc tính mạng của binh lính, mục đích bọn họ phi thường rõ ràng, cường thủ Ngọa Long thành.

“ Quân sư đại nhân, nơi này dù sao là nơi chinh chiến, binh hung chiến nguy, ngài còn là...”

“ Người là nói bọn họ sao?” Tương Khổng Minh đột nhiên cười lạnh một tiếng, đưa tay chỉ về phía trước.

Nơi đó, có một ít Khải Tát nhân đã phá tan vòng vây thành vệ quân, đặt chân lên đầu thành.

Sắc mặt Nhị Hổ đại biến, quát: “ Người đâu, hộ tống quân sư đại nhân trở về.”

“ Hộ tống ta trở về? Người không phải là không muốn cho ta nhìn thấy người khiếp nhược sợ địch phải không.” Tương Khổng Minh ở một bên trào phúng, biểu hiện của hần khác hần trong ngày thường.

Nhưng mà nghe xong lời của hần, Nhị Hổ chợt quay đầu lại, gương mặt hần đỏ bừng một mảnh dữ dội.

Đó là sự kích động tới cực điểm.

Xoay người lại, nhắc lên quỹ đầu đao, Nhị Hổ không nói một lời hướng khối lồ hồng phóng đi.

Ở phía sau hần, là một đám cứu hỏa đội do tinh binh cường tướng tạo thành, nơi nào có nguy cực, là có thể nhìn thấy được thân ảnh của bọn họ.

“ Sát...”

Quát lớn một tiếng, Nhị Hổ phấn dũng liều mạng, xung phong lao lên trước.

Dũng vũ của hần kích lệ những binh sĩ bình thường rất lớn, thành vệ quân hò hét, ngạnh sanh đem những Khải Tát nhân đã leo lên thành tường bức lui trở về.

Tương Khổng Minh hài lòng gật đầu, nhưng ánh mắt hần sắc bén, đã biết thành vệ quân giống như cây cung hết đà.

Trên sự thật, có thể giữ được cho tới hôm nay, đối với những thái độ này mà nói, đã là một kỳ tích.

“ Quân sư đại nhân...”

Tương Khổng Minh thản nhiên quay đầu lại, thân ảnh cao lớn của Phương Hướng Minh xuất hiện ngay trước mắt của hần.

Hôm nay hần đã là tân một đời đại thống lĩnh Hồng Sắc Hải Dương.

“ Phương thống lĩnh, sao ngài lại tới?”

“ Nghe nói quân sư đại nhân đích thân lên đầu thành, Phương mỗ không dám không đến a.”

Hai người bọn họ ngay tại địa phương tràn ngập tên bay loạn thạch, giống như luyện ngục nhân gian mà vẫn thản nhiên nói chuyện.

Ánh mắt bọn họ cũng không liếc nhìn Khải Tát nhân ngoài thành, phẳng phất như Khải Tát nhân đông nghịt kia chỉ là một đám ruồi bọ không chút ý nghĩa.

“ Khải Tát nhân, hừ...Quân sư đại nhân, huynh đệ chúng ta là đến thỉnh chiến.”

Phương Hướng Trí từ sau lưng huynh trưởng đi ra, ngữ khí của hần vô cùng bất mãn.

Khải Tát nhân công thành đã nửa tháng, nhưng cố thủ trên đầu thành, cũng là bốn vạn thành vệ quân cùng hai vạn Thiên Ứng tiền quân của tây bắc vương đã tuyên thệ thuần phục Hứa Hải Phong.

Hồng Sắc Hải Dương, chi thiết quân danh vang thiên hạ lại bị Tương Khổng Minh giữ lại đến nay, chưa từng vận dụng qua một lần.

“ Ha ha...” Tương Khổng Minh cất tiếng cười to nói: “ Nhị vị có lòng như vậy, Tương mỗ đành đáp ứng.”

Phương Hượng Minh lộ ra một tia cười trấn an, bảo tồn thực lực đương nhiên là một chuyện tốt, nhưng chiến hướng đã kịch liệt đến tận đây, bọn họ nếu còn không có hành động, vậy mấy trăm năm danh dự của Hồng Sắc Hải Dương phải hủy trong tay bọn họ.

“ Phương thống lĩnh...” Thanh âm Tương Khổng Minh trở nên nghiêm khắc lên.

“ Tại...”

Phương Hượng Minh nghiêm nghị chấp tay ứng tiếng, nơi này là chiến trường, Tương Khổng Minh cầm đầu Hán quân, dù là Phương Hượng Minh, một trong hai vị thành chủ của Ngọa Long thành, cũng phải vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh của hắn.

“ Lệnh người tự hợp Hồng Sắc Hải Dương binh đoàn, chỉ đợi Khải Tát nhân hỗn loạn hội bại, liền lập tức lao ra thành, hết sức chém giết địch quân, không được sai lầm.”

Hai hàng lông mày Phương Hượng Minh nhẹ nhàng giương lên, không chút chần chờ quát lớn: “ Tuân mệnh.”

Công kích của Khải Tát nhân đúng là lúc kịch liệt nhất, lại làm sao đột nhiên hội bại hỗn loạn.

Đối với mệnh lệnh này của Tương Khổng Minh hắn rất nghi hoặc khó hiểu, nhưng hắn cũng không hỏi, cũng không chần chờ, bởi vì hắn biết nếu Tương Khổng Minh đã nói như vậy, vậy hắn chỉ đành phục tùng mệnh lệnh.

“ Truyền lệnh, đệ thất trung đội lên đầu thành.” Ánh mắt Tương Khổng Minh thâm thúy, đột nhiên hiện lên một tia kiên quyết, trầm giọng phân phó.

Một gã binh lính nhận lệnh, nhanh chóng chạy xuống đầu thành, hướng cách đó không xa chạy đi.

Nơi đó, chính là nơi trú đóng của đệ thất trung đội thần bí nhất.

Đệ thất trung đội, là một đội ngũ thần bí do Tương Khổng Minh gây dựng sau khi từ Thái Hành sơn mạch trở về Ngọa Long thành.

Không người nào biết được trung đội chỉ có ba trăm người này là làm gì.

Dù tướng lĩnh cao cấp tới đâu, cũng chỉ biết, bọn họ được hưởng đãi ngộ cao nhất, làm ra sự huấn luyện thần bí nhất, bọn họ là một trương vương bài trong tay Tương Khổng Minh.

Một trương vương bài đội ngũ cũng giống như một ngàn trọng giá bộ Hắc Kỳ quân.

Hai đội ngũ này, sau khi khai chiến, vẫn bị Tương Khổng Minh nắm chặt trong tay, vô luận thế cục nguy cơ cỡ nào, bọn họ cũng chưa từng được vận dụng qua.

Nhưng hôm nay, lúc Phương gia huynh đệ tự mình thỉnh chiến, Tương Khổng Minh rốt cục quyết định muốn vận dụng bọn họ.

352. Chương 354 - 355 - 356: Nhiên Thiêu Đạn.

Một đoạn đường bọn họ vô cùng cẩn thận, động tác cũng tận lực khống chế trong phạm vi nhỏ nhất.

“ Cẩn thận...”

Thỉnh thoảng có người nhắc nhở bọn họ chú ý những hầm hố nhỏ nhỏ bên dưới chân.

Xem bộ dáng của họ, như đang khuôn vác vật phẩm gì tựa hồ rất quý trọng.

Nhưng nơi này là chiến trường, bọn họ nghĩ muốn làm gì?

Ở phía sau bọn họ, là hơn ngàn binh sĩ, bọn họ mang lên chính là đầu thạch cơ loại nhỏ.

Loại đầu thạch cơ này dung lượng rất nhỏ, tảng đá bỏ lên ném ra chỉ sợ cũng không làm chết nổi người nào. Phương Hưởng Minh kinh ngạc nhìn theo thân ảnh của họ, tuy hắn đã nhận mệnh lệnh tụ tập Hồng Sắc Hải Dương, chuẩn bị phóng ra.

Nhưng những chuyện đó tự nhiên là có thuộc hạ chuyên môn phụ trách. Hắn đứng trên đầu thành, chính là đang đợi thời cơ phóng ra theo lời Tương Khổng Minh đã nói.

Lúc này, hắn đã có thể khẳng định, thứ đặt trong rương này, chính là vương bài vũ khí có thể thay đổi chiến cuộc của Tương Khổng Minh.

Ánh mắt của hắn có chút chớp động, viện nghiên cứu, địa phương thần bí kia, không biết sẽ gây cho hắn nỗi vui hay sợ như thế nào.

“ Mở ra, chuẩn bị...”

Theo một tiếng hiệu lệnh, những chiếc rương được mở ra.

Ở trong rương là những cái chai thủy tinh được xếp thật chỉnh tề, nơi miệng chai, có một cuộn vải thay thế vị trí nắp chai.

Giữa những cái rương có khoảng cách khá xa, trước mặt mỗi rương đứng ba binh lính.

Trong mắt bọn họ chớp động quang mang hưng phấn cùng kích động.

Bởi vì bọn họ biết, bọn họ làm chuyện này, sẽ vĩnh viễn tái nhập vào trong sử sách của Đại Hán thậm chí của cả đại lục.

Bọn họ sẽ trở thành anh hùng được vạn người kính ngưỡng.

“ Đốt lửa...”

Ở giữa những cái rương, đều bày một chậu lửa, lúc này đang thiêu đốt hùng hùng liệt liệt.

Ở sau bồn lửa, những đầu thạch cơ đã được an trí thỏa đáng.

“ Diên cuồng sao?” Trong mắt Tương Khổng Minh thiêu đốt một đoàn ngọn lửa được xưng là diên cuồng. Trong miệng của hắn thì trào nói: “ Ta vốn cũng không muốn vận dụng loại vũ khí này, bởi vì ta cũng không biết, sự tồn tại của nó là đúng hay sai. Nhưng...”

Thanh âm của hắn chợt bật cao, làm mấy tướng lĩnh đang đứng lắng nghe bên cạnh bị dọa nhảy dựng: “ Nhưng, hiện tại ta lại muốn cho các người ném thử cái gì gọi là biển lửa của địa ngục.”

Ánh mắt của hắn hiện lên sự tàn nhẫn dữ tợn, vị thư sinh văn nhã trong ngày thường sau khi bị mùi máu tươi trên chiến trường kích thích, hắn đã thay đổi còn lớn hơn rất nhiều so với mọi người.

“ Lên a...”

Khải Tát nhân trên mặt đất càng tụ càng nhiều, bọn họ hưng phấn tru lên, đã có người lục tục phá tan đạo phòng tuyến thứ nhất, bọn họ đã đặt chân lên đầu thành.

Những bộ đội phía sau vẫn lập tức đuổi theo, bọn họ vẫn duy trì đội hình khấn chặt, cấp cho người trên đầu thành cảm giác áp bách không gián đoạn.

“ Lại nhiều một chút, lại nhiều một chút...”

Môi của Tương Khổng Minh không ngừng run run, tựa hồ như đang cầu khẩn cái gì.

“ Rút ra khỏi đầu thành.”

Dưới ánh mắt khó tin của chúng tướng, Tương Khổng Minh hạ đạt mệnh lệnh.

Quân lệnh như núi, tuy không ai hiểu được dụng ý của hắn, nhưng trên thành tường phảng phất lại nhường ra một lỗ hổng.

Quân đội người Hán chợt lui về phía sau.

Khải Tát nhân ngoài thành đang há miệng rống giận. Sau khi tấn công không ngừng suốt mười ngày, rốt cục bọn họ đã giành được một chỗ đặt chân trên tường thành.

Mắt thấy thắng lợi có hi vọng, Khải Tát nhân hưng phấn. Một đại kỳ không ngừng xuất hiện dưới chân thành, đại lượng quân đội đã đến ngay dưới chân thành.

“ Rốt cục tới sao, còn kém không nhiều lắm, nếu không nhiều người như vậy thì làm sao đủ chứng kiến hiệu quả của Thiên Thiêu Đạn sinh ra.” (Thiên Đốt Đạn)

Trần ngập oán độc, từ trong hàm răng hằn rít lên: “ Ném...”

Binh sĩ đệ thất trung đội nhận được mệnh lệnh, tuy tâm tình bọn họ phấn chấn, nhưng động tác vẫn trầm ổn như trước.

Lúc Tương Khổng Minh chọn lựa ba trăm người này, điều kiện lựa chọn không phải lực lượng, không phải lòng nhẫn nại, không phải trí tuệ, cũng không phải xuất thân.

Trong mấy vạn thành vệ quân, hắn coi trọng nhất chính là lòng can đảm cùng tỉ mỉ.

Ném ra thiêu đốt đạn, là một công việc vô cùng nguy hiểm, chỉ có to gan lớn mật, mới có thể không để ý tới nguy hiểm này.

Thời cơ ném thiêu đốt đạn vô cùng trọng yếu, quá sớm hoặc quá chậm đều không thể đạt tới công hiệu lớn nhất.

Chỉ có khi rơi xuống, khiến cho thiêu đốt đạn nổ mạnh ra, mới có thể đạt tới hiệu quả sát thương tốt nhất.

Cũng chỉ có người có tâm tư tinh tế, mới có thể chuẩn xác nắm chắc thời cơ tốt nhất này.

Bốn vạn hùng binh, trong suốt bốn vạn thành vệ quân, Tương Khổng Minh chỉ chọn lựa ba trăm người, tỉ lệ thậm chí còn không được một phần trăm.

Không phải hắn không nghĩ tìm kiếm thêm càng nhiều phao trịch thủ(người ném), chỉ là nhân tài có thể phù hợp điều kiện thật sự quá ít.

Ba trăm ngọn lửa cơ hồ đồng thời dấy lên, trong lòng mỗi người đều thầm đếm.

“ Một...hai...ti...ném.”

Ba trăm chai thủy tinh dưới ánh nắng chiếu rọi trở nên huyền lệ muôn màu, ngũ quang thập sắc.

Ánh mắt mọi người lướt theo những vầng sáng lóe ra vẻ xinh đẹp chậm rãi rơi xuống.

“ Bùm...”

Tiếng nổ vang rền dưới chân thành liên hoàn vang lên.

Ngay khi những chai thủy tinh đi tới trên đầu bọn lính mấy thước, chúng ầm ầm nổ mạnh ra.

Khí lã nóng rực như ba đào mãnh liệt tràn tới, nương theo luồng khí nóng rực bay đến, còn là vô số những mảnh bụi thủy tinh nhỏ li ti cực điểm.

Dưới thành xuất hiện một màn làm người khác nhìn thấy rõ ràng.

Quân đội Khải Tát nhân từng mảnh từng mảnh té xuống, nếu nói trên chiến trường, đầu người di động chính là những hạt giống được rắc theo cơn gió xuống ruộng đồng.

Vậy lúc này, ở dưới thành giống như những hạt giống được rắc tung, rơi thành chùm thành chùm xuống mặt đất.

Phạm là ở những khu vực bị chai thủy tinh nổ mạnh ra, mọi người đều không thể tránh được mà té xuống.

Trên đầu, trên người bọn họ hiện ra vô số lỗ nhỏ, cùng chất lỏng màu đỏ tươi đang tràn ra khắp nơi.

Vòng thứ nhất, ba trăm chai thiêu đốt đạn, đã cướp đi mấy ngàn tính mạng.

Trước mặt loại vũ khí mới mẻ này, không có quân đội nào mà không biến thành tổ ong vô vè.

Vì treo lên thành tường, nên bên dưới chân thành không có trọng giả bộ binh.

Khải giáp trên người bọn họ cũng không đủ ngăn cản những mảnh nhỏ thủy tinh tung bay với siêu tốc độ cao.

Trên chiến trường huyền ảo trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Cho dù là những binh sĩ đang leo lên tường thành, đang đứng ở thời khắc mấu chốt của sinh tử tồn vong mà không cách nào chú ý tới những chiến sĩ phía dưới, cũng bị những tiếng nổ mạnh kịch liệt kia làm hoảng sợ đến ngẩn ra, binh khí trên tay bọn họ cũng trong nháy mắt dừng lại.

Tất cả mọi người trong nháy mắt an tĩnh xuống tới.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, theo sau, lại bộc phát ra tiếng hét kinh hoàng càng lớn hơn nữa.

Lần đầu tiên kiến thức được uy lực của thiêu đốt đạn, vô luận là Phương Hướng Minh đang đứng trên đầu thành, hay Khải Tắt đại đế đang đứng phía xa vài dặm, đều bị tràng diện lạ thường khôn cùng này rung động đến sợ ngây người.

“ Ném tự do...”

Thanh âm lạnh như băng mà mang theo một tia nanh cười từ trong miệng Tương Khổng Minh xa xa truyền ra.

Ba trăm danh sĩ binh của đệ thất trung đội cầm lên thiêu đốt đạn trong tay, đốt lửa, ném ra ngoài.

Động tác của bọn họ nhàn thục mà ổn định. Những tiếng nổ như sấm sét thật lớn, đối với họ cũng không hề tạo thành ảnh hưởng.

Vì giờ khắc này, bọn họ dưới sự chỉ đạo của Tương đại quân sư, đã tập luyện suốt hai tháng.

Từng đạo quang mang lượng lệ không ngừng xẹt qua trên không trung, ánh nắng chiếu rọi xuống, giống như cảnh đẹp nhiều màu đẹp nhất trên thế giới, mang theo cảm giác mộng ảo hướng đội ngũ Khải Tắt nhân dưới chân thành bay múa rơi xuống.

Đám người rậm rạp bên dưới thành tường đã phát điên.

Đối mặt loại vũ khí vốn không cách nào phòng ngự này, bọn họ liều mạng muốn thoái lui về phía sau. Nhưng ở phía sau lại quá đông người chật chội nên không cách nào thông qua.

Duy nhất có thể may mắn thoát khỏi, chính là mấy binh lính đứng dưới đại thuẫn, những đại thuẫn này dùng che trên đỉnh đầu, có thể dùng phòng hộ.

Tác dụng của nó là phòng bị những mũi tên từ trên tường thành bắn xuống, nhưng lúc này lại biến thành ô dù duy nhất của bọn họ.

Vô số người chen chúc, nghĩ muốn chui vào dưới đại thuẫn có thể bảo vệ bọn họ. Nhưng kết quả cuối cùng thường thường là đại thuẫn bị kéo nghiêng và người lập tức tử vong.

Lúc đối mặt với cái chết, gương mặt xấu nhất của nhân tính hoàn toàn lộ hẳn ra.

Nếu là công phòng chiến chính quy, có lẽ bọn họ có thể thản nhiên đối mặt với tử vong kéo tới.

Nhưng đã kích bất thành linh, khiến cho tinh thần bọn họ bị vây trong khủng hoảng cực độ, cũng không còn cách nào làm ra phán đoán chính xác.

Trên thành tường, hai mắt Tương Khổng Minh tỏa sáng, đó là kết quả do thần kinh cực độ kháng phần.

Đối với chiến tích do đệ thất trung đội lấy được, hắn thập phần hài lòng.

Từ xưa tới nay, vũ khí tân thức mỗi khi lần đầu tiên xuất hiện trên chiến trường, bất kể nó có khuyết điểm gì hay không, đều có thể mang đến đả kích trí mạng cho địch nhân.

Loại đả kích này không đơn giản chỉ trên thân thể, còn có thể lạc xuống ấn ký kinh khủng trên tinh thần của họ.

Như súng ống lần đầu tiên xuất hiện, xe tăng lần đầu tiên ra mắt, thậm chí là bom nguyên tử lần đầu tiên bắn ra, đều phát ra hiệu quả kinh khủng chưa từng có.

Vì thế ngay lúc này, thiêu đốt đạn sinh ra, cũng phát huy ra uy lực thật lớn rung động lòng người.

Khải Tát nhân dừng hẳn không sợ chết liền lùi bước, bọn họ liều mạng bỏ mặc sự thúc giục của trưởng quan, bước chân bọn họ không tự chủ được lùi bước về phía sau.

Bọn họ liều mạng chạy ngược về phía sau, bọn họ bỏ quên đồng đội còn đang chiến đấu sinh tử cùng địch nhân trên đầu thành, bọn họ bỏ quên những đồng bạn đang nằm rên rỉ không ngừng trên mặt đất.

Bọn họ liều mạng hỗn loạn chạy lui, nghĩ muốn vì tính mạng của mình đổi lại một không gian sinh tồn.

Những bộ đội phía sau thì lại muốn vọt về phía trước, bộ đội phía trước lại muốn lui về phía sau.

Khối khu vực tại đầu thành đã dung nạp số lượng người cực lớn vượt qua cực hạn.

Ở trước mặt bọn họ, từng đoàn đoàn hỏa quang tản ra mùi vị cháy khét.

Đúng là một mảnh địa ngục biển lửa hoàn toàn chân chính.

“Hừ...chạy thoát sao?” Ánh mắt Tương Khổng Minh nhìn những Khải Tát nhân đang liều mạng chạy trốn về phía sau.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười của ma quỷ: “Các người tưởng rằng có thể thoát được hay sao?”

Phương Hướng Minh đứng bên cạnh hắn đã sớm sắc mặt trắng bệch, uy lực thiêu đốt đạn vượt xa sự phỏng chừng của hắn.

Nếu dưới tình huống hoàn toàn không biết gì, Hồng Sắc Hải Dương gặp phải loại vũ khí sắc bén này...

Phương Hướng Minh không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, cũng không còn dám tiếp tục nghĩ thêm.

Cũng may vũ khí này còn có một nhược điểm, một nhược điểm tuy không phải trí mạng nhưng rất dễ dàng phá giải.

Sức lực của một người cho dù có nhiều hơn, mặc dù từng người có khác nhau, nhưng cuối cùng cũng không hơn kém nhau nhiều lắm.

Nhìn Khải Tát nhân đã xa xa né tránh để lộ ra một khối thổ địa lớn bên dưới tường thành, Phương Hướng Minh thầm nghĩ, ngoại trừ bạo long hình người kia, chỉ sợ không có ai có thể đem thiêu đốt đạn ném được tới địa phương xa tới như thế.

Ánh mắt của hắn lơ đãng nhìn qua mấy đầu thạch cơ loại nhỏ đặt sau bồn lửa, trong lòng chợt động.

Ngay vừa rồi, hắn còn đang kỳ quái những đầu thạch cơ loại nhỏ này có tác dụng gì, hòn đá mà chúng có thể ném ra sợ là tạp trúng người cũng không chết nổi.

Nhưng hiện tại, hắn rốt cục đã rõ ràng tác dụng của thứ này.

Ánh mắt Phương Hướng Minh liếc nhìn qua khuôn mặt trầm như nước của Tương Khổng Minh, nguyên lai nhược điểm này hắn đã sớm nghĩ đến, hơn nữa còn làm ra sự chuẩn bị vẹn toàn.

Hít sâu một hơi, lòng kiêng kỵ đối với hắn đã tới mức vô cùng sợ hãi.

May mắn hắn là thủ hạ của nhị đệ, nếu không phải, vậy chuyện đầu tiên mình cần làm chính là lấy tính mạng của hắn.

Tương Khổng Minh cẩn thận quan sát sự biến hóa của chiến trường, hắn có vẻ tỉnh táo đến cực đoan. Nhưng mùi máu tươi nơi chớp mũi càng ngày càng đậm, loại hương tanh gay mũi cùng tràng cảnh thê thảm tận mắt chứng kiến đã kích thích hắn lâm vào trạng thái điên cuồng.

Hai loại cảm giác khác nhau này không ngờ cùng xuất hiện trên một người.

“Ném cự ly xa.”

Lạnh lùng, thanh âm không ẩn chứa chút lòng thương hại của loài người quanh quẩn trên đầu thành.

Bọn lính của đệ thất trung đội thu hồi thiêu đốt đạn trong tay, vật này chế tạo không dễ, bọn họ không dám lãng phí.

Có được mệnh lệnh của Tương Khổng Minh, bọn họ đồng dạng lấy ba người làm một tổ.

Đốt lửa lên cuộn vải ngay miệng chai thủy tinh rồi đặt vào đầu thạch cơ.

“ Phóng...”

Theo một tiếng quát nhẹ, vô số thiêu đốt đạn bay lên, hướng địa phương xa ngoài mấy chục thước bay đi.

Nơi đó, chính là nơi người người tập nập, là địa phương chen chúc chật chội nhất chiến trường.

Bọn lính vốn tưởng rằng đã đến được nơi an toàn, nhưng đột nhiên trong đồng tử lại tràn ngập sự sợ hãi cực độ, trơ mắt nhìn vũ khí kinh khủng đã đoạt đi vô số tính mạng đồng đội lại xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ.

“ Ba...”

Tiếng nổ mạnh xa xa truyền ra, từng đám từng đám người bắt đắc dĩ ngã xuống trên chiến trường.

Địa phương càng chật chội, nhân số tử vong lại càng lớn.

Đệ thất trung đội ném thiêu đốt đạn chỉ toàn nhằm vào địa phương có nhiều người nhất mà phóng ra.

Tuy không phải mỗi thiêu đốt đạn đều có thể như nguyên trúng ngay mục tiêu, nhưng trong đám người đông đúc như thế, chỉ cần phương hướng đại khái không sai, thì tác dụng nổi lên cũng không kém bao nhiêu.

Mạng người, ở ngay lúc này đúng là không đáng giá tiền.

&&&&

Trên thành tường, tiếng hăm giết, diệc tai nhức óc.

Bên dưới thành biến hóa không tránh khỏi ảnh hưởng sĩ khí hai bên.

Phía sau Khải Tắt nhân không còn viện quân, bọn lính còn ở trên đầu thành hoàn toàn biến thành cô độc.

Sĩ khí bọn họ cực độ hàng thấp, nhưng động tác họ vẫn mau lẹ, không hề dừng lại.

Bởi vì thời khắc này bọn họ đang đứng ngay bờ sinh tử, người Hán trước mặt đã sớm giết đến đỏ mắt, tuyệt đối không cho bọn hấn cơ hội đầu hàng.

Nếu đầu hàng cũng chết, không hàng cũng chết, nếu hấn phải chết không thể nghi ngờ thì các chiến sĩ liền được khơi dậy dũng khí, mỗi người phấn dũng, làm ra việc liều mạng đả đấu.

Đột nhiên, một mũi tên từ trong đám Khải Tắt nhân bắn ra.

Mũi tên nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt xuyên qua cổ họng một gã binh lính.

Mũi thứ hai, thứ ba, liên châu tiễn pháp biểu hiện tài bắn cung siêu tuyệt của người này.

Tương Khổng Minh biến sắc, Phương Hướng Minh đồng dạng kinh hô một tiếng: “ Không hay...”

Ba mũi tên tuy tốc độ cực nhanh, nhưng không phải chưa từng có. Ở trong Đại Hán quân, có được tài bắn cung như thế, ít nhất cũng hơn trăm người.

Nhưng người bắn cung hiển nhiên đã sớm có dự định, thời cơ đã nắm lấy cực kỳ chuẩn xác.

Ba mũi tên do hấn phát ra, chính là tiểu đội đứng gần nhất ở gần chiến trường trên đầu thành.

Ba người bọn họ chính đang chuyên tâm lắp đặt thiêu đốt đạn, không ngờ họa từ trời xuống, ba mũi tên dài phẳng phát xuất hiện từ trên trời đã lập tức xỏ xuyên qua thân thể của bọn họ.

Hai người trước không hề phòng bị, lập tức bị một mũi tên xuyên qua cổ họng mà chết.

Người cuối cùng mắt thấy hai đồng bạn ngã xuống, theo bản năng hấn cúi thấp thân thể, mà khiến cho mũi tên kia bắn trượt qua, nhưng cũng bắn trúng ngực phải, nằm trong vũng máu, mắt thấy khó giữ được tính mạng.

Chẳng qua, chân chính là cho đám người Tương Khổng Minh kinh hãi, cũng là đầu thạch cơ loại nhỏ kia, đang bốc lên khói xanh.

Chỉ cần người nào nhìn thấy qua uy lực của thiêu đốt đạn, đối với chai rượu nho nhỏ kia đều tràn ngập sự sợ hãi phát ra từ trong nội tâm.

Thứ nhỏ như vậy, nhưng một khi nổ mạnh, những mảnh nhỏ thủy tinh siêu tốc độ đủ để kích xuyên tuyệt đại đa số phòng hộ bì giáp.

Ngoại trừ trọng giả bộ kỵ sĩ cùng trọng giả bộ bộ binh ra, vũ khí này cơ hồ là khắc tinh của các quân đội.

Trên đầu thành, bởi vì địa hình có hạn, cho nên tiểu tổ ba người của đệ thất trung đội tuy có khoảng cách nhất định, nhưng điểm khoảng cách kia chỉ miễn cưỡng đạt tới cảnh giới tuyến an toàn.

Nhưng bọn họ vẫn bị vây trong phạm vi thiêu đốt đạn nổ mạnh.

Kinh khủng hơn chính là, bên trái đầu thạch cơ kia, còn là một cái rương đựng đầy thiêu đốt đạn.

Khoảng cách gần như thế nếu sinh ra nổ mạnh không biết sẽ tạo nên hậu quả gì, có khiến cho nổ mạnh liên hoàn hay không, điểm này dù là Tương Khổng Minh cũng không dám khẳng định.

Hắn chỉ biết, nếu cái rương kia nổ ra, chẳng những sẽ làm cho binh lính mang đến thương vong thật lớn, hơn nữa dù là đầu thành cũng sẽ lâm vào hỗn loạn khủng khiếp.

Ánh mắt của mọi người dừng trên dây lửa đang cơ hồ sắp đốt tới cuối.

Chính vì vấn đề an toàn, bên người mỗi tiểu tổ đều có giải đất trống trải. Dù có người, cũng đứng xa xa, không dám tới gần loại vũ khí giống như cơn ác mộng này.

“ Diệt lửa...” Tương Khổng Minh chợt cao giọng kêu lên.

Trong lòng hắn biết, tiếng hét này của mình cũng chỉ là vô dụng, nhưng hắn cũng không còn biện pháp nào. Biến cố xảy ra thành linh này đã làm trái tim hắn như lọt vào hầm băng.

Trên chiến trường quả nhiên thiên biến vạn hóa, không ai dự liệu được tình huống gì sẽ phát sinh, cho dù có chuẩn bị đầy đủ cũng phải gặp sự tình ngoài ý liệu.

Mấy tên binh lính đứng cách đầu thạch cơ mấy bước, ngơ ngác nhìn ngọn lửa thiêu đốt, tuy bọn họ nhìn thấy rõ, nhưng trong đầu lại trống rỗng, vốn không biết phải nên làm gì.

Ba người đứng gần đầu thạch cơ kia nhất, bên trong có một người quyết định thật nhanh, phản ứng liền nhanh nhất, hấn vọt chạy, hướng đầu thiêu đốt đạn phóng đi.

Trong mắt của hắn chớp động một loại ánh sáng vô cùng chấp nhất, hai mắt của hắn cũng không còn nhìn thấy gì khác, chỉ còn nhìn thấy một điểm đốm lửa đang bốc cháy.

Hắn thò cánh tay, nghĩ muốn trước khi thiêu đốt đạn nổ mạnh, đem nó ném ra.

Hai mắt Tương Khổng Minh cùng Phương Hướng Minh di động theo thân thể của hắn, tim bọn họ càng đập nhanh hơn.

Đây đã là hi vọng duy nhất của bọn hắn.

Đột nhiên, lại một mũi tên dài từ đám lính Khải Tắt còn sót lại bay ra.

Một mũi tên kia giống như một thanh khoái đao lợi hại, đưa hi vọng của bọn họ ngành sanh cắt đứt.

Một mũi tên bắn ra, nhanh như lưu tinh, xuyên qua bắp đùi vị binh sĩ người Hán kia.

Hàn quang chợt lóe, tên binh lính Khải Tắt kia ngã xuống đất, một thanh trường đao sáng như tuyết đâm xuyên qua ngực hắn.

Thành vệ quân đã giết tới nơi đó, đem tên Khải Tắt nhân kia giết chết tại chỗ.

Chỉ là lúc hấn nằm xuống, trong mắt chớp động không phải sợ hãi, mà là một loại điên cuồng tuyệt vọng.

Trong một khắc cương đao chém xuống, hấn cũng bắn ra một mũi tên cuối cùng, một mũi tên kia hấn cũng không trực tiếp bắn chết địch nhân, mà là bắn trúng bắp đùi kẻ địch.

Hấn muốn binh lính người Hán kia trơ mắt nhìn cái chết đã đến, chậm rãi thừa nhận sự hành hạ của sợ hãi.

Nhưng lúc đầu của hấn chầm đất, vẻ nanh cười tàn nhẫn lộ ra trên mặt cũng đột nhiên động lại.

Hấn thấy được một việc, một việc làm hấn vô cùng hối hận, trong mắt của hấn hiện lên một tia hối hận cuối cùng, theo sau ánh mắt tan rã, không còn tri giác.

Ngay một giây đồng hồ cuối cùng của tính mạng, hấn thấy được.

Vị binh sĩ người Hán trúng tên nơi bắp đùi, vốn đã té xuống, nhưng đột nhiên giống như chiếm được lực lượng thần kỳ.

Bước chân của hấn tuy vẫn lao đảo, nơi bắp đùi hấn đã bị máu tươi nhuộm ướt đầm, nhưng hấn thủy chung chưa từng để ý tới. Tốc độ của hấn không hề yếu nhược, tựa hồ mũi tên ghim nơi bắp đùi hấn không hề tồn tại.

Hấn mở đôi cánh tay của mình, đem thân hình của mình mở ra tới lớn nhất.

“ A...”

Từ trong miệng hấn bộc phát ra một tiếng hò hét tràn ngập sự tuyệt vọng cùng hi vọng.

Chất lỏng trong chai đã vô cùng nóng bỏng, thân chai đã xuất hiện rạn nứt.

“ Ba...”

Tiếng tạc liệt ầm ầm vang lên trên đầu thành.

Nhưng thanh âm kia lại bị dồn nén áp lực ngoài ý muốn, phẳng phất giống như có một cái túi vừa bị nổ tung.

Vỗ số mảnh vỡ thủy tinh li ti xuyên thấu tầng bì giáp thứ nhất, phá hủy thân thể, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ một mảnh đầu thành.

Thành viên đệ thất trung đội, trang bị của bọn họ là có một không hai trong thành vệ quân.

Ở nơi ngực bụng của bọn họ, bọc một tầng giáp cứng được khảm đồng ti dày đặc.

Nếu khoảng cách xa bị mảnh vỡ thủy tinh thương tổn, bì giáp có thể cam đoan bọn họ sẽ không bị thương tổn mà bỏ mạng.

Nhưng vào lúc này, khoảng cách gần quá.

Lực nổ mạnh sinh ra lực trùng kích cường đại, khiến cho mảnh vỡ thủy tinh có tốc độ phi hành đạt tới độ cao khiến cho người ta sợ hãi khi nghe nói.

Chúng nó ngạnh sanh xuyên thấu qua giáp cứng trên người vị binh sĩ, đem vùng bụng của hấn cắt nát nhừ, nhưng bởi vì kịp thời chặn lại, mảnh nhỏ cũng không hoàn toàn tản ra, sau khi bắn thủng vùng bụng dưới của hấn, rốt cục bị tầng giáp cứng sau lưng chặn lại.

Một tính mạng, hấn lấy chính tính mạng của mình, đổi lấy sự bình an của một đoạn thành tường.

Những người chung quanh đều ngây ngốc ra, bọn họ ngơ ngác nhìn thân ảnh người đồng đội vẫn không nhúc nhích nằm trong vũng máu.

Thành vệ quân hối hận nắm chặt vũ khí trong tay mình.

Bọn họ đang hối hận vì sao không sớm giết chết được tên Khải Tắt nhân kia. Nếu có thể sớm một bước, là có thể cứu sống tính mạng của vị anh hùng vô danh.

“ Phương thống lĩnh...”

Một tiếng quát bùng tỉnh mọi người, lúc này bọn họ mới nhớ tới bản thân mình hiện đang ở chiến trường. Tuy trước mặt bọn họ đã không còn địch nhân, nhưng bên dưới thành tường, còn có Khải Tắt đại quân vô cùng vô tận.

“ Tại...”

Phương Hưởng Minh cao giọng đáp, thanh âm của hắn cũng vẫn trầm trầm, nhưng trong tim hắn cũng mênh mông không thôi, trên mặt hắn vẫn tĩnh táo không chút dao động.

“ Hồng Sắc Hải Dương chuẩn bị xong chưa?”

“ Được rồi.”

“ Sau khi cửa thành mở ra, người liền dẫn quân xuất trận, có thể giết được bao nhiêu thì giết bấy nhiêu.”

“ Rồi...”

Lời nói của bọn họ đơn giản mà sáng tỏ, ở trên đầu thành xa xa vang ra, động lòng người.

Tương Khổng Minh quay đầu, há to miệng, dùng một loại thanh âm cực kỳ bén nhọn rít gào: “ Theo lệnh ta, hắn ***...Đem bọn chúng tạc chết hết cho ta.”

“ Dạ...”

Thành viên đệ thất trung đội âm âm đáp.

Một viên lại một viên thiêu đốt đạn mang theo sương khói dày đặc, xẹt ra màu sắc hoa mỹ, nổ mạnh trên đỉnh đầu Khải Tắt nhân, những mảnh nhỏ thủy tinh xinh đẹp dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, tản mát ra mỹ cảm trí mạng.

Cũng mang đi vô số tính mạng đang thời hoa niên nhất.

Trong tiếng hò hét kiệt lực của Tương Khổng Minh, thiêu đốt đạn của đệ thất trung đội như cơn mưa từ trên đỉnh đầu Khải Tắt nhân rơi xuống.

Mỗi một lần nổ mạnh đều mang đến cho bọn hắn không ít thương vong, không người nào nguyện ý dẫn thân vào trong một hoàn cảnh kinh khủng như thế. Ai cũng không biết viên thiêu đốt đạn tiếp theo sẽ nổ mạnh ở nơi nào, ai cũng không biết sau một lần nổ mạnh, bọn họ còn tiếp tục sống trên hậu thế hay không.

Cảm giác sợ hãi mãnh liệt đang hành hạ thần kinh các chiến sĩ Khải Tắt.

Lần đầu tiên đối mặt vũ khí nóng, nhưng còn là thiêu đốt đạn uy lực to lớn như thế, thần kinh của bọn họ đã không còn chịu nổi.

Quân đoàn phía trước rối loạn, hoàn toàn hỗn loạn.

Vô số người giẫm đạp lên nhau, bọn họ giống như những con ruồi bay loạn, điên cuồng chạy trốn về phía sau.

Nhưng mặt sau bọn họ là những trọng giáp bộ binh đang nghiêm trận xếp hàng. Nhưng chiến sĩ khoác cương giáp dựng lên thứ thương trong tay, hướng tới đồng bọn của chính mình.

Bọn họ đem vũ khí lợi hại nhất của mình hướng thẳng tới những đồng bạn đã bị thua bại.

Bọn họ giống như một vách tường kiên cố không ngã, ngăn lại những binh sĩ đang lui về phía sau.

“ Lui binh.”

Thanh âm vang to từ trong Khải Tắt đại doanh hậu quân truyền ra. Thanh âm cường kiện mà cao ngang, tuy già nua, nhưng leng keng có lực.

“ Dạ...”

Truyền lệnh binh quơ lệnh kỳ, nhấc nhủ mệnh lệnh của vị chí tôn kia.

Chỉ huy quan tiền tuyến của Khải Tắt nhân không chút do dự chấp hành mệnh lệnh của hấn.

Đội ngũ đang cuồn cuộn không ngừng tiến về phía trước dưới sự ra lệnh của trưởng quan, bắt đầu xoay chuyển phương hướng, hướng phía sau chậm rãi rút lui.

Hành động rút lui của họ có thứ có tự, hiệu lệnh vừa ra, mỗi người đều cúi đầu nghe lệnh.

Tốc độ hành quân trong cuộc chiến tranh đại quy mô cũng có thể xem là vô cùng mau lẹ, chỉ là đối với những binh sĩ đang gặp tai họa phía trước mà nói, thì tốc độ của bọn họ cũng còn quá chậm.

“ Tản ra...”

Một vị nam tử xinh đẹp đã đạt tới cảnh giới quyền rũ anh tuấn, đột nhiên xuất hiện trong trung quân, bên cạnh hấn, vô số người hầu đồng thời cao quát: “ Tản ra...Hướng hai bên tản ra.”

Phảng phất như người chết đuối bắt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, những binh sĩ liều mạng hướng hai bên tản ra.

&&&&

“ Đó là thứ gì...”

Trên gương mặt lạnh lùng hiện lên vẻ chần chờ do dự bất định, tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông kinh hô lên.

Đối mặt với câu hỏi hoảng sợ của hấn, cũng không có người trả lời.

“ Ban Khắc La Phu Đặc.” Thanh âm già nua lại vang lên, mái tóc cùng chòm râu của hấn tuy đã trắng xóa một mảnh, nhưng tinh lực của hấn vẫn còn cực kỳ tràn đầy. Một điểm cũng nhìn không ra, là một vị lão nhân tuổi trạc bảy mươi.

“ Tại.”

Đường đường quân đoàn trưởng của đệ tứ quân đoàn Khải Tắt đế quốc, khi đối mặt vị lão nhân nhìn như hòa ái kia, dù là thở mạnh cũng không dám.

“ Gặp qua loại vũ khí này chưa?”

“ Không có.” Ban Khắc La Phu Đặc nói như đinh chém sắt, ở trước mặt vị lão nhân này, những câu trả lời của hấn đều xuất phát từ bản năng, cho tới bây giờ cũng chưa hề giấu diếm.

“ Ai...Trong người Hán, lại có nhân vật lợi hại như thế, có thể chế tạo ra loại vũ khí thần kỳ như vậy.” Lão nhân nghiêng đầu, hỏi vị lão bằng hữu cũng tóc bạc thương lương ngồi bên cạnh: “ A Bối Nhĩ Mã, người thấy thế nào.”

“ Đại đế...” A Bối Nhĩ Mã đại công tước mỉm cười, thanh âm của hấn hùng hậu có lực, chỉ là hơn chút ủy uyển: “ Nghe nói, ở trong quân đội người Hán có một nhân vật không thứ gì không biết, có lẽ đây là kiệt tác của hấn.”

Tuy trên chiến trường mỗi một khắc đều có vô số binh lính bỏ mạng, nhưng hai vị lão nhân đứng trên đỉnh quyền lực Khải Tắt vẫn không hề để ý. Phảng phất như bọn lính kia không phải là của họ.

“ Đây là con cò của bọn họ, ần...so với liên hoàn nỗ tiến làm Hung Nô nhân bị tổn thất nặng nề còn muốn lợi hại hơn. Có thể thấy được, lời đồn kia là sự thật.”

“ Phụ thân, bại binh làm sao xử trí?” A Nhĩ Kiệt Nông đi tới bên người lão nhân, thấp giọng dò hỏi.

“ Thu đội, không cần xử trí.”

“ Cái gì?” A Nhĩ Kiệt Nông khó tin nhìn lão nhân, hấn cơ hồ hoài nghi lỗ tai mình nghe lầm.

Vị Khải Tắt đại đế luôn lấy sự nghiêm khắc cùng thiết huyết nổi danh lại làm ra lựa chọn như vậy, từ khi nào hấn lại nhân từ như thế.

“ Sai không do bọn họ, đổi lại bất cứ kẻ nào chỉ huy, đều là kết quả giống nhau.” A Bối Nhĩ Mã đại công tước nhiệt tâm giải thích cho tam vương tử.

“ Dạ...” A Nhĩ Kiệt Nông đối với vị đại công tước này, cũng không dám có chút thất lễ.

“ Nghỉ hai ngày, có thể bức ra vương bài cuối cùng của bọn họ, đã là không tệ.” A Bối Nhĩ Mã đại công tước đột nhiên cười nói: “ Kỳ thật, tòa thành này có công hạ hay không cũng là giống nhau thôi.”

Trong mắt A Nhĩ Kiệt Nông mang theo dấu hỏi thật lớn. Hắn vốn nghe không hiểu hàm ý trong câu nói của lão công tước.

Nhưng lão công tước lại không có ý tứ muốn giải thích, A Nhĩ Kiệt Nông há mồm muốn nói, cuối cùng vẫn lựa chọn bảo trì trầm mặc.

&&&&

Sắc mặt Tương Khổng Minh cùng Phương Hướng Minh hai người cực kỳ ngưng trọng.

Thẳng đến trước mắt, Tương Khổng Minh cũng không có hạ đạt mệnh lệnh truy kích, mà Phương Hướng Minh cũng không hề thúc giục nửa câu.

Bên trong cửa thành, mấy vạn thiết kỵ đang sẵn sàng chờ đợi. Nhưng cửa thành vẫn đóng chặt vững vàng giữ chân bọn họ bên trong thành.

“ Khải Tát nhân, thật đúng không phải là một vũng bùn a...” Tương Khổng Minh thở dài nói.

“ Quân sư đại nhân, chỉ sợ hành động truy kích lần này phải hủy bỏ.” Phương Hướng Minh cười khổ nói.

Bọn họ đã nhìn thấy, tuy tiền quân của Khải Tát đã loạn thành một đoàn, nhưng trung quân do trọng giả bộ thiết giáp tạo thành lại thủy chung cứng rắn như núi.

Vô luận bại binh trùng kích như thế nào, đều không thể rung chuyển bọn họ chút nào.

Phía sau bọn lính thiết giáp kia, là những kỵ sĩ khải giáp sáng ngời đang nghiêm trận chờ đợi.

Trận địa như thế, lại làm sao giống tàn binh bại tướng.

Ở lúc này truy kích, chưa hẳn là lựa chọn tốt nhất.

Vô luận là Tương Khổng Minh, hay Phương Hướng Minh, đều hiểu rõ đạo lý này.

Bọn họ đều là người thông minh, loại chuyện không nên cố sức này, bọn họ sẽ không đi làm.

Đột nhiên, sắc mặt bọn họ đồng thời thay đổi.

Dưới tình huống cả hai người họ không hề mệnh lệnh, cửa thành tây nặng nề lại đang phát ra tiếng “ chi nha” chói tai.

Đúng cửa tây, đại môn trọng yếu nhất đang nghênh kích Khải Tát, lại đang từ từ mở ra.

“ Là ai?” Phương Hướng Minh đi nhanh tiến lên, lớn tiếng quát hỏi.

Một tay của hắn đã vững vàng đặt lên bên sườn mình, trên chuôi kiếm bên hông.

Nhưng vào lúc này, hắn đã hạ quyết tâm, vô luận là ai, dám can đảm cãi quân lệnh, tự tiện mở ra tây môn đều chỉ có một con đường chết. Dù người đó chính là đường đệ Phương Hướng Trí của hắn.

Nhưng động tác của hắn cũng không bảo trì bao lâu, gương mặt đang nổi giận của hắn trong nháy mắt đổi thành kinh ngạc cực độ.

Phương Hướng Minh quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn trời, nhìn về mặt Tương Khổng Minh như đang có chút hiểu được, nói: “ Quân sư đại nhân, là người ra lệnh sao?”

Hắn cúi đầu nhìn lại, quân đội đang đi ra khỏi thành cũng không phải Hồng Sắc Hải Dương của Phương gia hắn, mà là một chi bộ đội bưu hãn mặc thiết giáp đen nhánh.

Chi đội ngũ này vô cùng quen thuộc, từ ngày nó được sinh ra, đã luôn xuất hiện trong tầm mắt Phương Hướng Minh.

Hắn có thể nói là người chứng kiến từng bước từng bước của chi đội ngũ này, từ yên lặng vô danh không ai nghe thấy, từ từ trở thành thiên hạ đệ nhất trong lịch sử.

Mà người có thể chỉ huy chi đội ngũ này, hiện tại trong Ngọa Long thành chỉ có một người.

Tương Khổng Minh cúi đầu cười, nhẹ giọng nói: “ Không phải ta.”

Trong lòng Phương Hưởng Minh ngẩn ra, hắn tự nhiên biết trong loại tình huống này Tương Khổng Minh sẽ không nói dối, vậy ai lại có năng lực như thế, có thể chỉ huy được cơn lũ cuồng thiêt màu đen này.

“ Hắn đã trở về...”

353. Chương 357 - 359: Viện Quân.

Phương xa, kể cả Khải Tắt đại đế, toàn bộ quan viên Khải Tắt đều khó hiểu nhìn đội ngũ chỉ có ngàn người này.

Bọn họ nghĩ muốn làm gì?

Chẳng lẽ chỉ bằng khu khu ngàn người liền nghĩ tiến công hơn mười vạn đại quân do đích thân Khải Tắt đại đế vĩ đại tự mình thống lĩnh hay sao?

Vô luận những người này kiêu dũng thiện chiến cỡ nào, nhưng người của họ quả thật quá ít, đã không thể làm cho người ta khởi lên lòng tôn trọng.

Lúc này, chuyện càng làm cho họ cảm thấy ngoài ý muốn xảy ra.

Những chiến sĩ thiêt giáp quân kia cũng không hề phát động tiến công, ngoại trừ ba trăm người đứng đầu hàng vẫn đang bày thành tư thế tiến công, bảy trăm người còn lại đang bắt đầu sửa sang thu dọn chiến trường chung quanh.

Bọn họ đem thi thể địch nhân toàn bộ bỏ vào một chỗ, tạo ra một khoảng đất trống ngay trước cửa thành.

Khải Tắt nhân từ xa xa nhìn cử động này của bọn họ, không phải không có tướng lãnh nghĩ muốn thử phát động công kích dò xét.

Chỉ là ở trên thành tường của Ngọa Long thành, những hán tử nhận nhiệm vụ ném loại vũ khí thần bí kia vẫn đang nghiêm trọng chờ đợi.

Trước khi bọn họ có thể nghĩ ra biện pháp phá giải loại vũ khí lợi hại kia, bọn họ cũng không muốn đi chịu chết một cách vô ích.

“ Bọn họ là tiên phong mở đường, mặt sau khẳng định còn có bộ đội tiếp tục phóng ra. Chẳng qua, người Hán chẳng lẽ muốn ra thành cùng chúng ta nhất quyết tử chiến sao?”

A Bối Nhĩ Mã đại công tước đối với động tác của bọn họ dần dần như hiểu rõ, nhưng đôi mày của hắn vẫn gắt gao cau chặt như trước, trong miệng thì thào nói.

Những lời này của hắn làm cho các quan quân cao cấp Khải Tắt đều nghi hoặc.

Bọn họ rõ ràng chỉ ra thanh lý chiến trường, vậy sau khi thanh lý xong chiến trường, lại sẽ làm ra cử động gì đây.

Lực chú ý của toàn bộ những người trên chiến trường đều bị ngàn người kia hấp dẫn.

Nhắm hai mắt lại, Tương Khổng Minh hít sâu một hơi không khí tràn đầy lửa khói, trên mặt của hắn lộ ra một tia mỉm cười, loại mỉm cười cực kỳ vui mừng, phảng phất như vừa nhìn thấy được một việc vô cùng vui vẻ.

Phương Hưởng Minh vẫn nghi hoặc nhìn bọn lính đang bận rộn không ngớt.

Sửa sang lại chiến trường, hắn phải do Khải Tắt nhân đi làm mới đúng, nếu không thì thế khắp nơi trên đất, bọn họ vốn không cách nào phát động tiến công toàn lực.

Như thế nào hiện tại ngược lại là do Hắc Kỳ quân đi làm.

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Phương Hưởng Minh ôm đầy kinh ngạc trong lòng cuối cùng không nhịn được lòng hiếu kỳ, liền hỏi.

“Hắc hắc...” Khóe miệng Tương Khổng Minh nhếch lên, hỗn loạn một tia chế giễu: “Bọn họ đang cố lộng huyền hư(giả vờ làm ra vẻ thần bí.)”

“Cố lộng huyền hư?”

“Ân, đúng vậy, hấp dẫn lực chú ý của Khải Tắt nhân, thuận tiện thanh lý chiến trường một chút, phương tiện cho quân đội chúng ta vào thành.”

“Quân đội chúng ta?” Phương Hưởng Minh dôi mắt trông về phía xa, hoàn toàn không nhìn thấy được gì.

Tương Khổng Minh mỉm cười, đột nhiên chỉ vào phương xa, nơi đó là sườn phía sau của Khải Tắt nhân, cười vang nói: “Hắn tới...”

&&&&

“Đô...”

Tiếng tù và to rõ cắt qua bầu trời cao đến vô cùng, từ phía sau Khải Tắt nhân truyền ra.

Đám người Khải Tắt đại đế đều biến sắc, đây là tù và công kích.

Nhưng làm cho bọn họ hoảng sợ chính là vì sao lại phát ra từ sau lưng bọn họ.

Xa xa, trên bình tuyến xuất hiện một đại quân màu đen đang phóng nhanh đến.

Nhân số của bọn họ cũng không nhiều, chỉ hơn năm ngàn người, trên người mặc thiết giáp màu đen, nhanh như thiểm điện hướng nơi này vọt tới.

“Không tốt, lương thảo...”

A Bối Nhĩ Mã đại công tước thất thanh kêu lên.

Đại kỳ trung quân của Khải Tắt nhân bắt đầu huy vũ, một đội lính hướng nơi truy trọng bộ tồn phóng lương thảo chạy đi.

Tuy không biết chi bộ đội kia là từ đâu xuất hiện, nhưng địa phương bọn họ đi tới đúng là truy trọng doanh của Khải Tắt nhân.

Nơi đó, là gốc rễ của hơn mười vạn đại quân, vô luận như thế nào không thể sơ thất.

Đội ngũ Khải Tắt nhân nghiêm chỉnh huấn luyện, rất nhanh đã bày thiên la địa võng quanh truy trọng doanh. Bọn họ giờ lên vũ khí, chỉ cần những kỵ sĩ kia dám hướng nơi này phát động tiến công, chờ đợi bọn họ chính là hơn vạn danh trọng giả bộ binh mãnh liệt trở kích.

“Đô...”

Tiếng tù và đồng dạng lại vang lên, đội liệt của những kỵ sĩ lại đại chuyển biến phương hướng tới chín mươi độ.

Bọn họ tránh khỏi trọng giả bộ binh đoàn đang ngăn cản trước mặt, hướng hai bên sườn giục ngựa chạy như điên.

Trên mặt đất người Khải Tắt đại đế đều thay đổi, mục tiêu của bọn họ không ngờ không phải truy trọng doanh, mà là những doanh trướng trống không của các chiến sĩ.

Ngoài Ngọa Long thành, có nơi trú đóng của hơn ba mươi vạn đại quân, quân dung thịnh vượng, so với ngày trước Hán Hiến đế ngự giá thân chinh còn nhiều hơn mười vạn quân đội.

Doanh địa kéo dài liên miên không dứt, liếc mắt nhìn lại, khôn cùng bát ngát.

Lúc này, chính là lúc Khải Tắt nhân toàn lực công kích Ngọa Long thành, trong doanh ngoại trừ một ít nhân viên chiến đấu lưu thủ, cũng chỉ còn một chút hậu cần binh sĩ.

Gặp phải Hắc Kỳ quân như sói như hổ, vốn không hề có chút lực hoàn thủ.

Một mảnh tiếp theo một mảnh, vô số doanh trưởng bị liệt mã xông tới, mục đích của Hắc Kỳ quân không phải đánh chết bao nhiêu Khải Tát nhân, mà là hết sức phá hủy doanh trưởng cùng vật tư.

Trung doanh trọng địa của Khải Tát nhân, không ngừng truyền ra trận trận hiệu lệnh.

Một tổ tổ hộ vệ trung doanh không ngừng được điều khiển ra ngoài, dần dần, trong bất tri bất giác, sườn tây trung quân đã hở ra một khoảng không thật lớn.

Đang đứng trên đầu thành xem cuộc chiến, Tương Khổng Minh cùng Phương Hưởng Minh nhìn nhau, ai lại phụ trách điều khiển quân đội kiểu như thế, như thế nào lại hạ xuống sai lầm kiểu đó.

Nếu đây là cách làm của Khải Tát đại đế, vậy cũng không tránh khỏi quá mức tưởng tượng.

Tương Khổng Minh hung hăng vỗ đùi, nói: “Khoảng trống to đến như thế, chủ công không có nhìn thấy sao?”

Trịnh Pháp Sâm đứng bên cạnh Tương đại quân sư chợt nhíu mày, nhưng chỉ thoáng chau một chút liền lập tức khôi phục bình thường, cũng nhìn không ra có chỗ nào không ổn.

Chỉ là trên đùi hắn có chút cảm giác đau đớn.

Một cái vỗ của Tương Khổng Minh cũng không hề vỗ lên đùi mình, mà là thuận tay vỗ lên bắp đùi Trịnh Pháp Sâm.

Người sau tai mắt lạnh lẽ, lập tức thu liễm công lực. Hắn biết rõ tuy khí lực Tương Khổng Minh lớn một chút, trí lực cao một chút, tinh lực dư thừa một chút, nhưng dù sao cũng chỉ là một người bình thường không có nội công.

Mà bản thân hắn lại là nhất phẩm cao thủ, một khi chân khí hộ thể tự động bắn ngược, chỉ sợ Tương Khổng Minh lập tức bị thương tại chỗ.

Vì tránh cho chuyện đáng chê cười kiểu đó xuất hiện, hắn không thể làm gì khác hơn là liều mạng thu liễm công lực của mình, khiến cho Tương Khổng Minh tránh được một kiếp này.

Chẳng qua, tuy Tương Khổng Minh không có nội lực gì, nhưng tốt xấu cũng là một vị huyết tửu chiến sĩ, một thân khí lực cũng không thể xem thường.

Dưới một cái tát toàn lực khi lo lắng, làm Trịnh Pháp Sâm phải âm thầm cắn răng đau đớn không nhẹ.

“Nhìn thấy, nhị đệ nhìn thấy.”

Trong thanh âm của Phương Hưởng Minh có sự hưng phấn vô hạn.

Hắc Kỳ quân đang ở trong doanh địa tung hoành, đột nhiên lại chuyển phương hướng, vượt qua đám binh lính đang phong tỏa, hướng lỗ hổng kia vọt mạnh đi qua.

Phảng phất như đã phát giác điều không ổn, quân kỳ Khải Tát nhân lại điều động.

Quân đội bốn phía bắt đầu từ bốn phương tám hướng vây lại, mà bộ đội hai sườn cũng buông tha hết thấy, hướng nơi tổng chỉ huy kéo tới.

Nhưng tốc độ của Hắc Kỳ quân đã vượt ngoài ý liệu của bọn họ.

Ngay khi quân đội hai bên sườn còn đang nỗ lực vây lại, đội nhân mã của Hắc Kỳ quân đã tới ngoài chỗ Khải Tát đại đế hai trăm thước.

Chỉ là phảng phất Khải Tát đại đế vốn đang ở trong hiểm cảnh lại vẫn ngồi ngay ngắn như núi, đối với việc này làm như không hề để ý tới.

Gần, chỉ có hai trăm thước.

“Oanh long...”

Hơn mười danh Hắc Kỳ quân sĩ tốt đang phóng phía trước chợt hư không tiêu thất.

Bên ngoài hai trăm thước cách chỗ ngồi của Khải Tắt đại đế, không ngờ có một cái hầm hố lớn đã được bố trí.

Trên hố phủ đầy cỏ khô, trộn lẫn cùng cát đất, ở giữa dùng gỗ tròn chống đỡ, không nhìn kỹ căn bản là nhìn không ra sơ hở bên trong.

Trong hầm có rất nhiều đao nhọn chói lọi, bọn kỵ sĩ Hắc Kỳ quân không kịp đề phòng, liền rơi xuống dưới.

Cương giáp trên người Hắc Kỳ quân quả thật vô cùng cứng rắn, nhưng từ trên cao rơi xuống, không khỏi người té ngựa nghiêng.

Thậm chí, dù là mũ giáp trên đầu cũng ngã xuống tới.

Cứ như vậy bị đao nhọn sinh sôi đâm vào não bộ, dù tiếng kêu thảm thiết cũng không có phát ra, liền sờ sờ chết thảm dưới đao.

Ở phía trước, đám người Khải Tắt đại đế gương mặt mỉm cười, bấy rập này vốn chuyên môn vì đối phó Hắc Kỳ quân mà nghĩ ra, không ngờ đúng thật là dùng tới.

Từ sau khi nghe xong miêu tả của Ban Khắc La Phu Đặc về Hắc Kỳ quân, Khải Tắt đại đế liền lưu tâm đối với việc này.

Tuy đã được tin tức, là Hứa Hải Phong suất lĩnh mấy vạn Hắc Kỳ quân dũng sĩ đại phá Hung Nô tại Thái Nguyên, vậy chính là nói bọn họ không có khả năng xuất hiện ở nơi này.

Nhưng thám tử trong thành lại truyền đến tin tức, lại minh xác cho thấy, còn một bộ phận Hắc Kỳ quân vẫn còn trú đóng bên trong thành.

Đối với quân đội được Ban Khắc La Phu Đặc hình dung là thiên hạ đệ nhất ác ma, dù là Khải Tắt đại đế cả đời nhưng mã cũng không dám khinh thường.

Sau khi hỏi rõ chi tiết tình huống ngày hôm đó, những danh tướng của Khải Tắt đế quốc đều cho ra một kết luận mà chính mình cũng không dám tin tưởng.

Hắc Kỳ quân binh sĩ là một đám trọng giáp kỵ binh đoàn có được tốc độ của khinh kỵ binh.

Quân đội như vậy có thật sự tồn tại thế gian hay không, hoặc đây chỉ là vì Ban Khắc La Phu Đặc chỉ vì muốn trốn tránh trách nhiệm mà cố ý khoa trương lực chiến đấu của địch quân?

Khải Tắt đại đế không muốn mạo hiểm, cho nên dù hấn vẫn ôm lòng hoài nghi đối với tin tức phát ra, nhưng vẫn hạ lệnh an bày một bày rập bí mật nơi sườn tây.

Không nghĩ tới, chân chính sụp đổ, không phải sĩ binh Hắc Kỳ quân trong thành, mà là quân đội màu đen phẳng phát giống như thiên binh thiên tướng hạ phàm.

Lực chiến đấu bọn họ vừa mới biểu hiện đi ra làm hấn phải âm thầm kinh hãi.

Chẳng qua trên mặt Khải Tắt đại đế vẫn mang theo một tia cười lạnh.

Mấy vạn người?

Từ lúc nào, Hắc Kỳ quân đã khoách triển ra mấy vạn người, nếu trên thế giới thật sự có quân đội mấy vạn người như thế, vậy trận chiến này cũng không cần đánh nữa.

Chỉ là nét tươi cười của hấn cũng không thể duy trì được bao lâu, bởi vì kế tiếp, hấn liền thấy được một chuyện làm cho hấn cả đời khó quên.

Bọn kỵ sĩ Hắc Kỳ quân chia làm hai đội, mỗi đội đều có hơn hai ngàn người.

Đột nhiên tập kích Khải Tắt đại đế là một đội trong hai.

Sau khi hơn mười kỵ sĩ của đội ngũ hơn hai ngàn người này bị rơi vào trong bày rập, bọn họ đồng thời đột nhiên làm ra một động tác.

Ngay trên chiến trường kịch liệt, cùng làm ra một động tác hoàn toàn giống nhau.

Động tác của bọn họ đều nhịp, hơn hai ngàn người giống như được kéo dài đến vô hạn, vô cùng tuyệt mỹ. Bọn họ đồng thời thẳng ngựa, chiến mã đồng thời giơ lên hai chân trước thật cao, cả người dựng đứng lên. Nếu chỉ là một người, vậy cũng không kỳ lạ.

Nếu chỉ là một trọng giả bộ kỵ sĩ, một kỵ sĩ bao trùm cương giáp làm ra loại động tác này, đó chính là một chuyện vô cùng kỳ lạ.

Có thể ở dưới tình huống trên người mang theo sức nặng như thế, còn có thể làm ra động tác như vậy, đủ chứng minh chiến mã kia có tố chất cao, thiên hạ hiếm thấy, quan trọng hơn chính là sự phối hợp giữa người và ngựa đã đạt tới cảnh giới thuần thục không thể tưởng tượng.

Nhưng nếu là hơn hai ngàn người, hai ngàn con ngựa, hai ngàn trọng giả bộ kỵ sĩ đồng thời làm ra động tác này...

Nụ cười trên mặt Khải Tắt đại để chợt đọng lại...

Đại công tước A Bối Nhĩ Ma khẽ nhếch miệng càng lúc càng lớn...

Cặp mắt Ban Khắc La Phu Đặc trợn to như chuông đồng...

Khuôn mặt tao nhã của vương tử A Bố Tác Luân mất đi vẻ thông dong...

Cặp mắt tỉnh táo cứng rắn trong ngày thường của A Đồ Tác lại hiện lên vẻ mê mang không thể tin nổi...

Ở phía sau bọn họ, một lão nhân đã hơn sáu mươi, hai mắt hấn mở to, bộc phát ra hàn quang làm cho người ta sợ hãi...

Ngọa Long thành. Trên đầu thành, bàn tay đang vươn của Phương Hướng Minh chợt ngưng lại giữa không trung, một lúc lâu không thu trở lại.

Kỵ binh xông trận, chú ý nhất chính là một vòng đến một vòng nối tiếp, giống như nước sông Trường Giang, liên tục không dứt.

Vô luận ở phía trước xảy ra chuyện gì, bọn họ đều nghĩa vô phản cố phóng về phía trước.

Trong chiến dịch đại quy mô của thiên quân vạn mã, một khi kỵ binh phát động công kích, sẽ thấy không hề có chuyện quay đầu lại.

Không phải không muốn quay đầu lại, mà là như mũi tên rời dây cung, phóng dễ mà thu khó.

Những kỵ sĩ ở phía sau căn bản là không nhìn thấy rõ chuyện gì xảy ra phía trước, cho dù bọn họ có muốn dừng lại, cũng tuyệt đối không sao làm được.

Bởi vì ở sau lưng bọn họ, lại là kỵ binh đại quân đang cuộn cuộn tràn lên không ngừng.

Nếu tùy tiện dừng lại, vậy hậu quả chờ đợi bọn họ, không thể nghi ngờ chính là bị hậu quân phía sau vô tình giẫm đạp thành thịt vụn.

Cuộc chiến Thái Nguyên, Cáp Mật Thứ kiến thức được Gia Cát thần nỗ, vẫn không thể thối tù và triệt quân, không phải hấn không chịu, mà là hấn không dám.

Nguyên nhân chính vì lý do này, khi mười Hắc Kỳ quân đi đầu bị té vào trong bẫy rập, vô luận người nào đều nghĩ rằng, trận công kích trước mắt, hơn hai ngàn người chỉ sợ ngạnh sanh hao tổn hơn một nửa.

Chỉ là chuyện xảy ra cuối cùng cũng tuyệt đối vượt ra ngoài ý liệu của bất cứ kẻ nào.

Dù là Phương Hướng Minh cũng tuyệt đối không ngờ lại gặp phải biến cố như thế.

Hơn hai ngàn danh trọng giả bộ kỵ sĩ đồng thời hoàn thành động tác cực kỳ khó khăn như thế trong cùng một thời gian, đây không thể dùng từ thao khống như chính cánh tay mình để mà hình dung.

Đây quả thực là một thần thoại, một truyền kỳ không thể tưởng tượng.

Đội ngũ đang khếp lại ở hai bên sườn tây trong lúc này đột nhiên dừng lại.

Bởi vì quan chỉ huy của bọn họ cũng đồng thời nhìn thấy được một màn ngay trước mắt.

Bị một cảnh tượng làm bọn họ hoàn toàn sợ hãi đến ngất người, đã đem chiến thuật đã an bày tốt đẹp trước đó hoàn toàn vứt ra sau não.

Móng ngựa nặng nề giẫm xuống, hơn hai ngàn người phẳng phất đã biết những người trước mặt không dễ trêu chọc, hậu quân của họ liền biến thành tiền quân, gào thét một tiếng, khi viện quân ở sườn trái còn chưa kịp khép lại, bật người đi xa.

Bọn họ hướng một đội khinh kỵ binh đang từ phía sau chạy tới phóng đi.

Ngay tại trên đường, bọn họ lại làm ra một chuyện làm cho người ta sợ hãi than thở không thôi.

Bọn họ cùng nhau lấy ra một cây tiêu thương trong túi đeo bên hông ngựa.

Dưới hơn mười vạn ánh mắt nhìn kỹ, bọn họ ngựa người, ném ra ngoài.

Đồng loạt, những tiêu thương cho dù đang ở giữa không trung vẫn duy trì vận luật cùng tốc độ như trước.

“ Sưu...”

Loại hung khí lợi hại này, tuy không cách nào so sánh cùng thiêu đốt đạn, nhưng nó gây sự rung động cho người khác, cũng không hề ít hơn.

Tiếng kêu thảm thiết từ phía trước truyền đến.

Đội ngũ kỵ binh Khải Tắt nhân lập tức xuất hiện một mảnh giải đất nho nhỏ trống trải.

Thiết kỵ Hắc Kỳ quân cứ như vậy từ giữa đám khinh kỵ binh ngạnh sanh xông qua.

&&&&

“ Ban Khắc La Phu Đặc...”

“ Tại.”

“ Người có thể xác định? Chính là chi bộ đội này?”

Tuy không nói rõ, nhưng các vị tướng lãnh cao cấp ở đây đều rõ ràng ý tứ những lời này của đại đế.

Hắn là đang hỏi, ngày đó hoàn toàn công kích tan vỡ bộ binh doanh của đệ tứ quân đoàn có đúng là chi bộ đội thần kỳ này hay không.

Chần chờ chốc lát, đây chính là lần đầu trong đời Ban Khắc La Phu Đặc biểu hiện ra vẻ do dự cùng bàng hoàng ngay trước mặt vị chí tôn này.

“ Thần không biết...” Ban Khắc La Phu Đặc thành thật trả lời.

Đêm ấy tuy Hắc Kỳ quân cùng thiết kỵ hôm nay là một, nhưng biểu hiện của họ lại hoàn toàn khác nhau.

Ban Khắc La Phu Đặc cũng là một tay lão thành trong kinh nghiệm chiến trận, tuy ngày ấy đã rơi xuống kết quả thảm bại hoàn toàn, nhưng hắn lại phát giác Hắc Kỳ quân có một nhược điểm trí mạng.

Đó chính là cực độ thiếu khuyết sự linh hoạt ứng biến.

Nếu bàn về việc đấu đá lung tung không hề nói lý, Hắc Kỳ quân chứng thật là thiên hạ đệ nhất, dù là Khải Tắt trọng giả bộ kỵ sĩ đoàn danh chấn phương tây cũng phải than kém cõi ba phần.

Bởi vì vô luận là chất lượng của chiến mã, sức nặng vũ khí hay là tố chất binh viên, Hắc Kỳ quân đều rõ ràng thắng hơn một bậc.

Nhưng ở trên chiến trường, lực trùng kích cường đại nhất cũng không phải nhân tố duy nhất thủ thắng.

Ở một đêm này, tuy đệ tứ quân đoàn bị thảm bại lớn nhất từ trước đến nay, nhưng lại làm cho hắn nhìn ra, Hắc Kỳ quân không phải là không thể chống đỡ.

Đối phó những kẻ ngây ngốc đầu gỗ, chỉ cần là một tướng lãnh hiểu rõ đạo biến thông, thì có trăm ngàn loại phương pháp mở ra cánh cửa đi thông địa ngục cho bọn họ.

Chỉ là hần vạn vạn không ngờ, Hắc Kỳ quân thay đổi, giống như được thoát thai hoán cốt, trở nên hoàn toàn đổi mới.

Tuy trang bị của bọn họ vẫn không thay đổi, tuy thủ đoạn công kích hoàn toàn giống nhau.

Nhưng bọn họ trở nên linh hoạt, giống như con liệt báo bén nhảy, để cho sự chuẩn bị tỉ mỉ của bọn họ hoàn toàn trôi theo dòng nước.

&&&&

“ Ha ha ha...”

Tiếng cười điên cuồng mà hưng phấn từ trong miệng Tương Khổng Minh phát ra, hần thân thiết ôm bả vai Phương Hưởng Minh, đây là lần đầu tiên hần thân cận như thế với vị Phương gia gia chủ này: “ Hắc Kỳ quân của chúng ta như thế nào? Có phải là thiên hạ đệ nhất hay không?”

Đối với câu nói giống như lão tử là thiên hạ đệ nhất, câu nói tràn ngập khí phách, Phương Hưởng Minh chỉ đành gật đầu cười khổ.

Cho đến ngày nay, ở trước mặt sự thật, hần không thể không thừa nhận, Hắc Kỳ quân chúng thật là thiên hạ đệ nhất.

Không. Không phải hôm nay mới là thiên hạ đệ nhất, mà là thiên hạ đệ nhất từ cổ chí kim.

“ Phương thống lĩnh, ngươi không đi chuẩn bị một chút sao?”

“ Cái gì?” Phương Hưởng Minh khó hiểu hỏi.

“ Phía dưới náo nhiệt như vậy, nếu không đi tham dự một chút, chẳng phải là quá đáng tiếc? Không bằng xin mời Phương thống lĩnh suất lĩnh năm ngàn binh mã ra khỏi thành dạo thử một vòng thế nào?” Tương Khổng Minh cười a a nói.

Phương Hưởng Minh lập tức rõ ràng ý tứ của hần, trọng trọng gật đầu, Phương Hưởng Minh cười nói: “ Có mong muốn, nhưng không dám thỉnh.”

Hần xoay người đi xuống thành lầu, bàn tay vung lên, năm ngàn khinh kỵ lập tức phóng ra, nhanh chóng hướng quân doanh Khải Tắt chạy đi.

“ Truyền lệnh, mở rộng cửa thành, thanh lý đường đi, chuẩn bị tiếp chủ công trở về thành.”

Đưa mắt nhìn Phương Hưởng Minh rời đi, thần sắc Tương Khổng Minh lạnh lùng, cao giọng quát.

Phương Hưởng Minh tự mình suất lĩnh năm ngàn tinh nhuệ quân kéo nửa vòng thật lớn, bọn họ tránh mặt trọng giả bộ binh quân đoàn đang nghiêm trận chờ đợi, né tránh trọng giả bộ kỵ binh đoàn tốc độ không nhanh nhẹn kia.

Năm ngàn người, cũng đồng dạng là năm ngàn người.

Nhưng Phương Hưởng Minh cũng không dám vào lúc này cùng dây dưa chiến đấu với bất cứ đội ngũ nào trên ba ngàn người.

Tuy năm ngàn người đều là những tinh nhuệ chân chính được tuyển ra từ trong Hồng Sắc Hải Dương, nhưng chút nhân mã ấy mà muốn phát động công kích đối với hơn mười vạn đại quân Khải Tắt nhân, đây thuần túy chính là muốn chết.

Bọn họ dù sao không phải Hắc Kỳ quân.

Tương Khổng Minh hiểu rõ điều này, cho nên chỉ cho hần mang theo năm ngàn người rời thành đi ra.

Vô luận là hần, hay là Tương Khổng Minh, cũng không nghĩ chỉ dựa vào năm ngàn Hắc Kỳ quân sẽ tạo ra bao thương tổn đối với Khải Tắt nhân.

Cho nên mục đích của bọn họ không phải là xông vào trận địch, mà là chế tạo phiền toái cho Khải Tắt nhân, kiềm chế bộ đội của họ, giúp Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong thời cơ quay về thành.

Hồng Sắc Hải Dương dù sao là quân đội tinh nhuệ của Đại Hán, tuy không cách nào so sánh được với Hắc Kỳ quân, nhưng đã không kém hơn bất cứ chi bộ đội nào khác.

Ở trước ngực bọn họ có một kiện vũ khí đặc chế, dĩ nhiên chính là Gia Cát thần nỗ đã nhiều lần bức lui Hung Nô nhân tông sư Lợi Trí tại Thái Nguyên cuộc chiến.

Từ sau khi Gia Cát thần nỗ ở Thái Nguyên hiện thế, Tương Khổng Minh cũng không còn xem nó là bảo bối mà cất giấu.

Đương nhiên, không phải ai cũng có tư cách sử dụng vũ khí tân tiến này, năm ngàn thiết kỵ của Phương Hướng Minh là nhóm đầu tiên cũng là nhóm duy nhất được trang bị loại vũ khí kinh khủng đó.

Hiện tại ở đây chúng cũng đã phát huy ra tác dụng không tầm thường.

Đối với những bộ đội nào có thực lực lại muốn dây dưa cùng họ, Phương Hướng Minh đều sử dụng nguyên tắc tránh né, nếu thật sự không cách nào tránh khỏi, vậy ra lệnh một tiếng, tiến phát như mưa.

Khi bộ đội Khải Tắt hoàn toàn hỗn loạn, Phương Hướng Minh lại suất lĩnh Hồng Sắc Hải Dương xa xa rời đi.

Danh tự Gia Cát thần nỗ đối với Khải Tắt nhân cũng không xa lạ, tin tức trận đánh tại Thái Nguyên đã truyền tới nơi này, nếu nói ở đây có ai còn không biết loại binh khí từng đại phát thần uy trong trận chiến dịch kia, vậy bọn họ cũng không xứng được xưng là đại tướng cầm binh.

Chỉ là trăm nghe không bằng mắt thấy, lúc gặp phải thần binh lợi khí kia, bọn họ mới thật sâu nhận thức được sự bất đắc dĩ cùng bi ai của Hung Nô nhân.

Lúc này trên mặt Khải Tắt đại đế không còn chút vẻ tươi cười, hần âm trầm nghiêm mặt, phảng phất như sắp nổi lên một hồi cuồng phong bạo vũ.

Ở bên cạnh hần, các tướng lãnh câm như hến.

Quân đội người Hán quá giáo hoạt, đây là bọn họ nhất trí đánh giá Hắc Kỳ quân cùng Hồng Sắc Hải Dương.

Hồng Sắc Hải Dương của Phương Hướng Minh giống như một con chuột chạy trốn chung quanh, cứ ở quanh chân thành bồi hồi, một khi nhìn thấy được chỗ trống, lập tức hung hăng chạy lên cắn một ngụm.

Trước khi đại bộ đội của Khải Tắt nhân kịp phản ứng, bọn họ đã sớm bỏ chạy đi.

Nếu Khải Tắt nhân có ý đồ dùng đại quân áp chế, bọn họ vừa nhìn thấy tình thế không ổn, lập tức trốn xuống dưới thành tường.

Uy lực thiêu đốt đạn ai cũng tận mắt nhìn thấy, trước khi có được kế sách ứng đối, không có tướng lãnh nào nguyện ý đi lãnh giáo một phen. Bọn họ cũng không có nửa điểm hứng thú, dùng tính mạng cùng vinh diệu của mình để gia tăng công huân cho đệ thất trung đội của Tương Khổng Minh.

Hồng Sắc Hải Dương vốn chính là chi thiết quân giao chiến cùng Hung Nô nhân tại phương bắc trong suốt mấy trăm năm, đối với chiến thuật lang quân cũng không xa lạ.

Lúc Khải Tắt đại đế phải đối phó với phương bắc dã man nhân, Phương Hướng Minh từng suất lĩnh năm ngàn Hồng Sắc Hải Dương ở trong cảnh nội Khải Tắt chơi trò chiến thuật du kích.

Kinh nghiệm của hần có thể nói là vô cùng phong phú.

Lúc này, hần lại thực hiện lại chiến thuật xưa, vẫn vô cùng dễ dàng thừa sức.

Chẳng qua, hết thấy cũng nhờ vào vũ khí cao nhất do Tương Khổng Minh chế tác, nhờ vào uy lực của thiêu đốt đạn.

Nếu không phải có cản tránh gió dưới thành tường tùy thời đều có thể chạy về ẩn núp, Phương Hướng Minh cũng tuyệt đối không có khả năng đùa thật dễ dàng như vậy.

Cho nên, tuy hần suất lĩnh đội ngũ chạy ra chạy vào không ít, nhưng toàn bộ đội ngũ thủy chung không có rời xa đầu thành.

Năm ngàn Hồng Sắc Hải Dương của Phương Hướng Minh chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, cũng không ảnh hưởng đại cục.

Nhưng năm ngàn Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong, lại biểu hiện ra thực lực cao nhân một bậc tuyệt đối.

Bọn họ ở tại đại doanh phẳng phát giống như một dòng thủy ngân, không nơi nào không vào.

Chỉ cần nơi nào xuất hiện khoảng trống, nơi đó có thân ảnh bọn họ xuất hiện.

Trong Khải Tắt nhân không thiếu sa trường dũng tướng, càng không thiếu tướng lãnh cao cấp có thể chỉ huy quân đội.

Nhưng so sánh với Hắc Kỳ quân được chia làm hai kia, hiệu suất di động của bộ đội cùng động tác của bọn họ đúng là như trời với đất.

Sự chênh lệch bên trong người khác xem là hiểu ngay.

Khải Tắt nhân khổ cực tạo nên doanh trưởng không ngừng bị sụp đổ vì sự công kích điên cuồng của bọn họ, tuy bên trong không một bóng người, hoặc đã sớm tránh né ra.

Nhưng những tòa doanh trưởng không ngừng sụp đổ kia cũng giống như một cái tát vang to tát thẳng lên trên mặt đám người Khải Tắt đại đế.

Mấy chục vạn đại quân không ngờ không làm gì được đội ngũ mấy ngàn người, sự tình như vậy chỉ cần truyền đi ra ngoài, đủ để trở thành nỗi sỉ nhục đáng chê cười suốt cả đời bọn hắn.

“Chúa nói...Trung thành, dũng khí, cùng vinh diệu luôn tồn tại cùng chúng ta. Bọn nhỏ, là thời khắc các người thi triển vũ khí của chính mình.”

Thanh âm già nua từ trong miệng lão nhân hơn sáu mươi tuổi kia truyền ra. Dù là Khải Tắt đại đế cũng phải quay đầu thi lễ với hắn thật sâu.

“Đúng vậy, bệ hạ.”

A Đồ Tắc bước ra khỏi hàng trước, hắn quỳ sát dưới chân lão nhân kia, hôn lên chân hắn.

Đi theo phía sau hắn chính là người thừa kế nam tính duy nhất của Rhino gia tộc A Dịch Tư, hắn cũng làm cùng một động tác như A Đồ Tắc.

Thoáng do dự vị bại tướng Ban Khắc La Phu Đặc cũng tiến lên hôn chân lão nhân.

Cuối cùng, tam vương tử A Nhĩ Kiệt Nông cũng được phụ thân thăm chấp nhận mà đi tới.

Bốn vị tướng lĩnh tuổi trẻ kiệt xuất nhất của Khải Tắt hiện tại, lúc này bọn họ đều nằm sụp ngay trước mặt lão nhân, phẳng phát như ở trước mặt bọn họ, cũng không phải là một lão đầu, mà là một vị thần linh cao cao tại thượng, không chỗ nào không thể.

Đúng vậy, vị lão nhân này, chính là giáo hoàng bệ hạ có thể ngồi ngang hàng cùng Khải Tắt đại đế trong Khải Tắt đế quốc.

“Người Hán, đã đánh bại Hung Nô nhân, bọn họ là chương ngại lớn nhất cho chúng ta thống nhất phiên đại lục này, tuyên dương ý chỉ của thần. Bọn họ...” Giáo hoàng vươn ngón tay khô gầy như móng vuốt gà chỉ Hắc Kỳ quân đang lưu thoán chung quanh nói: “Bọn họ là những người Hán trẻ tuổi anh dũng nhất. Là hi vọng của người Hán. Mà các ngươi là hi vọng của Khải Tắt. Đi thôi, để cho bọn họ kiến thức dũng khí của Khải Tắt nhân một chút.”

“Dạ...”

Bốn thanh âm cùng đồng thanh vang lên.

“Không tốt...” Thanh âm kinh ngạc trong miệng đại công tước A Bối Nhĩ Mã truyền ra.

Mọi người giương mắt nhìn lên, Hắc Kỳ quân chuyển một vòng lớn, đang hướng mấy vạn quân đội vừa mới đào vong chạy tới.

Trên mặt bọn họ đồng thời xuất hiện vẻ kinh hoảng không biết làm sao.

Mấy vạn quân đội nơi đó mới vừa bị thiêu đốt đạn của Tương Khổng Minh ngăn sanh bức lui, là đội quân vừa bị đánh bại.

Lúc này sĩ khí của bọn họ cực thấp, chứng thật là thời khắc thấp nhất từ khi kiến quân cho tới nay.

Mục đích của Hắc Kỳ quân thập phần đơn giản, chính là muốn đem chi bộ đội này xông loạn, làm cho Khải Tát nhân hỗn loạn lên, bọn họ mới có thể thừa nước đục thả câu.

“Đi thôi.” A Đồ Tác lạnh lùng nói.

Bốn vị tướng lĩnh trẻ tuổi của Khải Tát không hề do dự, bọn họ xông ra.

Hắc Kỳ quân chia làm hai đội từ hai phương hướng khác nhau giống như hai thanh trường mâu vô cùng lợi hại hung hăng đâm vào đám bại quân kia.

Tuy quan quân Khải Tát cao giọng la lên, nhưng bọn lính đã bị thiêu đốt đạn hù dọa thất kinh hồn vía lại biểu hiện ra sự khiếp nhược vô cùng.

Bọn họ giống như những tân binh mới lần đầu tiên ra chiến trường, vốn không cách nào khởi lên tổ chức để kiên cường chống cự.

Ngay khi Hắc Kỳ quân qua lại tung hoành, đội ngũ tàn binh này lại sắp hỏng mất.

Bốn đạo tù và vang rền lại truyền vào trong tai mọi người.

Bốn chi quân đội, bốn chi thiết quân phẳng phất như từ bốn phương tám hướng dâng lên.

Bọn họ ngăn lại những bại quân đang tứ tán chạy trốn, bọn họ lấy ra vũ khí sắc bén nhất của mình.

“Các chiến sĩ anh dũng, chẳng lẽ đây là dũng khí của các người biểu hiện ra đó sao?” Thanh âm cao ngang của A Đồ Tác truyền khắp cả chiến trường: “Ở phía sau các người, chính là giáo hoàng bộ hạ cùng Khải Tát đại đế vĩ đại, để cho họ nhìn thấy sự vinh diệu chân chính của các người đi.”

Theo tiếng trống dồn dập như mưa, các dũng sĩ đệ nhị quân đoàn tập hợp thành đội ngũ, hướng phía trước bước nhanh mà đi.

A Đồ Tác, vị quân đoàn trưởng trẻ tuổi có tiêu chuẩn kỳ sĩ nhất trong lòng Khải Tát nhân, hấn lấy chính biểu hiện của mình một lần nữa phấn chấn tinh thần bọn lính đã mất đi đầu chí chiến đấu.

“Chúa nói...trung thành, dũng khí cùng vinh diệu sẽ tồn tại cùng chúng ta.”

Thanh âm A Đồ Tác quanh quẩn trong trời cao, trên chiến trường, không còn thanh âm nào khác.

A Dịch Tư ngẩng cao đầu, hấn cùng đệ nhị đại quân đoàn của gia tộc cùng cao giọng hét lên.

Ban Khắc La Phu Đặc, A Nhĩ Kiệt Nông, ánh mắt họ trang trọng, giơ cao tay phải, hết sức quát lên.

Khải Tát nhân đang cao giọng la lên: “Chúa nói...trung thành, dũng khí cùng vinh diệu luôn tồn tại cùng chúng ta.”

Trên mặt họ hiện lên một mảnh sùng kính, dù là những tàn binh đã sớm hỏng mất tinh thần cũng thu hồi vẻ mê mang trong mắt, trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Hắc Kỳ quân lại tràn ngập đầu chí.

Giờ khắc này, trong người bọn họ lại sinh ra lực lượng vô cùng vô tận. Trong lòng họ lại tràn ngập tin tưởng.

Bọn họ đã không còn là một đám tàn binh bại tướng, mà là một đám mãnh tướng không sợ sinh tử nơi sa trường.

“Cáp lý lộ á, cáp lý lộ á, cáp lý lộ á, cáp lý lộ á...”

Tiếng thánh ca to rõ vang lên hùng tráng trên bầu trời Ngọa Long thành.

“Không tốt.” Trên đầu thành, sắc mặt Tương Khổng Minh đại biến, tuy hấn đã sớm biết tín ngưỡng tôn giáo của Khải Tát nhân là một kiện vũ khí không thể khinh thường, nhưng uy lực vũ khí này to lớn vượt xa dự liệu của hấn.

Nếu nói Gia Cát thần nỗ, thiêu đốt đạn là vũ khí tân thức đủ để quyết định sự thắng bại của chiến tranh, vậy tín ngưỡng tôn giáo của Khải Tát nhân không thể nghi ngờ chính là một loại vũ khí tinh thần siêu cấp.

Hơn nữa, uy lực loại vũ khí này to lớn, cũng đã đủ thay đổi hướng đi cả chiến cuộc.

“Chủ công, nên trở về rồi.” Thì thào, Tương Khổng Minh nhẹ giọng nói.

Phảng phất như nghe được lời cầu khẩn của hắn.

Hắc Kỳ quân vừa mới tả xung hữu đột đột nhiên buông tha tiếp tục trùng kích, bọn họ tập trung cùng một chỗ, chuyển hướng, từ địa phương yếu kém bạc nhược nhất của Khải Tát nhân vọt tới.

A Đồ Tắc ngay ra, tác dụng của thánh ca đương nhiên vượt ngoài dự tính của Hứa Hải Phong, nhưng Hắc Kỳ quân gặp biến cố liền thay đổi cực nhanh, cũng làm cho ngôi sao mới nổi của Khải Tát nhân ứng phó không kịp.

Hắc Kỳ quân thay đổi hẳn bộ dáng nhất quyết tử chiến vừa rồi, cùng lúc thánh ca vang lên, lập tức bắt đầu triệt thoái.

Bọn họ không hề cùng bất cứ bộ đội nào phát sinh dây dưa, mà dùng tốc độ lớn nhất của bản thân, khi Khải Tát nhân còn chưa kịp khép lại phòng tuyến, đã vọt ra.

Khi A Đồ Tắc hạ lệnh ngăn chặn, lúc này Hắc Kỳ quân thân mặc hắc giáp nhưng lại không có nửa điểm phong độ kỳ sĩ đã sớm trốn mất dạng, không thấy tung tích.

Chỉ còn lại một mảnh tiếng mắng to đình tai nhức óc ở phía sau.

&&&&

Trên thành tường, Tương Khổng Minh nhìn một vạn đại quân của Phương Hướng Minh cùng Hứa Hải Phong phân nhau tiến vào trong thành, mới yên tâm thả xuống khối đá lớn.

Khải Tát nhân cũng không thừa cơ truy kích, đó là vì cố kỵ thiêu đốt đạn trong tay của hắn.

Chẳng qua trên sự thật, thứ này có số lượng có hạn, thu hiệu quả nhất thời thì còn khả năng, nhưng nếu muốn toàn bộ trông cậy vào nó cũng không thực tế.

Nếu Khải Tát đại đế thật sự không kể thương vong, toàn lực mãnh công, thứ này kỳ thật cũng không duy trì được bao lâu.

Đôi mắt Tương Khổng Minh nhìn vào Khải Tát đại kỳ ở phía xa, trong tim của hắn cảm khái ngàn vạn.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn cực độ thâm trầm xuống.

Khi hắn xoay người lại, sắc mặt đã nghiêm trang.

Ánh mắt của hắn sụp xuống, dưới ánh mắt của mọi người, bước đến trước thi thể của dũng sĩ vô danh đã dùng tính mạng của chính mình ngăn cản sự nổ mạnh của thiêu đốt đạn.

Hắn cúi người xuống, đem thân hình của dũng sĩ ôm vào trong lòng mình.

Máu của dũng sĩ đã sớm chảy cạn, chỉ còn lại những đốm máu khô cạn in trên người của hắn.

Tương Khổng Minh phảng phất như không có cảm giác, hắn vững vàng ôm lấy thân thể của dũng sĩ, đột nhiên quỳ rạp xuống đất, trong hai mắt chậm rãi chảy xuống hai hàng lệ nóng.

Trên thành tường, chỉ cần là người nào có thể thấy được nơi này đều không tự chủ được quỳ xuống, bọn họ đồng loạt quỳ xuống bên người vị dũng sĩ.

“Cha mẹ của người, là cha mẹ của ta, tử tôn của người, là tử tôn của ta. Nếu phạm lời thề...”

Tương Khổng Minh đem thi thể dựa vào người mình, một tay kéo mái tóc dài trên trán, một tay nhật thanh kiếm trên mặt đất, cắt ngược lên trên.

“Tê...”

Một tiếng vang nhỏ, máu chảy trên mặt Tương Khổng Minh, khuôn mặt đáng sợ, một kiếm kia dùng sức quá mạnh, không ngờ lột luôn một lớp da đầu.

“ Nếu sai lời thề...sẽ như tóc này...”

Lời thề trang nghiêm quanh quẩn trên đầu thành, xa xa lan đi, dần dần không ngừng vang lên trong lòng các binh sĩ.

354. Chương 360-361: Trong Thành Chi Nghị.

Thanh âm cực độ kinh ngạc phát ra từ miệng Hứa Hải Phong cùng Phương Hướng Minh huynh đệ.

Bọn họ hội họp bên ngoài thành, nghênh ngang lực tục tiến vào thành.

Chỉ là vừa vào cửa thành, đầu tiên nhìn thấy chính là Tương Khổng Minh biến thành tóc tai rũ rượi.

Hứa Hải Phong nghi hoặc liếc mắt nhìn huynh trưởng, lấy thần công truyền âm nhập mật hỏi: “ Đại ca, không phải người nói trên đầu thành đã không có địch nhân sao?”

Phương Hướng Minh liên tục gật đầu, cũng dùng thanh âm nhỏ đến không thể nghe thấy vang lên bên tai: “ Ta dùng nhân cách của ta cam đoan, lúc ta đi xuống, nơi đó tuyệt đối không có một Khải Tát nhân còn sống.”

Hai huynh đệ trao đổi ánh mắt một chút, đều nhìn ra dấu hỏi thật lớn trong mắt đối phương.

Không thể không nói, ở trong Ngọa Long thành, nếu nói được bảo vệ nghiêm mật chu đáo, không thể nghi ngờ chính là vị Tương Khổng Minh này.

Hơn nữa lấy uy vọng của hắn trong lòng bọn lính mà nói, tuyệt đối không phải tổn thương trong tay người nhà mình, vậy khả năng duy nhất là Khải Tát nhân giả chết thừa cơ hội hại hắn hay sao.

Chẳng qua vào thời khắc này, tuyệt đối không phải là thời cơ tốt nhất để dò hỏi, bọn họ cũng chỉ đành đem nghi ngờ tạm thời đè ép đi xuống.

“ Chúc mừng chủ công đại phá Hung Nô, thu lại thổ địa đã mất, đạt thành công huân thiên thu bất hủ.”

Thanh âm Tương Khổng Minh xa xa truyền ra, lớn như tiếng sấm, liên miên không dứt, cả trong lẫn ngoài thành tất cả đều có thể nghe thấy.

Hai huynh đệ lại kinh dị bất định trao đổi ánh mắt một chút, Tương Khổng Minh không phải không có nội công hay sao, như thế nào đột nhiên lại có tu vi cao như thế.

Từ thực lực do thanh âm biểu hiện ra, không ngờ còn hơn xa Phương Hướng Minh, dù là so sánh với Hứa Hải Phong, cũng kém không xa.

Trong lòng bọn họ đồng thời hiện lên một ý niệm, chẳng lẽ hắn đã một bước lên trời, đi vào cảnh giới tông sư.

“ Cung...nghênh...chủ...công...”

Tương Khổng Minh kéo dài thanh âm, cao giọng hô lớn.

“ Cung...nghênh...chủ...công...”

Vô số thành vệ quân, vô số dân chúng, dù là tướng sĩ tiền quân của hai vạn Thiên Ưng quân đoàn, cũng được Lộ Thông Châu suất lĩnh cao giọng hưởng ứng.

Nhất thời, trong thành tràn ngập tiếng hoan hô tiếng cười vang, trong suốt mười ngày Khải Tát nhân vây thành, lần đầu tiên xuất hiện tràng diện náo nhiệt như thế.

Phương Hướng Minh thoáng xấu hổ cười cười, dưới tràng cảnh này hắn chợt cảm thấy có vẻ xấu hổ, trong tim của hắn nảy lên một trận khó xử, kết quả cuộc chiến Thái Nguyên đã có, chính mình cùng Phương gia phải đi đâu về đâu?

Đi tới bên người Tương Khổng Minh, đôi mắt Hứa Hải Phong sáng lên, ánh mắt hần thỗi qua bên một hộ vệ vóc dáng nhỏ gầy đứng bên cạnh Tương Khổng Minh.

Tuy bộ khải giáp lạnh như băng đã đem thân thể mềm mại yếu diệu che giấu đi, nhưng Hứa Hải Phong liếc mắt liền nhận ra.

Tên tiểu binh kia ngẩng đầu lên, đón ánh mắt Hứa Hải Phong mỉm cười.

Trong lòng Hứa Hải Phong một trận âm áp, chậm rãi gật đầu, dời đi ánh mắt.

Rất cục hần đã biết vì sao Tương Khổng Minh có thể đột nhiên có được công lực như vậy, nguyên lai là nàng canh giữ bên người Tương đại quân sư, với một thân công lực tuyệt đỉnh kinh thể hải tặc, tự nhiên có thể làm ra hiệu quả khiến cho người khác kinh hãi như thế.

Cửa thành tây nặng nề đóng lại, tựa như cho tới bây giờ cũng chưa từng mở ra.

Ở trong thành dò xét một lần, làm cho mọi người đều nhìn thấy Hắc Kỳ quân trở về, Hứa Hải Phong đi tới nghị chính thính.

“ Quang...”

Cửa lớn nghị chính thính vững vàng đóng lại.

Lúc này, người có tư cách tham dự hội nghị tuyệt đối không nhiều lắm, ngoại trừ Phương gia huynh đệ cùng Hứa Hải Phong, cũng chỉ có Tương Khổng Minh, Lộ Thông Châu cùng một gã hộ vệ.

Về phần đám người Tô Xuân Vĩ đã sớm trước khi khai chiến, được Tương Khổng Minh thỉnh tới đại doanh phương tây.

Đối với sự an bày này của Tương Khổng Minh, Tô Xuân Vĩ cùng Đường Khải hai vị quan văn cũng không hề có ý kiến phản đối, có thể nói là cử chỉ vô cùng vui mừng.

Ánh mắt Phương gia huynh đệ cùng Lộ Thông Châu ngắm nhìn vị hộ vệ nhỏ gầy kia, bọn họ không nghĩ ra vì sao Tương Khổng Minh phải đưa một gã tiểu binh tiến đến.

Hứa Hải Phong mỉm cười, tiến lên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, cởi mũ giáp xuống.

Lập tức một lũ tóc dài giống như thác nước chảy xuống, bóng loáng mềm mại xoa qua vai, gương mặt diễm lệ, lại mang theo tia cười an tĩnh.

“ Hạ tông sư?”

Ba người đồng thời kinh hô lên.

“ Không sai, nội tử lo lắng cho an nguy của Tương quân sư, nên giả trang làm một hộ vệ, còn thỉnh các vị đừng trách.”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời thầm than. Hứa Hải Phong đúng là xem trọng Tương Khổng Minh tới mức có một không hai, ân tứ như thế, xem khắp cổ kim, cũng tuyệt chưa từng có.

“ Quân sư đại nhân, vết thương trên đầu ngài là vì sao vậy? Chẳng lẽ do Áo Bồn xuất thủ sao?”

Hứa Hải Phong dò hỏi, nếu Hạ Nhã Quân thủ vệ bên cạnh hần, vậy trừ phi là cường giả cấp bậc tông sư, nếu không lại có ai làm bị thương được hần.

Chẳng qua, làm Hứa Hải Phong cảm thấy kỳ quái chính là hần cũng không hề cảm thấy tinh thần ba động của Áo Bồn.

“ Vèo...” Hạ Nhã Quân đột nhiên cúi đầu, nhẹ giọng bật cười. Lấy định lực của nàng mà tạm thời có thất thổ này, thật là kỳ lạ, làm cho nàng cũng có chút không thể khống chế.

“ Khái khái...” Tương Khổng Minh vội ho khan một tiếng, vội vàng nói: “ Đây chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, chúng ta nên đàm luận chính sự quan trọng hơn.”

“ Không đúng, Tương đại quân sư là cột trụ trung lưu của Ngọa Long thành chúng ta, dĩ nhiên lại bị gây thương tích, lại làm sao xem là việc nhỏ được chứ? Xin hỏi Hạ tông sư, đến tột cùng là ai tổn thương Tương đại quân sư, đợi tiểu tướng xuất thủ, đem hắc bầm thân vạn đoạn, để tiết mỗi hận trong lòng.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, người nói chuyện chính là Phương gia lão nhị Phương Hưởng Trí.

Sắc mặt bọn họ cổ quái, cũng biết người này đúng là không hề có lòng hảo tâm như vậy.

Hắn cùng Tương Khổng Minh cho tới nay có chút không vừa mắt, chỉ là ngại thân phận của Tương Khổng Minh, vẫn không dám có điều đắc tội.

Hôm nay nhìn thấy biểu hiện của Hạ Nhã Quân, đã biết bên trong tất có duyên cớ, làm gì bỏ qua cơ hội, không phải là ném thêm viên đá xuống giếng đúng thật là phải xin lỗi chính mình.

Tương Khổng Minh biến sắc, đang muốn phản đối, lại phát giác trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ chờ mong.

Hắn lập tức thở dài, biết cho dù hôm nay không đề cập tới, ngày sau bọn họ cũng sẽ buộc Hứa Hải Phong tiết lộ. Mà Hứa Hải Phong sao, muốn bảo Hạ Nhã Quân giấu diếm hắn, dù là chính Tương Khổng Minh cũng không dám tin tưởng.

Cùng với việc ngày sau bị bọn họ cười nhạo, không bằng hôm nay cởi mở ra cũng tốt.

Hạ Nhã Quân thấy Tương Khổng Minh không lên tiếng ngăn lại, lập tức mỉm cười nói: “ Một kiếm này, là Tương đại quân sư chính mình làm ra.”

“ Cái gì?”

Kể cả Hứa Hải Phong ở bên trong, bọn họ nhìn nhau, đều nghĩ không ra ý tứ của những lời này, chẳng lẽ Tương Khổng Minh chê mình sống lâu quá, muốn cắt cổ tự sát, được Hạ Nhã Quân cứu sống lại hay sao.

“ Khái khái...” Tương Khổng Minh ho khan một tiếng, nói: “ Học sinh ở trên đầu thành có lập một lời thề, vì gia tăng hiệu quả, nên cắt tóc mình chỉ, không ngờ...” Hắn có chút xấu hổ bổ sung: “ Học sinh đã lâu không động dao kiếm, vốn chỉ muốn cắt bỏ một đoạn tóc, không nghĩ tới dùng lực quá mạnh, dù cả da đầu cũng tước luôn xuống, thật làm các vị cười chê.”

Mọi người nén cười, nếu không phải cổ kị mặt mũi của Tương đại quân sư, sợ đã sớm té lăn trên mặt đất.

Cái gì gọi là đã lâu không động dao binh, mà dù là Hứa Hải Phong ở chung với hắn lâu nhất, cũng rất ít nhìn thấy hắn động dao động thương.

Lúc mới quen, Tương Khổng Minh xác thực là bởi vì muốn học võ nên đối với binh khí biểu hiện ra hứng thú thật lớn, chẳng qua do nội công của hắn hoàn toàn không có thành tựu, nên đã không còn chạm qua binh khí.

“ Được rồi, muốn cười thì cứ cười đi, chẳng qua chỉ một lần này, lần tới nếu còn đem việc này nói giỡn, chớ trách Tương mỗ ghi hận trong lòng.” Tương Khổng Minh nhìn nét mặt cực kỳ cổ quái của mọi người, bất đắc dĩ nói.

Lập tức bên trong nghị chính thính rộng rãi vang lên những tiếng cười vang, dù là thủ vệ ngoài cửa cũng nhìn nhau, cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Tương Khổng Minh nhìn bọn họ, trên mặt tuy khó coi, nhưng trong lòng không cách nào sinh ra lòng phẫn nộ.

Dưới sự vây công của Khải Tắt nhân, bọn họ đã đè nén lâu lắm.

Chẳng qua tại hôm nay, dù ngoài cửa vẫn còn sự tồn tại của Khải Tắt nhân, nhưng hào khí nơi này đã khác hẳn.

Trong lòng bọn họ tràn ngập niềm tin tất thắng, nên ở nơi đây cũng có thể cất tiếng cười to.

Hết thủy, đều bởi vì hắn đã trở về.

Hắn mang theo chi quân đội bất bại trở về.

Qua một thoáng, Phương Hường Minh đột nhiên thu liễm tươi cười, sắc mặt của hắn dần dần ngưng trọng lên: “ Quân sư đại nhân, xin hỏi người lập lời thề gì vậy?”

Ánh mắt Tương Khổng Minh nghiêm nghị, đem những hành động của vị dũng sĩ vô danh kia thuật lại một lần. Lập tức bên trong phòng không còn tiếng cười đùa vui vẻ.

Sau một lúc lâu, Hứa Hải Phong hỏi: “ Quân sư đại nhân, hậu sự của vị binh lính kia, người có ý định làm sao xử lý?”

Phương Hường Minh cũng thay đổi thần sắc, đồng thời nhìn lại Tương Khổng Minh.

Tương Khổng Minh lướt mắt nhìn qua một vòng, trên mặt của hắn mang theo một tia áy náy: “ Thiêu đốt đạn vốn cũng không phải là sản phẩm thành thực, lần này vận dụng, cũng là không thể tránh được. Ai...Nếu học sinh đừng hạ lệnh phóng cho Khải Tát nhân đi lên đầu thành, sẽ không phát sinh thảm kịch như thế.”

Phương Hường Minh bọn họ cảm thấy thật ngoài ý muốn, Tương đại quân sư tự mình thừa nhận sai lầm, thật đúng là một việc cực kỳ hiếm thấy.

“ Khái...Quân sư đại nhân, ngài cũng là vì muốn đánh chết càng nhiều Khải Tát nhân, cũng không nên quá áy náy.” Phương Hường Minh an ủi.

“ Vậy người nhà của hắn?” Phương Hường Trí hỏi.

“ Học sinh đã nói qua, người nhà của hắn tức là người nhà của học sinh.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói, nhưng trong thanh âm của hắn tràn đầy vẻ kiên định.

“ Dũng sĩ như thế, xứng với vinh diệu này.” Thanh âm dễ nghe vang lên trong phòng, những lời này của Hạ Nhã Quân giống như châu ngọc, mượt mà động lòng người.

“ Không sai, dũng vũ của người này đủ lưu danh hậu thế, không chỉ như vậy, còn phải tuyên dương khắp nơi, cho tất cả mọi người đều biết việc này. Muốn cho bọn họ biết, nghĩ muốn người nhà của mình trải qua tốt hơn, liền phải dùng mạng đến đổi lại.” Tương Khổng Minh nghiêm mặt nói: “ Mà a, Tương mỗ sẽ không để cho bọn họ phải thất vọng.”

Hứa Hải Phong âm thầm thở dài, nghe khẩu khí của hắn, hiển nhiên lại là một cách quảng cáo tạo ra ngôi sao như trước kia.

Chẳng qua không thể phủ nhận chính là loại công trình này đối với việc ủng hộ sĩ khí đúng là phát huy ra tác dụng to lớn, tuyệt đối là chưa từng có.

“ Nhị đệ, thám tử của Khải Tát nhân rất nhiều, hiện tại đã rải khắp mấy trăm dặm chung quanh, người làm sao từ sườn sau của họ mà đến?” Phương Hường Minh đột nhiên hỏi.

“ Đúng vậy, hôm nay chủ công đột nhiên xuất hiện, phảng phất như trời giáng thần binh, nhượng Khải Tát nhân kinh hãi thất sắc, mặt tướng bội phục đến sát đất.”

Lộ Thông Châu đột nhiên tiến lên một bước, hướng ngay Hứa Hải Phong, nhắc vạt áo, đột nhiên quỳ rạp xuống đất, cung kính nói: “ Mặt tướng có thể đầu thân dưới trướng chủ công, thực là tam sinh hữu hạnh, Thiên Ưng quân đoàn tiền doanh hai vạn chiến sĩ, nguyện vì chủ công tận trung hiệu mệnh.”

Nhìn thấy Lộ Thông Châu chột hành đại lễ, trên mặt Phương gia hai huynh đệ đồng thời xẹt qua một tia mắt tự nhiên.

Lộ Thông Châu đột nhiên biểu lộ tâm chí tại đây, lập tức làm cho hai người bọn họ sinh ra cảm giác ứng phó không kịp.

Cuộc chiến Thái Nguyên, mặt ngoài chính là Trình gia cùng Hung Nô nhân hai cổ thế lực cường đại đối quyết.

Nhưng mặc cho ai cũng biết, trận đánh này, cũng quan hệ đến kết quả tranh giành bá chủ cuối cùng của Trung Nguyên đại địa.

Trục lạc Trung Nguyên, người thắng trong trận đánh này, chính là thế lực lớn nhất xưng bá Trung Nguyên trong tương lai.

Nhưng ở trước cuộc chiến đó, vốn không người nào nghĩ đến, người thắng cuối cùng, dĩ nhiên là Hắc Kỳ quân nằm cách xa ngoài ngàn dặm.

Chiến dịch Thái Nguyên, đạt được ích lợi lớn nhất, không ngờ chính là Hứa Hải Phong từ Ngọa Long thành xa xôi ngàn dặm chạy tới, tin tức kia làm cho mọi người cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Thắng đến khi Hứa Hải Phong hoàn toàn khu trục thảo nguyên chi lang, quang minh chính đại trở về kinh sư, đã đạt được danh dự tốt nhất chưa từng có trước đó.

Rất nhiều gia tộc đều thay đổi lập trường đối đãi với hắn, Lộ gia hiển nhiên chính là một trong số đó.

Trước khi Lộ Đình Thịnh quay trở về đại doanh phương tây, đem quyền chỉ huy hai vạn tiền quân của Thiên Ưng quân đoàn toàn bộ giao vào trong tay đứa cháu, chính là biểu lộ thái độ của lão.

Mà Lộ Thông Châu vừa mở miệng liền dùng chủ công xưng hô, hàm ý bên trong cho dù là người mù cũng có thể đoán được.

Lộ gia đã đánh cuộc về trận chiến tranh thiên hạ tại Thái Nguyên, cuối cùng đã lựa chọn Hứa Hải Phong.

Chẳng qua, đây cũng là đại thế phải hướng tới mà thôi.

Hứa Hải Phong lập tức tiến đến, nâng Lộ Thông Châu đứng dậy, cười vang nói: “Lộ huynh, người cần gì phải khách khí, nơi này đều là người nhà mình, không cần đa lễ.”

Lộ Thông Châu cung kính lên tiếng, chỉ nhìn vẻ mặt lúc này của hắn, đã biết hắn tôn kính đối với Hứa Hải Phong, tuyệt đối là thực tình thực ý.

“Khái...” Tương Khổng Minh ho khan một tiếng, nói: “Chúc mừng chủ công, chúc mừng chủ công.” Khóe mắt hắn thoáng nhìn qua Phương gia huynh đệ.

Phương Hưởng Trí xấu hổ tránh né ánh mắt của hắn, nhưng Phương Hưởng Minh có chút hiểu được gật gật đầu.

Hứa Hải Phong mỉm cười nói: “Quân sư đại nhân, hiện tại không phải lúc đàm luận chuyện này. Uy hiếp của Khải Tắt nhân còn chưa tiêu trừ nữa.”

Tương Khổng Minh đưa tay rút nhẹ ở sau lưng, giống như biến ma thuật lấy ra chiếc quạt lông chiêu bài của hắn. Vừa phe phẩy vừa nói: “Chủ công nói không sai, đợi sau khi chúng ta đánh lui Khải Tắt nhân, thiên hạ này cũng không gọi lên nổi sóng gió nào nữa.”

Trong lòng Phương Hưởng Minh âm thầm thở dài, biết Tương Khổng Minh muốn mình làm ra quyết định, mà việc bức lui Khải Tắt nhân sẽ là kỳ hạn quyết định cuối cùng.

“Được. Nếu lần này có thể đại thắng Khải Tắt, Phương gia chúng ta sẽ có quyết định.” Sắc mặt Tương Khổng Minh căng thẳng, nghiêm mặt nói.

Tương Khổng Minh nói không sai, nếu lần này có thể đem Khải Tắt nhân đuổi về nước, vậy trên phiên đại lục này, uy vọng của Hứa Hải Phong đã đạt tới cảnh giới chưa từng có trước đó. Khi đó, cho dù hắn không muốn khoác lên hoàng bào cũng e không có khả năng.

Hứa Hải Phong cũng vẫn đầy mặt tươi cười, tựa hồ đối với hứa hẹn của Phương Hưởng Minh cũng không thêm để ý, kỳ thật ở trong tim của hắn cũng đã buông xuống một khối đá lớn.

Phương gia cùng hắn có vô số quan hệ, ở trong tứ đại thế gia, hắn coi trọng nhất chính là Phương gia. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn thật sự không muốn cùng Phương gia trở mặt thành cừu.

“Đại ca, Lộ huynh, lúc này tiểu đệ đến Ngọa Long thành, chính là đi đường vòng đó.” Hứa Hải Phong đổi đề tài.

“Thái Hành sơn mạch?” Lộ Thông Châu ở tây vực nhiều năm, nghe Hứa Hải Phong vừa nói, lập tức lĩnh ngộ.

“ Không sai, chính là Thái Hành sơn mạch.” Hứa Hải Phong cười to nói: “ Thăm tử của Khải Tắt nhân tuy nhiều, nhưng đối với Thái Hành sơn mạch liên miên không đứt cũng không dám xâm nhập, nên để tiểu đệ chiếm được một tiện nghi thôi.”

Hứa Hải Phong nói ra đơn giản, nhưng nghĩ muốn hành quân bên trong Thái Hành sơn mạch, khó khăn trọng trọng, lại há dễ dàng vượt qua như thế. Sợ là ngoại trừ Hắc Kỳ quân, cũng thật không có chi bộ đội nào có thể làm được.

Vì cuộc chiến hôm nay, Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người đã sớm làm ra sự chuẩn bị vẹn toàn, sơn đạo đi thông Ngọa Long thành cũng đã sớm phái thám tử khám sát nhiều lần, có thể nói là vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Từ sau khi Hứa Hải Phong suất binh rời đi kinh sư, đến Thái Hành sơn mạch, bổ sung hai ngàn Hắc Kỳ quân chiến sĩ tổn thất, một lần nữa lại đầy đủ số lượng năm ngàn người.

Lập tức ngày đêm kiên trì, ngựa không dừng vó, mới có thể ở ngay lúc này thuận lợi chạy tới.

Hứa Hải Phong ho khan một tiếng, nhìn Tương Khổng Minh nói: “ Quân sư đại nhân, đối với Khải Tắt nhân, người có tính toán gì không, cứ nói rõ đi.”

Tương Khổng Minh ngửa mặt lên trời cười ha ha, nói: “ Nếu chủ công đã nói như vậy, vậy học sinh cũng bêu xấu.”

“ Hứa mỗ lắng nghe cao kiến của quân sư đại nhân.”

Thấy hai người ở chỗ này kẻ xướng người họa, mọi người đều cảm thấy không còn gì để nói.

Phảng phất như mấy chục vạn Khải Tắt đại quân bên ngoài thành đều đã chẳng còn gì đáng để uy hiếp.

“ Khải Tắt nhân đối với tòa thành nói nhất định phải chiếm cho được, bởi vì nơi này là một quan đạo duy nhất từ phương tây đi thông Đại Hán đế quốc. Nếu thay đổi đường khác, liền rất khó tìm được con đường nào có thể đồng thời dung nạp mấy chục vạn đại quân hành quân.” Tương Khổng Minh cười ngạo nghễ, nói.

“ Đúng vậy, cho nên chúng ta chỉ cần có thể đem nơi này vững vàng bảo vệ, đợi khi mùa đông tới, Khải Tắt nhân không muốn rút lui cũng không được.” Lộ Thông Châu đối với lời này của Tương Khổng Minh vạn phần tán thành.

“ Hắc hắc...Vậy làm sao được, Khải Tắt nhân dù sao là họa lớn trong lòng chúng ta, đã có cơ hội này, đương nhiên phải một lần đem diệt trừ, lấy quyết hậu hoạn.” Tương Khổng Minh cười lạnh, chậm rãi nói: “ Nếu không được, cũng phải cho họ hao binh tổn tướng, không dám tiếp tục gây chiến phạm cảnh.”

Mọi người nhìn nhau, nghĩ không ra khẩu vị của hắc lại to lớn đến như thế, nghĩ muốn đem mấy chục vạn đại quân một lần tiêu diệt.

“ Quân sư đại nhân có diệu kế gì?” Thái độ của Phương Hướng Minh đối với hắc hoàn toàn khác hẳn Phương Hướng Trí, cho tới nay đều cực kỳ tôn kính, lúc này cũng không ngoại lệ, hai tay ôm quyền, cung kính thỉnh giáo.

“ Nếu Khải Tắt nhân muốn tòa thành này, chúng ta cứ hai tay dâng lên là được.” Đôi mắt Tương Khổng Minh khép thành khe hở, nhàn nhạt nói.

Sắc mặt mọi người đồng loạt biến đổi, ngoại trừ Hứa Hải Phong đã sớm biết trước, dù là Hạ Nhã Quân cũng hiện ra vẻ mặt kinh ngạc.

“ Việc này, có thể bàn bạc lâu dài, chẳng qua còn có một chuyện, cũng phải quyết định sớm thật tốt.” Tương Khổng Minh đặc ý liếc mắt nhìn mọi người, đối với vẻ mặt của bọn hắc tương đối hài lòng.

“ Chuyện gì?”

“ Chủ công, Ngọa Long thành có nội gian.” Tương Khổng Minh gần từng chữ một.

Trong hai mắt Hứa Hải Phong hiện lên một đạo hàn quang, lớn tiếng hỏi: “ Người làm thế nào biết.”

Tương Khổng Minh quay đầu nhìn về phía Lộ Thông Châu, hỏi: “Lộ tướng quân, người có từng nhớ kỹ Khải Tát nhân phát động cường công kéo dài không ngừng, là bắt đầu từ lúc nào?”

Lộ Thông Châu thoáng chần chờ, nói: “Hắn là nửa tháng trước.”

“Không sai, đúng là nửa tháng trước, vậy...” Ánh mắt Tương Khổng Minh đảo qua trên người mấy viên võ tướng: “Các người ai có thể nói cho ta biết, nửa tháng trước là cuộc sống thế nào?”

Nửa tháng trước cuộc sống thế nào? Vấn đề này hỏi mọi người thật đúng, nửa tháng trước cũng không phải là ngày hội gì, chỉ là một cuộc sống rất bình thường mà thôi.

“Nếu thiếp thân không nhớ lắm, nửa tháng trước, chính là khi tin tức phu quân đánh bại Hung Nô nhân tại Thái Nguyên truyền đến.” Hạ Nhã Quân ở một bên nhân nhạ nói.

Phương Hướng Minh nhướng mày, nói: “Không sai, ngày ấy tin tức truyền đến, chúng ta đều hưng phấn vô cùng. Chẳng qua...” Ánh mắt của hắn đọng đầy lo lắng, cuối cùng cũng không nói tiếp.

“Quân sư đại nhân muốn nói, lúc chúng ta có được tin tức, Khải Tát nhân cơ hồ đồng thời cũng chiếm được tin tức?”

“Dù là có chênh lệch, cũng không lâu lắm.” Tương Khổng Minh khẳng định nói: “Tất nhiên trong thành có người đem tin tức truyền ra ngoài, làm Khải Tát nhân biết được chủ công không tọa trấn trong Ngọa Long thành, đã không có Hắc Kỳ quân vô địch, cho nên bọn họ mới có thể cường mãnh ngạnh công.”

Phương Hướng Minh thở dài một tiếng, nói: “Nếu quân sư đại nhân nói không sai, vậy nội gian này sợ là không đơn giản.”

Tin tức ngày đó truyền đến, Tương Khổng Minh lập tức hạ lệnh cấm khẩu, ngoại trừ một bộ phận tướng lĩnh cao cấp cùng một chút nhân viên liên quan ra, những người khác cũng không biết việc này.

Vậy tin tức tiết lộ, đối tượng hoài nghi tự nhiên cũng bị cố định giữa những người kia.

“Tướng lĩnh trong thành, học sinh đã kiểm tra qua một lần, lúc này chủ công đánh bại Hung Nô, uy vọng cao như mặt trời giữa trưa, cho dù bọn họ có nhìn thấy tình thế không ổn, cũng tuyệt đối sẽ không phản bội ngay lúc này.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, cho dù là có người tham sống sợ chết, cũng sẽ không lựa chọn thời khắc tràn đầy hi vọng này mà phản bội chính mình.

Ai cũng biết, tiền đồ của Hứa Hải Phong một mảnh sáng sủa, chỉ cần có thể đánh lui Khải Tát nhân, ngày sau thiên hạ này tám chín phần mười là vật trong bàn tay của hắn.

Đối mặt với cường giả như thế, lại có tên nào ngu ngốc lại buông tha cho vinh hoa phú quý sắp tới trong tay?

“Ngoại trừ những tướng lĩnh cao cấp ra, còn có người nào biết?” Hứa Hải Phong chỉ một câu nói đã hỏi ngay chỗ mấu chốt.

“Người nhà của ngài.” Tương Khổng Minh nhân nhạ cười nói.

“Người nhà của ta?” Hứa Hải Phong biến sắc, kinh ngạc hỏi.

“Không sai, tại Ngọa Long thành, gia tộc của ngài cũng tiến cử mấy người trẻ tuổi giỏi giang, nghĩ muốn hiệp trợ học sinh thủ thành.”

“Bọn họ?” Về mặt Hứa Hải Phong hồ nghi.

Thân thích của mình có được bao nhiêu bản lĩnh, hắn hiểu rõ trong lòng, không để cho Tương Khổng Minh có thêm phiền toái đã là tốt lắm, đừng nói gì tới giao phong sa trường.

“Chính là Hứa thị nhất tộc của ngài.”

Trong lòng Hứa Hải Phong vừa động, hắn đột nhiên rõ ràng vì sao Tương Khổng Minh lại nói chuyện kéo ra một vòng, hắn nhìn hai mắt Tương đại quân sư, ngưng thần hỏi: “Ngài nói thẳng đi, rốt cục là tên súc sinh nào làm ra chuyện tốt này?”

355. Chương 362: Bỏ Thành.

“ Là hần...”

Hứa Hải Phong âm trầm nghiêm mặt, đối với lời của Tương Khổng Minh, hần cũng không hề hoài nghi chút nào, nhưng chuyện này làm cho hần cảm thấy khiếp sợ không thôi.

“ Tên súc sinh này, vì sao phải làm chuyện ăn trong đi ngoài như vậy? Nếu ta ngã, chẳng lẽ hần còn có thể tiếp tục tiêu dao tự tại sinh hoạt hay sao?” Hứa Hải Phong cảm hận nói, hần thật sự vô cùng tức giận.

“ Chủ công, ngài còn nhớ kỹ, lệnh đường huynh bởi vì nhiều loạn trị an trong thành, bị Cát Hào Kiếm trừng phạt?”

“ Chẳng lẽ chỉ vì việc này, hần lại làm ra hành vi thông địch bán nước hay sao?” Hứa Hải Phong thất kinh hỏi.

Hứa Hải Đường bởi vì từng có ý đồ cướp giật dân nữ, bị Cát Hào Kiếm bắt lại, cuối cùng dưới sự chủ trì của Hứa Hải Phong, Cát Hào Kiếm phán đánh mười ba trượng, đi nhiều thành một vòng.

“ Không sai, có lẽ, ở trong mắt của hần, mặt mũi của hần là thứ trọng yếu nhất trên đời này, nếu ngài làm cho hần mất mặt, vậy ngài chính là cừu nhân của hần.” Tương Khổng Minh lạnh lùng nói.

Nghe được hai người họ đàm luận về tộc nhân của Hứa gia, dù là Phương Hường Minh cũng gắt gao ngậm miệng lại, không nói được lời nào.

Chuyện này phải xử trí thế nào, đó chỉ là do một niệm của Hứa Hải Phong.

Tương Khổng Minh lựa chọn nói ra ở nơi này, cũng là cho hần một cơ hội lựa chọn.

Nếu không ngay tại trước mặt mọi người công khai tiết lộ ra, vậy Hứa Hải Phong cũng không thể nào lựa chọn, Hứa Hải Đường cũng chỉ còn một kết quả đầu rơi xuống đất.

Trầm mặc một lúc lâu, bên trong phòng yên tĩnh, không người phát ra nửa điểm tiếng vang quấy rầy ý nghĩ của hần.

Cuối cùng, thật sâu thở dài một hơi, Hứa Hải Phong nói: “ Quân sư đại nhân, chỉ sợ hần không có lá gan này.”

“ Sự thật như thế...” Tương Khổng Minh lạnh lùng đáp lại một câu.

“ Cũng được, trời làm bầy còn có thể sống, tự làm bầy...Quân sư đại nhân, việc này cứ giao cho Cát Hào Kiếm toàn quyền xử trí, ta và người sẽ không can thiệp.”

Tương Khổng Minh gật đầu.

Phương Hường Trí nhìn huynh trưởng vẫn trầm mặc không lên tiếng, hần không hiểu rõ rốt cục Hứa Hải Phong có ý tứ gì.

“ Đợi tràng chiến dịch này chấm dứt, học sinh sẽ đem người này giao cho Cát giám sát sử. Chẳng qua, trước lúc này...” Tương Khổng Minh lộ ra một nụ cười lạnh khiến người ta rét lòng: “ Còn chút tin tức, cần phải nhờ hần tống xuất đi.”

&&&&

Một đường cái tại thành tây, Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người sóng vai bước đi.

“ Quân sư đại nhân, hết thấy đều an bày thỏa đáng sao?”

“ Đúng vậy, hạnh khổ hơn hai năm cuối cùng không có uống phí.”

“ Ai...” Hứa Hải Phong thở dài một tiếng, nói: “ Đáng tiếc tòa danh thành này a. Uyển Nhân nhất định bị thống thương tâm.”

“ Đại chủ mẫu hiền duệ, lại nhận biết đại thể, quyết sẽ không trách cứ chủ công.” Tương Khổng Minh thấp giọng nói.

Bước chân Hứa Hải Phong không ngừng, nhưng trong mắt của hắn đột nhiên lóe lên một tia tàn khốc, nhẹ giọng nói: “ Quân sư đại nhân, hắn quả nhiên tới.”

Xa xa, một thanh niên coi như cũng kiện tráng chạy vội đến, chỉ là bụng của hắn đã có chút lớn ra, chỉ một đoạn đường như vậy mà hắn đã thở hồng hộc.

Trong lòng Hứa Hải Phong thầm than, chỉ mới hơn hai năm, mới ngắn ngủn hai năm, Hứa Hải Đường lại trở nên bệ rạc như thế.

Vinh hoa phú quý đối với người mà nói, rốt cục là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây?

“ Phong đệ, đã tìm được người.” Hứa Hải Đường đi tới trước mặt bọn họ, thở hổn hển nói.

“ Đường ca, người làm sao vậy, có việc gấp gì muốn tìm tiểu đệ sao?” Hứa Hải Phong nhàn nhạt cười nói, phảng phất như không hề tâm kế.

Luồng tinh quang trong mắt của hắn đã sớm thu liễm, thay vào là một sự hòa thuận, người bên ngoài nhìn, không hề hoài nghi cách đối đãi thực tình của hắn với huynh trưởng.

Ngây ra, Hứa Hải Đường thoáng do dự, nói: “ Cũng không có việc gấp gì, chỉ là đột nhiên có binh sĩ thông tri, muốn chúng ta chuẩn bị hành lý, nhưng còn nói chỉ trong một ngày phải xong, nên nghĩ muốn đến hỏi đến tột cùng mà thôi.”

“ Cấp...” Hứa Hải Phong thất thanh cười: “ Ta còn tưởng chuyện gì, nguyên lai là chuyện nhỏ này a.”

“ Chuyện nhỏ?” Hứa Hải Đường đưa mắt nhìn hai người, thấy vẻ mặt bọn họ cao thâm khó lường, từ đáy lòng thảng ra một tia bối rối, hắn gượng cười nói: “ Nếu không có phương tiện, vậy không cần phải nói.”

Tương Khổng Minh ở một bên khẽ cười nói: “ Đường công tử, việc này cũng chẳng phải bí mật gì, mà người cũng không phải người ngoài, không có gì không thể nói.”

“ Vậy?” Trong mắt Hứa Hải Đường hiện lên một tia phức tạp, hắn chần chờ một chút, rốt cục hỏi: “ Làm như vậy là vì sao?”

Nhưng trong nháy mắt hắn hỏi ra câu này, hắn cũng không có chú ý tới vẻ mặt của hai người trước mắt.

Hứa Hải Phong thở ra một hơi thật sâu, trong đó hỗn loạn sự nuối tiếc, thương cảm cùng bất đắc dĩ.

Khuôn mặt tươi cười của Tương Khổng Minh lại xuất hiện thêm một tia quỷ dị, phảng phất như có loại cảm giác trút được gánh nặng.

Chẳng qua, vẻ mặt ngoài ý muốn của bọn họ chỉ hiện lên trong nháy mắt, liền lập tức biến mất dưới vẻ mặt bình thường.

“ Chúng ta muốn rời thành đi.” Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói.

“ Rời thành đi?” Ngạc nhiên, Hứa Hải Đường thất kinh, hắn liên tiếp hỏi: “ Phong đệ, vậy là vì sao? Chẳng lẽ chúng ta không thủ được nữa sao?”

Khẽ lắc đầu, tận đáy lòng Hứa Hải Phong sinh ra một tia uể oải cực độ, hắn cũng không còn lòng nói chuyện với Hứa Hải Đường, liếc mắt nhìn Tương Khổng Minh đứng bên cạnh.

“ Đường công tử, cũng không phải chúng ta thủ không được, mà là chuẩn bị một phần đại lễ, muốn tặng cho Khải Tát nhân.” Tương Khổng Minh lập tức biết Hứa Hải Phong cũng không muốn dây dưa với người đường huynh phản bội gia tộc, phản bội quốc gia này, hắn lập tức tiếp lời nói.

“ Đại lễ? Vật gì vậy?” Hai mắt Hứa Hải Đường sáng ngời, dù là thanh âm cũng có chút run rẩy.

“ Hắc hắc, đây là cơ mật, không thể nói.” Tương Khổng Minh có chút lắc tay, cười dài nói.

“ A...” Hứa Hải Đường thất vọng thở dài.

“ Chủ công, quân sư đại nhân, các vị đều ở nơi này a.”

Một người bước nhanh đi tới, chính là Lộ Thông Châu vừa mới tuyên thệ đầu hiệu trung thành.

“Lộ tướng quân, thế nào, đều đã an bày xong sao?” Hứa Hải Phong gật đầu, thuận miệng hỏi.

Lộ Thông Châu cười, nói: “Hai vị cứ yên tâm, toàn bộ địa đạo đã kiểm tra xong...” Thanh âm của hắn chợt dừng lại, bởi vì vào lúc này, ánh mắt của hắn đã nhìn thấy Hứa Hải Đường đứng nép phía sau hai người.

“Đường công tử, sao ngươi ở đây?” Lộ Thông Châu nhướn mày, hỏi.

Đối đãi với vị đường huynh này của Hứa Hải Phong, Lộ Thông Châu hiển nhiên không phải thập phần để ý, mà ngay cả nói chuyện cũng tùy ý hơn rất nhiều.

“Hắc hắc...” Trong lòng Hứa Hải Phong thầm giận, nhóm người này chưa từng có ai xem hắn vào trong mắt. Hắn chỉ cảm thấy một cỗ tà hỏa xông lên óc, vội vàng nói: “Tại hạ chỉ là đúng lúc, đúng lúc mà thôi.”

Có chút mấp máy môi, đôi mắt Lộ Thông Châu đảo qua trên mặt Hứa Hải Phong, rốt cục lắc đầu, ngậm miệng lại, cũng không tiếp tục nói tiếp.

Động tác này của hắn bị Hứa Hải Đường nhìn thấy, một cỗ tức giận nảy sinh, hắn miễn cưỡng cười nói: “Ta còn có chuyện gấp phải làm, các ngươi chậm rãi nói chuyện.”

Dứt lời, hắn trực tiếp xoay người đi, chỉ là ống tay áo phiêu phù, hiển nhiên có chút tức giận.

Ba người Hứa Hải Phong quá mức ăn ý nhìn theo bóng lưng hắn rời đi.

“Chỉ mong, hắn có thể nắm bắt cơ hội cuối cùng này.” Hứa Hải Phong nhẹ giọng nói.

“Hắc hắc...” Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng, dùng thanh âm cực nhỏ nói: “Chỉ sợ, phải làm chủ công thất vọng.”

&&&&

Mấy chục vạn đại quân vây khốn Ngọa Long thành, cũng không phong kín toàn bộ bốn cửa thành.

Bọn họ chỉ trú đóng đại quân ở phương tây, nam cùng bắc, bỏ lại phía sườn đông.

Mặt đông, ngoại trừ Khải Tắt thám tử không nơi nào không đến, cũng không thấy có quân Khải Tắt chính quy tồn tại.

Lúc này, cửa đông Ngọa Long thành mở rộng ra, vô số quân đội từ cửa đông tràn ra, bọn họ bày trận hình nơi mặt đông, triển khai đội liệt.

Nhưng dưới một tiếng hiệu lệnh của trưởng quan, bọn họ lại bạt chân chạy về hướng đông.

Thám tử Khải Tắt nhân khi nhìn thấy đội ngũ ngàn người thứ nhất đi ra bố phòng, đã đem việc này cấp báo cho Khải Tắt đại đế.

Nhưng đợi khi Khải Tắt đại đế chinh quân xong, người Hán đã sớm chạy không còn thấy tung ảnh.

Lưu lại cho bọn hắn, chỉ là một tòa cô thành trống rỗng mà thôi.

&&&&

Đội đại bộ đội cách xa nhau rời đi, Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh ở lại đội cuối cùng.

Đi theo ngoại trừ Hắc Kỳ quân khôi giáp sáng ngời, quân dung chỉnh tề, còn có toàn thể thành viên của đệ thất trung đội.

Hắc Kỳ quân cùng đệ thất trung đội vô địch.

Đây là đánh giá của Tương Khổng Minh cấp cho hai đội ngũ.

Nếu nói muốn nhờ vào hai đội ngũ này mà tiêu diệt Khải Tắt nhân mấy chục vạn, chỉ là một chuyện si tâm vọng tưởng.

Vậy lấy hai đội ngũ này làm hậu quân, gánh vác trọng trách cản ngăn phía sau, đó là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Sự thật chứng minh, khi Khải Tắt đại đế dọ thám biết được phụ trách căn phía sau chính là hai chi đội ngũ này, lập tức liền bỏ đi ý niệm bám đuôi truy kích trong đầu.

“ Ân...tới.” Hai mắt đang khép hờ của Hứa Hải Phong chợt mở, một bóng người từ trong thành phóng như bay tới.

Người nọ đi tới trước mặt Hứa Hải Phong, chính là một trong mấy vị cao thủ của bắc võ lâm Trịnh Pháp Sâm, hần cung kính thi lễ nói: “ Bái kiến chủ công.”

“ Thế nào?” Hứa Hải Phong nhẹ giọng hỏi.

“ Đường công tử để một cảm nang vào trong một động cây tại thành tây.” Trịnh Pháp Sâm áp thấp thanh âm, chỉ dùng thanh âm cho Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh nghe được nói.

“ Quả nhiên như thế...” Hứa Hải Phong buồn bã thở dài, chút hi vọng còn sót lại trong lòng cũng hoàn toàn bị diệt.

“ Người có từng mở ra xem qua?” Tương Khổng Minh hỏi.

Trịnh Pháp Sâm lập tức lắc đầu, cung thanh nói: “ Tuyệt đối không có.”

Hần cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết có những chuyện không biết mới là tuyệt vời nhất.

“ Được...” Tương Khổng Minh hài lòng gật đầu nói: “ Đã quên chuyện này, ẩn kế mà làm, người đi đi.”

Trịnh Pháp Sâm cúi người hành lễ, xoay người chạy nhanh vào cửa thành.

Thân pháp của hắn cực nhanh, chỉ vài giây, vốn chưa từng làm người khác chú ý.

“ Chủ công, canh giờ không sai biệt lắm.” Tương Khổng Minh chứng kiến Hứa Hải Phong đứng một bên nhắm mắt không nói, nhẹ nhàng thúc giục.

Khẽ gật đầu, Hứa Hải Phong vung tay lên, Hắc Kỳ quân cùng đệ thất trung đội lập tức di động, trong nháy mắt đi xa.

356. Chương 363: Địa Đạo.

Thanh âm tràn ngập vẻ khó có thể tin, từ trong miệng Khải Tắt đại đế truyền ra.

Gần mười năm qua, vị lão nhân này lần đầu tiên thất thố như thế.

Dù là lúc hắn nghe nói phương bắc đã man nhân xâm lấn, cũng chưa từng tỏ vẻ kinh ngạc đến như thế.

“ Đúng vậy, đại đế, theo thám tử báo lại, người Hán đã toàn bộ rút lui, bọn họ tựa hồ...” A Bối Nhĩ Mã đại công tước nói tới đây, không tự chủ được dừng lại một chút.

Nói thật, tin tức kia ngay cả hắn cũng không tin tưởng. Nhưng hắn vẫn tiếp tục nói: “ Bọn họ tựa hồ đã buông tha Ngọa Long thành.”

Nhìn vẻ mặt hồ nghi của Khải Tắt đại đế, A Bối Nhĩ Mã đại công tước lần đầu cảm giác được mình có chút mơ hồ, hắn vội vàng bổ sung: “ Đây chỉ là do thám tử báo lại, nhưng theo ta xem, chúng ta tự mình đi nhìn xem mới tốt.”

“ Có đạo lý, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta không cách nào an tâm.” Khải Tắt đại đế đi nhanh ra, từ hành động cùng cử chỉ của hắn đến xem, nhưng thế nào cũng nhìn không ra là một lão nhân bảy mươi tuổi.

Bên ngoài thành tường, bọn lính Khải Tắt nhân đang không ngừng mắng mỏ những người Hán giao hoạt chỉ biết đánh lén mà không dám ngay mặt nghênh chiến, vừa bắt đắ dĩ thu thập lều trại đã dính đầy bùn đất.

Tuy vẫn còn có doanh trường dùng được, nhưng số lượng tuyệt đối không nhiều. Đã có thể đoán được, mấy ngày gần đây, nhất định phải có một nhóm người bị buộc phải ngủ ngoài trời.

Chỉ mong chính mình không phải xui xẻo như vậy mới tốt.

Ánh mắt hung hăng của bọn họ nhìn tới thành tường nguy nga, ở trong phiên thành tường này, là chủ nhân tạo nên trảng tai họa cho bọn họ. Đối với những người Hán kia, hận ý của bọn họ tuyệt đối là sâu đến tận xương.

Nhưng lúc này trong doanh địa Khải Tắt nhân nổi lên hồi kèn tập hợp.

Vô số các chiến sĩ nhắc lên binh khí, hướng vị trí của mình chạy đi.

Chẳng lẽ người Hán lại đi ra, đại quân Khải Tắt nhân mang theo đủ loại nghi vấn cùng cứu hận rất cực tộ hợp lên.

Nhưng làm cho bọn họ càng thêm ngoài ý muốn chính là, bọn họ từ trưởng quan của mình chiếm được tin tức khiến cho người khác khó có thể tin tưởng.

Bỏ chạy, người Hán không ngờ bỏ thành mà chạy.

Những người Hán từng làm cho bọn họ tổn thương vô số, công kích vào thành mãi không được, không ngờ lại tự nhiên bỏ qua thành trì của họ, giống như con chó nhà tang ôm đầu trốn chui như chuột.

“ Khải Tắt đại đế tôn kính, ta đã trở về.” Thân hình cao lớn của A Đồ Tác từ xa đến gần.

“ Thế nào?” Trong thanh âm của đại công tước A Bối Nhĩ Mã bao hàm một tia khấn trương.

Ánh mắt A Đồ Tác nghênh hướng vị lão nhân làm cho người ta tôn kính này, nhẹ nhàng gật đầu.

Phụng mệnh lệnh của Khải Tắt đại đế, hẩn tự mình dẫn người đi tới cửa đông. Đã nhìn thấy quân đội liên miên của người Hán không ngừng rút đi, chứng minh tin tức chính xác của những thám tử.

“ Người Hán thật sự bỏ thành? Bọn họ rốt cục là muốn làm gì?” A Bối Nhĩ Mã vừa vui vừa sợ nói.

Cũng chẳng trách hẩn thất thố như thế, dù thay đổi bất cứ kẻ nào, đều cũng có vẻ mặt giống như vậy.

Dù là A Đồ Tác mới quay trở về cũng hoàn toàn kinh ngạc khó hiểu.

Trầm ngâm một chút, đại công tước A Bối Nhĩ Mã hỏi: “ Muốn vào thành không?”

Đối mặt tòa Ngọa Long thành đột nhiên trống không, mấy chục vạn đại quân có muốn vào trú đóng bên trong hay không, vấn đề này dù là A Bối Nhĩ Mã luôn quả cảm cũng cảm thấy do dự.

“ Tình huống trong thành như thế nào?”

“ Thám tử báo lại, đến nay không nhìn thấy bóng người.”

“ Có địa phương gì dị thường hay không?” A Bối Nhĩ Mã hỏi ra những lời này cũng biết là vô ích, cho dù là người Hán có bày ra bày rập gì, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng bị phát giác.

Quả nhiên ý nghĩ của hẩn liền được nghiệm chứng: “ Đến bây giờ, không hề phát hiện.”

Khải Tắt đại đế trầm tư một trận, đột nhiên xoay người, ánh mắt hẩn nhìn thân ảnh già nua của giáo hoàng, cung kính hỏi: “ Giáo hoàng bệ hạ, ngài có ý kiến gì với việc này không.”

“ Tuân ý nguyện của chúa, chúng ta sẽ lấy được thắng lợi cuối cùng.” Giáo hoàng mở mắt, cũng cung kính trả lời, nhưng đáp án từ miệng hẩn nói ra, đối với tình hình trước mắt không có nửa phần trợ giúp.

Đôi mày Khải Tắt đại đế nhíu lại thật sâu, nếu người Hán không có thủ đoạn phía sau, cứ như vậy mà đem Ngọa Long thành chấp tay nhượng lại, hẩn vô luận thế nào cũng sẽ không tin tưởng.

Nhưng trước mắt làm hẩn đau đầu chính là, hẩn nhìn không ra người Hán đến tột cùng là có ý định gì.

Ngọa Long thành, hẩn muốn, nhưng nhìn cửa thành giống như hắc động mở rộng, trong tim của hẩn hiện ra điềm xấu.

&&&&

Ngọa Long thành, tòa hoàng cung hoa lệ trải qua bao nhiêu kinh lịch, lúc này lại nghênh đón chủ nhân mới của nó.

Vô luận trong lòng Khải Tắt đại đế có bao nhiêu do dự, nhưng tới cuối cùng hắn cũng hạ mệnh lệnh vào thành.

Không người nào đối với tòa thành nguy nga bày trước mắt này mà không dao động.

Cho dù biết rõ người Hán nhất định có lưu thủ đoạn, Khải Tắt đại đế cũng chỉ có hạ mệnh lệnh tiến thành.

Chẳng qua hắn cũng để lại một đường lui, chân chính trú đóng trong nội thành cũng chỉ có mười vạn quân sĩ, còn lại hơn hai mươi vạn thì lưu thủ ngoài thành.

Khác với Hung Nô nhân, Khải Tắt đế quốc có lãnh thổ rộng rãi nhất trong tam đại đế quốc.

Quốc dân của bọn họ cũng không ít hơn con dân Đại Hán.

Cho nên bọn họ có thể dễ dàng điều động đầy đủ binh mã.

Vô luận trong thành có phát sinh biến cố nào, hai mươi vạn đại quân ngoài thành cũng có thể tùy thời tăng viện, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Khải Tắt đại đế quyết định tiến vào trong thành đóng quân.

Trong chính điện của hoàng cung, trong tay Khải Tắt đại đế cầm một phong mật hàm, trên mặt bàn có một cốm nang không có gì bất mắt. Nếu có Trịnh Pháp Sâm ở đây, có thể nhận ra đây là cốm nang mà Hứa Hải Đường đã lén lút bỏ vào trong động cây ở thành tây.

Lúc này đại bộ đội vào thành đã có mấy canh giờ, trải qua một lần tìm tòi, rốt cục xác định một việc, trong thành đã không còn người nào.

Hoặc là nói, không có đại lượng địch nhân tồn tại.

Nhân viên sưu tầm tuy phi thường tận tâm, nhưng Ngọa Long thành thật sự rất lớn, nghĩ muốn toàn bộ tìm kiếm kỹ lưỡng một lần, rất hiển nhiên không phải thời gian ngắn ngủi mấy canh giờ là có thể hoàn thành nổi.

Chẳng qua, cho dù có cá lọt lưới, cũng khẳng định là không nhiều lắm.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, trên mặt A Nhĩ Kiệt Nông mang theo vẻ hưng phấn, bước nhanh đến.

Vừa thấy thần sắc này của hắn, tất cả mọi người liền biết hắn đã có phát hiện.

“Bệ hạ tôn kính, dựa theo phân phó của ngài, chúng ta ở trong một khu nhà cao cấp trong thành phát hiện địa đạo của địch nhân ẩn giấu.”

Thở ra một hơi thật dài, gương mặt buộc chặt của Khải Tắt đại đế rốt cục lộ ra tia tươi cười trấn an: “Thăm dò qua sao?”

“Đã thăm dò qua.” A Nhĩ Kiệt Nông cung kính nói: “Cửa ra của địa đạo ngoài thành đông mười dặm, nơi ra rất bí mật. Nếu không cẩn thận khám sát, cơ hồ sẽ bị bỏ lỡ.”

“Địa đạo kia xây dựng đã bao lâu?” Thanh âm già nua vang lên bên người đại đế.

A Nhĩ Kiệt Nông không dám chậm trễ, vội vàng nói: “Giáo hoàng bệ hạ, hẳn là khoảng một năm rưỡi tới hai năm thời gian.”

“Một, hai năm, đó chính là lúc Hứa Hải Phong đổi tên thành thì đào móc ra địa đạo kia.” Đại công tước A Bối Nhĩ Mã tính toán nói.

“Đúng vậy, nghĩ không ra, tại lúc đó bọn họ đã bắt đầu làm ra chuẩn bị.” Khải Tắt đại đế thở dài nói: “Hứa Hải Phong, ân, còn có Tương Khổng Minh, đều là người không thể xem thường.”

Tiếng bước chân liên tục truyền đến, A Đồ Tác, A Địch Tư các tướng lĩnh tiến đến.

Có người vui vẻ, có người buồn rầu, đương nhiên cũng có người tu dưỡng sâu đậm, bất động thần sắc cũng là không ít.

Từ sau khi Khải Tắt đại đế tiến vào Ngọa Long thành, lập tức gọi các tướng lĩnh tới, cho bọn hắn tìm kiếm địa đạo đi thông ngoài thành.

Từng tướng lãnh đều được phân công tới từng khu vực, trải qua mấy canh giờ khám sát, rốt cục cũng chấm dứt.

Trải qua một phen thống kê, bên trong có năm đại hình địa đạo, những cửa ra đều ngoài mười dặm hướng đông.

Đồng thời còn phát hiện không ít địa đạo loại nhỏ, trên dưới mặt đất, hợp thành những thông đạo rậm rạp như mạng nhện.

Bởi vì thời gian gấp gáp, các tướng quân chỉ hạ mệnh lệnh cho binh lính thủ hạ bắt đầu sưu tầm, mà chính bọn hắn lại quay trở về báo tin trước.

Khải Tát đại đế cầm mật hàm trên tay, đột nhiên cười dài nói: “ Nghĩ không ra, người Hán đúng là có chủ ý này, đáng tiếc...đáng tiếc.”

Kể cả giáo hoàng cùng đại công tước A Bối Nhĩ Mã những ai biết nội tình bên trong đều đồng thời lộ ra vẻ tươi cười hiểu ý.

Bản tính như ý của đám người Hứa Hải Phong đã bị bọn họ dò thám biết được.

Có vài đại hình địa đạo đi thông ngoài thành, nếu vận dụng thích đáng, tác dụng tuyệt đối có thể phân ra sự thắng bại của một cuộc chiến.

“ Nếu người Hán muốn quay lại, vậy chúng ta thành toàn nguyện vọng của họ đi.”

Khải Tát đại đế cười nhìn đại công tước A Bối Nhĩ Mã.

Người sau có chút khom người nói: “ Bệ hạ tôn kính, xin yên tâm, ta nhất định sẽ chuẩn bị đủ lễ vật đến khoản đãi khách nhân của chúng ta, không để bọn họ thất vọng mà về.”

“ A Nhĩ Kiệt Nông.” Khải Tát đại đế cười nói.

A Nhĩ Kiệt Nông lập tức tiến lên, khom người nghe lệnh.

“ Nơi này từng là lãnh địa của người, cũng là địa phương người từng chinh phục qua, không người nào hiểu rõ thành thị này hơn người. Vậy...” Hắn nhìn tiểu nhi tử mỉm cười: “ Do người hiệp trợ A Bối Nhĩ Mã chấp hành trách nhiệm dò xét đi.”

“ Dạ...” A Nhĩ Kiệt Nông trọng trọng trả lời.

“ Ba ngày, nếu người Hán thật sự có ý định tập kích chúng ta từ trong địa đạo, vậy nhất định họ sẽ động thủ trong vòng ba ngày. Bởi vì một khi thời gian kéo ra quá dài, thì địa đạo này cũng rất có khả năng bị chúng ta phát giác.” Ánh mắt Khải Tát đại đế đảo qua trên mặt chúng tướng lãnh, hắn cao giọng nói: “ Cho nên, khởi lên tinh thần, các tiểu tử, cầm lấy bảo kiếm của các người, để cho bọn họ nhìn xem cái gì mới thật sự là Khải Tát dũng sĩ.”

“ Nga...”

Các tướng quân gương mặt sáng lên, bọn họ cùng hô to, tùy thời chuẩn bị cùng quân đội Đại Hán nhất quyết tử chiến.

357. Tập 12: Ác Chiến Tây Vực – Chương 364: Toạ Kỵ Của Dũng Sĩ?.

Đại công tước A Bối Nhĩ Mã đi theo phía sau Khải Tát đại đế, ở trong ngự hoa viên chậm rãi bước đi.

“ Sĩ khí binh lính thế nào?” Khải Tát đại đế mỉm cười, lão nhân luôn nghiêm khắc trong ngày thường vào lúc này cũng có vẻ cực kỳ tùy hòa, có lẽ đây mới là bản tính chân chính của hắn.

“ Phi thường cao ngang.”

“ Phi thường cao ngang sao?” Khải Tát đại đế ngừng chân, thanh âm của hắn đột nhiên trầm thấp xuống:

“ Đây là chuyện tốt sao?”

Vấn đề của hần phi thường kỳ quái, từ xưa tới nay, chỉ có tướng lãnh lo lắng sĩ khí quá thấp, nhưng cho tới bây giờ không có người nào lại vì sĩ khí quá cao mà cảm thấy lo lắng.

Nhưng A Bối Nhĩ Mã lại đối với sự lo lắng của Khải Tắt đại đế cũng không hề cảm thấy kỳ lạ.

“Mấy chục năm qua, chúng ta đều đã thói quen.”

“Đúng vậy, thật sự thói quen.” Trong mắt Khải Tắt đại đế đột nhiên mất đi vẻ tùy hòa, thay vào một mảnh sắc bén: “Sửa, nhất định phải sửa lại.”

Từ khi bốn mươi năm trước Khải Tắt đại đế nhận sự chúc phúc của giáo hoàng bộ hạ đẳng cơ, liền lập chí lấy việc chinh phục thiên hạ làm trách nhiệm của chính mình.

Mấy chục năm qua, quân đội Khải Tắt nhân chung quanh chinh phạt, cương vực to lớn, thiên hạ vô song.

Bộ đội Khải Tắt nhân tác chiến dũng mãnh, hần không sợ chết.

Binh lính bọn họ sở dĩ có lực chiến đấu cường đại như vậy, là do tông giáo duy nhất trong đế quốc, thần giáo đã nổi lên tác dụng không thể thay thế.

Mỗi một binh lính trung thành đều cũng là một giáo đồ trung thành của thần giáo.

Địa vị của giáo đình trong lòng bọn lính, tuyệt đối không thấp hơn bất cứ kẻ nào.

Có lẽ chỉ có Khải Tắt đại đế không ngừng mang đến thắng lợi cho bọn hần, mới có thể cùng giáo đình sánh vai ngang hàng.

Chuyện này, cả Khải Tắt đại đế cùng giáo hoàng đều biết. Trong lòng bọn họ đối với việc này luôn cảm thấy bất mãn cùng lo lắng thật sâu, nhưng vô luận là thần giáo hay Khải Tắt đại đế, cũng không ai dám coi thường vọng động.

Hợp thì hai bên đều có lợi, phân thì hai bên cùng thương tổn.

Đạo lý này, giáo hoàng cùng đại đế, hai người từ nhỏ cùng lớn lên, như bạn như địch, một đôi cố nhân đều hiểu rất rõ ràng.

Khải Tắt đại đế nếu muốn kéo dài sự huy hoàng của vương triều, nhưng giáo đình cũng sẽ không cho phép một vị quân chủ có được danh vọng ngang hàng với giáo hoàng bộ hạ xuất hiện.

Mâu thuẫn giữa bọn họ ngay tại hôm nay, khi Khải Tắt đại đế cùng giáo hoàng đồng thời đi vào tuổi già, bọn họ đều vì ích lợi của chính bản thân, hoặc là vì ích lợi của hậu nhân truyền thừa đời sau của mình.

Quan hệ giữa hai người không tránh khỏi có điều mâu thuẫn khó thể hòa giải.

Ở hai ngày trước, quân đoàn trưởng đệ nhị quân đoàn anh dũng, kỵ sĩ A Đồ Tắt vĩ đại cao xướng thánh ca, dẫn thiên quân vạn mã xông tới trước, kết quả cuối cùng, dĩ nhiên khiến cho Hắc Kỳ quân được xưng đại lục đệ nhất thiết kỵ không đánh mà chạy.

Chiến tích này ủng hộ sĩ khí Khải Tắt nhân thật lớn, từng người đều đang đàm luận về thần thánh kỵ sĩ A Đồ Tắt.

Đồng dạng, địa vị của thần điện như nước lên thì thuyền lên, đạt tới độ cao trước đó chưa từng có.

Thắng lợi, Khải Tắt đại đế thích, nhưng thắng lợi như vậy, lại làm cho hần phải thật sâu lo lắng.

“Đại đế, hiện tại thần giáo đã xâm nhập lòng quân thật sâu.”

“Đúng vậy, ta thừa nhận, giáo hoàng làm tốt hơn so với ta. Ngay lúc ta liều mạng khai mở bờ cõi, hần lại đem mầm móng thần giáo âm thầm gieo vào trong lòng bọn lính, khi ta tỉnh ngộ lại, đã không còn kịp rồi.”

Khải Tắt đại đế âm thầm thở dài một hơi, nói: “A Bối Nhĩ Mã, ngươi có đề nghị gì không?”

“Đề bạt tân tướng lãnh, tìm kiếm đồng minh ở những khu vừa chiếm lĩnh, trực xuất dần dần lực lượng của thần giáo.”

“Nhưng chỉ cần có một người còn tồn tại, kế hoạch này sẽ không cách nào chấp hành.”

“ Vậy liền để chúng ta tổng người này đi gặp thần minh vĩ đại mà tôn quý kia đi.”

Thanh âm A Bối Nhĩ Mã có một loại kiên quyết nói không nên lời, ý nghĩ này đã sớm oanh nhiễu nhiễu năm trong đầu hắn, thẳng đến hôm nay, hắn mới chính thức nói ra.

Khải Tắt đại đế ngẩng đầu nhìn A Bối Nhĩ Mã, một lúc lâu sau, hắn nhẹ giọng nói: “ Hiện tại là chiến tranh.”

“ Đúng vậy, hiện tại là chiến tranh.” Thanh âm đại công tước A Bối Nhĩ Mã cũng leng keng có lực như dĩ vãng trước kia.

&&&&

Năm mươi dặm mặt đông Ngọa Long thành, đại quân người Hán đã sớm trú đóng nơi này đã lâu, vì phòng bị Khải Tắt nhân đánh bất ngờ, thám tử người Hán thậm chí đã bố trí ngoài xa hai mươi dặm.

“ Hắc hắc...hắc hắc...”

Một hán tử có thân hình cực kỳ cao lớn đang đi theo phía sau Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh, không ngừng cười ngậy ngậy.

“ Hắn muốn làm gì?” Tương Khổng Minh kinh ngạc hỏi.

Cùng Tần Dũng ở chung nhiều năm, hắn vừa nhìn thấy liền rõ ràng, người kia khẳng định là có việc cầu người, cho nên mới giống như con trùng cứ dán sát phía sau lưng bọn họ.

Lúc này tăng viện Ngọa Long thành, Hứa Hải Phong cũng không có mang theo tên mã hán này, mà là mệnh lệnh cho hắn ở lại mặt đông Ngọa Long thành ngoài mười dặm chờ đợi.

Tuy Tần đại dũng sĩ hoàn toàn không muốn, nhưng hắn không có gan làm nghịch mệnh lệnh của Hứa Hải Phong, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ủ rũ rời xa chiến trường.

Chẳng qua, có điều an ủi duy nhất cho hắn chính là, ngay cả Triết Biệt, Hầu Hài cùng Lý Minh Đường đều bị Hứa Hải Phong bỏ lại, ở chung cùng hắn.

Ở chỗ này nhàm chán chờ đợi hai ngày, Hứa Hải Phong quả nhiên suất lĩnh đại quân chạy tới cùng bọn họ hội hợp.

Chẳng qua vừa nhìn thấy họ, Tần Dũng lập tức giống như con chuột nhìn thấy gạo ngon, từng bước không rời đi theo sát hai đại nhân vật của Hắc Kỳ quân.

Phương gia huynh đệ cùng Lộ Thông Châu vốn muốn cùng Hứa Hải Phong bàn bạc kế hoạch hành quân tiếp theo, nhưng lại ngại tên phách vương kia, bọn họ cũng không hèn mà cùng lựa chọn tránh lui thật xa.

Xem ra uy danh của Tần Dũng đã không đơn giản chỉ hù dọa được địch nhân, mà dù là người một nhà cũng sợ hãi hắn, có thể trốn bao xa thì trốn bấy xa.

“ Đừng để ý tới hắn.” Hứa Hải Phong tức giận vạ phần nói.

Sau cuộc chiến Thái Nguyên trôi qua, tên Tần Dũng này giống như bị nổi điên, cả ngày lao thao bên tai của hắn, đã làm hắn không sao chịu được nữa.

Nếu không phải biết rõ, vô luận chính mình làm như thế nào, đều không thể làm tổn thương đến tên phách vương này, hắn sẽ tình nguyện hao tổn một viên đại tướng, cũng phải giáo huấn cho hắn một trận.

Tâm tư Tương Khổng Minh sáng sủa cỡ nào, vừa nghe xong đã biết Tần Dũng nhất định đưa ra yêu cầu khó cực kỳ để xin Hứa Hải Phong, nên lúc này mới khiến cho hắn cảm tức đến như thế.

Đối với yêu cầu này, Tương Khổng Minh đúng là vô cùng tò mò là chuyện gì mà có thể làm cho Hứa Hải Phong cũng phải cảm thấy đau đầu.

Ấn...Vô luận thế nào cũng phải nghe thử xem mới được.

“ Chủ công, Tần Dũng là đệ nhất dũng sĩ của quân ta, ý nghĩ hần đơn giản, làm người cũng không có yêu cầu cao. Học sinh ở chung với hần mấy năm, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy hần chủ động đưa ra yêu cầu gì. Nên thật sự là tò mò, còn thỉnh chủ công báo cho.” Tương Khổng Minh đầy mặt tò mò hỏi.

“ Ai...” Hứa Hải Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: “ Hần muốn cưới ngựa, người nói xem, ta có thể đáp ứng hần sao?”

Tương Khổng Minh ngẩn ra, rất kinh ngạc nói: “ Hần như thế nào lại nghĩ tới việc muốn cưới ngựa?”

“ Ta cũng không phải con trùng trong bụng hần, làm sao biết trong cái đầu gỗ hần nghĩ cái gì.” Hứa Hải Phong phẫn phẫn nói.

Vì việc này, hần đã không ít lần bị mắng hần kia phiền nhiễu, tuy lúc lớn tiếng trách mắng, hần cũng lập tức bỏ trốn mất dạng, nhưng chỉ trong nháy mắt, đã quên ngay, lại quay trở về. Cứ như thế bám riết không tha, quả thật làm cho Hứa Hải Phong rất khâm phục đồng thời cũng đau đầu không thôi.

“ Cưới ngựa sao?” Tương Khổng Minh ngẩng đầu nhìn trời, yên lặng không nói.

Hứa Hải Phong lập tức biết, Tương đại quân sư lại đang thúc đẩy đầu óc của hần, chẳng qua mặc cho hần có bản lĩnh thông thiên, chỉ sợ cũng có lòng vô lực.

Đối với Tần Dũng mà nói, những con súc sinh, vốn không con nào công nổi hần, lại càng đừng nói tới thứ binh khí vĩ đại trong tay của hần.

Về phần huyết tử chiến mã, không thể không nói một câu, ngoại trừ Ô Vân, những con ngựa còn lại khi nhìn thấy hần, quả thật còn sợ hãi hần hơn cả những con ngựa bình thường.

Bên trong rốt cục là đạo lý vì sao, Hứa Hải Phong không biết, Tương Khổng Minh cũng không rõ.

Chính như Tương Khổng Minh vô luận như thế nào cũng luyện không ra nội công, Tần Dũng vẫn mãi tìm không được vật cưới thích hợp cho chính mình.

“ Ngựa...” Tương Khổng Minh chậm rãi nói.

“ Cái gì?”

Câu nói không đầu không đuôi này, mặc cho ai cũng đừng nghĩ đoán ra được hàm ý bên trong.

“ Tần Dũng cùng loài ngựa đời trước có cừ oán.” Tương Khổng Minh lắc đầu nói.

Hứa Hải Phong ngẩn ra, theo sau trợn mắt nhìn hần xem thường.

Còn tưởng rằng mới vừa rồi hần trầm mặc suy nghĩ hồi lâu, lại nghĩ ra thứ gì ngạc nhiên cổ quái, không nghĩ tới lại nói ra kết luận làm cho người ta phải dở khóc dở cười.

“ Được rồi, cho dù đời trước giữa họ có cừ oán, đời này có oán báo oán, cũng không quản chuyện của chúng ta.” Hứa Hải Phong tức giận nói.

“ Không, chủ công, nếu tìm cho Tần Dũng một vật cưới, công kích của hần sẽ càng gia tăng gấp bao lần, kỳ thật cũng là một chủ ý không tệ a.” Tương Khổng Minh hai mắt tỏa ánh sáng, như nghĩ tới một điều tuyệt diệu, cao hứng vô cùng.

“ Điều này cũng đúng.” Trong lòng Hứa Hải Phong thay đổi thật nhanh, lập tức nghĩ tới hơn thiệt bên trong, hỏi: “ Vậy quân sư đại nhân có diệu sách gì?”

“ Nếu con ngựa làm không được, vậy không bằng đổi thử loài vật khác thử xem sao.”

“ Động vật khác?”

“ Không sai.” Về mặt Tương Khổng Minh đắc ý dương dương, nói: “ Thí dụ như...”

“ Thí dụ như thứ gì?”

“ Thí dụ như lão hổ, báo, sư tử, nếu còn không được, vậy thử xem bò, trâu, ngựa vằn, trâu rừng, sơn dương, lạc đà, heo rừng.... Nếu vẫn còn không được...” Tương Khổng Minh ngừng lại một chút, cắn răng nói: “

Chúng ta đi xa dị vực, vì hần thu mua voi, bò tốt, ăn...không ngại ngay cả cá sấu cũng có thể thử xem. Thiên hạ nhiều động vật như vậy, ta không tin không cách nào tìm được vật cưới cho hần.”

Hứa Hải Phong ở một bên nghe được vừa cảm thấy buồn cười vừa thấy bất đắc dĩ. Xem ra vị quân sư đại nhân này cũng giống như Tần Dũng, không đạt được mục đích quyết không bỏ qua.

Chẳng qua lão hổ, báo, sư tử hần còn biết là gì, cái gì bò vàng, lạc đà cũng từng gặp qua. Nhưng voi, bò tốt, cùng cá sấu thật không biết là thần thánh phương nào.

Bước chân hần chợt khựng lại, trong lòng nghĩ tới một chuyện, những thứ này đều là súc sinh, nghĩ muốn cho chúng nghe lời, chỉ sợ cuối cùng vẫn phải vận dụng huyết tửu.

Tương đại quân sư làm như vậy đến tột cùng là có mục đích gì, hần có ý định tìm kiếm vật cưới cho Tần Dũng, hay là nghĩ muốn tổ chức một binh đoàn động vật?

358. Chương 365-366: Thần Tiên Thủ.

“ Thái Ất chân nhân tới?”

Hứa Hải Phong vô cùng vui mừng, lão nhân gia bận việc tại tây nam lo xử lý chuyện Man tộc, nên không trải qua cuộc chiến tranh bá Trung Nguyên tại Thái Nguyên.

Chẳng qua, nếu hiện tại lão nhân gia tới, đây chẳng phải nói chuyện của Man tộc đã xử lý xong xuôi.

“ Lão nhân gia đến một mình sao?” Hứa Hải Phong vừa đi vừa hỏi.

“ Không phải, hộ tống lão nhân gia đến, là một chi bộ đội khoảng năm ngàn người.” Lộ Thông Châu do dự một chút, nói.

Tương Khổng Minh ở phía sau nhảy cảm phát giác sự chần chờ của hần, hỏi: “ Có gì không ổn sao?”

Lộ Thông Châu ngắc đầu đưa mắt nhìn Tần Dũng đi phía sau bọn họ, nhưng nhanh chóng quay đầu, nói: “ Năm ngàn người kia trang phục cổ quái, lại không có quân kỷ, tựa hồ...tựa hồ là những dã nhân không biết từ nơi nào chui ra.”

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh đều cảm thấy thật buồn cười, những lời này của Lộ Thông Châu đúng là có hai ý nghĩa.

Chẳng qua nhắc tới Tần Dũng, quả thật cũng giống như một dã nhân.

Nếu nói hần ra đời trong bộ lạc dã man nhân, chỉ sợ sẽ không có ai ôm chút lòng hoài nghi.

“ Thật là thú vị.” Tương Khổng Minh đột nhiên bật cười.

“ Làm sao vậy?”

“ Tây nam có một Man tộc, mà Khải Tắt nhân phương bắc cũng có một chủng tộc gọi là Dã Man nhân, nếu để hai chủng tộc này đánh nhau, thật đúng là không biết ai có thể thủ thắng.” Tương Khổng Minh cười híp mắt nói.

“ Cáp...đúng vậy, hai chủng tộc này đều gọi là Man tộc, cũng là một sự trùng hợp.”

“ Không, bọn họ bị gọi là Man tộc, cũng là việc đương nhiên.”

“ Vì sao?” Lộ Thông Châu nghe được thú vị, còn chưa đợi Hứa Hải Phong đặt câu hỏi, liền giành hỏi trước.

Tương Khổng Minh nhẹ nhàng quơ quạt lông, bày ra một bộ tư thái như giảng dạy: “ Các người chưa từng cảm thấy hai dân tộc này có một điểm cực kỳ giống nhau sao?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng nghĩ không ra, hai dân tộc một đông một tây, khoảng cách xa đến mười vạn tám ngàn dặm có địa phương nào giống nhau.

“Bọn họ đều rất nghèo, lạc hậu, quần áo không đủ che thân, bụng ăn không no, tiêu chuẩn cuộc sống của bọn họ đều nằm ở dưới tầng thấp nhất.” Tương Khổng Minh thu hồi tươi cười, nghiêm mặt nói.

“Vậy thì thế nào? Đại Hán chúng ta cũng không phải có người như vậy như Khải Tát hay sao?” Lộ Thông Châu khó hiểu nói.

“Tại Đại Hán chúng ta, Khải Tát, thậm chí là Hung Nô, tuy cũng có người như vậy, nhưng so sánh thì ít hơn rất nhiều.” Ánh mắt Tương Khổng Minh thối qua trên mặt hai người bọn họ, chậm rãi nói: “Hơn nữa, chủ yếu nhất chính là, bọn họ không có văn hóa, không có nền văn hóa thuộc về chính mình.”

“Văn hóa?”

“Không sai, văn hóa là sự kết tinh cùng chứng minh cho sự tồn tại của một chủng tộc. Nó đại biểu cho chủng tộc đó đã vượt qua mông muội, thời đại dã man, đạt tới một độ cao mới. Phàm là dân tộc có đủ văn hóa, lực sản xuất, cuộc sống của dân chúng khẳng định sẽ cao hơn những chủng tộc còn thuộc dã man nhân.”

Lộ Thông Châu cuống quýt gật đầu, tuy hẳn không có một điểm hứng thú đối với lời này của Tương Khổng Minh, nhưng nhìn thấy Tương đại quân sư đang vô cùng cao hứng, lập tức bày ra một bộ dáng bưng bưng hăng hái, rửa tai lắng nghe.

“Bọn họ gọi là dã man nhân, cũng không phải là danh tự bọn họ tự đặt ra, mà là người Hán chúng ta cùng Khải Tát nhân đặt cho bọn họ danh xưng đó. Nói cách khác, trong mắt chủng tộc có đủ văn hóa như chúng ta, những người đó không có văn tự của chính mình, lực sản xuất lại cực kỳ thấp, cho nên đó là dân tộc dã man mà thôi.”

“Ai...tiểu oa nhi nói không sai, thật khó cho người nhìn thấy được sự thối nát như thế.”

Thanh âm già nua từ bên người bọn họ truyền ra, thân ảnh cao lớn của Thái Ất chân nhân đang đi nhanh tới.

“Chân nhân...”

Hứa Hải Phong lập tức tiến nhanh lên đón.

Thái Ất chân nhân cầm tay hắn, cười to nói: “Khá lắm tiểu tử, thật sự là Trường Giang sóng sau dè sóng trước, cuộc chiến Thái Nguyên, không ngờ có thể lấy một địch hai, khuất nhục hai đại tông sư Hung Nô, thật sự là khó được, khó được.”

Ánh mắt của lão nhẹ nhàng lướt mấy vòng trên người Hứa Hải Phong, thấp giọng hỏi: “Người làm sao làm được?”

Ánh mắt lão đạo sĩ dữ dội nhảy cảm, liếc mắt liền nhìn ra công lực của Hứa Hải Phong, tinh thần lực lượng tuy có đề thăng, nhưng nghĩ muốn đạt tới cảnh giới lấy một địch hai, đó là quyết không thể nào, lại đừng nói chi đến chiến thắng.

Ha ha cười, Hứa Hải Phong cảm thấy cực kỳ khó khăn, việc này làm sao mà giải thích?

Chẳng lẽ nói khi đó hắn mượn năng lực dị chủng của hơn trăm thành viên dị năng đoàn, khiến cho tinh thần lực của mình đạt tới một cảnh giới không thể tưởng tượng, mới có thể một chưởng đánh bại thầy trò Thác Hà Đế hay sao?

Cũng may lão đạo nhân tuổi lớn, thật sự là hiểu rõ ý người, vừa thấy vẻ mặt Hứa Hải Phong, lập tức rõ ràng hắn có lời khó nói, liền không hề hỏi tới, chỉ lộ ra nụ cười mỉm ấm áp: “Nếu lão đạo sở liệu không sai, nhất định có liên quan đến tinh thần lực lượng của người.”

Hứa Hải Phong nhướng mày, cười nói: “Lão nhân gia thật sự là bản lãnh, không có thứ gì có thể gạt được ngài.”

“Được rồi, lần này lão đạo đến địa giới tây nam, chính là mang về năm ngàn binh sĩ cho ngươi, ngươi đi nghiệm thu một chút, tuyệt đối sẽ không làm cho ngươi thất vọng.”

Nghe ra sự tự tin cường đại trong lời nói của Thái Ất chân nhân, Hứa Hải Phong cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Tây nam Man tộc không phải hắn chưa từng gặp qua, thậm chí đệ nhất cao thủ Canh Dương của Man tộc, đều đã ở chung suốt cả tháng.

Theo hắn chứng kiến, chiến sĩ Man tộc tuy kiêu dũng, nhưng cũng không phải đặc biệt nổi bật, cùng so sánh với quân chính quy của năm đại quân đoàn, quả thật còn có một đoạn chênh lệch không nhỏ.

Nhưng lão nhân gia lại tôn trọng bọn họ như thế, hiển nhiên bên trong phải có duyên cớ.

Chẳng lẽ do mình thật sự đã nhìn lầm.

Đoàn người đi tới mặt đông của đại doanh.

Nơi đó Phương Hướng Minh bọn họ đã chờ lâu.

Sau khi làm lễ ra mắt với Thái Ất chân nhân, Phương Hướng Minh nhẹ giọng nói với Hứa Hải Phong: “Nhị đệ, ngươi đưa được binh lính này từ nơi nào tới, thật không đơn giản.”

“Nga...Đại ca, làm sao ngươi biết.” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi. Chẳng lẽ thật sự là tầm mắt của mình quá kém, lại không nhìn ra bọn họ có chỗ nào đặc biệt.

Phương Hướng Minh khẽ gật đầu, nói: “Nếu vi huynh sở liệu không sai, bọn họ đều là hảo thủ dùng cung. Cũng không biết người từ nơi nào tìm được nhiều thần tiễn thủ như thế.”

Trong giọng nói của hắn mang theo vẻ hâm mộ, hiển nhiên là thật tâm tán dương.

“Thần tiễn thủ?” Trong lòng Hứa Hải Phong kỳ lạ, cùng Canh Dương đồng hành một tháng, không ngờ không biết bọn họ còn có khả năng như thế, như thế nào cho tới bây giờ không nghe Canh Dương nói qua.

“Gặp qua chủ công.”

Một gã đại hán giành bước lên trước, hướng Hứa Hải Phong cung kính hành lễ, quát lớn.

“Canh Dương, người rốt cục tới.” Hứa Hải Phong cất tiếng cười to, đi nhanh tới đỡ hắn lên.

Cầm bàn tay Canh Dương, ánh mắt Hứa Hải Phong quét một vòng trên đội ngũ năm ngàn người, đã thấy vô số đôi mắt nhìn hắn tràn đầy sự tò mò cùng kính sợ.

“Canh Dương, nghe nói tộc nhân của người đều có tài bắn cung, đúng không?” Hứa Hải Phong phảng phất thuận miệng hỏi.

Sắc mặt Canh Dương đỏ lên, nói: “Ở trước mặt Triết Biệt, chúng ta không dám nói bừa.”

Triết Biệt?

Hứa Hải Phong sửng sốt trong thoáng chốc, mới có phản ứng, so sánh với Triết Biệt? Hắn không nghe lầm chứ.

Tới hiện tại, rốt cục hắn đã hiểu được, đám người Canh Dương sở dĩ không dám biểu hiện, giấu diếm lâu nay, đó là bởi vì từng kiến thức qua tài bắn cung của Triết Biệt, nên đã hoàn toàn đánh mất đi lòng tin tưởng.

Chẳng qua, nghĩ muốn so sánh với Triết Biệt sao, trong lòng Hứa Hải Phong âm thầm nói, để kiếp sau đi.

“Ha ha, không sao, Canh Dương, có thể cho ta mở rộng tầm mắt không?”

“Nếu chủ công có lệnh, Canh Dương xin tòng mệnh.”

Canh Dương quay đầu quát một tiếng, mười tộc nhân đi nhanh ra. Mỗi người cầm một mặt mộc thuẫn lớn, chạy ra xa trăm thước.

“Bắt đầu...”

Canh Dương hét lớn một tiếng, đã đem Tương Khổng Minh chưa kịp chuẩn bị tinh thần bị dọa nhảy dựng, hấn quay đầu liếc mắt nhìn Canh Dương, thầm nghĩ so hòng ai hét lớn sao? Đợi lát nữa cho Tần Dũng đến thử thử, liền để người biết ngoài trời còn có trời khác.

Chỉ thấy mười Man tộc nhân ẩn sau lưng mộc thuẫn, chỉ lộ ra hai chân chấm đất, chạy tán loạn khắp nơi.

Bọn họ bỏ chạy, căn bản là tùy tâm sở dục, không hề có lộ tuyến nhất định.

Ngay lúc Hứa Hải Phong còn đang cảm thấy kỳ lạ, Canh Dương lại quát to: “ Tổ đầu tiên tiến lên, bắn...”

Lập tức, mười Man nhân đứng phía trước đi nhanh lên, bọn họ rút cung tên trên người, phảng phất không cần ngắm bắn, đã bắn ra mười tiễn liên hoàn.

Sắc mặt đám người Hứa Hải Phong đồng thời thay đổi, vừa vui mừng vừa sợ hãi.

Phương Hướng Minh lại càng hít sâu một hơi, hấn vốn đã phồng chùng rất cao cho những người này, nhưng nghĩ không ra tài bắn cung của họ mạnh mẽ, vẫn vượt xa dự tính của hấn.

Mười Man tộc nhân mỗi người bắn ra mười mũi tên, mỗi mũi tên ứng với một mặt mộc thuẫn.

Sau mười tiễn, mỗi một mộc thuẫn đều ghim vào mười mũi tên dài, hơn nữa làm cho người khác càng thêm ngạc nhiên chính là, mười mũi tên đều cắm thẳng vào hồng tâm, hiển nhiên là sự chuẩn xác cực kỳ, quả thật hơn xa người thường.

“ Tổ thứ hai...”

“ Tổ thứ ba...”

“ Tổ thứ tư...”

“...” Sau tổ thứ mười, không còn ai còn lòng hoài nghi đối với đội ngũ này.

Những người này quả thật chỉ có thể dùng từ thần tiễn thủ để hình dung.

Tần suất bắn tên của bọn họ đều gấp đôi những gã tiễn thủ bình thường, hơn nữa tài bắn cung cực nhanh, cũng hơn xa cung tiễn thủ bình thường một bậc, về phần chuẩn xác, vậy thì càng không cần phải nói.

“ Nhanh...chuẩn...độc...Được, có được hùng binh như thế tương trợ, còn sầu đại sự không thành sao.” Hứa Hải Phong thoải mái cười to, nói: “ Canh Dương nghe lệnh.”

“ Tại...”

Canh Dương lập tức vung tay lên, chặn lại Man tộc binh sĩ đang kích động, không để ý vẻ mặt ảo não của họ, hấn bước nhanh hướng Hứa Hải Phong cung kính hành lễ.

“ Từ nay về sau, tộc nhân của ngươi có thể tự thành một quân, kỳ hào là...Thiểm Điện quân, do ngươi tạm nhậm chức phó tướng, thống nhất chỉ huy, ngày sau trợ ta bình định thiên hạ, thành lập công tích vạn thế bất hủ.”

“ Dạ..”

Canh Dương xoay người bái xuống, hướng Hứa Hải Phong dập đầu ba cái, theo sau xoay người rộng to vài câu, toàn bộ Man tộc nhân đồng thời hoan hô lên.

Hứa Hải Phong mỉm cười, tuy không biết Canh Dương đã hứa hẹn với bọn họ những gì, nhưng chỉ bằng vào những thần tiễn thủ, chỉ sợ cho dù là Hung Nô nhân được xưng cưỡi ngựa bắn cung thiên hạ vô địch, cũng phải kém cõi hơn bọn họ ba phần.

Như thế tính ra, vô luận trả giá thế nào cũng tuyệt đối là đáng giá.

“ Canh Dương, các người tới đúng lúc, nghĩ không ra trong quý tộc, dĩ nhiên lại có nhiều thần tiễn thủ như vậy, thật sự là ngoài dự đoán mọi người.”

Trên buổi tiệc rượu, Hứa Hải Phong đối với thần tiễn thuật của Man tộc, vô cùng tán thưởng.

Nơi này dù sao là trọng địa quân doanh, là lúc hai quân giao chiến.

Theo tình theo lý, cũng không phải bày tiệc rượu tìm vui.

Vì thế tuy Hứa Hải Phong bày tiệc, xem như vì đám người Canh Dương tẩy trần. Nhưng trước mặt mọi người, cũng chỉ là nước trà mà thôi.

Chẳng qua so sánh với nước trà, ngược lại thức ăn lại cực kỳ phong phú.

Tuy bởi vì thời gian gấp gáp, không kịp chuẩn bị sơn trân hải vị, nhưng so sánh với những khối thịt rừng ngày trước của Man tộc, thật sự không biết hơn xa bao nhiêu lần.

Lão đạo sĩ cùng đám người Canh Dương một đoạn đường tới đây, chỉ được ăn lương khô. Man nhân sinh sống khốn đói, đối với chuyện này cũng chỉ cảm thấy là chuyện đương nhiên, cũng không chút nào cảm giác đó là chuyện khổ sở.

Không ngờ hôm nay vừa đến, thưởng thức qua tài nghệ làm bếp của người Hán, mới biết trong thiên hạ lại có được thức ăn ngon như thế.

So sánh với những Man nhân ăn uống nghiêng ngả, binh lính người Hán ăn uống có vẻ văn nhã hơn rất nhiều.

Thức ăn này tuy không phải mỗi ngày đều thấy được, nhưng hai, ba đêm, nhiều ít cũng được ăn như vậy.

Tuy những hán tử trong quân cũng thô lỗ, nhưng nếu so với Man nhân, cũng là như trời với đất.

Nếu đổi lại là dĩ vãng, quân sĩ người Hán đối đãi với những Man nhân này, ít ít nhiều nhiều sẽ có ánh mắt phân biệt.

Nhưng tại sáng hôm nay, Man tộc nhân lộ ra thần tiên thuật xuất thần nhập hóa, làm cho những binh sĩ người Hán mắt cao hơn đỉnh đầu mở rộng tầm mắt.

Mà dù là Hồng Sắc Hải Dương cùng hai vạn tiền quân của Thiên Ứng quân đoàn sau khi kiến thức tiền pháp kia, cũng phải nhìn Man tộc bằng ánh mắt khác.

Dù bọn họ có ăn uống thô鄙 bao nhiêu, bọn lính người Hán cũng không còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn bọn họ.

Nơi này là chiến trường, là địa phương nhờ vào thực lực để sinh tồn, có được thực lực hơn người một bậc, tự nhiên sẽ đạt được sự tôn trọng phát ra từ tận trong nội tâm của mọi người.

Những lão binh đều biết, nếu ở sau lưng bọn họ, những thần tiên thủ phát ra từng mũi tên đều trúng đích, vậy tính mạng của bọn họ lại có thêm một phần bảo đảm.

Không người nào đối với chính tính mạng của mình mà đem ra nói giỡn, đặc biệt là những ai từng kinh nghiệm qua biển đao biển kiếm, từ cõi chết đi ra.

Man nhân, đã dùng chính thực lực của bọn họ, thắng được lòng hữu nghị cùng tín niệm của bọn lính người Hán.

Rượu qua ba vòng, tuy chỉ là uống nước lã, nhưng hào khí trong soái trường vẫn bốc cao.

Vô luận là Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh hay Phương gia huynh đệ cùng Lộ Thông Châu đều đối với Canh Dương biểu đạt lòng nhiệt tình lớn nhất của mình.

“ Canh Dương tướng quân, bốn tướng có một chuyện muốn thỉnh giáo một chút.”

Phương Hưởng Minh sau khi kính qua ba chén nước với Canh Dương, nghiêm mặt dò hỏi.

Canh Dương từ trước khi đến đây, đã được người chỉ điểm qua, biết được thân phận của Phương Hưởng Minh. Đối mặt với vị đại tướng người Hán cơ hồ có thể ngồi ngang hàng với Hứa Hải Phong, hắn cũng không dám có một chút thất lễ.

“ Phương tướng quân cứ hỏi...”

“ Không biết quý tộc dùng loại phương thức này huấn luyện sĩ binh, đã được bao lâu rồi?”

Trong soái trường nháy mắt an tĩnh xuống tới. Hứa Hải Phong bọn họ đều ngưng thần lắng nghe.

Phương Hướng Minh nguyên đã sớm có dự mưu, hấn đối đãi Canh Dương khách khí như thế, nguyên lai là muốn hỏi thăm phương pháp huấn luyện tộc nhân.

Nếu có thể nắm giữ được phương pháp bọn họ huấn luyện tộc nhân trở thành thần tiễn thủ, cũng đem Hồng Sắc Hải Dương huấn luyện, vậy sẽ có thể bồi dưỡng ra một nhóm cung thủ siêu cấp không kém hơn Thiểm Điện quân.

Đến lúc đó khi cùng Hung Nô nhân giao phong, thì cũng sẽ không lo lắng bị rơi xuống hạ phong.

“ Không lâu, đại khái ra tây nam, liền huấn luyện trong suốt một tháng.” Canh Dương lời thật nói thật, cũng không giấu diếm.

“ Một tháng?” Mọi người nhìn nhau, lập tức biết loại phương pháp huấn luyện này cũng không phải nguyên nhân khiến cho họ có thể trở thành thần tiễn thủ.

Nghĩ muốn trong vòng một tháng luyện ra được tài bắn cung như vậy, đó là việc quyết không thể nào. Mà dù Hứa Hải Phong vẫn luôn kiêu ngạo với Hắc Kỳ quân cũng biết họ không có khả năng như thế.

“ Canh Dương tướng quân, trong quý tộc, người có tài bắn cung thật sự không thể so sánh, thật sự làm người khác hâm mộ.” Phương Hướng Trí thấy huynh trưởng không hỏi ra được nguyên nhân, lập tức mở miệng tiếp lời.

“ Bọn họ từ nhỏ đã luyện suốt hơn mười năm, nếu ngay cả chút thành tích ấy cũng không có được, đã sớm bị đuổi ra khỏi sơn trại, cứ vậy mà chết đói.” Canh Dương đối với sự tính toán trong lòng bọn họ hoàn toàn không hay biết, hấn hào sảng nói thẳng.

“ Huấn luyện từ nhỏ?”

“ Đúng vậy.”

Mọi người trong trường liếc mắt nhìn nhau, dù là Hứa Hải Phong cũng cảm thấy kinh ngạc: “ Canh Dương tướng quân, bọn họ đều được huấn luyện ngay từ nhỏ sao?”

Cung tiễn thủ cũng không phải là một binh chủng, đầu tiên là phải có thiên phú nhất định, tiếp theo, bởi vì tên dài là thứ tiêu hao, bắn ra nhiều khó tránh khỏi có điều hao tổn, cho nên muốn huấn luyện một cung tiễn thủ đủ tư cách, tổn hao cũng rất nhiều. Cho dù là Đại Hán có giàu có, cũng không dám nói ngay từ nhỏ đã có thể chuyên môn bồi dưỡng ra được một nhóm cung tiễn thủ như vậy, hao tổn quả thật rất lớn, dù là Hán đình cũng không có khả năng gánh nổi.

Mà Man nhân, cũng là một trong những chủng tộc được công nhận là nghèo khó nhất, bọn họ lấy ra trang bị từ nơi nào, để huấn luyện chiến sĩ trong tộc từ thuở nhỏ?

Ánh mắt Canh Dương buồn bã, thở dài một hơi, nói: “ Chủ công, ở trong tộc chúng ta, nam tử vừa đến ba tuổi, liền phải trợ giúp trong nhà làm việc. Bảy tuổi, liền phải theo tộc nhân vào núi. Từng hài đồng đều có một cây cung cao bằng bọn trẻ, từ khi đó trở đi, bọn họ chính là một cây cột trụ trong nhà.”

“ Bảy tuổi?” Phương gia huynh đệ hít sâu một hơi, nhỏ như vậy bắt đầu bồi dưỡng, trách không được đã có thành tựu như thế.

Cầm lấy chén nước, Canh Dương làm như rượu ngon, uống một hơi cạn sạch: “ Những hài đồng đầu tiên là sử dụng loại tên bằng trúc tự chế, theo tuổi lớn lên, mới có thể đổi lại cung tên như người trưởng thành.”

“ Hài tử nhỏ như vậy đã phải lên núi săn thú sao?” Tương Khổng Minh đột nhiên thở dài thở ngắn: “ Thương cảm a thương cảm, thật sự là hà khắc trẻ thơ, ngược đãi những đóa hoa tương lai của tổ quốc.”

Canh Dương nháy nháy mắt, Hán ngữ của hấn dù sao cũng không hoàn toàn thông hiểu, hơn nữa cách nói của Tương Khổng Minh lại không rõ ràng, hấn đã không nghe rõ lời của Tương đại quân sư, chỉ trong mơ hồ nghe được từ đóa hoa gì đó.

Hấn biết đóa hoa trong ngôn ngữ của người Hán có ý tứ tốt đẹp, nên nghĩ rằng Tương Khổng Minh đang khen ngợi, vì vậy liên tục gật đầu, hướng hấn lộ ra vẻ tươi cười hòa thiện.

“ Tài bắn cung của quý tộc đều luyện được trên núi sao?”

“ Đúng vậy...” Canh Dương thở dài nói: “ Chúng ta quá nghèo, mỗi lần lên núi, đều phải săn được mồi, mà tên thì thiếu thốn, dĩ thường quý giá, không thể lãng phí, cho nên mỗi người đều vô cùng quý trọng. Nếu có người bắn tên mà không trúng mồi săn, vậy người đó cũng không còn tư cách sinh tồn trong sơn trại, chúng ta sẽ đem hắc lưu đây, cho hắc tự sinh tự diệt.”

Nghe được quy củ như vậy, trong lòng mọi người đều dâng lên một trận hàn ý cổ quái.

“ Kỳ thật chỉ cần nghiêm gia huấn luyện, cho dù là tay mới, miễn cưỡng bắn trúng con mồi cũng có thể làm được.”

“ Không.” Đầu của Canh Dương lắc mạnh, thậm chí làm Hứa Hải Phong có chút lo lắng nhìn qua: “ Ở trên núi, rừng rậm rạp, cành lá rất nhiều, nghĩ muốn một mũi tên mà bắn trúng, không phải là một chuyện dễ dàng.”

“ Bắn tên trong núi.” Phương Hướng Minh đột nhiên thở nhẹ một tiếng.

Mọi người lập tức hiểu được, nếu nói bắn tên, ở trong núi cùng đồng bằng là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Những Man nhân săn thú trong núi, cũng có thể không hề bắn trật phát nào, đừng nói là mấy mộc thuẫn hiện tại khi này.

“ Ai...” Phương gia huynh đệ nhìn nhau cười khỏ, bất đắc dĩ buông tha cho kế hoạch huấn luyện Hồng Sắc Hải Dương.

Những Man nhân bởi vì sinh hoạt bức bách, giãy dụa trong cuộc sống sinh tồn sinh tử, mới có thể đem tài bắn cung luyện ra đến mức xuất thần nhập hóa như thế.

Chỉ là phương pháp này, tuyệt đối không thể dùng được với binh lính người Hán.

Canh Dương đang cao hứng, cầm toàn bộ con vịt nướng trên bàn, hưng hăng cắn một ngụm, nói: “ Lần này đến đây, lúc đi tới đại doanh tây tuyến, có một vị tên là Đồng tướng quân đã cho ta đến trong nhà kho lựa chọn vũ khí, thật sự là quá hào phóng.”

Trong mắt của hắc biểu lộ vẻ hâm mộ nồng đậm: “ Vũ khí nơi đó tích như núi, cung tên đều là thượng phẩm, so với những phá cung trong tay chúng ta tốt hơn trăm ngàn lần, nếu có thể cho tộc nhân của ta mỗi người được một cây, ta dám cam đoan, lực chiến đấu của chúng ta sẽ đề cao thật lớn.”

Thấy được vẻ hâm mộ lần cầu khẩn trong mắt của hắc, trong lòng Hứa Hải Phong biết rõ ràng, đây là hắc muốn hướng chính mình hỏi xin trang bị.

Kỳ thật cho dù hắc không nói, Hứa Hải Phong tuyệt đối cũng không sợ sẩy, chẳng qua nếu hắc đã mở miệng, vậy thuận nước đẩy thuyền, tổng một nhân tình cũng tốt.

“ Được, Thiểm Điện quân thành lập, còn chưa từng được trang bị gì, Canh Dương tướng quân, sau đó người đi thông cáo một tiếng cho các binh sĩ. Qua một đoạn thời gian, lúc quyết chiến cùng Khải Tắt nhân, sau trận đánh này, trang bị tồn kho mặc cho bọn hắc cứ chọn lựa.”

“ Dạ...Đa tạ chủ công.” Canh Dương vô cùng vui mừng, nghĩ không ra Hứa Hải Phong lại dễ nói chuyện như vậy, vội vàng rời khỏi chỗ ngồi bái xuống.

Kỳ thật, cũng không phải Hứa Hải Phong không muốn nhanh chóng đổi lại trang bị cho bọn họ.

Chỉ là thứ như cung tên, cũng không phải nói đổi cái mới là có thể vận dụng tự nhiên.

Một thân tiễn thủ vĩ đại chân chính, cây cung tựa hồ là một bộ phận trong cơ thể của hắc.

Nếu đột nhiên thay đổi cây cung khác, dù là chất lượng hơn xa cây cung cũ, nhưng lực chiến đấu của người đó chỉ thấp mà không cao.

Nghĩ muốn lần nữa khôi phục tiêu chuẩn lúc trước, phải có một đoạn thời gian ma hợp, nhưng mà hiện tại là lúc cùng Khải Tắt nhân quyết chiến ngang mày, làm sao có thời gian rảnh rỗi tập luyện.

Hứa Hải Phong trấn an xong Canh Dương, ánh mắt của hắn chuyển hướng Tương Khổng Minh, người sau hiểu ý, nhàn nhạt cười nói: “ Chủ công cứ việc khoan tâm, hết thầy đã chuẩn bị thỏa đáng, học sinh sẽ không làm chủ công thất vọng.”

359. Chương 367: Cao Thai.

Bọn họ ở chỗ này bắt đầu cấu trúc một tòa đài cao thật lớn cao hơn trượng, rộng tới mấy trượng.

Bọn họ hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, những tấm ván gỗ đã đánh mài bóng loáng, lúc này làm việc, cũng chỉ là đóng lại mà thôi.

Cả tòa đài cao đơn giản thực dụng, lại có điêu khắc thật cổ xưa, chẳng qua có một thứ đập vào mắt người khác chính là, vô luận nhìn thấy thế nào, đài cao kia cũng không nên xuất hiện ở nơi này.

Xa xa, vài chiếc xe ngựa chậm rãi đi đến, đi tới trước cửa doanh địa liền dừng lại.

Màn xe xóc lên, Phương lão thái kinh ngạc nhìn đài cao trước doanh địa, kinh ngạc qua một thoáng, mới hạ lệnh tiếp tục tiến vào đại doanh.

Cơ hồ đồng thời, ở trong một xe ngựa khác, vị lão nhân Lộ Đình Thịnh hơn tám mươi tuổi cũng hồ nghi đánh giá hồi lâu, cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

Đối với chuyến đến này của hai vị lão nhân gia, Hứa Hải Phong cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì đem bọn họ thỉnh đến nơi này, chính là kết quả do hắn cùng Tương Khổng Minh thương nghị.

“ Cô bà an hảo...Lộ lão tướng quân mạnh khỏe...”

Hứa Hải Phong tự mình dẫn theo một đám tướng lĩnh đã đợi trước doanh địa cung nghênh từ sớm.

Thái độ hai vị lão nhân gia đối đãi hắn cùng hoàn toàn khác nhau.

Phương lão thái thân thiết đỡ Hứa Hải Phong cùng Phương Hướng Minh hai huynh đệ cảm đầu đứng lên, vẻ mặt hòa thiện, tựa hồ có thể nhìn thấy bọn họ, đã cảm thấy an lòng.

Mà Lộ Đình Thịnh lại cung kính hơn rất nhiều, hắn xuống xe, trực tiếp hướng Hứa Hải Phong vái chào thật sâu, nói: “ Bái kiến chủ công.”

Hắn vừa xuống xe, đã không kịp chờ đợi mà bày tỏ lập trường của chính mình, có thể thấy được một trận đánh Thái Nguyên, Hứa Hải Phong tuy đã nỗ lực không ít, nhưng đã đạt được những ích lợi vô hình hay hữu hình, đó là xa xa vượt qua sự dự tính của hắn.

Đối mặt vị lão nhân gia này, Hứa Hải Phong không dám có chút ngạo mạn vô lễ, vội vàng nâng lão dậy, đồng dạng cũng cung thanh ân cần thăm hỏi.

Một già một trẻ, vô luận tâm tư chân chính của bọn họ như thế nào, nhưng biểu hiện ngay trước mặt mọi người lại thân như một nhà.

“ Phong nhi, người hỏi thúc hai lão bắt tử chúng ta từ đại doanh phương tây chạy tới đây là có chuyện gì vậy? Phương lão thái mỉm cười, phảng phất vẫn chưa nhìn thấy được một phen cử động sâu xa của người khác, chỉ chậm rãi hỏi.

“ Cô bà, ngài nói đùa. Phong nhi thỉnh hai vị đến đây, chỉ là muốn mượn danh tiếng đức cao vọng trọng của hai vị mà thôi.” Hứa Hải Phong cười vang nói.

“ Danh tiếng?” Hai vị lão nhân gia liếc mắt nhìn nhau, đều đoán không ra trong hồ lô Hứa Hải Phong đang bán thuốc gì.

“ Thanh danh hai lão bắt tử chúng ta cũng không đáng giá mấy đồng tiền, huống chi...” Phương lão thái hiện ra vẻ mỉm cười, nói: “ Muốn nói về danh tiếng, Phong nhi, lúc này còn có ai đủ vượt qua được người nữa?”

Hứa Hải Phong khẽ lắc đầu nói: “ Con có thể có được thành tựu hôm nay, chẳng qua nhờ vào tiền bối nâng đỡ, tướng sĩ dùng mạng mình bồi đắp mà thôi.”

Lộ Đỉnh Thịnh đột nhiên ho khan một tiếng, xóa mở đề tài, nói: “ Nghe nói, chủ công cùng quân sư đại nhân chủ động bỏ qua Ngọa Long thành.”

“ Đúng vậy, hôm nay Ngọa Long thành nằm trong tay Khải Tắt nhân, chẳng qua Hứa mỗ muốn cho bọn hần một sự giáo huấn cả đời khó quên, nên đặc biệt thỉnh hai vị lão nhân gia đến đây tọa trấn.” Trên mặt Hứa Hải Phong hiện lên một tia cười thâm thúy, được hai người kia xem vào trong mắt, chút lo lắng trong lòng lập tức không cánh mà bay.

Trên mặt Phương lão thái hiện lên một tia buồn cười, bà cười a a nói: “ Không phải người muốn hai lão đầu như chúng ta đi công thành chứ?”

Hứa Hải Phong bật cười, nói: “ Ngài lại chê cười Phong nhi, những chuyện này giao cho Phong nhi là được.”

“ Chủ công, đã như vậy, lão phu cùng Phương đại tỷ liền hoàn toàn nghe theo chỉ huy là được.” Lộ Đỉnh Thịnh ở một bên cười nói.

Hắn vừa mở miệng, cũng miễn cho Hứa Hải Phong cảm thấy xấu hổ, dù là Phương lão thái cũng không thể không nể mặt mũi của hắn.

“ Như thế, đa tạ hai vị lão nhân gia.”

“ Được rồi, Phong nhi, người nhiều tới nhiều lui nửa ngày, rốt cục muốn chúng ta làm gì, cứ nói rõ đi.” Phương lão thái thu hồi tươi cười, nghiêm mặt hỏi.

Hứa Hải Phong lên tiếng, chỉ vào đài cao bên ngoài doanh địa, nói: “ Hai vị nhìn thấy đài cao này chứ?”

Hai người bọn họ đồng thời gật đầu, cao to như vậy, là một mục tiêu bắt mắt mà muốn không nhìn thấy được cũng khó.

“ Chiều ngày mai, chính là lúc Hắc Kỳ quân phát động phản công tới Ngọa Long thành, Phong nhi muốn mời hai vị tọa trấn đài cao, bằng vào địa vị sùng cao của hai vị, giúp quân ta cầu phong.”

“ Cầu phong?”

“ Đúng vậy, cầu phong.” Hứa Hải Phong như đinh chém sắt nói.

Hai lão nhân nhìn nhau, trong mắt hiện lên thần sắc không thể tưởng tượng, nếu người nói lời này không phải là Hứa Hải Phong, có thể nói chính là Trung Nguyên đại địa đệ nhất nhân, hai người họ thật sự còn nghĩ rằng mình gặp phải người điên cùng thần côn. “ Không biết chủ công yêu cầu chính là loại phong gì?” Lộ Đỉnh Thịnh dùng ánh mắt hồ nghi ngắm nhìn đài cao trước đại doanh, hỏi.

Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói: “ Bất kể là gió đông nam hay gió tây bắc, chỉ cần gió là được, càng lớn càng tốt.”

Lúc này đây, cho dù là Phương lão thái cũng nhin không được trợn mắt, bà nhẹ nhàng gõ mạnh quả trượng, nói: “ Hoang đường, Phong nhi, người nghe được hỗn trưởng nào nói bậy nói bạ, hai lão già chúng ta làm sao có khả năng cầu gió gì chứ?”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Ngài cứ yên tâm, Phong nhi muốn mượn, chỉ là đức vọng của hai vị lão nhân gia mà thôi, về phần cầu phong, dĩ nhiên là có người khác.”

“ Ai?”

“ Tương đại quân sư.”

Trong mắt Phương lão thái hiện lên một tia tinh quang, bà quay đầu nhìn Lộ Đỉnh Thịnh, chỉ thấy trong mắt đối phương tuy vẫn còn nửa tin nửa ngờ, nhưng đã vững vàng ngậm miệng lại, cũng không còn nói được lời nào.

Tương Khổng Minh Tương đại quân sư, danh tự này phảng phất như có ma lực, dù trong lòng hai người họ tuyệt đối không tin chuyện quỷ thần như thế, nhưng nếu là vị quân sư không chỗ nào không biết, không chỗ nào không hiểu đã mở miệng nói thế, cũng khó tránh khỏi làm trong lòng bọn họ không yên.

&&&&

“ Người Hán đã bắt đầu hành động.”

Trong hoàng cung Ngọa Long thành, các tướng lĩnh Khải Tắt cao cấp tề tựu một chỗ.

“ Đài cao kia quả thật cổ quái, người Hán đem tin tức kia nói cho chúng ta biết, lại có dụng ý gì?” Phảng phát là lầm bầm lầu bầu, đại công tước A Bối Nhĩ Mã hỏi lên.

Trước đại doanh người Hán, đột ngột kiến tạo một vật kiến trúc cổ quái như thế, khẳng định sẽ khiến cho bất cứ kẻ nào đều chú ý.

Trên sự thật, lúc người Hán kiến tạo đài cao kia, chính là cố ý cho mọi người nhìn thấy, vốn không hề có hành vi muốn che giấu.

Hơn nữa, trước vài dặm doanh trại Hán quân, toàn bộ ám thám tử cũng rút về, chỉ còn lại kỵ binh mấy trăm người, giám thị đại bộ đội của Khải Tắt nhân.

Về phần những thám tử không chỗ nào không có, quân đội người Hán không hề có ý từ triệt giết hay ngăn trở.

Dưới tình huống này, nếu đám người Khải Tắt đại để còn chưa chiếm được tin tức, vậy trừ phi những đám thám tử Khải Tắt đều là đám người mù hoặc ngu ngốc.

Chỉ là tuy chiếm được tin tức, nhưng bọn họ lại càng thêm phiền não, mặc cho ai cũng đoán không ra hàm ý bên trong.

“ Chẳng lẽ bọn họ nghĩ muốn dùng thứ đó làm trụ sở, cùng chúng ta tiếp tục giằng co?” Một gã tướng lĩnh vừa nói ra miệng, liền lập tức tự mình lắc đầu chối bỏ.

Nếu người Hán muốn kéo dài cuộc chiến, vậy vì sao bọn họ là bỏ rơi Ngọa Long thành.

Chẳng lẽ thủ thành còn không bằng quyết chiến trên bình địa hay sao?

“ A Bối Nhĩ Mã, chúng ta vào thành đã ba ngày rồi phải không?” Khải Tắt đại để mỉm cười, đối với những suy đoán của chúng tướng một mực không để ý tới.

Mà theo vị lão nhân uy nghiêm này mở miệng, trong cung điện đang ồn ào cũng lập tức yên tĩnh không còn tiếng động.

“ Đúng vậy, đã ba ngày.”

“ Nếu người Hán nghĩ muốn thông qua địa đạo phản công, hẳn cũng là hôm nay.”

“ Dạ, bệ hạ.”

Khải Tắt đại để đứng lên, ánh mắt của hắn quét qua một vòng trong chúng tướng lĩnh, những ai tiếp xúc ánh mắt hắn đều không tự chủ được liền cúi đầu.

“ Vô luận người Hán đang làm gì, chúng ta chỉ cần làm được công việc của chính mình, thì trận này sẽ có thể thắng.” Khải Tắt đại để tràn ngập lòng tự tin mãnh liệt, thanh âm quanh quẩn trong cung điện: “ Đi thôi, hoàn thành công việc của chính mình, thắng lợi thuộc về chúng ta.”

“ Dạ...”

Các tướng lĩnh hưởng vị quân chủ vĩ đại luôn mang đến thắng lợi cho bọn họ khom người thật sâu.

“ A Bối Nhĩ Mã, theo ta đi gặp giáo hoàng.”

Khi Khải Tắt đại để cùng đại công tước A Bối Nhĩ Mã đi khỏi cung điện, các tướng lĩnh bên trong mới thở mạnh ra một hơi dài.

Tuy mấy chục năm qua, nhưng uy nghiêm của vị lão nhân này chưa từng yếu bớt.

Nếu người bình thường muốn đi gặp giáo hoàng bệ hạ, vậy đó chính là một chuyện vô cùng khó khăn hơn nữa còn là nguyện vọng khó có thể đạt được.

Nhưng thân phận Khải Tắt đại đế tuyệt đối khác hẳn, nghe được vị chí tôn kia đến, cho dù giáo hoàng bệ hạ cũng lập tức tiếp kiến.

Không người nào biết, hai vị lão nhân đứng đầu quyền lực của Khải Tắt đế quốc đang đàm luận chuyện gì.

Hai vị bệ hạ cho tới bây giờ cũng không hề hướng bên ngoài tiết lộ một chút nào.

Chẳng qua, trải qua lần gặp gỡ này, bên trong thành đã xảy ra mấy phần biến hóa lạng lẽ.

Tuy thật nhỏ, nhưng rơi vào trong mắt hữu tâm nhân, đều thật sâu cảm nhận được bên trong có sự sắp xếp.

Khi Khải Tắt đại đế rời đi chỗ ở của giáo hoàng bệ hạ, nhị vương tử A Bố Tác Luân cũng đi tới bên người giáo hoàng, ở cùng vị lão nhân đã đến chuỗi ngày tàn. Tuy trên danh nghĩa là bảo vệ cờ xí của giáo hoàng bệ hạ, nhưng miêu tả bên trong mọi người đều biết.

Trong Khải Tắt, mãnh tướng như mây, dũng sĩ bảo vệ giáo hoàng nhiều không kể xiết, lại làm sao đến phiên vị nhị vương tử ẻo lả này kia chứ?

Mặc cho ai cũng biết, A Bố Tác Luân không hề có chút võ công, cho dù là một nữ nhân thân thể mạnh khỏe cũng còn lợi hại hơn hẳn ba phần.

Hắn đi tới bên người giáo hoàng bệ hạ, không phải bảo vệ giáo hoàng, mà là làm con tin.

Bởi vì thần điện kỵ sĩ đoàn danh chấn thiên hạ, đã rời đi giáo hoàng.

Vô luận là vị đội trưởng đại nhân đã thăng tấn tông sư, hay là thần điện kỵ sĩ chỉ trần ngập tư tưởng tôn giáo đầy đầu óc, lúc này bọn họ đều đã rời xa bên người giáo hoàng bệ hạ, mà tạm thời phụ thuộc sự sai phái của Khải Tắt đại đế.

Mà việc này, từ sau khi thần điện thành lập tới nay, thần điện kỵ sĩ đoàn cũng là lần đầu tiên tiếp nhận mệnh lệnh của người ngoài.

360. Chương 368: Phục Binh.

Đặc biệt là tối hôm nay, vô số binh sĩ Khải Tắt canh giữ những yếu đạo giao thông trong thành, bọn họ võ trang hạng nặng, toàn bộ tinh thần chăm chú, tùy thời chuẩn bị cho địch nhân đương đầu một kích.

Lúc này, Áo Bồn tông sư đang ở trong hoàng cung đột nhiên mở ra hai mắt đang khép hờ, nhẹ giọng nói: “Bọn họ quả nhiên tới.”

Tại bên cạnh hắn, là một vị hán tử cao lớn anh tuấn, mũi của hắn rất cao, phẳng phất như cây trụ kinh thiên, nên vô cùng làm cho người chú ý.

Đây là đệ nhất cao thủ thần điện kỵ sĩ đoàn vang danh nhiều năm tại Khải Tắt, A Đức Bố Lạp Đức Cách Lý đội trưởng đại nhân.

“Đúng vậy, bọn họ tới, chúng ta cũng nên đi nghênh đón.”

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Cách Lý đội trưởng, trong tim Áo Bồn đột nhiên nổi lên một ý niệm cực kỳ cổ quái.

Trong thần điện kỵ sĩ đoàn, vô luận số lượng thần điện kỵ sĩ có bao nhiêu, nhưng mỗi một đời thủy chung sẽ xuất hiện ít nhất một vị cao thủ cấp tông sư.

Điểm này, vẫn luôn được xưng là kỳ tích của thần.

Cao thủ cấp tông sư sinh ra, là một chuyện cực kỳ ngẫu nhiên, hơn nữa còn là chuyện hiếm thấy.

Người luyện võ, chỉ cần có thiên phú cao, tập võ chuyên cần, đạt tới cảnh giới nhất phẩm điền phong, cũng không phải là việc khó.

Nhưng nếu muốn bước thêm một bước, đặt chân lên cảnh giới tông sư, đó chính là muôn vàn khó khăn.

Ở giữa chỉ cách một bước, nhưng dù nhìn gần trong gang tấc cũng có thể xem như xa cách thiên nhai để hình dung, cũng là cách diễn tả tốt nhất.

Nhưng thần điện kỳ sĩ đoàn có thể cam đoan mỗi một đời ít nhất cũng xuất hiện một vị tông sư, điều này cũng không ngẫu nhiên, bên trong càng lộ ra sự quỷ dị làm cho người khác tâm động.

Tuổi tác Cách Lý nhỏ hơn Áo Bồn thật nhiều, năm nay chỉ có trên dưới năm mươi.

Hắn là cường giả mới đặt chân lên cảnh giới tông sư mười năm về trước.

Chẳng qua, trước việc này, hắn chỉ là một gã vũ giả nhị phẩm bình thường.

Hắn có thể bước chân vào cảnh giới tông sư, là ngoài dự liệu của mọi người, dù là Áo Bồn năm đó cũng tuyệt đối không ngờ, kế nhiệm chức vụ thần điện tông sư lại chính là hắn.

Tông sư đời trước vào lúc lâm chung, lúc lựa chọn hắn làm người thừa kế cho chính mình, không người nào xem trọng chuyện này.

Nhưng kết quả cuối cùng lại vượt ngoài ý liệu của mọi người.

Khi A Đức Bồ Lạp Đức Cách Lý từ trong mật thất thần điện đi ra, hắn không còn là một nhị phẩm cao thủ bình thường, mà là một vị cao thủ tông sư có thể so với bất cứ cao thủ nào trên thế gian.

Cũng từ ngày hôm đó, Áo Bồn đã biết, bên trong một ngàn năm lịch sử của thần điện, có một loại được xưng là mật thuật linh hồn truyền thừa.

Chính là loại mật thuật này, tạo ra sự kéo dài cho các đời tông sư của thần điện. Cũng khiến cho thế lực của thần điện mãi mãi phát triển tại Khải Tắt, thẳng đến hôm nay đã phát triển đến cực hạn.

Căn cứ Ban Khắc La Phu Đặc cùng Cấp Lý lão nhân miêu tả, trong quân đội người Hán có ít nhất hai vị tuyệt đỉnh cường giả cấp tông sư.

Cuộc chiến đêm nay, khả năng bọn họ xuất hiện rất lớn.

Khải Tắt đại đế cùng giáo hoàng bệ hạ mật nghị, vấn đề lớn nhất, chính là thỉnh ra vị đội trưởng danh dự này của thần điện kỳ sĩ đoàn. Hắn sẽ cùng Áo Bồn nghênh chiến hai vị tuyệt đỉnh cường giả người Hán kia.

Mà lúc này, bọn họ quả nhiên đã đợi được.

Trong bóng đêm mênh mông, hai bóng người phảng phất từ trong hư vô đột nhiên xuất hiện. Bọn họ một đoạn đường đi tới, tránh khỏi vô số tai mắt Khải Tắt nhân, đi tới phụ cận hoàng cung.

“ Hắc hắc...Quả nhiên không ra sở liệu của tiểu tử kia, Minh Đường lão đệ, hai người này người chọn lựa một người đi.” Lão đạo sĩ tóc bạc lương thương cảm ứng được hai luồng khí thể sắc bén phóng lên cao, bất đắc dĩ thở dài nói: “ Lão nhân gia ta lớn tuổi như vậy, còn phải mệt nhọc bên ba, ai...”

“ Tùy tiện...” Lý Minh Đường cũng không ngẩng đầu lên, hắn lạnh băng nói một câu, theo sau hướng phương hướng sát khí truyền đến mà đi.

“ Cái gì?”

Thái Ất chân nhân ngậy ra, lắc đầu, tông sư như vậy thật sự không giống người thường, trước nay chưa từng thấy, thật không biết Hứa Hải Phong chiêu lãm được từ đâu.

Lão nhân gia thở ngắn than dài, nhưng hành động không chút nào chậm trễ, gắt gao đi theo Lý Minh Đường, trong nháy mắt đã biến mất trong đêm tối, phảng phất cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua, nơi này lại khôi phục về yên tĩnh lúc ban đầu.

&&&&

Trong buổi tối nhất định không chút yên tĩnh này, tất cả mọi người đều dựa theo ý nguyện cùng ý định của mình hành động.

Khải Tắt nhân trong thành đã sớm đề phòng sâm nghiêm, mỗi một địa đạo bị bọn họ tìm ra, đều có vô số Khải Tắt nhân đang nghiêm trận chờ đợi.

Trong thành, vô số những cái ống thật dài được chôn thật sâu dưới đất.

Mỗi một cái ống, đều có hai binh sĩ Khải Tắt cẩn thận lắng nghe.

Cho dù là trên mặt đất còn có địa đạo mà bọn họ tra xét không ra, bọn họ cũng sẽ không lo lắng.

Bởi vì chỉ cần có những cái ống này tồn tại, vô luận là ai, khi đi qua thông đạo bên dưới lòng đất, đều sẽ phát ra tiếng vang khác thường, mà bị bọn họ dò thám biết ngay.

Nghĩ muốn đem đại bộ đội lặng yên không chút tiếng động đi tới, đã là việc không thể nào.

Toàn bộ Khải Tắt nhân đang chờ đợi, bọn họ đang đợi Hán quân đến, chờ đợi những gia hỏa sắp tự chui đầu vào lưới.

Nhưng ở tại một địa phương mà ánh mắt bọn họ khó có thể với tới, có từng thân ảnh nhanh nhẹn quỷ mị xuất hiện trong đêm tối.

Bọn họ hành động mau lẹ, rơi xuống mặt đất lại lặng yên không một tiếng động, vốn chưa từng gọi lên sự chú ý của bất cứ kẻ nào.

Đây là một chi bộ đội chừng năm mươi người.

Là một trong những vương bài trong tay Hứa Hải Phong.

Cho dù là Hắc Kỳ quân anh dũng vô địch, có chút phương diện, cũng không thể sánh bằng bọn họ.

Bọn họ chính là bộ đội đặc chủng, là bộ đội đặc chủng do Hứa Hải Phong tỉ mỉ gây dựng.

Đại quân người Hán rút lui khỏi Ngọa Long thành, nhưng cũng không đại biểu trong Ngọa Long thành không còn người Hán.

Nơi này còn lưu lại, do Lâm Gia Huy cầm đầu, kể cả Trịnh Pháp Sâm, Lữ Dương Danh bên trong, những cao thủ võ lâm đông đảo.

Chẳng qua Trương Trung có tính cách cảnh trực kia, tuy hấn cũng là nhất phẩm cao thủ nổi danh, nhưng Trương Khổng Minh lại chỉ thắng tên bài trừ hấn ra khỏi danh sách hành động trong đêm nay.

Mục đích nhóm người này lưu lại cũng không phải quang minh chính đại hướng Khải Tắt nhân khiêu chiến, bọn họ còn một nhiệm vụ khác, mà nhiệm vụ này lại quan hệ đến việc thắng thua của trận chiến này.

Cho nên, hết thấy những nhân tố có thể tạo thành khả năng thất bại, dù là vô cùng mỏng manh, Trương đại quân sư cũng quyết không thể cho phép nó tồn tại.

Một tiếng huýt sáo thật lớn kéo dài cắt qua bầu trời đêm yên lặng, tiếng cười già nua xa xa truyền ra, liên tục không dứt.

“Bọn họ tới.” Lâm Gia Huy thở dài một cái, hấn lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, nói: “Như thế nào ngay cả Thái Ất chân nhân lão nhân gia cũng tới, lão nhân gia tới lúc nào?”

Hấn đều quen biết bốn vị tông sư tính luôn Hứa Hải Phong tồn tại trong đại quân.

Vừa nghe xong, hấn đã biết tiếng huýt sáo là của Lý Minh Đường và tiếng cười to là của Thái Ất chân nhân.

Chẳng qua làm cho hấn cực kỳ kinh ngạc chính là dựa theo kế hoạch, lúc này nên tới đây hấn là Lý Minh Đường cùng Hạ Nhã Quân hai vị tông sư mới đúng.

Thái Ất chân nhân cũng đến chứng thật là sự vui mừng ngoài ý muốn.

“Bọn họ hấn là đã giao thủ.” Trịnh Pháp Sâm đến gần bên cạnh hấn, trên mặt vị bắc phương nhất lưu cao thủ này, có một loại nanh cười gần như là tàn nhẫn: “Vậy có phải nên đến phiên chúng ta động thủ hay không?”

“Đúng vậy, nên đến phiên chúng ta.” Lâm Gia Huy nhe răng cười, quay người lại, hấn nhìn mọi người thấp giọng nói: “Các vị tiền bối, huynh đệ, nhiệm vụ lần này mọi người hấn đã hiểu rõ trong lòng, ta nói lại thêm một lần.”

Thanh âm của hắc tuy vẫn trầm thấp, nhưng bên trong đã bao hàm một tầng hung lệ khí: “ Nếu có tổ nào không cẩn thận bị phát giác, lại không cách nào thoát khỏi mà rơi vào tay địch, nên làm thế nào cũng không cần ta nói.”

Mọi người tiếp xúc hai tròng mắt lóe hung quang, đều rung mình trong lòng, dù là Trịnh Pháp Sâm cùng Lữ Dương Danh hai cao thủ thành danh mấy chục năm cũng cảm thấy rung mình.

“ Việc hôm nay, nếu thành công, mỗi người đều lập công lớn, lấy sự nhân đức của chủ công, quả quyết sẽ không làm mọi người thất vọng. Nhưng nếu có sai lầm, vậy cho dù ta chịu buông tha cho các vị, Tương đại quân sư cũng quyết không bỏ qua, có phải diệt phái, không phải diệt môn, các vị ghi nhớ trong lòng.”

Thanh âm lạnh như băng không ẩn chứa một tia ấm áp truyền vào trong tai mọi người, thổi qua trong lòng, ai nghe qua đều phát ra sự sợ hãi thật sâu trong lòng, Tương Khổng Minh, hắc tuyệt đối có thực lực này, cũng tuyệt đối có thể làm được.

“ Phú quý hiếm trung cầu, chúc các vị may mắn.”

Lâm Gia Huy vung tay lên, nói: “ Xuất phát...”

Năm mươi người chia hai một tổ, chia làm hai mươi lăm tổ, hướng tới lộ tuyến đã thành thuộc nhanh chóng phóng đi.

Lúc Khải Tắt nhân vào thành, liền sớm lục soát khắp thành.

Nhưng những binh lính phụ trách lục soát, đều là người bình thường, lại làm sao tìm được những nhân vật giang hồ võ công trác tuyệt.

Cho dù ở trong binh lính Khải Tắt, cũng có một ít hạng người tinh thông võ công.

Nhưng binh lính đảm nhiệm lục soát võ công cao nhất cũng chỉ chừng tam phẩm, nghĩ muốn nhờ bọn họ phát giác ra được đội ngũ do thứ nhất phẩm đến nhất phẩm đỉnh cấp cao thủ tạo thành, không thể nghi ngờ chính là người si nói mộng.

Ngọa Long thành so sánh với kinh sư người Hán, quả thật có điều không bằng.

Nhưng rốt cục nó cũng là một tòa thành hùng vĩ có thể dung nạp được hai mươi vạn người cùng ở lại.

Hai mươi vạn người, đó là một số lượng khổng lồ cỡ nào, nếu nghĩ muốn trong đó ẩn tàng năm mươi người, giống như là đem năm mươi cây kim bỏ vào trong biển rộng.

Nghĩ muốn tìm được bọn họ, khó khăn cũng chẳng khác gì như biển rộng tìm kim.

Đương nhiên, nếu là Áo Bồn tông sư hay Cách Lý đội trưởng suất lĩnh thần điện kỵ sĩ đoàn cùng nhất phẩm cao thủ của Khải Tắt tự mình xuất thủ sưu tầm, có lẽ có thể như mèo mù vớ chuột chết bắt được vài người.

Nhưng lấy thân phận của bọn họ, lại làm sao đi làm những việc nhỏ nhất này.

Ba ngày, suốt ba ngày, những tinh anh chân chính của võ lâm phương bắc, phân tán trong các khu vực trong thành, bọn họ ăn lương khô, uống nước lã đã được chuẩn bị sẵn.

Thẳng đến hôm nay, bọn họ mới len lén tụ tập cùng một chỗ.

Bọn họ đang đợi, chờ đợi Lý Minh Đường cùng Thái Ất chân nhân hấp dẫn ánh mắt Khải Tắt nhân, chỉ có những cao thủ của Khải Tắt đều đem lực chú ý đến địa phương những vị tông sư đang đại chiến, bọn họ mới có thể thuận lợi hoàn thành được mục đích của mình.

361. Chương 369: Hô Phong.

Ở giữa bọn họ, là Tương Khổng Minh Tương đại quân sư thân mặc đạo bào, tay cầm kiếm gỗ đào, ánh mắt khép lại.

Nhìn xa phía chân trời, Tương Khổng Minh chậm rãi nói: “ Canh giờ đã tới, học sinh sắp cử hành đạo pháp, thỉnh các vị an tâm đừng nóng nảy, không được ồn ào.”

Phương lão thái cùng Lộ Đình Thịnh cùng gật đầu ứng tiếng, trong đôi mắt nhìn Tương đại quân sư tràn ngập vẻ hồ nghi.

Cầm lên kiếm gỗ đào, Tương Khổng Minh bắt đầu huy vũ trên đài cao, chỉ thấy hần đáp thất tinh bộ pháp, kiếm gỗ đào trong tay huy lên xuất ra quang ảnh nhẹ nhàng.

Tuy hần không hề có chút nội công, nhưng hần đã vì hôm nay mà chuẩn bị khá lâu, cho nên bộ động tác này cũng chuyên cần khổ luyện. Huy sai lên, cũng có chút đẹp mắt. Kiếm gỗ đào càng được đặc chế, một khi huy động, có cơn gió thổi qua, phát ra “ô ô...” tiếng vang, càng tăng thêm cho hần mấy phần sắc thái thần bí.

Chỉ là động tác này của hần rơi vào trong mắt mấy vị võ thuật danh gia trên đài cao, liền không khỏi dâng lên một loại cảm giác quái dị về hồ không thành mà thành khuyển(chó).

Ân, có lẽ dùng để diễn tả chính là đang vẽ một con hổ con ba tuổi cũng là một lựa chọn không sai.

Thêu hoa trên gối, bên ngoài mạnh trong yếu, đây là đánh giá chân thật của bọn họ đối với Tương Khổng Minh.

Nếu dùng bộ công phu này đi nghênh địch, bọn họ có thể cam đoan, trừ phi là lão thiên gia khai ân, thần vận mệnh tự mình đi theo sau bảo hộ cho hần, nếu không ở trên chiến trường, ngoại trừ hần không còn ai sống, nếu không hần đừng mơ tưởng bình yên trở về.

Cũng may, hôm nay cũng không phải ngày thi đấu luận võ, cũng không phải sa trường tử đấu.

Tương đại quân sư dám mở to miệng, muốn đi gặp lão thiên gia cầu được cơn gió lớn.

Phương bắc mỗi khi gặp mùa hạn hán, nông dân đều tự phát hướng lão thiên gia cầu mưa. Nhưng cầu là cầu, có thể được như nguyện, cũng rải rác không có mấy.

Tương Khổng Minh làm sao có được bản lĩnh lớn như vậy, dám can đảm khẳng định như thế, chẳng lẽ hần thật có khả năng thông thiên?

Đêm mùa thu trên bình nguyên, nguyên lai có một tia se se lạnh, gió nhẹ quất vào mặt, cũng có cảm giác dễ chịu trong lòng người. Nhưng loại gió này vô luận thế nào cũng không quan hệ gì tới gió lớn.

Nhìn Tương Khổng Minh đang ở trên đài cao múa may không ngừng, trong lòng bọn họ đồng thời hiện lên một tia nghi vấn, người này là đang giả thần giả quỷ sao?

Trong doanh địa, trong một doanh trường lơ mờ, không muốn người hay biết. Chúa tể của trận cầu gió chân chính này, vừa mới đi vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Tương Khổng Minh ở trên đài cao, thở gấp, thể lực của hần trong giới văn nhân có thể xem như nhất lưu tiêu chuẩn.

Nhưng so sánh với võ tướng kinh nghiệm sa trường, chỉ một hồi múa kiếm cũng đã cảm giác được có chút mệt mỏi.

Chỉ là trước mắt vô luận thế nào cũng không thể ngưng lại.

Hần không thể tránh được mà phải tùy tâm sở dục nhảy nhót không ngừng, không còn có chút bộ pháp quy củ. Cái gì là bộ pháp bước đi, toàn bộ bị hần vứt ra chín tầng mây.

Bốn người Phương lão thái nhìn nhau, nếu nói vừa rồi Tương đại quân sư còn có bộ dáng vài phần tiên phong đạo cốt, vậy lúc này nhìn hần, chẳng khác gì một tên vô lại không hề khác biệt.

Trong miệng Tương Khổng Minh thì thảo luận bầm, phảng phất như đang nhớ tới chú ngữ gì đó, chỉ là thanh âm cực thấp, cũng thấp đến không thể nghe thấy.

“Thao, như thế nào còn không có biến hóa. Chủ công a, người không phải có ý định muốn cái mạng già của ta đó chứ?”

Học ra đầu lưỡi, cảm giác duy nhất của Tương Khổng Minh chính là – mệt mỏi.

Hắn thật sự rất hối hận, vì sao chính mình mỗi ngày ngủ tới mặt trời lên cao ba sào, nếu cùng binh sĩ Hắc Kỳ quân bình thường, kiên trì rèn luyện, chút lao động thể lực như vậy còn làm khó được hắn sao?

Ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần hôm nay có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra, sau này nhất định phải kiên trì dậy sớm mỗi ngày, chuyên cần rèn luyện.

Có lẽ một điểm chân thành của hắn cùng lòng kiên trì cảm động tới ông trời trên cao.

Một cổ cảm giác cực kỳ quen thuộc đi tới bên cạnh hắn.

Tương Khổng Minh vô cùng vui mừng, loại cảm giác này, người khác không biết, nhưng hắn lại vô cùng quen thuộc, đây là ám hiệu Hứa Hải Phong ước định cùng hắn, là ám hiệu mà hắn chờ đợi đã lâu.

Hắn cũng không quản lúc này bản thân đã kiệt lực, bước lên đi tới trước dàn tế, cầm lên lá bùa màu vàng trên bàn, đưa lên cây nến đốt cháy, đợi tro bụi tan hết, hắn cố phùng mang trợn mắt, vẻ mặt đỏ bừng, dùng hết lực lượng toàn thân, kiệt lực rống to: “ Thái Ất chân nhân, cấp cấp như luật lệnh...Gió nổi.”

Thanh âm của hắn đột ngột ngưng bật, động tác nguyên bản lưu sững như nước chảy cũng chợt dừng lại.

Nhưng chỉ tích tắc mà thôi, liền lại khôi phục bình thường.

Đám người Phương lão thái lại càng tê tê ngẩn ra, Thái Ất chân nhân? Có quan hệ gì với lão thọ tinh kia?

Chẳng lẽ trảng pháp sự này là do Thái Ất chân nhân an bày? Lấy kiến thức hơn trăm tuổi của lão nhân gia, có lẽ thật sự có thần thông cũng nói không chừng, ít nhất từ cổ chí kim, cũng chỉ có một vị tông sư sống thọ như lão đạo nhân, nếu có bản lãnh tu luyện ra hô mưa gọi gió, thì càng giống một lão yêu quái.

Không ai biết, trong lòng Tương Khổng Minh lúc này cũng xấu hổ không thôi, mấy ngày nay hắn ở chung với Thái Ất chân nhân thật vui, bộ pháp này chính là học được từ chỗ lão đạo sĩ.

Không nghĩ tới, hắn nhất thời nhanh miệng, đem Thái Thượng Lão Quân gọi thành Thái Ất chân nhân. Đây cũng do hắn quá mệt mỏi, làm tinh lực không cách nào tập trung, nếu vừa mới bắt đầu tinh thần còn dư thừa, vậy quả quyết sẽ không ra sai lầm này.

Nhưng vô luận trong miệng hắn tôn xưng thần minh là gì, thì lá bùa kia của hắn cũng phát ra công hiệu không hề thay đổi.

Ngay khi tro bụi lá bùa bay tán trong không trung, phảng phất như xúc động một loại lực lượng thần bí phía chân trời.

Gió...

Một cổ gió nhẹ...

Dần dần tăng cường, lấy vị trí đài cao của Tương Khổng Minh làm trung tâm, một cổ lực lượng mà mắt thường không thể nhìn thấy, một cổ lực lượng cường đại thần bí khó lường đang chỉ huy đại tự nhiên.

Dần dần, một cổ gió lốc từ yếu chuyển thành mạnh, càng lúc càng lớn.

Nó rất giống như một người điên mất đi lý trí, ở bình nguyên rộng rãi khôn cùng điên xóc giật nảy, loạn đung loạn đung.

Những loài cỏ dại lá rơi trên mặt đất bị cổ gió lốc cuốn cuộn quện đến, đột nhiên tán ra hai bên đài cao. Lại đột nhiên cuốn lên đài cao, phiến phiến bay múa, lại có chút thổi ngược lên đài cao, quật vào cơ thể người rét lạnh.

Khởi gió. Thật sự khởi gió, hơn nữa còn là loại cuồng phong dữ dội rít gào vô cùng khó gặp.

“ Như thế nào có thể?” Trên mặt Phương lão thái lộ ra vẻ không thể tưởng tượng, lão nhân gia sống nhiều năm như vậy, cho tới hôm nay đã biết, cái gì mới gọi là sự đáng sợ chân chính.

“ Cô bà...” Phương Hướng Minh kẻ sát thân tể Phương lão thái, hắn nhẹ giọng nói: “ Thật sự khởi gió.”

Yên lặng gập đầu, con mắt Phương lão thái gắt gao coi chừng Tương Khổng Minh đang mệt mỏi đến mức ngã xuống đài ngồi bệch xuống không còn một tia khí lực.

Thần sắc trong mắt tràn ngập sợ hãi, bên trong còn có một tia vị đạo nguy hiểm.

“ Cô bà, không thể.” Sắc mặt Phương Hường Minh khê biến, nhẹ giọng nói bên tai.

Ánh mắt lão nhân gia biến ảo bất định, hiển nhiên là trong lòng do dự không dứt.

Nhưng đúng lúc này, một thân ảnh mềm mại xuất hiện ngay bên người Tương Khổng Minh, dù là cơn đại phong đang gào thét mãnh liệt vẫn không cách nào ngăn cản thân ảnh tuyệt vời yếu diệu của nàng.

Trên mặt nàng che phủ một mảnh khăn lụa màu đen, nhìn không thấy rõ khuôn mặt, chỉ còn lại một đôi mắt phẳng phất như biển rộng thâm thúy.

“ Hạ Nhã Quân?” Thần sắc Phương lão thái vừa động, thấp giọng thở nhẹ nói.

“ Tương đại quân sư thật là thần nhân, lão phu bội phục vạn phần.” Lộ Đĩnh Thịnh đi nhanh lên, đưa tay đỡ Tương Khổng Minh, ánh mắt trên mặt cực độ thành khẩn, khi nhìn thấy thuật gọi gió của Tương Khổng Minh, hẳn đối với sự lựa chọn của mình không còn nửa điểm nghi vấn cùng hối hận.

“ Ai...” Thở dài một hơi thật sâu, Phương lão thái biết, bà đã bỏ lỡ mất cơ hội tốt nhất, có lẽ cơ hội này về sau cũng sẽ không xuất hiện.

“ Minh nhi.” Thanh âm Phương lão thái bao hàm vẻ chán nản cực độ, tựa hồ đã hoàn toàn nguội lạnh như tro tàn: “ Người muốn làm như thế nào, liền do người đi, lão thân sẽ không để ý tới.”

“ Dạ...” Phương Hường Minh nhẹ giọng đáp.

Ánh mắt Hạ Nhã Quân đảo qua trên người Phương lão thái, vừa rồi chính vì nàng cảm ứng được trên người lão nhân gia này chợt phát ra sát khí, nên mới hiện thân lên đài.

Tuy nhiên không biết vì sao, nhưng nàng thật sự có cảm ứng như vậy, nếu nàng không lên, có lẽ Phương lão thái sẽ mất đi lý trí, làm ra việc mà bất cứ kẻ nào cũng hối hận không kịp.

Cho tới bây giờ, loại cảm giác thành linh xảy ra kia mới dần dần biến mất.

Chẳng qua, ánh mắt của nàng chuyển hướng qua doanh địa, nơi đó có một địa phương mà ngay cả nàng cũng không dám xác định, mới là chủ nhân chân chính của tràng nháo kịch này.

Đó là một cỗ hơi thở cực kỳ quen thuộc.

Tương Khổng Minh cùng Hứa Hải Phong thông đồng biểu diễn tràng kịch này, có thể giấu diếm qua được mọi người trong thiên hạ, nhưng không thể gạt được cao thủ cấp tông sư có mặt gần trong gang tấc như nàng.

Nàng hồi tưởng lại đêm tối tại kinh sư, cảm ứng tại Ngọa Long thành, cùng với cơn cuồng phong thành linh đến tối hôm nay.

Lập tức rõ ràng duyên cớ bên trong, chẳng qua đối với việc phu quân đột nhiên trở nên cường đại như thế, có được khả năng thao túng tự nhiên lực, trong lòng của nàng trăm mối cảm xúc, khó có thể tự chủ chính mình.

&&&&

Ngọa Long thành, nơi khu kiến trúc cao nhất của tòa hùng thành, bốn người đang đứng đối diện.

Bọn họ không nói một lời, nhưng đồng thời không vội không nóng, phẳng phất cứ như vậy mà giằng co đến vĩnh viễn.

Nhưng một cỗ lực lượng đột nhiên xuất hiện, để cho tinh thần bọn họ ngoài ý muốn xuất hiện ba động.

Trong bầu trời xa xôi, truyền đến một trong dao động cường đại đến cực điểm.

Vô luận là Áo Bồn hay Cách Lý đội trưởng, đều trong nháy mắt dừng lại cùng phân thần.

Nếu đang lúc giao thủ, phạm phải sai lầm trí mạng này, vậy bọn họ đã sớm chết không có chỗ chôn.

Cũng may khi bọn hắn còn đang sợ hãi không thôi, Thái Ất chân nhân cùng Lý Minh Đường đều khoanh tay đứng nhìn, không hề có ý tứ thừa cơ xuất thủ.

Lấy thân phận địa vị của hai người họ, đó là tuyệt đối khinh thường việc làm ra cử động giống như là đánh lên kia.

Dù là Lý Minh Đường, vị tông sư huyết tủy chiến sĩ, nếu không nhận được mệnh lệnh, cũng khinh thường thừa cơ.

Hai vị Khải Tát nhân liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra sự khiếp sợ trong lòng đối phương, đây là cái gì, là ai, là lực lượng gì?

Chẳng lẽ trên thế giới này còn có lực lượng vượt qua ngoài sự tưởng tượng của bọn họ hay sao?

362. Chương 370: Phóng Du.

Nhưng trong đêm tối có những bóng người pháp phòng bất định, là một chút một chút điểm nhấn bỏ vào trong đêm tối hắc ám.

Bọn họ, chính là bộ đội đặc chủng, đã ẩn núp trong Ngọa Long thành được ba ngày ba đêm.

Động tác của Lâm Gia Huy vô cùng cẩn thận, hắn cùng Lâm Mộc Hợp tạo thành một tổ, dọc theo đường đi tránh khỏi vô số trạm gác nửa minh nửa ám, rốt cục hữu kinh vô hiểm đi tới thành nam.

Nơi này là địa phương xa nhất từ nơi bọn họ thương nghị khi này đi tới.

Làm cho hắn vui mừng chính là, đến trước mắt hắn không nghe bên trong thành phát sinh tiếng đánh nhau hay là hét khác thường nào.

Trong Ngọa Long thành, địa phương duy nhất được ánh lửa chiếu sáng, chính là điểm cao nhất trong hoàng cung, ở nơi đó, bốn vị tông sư của Đại Hán cùng Khải Tát đang đối chiến chính diện.

Bọn họ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của các vũ giả Khải Tát nhân, chỉ cần nghĩ tới ở nơi đó đang đối quyết chính là bốn nhân vật trác tuyệt cấp tông sư, liền làm cho người khác khó có thể tự chủ.

Ngoại trừ chuyện đó ra, những địa phương khác trong Ngọa Long thành, cũng bao phủ trong màn đêm đen tối, giống như con cự thú đang ngủ say từ thời thượng cổ, không chút âm thanh.

Khóe miệng Lâm Gia Huy tràn ra một tia tươi cười trấn an, nói cách khác, toàn bộ đội ngũ hai mươi lăm tiểu đội không một đội nào bị người phát giác.

Ánh mắt của hắn đảo qua bốn phía, nhạy cảm phát giác tiếng hô hấp nặng nề bên ngoài mấy trượng ở phía trước.

Lâm Gia Huy ra dấu, Lâm Mộc Hợp hiểu ý, hai người lặng yên không tiếng động len lén vượt qua, tránh khỏi nơi ám tiểu kia.

Trước mắt là một mảnh trống trải, nhưng bọn họ vẫn thần nhiên không sợ hãi.

Từ ba ngày trước, bọn họ đã thăm dò toàn bộ những thông đạo lớn nhỏ trong thành, cũng minh xác mục tiêu của mình.

Thân thể bọn họ nhẹ như mèo hoang, mau lẹ hiện lên mái hiên, cứ như vậy dán sát thân thể trên mái ngói tiến tới.

Một đội binh lính Khải Tát tuần tra cầm đèn lồng đi ngang qua.

Trên đầu Lâm Gia Huy nhẹ nhàng tuôn mồ hôi lạnh. Hắn đã vận toàn thân công lực lên đến cực hạn, chỉ cần mấy người kia phát hiện tung tích của hai người mình, chờ đợi bọn hắn sẽ là cự tập kích như vũ bão đoạt mệnh.

Cũng may, đám Khải Tát nhân chỉ lo nhìn trước sau trái phải, đối với đêm tối vô cùng vô tận trên đỉnh đầu vốn không hề chú ý.

Qua một thoáng, rốt cục đợi được bọn họ đi qua, hai huynh đệ nhìn nhau cười.

Bọn họ rốt cục đi tới, đi tới được mục đích.

Nơi đó trên nóc nhà có một cái ống thật dài, đặt trên một dãy phòng xá, kiến tạo cực kỳ xảo diệu, căn bản làm cho người ta nhìn không ra bên trong có điều gì không ổn.

Nhưng hai mắt Lâm Gia Huy tỏa ánh sáng, hắn đi tới trước cái ống, đưa tay cầm lấy một chỗ nắm tay trên ống, dùng sức kéo lên.

Theo động tác của hắn, một màn kỳ dị xuất hiện, cái ống thật dài kia lộ ra một lỗ thật nhỏ, những lỗ nhỏ này phân bố cực kỳ đều đặn, bên trong cứ như cỡ một hạt gạo, không hề khác nhau chút nào.

Chất lỏng màu đen, xuyên thấu qua những lỗ nhỏ cỡ hạt gạo nhẹ nhàng chảy xuôi xuống phía dưới.

Bởi vì những cái lỗ quá nhỏ, nên tốc độ chất lỏng chảy ra thật chậm.

Nhưng trọng yếu nhất là không hề có tiếng vang phát ra.

Hết thấy, đều hoàn thành trong bóng đêm yên tĩnh không chút tiếng động.

Nếu làm cho người có kiến thức nhìn thấy, cũng không khó đoán ra đó là thứ gì.

Đây chính là thạch mỡ đã được gia công sơ bộ bước đầu.

Ba ngày trước, Tương Khổng Minh triệu tập bọn họ, mới tiết lộ tin tức này.

Từ hơn một năm rưỡi trước kia, hắn đã bắt đầu bắt tay chuẩn bị những thứ này.

Vì muốn đem những ống thạch mỡ trải rộng toàn thành, Tương Khổng Minh giả vờ mượn danh cải tạo lại thành thị, đem cả Ngọa Long thành nhét vào hệ thống quy hoạch quy mô.

Trải qua một năm nỗ lực, rốt cục hắn chọn lựa những địa phương cần thiết, lắp đặt những cái ống không như thế khắp toàn thành.

Một năm rưỡi, Tương Khổng Minh vì cuộc chiến hôm nay, không ngờ đã chuẩn bị suốt thời gian một năm rưỡi.

Liền ngay khi mọi người rút lui khỏi Ngọa Long thành, Tương Khổng Minh hạ lệnh, len lén đem thạch mỡ đổ vào trong toàn bộ các ống sắt.

Tối buổi tối hôm nay, đúng thời gian ước định, cũng là lúc bọn họ mở ra nắp ống.

“Đại ca, thành công.”

“Ân.” Thanh âm đè ép trong cổ họng Lâm Gia Huy phát ra, hắn dùng một ngón tay chỉ phía sau.

Lâm Mộc Hợp mỉm cười, nhìn hắn gật đầu, chậm rãi xoay người rời đi.

Lại một lần nữa tránh thoát con mắt của những nơi ám tiểu, bọn họ lại đi tới một chỗ có ống sắt khác, tiếp tục làm việc.

Khi bọn họ hoàn thành việc mở ra ống sắt thứ mười, đã hao phí suốt hai canh giờ.

“Đại ca, toàn bộ hoàn công.”

Thanh âm rất nhỏ cơ hồ không cách nào nghe thấy lại hàm chứa sự vui sướng vô hạn.

Lâm Gia Huy dùng công phu truyền âm nhập mật hướng hắn nói: “Đã đến giờ, nhanh trở về thôi, cẩn thận một chút, không nên lật thuyền ngay phút cuối cùng.”

Yên lặng gật đầu, ánh mắt Lâm Mộc Hợp có chút hâm mộ nhìn huynh trưởng, công lực của hắn còn kém một đường mới có thể đạt tới nhất phẩm cảnh giới, nên vẫn chưa cách nào vận dụng một công phu này.

Cẩn thận cẩn thận, bọn họ mang theo trái tim treo cao, rốt cục về tới nơi xuất phát.

Hai mươi lăm tổ, năm mươi người, không thiếu một ai.

Trên mặt mọi người mang theo sự vui mừng tươi cười, hai mươi lăm tổ, kỳ thực chỉ có hai mươi tổ phụ trách nhiệm vụ cụ thể, còn có năm tổ là tổ dự bị, một khi có một tổ xuất hiện vấn đề, bọn họ sẽ lập tức tiếp tay.

Hôm nay, vị thần may mắn tựa hồ đang đứng bên người bọn họ, không có một tổ thất thủ.

Chẳng qua, đây cũng là việc đương nhiên.

Lúc Tương Khổng Minh an trí ống sắt, liên từng hao hết tâm cơ. Những địa phương hẩn lựa chọn, cũng không phải là khu vực đáng để đầu nhập trọng binh phòng ngự. Nhưng trong mơ hồ, cũng đã đem toàn bộ Ngọa Long thành bao phủ bên trong.

Chỉ bằng vào thân thủ của những thành viên bộ đội đặc chủng xuất thân từ những võ lâm hào kiệt, nếu dưới tình huống không hề hay biết, còn không gạt được ánh mắt tầm thường của những tiểu binh, đó mới gọi là có quý.

Khải Tắt nhân chia nhau lục soát rất cẩn thận, những địa đạo đã bị bọn họ lật ngược lên toàn bộ, quả thật đã bị bọn họ tra ra tám chín phần mười. Không thể không nói, trong Khải Tắt nhân cũng có rất nhiều nhân tài kiệt xuất.

Nhưng bọn họ vạn vạn thật không ngờ, chân chính, cũng không phải nằm dưới lòng đất, mà là ở trên đầu bọn họ, ở trong những ống sắt đã được nguy trang.

“Nhiệm vụ của chúng ta hoàn thành.”

“Không sai, hiện tại thỉnh các vị an tâm đừng nóng nảy, ở đây chờ đợi đi.”

“Chủ công sẽ phái người đón chúng ta sao?” Một thanh âm nhược nhược nói nhỏ, hẩn đối với việc này không hề tin tưởng.

Dù sao, bọn họ đã thành một đám quân cờ đã mất đi giá trị lợi dụng, nếu đổi lại là một gã đại tướng cầm binh chân chính, cho dù là không đi cứu viện, cũng chỉ là một chuyện vô cùng bình thường.

“Yên tâm, chủ công nhân đức, ta tin được.” Lâm Gia Huy như đinh chém sắt nói.

Thanh âm của hẩn bao hàm một sự tự tin rất mãnh liệt, làm cho người ta không thể không tin.

Trịnh Pháp Sâm cùng Lữ Dương Danh liếc mắt nhìn nhau, Lâm Gia Huy, vị tinh tú mới quật khởi trong giới tuổi trẻ đời này, đã càng ngày càng có phong phạm của một danh gia.

Lúc này, một trận thét gào rền rĩ, từ đông phương truyền đến.

Đầu tiên là cơn gió mềm nhẹ lay động trên mặt đất, chậm rãi, cuồng phong nổi lên.

&&&&

Đại doanh Hán quân. Tương Khổng Minh uể oải kéo thân thể đi xuống đài cao.

Tại trước mặt của hẩn, là mấy vạn thiết quân người Hán.

Nơi này, có hai vạn tiền doanh Thiên Ưng quân đoàn, lại có ba vạn Hồng Sắc Hải Dương thân kinh bách chiến, cùng gần ba vạn thành vệ quân.

Cuộc chiến thủ thành, thảm thiết bi tráng, bốn vạn thành vệ quân đã giảm mạnh bốn thành.

Nhưng các dũng sĩ may mắn còn sống sót, trên người bọn họ đã minh khắc dấu vết chiến tranh thật sâu.

Bọn họ đã không còn là tân binh, mà là một chi thiết quân đã trải qua máu cùng lửa khảo nghiệm.

Xa xa, năm ngàn danh Man tộc nhân đội hình tán loạn, bọn họ đang rục rịch hưng phấn, kích động.

Canh Dương đã nói, sau trận đánh này, sẽ cho bọn họ thay đổi bộ trang bị mới.

Vừa nghĩ tới những cung tên được tinh chế của quân doanh người Hán, trong lòng bọn họ đã không thể chờ đợi được.

Huống chi, Hứa Hải Phong đại tướng quân đã thông cáo toàn quân, giết một tên địch, được thưởng ba lượng bạc.

Ba lượng bạc, chẳng qua là tiền cơm của một thế gia bình thường, nhưng tại lãnh địa Man tộc, lại có thể đổi lại nửa tháng cơm no của một gia đình.

Giết một tên địch, có thể đổi lại nửa tháng cơm no cho gia đình.

Loại điều kiện này có lực hấp dẫn to lớn, đã xa xa vượt ra ngoài năng lực thừa nhận của bọn họ.

Ở phía sau bọn họ, còn là thiên hạ của một vùng biển rộng màu đen.

Danh chấn vũ nội, sau trận đánh tại Thái Nguyên, được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất Hắc Kỳ quân, đã chỉnh trang chờ phân phó.

Hài lòng gật đầu, Tương Khổng Minh cầm lệnh kỳ trong tay, đột nhiên cao giọng quát: “ Phương Hưởng Minh, Lộ Thông Châu, Canh Dương nghe lệnh.”

Ba người được gọi danh tự đồng thời bước ra khỏi hàng, dù là Phương Hưởng Minh cũng vẻ mặt nghiêm nghị, cung thanh nói: “ Có mặt tướng.”

“ Các người suất lĩnh bốn đội, hướng đông phương, lập tức xuất phát...”

“ ... ”

Ba người nhìn nhau, Tương đại quân sư đang trong tình trạng kiệt sức có phải là nói sai rồi không?

Đông phương?

Nhưng Khải Tắt nhân đang ở phương tây a.

Tương Khổng Minh trừng mắt, mang theo chút sắc bén: “ Vì sao không tiếp lệnh.”

“ Dạ...”

Ba người bọn họ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tiến lên tiếp nhận lệnh bài.

Dưới loại tình huống này, cho dù là người cầm đầu có nói bậy nói bạ, bọn họ cũng chỉ đành tiếp lấy lệnh bài trước đã, nếu không chờ đợi bọn họ chính là họa sát thân, mặc cho ai cũng không có biện pháp tha tội.

“ Khải...Tương đại quân sư.” Lộ Đình Thịnh nhẹ giọng nói.

“ Lộ lão tướng quân có gì phân phó?” Đối với vị lão tướng quân này, Tương Khổng Minh vẫn rất khách khí.

Lộ Đình Thịnh dùng tay chỉ hướng tây, nói: “ Tương đại quân sư, Khải Tắt nhân ở phương tây.”

“ Đúng vậy, Khải Tắt nhân đương nhiên là ở hướng tây, có gì không đúng sao?” Tương Khổng Minh vẻ mặt kinh ngạc, khó hiểu hỏi.

Lộ Đình Thịnh lập tức mắc nghẹn, cũng may hắn sống đã lâu, dù là cơn tức cũng trên cơ bản coi như không có.

“ Mệnh lệnh của quân sư đại nhân là để cho bọn họ xuất phát theo hướng đông?”

“ Không sai.”

“ Chẳng lẽ quân sư đại nhân không có ý định cho Khải Tắt nhân nghênh phải một kích đau đầu sao?”

“ Hắc hắc...” Trên mặt Tương Khổng Minh lộ ra một tia cười quỷ dị: “ Chớ rơi xuống nước không dễ đánh như vậy, yên tâm đi, đêm nay chỉ là cho bọn hắn một sự giáo huấn mà thôi, bữa tiệc lớn chân chính chuẩn bị đã lâu tại đại doanh phương tây.”

Lộ Đình Thịnh há mồm cứng lưỡi nửa ngày, rốt cục cũng không nói nhiều.

“ Triết Biệt nghe lệnh.”

“ Tại.”

“ Lệnh người suất lĩnh Hắc Kỳ quân, đi trước Ngọa Long thành.” Tương Khổng Minh hạ lệnh.

“Bọn họ đi làm gì?” Phương lão thái nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ chỉ bằng khu khu năm ngàn người liền nghĩ có thể rung chuyển được mười vạn đại quân sao?

Trong đêm đen, chợt hiện lên một bóng người, Hứa Hải Phong đi nhanh đến, thanh âm của hắn cao ngang mà có lực, ở trong trời đêm đen nhánh xa xa truyền đi: “Đi nghênh các dũng sĩ về nhà.”

363. Chương 371: Âm Sát.

Ban Khắc La Phu Đặc nhìn phía chân trời xa xa, thì thào nói.

Sau khi Khải Tát nhân lấy được Ngọa Long thành, ở phía mặt đông chỉ trú đóng hai vạn quân đội của Ban Khắc La Phu Đặc mà thôi.

Ý tứ Khải Tát đại để rất rõ ràng, thả người Hán tiến vào, ở trong thành cho bọn hắn một kích trí mạng.

Cho nên, lúc đối mặt với phương hướng người Hán ở gần nhất, ngược lại chính là nơi trú đóng binh lực yếu kém nhất của Khải Tát nhân.

Buổi tối hôm nay, Khải Tát nhân bên ngoài có vẻ nhẹ nhàng như bên trong thì khẩn trương, đã sớm có sự chuẩn bị vẹn toàn.

Chỉ là bọn họ cũng không đợi được quân đội người Hán, bọn họ đợi được, lại là một trận gió lớn thành linh xảy ra, vô cùng ngạc nhiên cổ quái.

Cơn gió lớn này tiến tới cực kỳ đột ngột, không hề dự triệu.

Chẳng qua, nếu chỉ là một trận gió thổi qua, cũng sẽ không làm cho Ban Khắc La Phu Đặc lo lắng đến như thế.

Hắn vươn tay, kiểm tra hướng gió một chút.

“Tướng quân, làm sao vậy?” Phó quan Ngã Bối Nhĩ của hắn tiến lên một bước, hỏi.

“Đã thổi ngược về.”

“Cái gì?” Ngã Bối Nhĩ không hiểu lời của hắn, kinh ngạc hỏi.

Ánh mắt Ban Khắc La Phu Đặc nghiêm nghị, chậm rãi nói: “Gió, thổi qua, lại thổi lại.”

“Gì?” Ngã Bối Nhĩ mê mang nhìn hắn, trong lòng nghi hoặc khó hiểu, trưởng quan của mình là hạng người gì, trong bụng có bao nhiêu tài cán, hắn hiểu biết rất rõ ràng.

Nhưng biểu hiện của Ban Khắc La Phu Đặc hôm nay cũng làm cho hắn cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, vị quân đoàn trưởng chỉ biết hành quân chiến tranh, thiêu sát cướp đoạt lúc nào đột nhiên phát sinh hứng thú đối với thơ ca.

Chẳng qua, Ngã Bối Nhĩ mỉm cười, một câu nói kia so với người có văn tài như hắn mà nói, thật sự là có chút không đáng khoe khoang.

Hắn hít sâu một hơi, nếu chủ tướng có nhã hứng này, chính mình cũng có thể phối hợp một chút, như vậy đối với tâm tình điều động cũng rất có hiệu quả thúc đẩy rất tốt.

“Cơn gió rít lên, các loại lá cây từ trên bay xuống giao hòa cùng một chỗ. Tạo thành giai điệu thơ cơ của mùa thu đông.”

Ngã Bối Nhĩ thấp giọng ngâm tụng, câu này đúng là tuyệt tác hay hơn câu của trưởng quan vừa làm a.

“Người đang làm gì?” Ban Khắc La Phu Đặc hồ nghi đánh giá Ngã Bối Nhĩ, khó hiểu kỳ diệu hỏi.

Ngã Bối Nhĩ ngẩn ra, hỏi: “Quân đoàn trưởng, ngài không phải đang ngâm thơ ca khen ngợi gió hay sao?”

Ban Khắc La Phu Đặc trợn mắt, chẳng qua đối với cánh tay phải mình luôn luôn nể trọng nhất này cũng thật sự không tiện trách mắng.

“ Ta chỉ là đang nói, cơn gió này thật cổ quái, hình như chỉ chuyên môn vây quanh Ngọa Long thành bay múa mà thôi.”

“ A...” Sắc mặt Ngã Bối Nhĩ có chút đỏ lên, nguyên lai là do mình hiểu sai ý.

Ban Khắc La Phu Đặc phát hiện không sai, tinh thần lực của Hứa Hải Phong mặc dù kết hợp cùng năng lực dị chủng của dị năng đoàn, có đề cao thật lớn. Nhưng nghĩ muốn chỉ huy một cơn lốc xoáy thật lớn như thế, vẫn còn chưa hoàn toàn thành thực.

Đặc biệt lúc này hắn còn phải một tâm làm hai việc, còn có thể để lốc xoáy đảo quanh thành tường mà không tiêu tan, đã là một chuyện giỏi phi thường.

Nhàn nhạt, từ trong gió truyền đến một mùi vị kỳ quái.

Ban Khắc La Phu Đặc dùng sức hít mũi thật mạnh, loại mùi vị này vì sao lại quen thuộc như thế?

“ Mùi vị gì vậy?” Ngã Bối Nhĩ kinh ngạc nói: “ Mùi vị thật quái dị, thật sự là kỳ quái, hình như rất gay mũi.”

“ Từ nơi nào bay tới?” Hai mắt Ban Khắc La Phu Đặc tròn tròn, toàn thân hắn căng cứng, dù là thanh âm cũng có một tia run rẩy.

“ Ân, phỏng chừng là từ nơi đó.” Ngã Bối Nhĩ dùng một ngón tay chỉ tới, nơi đó chính là Ngọa Long thành.

Khuôn mặt Ban Khắc La Phu Đặc không còn nửa điểm huyết sắc.

“ Tướng quân, ngài...” Ngã Bối Nhĩ cẩn thận hỏi.

“ Ta nhớ kỹ mùi vị này, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.” Ban Khắc La Phu Đặc tròn đời sẽ không quên, một màn lần đầu tiên giao thủ cùng Hắc Kỳ quân.

Hắn vẫn rõ ràng nhớ kỹ, khi hắn suất lĩnh đệ tứ quân đoàn cường đại, những kỵ binh có lực chiến đấu cao nhất chạy vọt vào doanh trường người Hán đầy bầy rập, chớp mũi hắn đã nghe được, chính là loại mùi vị gay mũi làm hắn khắc cốt minh tâm.

“ Chuẩn bị ngựa, ta muốn đi gặp Khải Tắt đại đế, nhanh...” Ban Khắc La Phu Đặc chột cao giọng hống lên.

Ngọa Long thành, nguyên địa phương trước kia Phương lão thái ở lại, lúc này là một vị lão nhân có địa vị ngang hàng với Khải Tắt đại đế đang cư trú.

“ Giáo hoàng bộ hạ, ngài đang nhìn cái gì?”

Thanh âm yêu dị mềm nhẹ từ phía sau lão nhân truyền đến, một khuôn mặt cũng yêu dị không kém gì nữ tính xuất hiện ngay trước mặt của hắn.

“ Ai...ta đang nhìn gió.”

A Bố Tác Luân ngẩng đầu nhìn một lát, cũng không hề cảm giác được gì. Nhưng khi hắn cúi đầu, nhìn về phía bóng lưng cô tịch của lão nhân, thần sắc trong mắt cũng cực kỳ phức tạp.

“ A Bố Tác Luân, ta biết đối với đế vị, người cũng là tâm hướng thần hướng, chỉ cần người có thể hoàn thành một việc, người thừa kế của ta chính là người.”

Trong đầu hắn ngoáy ý muốn hiện ra lúc lâm biệt, Khải Tắt đại đế đã có yêu cầu đối với hắn.

Trong ba đứa con trai của đại đế, A Bố Tác Luân là người đặc thù nhất.

Vô luận là đại vương tử, hay là tam vương tử, tuy bọn họ không thể nói là võ công tuyệt đỉnh, nhưng ít nhất cũng có thân thủ ngoài nhị phẩm.

Duy nhất chỉ có vị nhị vương tử A Bố Tác Luân này, bình sinh chán ghét nhất chính là múa đao lộng thương, mà thích nhất chính là tham dự vào những buổi dạ vũ cùng các vị phu nhân xinh đẹp đông đảo, chính là vị nhị tử không thành tài nhất trong ba đứa con trai của hắn. Nhưng Khải Tắt đại đế đem quyết định trọng yếu nhất trong cuộc đời, giao vào trong tay đứa con này.

Biết con chỉ có cha, cũng chỉ có vị Khải Tát đại đế hùng tài vĩ lược mới biết được khát vọng chân chính của người con trẻ tuổi của mình.

“ Người nào?”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận kinh hô, theo sau thanh âm binh khí giao kích không ngừng truyền đến.

“ Thích khách...”

Vệ binh môn rộng lớn, vô số người hướng nơi này nhào tới.

Binh lính thủ vệ ở chỗ này, đều là những giáo đồ trung thành cẩn cẩn, ở trong lòng bọn họ, giáo hoàng bệ hạ là người phát ngôn lớn nhất của thần minh vĩ đại trên thế giới này.

Cho dù phải trả giá bằng tính mạng, cũng không để thích khách thương tổn tới hần.

“ A Bố Tác Luân, ta cảm thấy sát khí.” Giáo hoàng quay đầu, trên khuôn mặt già nua hiện lên một tia kinh ngạc.

“ Đúng vậy, bệ hạ. Thích khách ngay tại bên ngoài.” A Bố Tác Luân cung kính hồi đáp.

“ Ân, bọn họ có thể ngay hiện tại tìm tới nơi này, thật sự là...ách...”

Thanh âm của giáo hoàng chợt ngưng bật, hần khó tin nhìn một thanh đoản kiếm xuyên qua cổ họng hần, hần nỗ lực muốn phát ra âm thanh, nhưng cuối cùng cũng vô ích.

“ Bệ hạ, ngài kỳ quái vì sao ta lại động thủ phải không?” A Bố Tác Luân mỉm cười.

Có lẽ trong lòng còn một cổ tín niệm không cam tâm, con mắt của giáo hoàng mở thật lớn, gắt gao nhìn trừng A Bố Tác Luân.

“ Ngài cùng phụ thân ta, tất yếu phải có một người tử vong, vô luận ngài có thừa nhận hay không, chuyện này đã không cách nào tránh khỏi, mà ta, cuối cùng lựa chọn cha của ta.”

A Bố Tác Luân nhìn thật sâu vào trong mắt lão nhân đang hấp hối, nói: “ Đại ca của ta, là tín đồ trung thành nhất của ngài, cho nên hần khẳng định không được phụ thân của ta chỉ định làm người thừa kế. Về phần A Nhĩ Kiệt Nông sao, hần quá lỗ măng...”

Tiếng bước chân xa xa đã từ từ tới gần. A Bố Tác Luân tự tay đặt lưỡi kiếm trên bụng dưới của mình, thanh âm của hần đột nhiên nhanh hơn: “ Ở chỗ này, đâm xuống một kiếm, nhưng không tổn thương đến nội tạng của ta, chẳng qua chỉ để lại một vết sẹo khó coi mà thôi.”

“ Ta đã thử qua nhiều lần trên người của tù phạm, hắc hắc...” Khuôn mặt anh tuấn của hần dưới ánh nền âm u lại hiện lên một tia dữ tợn.

“ Tưởng muốn có được quyền vị chí cao, cũng cần phải có dũng khí.”

Thần thái trong mắt giáo hoàng trầm đắm xuống tới, cuối cùng hần đã nhìn lầm một người, nhìn lầm vị tuổi trẻ luôn luôn biểu hiện vô cùng yếu đuối từ xưa tới nay.

Cửa lớn bị người đẩy ra, bọn lính thủ vệ phát ra tiếng gầm rú khó có thể tin.

&&&&

“ Bệ hạ, người Hán muốn hỏa công.”

Ban Khắc La Phu Đặc đi tới hoàng cung, lấy thân phận của hần cấp tốc cầu kiến Khải Tát đại đế. Rốt cục được sự cho phép của vị chí tôn này, mà câu đầu tiên khi gặp mặt, liền làm cho Khải Tát đại đế khiếp sợ khó hiểu.

“ Người làm sao biết?” Kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm khiến cho hần tỉnh táo lại rất nhanh, nhìn kỹ vị quân đoàn trưởng từng thảm bại dưới tay Hắc Kỳ quân, từng cử động của Ban Khắc La Phu Đặc đều nằm trong tầm nhìn chăm chú của hần.

“Mùi vị, ta ngửi thấy được luồng mùi vị kỳ quái kia, đây là dự triệu trước khi người Hán phóng hỏa thiêu doanh.” Ban Khắc La Phu Đặc vội vàng nói.

“A Nhĩ Kiệt Nông...” Khải Tát đại đế đột nhiên cao giọng quát.

“Dạ, bệ hạ.” Thanh âm vang to của A Nhĩ Kiệt Nông vang lên ngoài điện.

“Địa đạo có động tĩnh không?”

“Không có, bệ hạ, khả năng bọn họ còn chưa xuất phát.” A Nhĩ Kiệt Nông không xác định nói, dù sao thời gian đã không còn sớm.

Một loại cảm giác nguy hiểm nảy lên trong lòng đại đế, hắn đứng lên, đang muốn nói cái gì, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

“Bệ hạ, giáo hoàng bệ hạ bị đâm.”

“Cái gì?”

Tin tức kia như tiếng sét ngang trời, oanh đến làm người ta đứng không vững.

Thân thể Khải Tát đại đế đảo một trận, Ban Khắc La Phu Đặc vội vàng tiến tới đỡ lấy hắn.

Hít sâu một hơi, Khải Tát đại đế phảng phất từ trong nỗi khiếp sợ cực độ tỉnh táo lại, hắn hỏi: “Ai, là ai đã hạ thủ?”

“Không biết.”

“Các người đều là người chết sao?” Khải Tát đại đế giận tím mặt, ánh mắt của hắn cực kỳ hung lệ, cao giọng giận dữ quát: “Toàn bộ thủ vệ tối nay, tất cả đưa lên giáo hình cùng chặt đầu, không lưu một ai.”

“Bệ hạ.”

Không biết khi nào, A Bối Nhĩ Mã xuất hiện tại đại điện: “A Bối Tác Luân ở chung với giáo hoàng bệ hạ, hiện tại vẫn còn sống, hắn là biết được một chút tình huống.”

“A Bối Tác Luân? Hắn thế nào?”

“Thích khách dùng kiếm đâm xuyên qua bụng của hắn, may mắn chính là không thương tổn đến nội tạng, đây là nhờ thần chiếu cố.”

“Cứu sống hắn, bằng hữu của ta.”

“Đúng vậy, bệ hạ, ngài yên tâm.” A Bối Nhĩ Mã cúi đầu thật sâu.

“Truyền lệnh, toàn bộ bộ đội, lập tức rút lui khỏi Ngọa Long thành.”

Tuy không biết tại sao Khải Tát đại đế lại hạ mệnh lệnh như vậy, nhưng các tướng lĩnh vẫn lựa chọn lập tức chấp hành.

Chỉ là vào thời khắc này, trong phòng xá khắp toàn thành, đột nhiên hỏa quang tận trời, hơn nữa còn dùng một loại tốc độ mau lẹ không thể tưởng tượng lan tràn ra.

364. Chương 372: Đại Loạn.

Thế lửa to lớn, mãnh liệt, rõ ràng khác hẳn với lẽ thường.

Nếu nói không người cố ý phóng hỏa, tuyệt đối sẽ không người nào tin tưởng.

Nhưng vô luận đông đảo tướng lĩnh Khải Tát hạ lệnh tìm kiếm thế nào, bọn họ cũng tìm không ra tặc nhân đã phóng hỏa.

Một ống sắt bịt kín, thiêu đốt một cây nến ngắn ngủn, khi cây nến cháy hết, ánh nến tự nhiên liền lan đến hỏa mỡ trong ống sắt. Bên dưới ống sắt, lại càng liên tiếp với thạch mỡ bên ngoài, một khi dẫn lửa, lập tức sẽ tạo thành đại hỏa lan tràn ngập trời.

Thủ đoạn này vốn cũng không phức tạp, Tương Khổng Minh trải qua vô số lần thí nghiệm, đối với việc làm sao che giấu ánh nến, làm sao cam đoan thoáng khí, đã nhiều lần sửa lại, cây nến dài ngắn cũng được nghiên cứu kỹ lưỡng, được đặc chế chuyên môn.

Trải qua suốt một năm nỗ lực cuối cùng không hề uống phí, tại hoàn cảnh quan trọng trước mắt, không có một ống sắt nào hư hỏng, toàn bộ thuận lợi hoàn thành sứ mạng của mình.

Tuy thời gian bốc lửa có sớm có chậm, nhưng hơn kém cũng không quá lớn, nhất thời, khắp thành đều là ánh lửa bay múa hùng hùng.

Trên con đường thu xếp lộ tuyến dẫn lửa, Tương Khổng Minh cũng đã nhiều phen tính toán, hỏa mỗ khi lan tràn ra, trên cơ bản có thể nhiều thành vòng tròn.

Cho dù có một, hai ống sắt không dẫn dắt được hỏa mỗ, nhưng khi toàn thành đều lâm vào lửa lớn, lại làm sao lọt ra phiến khu vực nào không bị lửa lan đến.

Đại hỏa cũng không phải thoáng chốc đã thiêu cháy khắp toàn thành, chỉ là lấy hỏa mỗ làm mồi dẫn, đem những phòng xá phụ cận thiêu cháy, sau đó mới tiếp tục lan tràn.

Mà lúc này, gió lớn khởi lên. Gió trợ thế lửa, lửa mượn gió thổi, đại hỏa đầy trời lại càng lan tràn nhanh tới mức không thể thu thập.

Khói đặc cuộn cuộn, che kín bầu trời. Ngọa Long thành lâm vào trong một mảnh khủng hoảng.

Khải Tát đại đế cũng không có đem toàn bộ bộ đội tiến trú trong thành, bởi vì Ngọa Long thành tuy lớn, nhưng cũng không cách nào dung nạp số lượng quân đội nhiều như vậy.

Có thể tiến vào trong thành, chỉ có hơn mười vạn người, chiếm cứ ba hành nhân số của Khải Tát quân đoàn.

Sở dĩ có nhiều bộ đội như vậy, một là muốn lục soát khắp thành, hai là Khải Tát nhân cứ nghĩ mình đang chủ động, tạm thời nghĩ rằng cuộc chiến trong đêm nay, người Hán sẽ từ địa đạo phát động phản công.

Nên mười vạn người, đã là bảo chứng thấp nhất.

Chẳng qua thời khắc này, toàn thành đã hoàn toàn hỗn loạn, mười vạn đại quân không thể nghi ngờ liền trở thành một sự vướng víu khổng lồ.

Đối mặt lửa lớn ngập trời, bản năng muốn sống của loài người chiến thắng kỷ luật của quân đội. Những bộ đội có thể tuân thủ quân kỷ như trước, tuyệt đối chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nếu bản thân ở chốn này mà còn có thể cam đoan không có một chút hỗn loạn, trong thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có một mình Hắc Kỳ quân của Hứa Hải Phong.

Vô số đám người chen chúc chật chội, bọn họ nghĩ muốn thừa dịp lửa lớn còn chưa khép lại, có thể nhanh chân chạy thoát ra khỏi thành.

Nhưng nhân số càng nhiều, hỗn loạn lại càng không thể tránh khỏi.

Mỗi một khắc đều có người bị xô ngã, bị đồng bọn chém chết, ở chỗ này, mạng sống cùng kỷ luật đều biến thành thứ không đáng giá tiền.

Vì cầu mạng sống của chính mình, chỉ có từ trong đám người chen chúc tìm ra một con đường sống.

Đồng đội ngày hôm qua hiện tại trở thành chướng ngại lớn nhất trên con đường tìm sự sinh tồn.

Lại càng có người không chịu được loại khủng hoảng tuyệt vọng này, bọn họ rút ra binh khí, ra sức chém giết, nghĩ muốn từ nơi này mở ra một con đường máu.

Tiếng chửi mắng ồn ào, một đội trọng giả bộ lực lượng mạnh mẽ tay cầm trường thương, bọn họ võ trang hạng nặng, ngành sanh từ trong đám người chen chúc mở ra một con đường máu.

Binh lính nào muốn tới gần bọn họ, đều sẽ bị họ vô tình đâm thủng thân thể, lập tức mệnh táng đương trường.

Hành động của bọn họ rất nhanh khởi lên lòng phẫn nộ của người khác, nhưng bọn lính khác có thể làm được, chính là tìm kiếm con đường sống ở nơi khác, mà không phải tiến lên liều mạng cùng bọn họ, bởi vì bọn họ là thân vệ của Khải Tắt đại đế, sự xuất hiện của bọn họ, liền đại biểu, hiện tại đi qua nơi này chính là Khải Tắt đại đế.

Không người nào dám cùng hãn cướp đoạt đường sống, bởi vì thứ thương lạnh như băng sẽ sớm hơn một bước đưa bọn họ vào trong địa ngục.

Theo Khải Tắt đại đế, là cao quan cùng thân vệ của bọn họ.

Những người này tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng cuối cùng bọn họ cũng là nhóm đầu tiên thuận lợi mở con đường máu tẩu thoát, ở chỗ lát sau, trước khi lửa lớn bao phủ toàn bộ Ngọa Long thành, bọn họ đã thông qua cửa thành, đi tới nơi trú quân bên ngoài.

Bởi vì bọn họ là giai cấp đặc quyền, có được quyền lực vô tận để quyết định vận mệnh người khác, bọn họ là những đại quý tộc đứng trên đỉnh cao nhất của quyền lực, cho nên bọn họ có tư cách chạy ra khỏi cõi chết đầu tiên.

Ra khỏi cửa thành, Khải Tắt đại đế quay đầu nhìn lại, đại hỏa hùng hùng đầy trời đem phía chân trời chiếu rọi sáng lòa.

Hắn đưa mắt nhìn Ban Khắc La Phu Đặc đang đứng bên cạnh, trong lòng còn sợ hãi, nếu không phải có hãn thông tri kịp thời, chính mình làm sao có thể quyết định thật nhanh như thế.

Nếu đợi tra ra nguyên nhân lửa cháy rồi mới thoát đi, chỉ sợ giờ này hắn đã không còn thoát được.

“Đi...hồi doanh.”

“Đại đế, binh lính của chúng ta còn bị vây ở trong thành...”

Một vị đại quý tộc thấp giọng nói.

Lạnh lùng nhìn hắn, thanh âm Khải Tắt đại đế không ẩn chứa một tia cảm tình: “Chúa sẽ phù hộ bọn họ.”

Ban Khắc La Phu Đặc rung mình, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, mười vạn binh mã trong thành, có bảy phần là hộ vệ quân do thần điện chiêu mộ đông chinh, mà bên trong còn có cả thần điện kỵ sĩ đoàn mà giáo đình vẫn luôn dùng họ làm niềm kiêu hãnh.

Đúng lúc này, phương hướng thành đông, đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, hơn nữa càng lúc càng lớn.

Khải Tắt đại đế biến sắc, nói: “Người Hán tới, tụ họp binh mã, chuẩn bị nghênh địch.”

&&&&

Ngoài thành, xa xa, truyền đến tiếng vó ngựa kịch liệt.

Ngã Bối Nhĩ lập tức hạ lệnh, toàn quân chuẩn bị chiến đấu.

Trọng giả bộ bộ binh, bày ra một đội hình phòng thủ dày đặc.

Thứ thương dài ba thước khoắc lên vai đồng bọn phía trước, bọn họ nghiêm trận chờ đợi.

Từ sau khi ở trên trăm dặm bình nguyên bị Hắc Kỳ quân giết hại, Ban Khắc La Phu Đặc cùng Ngã Bối Nhĩ đồng thời ý thức được, có thể cùng Hắc Kỳ quân đối kháng, chỉ có trọng giả bộ quân đoàn. Chỉ có nhân số những trọng giả bộ giáp sĩ vượt qua bọn họ mấy lần mới có thể ngăn cản được cơn lũ màu đen kia.

Mà cuộc chiến hôm nay, suất trước tiến đến, tám chín phần mười sẽ là thiên hạ thiết quân danh rền vũ nội.

Cho nên trú tại thành đông này chỉ có hai vạn quân, đều là những trọng giả bộ bộ binh trang bị chỉnh tề, đang chờ phân phó.

Một tiếng hiệu lệnh, bọn họ dọn xong đội hình, chờ đợi trận chém giết sắp đến.

Chỉ là phía xa xa, những kỵ sĩ trên lưng ngựa gào thét một tiếng, mấy ngàn người phóng ngang qua, bọn họ dọc theo hai bên sườn trọng giả bộ binh đoàn phóng thẳng về phía sau bọn họ.

Đối với trọng giả bộ binh đoàn bày trận ngay trước mắt, bọn họ căn bản không có tâm tư đi giăng co hoặc chiến đấu.

Ngã Bối Nhĩ trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ phóng tới dưới thành tường, với trí tuệ của hắn, vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông vì sao bọn họ phải làm như vậy.

Chẳng lẽ bọn họ muốn chạy vọt vào Ngọa Long thành đang thiêu đốt hùng hùng đại hỏa hay sao?

Hoặc là bọn họ không muốn cùng hai vạn người giao thủ, mà là một công kích tan vỡ hơn hai mươi vạn đại quân ngoài thành hay sao?

Bọn họ điên rồi?

Một mũi lệnh tiễn từ trong đội ngũ Hắc Kỳ quân phóng ra ngoài, nương theo tiếng rít chói tai, dưới bầu trời vẽ ra một dấu vết bất mắt.

“ Tới...”

Trong thành, thành viên bộ đội đặc chủng vui mừng kêu lên. Lâm Gia Huy vung tay, nói: “ Đi.”

Cửa thành đông, một đám binh lính Khải Tắt quần áo hỗn loạn liêu mạng xông ra cửa thành chen chúc trước mặt.

Cả đám thân cường lực tráng, lực mạnh như trâu, đẩy xô không chút lưu tình, dọc theo đường đi không biết có bao nhiêu người bị bọn họ đánh ngã lăn lóc.

Vô số tiếng mắng, từ phía sau bọn họ vang lên, nhưng vào lúc này cũng không ai dám động thủ khiêu khích.

Bọn họ đối với biến cố phía sau không nghe không hỏi, chỉ biết công kích thẳng về phía trước, qua năm ải, trăm sáu tướng, rốt cục thuận lợi ra khỏi cửa thành.

Trong hỗn loạn, không người nào chú ý tới, bên dưới mũ giáp che kín, lại là những gương mặt phương đông.

Ra khỏi cửa thành, đâm đầu mà đến chính là một mảnh quang mang màu đen lấp lánh dưới ánh lửa chiếu rọi làm cho người ta sợ hãi.

Khải Tắt nhân tâm lý đang hoảng loạn đột nhiên nhìn thấy Hắc Kỳ quân đại phát thần uy ở mấy ngày trước trên chiến trường, trong lòng đều run sợ, cũng không biết là ai kinh hô một tiếng, lập tức bỏ chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhưng ngoài ý liệu của bọn họ, bọn kỵ sĩ Hắc Kỳ quân cũng không hề giết đi tới.

Bọn họ ngừng lại cách cửa thành chừng trăm thước, lạnh lùng nhìn đám người hỗn loạn không chịu nổi kia.

Một tiếng hò hét, đội binh lính Khải Tắt vừa ra sức chém giết vọt ra cửa thành kia dưới ánh mắt của mọi người, đột nhiên hướng Hắc Kỳ quân phát động công kích.

Những Khải Tắt binh sĩ phía sau bị tinh thần hi sinh của bọn họ làm dao động, vì che giấu cho đồng đội của chính mình, bọn họ không ngờ lại không tiếc bản thân tiến lên nghênh địch.

Những binh sĩ Khải Tắt mới vừa rồi còn mắng to sau lưng bọn họ không người nào không xấu hổ cúi đầu xuống.

Lục tục có chút Khải Tắt dũng sĩ đi theo phía sau năm mươi người kia, hướng Hắc Kỳ quân phát động công kích.

Nhưng một chuyện khiến cho bọn họ càng thêm kinh ngạc đã xảy ra.

Mã đội Hắc Kỳ quân từ giữa chột tách ra, lộ ra năm mươi chiến mã không người cưỡi, năm mươi danh Khải Tắt nhân kia nhảy lên, mỗi người một con, không nhiều không ít.

Những Khải Tắt binh sĩ phía sau kinh ngạc ngừng chân, nhưng bọn họ lập tức phát giác tiêu thương màu đen phủ đầy trời như mưa không ngừng hạ xuống.

Ra lệnh một tiếng, bọn kỵ sĩ Hắc Kỳ quân thúc ngựa, đem năm mươi kỵ kia vây quanh ở giữa, lập tức giục ngựa, một đoạn đường tuyết trần mà đi.

Ở phía sau bọn họ, những Khải Tắt nhân nhìn thấy biến cố này nhìn nhau, bọn họ căn bản không hiểu là chuyện gì xảy ra.

“ Gian tế...”

Một người chợt tỉnh ngộ, lớn tiếng kêu lên.

Theo sau, thanh âm mắng mỏ lại vang lên, chỉ là dù họ có mắng cỡ nào, cũng không dám thúc ngựa đuổi theo.

Ngã Bối Nhĩ cũng không biết biến cố phát sinh trước cửa thành, hắn nhìn thấy Hắc Kỳ quân đi tới trước cửa thành, dừng lại chốc lát, lại vọt đi lên, trong lòng kinh hãi liền vội vàng hạ lệnh nghênh địch.

Chỉ là khi hắn thiên tâm vạn khổ bày ra được đội hình, Hắc Kỳ quân lại lần nữa vọt qua khu vực trú phòng của bọn họ, đối với những trọng giả bộ binh đang võ trang hạng nặng nghiêm trận chờ đợi kia làm như không để ý, liền giục ngựa giờ roi, xa độn mất hút.

Nhìn theo bóng lưng bọn họ, trong lòng Ngã Bối Nhĩ đột nhiên nổi lên cảm giác bị người trêu chọc.

Chỉ là đội ngũ này hắn từng nhìn thấy qua, cũng từng giao thủ, nhưng cử động như vậy, cũng tuyệt đối chưa từng nhìn thấy.

Bọn họ đi tới làm gì? Đi dạo đường cái sao...

&&&&

Ngay khi trong thành lòng người bàng hoàng, đang lúc chạy trốn trời chết.

Trong hoàng cung Ngọa Long thành, bốn bóng người vẫn ngưng lập bất động như trước.

Xa xa, đột nhiên truyền đến tiếng huyết sáo thật dài, thanh động chín tầng trời.

Một người đột nhiên mở hai mắt ra, hắn lui ra phía sau một bước, khí thế ngưng trọng trước người lập tức như băng tan rã, không còn tồn tại.

Ở bên cạnh hắn, một lão đạo nhân kinh ngạc hỏi: “ Lý Minh Đường, nên đi sao?”

Khuôn mặt lạnh lùng không có gì biến hóa, chỉ từ trong miệng phun ra một chữ: “ Phải.”

Biểu hiện kỳ dị của hai người họ, lập tức làm cho Áo Bồn cùng Cách Lý chú ý. Chẳng qua bọn họ cũng đồng dạng không thừa dịp cơ hội tốt này phát động thế công.

Bởi vì bọn họ cũng không hiểu rõ hai người này có ý đồ gì.

“ Hôm nay lửa cháy, dù là thắng các người, cũng thắng không hay, không ngại ngày sau tái chiến.”

Thái Ất chân nhân vuốt râu, đột nhiên nói ra một câu.

Tuy tinh thần bốn người toàn bộ chăm chú giằng co, nhưng tình huống trong thành biến hóa quả thật quá lớn, cho dù bọn họ không muốn chú ý cũng là việc quyết không thể nào.

“ Được...” Vô luận là Áo Bồn, hay Cách Lý, bọn họ đồng thanh đáp ứng xuống.

Trong lòng bọn họ quá nhiều lo lắng, dù sao ở lúc này mỗi một khắc đều có người ngã xuống, hơn nữa càng làm cho bọn họ không thể tưởng tượng chính là song phương quyết chiến trong thành, lại mặc cùng loại quân phục bốn quốc như nhau.

Chẳng lẽ, có người tạo phản?

Thái Ất chân nhân cười lớn một tiếng, lôi kéo Lý Minh Đường nhanh chóng đi xa.

Lấy thân thủ của bọn họ, nghĩ muốn toàn diệt đại đội vạn người, đó là việc quyết không khả năng.

Chẳng qua nếu chỉ cầu thoát thân bỏ đi, chứng thật chẳng có gì là khó.

Thái Ất chân nhân hai người gọi nhau một tiếng, hướng phương hướng Hắc Kỳ quân rời đi đuổi theo.

“ Chuyện gì xảy ra?” Cách Lý bắt được cổ họng một gã binh lính, dò hỏi.

Tên binh lính kia nỗ lực đẩy vài cái, nhưng bàn tay trên cổ vẫn bất động, hần vô cùng kinh hoàng, kinh hô: “ Giáo hoàng bị hạ bị đâm, trong thành nổi lên lửa lớn.”

“ Cái gì?” Lực đạo trong tay Cách Lý càng tăng thêm gấp đôi, tên binh lính kia làm sao chịu nổi, chớp mắt, thiếu chút nữa đương tràng khí tuyệt bỏ mình.

Những lời này có sự trùng kích to lớn cỡ nào đối với Cách Lý, dĩ nhiên với cấp bậc tông sư như hần cũng khó thể tự chủ.

“ Cách Lý...” Áo Bồn thở nhẹ một tiếng, Cách Lý lập tức tỉnh táo lại, buông lỏng hai tay.

“ Là ai làm được?”

“ Nghe nói là gian tế người Hán.”

“ Gian tế? Người Hán?”

Trong thanh âm Cách Lý bao hàm hận ý ngập trời khắc cốt minh tâm.

365. Chương 373-374: Triệt Quân Ngoài Ý Muốn.

Khải Tắt nhân chết thảm trọng, mười vạn đại quân trong Ngọa Long thành có thể bình yên trốn ra được, không đủ hai thành.

Trong bọn họ, có người bị lửa thiêu chết, bị ngộp chết, thậm chí không đến ba thành.

Tuyệt đại đa số, là bị người một nhà giết chết, thậm chí, bọn quan viên cao cấp vì cho mình chạy trốn chết, mệnh lệnh bộ hạ cầm đao mở đường, Khải Tắt nhân chết thảm dưới đao của người nhà tuyệt đối không ở số ít.

Ngày thứ hai, Khải Tắt đại để lập tức hạ lệnh trọng trọng nghiêm trị những tướng lãnh vì ích kỷ giữ mạng sống mà chém giết đồng bạn của chính mình.

Trong một ngày, ba thành tướng lãnh cao cấp của Khải Tắt nhân đã đánh mất quyền thế, đem đi hạ ngục.

Chẳng qua, đối với sự việc đêm qua, thân vệ binh của Khải Tắt đại để khu trục binh lính bình thường để mở đường thoát khỏi thành, lại không có kẻ nào dám chỉ trích nửa câu.

Này – có lẽ chính là đặc quyền cao nhất của kẻ đứng đầu.

“ Bộ hạ, thỉnh ngài tha thứ cho bọn họ, bọn họ làm như vậy tuy đã vi phạm tinh thần kỷ sĩ, nhưng dưới loại tình huống đó, có thể bảo trì được sự tỉnh táo nào có bao nhiêu người?”

Thanh âm lo lắng ở bên tai Khải Tắt đại để không ngừng cầu khẩn, A Đồ Tác, vị tướng lãnh tuổi trẻ của đế quốc đang không ngừng cầu tình cho các đồng đội.

“ A Đồ Tác, tối hôm qua ngươi không có mặt trong thành, cho nên cũng không biết những hành động của bọn họ, nếu ta không thể nghiêm trị họ, lại làm sao có thể yên ổn lòng người. Ban Khắc La Phu Đặc, người nói ác tính của bọn hần một chút đi.” Khải Tắt đại để tức giận nói.

Do dự một chút, Ban Khắc La Phu Đặc tiến lên một bước, nói: “ A Đồ Tác, bọn họ vì muốn chạy thoát biển lửa, chỉ huy trọng giả bộ bộ binh dùng cung tên, trường thương mở đường, bọn họ đem đồng bạn của mình biến thành địch nhân. Nếu không phải hành động ích kỷ này của họ, bọn lính anh dũng của chúng ta khẳng định còn có thể chạy thoát ít nhất hai thành.”

“ Nghe thấy chưa?” Khải Tắt đại để hung hăng vỗ bàn, thanh âm của hần chứa đầy cơn tức, hiển nhiên vì việc này mà nổi lời đĩnh: “ Hai thành a, đây là hai vạn tính mạng dũng sĩ, ta dùng thứ gì đến bồi thường cho bọn họ?”

A Đồ Tác mấp máy môi, rốt cục thở dài một tiếng, buông tha ý định cầu xin.

Đôi mắt Ban Khắc La Phu Đặc len lén nhìn Khải Tắt đại đế đang bùng bùng cơn tức, trong tim của hắn cũng không hề yên ổn.

Những lời của hắn vừa rồi, đúng là sự thật mà hắn nhìn thấy.

Chẳng qua khác nhau duy nhất chính là, đây cũng không phải do bọn quan viên làm ra, mà chính là hắn, Khải Tắt đại đế tự mình hạ đạt mệnh lệnh.

Điểm này, phỏng chừng A Đồ Tác cũng có nghe thấy, cho nên hắn mới dám đến đây cầu tình cho các tướng lãnh bị oan kia.

Nếu không, với tính tình của kỵ sĩ quang vinh, lại làm sao lại đi tàn sát tính mạng của vô số đồng đội của mình đến như thế.

Có lẽ, trong lòng hắn đang nghĩ rằng, đây là do Khải Tắt đại đế vì muốn trốn tránh trách nhiệm, bình phục oán khí của quân lính, mà ném ra hành động kiểm người làm tấm bia đỡ đạn.

Nhưng trong lòng Ban Khắc La Phu Đặc vẫn một mực hoài nghi một việc, những tướng lãnh kia gánh tội, có lẽ cũng không phải bởi vì bọn họ tàn sát đồng bọn, mà là bởi vì bọn họ là tín đồ trung thành của giáo đình.

Đây mới có lẽ là lý do đáng chết chân chính của bọn họ.

Giáo hoàng bệ hạ đã chết, chết thật khó hiểu kỳ diệu, tuy mỗi người đều nói ngoài miệng là do thích khách người Hán đã hạ thủ, nhưng không ai tận mắt nhìn thấy.

Càng thêm quỷ dị chính là, bọn quân sĩ phụ trách thủ vệ đêm đó, không ngờ không một ai chạy khỏi Ngọa Long thành, bọn họ đều bị táng thân trong biển lửa ngập trời kia.

Kết cục như vậy, dù là có người muốn điều tra một phen, cũng không cách nào tra nổi.

A Đồ Tác Luân? Ban Khắc La Phu Đặc đột nhiên rùng mình, chẳng lẽ là hắn?

Chẳng qua ý niệm này chỉ chợt lóe trong đầu, Ban Khắc La Phu Đặc lập tức đem áp tận sâu trong óc mình.

“Di thể của giáo hoàng đâu?” Khải Tắt đại đế đột nhiên hỏi.

Sắc mặt A Đồ Tác nhanh chóng ảm đạm xuống: “Di thể của giáo hoàng bệ hạ đã an trí ở hậu doanh.”

“Ai...Người Hán lại có nhiều cao nhân như vậy, thật sự là làm cho người khác khó lòng phòng bị...” Khải Tắt đại đế cười khổ nói.

“Bệ hạ...” A Đồ Tác tiến lên trước một bước, hướng vị chí tôn duy nhất của Khải Tắt lúc này quỳ xuống: “Bệ hạ, thần muốn lĩnh quân viễn chinh Hán triều, vì giáo hoàng bệ hạ báo thù tuyết hận.”

“Mang binh viễn chinh?”

“Đúng vậy, bệ hạ.”

“A Đồ Tác, ngày hôm qua ngươi ở ngoài thành, có từng cảm thấy trận quái phong kia.”

A Đồ Tác ngẩn ra, hắn không nghĩ ra quái phong lại có quan hệ gì đến lời thỉnh cầu của chính mình: “Đúng vậy, bệ hạ. Luồng gió lớn kia không biết từ đâu mà đến.”

“Gió tới thật kỳ quái a...” Khải Tắt đại đế thở dài một hơi, nói: “Thám tử vừa mới hồi báo, tại mười dặm hướng đông của Ngọa Long thành, có một tòa đài cao.”

Tin tức kia cũng không phải bí mật gì, tòa đài cao kia đã xây lên mấy ngày nay, nếu A Đồ Tác còn không biết, thì chức quân đoàn trưởng của hắn cũng vô dụng.

“Bệ hạ, tòa đài cao kia đã được kiến tạo từ ba ngày trước.” A Đồ Tác ở một bên thiện ý nhắc nhở.

“Không sai, chỉ là hôm nay, trên đài cao treo một mảnh vải trắng, bên trên viết mấy chữ to.” Khải Tắt đại đế lạnh lùng nói.

“Chữ gì?”

Bởi vì là tin tức vừa mới truyền đến, cho nên A Đồ Tác hoàn toàn không biết chuyện này.

“ Tương Khổng Minh đã chiêu đại phong đến.” Thanh âm Khải Tát đại để ngưng trọng nói không nên lời, hiển nhiên mấy chữ này trùng kích to lớn, thật sự là vô cùng lạ thường.

“ Cái gì?”

Hai miệng đồng thanh, A Đồ Tác cùng Ban Khắc La Phu Đặc đồng thời mở miệng kinh hô.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng dâng lên một cảm giác hoang đường tuyệt luân, gọi gió, đây là ý tứ gì, bọn họ không có khả năng không rõ.

Nhưng nguyên nhân chính là vì rõ ràng hàm ý bên trong, bọn họ mới có thể cảm giác được không thể tưởng tượng.

Cho dù là A Đồ Tác là tín đồ trung thành, cũng thật sâu rõ ràng một việc.

Giáo hoàng bệ hạ, nhân vật vĩ đại được vô số người cúng bái, hẳn cũng không có khả năng làm được điều đó.

“ Có phải do người Hán cố tình làm vẻ thần bí hay không?” Ban Khắc La Phu Đặc cẩn thận hỏi.

Chẳng qua, hẳn vừa nói ra những lời này, cũng lập tức liền phủ định.

Nếu người Hán cố tình làm vẻ thần bí, vậy đài cao kia dùng để làm gì? Không phải chỉ là làm ra để ngắm chơi thôi chứ?

“ Bệ hạ, vậy ngài định làm thế nào?” A Đồ Tác trầm tư chốc lát, thấp giọng dò hỏi.

Tuy câu hỏi trực tiếp đối với vị chí tôn cũng không phải là một hành vi sáng suốt, nhưng hẳn vẫn phải hỏi lên.

“ Đi.” Khải Tát đại để trực tiếp trả lời.

“ Đi? Đi đâu?” A Đồ Tác kinh dị bất định hỏi.

Khải Tát đại để nhìn hẳn, trong đôi mắt phẳng phát ẩn chứa sự uy nghiêm vô cùng: “ Trở về, về nhà.”

“ Bệ hạ, giáo hoàng bệ hạ vừa mới qua đời, nếu lựa chọn lúc này lui binh, đối với sĩ khí ảnh hưởng to lớn, sợ là trong thời gian ngắn rất khó đền bù trở lại.” A Đồ Tác cả kinh, lập tức khuyên can.

Khải Tát đại để nhượng mày, trên mặt của hẳn ẩn hiện lửa giận, trong đôi mắt nhìn A Đồ Tác chớp động một tia hàn quang sắc bén.

Nhưng A Đồ Tác dừng cảm nhìn thẳng hẳn, chưa từng có ý né tránh.

“ Bệ hạ...”

Đại công tước A Bối Nhĩ Mã đứng lúc xuất hiện, đánh vỡ hào khí tử tịch bên trong doanh trướng.

“ Thế nào?”

“ Bệ hạ, buổi chiều hôm qua, Hắc Kỳ quân người Hán quả thật có đi ngang qua.”

“ Không cùng chúng ta giao thủ sao?”

“ Dạ không có. Bọn họ đi qua như gió, liền dừng ở dưới thành tường chốc lát, lập tức liền rời đi ngay, không hề cùng bộ đội chúng ta phát sinh xung đột.”

“ Thật không?” Đôi mày Khải Tát đại để cau càng chặt hơn, hẳn phẳng phát lầm bầm nói: “ Vì sao bọn họ phải làm như vậy?”

“ Bệ hạ, còn có một tin tức.”

“ Cái gì?”

“ Từ nơi này đến hướng đông, hơn trăm dặm, không còn một thôn trấn nào, khắp nơi hoang vu, cũng không còn thực vật để trợ cấp cho chúng ta.”

“ Vườn không nhà trống?” A Đồ Tác nhướn mày, kinh hô.

“ Không sai, chính là vườn không nhà trống.” A Bối Nhĩ Mã đại công tước khẳng định gật đầu.

“ A Đồ Tác.” Khải Tát đại đế đột nhiên cao giọng kêu lên.

“ Dạ, bệ hạ.” A Đồ Tác theo phản xạ hành lễ nói.

“ Truyền lệnh toàn quân, hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai trở về Khải Tát.” Thanh âm của hắc trăn ngập uy nghiêm, tuyệt đối không cho bất kỳ ai nghi vấn.

“ Dạ...” Cuối cùng A Đồ Tác không chống lại hắc trăn, mà là lựa chọn yên lặng tuân thủ.

“ Các người đi xuống đi.”

Nhìn hai vị tướng lĩnh trẻ tuổi rời đi, Khải Tát đại đế đột nhiên thở dài nói: “ A Đồ Tác đúng là một nhân tài, chẳng qua hắc trăn thật sự quá trung tâm đối với giáo đình.”

“ Vậy?” A Bối Nhĩ Mã bước lên một bước, hỏi: “ Có cần đem hắc trăn...” Tay của hắc trăn làm ra một thủ thế chém giết.

“ Không cần, hắc trăn cùng A Đồ Tác Luân ở chung nhiều năm, điểm này cứ giao cho hắc trăn xử lý, ta tin hắc trăn.” Khải Tát đại đế nhẹ giọng nói.

A Bối Nhĩ Mã mỉm cười nói: “ Có lẽ chỉ có nhị vương tử có thể quản được hắc trăn.”

“ A Đồ Tác Luân thế nào?” Khải Tát đại đế dò hỏi.

“ Đã thoát ly thời kỳ nguy hiểm, phỏng chừng qua thêm mấy tháng sẽ mạnh khỏe như lúc ban đầu.”

Rõ ràng thở ra một hơi, Khải Tát đại đế thở dài nói: “ Trong ba đứa con trai của ta, chỉ có hắc trăn tu dưỡng sâu nhất, trí kế cũng cao. Vị trí đại đế chỉ có giao cho hắc trăn, mới có thể làm cho ta an tâm.”

“ Bệ hạ, ngài...” Nghe được giọng nói tràn ngập cảm khái của hắc trăn, A Bối Nhĩ Mã lập tức khuyên giải.

Nhưng Khải Tát đại đế vươn tay, ngăn lại lời hắc trăn muốn nói.

“ Ta còn có một việc muốn làm, phải giúp hắc trăn đem những bụi gai cản đường dọn sạch.”

Khẩu khí của Khải Tát đại đế đột ngột chuyển lạnh, phảng phất như một khối huyền băng ngàn năm, đông cứng lòng người.

Dù là đại công tước A Bối Nhĩ Mã, người bạn tốt tâm phúc đi theo Khải Tát đại đế cả đời, cũng bị những lời này của hắc trăn dọa nhảy dựng.

Khải Tát cảnh nội, nhất định sẽ có một mảnh gió tanh mưa máu trong tương lai.

“ Mời chủ công xem.”

Chỉ vào mô hình bản đồ tinh tế ngay trước mặt, Tương Khổng Minh đặc ý nói: “ Nơi này cách Ngọa Long thành chừng trăm dặm, dọc đường học sinh đã sớm hạ lệnh, không để lại một thôn xóm nào.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, đôi mày rậm cau lại, đối với lời nói của Tương quân sư tựa hồ cũng không thêm để ý.

“ Nhiều người như vậy, thật khó cho quân sư đại nhân.”

Tay vuốt chòm râu, Lộ Đình Thịnh tiếp lời. Từ lúc trước quân doanh, kiến thức tài hô phong của Tương Khổng Minh, trong lòng lão nhân gia đã đánh giá hắc trăn lên một độ cao khó thể với tới.

“ Nơi nào, ngài đã quá khen ngợi. Ngoại trừ việc này, trên đường toàn bộ giếng nước đều đã lấp hết, tuy vẫn còn chút sông suối không cách ngăn chặn, nhưng đã nửa mùa thu, rất nhanh sẽ đến mùa đông, khi đó là lúc chúng ta cùng Khải Tát nhân quyết chiến.” Tương Khổng Minh khiêm tốn.

“ Quân sư đại nhân, lúc Phương mỗ vào thành, từng nhìn thấy trên đầu thành có những ống đồng hình thù kỳ lạ quái trạng, xin hỏi...” Những lời này ấp ủ trong lòng Phương Hưởng Minh thật lâu, lúc này rốt cục hỏi ra.

“ Phương thống lĩnh nói không sai, đó là Gia Cát thần nỗ.” Tương Khổng Minh mỉm cười, vạch trần nghi vấn.

Sau khi đoàn người của bọn họ rời đi Ngọa Long thành, đêm ngày kiêm trình, rốt cục tới hôm qua chạy về đại doanh phương tây.

Sau một ngày nghỉ ngơi, tới sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Hải Phong lập tức triệu tập đông đảo tướng lĩnh tham gia quân nghị.

Kể cả Phương Hưởng Minh huynh đệ, ông cháu Lộ gia, cùng với Đường Khải và Tô Xuân Vĩ đã đến trước đại doanh phương tây cũng đều có mặt.

Ngay vừa lúc bắt đầu, Tương Khổng Minh liền nói ra ý định của hắn, muốn ở trong phạm vi trăm dặm giữa phương tây đại doanh cùng Ngọa Long thành, dùng kế sách vườn không nhà trống. Ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, chờ đợi Khải Tắt nhân mệt mỏi tới đây, nhất quyết thắng bại.

“ Xin hỏi quân sư đại nhân, Gia Cát thần nỗ cùng vật Trình gia sử dụng tại Thái Nguyên cũng là một loại?” Tô Xuân Vĩ nhướn mày hỏi.

Bên trong phòng lập tức an tĩnh xuống tới, mọi người ngưng hẳn hô hấp, chờ đợi Tương Khổng Minh trả lời.

“ Không sai, chính là một loại.”

Thanh âm trả lời không phải xuất phát từ miệng Tương Khổng Minh, mà là Hứa Hải Phong vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng.

Tô Xuân Vĩ nhìn hắn thật sâu, nói: “ Tô mỗ rõ ràng.” Hắn gắt gao ngậm miệng lại, không hề mở miệng nói thêm.

Hứa Hải Phong trực tiếp sáng tỏ trả lời, không thể nghi ngờ là nói cho bọn họ, trước cuộc chiến Thái Nguyên, Hắc Kỳ quân vẫn giấu diếm mọi người cùng Trình gia có giao dịch âm thầm.

Chỉ cần nghĩ đến đây, mọi người đồng thời cảm thấy sợ hãi.

Hứa Hải Phong. Ở trong lòng mọi người, phảng phất là một tuyệt đại tướng lĩnh rất tốt, không ngờ lại làm ra việc này, quả thật xa xa ngoài dự liệu của mọi người.

“ Khải, chủ công, ngài không cần vì học sinh mà gánh tiếng xấu này trên lưng.” Tương Khổng Minh thở dài thật sâu, đứng lên, nhìn mọi người xoay vòng vái chào, nói: “ Chủ công từ kinh sư trở về, liền đem hết thầy quyền to quân chính giao cho học sinh. Việc này đều là do một tay học sinh xử lý, lúc chủ công biết được, thì đã quá chậm. Cũng nhờ chủ công trạch tâm nhân hậu, không đành lòng trách phạt, nếu không dù cho lấy đầu người của học sinh cũng không quá đáng.”

Mọi người chợt hiểu ra, liền tưởng đến biểu hiện từ trước đến giờ của hai người bọn họ, những lời kia thật ra có thể tin một chút.

Chẳng qua, nghĩ muốn lấy đầu Tương Khổng Minh sao? Cho dù nơi này có người muốn, nhưng chỉ sợ cũng làm không được a.

“ Kỳ thật, vô luận nói như thế nào, Trình gia tốt xấu vẫn là người Hán. Dù là đem trang bị cho bọn họ, cũng bất quá là giúp đỡ người cùng tông, không tổn thương đại thể.” Lộ Đình Thịnh mỉm cười, đánh vỗ hào khí có chút cứng nhắc.

Trong mọi người, hắn có thành kiến nhẹ nhất đối với Trình gia, trái ngược, ở tận sâu trong đáy lòng hắn, còn mơ hồ hi vọng Trình gia có thể chiến thắng.

“ Được rồi, việc này đến đây là thôi, từ nay về sau không cần nhắc lại.” Hứa Hải Phong vung ống tay áo, cất cao giọng nói.

Những lời này vừa nói ra, cho dù còn có người muốn nói thêm vài câu, thời khắc này cũng không dám tiếp tục mở miệng.

Một trận đánh Thái Nguyên, đã đem danh vọng của hần đẩy lên tới đỉnh, hôm nay hỏa thiêu Ngọa Long thành, Tương Khổng Minh hô phong tạo thần tích, lại càng làm cho trên người hần bao phủ một tầng ánh sáng thần bí.

Dù là Tô Xuân Vĩ trong tam đại thế gia luôn mang thành kiến với hần, vào lúc này cũng mơ hồ cảm thấy được sự cường đại của hần không giống ngày xưa.

Mà sự cường đại này ở sau lưng có mục tiêu gì, cho dù là người mù cũng có thể đoán được.

Đối với Hứa Hải Phong, hần đã mang trong lòng một sự sợ hãi, một sự sợ hãi thật sâu mặc dù chưa bao giờ hiển lộ ra.

“ Báo...”

“ Chuyện gì?”

“ Lâm Gia Huy có việc gấp cầu kiến chủ công.”

“ Cho hần đi vào.”

Sau một lúc lâu, dáng vẻ Lâm Gia Huy vội vã đi vào trong đại sảnh.

Hần hướng mọi người hành lễ ân cần thăm hỏi, đối với vị tâm phúc thân mật được Hứa Hải Phong ân sủng tín nhiệm này, dù là Phương Hưởng Minh cũng có lòng cố kỵ, không hề đối với hần thất lễ.

Bộ đội đặc chủng tạo ra một phen thành tựu trong Ngọa Long thành, khiến cho không còn bất cứ kẻ nào dám xem thường bọn họ.

“ Khải bẩm chủ công, quân sư đại nhân, Ngọa Long thành truyền đến tin khẩn cấp.”

Trên con đường đi thông Ngọa Long thành, người Hán cũng bày thám tử rậm rạp, chẳng qua ở trong đó cũng không thiếu võ lâm cao thủ tồn tại. Mà chủ lực chân chính của những mật thám này cũng quy thuộc Lâm Gia Huy quản lý.

Chẳng qua chỉ cần nhìn hần chỉ hướng Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người nói chuyện, đã biết tại trong tim của hần, cũng chỉ có ý nghĩ xem hai người này mới là chủ công của mình.

“ Tin tức gì? Chẳng lẽ nhanh như vậy mà bọn họ đã lên đường?” Tương Khổng Minh kinh ngạc hỏi, trong sự tính toán của hần, không có năm ba ngày chính đồn, Khải Tắt nhân như thế nào cũng không kịp thu thập tàn cuộc, càng không thể tiếp tục đi tới.

“ Đúng vậy, bọn họ đã động thân, chẳng qua...” Nói tới đây, Lâm Gia Huy không khỏi chần chờ lên.

“ Nói mau, không nên ấp a ấp úng.” Có thể lấy loại khẩu khí này trách mắng Lâm Gia Huy, sợ là cũng chỉ có Tương Khổng Minh luôn không xem người trong thiên hạ vào đâu.

“ Dạ, Khải Tắt nhân đã toàn quân nhổ trại.” Lâm Gia Huy có chút ngắc đầu, nhìn sắc mặt Tương đại quân sư, nói: “ Bọn họ hướng phương tây rút lui.”

“ Gì?” Về mặt đắc ý dương dương của Tương Khổng Minh thoáng chút động lại, hần không chút phong độ đứng bật lên, có chút giận dữ quát: “ Bọn họ đi?”

“ Dạ, bọn họ đi.” Lâm Gia Huy khó được nhìn thấy Tương Khổng Minh thất thố như thế, trong lòng rùng mình, vội vàng nói: “ Thuộc hạ cũng không dám tin tưởng, cho nên đã thỉnh gia sư cùng Lữ Dương Danh lão tiên bối tự mình đi tra xét, chẳng qua bởi vì việc này quan hệ trọng đại, thuộc hạ không dám chậm trễ, cho nên đi trước bẩm cáo.”

Tiện tay rút quạt lông, mỗi khi gặp việc khó có thể quyết định, động tác này của Tương Khổng Minh cũng đã thành một thói quen.

“ Không có giả, không người nào dám đem loại chuyện này ra nói giỡn, chẳng qua bên trong tất có duyên cớ.” Tương Khổng Minh hung hăng nói: “ Hay cho Khải Tắt đại đế, dĩ nhiên có thể nuốt được khẩu ác khí này.”

Khải Tắt nhân đi?

Mọi người nhìn nhau, sau khi nghe được tin tức, bọn họ thật sự không dám xác định, trong lòng mình lại có ý nghĩ gì.

Là vui mừng, hay là thất vọng? Hoặc là cả hai cũng không chừng.

“ Hội nghị hôm nay tạm thời ngưng lại, mọi người lui đi.” Hứa Hải Phong đứng lên, chào mọi người, tự mình rời đi.

&&&&

Lộ Đình Thịnh hai người đi lên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn đậu bên đường, Lộ Thông Châu ra dấu cho hộ vệ, đóng cửa xe lại.

Xe ngựa chậm rãi lướt đi, trên mặt đất rần rần vang lên tiếng ken két.

“ Kết thúc.” Lão nhân tựa lên đệm dày thoải mái, thở dài thật sâu.

“ Gia gia, ngài nói Khải Tắt nhân cứ vậy mà đi?” Trong miệng Lộ Thông Châu lộ ra vẻ khó tin tưởng.

“ Tương quân sư nói đúng, không người nào dám đem chuyện này ra nói giỡn, Khải Tắt nhân khẳng định đã đi.”

“ Cuộc chiến Ngọa Long thành lần này, Lộ gia chúng ta vẫn chưa lập công lớn, nếu bọn họ cứ đi như vậy...” Lộ Thông Châu nường mày, thở dài nói.

“ Thông Châu...” Thần sắc lão nhân trở nên nghiêm khắc.

“ Tại.”

“ Người phải nhớ kỹ, lấy thực lực nhà chúng ta hôm nay, tại tây bắc, đã là đứng đầu, không thể cao hơn.”

Lộ Thông Châu thoáng giật mình, đối với những lời này của tổ phụ cũng không cho là đúng.

“ Ai...” Lộ Đình Thịnh thở dài thật sâu: “ Chẳng lẽ danh tiếng tây bắc vương cũng không đủ cho người thỏa mãn sao?”

Hai mắt Lộ Thông Châu sáng ngời, hần thong thả nói: “ Tây bắc vương, cuối cùng chẳng qua là vua tây bắc, nhưng tứ đại thế gia, chính là tứ đại thế gia của cả Đại Hán.”

“ Tứ đại thế gia? Người muốn thay thế ai?”

“ Trình gia, hoặc là Tô gia.” Lộ Thông Châu lạnh lùng nói, nhưng trong mắt hần đã nhiệt tình như lửa.

“ Thông Châu, tứ đại thế gia quả thật phong cảnh, nhưng người có tướng tượng qua, cấp trên của bọn họ là gì?”

“ Cửu ngũ chí tôn.”

“ Tại ta một đời, xưng vương tây bắc, tại người một đời, nếu là bước vào hàng ngũ tứ đại thế gia, vậy khi con cái người trưởng thành, bọn họ có tiếp tục đi tới hay không?”

“!” Trên mặt Lộ Thông Châu hiện ra một tia mờ mịt, hần ngậm miệng lại cũng không trả lời.

“ Có biết trước cuộc chiến Thái Nguyên, ta vì sao phải tìm Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh, hơn nữa còn rõ ràng nói thắng với bọn họ, ta muốn làm một cọng cỏ đầu tường không?”

Gặp Lộ Thông Châu không trả lời, lão nhân lắc đầu nói: “ Bởi vì chúng ta có được thực lực này, có thực lực làm cỏ đầu tường. Vô luận nhà nào đạt được thắng lợi cuối cùng, chỉ cần chúng ta thật tâm đầu nhập, bọn họ tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.”

“ Dạ...”

“ Hắc hắc...Thời loạn thế, cho dù là cỏ đầu tường cũng không phải dễ làm như vậy. Thông Châu, nếu người có khả năng tranh bá thiên hạ, ta sẽ tự nhiên toàn lực tương trợ, nhưng nếu khả năng của người chỉ là thống lĩnh một phương, vậy nên làm thấp xuống mới tốt.” Lão nhân an ủi nói.

Lộ Thông Châu cung kính nói: “ Dạ, đa tạ gia gia dạy bảo.”

Lộ Đỉnh Thịnh hài lòng gật đầu, chỉ là khi đôi mắt lão nhân khép lại, cũng không nhìn thấy trong mắt tôn nhi của mình chợt lóe hàn quang.

366. Chương 375: Chân Tướng Triệt Quân.

“ Nhị điện hạ.”

Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu kêu lên bên tai, sao thanh âm này lại quen thuộc đến như thế.

Thần trí A Bồ Tác Luân đột nhiên tỉnh táo lại, hần mở ra đôi mắt mê mang, bóng người trước mắt phẳng phất không ngừng chớp lên, hần miễn cưỡng định thần, nhắm mắt một thoáng, lại mở ra, lúc này mới nhìn thấy rõ ràng, đang canh giữ ở bên cạnh hần chính là quân đoàn trưởng A Đồ Tác của đế quốc đệ nhị quân đoàn.

Từ khóe miệng hiện ra một tia mỉm cười, thần trí của A Bồ Tác Luân đã hoàn toàn khôi phục, hần nghĩ tới một kiếm sắc bén, cùng với lần đánh cuộc khi tự đâm xuyên bụng mình, đó là hần đã lấy nửa đời sau của mình đem ra đánh cuộc.

Hần mỉm cười, bây giờ nhìn lại, tựa hồ đã thành công.

“ A Đồ Tác, điện hạ đã thức chưa?”

Thanh âm lạnh như băng từ phía sau A Đồ Tác truyền đến.

Thần trí A Bồ Tác Luân có chút căng thẳng, thanh âm này hần tự nhiên sẽ không quên, đó là Cách Lý đội trưởng, đội trưởng đại nhân của thần điện kỵ sĩ đoàn.

“ Đúng vậy, đội trưởng đại nhân, chẳng qua hiện tại thân thể điện hạ rất yếu ớt, thỉnh ngài không nên quấy rầy hần.”

“ Không được, ta phải biết hung thủ hành thích giáo hoàng đệ hạ là ai?”

Thanh âm Cách Lý tràn đầy sự áp lực phần nộ cùng kích động không ngừng, khi nghe được tin giáo hoàng đệ hạ qua đời, hần đã mất đi sự bình tĩnh, lúc này trong lòng đã đại loạn.

“ Nhị điện hạ vừa mới tỉnh lại.” Thanh âm A Đồ Tác kiên quyết, trong thanh âm tiết lộ lực lượng không thể nào chống đỡ.

Cách Lý đội trưởng giận tím mặt, nhưng đối với A Đồ Tác, hần cũng không thể tránh được.

Bởi vì người này chẳng những là một giáo đồ trung thành, lại càng là một vị nhân vật cường quyền có thực lực tuyệt đối, hần đều có địa vị trọng yếu trong giáo đình cùng đế quốc. Tuy hần mang thân phận tông sư, nhưng cũng không khả năng thi triển cử chỉ cường ngạnh gì đối với người này.

“ A Đồ Tác.” Thanh âm nhu nhược vang lên.

“ Nhị điện hạ.” A Đồ Tác lập tức quay đầu lại.

“ Sóng gợn...”

“ Cái gì?”

Vô luận là A Đồ Tác hay là Cách Lý, thậm chí đứng xa hơn một chút như Áo Bồn tông sư đồng thời đều ngưng hô hấp, lặng lẽ chờ đợi.

“ Ta nhìn thấy một cỗ sóng gợn...sóng nước.”

Mấy nhân vật có lực ảnh hưởng lớn trong Khải Tắt đế quốc nhìn nhau, A Bồ Tác Luân làm sao vậy, như thế nào vừa tỉnh lại đã bắt đầu nói năng lung tung.

Nơi này lại không có nước, như thế nào lại có sóng gợn cùng sóng nước đây?

“ Sóng nước, bóng người, đi ra...” A Bồ Tác Luân dứt quãng nói xong mấy chữ này, không thở được, lại hôn mê đi.

A Đồ Tác kinh hãi, đỡ lấy hắn không ngừng truyền công lực vào, rốt cục ổn định tâm tình nhị vương tử.

Qua hồi lâu, khi A Đồ Tác buông tay ra, A Bồ Tác Luân đã trầm trầm ngủ đi.

Hắn đi ra doanh trướng, ngoài cửa chẳng những có hai vị tông sư đang đứng, mà ngay cả Khải Tắt đại đế cũng nghe tin chạy tới.

“Hắn làm sao vậy?”

“Bệ hạ, nhị điện hạ đang ngủ, thương thế của ngài đã ổn định, khi tỉnh lại khẳng định sẽ có thể khôi phục.” A Đồ Tác khom người nói.

Khải Tắt đại đế rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng A Đồ Tác vừa động, nguyên lai đại đế xem trọng nhị tử này còn hơn trong sự tưởng tượng từ trước đến nay a.

“Hắn nói mấy câu này là có ý tứ gì?” Cách Lý lạnh lùng hỏi.

Tuy hắn là vũ giả cấp tông sư, tinh thần lực mạnh, đã có thể nhận ra người khác có nói dối hay không.

Nhưng A Bồ Tác Luân mới tỉnh lại trong cơn hôn mê. Biểu hiện ra sự sợ hãi vạn phần, tinh thần ba động của hắn hỗn loạn một mảnh, cơ hồ có dự triệu hồng mất.

Tinh thần ba động như vậy, nghĩ muốn hắn nhận thức có nói dối hay không, quả thực còn khó hơn lên trời.

“Sóng nước, bóng người, đi ra...” A Đồ Tác thì thào.

“Bệ hạ, ta mới nghĩ đến một việc.” Đại công tước A Bối Nhĩ Mã đột nhiên nói.

Ánh mắt của mọi người cùng nhau tụ tập lên trên người vị đại công tước dùng trí tuệ nổi tiếng Khải Tắt.

“Nghe nói, trận đánh của Hung Nô nhân cùng người Hán tại Thái Nguyên thành, chủ tướng người Hán tên Cổ Đạo Nhiêm nguyên soái đã chết trong tay thích khách, chẳng qua, cái chết của hắn giống...”

A Bối Nhĩ Mã ngừng lại, tuy hắn còn chưa nói hết, nhưng cũng đã tạo ra không gian cho mọi người tưởng tượng.

“Người là nói, chuyện đó không phải truyền thuyết? Là sự thật.” Khải Tắt đại đế thì thào nói.

Tuy bề ngoài động thủ ám sát Cổ Đạo Nhiêm chính là Hung Nô Lợi Trí tông sư, nhưng Trình gia tân tấn tông sư Trình Anh Đào nhìn trời thề thốt, nói ra một chuyện làm người ta không thể tưởng tượng.

Cổ Đạo Nhiêm Cổ đại soái là bị một thần bí nhân từ trong hư không nhảy ra giết chết.

Từ trong hư không nhảy ra, nhưng lại là hư không giống như sóng nước sóng gợn, nếu nói chuyện không phải tân tấn tông sư Trình Anh Đào, phỏng chừng là không người nào tin.

Nhưng hôm nay A Bồ Tác Luân từ trong hôn mê tỉnh táo lại, chuyện thứ nhất liền nhắc tới một tràng diện quỷ dị, mà loại tràng diện này cùng lời nói của Trình Anh Đào vô cùng tương tự.

“Là Hung Nô nhân sao?” Ánh mắt Cách Lý càng ngày càng lạnh.

“Có lẽ, là người Hán.” Áo Bổng tông sư ngẩng đầu nhìn hướng đông phương, nơi đó, chính là phương hướng của người Hán.

&&&

“Thắng lợi...thắng lợi...”

Khoái mã vào thành, tiếng hô vang bên đường, đầu người khắp nơi, đang hỏi chuyện lẫn nhau.

Không bao lâu, khắp đường cái hẻm nhỏ trong thành đều dán đầy bảng văn thông cáo đại thắng.

Hứa Hải Phong ngay đêm đến viện, cùng Khải Tắt nhân ác chiến ngày đêm tại Ngọa Long thành, cuối cùng lấy được đại thắng chưa từng có trước đó.

Mười vạn đại quân Khải Tắt tổn thất hơn phân nửa, chặt vật đào vong.

Đến tận đây, trận chiến tây tuyến, cũng lấy Hán quân đại thắng mà chấm dứt.

Khi tin tức truyền ra, lập tức toàn thành oanh động, hoan hô như sấm.

Cũng không biết từ đâu vang lên tiếng hoan hô đầu tiên: “ Hứa tướng quân vạn tuế...”

Lập tức khắp cả thành thị, tiếng hô quát từng đợt cao hơn từng đợt, liên miên không dứt.

“ Chúng ta thắng lợi.”

Trong suốt phủ, Hứa Hải Phong nhìn bản đồ của giang sơn trước mắt, trong ánh mắt của hắn có một tia mê ly.

Vô luận Khải Tắt bởi vì lý do nào mà rời đi, nhưng bọn hắn lui binh đã là sự thật.

Chỉ cần mấy chục vạn người rời đi, Khải Tắt đại đế còn muốn quay lại, tuyệt đối không phải trong thời gian một năm nửa năm là có thể làm được.

Phương tây Đại Hán, trong mấy năm nay, khẳng định sẽ an như Thái Sơn, có lẽ thời khắc này sứ giả của Khải Tắt nhân đã đang trên đường đi tới kinh sư nghị hòa.

Nghĩ tới hai năm trước, bắc có Hung Nô, tây có Khải Tắt, ý đồ nhúng chàm giang sơn Đại Hán.

Khi đó lòng người bàng hoàng, nguy trong sớm tối. Khi đó, Hứa Hải Phong hắn còn chưa có gốc rễ, chẳng qua chỉ là nhất giới tướng quân mà thôi.

Hai năm sau. Khi hắn tự mình dẫn đại quân, phân biệt công kích tan vỡ cùng đánh lui hai tâm phúc họa lớn, Hứa Hải Phong hắn đã trở thành bá chủ duy nhất của phương bắc Đại Hán.

Phía bắc có đại doanh phương bắc, phía tây kéo tới Ngọa Long thành, phía nam tới Thái Nguyên, phía đông là biển rộng, không ngờ toàn bộ đã nằm trong phạm vi thế lực của hắn.

Hôm nay nghĩ đến, cũng như đang ở trong mộng.

“ Chủ công...chúc mừng chúc mừng.” Tương Khổng Minh đi nhanh tới, đầy mặt tươi cười nói.

Hứa Hải Phong mỉm cười, nơi này không có người ngoài, chỉ có hai người họ, nói chuyện không cần cố kỵ.

“ Tin tức phương tây còn chưa đến sao?”

“ Hắn là nhanh đến, có Lữ Dương Danh cùng Lâm Nghi Tinh hai người tự mình xuất mã, quả quyết sẽ không tay không mà về.”

Hứa Hải Phong gật đầu, Tương Khổng Minh không có nói sai, lấy thân phận hai nhất phẩm cao thủ đi làm thám tử, nếu còn không thám thính được tin tức gì, một là do hai người này quá ngu ngốc, hai là Khải Tắt nhân đã chết sạch, dù là một tiểu binh cũng không còn.

“ Chủ công, Lâm Gia Huy tới...”

Vệ binh ngoài cửa kêu lớn.

“ Hắc...thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến a.”

“ ...Tào Tháo?”

“”

Lâm Gia Huy đi nhanh vào, hướng hai người thi lễ, nói: “ Chủ công, quân sư đại nhân, gia sư cùng Lữ tiên bối đã trở về.”

“ Thế nào?”

Lâm Gia Huy chần chờ một chút nói: “ Hai vị tiên bối dẫn theo một binh lính hiểu tiếng Khải Tắt, đuổi theo đại bộ đội của Khải Tắt nhân, âm thầm bắt giữ hai tiểu binh, trải qua một phen tra tấn, đã lộ ra chân tướng.”

“ Nói nghe thử xem.” Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh nhìn nhau, chỉ thấy Lâm Gia Huy ập a ập úng như vậy, đã biết chân tướng này phải có chút cổ quái.

“ Nghe nói, giáo hoàng bị hạ của Khải Tắt nhân bị đâm, cho nên...”

“ Giáo hoàng bị đâm?” Tương Khổng Minh kinh hô một tiếng, trong mắt mang theo vài phần nghi vấn.

Giáo hoàng ở tại Khải Tắt có địa vị sùng cao, cũng không dưới Khải Tắt đại đế, nếu ngay cả hắn cũng bị ám sát, vậy chẳng phải nói người kia muốn ám sát Khải Tắt đại đế cũng là việc trong khả năng.

“ Đúng vậy, hơn nữa...”

“ Hơn nữa cái gì?”

“ Hơn nữa cái chết của giáo hoàng có chút cổ quái, tựa hồ...”

“ Nói mau.” Tương Khổng Minh nhướng mày quát lên.

“ Tựa hồ cũng giống như tình hình của Cổ Đạo Nhiệm Cổ đại soái hoàn toàn giống nhau.”

“ Cái gì?”

Trách không được Lâm Gia Huy có vẻ do dự không quyết.

Cổ đại soái chết như thế nào, người khác không biết, nhưng Lâm Gia Huy chẳng lẽ hoàn toàn không biết sao?

Tuy Hứa Hải Phong không nói cho hắn, nhưng chỉ cần nhìn thấy Hầu Hải tồn tại thì ai cũng sẽ có hoài nghi.

Hơn nữa loại bản lĩnh từ trong hư không xuất hiện, dù cho thiên hạ to lớn, nhưng chỉ có một nhà, hoàn toàn không có nhà thứ hai.

Muốn nói hắn không nghi ngờ là Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh âm thầm bày ra, đó mới là có quỷ.

Sau một lúc lâu, Tương Khổng Minh vung tay lên, Lâm Gia Huy thức thời cáo lui.

“ Quân sư đại nhân, là người sao?”

Dù trong lòng biết tám chín phần mười không phải Tương Khổng Minh, nhưng Hứa Hải Phong vẫn buột miệng hỏi ra.

“ Không phải.” Tương Khổng Minh không chút do dự phủ quyết, theo sau nói: “ Có thể sử dụng không gian truyền tống, hơn nữa còn có thể định điểm định vị, cũng chỉ có chủ công có bản lĩnh này, hình như câu hỏi này phải do học sinh hỏi mới phải.”

Hứa Hải Phong cười khổ một tiếng, yên lặng lắc đầu.

“ Có lẽ...Đây chỉ là mặt ngoài mà thôi a?” Tương Khổng Minh thì thào nói.

Chủ thần hai người nhìn nhau, mặc cho Tương Khổng Minh uyên bác đa tài, hiểu biết sâu rộng, mặc cho Hứa Hải Phong có tinh thần lực chấn cổ thước kim, thiên hạ vô song, lúc này vụn vụn cũng đoán không ra ảo diệu bên trong.

367. Chương 376-379: Hoang Ngôn Chân Thật.

Nhưng hôm nay từ trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng giận dữ trách mắng: “ Đi, thỉnh quân sư đại nhân tới nơi này.”

Lâm Gia Huy nhanh chóng rời khỏi thư phòng, bước chân của hắn có vẻ gấp gấp không vững, với công lực hiện tại của hắn mà nói, loại hiện tượng này quả thật cực kỳ hiếm thấy, đủ để nhìn ra tâm tình chấn động của hắn lúc này.

Chốc lát sau, Tương Khổng Minh vội vã tìm đến.

Vừa bước vào thư phòng, nhân vật số hai của Hắc Kỳ quân, hoặc nói là nhân vật số hai của Hứa thị vương triều liếc mắt liền nhìn thấy được sắc mặt giận dữ của Hứa Hải Phong.

Trong lòng không khỏi kinh ngạc, từ sau khi Hứa Hải Phong vinh thăng cảnh giới tông sư, vẫn là lần đầu tiên trở nên táo bạo như thế.

“Chủ công, xin hỏi tìm học sinh có chuyện gì?” Tương Khổng Minh có chút vái chào, tuy tâm tình Hứa Hải Phong đang cực độ khó chịu, nhưng hắn cũng chưa từng có chút ý sợ hãi, chẳng những thi lễ không khác gì ngày thường, dù là thanh âm cũng thản nhiên như trước.

Mà đối lập với hắn, chính là Lâm Gia Huy đang đứng phía sau.

Vị sủng thần trung tâm của Hứa thị vương triều, sắc mặt của hắn có chút trắng bệch, trong mắt nhìn Hứa Hải Phong mơ hồ có ý sợ hãi.

Không thể không nói, cho tới nay, tuy Hứa Hải Phong đã mang danh tông sư, nhưng hắn đối xử với người khác luôn ôn nhu nho nhã, thái độ vô cùng hòa ái.

Cho nên khi nhìn thấy hắn nổi cơn lôi đình, liền có vẻ đặc biệt rung động lòng người, cũng làm cho người ta đột nhiên nhớ tới, người đang đứng trước mặt bọn họ, chính là một vị tông sư uy chấn thiên hạ.

“Gia Huy, người nói.” Hứa Hải Phong nhìn Lâm Gia Huy, nói.

“Dạ...” Lâm Gia Huy lên tiếng, không dám có chút chần chờ, lập tức cung thanh nói: “Quân sư đại nhân, từ khi vào thành tới nay, mặt tướng phụng mệnh giám sát ngôn luận trong thành. Trước hôm nay cũng vẫn bình an vô sự. Nhưng vào trưa hôm nay, khắp nơi đều truyền lưu một...một lời đồn.”

Trong lòng Tương Khổng Minh tò mò, hàn quang trong mắt của hắn chợt lóe, thuật đọc tâm trong bất tri bất giác thi triển đi ra.

“Hứa Hải Đường?” Trong thanh âm Tương Khổng Minh mang theo sự kinh ngạc đầy áp lực.

Mây của hắn chợt cau lại, đây không phải là lời đồn, mà là chuyện hàng thật giá thật.

Chẳng qua, chuyện này không phải ai cũng biết.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của hắn lập tức trở nên khó coi: “Là ai tán bố ra ngoài?”

Lâm Gia Huy ngẩn ra, cúi đầu, hắn cũng không biết là Tương Khổng Minh từ trong lòng mình theo dõi ra tin tức kia. Còn tưởng rằng hắn thuận miệng đoán trúng, lập tức trong lòng rất khâm phục, đối với vị Tương đại quân sư có được khả năng quỷ thần khó lường cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Đây cũng là do trận đánh tại Ngọa Long thành, Tương Khổng Minh lập đài cao, chiêu gió lớn. Khiến cho danh khí của hắn đã đạt tới mức giống như quỷ thần.

Dù là đám người vô lâm kiệt ngạo bất tuân đều thay đổi ấn tượng ngày xưa đối với hắn, tràn ngập lòng kính sợ, hướng chi nguyên bốn luôn luôn duy mệnh là từ như Lâm Gia Huy.

“Không sai. Việc đường huynh thông địch, người biết sự thật cũng không mấy ai, ta cũng từng hạ cấm khẩu lệnh, không ngờ nhanh như vậy còn truyền lưu ra, này...” Trong mắt Hứa Hải Phong hiện lên một đạo hàn mang, đó là một loại sát ý khiến cho người lông tóc dựng đứng.

Tương Khổng Minh vung tay lên, Lâm Gia Huy như gặp đại xá, lập tức thi lễ cáo lui, dù một chốc lát cũng không dám dừng lại.

“Chủ công, ngài đang lo lắng điều gì?” Hai mắt Tương Khổng Minh trong suốt, phảng phất đã nhìn thấu đám chiêu trong lòng Hứa Hải Phong.

“Cái gì?” Hứa Hải Phong nhướng mày, hỏi.

Ánh mắt Tương Khổng Minh gắt gao nhìn hắn, chậm rãi nói: “Ngài đang lo lắng cho an nguy của lệnh đường huynh? Hay đang lo lắng đám người dám can đảm tiết lộ cơ mật?”

Sự tức giận của Hứa Hải Phong có một tia hòa hoãn, hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn đôi mắt lấp lánh hữu thần của Tương Khổng Minh, luồng khí thể mãnh liệt đột nhiên mềm yếu xuống tới.

“ Ngài là đang lo lắng cho lệnh đường huynh?” Tương Khổng Minh vừa thấy liền lập tức rõ ràng ý tứ của hắn.

“ Cả hai.” Hứa Hải Phong yên lặng lắc đầu, nói.

Tương Khổng Minh mỉm cười, cũng không nói ra, chỉ hỏi: “ Xin hỏi chủ công, hôm nay lệnh đường huynh ở đâu?”

“ Đã bị Cát Hào Kiếm giam giữ.”

“ Cát Hào Kiếm là thân tín của chủ công, cũng là do chính chủ công đề bạt lên địa vị hôm nay, dưới tay của hắn, lệnh đường huynh chắc là sẽ không ném phải đau khổ gì đâu.” Tương Khổng Minh gật đầu, lạnh nhạt cười nói.

“ Ai...” Hứa Hải Phong thở dài, nói: “ Ta biết, lấy hành vi của đường huynh, đó hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, chẳng qua dù sao hắn cũng là đường huynh của ta.”

“ Quan hệ giữa các người rất tốt sao?”

“ Đúng vậy.” Thanh âm Hứa Hải Phong mềm nhẹ xuống, hắn phảng phất như đang nhớ lại chuyện ngày xưa: “ Đường huynh là trưởng tử trưởng tôn của nhất mạch chúng ta. Người cũng biết, Đại Hán chúng ta truyền gia, trưởng tử trưởng tôn ở trong gia tộc có địa vị như thế nào.”

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Đó là tự nhiên.”

“ Gia tộc chúng ta tuy không giàu có, chỉ miễn cưỡng đủ ăn, nhưng thủy chung chưa từng đói khát. Ở trong gia tộc chúng ta, nhà của đại bá hiển nhiên là có điều kiện tốt nhất. Chẳng qua vô luận là hắn, hay là đại bá, đối với nhà chúng ta luôn phi thường chiều chuộng.”

Hít sâu một hơi, Hứa Hải Phong thở dài nói: “ Nhà chúng ta nghèo lắm, cái gì cũng không có, từ nhỏ có khi cũng phải đói bụng mà làm việc. Nhưng mà mỗi một tháng, đại bá đều sẽ đem ta cùng huynh trưởng nhận vào nhà ở lại một ngày, khi đó là lúc ta cùng huynh trưởng cao hứng nhất. Bởi vì, chúng ta có thể ở nhà họ được ăn thịt...”

“ Thịt?”

“ Không sai, thịt đối với chúng ta mà nói, đã là giai hào mỹ vị chỉ có thể được nhìn thấy vào năm mới tết đến.”

Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, đối với sự cảm khái của Hứa Hải Phong, hắn thật sâu hiểu được.

Ngay khi hắn rời xa thế giới của mình, lần đầu tiên đi đến đây, cũng phi thường không thích ứng. Hắn cũng từng nghèo khó thất vọng, cơ hồ phải chết đói đầu đường, một ngày ba bữa cơm, chỉ cần điền được nửa bụng, cũng đã cảm thấy hài lòng. Lại từng nhắc đến thứ gì là thịt cá.

Cho nên hắn thật sâu hiểu được, ở trên thế giới này, chết rét chết đói cũng không phải là chuyện hiếm thấy.

“ Đại bá rất thương ta cùng huynh trưởng, mỗi lần đều gọi chúng ta đến nhà, mới ra ngoài mua chút thịt để ăn. Chúng ta cùng đường huynh ba người thường thường sẽ tranh giành chút thịt đó rất vui vẻ.” Khóe miệng Hứa Hải Phong lộ ra mỉm cười, tựa hồ như nghĩ đến việc gì đó rất buồn cười.

“ Kỳ thật khi đó, tuổi của ta nhỏ nhất, cái gì cũng không hiểu, chỉ biết là có ăn ngon, liền phải ăn nhiều một chút. Nhưng ta cũng không có chú ý tới, ở trong chén của ta, thịt để ăn vĩnh viễn cũng là nhiều nhất.”

“ Chủ công, ngài có một đại bá rất tốt a.” Tương Khổng Minh thở dài nói.

“ Không sai, đại bá đối với huynh đệ chúng ta đều giống như con ruột của mình, lúc nhà chúng ta cùng khốn thất vọng, đại ca nghênh thú chị dâu, đều do đại bá khẳng khái giúp đỡ, phần ân tình này thật sự trọn đời ta khó quên.”

Tương Khổng Minh yên lặng gật đầu, hắn nhíu chặt đôi chân mày: “ Chủ công, ý của ngài là, buông tha cho lệnh đường huynh sao?”

Hứa Hải Phong xoay đầu qua nhìn thẳng hấn, chậm rãi nói: “ Hôm nay không chỉ dân chúng đồn đãi khắp nơi trong thành, dù là trong quân cũng không ngớt lời đồn. Ta không biết là ai có bản lĩnh cao như vậy, nhưng thời khắc này những mũi nhọn đều trực chỉ đường huynh, đó là muốn đẩy hấn vào chỗ chết.”

Trong mắt Tương Khổng Minh trở nên sắc bén: “ Dù là trong quân cũng có sao?”

“ Không sai, quân sư đại nhân rời giường quá muộn, cho nên không biết vào trưa hôm nay, tin tức này đã truyền khắp toàn thành.”

Sắc mặt Tương Khổng Minh có chút đỏ lên, một khi đại chiến chấm dứt, hấn lập tức quên đi lời thề trên đài cao, khôi phục sự lười nhác dĩ vãng, mỗi ngày mặt trời chưa lên cao ba sào quyết không rời giường, dĩ nhiên đối với việc này hoàn toàn không biết.

Chẳng qua vừa nghe xong lời Hứa Hải Phong, hấn lập tức hiểu được: “ Nhanh như vậy, khẳng định là sớm có dự mưu.”

“ Bọn họ tính thật sự chuẩn, lúc này là lúc binh lính cùng dân chúng oán hận Khải Tắt nhân nhất, nếu chúng ta bao che đường huynh, sẽ mất hết lòng quân cùng dân tâm.”

Tương Khổng Minh thở dài nói: “ Không sai, quả thật như thế, chỉ sợ hôm nay ánh mắt toàn thành đều tập trung ở chỗ này.”

“ Nếu theo công chấp pháp, vậy...” Hứa Hải Phong không nói hết lời.

Tương Khổng Minh tự nhiên biết được ý tứ của hấn, nếu theo công chấp pháp, vậy Hứa Hải Đường dù có chín mạng, cũng phải phán chín lần tử hình, tuyệt không thể tha.

“ Hắc hắc... Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng, nói: “ Thật là thủ đoạn xinh đẹp, có thể sử xuất ra thủ đoạn bậc này, tuyệt đối không thể khinh thường, đây là tâm phúc họa lớn, nhất định phải diệt trừ.”

“ Nga?”

“ Người này có thể dò thám biết được việc Hứa Hải Đường thông địch, hơn nữa thời cơ phát tán tin tức lại nắm giữ rất chuẩn, hắc hắc...quyết không đơn giản.”

“ Đâu chỉ không đơn giản, quả thực là đáng tru diệt...” Hứa Hải Phong lạnh lùng nói.

Tương Khổng Minh ngẩn ra, đây là lần đầu tiên hấn ngay mặt mình biểu hiện ra cảm tình cùng sát ý tăng ác đối với một người.

“ Học sinh rõ ràng, cũng nên đi xuống điều tra, nếu có tin tức, lập tức đến đây hồi bẩm chủ công.” Tương Khổng Minh hướng hấn thi lễ, xoay người muốn chạy đi.

“ Quân sư đại nhân...” Hứa Hải Phong nhú đôi mày rậm, Tương Khổng Minh đối với việc mình muốn hỏi lại né tránh không nói, đây không phải là một hiện tượng tốt, hấn mở miệng giữ lại: “ Hứa mỗ còn một chuyện muốn hỏi ý.”

Tương Khổng Minh có chút lắc tay, hấn thậm chí không xoay đầu lại: “ Chủ công, có một số việc, còn cần chính ngài ra chủ ý, vô luận học sinh có ý kiến như thế nào, đều sẽ làm lòng ngài phát sinh biến hóa vi diệu. Cho nên...Cuối cùng cũng phải do chính ngài quyết định.”

Bước chân của hấn cũng không dừng lại, thẳng đến khi một chân đã bước ra ngoài cửa, mới thoáng dừng lại: “ Có lẽ, quyết định lần này, mới là chuyển biến lớn nhất trong cả đời này của chính ngài.”

“ Quang...”

Phủ đệ giám sát sử, hai vị khách nhân thân bí lặng yên không chút tiếng động đi tới.

Giám sát sử Cát Hào Kiềm tự mình đưa họ đi tới đại lao bên dưới lòng đất, phân phó cho quan binh thủ vệ, ở ra từng cửa sắt nặng nề, cho đến cánh cửa cuối cùng.

Tùy ý phát tay, Cát Hào Kiềm cung kính đem chìa khóa đặt vào trong tay một người, nửa khom người lui ra sau cửa.

Trích rút áo choàng trên đầu, rõ ràng chính là chủ nhân của đại doanh phương tây Hứa Hải Phong cùng đệ nhất tâm phúc Tương Khổng Minh của hắn.

Hứa Hải Phong nhìn Tương Khổng Minh khẽ gạt đầu, hắn tiến lên, mở ra cánh cửa cuối cùng, đẩy cửa đi vào.

Tương Khổng Minh trốn phía sau cửa, xuyên thấu qua chút ánh sáng của khe cửa, nhìn kỹ động tĩnh bên trong.

Không ai nghĩ ra, bên trong đại lao bên dưới mặt đất, ở gian cuối cùng, lại không nhìn thấy có vẻ âm trầm dơ bẩn, ngược lại trang trí mỹ luân mỹ hoán, hết sức xa hoa.

Ở chỗ này, ngoại trừ không có tự do, sợ là không kém hơn bất cứ địa phương nào.

Bên trong tổng cộng có ba gian phòng nhỏ, nghe được tiếng mở cửa, từ bên trong có một người chạy ra. Hắn vừa đi, vừa kêu lên: “ Thả ta đi ra ngoài...Ta là...”

Chỉ là khi hắn liếc mắt chứng kiến người đứng trước mặt, lập tức liền ngậm miệng lại.

Hai người đối mặt chốc lát, Hứa Hải Đường quay đầu đi, cũng không biết là vì xấu hổ hay vì tâm hự, miệng của hắn trều động vài cái, nhưng thủy chung cũng không nói ra được một lời.

“ Đường huynh...” Nhẹ nhàng, nhưng phảng phất lại bao hàm sự thương tâm thâm thiết: “ Người vì sao phải làm như vậy?”

“ Phong đệ, ta...” Hứa Hải Đường đột nhiên quỳ rạp xuống đất, lết tới bên cạnh hắn, nói: “ Ta biết sai rồi, sai rồi. Phong đệ, bỏ qua cho ta đi, tha thứ cho ta đi.”

“ Người biết sai rồi?”

“ Phải, đã biết...”

“ Vậy người có biết hay không, có chút sai lầm là không thể phạm.”

Nghe được câu nói tràn ngập sát ý, Hứa Hải Đường rung mình thật mạnh, môi hắn run run, nhưng thủy chung không nói nên lời.

Hứa Hải Phong ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: “ Đường huynh, nói cho ta biết, là ai bắc cầu chỉ dẫn cho người liên lạc Khải Tắt nhân?”

Thân thể Hứa Hải Đường đột nhiên run lên, trùng kích của những lời này đối với hắn càng có vẻ kinh tâm động phách hơn câu vừa rồi, hắn cúi đầu, miễn cưỡng khởi lên tinh thần, nói: “ Không có, là...là Khải Tắt nhân chính mình tìm tới cửa.”

“ Chính mình tìm tới cửa? Thú vị lắm.” Hứa Hải Phong giận dữ, ở thời khắc này, không ngờ là hắn vẫn còn muốn giúp người giấu diếm, thật sự là không muốn sống nữa.

Hứa Hải Phong đột ngột đá tới một cước, Hứa Hải Đường đau đớn hừ một tiếng, bị một cước của hắn đá bay, nặng nề đánh vào vách tường, té trên mặt đất rên rỉ không ngừng.

Một cước của Hứa Hải Phong kỳ thật có phân tặc, cũng không làm tổn thương nội phủ của hắn, chỉ là nỗi đau da thịt cũng tránh không được.

“ Cứng đầu sao? Chúng ta từ nhỏ đồng thời lớn lên, người là hạ người gì ta không biết sao?” Hứa Hải Phong hít sâu một hơi, ngữ khí đã không còn bình tĩnh: “ Tại Ngọa Long thành, người cướp đoạt con gái nhà lành, ta chỉ nói là người mới được phú quý, không cầm giữ được chính mình. Đã bị ăn gậy, cũng biết thu liễm đi lên. Nhưng khi ta phải lo cuộc chiến Thái Nguyên, người dám cầu kết Khải Tắt nhân, hắc hắc...”

Sắc mặt Hứa Hải Phong đột nhiên chuyển thành hung lệ, trong thanh âm của hắn phảng phất có vô hạn áp lực: “ Nếu không người dẫn dụ, cho người thêm hai lá gan, người cũng không dám làm ra chuyện tốt cỡ này, là ai? Nói...”

Bị một tiếng gầm lên chẳng khác gì tiếng sấm sét làm thân thể hắn phải ngồi phịch xuống, Hứa Hải Đường quỵn súc giống như một đồng bùn, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy đường đệ uy thế như thế, lần đầu tiên lĩnh giáo một mặt uy nghiêm của vị thiên hạ bá chủ này.

Tới lúc này hắn mới biết, tiểu nhi ngày xưa chỉ biết đi theo sau mình, hôm nay đã đạt tới bước như vậy.

Bờ môi của hắn run lên, ở trong nháy mắt này, thần trí Hứa Hải Đường có một tia thất lạc, cơ hồ muốn bật thốt ra, nhưng ngay khi hắn há mồm muốn nói, lại đột nhiên ngậm miệng lại.

Sắc mặt Hứa Hải Đường tái nhợt không còn một tia huyết sắc, nhưng cuối cùng hắn vẫn quật cường nói: “Quả thật không ai.”

Hứa Hải Phong lắc đầu, trong mắt nhìn về phía hắn rõ ràng chính là hoàn toàn thất vọng.

Ánh mắt của hắn thoáng nhìn ra sau cửa, nhìn thấy hai ngón tay có chút chớp lên.

Hứa Hải Phong thầm thở dài một hơi, nói: “Đường huynh, tư thông địch quốc, là tội danh gì, người hắn là biết, hôm nay ta không nói, nếu người nghĩ thông, tùy thời đều có thể cho Cát Hào Kiếm tìm ta.”

Dứt lời, hắn xoay người phất tay áo bỏ đi, ra tới cửa, bước chân hắn chợt dừng lại: “Đường huynh, thời gian của người đã không còn nhiều lắm, phải suy nghĩ cho kỹ đi.”

“Quang...”

Theo tiếng cửa sắt nặng nề đóng lại, tựa hồ cũng mang đi một tia khí lực cuối cùng trên người Hứa Hải Đường, hắn cứ như vậy ngã rạp xuống đất, một câu nói cuối cùng của Hứa Hải Phong giống như một cây châm bén nhọn, đâm thật sâu vào trong tim của hắn.

Hắn thò tay vào trong ngực lục lọi một lát, móc ra một khối ngọc bội, ngẩng người nhìn một thoáng, thấp giọng khóc lên.

&&&&

“Quân sư đại nhân, thế nào?”

Vừa ra cửa phòng, Hứa Hải Phong lập tức có vẻ nôn nóng.

“Chủ công cao minh.” Tương Khổng Minh lạnh nhạt cười cũng không trả lời hắn, ngược lại hỏi: “Không biết chủ công làm sao biết có người vì hắn bắt cầu dẫn mối?”

Hứa Hải Phong thở dài một tiếng, nói: “Vô luận Khải Tắt nhân hứa hẹn cho đường huynh chỗ tốt gì, đều xa không bằng huynh đệ của mình ngồi lên ngai vàng cửu ngũ chí tôn. Hai người chúng ta từ nhỏ lớn lên, đến nay cũng thân thiết, hắn lại đi làm kẻ tiểu nhân bán nước. Điểm này nói ra đều tuyệt đối nói không thông.”

Tương Khổng Minh nghe được liên tục gật đầu, hắn vỗ tay thở dài nói: “Không sai, quả thật nói không thông.”

Hai người họ vốn sóng vai cùng đi, Hứa Hải Phong đột nhiên dừng bước, thấp giọng hỏi: “Là ai?” Thanh âm của hắn trầm mà có lực, lại mang theo một tia sát khí nhàn nhạt.

Tương Khổng Minh nhìn hắn, chậm rãi từ trong miệng học ra một tên người: “Tô Nhã Đình.”

“Ân?” Trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, tên của người này đúng là lần đầu tiên nghe nói.

Chứng kiến ánh mắt Hứa Hải Phong gắt gao nhìn mình, Tương Khổng Minh bất đắc dĩ nói: “Học sinh cũng chưa bao giờ nghe qua, chẳng qua nàng ta nếu họ Tô, vậy Tô Xuân Vĩ sẽ không thoát được quan hệ.”

“Tô gia, bọn họ quả nhiên thành tai họa sao?” Hứa Hải Phong buồn bã thở dài, nghĩ tới trong lửa lớn kinh sư, Tô Đông Thuần chính khí lắm nhien, nghĩ tới lúc xuất sứ Hung Nô, Tô Xuân Vĩ vui cười hàn huyên, có lẽ hết thấy đều trở thành mây khói.

“Hừ hừ.” Tương Khổng Minh khinh thường cười lạnh một tiếng, nói: “Chủ công còn nhớ kỹ, đối với việc đường huynh thông địch, từ lúc ở Ngọa Long thành, học sinh cũng đã hạ mệnh lệnh cấm khẩu đối với ai biết việc này.”

“ Không sai.”

“ Lúc ở đó, có Phương gia huynh đệ, có Lộ Thông Châu, cùng với Hạ tông sư.” Tương Khổng Minh mỉm cười nói: “ Học sinh như thế nào cũng nghĩ không thông, đến tột cùng là người nào tiết lộ cơ mật. Hôm nay mới biết được, nguyên lai không phải để lộ bí mật, mà là sớm có dự mưu.”

Trong lòng Hứa Hải Phong vừa động, vô luận là Phương gia huynh đệ, hay Lộ Thông Châu, cũng không phải người ngu ngốc về chính trị, tự nhiên biết việc này trọng yếu, trừ phi bọn họ lập chí đối địch với mình, nếu không tuyệt đối không truyền tin ra ngoài. Về phần Hạ Nhã Quân, nếu nói nàng biết đồn đãi sinh sự, chỉ sợ trên thế giới cũng không ai có thể tin.

“ Một chiều này thật độc...” Hứa Hải Phong nặng nề trầm mặt, hần lăm bầm nói.

Nếu không phải Hứa Hải Phong đột nhiên tâm sinh nghi ngờ, chỉ sợ hai người bọn họ đều bị giấu diếm. Dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng sẽ khó tránh khỏi đối với Phương gia huynh đệ cùng Lộ Thông Châu sinh ra cổ kị. Đạo vết nứt này một khi tồn tại, còn muốn đền bù sẽ khó khăn hơn.

“ Không sai, đáng tiếc chính là, bọn họ còn không tính chuẩn cách làm người của chủ công.” Tương Khổng Minh sang sang cười nói, trong tiếng cười không khỏi hàm chứa một tia may mắn.

Hứa Hải Phong thở dài một tiếng, ý tứ Tương Khổng Minh thập phần rõ ràng, dưới loại tình huống này, chỉ cần người có hiểu biết, đều sẽ làm ra lựa chọn giống nhau.

Đại nghĩa diệt thân, đây là đường ra duy nhất bày trước mặt Hứa Hải Phong.

Một khi Hứa Hải Đường hồn xuống cửu tuyền, chuyện này coi như chết không đối chứng.

Người thi kế, đối với tính tình Hứa Hải Đường tính đến cực chuẩn, cũng dám đánh cược hần đối diện cái chết cũng sẽ không bán đứng chính mình. Chuyện khác không nói, nhưng sự tin tưởng kiểu này, cũng đã làm người khác ngạc nhiên.

Chẳng qua hần thiên tính vạn tính vẫn không tính không ra tính tình của Hứa Hải Phong, cùng thuật đọc tâm của Tương Khổng Minh.

“ Chủ công, vô luận lệnh đường huynh có thừa nhận hay không, chuyện này đã không thể vãn hồi.” Tương Khổng Minh đột nhiên ngưng thần nhìn Hứa Hải Phong, nghiêm mặt nói: “ Cho dù lúc này hần có thẳng thắn nói ra, nhưng lời đồn đã xâm nhập lòng người, quá muộn.”

“ Quá muộn? Người là nói...”

“ Không sai, chúng ta phải cho bọn họ một công đạo, cho bọn họ loại công đạo, dù là công đạo đó chỉ là giả dối.” Tương Khổng Minh đón đôi mắt Hứa Hải Phong, tỉnh táo nói.

Hứa Hải Phong chấp tay sau lưng, một lúc lâu sau, hần đột nhiên cất tiếng cười to, nói: “ Quân sư đại nhân, thẳng đến hôm nay ta mới phát giác, kỳ thật ta cũng không phải là một đại hiệp.”

Tương Khổng Minh lắng lắng nghe, không có chút ý tứ trả lời hay cắt đứt lời hần.

“ Chính là đại nghĩa diệt thân, đó là chuyện chỉ có đại hiệp mới có thể đi làm.” Khóe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia tươi cười trào phúng: “ Đáng tiếc, ta cũng không phải...”

“ Chủ công có ý định xử trí như thế nào?”

“ Địa lao suất phủ cũng không phải là một địa phương rất thoải mái, nhưng nếu ở lại nơi đó sống trộm một đời, ta nghĩ hần đã cảm thấy đủ.” Hứa Hải Phong bước đi nhanh, hướng về phía trước, tới trước cánh cửa đóng chặt, hần ngừng chân, thở dài thật sâu.

“ Vậy dân chúng toàn thành cùng quân đội?” Tương Khổng Minh đi theo phía sau, bất động thần sắc hỏi.

“ Nếu dân chúng cùng quân đội đều yêu cầu một công đạo.” Hứa Hải Phong đột nhiên cười lạnh một tiếng, hần mở cánh cửa đi thông ra ngoài, đứng cạnh cửa, nhàn nhạt nói: “ Vậy chúng ta cứ cho họ một công đạo.”

Đại doanh phương tây trải qua Thiên Ưng quân đoàn tu bổ nhiều lần, sớm đã không còn là một tòa quân doanh, từ sau khi triệt thoái khỏi Ngọa Long thành, bên trong tụ tập rất nhiều người, bên trong vô cùng phồn hoa, cho dù là so với Ngọa Long thành cũng không chút nào kém cỏi.

Chẳng qua hôm nay Khải Tắt nhân đã rút quân, Ngọa Long thành sẽ được gầy dựng lại, công việc ngày sau nhiều vô số kể, đêm mãi không hết.

Vô luận là Cát Hào Kiếm, hay là Đồng Nhất Phong, những quan viên chủ quản dân chính, đều bề bộn công việc đến tối mất, cả ngày không có một chút thời gian thở dốc.

Nhưng vừa lúc này, Cát Hào Kiếm còn phải làm thêm một việc lao tâm lao lực, chuyện này tùy ý cho lá gan hấn có lớn thêm gấp đôi, cũng không dám tự tiện làm chủ.

Trên xe ngựa, vị giám sát sử dưới trưởng Hứa Hải Phong len lén nhìn sắc mặt chủ tử, cũng không dám lên tiếng nói chuyện.

“Chủ công, tối.”

Một tiếng thở nhẹ, Hứa Hải Phong mở ra hai mắt khép hờ, hấn đi nhanh xuống xe, Cát Hào Kiếm không dám chậm trễ, lập tức đi theo.

Ra xe ngựa, bên ngoài là một tòa phủ đệ trang nghiêm hùng vĩ, có thể ở lại địa phương như thế, thân phận tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Cửa lớn đóng chặt, tám gia đình ngoài cửa cẩn thận nhìn xe ngựa. Nếu nơi này là kinh sư hoặc Ngọa Long thành, bọn họ đã sớm đi lên trách mắng.

Chỉ là khi bọn hấn nhìn thấy rõ người bước xuống xe, lập tức thay đổi vẻ mặt, cung kính khom người xuống.

“Cô gia.” Người cầm đầu lập tức tiến lên, nói: “Thỉnh ngài chờ một chút, tiểu nhân mở rộng cửa lớn.”

“Không cần, chúng ta đi cửa hông, đại ca có nhà không?” Hứa Hải Phong khoát tay chặn lại, ngăn trở hành động của hấn.

Hạ nhân kia ngây ra, với thân phận hôm nay của Hứa Hải Phong lại muốn đi cửa hông, chứng thật là một chuyện nói ra cũng không ai tin tưởng. Chẳng qua hấn cũng là người mưu trí, không dám hỏi nhiều, chỉ nói: “Đại gia đang ở trong phủ, mời ngài.”

Đoàn người từ cửa hông tiến Phương phủ, đi tới đại sảnh.

Chỉ một lúc sau, Phương Hưởng Minh đi nhanh vào. Chẳng qua vị Phương Hưởng Trí vẫn như bóng với hình đi theo hấn lại không nhìn thấy.

“Đại ca, tiểu đệ hôm nay là vì đường huynh mà đến.” Hứa Hải Phong không khách khí, trực tiếp nói thẳng ra.

“Ta biết, tiểu huynh đã sớm nhận được tin tức, đã nhượng Trí đệ đi ra ngoài điều tra, chỉ đáng xấu hổ là bây giờ còn chưa tìm được ngọn nguồn là ai tung tin tức.”

Gặp được Hứa Hải Phong, trong lòng Phương Hưởng Minh thở dài một hơi.

Từ khi nhận được tin tức lời đồn truyền lưu khắp thành cùng trong quân, trong tim của hấn liền treo lên một khối đá lớn.

Tại Ngọa Long thành, biết việc Hứa Hải Đường câu thông ngoại địch, chỉ có rải rác mấy người.

Hạ Nhã Quân, Tương Khổng Minh, một người là thê tử của Hứa Hải Phong, một là cánh tay phải đắc lực của hấn, đệ nhất tâm phúc, đó là tuyệt đối không thể ngoại truyền.

Vậy hiềm nghi này chỉ còn huynh đệ nhà mình cùng Lộ Thông Châu.

Chẳng qua, vô luận thấy thế nào, hiềm nghi của huynh đệ nhà mình lớn hơn một chút.

Cho nên khi hấn vừa tiếp xúc được tin tức, lập tức lệnh cho Phương Hưởng Trí đi ra ngoài tìm kiếm ngọn nguồn tin tức, cần phải bắt cho được người này.

Chỉ là Phương Hường Trí đi mất còn chưa về, Hứa Hải Phong cũng đã đến cửa bái phỏng.

Mà hắn vừa thấy mặt, liền nói thẳng muốn bàn đến việc này mà không hề e ngại, hiển nhiên trong lòng hắn cũng không hề đề phòng mình, chỉ như thế, khối đá lớn trong lòng hắn liền buông xuống tới.

“Đại ca nghĩ rằng, đây là do nhà nào truyền ra tin tức?”

Phương Hường Minh nhìn hắn, cũng không cách nào từ mặt của hắn nhìn ra ý tứ gì, trong lòng trầm mặc một thoáng, vấn đề này thật sự quá khó khăn trả lời: “Vi huynh không biết.”

“Đại ca, tin tức lần này tới đột ngột, hơn nữa tốc độ truyền bá cực nhanh, không thể tưởng tượng nổi. Đại doanh phương tây tuy lớn, nhưng có thực lực này, quyết không vượt qua sáu nhà.”

Hai hàng lông mày của Phương Hường Minh ngưng tụ, từ trong miệng Hứa Hải Phong, hắn tựa hồ nghe được một tia sát khí.

“Sáu nhà sao.”

“Không sai.” Hứa Hải Phong cất cao giọng nói: “Hôm nay Trương Tấn Trung ở tại Thái Nguyên, Lộ Đình Thịnh lão tướng quân vừa mới đầu hiệu, bản thân tiểu đệ sẽ không làm ra việc tay chân tương tàn.”

Phương Hường Minh hít sâu một hơi, nói: “Người hoài nghi tam đại thế gia?”

Hứa Hải Phong mỉm cười, đây là vẻ tươi cười lần đầu từ khi hắn bước vào Phương phủ hôm nay: “Trong tam đại thế gia, Phương, Đường hai nhà tiểu đệ tự nhiên là tin được.”

“Tô gia?” Trong mắt Phương Hường Minh hiện lên một đạo tinh quang, Hứa Hải Phong chỉ mũi nhọn trực tiếp đến Tô gia, chẳng lẽ bên trong có duyên cớ khác, hoặc là hắn muốn nhân cơ hội này, bắt đầu diệt trừ dị tâm?

Chỉ cần vừa nghĩ tới khả năng phía sau, hắn có chút không rét mà run.

“Tô Nhã Đình.”

“Cái gì?”

“Đứng ra bắt cầu dẫn mối cho đường huynh cùng Khải Tắt nhân, chính là người đàn bà này.”

Khóe mắt Phương Hường Minh nhảy lên một trận, sau một lúc lâu, hắn rốt cục hỏi: “Tô Xuân Vĩ vì sao phải làm như vậy?”

Nếu lời Hứa Hải Phong là thật, vậy sau lưng chuyện này, nhất định có bóng dáng của Tô Xuân Vĩ.

“Hắc hắc...” Hứa Hải Phong cười lạnh nói: “Nếu cuộc chiến Thái Nguyên, không phải tiểu đệ lấy được đại thắng, nói vậy Tô gia cũng sẽ không nóng lòng như thế.”

Sắc mặt Phương Hường Minh biến đổi, cuộc chiến Thái Nguyên, đây là đề tài vô cùng mẫn cảm.

Chẳng lẽ đây là sự lựa chọn của Tô Xuân Vĩ sao?

“Nhị đệ, đối với việc của lệnh đường huynh, người định xử trí như thế nào?”

Mỉm cười, Hứa Hải Phong quay đầu nhìn Cát Hào Kiếm vẫn đứng nghiêm bên người, nói: “Cát đại nhân, theo người thế nào?”

Cát Hào Kiếm lập tức thấy choáng đầu, chỉ là hắn biết thời khắc này không thể chần chờ, hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Không giết không thể bình dân tâm.”

“Được, vậy giết đi.” Hứa Hải Phong tùy ý nói, phẳng phất như đang nói về một con súc sinh.

Phương Hường Minh cùng Cát Hào Kiếm lập tức biến sắc.

Ở trong đáy lòng bọn họ đồng thời thẳng lên một tia hàn ý, chẳng lẽ đây mới là cách làm người chân chính của Hứa Hải Phong.

“Người sống trên đời, thứ gì là trọng yếu nhất, hoặc là nói, chúng ta nỗ lực hướng phía trên mà đi, vì chính cái gì?” Hứa Hải Phong đột nhiên cười hỏi.

Hai người bọn họ ngăn ra, sau một lúc lâu Phương Hường Minh nói: “ Bảo vệ quốc gia.”

“ Tận trung quân chủ.” Cát Hào Kiếm cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Hứa Hải Phong bật cười, nói: “ Đại ca, giám sát sử, hai câu này chỉ là lời bề ngoài. Nếu là ta nói, ta hi vọng nhất, là sinh hoạt thật tốt, nếu có khả năng, ta sẽ cho thân nhân của ta, bằng hữu của ta hồi báo tốt nhất.”

Trong lòng hai người vừa động, đoán không ra ý tứ trong những lời này của Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong nhìn về mặt kinh dị bất định của bọn họ, đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “ Hứa Hải Đường là đường huynh của ta. Hai huynh đệ chúng ta cùng nhau lớn lên, gia đình đường huynh lại càng đối với ta vô cùng chiều cố, vô luận hấn phạm vào chuyện gì, ta đều phải lưu cho hấn một đường sống mới phải.”

Gương mặt Cát Hào Kiếm lập tức sụp xuống tới, Hứa Hải Phong vừa mới nói qua muốn giết người để an dân tâm, như thế nào trong chớp mắt lại muốn lưu cho hấn một con đường sống.

Hai mệnh lệnh cực đoan như thế khiến cho hấn biết phải làm sao?

“ Nhị đệ, người...” Phương Hường Minh cũng dao động ánh mắt, trong ánh mắt nhìn Hứa Hải Phong vô hạn nghi vấn.

“ Giám sát sử, tòa địa lao này của người đã thành lập được bao nhiêu năm?” Hứa Hải Phong đột nhiên dò hỏi.

Cát Hào Kiếm không dám chậm trễ, lập tức nói: “ Chỗ của thuộc hạ từng là phủ đệ của quân pháp quan trước kia, địa lao được thành lập thời gian đã lâu. Khoảng chừng mấy chục năm.”

“ Ân, gian phòng tận cùng trang trí cũng không tệ lắm.”

Cát Hào Kiếm biến sắc, trong lòng lập tức không yên. Tuy hấn phụng mệnh đem Hứa Hải Đường giam giữ, nhưng cũng không dám làm khó hấn, nên đặc biệt đem gian phòng hào hoa tận cùng sửa sang lại một phen, cho hấn ở lại. Chỉ là không biết Hứa Hải Phong có thái độ ra sao đối với việc này.

“ Khái bẩm chủ công, gian phòng này nguyên lai chính là dùng để tạm giam những quan viên vạn kỵ trưởng phạm tội, thuộc hạ chỉ là...”

Hứa Hải Phong đưa tay ngăn trở lời của hấn, nói: “ Hứa Hải Đường là đường huynh của ta, người làm như vậy rất đúng.”

Cát Hào Kiếm âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cùng ở chung với Hứa Hải Phong một chỗ, càng ngày càng lo lắng, từ xưa gần vua như gần cọp, hôm nay nghĩ đến, quả nhiên không sai.

Chỉ là, nghe Hứa Hải Phong nói chuyện, tựa hồ là càng ngày càng bao che cho Hứa Hải Đường, vậy đến tột cùng là hấn có ý định thế nào đây.

“ Gian phòng đó rất tốt, người tới sửa sang lại một phen, cho đường huynh ta ở lại một đoạn thời gian đi.”

Cát Hào Kiếm ngẩng đầu, trong mắt nhìn Hứa Hải Phong tràn ngập nghi vấn.

“ Về phần Hứa Hải Đường tư thông ngoại địch, bán đứng đại sự quân kỷ, đó là tội đại ác, tuyệt không có thể xá miễn, liền do người công thẩm, lắng trì xử tử, để cảnh trừng thế nhân.”

Lời của Hứa Hải Phong chuyển lãnh, bên trong ẩn chứa sát khí triệt cốt, làm Cát Hào Kiếm nhin không được rung mình một cái.

“ Người nhớ kỹ sao?” Nhìn Cát Hào Kiếm, Hứa Hải Phong nhẹ giọng hỏi.

Khóe miệng Cát Hào Kiếm có chút trều động, qua một thoáng, hấn rốt cục cúi đầu nói: “ Thuộc hạ rõ ràng, đường huynh của chủ công ở tạm trong nội lao của giám sát sử, còn Hứa Hải Đường tội không thể tha, phải lắng trì xử tử, thông cáo thiên hạ, cho thế nhân cảnh giới.”

Hứa Hải Phong lộ ra vẻ tươi cười hài lòng, nói: “ Được, người đi xuống trước, ở trên xe chờ ta.”

Cát Hào Kiếm lên tiếng, xoay người đi ra, trở lại trên xe, sờ soạng lên trán đã tuôn mồ hôi lạnh sầm sầm.

“Đại ca, Tô gia đã đãi ta như vậy, người nói phải làm thế nào ứng phó?” Gặp Cát Hào Kiếm đã đi xa, Hứa Hải Phong xoay người hỏi Phương Hường Minh.

“Nhị đệ, người có chứng cứ sao?”

“Không có.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói: “Ta biết là được, không cần chứng cứ.”

Phương Hường Minh ngẩn ra, bị câu nói không chút lý lẽ của hắn làm cả người chấn động.

Những lời này của Hứa Hải Phong cho thấy, hắn đã nhận định việc này là do Tô gia gây nên.

Nếu đã nhận định, vậy vô luận bọn họ có bị oan uổng hay không, vậy đã không còn trọng yếu.

“Cùng ta là bạn, ta sẽ đối đãi như tâm phúc tay chân, cùng ta là địch, ta sẽ tru diệt cả nhà.” Thanh âm Hứa Hải Phong tuy không cao, nhưng lãnh đàng mà nói, thản thản đàng đàng, lại nói ra tiếng lòng chân thật của hắn: “Đại ca, tiểu đệ phải xử lý sự việc trong thành, đi trước một bước, thỉnh đại ca hướng cô bà cùng tam thúc ân cần thăm hỏi dùm tiểu đệ.”

Hứa Hải Phong ôm quyền, xoay người bước đi.

Ở phía sau hắn, sắc mặt Phương Hường Minh nghiêm nghị, liền ngay lúc một chân Hứa Hải Phong bước ra cánh cửa, hắn đột nhiên cao giọng nói: “Thần, Phương Hường Minh cung tiễn chủ công.”

Chân của Hứa Hải Phong tựa hồ có một chút dừng lại, lại tựa hồ như cũng không có nghe được thanh âm gì khác.

Một chiếc xe ngựa hào hoa từ cửa hông Phương phủ chậm rãi chạy ra.

Xe ngựa cũng không khác gì loại xe chuyên dụng của những đại tộc giàu có, chỉ là hộ vệ quanh xe lại có chút gây cho người chú ý.

Hơn năm mươi người đoàn đoàn vây quanh xe ngựa dù một giọt nước cũng không lọt, bọn họ hiển nhiên là những chiến sĩ vĩ đại được huấn luyện kinh nghiệm, đôi mắt cảnh giác đánh giá bốn phía, tùy thời điều chỉnh phương vị của chính mình, ngăn lại những phương hướng có khả năng uy hiếp đến trong xe.

Nhóm người này có hơn mười người là vệ binh của giám sát sử phủ, còn lại đều là tinh anh đệ tử của Phương phủ.

“Chủ công, thỉnh dùng trà.”

Cát Hào Kiếm cung kính rót chén nước trà, đặt trên chiếc bàn nhỏ trong xe.

Từ sau khi Hứa Hải Phong lên xe ngựa, vẫn trầm mặc không nói, tựa hồ đang suy nghĩ nhiều chuyện.

Hào khí trong xe thâm trầm buồn bực, làm trong lòng Cát Hào Kiếm vô cùng căng thẳng. Hứa Hải Phong phân phó không phức tạp, chỉ là việc này tuyệt đối không thể lộ ra.

Hôm nay mình đang được hắn coi trọng, tự nhiên không vì chuyện này mà chịu tội, nếu như ngày sau chọc cho hắn nghi kỵ, vậy...

Chỉ là chuyện cho tới hôm nay, đã không còn đường quay đầu lại. Trong lòng hắn âm thầm thở dài, như thế nào chuyện này lại đổ lên ngay đầu của mình a.

Hứa Hải Phong mở mắt, cầm chén trà lên, nhìn sương khói đang nhẹ dâng lên, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Ở trong tim của hắn, làm sao có thể có được sự bình tĩnh dù trong chốn lạt.

Hôm nay gặp Phương Hường Minh, không thể nghĩ ngờ đã là con bài cuối cùng của hắn đã lật ra, điểm này hắn rõ ràng, Phương Hường Minh càng thêm rõ ràng.

Từ hôm nay trở đi, quan hệ giữa bọn họ, không còn là huynh đệ đồng sinh cộng tử, mà là quân thần trên dưới có phân biệt.

Từ sau một khắc hắn bước ra khỏi đại sảnh Phương phủ, đây đã là một chuyện thật không thể thay đổi.

Một tháng vây thành, Hồng Sắc Hải Dương ngàn dặm viện trợ...

Đại doanh tây bắc, Phương Hứa hai người kết làm huynh đệ...

Dưới Lâm An thành, Hắc Kỳ thiết quân sơ hiện tranh danh...

Đại doanh phương bắc, xuất sứ Hung Nô...

Kinh sư thất thủ, huynh đệ liên thủ tuyệt trần mà đi...

Hỏa thiêu Ngọa Long, thành tựu uy danh một đời tuyệt thế bá chủ...

Nhưng quan hệ giữa hai người họ cho đến hôm nay rốt cục không thể tránh khỏi sự chuyển biến.

Hết thấy, như mộng như huyễn.

Trong lòng Hứa Hải Phong cũng không biết là cảm tưởng gì, đến tột cùng là mừng rỡ một chút, hay là mất mát nhiều hơn một chút.

Nhưng bọn họ đều biết, hết thấy những việc này, đã là vận mệnh nhất định, không thể vãn hồi.

“Chủ công...”

“Ân?”

Phảng phất như từ trong mộng mới tỉnh, lối suy nghĩ của Hứa Hải Phong rốt cục bị tiếng kêu của Cát Hào Kiếm lôi kéo trở lại hiện thực.

Nhìn vào chén trà trong tay, sớm đã lạnh giá.

“Chủ công, đã tới giám sát phủ, ngài...”

Nguyên lai trong bất tri bất giác, đã qua thời gian dài như vậy.

Đây chính là sau khi hấn bước vào cảnh giới tông sư, lần đầu bị lạc chính mình.

“Ai...Cát huynh.”

Trong lòng Cát Hào Kiếm rung mình. Hứa Hải Phong đột nhiên dùng cách xưng hô như vậy để bắt chuyện, thật không biết là phúc hay họa.

“Thuộc hạ không dám, thỉnh chủ công gọi thẳng kỳ danh.” Hấn lập tức khom người nói.

Mỉm cười, Hứa Hải Phong hỏi: “Người ở tại kinh sư ẩn tàng rất tốt, ta lại đem người kéo vào dòng suối chảy, người có hối hận không?”

“Thuộc hạ không dám.” Cát Hào Kiếm không chút chần chờ hồi đáp.

“Không dám sao...”

Trong lòng Cát Hào Kiếm kêu khổ, trong lúc bối rối, như thế nào hết lần này tới lần khác nói sai lời, nếu chộc cho hấn nghi ngờ trong lòng, chẳng những phú quý như mây khói đảo mất thành không, dù là tính mạng cả nhà chỉ sợ cũng khó bảo toàn.

Hứa Hải Phong uống cạn chén nước trà trong tay, ngón tay vừa lộn, chén trà liền chuyển nhanh một vòng trong tay.

“Cát huynh, người lập gia đình nhiều năm, dưới gối chắc có trai có gái đầy nhà?”

Cát Hào Kiếm không biết vì sao hấn lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, chỉ là không dám chậm trễ, vội vàng nói: “Thuộc hạ có một trai một gái.”

“Cát huynh ý chí kinh thế, lệnh thiên kim nói ra cũng tri thư đạt lễ?”

“Tiểu nữ năm nay chỉ mới năm tuổi, tuổi nhỏ không hiểu chuyện, cũng vô cùng tinh nghịch.” Cát Hào Kiếm nhẹ giọng nói.

“Tiểu hài tử sao, có đứa nào lại không tinh nghịch chứ?”

“ Dạ...” Theo lời nói của Hứa Hải Phong, Cát Hào Kiếm cẩn thận đáp.

“ Gia huynh Hứa Hải Thiên có một đứa con trai, tên Bảo nhi, năm nay cũng lớn hơn lệnh ái một tuổi, thật là có duyên a.” Hứa Hải Phong đột nhiên cười nói.

Trong lòng trầm xuống, về mặt Cát Hào Kiếm cũng liền cười theo, cũng không dám tùy ý tiếp lời.

“ Nếu Cát huynh không chê, Hứa mỗ liền thay thế gia huynh cầu hôn.”

Cát Hào Kiếm cẩn rằng, xoay người bái xuống, nói: “ Đa tạ chủ công ân điển.”

“ Không cần phải khách khí.” Hứa Hải Phong đứng lên, nhẹ giọng nói: “ Mới rồi ta có nói qua với đại ca, cùng ta là bạn, ta sẽ xem như tâm phúc tay chân, cùng ta là địch, ta sẽ tru diệt cả nhà.”

Hắn nhắc màn xe, đi ra ngoài, liền ngay một khắc màn xe buông xuống, đột nhiên quay đầu cười nói: “ Cát huynh, hết thấy làm phiền.”

“ Dạ, chủ công.” Cát Hào Kiếm cúi đầu, cung kính đáp.

Hứa Hải Phong xuống xe ngựa, liếc mắt liền nhìn thấy hơn mười người vây quanh xe, đang đứng bên trong phủ đệ giám sát sử.

Hắn ở trong xe còn chưa đi ra, những người này cũng không dám có chút thư giãn. Đương nhiên, dù cho lá gan bọn họ có lớn, cũng không dám nghe lén trong xe nói chuyện.

Ánh mắt Hứa Hải Phong nhìn xa đông bắc, nơi đó mới là trung tâm của Đại Hán.

&&&&

Ba ngày sau, Cát Hào Kiếm công khai thẩm lý vụ án Hứa Hải Đường phản quốc.

Vụ án này đặc thù, người vây xem đông đảo, người người tấp nập, giọt nước không thông.

Dưới tình huống nhân chứng vật chứng đầy đủ, Hứa Hải Đường tội không thể tha, toàn bộ nhận tội phục pháp.

Cát Hào Kiếm ở trên công đường, tự tay cởi quan bào, hạ lệnh đem lăng trì xử tử, lập tức chấp hành.

Đao phủ đem người đưa tới pháp trường, trói lên cột gỗ, dùng một trăm hai mươi đao xử giáo, sau đó cắt thây bêu đầu, thiên hạ khiếp sợ.

Sau khi xử quyết Hứa Hải Đường, Cát Hào Kiếm từ đại đường giám sát sử ba bước dập đầu, đi thẳng tới suất phủ thỉnh tội.

Ở phía sau hắn, là vô số dân chúng cùng binh lính. Bọn họ đi theo phía sau vị giám sát sử không sợ cường quyền này, cũng ba bước khấu đầu đi tới suất phủ.

Hứa Hải Phong mở rộng đại môn, trước mặt dân chúng toàn thành, tự tay mặc lại quan bào cho hắn, cũng tại chỗ cùng hắn kết làm thân gia.

Lập tức, trong thành hoan thanh như sấm.

Minh quân lương thần, truyền thành một đời giai thoại.

Đến tận đây, Cát Hào Kiếm danh chấn thiên hạ, được dân chúng tôn xưng là Cát thanh thiên.

Mà danh hào Cát thanh thiên của hắn vẫn không hề sĩ nhục, mấy năm xử án như thần, phạm là tội phạm rơi vào tay hắn, toàn bộ đối xử như nhau.

Toàn bộ thế gia đệ tử, đối với người này đều sợ hãi ba phần, không còn ai dám mở lời xúc phạm.

Về phần con cháu Hứa thị gia tộc, kiến thức thủ đoạn lời đĩnh của vị Cát đại nhân này, lại càng cảm như hèn, từ đó về sau luôn tự giữ mình, đều nhờ vào công lao hôm nay.

Phụ thân Hứa Hải Đường cầu xin mãi không được, đành rời xa đại doanh phương tây, không biết tung tích.

Mấy năm sau, lão nhân gia lại xuất hiện, dẫn theo một oa nhi chừng ba tuổi, truyền thừa hương khói nhất mạch đời này.

&&&&

Trong địa lao, cha con Hứa Gia Sinh ôm đầu khóc rống.

Khóc đến chỗ thương tâm, Hứa Gia Sinh đột nhiên tát mạnh một cái, đánh cho Hứa Hải Đường lão đảo.

Nhưng người sau lập tức quỳ rạp xuống đất, không dám có chút phản kháng.

Một lúc lâu, Hứa Gia Sinh đột nhiên xoay người quỳ xuống trước mặt Hứa Hải Phong, lão lệ tung hoành nói: “ Phong nhi, bá phụ hướng người dập đầu.”

Hứa Hải Phong đưa tay nhẹ nhàng nâng lão nhân gia lên, nói: “ Bá phụ, Phong nhi từ nhỏ nhờ ngài chiếu cố, ngài cần gì phải đa lễ.”

Hứa Gia Sinh đau đớn khóc rống nói: “ Súc sinh này, hần là quỷ mê tâm hồn, không ngờ dám làm ra việc đại nghịch bất đạo như thế, nếu không gặp được hảo huynh đệ như người, hần làm gì còn mạng.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, trấn an Hứa Gia Sinh một lát, đưa lão nhân gia ra ngoài nghỉ ngơi.

Có lẽ bị kinh hách quá nhiều, Hứa Gia Sinh rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

“ Bá phụ già rất nhiều a.” Ra cửa, Hứa Hải Phong nhẹ giọng nói.

Hứa Hải Đường đầy mặt xấu hổ, hần cúi đầu nói: “ Phong đệ, đa tạ người.”

Hứa Hải Phong buồn bã thở dài, nói: “ Đường huynh, ở chỗ này có quen?”

“ So với việc phải mất mạng thì được hơn nhiều lắm.” Hứa Hải Đường cười khổ nói.

“ Đường huynh, ta đáp ứng người, trong vòng ba năm, nhất định đưa một người tới cùng người gặp gỡ.”

“ Ai?” Hứa Hải Đường khó hiểu nhìn hần.

“ Tô Nhã Đình.”

“ Cái gì...?” Hứa Hải Đường hoảng sợ thất sắc, hần nhìn Hứa Hải Phong, không chớp mắt, lộ vẻ khó có thể tin.

“ Nếu đã dám dùng thủ đoạn với ta, vậy phải có giác ngộ bị lọt vào bẫy ửng. Nữ nhân này, coi như là ta đưa cho người bồi thường đi.”

Hứa Hải Phong rời đi, chỉ để lại Hứa Hải Đường kinh ngạc đứng trong địa lao, một lúc lâu không nói được lời nào.

Về tới suất phủ, Hứa Hải Phong còn chưa ngồi nóng chỗ, Tương Khổng Minh đã chạy tới.

“ Quân sư đại nhân, ngài đây là...”

“ Chủ công, chuyện của ngài đã giải quyết xong?”

Đối với những việc làm trong mấy ngày nay của Hứa Hải Phong, Tương Khổng Minh hoàn toàn xem tại trong mắt, nhưng hần không nghe không hỏi, làm bộ hoàn toàn không biết.

Chỉ là mấy ngày nay, những sự việc lớn nhỏ trong đại doanh phương tây đều do Tương quân sư một tay xử lý, cũng không hề có một chuyện nào làm phiền đến Hứa Hải Phong.

Tương Khổng Minh lấy hành động của chính mình xem như ủng hộ hần, thậm chí còn không tiếc hi sinh thời gian nghỉ ngơi của mình, nghe nói gà bay chó nhảy xuất hiện trên người Tương đại quân sư này vài lần.

“ Ân...” Hứa Hải Phong gật nhẹ đầu, việc này tuy không hoàn mỹ, nhưng xem như thuận lợi, còn chuyện nào khác, phỏng chừng sau này không cần hần quan tâm.

“ Chủ công, đã như vậy, chúng ta có nên lên đường hay không?”

“ Lên đường? Đi đâu?”

“ Kinh sư.”

“ Kinh sư?”

“ Đúng vậy, kinh sư chính là căn bản của Đại Hán, chỉ có trú đóng nơi đó, mới chiếm được Đại Hán chính thống.”

Hứa Hải Phong nhướn mày: “ Nên trở về kinh sao...” Hắn nhẹ nhàng than khẽ.

“ Đúng vậy, chủ công, tuy chúng ta đã lấy được hai trận đại thắng, chẳng qua sự tình ngày sau, vẫn còn bẽ bộn như trước, thật không thể lơ là.”

Hứa Hải Phong thở dài một tiếng, nói: “ Không sai, ta đã từng đáp ứng, nên vì Tăng Chí Hoành đưa tiền, cũng là lúc nên đi.”

“ Người này trung liệt, học sinh cũng muốn tận một phần tâm lực.” Tương Khổng Minh đột nhiên nói.

Mỉm cười, Hứa Hải Phong ngẩng đầu lên, nhìn lên trời cao vô tận, rốt cục thở dài nói: “ Đúng vậy, kinh sư, ta rốt cục phải về.”

368. Chương 380: Liệt Sĩ Đường.

Việt Nhật sơn cách thành Thương Châu ba mươi dặm, chính là nơi chôn cất tiền nhiệm tri phủ Tăng Chí Hoành.

Việt Nhật sơn, núi quanh co, lá xanh thắm, cổ mộc che trời, rừng rậm thanh u, cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần. Tuy không phải là danh sơn nổi tiếng, nhưng non xanh nước biếc, cũng là một thắng cảnh khó được.

Hôm nay lão thiên gia cũng không theo ý người, bầu trời nổi lên mưa phùn mênh mông, mang đến cho bầu trời mùa thu một tia hàn ý.

Bên cạnh mộ phần của Tăng Chí Hoành, rải đầy vô số hoa tươi, những điều này là do Tương Khổng Minh cố ý hạ lệnh hái toàn bộ hoa tươi trong phạm vi mười dặm, đem nơi này trang trí thành một mảnh biển hoa thơm ngát.

Cũng chỉ có người này mới có quyền thế cùng tâm tình đi làm chuyện như thế.

Tám bia đá trước mộ phần chất phác không hoa mỹ, ngoại trừ tương đối rắn chắc, vốn không hề có trang trí, những điều này là di nguyện của Tăng Chí Hoành trước khi lâm chung.

Trưởng tử Tăng Khắc Vi tuy đã cãi lại lệnh cha, vẫn nhận chức quan, giữ nguyên chức vụ tri phủ tạm thời của hai châu.

Nhưng ở việc làm mộ phần, cũng chưa từng lui nhượng nửa bước, dù là vô số bằng hữu thân nhân, hay đồng nghiệp ngày xưa nhất nhất tương khuyên, đều bị hất cự tuyệt.

Cách mộ phần Tăng Chí Hoành hơn mười thước, cũng có một tám bia đá được điêu khắc tinh tế. Trước tám bia đá, cổ mộc che trời, trăm hoa tranh diễm. Một khối nham thạch thật lớn chế thành mộ huyệt, bên trên đặt một pho tượng nửa người bằng đồng.

Một viên võ tướng, khôi giáp chỉnh tề, đang giục ngựa phóng đi.

Hắn chính là người cùng Tăng Chí Hoành trú thủ Thương Châu thành, lúc đại quân Hung Nô tiến tới, một mình ra khỏi thành tận nghĩa, phó tướng Trần Tín Hoành.

Một văn một võ khi còn sống cùng làm quan một thành, sau khi chết được táng chung một chỗ.

Chậm rãi, từ phương xa xuất hiện một đám người đông đảo.

Bọn họ đi tới trước mộ phần, thiết lập cung án, làm đủ mọi việc xong, do Hứa Hải Phong dẫn đầu đốt đầy một giỏ giấy tiền vàng mã.

Một trận gió nhẹ thổi qua, phía trước đặt diêm tâm, nước, hoa quả đủ loại cống phẩm, đã được bao phủ một tầng tro bụi màu đen bằng bạc.

Thấp hương cầu khẩn, lấy Hứa Hải Phong cầm đầu, Phương Hướng Minh, Tương Khổng Minh, Tô Xuân Vĩ, Đường Khải, Lộ Thông Châu bọn họ theo thứ tự quỳ xuống, hướng hai ngôi mộ mới xây làm ra đại lễ ba bái chín khấu đầu.

Theo sau, trong tiếng pháo long trọng, bọn họ trở lại Thương Châu thành, đi tới Tăng phủ.

Tăng Chí Hoành Tăng đại nhân tuy đã nhập thổ hơn một tháng, nhưng linh đường tại Tăng phủ từ đầu đến cuối vẫn còn chưa tháo xuống.

Hết thấy chính là bởi vì một người, bởi vì một câu nói của Đại Hán phương bắc duy nhất bá chủ Hứa Hải Phong.

Bọn họ đang đợi Hứa Hải Phong từ Ngọa Long thành trở về tế điện.

Đây có lẽ là lực lượng của quyền thế, dù là con trưởng Tăng Khắc Vi của Tăng Chí Hoành cũng không dám kháng lệnh.

Nghĩ muốn đưa tiền linh cữu, đó là không có khả năng, nhưng bái tế linh đường, cũng là việc đương nhiên.

Tăng Khắc Vi đã sớm biết bọn họ sẽ đến đây, trước linh đường đều đã chuẩn bị thỏa đáng.

Trên linh đường, có hai bài vị.

Khách tới hành lễ, chủ nhân hoàn lễ.

Theo Tăng Khắc Vi hướng tới Hứa Hải Phong dập đầu hoàn lễ, còn có một trong những tướng lĩnh thủ bị Thương Châu là Trần Ứng Cao, ở phía sau hắn, có một đồng tử tò mò nháy mắt nhìn, nhìn kỹ hết thấy những việc xảy ra trước mắt mà nó không sao hiểu hết.

Cuộc tế điện thanh thế thật lớn xa chưa kết thúc, bởi vì còn có bốn mươi chín ngày kính tế đạo tràng.

Chẳng qua, hết thấy những việc này cũng đã không có quan hệ gì đến Hứa Hải Phong.

Hậu viện Tăng phủ, Hứa Hải Phong đưa tay kéo qua Trần Kiếm Thương.

Đứa con duy nhất của Trần Tín Hoành cũng không sợ hãi, chứng kiến Hứa Hải Phong đầy mặt hòa ái, ánh mắt như cơn gió mùa xuân, đang nở nụ cười.

Hứa Hải Phong gật đầu, sờ soạng đầu của nó một chút, nói: “ Tăng tri phủ, người có ý định an trí đứa bé này như thế nào?”

Tăng Khắc Vi khom người một chút, nói: “ Kiếm Thương đã là ấu đệ của hạ quan.”

Hắn nói thật bình bình thản thản, nhưng trong đó cũng không biết đã bao hàm bao nhiêu máu lệ.

Trầm ngâm chốc lát, Hứa Hải Phong nói: “ Cũng được, tùy ý người.”

“ Khải.” Tương Khổng Minh ho nhẹ một tiếng, nói: “ Tăng đại nhân, chủ công nhà ta lần này đến Thương Châu, ngoại trừ phúng viếng lệnh tôn cùng Trần tướng quân, còn có một chuyện muốn cùng người thương nghị.”

“ Quân sư đại nhân thỉnh nói.”

Đối với Tương Khổng Minh, Tăng Khắc Vi càng thêm không dám có chút thất lễ, mới vừa rồi hành lễ, Tương Khổng Minh chỉ xếp hạng sau Hứa Hải Phong cùng Phương Hướng Minh, mà dù là Tô, Đường hai gia chủ cũng đành phải xếp sau đó, địa vị của hắn liền có thể tưởng tượng mà biết.

“ Chủ công nhà ta, nghĩ muốn ở trong kinh sư, kiến tạo một tòa liệt sĩ đường.”

“ Liệt sĩ đường?”

“ Đúng vậy, lần này Hung Nô xâm lấn, Khải Tắt xâm chiếm, vô số dũng sĩ nổi danh hoặc vô danh đều hi sinh oanh liệt, lấy tính mạng cùng nhiệt huyết của bọn họ mới có thể lấy lại giang sơn Đại Hán trở về tay người Hán. Vì thế chủ công quyết định, tại kinh sư thành lập Liệt Sĩ Đường, phàm là những quân dân Đại Hán tráng liệt hi sinh trong kiếp nạn, đều đưa vào bên trong, cung cho con cháu đời sau đến phúng viếng chiêm ngưỡng.” Tương Khổng Minh nghiêm túc nói.

Đám người Phương Hường Minh nhìn nhau, việc này đúng là lần đầu tiên nghe thấy.

Chẳng qua, nghe xong lời này của Tương Khổng Minh, trong lòng bọn họ lập tức hiểu được.

Tương Khổng Minh chỉ là đề cập đến chiến dịch gần nhất, đối với vô số chiến dịch phát sinh từ khi Đại Hán lập quốc tới nay cũng không hề đề cập tới, ý đồ của hắn đã mười phần rõ ràng.

Chỉ là ở ngay lúc này cũng không người nào muốn đi chọc tới hắn.

Tăng Khắc Vi cũng là người thông minh, lập tức rõ ràng ý tứ của hắn.

Vô luận là Tăng Chí Hoành, hay là Trần Tín Hoành, bọn họ thuần phục chính là Đại Hán Lưu gia. Mà lúc này chiếm cứ kinh sư, không còn là con cháu Lưu gia, nếu hắn đáp ứng, không biết hai vị lão nhân gia ở trên trời có linh thiêng sẽ có cảm tưởng gì.

Hắn khẽ lắc đầu, đang định cự tuyệt.

Tương Khổng Minh vốn đang lưu tâm với hắn, vừa thấy biểu hiện của hắn, lập tức liền rõ ràng ý tứ. Hắn liền cười vang nói: “Tăng đại nhân, trong Liệt Sĩ Đường, chẳng những có gia chủ đời trước của tam đại thế gia, hơn nữa kim thân của Cổ Đạo Nhiêm Cổ đại soái cũng danh liệt bên trong, nếu lệnh tôn có thể cùng bọn họ danh liệt hậu thế, nói vậy dưới cửu tuyền, cũng có thể nhắm mắt.”

“Cổ đại soái?” Tăng Khắc Vi cả kinh, hỏi: “Hậu nhân của lão nhân gia ông ta có đáp ứng?”

Cổ Đạo Nhiêm đến tột cùng chết vào tay người nào, đã sớm lưu truyền ồn ào huyên náo.

Tuy tuyệt đại đa số người nhận định, Cổ Đạo Nhiêm chết trong tay Hung Nô Lợi Trí tông sư, nhưng ai có đủ đại trí tuệ chân chính, cũng biết rõ nội tình, đều rõ ràng bên trong quyết không đơn giản.

Cái chết của Cổ Đạo Nhiêm cho dù không phải Hứa Hải Phong hạ thủ, nhưng tuyệt đối cũng không thoát khỏi liên quan tới hắn.

Vậy Hứa Hải Phong đem Cổ đại soái thu vào Liệt Sĩ Đường, nếu nói là vì hảo tâm, hay hậu nhân của Cổ đại soái có thể đáp ứng, Tăng Khắc Vi là người thứ nhất không tin.

“Cổ đại soái ở tại Tây Vực chống lại Khải Tắt nhiều năm, đi tới bắc cương lại nhất tâm khu trục Hung Nô, tuy cuối cùng trắng chỉ không thành, nhưng công tích làm người của hắn ai cũng nhìn thấy, tự nhiên là có tư cách gia nhập Liệt Sĩ Đường.” Tương Khổng Minh chậm rãi nói: “Về phần hậu nhân của hắn sao? Có đáp ứng hay không đã không còn quan hệ gì khẩn yếu.”

Hồ hấp của Tăng Khắc Vi như bị kềm hãm, những lời này của Tương Khổng Minh đã quá rõ ràng, người đáp ứng, chúng ta cùng vui mừng, người không đáp ứng, vậy, xin lỗi ta phải ép buộc.

Tăng Khắc Vi cười khổ một tiếng, hắn biết nếu Tương đại quân sư đã nói như vậy, vậy chính là không còn đường để cự tuyệt. Trừ phi là quyết định chủ ý, cùng hắn thành cừu, nếu không mình đáp ứng hay không, kỳ thật đã không còn gì khác nhau.

Thở dài một hơi, hắn bắt đầu nói: “Đã như vậy, hạ quan sẽ nghe theo.”

“Được...” Tương Khổng Minh cười lớn một tiếng, vỗ tay, nói: “Nếu Tăng đại nhân đáp ứng, vậy hết thảy còn lại cứ giao cho học sinh xử lý.”

“Tăng tri phủ, hôm nay Hứa mỗ đi tới trước mộ phần của lệnh tôn, không khỏi có chút phần khải.” Hứa Hải Phong đột nhiên thở dài, nói.

“Thỉnh tướng quân chỉ điểm.” Tăng Khắc Vi ngăn ra, dò hỏi.

“Lệnh tôn khí tiết như núi cao, thật là gương mẫu cho thế nhân, nhưng mà mộ phần hôm nay, cũng là một mảnh hoang vu, chẳng phải làm cho người trong thiên hạ buốt lạnh.” Hứa Hải Phong dừng ngay ánh mắt của hắn, nói: “Hứa mỗ muốn vì lệnh tôn tu tập một phen, hoặc là đem nơi an thân của hai vị đại nhân dời tới kinh sư, an trí trong Liệt Sĩ Đường, trọn đời cung hậu nhân phụng viếng.”

Tằng Khắc Vi biến sắc, đột nhiên quỳ xuống, nói: “ Tướng quân minh giám, tiên phụ cùng Trần tướng quân khi còn sống vì Thương Châu mà chết, hôm nay táng tại Thương Châu, đúng là được lòng mọi người. Về phần mộ phần chất phác, thực là tiên phụ di mệnh, thỉnh tướng quân thành toàn.”

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh nhìn nhau, nói: “ Đã như vậy, việc dời mộ, vậy thôi đi, chẳng qua việc sau của lệnh tôn, phải để cho ta làm chủ.”

Dứt lời Hứa Hải Phong đứng dậy, đi tới trước linh đường, lại hành lễ, theo sau rời đi.

Chính chủ vừa đi, Phương Hướng Minh bọn họ lục tục cáo từ, Tăng Khắc Vi đưa tiễn các vị đại quan quý nhân, do dự luôn mãi, rốt cục từ trong nhà thỉnh ra di thư của Tăng Chí Hoành, đi tới trước suất phủ của Hứa Hải Phong quỳ không đứng dậy.

Hứa Hải Phong bắt đắc dĩ, cuối cùng toại lòng mong muốn, không hề nhắc tới chuyện này.

Tuy Tăng Khắc Vi làm trái với tâm ý của Hứa Hải Phong, nhưng hắn cũng không vì vậy mà trách mắng.

Không những như thế, từ ngày ấy về sau, ở trong mấy ngày tại Thương Châu thành, luôn cho hắn cùng ăn cùng nghỉ, ân sủng nặng, trước đó chưa từng có.

Tới bước này, cho dù người có ngu ngốc thập bội, cũng biết tiền đồ của Tăng Khắc Vi ngày sau sẽ là một mảnh sáng sủa.

Quả nhiên, cả đời Hứa Hải Phong, đối với Tăng gia vô cùng chiều chuộng, dù chưa từng đạt tới cực phẩm cao vị, nhưng cũng phú quý song toàn.

&&&&

Mấy tháng sau, một tòa Liệt Sĩ Đường nguy nga hùng vĩ đã được xây thành tại kinh sư. Một mặt bia đá cao ngất ngạo nghễ dựng lên, trong kinh sư, ai cũng đều nhìn thấy.

Liệt Sĩ Đường được an trí tám người đầu tiên, lấy Phương Lệnh Thiên cầm đầu, kể cả Tô Đông Thuấn, Đường Tông Hàn, Lý Bác Hồ, Cổ Đạo Nhiêm, Phương Lệnh Đức, cùng với tại Thương Châu dùng hai phương thức khác nhau để báo quốc như Trần Tín Hoành cùng Tăng Chí Hoành hai người.

Tổng cộng tám người, được sách phong làm hộ quốc dũng sĩ, sau đó là các quan viên các cấp vì kháng Hung Nô mà bị bạo hành bỏ mình, cuối cùng ở trong tấm bia đá cao ngất trời kia, khắc lên danh tự vô số người, bọn họ đều là chết thảm dưới tay Hung Nô, hay cùng giao chiến với Khải Tắt, dũng sĩ tử vong hoặc mất tích.

Từ ngày đầu tiên Liệt Sĩ Đường được mở ra, người đi đến phúng viếng nối liền không dứt, cho đến sau trăm năm của Hứa Hải Phong, vẫn là một mặt cờ xí tiên diễm của Đại Hán để quốc.

369. Chương 381: Bí Mật Gặp Gỡ.

Tô Xuân Vĩ nhìn đám người bận rộn trước mắt, trong tim của hắn vô cùng mâu thuẫn phức tạp.

Sau khi rời đi đại doanh phương tây, đi tới kinh sư, ý đồ xưng vương của Hứa Hải Phong càng thêm rõ ràng, không chỉ như thế, trong số quan viên được sắp xếp theo thứ tự, Tương Khổng Minh đã đường hoàng thay thế chỗ của mình cùng Đường Khải.

Giống như lúc tế điện tại Thương Châu thành, trong số những quan viên văn võ, Tương Khổng Minh chính là người thứ ba cất bước đi vào.

Vô luận là hắn, hay là Đường Khải, đều có sự kinh ngạc cùng phần nộ lóe lên trong nháy mắt.

Chẳng qua, cho đến ngày nay cho dù là hắn cũng không dám dễ dàng nói ra nửa câu oán hận. Đúng vậy, hắn không dám, đối mặt Tương Khổng Minh không những có thể hô mưa gọi gió, không chỗ nào không thể, hắn quả thật không dám.

Nhân sự thay đổi là việc miễn cưỡng, đặc biệt đối với những chính khách cả đời luôn trộn lẫn trong biển chính trị mà nói, một biến hóa nho nhỏ tưởng chừng như không ý nghĩa đều khó có thể tránh được đôi mắt của mọi người.

Tuy nói sau khi phản hồi kinh sư, Hứa Hải Phong lập tức đem trách nhiệm gầy dựng lại hoàng cung giao cho hắn. Nhưng làm lòng hắn càng tức giận chính là, Tương Khổng Minh vẫn luôn chỉ tay họa chân trong việc này, phảng phất trong lơ đãng, khắp nơi luôn cùng mình đối nghịch lẫn nhau.

Nhưng hắn nắm vững rất tốt, cho tới bây giờ không hề vượt qua giới hạn, cho dù người bên ngoài nhìn vào, cũng bắt quá nghĩ rằng bọn họ vì sự bất đồng trong kiến trúc mà tranh chấp lẫn nhau.

Ngoài ra, càng làm cho hắn khó có thể chịu được chính là, Đường Khải, vì tông chủ tân nhậm của Đường gia hiện tại đã dần dần không hề cùng mình bảo trì cùng một trận tuyến.

Tuy mặt ngoài cũng không có gì bất đồng, nhưng hắn có thể rõ ràng cảm giác được, khoảng cách giữa bọn họ đã càng ngày càng xa.

Phương gia, gia tộc có thực lực cực mạnh tại phương bắc thế gia, cũng là gia tộc rời khỏi tam đại thế gia đồng minh sớm nhất.

Làm Tô Xuân Vĩ không sao giải thích được chính là Phương Hường Minh lại dễ dàng khuất phục dưới trướng của Hứa Hải Phong như thế.

Đến tận đây, loáng thoáng, trong tim của hắn dâng lên một trận cảm giác kinh khủng.

Tứ đại thế gia, cũng không còn như ngũ đại thế gia trước đó, biến thành tam đại thế gia, hoặc là nhị đại thế gia, hoặc là...không còn một móng.

Chẳng lẽ Phương Hường Minh cùng Đường Khải lại không biết đạo lý thỏ chết chó tan hay sao?

Một khi đổi lại triều đại, kẻ bị chèn ép lớn nhất, khẳng định là những gia tộc hiển hách nhất của triều đại trước.

“ Gia chủ...”

Tiếng kêu mềm nhẹ lôi kéo hắn trở lại hiện thực.

“ Chuyện gì?”

Gọi hắn chính là thuộc hạ cũ của Tô gia, là một lão quản gia đã kinh lịch ba đời của Tô gia.

“ Gia chủ, có người gửi thư muốn gặp ngài. Lão nô không dám tự tiện quyết định, nên thỉnh ngài định đoạt.”

Tô Xuân Vĩ kinh ngạc quay đầu lại, vẻ nghi hoặc trong mắt hắn càng ngày càng đậm. Vị lão quản gia này có địa vị cực kỳ đặc thù tại Tô gia, có thể nói là một trong những cột trụ của Tô gia, địa vị cao đã không kém con cháu đích hệ. Dĩ nhiên lại có chuyện mà ngay cả hắn cũng không cách nào quyết định, vậy thân phận người này chẳng những cao quý, hơn nữa càng thêm miễn cưỡng.

“ Là ai?”

“ Trình Anh Hào.”

“ Là hắn, hắn không ngờ đã tới kinh sư sao?” Tô Xuân Vĩ thì thào nói.

Tứ đại thế gia quả nhiên đều có thủ đoạn thần thông, Trình gia trải qua cuộc chiến Thái Nguyên, không ngờ vẫn còn có thể che giấu thế lực mật mờ trong kinh sư.

Một lúc lâu sau, Tô Xuân Vĩ nhàn nhạt nói: “ Gặp.”

&&&&

Hậu viện Phương gia, Phương Hường Minh cầm thanh ngân thương trong tay, đang cùng Lý Quan Anh giảng cơ lẫn nhau.

Một mảnh lá rụng chậm rãi thổi qua trong viện, vẻ sắc bén trong mắt hai người chợt lóe, trường thương trong tay cơ hồ đồng thời động lên.

Thương như du long, hai đoàn quang mang dưới ánh mặt trời đỏ chiếu xuống, gắt gao dây dưa cùng một chỗ.

Chốc lát, hai người bọn họ đồng thời hét lên một tiếng, thu lại ngân thương trong tay.

Mũi thương của Phương Hưởng Minh chỉ xéo ngay ngực trái Lý Quan Anh, mà mũi thương Lý Quan Anh lại đối diện bụng dưới của Phương Hưởng Minh.

“Đại ca, người thắng.” Lý Quan Anh thu thương mà đứng, cười nói: “Người nhanh hơn ta một chút.”

Phương Hưởng Minh lắc đầu, cười nói: “Nếu là giao chiến sinh tử, chẳng qua cũng là lưỡng bại câu thương mà thôi. Quan Anh, tiến bộ của người cực nhanh, trên xa vi huynh.”

Lý Quan Anh thở dài một tiếng, nói: “Đã hơn một năm, đã trải qua quá nhiều chuyện, tưởng không thay đổi cũng không được.” Trong giọng nói của hắn có vô số bất đắc dĩ cùng thương cảm.

Phương Hưởng Minh bị hắn gợi lên tâm tư, thở dài nói: “Thương Lang quân đoàn thế nào?”

Lý Quan Anh nghiêm sắc mặt nói: “Chiêu mộ một nhóm quân lữ ngày trước, nghe nói sẽ có ngày đánh thắng tới Hung Nô, nên tâm tình huấn luyện của bọn họ rất cao. Kế hoạch huấn luyện của Tương đại quân sư lại càng dựa vào tài năng của từng người, nhưng không thể phủ nhận, thật có kỳ hiệu. Chiến lực hôm nay tuy không bằng thời kỳ hưng thịnh nhất, nhưng cũng đã đạt tới bảy thành.”

Phương Hưởng Minh gật đầu, nói: “Nhị...Chủ công đối với người quả thật ân sủng, những lão binh chiêu mộ được phần lớn đều đưa về dưới trướng của người, có thể thấy được đã có tâm bắc phạt.”

Lý Quan Anh ngẩn ra, hắn vừa mới trở về từ quân doanh, sau khi từ biệt tại Ngọa Long thành, cũng là lần đầu tiên gặp mặt Phương Hưởng Minh, lúc này nghe được lời của hắn, không khỏi cẩn thận hỏi: “Đại ca, ngài...?”

Phương Hưởng Minh mỉm cười, nói: “Đại thế xui khiến, không thể làm trái.”

Lý Quan Anh thấp giọng đáp: “Phải.” Nhưng trong lòng lại không biết có cảm khái gì.

“Đại ca, Đường gia chủ âm thầm đến đây, nghĩ muốn gặp người.”

Phương Hưởng Trí đột nhiên từ bên ngoài chạy tới, hướng Lý Quan Anh chấp tay, xem như gặp lễ, hai người từ nhỏ quen biết, tự nhiên cũng sẽ không cần khách khí.

“Đường Khải âm thầm đến?” Phương Hưởng Minh thất kinh hỏi.

“Đúng vậy, đại ca.”

Phương Hưởng Minh trầm ngâm, Đường Khải âm thầm đến, chính là không muốn tiết lộ hành tung, chỉ là lấy thân phận của hắn, cần gì phải quý quý túy túy như vậy?

Trong lòng vừa động, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Có người của Tô gia không?”

Phương Hưởng Trí lắc đầu, nói: “Đường gia chủ một mình đến đây.”

“Đại ca, trong quân có chuyện quan trọng, tiểu đệ cũng nên trở về xử lý. Đợi đến đêm nay, sẽ trở lại tìm các người uống rượu.” Lý Quan Anh ôm quyền, hướng hai huynh đệ gật đầu thi lễ, sau đó rời đi thật nhanh.

Hắn đương nhiên rõ ràng, nếu Đường Khải âm thầm đến, chính là không muốn người biết, mình nên thức thời mới tốt.

“Nhị đệ, Đường Khải hiện đang ở nơi nào?”

“Thư phòng tây sương.”

“Được, chúng ta cùng đi gặp hắn.” Phương Hưởng Minh nhẹ giọng nói.

Hai huynh đệ đi tới thư phòng, đẩy cửa đi vào, Đường Khải tuy vẫn mang vẻ mặt tươi cười, nhưng ngay đôi mày vẫn mang theo thần sắc lo lắng.

“Đường gia chủ.” Phương Hưởng Minh khách sáo nói.

Đường Khải đột nhiên đứng dậy, nhìn Phương Hường Minh, cúi người thật sâu.

“ Đường huynh? Ngài làm vậy là có gì?” Phương Hường Minh vội vàng bước lên một bước, nâng hấn lên hỏi: “ Người làm như vậy, chẳng phải là làm khó cho người ta.”

“ Ai...Phương đại ca.” Đường Khải đột nhiên thay đổi xưng hô.

Phương Hường Minh nhướn mày, xưng hô này hấn cũng không xa lạ, ở trong tam đại thế gia trong kinh sư, những nhân vật tiểu bối gọi hấn như thế cũng không ít.

Mà ngay cả Đường Khải cũng là một trong số đó.

Chẳng qua từ sau khi hấn tiếp chưởng quyền lớn của Đường gia cho tới nay, đã thấy cũng không còn xưng hô như thế.

“ Đường huynh nếu là có việc, thỉnh cứ phân phó, không cần khách khí.” Phương Hường Minh tuy nghi hoặc khó hiểu, nhưng vẫn không chủ động hỏi.

“ Phương đại ca nói vậy cũng biết, từ sau khi kinh sư được Hứa tướng quân đoạt lại trong tay Hung Nô nhân. Tiểu đệ từng hạ lệnh toàn bộ mở lại những sản nghiệp của Đường gia trong kinh sư.” Đường Khải cẩn thận nói.

Tuy không nghe ra ý tứ những lời này của hấn, nhưng Phương Hường Minh vẫn gật đầu.

“ Như vậy đại ca cũng biết Kinh Liên khách sạn là ai mở ra chứ?” Đường Khải lại đột nhiên hỏi.

“ Hình như là một người bên ngoài.” Phương Hường Minh đột nhiên linh quang chợt lóe, nói: “ Chẳng lẽ Kinh Liên khách sạn cũng là sản nghiệp của quý phủ?”

Kinh Liên khách sạn ở trong kinh sư tương đối nổi danh, đại đa số những người từ bên ngoài đến đều đặt chân nơi này.

“ Đúng vậy.” Đường Khải lại cười khổ nói: “ Chẳng qua ta thật ra hi vọng, đây không phải do nhà ta mở ra.”

“ Vì sao?” Phương Hường Trí kinh ngạc hỏi.

“ Ngay tại hôm qua, một lão nhân trong phủ, trong lúc vô tình nhìn thấy được một khách nhân.” Đường Khải lại nhẹ giọng nói.

“ Là ai?” Phương Hường Minh biết mấu chốt đã tới, có lẽ chính là vì người kia, mới nhượng hấn phải cải trang, âm thầm đi tới nơi này.

“ Trình Anh Hào.”

“ Trình gia Anh Hào?”

“ Đúng, chính là người này.”

Trong mắt Phương Hường Minh mơ hồ có một tia sát khí lạnh như băng: “ Hấn tới làm gì?”

“ Tiểu đệ không biết, chẳng qua...”

“ Chẳng qua cái gì?”

“ Chẳng qua ngày trưa hôm nay, lại có một người đến gặp mặt hấn.”

“ Người nọ là ai?”

“ Tô Xuân Vĩ.” Ngắc đầu lên, Đường Khải lại nhàn nhạt nói.

“ Là hấn? Hấn muốn làm gì?”

Thần sắc Phương Hường Minh khê biến. Hai người kia gặp mặt ngay lúc này, lại ngay kinh sư, muốn nói chỉ là nói chuyện mây trắng mưa gió, vậy hấn là người thứ nhất không tin.

Hai nhà này nếu liên hợp lên, có khả năng phát huy ra năng lực thật là không nhỏ.

Ánh mắt Phương Hường Minh chuyển lên trên người Đường Khải, đôi mắt sáng chăm chú nhìn vị tông chủ Đường gia.

Vì sao hẳn lại đem chuyện này cho mình biết?

“ Ai...Có thể phát hiện bọn họ, kỳ thật chỉ là một sự ngẫu nhiên.” Đường Khải lại đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “ Từ xưa tới nay, kẻ thức thời vụ là tuần kiệt, thiên hạ hôm nay, cũng nên có cơ hội lựa chọn cuối cùng.”

“ Đường huynh, lựa chọn của ngươi là...”

“ Tiểu đệ bất tài, nguyện ý lấy đại ca là đầu ngựa chiêm, cùng tiến cùng lui.”

Phương Hường Minh ngấm nhìn hai mắt Đường Khải, tựa hồ muốn nhìn ra tâm ý chân thật trong mắt hắn.

Đường Khải lại ngẩng đầu đón nhận, trong mắt lộ một mảnh chân thành.

&&&&

“ Đại ca, ngài xem nên làm như thế nào?” Phương Hường Trí tiến bước Đường Khải xong lập tức trở về, chứng kiến Phương Hường Minh vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, vì vậy tiến lên một bước, ở bên tai hắn nhẹ giọng hỏi.

“ Hai tuyển một sao? Chẳng qua, chúng ta sợ là đã không đường lựa chọn.” Phương Hường Minh thở dài một tiếng, nói: “ Chuẩn bị ngựa cho ta, ta muốn đi gặp chủ...Không, đi gặp Tương Khổng Minh Tương đại quân sư là được.

370. Chương 382: Chiêu Thư.

Tuy Trình gia được liệt vào một trong tứ đại thế gia, nhưng đại bản doanh của Trình gia cuối cùng là tại nam phương.

Phủ đệ trong kinh sư tuy cũng hết sức hào hoa xa xỉ, nhưng so sánh với Phương, Đường, Tô ba nhà, lại có một đoạn chênh lệch thật rõ ràng.

Chẳng qua điều này cũng không ảnh hưởng đến địa vị đặc thù của Hứa Hải Phong tại kinh sư lúc này.

Mỗi ngày sáng sớm, trăm quan tề tập Hứa phủ, toàn bộ quốc gia đại sự của phương bắc Đại Hán đều xuất từ đại sảnh Hứa phủ.

Chỉ là hôm nay, trong đại sảnh lại tràn ngập một cỗ hào khí không giống tầm thường.

Hứa Hải Phong vẫn trước sau như một, mặt quay hướng nam lưng hướng bắc ngồi trên ghế thái sư duy nhất trong đại sảnh.

Ở trước mặt của hắn, là hai vị đứng đầu bá quan văn võ Phương Hường Minh cùng Tương Khổng Minh, phân đứng trái phải, những quan viên còn lại dựa theo thứ tự mà đứng dài xuống dưới.

Tuy hắn không mặc hoàng bào trên người, nhưng uy thế này, đã không thể nghi ngờ sánh cùng hoàng đế.

Lúc này, các quan viên đều đang câm như hến, không dám phát biểu bình luận gì đối với đạo chiếu thư đang đặt trước mặt Hứa Hải Phong.

Vào sáng hôm nay, một đạo chiếu thư từ Thái Nguyên do khoái mã gior roi đưa vào kinh sư.

Chiếu thư chính do vị hoàng đế bù nhìn do Trình gia sở lập, Hán Hiến đế trưởng tử Lưu Chính Đình viết ra.

Trong chiếu thư, tuy vô cùng tán dương phong công vĩ tích của Hứa Hải Phong, đem hắn tán dương thành đệ nhất nhân từ lúc Đại Hán khai quốc tới nay, nhưng từ đầu tới cuối, đều là giọng điệu quân thần vô cùng rõ ràng.

Cuối cùng, Lưu Chính Đình lại càng đưa ra ý muốn bãi giá đến kinh sư, trọng chinh triều cương. Hơn nữa sách phong cho Hứa Hải Phong làm đương triều thừa tướng, thượng tướng quân, đứng đầu văn võ bá quan.

Đạo chiếu thư này giống như một khối đá lớn ném vào trong nước, khởi lên sóng gió đầy trời.

“ Các vị nghĩ như thế nào?” Hứa Hải Phong tiện tay đem chiếu thư đặt lên bàn, hần khẽ cười hỏi.

Văn võ bá quan phía dưới đều ngậm cứng miệng, vấn đề này có ai dám can đảm trả lời?

Trong đầu bọn họ đồng thời nghĩ tới một người, ngay đêm kinh sư thất thủ, lễ bộ thượng thư Thái Quân Mang tự vận mà chết.

Có lẽ chỉ có người này ở đây, mới có thể nói thẳng mà không sợ hãi.

Hứa Hải Phong liếc mắt nhìn về sợ hãi của các quan phía dưới, trong lòng thầm than.

Trong các quan viên nếu có ai có khả năng có đủ khí tiết, thì ngày kinh sư thất thủ cũng đã không có.

“ Khái...”

Rất cục có người mở lời đánh vỡ hào khí tử tịch trong sảnh, mọi người nhìn qua, chính là người tiếp nhận công bộ, tân nhậm thượng thư Tô Xuân Vĩ.

Hần tiến lên một bước, trên mặt mang theo vẻ tươi cười nhàn nhạt: “ Việc này còn cần thương nghị lại.”

Mọi người ngẩn ra, đều thầm mắng trong lòng, còn phải thương nghị lâu dài, nói gì vậy? Không phải là nói nhảm sao?

Trên mặt Hứa Hải Phong vẫn bất động thanh sắc, nhưng trong lòng liên tục cười lạnh, chẳng qua thanh âm của hắn vẫn hoàn toàn bình tĩnh: “ Vậy theo Tô thượng thư, lại làm thế nào?”

Ánh mắt Tô Xuân Vĩ chuyển tới trên người Phương Hướnɡ Minh, đột nhiên cười nói: “ Ý của Phương thượng thư thế nào?”

Phương Hướnɡ Minh nhướn mày, nghĩ không ra Tô Xuân Vĩ lại đem ngọn núi này vứt vào trong tay của mình.

Những lời này cũng thật không dễ trả lời a...

Nhưng với địa vị lúc này của hắn, rồi lại không thể không để ý tới. Không thể làm gì khác hơn là âm thầm thở dài, nói: “ Hôm nay Hung Nô thất bại, Khải Tắt rút quân, hai uy hiếp lớn của Đại Hán đã không còn. Theo lý mà nói, cũng nên nghênh đón con cháu hoàng thất trở về kinh sư.”

Đôi mắt Tô Xuân Vĩ mở to, trên đôi mắt nhìn Phương Hướnɡ Minh mang theo vẻ nghi hoặc.

Phương Hướnɡ Minh không phải đã quy thuận Hứa Hải Phong sao, như thế nào lại đột nhiên nói ra lời này?

Nghênh đón con cháu hoàng thất trở về, đây chẳng phải là muốn Hứa Hải Phong nhượng lại ngai vàng hoàng đế hay sao, hần lại chịu từ bỏ ý đồ?

Tuy Phương Hướnɡ Minh quy thuận Hứa Hải Phong cũng không tuyên dương khắp bốn phía, nhưng những cử động liên tiếp từ sau lúc trở về từ đại doanh phương tây, nên đã tiết lộ ra tin tức này thật rõ ràng.

Mà theo quyết định của Phương Hướnɡ Minh, rất nhiều thế gia đang mang thái độ quan sát đều làm ra lựa chọn sáng suốt.

Đã như vậy, hần lại làm sao đưa ra quyết định hoàn toàn trái ngược với ích lợi của Hứa Hải Phong.

“ Phương thượng thư, ý của ngài là phải nghênh đón hoàng thượng hồi kinh?” Tô Xuân Vĩ không xác định hỏi.

“ Lý nên như thế.” Phương Hướnɡ Minh như đinh chém sắt nói.

Tô Xuân Vĩ quay đầu nhìn lại, trên đại sảnh, các quan đang nhìn nhau, hiển nhiên không chỉ một mình hần có ý nghĩ như vậy.

“ Chẳng qua...” Phương Hướnɡ Minh xoay chuyển lời nói.

Tô Xuân Vĩ thầm nghĩ, tới, đây mới là ý đồ chân chính của hần đây.

“Lúc Hung Nô nhập kinh, từng nghiêm gia sư tầm với con cháu tiên đế, theo bốn quan biết, chỉ có thái tử điện hạ Lưu Chính Khải đào vong đến đại doanh phương bắc, theo sau lúc đại doanh phương bắc thất thủ, cũng không biết đi đâu, còn những con cháu khác của hoàng thất đều gặp nạn.” Phương Hưởng Minh ngừng lại một chút, lấy một loại khẩu khí tràn ngập nghi ngờ hỏi: “Không biết đại điện hạ Lưu Chính Đình từ khi nào đi tới nam phương an thân lập mệnh kia chứ?”

Những lời này của hắn vừa ra, trong đại sảnh lập tức một mảnh ông ồ ào.

Tới thời khắc này, đừng nói là Tô Xuân Vĩ, dù là kẻ nào cũng hiểu rõ ràng ý tứ của hắn.

Hắn nói ra miệng là muốn đón huyết mạch hoàng thất trở lại kinh sư, nhưng lại tràn ngập hoài nghi đối với thân phận của Lưu Chính Đình, trong lời nói rõ ràng là không muốn cho Lưu Chính Đình vào kinh mà thôi.

“Trình gia là một trong tứ đại thế gia, nếu bọn họ đã chứng thật thân phận của đại điện hạ, chỉ sợ...” Một quan viên đột nhiên rụt rè nói một câu, đột nhiên lại ngẩng đầu nhìn về mặt bất thiện của Tương Khổng Minh, lập tức cúi đầu, trong lòng vô cùng hối hận.

“Trình gia thì thế nào? Mọi người chẳng lẽ đã quên sao? Nếu không phải đám người Trình Anh Hào đầu địch phản quốc, kinh sư vì sao bị thất thủ? Đại Hán làm sao phải rơi vào bước đường cùng hôm nay?”

Một người đứng ra, lớn tiếng giận dữ nói.

Thanh âm của hắn vang to vô cùng, bên trong càng ẩn chứa ác ý sâu nặng, làm cho người ta không tự chủ được run rẩy trong lòng.

“Lý tướng quân, còn thỉnh an tâm đừng nóng nảy.” Tương Khổng Minh tiến lên một bước, cười to, khuyên nhủ.

Lý Quan Anh không dám cùng hắn cãi cọ, không thể làm gì khác hơn là hơi ôm quyền lui xuống.

“Tô thượng thư, theo người, vị đại điện hạ kia có phải là thật không?” Tương Khổng Minh cười a a hỏi.

Tô Xuân Vĩ trầm ngâm một chút, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức nói: “Nghe nói lúc Trình gia tông chủ Trình Gia Sanh đến phương bắc đại doanh, phụng mệnh chỉ truyền triệu Hoàng Long quân đoàn cùng Thương Lang quân đoàn xuôi nam. Khi đó, Lưu Chính Mân tướng quân cùng Vương Hoành Hán tướng quân đều từng gặp qua đại điện hạ. Không bằng mời hai vị đến đây hỏi thăm thế nào?”

Phương Hưởng Minh lắc đầu nói: “Lưu Chính Mân tướng quân tại Thái Nguyên đã lấy thân tuần quốc, mà Vương Hoành Hán tướng quân lại ở đại doanh tây tuyến, thay thế Trương Tấn Trung đại thống lĩnh chính đồn quân vụ, ngàn dặm xa xôi, nếu gọi về sợ là không ổn.”

“Vậy Phương Lệnh Thần lão tướng quân đâu?”

Lợi mang trong mắt Phương Hưởng Minh chợt lóe, nói: “Thân thể gia thúc không khỏe, đã lâu không hỏi thế sự. Hơn nữa lúc này lão nhân gia không có mặt trong kinh sư, cũng không cách nào thăm hỏi.”

“Không có trong kinh sư?” Tô Xuân Vĩ kỳ quái nói: “Xin hỏi lão nhân gia ông ta đi đâu?”

“Gia thúc thấy thiên hạ nay đã thái bình, nên đã buông xuống hết thấy, đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy.”

Trong lòng Tô Xuân Vĩ tức giận, vừa mới nói thân thể không khỏe, như thế nào chỉ chớp mắt lại đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy. Chẳng lẽ Phương Lệnh Thần e ngại mạng sống dài quá, nên muốn đi chết hay sao.

Loại lời nói trước sau mâu thuẫn như thế, cũng hay cho hắn nói được.

Chẳng qua trừ phi hắn muốn ngay mặt trở mặt với Phương Hưởng Minh, nếu không cũng không dám có chút lời nói khiêu khích nào.

Ánh mắt của hắn hướng trăm quan nhìn lại, ai cũng cúi đầu, không dám đối diện với hắn.

Trong tim của hắn một trận bi ai, Phương Hưởng Minh làm như vậy, đã tỏ rõ lập trường của chính mình, nếu ngay cả Phương gia đứng đầu tam đại thế gia đều làm như vậy, những quan viên nho nhỏ lại làm sao còn đường nào lựa chọn.

Tô Xuân Vĩ cắn răng, rốt cục nói: “Bổn quan nhớ kỹ có một người, cũng từng nhận ra diện mạo đại diện hạ.”

“Ai?”

“Lưu Tuấn Thư...” Tô Xuân Vĩ nói từng chữ.

“Lưu Tuấn Thư?”

“Không sai, chính là vị đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn.”

Tương Khổng Minh mỉm cười, quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Hải Phong, chỉ thấy hấn gật đầu, phảng phất như mệt mỏi, đưa tay đỡ quai hàm, nhưng Tương Khổng Minh lại rõ ràng thấy được hấn đang gờ cao ngón tay cái khe động đập.

Trong lòng Hứa Hải Phong đúng là đang cảm khái vạn phần, quả nhiên không ngoài sở liệu của Tương đại quân sư a. Tô Xuân Vĩ đúng là sẽ chỉ ngay mặt mà điểm danh Lưu Tuấn Thư.

“Lưu đại thống lĩnh phục dịch nhiều năm tại kinh sư, đối với các vị hoàng tử hiểu rõ nhất, hấn nhất định có thể nhận ra, vị đại diện hạ tại Trình gia là thật hay giả.” Tô Xuân Vĩ khẳng định nói.

“Có lý có lý, không hổ là Tô thượng thư, nói ra hữu lý.” Tương Khổng Minh dùng sức vỗ tay, than thở nói.

Thân là người đứng đầu quan văn, biểu hiện lần này của Tương Khổng Minh tuyệt đối không có gì ổn trọng trang nghiêm, nhưng dù hấn có biểu hiện ngạc nhiên cổ quái, sợ là cũng không người nào dám lên tiếng oán trách.

“Quân sư đại nhân quá khen.”

“Ý của Tô thượng thư, là thỉnh Lưu Tuấn Thư Lưu thống lĩnh đi tới Thái Nguyên, nếu là diện hạ giả, tự nhiên không còn chuyện để nói, nhưng nếu là diện hạ thật...” Tương Khổng Minh mỉm cười, ánh mắt của hấn đảo qua trên mặt mọi người, chỉ thấy tinh thần mọi người chăm chú nhìn chăm chăm vào mình, lập tức vui vẻ nói: “Vậy sau khi cung nghênh diện hạ nhập kinh, lại thân đăng đại bảo, quân lâm thiên hạ đi.”

“Cái...cái gì?” Lúc này Tô Xuân Vĩ đúng là kinh ngạc nói không ra lời.

“Chủ công nhà ta nhân đức, khu trục Hung Nô, đánh lui Khải Tát, là vì Đại Hán ngàn vạn dân chúng an vui, cũng không phải vì vị trí cửu ngũ chí tôn. Trước kia là do không người tiếp nhận, tại quần long không đầu, mọi người hi vọng ký thác, mới miễn cưỡng làm khó, tạm nhận chức vị. Hôm nay, nếu di cô của tiên đế nhập kinh, chủ công nhà ta tự nhiên là có thể vui vẻ tiêu dao thế ngoại.”

“A...” Tô Xuân Vĩ kinh hô một tiếng.

Trong mắt mọi người nhìn Tương Khổng Minh đều hàm chứa vẻ cổ quái cực độ.

Như vậy...những lời nói giống như đánh rắm kia, hấn cũng có thể nói ra thật quang minh đường hoàng như thế, đúng là có chuyện lạ, quả nhiên không phải người bình thường.

371. Tập 13: Thủy Chủ Phù Trầm – Chương 383: Nhật Trình.

“Hắc hắc...nhanh như vậy đã muốn hái đi quả thắng lợi rồi sao? Đây cũng không giống cách làm của Trình Huyền Phong.” Tương Khổng Minh khê thở dài.

“Vậy quân sư đại nhân nghĩ sao?”

“Chúng ta đang chinh quân chờ đợi, bọn họ làm như vậy, cũng là không hợp lúc. Học sinh vốn tưởng rằng, phải đợi lúc chúng ta xuất binh thảo phạt Hung Nô, mới là thời cơ tốt nhất cho bọn họ đến đây đảo loạn.” Tương Khổng Minh đột nhiên thở dài, nói: “Trong hồ lô của bọn họ đến tột cùng là bán thuốc gì đây.”

“Nga?”

“Trình Huyền Phong có thể ẩn nhẫn mấy chục năm, bây giờ đột nhiên làm khó dễ, ngay cả mấy chục năm đều đã nhẫn, lại làm sao chút thời gian này cũng nhẫn không được, bên trong nhất định có cổ quái.” Tương Khổng Minh cau mày suy nghĩ, cũng không nghĩ ra được kết luận gì.

“Quân sư đại nhân cần gì vì vậy mà phiền nhiễu, vô luận bọn họ có hậu chiêu gì, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn cả Hung Nô cùng Khải Tát liên thủ hay sao? Chỉ cần còn Hắc Kỳ quân, chúng ta đều có thể tiếp đón tất cả.” Hứa Hải Phong cười to mấy tiếng, lòng tự tin vô cùng tràn ngập.

Tương Khổng Minh bật cười, nói: “Không sai, ngay cả Hung Nô cùng Khải Tát mà chúng ta còn không sợ, chẳng lẽ lại đi ngại Trình gia sao? Học sinh đúng là quá quan tâm sẽ bị loạn.”

Hứa Hải Phong thu hồi tươi cười, nói: “Quân sư đại nhân, người có ý định khi nào xuất phát?”

Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, nói: “Một khi nói chuyện xong với Lưu Tuấn Thư, học sinh lập tức xuất phát bắc thượng, việc trong kinh, phải nhờ vào chủ công.”

“Ân.” Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, cười nói: “Chẳng qua mấy tháng thôi, còn có gì đáng lo lắng?”

“Chủ công, Lưu Tuấn Thư tướng quân cùng Lý Quan Anh tướng quân cầu kiến.”

“Dẫn bọn hán đến đông, tây sương phòng.”

“Dạ...”

Nghe bước chân thị vệ từ từ đi xa, Tương Khổng Minh nhẹ giọng hỏi: “Chủ công định gặp ai trước?”

“Tự nhiên là Lưu Tuấn Thư.”

&&&&

Trong phòng đông sương, gương mặt Lưu Tuấn Thư không chút thay đổi đứng bên trong, ánh mắt hán ngắm nhìn bức tranh sơn thủy trên tường, nhưng suy nghĩ của hán hoàn toàn không ở đây.

Sáng sớm hôm nay, hán đã viện cớ không đi. Nhưng đề nghị của Tô Xuân Vĩ đã sớm truyền vào trong tai của hán.

Người khác không biết, nhưng hán xác định nói một câu, vị kia nhất định chính là đại diện hạ.

Nếu không như thế, ngày trước Trình Gia Sanh làm sao có thể từ đại doanh phương bắc điều đi hai đại quân đoàn.

Nếu không có Lưu Chính Đình, vị huyết mạch hoàng thất, Phương Lệnh Thần làm sao chịu thả người.

Mà Vương Hoàn Hán cùng Lưu Chính Mân cũng quả quyết không thể bỏ đại doanh phương bắc mà đi.

Nhưng hôm nay, một lần nữa hán lại phải đứng trên ngã tư đường.

“Lưu tướng quân...”

Thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến, Lưu Tuấn Thư lập tức xoay người, khom lưng nói: “Mặt tướng gặp qua chủ công.” Hán giơ mắt nhìn, chỉ thấy Tương Khổng Minh cũng đi theo phía sau Hứa Hải Phong, không khỏi ngẩn ra, vội vàng bồi lễ: “Quân sư đại nhân.”

Trong lòng hán vạn phần kinh ngạc, Hứa Hải Phong thân là tông sư, bước đi đường đương nhiên là lặng yên không tiếng động, đó là việc đương nhiên. Nhưng Tương Khổng Minh lại không biết chút nội công, lại làm sao có thể làm được?

Hán đương nhiên vẫn chưa nhìn thấy, Tương Khổng Minh là do Hứa Hải Phong đưa đến, hai chân hán căn bản là không chạm đất, lại làm sao phát ra âm thanh.

“Lưu tướng quân, lần này chủ công triệu người đến, người cũng biết chính là chuyện gì?” Tương Khổng Minh hỏi.

“Thuộc hạ không biết, thỉnh chủ công cùng quân sư đại nhân dặn dò.” Lưu Tuấn Thư thoái thác.

“ Kỳ thật cũng không có chuyện gì quan trọng lắm.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói: “ Chẳng qua do tiên đế trưởng tử Lưu Chính Đình đột nhiên thần kinh phát tác, hiềm mệnh dài quá, nghĩ muốn sớm đi gặp diêm vương một chút thôi.”

Lưu Tuấn Thư chấn động toàn thân, nghe Tương Khổng Minh nói trực tiếp như thế, có thể thấy được sát tâm của hắn rất nặng, đã tới mức không hề muốn che giấu.

“ Tô Xuân Vĩ tiến cử tướng quân đi tới Thái Nguyên, nhận thức xem Lưu Chính Đình là thật hay giả, tướng quân nghĩ như thế nào?” Tương Khổng Minh xoay chuyển lời nói, hỏi.

Lưu Tuấn Thư cắn răng, vãi chào thật sâu, nói: “ Mặt tướng rõ ràng, đứng ở Thái Nguyên không phải là đại diện hạ, nhất định là Trình gia vì muốn đoạt quyền, mà tự tìm một thể diện mà thôi. Tuy hình dạng người này khẳng định rất giống đại diện hạ, nhưng nhất định là người giả mạo.”

Tương Khổng Minh hướng Hứa Hải Phong gật đầu, dựng lên một ngón tay cái.

Hứa Hải Phong tự nhiên rõ ràng, hắn là đang nói, Lưu Tuấn Thư đã toàn tâm toàn ý quy thuận, không hề mang hai lòng.

“ Không, nếu đại diện hạ là giả, Phương Lệnh Thần lão tướng quân là người khôn khéo như thế, lại làm sao bị lừa gạt được? Điều này tuyệt đối nói không thông.” Tương Khổng Minh liên tiếp lắc đầu chối bỏ.

“ Vậy?” Lưu Tuấn Thư cực kỳ kinh ngạc nhìn hắn, chẳng lẽ hắn muốn thừa nhận vị đại diện hạ kia là thật hay sao?

“ Ngày trước Trình Gia Sanh có thể từ đại doanh phương bắc điều đi mười vạn đại quân, Lưu Chính Đình dĩ nhiên là thật, nhưng mấu chốt bên trong, Lưu tướng quân biết là cái gì không?”

“ Thỉnh quân sư đại nhân chỉ giáo.”

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng, nói: “ Chân chính để cho bọn họ cúi đầu nghe lệnh chính là truyền quốc ngọc tỷ.”

“ Truyền quốc ngọc tỷ...” Lưu Tuấn Thư biến sắc, dù thanh âm của hắn cũng có chút phát run.

“ Đây chính là một kiện bảo bối a, nó chính là đại biểu lịch đại truyền thừa của Đại Hán đế quốc.” Tương Khổng Minh thì thào nói, trong hai mắt của hắn thậm chí còn có vài phản ánh sáng chói mắt.

Trong lòng Hứa Hải Phong thất kinh, quân sư đại nhân làm sao vậy? Đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn quan tâm đối với một vật chết như vậy.

Không ai biết, lúc này trong lòng Tương Khổng Minh đang không ngừng tính toán, đây chính là truyền quốc ngọc tỷ nổi tiếng trong thời hiện đại văn minh, nói gì cũng phải lấy về xem thử, nếu có một ngày có thể trở về quá khứ, thuận tay mang theo vật này, hắc hắc, vậy xem như là phát tài!

“ Phải, truyền quốc ngọc tỷ là do khai quốc hoàng đế lấy được từ trong tay triều trước theo hàng, quả thật đại biểu ngàn năm truyền thừa của dân tộc Đại Hán.” Lưu Tuấn Thư có chút cảm khái nói, chẳng qua chỉ sợ bảo bối này rất nhanh phải thay đổi tính danh.

“ Không sai, lần này Lưu tướng quân đi Thái Nguyên, ghi nhớ hai chuyện.” Tương Khổng Minh phân phó.

“ Thỉnh quân sư đại nhân chỉ điểm.”

“ Thứ nhất, lần này đi Thái Nguyên, đường xá xa xôi, Lưu tướng quân phải lo chuyện an toàn đầu tiên, hành quân càng chậm càng tốt. Nhưng phải trở về kinh sư sau khi vào đông.”

“ Dạ.” Khuôn mặt Lưu Tuấn Thư cổ quái đáp ứng một tiếng, đây là chạy đi sao? Cho dù là du sơn ngoạn thủy cũng không cần lâu như vậy chứ?

Sau khi vào đông, chẳng lẽ muốn hắn dây dưa đưa đưa mấy tháng trên đường hay sao?

“ Điều thứ hai.” Tương Khổng Minh đột nhiên tăng thêm giọng nói: “ Người giúp chủ công, đem về truyền quốc ngọc tỷ.”

Lưu Tuấn Thư ngẩn ra, chần chờ nói: “ Chỉ sợ Trình gia không chịu.”

“ Không chịu cũng phải chịu.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói: “ Người dẫn một vạn đại quân đích thân đến Thái Nguyên, gặp đại diện hạ, phân tích rõ chi tiết với hãn một chút, nói cho hãn, nghĩ muốn được quần thần cúi đầu thuận phục, thì nhất định phải đem ngọc tỷ trở về.”

“ Nếu Trình gia không chịu?” Lưu Tuấn Thư do dự không quyết, nếu như vậy là có thể đòi lại truyền quốc ngọc tỷ, đây cũng không tránh khỏi quá đơn giản đi.

“ Vậy người cứ ở lại Thái Nguyên, cho bọn lính ăn uống thả cửa, không có việc gì thì đi quấy rối, ba ngày hai ngày lại kiếm chuyện gây nháo. Ăn cho họ sợ, nháo cho họ sợ, ta cũng không tin bọn họ có tính nhẫn nại tốt như vậy.” Tương Khổng Minh hung hăng nói.

Hứa Hải Phong nhướng mày, thầm nghĩ đây là chủ ý ngu ngốc gì đây...

Trình gia gia nghiệp lớn, lại làm sao sợ hãi tiêu phí chút thực vật như thế, hơn nữa một vạn người mà muốn nháo Thái Nguyên đến long trời lở đất, trừ phi bọn họ là Hắc Kỳ quân.

Hắn ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy ánh mắt kinh dị bất định của Lưu Tuấn Thư nhìn tới.

“ Lưu tướng quân, người chỉ cần chuyên tâm đi làm là được, nhớ kỹ hai sự kiện, bắt đầu sau mùa đông hồi kinh, lúc hồi kinh mang theo truyền quốc ngọc tỷ, vậy là đủ rồi.” Tương Khổng Minh đối với ánh mắt hai người nhìn nhau rất là bất mãn, nói: “ Về phần những chuyện khác, liền không cần vất vả.”

“ Dạ...” Lưu Tuấn Thư bất đắc dĩ đáp.

“ Người chỉnh đốn bốn bộ binh mã, cũng nên đi thôi, nhớ kỹ, hết thủy căn thận.”

Lưu Tuấn Thư liếc mắt nhìn hai người, gật đầu, khom người nói: “ Hạ quan rõ ràng.”

&&&&

Phòng tây sương, Lý Quan Anh ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay của hắn cầm chén trà, đang uống từng ngụm nhỏ.

Hắn đang thao luyện trong quân doanh, đột nhiên bị Hứa Hải Phong gọi vào trong thành. Nghe được đàm luận buổi sáng của bách quan, trong lòng hắn đều biết, sợ là không thoát khỏi quan hệ tới việc này.

Chỉ là không biết Hứa Hải Phong sẽ có ý định gì.

Tiếng bước chân thong thả truyền đến, Lý Quan Anh nhanh chóng đứng lên, cung kính nói: “ Gặp qua chủ công cùng quân sư đại nhân.”

“ Lý tướng quân không cần phải khách khí.” Hứa Hải Phong cười nói: “ Tướng quân có biết, Hứa mỗ tìm người có việc gì không?”

Lý Quan Anh cẩn thận nói: “ Chẳng lẽ có liên quan đến việc buổi sáng?”

“ Không đúng.” Hứa Hải Phong lắc đầu nói: “ Việc này không quan hệ đến tướng quân.”

Không biết vì sao, nghe được những lời này, Lý Quan Anh lập tức trở nên thật dễ chịu. Tuy hắn đã đầu phục tân chủ, nhưng tại trong tim của hắn, cũng không muốn va chạm cùng chủ cũ.

Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, đột nhiên cười nói: “ Lý tướng quân, chủ công kêu người tới đây, là muốn hỏi người một câu.”

“ Thỉnh chủ công chỉ dẫn.”

“ Người chuẩn bị xong chưa?”

“ Cái gì?” Lý Quan Anh kỳ quái hỏi, câu này không đầu không đuôi, lại bảo hắn làm sao trả lời.

“ Đại quân của người chuẩn bị xong chưa?” Hứa Hải Phong nhìn vào ánh mắt của hắn, hỏi từng chữ.

Ánh mắt Lý Quan Anh lập tức nghiêm nghị, hắn ưỡn ngực, cao giọng nói: “ Thương Lang quân đoàn đã có sáu thành chiến lực của ngày xưa, tùy thời chờ phân phó.”

“ Nếu ta cho người thêm bốn tháng thời gian thì sao?”

“ Chủ công...Ngài là muốn...” Phảng phất cảm nhận được hàm ý trong lời của Hứa Hải Phong, Lý Quan Anh run giọng hỏi.

Mỉm cười, Hứa Hải Phong chột nghiêm mặt, trên mặt đã là một mảnh sát khí: “ Năm sau khai xuân, Hứa mỗ sẽ tự mình dẫn đại quân, bắc thượng thảo phạt Hung Nô. Lý tướng quân, ta nhớ kỹ lời của người, vị trí quân tiên phong sẽ thuộc về người.”

Ánh mắt Lý Quan Anh kích động, đột nhiên xoay người bái xuống, cao giọng quát: “ Thần, thề chết hiệu trung chủ công...”

372. Chương 384: Bắc Cương.

Một bạch y thư sinh trẻ tuổi vén màn xe ngựa, mắt nhìn đàn bò bên ngoài, cao giọng thở dài nói: “ Trời thương thương, đồng cỏ mướt mướt mang mang, gió thổi thảo nguyên gặp đàn bò gặm cỏ.”

“ Thơ hay, thơ hay.” Nam Nghi Liêu đi phía sau vỗ tay, cao giọng khen: “ Một câu này của quân sư đại nhân, đã đem cả đại thảo nguyên diễn tả đầy đủ trong đó, Nam Nghi Liêu bội phục.”

Tương Khổng Minh ngậy ra, chẳng lẽ câu thơ này còn chưa hiện thế sao? Chẳng qua, hần lập tức cười, đối với chuyện hậu thế sáng tác câu thơ này, hần cũng chưa từng đặt vào trong lòng.

“ Tộc trưởng cũng nhâ húng.” Tương Khổng Minh nhìn hần mỉm cười.

Hai người tuy chỉ lần đầu tiên gặp mặt, nhưng đối với đối phương, cũng đã sớm quen tai nghe thấy.

Tương Khổng Minh tự nhiên không cần phải nói, danh vọng của hần lúc này thật cao, nếu Nam Nghi Liêu còn không biết, thì cứ cất đầu mình xuống cho xong.

Về phần anh hùng Đế tộc Nam Nghi Liêu, Hứa Hải Phong vẫn luôn mãi dặn dò, là nhân vật phải cẩn thận để ý.

Tương Khổng Minh cười dài nhìn hần, vẻ tươi cười trên mặt phảng phất như nở thành một đóa hoa: “ Hán ngữ của tộc trưởng rất tốt.”

Đối với câu hỏi giống như thuận miệng của Tương Khổng Minh, Nam Nghi Liêu cũng không để trong lòng, hần hồi đáp: “ Kể hèn từ ba mươi năm trước, đã cực kỳ ngưỡng mộ sự phú cường cùng văn hóa của Trung Nguyên, cho nên hơn mười năm qua, vẫn chăm học khổ luyện, đến nay xem như có một điểm thành tích.”

Thần sắc bên ngoài của Tương Khổng Minh cũng không thay đổi, hần nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: “ Tình thông tiếng Hán như thế, hừ hừ...chỉ sợ mục tiêu của hần cũng không chỉ là một mảnh thảo nguyên này, thật sự là đáng tru, đã tâm đáng tru.”

Nam Nghi Liêu đột nhiên cảm giác được một trận ác hàn, theo bản năng hần rút súc bả vai, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, lúc này chỉ mới đầu mùa đông, nhưng khí trời tại sao lại rét lạnh như thế.

Ngay mấy ngày trước, Nam Nghi Liêu đột nhiên nhận được sứ giả người Hán mang thư đến, nói là có một đại nhân vật người Hán muốn đích thân đến ước hội.

Vừa nghe được tin tức kia, trong lòng hần vẫn chưa từng được an ổn qua, đại nhân vật của người Hán muốn tới nơi này, lại là vì điều gì?

Chẳng qua, vô luận hần phỏng đoán như thế nào, cũng không hề ngờ tới, lần này đi tới đây, không ngờ chính là Tương Khổng Minh Tương đại quân sư chỉ dưới một người mà trên vạn người.

Khi hần nhìn thấy bạch diện thư sinh tay cầm quạt lông phe phẩy từ trên xe bước xuống, cả người hần đều ngơ ngẩn.

Không ngờ là hần, đoàn lửa nóng trong lòng Nam Nghi Liêu lập tức bắt đầu thiêu đốt hùng hùng lên. Không ngờ hần tự mình đi đến, vậy mục đích của hần là gì? Có lẽ...là đến thay đổi triều đại.

Nghĩ đến đây, trái tim của hần lập tức nhảy lên như lửa nóng.

“ Tộc trưởng có biết, Tương mỗ đến đây, là có chuyện gì không?” Tương Khổng Minh đi hai bước, đột nhiên ngừng lại, hần ngẩng đầu nhìn trời, phảng phất như tự nhủ.

Trong lòng Nam Nghi Liêu run lên, nhưng hần cũng là người từng gặp qua sóng gió lớn, lập tức liền bình tâm tĩnh khí xuống, nhẹ giọng nói: “ Thỉnh Tương quân sư chỉ điểm.”

“ Chỉ điểm? Hắc hắc...” Tương Khổng Minh xoay người lại, trên mặt hần mang theo một tia cười lạnh, nói: “ Tộc trưởng đại nhân, Tương mỗ đích thân tới đây, chính là xem ngươi là hảo bằng hữu, nhưng biểu hiện của ngươi, lại làm cho ta thật thất vọng.”

Trong hai mắt Nam Nghi Liêu hiện lên một đạo hàn quang, hần trầm giọng nói: “ Tương quân sư, nếu bằng hữu tốt tới, Nam Nghi Liêu tự nhiên là sẽ hết sức tận tâm.”

“ Hết sức tận tâm? Được, vậy ngươi có dám đi đụng bọn họ không?” Tương Khổng Minh đột nhiên chỉ một ngón tay.

Nam Nghi Liêu nhìn theo phương hướng hần chỉ tay, cả người chấn động mạnh, nơi đó chính là phương hướng của Hung Nô nhân.

“ Thế nào?” Tương Khổng Minh tựa hồ mang theo vẻ đùa cợt nói.

Nam Nghi Liêu dùng toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn Tương Khổng Minh, một lúc lâu rốt cục nói: “ Chỉ cần là ý nguyện của Hứa đại tướng quân, Nam Nghi Liêu nguyện ý nghe sai sử.”

Tương Khổng Minh ngồi chồm hổm xuống, dùng cán quạt viết lên mặt đất mấy chữ, nói: “ Nếu tộc trưởng lấy được tính mạng của một người, vậy đầu xuân năm sau, chính là đại binh của chúng ta áp cảnh.”

Nam Nghi Liêu đi nhanh tới, đôi mắt chợt ngưng đọng, từ trong miệng hần lạnh lùng phun ra mấy chữ: “...Chính...Đình...”

&&&&

Trên thảo nguyên, mênh mông, Tây Kinh thành, tòa đại thành kiêu hãnh nhất của Hung Nô nhân, tuy vẫn nguy nga như trước, nhưng dưới ánh mặt trời chiều chiếu rọi xuống, lại đột nhiên hiện ra thêm vài phần thê lương.

Hung Nô thất bại, nhưng còn là bị đánh bại lớn nhất từ trước tới nay, bọn họ bại thật hoàn toàn, không còn cơ hội khởi tử hồi sinh.

Lúc này, trong một ngôi nhà cỏ thô sơ, có một thanh niên thân hình khôi vĩ đang ngồi trên chiếc chiếu.

Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng “ đốt đốt”, vẻ kinh hãi trên mặt thanh niên kia chợt lóe lên. Đây là người nào, với tu vi của hần không ngờ không hề phát hiện, đây là việc không thể tưởng tượng.

Thân hình hần bật dậy, bước nhanh ra khỏi phòng, giương mắt nhìn lên.

Trên nóc nhà, một người bịt mặt đang chấp tay đứng thẳng, lưng hướng ánh trăng, lạnh lùng nhìn hần.

“ Tiền bối là ai?”

“ Lợi Trí?” Người bịt mặt kia cũng không trả lời, mà nhàn nhạt hỏi.

“ Đúng vậy.” Lợi Trí thoáng khom người chào hần, những lời nói kia dùng chính tiếng Hung Nô, chỉ có những người đã sống nơi này hơn mười năm mới có thể nói thành thực đến như thế. Người này tuy chưa từng nghe qua danh tiếng, nhưng tám chín phần mười cũng là một Hung Nô nhân.

Người bịt mặt nhìn hần thật sâu, đột nhiên nói: “ Ngươi...lui bước.”

Lợi Trí ngẩn ra, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Trong chiến dịch Thái Nguyên, hần giả trang che giấu, giả mạo binh lính người Hán đi ám sát Cổ Đạo Nhiêm, theo sau lại cùng lão sư liên thủ, hợp chiến Hứa Hải Phong.

Hai chuyện này, đã để lại một vết thương khó có thể ma diệt ở trong tim của hần.

Người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng hần cùng Thác Hà Đế đều biết, tu vi của chính mình đã có một sơ hở thật lớn, đó là dấu vết lưu lại trong tâm linh, cũng không phải tùy tiện là có thể đền bù lại được.

Võ công của bọn họ đều có sự lui bước dù khác nhau, đương nhiên cũng không phải nói nội lực của bọn họ lui bước, mà là nói tinh thần cảnh giới so với dĩ vãng đã không tiến còn phần lui, kém khá xa.

Nếu muốn một lần nữa có lại tin tưởng, cũng không phải là việc một sớm một chiều.

Sau khi Thác Hà Đế trở về Tây Kinh, chỉ dừng lại ba ngày, ngày thứ tư đã một thân một mình, bước chân vào đại sa mạc phía bắc, hần muốn đi tới nơi ngàn dặm không bóng người, đi rèn luyện tâm linh.

Nhưng Lợi Trí lại ở lại nơi cư ngụ của Thác Hà Đế đến mấy tháng, không phải hần không muốn đi theo bước chân sư phụ, nhưng lúc này trong lòng hần chưa bình phục, đối với hình ảnh giao thủ cùng Hứa Hải Phong lúc đó, vẫn rõ ràng trước mắt. Nếu không thể bình tâm tĩnh khí, vậy cho dù có đi đâu, cũng không làm nên chuyện gì.

“Dạ, văn bối quả thật lui bước.” Lợi Trí than nhỏ, không biết vì sao, ở trên người thần bí che mặt này, hần lại không khởi lên nổi ý niệm giấu diếm nào trong đầu.

Tông sư...đây tuyệt đối là một nhân vật tông sư đỉnh cấp. Chỉ là Lợi Trí hần thật sự không biết, vì sao chưa từng nghe qua một nhân vật như vậy?

Trong Hung Nô nhân còn có cao thủ như thế, thầy trò bọn họ thật sự là quá coi thường thiên hạ anh hùng.

“Vì sao lại lui bước?”

Lợi Trí trầm tư chốc lát, nói: “Văn bối giả trang người Hán, đi ám toán bất ngờ, đã làm trong lòng có trở ngại, theo sau lại cùng gia sư liên thủ, cộng chiến Hứa Hải Phong, nhưng lại rơi xuống cảnh thảm bại. Bao nhiêu biến cố, khiến tâm thần văn bối bị thương, lui bước cũng là tự nhiên không tránh khỏi.”

“Người nói không sai.” Vị thần bí che mặt yên lặng gật đầu nói: “Ta từng đến kinh sư của người Hán, gặp qua Hứa Hải Phong.”

Hai mắt Lợi Trí sáng ngời, dồn dập hỏi: “Như thế nào?” Chỉ là vẻ mặt của hần lập tức hòa hoãn xuống tới, nếu không phải nội tâm hần không yên, với tu vi của hần lại làm sao biểu hiện nóng nảy như thế.

“Hứa Hải Phong rất mạnh.” Người che mặt chậm rãi nói.

Lợi Trí ngẩn ra, đây không phải nói nhảm sao, thầy trò mình liên thủ còn không phải là địch thủ của người ta, nếu nói Hứa Hải Phong không mạnh, sợ là trong thiên hạ cũng không ai tin.

“Chẳng qua, tu vi của hần cũng không mạnh hơn người bao nhiêu.” Lời nói của người che mặt lại thay đổi.

“Thỉnh tiền bối chỉ điểm bên mê.” Lợi Trí nghiêm mặt hỏi.

“Kỳ thật rất đơn giản, hần đã mượn tự nhiên lực.”

“Tự nhiên lực?”

“Không sai, ta cũng không biết hần dùng biện pháp gì, nhưng ở trên người của hần ta cảm thấy tự nhiên lực, sức người dù sao có hạn, chỉ có tự nhiên lực mới là vô cùng vô tận.”

Ánh mắt Lợi Trí chợt sáng lên, hần đắm chiêu gạt đầu.

“Người cũng muốn lĩnh ngộ tự nhiên lực sao?” Người che mặt đột nhiên hỏi.

“Dạ, văn bối quả thật muốn thử xem một lần.” Lợi Trí khom người nói.

“Không được, ít nhất hiện tại người không được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì lòng của người đã rối loạn.” Người che mặt nói: “Nếu người nghĩ muốn đi vào cảnh giới càng cao tầng, vậy đầu tiên người cần phải bình tâm tĩnh khí.”

Ánh mắt Lợi Trí ngưng tụ, hướng hần vái chào thật sâu, nói: “Đa tạ tiền bối.”

“ Không cần khách khí, nếu bây giờ người tìm nơi ở ẩn, tĩnh tâm tu tập trăm ngày, sau khi khôi phục như thường, thì con đường tiếp theo người tự mình đi tới.” Người che mặt vung tay áo, trầm giọng nói.

“ Dạ, vãn bối ghi nhớ.” Lợi Trí dứt lời, hướng hần cung kính thi lễ, theo sau thân ảnh ẩn vào trong bóng tối, đúng là không hề từ biệt, cứ như vậy đã đi.

Nhìn theo bóng lưng của hần, người che mặt cũng tháo tấm khăn đen xuống.

Chỉ là làm cho người ta không thể tưởng tượng, khuôn mặt này lại quen thuộc cực kỳ, không ngờ chính là Trung Nguyên đệ nhất cao thủ Thái Ất chân nhân.

Chẳng qua lúc này lão đạo sĩ đang vuốt chòm râu bóng loáng, thở dài thật sâu nói: “ Ai...Tương quân sư a Tương quân sư, người phái lão đạo làm việc thật hay a. Hàm râu này theo ta hơn mười năm, người không thích nhìn thì thôi, không ngờ còn bắt ta cắt xuống.”

Hần nhìn bóng lưng của Lợi Trí, rốt cục lắc đầu nói: “ Vì sao phải điểm tỉnh hần? Đây không phải chế tạo thêm phiền toái cho người Hán sao?”

373. Chương 385: Câu Tâm Đầu Giác.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt hưng phấn cực độ của bọn họ, có thể nhìn ra sự kích động trong lòng bọn họ lúc này.

Lưu Chính Đình buông rèm xe ngựa, lần đầu tiên hần có chút cảm động.

“ Đợi trở lại kinh sư, trăm nhất định phải hạ chỉ, miễn mười năm phú thuế của dân chúng Thái Nguyên.”

Lưu Tuấn Thư đứng bên cạnh ngẩng ra, nhỏ giọng hỏi: “ Hoàng thượng, vì sao lại làm như vậy?”

“ Bọn họ lo lắng cho trăm như thế, trăm tự nhiên cũng không thể bạc đãi bọn họ.” Lưu Chính Đình nghiêm mặt nói.

“ Dạ...” Lưu Tuấn Thư có chút vái chào, không nói gì nữa.

Chỉ là ở trong tim của hần, đã có một tia tiếc nuối cùng sự khinh thường phát ra từ trong nội tâm.

Nghĩ muốn làm ra việc miễn thuế, hừ hừ...Chỉ bằng hần, cũng phải có đủ thực lực mới được.

Khi một vạn chiến sĩ khoác áo Hoàng Long quân đoàn rời xa Thái Nguyên thành, trong thành đột nhiên bộc phát ra một trận hoan hô giống như long trời lở đất.

Thân thể Lưu Chính Đình có chút phát run, mắt của hần ẩn chứa nước mắt, người nơi này đối với hần thật sự là quá tốt, tuyệt đối là thật tâm ủng hộ...

“ Cha của hài tử, đám vương bát đần kia đi rồi sao?”

“ Đi, ta đã từng nhìn thấy người cuối cùng của bọn họ đi ra ngoài.”

“ Hần ****, đám hỗn trướng này rốt cục đi...”

“ Đúng rồi, bên tai quả thật thanh tịnh hơn nhiều...”

Dân chúng trong thành nghiêng đầu ghé tai, thì thầm to nhỏ, rốt cục bọn họ đã tiến bước được đám ôn thần kia.

Từ sau khi một vạn đại quân của Lưu Tuấn Thư tiến trú vào thành, cả Thái Nguyên thành liền trở nên khôi đen chướng khí, không còn thấy ngày an tĩnh.

Lưu Tuấn Thư mang theo là đội ngũ gì chứ, có chỗ nào giống một trong năm đại quân đoàn của Hán triều, những người đó vốn chỉ là một đám vô lại. Bọn họ ở trong thành chọc phá sinh sự, động chút là động thủ đánh người, nếu bị người đánh, lập tức giống như chọc vào tổ ong vô vè, từ mấy trăm đến hơn một ngàn người đồng loạt xông lên, dù là giao thông trong thành đều bị bọn họ hoàn toàn ngăn trở.

Không chỉ như thế, ăn uống đồ bạc, bọn quân sĩ kia đều có, nhưng càng làm cho người cảm tức chính là mỗi một lần bọn họ đi ra, đều sẽ lưu lại một câu nói, đây là Trình gia mời khách, đi tìm Trình gia đòi tiền đi.

Bọn họ ở trong thành mấy ngày, ngoại trừ không nháo ra mạng người, không câu dẫn con gái nhà lành, phỏng chừng còn không có sự tình gì không dám làm.

Dù là kẻ mưu quyền như Trình gia, đều kiến thức qua rất nhiều quân đội không kỷ luật, gặp qua vô số binh sĩ vô lại, nhưng chưa thấy qua quân đội cường đạo như vậy.

Nếu không phải trên người bọn họ còn mặc quân phục của quân đội người Hán, chỉ sợ cũng sẽ bị người hoài nghi là Hung Nô nhân quay lại.

Tại hôm nay, biết được tin tức đám vô lại này rốt cục rời đi, cả Thái Nguyên thành đều sôi trào.

&&&&

Trong thành chủ phủ.

Trình Gia Sanh từ chỗ ngồi đứng lên, lạnh lùng nói: “Đám vô lại này rốt cục lặn.”

“Đúng vậy, đi thật tốt.” Trong lòng Đồng Trình Vĩnh còn sợ hãi, nếu tiếp tục cho đám người này ở lại, chỉ sợ dân chúng cùng quân đội trong thành đều muốn tạo phản.

“Cũng là Hào nhi có kiến thức, ha ha...Mặc cho bọn hắn giảo hoạt như hồ ly, cũng phải uống nước rửa chân của lão phu.” Trình Gia Sanh đột nhiên cất tiếng cười to nói.

“Đúng vậy, đại ca nổi nghiệp có người.” Đồng Trình Vĩnh cười đáp.

Đám người Lưu Tuấn Thư ở lại trong thành Thái Nguyên, mặc cho đông đảo quan viên trong Trình gia không ngừng thúc giục, nhưng vẫn cứ dày mặt, từ đầu tới cuối không chịu xuất phát.

Không chỉ như thế, mỗi ngày hắn còn khiến cho Lưu Chính Đình hướng Trình gia đòi một vật.

Truyền quốc ngọc tỷ.

Bảo vật này Trình Huyền Phong trong lúc vô tình lấy được từ tay Lưu Chính Khải, giá trị to lớn, tuyệt đối không có vật thứ hai có thể so sánh.

Cho nên vô luận Lưu Chính Đình giận tím mặt hay nhuộm giọng nhờ vả, bọn họ vẫn một mực không để ý tới.

Mất thấy ngọc tỷ vô vọng, cũng không biết có phải nhận được ý của Lưu Chính Đình đồng ý hay không, tóm lại, một vạn tinh nhuệ của Hoàng Long quân đoàn ở trong thành, đột nhiên biến thành tán mạn không cố kỵ, cả ngày vô lý gây nháo, làm cho người ta không thể nhịn được, không thể nhường thêm.

Thẳng đến khi Trình Anh Hào ra mặt, lấy ra truyền quốc ngọc tỷ giả do Trình gia cố ý chế tạo giống như đúc, mới có thể lừa gạt được, khiến cho đám người Lưu Tuấn Thư thu liễm lại.

Sau khi lấy được ngọc tỷ truyền quốc, đã hơn một tháng sau, tuy lúc này đã là mùa đông, nhưng mục đích đám người Lưu Chính Đình đã đạt tới, tự nhiên là thu liễm, vội vã ra đi.

Đối với sự từ biệt của bọn hắn, lấy Trình Minh làm đại biểu, các quan viên cầu còn không được, nhưng trong miệng vẫn giả vờ giữ lại vài câu.

Lưu Tuấn Thư ra về bị sự ân cần của họ làm dao động, có vài phần do dự, làm Trình Minh hoảng sợ đến gắt gao ngậm miệng lại, cũng không còn dám mở miệng nói lung tung.

Sau khi biết đám vô lại này bỏ đi, bọn họ mới xem như thở dài một hơi.

Ngay khi mấy người còn đang chậm rãi nói chuyện, Trình Anh Hào đi nhanh vào, hướng phụ thân thi lễ, nói: “Phụ thân, thái tử điện hạ tới.”

Trình Gia Sanh trầm hừ một tiếng, nói: “Ta không muốn tiếp xúc với bất cứ kẻ nào của Lưu gia, giao hết cho người.” Dứt lời hắn cùng Đồng Trình Vĩnh đi ra.

Trình Anh Hào nhướng mày, bắt đầu dĩ thử dài, xoay người phân phó: “Thỉnh.”

“Dạ.”

Trình Minh cung kính lên tiếng, đi ra ngoài, chỉ chốc lát nghênh đón ba người.

Người đi đầu chính là Đại Hán thái tử từng kinh nghiệm kiếp nạn, Lưu Chính Khải.

Ở phía sau hắn, là một trong tứ đại phụng cung của hoàng thất Cao Thừa Vĩ cùng một vị tướng lãnh trẻ tuổi vóc người khôi ngô.

“Thần bái kiến thái tử điện hạ.” Trình Anh Hào cung kính nói.

Trong mắt Lưu Chính Khải cực kỳ lạnh lẽo, nhưng chỉ chớp mắt liền lộ ra vẻ tươi cười hòa thuận, nói: “Trình huynh quá khách khí.”

Trình Anh Hào mỉm cười, quay lại nói với người tuổi trẻ kia: “Đàm huynh, đã lâu không gặp.”

Người tuổi trẻ kia không nóng không lạnh nói: “Cùng Trình huynh tương giao nhiều năm như vậy, hôm nay mới xem như là quen biết.”

Những lời này của hắn đúng là một lời hai nghĩa, đang trào phúng Trình Anh Hào cấu kết ngoại địch, phản bội Đại Hán.

Chẳng qua Trình Anh Hào làm như không nghe, lạnh nhạt nói: “Người đều có chí thôi.”

“Hay cho câu người đều có chí, chỉ mong ngày sau Trình huynh có thể vĩnh viễn ghi nhớ lời nói hôm nay.”

Nhìn hắn một cái thật sâu, Trình Anh Hào nhẹ giọng nói: “Lời Trình mỗ nói qua, cho tới bây giờ chưa từng hối hận.”

Thanh niên kia cười lạnh, cũng không trả lời.

“Đàm tướng quân, thống lĩnh đại nhân vẫn khỏe?” Trình Minh vừa thấy hào khí cứng ngắc, vội vàng tiến lên nói chen vào.

“Đa tạ quan tâm, tuy gia phụ vạn phần tức giận, nhưng đã lập chí, nếu không thể sớm tiêu diệt gian tặc, lập lại lăng đăng cần khôn, thì thề không bỏ qua.”

“Điện Đờ.” Lưu Chính Khải khẽ quát một tiếng.

“Dạ...” Đàm Điện Đờ đối với lời của vị thái tử này, không dám có chút cãi lại, nghe vậy lập tức câm miệng.

Ngày trước Lưu Chính Khải trải qua thiên tân vạn khổ, mới chạy tới đại doanh đông phương, cùng Kỳ Lân quân đoàn đại thống lĩnh Đàm Hoàn Đạt gặp gỡ.

Chẳng qua khi đó Trình gia đang toàn lực chuẩn bị cùng Hung Nô tranh bá cuộc chiến Thái Nguyên, cho nên bọn họ quý sức tại chỗ, không có cử động gì ngoài ý muốn. Ở trong tâm nguyện của bọn họ, hai nhà này có thể đánh nhau đến lưỡng bại câu thương thì là tốt nhất.

Không ngờ, kết quả cuối cùng, cùng sở liệu của bọn họ lại kém khá xa, hai nhà này đúng là lưỡng bại câu thương, không còn lực tái chiến. Nhưng đạt được lợi ích lớn nhất, lại không phải bọn họ, mà chính là Hứa Hải Phong đã sớm lập thành vua tại phương tây. Loại kết cục này khiến cho bọn họ không ứng phó kịp, theo sau, tin tức Hứa Hải Phong đánh bại Khải Tắt nhân lại tiếp tục truyền đến.

Tuy thám tử cũng nói ra có vẻ kỳ diệu, không biết đạo lý bên trong. Nhưng việc Khải Tắt nhân rút quân cũng là việc chính xác, danh vọng Hứa Hải Phong lên cao, cũng là từ cổ chí kim, tuyệt đối không ai bằng.

Khi thấy được thế lực lớn nhất hôm nay, có hi vọng đạt được bá chủ Trung Nguyên không ngờ lại là Hứa Hải Phong, Đàm Hoàn Đạt đã xuống lệnh âm thầm cùng Trình gia liên lạc.

Đạo chính trị chẳng có đạo lý gì đáng nói, cho dù là cừu nhân giết cha của người, nhưng lúc cần thiết, còn có thể trở thành đồng bọn hợp tác thân mật nhất.

Đã có chính bài thái tử như Lưu Chính Khải, vậy sự tồn tại của Lưu Chính Đình cũng không còn cần thiết.

Đem việc này đẩy sang cho người khác, nhưng cũng phải tốn chút công sức.

Trình Anh Hào có chút khom người, nói: “Lễ quân thần không thể phế, thỉnh điện hạ ngồi trên.”

Trong lòng Lưu Chính Khải cười lạnh, lễ quân thần, người còn biết quân thần phân biệt sao? Chẳng qua, trên mặt hắn vẫn hiện vẻ tươi cười: “Trình huynh, lần này Lưu mỗ đến, là muốn hỏi xem gia huynh đã đi chưa?”

“Đúng vậy, đại vương tử điện hạ đã đi.”

“Khi nào hắn có thể tới kinh sư?”

“Nhanh thì một tháng, chậm thì hai tháng.” Trình Anh Hào chỉ tiết trả lời, chỉ là trên mặt của hắn lại đột nhiên hiện ra một tia mỉm cười: “Chỉ sợ đại điện hạ thật khó bình an trở về kinh sư.”

Tựa hồ lơ đãng nhìn hắn, Lưu Chính Khải nói: “Trình huynh, lần này chọn người xuất thủ đã xong rồi chứ?”

“Điện hạ yên tâm, vì việc này, xá đệ Anh Đào đã quyết ý tự mình ra tay.”

“Trình Anh Đào?”

“Đúng vậy.”

Rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, Trình Anh Đào tốt xấu cũng là cao thủ cấp tông sư, tuy hắn mới đi vào cảnh giới này chỉ mới hai tháng, nhưng tông sư chính là tông sư, nếu hắn chịu ra tay, việc này tuyệt đối là thành công tám chín.

“Ngoài ra...” Trình Anh Hào trầm ngâm chốc lát, rốt cục nói: “Ở bên người đại vương tử Lưu Chính Đình, còn có hai đại trưởng lão bốn môn thủ hộ, có bọn họ, nghĩ muốn không hoàn thành nhiệm vụ, chỉ sợ cũng là việc không khả năng.”

Lưu Chính Khải hài lòng gật đầu, nói: “Đã như vậy, Lưu mỗ liền cung kính chờ đợi tin tức.”

Trình Anh Hào đột nhiên buồn bã thở dài, nói: “Đáng tiếc, truyền quốc ngọc tỷ đã bị Lưu Tuấn Thư đòi đi, nếu như không, có thể dâng cho điện hạ, lấy tỏ trung tâm.”

Trong lòng Lưu Chính Khải lại cười lạnh, truyền quốc ngọc tỷ? Cho dù bảo vật này không giao cho Lưu Chính Đình, hắn cũng vạn phần khó khăn khi muốn nhúng chàm. Đứng lên, hắn chấp tay, cùng Trình Anh Hào nói chuyện vài câu, vội vã mà đi.

Trình Anh Hào đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn biến mất, khóe miệng đột nhiên xẹt qua một tia cười khinh thường.

Muốn tranh đấu âm mưu, để xem ai là người sẽ cười được cuối cùng.

374. Chương 386-388: Minh Sát.

Từ trang phục nhìn xem, bọn họ là một trong năm đại quân đoàn tinh nhuệ của Đại Hán, Hoàng Long quân đoàn.

“Hoàng thượng, còn hơn nửa tháng, có thể tới kinh sư.”

Lưu Tuấn Thư ở bên người đại vương tử nhẹ giọng nói.

“Ân, Tuấn Thư, người cũng là con cháu Lưu gia, người xem thử, Hứa Hải Phong kia là một người như thế nào, hắn có chịu phụ tá trấn tại kinh đô cơ một lần nữa?”

Càng đến gần kinh sư, tâm tình lo được lo mất ở trong lòng Lưu Chính Đình càng phát ra nghiêm trọng. Hắn từng gặp qua Hứa Hải Phong một lần, đối với vị đại tướng đưa mắt khắp thiên hạ chỉ có một kia, trong tim của hắn quả thật cực kỳ cố kỵ.

“Điện hạ cứ yên tâm. Theo vi thần nhìn thấy, Hứa tướng quân chính là một đại hảo hán tử trung tâm cảnh cảnh, nghĩa bạt vân thiên.” Lưu Tuấn Thư trầm ngâm chốc lát, an ủi: “Hơn nữa, điện hạ chớ quên, hắn chính là một vị tông sư a. Nếu hắn đã đáp ứng trước mặt bách quan, chỉ cần ngài vừa vào kinh sư, chính là ngày mà ngài một lần nữa đăng cơ hoàng đế, chấp chương triều cương. Lấy thân phận của hắn, làm sao lại nói ra mà không giữ lời?”

Lưu Chính Đình lập tức đầy mặt tươi cười, luôn miệng nói: “ Không sai, không sai, Hứa Hải Phong là một vị tông sư, nếu đã hứa hẹn trước mặt mọi người, tự nhiên không có khả năng thay đổi ý kiến.”

Lưu Tuấn Thư đứng sau lưng hắn cúi đầu thật sâu, trong mắt của hắn hiện lên một tia ảm đạm, có lẽ đang vì vận mệnh tương lai của Lưu Chính Đình mà ưu thương.

Ở bên người bọn họ, hai vị lão nhân liếc mắt nhìn nhau, bên trong đều là vẻ trào phúng, nghĩ muốn tới kinh sư sao? Nguyên vọng này, hắc hắc...

“ Hai vị khanh gia khổ cực, đợi đến kinh sư, trẫm lập tức sách phong nhị vị làm cung đình phụng cung.” Lưu Chính Đình trừ đi tâm bệnh, lập tức vui vẻ nói với hai lão nhân.

“ Dạ, đa tạ điện hạ.”

Lưu Tuấn Thư cũng không thoải mái như vậy, trong mắt nhìn về phía bọn họ tràn ngập vẻ nghi hoặc. Trình gia phải bọn họ tới làm gì?

Hai lão nhân này cũng có lai lịch lớn, ở trong chín nhất phẩm cao thủ của Trình gia, ngoại trừ Trình Gia Hiếu chết trong tay Lợi Trí, còn lại tám người, mà hai người này chính là Trình Gia Lễ cùng Trình Gia Đệ.

“ Hai lão già này thật vững tay, thống lĩnh, ngài xem có nên làm?” Một viên tướng lãnh đứng cạnh hắn bước lên, chính là Nhị Hồ vừa mới được điều tới. Hắn làm ra một thủ thế như chém người, nói nhỏ.

Tức giận trừng mắt nhìn hắn, Lưu Tuấn Thư nói: “ Bọn họ là nhất phẩm cao thủ, người có thể làm gì được bọn họ?”

Nhị Hồ cười hắc hắc, trải qua nhiều cuộc chiến sinh tử, hắn đã sớm không còn là tân binh mới ra chiến trường: “ Thống lĩnh, chúng ta có một vạn huynh đệ, hai người họ chỉ là nhất phẩm, tìm một chỗ, mai phục một chút, mỗi người một ngụm nước bọt cũng đủ ngộp chết bọn họ.”

“ Đúng vậy, mỗi người một ngụm nước bọt, nhưng kể từ đó, liền phải cùng Trình gia xé rách da mặt.” Lưu Tuấn Thư nhàn nhạt nói.

“ Vậy thì thế nào?” Nhị Hồ lộ ra một vẻ mặt khinh thường, nói: “ Trình gia chẳng qua chỉ có một lão bất tử cấp tông sư...Không đúng, hắn là hai người, nhưng chúng ta có tới bốn tông sư, chẳng lẽ còn sợ bọn họ hay sao.”

Lưu Tuấn Thư ngắt ra, có kiểu tính toán như vậy sao?

“ Báo...”

Tiếng hô khẩn cấp từ trước mặt truyền đến, một tuấn mã chạy tới rất nhanh, đi tới trước mặt Lưu Tuấn Thư, kêu lớn: “ Thống lĩnh, phía trước có người cản đường.”

“ Cái gì?” Lưu Tuấn Thư kỳ lạ hỏi: “ Người nào?”

Sắc mặt tên kỵ binh kia cực kỳ cổ quái, đột nhiên nói: “ Là sơn tặc cản đường.”

Đầu tiên là một trận ngạc nhiên, theo sau truyền ra một trận cười to.

Bọn lính bên người Lưu Tuấn Thư phá lên cười, sơn tặc cản đường? Bọn họ là ai đây, là quan binh a, không ngờ còn bị sơn tặc cản đường, chẳng phải là làm người ta cười đến rụng răng.

Chỉ là Lưu Tuấn Thư cùng Nhị Hồ nhìn nhau, bọn họ là hai người duy nhất trong quan binh không cười, đây là chuyện gì xảy ra, vì sao lại quang minh chính đại hiện thân đi ra?

Không ai biết, ở phía trước bọn họ, Trình gia nhị lão được tin tức cũng đầy bụng nghi vấn, đây là chuyện gì xảy ra.

Xa xa, truyền đến tiếng binh khí giao nhau, hơn nữa càng lúc càng có xu thế tăng lớn.

Bọn quan binh thu liễm tươi cười, hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ đám sơn tặc này thật sự lớn gan đến vậy, không ngờ không xem đội ngũ vạn người này vào mắt, mà lại phát động công kích hay sao.

“ Sơn tặc có bao nhiêu người?”

“ Cái này...Tổng cộng khoảng chừng ngàn người.” Tên kỵ sĩ kia thoáng chần chờ, nói.

Trên mặt Lưu Tuấn Thư lộ ra vẻ tức giận, kỵ sĩ này là một viên tướng lãnh đặc lực dưới trướng của hần, tại sao hôm nay lại có vẻ vô dụng như thế, hần nghiêm mặt nói: “ Rốt cục có bao nhiêu người? Giao thủ cùng chúng ta sao?”

Tên kỵ sĩ dở khóc dở cười nói: “ Hồi thống lĩnh, đám sơn tặc che mặt, nhưng lại phân hai đội nhân mã, mỗi đội nhân mã khoảng năm trăm người, bọn họ...chính bọn họ đánh trước.”

Lưu Tuấn Thư không thể tưởng tượng há to miệng, thất kinh hỏi: “ Hai đội nhân mã?”

“ Hai đội nhân mã?” Cơ hồ cùng lúc đó, Trình Gia Lễ cũng thất thanh hỏi.

“ Truyền lệnh toàn quân, đề phòng, không được mệnh lệnh, không được động thủ. Nhị Hổ, người đi xem.” Lưu Tuấn Thư phân phó một tiếng, Nhị Hổ vội vàng dẫn người tiến lên.

Nhị Hổ lòng như lửa đốt, trước khi hần tới đây, đã sớm nhận được mật lệnh của Tương Khổng Minh Tương đại quân sư, muốn giữa đường phối hợp quân đội do Lâm Gia Huy phụ trách, ở đây tiết sát Lưu Chính Đình.

Vương tử mất nước này, vô luận thế nào cũng không thể cho hần an toàn trở về kinh sư, tính mạng của hần, nhiều nhất đến đây là chấm dứt.

Chẳng qua đối với sơn tặc cảm đường phía trước như thế nào lại đột nhiên biến thành hai đội, nhưng còn cản ngay phía trước bọn họ, biến cố này thành linh xảy ra, làm Nhị Hổ nghĩ phá đầu cũng không nghĩ ra đạo lý bên trong.

Hần mang theo nhân mã đi lên một gò đất nhỏ, đi qua khỏi gò đất này, vốn là nơi ước định ám sát, nhưng lúc này hai đội nhân mã ngay dưới gò đất đang dây dưa cùng một chỗ, xả thân chém giết.

Nhị Hổ vừa nhìn xuống, hần vốn muốn điều khiển đội ngũ tiếp ứng Lâm Gia Huy, nhưng bây giờ nhìn lại, hai đội nhân mã đang dây dưa cùng một chỗ đều mặc y phục màu xám, nghĩ muốn đoán thử ai mới là người một nhà, quả thật còn khó hơn lên trời.

Hần cười khổ một tiếng, đang trong lúc không biết nên làm sao cho phải, đột nhiên cảm thấy một cỗ, không, hần là hai luồng sát khí cực kỳ sắc bén.

Sắc mặt Nhị Hổ khê biến, hần nắm thanh đao thật chặt trong tay, nhưng hần kinh hãi phát giác, trái tim mình đang nhảy lên rất nhanh, dù cả cánh tay cũng không ngừng run rẩy.

Ánh mắt của hần gắt gao nhìn trừng hai người kia, hai người này đứng cuối cùng hai đội ngũ, một người mặc áo đen một áo xám đang áp trận cho đội ngũ mình.

Đột nhiên, hai người này động, thân hình cực nhanh, liền như vậy nhảy lên không trung, phảng phất như muốn hóa gió mà đi.

“ Bắt tên...”

Ở phía sau hần, một gã quan quân lớn tiếng quát.

Lập tức, hàng vạn mũi tên từ trong Hoàng Long quân đoàn cùng phát, vô số mũi tên hướng hai người trong không trung đồng thời vọt tới.

Sắc mặt Nhị Hổ trong nháy mắt biến thành xanh lét, thật là khả ái. Hần quay đầu lại, kéo vạt áo của tên quan quân kia, tức giận nói: “ Phóng...phóng...phóng người cái rắm.”

Hần dùng tay kéo tên quan quân kia ra xa xa, đang muốn quát bảo ngưng lại, lại phát giác bóng đen trên đỉnh đầu chợt lóe, hai người kia không biết dùng thân pháp gì, đã bay xuống tới.

Vạn tên cùng phát tuy lợi hại, nhưng nếu bắn không trúng người, vậy có lợi hại cũng vô dụng.

Nhìn những mũi tên đầy trời như châu chấu hướng đám người trước mặt đang không ngừng chém giết vọt tới, sắc mặt của hần chợt trắng bệch, trắng đến trong suốt, trong miệng hần lẩm bẩm nói: “ Chết, chết, lần này sẽ bị quân sư đại nhân mắng đến chết.”

Đổi mặt mưa tên thỉnh linh bay tới, hai đội nhân mã phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Một phương nhanh chóng rút lui, đồng thời đưa viên thuẫn trong tay lên che chắn, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Nhưng phương còn lại liền có vẻ chật vật vạn phần, phản ứng của bọn họ cũng tuyệt đối chậm hơn, hiển nhiên vạn vạn nghĩ không ra sẽ phải đổi mặt cục diện này.

Chẳng qua, thuật cưỡi ngựa của bọn họ cũng là vạn người chọn một.

Một tiếng gào thét, nghiêng đi nửa người, mã đao trong tay tung bay, không ngờ có tuyệt đại đa số trong nháy mắt làm ra phản ứng tốt nhất, trốn thoát khỏi phạm vi mưa tên.

Chẳng qua, cũng có một ít người không phản ứng kịp, tự nhiên phải vĩnh viễn ở lại nơi này.

Đương nhiên, người nằm xuống cũng là những người có thuật cưỡi ngựa kém hơn một bậc.

“ A...” Nhị Hổ che lại gương mặt, nói thầm: “ Không phát hiện, không phát hiện, cái gì ta cũng không nhìn thấy.”

“ Đại nhân? Ngài làm sao vậy?” Một gã tướng lĩnh tiến lên hỏi, trong lòng hẩn thềm nghĩ, chẳng lẽ tướng quân bị nổi điên.

Nhị Hổ buông tay xuống, đột nhiên chỉ vào hơn năm trăm cường đạo đã chuẩn bị sẵn, hung hăng nói: “ Hẩn ***, giết cho lão tử, giết sạch đám dui mù này.”

Hai ngàn tinh binh phía sau đồng thời rống to một tiếng, thao túng chiến mã, phóng về phía trước.

Bọn họ đối với cử động kỳ dị của trưởng quan nghi hoặc khó hiểu, vì sao chỉ nhận chuẩn tấn công một đội ngũ. Chẳng qua điều này cũng không phải là vấn đề bọn họ nên lo lắng, bọn họ có khả năng làm được, chính là phục tùng mệnh lệnh, tuyệt đối phục tùng.

Ở phía sau bọn họ, hai bóng đen từ trên trời phi thân xuống, cũng không cùng bất cứ kẻ nào dây dưa, bọn họ tung hoành tự nhiên trong thiên quân vạn mã, mục tiêu bọn họ chỉ có một, chính là xe ngựa của Lưu Chính Đình.

Lưu Tuấn Thư huy mạnh trường thương trong tay, cao giọng hỏi: “ Người tới là ai?”

Trình Gia Lễ cùng Trình Gia Đệ cao cao nhảy lên, nhưng khi bọn hẩn chứng kiến trước mặt có hai bóng người, không hẹn mà cùng ngẩn ra, lập tức phản ứng, cao giọng quát: “ Thích khách tới.”

Lưu Tuấn Thư kinh dị đánh giá hai người đang tới gần, ở trong tim của hẩn tràn ngập nghi ngờ, không phải nói chỉ có một người sao, như thế nào đột nhiên lại nhiều thêm một người?

Nhưng năng lực ứng biến của hẩn càng nhanh hơn hai lão một bậc, lớn tiếng quát: “ Có thích khách, hộ giá.”

Quân đội ở trước mặt một trận bối rối, tựa hồ hai người kia cũng đã khơi lên sự biến hóa ngút trời.

Trong lòng Trình gia nhị lão đồng thời thềm mắng, Lưu Tuấn Thư thật đúng là cố ý dẫn theo một đám tàn binh bại tướng đến Thái Nguyên thành “ đánh thu phong”(cướp đoạt mùa thu của Hung Nô nhân).

Đây là quân đội có tổ chất gì chứ? Còn dám xưng là một trong năm đại quân đoàn của Đại Hán. Thật không biết là một đám rác rưởi từ đâu kéo tới, so với những tân binh còn chưa từng ra chiến trường còn không sánh bằng.

Nhưng ngay lúc bọn họ còn đang do dự, hai người kia đã đi tới trước xe ngựa của Lưu Chính Đình.

Mắt thấy hai tên thích khách ở trong đám người lại không xem ai ra gì thẳng tắp đi tới, trong lòng Lưu Chính Đình run sợ, trong miệng hẩn cao giọng hét: “ Hộ giá, hộ giá...”

Lưu Tuấn Thư đang chắn ngay trước mặt hẩn run lên trường thương trong tay, hướng tên hắc y nhân đâm thẳng ngay ngực.

Trường thương màu bạc hóa thành một đoàn quang mang, trong vòng mấy trượng đứng là trường ảnh mang mang khôn cùng bát ngát.

Trình gia nhị lão liếc mắt nhìn nhau, đều vô cùng khiếp sợ, nghĩ không ra Lưu Tuấn Thư bề ngoài dây dợ đưa đưa lại có được công lực như vậy.

Nhất phẩm, đây đúng là cảnh giới nhất phẩm chân chính, tuyệt đối không hề sai lầm.

Trình Gia Lễ hướng huynh đệ gật đầu, người sau hiểu ý, hai người đồng thời hét lớn một tiếng, vẻ uy phong lẫm lẫm nói không nên lời, phi thân phóng lên, hướng người áo xám phóng đi.

Lưu Chính Đình bị tiếng hét của hai người làm run rẩy, hần ngồi xổm xuống, trong miệng lẩm bẩm.

Trường thương của Lưu Tuấn Thư tuy uy mãnh tuyệt luân, nhưng người bị mặt áo đen kia chỉ vung tay áo, đã đem chiêu thức của hắn đánh cho xơ xác.

Hai cổ chân lực vừa chạm vào, Lưu Tuấn Thư bước lui nhanh ra sau, gương mặt hần lộ vẻ kinh hãi, mở miệng vận khí đan điền, rống lớn: “ Lợi Trí...”

Bốn bàn tay của Trình gia nhị lão đánh ra chưởng ảnh đầy trời, đem người áo xám kia bao phủ trong tầng tầng ảo ảnh.

Chỉ là người áo xám vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng điểm tới, nhị lão lập tức như bị sét đánh, nhanh như thiểm điện bật lui tại chỗ, đồng thời há miệng rống to: “ Lợi Trí...”

Tràng diện hỗn loạn phảng phất như có một tia dừng lại, trong miệng ba người cơ hồ trong nháy mắt không hện mà cùng kêu lên tên của Lợi Trí.

Lợi Trí, vị tông sư Hung Nô, không ngờ lại có danh thơm như thế.

Lưu Tuấn Thư kinh ngạc nhìn qua Trình gia nhị lão, chỉ thấy ánh mắt vẻ mặt bọn họ cổ quái, hiển nhiên đối với tiếng la của mình cũng là ngoài ý liệu.

Đột nhiên, người áo xám tiến lên trước một bước, đã đi tới trước người Lưu Tuấn Thư, đánh thẳng ra một chưởng vào ngực hắn.

Ánh mắt Lưu Tuấn Thư ngưng trọng, trường thương trong tay múa ra vạn đóa hoa thương, Trình gia nhị lão đã nhìn rõ ràng, nguyên lai một kích vừa rồi hắn còn chưa dùng hết toàn lực.

Chỉ là thể công của người áo xám càng ngày càng gấp, Lưu Tuấn Thư sử dụng hết bản lãnh toàn thân, vẫn khó khăn gian nan, rốt cục cổ tay chấn động, bị hắn đánh ra một chỗ sơ hở, mắt thấy bàn tay trước mắt càng lúc càng lớn.

Nếu đổi lại là hai năm trước, hắn chỉ đành nhắm mắt chờ chết, nhưng hôm nay trải qua vô số cuộc chiến, ở thời khắc mấu chốt này, hắn ngược lại bình tâm tĩnh khí, trong lòng quyết định thật nhanh, hai tay chợt nhẹ, đã buông bỏ trường thương, thân thể bay nhanh về phía sau.

Tên áo xám kia cầm trường thương, cũng không lên tiếng, chỉ thuận tay vung lên, trường thương xẹt qua một đạo đường cong sáng ngời, mang theo tiếng rít chói tai hướng hắn đâm tới.

Nhưng đúng lúc này, đuôi thương chợt bị người bắt được, tên hắc y nhân kia không biết từ khi nào đã chen vào giữa bọn họ, nắm được đuôi thương đang gào thét giữa không trung, mượn lực đánh lực, lập tức hướng Trình gia nhị lão bắn đi.

Trình gia nhị lão vốn đang ở một bên hảo hảo xem náo nhiệt, không nghĩ tới họa từ trên trời giáng xuống, cũng may phản ứng của bọn họ coi như nhanh nhẹn, cùng nhau cúi đầu, tùy ý cho trường thương gào thét lướt sát da đầu bay đi.

Thân ảnh hắc y nhân chớp động, đi tới giữa nhị lão, song chưởng liên hoàn đánh ra, mỗi một chưởng đều ngưng tụ chân khí cường đại như dời non lấp bể.

Nhị lão không kịp đề phòng, phản ứng của bọn họ so với Lưu Tuấn Thư kém hơn nửa nhịp, mà võ công vị hắc y nhân này hiển nhiên cao hơn người áo xám kia một bậc, mấy lần nhấp nhô, bọn họ đã nghiêng ngã lảo đảo, chật vật không chịu nổi.

Chưởng phong sắc bén đánh vào lưng hắc y nhân, hắc tức giận hừ một tiếng, xoay người đá tới một cước, cùng người áo xám chạm vào một kích.

Sắc mặt Lưu Tuấn Thư biến ảo khó lường, hắc nhìn phó quan nháy mắt, chính mình phóng lên, gia nhập cuộc chiến.

Phó quan kia hiểu ý, cầm suất kỳ trong tay, lập tức huy vũ.

Theo sự chỉ huy lung tung của hắc, toàn bộ đội ngũ hoàn toàn lâm vào trong một mảnh hỗn loạn.

Rõ ràng phía trước không có địch nhân, nhưng hai đội ngũ một nhà lại đụng nhau tới người té ngựa ngã. Nghệ thuật chỉ huy độc hành như thế, thật làm cho người ta cảm khái ngàn vạn.

Phạm vi hơn mười trượng, người người tấp nập, cọ sát liên tục, nếu không phải trong mắt toàn là người một nhà, bộ đội hỗn hợp của thành vệ quân Ngọa Long thành và Hoàng Long quân đoàn đã sớm đánh nhau chí tử.

Bọn binh sĩ tuy đối với việc này vô cùng bất mãn, mỗi một người đang không ngừng nguyên rửa vị phó tướng đang cầm suất kỳ huy múa rối loạn, nhưng bọn họ vẫn đành nghĩa vô phản cố kiên quyết chấp hành mệnh lệnh.

Trình gia nhị lão tức giận hừ một tiếng, đây là thích khách gì a, năm người bọn họ hỗn chiến cùng một chỗ bao lâu, kết quả cuối cùng không ngờ chính là Lưu Tuấn Thư cùng hắc y nhân hợp chiến đối phó Trình gia nhị lão cùng người áo xám.

Hai bên đánh cho trời đất tối đen, khó phân hơn kém.

Đột nhiên, một trận huyết sáo dài từ phương xa truyền đến, thanh thế cực lớn, lạ thường khôn cùng.

Mấy người giữa sân đồng thời biến sắc, bọn họ nhanh chóng làm ra lựa chọn sáng suốt nhất.

Lưu Tuấn Thư cùng Trình gia nhị lão nhảy ra khỏi vòng chiến, hai người bịt mắt không hẹn mà cùng đánh tới hướng Lưu Chính Đình.

“ Nhấn tâm Lợi Trí...”

Lưu Tuấn Thư cùng Trình gia nhị lão đồng thời rống lớn, hướng phía sau hai người bịt mắt đuổi theo.

Chỉ là thân thủ của bọn họ làm sao có thể truy được hai tuyệt đỉnh cao thủ ngay trước mặt.

Lưu Chính Đình trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người họ lên xe ngựa, há mồm cứng lưỡi nhìn bọn họ đồng thời hướng chính mình đánh ra một chưởng.

Thân thể hắc cao cao bay lên, ở giữa không trung đã thất khiếu phun máu. Ngũ tạng lục phủ đều hóa thành thịt vụn, còn chưa chờ hắc từ không trung rơi xuống, đã chết mà không thể chết lại.

Một đời vương tử, còn chưa kịp nhìn thấy mình được sự chú ý của vạn chúng đẳng cơ hoàng đế tại kinh sư, thì ngay nửa đường, đã thảm tào sát hại.

Hai người bịt mắt liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tuôn ra một đoàn tinh quang, nhưng động tác kế tiếp của họ lại không phải là cuộc đấu sinh tử, mà là đồng thời xoay người, lướt qua trọng trọng bức tường binh sĩ, phóng nhanh đào tẩu.

“ Điện hạ...”

Tiếng rống thê lương mà bi thiết từ trong miệng Lưu Tuấn Thư cùng Trình gia nhị lão hô lên, bọn họ vội vàng chạy tới bên người Lưu Chính Đình đã sớm chết từ lâu, giương mắt nhìn lên, hai bóng người kia đã đi xa.

“ Báo thù cho điện hạ...” Lưu Tuấn Thư hét lớn: “ Truy cho ta.”

“ Dạ...thống lĩnh.” Phó quan cao giọng ứng một câu, kỳ hào trong tay hắc đột nhiên biến đổi. Đội ngũ hỗn loạn không chịu nổi trong chốc lát đã trở nên thanh tĩnh thứ tự, từng tổ tổ, cờ xí phấp phới, quân dung chỉnh tề, cùng loại ô yên chương khí vừa rồi hoàn toàn khác biệt long trời lở đất.

Chúng kiến toàn bộ bộ đội giống như biến ma thuật từ một chi quân đội vô dụng vô lại biến thành một chi bách chiến chi sư tinh cương bách luyện, trên mặt Trình gia nhị lão muốn bao nhiêu đặc sắc thì có bấy nhiêu đặc sắc.

Bàn tay Lưu Tuấn Thư chỉ tới, nói: “ Truy.”

Mấy ngàn người đồng loạt lên ngựa, hướng theo người áo xám chạy trốn đuổi theo.

Trình gia nhị lão nhìn nhau, lập tức giận tím mặt, quá khi dễ người, như thế nào chỉ truy người áo xám, mà hắc y nhân kia lại không thấy truy?

Chỉ là bọn họ chỉ có hai người, nhìn những kiêu binh hãn tướng, nuốt nước bọt, cuối cùng cũng không dám nhiều lời.

Bọn họ chỉ là nhất phẩm cao thủ, không phải cao thủ tuyệt đỉnh cấp tông sư. Đối mặt thiên quân vạn mã, nói ra lời tâm lý, bọn họ có tặc tâm nhưng không có tặc胆 a. (lòng giặc mà không có gan để làm).

Phía trước, do Nhị Hổ suất lĩnh đại quân áp chế, năm trăm danh đạo tặc trốn có trốn, chết có chết. Tuy so sánh với những tinh binh kinh nghiệm qua thiết huyết chiến hỏa, bọn họ cũng không có chút nào kém cỏi, nhưng nhân số hai bên lại hơn kém quá xa. Lấy hai ngàn đối năm trăm, nếu tổ chất hai bên không hơn kém bao nhiêu, vậy thắng bại đã không cần phải nói.

Ngay lúc bọn họ đánh nhau hết sức dữ dội, năm trăm đạo tặc khác lại đứng một bên, đứng xa xa nhìn náo nhiệt, thảng đến ở xa xa vang lên một tiếng huyết sáo thật dài, bọn họ mới đồng loạt thắng ngựa, như cơn gió xoay người bỏ đi, chỉ bằng thuật cưỡi ngựa của bọn họ, chỉ chớp lát đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Cơ hồ là đồng thời, mấy trăm cường đạo hét một tiếng, cũng liền xoay người bỏ chạy trốn chết.

Chính phía trước, truyền đến từng trận trận tiếng sấm, đó là vô số thiết kỵ tung vó trên mặt đất phát ra âm thanh như tiếng sấm chinh tề.

Nhị Hổ thu lại bộ đội, phảng phất như sớm biết người tới là ai, lập tức hạ lệnh sửa sang lại đội hình, chuẩn bị nghênh đón.

Quân đội phía trước từ từ tới gần, là hơn ngàn kỵ, trên cột cờ cao cao, lóe ra một chữ “Hứa” kim quang lóe lóe.

“ Cung nghênh Hứa đại tướng quân.” Nhị Hổ cao giọng quát.

Ở phía sau hẳn, mấy ngàn người đồng thời quát to: “ Cung nghênh Hứa đại tướng quân...”

Người đi trước, xốc lên chiếc nón sa, chính là Đại Hán phương bắc duy nhất bá chủ, Hứa Hải Phong.

Ánh mắt của hắn thoắt qua trên mặt Nhị Hổ, người sau khẽ gật đầu.

Khóe miệng Hứa Hải Phong lộ ra một tia mỉm cười, mang theo bộ đội đi tới trung quân.

Trong trung quân, phó tướng mang theo ba ngàn quan binh, đuổi theo người áo xám đã sớm chạy mất dạng không thấy tăm hơi. Lúc này, chỉ còn thừa năm ngàn binh sĩ dưới sự chỉ huy của Lưu Tuấn Thư, đem thi thể của Lưu Chính Đình vây quanh giọt nước không lọt. “ Đây đã xảy ra chuyện gì?” Hứa Hải Phong lớn tiếng quát, trong thanh âm bao hàm sự tức giận mệnh mông dù là kẻ ngu ngốc cũng nhận ra được.

Lưu Tuấn Thư cung kính thi lễ, nói: “ Khải bẩm chủ công, có thích khách đến tập kích.”

“ Ai?”

“ Theo nhị vị Trình lão nói, là Hung Nô Lợi Trí.” Lưu Tuấn Thư dùng ngón tay chỉ Trình gia nhị lão, nói.

Trong lòng Trình gia nhị lão thâm giận, một mình người cũng có nói qua, lại đem toàn bộ chuyện đổ hết lên đầu bọn lão tử, thật sự là có đạo lý này sao.

Nhưng đối mặt Hứa Hải Phong đang bừng bừng tức giận, bọn họ cũng không dám chậm trễ, đồng thời cung thanh nói: “ Đúng là Hung Nô nhân Lợi Trí.”

Hứa Hải Phong như cố ý vô ý nhìn Lưu Tuấn Thư, giơ tay lên trời, lớn tiếng quát: “ Hay cho Hung Nô nhân, Hứa mỗ cùng các người thề không đội chung trời.”

Trải qua một ngày hỗn loạn, màn đêm từ từ rơi xuống.

Trong soái doanh, Hứa Hải Phong lắng nghe Nhị Hổ báo cáo rõ chi tiết, ngón tay của hắn nhẹ nhàng gõ mặt bàn, qua một thoáng mới mở miệng hướng Lưu Tuấn Thư dò hỏi: “ Người áo xám là ai?”

Lưu Tuấn Thư cười khỏ một tiếng, vấn đề này làm sao hắn có thể trả lời, hắn cung thanh nói: “ Mạt tướng quả thật không biết.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, nói: “ Có thể trong mười hiệp, làm cho trường thương của người phải rời tay. Ân, võ công của người này cao, thật sự không phải chuyện đùa, người thật sự không có chút ẩn tượng nào sao?”

Lưu Tuấn Thư cúi đầu, sau một lúc lâu, rốt cục ngẩng lên, nói: “ Mạt tướng hoài nghi là một người, nhưng không có chứng cứ.”

“ Ai?”

“ Trình Anh Đào.”

“ Ha ha...” Hứa Hải Phong cất tiếng cười to, thanh âm của hắn tràn ngập vẻ vui mừng cực độ: “ Trình gia sao? Hắn đúng là bọn hắn.”

Lưu Tuấn Thư thở một hơi, đang muốn mở miệng, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt mơ hồ của Nhị Hổ, trong lòng vừa động, lập tức ngậm miệng lại.

Quả nhiên, qua thêm vài giây, Nhị Hổ cũng không còn nhịn được, hắn cao giọng nói: “ Chủ công, Lưu Chính Đình là do Trình gia đưa tới, là tai họa bọn họ muốn đưa tới cho ngài, bọn họ hẳn là phải mong người này còn sống, như thế nào ngược lại sẽ xuất thủ ám sát?”

Hứa Hải Phong thở dài, hắn đứng lên, đi tới trước người Nhị Hổ, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “ Chính trị, thứ này rất kỳ diệu, bằng hữu hôm qua có lẽ chính là địch nhân hôm nay của người, đồng dạng...” Hắn mỉm cười, trong vẻ tươi cười mang theo sự cảm khái ý vị thâm trường: “ Đồng dạng, địch nhân hôm nay, có lẽ sẽ là bằng hữu của người ngày mai.”

“ Dạ, tạ ơn chủ công chỉ điểm.” Nhị Hổ cao giọng nói, chỉ là vẻ nghi hoặc trong mắt của hắn càng ngày càng đậm.

Hứa Hải Phong bật cười, cùng hắn nói chuyện chính trị cũng chẳng khác gì đàn gảy tai trâu.

Huy tay, Hứa Hải Phong nói: “ Nhị Hổ, người đi xuống trước đi, trở về nghỉ ngơi sớm.”

“ Dạ.” Nhị Hổ cung kính thi lễ, xoay người ra khỏi trường, hắn vừa đi vừa thì thầm: “ Địch nhân chính là bằng hữu, bằng hữu chính là địch nhân...”

Lưu Tuấn Thư ngây ra, ngẩng đầu nhìn Hứa Hải Phong, chỉ thấy trong mắt của hắn lộ ra vẻ tươi cười, lúc này mới thở dài một hơi.

“ Tuấn Thư, người thấy thế nào?”

Đợi khi Nhị Hổ đi xa, Hứa Hải Phong quay về chỗ ngồi, nhìn như thuận miệng hỏi.

Lưu Tuấn Thư không dám chậm trễ, hít sâu một hơi, vững vàng nói: “ Chủ công, Trình gia là cố ý làm vậy.”

“ Làm sao thấy được?”

“ Mạt tướng dựa theo ước định, cùng Lý Minh Đường tông sư giao thủ một chiêu. Lúc cố ý hô tên Lợi Trí, Trình gia nhị lão cũng đồng thời đang hô tên Lợi Trí.” Quang mang sắc bén trong mắt Lưu Tuấn Thư không ngừng thoáng hiện, hắn trầm giọng nói: “ Người áo xám muốn dồn mạt tướng vào chỗ chết. Trình gia nhị lão cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn, khi Lý Minh Đường đại tông sư công kích Trình gia nhị lão, người áo xám lại xả thân cứu giúp. Bên trong dĩ nhiên phải có mớ ám.”

Hứa Hải Phong liên tục gật đầu, nói: “Lưu Chính Đình là tâm phúc họa lớn của ta, cùng Trình gia lại có vài phần giao tình, nếu đem hấn tổng đến kinh sư, cho dù không cách nào rung chuyển địa vị của ta, nhưng chế tạo điểm phiền toái cho ta lại là có thể. Chẳng lẽ Trình gia lại nghĩ không ra điểm này sao?”

Lưu Tuấn Thư lắc đầu cười khở, nói: “Đám người điên của Trình gia, trời mới biết bọn họ có ý định như thế nào.”

“Ai...” Hứa Hải Phong thở dài nói: “Không nghĩ ra, không nghĩ ra, trong hồ lô của Trình gia rốt cục là đang bán thuốc gì.”

“Có lẽ...” Lưu Tuấn Thư chần chờ một chút, nhẹ giọng nói: “Đội quân sư đại nhân trở về, lấy cơ trí của hấn, có lẽ có thể đoán ra vài phần.”

Hứa Hải Phong nghe vậy âm thầm cười, danh vọng của Tương Khổng Minh do bọn họ cố ý đẩy lên cao, quả nhiên đã cao tới mức như thế, chẳng qua nếu là chuyện không đầu không đuôi như vậy, nếu hấn cũng có thể trống rỗng đoán được, đó mới gọi là có quý. Cũng may, trong tay mình còn có hai con tin, lấy thân phận của bọn họ, nhiều nhiều ít ít hấn là cũng biết được một chút.

Ánh mắt Hứa Hải Phong hướng phương nam nhìn lại, trong đầu óc của hấn đang dùng tốc độ nhanh như thiểm điện tự hỏi, ở trong lòng hấn mơ hồ có một tia cảm giác nguy hiểm, tựa hồ tại phương nam, đang ẩn núp một sinh vật cực kỳ nguy hiểm.

“Chủ công, ngài...” Lưu Tuấn Thư thấp giọng hỏi.

Hứa Hải Phong cả kinh, từ trong trầm tư tỉnh lại, hấn trầm tư một lát, hỏi: “Tuấn Thư, tại phương nam, Trình gia còn cơ hội không?”

Ánh mắt Lưu Tuấn Thư lóe ra, rốt cục kiên quyết lắc đầu nói: “Không có khả năng, vô luận sĩ khí hay nhân số của quân đội, bọn họ đã không còn cơ hội nhúng chân thiên hạ.”

“Nhưng ta cảm giác được nguy hiểm, tại phương nam, có một loại cảm giác phi thường nguy hiểm đang hướng chúng ta tới gần.” Hứa Hải Phong nhắm hai mắt lại, phảng phất như trong mộng nói.

“Phương nam?” Ánh mắt Lưu Tuấn Thư cũng chuyển đi qua, tựa hồ nghĩ muốn xuyên thấu qua doanh trướng nghiêm thực chứng kiến Thái Nguyên thành nằm xa xăm ngoài mây ngàn dặm.

“Tuấn Thư, hình như chúng ta đã quên cái gì.” Hứa Hải Phong đột nhiên mở hai mắt, ngữ khí của hấn từ từ chuyển lạnh.

Lưu Tuấn Thư ngẩng đầu, rõ ràng nhìn thấy được sát khí trong mắt Hứa Hải Phong, hấn rung mình một cái, nhưng vẫn hỏi ra: “Thỉnh chủ công chỉ điểm.”

Lặng lặng sau một lúc lâu, từ trong miệng Hứa Hải Phong nhỏ ra mấy chữ: “Ta...không biết.”

Lưu Tuấn Thư ngắt ra, cẩn thận hỏi: “Chủ công, ý của ngài là...”

“Ta có thể cảm giác được, phương nam nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mà chúng ta không biết, nhưng...Ta nghĩ không ra, thật sự là nghĩ không ra.” Hứa Hải Phong thì thào lẩm bẩm: “Chẳng qua ta chỉ biết là chúng ta nhất định phải bắt phạt.”

Hôm nay Lưu Chính Đình đã chết, dù cho hấn thật sự đã chết vì điều gì, nhưng những mũi nhọn đều trực chỉ một người, Hung Nô nhân Lợi Trí.

Như thế cùng đánh một trận với Hung Nô nhân là không thể miễn.

Nếu Hứa Hải Phong suất lĩnh đại quân đi ra, kinh sư trống không, phương nam đột nhiên sinh ra biến cố, lại phải làm sao?

Lưu Tuấn Thư ngẩng đầu, đang muốn nói chuyện, đột nhiên nghe được tiếng bước chân dồn dập truyền đến, lời đến bên mép hấn lập tức nuốt xuống.

“Chủ công...”

Ngoài cửa truyền đến tiếng hô khê.

“ Chuyện gì?”

“ Khỏi bẩm chủ công, Trình gia nhị lão cầu kiến.”

Trầm mặc giây lát, Hứa Hải Phong cất cao giọng nói: “ Thỉnh.”

Sau một lúc lâu, Trình Gia Lễ hai người đi nhanh vào, bọn họ hướng Hứa Hải Phong thi lễ, đối mặt với hắn, cho dù trong lòng có hận hơn thập bội, cũng không dám biểu hiện ra ngoài mặt.

Trình Gia Lễ cung thanh nói: “ Hứa đại tướng quân, hai người chúng ta phụng mệnh bảo vệ hoàng thượng nhập kinh, không ngờ trên đường gặp ác nhân phục kích, làm cho hoàng thượng ngộ hại. Chúng ta cũng không mặt mũi nào ở đây, muốn mời đại tướng quân đáp ứng, cho phép chúng ta trở về nam phương.”

Hứa Hải Phong nhướng mày, đối với Tương Khổng Minh, hắn đã quá mức tự tin, nhưng bản lãnh đứng đầu của Tương đại quân sư, chính là thuật độc tâm. Nếu cho hai người này đi, vậy bảo hắn đi đâu độc tâm người khác. Không được, hai tên ngu ngốc này vạn vạn không thể cho đi.

Hắn vừa nghĩ đến đây, lập tức trầm mặt, nói: “ Nhị vị trưởng lão, theo lý mà nói, hắn là phải cho các người trở về nam phương, nhưng hôm nay đại vương tử điện hạ vừa mới ngộ hại, di thể còn chưa đưa đến kinh sư. Vì vậy muốn mời nhị vị làm đại biểu của Trình gia, hộ tống đại vương tử điện hạ tôn quý một đoạn đường được không?”

Trình gia nhị lão liếc mắt nhìn nhau, ngoài miệng Hứa Hải Phong chỉ nói là đại vương tử, hiển nhiên đối với việc Lưu Chính Đình đăng cơ tại Thái Nguyên, cự tuyệt không thừa nhận. Chẳng qua yêu cầu này của hắn hợp tình hợp lý, nếu bọn họ còn tiếp tục thoái thác, liền không khỏi khó giải thích cho qua. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là về mặt đau khổ đáp ứng xuống tới.

Dù sao, lúc này giữa Trình gia cùng Hứa Hải Phong còn chưa xé rách mặt chính thức, cho nên cần mặt mũi bên ngoài cũng vẫn phải duy trì lẫn nhau.

&&&&

Cách ngoài đại doanh của Hứa Hải Phong về phía nam mười dặm, mấy trăm kỵ đang chật vật chạy trốn.

Đột nhiên, bóng xám chợt lóe, một người hiện ra.

“ Đắc thủ sao?” Một thanh âm già nua từ trong đám kỵ sĩ hỏi lên.

“ Đúng vậy.” Người áo xám âm trầm nói.

“ Ha ha, được, nếu hoàn thành mục tiêu, cứ để cho bọn họ đi đánh nhau tương đương đi.” Kỵ sĩ có thanh âm già nua giục ngựa tiến lên, cao giọng cười nói.

Người áo xám nhìn hắn, đột nhiên nói: “ Ta đi bẩm với gia huynh, cáo từ.”

Dứt lời, mấy lần thấp thoáng, đã không còn thấy bóng dáng.

Lão kỵ sĩ thu liễm tươi cười, nhàn nhạt nhìn thoáng qua bầu trời mênh mông, theo sau thở dài một tiếng, nói: “ Lúc này chính là cơ hội cuối cùng.”

&&&&

Thái Nguyên thành, Trình Gia Sanh kinh ngạc đưa mắt nhìn Trình Anh Đào, hỏi: “ Lợi Trí?”

Trình Anh Đào trầm giọng nói: “ Đúng vậy, trong miệng Lưu Tuấn Thư tuyệt đối gọi tên của Lợi Trí.”

“ Ha ha...” Trình Gia Sanh đột nhiên cười to, phảng phất như nghe được chuyện cười vui vẻ nhất trên thế giới, lớn tiếng nói: “ Lại là Lợi Trí, nghĩ không ra Hứa gia lại tính toán giống như chúng ta.”

“ Ai...Nếu sớm biết như thế, chúng ta không cần mạo hiểm động thủ, Lưu Chính Đình cũng làm cho người giận người oán, nghĩ không ra cả hai bên đều chọn cùng một chỗ để lấy tính mạng của hắn.” Trình Anh Hào thở dài nói.

“ Đúng vậy, vốn tưởng rằng, hần sẽ đợi Lưu Chính Đình đến kinh sư, mới chậm rãi lấy tính mạng của hần. Chẳng qua hần biểu hiện gấp gáp như thế, cũng là ngoài dự liệu của chúng ta.” Một vị lão nhân cau mày, bất đắc dĩ nói.

“ Hừ, ta xem, mộng làm hoàng đế của tiểu tử này đã không đợi được nữa.” Trình Gia Sanh cười lạnh nói.

Trình Anh Hào yên lặng lắc đầu, nhưng cũng không mở miệng phản bác, chỉ hỏi: “ Động tĩnh hiện tại của họ thế nào?”

Trình Anh Đào nhàn nhạt nói: “ Hoàng Long quân đoàn tìm được rất nhiều thi thể Hung Nô nhân trên mặt đất, dù là tuần mã cũng ẩn đầy ẩn ký của Hung Nô nhân, tội danh ám sát thiên tử Đại Hán, Hung Nô nhân trốn không thoát.”

“ Không sai, dù cho hần nguyện ý hay không, thì cũng phải cấp cho thiên hạ dân chúng một công đạo, trận đánh này với Hung Nô nhân sẽ không thể tránh né.” Trình Minh ở một bên lạnh lùng thốt.

“ Được...” Trình Gia Sanh đứng lên, khuôn mặt của hần âm trầm cơ hồ có chút dữ tợn, thanh âm âm trầm trầm phiêu đảng bên trong đại sảnh: “ Cứ để chúng ta đến xem trận kịch vui này làm sao mà diễn xuất đi.”

375. Chương 389: Phục Kích.

Nơi này một mảnh hoang vu, trong vòng ngàn dặm, vắng vẻ không bóng người.

Vô luận là con dân người Hán, hay mục (chăn nuôi gia súc) dân của Hung Nô, cũng không nguyện ý ở chỗ này sinh hoạt.

Tại địa phương tùy thời đều sẽ phát sinh chiến loạn, tính mạng con người căn bản không cách nào được bảo chưởng.

Chỉ là hôm nay, một đội kỵ binh hơn ba trăm người phóng qua rất nhanh, bọn họ đánh vỡ không gian yên lặng này.

Đây là một đội kỵ binh rất nhanh, tốc độ cực nhanh, xem khắp cổ kim, chỉ sợ cũng là hiếm thấy.

Trên mặt những người này vẽ đầy đủ màu sắc xanh xanh đỏ đỏ, nhìn qua cực kỳ kinh khủng.

Trên người bọn họ sưng lên, vết thương khắp nơi, làm người ta nhìn thấy kinh hãi.

Ở trước mặt bọn họ, có một hắc y nhân phóng đi cực nhanh, lao về phía trước.

Sau đuôi ngựa hần, buộc theo một sợi dây thừng thô to, trên dây buộc một người, cứ như vậy kéo hần phóng đi trên đường, đi tới nơi đây.

“ Dừng...”

Kỵ sĩ cầm đầu quát to một tiếng, bọn kỵ sĩ phía sau cơ hồ đồng thời dừng lại.

Thuật cưỡi ngựa của bọn họ cũng không hoàn mỹ, chỉ miễn cưỡng xem như là được, nhưng chiến mã của họ lại là tuyệt đại lương cầu vô cùng thần tốc, vô luận là tốc độ phóng nhanh, năng lực vác nặng cùng lực nhấn nài trên đường dài bốn ba, cũng không kém với thiên lý thần cầu danh dương thiên hạ chút nào.

Mà càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc chính là những con ngựa này tựa hồ đã trải qua kinh nghiệm huấn luyện, cả đám ôn nhu tuân phục, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh chủ nhân.

Chiến mã như vậy tuyệt đối là ngàn dặm chọn một, nhưng hôm nay ở nơi này chỉ thoáng mắt đã xuất hiện mấy trăm con, quả thật làm cho người ta cảm giác được không thể tưởng tượng.

Nhảy xuống ngựa, kỵ sĩ cầm đầu đi tới bên cạnh tên đại hán đang bị trói phía sau đuôi ngựa.

“ Hô...lỗ...hồ...lỗ...”

Đám kỵ binh phía sau hần hoảng sợ biến sắc, trong mắt nhìn về phía tên đại hán vẫn đang ngủ say bất tỉnh kia, tràn ngập vẻ sợ hãi thật sâu.

“Lên.” Hán tử cầm đầu khẽ quát một tiếng.

“Hô...lỗ...hồ...lỗ...”

“Lên.” Thanh âm lớn hơn.

“Hô...lỗ...hồ...lỗ...”

Trên mặt hán tử cầm đầu hiện lên vẻ tức giận, hán đột nhiên tiến lên, một cước nặng nề đá ra.

“Hô...”

Một cước này của hán, ẩn chứa lực lượng to lớn, không phải chuyện đùa, tên hán tử đang ngủ kia tuy thân thể thật lớn, phân lượng không nhẹ, nhưng vẫn bị một cước này đá lên giữa không trung.

Chỉ nhìn thấy thân thể cao lớn của hán ở giữa không trung không ngừng quay cuồng, cho đến khi cạn lực mà rơi.

“Đông...”

Một tiếng nổ lôi đình, thân hình thô to của hán như tảng đá lớn nện xuống trên mặt đất.

Hơn ba trăm kỵ sĩ đều giật mạnh dây cương theo bản năng, khống chế chiến mã lui về phía sau.

Hán tử cầm đầu đi nhanh tới, nhưng sắc mặt của hán càng ngày càng trầm, bởi vì bên tai của hán rõ ràng nghe được tiếng gáy khò khò.

“Hô...lỗ...hồ...lỗ...”

Trúng đòn nghiêm trọng như thế, vẫn không cách nào làm cho bạo long hình người này thức tỉnh từ trong giấc ngủ.

Ngắm nhìn thân thể cao lớn nằm dưới đất, hán tử cầm đầu xoay người đi tới bên chiến mã, gỡ túi nước, cười lạnh một tiếng mở nắp, đem nước lạnh rót luôn vào trong chiếc miệng rộng đang há ra.

“Khái khái...”

Tiếng ho khan chói tai truyền đến, hán tử ngủ say bất tỉnh cuối cùng cũng nhện không được mà thanh tỉnh lại.

“Trời mưa sao?”

Mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, Tần Dũng rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ.

“Không phải, đến rồi, nếu ngươi không muốn tỉnh, có thể ngủ tiếp.” Hán tử cầm đầu lạnh lùng thốt.

“Nga...” Tần Dũng lên tiếng, thân thể vừa ngồi lên lại nằm ngửa xuống, đầu của hán nặng nề đập lên mặt đất, lại phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Đột nhiên, bạo long hình người chột mở hai mắt, hán kinh hô một tiếng: “Lý Minh Đường, đến rồi?”

Gương mặt Lý Minh Đường không chút thay đổi, gật đầu.

Tần Dũng cất tiếng cười to, hai tay vung lên, sợi dây thừng trói cứng trên người hán liền đứt đoạn.

“Hán ***, rốt cục đến nơi, lão tử cũng có thể dễ dàng một chút.” Tần Dũng đi lên, hưng phấn kêu to.

Hán là người duy nhất không có ngựa cưỡi, vì muốn nhanh chạy tới nơi này, không thể làm gì khác hơn là ủy khuất cột vào sau đuôi ngựa, một đoạn đường bị kéo đến đây.

“Giá...”

Một chiến mã phóng tới, cao giọng nói: “Tướng quân, phía trước xuất hiện hai trăm kỵ.”

Từ phía sau đám kỵ sĩ đi ra một người, chính là người được Hứa Hải Phong sách phong làm Thiểm Điện quân đại thống lĩnh Canh Dương tướng quân.

Trong ánh mắt của hắn nhìn về phía Tần Dũng cùng Lý Minh Đường, mang theo vẻ sợ hãi, nhưng trong người hắn có chức trách nên không dám chậm trễ, không thể làm gì khác hơn là tươi cười nói: “ Nhị vị tiền bối, hẳn là họ đã tới.”

Lý Minh Đường chỉ thoáng gật đầu, nhưng Tần Dũng lại cười hắc hắc, vươn đầu lưỡi thô to đỏ như máu liếm lên đôi môi dày, trong mắt hiện lên vẻ khát máu cực độ.

Trong lòng Canh Dương rung mình, không dám nói nhiều, vội vàng nói: “ Hạ quan cũng nên đưa bọn họ tới nơi đây.”

Dứt lời hắn vội vàng rời đi, ra lệnh một tiếng, trong đội ngũ dựng lên một lá đại kỳ có chữ Hứa thật lớn.

Đội ngũ phía trước dừng lại, một người cao giọng hỏi: “ Xin hỏi, các vị là...”

Canh Dương lên tiếng hét lớn: “ Chính là Nam Nghi Liêu tộc trưởng phía trước?”

Một người đi ra, chính là Nam Nghi Liêu, đôi mắt ưng của hắn mang theo vẻ hồ nghi, hiển nhiên là không hiểu ý đồ của đám người trước mặt.

“ Chính là Nam Nghi Liêu, huynh đài xưng hô thế nào.”

“ Bổng tướng quân Canh Dương, đại thống lĩnh Thiểm Điện quân.”

“ Thiểm Điện quân?” Nam Nghi Liêu chuyển vài vòng trong đầu, nhưng không nhớ nổi ở nơi nào nghe qua chi bộ đội này, hắn nhướn mày, hỏi: “ Xin hỏi các hạ cần đường, có việc gì làm?”

Canh Dương sang sảng cười, nói: “ Bổng tướng quân phụng mệnh Hứa đại tướng quân, đến đây gặp gỡ tộc trưởng.”

Nam Nghi Liêu nhướn mày, hắn đột nhiên đánh hơi được một khí tức nguy hiểm, đó là một loại trực giác do chinh chiến nhiều năm, ánh mắt của hắn đảo qua trên mặt đám người Canh Dương, cũng càng ngày càng kinh hãi.

“ Đại tướng quân có gì phân phó?” Nam Nghi Liêu dò hỏi.

Canh Dương đột nhiên cất tiếng cười to, bàn tay vung lên, nói: “ Đại tướng quân có lệnh, mệnh cho ta lấy đầu người của tộc trưởng.”

Theo lời hắn vừa ra, ba trăm kỵ sĩ phía sau đồng thời rút ra cung tên, tốc độ của bọn họ nhanh như thiểm điện, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai bắn ra ngoài.

Đám người Nam Nghi Liêu thành linh không kịp đề phòng, lập tức có hơn mười kỵ trúng tiễn rớt ngựa.

“ Tẩn ra...” Nam Nghi Liêu chợt rống to một tiếng, hắn thúc ngựa phóng đi, cánh tay vung lên. Trong tim của hắn cực kỳ kinh hãi, tài bắn cung của những người này quá lợi hại, tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của mình.

Cũng may, bản thân hắn là tay lão thành chiến trường, vừa nhìn thấy đã biết những người này không thiện cưỡi ngựa, mà đây là việc các dũng sĩ Đế tộc am hiểu nhất.

Ở phía sau hắn, đều là những tướng sĩ tinh nhuệ nhất trong tộc, người nào không phải là dũng sĩ từ trong cõi chết đi ra ngoài.

Tuy bị phục kích, nhưng cũng không bối rối, vừa thắng cương, liền muốn giục ngựa phóng đi.

Một khi để cho những con ngựa này chạy đi, thì chuyện thắng bại liền lập tức đảo ngược.

Chỉ là vào thời khắc này...

“ Hống...”

Một tiếng quỷ khóc sói tru kinh thiên động địa truyền tới, thanh âm to lớn, cơ hồ vừa phát ra đã vang vọng thiên địa.

Một loạt chiến mã vô lực té ngã, không chỉ là chiến mã ngã sắp xuống, dù là các chiến sĩ Đế tộc cũng té ngã xuống đất.

Canh Dương gỡ ra vật nhét trong tai, mặc dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng sau khi hắn nhận thức tiếng hồng chấn thiên của Tần Dũng, vẫn cảm thấy đầu óc muốn bất tỉnh, khó thể tự chủ chính mình.

Hắn định thần một chút, nhớ tới nhiệm vụ của mình, mạnh mẽ giục ngựa đi tới.

Nam Nghi Liêu từ trên mặt đất bò lên, hắn là người thanh tỉnh nhất trong số các dũng sĩ Đế tộc.

Trong ánh mắt của hắn tràn ngập sự tuyệt vọng của kẻ cùng đường mạt lộ, bởi vì hắn đã nhìn thấy hai trăm chiến sĩ dưới trướng của mình, cả đám đang run rẩy, chiến mã càng không tinh thần, không con ngựa nào có thể đứng dậy.

Xem xét lại chiến mã của đối phương, bộ dáng vẫn nhàn du thản nhiên, giống như không hề có cảm giác.

Lúc này, hắn đã tin lời của đối phương, Hứa Hải Phong quả nhiên muốn lấy đầu của hắn.

Tiếng gầm giận dữ kia, trong thiên hạ sợ là chỉ có một người có thể phát ra, mà người này cũng chỉ có Hứa Hải Phong có thể chỉ huy.

Nếu ngay cả hắn đều ra tay, vậy ai là người đứng sau màn chỉ huy cũng đã phi thường sáng tỏ.

Hắn quay đầu nhìn những đệ tử binh đi theo hắn nhiều năm, trong mắt hiện lên vẻ bi ai tuyệt vọng.

Thân hình hắn vừa động, đã khinh thân bay lên, hướng địch nhân vọt tới, hắn nghĩ muốn cướp một con ngựa của địch nhân, chỉ có nhóm bảo mã này mới có thể giúp hắn rời đi hiểm địa.

Trên đại thảo nguyên, nếu không có tuấn mã, lại làm sao chạy thoát sự đuổi giết của bọn họ.

Chỉ là bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, bởi vì một cỗ sát khí bát ngát khôn cùng đã vững vàng khóa lại hắn.

Hắn quay đầu nhìn về phía sau, không khỏi cười thầm một tiếng, mắt của hắn nhìn thấy được một luồng tinh quang, một nguyệt nha sạn cực lớn: “ Lý Minh Đường...” Hắn cơ hồ là rên rỉ thì thào.

“ Giết...”

Theo một thủ thế của Canh Dương, ba trăm thân tiễn thủ sau lưng hắn cùng nhau gỡ xuống vật nhét trong tai mình.

Bọn họ thúc ngựa tiến tới, đối với những binh lính bị té trên mặt đất, không chút do dự triển khai một phen tàn sát.

Chỉ qua chốc lát, người của Đế tộc đã không còn bao nhiêu.

Tần Dũng đi nhanh ra, đang muốn tham dự chém giết, lại nghe Canh Dương ở phía sau kêu lên: “ Chủ công có lệnh, thỉnh tướng quân ngoại trừ tiếng hồng lôi đình, không cho tham dự chém giết.” Tần Dũng ngẩn ra, thì thầm vài câu, hậm hực quay trở ra.

“ A...” Tiếng kêu thảm thiết thê lương phát ra từ miệng Nam Nghi Liêu, thân thể hắn bay ngược trở về, cũng không biết nện trúng vật gì, cũng không còn đứng dậy.

“ Tại sao?” Dừng điểm khí lực còn sót lại cuối cùng, Nam Nghi Liêu thấp giọng hỏi.

“ Chủ công nói, ngươi là một uy hiếp.” Canh Dương ngẩng nhìn mặt của hắn, trong lòng gợn sóng, hắn nhàn nhạt thở dài nói: “ Có thể làm cho chủ công cùng quân sư đại nhân đồng thời lo lắng trong lòng, ngươi xem như là người đầu tiên.”

Nam Nghi Liêu sụp đầu thấp xuống, đập phải bùn đất thật dày, ánh mắt của hắn cũng không hề nhắm lại, ở trong hỗn loạn tựa hồ tiết lộ một tin tức, tới chết hắn cũng không chịu tin tưởng chuyện này thật sự đã xảy ra.

376. Chương 390: Giá Hoạ.

Trên mặt đất, một mảnh hỗn độn, mấy trăm thi thể vương vãi đầy đất, thảm tào giết hại.

“ Ai đã làm?” Thanh âm A Cốt Đả rít gào xa xa truyền ra, làm người khác không rét mà run.

“ Thiếu tộc trưởng tỉnh táo.” Tương Khổng Minh phe phẩy quạt lông, bi ai thở dài nói: “ Điều do học sinh không tốt, nếu không phải mạo hiểm thỉnh tộc trưởng đi tập sát Lưu Chính Đình, cũng sẽ không có biến cố này.”

Sắc mặt A Cốt Đả xanh đen, gân xanh trên trán hần nổi lên thật cao, có vẻ như trong lòng dị thường kích động, khó có thể tự chủ chính mình.

“ Khái khái...” Một lão nhân từ phía sau Tương Khổng Minh đi ra, hần cau mày, cẩn thận quan sát hiện trường một lần, cũng khuyên nhủ: “ Thỉnh thiếu tộc trưởng tỉnh táo.”

Tuy A Cốt Đả có tính khí táo bạo, nhưng không phải là người không nhìn được tốt xấu, nếu người khác khuyên bảo ngay lúc này, chỉ sợ ngược lại hần sẽ trút luồng tà hỏa này lên đầu người đó. Nhưng hai người này thân phận đặc thù, cho dù là hần cũng không dám dễ dàng đắc tội.

“ Tương quân sư, Mộ Dung tộc trưởng...” A Cốt Đả nói một câu, hai nắm tay siết thật chặt, hơi thở lại nặng nề hơn.

Tương Khổng Minh cùng Mộ Dung Trất liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ thú vị.

Đế tộc tuy còn có được hổ tướng danh chấn thảo nguyên như A Cốt Đả, nhưng so sánh với phụ thân của hần, vị Nam Nghi Liêu lão mưu thâm toán, hần còn quá kém.

Nếu do hần tiếp nhận quyền to của Đế tộc, đối với các tộc lúc này mà nói, thật sự là một tin tức nửa vui nửa buồn.

“ Mộ Dung tộc trưởng, nhìn ra được là do thế lực phương nào gây nên không?” Tương Khổng Minh xoay người hỏi.

Mộ Dung Trất thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “ Hung thủ là một tay lão thành chân chính, đã tiêu diệt hết thấy dấu vết. Nghĩ muốn suy đoán đi ra, cũng là việc muôn vàn khó khăn. Chẳng qua...”

“ Chẳng qua cái gì?” A Cốt Đả giành trước một bước nói.

“ Chẳng qua, thi thể lệnh tôn cũng không có ở đây, không biết là bị người bắt đi, hay là...” Mộ Dung Trất dừng lời, nhưng ý tứ của hần mọi người đều rõ ràng.

“ Thỉnh thiếu tộc trưởng an tâm, tộc trưởng có thân thủ nhất phẩm đỉnh cấp, tuy lúc này binh hoang mã loạn, nhưng nghĩ lại có lẽ vẫn có thể tự bảo vệ mình.” Tương Khổng Minh an ủi.

“ Báo...Thiếu tộc trưởng, tìm được lão tộc trưởng.” Một gã thám tử phóng nhanh tới gần, quát lớn.

A Cốt Đả vui mừng, vội vã chạy đi, Tương Khổng Minh cũng mang theo vẻ mặt vừa vui vừa sợ, thúc ngựa đi theo. Duy chỉ có ánh mắt Mộ Dung Trất phức tạp, cũng không biết trong lòng đang mừng hay lo.

“ Xem...” Tương Khổng Minh đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

Xa xa, bọn họ nhìn thấy một gò đất nhỏ, lúc này bên cạnh gò đất đang vây quanh mười mấy tên Đế tộc dũng sĩ, bọn họ cẩn thận đề phòng, chỉ là trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ mặt bạo lệ cùng đau xót.

Trái tim A Cốt Đả lập tức trầm xuống, hần ngẩng người nhìn về phía trước. Ở phía đông gò đất, một thân thể mềm nhũn đang nằm.

Hần xuống ngựa, đi từng bước một đến trước cơ thể người nọ. Đột nhiên, hần quỳ sụp xuống, ôm lấy thân thể kia, lớn tiếng gào lên.

Nhìn thấy vẻ mặt này của hần, chỉ cần không phải ngu ngốc, tự nhiên sẽ biết thân phận của người này.

Tương Khổng Minh thở dài một hơi thật sâu, ánh mắt của hần như có ý vô ý đảo qua hai hán tử mặc hắc bào rộng rãi thùng thỉnh đứng phía sau.

Phảng phất như lĩnh hội hàm ý trong cái liếc mắt của hần, hai hán tử chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“ Ai...Đến tận cùng là ai?” A Cốt Đả lại gầm rú ra thanh âm tràn ngập cừu hận khắc cốt.

Đột nhiên, thân thể hắn chấn động thật mạnh. Hắn cúi đầu, khó tin nhìn phụ thân đang nằm trong lòng.

Hai mắt Nam Nghi Liêu tuy không hề mở ra, nhưng tay hắn thoáng cử động một chút.

Trên mặt A Cốt Đả tràn ngập vẻ không sao tưởng tượng, vừa rồi lúc hắn ôm thân hình phụ thân, liền đã biết một việc, Nam Nghi Liêu đã chết, thân thể của hắn đã lạnh lẽo không còn một tia ấm áp.

Nhưng đến lúc này tay hắn lại động, A Cốt Đả có thể nhìn trời thề, hắn cảm giác được, tay của Nam Nghi Liêu quả thật có động đậy.

Ngay lúc hắn đang chần chờ bất định, phảng phất như bị một cỗ lực lượng dẫn dắt, đầu của Nam Nghi Liêu chậm rãi chuyển qua.

Trong lòng A Cốt Đả dâng lên một cỗ hàn khí, đó là sự rét lạnh băng hàn triệt cốt.

Trong mắt của hắn thậm chí đã sinh ra thêm mấy phần sợ hãi, nếu người trong tay không phải là cha của mình, nếu lúc này không phải ban ngày ban mặt, nếu lúc này không phải có nhiều ánh mắt đồng thời ngưng tụ ở chỗ này, hắn đã sớm xoay người bỏ chạy.

Hai mắt Nam Nghi Liêu vẫn không mở, nhưng miệng của hắn lại không ngừng run run.

A Cốt Đả rung mình một thoáng mới từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, hắn nhìn thi thể run rẩy không ngừng của phụ thân, trong lòng trăm mối cảm xúc.

“Lợi...Trí...”

Thanh âm A Cốt Đả cực nhỏ, phảng phất như sợ dọa phụ thân, nhẹ giọng hỏi: “Là...Lợi Trí sao?”

Tựa hồ như trút được gánh nặng, đầu Nam Nghi Liêu nghiêng xuống, không còn động tĩnh.

“Phụ thân...phụ...thân...” A Cốt Đả điên cuồng hô gọi, nhưng không có nửa điểm hiệu quả.

“Hiện chất, làm sao vậy?” Mộ Dung Trất vội vàng tiến lên, hỏi tới.

A Cốt Đả lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Lợi Trí.”

“Lợi Trí?” Mộ Dung Trất kinh ngạc kêu lên: “Là Hung Nô nhân.”

Hàm răng run lên lập cập, A Cốt Đả đột nhiên rống lớn: “Hung Nô, ta muốn các ngươi vong tộc diệt loại.”

Thanh âm của hắn tràn ngập oán hận cùng giận dữ.

“Lợi Trí? Hung Nô nhân làm sao biết được tin tức chứ?” Tương Khổng Minh phảng phất như đang tự nhủ.

Mộ Dung Trất đứng bên cạnh cười khổ một tiếng, cũng không cách nào trả lời câu hỏi này.

A Cốt Đả xoay người, cao giọng nói: “Hồi bộ lạc, triệu tập đại quân.”

“Thiếu tộc trưởng, ngươi muốn làm cái gì?” Tương Khổng Minh vội vàng khuyên can.

“Thù này không báo, làm sao làm người.” A Cốt Đả nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Sắc mặt Tương Khổng Minh cực kỳ ngưng trọng, hắn trầm giọng nói: “Thiếu tộc trưởng có ý định cùng Hung Nô nhân nhất quyết tử chiến?”

“Không sai...”

“Vậy thiếu tộc trưởng, xin hỏi ngài có bao nhiêu phần nắm chắc có thể thủ thắng?”

A Cốt Đả ngẩn ra, tuy lúc này hắn nổi giận không thôi, nhưng một câu hỏi của Tương Khổng Minh lại như một chậu nước lạnh xối xuống đầu, bước chân của hắn lập tức ngừng lại.

Hai mắt của hắn từ từ đỏ bừng, xương cốt cả người kêu lên răng rắc, đang liều mạng đè nén sự phẫn nộ của chính mình.

“Đúng vậy, việc này cần phải thương nghị lâu dài.” Mộ Dung Trất ở một bên khuyên giải nói.

“ Không...” Tương Khổng Minh đột nhiên xoay chuyển lời nói: “ Thù giết cha, không đợi chung trời, nếu là phải nuốt xuống mối hận này, vậy thiếu tộc trưởng làm sao hướng tộc nhân công đạo?”

Mộ Dung Trất ngẩn ra, thầm nghĩ khuyên can chính là người, hôm nay kích động cũng là người, người tốt người xấu đều bị một mình người làm xong, người đến tội cùng là muốn làm gì?

Chẳng qua trong tim của hắn tuy là tức giận, nhưng danh vọng của Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh lúc này lại giống như mặt trời giữa trưa, tuyệt đối không phải do Tiên Ti tộc có thể đắc tội. Vì thế hắn chỉ đành cười khan vài tiếng, liền gắt gao ngậm miệng lại, trong lòng quyết định chủ ý, vô luận bọn họ nói gì, chính mình cũng không thềm ngắt lời nữa.

Nghe ra một cơ hội trong lời nói của Tương Khổng Minh, A Cốt Đả đột nhiên xoay người vái chào thật sâu, nói: “ Thỉnh Tương quân sư chỉ điểm.”

Tương Khổng Minh vội vàng nâng hắn dậy, nói: “ Quý tộc nếu đã kết làm minh hữu với Đại Hán ta, Hung Nô nhân tập kích tộc trưởng quý tộc, cũng là khiêu chiến uy nghiêm của Đại Hán, có chuyện có thể nhẫn, nhưng chuyện này không thể nhẫn. Học sinh cũng nên kiên trì ngày đêm phản hồi kinh sư, chi tiết bẩm báo chủ công, vào đầu xuân năm sau, sẽ điều khiển đại quân, áp chế Hung Nô, giúp thiếu tộc trưởng báo thù.”

A Cốt Đả vui mừng, bái xuống thật sâu, hô to: “ Đa tạ Tương quân sư.”

Sắc mặt Mộ Dung Trất đại biến, hắn kinh dị bất định ngẩng đầu, lại vừa lúc nhìn thấy ánh mắt nhìn chăm chú của Tương Khổng Minh, lập tức trong lòng lạnh lẽo, trong tim của hắn bất an không thôi, đại quân người Hán xâm lấn thảo nguyên, đây chính là lần đầu tiên từ xưa đến nay, chính mình cùng Tiên Ti nhất tộc vậy phải làm sao?

Đại Hán kinh sư, trong Hứa phủ.

Phương Lệnh Thần chậm rãi buông xuống ngọc tỷ trong tay, buồn bã thở dài một tiếng nói: “ Giả.”

“ Giả?” Thanh âm trầm ngập kinh dị từ trong miệng Lưu Tuấn Thư truyền ra, sắc mặt của hắn lập tức tái nhợt, giương mắt nhìn về phía Hứa Hải Phong, nghĩ muốn giải thích vài câu, lại phát giác vốn không thể nào giải thích.

“ Không sai, tuy tạo rất giống, nhưng đúng là giả.” Phương Lệnh Thần khẳng định: “ Trình gia nhất định đã sớm có chuẩn bị, thứ này làm giống đến như thế, tuyệt đối không chỉ làm trong một hai tháng mà có.”

“ Ha ha...” Hứa Hải Phong đột nhiên phá lên cười: “ Ta đã biết Trình gia không rộng rãi như vậy, chẳng qua, dám làm ra ngọc tỷ giả, đúng là ngoài dự đoán mọi người a.”

Mặt Lưu Tuấn Thư đỏ ửng, đột nhiên tiến lên, bái xuống thật sâu, nói: “ Mạt tướng thần thờ sơ ý, thỉnh chủ công giáng tội.”

Hứa Hải Phong tiến lên, nâng hắn dậy cười nói: “ Tuấn Thư đã vất vả một chuyến, làm rất tốt, có công mà không tội.”

Lưu Tuấn Thư thì thảo nói: “ Nhưng trước lúc đi, quân sư đại nhân từng luôn dặn dò, muốn đem ngọc tỷ mang về.”

“ Chỉ là một vật chết thôi, không cần để ý tới.” Hứa Hải Phong vung tay lên, nói: “ Chỉ cần biết nó ở trong tay Trình gia, vậy là đủ rồi.”

Nghe được câu nói tràn ngập khí phách, những tướng lĩnh đông đảo đang ngồi đều cảm thấy tinh thần rung lên, Hứa Hải Phong, đã càng ngày càng có hào khí của một đời bá chủ.

Trình gia, không ngờ đã bị hắn không xem là đối thủ của chính mình.

“ Ta cũng không biết, vì sao quân sư đại nhân đối với việc này niệm niệm không quên, chẳng qua, nếu hắn coi trọng như thế, vậy sớm muộn gì chúng ta đem về cho hắn là được.” Hứa Hải Phong lạnh nhạt cười nói: “ Quân sư đại nhân truyền về tin tức, Nam Nghi Liễu đã chết, vào đầu xuân, tức là lúc chúng ta bắc phạt, trận chiến này...”

Thanh âm Hứa Hải Phong xa xa truyền ra, phẳng phất như sấm sét chín tầng trời, oanh minh không dứt.
“ Chúng ta tất thắng...”

377. Chương 391: Vũ Khí Không Trung.

Tuần mã phóng nhanh, từ xa bắn ra một loạt mũi tên.

Tầm bia di động phía xa xa, cắm lên vô số mũi tên.

Lại một đội kỵ binh phóng qua rất nhanh, lúc bọn họ đi ngang qua đài cao, cúi người rút ra cung tên, dùng tài bắn cung liên châu trong nháy mắt bắn ra năm mũi.

Trên mặt Hứa Hải Phong lộ ra một tia mỉm cười, nhẹ giọng nói: “ Quân sư đại nhân, Canh Dương quả nhiên không có phụ sự kỳ vọng của chúng ta.”

Tương Khổng Minh theo thói quen phe phẩy quạt lông, tuy lúc này đã là mùa đông giá rét, nhưng động tác chiêu bài của hắn cũng không thấy sửa đổi.

“ Chủ công, luận năng lực mã chiến, bọn họ còn kém hơn Hung Nô nhân một bậc, chẳng qua nếu được phối hợp với chiến mã này, hắc hắc...” Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng nói: “ Bọn họ sẽ cho Hung Nô nhân biết, ở trên lưng ngựa có thể bắn tên như thần, tuyệt đối không chỉ có thảo nguyên.”

“ Chủ công, quân sư đại nhân...”

Theo một tiếng quát, Canh Dương bước nhanh lên đài cao, nói: “ Thiểm Điện quân năm ngàn khoái kỵ đã toàn bộ kiểm duyệt xong.”

Hứa Hải Phong đứng lên, tán dương nói: “ Được, Canh Dương, chỉ mấy tháng ngắn ngủi, các người đã đạt tới mức như vậy, Man tộc đừng sĩ, danh bất hư truyền.”

Tương Khổng Minh ở phía sau hắn, đột nhiên cười hỏi: “ Canh Dương thống lĩnh, những con ngựa này như thế nào?”

Trên mặt Canh Dương lộ ra vẻ khâm phục cực độ, nói: “ Chủ công cùng quân sư đại nhân thần thông quảng đại, chiến mã phân phối, từng con đều là bảo mã lương cầu, càng khó được chính là vô cùng thông nhân tính, trung tâm không đổi, là quân mã đệ nhất trong thiên hạ.”

Cũng không trách hắn vô mông ngựa như nước, với kiến thức của hắn, tự nhiên là biết ưu liệt của chiến mã, Hứa Hải Phong trang bị bị mã thất cho Thiểm Điện quân đoàn, mỗi một con đều là thượng tuyển.

Đây vốn là hảo mã chỉ có quan quân cao cấp như hắn mới được sử dụng, đột nhiên lại biến thành phân phối toàn đại chúng.

Khiến cho Canh Dương càng khiếp sợ, ngoài ra còn là tâm trạng vô cùng khâm phục.

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh nhìn nhau cười, những chiến mã này đúng như Canh Dương sở liệu, chứng thật là có lai lịch lớn.

Huyết tửu chiến mã truyền thừa, từ hơn hai năm trước, sau khi Hứa Hải Phong thu lấy Thái Hành sơn mạch, liền lên lút tiến hành.

Chẳng qua công trình này cho tới nay, đều do một mình Tương Khổng Minh Tương đại quân sư phụ trách, thẳng đến ba tháng trước, mới giao ra nhóm huyết tửu chiến mã đời thứ hai đầu tiên.

Những chiến mã này thừa kế gien của bố mẹ, vô luận là lực nhẩn nại, lực vác nặng, hay tốc độ đều là ngàn dặm chọn một, hơn nữa quan trọng nhất chính là tốc độ phát triển của huyết tửu chiến mã hơn xa loài ngựa bình thường.

Ngoài ra, chúng nó lại ôn thuần dị thường, phẳng phất như hiểu được nhân tính, cực kỳ thuần phục.

Hơn nữa, sau khi thuần phục, đối với chủ nhân lại càng trung trinh vô cùng, làm cho người ta hâm mộ.

Ngoại trừ việc này ra, năng lực kháng cự sự quấy nhiễu của chúng cũng cực kỳ cao.

Cho dù là tiếng rống giận lôi đình của bạo long hình người, cũng không cách nào hù dọa chúng té ngã.

Phẩm loại thượng giai tốt đẹp như thế, quả thật cũng vượt xa dự liệu của hai người Hứa, Tương. Chẳng qua nguyên nhân chính vì có loài mã thất cực kỳ đặc thù này, cho nên những Man tộc nhân vốn mù tịt chuyện cưỡi ngựa, mới có thể trong thời gian ngắn quen thuộc được chiến mã, đến bây giờ cho dù đang lúc phóng ngựa, cung tên trong tay bọn họ cũng có thể đạt được tám phần uy lực lúc trước.

“ Chiến mã này đưa cho bọn họ, đúng là đúng người đúng vật a.” Tương Khổng Minh đắc ý nói.

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, tiến lên vỗ vỗ bả vai Canh Dương, nói: “ Canh Dương thống lĩnh, lại thêm một thắng, chính là đại quân chúng ta bắc phạt, đến lúc đó năng lực của Thiểm Điện quân có thể có được khảo nghiệm chân chính. Người...đừng làm cho ta thất vọng.”

Canh Dương đứng ưỡn thẳng ngực, rống lớn: “ Chủ công yên tâm, Thiểm Điện quân tuyệt đối không làm ngài mất thể diện.”

Hứa Hải Phong giơ ngón tay cái, theo sau xoay người hỏi: “ Quân sư đại nhân, hôm nay ngươi muốn ta đến chính là quan sát Thiểm Điện quân sao?”

Tương Khổng Minh cười lắc đầu, nói: “ Cũng không phải, cũng không phải, Thiểm Điện quân lấy được công tích như thế, mặc dù là chuyện đáng chúc mừng, nhưng so sánh với việc này, học sinh càng là để ý tới việc khác.”

“ Vật gì vậy?” Hứa Hải Phong tò mò hỏi.

“ Thịnh chủ công dời bước.”

&&&&

Được Tương Khổng Minh dẫn đường, đoàn người bọn họ đi tới một bình địa phía sau núi.

Nơi này cách kinh sư trăm dặm, chung quanh trải qua chiến hỏa, trong vòng ngàn dặm là một mảnh hoang vu không bóng người cư trú.

Nhưng nơi này, lại trú đóng một chi bộ đội thần bí.

Nhân số bọn họ không nhiều lắm, nhưng đều là tinh nhuệ binh sĩ chân chính trên chiến trường. Cùng những chiến sĩ khác bất đồng, bọn họ có một đặc điểm, đó là chỉ còn một mình.

Bất kể là vì chiến tranh, hay bởi vì nguyên nhân nào khác, trên đời này bọn họ đã không còn thân nhân.

Bọn họ là một đám quân nhân lãnh huyết không còn vướng bận.

Trú đóng nơi này, mục đích của bọn họ là thủ hộ cho viện khoa học do Tương Khổng Minh gây dựng.

Hai năm qua, các loại kỹ thuật mới mẻ độc đáo xuất ra từ trong viện khoa học, làm cho dân chúng cùng quân đội dưới sự thống trị của Hứa Hải Phong chiếm được chỗ tốt thật lớn lao.

Giống lúa mới, guồng nước, máy cày, xe ngựa bốn bánh...tạo nên sinh hoạt đầy phương tiện cho mọi người.

Đương nhiên, hiện tại là niên đại chiến tranh, hết thảy đều phải nhường đường cho chiến tranh trước, cho nên vũ khí mới cũng thế, cuộn cuộn không ngừng từ trong viện khoa học chế tạo đi ra.

Mà hôm nay, Tương Khổng Minh muốn biểu diễn, cũng là sau khi hắn đi tới thế giới này, là siêu cấp bảo bối có ý nghĩa ngất trời chân chính.

“ Đó là cái gì?” Hứa Hải Phong khó hiểu hỏi.

Ở trước mặt của hắn, là một vùng đất trống được thanh lý sạch sẽ.

Bên trên đặt một chiếc rổ lớn cỡ bốn người ngồi, bên cạnh có một vật giống chiếc túi mà không giống túi thật lớn.

Tương Khổng Minh mỉm cười, vung tay lên. Mấy tên chiến sĩ nhanh chóng chạy lên, đốt lấy điểm lửa đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, đồng thời dùng sức quay quạt mấy bằng tay, đem hơi nóng đã được thiêu đốt thổi vào trong chiếc túi lớn kia.

Đôi mắt Hứa Hải Phong dần dần tròn to, hần khó thể tin nhìn biến hóa trước mắt.

Chiếc túi lớn chậm rãi phồng lên, phảng phất như tràn ngập khí hơi, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hần cùng Phương Hướng Minh, Lý Quan Anh, Lưu Tuấn Thư, Canh Dương các vị đại tướng, hướng bầu trời nhẹ nhàng bay lên.

Độ cao của chiếc túi lớn càng ngày càng cao, tới cuối cùng, thậm chí đã mang theo hai người đang ngồi trong giỏ lớn kia bay lên giữa không trung.

“ Phác thông...”

Mọi người kỳ lạ, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Canh Dương quỳ rạp xuống đất, hai tay hợp thành chữ thập, trong miệng nói lẩm bẩm, không ngừng lễ bái.

Phương Hướng Minh bọn họ nhìn nhau, tuy bọn họ không đến nỗi thất thố như Canh Dương, nhưng trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ kinh hãi tận cùng.

Dù là Thái Ất chân nhân, vị lão nhân đức cao vọng trọng hơn trăm tuổi, lúc này cũng há mồm cứng lưỡi, tròn mắt há hốc.

“ Đây...Đây là yêu nghiệt phương nào?” Thái Ất chân nhân kinh hô.

“ Đây không phải yêu nghiệt.” Tương Khổng Minh vẻ mặt đắc ý tiêu sái tiến tới, cao giọng nói: “ Các vị tướng quân, các vị tiên bối, đây...chính là vũ khí không trung đời thứ nhất do viện khoa học nghiên chế - Nhiệt Khí Cầu.”(Khinh Khí Cầu)

“ Vật này xuất ra từ tay quân sư đại nhân?” Thái Ất chân nhân hỏi.

Tương Khổng Minh cười to gật đầu, nói: “ Ngoại trừ học sinh, đương nhiên không có bất cứ kẻ nào nghĩ ra được.”

Phương Hướng Minh bọn họ đều âm thầm gật đầu, ngoại trừ hần, những người khác sợ rằng cũng không có nhân tâm để suy nghĩ ra những thứ ngạc nhiên cổ quái như vậy.

“ Nhiệt khí cầu, do túi cầu, giỏ cùng trang bị tăng nhiệt ba bộ phận tạo thành. Bên trong công nghệ chế tạo cầu nang phức tạp nhất, quyết không thể có một tia sơ xuất.” Tương Khổng Minh thuận miệng hướng bọn họ giải thích một câu: “ Đương nhiên, do hạn chế với công nghệ chế tạo trước mắt, chúng ta không có khả năng chế tạo ra nhiệt khí cầu có thể bay vài giờ, nhưng nếu chỉ là nửa canh giờ mà nói, thì không còn là vấn đề.”

“ Bay nửa canh giờ?” Phương Hướng Minh đột nhiên đứng dậy, hỏi: “ Quân sư đại nhân, có thể khống chế phương hướng bay của chúng không?”

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh thâm nghĩ, người này quả thật danh bất hư truyền, chỉ liếc mắt nhìn, liền nhìn ra giá trị chân chính của nó. Vật này uy lực chân thật, kỳ thật cũng cực kỳ có hạn, chỉ bất quá đối với người trên thế giới này mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy, cũng không khỏi phải nghi thần nghi quỷ, tự nhiên là chiến lực giảm đi.

Mà mấu chốt nhất bên trong, chính là nó không dựa theo ý nguyện chủ tướng phi hành, chỉ có như vậy, mới có thể tạo thành hiệu quả lớn nhất.

“ Đúng vậy, quân sư đại nhân, nó có thể tùy tâm mà bay không?” Hứa Hải Phong cũng lập tức hiểu ra đạo lý bên trong, hỏi tới.

“ Không thể.” Tương Khổng Minh rõ ràng nói.

Trên mặt Hứa Hải Phong cùng Phương Hướng Minh đồng thời xẹt qua tia thất vọng.

“ Chẳng qua...” Tương Khổng Minh kéo dài thanh âm.

Hai huynh đệ Tương Khổng Minh lập tức quay đầu nhìn lại, lại bị hần gọi lên hứng thú.

“ Tuy nó không thể tùy tâm sở dục phi hành, chẳng qua nó có thể mượn sức gió mà đi. Về phần sức gió sao, hắc hắc...” Tương Khổng Minh cười mà không nói.

Phương Hưởng Minh bọn họ cùng lộ ra nụ cười hiểu ý, lực gió, bọn họ cơ hồ đồng thời nghĩ đến Tương Khổng Minh Tương đại quân sư giống như một thần côn lúc hỏa thiêu Ngọa Long thành.

Mượn sức gió mà đi, người khác làm không được, nhưng đối với Tương đại quân sư mà nói, cũng là việc dễ như trở bàn tay.

“ Quân sư đại nhân có thứ tốt như vậy, vì sao không sớm vận dụng một chút?” Lý Quan Anh tính tình thẳng thắn, lúc này đột nhiên mở miệng hỏi.

Tương Khổng Minh lắc đầu, nói: “ Học sinh chuẩn bị vật này, nguyên bản cũng không phải cấp cho Hung Nô nhân nhìn xem.”

“ Đây?”

“ Vốn là muốn cho đám Khải Tát phương tây kia khai rộng tầm mắt, chẳng qua bọn họ so với con thỏ còn nhanh, không ngờ bỏ chạy nhanh như vậy.” Tương Khổng Minh tiếc nuối nói: “ Nếu như vậy, cho bọn nó đầu tiên xuất hiện, liền lựa chọn Hung Nô nhân đi.”

“ Hung Nô?” Phảng phất như đang tự nhủ, Hứa Hải Phong đột nhiên nở nụ cười.

Có vũ khí bí mật này trợ giúp, cho dù hắn muốn buông tay, chỉ sợ chỉ có thất bại không thể nghi ngờ. Chỉ là nửa canh giờ sao? Nụ cười trên mặt của hắn càng ngày càng đậm, nửa canh giờ, đủ rồi...

378. Chương 392: Phó Thác.

Thái Ất chân nhân tự mình tiến ra đạo quan, đột nhiên nhìn hắn nháy mắt, Hứa Hải Phong ngăn ra.

“ Phong nhi, người đi hỏi Tương quân sư, đồ vật khí cầu gì đó, có thể cho lão đạo mượn chơi đùa một chút không?” Những lời này của Thái Ất chân nhân ẩn chứa trong lòng đã lâu, thẳng đến lúc này thật sự là nhìn không được, chọn lúc rảnh rỗi, lập tức nói ra.

“ Cái gì?” Hứa Hải Phong kinh ngạc nhìn vị trưởng giả người già mà tâm không già, dở khóc dở cười nói: “ Chân nhân, quân sư đại nhân nói qua, vật này cũng không được bảo hiểm, tỉ suất gặp chuyện không may thật lớn, sợ là...”

“ Ai...lão đạo đã lớn tuổi, cho dù có gì không hay xảy ra, cũng không coi là đoản mạng.” Thái Ất chân nhân lắc đầu liên tục, nói: “ Chẳng qua, nếu có thể trước khi lâm chung được bay lên trời một lần, xem như cuộc đời này chẳng còn gì đáng tiếc.”

Hứa Hải Phong nhướng mày, vị lão nhân gia này đúng là không chút cấm kỵ, nếu là lão nhân bình thường, tới tuổi như lão, đối với từ “ chết ” rất kiêng kỵ, nhưng lão nhân gia lại không hề phóng trong lòng.

Chẳng qua, lão nhân nói ra cũng rất có đạo lý, có thể bay lên trời một lần...

Nguyện vọng này, dù là Hứa Hải Phong cũng thật sâu khát vọng.

Chẳng qua, vì việc này, Tương Khổng Minh nhất quyết không chịu, thậm chí không tiếc dùng mạng uy hiếp.

Đạo lý của hắn chính là, thứ này lên không, một khi xảy ra sự cố, từ địa phương trên cao té xuống, cho dù có thân tông sư, cũng chỉ có một con đường chết, tuyệt không thoát nạn.

Cho nên vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ không đáp ứng, đối mặt sự kiên trì của Tương Khổng Minh, Hứa Hải Phong cũng chỉ đành buông tha sự tò mò trong lòng, dù sao hắn còn sống chưa thỏa thích đâu.

Nhưng còn Thái Ất chân nhân, vị lão nhân gia nói ra thẳng thắn như thế, lại làm cho hắn làm sao cự tuyệt? Hắn thở dài, bất đắc dĩ nói: “ Được rồi, nếu chân nhân cố ý như thế, đợi sau khi chúng ta bắt phạt, nhất định sẽ làm lão nhân gia thỏa mãn tâm nguyện.”

Thái Ất chân nhân cất tiếng cười to, vô cùng vui vẻ.

Hứa Hải Phong bước lên xe ngựa, dần dần đi xa. Hắn đột nhiên hỏi: “Hung Nô nhân như thế nào?”

Tương Khổng Minh ngồi bên cạnh hắn mỉm cười nói: “Lúc này, Hung Nô nhân chính là ăn phải trái đắng, có khổ nói không nên lời.”

Hứa Hải Phong gật đầu, khuôn mặt của hắn từ từ ngưng trọng lên: “Lợi Trí, hắn đã trở về chưa?”

“Không có.” Tương Khổng Minh như đinh chém sắt nói: “Biểu hiện của Hung Nô nhân cũng thật rõ ràng, bọn họ cũng đang tìm Lợi Trí.”

“Còn không tìm được sao?” Hứa Hải Phong thì thào.

“Tin tức mới nhất của thám tử, bọn họ xâm nhập hoang mạc phương bắc, không tìm được Lợi Trí. Lại tìm được Thác Hà Đế, hôm nay Thác Hà Đế tự mình xuất thủ, nhưng với cảm tình như cha con của hai người, vẫn không sao tìm được Lợi Trí.”

Hai mắt Hứa Hải Phong trở nên sáng ngời: “Dù là Thác Hà Đế cũng không tìm được sao?”

“Đúng vậy.” Tương Khổng Minh trầm giọng nói.

Phảng phất như lẩm bẩm, Hứa Hải Phong nhẹ giọng nói: “Sau khi thắng cấp tông sư, trong minh minh sẽ tự có cảm ứng. Thác Hà Đế là sư phụ của Lợi Trí, quan hệ giữa bọn họ lại sâu sắc, nhưng vẫn không có một điểm tin tức, hắc hắc... vậy cũng chỉ có hai khả năng.”

“Thỉnh chủ công chỉ giáo.” Tương Khổng Minh nghe thật hứng thú, dò hỏi.

“Một là Lợi Trí đã chết, hai...”

“Sẽ tại sao?”

“Sẽ đột phá cảnh giới trước mắt. Tiến vào một thiên địa mới nhất, cho nên hắn mới có thể tránh thoát tinh thần tìm tòi của Thác Hà Đế, mà không bị người phát hiện.”

Hứa Hải Phong tiện tay cầm lên bầu rượu trên bàn, tự rót uống một chén. Tuy khả năng lấy rượu bổ máu của hắn đã mất đi, nhưng từ lượng đã được luyện ra rất cao. Không uống vài hớp, con sâu rượu trong bụng như muốn tạo phản.

“Hắc hắc... Lợi Trí là đang ẩn núp. Chẳng qua, nếu đột nhiên có người nói lời thức tỉnh ta, mà lại vừa lúc hợp tâm cảnh, ta cũng muốn bẻ quan tu luyện.”

“Chủ công, ngài xác định là Lợi Trí đang tránh né?”

“Không sai, ta đột nhiên có điều cảm ứng, Lợi Trí tuyệt đối chưa chết.”

Trong hai mắt Hứa Hải Phong từ từ sắc bén, hắn nhẹ giọng nói: “Đến đây đi, liền để ta đến xem, người có thể bước vào cảnh giới như thế nào, xem sự chênh lệch giữa chúng ta ra sao.”

“Chủ công... Lộ lão tướng quân tới.” Hộ vệ đi theo cao giọng bẩm báo.

“Ân, nhanh như vậy.” Hứa Hải Phong nhìn gương mặt không thay đổi của Tương Khổng Minh, bất ngờ nói: “Quân sư đại nhân, nhà họ Lộ là thật tình đầu hiệu, người làm như vậy không sợ tổn thương tâm trạng của họ sao?”

Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói: “Khổng Minh cả đời luôn cẩn thận, cẩn thận luôn không có sai lầm lớn.”

Hai người vừa nói, xe ngựa vẫn chưa từng dừng lại.

Lấy thân phận của hai người bọn họ, đừng nói cùng nhau báỉ phủng, cho dù là một người bên trong, đều có tư cách làm cho cửa nhà của bất kỳ ai phải mở rộng ra.

Cho nên khi xe ngựa dừng lại, chẳng những đã sớm đến trung viện của Lộ phủ, hơn nữa Lộ Thông Châu cũng tự mình đến trước xe ngựa.

“Báỉ kiến chủ công, quân sư đại nhân.” Lộ Thông Châu cung kính nói.

“Lộ tướng quân, hai người chúng ta hôm nay đến, là đặc biệt bái kiến lão tướng quân.” Hứa Hải Phong vừa nhìn thấy mặt, liền nói rõ ý đồ đến.

Lộ Thông Châu sững sốt, cũng không dám chậm trễ, đưa bọn họ đón vào đại sảnh, sai người đi mời tổ phụ.

Về phần ý đồ bọn họ đi đến, cũng không hề hỏi một câu. Thân phận hai người họ hôm nay, đã hoàn toàn khác hẳn, so với Ngọa Long thành ngày trước, đó là càng sâu hơn ba phần. Dù là Lộ Thông Châu hôm nay, trước khi bọn họ nói rõ ý đến, cũng không dám mạo muội đi hỏi.

Sau một lúc lâu, Lộ Đình Thịnh lão tướng quân đi nhanh tới chính sảnh, lão nhân gia tuy tuổi tác lớn, nhưng thân thể tựa hồ lại rất mạnh khỏe, đi trên đường, hồ hồ sinh phong, không hề có chút già lão.

“Bái kiến chủ công, quân sư đại nhân.”

“Lão tướng quân miễn lễ.”

“Xin hỏi chủ công, hôm nay tìm đến lão tướng có gì phân phó?”

Tương Khổng Minh đột nhiên cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì, chẳng qua là muốn mời ngài tạm thời xuống núi mà thôi.”

Lộ Đình Thịnh ngẩn ra. Cùng Lộ Thông Châu trao đổi ánh mắt kinh ngạc, hỏi: “Quân sư đại nhân sao nói lời ấy?”

Tương Khổng Minh tiến lên một bước, chắp tay hướng lên trời, khảng khái trào dâng nói: “Lão tướng quân có biết, chủ công sắp tự mình dẫn đại quân, bắc phạt Hung Nô?”

Lộ Đình Thịnh ho khan một tiếng, nếu ngay cả chuyện này cũng không biết, Lộ gia hẳn dứt khoát khỏi cần tiếp tục tồn tại, nhưng ngoài miệng hắn đương nhiên không có nửa câu bất mãn, chỉ là nhẹ giọng nói: “Lão phu đã biết được.”

“Lần này đi Hung Nô, một đoạn đường khốn khổ hiểm trở, tất nhiên không cần nhiều lời, ai...đáng tiếc a.” Tương Khổng Minh làm ra bộ dáng cực kỳ bất đắc dĩ, thở dài nói.

Lộ Thông Châu cực kỳ hiểu ý hỏi: “Quân sư đại nhân, đáng tiếc cái gì?”

Tương Khổng Minh lắc đầu, nói: “Lần này đi Hung Nô, chủ công đã quyết định mang đi hết tinh binh. Thương Lang, Hồng Sắc Hải Dương, Hoàng Long quân đoàn đều đi hết.”

Ông cháu họ Lộ liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt cũng hoàn toàn khác nhau.

Hứa Hải Phong muốn bắc phạt Hung Nô, đó là chuyện minh xác, nhưng hắn muốn dẫn theo bao nhiêu đội ngũ, vẫn đều là đầu đề suy đoán của mọi người.

Thẳng đến hôm nay, thời khắc này, mới từ trong miệng Tương Khổng Minh chiếm được đáp án chính xác.

Nghe được không có Thiên Ứng quân đoàn tùy hành, trên gương mặt bất động phản ứng của Lộ Đình Thịnh đã hiện lên một tia trấn an trong nháy mắt.

Chẳng qua, hoàn toàn trái ngược chính là trên mặt Lộ Thông Châu lại là vẻ thất vọng cực độ.

“Có chủ công tự mình suất lĩnh, tam đại quân đoàn sẽ như hổ thêm cánh, lão tướng ở đây cầu chúc chủ công khải hoàn đắc thắng, thành tự thanh danh vạn thế bất hủ.” Lộ Đình Thịnh chột cao giọng quát.

Hứa Hải Phong cười ha ha, luôn miệng nói: “Đa tạ lời chúc của lão tướng quân.”

Tương Khổng Minh cũng mỉm cười, nói: “Lão tướng quân, chuyến đi này chủ công vẫn còn thiếu một viên đại tướng.”

“Cái gì?”

“Lần này tam đại quân đoàn sóng vai tác chiến, tuy nói là do chủ công toàn diện thống lĩnh, nhưng chủ công công việc lại bề bộn, cũng không hề quản hết, bởi vậy cần phải có một viên tướng lãnh trẻ tuổi toàn quyền phụ trách điều độ trung tâm. Ai...Người này cũng là khó tìm a.”

Tương Khổng Minh vừa nói, đôi mắt không ngừng bồi hồi trên người Lộ Thông Châu.

Trái tim Lộ Thông Châu lập tức nhảy mạnh, lời của Tương đại quân sư quá rõ ràng, đi theo bên người Hứa Hải Phong, phụ trách điều độ tam đại quân đoàn, đó là quyền lực cỡ nào, trận chiến này nếu thắng, quân công lại ra sao, trên mặt hắn đột nhiên đỏ ửng, Lộ gia...có lẽ đã đến lúc tiến thêm một bước.

“ Khái...theo lão tướng xem, không bằng xin mời Phương Hướng Minh Phương thống lĩnh phụ trách...”

Câu nói của Lộ Đình Thịnh còn chưa xong, bởi vì cháu của hắn, Lộ Thông Châu đã cao giọng hô: “ Nếu được chủ công không chê, mặt tướng nguyện khuyến mã chi lao.”

Thân thể lão tướng quân nhẹ nhàng chấn động, nhưng hắn chợt lắc nhẹ đầu, cũng không còn nói thêm.

“ Ha ha...” Lúc này Hứa Hải Phong thật vui vẻ cất tiếng cười to lên, hắn cầm tay Lộ Thông Châu, nói: “ Thông Châu, chỉ chờ những lời này của ngươi, đến, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Vừa nói, thần sắc hắn không chút dao động nắm tay Lộ Thông Châu đang thần tình kích động kéo ra khỏi chính sảnh.

Nhìn bóng lưng hai người bọn họ đi xa, lão tướng quân đột nhiên thở dài, nhìn Tương Khổng Minh thi lễ nói: “ Quân sư đại nhân có gì phân phó, chỉ xin nói thẳng, Lộ mỗ sẽ toàn lực ứng phó, không dám phản lời.”

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Lão tướng quân quả nhiên là người sáng khoái, được, vậy học sinh sẽ không quanh co.” Hắn tiến lên hai bước, nhẹ giọng nói: “ Lần này ám sát Lưu Chính Đình, không phải chỉ là học sinh, mà là cả Trình gia cũng đồng thời động thủ, hơn nữa càng làm cho người khó hiểu là bọn họ đồng thời cũng giả họa Hung Nô.”

Hai hàng lông mày của Lộ Đình Thịnh có chút giương lên, nói: “ Theo quân sư đại nhân xem thì sao?”

“ Nếu bọn họ làm như vậy, cũng chỉ có một mục đích, hi vọng chúng ta đối phó Hung Nô, cũng bởi vậy mà khai chiến.”

“ Đây không phải chính hợp tâm ý của quân sư đại nhân sao?”

“ Không sai, nhưng vì sao bọn họ lại gấp gáp khẩn trương như thế?”

Lộ Đình Thịnh trầm tư một thoáng, lắc đầu nói: “ Lão tướng không biết.”

“ Học sinh cũng không biết, cho nên trong lòng không yên, lão tướng quân, lần này chúng ta bắt thượng, bên Thái Nguyên, liền toàn bộ giao cho Thiên Ứng quân đoàn cùng Ngọa Long thành thành vệ quân...” Tương Khổng Minh lui về tại chỗ, đột nhiên cười nói: “ Học sinh chỉ là hi vọng, trước khi chủ công khai hoàn trở về, có thể chứng kiến một mảnh lãnh thổ hoàn chỉnh mà thôi.”

Gương mặt Lộ Đình Thịnh thoáng giật nhẹ, nhìn gương mặt tươi cười của Tương Khổng Minh thật lâu, rốt cục nói: “ Lão tướng rõ ràng.”

379. Chương 393: Lập Thệ.

Cả thảo nguyên khôn cùng bát ngát tựa hồ được bao phủ lên một lớp màu vàng kim. Từng giọt sương long lanh trên những bãi cỏ lấp lánh, lóe ra từng điểm ánh sáng muôn màu muôn sắc.

Hứa Hải Phong thân mặc áo giáp, từ hôm nay, hai mươi vạn đại quân của Đại Hán, rốt cục lần đầu tiên bước lên lịch trình viễn chinh Hung Nô.

Tám vạn Thương Lang quân đoàn do Lý Quan Anh suất lĩnh, đảm nhiệm trọng trách quân tiên phong. Lấy tám vạn quân đảm nhiệm tiên phong, từ xưa tới nay đúng là chưa bao giờ có.

Nhưng chính là sự an bày không hợp tình lý này, lại đột nhiên hiện ra tâm trạng nhất quyết tử chiến của Hứa Hải Phong.

“ Giá...”

Xa xa, một khoái mã phóng tới đại doanh trung quân, kỵ sĩ trên ngựa cao giọng quát: “ Tộc trưởng bốn tộc thảo nguyên cùng đến đây, cầu kiến chủ công.”

“ Tộc trưởng bốn tộc sao?” Hứa Hải Phong thì thào nói nhỏ.

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh nhẹ nhàng xuất hiện từ phía sau hắn, mình khoác y bào, lúc này vừa mới vào mùa xuân không lâu, khí trời còn lạnh, Tương đại quân sư dĩ nhiên là không thể so với vũ phu bình thường, sợ lạnh cũng là tự nhiên, hắn nhẹ giọng nói: “ Đám người này, đúng là tới thám thính.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Quân sư đại nhân, hôm nay sao lại thức dậy sớm vậy?”

Gương mặt Tương Khổng Minh đỏ lên, nói: “ Hành quân chiến tranh, đương nhiên phải lấy thân làm gương.”

Hứa Hải Phong xoay mặt qua chỗ khác, khóe miệng chợt mỉm cười.

Cái gì gọi là lấy thân làm gương, nếu không phải hôm nay là một cuộc sống đặc thù, chắc chắn hắn đã giống như ngày hôm trước, nhờ vả bên trong xe ngựa không chịu đứng lên.

Cũng không biết hắn làm sao chế tạo ra loại xe ngựa này, khi ngồi lên, cảm giác xóc nảy giảm đi rất nhiều, tài trí người này, quả nhiên thiên hạ đệ nhất.

“ Trận đánh này, là trận đánh cuối cùng sao?” Hứa Hải Phong nhẹ giọng hỏi.

“ Có lẽ.” Tương Khổng Minh đột nhiên cười nói: “ Ít nhất, đối với thảo nguyên mà nói, là trận đánh cuối cùng.”

“ Thật không?”

“ Phải.” Tương Khổng Minh như đinh chém sắt nói: “ Chỉ cần khu trục Hung Nô nhân, học sinh tự có biện pháp, nhượng bảy sới trên thảo nguyên biến thành những con heo lười biếng nhất trên thế giới.”

Hứa Hải Phong đưa mắt trông về phía xa, đột nhiên nói: “ Xem, bọn họ tới.”

Xa xa, xuất hiện một đám kỵ binh, tốc độ phóng ngựa của bọn họ cực nhanh, chỉ trong chớp lát, đã tiến vào đại doanh trung quân.

Hứa Hải Phong cùng vị tâm phúc mưu sĩ kiệt xuất nhất liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu, bước về phía trước nghênh đón.

“ Hứa tướng quân, Tương quân sư.”

Trên thảo nguyên, ngoại trừ Hung Nô, bốn dân tộc lớn nhất, lúc này người đứng đầu của bốn tộc, không ngờ lúc này đều tập trung ở đây.

Nghĩ lại một năm trước kia, bọn họ còn là cường cừu đại địch tranh chấp sống chết, hôm nay không ngờ đã biến thành chiến hữu “ thân mật” sống vai tác chiến, sự biến hóa của thế đạo, thật đúng là quỷ dị không lường được.

“ Các vị tộc trưởng đại giá quang lâm, Hứa mỗ không tiếp đón từ xa, thỉnh...”

Đối mặt mấy người này, dù là Hứa Hải Phong cũng không dám dễ dàng thất lễ, bởi vì bọn họ cũng biết, lực lượng của những người này mới là mấu chốt chân chính của trận chiến này.

Tuy quân đội Đại Hán đông đảo, nhưng cũng không nhiều như Hung Nô nhân đang cổ thủ gia viên, tuy quân đội Đại Hán tinh nhuệ, nhưng thiết kỵ Hung Nô cũng tinh binh không kém.

Vì vậy, bốn tộc liên quân đứng trung gian, hoặc là nói, các tộc liên quân đại biểu thảo nguyên ngoại trừ Hung Nô nhân, bọn họ mới là lực lượng có tính quyết định của trận chiến tranh này.

Lúc này đây, là Hán quân ngàn dặm viễn chinh, vô luận là thiên thời địa lợi, cũng không nằm bên phía bọn họ.

Nếu lại mất đi nhân hòa, vậy hậu quả của bọn họ chỉ sợ giống như là Hung Nô nhân, đại bại mà về.

Đưa bọn họ đón vào lều lớn, ra lệnh một tiếng, bọn quân sĩ liền bưng lên mỹ vị nước uống.

Hứa Hải Phong nâng chén nói: “ Lần này chúng ta ngàn dặm viễn chinh, trước khi đi, Hứa mỗ từng có ra lệnh, ai uống rượu trong quân, sẽ chém không tha. Vì vậy, tuy trong quân truy trọng vô số, nhưng cũng không có rượu, không thể làm gì khác hơn là dùng trà thay rượu, thỉnh các vị thứ lỗi.”

Mộ Dung Trất đứng lên, nâng chén cười nói: “ Tướng quân khách khí, lúc chiến tranh đương nhiên phải thế.”

Địa vị của Hứa Hải Phong tại phương bắc tuy đã như hoàng đế không thể nghi ngờ, nhưng dù sao hắn còn chưa đăng cơ xưng đế, Mộ Dung Trất cũng chỉ như trước xưng hô hắn là tướng quân.

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh cả hai đầy mặt mỉm cười, cùng bọn họ chậm rãi nói chuyện, trong lời nếu không phải nói về phong tục khắp nơi Trung thổ, thì không ngừng tán dương cảnh tượng thảo nguyên.

Đám người Mộ Dung Trất ngồi suốt nửa ngày, nghe được vô số chuyện ly kỳ khúc chiết như truyện thần thoại giữa đêm phát xuất từ trong miệng Tương Khổng Minh. Tài ăn nói của Tương Khổng Minh cực tốt, nói nửa ngày, vẫn không có câu nào ngưng lại, làm cho bọn họ như rơi vào trong mây mù, còn chưa tự phát giác.

Chỉ là có một người rốt cục ngồi không yên, hắn đợi hồi lâu, vẫn chưa nghe được câu nói nào về chuyện thảo phạt Hung Nô nhân.

Trong lòng của hắn thầm giận, những người này rốt cục là đang làm gì, chẳng lẽ muốn ở chỗ này đàm luận chuyện trời trăng mây gió sao?

A Cốt Đả đứng lên, động tác của hắn vô cùng cương liệt, giống như một cơn gió lốc, làm người khác không thể nào không nhìn thấy.

Chỉ là trong mắt mọi người mơ hồ hiện lên ánh mắt quả nhiên như thế, tới cuối cùng đã không còn nhẫn nại, quả thật đúng là người này.

“ Hứa tướng quân, lần này tại hạ đến chỉ có một mục đích.” A Cốt Đả tiến nhanh lên trước, hắn nhìn thẳng hai mắt Hứa Hải Phong, nhìn thẳng hai mắt của vị Trung Nguyên bá chủ, nặng nề nói: “ Ta thầm nghĩ muốn diệt Hung Nô nhân.”

Bên trong lều lớn, lập tức yên tĩnh không một tiếng động, một câu nói kia, chỉ cần người ở chỗ này ở trong lòng từng nghĩ qua vô số lần, nhưng thực sự dám ngay trước mặt công chúng nói ra miệng, vậy cũng chỉ có một người.

Lúc này đây, dù là ánh mắt Hứa Hải Phong nhìn về phía hắn cũng mang theo một ít tán thưởng.

“ A Cốt Đả tộc trưởng, mục tiêu của chúng ta chỉ có một, nếu không như thế, chủ công nhà ta cũng sẽ không tự mình dẫn theo đại quân, đến đại thảo nguyên.” Tương Khổng Minh đứng lên mỉm cười nói.

Ánh mắt của hắn đảo qua trên mặt mấy vị tộc trưởng, về mặt mọi người khác nhau, nhưng bên trong không chút phản ứng cũng là chiếm cứ nửa số.

Không thể không nói, cho dù là những hán tử thảo nguyên hào sảng, bọn họ sinh hoạt nhiều năm, cũng đã học xong hai từ tỉnh táo. Hoặc là nói, là lạnh lùng, là lạnh lùng chân chính.

“ Hô...”

Đồng dạng đứng dậy, theo sát A Cốt Đả đứng lên, chính là một vị Yết tộc tướng lãnh thiếu niên tên Hám Chỉ.

Ánh mắt mọi người tự nhiên tập trung lên người của hắn. Hắn tiến lên đi tới bên cạnh A Cốt Đả, cùng hắn sống vai mà đứng. Hai vị thanh niên dũng sĩ thảo nguyên liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy được cái thể hào tình khôn cùng bất ngát.

“ Hứa tướng quân, Tương quân sư, các vị tộc trưởng, các huynh đệ. Nếu hôm nay mọi người đều đi tới nơi này, vậy không cần tiếp tục dò xét lẫn nhau, A Cốt Đả đại ca nói đúng. Địch nhân của chúng ta chỉ có một, nhưng chính là địch nhân này, liên đủ làm cho chúng ta phải ngưng tụ toàn bộ lực lượng đi chiến đấu.” Ánh mắt Hám Chỉ đảo qua trên mặt mọi người, hắn đột nhiên cười lạnh nói: “ Lời nói không dễ nghe, thảo nguyên dù sao là địa bàn của Hung Nô nhân, chúng ta cũng không nắm chắc phần thắng đâu.”

A Cốt Đả vươn bàn tay to, nặng nề vỗ lên bờ vai của hắn, nói: “ Hảo huynh đệ.”

Tương Khổng Minh cười ha ha, hần đứng lên, dùng sức vỗ tay, cao giọng nói: “ Cũng là hai vị dũng sĩ trẻ tuổi nhìn thấu triệt, chúng ta ở đây thương nghị làm sao đối phó Hung Nô nhân, tin tức kia chỉ sợ căn bản không thể gạt được bá chủ lúc trước của thảo nguyên. Trận chiến này, nếu chúng ta đắc thắng, diệt Hung Nô toàn tộc, tự nhiên là người tốt, ta tốt, mọi người tốt.”

Tiếng cười của hần đột nhiên trầm thấp xuống, quay đầu nhìn đám người Mộ Dung Trất đang không nói được một lời, chậm rãi nói: “ Nếu là vì chỉ huy không trọn, điều độ không linh, không thể đồng tâm hiệp lực, mà làm cho trận chiến này bị thua, vậy chúng ta nhiều lắm thì bại lui Trung Nguyên, nhưng các vị sao...”

Tương Khổng Minh ngừng lại, chỉ là không ngừng cười lạnh.

Những người ổn trọng như Mộ Dung Trất đồng thời rung mình, đạo lý này bọn họ đương nhiên hiểu rõ trong lòng, chỉ là biết thì biết, nhưng nghĩ muốn từ giữa mưu đến ích lợi, cũng chỉ đành ra vẻ không biết.

“ Tương quân sư, xin thứ cho tại hạ lỗ mãng.” A Cốt Đả đột nhiên ôm quyền, cao giọng nói: “ Chẳng qua, có một việc, A Cốt Đả quả thật không thể không hỏi.”

“ Thỉnh nói.” Tương Khổng Minh mỉm cười nói.

A Cốt Đả nhìn hần, tuy hần không phải là Hứa Hải Phong cầm đầu người Hán, nhưng dù cho ai cũng biết, ở trong quân doanh này, chân chính phụ trách chỉ huy đại quân, sợ là chỉ có người này.

“ A Cốt Đả cũng muốn hỏi một tiếng, ngày sau nếu thành công đem Hung Nô nhân diệt tuyệt, vậy quý quân sẽ dự định thế nào?”

Nguyên lai không khí đang dễ chịu đột nhiên ngưng trọng lên, ánh mắt đám người Mộ Dung Trất đồng dạng bắn ra hàn quang sắc bén, bọn họ đều đang chờ đợi, chờ đợi người Hán trả lời.

Vấn đề này là điều mà bọn họ quan tâm nhất trong lòng.

Người Hán xâm lấn thảo nguyên, chứng thật là chưa từng có lệ, tuy bọn họ đánh kỳ hào, chính là báo thù cho hoàng đế Lưu Chính Đình cùng Đế tộc anh hùng Nam Nghi Liêu.

Nhưng sau khi bọn họ đạt được như nguyện, không người nào dám nói bọn họ sẽ dễ dàng rút lui ra khỏi đại thảo nguyên.

Đây mới là chuyện mà đám anh hùng thảo nguyên lo lắng nhất trong lòng.

Tương Khổng Minh phảng phất đã có dự cảm, ánh mắt của hần bình thản, ngược lại nhìn về phía Hứa Hải Phong đang ngồi trên thủ vị.

Hần dĩ nhiên là muốn nhân vật số một trong Hán quân tự mình trả lời.

Mộ Dung Trất, A Cốt Đả, Hám Chỉ những quần hùng thảo nguyên cũng đưa ánh mắt nhìn kỹ Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong ngẩng đầu cười, đối mặt với sự nghi hoặc của bọn họ, thản nhiên cười.

Hần đứng lên, ngay trước mặt mọi người, đi ra ngoài lều lớn.

“ Hứa mỗ nói, không biết các vị có tin tưởng hay không?” Hần nhàn nhạt hỏi.

A Cốt Đả chân chờ một thoáng, nói: “ Ngài là Hứa đại tông sư, lời nói ra, chúng ta tự nhiên tin.”

“ Được, đã như vậy, Hứa mỗ liền lấy thân phận tông sư, ngay đây hứa hẹn, chúng ta đến đây, chỉ là vì báo thù tuyết hận, ngày Hung Nô mất nước là ngày đại quân ta trở về nam, thảo nguyên tuy lớn, nhưng Hứa Hải Phong ta cũng không tham một tấc đất.”

Lời của hần leng keng có lực, xa xa truyền ra, cả tòa quân doanh, ai cũng có thể nghe thấy.

“ Nga...nga...”

Vô số chiến sĩ tự phát giơ cao binh khí, bọn họ tận tình điên cuồng hét lên: “ Báo thù tuyết hận...”

Thanh âm vang xa giống như từng đợt biển gầm mãnh liệt, bao phủ thanh âm mọi người, bao phủ toàn bộ suy nghĩ của những người có mặt.

380. Chương 394: Tát Thủ Giản.

Trong thời tiết cuối mùa xuân mát mẻ, cùng đầu mùa hè nóng bức, trên cả thảo nguyên, khắp nơi quanh quẩn một thanh âm vang to: “Giết...”

Bất luận là Hung Nô nhân, hay là người Hán cùng liên quân các tộc, bọn họ duy nhất có thể làm được, chính là một chữ “giết”.

Từ khi Hứa Hải Phong ở trước mặt mọi người tuyên bố, quân đội Đại Hán tuyệt đối không nhúng chàm thảo nguyên, cả cục diện phẳng phất trong một đêm liền xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Mấy trăm năm qua, các tộc thảo nguyên vẫn sinh hoạt dưới sự chèn ép của Hung Nô nhân, lúc này đây rốt cục chân chính liên hợp lại.

Bọn họ phát huy lực lượng vượt xa sự tưởng tượng của bất cứ kẻ nào.

Trước khi Hứa Hải Phong cùng tộc trưởng bốn tộc xuất phát, hạ đặt thanh minh liên hợp, ngoại trừ người Hán, phạm là địa bàn của Hung Nô nhân, ai đánh hạ thì thuộc về người đó.

Trong mắt các dân tộc luôn đối với thổ địa tràn ngập khát vọng, mỗi dẫn dụ này đúng là lực hấp dẫn không thể chống cự. Bọn họ, tích oán suốt mấy trăm năm đối với Hung Nô nhân, rốt cục hoàn toàn bạo phát.

Hung Nô nhân chiếm cứ hơn phân nửa những đồng cỏ phì nhiêu của đại thảo nguyên, rốt cục đã phải chịu ác quả lớn nhất từ trước tới nay.

Bọn họ bị ai phát hiện, những dân tộc nhỏ yếu vốn luôn biểu hiện đáng về nhu thuận dị thường, đột nhiên thay đổi, trở nên uy thế không thể đỡ.

Cơ hồ là từ lúc bắt đầu mùa xuân, những cơn sóng công kích Hung Nô nhân dâng lên dâng lên mãi chưa từng dừng lại.

Mỗi một ngày, đều sẽ có vô số văn thư cáo cấp hiện ra trên bàn của Mạo Đốn.

Binh lực của Hung Nô nhân đã không còn đủ sức phái ra, bọn họ đã phải thu về tự thủ, không còn sự linh hoạt cơ động như ngày xưa.

Phẳng phất như trong một đêm, cả đại thảo nguyên đều trở thành kẻ địch của bọn họ.

Hung Nô nhân cùng người Hán giao chiến, cho đến nay đều chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, nguyên nhân lớn nhất chính bởi vì bọn họ linh hoạt, kỹ binh của bọn họ thiên hạ vô song. Có thể không ngừng quấy rầy biên cương cùng con dân của người Hán.

Bọn họ qua lại như gió, vĩnh viễn chiếm cứ vị trí chủ động.

Nhưng vào lúc này, cả tình huống đã đảo lộn lại, ở trước mặt bọn họ, ngoại trừ tộc nhân của chính mình, đưa mắt nhìn lại đều là địch nhân.

Địch nhân này, đồng dạng cũng là dân tộc sinh trưởng trên lưng ngựa, vô luận là lực chiến đấu hay lực cơ động, bọn họ quyết không kém hơn Hung Nô nhân.

Ba tháng, suốt qua ba tháng, trên thảo nguyên một mảnh gió tanh mưa máu. Không biết có bao nhiêu Hung Nô nhân vĩnh viễn nằm trên địa phương họ sinh trưởng, cũng không biết có bao nhiêu dân tộc nhỏ yếu vĩnh viễn mất đi truyền thừa của bọn họ.

Hai mươi vạn đại quân của người Hán, đã hao tổn năm vạn, cùng hơn mười vạn liên quân của bốn tộc, còn sót lại đã không đủ sáu thành. Hơn mười vạn chiến sĩ của hơn mười tiểu bộ tộc lớn nhỏ đã nằm xuống hơn phân nửa.

Nhưng bọn họ đã lấy được thành tích huy hoàng cực kỳ kiêu ngạo, trong ba tháng, hơn năm mươi vạn Hung Nô nhân, đã giảm mạnh ba mươi vạn.

“Sát...”

Đây là khẩu hiệu duy nhất của hai bên, vô luận đầu hàng hay không, toàn bộ nam tử nam hài, đều chỉ còn một con đường chết.

Hai bên đã kết hạ huyết hải thâm cừu chân chính, không còn đường lui, bọn họ đều giống như mũi tên lên dây, chỉ dành toàn lực ứng phó, một là toàn thắng, hai là toàn diệt.

Ở trong ba tháng này, vô số vật tư từ Đại Hán cảnh nội cuộn cuộn không ngừng đưa vào đại thảo nguyên, đám người Hứa Hải Phong có thể lấy được chiến tích trác tuyệt như thế, cùng năng lực hậu cần cường đại của Đại Hán, cùng bốn tộc liên quân đêm ngày không ngủ tuần tra áp tổng, có quan hệ không nhỏ.

Mà càng làm cho mọi người ngoài ý muốn chính là những truy trọng kia có hơn phân nửa là xuất từ tay Trình gia nam phương.

Vô luận bọn họ có chủ ý gì, nhưng những truy trọng giá trị xa xỉ kia quả thật là từ ngàn dặm nam phương vận chuyển đến.

Nguyên nhân chính vì có thứ này, đám người Hứa Hải Phong mới có thể buông ra hết thảy, không có lo lắng phía sau, toàn lực nghênh chiến.

Theo đại quân xâm nhập, chiến hướng càng thêm kịch liệt. Cho đến nửa tháng trước, đại quân người Hán của Hứa Hải Phong, rốt cục đi tới phòng tuyến cuối cùng của Hung Nô nhân, Tây Kinh thành.

“Chủ công, chúng ta lại tới.” Tương Khổng Minh nhìn một mảnh hỗn độn trên thành tường, nhàn nhạt nói.

Trong mắt Hứa Hải Phong phảng phất như đang có nhiều hồi ức, hần than khẽ nói: “Đúng vậy, chúng ta rốt cục đã trở về. Chẳng qua lúc này, chúng ta không phải hai tay dâng lên công chúa, mà lấy thân phận kẻ chinh phục tới.”

“Hung Nô nhân vẫn còn cứng cổ như thế.” Tương Khổng Minh cảm thán nói: “Ba tháng, chúng ta không ngờ còn chưa tiêu diệt được Hung Nô nhân.”

“Quân sư đại nhân có ý định thế nào?”

“Lấy mạnh chế mạnh, thủy chung là thủ đoạn cuối cùng của chúng ta, ngày mai sẽ xuống lệnh toàn tuyến tử công. Hừ, ta cũng không tin Tây Kinh thành lại vững chắc như sắt thép.”

Hứa Hải Phong gật đầu, hần quay đầu nhìn phía nam phương, trầm tư không nói.

Thái độ kỳ dị của hần lập tức khiến cho Tương Khổng Minh chú ý: “Chủ công, làm sao vậy?”

Hứa Hải Phong gượng cười một tiếng, nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu.”

Tương Khổng Minh biến sắc, nói: “Chủ công không phải là người bình thường, nếu có cảm giác dĩ nhiên đã nhận thấy, chẳng lẽ nam phương thật sự đã xảy ra chuyện?”

Nhưng vào lúc này, trước mắt bọn họ đồng thời hoa lên, dù là Hứa Hải Phong cũng không cách nào nhờ vào hai mắt của mình mà nắm bắt được thân ảnh kia.

“Hầu Hài?”

Hầu Hài nhếch miệng cười, từ trong lòng móc ra một phong mật giản, dâng lên cho Hứa Hải Phong.

Hứa Hải Phong tiện tay xé mở, nhìn kỹ, cả khuôn mặt lập tức liền khó coi.

Tương Khổng Minh tiếp nhận nhìn xem, sắc mặt cũng đại biến, hần thì thào nói: “Kỳ Lân quân đoàn? Thái tử Lưu Chính Khải? Nguyên lai đây mới chính tấ thủ giản(bày trò) của Trình gia a.”

“Rút quân sao?”

“Không được.” Tương Khổng Minh lớn tiếng khuyên can: “Trình gia tặng nhiều truy trọng như vậy, chính là muốn chúng ta cùng Hung Nô nhân chiến đấu lưỡng bại câu thương, mới có thể không tiếc hao tổn. Hôm nay, mục đích của bọn hần hiển nhiên là đã đạt tới.” Tương Khổng Minh than thở nói: “Chúng ta không thể đi, vừa đi thì đại quân sẽ thất bại.”

“Vậy quân sư đại nhân có ý định xử trí thế nào?”

“ Ngày mai, cứ để ngày mai chúng ta nhất quyết tử chiến.” Tương Khổng Minh trầm giọng nói, Hứa Hải Phong nhìn bóng lưng của hắn, nhưng ánh mắt của Tương Khổng Minh lại dừng trên thành tường, hắn lầm bầm: “ Ngày mai, ta sẽ không tiếp tục giữ lại.”

Hứa Hải Phong chấn động toàn thân, lập tức nghĩ tới một kiện vũ khí, một kiện vũ khí cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện công khai trên đời.

Tây Kinh thành. Trong hoàng cung.

Thân thể cường tráng ngày trước của Mạo Đốn cho tới hôm nay đã gầy như que củi, hắn vô lực nằm trên long sàng.

Không ai biết, vị chí tôn của Hung Nô nhân, từ một tháng trước cũng đã bệnh rất nặng, nguy cơ sớm tới.

Chỉ là hắn vẫn kiên cường chống đỡ, ở trong lúc này, không chịu nhắm mắt.

“ Đan Vu...” Mái tóc Cáp Mật Thứ cũng đã nhuộm bạc rất nhanh, một năm nay, thể lực Hung Nô nhân từ thịnh chuyển suy, không ngờ thất bại nhanh như vậy, gấp gáp như thế, cũng đã đủ làm cho tâm lực của hắn quá mệt mỏi.

Trong mắt Mạo Đốn đột nhiên xuất hiện một tia ánh sáng, hắn mở mắt hỏi: “ Quốc sư, chúng ta còn hi vọng thắng không?”

Cáp Mật Thứ đang định khuyên giải, lại nghe thanh âm yếu ớt của hắn vang lên bên tai: “ Ta và người tương giao mấy chục năm, đừng có gạt ta.”

Hàm răng cắn mạnh vào nhau, Cáp Mật Thứ rốt cục nói: “ Chúng ta thua.”

Phảng phất là học ra một hơi, buông xuống một lòng tâm sự, hai mắt Mạo Đốn nhắm lại, hắn nhẹ giọng nói: “ Tử tôn ở phương bắc đã chuẩn bị xong chưa?”

“ Đúng vậy, một vạn chiến sĩ đều là tinh tráng dưới ba mươi tuổi, một vạn hải tử ngoài mười tuổi do một ngàn nữ nhân phụ trách chiếu cố. Bọn họ đã chạy tới ngay cửa sa mạc phương bắc.”

“ Bọn họ...Có thể qua được sa mạc sao?”

“ Có thể.” Cáp Mật Thứ nặng nề nói, thanh âm của hắn ngưng như Thái Sơn, từ khi hắn ra đời cho đến nay, một chữ này nói ra thật vô cùng gian nan, nhưng lại là khẳng định nhất.

“ Hung Nô nhân chúng ta, là dân tộc vô cùng tàn nhẫn cùng nhẫn nại nhất. Bọn họ nhất định có thể xuyên qua sa mạc, kéo dài truyền thừa của chúng ta.”

“ Thật không? Vậy được.” Thanh âm Mạo Đốn tựa hồ mông lung nhẹ nhẹ: “ Quốc sư, người nói chúng ta xuôi nam có phải là sai lầm hay không?”

Thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, tới cuối cùng, dần dần đã không thể nghe thấy.

Trong hai mắt Cáp Mật Thứ dâng lên một tầng hơi nước, suy nghĩ của hắn quay trở về những năm tháng khói sương khi xưa, Mạo Đốn tuổi trẻ khí thịnh, Mạo Đốn đăng ngôi đại bảo, Mạo Đốn ý khí phong phát, cùng với hôm nay...Mạo Đốn đã nuốt xuống một hơi thở cuối cùng.

“ Phụ hoàng...”

Một tiếng kêu rên từ phía sau hắn vang lên, Cáp Mật Thứ quay đầu nhìn lại, một thanh niên vóc người cường tráng, thân mặc hoàng bào đang kinh hoàng thất thố kêu lên. Gương mặt của hắn vô cùng tương tự như Mạo Đốn, chính là huynh trưởng của Khảm Cát, đứa con trai còn lại duy nhất của Hung Nô vương.

Ở phía sau hắn, là gương mặt đau buồn của Quát Bạt Ứng.

“ Đông...đông...đông...”

Tiếng trống đình tai nhức óc từ phương xa truyền đến, trong nháy mắt, tiếng hăm giết đã vang lên đỉnh cao.

“ Làm như thế nào? Làm như thế nào?” Thanh niên kia tay chân lúng túng kêu lên sợ hãi.

Trong mắt Cáp Mật Thứ đột nhiên nổi lên màu sắc thập phần kỳ quái, hắn đứng lên, nhẹ nhàng dùng chân đạp kỹ thi thể đã lạnh dần của Mạo Đốn, dùng thanh âm nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nói: “ Lão bằng hữu, xin lỗi, chờ sau khi ta xuống địa ngục, nhất định mặc người xử trí.”

Hắn đứng lên, đi tới bên người thanh niên kia.

“ Quốc sư, làm như thế nào...”

Thanh âm của hắn đột nhiên dừng lại, một thanh chủ thủ sắc bén đã đâm xuyên qua lồng ngực của hắn, hắn vô lực té ngã, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

“ Quốc sư...” Quát Bạt Ứng hét lớn một tiếng, ôm lấy thanh niên trên mặt đất, gương mặt căm tức nhìn Cáp Mật Thứ: “ Ngài, tại sao?”

“ Hắn không xứng.”

“ Cái gì?”

“ Tiểu Ứng, người Hán đang công thành, chúng ta không thủ được.”

Quát Bạt Ứng mấp máy môi, nói không ra lời.

“ Phương bắc, có hi vọng của chúng ta, Cáp Yết đang ở đó, người đi, từ nay về sau, người chính là vua của Hung Nô nhân, mang theo bọn họ xuyên qua sa mạc, đem huyết mạch của chúng ta kéo dài đi xuống.”

“ Quốc sư, ngài...”

“ Hi vọng của Hung Nô nhân không thể giao vào trong tay của một kẻ nhu nhược vô dụng, đây là kim kiếm tủy thân của lịch đại Đan Vu, cầm, Cáp Yết sẽ phụ trợ cho người.”

Cáp Mật Thứ quay đầu đưa mắt nhìn Mạo Đốn nằm trên long sàng, trong miệng hắn nhẹ giọng nói: “ Người...đừng làm cho ta thất vọng.” Dứt lời, hắn xoay người bước đi nhanh.

Quát Bạt Ứng cầm kim kiếm trong tay, nhìn vị tộc huynh không còn hơi thở đang nằm trong tay mình.

Trong tai đột nhiên nghe được thanh âm cao ngang của Cáp Mật Thứ: “ Cầm lấy binh khí, lên thành tường.”

381. Chương 395: Quyết Thắng Tây Kinh.

Những dân tộc nhỏ yếu của thảo nguyên đã hoàn toàn đoàn kết, bọn họ đang liều mạng tiến lên chém giết. Bởi vì bọn họ rõ ràng đã biết, nếu trận chiến này bị thua, Hung Nô nhân đại thắng, vậy vận mệnh chờ đợi bọn họ, cũng chỉ có một kết quả - diệt tộc.

Hung Nô nhân cho tới bây giờ cũng không phải là một dân tộc từ thiện, hoặc là nói ở trên đại thảo nguyên hoang vu cùng phú cường cộng tồn, không có một chủng tộc nào gọi là thiện lương.

Tranh giành lẫn nhau, có thể còn sống sót, tự nhiên cũng có đạo lý.

“ Đệ nhất tổ...lên.” Thanh âm truyền lệnh binh kiệt lực cao giọng hô to, thành tường nguy nga giống như một cỗ máy xay thịt, các dũng sĩ hai bên ở chỗ này đang làm ra trận quyết chiến cuối cùng.

Hung Nô nhân am hiểu nhất là mã chiến, ở nơi này hoàn toàn không có đất dụng võ. Đối mặt với những dân tộc cũng lớn lên trên đại thảo nguyên như bọn họ, bọn họ đã không còn hi vọng.

Mặt trời nhô cao, hào khí như lửa nóng trên thành tường càng dày đặc cơ hồ muốn thiêu đốt lên.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua, một cơn gió lạnh cực độ quỷ dị.

Ở sau lưng liên quân, địa phương không người nào chú ý, có năm đoàn liệt hỏa đang hùng hùng thiêu đốt lên.

Năm đoàn bóng đen thật lớn cao cao thổi qua trên chiến trường, chúng đã che khuất ánh sáng chói bóng của bầu trời.

Bởi vì vị trí, đầu tiên phát giác ra chúng chính là Hung Nô nhân.

Hung Nô nhân vốn đang giao chiến đột nhiên hai mắt nhìn lên trên đỉnh đầu, trong mắt bọn họ cực độ sợ hãi cùng khiếp sợ, binh khí đang quơ trong tay đột nhiên dừng lại, mặc cho đao kiếm của đối phương thẳng tắp chém xuống cũng không hề có cảm giác.

Biểu hiện dị thường của bọn họ, nhanh chóng lan tràn khắp cả chiến trường.

Không chỉ là Hung Nô nhân, dù là người Hán, người Hán vốn lấy quân kỷ nghiêm minh xưng danh, cũng vẻ mặt ngây ngốc, bọn họ ngẩng đầu lên, nhìn lên trên bầu trời, trong mắt biểu hiện vẻ sợ hãi giống như nhìn thấy thần minh.

“ Đây là cái gì?”

Trên đầu thành, ánh mắt của mọi người đều tập trung đến năm vật lớn hình tròn đang bay trên bầu trời, dù là trong khí hậu nóng bức, cũng không ngăn cản được một điểm hàn khí sinh ra từ tận đáy lòng.

Bóng đen chậm rãi di động, một cơn gió mát chậm rãi thổi qua không trung, thổi năm vật khổng lồ kia bay về phía trước.

Năm vật kia bị thổi qua đầu thành, đi tới bầu trời bên trong thành.

“ Hô...”

Một ánh sáng lóe lên từ trên trời rơi xuống.

Mấy vạn ánh mắt lúc này phảng phất chỉ nhìn vào một điểm, tầm mắt bọn họ đuổi theo điểm ánh sáng kia di động xuống dưới.

“ Oanh...”

Tiếng nổ mạnh thật lớn chợt vang lên, ở ngay giữa không trung, điểm ánh sáng đột nhiên bạo nổ tung ra.

Khí lưu cường đại nương theo vô số mảnh vỡ thủy tinh cùng sóng nhiệt hướng bốn phía ùn ùn bay xuống.

Phía dưới lập tức biến thành một mảnh hỗn loạn. Phàm là những Hung Nô nhân nằm trong phạm vi nổ mạnh, không có một ai may mắn thoát khỏi, trên người bọn họ có vô số lỗ máu nho nhỏ li ti, máu tươi bâng bạc không ngừng chảy ra.

Bóng đen vẫn phiêu dang trên bầu trời, những điểm ánh sáng truy hồn đoạt mệnh giống như cơn mưa từ phía chân trời bay xuống không ngừng.

Sự khủng hoảng vô tận nhanh chóng lan tràn ra trong kinh thành, đó là sự sợ hãi thật lớn không thể khống chế, đã vượt qua khả năng cực hạn mà loài người có thể tiếp thu.

Hung Nô nhân rối loạn, chân chính rối loạn.

Thậm chí, đã bị sự sợ hãi tràn ngập trong tâm linh khống chế, bọn họ cứ như vậy không để ý hết thấy quỳ rạp xuống trên mặt đất, run lên bần bật. Nhưng chờ đợi bọn họ, cũng là những viên thiêu đốt đạn lãnh huyết vô tình.

Những binh sĩ ngồi trên nhiệt khí cầu thao túng, nhìn thấy nơi nào có nhiều người, liền đem thiêu đốt đạn hướng nơi đó ném xuống, chốc lát sau, trong thành lập tức lâm vào một mảnh biển lửa.

Hỗn loạn, lúc này trong thành một mảnh hỗn loạn. Khắp nơi đều là những đám người trốn tránh ẩn núp, đây rõ ràng là sự đại loạn đã lâm vào mức hồng mạt, dù là Mạo Đồn có sống lại, cũng không còn cách nào vẫn hồi sự đại loạn này.

“ Mở cửa thành...” Cũng không biết là ai hét lớn một tiếng, Hung Nô nhân đang kinh hoàng liền mở ra cửa thành, vô số người khóc thét, ra sức hướng bên ngoài chạy trốn.

Đến tận đây, bọn họ đã không còn đầu chí, nhiệt khí cầu xuất hiện, giống như là chặt đứt cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, đem một điểm hi vọng cuối cùng của Hung Nô nhân toàn bộ kích hủy.

“ Toàn lực công kích...” Tương Khổng Minh quát lên một tiếng chói tai, nói: “ Đây là trời hạ thần binh, trợ ta thảo phạt Hung Nô, giết cho ta...”

Ở bên cạnh hắn, sĩ khí liên quân chợt bạo phát, bọn họ hò hét một tiếng, hướng địch nhân phía trước phát động sự tiến công mãnh liệt như nước thủy triều.

Thần tích, đây tuyệt đối là chí ý của thần tích, cũng chỉ có thần linh mới cao cao bay lượn trong bầu trời, đó là lĩnh vực của các vị thần.

Dù là người vốn nhu nhược, lúc này cũng tràn ngập tín niệm chiến thắng, bọn họ liều mạng xông lên đầu thành, hướng Hung Nô nhân đang loạn thành một đoàn hung hăng giết đi qua.

Tương Khổng Minh âm thầm thở dài một hơi, hiệu quả do nhiệt khí cầu phát ra, so với tưởng tượng còn muốn tốt hơn nhiều, hơn rất nhiều.

Ở thời đại binh khí lạnh, bộ đội không trung lần đầu tiên chính thức xuất hiện, phát ra tác dụng thật lớn khó có thể tưởng tượng nổi.

Vận dụng nhiệt khí cầu, hoàn toàn phá hủy dấu chí còn sót lại của Hung Nô nhân.

Một bên là sĩ khí như triều hồng, một bên là binh bại như núi đổ, thắng bại tới nhanh như vậy, làm cho người ta không kịp ứng phó.

Nhìn năm quái vật khổng lồ trên bầu trời, gương mặt Cáp Mật Thứ không còn một tia huyết sắc, hắn lẩm bẩm: “ Trời vong Hung Nô, trời vong Hung Nô...”

Đột nhiên, một tiếng huýt sáo thật dài vang lên trên đầu thành, như sấm sét trên chín tầng trời, đinh tai nhức óc, như nước sông Hoàng Hà, cuộn cuộn vô cùng.

Cả chiến trường cơ hồ dừng lại trong nháy mắt, đám người Tương Khổng Minh dôi mắt nhìn về phía xa, bọn họ nhìn thấy một đạo thân ảnh, một đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện.

Vật kiến trúc cao nhất trong thành, trên đỉnh hoàng cung, đột nhiên có một thân ảnh bay lên trời.

Dưới sự chú ý của vạn người, hắn giương cung lấp tên, ngay khi thân thể hắn đã lên tới điểm cao nhất, một mũi tên rút cục rời cung bay ra.

“ Sưu...”

Phảng phất như hiện ra một đạo đường cong kỳ dị, phảng phất như mượn sức lực lượng của cơn gió trên không trung, một mũi tên bắn ra được độ cao khó có thể tin, hung hăng xuyên thấu qua chiếc túi hơi khổng lồ hình tròn.

Như vừa xỏ xuyên qua một túi khí, vật khổng lồ kia liền bị thoát hơi rơi xuống dưới. Rốt cục hung hăng đánh vào một kiến trúc cao ngất, nổ lên một đoàn hỏa quang chói mắt, hóa thành một đoàn hùng hùng liệt liệt hỏa.

Các tướng lĩnh liên quân nhìn nhau, đây là người nào, đây là tài bắn cung ra sao? Dù là Khai Thiên Cung của Triết Biệt, cũng bất quá như thế, chẳng lẽ ở trên thế giới này, thật sự còn có một Triết Biệt thứ hai sao?”

“ Không hay.” Tương Khổng Minh kinh hô một tiếng, lập tức cao giọng quát: “ Lui lại.”

Đây chính là gia sản lớn nhất của hắn, vô luận thế nào cũng không đành tổn thất.

Phảng phất nghe được thanh âm của hắn, hướng gió nổi lên biến hóa vi diệu, bốn nhiệt khí cầu còn lại hướng phía sau chậm rãi bay đi.

“ Lợi Trí...”

Ở cách chiến trường ngoài một dặm, Hứa Hải Phong đang ngồi trong lều trại chợt mở mắt. Trong đôi mắt hắn tràn ngập một tia cảm tình nói không nên lời.

Lợi Trí quả nhiên có đột phá mới, hắn tựa hồ cũng lĩnh ngộ được tia lực lượng thần bí trong không gian kia, tuy vẫn không sánh được như Hứa Hải Phong mượn lực của đông đảo thành viên dị năng đoàn, thao túng được gió lớn của tự nhiên. Nhưng hắn đã có thể lợi dụng luồng lực lượng kỳ dị này.

Gió, ở trong mắt của hắn, đã là một vũ khí đặc lực có thể trợ giúp hắn một tay.

Nếu không phải như thế, một mũi tên kia của hắn làm sao có được uy lực đến thế.

Sau khi từ biệt, không ngờ hắn đã có tiến bộ đến như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Hải Phong áy náy chợt động, điểm chiến ý trong đáy lòng hắn không thể áp lực mà dâng lên.

Chỉ là khi hắn vừa đứng lên, hắn nhìn thấy được thiên quân vạn mã trước mắt, thấy được các chiến sĩ bồn ba không ngớt, bước chân của hắn do dự.

Chỉ do dự trong nháy mắt, cũng đã không thể tiếp tục bước ra.

Vô đạo, hay vương đạo, ở một khắc cuối cùng này, hắn rốt cục đã làm ra lựa chọn.

“Lợi Trí?” Cáp Mật Thứ vừa vui vừa sợ kêu lên, ở khắc này, ngay trước mắt cuối cùng, vị tông sư Lợi Trí trẻ tuổi của Hung Nô nhân, rốt cục đã trở về.

Chỉ là miệng Cáp Mật Thứ tràn đầy khổ sáp, hắn trở về quá muộn.

Lợi Trí nhìn ra phương xa, ở trong mắt của hắn, cũng không biết có phải có một tia tiếc nuối thật sâu hay không, xuyên thấu qua chướng ngại của không gian vô cùng, hắn phảng phất như nhìn thấy được một người, một bóng người như khích lệ hắn. Trong tim của hắn có một tia bất đắc dĩ, hắn đã cảm thấy được sự lựa chọn của người kia, một sự lựa chọn cũng là bất đắc dĩ.

Hắn dứt khoát thu hồi ánh mắt, thân hình cao lớn ở trên chiến trường chộp lên, rất nhanh đi tới trước người Cáp Mật Thứ.

“Quốc sư.”

Cáp Mật Thứ đưa tay, ngăn trở câu nói của Lợi Trí, hắn trực tiếp nói: “Lợi Trí, Thác Hà Đế đã đi phó hẹn sinh tử với Lê Ngạn Ba, đến nay không chút tin tức. Trong thành, Đan Vu đã chết, bại cục đã định. Ta nhờ người một chuyện.”

Trong đôi mắt Lợi Trí hiện lên một tia đau đớn, hắn hít sâu một hơi, nói: “Quốc sư thỉnh nói.”

“Hộ tống Quát Bạt Ứng, đến nơi cửa vào sa mạc phương bắc, nơi đó có hi vọng của tộc nhân chúng ta.”

“Sa mạc?”

“Phải, thảo nguyên tuy lớn, nhưng đã không còn chỗ dung thân cho chúng ta. Phương bắc, là đường sống duy nhất cho chúng ta.” Cáp Mật Thứ tỉnh táo nói.

Lợi Trí trầm mặc chốc lát, đột nhiên hỏi: “Ngài thì sao?”

Cáp Mật Thứ lộ vẻ sầu thảm cười, nói: “Ta...ta tự nhiên có chuyện cần làm.”

Lợi Trí run lên, cũng không nói ra lời. Hắn nhìn Cáp Mật Thứ thật sâu, thân hình chộp động, đã không còn thấy bóng dáng.

“Đi thôi, hi vọng của chúng ta ở tại phương bắc.” Cáp Mật Thứ nhìn địa phương hắn biến mất, nhẹ giọng nói một câu.

Xoay người lại, sắc mặt của hắn đã biến thành dữ tợn, ánh mắt của hắn mang theo một ít điên cuồng, làm người khác không rét mà run, hắn rút mã đao, đó là mấy chục năm qua lần đầu tiên hắn giơ lên binh khí, mấy chục năm qua, là lần đầu tiên thanh âm của hắn tràn ngập điên cuồng: “Mang lửa tới đây, đốt Tây Kinh thành cho ta.”

382. Chương 396: Xảo Trá.

Bởi vì sớm có chuẩn bị, lửa lớn tại Tây Kinh thành cũng không hoàn toàn lan tràn, chỉ là hoàng cung Hung Nô đã bị đốt sạch sẽ.

Từng đoàn tù binh Hung Nô nhân bị bọn lính liên quân áp tống đến ngoài thành, toàn bộ tù binh chia làm hai đội, nữ tử nữ hài một đội, thanh niên nam hài một đội.

Tương Khổng Minh nhìn kỹ những người này, sắc mặt của hắn đột nhiên có một tia biến hóa.

Đổi lại người khác, có lẽ sẽ không để ý, nhưng làm sao giấu diếm qua được tai mắt của Hứa Hải Phong, hắn nhẹ giọng hỏi: “ Quân sư đại nhân, có gì không ổn sao?”

“ Thiếu đi một đoạn tằm.” Tương Khổng Minh cũng áp thấp thanh âm, nhẹ giọng nói.

“ Đoạn tằm?” Hứa Hải Phong ngẩn ra, như thế nào lại xuất hiện một danh từ mới, nghe không hiểu gì.

Tương Khổng Minh chỉ vào đám tù binh, nói: “ Mời chủ công nhìn xem, những tiểu hài tử này.”

Hứa Hải Phong ngừng mắt nhìn lại, cũng hoàn toàn không hiểu, không khỏi nhíu mày lắc đầu nói: “ Quân sư đại nhân, đừng tỏ vẻ thần bí nữa.”

Tương Khổng Minh thở dài một hơi, nói: “ Khó trách chủ công không thể phát giác, trong những tiểu hài tử này, tuổi chỉ khoảng trên dưới mười tuổi, rõ ràng nếu so với những tuổi tác lớn hơn, đã thiếu đi một tầng không phải sao?”

Trong lòng Hứa Hải Phong rung mình, nhìn kỹ lại, trong mắt hiện lên một tia sắc bén, trong miệng hắn nhẹ nhàng học ra hai chữ: “ Nam hài.”

“ Không sai.” Tương Khổng Minh gật đầu, nghiêm mặt nói: “ Cho dù là con, cũng là nữ hài.”

“ Bọn họ tới nơi nào?”

“ Không biết.” Trong thanh âm Tương Khổng Minh có một tia mờ mịt, tựa hồ là một loại vui mừng. Lại tựa hồ là một loại lo lắng: “ Có lẽ, chỉ có Hung Nô vương mới biết.”

“ Hứa tướng quân, Tương quân sư.”

Trong đám người có hai người kêu to đi ra, chính là A Cốt Đả cùng Hám Chỉ hai người.

Trên mặt Hứa Hải Phong lập tức hiện ra vẻ tươi cười giống như phát ra từ trong nội tâm: “ A Cốt Đả tộc trưởng, chiến tích như thế nào?”

Ánh mắt A Cốt Đả đảo qua phía sau, không trung nơi đó đang cao cao nổi lên bốn quái vật khổng lồ.

Chính là bốn vật này, đã hoàn toàn công kích tan vỡ dấu chí của Hung Nô nhân, mới khiến cho hết thảy đều được thuận lợi như vậy, Tây Kinh thành có ngày hôm nay, hơn phân nửa là nhờ công của nhiệt khí cầu.

Chuyện này A Cốt Đả tự nhiên là biết rõ ràng, hơn nữa nói thẳng không sợ chê cười, ở trong tim của hắn kỳ thật cũng kiêng kỵ vạn phần đối với bốn quái vật có thể bay lên trời này.

Cũng may người này là người một nhà. Nếu là địch nhân, trong tim của hắn có điểm không rét mà run.

A Cốt Đả thu hồi ánh mắt, lớn tiếng nói: “ Rất tốt, Tây Kinh thành đã xong, Hung Nô nhân đã hoàn toàn tiêu diệt.”

“ Hoàn toàn sao?” Tương Khổng Minh cười, phảng phất như lơ đãng nói.

“ Đúng vậy, Hung Nô nhân chiến sĩ toàn bộ tử trận, ai thoát được cũng không còn năng lực tiếp tục gây nên chiến cuộc. Đại thảo nguyên từ nay về sau, cũng không còn dân tộc Hung Nô nhân.” A Cốt Đả hưng phấn đến mức cả người run lên.

Thay thế Hung Nô nhân, trở thành bá chủ đại thảo nguyên, nguyện vọng này là sự ước mơ của bao nhiêu tộc nhân của Đế tộc bao đời.

Hôm nay, rốt cục hắn đã làm được, tuy chỉ là một nửa, nhưng chỉ cần đẩy ngã Hung Nô nhân như một ngọn núi khổng lồ đè nặng lên đầu bọn họ, ngày xuất đầu của Đế tộc còn xa hay sao?

Hứa Hải Phong nhướng mày, đang muốn nói chuyện, lại nghe Tương Khổng Minh ho khan một tiếng, tựa hồ là vô ý lắc đầu, lập tức mỉm cười cũng không hề đề cập tới việc những nam hài kia.

Khói đặc dần dần tản ra, thân ảnh cao lớn lại có chút già nua của Mộ Dung Trát đi tới.

Trên mặt của hắn tràn đầy cảm xúc, nhìn thấy tòa núi lớn mà cả đời hắn tưởng rằng không có khả năng đẩy ngã đã âm ỉ sụp đổ, trong lòng hắn cũng không biết cảm giác ra sao, chẳng qua duy nhất có thể xác định chính là trong tim của hắn không ngờ lại nổi lên cảm giác thổn thức thì cáo khóc.

“Mộ Dung tộc trưởng tới.” Hứa Hải Phong đầy mặt tươi cười nghênh đón.

“Hứa tướng quân, Tướng quân sư, hôm nay nếu không có thần binh của hai vị từ trời giáng xuống, trận đánh này còn không biết phải kéo dài tới bao giờ.” Mộ Dung Trất nói.

Kiến thức qua nhiệt khí cầu phiêu phù trên trời cao, trong tim của hắn tràn ngập sợ hãi, đó là loại sợ hãi mãnh liệt đối với sự vật mà mình chưa bao giờ biết.

Vì vậy ở trong tim của hắn, đối với đám người Hứa Hải Phong càng nhiều thêm mấy phần kính sợ, dù là sự vui sướng của thắng lợi cũng không thể hòa tan được bao nhiêu.

“Tộc trưởng khách khí, cuộc chiến hôm nay nếu không có đông đảo tướng sĩ lâm trận hi sinh, lại làm sao có thể một trận định căn khôn.” Hứa Hải Phong cười nói: “Mộ Dung tộc trưởng, những tù binh này, không biết phải làm sao xử trí.”

Trên mặt Mộ Dung Trất hiện lên một tia sát ý, nói: “Nữ nhân lưu lại, nam nhân giết hết.”

Hứa Hải Phong nhướng mày, nói: “Cứ giết như vậy, chẳng phải là quá lãng phí.”

“Ý của Hứa tướng quân là...” Mộ Dung Trất giật mình hỏi.

“Đại Hán chúng ta trải qua tai nạn chiến tranh lần này, bên trong cảnh nội có rất nhiều nơi bị tổn hại, lần này vì thảo phạt Hung Nô, lại càng điều động vô số dân công, ai...thật sự là một mảnh hỗn độn a.” Hứa Hải Phong thở dài một tiếng, nói.

Mộ Dung Trất lập tức hiểu được, hắn quay đầu nhìn những tù binh, nói: “Những người này vốn là một đám tử tù, nếu có thể trong lúc sắp chết hiệu lao cho tướng quân, cũng là tạo hóa của bọn họ. Chẳng qua...”

Sắc mặt Hứa Hải Phong trầm xuống, tức giận hừ nói: “Chẳng qua cái gì?”

Mộ Dung Trất đột nhiên cảm nhận được một loại áp lực khổng lồ ừn ừn kéo vọt đến đầu hắn, trong lòng lập tức lạnh lẽo một mảnh, dù là hô hấp cũng có chút khó khăn.

Lúc này hắn mới ý thức được, ở trước mặt của hắn, chính là vua của Hán tộc vừa mới tiêu diệt được thế lực xưng bá thảo nguyên suốt mấy trăm năm, người như vậy, cũng không phải hắn, hoặc là nói, cũng không phải bất cứ thế lực nào của thảo nguyên có thể chống lại.

“Không...” Mộ Dung Trất gian nan ỏi ra một chữ.

Hứa Hải Phong thu hồi tinh thần lực tràn, lạnh lùng nhìn hắn.

Mộ Dung Trất tuân theo hô mệnh lạnh, hắn cẩn thận nói: “Hứa tướng quân đừng tức giận, lúc này dù sao cũng là do thảo nguyên các tộc liên quân, tại hạ như thế nào cũng không thể một mình làm chủ được. Chẳng qua thỉnh tướng quân yên tâm, tại hạ sẽ đem ý tứ của ngài nhắn nhủ cho các vị tộc trưởng, tất nhiên sẽ cho ngài một câu trả lời thuyết phục.”

“Đúng vậy, Hứa tướng quân cứ việc yên tâm, chút việc nhỏ này, ta nghĩ các vị tộc trưởng đều là người hiểu biết, quả quyết sẽ không cự tuyệt.”

Hám Chỉ đứng bên cạnh thấy tình hình không đúng, vội vàng phụ họa.

“Thật không?” Hứa Hải Phong làm như tùy ý liếc mắt nhìn bọn họ, chậm rãi nói: “Được, việc này liền nhờ hai vị, hi vọng đến lúc đó đừng làm cho Hứa mỗ thất vọng mới tốt.”

Mộ Dung Trất cùng Hám Chỉ nhìn nhau, nhưng đối mặt Hứa Hải Phong, dù là trong lòng bọn họ tràn đầy không muốn, nhưng cũng không có lá gan cự tuyệt ngay trước mặt.

“Hứa mỗ từng nói qua, thiết quân Đại Hán chúng ta tiến vào đại thảo nguyên là vì báo thù tuyết hận, không phải tham lam thổ địa tác đất của Hung Nô nhân.” Hứa Hải Phong đột nhiên nói.

Kể cả A Cốt Đả, mọi người đều lập tức ngưng thần lắng nghe.

“ Hung Nô nhân ở Tây Kinh thành, bao đời tích lũy vô số tài phú, thứ này sao...” Hứa Hải Phong dừng lại một chút, liếc mắt nhìn bọn họ, nói: “ Ta không cần.”

Mộ Dung Trất cười khở một tiếng, nếu người không muốn, vì sao còn cố ý nói ra chuyện tù binh, không cần phải nói, chiến lợi phẩm lớn nhất này nhất định là phải để lại cho người rồi.

Hứa Hải Phong quay đầu, nói: “ Nếu đại sự nơi đây đã xong, vậy Hứa mỗ định lập tức trở về kinh sư.”

“ Cái gì?”

Lúc này đám người Mộ Dung Trất chính là thật tình thật ý hô to.

Lúc này đại chiến vừa chấm dứt, chính là thời cơ tốt nhất phân phối chiến lợi phẩm, nhưng chính vào thời khắc này, Hứa Hải Phong lại muốn suất binh trở về Đại Hán.

Chẳng lẽ ở trong tim của hắn, thật sự khinh thường chiến lợi phẩm của nơi này hay sao?

“ Hứa tướng quân, ngài...Ý định đi trở về?” Mộ Dung Trất chần chờ một chút, rốt cục hỏi.

“ Không sai.” Còn chưa đợi Hứa Hải Phong trả lời, vẻ mặt Tương Khổng Minh giống như đại nghĩa lẫm liệt, nghiêm mặt nói: “ Chủ công nhà ta từ ngày đầu tiên vào đại thảo nguyên đã sớm nói qua, quân đội người Hán là vì báo thù tuyết hận, là vì trợ giúp các huynh đệ tỷ muội của các dân tộc bị Hung Nô nhân áp bách, là vì muốn đẩy ngã tòa núi lớn luôn đè ép trên đầu nhân dân, là vì đánh ngã Mỹ quốc...”

Hắn đột nhiên ngừng bật, mắt nhìn ánh mắt kinh dị của mọi người, cười nói: “ Dù sao, chủ công nhà ta đã có hứa hẹn, đương nhiên lời nói đáng giá ngàn vàng. Tóm lại, chúng ta lập tức thu thập một chút, cũng nên rời đi. Mộ Dung tộc trưởng, nếu các người muốn đem tù binh đưa đến Đại Hán, chúng ta nhận cũng thấy ngại, lại không thể nào không nhận. Còn có, nếu các người còn muốn đưa tặng chút đồ vật, xem như ủy lạo cho hơn mười vạn quân Đại Hán chúng ta, thì Tương mỗ cũng chỉ đành làm mặt dày mà nhận lấy thôi.” Mí mắt đám người Mộ Dung Trất nhảy lên, như thế nào lời này tới trong miệng Tương đại quân sư, liên biến thành giống như đám người mình chủ động đi hiếu kính đây. Chẳng qua đối với bọn hắn mà nói, hơn mười vạn đại quân của Hứa Hải Phong tồn tại, không thể nghi ngờ chính là một thanh chủ tử cực kỳ sắc bén gác ngay dưới cổ họng, chỉ cần có thể đưa bọn họ tiến đi, chút tổn thất ấy đúng là tuyệt đối đáng giá.

Phương bắc, cửa vào sa mạc, hơn vạn người trang bị đầy đủ, bọn họ không hề phát ra chút thanh âm, dù là gần vạn thiếu niên hơn mười tuổi, cũng vững vàng ngậm chặt miệng.

Ánh mắt của bọn họ ngấm nhìn phương hướng mình đã đi đến, nơi đó là cố hương của bọn họ, nhưng bọn họ đã bị bức bách rời xa quê hương của chính mình.

Trong mắt bọn họ, là cừu hận khắc cốt铭心, đó là hỗn loạn hận ý điên cuồng mãnh liệt.

Chỉ là trong bọn họ cũng không ai rống lớn lên, bọn họ lặng lẽ, quỷ dị đứng nơi đó, phảng phất như đang chờ đợi điều gì.

“ Đan Vu, kiểm tra qua, hết thấy truy trọng toàn bộ đều đầy đủ, nhân số cũng đã đến đông đủ.” A Ngõa Hạng đi tới bên người Quát Bạt Ứng, cao giọng nói.

“ Thật không?”

A Ngõa Hạng ngẩn ra, hắn không hề nghe lầm, như thế nào trong thanh âm của Quát Bạt Ứng, lại dẫn theo một ít ghen ngào.

Ngay lúc hắn còn chần chờ, Quát Bạt Ứng đã ngẩng đầu lên.

Khi đối diện ánh mắt của hắn, A Ngõa Hạng rung mình thật mạnh.

Đó là một đôi mắt vô cùng kiên quyết, chỉ là ở trong đó, lại phảng phất thiếu đi một ít thứ, thiếu đi một ít cảm tình dao động của loài người.

“ Đi...”

Quát Bạt Ứng xung phong đi lên phía trước, ở phía sau hắn, là đám người liên tục không dứt, bọn họ bày thành một con rồng màu xám thật dài, uốn lượn bơi vào trong đại sa mạc mênh mông vô tận.

383. Chương 397: Chiêu Hàng.

Nơi này là Thương Châu, là ngay giữa vùng bụng của Đại Hán đế quốc.

Vị trí địa lý của nó dĩ thường trọng yếu, quan đạo bằng phẳng giống như mạng nhện trải rộng cả phương bắc.

Nếu không như thế, nó cũng không phải là nơi mà các binh gia chiến tranh đều muốn chiếm đóng.

Hôm nay, dưới Thương Châu thành, lại tới một đại quân võ trang hạng nặng.

Bọn họ nhân số đông đảo, quân kỷ nghiêm minh, trước Thương Châu thành hợp thành đám người liên miên vô tận.

Bên trong thành, Nhị Hồ phần nộ đi nhanh xuống thành tường.

Lúc này, hắn đã không còn gọi là Nhị Hồ, mà đã gọi là Hứa Lịch Hồ.

Đây là lần đầu tiên Hứa Hải Phong ban họ cho dũng sĩ dưới trướng của mình, nhưng tuyệt đối cũng không phải là lần cuối cùng.

Hơn nữa, Hứa Lịch Hồ đạt được vinh diệu này, cũng đã sớm không còn là một gã vạn nhân trưởng, dưới sự cố ý an bài của Trương Khổng Minh, hắn đã trở thành thủ nhậm đại thống lĩnh của thành vệ quân Ngọa Long thành, hiện tại gọi là thiết huyết quân.

Dưới trướng của hắn có ba vạn người, có bảy phần đã kinh nghiệm qua cuộc chiến thủ thành cùng Khải Tát nhân. Ba thành binh nguyên khác, đại khái cũng là lão binh Đại Hán ngày trước tại địa phương này. Trải qua mấy tháng khổ huấn, đã đủ lực chiến đấu.

Chỉ là nhìn mười vạn hùng binh chí khí cao ngang bên ngoài thành, hắn cũng không dám tự tiện xuất binh tiếp chiến.

Phó quan dẫn ngựa qua cho hắn, Hứa Lịch Hồ xoay người nhảy lên, nhanh chóng đi tới nha môn trong thành.

“Hứa thống lĩnh, Trương thống lĩnh không có ở đây.”

Xa xa, nhìn thấy Hứa Lịch Hồ cười ngựa phóng nhanh đến, hơn nữa trên mặt vị tướng lãnh cao cấp mới nhậm chức này, lại tràn ngập vẻ tức giận bất đắc dĩ cùng oán hận.

Tiểu binh giữ cửa lập tức cơ trí kêu lên, nếu bị vị thống lĩnh đại nhân này đánh cho một roi, tuyệt đối là không chỗ kêu oan.

“Trương tướng quân ở nơi nào?”

“Trương tướng quân đã đi đến chỗ ở của Lộ lão tướng quân.”

“Lộ lão tướng quân?” Hứa Lịch Hồ nhướng mày, lời kéo cương ngựa. Bảo mã hí dài một tiếng, cả người dựng lên, xoay lại phóng đi, đảo mắt không thấy.

Toàn bộ quan binh thầm khen trong lòng, người này có thể đạt được quan chức cao như thế, hiển nhiên là có khả năng hơn người a.

Chẳng qua bọn họ cũng không biết, bảo mã của Hứa Lịch Hồ, chính là một trong những huyết tử chiến mã đời thứ hai, nguyên nhân chính là nó mang đủ loại đặc tính làm cho người khác phải trợn mắt cứng lưỡi, cho nên mới có thể làm cho hắn thao túng thuần thục như chính cánh tay của mình như thế.

“Giá...”

Hứa Lịch Hồ một đoạn đường quất ngựa nhanh chóng đi tới. Cũng may lúc này giới nghiêm toàn thành, trên đường rải rác không có bao nhiêu người đi lại. Nếu không hắn phóng ngựa không chút kiêng nể như thế, nhất định sẽ gây ra tai họa.

Vút cương, Hứa Lịch Hồ xoay người xuống ngựa.

Đây là một tòa đại viện, chung quanh là vách tường màu nâu đen, ngăn lại tầm mắt nhìn vào bên trong. Vào đại viện, điển hình là kiến trúc phương nam.

Đình viện thật sâu, kỳ hoa dị thảo, mỹ luân mỹ hoá.

Chẳng qua Hứa Lịch Hổ cũng không có chút để ý. Ánh mắt của hắn cho tới bây giờ cũng không có liếc mắt nhìn cảnh trí xinh đẹp trước mắt mình.

“ Trương thống lĩnh ở đâu?”

Một gã nô bộc vội vàng chỉ vào đại sảnh phía trước nói: “ Hồi Hứa thống lĩnh, Trương thống lĩnh đang nói chuyện cùng lão tướng quân trong đại sảnh.”

Hứa Lịch Hổ nhướng mày, cũng không chờ bọn hắn chạy đi thông báo, cứ như vậy trực tiếp xông đi vào.

Trong đại sảnh, Lộ Đình Thịnh cùng Trương Tấn Trung hai người ngồi đối diện nhau, ánh mắt ngưng trọng, tựa hồ là đang thảo luận điều gì.

Vừa nhìn thấy Hứa Lịch Hổ, đều có chút không được tự nhiên.

“ Trương thống lĩnh, dám vô lại bên ngoài kia, quá mức ngông nghênh. Mặt tướng bất tài, nguyện ý suất lĩnh bốn bộ binh mã, cùng bọn hắn đánh một trận.” Hứa Lịch Hổ cao giọng nói.

“ Cái này...Hứa tướng quân...” Trương Tấn Trung ngăn ra, nói: “ Việc này cần phải thương nghị lại.”

“ Thương nghị lại?” Hứa Lịch Hổ tuy đang nổi giận, tuy hắn không dám ngay mặt chỉ trích vị Trương Tấn Trung toàn quyền phụ trách chiến dịch phương nam này, nhưng trong giọng nói cũng mang theo vẻ tức giận.

“ Không sai, phải từ từ thương nghị.” Ngồi ngay ngắn trên ghế, nhẹ nhàng uống một ngụm trà thơm, Lộ lão tướng quân nhẹ giọng nói.

Trong lòng Hứa Lịch Hổ trầm xuống, hắn hít sâu một hơi, nhưng đối với vị lão tướng quân này, hắn cũng không có cách nào, lại càng không dám có lòng dạ đối mặt.

Luận lịch duyệt, luận bồi phạt, người Hán từ ngàn xưa đã có thói quen. Vô luận thói quen này tốt hay xấu, hắn cũng không có năng lực đánh vỡ, Lộ Đình Thịnh, tuổi tác cùng thân phận của lão ở nơi này, cho dù là Hứa Lịch Hổ, cũng không dám có chút mạo phạm. “ Nhưng người ta đã khi dễ đến ngay trên đầu chúng ta rồi.” Hứa Lịch Hổ bất mãn nói thầm.

Từ sau khi Hứa Hải Phong tự mình dẫn đại quân viễn chinh thảo nguyên, không ngừng truyền đến tin tức chiến thắng, nhưng ngay lúc cuộc chiến đang đi tới mức quan trọng cuối cùng, thì Trình gia nam phương rốt cục đã động.

Bọn họ thay đổi hẳn thái độ bình thường, không hề vận tống bất cứ vật phẩm chiến lược gì cấp cho triều đình phương bắc, nhưng lại thổi phồng ra một nhân vật làm cho bất luận kẻ nào cũng không dự liệu tới.

Lưu Chính Khải, vị thái tử điện hạ của Đại Hán ngày trước, rốt cục quang minh chính đại bước lên đài.

Dưới trướng hắn, trợ giúp đắc lực nhất chính là Kỳ Lân quân đoàn do cha con Đàm Hoàn Đạt cầm đầu.

Ngày Lưu Chính Khải xuất binh, đầu tiên lập con trai duy nhất của Cổ Đạo Nhiễm Cổ đại nguyên soái Cổ Thừa Ân làm đại tướng tiên phong, dọc theo đường đi, rất ít có chống cự.

Đại Hán phương bắc lúc này, tuy đã là thiên hạ của Hứa Hải Phong, nhưng chỉ mới không bao lâu, tâm hệ chính thống của Lưu gia, cũng đã xâm nhập lòng người quá lâu. Nghe nói thái tử điện hạ bắc thượng, thân sĩ quan viên các nơi vốn không hề dám ngăn trở.

Cho nên mới để cho bọn họ dọc theo đường đi xuôi gió xuôi nước đi tới Thương Châu.

Chẳng qua vận tốt của bọn họ hiển nhiên đến đây đã chấm dứt.

Tuy không biết phương nam đã xảy ra biến hóa gì. Nhưng Hứa Hải Phong cùng Tương Không Minh cũng không hề sơ ý khinh thường việc này chút nào.

Khi bọn họ điều tập binh lính tiến hành bắc phạt, liền đem Thiên Ưng quân đoàn trú đóng tại phương tây cùng Thiết Huyết quân điều tới phía nam, trú đóng bên trong Thương Châu thành.

Hôm nay, sau hai ngày, Lưu Chính Khải cũng không phát động cuộc chiến công thành, chỉ là không ngừng phái người kêu réo trước trận, khoa trương mình mới là chính thống Đại Hãn, lệnh cho quan viên trong thành toàn bộ quy thuận.

Hai ngày, dân chúng quan binh trong thành lòng người bàng hoàng, loại trạng thái này nếu Lưu Chính Khải đột nhiên phát động cường công, Hứa Lịch Hổ cũng không dám cam đoan, Thương Châu thành có thủ được hay không.

Tuy tin tức Lưu Chính Khải xuất hiện đã sớm dùng công văn gia cấp tám trăm dặm đưa tới cho Hứa Hải Phong, nhưng nếu muốn trông cậy vào lão nhân gia ông ta ban sư cứu viện, chỉ sợ cơm canh đều đã nguội lạnh.

“ Khái...”

Nhìn ra sự bất an cùng bồn khoăn trong lòng Hứa Lịch Hổ, Lộ Đình Thịnh đột nhiên ho khan một tiếng, đưa cho hắn một bức thư.

Hứa Lịch Hổ sững sốt, tiếp nhận, vội vã nhìn qua một lần, nhưng trong lòng chợt dâng lên dự triệu điềm xấu.

“ Lão tướng quân, đây là?”

“ Trưa hôm nay, có người đến phủ lão hủ, đưa cho lão hủ thứ này.”

Hứa Lịch Hổ suy nghĩ chốc lát, sắc mặt khê biến.

Phong thư này do chính tay Lưu Chính Khải viết ra, thỉnh Lộ Đình Thịnh đi đến Kỳ Lân quân đoàn một chuyến.

“ Cửa thành đã đóng chặt, bọn họ làm sao đi vào?” Hứa Lịch Hổ hỏi.

“ Hắc hắc...” Trương Tấn Trung nhẹ nhàng cười, nói: “ Hứa thống lĩnh, Thương Châu thành rất lớn.”

Hai mắt Hứa Lịch Hổ tròn lên, thầm nghĩ nói nhảm, đương nhiên là Thương Châu thành rất lớn.

“ Trình gia, sẽ không bỏ qua tòa thành thị này.” Trương Tấn Trung giải thích tiếp.

“ Gian tế?” Hứa Lịch Hổ kinh hô, nguyên lai bên trong Thương Châu thành, còn có tai mắt của địch nhân.

“ Không sai.”

Hứa Lịch Hổ không nói hai lời, đang muốn quay đầu đi ngay.

Nhìn thấy Trương Tấn Trung kéo lại tay áo hắn, nói: “ Hứa thống lĩnh, đi đâu?”

“ Tìm tòi toàn thành, ta muốn đem đám chuột nhắt này moi ra.”

Trương Tấn Trung cười khổ một tiếng, nói: “ Hôm nay là thời khắc phi thường, nếu làm ra cử chỉ gây nhiều dân chúng, sợ là sẽ mất nhiều hơn được.”

Hứa Lịch Hổ cau mày, đối với những lời này hắn đúng là có chút đồng ý, nhưng với đầu óc của hắn, chứng thật là nghĩ không ra có ý gì hay hơn.

“ Ai...” Lộ Đình Thịnh đột nhiên thở dài một tiếng, hấp dẫn ánh mắt hai người bọn họ.

Lão tướng quân chậm rãi đứng lên, nói: “ Ngày mai lão hủ sẽ đi một chuyến.”

Trong lòng Hứa Lịch Hổ rung mình, kinh hô: “ Lão tướng quân, không được, đây là một lần Hồng Môn Yến (*), sợ là có đi không về...”

Lộ Đình Thịnh tránh ánh mắt của hắn, quay đầu nhìn Trương Tấn Trung, ánh mắt của hắn mang theo vài phần cảm tình nói không nên lời.

Trương Tấn Trung trầm ngâm nửa giây, nói: “ Lần này lão tướng quân đi, hẳn là không có nguy hiểm gì lớn.”

“ Tại sao?” Hứa Lịch Hồ kinh ngạc hỏi.

Chẳng lẽ hắn và Trình gia là thân thích hay sao, vì sao lại nói khẳng định như thế.

“ Lão tướng quân đức cao vọng trọng, trong đại doanh phương tây, cũng không ai có thể sánh bằng. Hôm nay nhận lời ước hẹn, nếu có gì không ổn, hắc hắc...Cử chỉ chiêu hàng của Lưu Chính Khải, chẳng phải là muốn tự quật phần mộ sao?” Trương Tấn Trung lạnh lùng thốt.

“ Chiêu hàng?” Hứa Lịch Hồ hoài nghi hỏi.

“ Không sai, nếu ngay lúc này mà Lưu Chính Khải lại đi mời lão tướng quân đến dự tiệc, vậy chuyện duy nhất hắn muốn làm, cũng chỉ có một chuyện.” Trương Tấn Trung khẳng định nói.

Hứa Lịch Hồ quay đầu nhìn lão tướng quân, trong mắt vô cùng lo lắng: “ Lão tướng quân, vô luận trong hồ lô của Lưu Chính Khải bán thuốc gì, theo ý mặt tướng, đừng nên để ý tới mới tốt.”

“ Không đáng để ý tới?” Lộ Đình Thịnh đột nhiên cất tiếng cười to, nói: “ Lá gan của Nhị Hồ người từ khi nào lại trở nên kém như vậy.”

Sắc mặt Hứa Lịch Hồ đỏ lên, khi hắn chiến đấu, luôn xung phong lên trước, phần dưng liều mạng, nhưng đối phó với âm mưu quỷ kế, hắn chứng thật là không có khả năng.

Lộ Đình Thịnh mỉm cười, tiến lên vỗ bả vai của hắn, nói: “ Yên tâm đi, tiểu tử kia, lão tử là người đi ra từ trong núi đao biển máu mà vẫn còn sống, ta cũng không tin, ngày trước không chết trong tay Hung Nô nhân, nhưng hôm nay lại chết trong tay của người nhà.”

Trương Tấn Trung cũng thở dài một tiếng, đứng ngay trước mặt Lộ Đình Thịnh, hướng lão vái chào thật sâu, nói: “ Lộ lão tướng quân, vậy...hết thấy đều phải nhờ ngài.”

(*): Trong phong trào khởi nghĩa chống Tần, đạo quân khởi nghĩa ở huyện Bái do Lưu Bang lãnh đạo là một lực lượng không thể coi nhẹ. Lưu Bang tự Quý người xã Phong, huyện Bái, ông đã tụ tập hơn trăm người chiếm cứ trên núi Mang Đãng.

Ít lâu sau, Lưu Bang được tin Trần Thắng và Ngô Quảng khởi nghĩa, bèn cử người sang liên hệ với hai người bạn của mình đang làm huyện lại là Tiêu Hà và Tào Tham, họ giết chết quan huyện, chiếm lấy huyện lỵ, nhanh chóng tụ tập được hai ba nghìn quân, Trương Lương ở Lưu Thành cũng dẫn hơn 100 người đến xin theo, Lưu Bang nghe theo lời kiến nghị của Trương Lương, đã dẫn quân đi theo Hạng Lương.

Sau khi Hạng Vũ đánh bại quân Tần ở Cự Lộc, biên chế hàng binh của Chương Đan, từ đó trở nên rất kiêu ngạo, khi được tin Lưu Bang đã chiếm được Hàm Dương, Hạng Vũ vô cùng bức tức, bèn dẫn quân đánh thẳng sang cửa ải Hàm Cốc, quân của Lưu Bang quá ít, nên quân của Hạng Vũ đã nhanh chóng chiếm được cửa ải, đánh thẳng một mạch đến Hồng Môn mới đóng quân lại, nơi này chỉ còn cách nơi đóng quân của Lưu Bang hơn 40 dặm. Khi Hạng Vũ bàn cách đối phó với Lưu Bang thì mưu sĩ Phạm Tăng trả lời rằng: “Lưu Bang là một tên vô lại, nay hắn chiếm được Hàm Dương, mà không hề tham của và mỹ nữ, quá đó đủ biết dã tâm của hắn không nhỏ, nếu không trừ bỏ hắn đi thì tất để vạ về sau .”

Hạng Vũ nghe vậy bèn hạ quyết tâm tiêu diệt Lưu Bang. Hạng Bá chú của Hạng Vũ và Trương Lương thuộc hạ của Lưu Bang vốn là đôi bạn tri giao. Lưu Bang bèn nhờ Trương Lương mời Hạng Bá đến, nó rõ mình không dám phản đối Hạng Vũ, mong Hạng Bá về nói hộ và khuyên Hạng vũ chớ nên xuất binh. Đồng thời còn bảo Trương Lương làm mối, đem con gái mình gả cho con trai của Hạng Bá. Hạng Bá vui mừng rồi tỏ ý sẽ tiến dẫn Lưu Bang đến xin lỗi Hạng Vũ.

Hôm sau, Lưu Bang dẫn theo Trương Lương, Phàn Khoái, gồm hơn 100 người đến Hồng Môn xin lỗi Hạng Vũ. Lưu Bang thành khẩn nói với Hạng Vũ rằng: “Tôi và tướng quân cùng khởi binh diệt Tần, tướng quân đánh Hà Bắc, tôi đánh Hà Nam, tôi may mắn tiến vào cửa ải trước, nhưng tôi vẫn ngày đêm mong tướng quân đến, chứ đâu có ý kháng cự với tướng quân? Ngay đến việc vua Tần đầu hàng, tôi cũng còn đợi tướng quân đến giải quyết, mong tướng quân chớ có nghe lời đồn nhảm”. Hạng Vũ nghe vậy lửa giận cũng bớt đi

một phần, rồi cười phá lên rằng: “Tôi vốn không nghi ngờ Bái Công, cũng chỉ vì thủ hạ của Bái Công tung tin, nên tôi mới nghĩ vậy thôi. ” Hạng Vũ nói xong liền nắm tay Lưu Bang giảng hòa, rồi ra lệnh bày tiệc tiếp đãi Lưu Bang. Phạm Tăng biết Lưu Bang là người tức chí đa mưu, vốn muốn nhân cơ hội này để trừ đi cho đỡ hậu hoạn, nhưng nào ngờ Hạng Vũ lại không làm như đã bàn, mà còn nói năng rất vui vẻ.

Trong bữa tiệc, Phạm Tăng đã nhiều lần giơ miếng ngọc đeo bên mình ra hiệu cho Hạng Vũ, nhưng Hạng Vũ cứ làm như không nhìn thấy, Phạm Tăng sốt ruột bèn mượn cớ ra ngoài, tìm gặp Hạng Trang em họ của Hạng Vũ và nói rằng: “Đại vương mền lòng không nỡ hạ thủ, nay anh vào múa kiếm trợ hứng, rồi nhân cơ hội giết quách Lưu Bang đi”. Hạng Trang nghe theo liền vào phòng tiệc nói rằng: “Nay chẳng có trò gì vui cả, vậy tôi xin múa kiếm để trợ hứng”. Nói xong liền rút kiếm ra, vừa múa vừa áp sát Lưu Bang, mũi kiếm đã nhiều lần sắp chạm vào Lưu Bang, khiến Lưu Bang hoảng hốt phải ngả người về phía sau để tránh.

Hạng Bá nhận rõ ý đồ của Hạng Trang, lo lắng thân gia của mình bị hại bèn nói rằng: ” Hai chúng ta cùng múa cho vui”. Nói xong cũng rút kiếm ra vừa múa vừa che chở cho Lưu Bang. Trương Lương thấy tình hình nguy cấp, bèn lên ra ngoài nói lại với Phàn Khoái, Phàn Khoái vội vàng một tay cầm lá chắn, một tay cầm kiếm đi vào, đâm vệ binh toan ngăn lại đều bị Phàn Khoái đẩy cho ngã chống gọng.

Hạng Vũ đột nhiên thấy một đại hán vai hổ lưng gấu sấn sổ đi vào, quát hỏi là ai thì Trương Lương vội bước ra nói rằng: “Đây là người đánh xe của Bái Công, tên là Phàn Khoái”. Hạng Vũ quay sang bảo vệ sĩ thường cho Phàn Khoái một vại rượu và một đùi lợn, Phàn Khoái dùng kiếm thái thịt ăn uống như hổ sói, chỉ một lúc là hết sạch. Hạng Vũ thấy vậy lại hỏi: “Tráng sĩ còn uống được rượu nữa không?”, Phàn Khoái dừng dừng đáp: ”Tôi chết cũng không sợ nữa là, còn sợ uống rượu? Ngày xưa, vua Tần giết người như rạ, khiến người thiên hạ phải làm phản.

Hoài Vương đã ra hẹn là ai vào Hàm Dương trước, thì người đó được phong làm Quan Trung Vương, nay Bái Công đã vào trước mà vẫn không làm Vương, cung điện và kho tàng đều niêm phong cẩn thận , rồi trú quân ở Bá Thượng để đợi tướng quân đến. Nay tướng quân nghe lời đồn nhảm toan hại Bái Công, làm như vậy có khác gì vua Tần tàn bạo”. Hạng Vũ nghe xong chẳng biết đối đáp ra sao, Trương Lương nhân lúc đó ra hiệu cho Lưu Bang, Lưu Bang liền mượn cớ ra ngoài, rồi cùng Phàn Khoái theo đường tắt trở về Bá Thượng.

Trương Lương đoán chừng Lưu Bang đã an toàn trở về Bá Thượng, liền đem lễ vật của Lưu Bang để lại dâng cho Hạng Vũ và nói rằng: “Bái Công đã say rượu không thể đến cáo từ, có dặn tôi đem đôi chén ngọc này biểu tượng quân”. Hạng Vũ nghe nói Lưu Bang đã ra về, đành phải nhận lấy chén ngọc đặt lên trên ghế. Phạm Tăng vô cùng bức tức, bèn rút kiếm chém vỡ chén ngọc rồi than rằng: “Hạng Vương thật là ấu trĩ, kẻ tranh giành thiện hạ với Hạng Vương sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ còn chờ làm tù binh mà thôi.”

384. Chương 398: Quyết Định Cuối Cùng.

Một chiếc xe ngựa từ bên trong Thương Châu thành chậm rãi chạy ra, hướng quân doanh liên miên kéo dài hơn mười dặm chạy tới.

Ở chung quanh xe ngựa, có hơn trăm tinh binh, bọn họ võ trang hạng nặng, tinh quang trong mắt văng khắp nơi, hiển nhiên đều có một thân tu vi không tầm thường.

Phương nam, trong quân doanh, đồng dạng cũng đón nhận một đội tinh binh.

Người đứng trước, trên dưới năm mươi, vẻ mặt thanh đạm, nhìn bộ dáng của hắn cơ hồ giống như một bạch diện thư sinh.

Nhưng ở phía sau hắn, cũng là hơn trăm binh lính tinh nhuệ, bọn họ nhìn về phía thư sinh kia trong mắt tràn ngập sùng kính, đó là kính ý phát ra từ sâu trong nội tâm, tuyệt đối không hề làm bộ chút nào.

Người này chính là vị hoàng thân quốc thích duy nhất trong Đại Hán năm đại quân đoàn, Kỳ Lân quân đoàn đại thống lĩnh Đàm Hoàn Đạt.

Ánh mắt của hắn thâm thúy khó dò, lúc này trên mặt cũng tràn ngập vẻ tươi cười nhiệt tình.

Xe ngựa rớt cục ngừng, màn xe vén lên, lộ ra khuôn mặt già nua của Lộ Đình Thịnh.

“Đỉnh thúc mạnh khỏe.” Đàm Hoàn Đạt chính thức thi lễ, cung kính nói.

“Ai...” Lộ Đình Thịnh thở dài, nói: “Hơn mười năm không gặp, ngươi cũng đã thành tựu một phen sự nghiệp, cũng...lớn tuổi hơn.”

Trong giọng nói của lão nhân gia có chút hoài niệm, bao hàm một loại bất đắc dĩ lịch kinh tang thương.

Sắc mặt Đàm Hoàn Đạt buồn bã, nói: “Đúng vậy, Đỉnh thúc, từ biệt đã hơn mười năm, nhưng mấy năm nay biến hóa thật sự là rất lớn.”

Trầm mặc một thoáng, Lộ Đình Thịnh đột nhiên hỏi: “Ngươi tìm lão phu tới làm gì?”

“Không phải tiểu chất, mà là điện hạ nghĩ muốn gặp mặt Đỉnh Thiên đại tướng quân trung tâm cảnh cảnh, nghĩa bạc vân thiên của năm xưa.” Đàm Hoàn Đạt cao giọng nói.

“Đỉnh Thiên đại tướng quân?” Trong miệng thì thảo lẩm bẩm, ánh mắt Lộ Đình Thịnh từ từ mê mang lên.

Dưới sự chỉ huy của Đàm Hoàn Đạt, chiếc xe ngựa vững vàng tiến vào trong đại doanh.

Lộ Đình Thịnh giương mắt nhìn lên, khoe mắt lão giặt mình, ánh mắt nhìn chăm chú vào một người.

Người nọ một thân hoàng bào, trên áo thêu một con rồng bốn trảo, chính là vị thái tử cuối cùng của Đại Hán Lưu Chính Khải điện hạ.

Hắn tiến lên mấy bước, hướng Lộ Đình Thịnh vái chào thật sâu, nói: “Lão tướng quân từ xa tới, cô vương thất lễ.”

Lộ Đình Thịnh chậm rãi đứng lên, thân hình hơi có vẻ già nua kia, lúc này không ngờ có chút ủ rũ.

Ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chú vào trên mặt của Lưu Chính Khải, nơi đó có chút hoài niệm, có chút kinh ngạc, có chút thương tâm cùng bất đắc dĩ.

“Điện hạ cùng tiên đế thật giống nhau a...” Lão tướng quân phảng phất như đang tự nhủ.

“Ân?” Lưu Chính Khải ngẩn ra, nhưng chỉ lễ phép mỉm cười, chỉ là ở trong tim của hắn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Vị lão nhân gia này chẳng lẽ đã già đến hồ đồ? Ở trong đông đảo con cái của phụ hoàng, nếu lấy tướng mạo mà nói, chính mình ngược lại hoàn toàn không giống nhất.

Chẳng qua lúc này hắn có việc cần người, tự nhiên không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, nên gương mặt không tỏ vẻ gì, mặc cho ai cũng nhìn không ra có chỗ nào không ổn.

Chỉ là ánh mắt Lộ Đình Thịnh lão luyện cỡ nào, hắn chỉ liếc mắt liền nhìn ra đăm chiêu trong lòng Lưu Chính Khải, không khỏi thở dài nói: “Lão tướng không phải nói Hiền Đế tệ hạ, mà là Huệ Đế tệ hạ.”

Mọi người bên cạnh hắn đều ngẩn ra. Nguyên lai trong miệng lão nói không phải là Hán Hiền đế, mà là cha của Hán Hiền đế, là Đại Hán chí tôn của đời trước Hán Huệ đế.

“Sáu mươi năm trước...” Thanh âm Lộ Đình Thịnh mang theo một cổ tang thương, hắn nhẹ giọng nói: “Năm đó Lộ Đình Thịnh chẳng qua chỉ là một con cháu vô danh của một gia tộc xuống dốc tại tây bắc, sau khi đầu nhập quân ngũ, đúng lúc gặp Nam Man làm loạn, tùy quân xuất chinh, lập được chiến công. Chỉ là...”

Hắn cười hắc hắc, thanh âm càng trầm thấp: “Chỉ là đắc tội cấp trên, không những không có công tích, ngược lại còn mang tội lâm trận khiếp địch, sợ hãi hèn nhát, mất thấy sẽ bị trảm ngay trước mặt quân doanh. Cũng may các huynh đệ dưới trướng lão phu tượng nghĩa, đem oan án này trực tiếp đưa lên trên.”

Ánh mắt lão tướng quân lại nhìn ngẩng lên mặt Lưu Chính Khải, nói: “Huệ Đế lão nhân gia ông ta giận tím mặt, tự mình chủ thẩm án này, rốt cục trả lại cho lão phu một thân trong sạch, sau đó sĩ đồ của lão phu một đoạn đường sáng sủa, cũng không còn ai cố ý làm khó dễ. Những điều này là nhờ ân của Huệ Đế.”

Đàm Hoành Đạt cùng Lưu Chính Khải liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên một tia sắc mặt vui mừng, Đàm Hoành Đạt cười nói: “ Đỉnh thúc, nghĩ không ra ngài cùng Huệ tiên đế còn có sâu xa như thế.”

Lộ Đỉnh Thịnh chợt ngậy ra, cười khỏ nói: “ Già, vừa thấy chuyện gì, sẽ không tự chủ nói thêm vài câu.”

Đàm Hoành Đạt cười, đang muốn khuyên giải.

Đã thấy lão nhân gia đưa tay ngăn chặn lại, hỏi: “ Hoành Đạt, người muốn lão phu đến đây, là có chuyện gì?”

Đàm Hoành Đạt cười nói: “ Ngài không cần vội, trước tiên mời nhập lều trại nghỉ tạm chốc lát.”

Trong mắt Lộ Đỉnh Thịnh đột nhiên hiện lên một tia sáng tỏ, hần thở dài nói: “ Hoành Đạt, có một số việc, người không nói ta cũng biết.”

Đàm Hoành Đạt cả kinh, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt già nua, tựa hồ đã nhận ra sự quyết định.

“ Ngài...”

“ Cho ta một chén rượu.”

Đàm Hoành Đạt vẫn chưa rõ nhưng vẫn dâng lên một chén.

Lộ Đỉnh Thịnh uống một hơi cạn sạch, thở dài một tiếng lắc đầu nói: “ Hoành Đạt, tin tưởng ta, các người không phải đối thủ của Tương Khổng Minh.”

“ Đỉnh thúc.” Giọng nói của Đàm Hoành Đạt cũng kiên quyết: “ Loạn thần tặc tử, há có thể vĩnh thiết triều cương.”

“ Loạn thần tặc tử sao? Nhưng thiên hạ này, cũng là do bọn họ đánh ra mà có.”

“ Đỉnh thúc, từ xưa tới nay, quân thần có biệt, nếu chỉ so chiến công mà nói, Đại Hán lập quốc mấy trăm năm, cũng chưa chắc là hần đệ nhất.”

Lộ Đỉnh Thịnh mỉm cười, nói: “ Là có thể so sánh với Đồng Tử Duệ Đồng đại ca ngày trước không?”

Sắc mặt Lưu Chính Khải cùng Đàm Hoành Đạt chợt biến đổi, Đồng Tử Duệ, đây là người nào, người khác có lẽ không biết, nhưng bọn họ tuyệt không có lý do không hiểu.

“ Ngài?”

Lộ Đỉnh Thịnh đột nhiên lui về phía sau một bước, trong thanh âm của hần chợt quyết định: “ Hoành Đạt, điện hạ, nếu có thể nghe một câu của lão phu, cũng nên trở về phương nam đi, trong vòng mấy năm, Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh sẽ không xuôi nam.” Dứt lời, lão quét mắt nhìn mọi người, xoay người bỏ đi.

Sắc mặt Lưu Chính Khải trở nên cực kỳ khó coi, hần cắn chặt môi dưới, nói: “ Lão tướng quân, ngài làm vậy đúng với tiên đế sao?”

Bước chân Lộ Đỉnh Thịnh chợt dừng lại, nói: “ Đúng vậy, lão phu xin lỗi tiên đế, chẳng qua, lão phu làm đúng cho người Hán.”

Bàn tay Lưu Chính Khải chậm rãi đặt lên chuôi kiếm bên hông, trong đôi mắt hần ẩn hiện sát khí. Chỉ là một bàn tay ngăn hần lại, đồng thời thanh âm Đàm Hoành Đạt nhẹ nhàng truyền đến: “ Không thể...”

Xe ngựa mộc mạc chậm rãi chạy vào Thương Châu thành, ở nơi đó, Trương Tấn Trung cùng Hứa Lịch Hổ chờ đợi đã lâu.

“ Lão tướng quân.” Hứa Lịch Hổ lớn tiếng kêu lên, chỉ là hần lập tức phát giác không đúng, bên trong xe đột nhiên truyền ra một trận tiếng hít thở nặng nề, dồn dập, cũng không bình thường.

Bọn kỵ sĩ hộ vệ xe ngựa nhìn nhau, một người lớn mật xốc mạnh màn xe.

Lộ Đỉnh Thịnh đang nằm trong xe ngựa, miệng mũi mơ hồ chảy ra tơ máu.

“ Lão tướng quân...”

Hơn mười người đồng thời cao giọng quát lên, thanh âm bọn họ tràn ngập khủng hoảng.

“ Rượu...trong rượu có độc.” Lộ Đình Thịnh thở hổn hển, khổ sở nói ra.

“ A...” Thân vệ bên cạnh lão lập tức lớn tiếng khóc mắng lên, trong rượu có độc, đám người Đàm Hoàn Đạt không ngờ đã sớm có dự mưu.

“ Há có lý này, thật sự là...không thể tưởng tượng.” Hứa Lịch Hổ hét lớn một tiếng, xoay người chạy đi, chỉ một lúc sau, tiếng tù và trong thành vang lên thật lớn, chính là mệnh lệnh cho quân đội tập trung.

Trong lòng Trương Tấn Trung cả kinh, biết ngoại trừ Hứa Lịch Hổ được sự sủng ái của Hứa Hải Phong, cũng không ai dám làm điều vượt quyền như thế. Hắn đang muốn đi vào ngăn cản, lại nhìn thấy Lộ Đình Thịnh giơ tay lên, gian nan vẫy hắn.

Hắn lập tức phi thân lên xe ngựa, nhìn thấy ánh mắt Lộ Đình Thịnh thoáng nhìn ra ngoài, Trương Tấn Trung run lên, nói: “ Ta cùng lão tướng quân có chuyện muốn nói, các người lui ra.”

Kể cả thân vệ binh của Lộ Đình Thịnh, lúc này đang lục thần vô chủ, nghe vậy lập tức lui ra phía sau, để lại một khoảng đất trống.

Trương Tấn Trung cúi người xuống, nhìn lão tướng quân thì thầm nói: “ Vì sao ngài phải làm như vậy?”

Khóe miệng Lộ Đình Thịnh tràn ra vẻ tươi cười khổ sấp: “ Bởi vì, ta không muốn làm tội nhân của Lộ gia.”

“ Cái gì?”

“ Tương Khổng Minh...”

Trương Tấn Trung ngẩn ra, điều này có quan hệ gì đến Tương Khổng Minh.

“ Khí số thể gia đã hết, chủ công tuy nhiên nhân từ, nhưng Tương Khổng Minh tuyệt đối không phải là người lương thiện, nguy cơ Thương Châu, cần phải để đại quân của họ trở về giải quyết.” Lời nói của lão tướng quân đột nhiên lạnh lợi lên, trong mắt của hắn tràn ngập bất đắc dĩ: “ Trương thống lĩnh, trận chiến này qua đi, người cũng sớm rút lui.”

Thân thể Trương Tấn Trung chấn động, trong khoảng thời gian ngắn không ngờ nói không ra lời.

“ Thời đại chúng ta đã qua.” Lộ Đình Thịnh cười thầm một tiếng, thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, tới cuối cùng, không ngờ mang theo vẻ ghen ngào.

Trương Tấn Trung đứng lên, trong tim của hắn vô số cảm xúc.

Đỉnh Thiên đại tướng quân uy chấn thiên hạ năm xưa, hôm nay không ngờ cũng học xong thủ đoạn hèn hạ như thế. Hắn là bị bức bất đắc dĩ, vậy tiếp theo, sẽ lại đến phiên người nào.

Trong lòng Trương Tấn Trung dâng lên từng trận hàn ý, chủ sự của tứ đại quân đoàn, ngoại trừ mình ra, đều đã thay đổi chủ, vậy mình thì sao?

Hắn đột nhiên rõ ràng ý tứ của lão tướng quân, vô luận hắn có nguyện ý hay không, đều phải vì mình làm ra lựa chọn, hoặc là nói, sĩ đồ của mình chỉ đến đây là thôi.

“ Tướng quân...”

Từng trận rên rỉ vang lên, từ quanh mình hắn truyền đến, thân vệ binh của Lộ Đình Thịnh vây quanh xe ngựa, bị thiết kêu lên.

“ Thịnh đại phu tốt nhất trong thành, giải độc cho lão tướng quân, nói cho bọn họ, nếu lão tướng quân có gì bất trắc, bốn tướng quân sẽ tru cử tộc của hắn.” Trương Tấn Trung nghiêm khắc nói.

“ Dạ...” Một tiếng đáp ứng, tự nhiên có người bước nhanh đi.

“ Tướng quân, làm như thế nào?”

Một viên phó tướng tiến đến, nói một câu.

“ Thông báo toàn quân.” Trương Tấn Trung lạnh lùng phân phó: “ Ba ngày sau, chính là ngày chúng ta nhất quyết tử chiến cùng Lưu Chính Khải.”

385. Chương 399: Ma Trận.

Theo một tiếng hò hét kinh thiên, mấy vạn đại quân của Thiên Ứng quân đoàn hùng hùng quy củ, khí thế ngang ngang ra khỏi cửa thành.

Bọn họ bày thành đội liệt chỉnh tề trước cửa thành.

Ánh mắt của mọi người không còn sự mê mang như mấy ngày trước.

Lưu Chính Khải lấy thân phận thái tử, lại thêm Cổ Thừa Ân lấy thân phận tiên phong phát ra kỳ hào Đại Hán chính thống để tiến kinh.

Điều này làm cho các dũng sĩ từng trải qua bao nhiêu trận chiến lại bắt đầu mê mang.

Binh khí trong tay bọn họ, có thể bỏ về phía Hung Nô nhân, có thể bỏ về phía Khải Tắt nhân, nhưng cho tới bây giờ cũng không đối phó người một nhà.

Năm đại quân đoàn, là lương trụ của lịch đại Đại Hán đế quốc, ở giữa bọn họ có lẽ có phát sinh va chạm, có lẽ phát sinh việc không thoả mái, nhưng ở giữa bọn họ, cho tới bây giờ sẽ không có phát sinh qua tai ương đao binh.

Bởi vì bọn họ cũng biết, nếu năm đại quân đoàn của Đại Hán đánh nhau, vậy kết quả duy nhất, chính là quốc gia này hoàn toàn hồng mất.

Vì thế từ xưa tới nay, dù đã phát sinh qua vô số lần chính biến cung đình, phát sinh vô số lần tranh quyền đoạt lợi, nhưng năm đại quân đoàn vẫn vững như thái sơn. Các đời thống lĩnh, vô luận người nào, đều thời khắc ghi nhớ một việc, không thể suất binh tiến vào kinh sư.

Nhưng hôm nay rốt cục đã thay đổi.

Thời thế thay đổi, sau khi chủ nhân của kinh sư Đại Hán từ họ Lưu chuyển thành họ Hứa, huyết mạch cuối cùng của họ Lưu được Đàm Hoành Đạt của Kỳ Lân quân đoàn ủng hộ, rốt cục bước lên con đường đi tới kinh sư.

Chỉ là ở trước mặt bọn họ, cũng là một chi quân đội uy chấn thiên triều, cũng là một trong năm đại quân đoàn Đại Hán, Thiên Ứng quân đoàn.

Suất kỳ của Trương Tấn trung cao cao tung bay, ở chung quanh hắn là tinh nhuệ binh sĩ chân chính của Thiên Ứng quân đoàn, thanh âm của hắn giống như tiếng sấm: “ Đàm Hoành Đạt có ở đây không?”

Trên đầu thành, trong lòng Hứa Lịch Hổ thâm mắng, nếu đại tướng lãnh binh là Nhị Hổ hắn, đã sớm thừa dịp bọn lính đang giận dữ phẫn nộ, sĩ khí dâng cao mà phát động tiến công như nước thủy triều, đem địch nhân toàn bộ công kích tan vỡ.

Nhưng hôm nay, chẳng những Thiết Huyết quân phải co rút trong thành, mà dù là chính hắn cũng phải phụng mệnh cố thủ đầu thành, không được hiệu lệnh, không thể ra chiến.

Bà bà mù mù như vậy, thật không hiểu làm sao mà hắn có thể lên làm đại thống lĩnh của Thiên Ứng quân đoàn.

Chỉ là quân lệnh như núi, Nhị Hổ hắn ở ngày đầu tiên tiến vào quân giáo đã bắt đầu học tập những lời này.

Trải qua mấy năm, quân lệnh này giống như một dấu ấn đem những lời này khắc sâu vững vàng trong lòng các học trò của quân giáo. Phục tùng mệnh lệnh, đã trở thành thiên tính cùng bản năng của bọn họ.

Cho nên tuy lúc này Hứa Lịch Hổ tức hận đến cắn chặt răng, nhưng vẫn như trước không dám có cử động quá mức.

Phía nam, dưới đại kỳ có chữ Đàm, sắc mặt từng người rất khó coi.

Nhìn mấy vạn đại quân tinh thần chấn hưng tinh tảo trước mặt, Đàm Hoành Đạt bất đắc dĩ thở dài, cao giọng quát: “Trương thống lĩnh, nhiều năm không gặp.”

Lúc Cổ Đạo Nhiêm còn thống lĩnh Thiên Ưng quân đoàn, Trương Tấn Trung là thủ tịch tâm phúc của hắn, nên tự nhiên cũng từng bái kiến qua mấy đại thống lĩnh của những quân đoàn khác.

Cho nên hai người bọn họ quen biết cũng là một chuyện vô cùng bình thường.

“Quả thật nhiều năm không gặp, nhiều đến mức Trương mỗ nhìn không thấu cách làm người của Đàm thống lĩnh.” Trương Tấn Trung khởi chuyển công lực, thanh âm xa xa truyền ra, từng người trên chiến trường đều nghe được rõ ràng.

Đàm Hoành Đạt cười khở một tiếng, Lộ Đỉnh Thịnh lão tướng quân vừa trở về Thương Châu thành, liền lập tức bởi vì thân trúng kịch độc mà hôn mê bất tỉnh.

Sau khi được tin tức, Thiên Ưng quân đoàn giận tím mặt, lúc này bọn họ giống như là dã thú bị thương, tràn ngập sự nguy hiểm cực độ.

Đặc biệt là hai vạn tiền quân của Thiên Ưng thuộc nhà họ Lộ, càng là giận dữ không thể nén nổi. Những tín thư thỉnh chiến giống như tuyết rơi liên tục đưa tới trong tay Trương Tấn Trung.

Nếu không phải do hắn cố gắng đè áp, bọn họ đã sớm đi ra ngoài tìm người liều mạng.

Chẳng qua cho dù là như vậy, dưới sự dẫn dắt của hai vạn người này, cả Thiên Ưng quân đoàn cũng bị vây trong trạng thái cực kỳ nguy hiểm.

Cũng giống như dây cung đã bị kéo căng hết mức, chỉ cần nhẹ nhàng buông, sẽ rời tay bay ra, tạo thành cục diện không thể挽回.

“Trương thống lĩnh, Đàm mỗ làm người, đội trời đạp đất, quả quyết không có làm ra việc tồi tệ như thế. Độc trên người Lộ lão tướng quân, tuyệt đối không quan hệ tới chúng ta.” Thanh âm của Đàm Hoành Đạt cũng không phải rất cao, nhưng Trương Tấn Trung vẫn nghe được rõ ràng, không khỏi nhíu mày, người này luôn không nghe danh tiếng về võ công cao thâm, không ngờ nghĩ không ra, tu vi của hắn cũng không kém hơn chính mình. Năm đại quân đoàn Đại Hán, quả nhiên là đầm rồng hang hổ.

“Ha ha...” Ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, thanh âm Trương Tấn Trung tràn ngập khinh thường: “Không phải các người, chẳng lẽ là Lộ lão tướng quân tự mình uống thuốc độc sao?”

Những lời này của hắn vừa nói, cả chiến trường lập tức ngậy người, mấy vạn đại binh của Thiên Ưng quân đoàn cùng kêu to chữi mắng, hai vạn tiền quân càng không hề cố kỵ, dù là Lưu Chính Khải cũng không may mắn thoát khỏi.

Ở trong mắt bọn họ, cho dù hoàng thất có địa vị, nhưng chân chính liên quan đến ích lợi của họ, cũng chính là tây bắc đệ nhất gia Lộ gia.

Đàm Hoành Đạt mấp máy môi, hắn thật sự không biết làm sao giải thích, nhưng việc này hiển nhiên đã không còn cách nào để giải thích. Tuy hắn cơ hồ có thể khẳng định mà nói, chất độc kia tám chín phần mười do chính Lộ Đỉnh Thịnh tự mình uống vào, nhưng những lời này mà muốn nói cho người khác nghe được, cũng quyết không thể nào.

Đại danh đỉnh đỉnh, dương oai Đại Hán mấy chục năm, Đỉnh Thiên đại tướng quân, không ngờ làm ra loại việc xấu xa này, đừng nói hắn không có chứng cứ, cho dù trong tay hắn có bằng chứng, cũng khó thể làm cho người khác tin phục.

Hắn thầm than một tiếng, không thể làm gì khác hơn là lảng sang chuyện khác: “Trương thống lĩnh, việc này như thế nào ngày sau sẽ có công đạo. Lần này Đàm mỗ đến, là hộ tống thái tử điện hạ nhập kinh, còn thỉnh thống lĩnh cho một phương tiện. Ngày sau điện hạ đăng cơ, tự nhiên sẽ không bạc đãi Thiên Ưng quân đoàn.”

Thanh âm nhẹ nhàng xuyên thấu qua tiếng huyên náo cùng mắng mỏ của bọn lính, các tướng sĩ đều ngẩn ra, thái tử điện hạ, Lưu thị chính thống, vậy bọn họ nên làm như thế nào?

Mấy vạn ánh mắt nhìn tới Trương Tấn Trung, bọn họ đang đợi vị đại thống lĩnh Thiên Ưng quân đoàn làm ra quyết định sau cùng.

Trương Tấn Trung hít sâu một hơi, đang muốn mở miệng, đột nhiên nghe được trên thành tường phía sau vang lên một tiếng quát lớn.

Hứa Lịch Hổ nghe xong hồi lâu, càng ngày là càng căm tức, lúc này rốt cục không nhịn được nữa, cao giọng quát to: “ Cái gì thái tử điện hạ? Lúc thiết kỵ Hung Nô nhân tung hoành phương bắc, điều thái tử kia đi đâu? Lúc bốn mươi vạn đại quân của Khải Tắt bình lâm thành hạ, điều thái tử đó đi đâu? Như thế nào hôm nay, chủ công nhà ta đem quân viễn chinh Hung Nô, liên tiếp giành được chiến thắng, điều thái tử kia lại đột nhiên nhảy đi ra, còn nói cái gì là đăng cơ hoàng đế.”

Hứa Lịch Hổ lớn tiếng quát một câu, luồng oán khí trong lòng mới có chút bình ổn, hấn nặng nề xì một tiếng đầy khinh miệt, nói: “ Thái tử như vậy, cần tới làm gì, để cho hấn làm hoàng đế, chúng ta sẽ cứ đợi thêm một lần thiết kỵ Hung Nô cùng Khải Tắt phạm cảnh đi, đến lúc đó, sẽ không còn người nào dưng chờ khởi nghĩa đến cứu bá tánh thiên hạ.”

Trên chiến trường, lại nhấc lên một trận hỗn loạn, chỉ là lúc này đây, dù là bọn lính của Kỳ Lân quân đoàn nam phương cũng giống nhau toát ra sự tán thành.

Đột nhiên, bên trong Thương Châu thành, bộc phát ra tiếng rống đinh tai nhức óc. Vô số dân chúng cao giọng la lên, hưởng ứng lời nói của Hứa Lịch Hổ.

Thanh âm vang rền trong Thương Châu thành, truyền khắp cả chiến trường. Những người đang hò hét, không phải là những vị học giả uyên bác gì, bọn họ chỉ là những dân chúng bách tính ở dưới tầng khổ sở nhất trong thiên hạ.

Lời này của Hứa Lịch Hổ, đúng là đại nghịch bất đạo tới cực điểm, nhưng nghe vào trong tai bá tánh, cũng trở thành lí sở đương nhiên.

Những dân chúng nghèo khổ chân chính, mới không thêm quản giai cấp thống trị là ai, ai có thể cho bọn họ ăn no mặc ấm, ai có thể để cho họ an cư lạc nghiệp, thì bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện đi theo người đó.

Hít sâu một hơi, Trương Tấn Trung cao giọng nói: “ Đàm thống lĩnh, người nghe được sao? Đây...chính là đáp án của ta. Thái tử điện hạ nghĩ muốn nhập kinh, có thể...Chỉ cần Hứa tướng quân thảo phạt Hung Nô trở về, ra lệnh một tiếng, Trương mỗ tự nhiên sẽ tự mình suất binh hộ tống.”

Sắc mặt Lưu Chính Khải lập tức xanh đen.

Đợi Hứa Hải Phong trở về, ra lệnh một tiếng?

Nếu toàn bộ chủ lực của Hứa Hải Phong đều ở kinh sư, vậy hấn còn có thể đi tới sao?

Chỉ là Trương Tấn Trung cự tuyệt quả quyết như thế, còn vượt ngoài dự liệu của hấn.

&&&&

“ Ai...” Một vị lão nhân ở sau trận doanh thở dài thật sâu, nói: “ Thế gia xong rồi.”

“ Tổ phụ, ngài?” Trình Anh Hào trầm giọng hỏi.

Trình Huyền Phong lắc đầu, nói: “ Nghĩ không ra, một lần nỗ lực cuối cùng của chúng ta, cũng là trôi theo dòng nước.”

Trình Anh Hào cúi đầu, một lúc lâu sau nói: “ Tổ phụ, hiện tại nên làm thế nào cho phải?”

Xoay người lại, Trình Huyền Phong thở dài nói: “ Tuy phụ thân ngươi là đương nhiệm gia chủ Trình gia, nhưng ai cũng biết, có lão phu ở đây, hấn chỉ là một gia chủ trên danh nghĩa mà thôi.”

Trong lòng Trình Anh Hào vừa động, nhưng đối với việc vì sao lão gia tử lại nói lời này, cũng hoàn toàn không biết.

“ Hào nhi, nếu là ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Trình Anh Hào cắn răng, qua một thoáng rốt cục nói: “ Đầu hàng.”

“Đầu...hàng...”

“Đúng vậy.” Trình Anh Hào nếu nói ra, lập tức thao thao bất tuyệt: “Tổ phụ, Hứa Hải Phong hôm nay đã như mặt trời giữa trưa, nếu bắc phạt thất bại, chúng ta còn có lực liều mạng, nhưng nếu bắc phạt toàn thắng, thì thiên hạ tuy lớn, nhưng không còn ai có thể cùng hấn chống lại. Lưu Chính Khải không được, Trình gia chúng ta cũng không được.”

“Thật không?”

“Dạ...” Trình Anh Hào nặng nề nói: “Lòng dân hướng về, chỉ cần Hứa Hải Phong đắc thắng khả hoàn, chúng ta đã không còn cơ hội nào nữa.”

“Ai...” Lại thở dài thật sâu, Trình Huyền Phong liếc mắt nhìn đứa cháu trai đắc ý nhất của mình, nói: “Hào nhi, từ giờ trở đi, gia chủ Trình gia, do ngươi đảm nhiệm.”

“Tổ phụ...” Sắc mặt Trình Anh Hào đại biến, lập tức kêu lên: “Tôn nhi không dám.”

Có chút nhú mày, Trình Huyền Phong nói: “Không cần từ chối, cũng nên là lúc bọn trẻ các ngươi ra chủ ý.”

Trình Anh Hào đột nhiên quỳ xuống, cao giọng nói: “Lão nhân gia đức cao vọng trọng, lại là đang lúc khỏe mạnh, tự nhiên là do ngài đến quyết định.”

“Ta? Hắc hắc...” Trình Huyền Phong khổ sấp cười, nói: “Ta đã mệt rồi, Hào nhi, ngươi yên tâm đi, ta sẽ dẫn phụ thân ngươi, vào sơn môn khổ tu, từ nay về sau hai người chúng ta không hề can thiệp vào bất cứ chuyện gì của Trình gia nữa, về phần ngươi, có Anh Đào tương trợ, nếu là có người dám can đảm cãi lời...”

Trong thanh âm của hấn mang theo vài phần sát khí: “Liền để Đào nhi xuất thủ, không cần lưu tình.”

386. Chương 400: Lui Binh.

Thanh âm kinh hoàng thất thố từ bên người Đàm Hoành Đạt vang lên.

Không chỉ là Đàm Hoành Đạt, mà ngay cả đám người Lưu Chính Khải cũng không tự chủ được quay đầu lại.

Ở phía nam chiến trường, tự dưng nổi lên một trận hỗn loạn.

Một đội ngũ hai vạn người hướng phía sau chủ động rút lui.

Không có quân mệnh gì, không có tiếng tù và, bọn họ cứ như vậy tự tác chủ trương triệt lui về phía sau.

Sắc mặt Lưu Chính Khải xanh đen, dù là thanh âm bởi vì phẫn hận quá độ mà thay đổi, hấn giận dữ quát: “Hay cho Trình gia.”

“Ai...Trình gia, dám cổ đầu tường.” Đàm Hoành Đạt bất đắc dĩ cười khổ nói.

“Trình Huyền Phong cũng là người khôn khéo, hấn là biết, cho dù lúc này có đầu hàng Hứa Hải Phong, cũng không đạt được ích lợi gì lớn, vì sao còn xuất lời phản lời, trở mặt cùng chúng ta?” Đàm Diển Đồ ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, tại sao?” Lưu Chính Khải thì thào hỏi.

Nếu người mưu quyền của Trình gia là hấn, hấn nhất định sẽ không buông tha cho hi vọng cuối cùng này. Lần này hai nhà liên quân bắc chinh, vô luận là đối với Trình gia mà nói, hay đối với Lưu Chính Khải mà nói, đều là cơ hội đánh cược lần cuối cùng.

Nếu lần này bắc chinh không thành, không thể trước khi đại quân của Hứa Hải Phong quay về, lấy được kinh sư, bọn họ cũng không còn cơ hội tốt như vậy nữa.

Theo bọn họ xem ra, nếu đã tới bước này, chỉ có cùng nhau hợp sức, mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Nhưng Trình gia đột nhiên rút quân, đã đem toàn bộ kế hoạch của bọn họ đánh vỡ. Làm cho đám người Đàm Hoành Đạt trở tay không kịp.

Tuy nói lần này bắc phạt vô cùng trọng yếu, nhưng ở phương nam cũng không thể hoàn toàn dốc hết ra. Trong mười vạn đại quân của Kỳ Lân quân đoàn, chân chính bước lên lục địa cũng chỉ có tám vạn người. Mà hai vạn tinh nhuệ còn lại, cũng lo cố thủ địa bàn, làm lối thoát cuối cùng cho bọn họ.

Mọi việc nên lưu lại một đường lui cho mình, đây là chuẩn tắc đầu tiên khi Đàm Hoành Đạt làm tướng nhiều năm.

Nếu không như thế, khả năng hấn đã sớm mất mạng không biết bao nhiêu lần.

Cho nên trong mười vạn đại quân ở chỗ này, kỳ thật có hai vạn là tàn binh bại tướng của Trình gia. Những người này tự tạo thành một quân, vẫn đi theo phía sau đại quân, không nhanh không chậm đi tới.

Nhưng mặc cho Đàm Hoành Đạt có trí tuệ thông thiên, cũng không cách nào biết ở thời khắc mấu chốt trọng yếu nhất này, đám người hèn nhất của Trình gia, lại bỏ ngang trận chiến.

Bọn họ không ngờ lúc hai quân sắp khai chiến, thì Trình gia lại phát động trốn tránh.

“Đám vô lại này sẽ không được chết tử tế.” Tướng lĩnh thủ vệ cao giọng mắng.

Chỉ là vô luận bọn họ có mắng như thế nào, nhân mã của Trình gia cũng như được ăn thuốc kích thích, ở trong thời gian ngắn ngủi đã rất nhanh rời đi chiến trường.

&&&&

“Đây là cái gì? Bầy rập sao?”

Hứa Lịch Hổ đứng trên thành tường đầu tiên nhìn thấy, liền nghĩ tới hai từ bầy rập.

Đàm Hoành Đạt mang binh, quân kỳ sâm nghiêm, chỉ cần xem mười vạn đại quân bố phòng ngoài thành, hết thấy đều duy trì trật tự, vừa xem hiểu ngay, đã biết hấn chứng thật là một vị tướng lĩnh có thủ đoạn rất tốt.

Vậy biến cố lúc này đột nhiên phát sinh, còn không hề dấu hiệu, lại há có thể làm cho lòng người không sinh nghi.

Cùng lúc đó Trương Tấn Trung cũng khó hiểu kỳ diệu nhìn phía trước, hấn mang binh chiến tranh mấy chục năm, trận pháp quỷ dị nào chưa từng nhìn thấy qua, nhưng chuyện xảy ra thình lình như thế, điều động quân đội không chút đạo lý, lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hấn vung tay lên, hiệu lệnh truyền ra, một vạn kỵ binh phía bên phải chậm rãi tách đội ra. Tránh khỏi đại doanh của Kỳ Lân quân đoàn, xa xa kéo theo quân đội đang muốn rút lui kia.

Trong đầu hấn đột nhiên hiện ra, trước khi Hứa Hải Phong đi xa, Tương Khổng Minh từng viếng thăm hấn, nói qua với hấn, nếu phương nam có biến cố, không cần có công, chỉ cần vừa đủ vượt qua là được.

Hít sâu một hơi, cẩn thận không sai lầm lớn, cùng giao phong với tay lão thành chiến trường như Đàm Hoành Đạt, phải cẩn thận cẩn thận, lại cẩn thận, vạn vạn không thể có chút sơ ý khinh thường.

Đang lúc này, Hứa Lịch Hổ trên đầu thành đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Xem...”

Mọi người quay đầu nhìn lại, trên bình tuyến xa xôi, nổi lên một điểm màu đen nho nhỏ.

Dần dần, tới gần. Bọn họ đột nhiên phát giác, đây chỉ là một khối kỵ mà thôi.

Một người, không ngờ là chỉ có một người thúc ngựa phóng đến.

Chiến mã cực nhanh, thiên hạ vô song, xa xa lúc bắt đầu, chỉ nhìn thấy giống như một hạt cát nhỏ, nhưng chỉ trong chốc lát, liền đã biến thành cỡ hạt đậu.

Từ từ gần, tiếng vó ngựa đập mạnh trên mặt đất, đã có thể nghe được rõ ràng.

“Người tới là ai.”

Một tiếng quát, xuất từ miệng của Hứa Lịch Hổ trên đầu thành, ở trong tim của hắn mơ hồ nghĩ đến một tên người, nhưng hắn cũng tuyệt đối không dám tin tưởng, người này làm sao có thể xuất hiện trên chiến trường ngay lúc này.

“ Nhị Hổ, là ta.”

Người đến thở nhẹ một tiếng, tuy thanh âm vô cùng bình thản, nhưng liên tục không dứt, xem khắp hơn mười vạn đại quân trên chiến trường, đều nghe được hết sức rõ ràng.

“ Chủ công...”

Hứa Lịch Hổ kinh hô một tiếng, chợt quát lớn: “ Chủ công tới.”

Thanh âm của hắn chợt phẳng phất giống như một viên tạc đạn nổ tung trên chiến trường.

“ Úc...” Các chiến sĩ Thiết Huyết quân trong thành lên tiếng hò hét, ở trong lòng những thần dân Thổ Phiên quốc ngày trước, Lưu Chính Khải lại là ai, chỉ có Hứa Hải Phong đã nghênh cười công chúa của họ mới là vị đế vương duy nhất trong lòng bọn họ.

Nếu không phải Trương Tấn Trung cố ý dè dặt, bọn họ đã sớm cùng Hứa Lịch Hổ lao ra khỏi thành, đem đám cá chạch chỉ biết luồn lách kia đánh cho tơi bời hoa lá.

Trương Tấn Trung bên ngoài thành chợt ngẩng đầu lên, nhìn đạo thân ảnh quen thuộc xuất hiện trên đầu thành, trong tim của hắn rốt cục làm ra quyết định, buồn bã thở dài, hít sâu một hơi, dùng hết lực đan điền, quát lớn: “ Chủ công vạn tuế.”

Trên chiến trường phẳng phất chợt tĩnh lại, theo sau các chiến sĩ Thiết Huyết quân lên tiếng rống to: “ Chủ công vạn tuế.”

“ Chủ công vạn tuế...”

Đột nhiên, trong thành mạnh mẽ xuất hiện một cơn sóng âm thanh càng lớn hơn nữa, đây chính là vô số dân chúng há to miệng, kiệt lực cuồng hô.

Dần dần, dù là bọn lính của Thiên Ưng quân đoàn cũng lục tục gia nhập tiếng rống giận như sấm sét biển gầm.

Về mặt Hứa Hải Phong mỉm cười, đứng trên thành tường, thanh âm của hắn miên man hữu lực, dù là tiếng cuồng hô kinh thiên động địa cũng không cách nào che giấu được âm thanh của hắn.

“ Hứa mỗ bất tài, bắc phạt Hung Nô, trải qua ba tháng.”

Trong tai từng người đều nghe được lời này, tiếng hoan hô lập tức ngừng nghỉ xuống tới, bọn họ ngưng thần lắng nghe, chờ đợi đáp án cuối cùng của vị thiên chi kiêu tử, cả chiến trường cũng đột nhiên lâm vào trong sự yên tĩnh hoàn toàn.

Ánh mắt Hứa Hải Phong thối qua trên người các dũng sĩ trước mắt, thấy được lá đại kỳ chữ “ Lưu” cao cao giơ lên đối diện, miệng của hắn tràn ra một tia cười lạnh, thanh âm của hắn vẫn vô cùng cao ngang, truyền khắp cả Thương Châu thành: “ Kể từ hôm nay trở đi, trên đời này không còn hai chữ Hung Nô.”

“ Hồng...”

Nếu nói tiếng hoan hô vừa rồi là một hòn đá nhỏ ném vào trong một hồ nước, vậy tiếng rống giận hiện tại giống như là đem cả tòa thái sơn ném vào trong con sông lớn, tạo nên cơn sóng cuộn cuộn thét gào.

“ Chủ công vạn tuế...”

Lúc này đây, tiếng gào thét điên cuồng mãnh liệt chân chính tràn ngập cả thiên địa, vô luận là Thiên Ưng quân đoàn, hay là Thiết Huyết quân, đều đã nhiệt huyết sôi trào, từ Trương Tấn Trung cho tới một binh lính bình thường, đều lên tiếng hò hét.

Trong nội phủ, trải qua danh y trong thành diệu thủ hồi xuân, rốt cục bảo vệ được sinh mạng của Lộ Đình Thịnh, đột nhiên trong lúc đó, trong đôi mắt đang nhắm nghiền bất tỉnh của lão nhân chảy ra hai hàng nước mắt đục ngầu.

Hung Nô, danh từ này giống như tòa núi lớn, đặt trên đầu người Hán suốt mấy trăm năm, từ hôm nay trở đi, rốt cục đã không còn tồn tại.

Tại một năm trước, khi Hung Nô nhân chiếm lấy phân nửa giang sơn của Đại Hán, cho tới bây giờ cũng không ai dám có ý nghĩ như vậy.

Đại Hán lập quốc mấy trăm năm. Không biết đã có bao nhiêu anh tài nhân sĩ, bọn họ mơ tưởng nguyện vọng, rốt cục đã trở thành hiện thực hôm nay.

Sự vui sướng mãnh liệt cùng cảm xúc kiêu hãnh dân tộc trùng kích trong lòng mỗi người, cổ họng bọn họ đã khàn đặc, nhưng bọn họ vẫn không ngừng hét lớn như trước, vào giờ khắc này, ngoại trừ phát ra thanh âm, bọn họ đã không còn phương thức khác đến phát tiết nỗi vui mừng như điên trong lòng mình.

&&&&

Xa xa, sắc mặt Lưu Chính Khải từ xanh chuyển trắng, trong miệng hắn không ngừng thì thào.

Tới lúc này, cho dù là kẻ ngu ngốc cũng có thể nhìn ra, tràng chiến tranh này đã đến lúc chấm dứt.

Đàm Hoành Đạt thần sắc buồn bã nhìn binh lính thủ hạ của mình, tuy bọn họ vẫn nắm chặt binh khí trong tay, nhưng trong mắt bọn họ đã không còn dấu chí.

Bọn họ cũng là người Hán, cũng muốn gia nhập vào những tiếng hoan hô tận tình kia, nhưng bọn họ làm không được, bởi vì lập trường của bọn họ hoàn toàn đối nghịch.

Nhưng ở lúc này, nếu muốn sai khiến bọn họ đi công kích vị anh hùng dân tộc đại biểu cho niềm kiêu hãnh của tổ quốc thì cũng đừng mơ tưởng họ làm nổi.

Trong vẻ tươi cười của Đàm Hoành Đạt tràn ngập sự khổ sáp. Hứa Hải Phong như thế nào có khả năng trở về nhanh như vậy, chẳng lẽ thật sự do ông trời chiếu cố, chẳng lẽ khí số Lưu gia thật sự đã tận.

“Điện hạ, chúng ta đi thôi.”

“Đi? Đi đâu?” Lưu Chính Khải bất lực hỏi.

“Trở về, trở lại phương nam. Điện hạ, ở trên nước, Kỳ Lân quân đoàn vẫn luôn độc nhất, vô luận là Trình gia, hay Hứa Hải Phong, cũng không khả năng ở trên trường giang biển rộng quyết chiến cùng chúng ta. Cho nên...” Đàm Hoành Đạt cúi đầu, nhưng thanh âm của hắn lại vô cùng kiên quyết: “Chỉ cần lão thần còn sống một ngày, liền quyết không dung kẻ nào động tới điện hạ.”

“Trên nước sao?” Tâm tình Lưu Chính Khải một trận ba động, ở trong tim của hắn, có một thanh âm không ngừng hò hét, ta không muốn ở trên nước, ta muốn kinh sư, ta muốn cả Đại Hán.

Chỉ là sự thật bày ra trước mắt hắn, đã hoàn toàn công kích tan vỡ hi vọng đã trở thành xa vời của hắn. Hắn chỉ là muốn thu hồi thứ thuộc về mình, nhưng hắn đã làm không được.

Lưu Chính Khải nhìn phương bắc xa xa, suy nghĩ của hắn trở về một ngày tại hoàng cung rực lửa, hắn từng thề, sẽ có một ngày trở về kinh sư. Nhưng hôm nay hắn mê mang, bởi vì hắn thập phần rõ ràng, lời thề này, tại một đời này của hắn chỉ sợ đã không còn khả năng làm được nữa.

Vậy, hắn phải đi đâu về đâu,

Đi đâu về đâu...

387. Chương 401: Khuyên Sách.

Vô luận là Kỳ Lân quân đoàn của Đàm Hoành Đạt, hay là tổng chỉ huy Trình Anh Hào của Trình gia, đều là lão tướng kinh nghiệm sa trường.

Dưới sự chỉ huy của bọn họ, mặc dù đại quân đang triệt lui về phía sau, nhưng đội hình cực kỳ nghiêm mật chu đáo, tùy thời đều có đủ thực lực phản thân trả lại một kích.

Có được binh môn tướng sĩ chỉ huy đắc tâm như thế, có thể thấy được hai tên đại tướng đều là danh bất hư truyền.

“ Chủ công, cho mặt tướng ra ngoài, Thiết Huyết quân nhất định sẽ đem đầu người của Đàm Hoành Đạt bọn hần mang về.”

Đứng bên người Hứa Hải Phong, Hứa Lịch Hổ cao giọng thỉnh chiến, nguyện vọng của hần lập tức mang tới một trận ủng hộ hoan hô. Những Thiết Huyết quân sĩ gần bên, đều mang theo ánh mắt kỳ vọng nhìn chủ công bọn họ.

Thần sắc Hứa Hải Phong không thay đổi, hần nhìn về phía trước, đột nhiên cười nói: “ Nhị Hổ.”

“ Tại...” Hứa Lịch Hổ quát lớn.

Tuy hần đã sớm thay danh đổi họ, nhưng Hứa Hải Phong vẫn thân mật gọi hần là Nhị Hổ, điểm này trong số tướng lĩnh đông đảo dưới trướng Hứa Hải Phong, chứng thật là một đặc lệ chưa từng có.

“ Người có mấy thành nắm chắc.” Hứa Hải Phong cười hỏi.

“ Mười thành.”

“ Mười thành?” Hứa Hải Phong kinh ngạc nhìn qua, mặc dù Nhị Hổ lấy dũng vũ nổi tiếng ba quân, nhưng hần tuyệt đối không phải là một kẻ lỗ mãng vô tri, ngu ngốc không hiểu chuyện.

Nếu hần thật là người như vậy, cho dù Hứa Hải Phong có thưởng thức hần, cũng quyết không dám đem vị trí đứng đầu nhất quân giao cho hần.

Nhưng lời nói của hần hôm nay, lại có vẻ có chút quá mức.

“ Không sai, chỉ cần Trương thống lĩnh có thể phối hợp, toàn quân chúng ta có thể phóng ra, tuy toàn diệt cũng khó khăn, nhưng thủ thắng cũng là chín mười.” Ánh mắt Hứa Lịch Hổ mang theo luồng ngo ngoe đục động thắm mùi máu tươi, đối với đám người phương nam này, hần đúng là hận thấu xương.

Hứa Hải Phong có chút cười khổ, nếu Thiên Ưng quân đoàn đúng là có thể vứt bỏ hết thảy, toàn lực phối hợp, dưới thế cục hôm nay, thủ thắng quả thật không khó.

Nhưng một trong năm đại quân đoàn ngày trước của Đại Hán, lúc đối mặt với truyền nhân duy nhất của Lưu gia huyết mạch, có thể phát huy ra bao nhiêu lực chiến đấu, điểm này dù là Hứa Hải Phong cũng không có chút tin tưởng.

Đương nhiên, những lời này vụn vụn cũng không thể nói ra miệng, trái ngược, hần còn phải biểu hiện ra bộ dáng tín nhiệm Thiên Ưng quân đoàn mới là chính lý.

“ Nói vậy.” Hứa Hải Phong đột nhiên nghiêm mặt, nói: “ Ai nói cho người, phải giao thủ cùng bọn hần?”

Hứa Lịch Hổ ngẩn ra, gãi đầu, cười hắc hắc nói: “ Chủ công, là do bọn hần đánh tới cửa, chúng ta cũng không thể vờ đầu cho bọn họ chém đầu.”

Hứa Hải Phong bất đắc dĩ thở dài, đột nhiên quay đầu hỏi: “ Tầng đại nhân, người xem coi thế nào?”

Hứa Lịch Hổ quay đầu nhìn lại, một gã thư sinh đang bước nhanh đi lên đầu thành, chính là Thương Châu thành tân nhậm tri phủ Tăng Khắc Vi.

Tăng Khắc Vi tiến lên trước ba bước, thần sắc của hần hơi có vẻ do dự, nhưng chỉ là trong thoáng chốc, hần liền hướng Hứa Hải Phong quỳ xuống.

“ Tầng đại nhân xin đứng lên.”

Hứa Hải Phong đưa tay phát nhẹ, Tăng Khắc Vi cũng không quỳ được nữa, hần không thể tự chủ liền đứng lên.

“ Chủ công.” Tăng Khắc Vi ngẩng đầu nhìn Hứa Hải Phong, trầm giọng nói: “ Dù sao Lưu Chính Khải cũng là thái tử Đại Hán.”

Hứa Hải Phong chỉ gật nhẹ đầu, nhắc chân đi tới trước, nhìn đại quân đang dần dần đi xa.

Tằng Khắc Vi đột nhiên tiến lên mấy bước, đi tới bên người Hứa Hải Phong, dùng thanh âm cực kỳ trầm thấp nói: “ Chủ công, bất cứ kẻ nào cũng có thể động thủ, duy nhất có ngài là không thể.”

Hứa Hải Phong ngoài ý muốn quay đầu lại, nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên cất tiếng cười to nói: “ Được, Khắc Vi, ngày sau có hứng thú theo ta thượng kinh.”

Ánh mắt Tăng Khắc Vi khê dao động, nhưng vẫn còn có chút do dự.

Hứa Hải Phong lập tức hiểu rõ ràng, biết hắn đang ngại với di ngôn của phụ thân, không dám lập tức đáp ứng, chẳng qua nếu hắn đã có tâm nguyện này, vậy thay đổi phương pháp, chắc chắn sẽ xong.

“ Chủ công, Trương thống lĩnh tới.”

Hứa Lịch Hồ đột nhiên cao giọng quát.

Hứa Hải Phong thuận miệng lên tiếng, nhìn Tăng Khắc Vi nói: “ Người đi chuẩn bị một chút, ngày sau tích độn thêm nhiều lương thảo, dược vật, trong vòng một năm, ta có tác dụng.”

Tăng Khắc Vi khom người cung kính nói: “ Dạ.” Nhưng trong lòng hắn lại nổi lên một trận rét lạnh, lương thảo, dược vật, lại muốn khai chiến sao? Chỉ là mục tiêu lần này không biết là ai, Trình gia, hoặc là Kỳ Lân quân đoàn?

“ Trương thống lĩnh.”

Trong tứ đại quân đoàn dưới trướng Hứa Hải Phong hôm nay, cũng chỉ có Trương Tấn Trung đã có tuổi tác ngoài năm mươi, nên nhìn thấy hắn, Hứa Hải Phong trên mặt vẫn còn duy trì một vẻ tươi cười tôn kính.

“ Chủ công thần tốc, mặt tướng kính phục.” Trương Tấn Trung đột nhiên đứng thẳng thân hình, lại thay đổi thái độ bình thường thì lễ thật sâu, mặc cho ai cũng cảm giác được ý thành khẩn trong câu nói của hắn: “ Bắc phạt Hung Nô, lập công nghiệp bất hủ, mặt tướng có thể truy tùy chủ công, cuộc đời này đã không tiếc.”

Dù với định lực của Hứa Hải Phong, cũng sinh ra một tia cảm khái ngoài ý muốn tận đáy lòng.

Tiêu diệt Hung Nô, nghĩ không ra công phong vĩ tích này lại mang đến tiền lời lớn hơn mình tưởng tượng thật nhiều a.

“ Đúng vậy, chủ công, ngài làm sao có thể trở về nhanh như vậy?”

Không cần nhìn, có thể hỏi ra lời không chút kiêng nể như vậy, cũng chỉ Hứa Lịch Hồ mới có khả năng.

Cũng may Hứa Hải Phong biết rõ tính tình của hắn, đối với việc này cũng đã không thấy quái lạ.

Muốn nói hắn làm sao kịp về tới, đúng thật là một phen vất vả khóc không ra nước mắt.

Từ sau khi nhận được tin tức của Hầu Hải, Tương Khổng Minh không còn cố kỵ, dùng vương bài lớn nhất trong tay – nhiệt khí cầu.

Ở trong một ngày, đã dẹp xuống vương thành của Hung Nô nhân – Tây Kinh thành.

Phần chiến quả này, tuyệt đối khoáng tuyệt cổ kim, khoáng cổ tuyệt luân.

Chiến cuộc đã định, Tương Khổng Minh lập tức suất lĩnh đại quân về nam, về phần chiến lợi phẩm tại bắc cương, dựa theo lời của hắn, trước hết đặt trong tay các tộc vài ngày, ngày sau để bọn họ phun ra gấp bội là được.

Về phần Hứa Hải Phong, lại càng thêm khổ cực vạn phần.

Vừa rời đi đại doanh, hắn liền bỏ áo giáp, mang theo Ô Vân.

Một người một ngựa, vượt qua ngàn núi vạn sông, rốt cục ở ngay trước mắt quan trọng, chạy tới Thương Châu thành.

Trong đoạn đường xa thẳm này, hắn cũng thật là không hề ngủ, toàn lực chạy đi.

Nếu không phải hần cười bảo mã lương câu thiên hạ vô song như Ô Vân, nếu bản thân hần không đạt tới tông sư cảnh giới, hần đừng mơ tưởng hôm nay kịp chạy tới nơi đây.

Chẳng qua hiểu là như thế, lúc này hần cũng đã uể oải muốn chết, thâm nghĩ hảo hảo nằm xuống ngủ một hồi.

Đương nhiên nguyện vọng này thật khó thực hiện.

Hần đã đi tới Thương Châu thành, có chút việc khăng định miễn không xong, trước khi giải quyết những việc quan trọng kia, hần vốn không có thời gian nghỉ ngơi.

Nghĩ muốn đạt được quyền lực lớn thế nào, thì phải đầu nhập tinh lực lớn ra sao, những lời này quả thật không hề sai.

Đang lúc hần đang cảm khái ngàn vạn, một gã tiểu binh vội vã chạy tới, lập tức quỳ xuống, cao giọng nói: “Lộ lão tướng quân thỉnh chủ công gặp mặt.”

Hứa Hải Phong ngăn ra, Hứa Lịch Hổ nhanh miệng thẳng thắn, lập tức đem chuyện lão tướng quân tự thân phó ước gặp hiểm, cùng việc Lưu Chính Khải hèn hạ đầu độc, cố gắng thêm mắm dặm muối nói một lần.

Đôi mày Hứa Hải Phong gắt gao nhú lại, đám người Lưu Chính Khải lại đi làm ra việc ngu ngốc như thế này sao? Trừ phi bọn họ đều là một đám heo lừa.

Mà lấy lịch duyệt cùng kiến thức của lão tướng quân Lộ Đình Thịnh, không ngờ lại không hề phát hiện, vậy là một chuyện càng thêm không thể tưởng tượng.

Chẳng qua vấn đề này nếu hỏi Nhị Hổ, vốn giống như hỏi kẻ mù.

Hứa Hải Phong quay đầu như cố ý vô ý nhìn về phía Trương Tấn Trung cùng Tăng Khắc Vi, chỉ thấy bọn họ nhìn mình nhẹ nhàng lắc đầu, lập tức trong lòng sáng tỏ, âm thầm than thở, hay cho một khổ nhục kế, hay cho một Lộ Đình Thịnh a.

Đoàn người đi tới chỗ ở của lão tướng quân, sau khi thi lễ, ánh mắt của lão tướng quân lướt qua trên mặt mọi người.

Mọi người hiểu ý lần lượt cáo lui, dù là trong lòng Hứa Lịch Hổ không cam tâm, nhưng cũng hai ba bước lại quay đầu nhìn lại nhưng cũng rời đi.

“Lão tướng quân, đa tạ.” Vừa nhìn thấy mọi người đã đi hết, Hứa Hải Phong rất trực tiếp nói.

Cùng người tuổi già thành tinh nói chuyện với nhau, có thể đánh động lòng người nhất, thường thường chính là lời nói trực tiếp như thế.

Lộ Đình Thịnh cười khở một tiếng, nói: “Lão hủ trước tiên chúc mừng chủ công kỳ khai đắc thắng, giúp cho Đại Hán ta trừ bỏ cây gai trong mắt, cây châm trong thịt từ nay về sau.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, biết lão tướng quân trước tiên khen ngợi mình như vậy, tự nhiên là sẽ có mục đích khác.

Quả nhiên, Lộ Đình Thịnh ho khan một tiếng, nói: “Chủ công, xin hỏi ngày sau đối đãi phương nam, có tính toán gì không?”

Hứa Hải Phong nhượng mày, nhàn nhạt nói: “Thuận sống nghịch vong.”

Trong lòng Lộ Đình Thịnh rung mình, bốn chữ thật bá đạo. Hần thở dài, từng người luôn thay đổi, mà dù là Hứa Hải Phong cũng giống nhau, chẳng qua hần của hôm nay quả thực có đủ thực lực như vậy.

“Chủ công, Trình gia tại phương nam, dù sao đã tồn tại nhiều năm, thâm căn cố đế, nếu vọng động đao binh, sợ là ngày tháng kéo dài, không phải phúc của thiên hạ thương sinh.” Lộ Đình Thịnh trầm ngâm chốc lát, từng lời từng câu nói ra.

Hứa Hải Phong mỉm cười, như đã sớm đoán được ý tứ của lão tướng quân, hần nhẹ giọng hỏi: “Vậy ý của lão tướng quân ra sao?”

Trong lòng Lộ Đình Thịnh như đánh trống, chẳng qua chuyện tới nước này, đã như mũi tên cài lên dây, không phát không được. Hắn cắn răng, nặng nề nói: “ Thu Trình gia, trực Kỳ Lân.”(trực xuất)

“ Trực Kỳ Lân?” Thanh âm Hứa Hải Phong càng trầm thấp: “ Không phải diệt Kỳ Lân sao?”

“ Không thể.”

“ Vì sao?”

“ Phương nam, sĩ tử đông đảo, vô luận người nghèo hay giàu, trong lòng đều ghi nhớ chủ cũ.” Lộ Đình Thịnh thở ra một hơi, nói: “ Nếu chủ công thi hành nhân đức chính sách, sẽ dễ dàng thu lấy trái tim của thiên hạ sĩ tử, nếu thi hành chính sách bạo lực, sẽ làm cho thiên hạ sĩ tử, dù có lòng đầu hiệu, cũng phải cố kỵ tiếng máng sau lưng, không dám đến đây.”

Thần quang trong mắt Hứa Hải Phong chợt lóe, trầm ngâm không nói, một lúc lâu sau hắn rốt cục đứng lên, nói: “ Lão tướng quân hãy cứ nghỉ ngơi, Hứa mỗ tự có ước định.”

Lộ Đình Thịnh thở dài thật sâu, đang muốn khuyên nữa, đột nhiên nghe được ngoài cửa có người hô to: “ Chủ công, người của Trình gia đến đây, thỉnh gặp chủ công.”

Hai người trong phòng đồng thời ngẩn ra, ánh mắt không tự chủ được liền có vẻ cổ quái.

388. Chương 402: Khách Từ Nam Phương.

Hứa Hải Phong mang theo Trương Tấn Trung, Tăng Khắc Vi cùng Hứa Lịch Hổ ba người đi tới đại sảnh. Ở phía sau bọn họ, Lộ Đình Thịnh lão tướng quân ngồi trên ghế mây, do hai tên gia tướng tâm phúc khiêng đi tới.

Từ sau khi nghe tin tức có sứ giả Trình gia đến cầu kiến Hứa Hải Phong, bọn họ liền lập tức chuẩn bị nghênh đón.

Chẳng qua, ở trong hoàn cảnh này, tự nhiên là không có khả năng khua chiêng gióng trống nghênh đón.

Bí ẩn đến, lặng lẽ nói, mới là chính lý.

Tuy kịch độc trên người Lộ Đình Thịnh còn chưa khỏe hết, nhưng vị lão nhân gia này lại biểu hiện ra thái độ tích cực, chủ động muốn xin tham dự.

Hứa Hải Phong lập tức vui vẻ đáp ứng, có vị lão nhân gia này, rất nhiều lời hắn không tiện nói ra, Lộ Đình Thịnh cũng có thể ỷ thân phận kẻ cả mà nói. Mà này, hiển nhiên cũng là mục đích mà Lộ Đình Thịnh đến đây.

Nghe được tiếng bước chân vang lên bên ngoài cửa, mọi người bên trong phòng đều đứng lên.

Hứa Hải Phong ngưng tụ hai mắt, ngoài ý muốn nói: “ Nguyên lai là Anh Hào huynh đích thân đến, Hứa mỗ thật sự là cảm thấy được yêu mà sợ.”

Người trong phòng, chính là nhân vật kiệt xuất đời này của Trình gia, Trình Anh Hào.

Lấy thân phận địa vị của hắn, đã gần với Trình Huyền Phong cùng đương đại gia chủ Trình gia Trình Gia Sanh.

Hai vị kia mọi người đều đã biết bọn họ cũng đã không quá để ý tới sự vật cụ thể trong gia tộc, nói cách khác, tại Trình gia, chân chính chủ trì mọi chuyện thường ngày, chính là vị trẻ tuổi thừa kế này.

Đại Hán tứ đại thế gia, bất luận là xuất từ nguyên nhân gì, đều ở trong bất tri bất giác đã hoàn thành việc truyền thừa cho đời sau.

Vào thời đại chiến hỏa bay loạn, luôn luôn là thiên hạ của người trẻ tuổi.

“ Hứa tướng quân.” Trình Anh Hào nhìn hắn, tuy gương mặt bình tĩnh, nhưng nội tâm của hắn cũng quyết không hề bình tĩnh.

Hứa Hải Phong, người tuổi trẻ so với hắn còn nhỏ hơn mấy tuổi, từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cũng đã rơi vào cục diện đối địch nhau.

Chỉ là mặc cho ai cũng không nghĩ đến, cuối cùng có được thiên hạ Đại Hán, cũng chính là một gã thiên tướng nho nhỏ mà lúc đầu không ai xem vào trong mắt.

Trên mặt Hứa Hải Phong lộ ra vẻ tươi cười thật tình, hắn tiến lên thân thiết nắm tay Trình Anh Hào, cười nói: “ Anh Hào huynh đích thân đến, thật đủ thành ý, mời...”

Trình Anh Hào cũng nở nụ cười hòa thiện, vô luận trong lòng bọn họ suy nghĩ như thế nào, nhưng ở mặt ngoài, bọn họ đã làm đủ những gì cần làm.

Dưới sự bắt chuyện ân cần của Hứa Hải Phong, bọn họ đi vào trong sảnh phân ngôi chủ khách cùng ngồi xuống.

Trình Anh Hào đưa mắt nhìn mấy người trong sảnh, hắn thở dài một hơi, trước khi tới đây trong lòng hắn cũng không yên, bởi vì hắn cũng không biết Hứa Hải Phong sẽ đối đãi thế nào với người của Trình gia từ xưa tới nay luôn đứng ngay phe đối lập với hắn.

Nếu Hứa Hải Phong khua chiêng gióng trống đón tiếp hắn đi vào, vậy hắn căn bản là không cần bàn tiếp, trực tiếp xoay người, suy nghĩ làm sao bình an rời đi mới là đúng nhất.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, Hứa Hải Phong chỉ đem tới mấy vị tướng lãnh quan viên tâm phúc đến tham dự bên trong, đó chính là nói, ít nhất ở trong tim của hắn, cũng hi vọng hòa bình giải quyết cục diện phương nam.

Ở thời khắc này, hắn mới chính thức thả lỏng tâm trạng xuống.

Trình Anh Hào nhìn mọi người đã an ổn ngồi xuống, đột nhiên đứng lên, hướng Hứa Hải Phong vái chào thật sâu, nói: “ Hứa tướng quân, hôm nay tại hạ đến, là vì thỉnh hàng mà đến.”

Mọi người kể cả Hứa Hải Phong đồng thời ngẩn ra, tuy mục đích của hắn cơ hồ mọi người đều có thể đoán được tám chín phần mười, nhưng vô luận là người nào, đều vụn vụn nghĩ không ra, hắn sau khi ngồi xuống thì câu thứ nhất liền trực tiếp nói thẳng.

Về mặt Hứa Hải Phong chỉ ngạc nhiên trong nháy mắt, lập tức đứng lên, cười dài nói: “ Trình huynh sao lại nói vậy, tất cả mọi người chỉ vì muốn giúp cho dân chúng trong thiên hạ an cư lạc nghiệp, không chịu tai ương đao binh thôi.”

Chân mày Trương Tấn Trung có chút vừa động, thầm nghĩ, người nói thật chính nghĩa lắm nhỉ, hết thấy vì thiên hạ dân chúng, vậy cứ đem ngôi vị hoàng đế nhường ra là được, cũng không sợ nhiều người quan tâm tới nó. Chỉ là lời nói này, ở trong đầu hắn thoảng qua trong nháy mắt, cũng vụn vụn không dám biểu lộ nửa phần.

Trình Anh Hào cười khỏ một tiếng, nói: “ Vô luận là nguyên nhân ra sao, ngày trước Trình gia có chỗ nào đắc tội, còn thỉnh tướng quân đại lượng.”

Về mặt Hứa Hải Phong mỉm cười, lấy vẻ tươi cười chân thành nhất nói: “ Mọi chuyện đã qua như mây khói, Trình huynh cần gì phải canh cánh trong lòng.”

Trình Anh Hào lại ôm quyền, đang định nói chuyện.

Chợt thấy Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn trời, cười nói: “ Nguyên lai Anh Đào huynh cũng tới.”

“ Cái gì?” Trình Anh Hào biến sắc, tâm niệm thay đổi thật nhanh, lập tức nói: “ Hứa tướng quân, trước khi tại hạ tới đây, từng có dặn dò, không cho kẻ nào đi theo vào thành, chỉ là Đào đệ...”

Hứa Hải Phong mỉm cười, nói: “ Hứa mỗ biết, Anh Đào huynh tự nhiên là ngoại lệ.” Hắn đứng lên, hướng đám người Lộ Đình Thịnh nói: “ Phiên cực các vị nói chuyện cùng Trình tướng quân, Hứa mỗ đi một chút sẽ trở lại.”

Trình Anh Hào tiến lên một bước nói: “ Hứa tướng quân...”

“ Hứa mỗ rõ ràng.” Hứa Hải Phong đưa tay ngăn trở lời của hắn, nói: “ Vô luận Hứa mỗ cùng lệnh đệ ai thắng ai bại, quyết sẽ không ảnh hưởng đến tình hữu nghị giữa hai nhà.”

Trình Anh Hào bất đắc dĩ thở dài, không tiếp tục khuyên can.

Hữu nghị, hắc...chỉ sợ là ích lợi mới đúng.

Thân hình Hứa Hải Phong vừa động, đã rời khỏi nơi đó, như quỷ mị xuất hiện trên nóc nhà.

Tốc độ của hắn cực nhanh, lạ thường khôn cùng, dù là binh đao thủ vệ, cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng người phiêu nhiên bay qua, vượt vượt đôi mắt, cũng không phát hiện được gì, không khỏi hoài nghi chính mình có phải nhìn lầm hay không.

Trong chốc lát, hắn đã đi tới trên một tháp cao, ở nơi đó, có một thanh niên vóc người cường tráng đang đứng chờ đợi.

“ Anh Đào huynh, kinh sư từ biệt, đã có mấy năm, nghĩ không ra ta và ngươi còn có duyên đánh một trận.” Hứa Hải Phong cười dài một tiếng, đứng đối diện với hắn.

Trình Anh Đào nhìn kỹ hắn, thần sắc trong mắt rất phức tạp, một lúc lâu, rốt cục nói: “ Ta không phải đối thủ của ngươi.”

Hứa Hải Phong mỉm cười không nói, ở lúc này, hắn đã lĩnh ngộ thiên địa huyền bí, có thể nắm tự nhiên lực trong tay, dù là cùng thiên hạ đệ nhất cao thủ Thái Ất chân nhân đối chiến, cũng có thể có cơ hội thắng.

Mà Trình Anh Đào, đặt chân lên cảnh giới tông sư, tạm thời chưa đến một năm. Sự chênh lệch giữa hai người, đó là vừa xem liền hiểu ngay, cho nên Hứa Hải Phong cũng không kỳ quái hắn sẽ nói ra lời như vậy.

“ Hôm nay ta tới đây, nguyên bản là phụng mệnh của lão tổ tông, truyền một câu nói.”

“ Thỉnh nói.”

“ Lão tổ tông đã mang gia chủ đi tới Giang Nam tìm tu, từ nay về sau sẽ không hỏi qua thế sự.”

“ Không hề hỏi qua thế sự?” Hứa Hải Phong nghiêng đầu qua, nhìn ra phương nam, ánh mắt của hắn tựa hồ xuyên thấu qua trọng trọng trở ngại, thấy được vị lão nhân đã làm cho hắn bước được vào cảnh giới tông sư chân chính.

“ Không sai, hết thảy trong hàn gia, từ nay về sau đều phó thác gia huynh.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, nhẹ giọng nói: “ Nguyên lai Anh Hào huynh đã là Trình gia tông chủ.”

Trình Anh Đào cất cao giọng nói: “ Đúng vậy.” Hắn lui ra phía sau một bước, đột nhiên hướng Hứa Hải Phong thi lễ.

Hứa Hải Phong cả kinh, đang định hoàn lễ, lại nghe hắn nói: “ Đây là do lão tổ tông mệnh cho ta hướng Hứa tướng quân thi đại lễ này.”

Động tác của Hứa Hải Phong chợt dừng phắt lại, hắn lẳng lặng nhìn Trình Anh Đào, rốt cục thở dài nói: “ Hứa mỗ rõ ràng, chỉ cần ngày sau Trình gia sẽ không lặp lại, Hứa mỗ quyết sẽ không làm ra việc tuyệt tình như thế.”

Gương mặt Trình Anh Đào không có phản ứng, chỉ hướng hắn vái chào thật sâu, nói: “ Được lời hứa của ngài, đa tạ.”

Hứa Hải Phong hướng hắn hơi gật đầu, xem như nhận lễ này của hắn.

Trình Anh Đào đứng dậy, ngắm nhìn hắn, đột nhiên nói: “ Hứa huynh là kỳ tài ngút trời, tập võ chỉ được mấy năm, đã vang danh khắp thiên hạ, cuộc chiến Thái Nguyên, lực chiến hai đại tông sư, thần công như thế, dù xưng là đệ nhất đương thời, cũng không quá đáng.”

“ Nơi nào, là may mắn mà thôi.”

Trình Anh Đào mỉm cười, đột nhiên nói: “ Chỉ là hôm nay vừa thấy, Trình mỗ đúng là có chút thất vọng.”

“ Vì sao?” Hứa Hải Phong kinh ngạc hỏi.

“ Đạo võ học, không tiến sẽ lui, sau Thái Nguyên, đã được nửa năm, Hứa huynh lui bước.” Trình Anh Đào nhìn hắn, nói từng chữ một.

Về mặt Hứa Hải Phong ngưng trọng, hắn tự nhiên biết rõ việc của mình, bên ngoài thành Tây Kinh, chính mình đối với sự khiêu chiến của Lợi Trí, đã tránh mà không đánh, đã để lại một bóng ma trong lòng, giống như có một vết thương khắc sâu vào lòng, khiến cho hắn không lúc nào quên.

Tuy hắn có thể xuyên thấu qua lực lượng của dị năng đoàn mà không ngừng đề thăng cảnh giới bản thân, nhưng vì thời gian gấp gáp, hắn lại vội vàng chạy về, vô luận là tinh khí thần đều bị vấy ở lúc thấp nhất.

Ở dưới trạng thái này, bị Trình Anh Đào cảm ứng được bản thân hắn không ổn, cũng là chuyện trong tình lý.

“ Hứa huynh, hôm nay Trình mỗ sẽ không đối địch với ngươi, nhưng mười năm sau, nhất định trở lại lãnh giáo. Hi vọng khi đó, Hứa huynh đã có dũng khí ứng với lời ước hôm nay.” Trình Anh Đào dứt lời, quay đầu liền đi, thoáng trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Trên mặt Hứa Hải Phong lướt qua một tia âm ỉ, trong miệng hắn thì thào nói: “ Mười năm sao?”

Bên ngoài Tây Kinh thành, hắn đã tránh né một lần, vậy vào lúc này, ở mười năm sau, hắn còn có thể tránh hay không.

Võ đạo cùng vương đạo.

Ở trên mặt hắn xuất hiện vẻ tươi cười bất đắc dĩ, nguyên lai đây đúng là vấn đề gian nan khó lựa chọn.

&&&&

Đại sảnh biệt thự, Trình Anh Hào cùng mọi người nói chuyện thật vui, nhưng phạm vi nói chuyện của bọn họ, cũng không có chuyện gì có tính thực chất.

Bởi vì bọn họ đều thập phần rõ ràng một việc, người chân chính có thể quyết định, cũng không có mặt ở chỗ này.

Trong lòng Trình Anh Hào lại càng lo lắng, như ngồi trên bàn chông, chỉ là công phu trấn tĩnh của hắn đã thuần thục vô cùng, biểu hiện bên ngoài cũng không hề nhìn ra có chút nào không ổn.

Đột nhiên, một tiếng cười to sang sảng từ ngoài phòng truyền đến.

Mọi người trong sảnh đều theo bản năng thở dài một hơi.

Hứa Hải Phong đi nhanh vào, ánh mắt của hắn nhìn thẳng Trình Anh Hào, bất ngờ nói: “ Ta nghĩ muốn cùng Trình huynh nói chuyện một mình.”

Đám người Lộ Đình Thịnh hiểu ý đứng lên đi ra ngoài.

Thanh âm Hứa Hải Phong đột nhiên trầm thấp: “ Trình gia chủ đại giá quang lâm, thực là chậm trễ nghênh tiếp.”

Trình Anh Hào ngẩn ra, chợt cười nói: “ Nguyên lai Đào đệ đã nói, làm Hứa tướng quân chê cười.”

“ Ta đã đáp ứng lệnh đệ.” Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói: “ Chỉ cần ngày sau Trình gia không lặp lại, Hứa mỗ quyết sẽ không làm việc tuyệt tình về sau.”

“ Đa tạ tướng quân.”

“ Chẳng qua, Hứa mỗ còn có một chuyện, thỉnh Trình huynh tương trợ một chút...”

“ Hứa tướng quân xin cứ phân phó.”

Chậm rãi, từ trong miệng Hứa Hải Phong học ra hai từ, hai từ thâm trầm làm người khác rét lạnh: “ Tô gia.”

389. Chương 403: Thương Các.

Ở trong cơn mưa to, thần sắc Hứa Hải Phong ngưng trọng, nhìn cơn mưa to tựa hồ không ngừng nghỉ, nói: “Khí trời phương nam, thật sự là nhiều biến đổi.”

Ở phía sau hắn, một bạch diện thư sinh mặc áo khoác đột nhiên cất tiếng cười to, nói: “Chủ công quá lo lắng.”

Hứa Hải Phong vươn tay ra, mặc cho vô số giọt mưa từ ngón tay tràn xuống.

“Quân sư đại nhân, người có thể chạy về đến, thật sự là tốt quá.” Phảng phất như thì thảo tự nói, Hứa Hải Phong nói ra lời từ trong nội tâm của mình: “Có một số việc, thật đúng phải do chính người đi làm mới xong.”

“Hắc hắc...” Tương Khổng Minh cười to giống như một con hồ ly mới ăn trộm được con gà quay: “Chủ công muốn nói tới mấy đại thế gia.”

Yên lặng gập đầu, Hứa Hải Phong chỉ vào cơn mưa to trước mặt, thanh âm của hắn trở nên chuyển hung lệ, nặng nề nói: “Triều đại mới, tựa như cơn mưa to này, nhất định phải đem toàn bộ gốc rễ của tiền triều tiêu trừ.”

“Chủ công, quốc gia trước mắt đang lấy gia tộc làm trung tâm, lấy thế gia làm gốc mà thành lập lên. Mọi người đã thói quen hình thức này, nếu ngài lập chí cải cách, đầu tiên phải qua một cửa, chính là thế gia...” Mặc dù thân đang ở trong cơn mưa, Tương Khổng Minh không thể lấy ra quạt lông thành danh của hắn, nhưng vẫn theo thói quen, phất tay nhẹ giọng nói.

“Ta biết, thế gia, là gốc rễ lập quốc của Đại Hán chúng ta, nhưng lại càng là căn nguyên của mầm bệnh. Một ngày chưa trừ diệt, một ngày không được an tâm.” Hứa Hải Phong nhàn nhạt nói, thanh âm của hắn tràn ngập sự kiên định.

Tương Khổng Minh lộ ra một vẻ tươi cười cực kỳ buồn cười, hắn bước lên một bước, đến gần bên người Hứa Hải Phong, cười nói: “Chủ công, Hứa gia của ngài hôm nay là thế gia lớn nhất.”

Hứa Hải Phong quay đầu lại, ngắm nhìn hắn.

Nếu người khác nhìn thấy ánh mắt của vị Đại Hán bá chủ đang chăm chăm nhìn mình, đã sớm sợ đến gục xuống, nhưng Tương Khổng Minh lại thản nhiên như không hề hay biết, bộ dáng bình thản vui tươi.

“Không sai, Hứa gia chúng ta là lớn nhất. Nhưng...” Thanh âm Hứa Hải Phong thấp xuống, thấp tới mức chỉ có Tương Khổng Minh ngưng thần mà nghe, mới có thể miễn cưỡng nghe được: “Nhưng ta hi vọng, có thể kéo dài từ thế hệ này sang thế hệ khác.”

“Kéo dài sao?”

“Đúng vậy, vì huyết mạch Hứa gia có thể thuận lợi kéo dài. Có một chút cần phải hi sinh, hay cần phải bỏ qua.” Thanh âm Hứa Hải Phong tuy nhỏ, nhưng trong mơ hồ, lại hàm chứa một cỗ máu tươi nhàn nhạt.

Tương Khổng Minh buồn bã thở dài, vị thiếu niên ngày trước khi gặp chuyện chỉ biết bàng hoàng, không hề có chủ kiến, sau khi trải qua trận chiến tranh cuốn trôi cả đại lục, rốt cục phát triển.

Chẳng qua, phát triển như vậy đối với gia tộc của hắn là phúc, đối với cả thiên hạ cũng là phúc, nhưng đối với bản thân hắn, vậy chưa hẳn nhất định là phúc.

“Ý chủ công, là có ý định ra tay từ chỗ nào?”

Trong mắt Hứa Hải Phong xẹt qua một tia quang mang, chậm rãi nặng nề nói: “Ta đã gặp mặt Trình Anh Hào.”

“Trình gia đầu hiệu?”

“Đúng vậy, đối với sự đầu hiệu của bọn hắn ta không nghĩ cự tuyệt, hoặc là nói, ta không có lá gan cự tuyệt.” Trong thanh âm Hứa Hải Phong đột nhiên tiết lộ một ít bất đắc dĩ cùng khổ sở.

Tương Khổng Minh gập đầu, tỏ vẻ hoàn toàn sáng tỏ.

Trình gia, hùng bá nam phương mấy trăm năm, thâm căn cố đế thì thôi, chỉ cần Hứa Hải Phong hạ xuống quyết tâm, một mặt cùng phía tây Khải Tắt nhân đang lâm vào nội loạn tuyệt đối bảo trì thật tốt quan hệ ngoại giao, một mặt trấn an cùng chinh triệu thảo nguyên liên quân cùng nhau xuôi nam thảo phạt.

Theo sự điều độ của Tương Khổng Minh, trước mặt là chiến lược siêu cấp của Hắc Kỳ quân cái thế vô song, Trình gia dù có cường thịnh trở lại, cũng mạnh không vượt Hung Nô nhân, vận mệnh thất bại của bọn họ đã thành định cục.

Chỉ là kể từ đó, háo sức háo lực không nói, cả nam phương sẽ lâm vào trong một mảnh lửa nóng, cho dù là phương bắc, cũng không cách nào thừa nhận những sự tác chiến liên tục không nghỉ ngơi.

Có lẽ tới cuối cùng, sẽ là cục diện lưỡng bại câu thương chân chính.

Ngoài ra, ở tại Trình gia mà nói, còn có một loại lực lượng siêu cấp làm cho không thể lực nào mà không cố kỵ.

Tông sư.

Trước có Trình Huyền Phong, sau có Trình Anh Đào.

Nói cách khác, chỉ cần còn hai người này, cho dù Hứa Hải Phong có cố ý tiêu diệt Trình gia, cũng phải suy nghĩ lại.

Nếu hai người này thật sự không để ý hết thấy, buông thân phận, đi làm thích khách...

Cho dù bọn họ không thể gây thương tổn được Hứa Hải Phong, nhưng hậu nhân của hắn, những truyền thừa tiếp theo của Hứa gia thì sao?

Hứa Hải Phong không dám đánh cuộc, không người nào dám đem tông sư ra làm cá cược.

Trình Huyền Phong khi ngộ đạo ngày trước, bước vào cảnh giới tông sư. Hắn để tuy muốn tru diệt Trình gia, cũng chỉ phải xếp cờ thu trống, không dám làm tiếp ý định này.

Hứa Hải Phong hôm nay cũng gặp phải vấn đề khó giải quyết như thế, Trình gia đầu hàng, tuy có chút chậm, nhưng bọn họ có được thực lực này, là một thực lực siêu cấp làm cho không kẻ nào có thể xem nhẹ mà bỏ qua.

“Ta hướng Trình Anh Hào đòi một thứ.”

“Cái gì?” Thuật độc tâm của Tương Khổng Minh tuy lợi hại, nhưng gặp phải thân tông sư như Hứa Hải Phong, cũng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là thành thật hỏi tới.

“Tô gia.”

Trong mắt Tương Khổng Minh đột nhiên sáng ngời, hỏi: “Chủ công có ý định lấy Tô gia khai đao?”

Hứa Hải Phong cười hắc hắc, nói: “Quân sư đại nhân không phải thường dạy bảo, làm vua, vì phòng quân thân dị tâm, mỗi cách mấy tháng, cần phải giết gà dọa khỉ, lấy đó lập uy.”

Con người của Tương Khổng Minh vừa chuyển, nói: “Nhưng mục tiêu như Tô gia không khỏi quá lớn một chút.”

“Lớn một chút không phải vừa lúc sao? Ít nhất, có thể làm cho rất nhiều người thu liễm.”

Trong mắt Tương Khổng Minh dâng lên một trận ý cười, hắn đang định nói chuyện, đột nhiên nơi khóe mắt nhìn thấy được một thân ảnh quen thuộc, sắc mặt của hắn trong nháy mắt biến thành kinh ngạc cực độ.

Ở phía trước hai người bọn họ, một đại hán khôi ngô đầu tóc rối bù đang dứt khoát bước đến.

Ở trên lưng của hắn, đang vác một con vật cực lớn, con vật kia rõ ràng còn sống, đang không ngừng giãy dụa.

“Tần Dũng...”

Vô luận là Hứa Hải Phong hay là Tương Khổng Minh cơ hồ đồng thời rên rỉ lên, tên bạo long hình người này lại đang làm cái quỷ gì đây.

“ Chủ công.” Thanh âm như sấm sét so với sấm sét trên bầu trời càng vang to thêm mấy lần.

Hứa Hải Phong nhướn mày, nói khê với vị quân sư tâm phúc bên cạnh: “ Quân sư đại nhân, ai nói nhiệt khí cầu mới là vũ khí lợi hại nhất của Hắc Kỳ quân? Ta xem, vũ khí vô địch chân chính, là người này mới đúng.”

Đầu Tương Khổng Minh liên tục gật mạnh, đối với những lời này, hẳn đúng là đồng ý vô cùng, chẳng qua, vì duy trì chính mặt mũi của mình, hắn vẫn thấp giọng giải thích một câu: “ Chủ công, nhiệt khí cầu còn có thể truyền đi xuống, những con cháu đời sau của ngài còn có thể sử dụng. Nhưng tên tiểu tử này sợ là không còn khả năng có người thứ hai.”

Hứa Hải Phong cười khỏ, rót cục thở dài nói: “ Ở trên thế giới này, có lẽ chỉ có thời gian, mới có thể đưa được hắn vào chỗ chết.”

“ Hồng...” Một tiếng bi hồng tuyệt vọng từ trên vai Tần Dũng truyền ra.

Tương Khổng Minh cùng Hứa Hải Phong đồng thời ngẩn ra, nhìn nhau, đồng thời mở miệng kêu lên: “ Lão hổ?”

Tương Khổng Minh tiếp tục cười khỏ nói: “ Nguyên lai, hắn đã bắt được một con còn sống.”

Bọn họ lập tức sáng tỏ ý đồ của Tần Dũng khi đến đây.

Từ sau khi Tương Khổng Minh đáp ứng giúp hắn chọn lựa vật cưỡi, người này liền giống như được ăn thuốc kích thích, cả ngày đi vào núi rừng thâm sơn, nhìn thấy con vật nào cũng bắt ngay về, bỏ lên lưng vác vào trong thành.

Mỗi lần hắn đi ra ngoài, quần áo trên người đều sẽ biến thành rách nát, nhưng da thịt trên người không hề có nửa điểm tổn thương.

Chẳng qua những con mồi của hắn, rừng rậm mãnh thú, xem như gặp xui xẻo.

Những rừng rậm mà Tần đại dũng sĩ đi qua, lập tức biến thành một mảnh hỗn độn.

Nếu nghe nói ở địa phương nào có mãnh thú xuất hiện, nguy hại nhân gian, hắn lập tức tự mình xung phong, đi đến trừ hại.

Cứ như vậy, Tần đại dũng sĩ lấy sự khổ cực công cao của chính mình, giúp Hứa Hải Phong có được danh dự thật lớn.

Nhưng có một điều không hoàn hảo chính là mỗi một lần Tần đại dũng sĩ trở về, đều thu hoạch lớn mà về, nhưng tới nơi thì không còn con mãnh thú nào còn sống, đều đã chết không thể chết lại.

Thẳng đến hôm nay, vị bạo long này rốt cục đã thành công.

Nhìn lão hổ tinh thần rũ rượi, hai người Hứa Hải Phong đều dở khóc dở cười.

Có lẽ dọc theo đường đi chịu đựng sự áp bách mà người khác khó có thể tưởng tượng, lúc này vua bách thú ở trước mặt bọn họ, đã không còn khí thế hùng tráng uy vũ của ngày xưa.

Nếu không phải cái đầu thật sự khác hẳn, không cách nào giả mạo được, đám người Hứa Hải Phong còn tưởng rằng, đây là một con mèo nhỏ mềm mại.

“ Chủ công, thỉnh ban rượu.” Tần Dũng thật hiếm có văn nhã nói.

“ Rượu?” Hứa Hải Phong cau mày, tuy hiện tại huyết tửu đã là vật phẩm được quản chế, nhưng vì muốn trấn an vị mãnh tướng này, một ít hao tổn cũng còn phải làm.

Ánh mắt của hắn chuyển qua trên mặt Tương Khổng Minh, người sau bất đắc dĩ nhún vai, từ bên hông gỡ xuống bầu rượu, vút cho Tần Dũng.

Trong số những huyết tửu chiến sĩ, cũng chỉ có Tương đại quân sư mới có tư cách mang theo tùy thân một hồ lô huyết tửu đặc chế. Nếu thật sự gặp phải tập kích làm bị thương, đây chính là thứ tốt để bảo vệ tính mạng.

Tần Dũng cười a a tiếp nhận, vạch nắp bình, liền như vậy vạch miệng lão hổ, đổ vào.

Tuy bách thú vua đang khổ sở giãy dụa, nhưng khí lực giữa hai bên so sánh với nhau, cũng như trời với đất, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn nuốt xuống.

Chứng kiến lão hổ đã chìm vào hôn mê ngủ thiếp đi, Tần đại dũng sĩ cao hứng liền vác nó đi xa.

“ Quân sư đại nhân, người nói hắn có thể thành công không?” Hứa Hải Phong buồn cười hỏi.

“ Không biết, phỏng chừng rất khó.” Tương Khổng Minh chậm rãi lắc đầu, đối với việc này cũng không ôm hi vọng quá lớn.

Hứa Hải Phong gật đầu, đem việc này vứt ra sau não, nói: “ Quân sư đại nhân, trước việc Tô gia, chúng ta còn một việc phải làm.”

Trên gương mặt Tương Khổng Minh tràn ngập vẻ mỉm cười tự tin: “ Chủ công yên tâm, nếu Trình gia đã quy hàng, vậy cũng đã giải quyết xong...Không, vì danh tiếng nhân đức của ngài có thể trọn đời truyền lưu, vậy chính là nên tới lúc phóng trục Lưu Chính Khải.”

“ Quân sư đại nhân ý định đưa bọn họ khu trục phương nào?”

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh quỷ dị nở nụ cười: “ Có một địa phương, chính là nơi quy chúc tốt nhất cho bọn họ”

390. Chương 404: Hỉ Báo.

Nhìn một loạt chiến thuyền loại lớn cao tới mấy trượng ở phía trước, trên mặt Hứa Hải Phong tuy không có phản ứng, nhưng ở trong tim của hắn lại không khỏi lo lắng lên.

“ Mời Hứa tướng quân xem thử, đây chính là chiến thuyền do hàn xá vì quý quân chuẩn bị.” Ở bên cạnh hắn, Trình Anh Hào giới thiệu rõ chi tiết.

“ Trình gia chủ, học sinh có một chuyện cần thỉnh giáo.” Tương Khổng Minh lẳng lặng đi tới bên cạnh bọn họ, lúc này đột nhiên mở miệng nói.

Đối với người này, Trình Anh Hào kỳ thật rất kiêng kỵ, vội vàng nói: “ Mời Tương quân sư cứ nói.”

“ Quân ta đa số là người phương bắc, thiện mã chiến, mà sợ nước. Xin hỏi Trình gia chủ, trận chiến này có thể phái được bao nhiêu binh lực cho chúng ta điều khiển.” Tương Khổng Minh hờ hững cười nói.

Trình Anh Hào phóng trái tim xuống, hắn vẫn không dám nhắc tới chuyện này, chính là sợ hai người hiểu lầm, mà lúc này nếu Tương Khổng Minh đã đề cập trước, đã nói rõ ở trong tim của hắn đã có ý thức cùng Trình gia cặp tay tác chiến.

Chỉ cần ý đồ hai bên nhất trí, sẽ không có chuyện gì không ổn xảy ra, sợ chính là sợ, một phương trong đó sẽ tồn tại hai lòng.

“ Trong hàn xá, quen thuộc thủy chiến chừng hơn hai vạn người, bọn họ sinh hoạt trên sông biển nhiều năm, thủy tính vô cùng nhân thực, thuật khiển thuyền cũng không kém.” Thanh âm của hắn đột nhiên khựng lại: “ Chẳng qua...”

“ Chẳng qua cái gì?”

“ Chẳng qua...” Trình Anh Hào trầm ngâm chốc lát, rốt cục vẫn nói: “ Tương quân sư, nếu lấy thủy chiến mà nói, trong thiên hạ, quả thật không người nào có thể sánh được với Kỳ Lân quân đoàn. Bọn họ trú thủ Giang Đông, bọn họ chính là thủy quân thiên hạ vô địch.”

“ Nga, vậy theo Trình gia chủ, lại phải làm sao mới tốt?” Tương Khổng Minh thu hồi tươi cười, nghiêm mặt hỏi.

“ Không thể liều mạng” Trình Anh Hào nghiêm mặt nói: “ Trình mỗ biết, lời này có chút không đúng, nhưng...đây cũng là sự thật.”

“Cáp...” Hứa Hải Phong đột nhiên cười to.

Về mặt Trình Anh Hào hồ nghi nhìn lại, chỉ thấy hấn lắc đầu, cười hỏi: “Trình huynh, ta có nói qua là muốn giải quyết bọn họ sao?”

“Nếu Hứa tướng quân đã tính trước, vậy Anh Hào an tâm.” Trình Anh Hào thở phào nhẹ nhõm, nhưng ở trong lòng hấn, đối với sự độ lượng của Hứa Hải Phong vô cùng khó hiểu.

Trước khi Tương Khổng Minh đi tới Thái Nguyên, Hứa Hải Phong cũng không lộ ra hành động gì khác, nhưng từ sau khi vị Tương đại quân sư thần bí khó lường đi tới Thái Nguyên, những mệnh lệnh liên tiếp liên thông qua miệng Hứa Hải Phong truyền đi xuống.

Chỉnh bị quân đội, sưu tập chiến thuyền, vô luận từ mệnh lệnh nào nhìn xem, Hứa Hải Phong đều là muốn lập tức thảo phạt Kỳ Lân quân đoàn, hơn nữa còn bày ra bộ dáng không thể kéo dài chậm trễ.

Phương nam cùng phương bắc là hai hoàn cảnh địa lý khác nhau, dựa theo túi khôn của Trình gia suy đoán, Hứa Hải Phong không có sự chuẩn bị ngoài năm năm, đừng mơ tưởng phá được nơi trú đóng Giang Đông của Kỳ Lân quân đoàn.

Nhưng trên sự thật, làm mọi người xuất ngoài ý liệu chính là Hứa Hải Phong lại bày ra thái độ nóng nảy không thể chờ đợi.

“Hai vạn thủy quân sao? Vậy là đủ rồi.” Như lằm bằm lâu bầu, Hứa Hải Phong nhẹ giọng nói.

Trong lòng Trình Anh Hào trầm xuống, hai vạn mà đủ rồi? Hấn nhướng mày, rốt cục nhin không được nhắc nhở nói: “Hứa tướng quân, Kỳ Lân quân đoàn có địa vị bá chủ trên biển tới mấy trăm năm lịch sử.”

“Bá chủ trên biển?” Hứa Hải Phong khinh thường cười nói: “Ở trên đời này, không có thứ gì đã hình thành mà không thể thay đổi, Hung Nô nhân được xưng bá chủ thảo nguyên, nhưng hôm nay bọn họ lại ở nơi nào? Bá chủ trên biển sao, đó là bởi vì bọn họ không gặp phải Hắc Kỳ quân.”

Trái tim Trình Anh Hào chấn động thật lớn, những lời này, thật sự là bá đạo hiếm thấy.

Chẳng lẽ, hấn có tin tưởng đối với bản thân như vậy sao.

Lúc này, phương xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Hứa Lịch Hổ đi nhanh như lưu tinh chạy tới trước mặt bọn họ, khuôn mặt của hấn bởi vì hưng phấn quá độ mà đỏ bừng.

“Chủ công, đại hỉ a...” (chuyện vui lớn).

“Chuyện gì, lại xúc động như thế?” Hứa Hải Phong nhướng mày, tiểu tử này lại kinh hãi tiểu quái như thế, làm gì còn bộ dáng của một đại tướng cầm binh.

“Hắc hắc...” Hứa Lịch Hổ cười khúc khích, chợt đem lời trách mắng của Hứa Hải Phong ném ra ngoài chín tầng mây: “Chủ công, chủ mẫu đã sinh.”

Lúc này, chẳng những là Hứa Hải Phong xoay người lại, mà ngay cả Tương Khổng Minh cùng Trình Anh Hào đều động dung.

“Nam hài hay nữ hài?” Không đợi Hứa Hải Phong lên tiếng hỏi, Tương Khổng Minh liền hỏi trước.

“Nam hài, là tiểu chủ công.” Hứa Lịch Hổ lớn tiếng nói.

Hứa Hải Phong đột nhiên cất tiếng cười to, dù là trong đôi mắt cũng ẩn chứa ý cười nồng đậm.

Lưu Đình, rốt cục vì hấn sinh được một nam anh.

“Chúc mừng chủ công.” Tương Khổng Minh cũng cười toe toét, hai người nhìn nhau, đều hiểu ý cười to.

Đã thành hôn nhiều năm với chúng nữ, thẳng đến hôm nay mới có được một đứa con trai. Người bên ngoài nhìn vào, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, nhưng làm gì có ai biết được, vì ngày hôm nay, Hứa, Tương hai người đã hao phí không biết bao nhiêu tâm cơ.

Nhiều con nhiều phúc, có đôi khi cũng không nhất định như thế.

Sắc mặt Trình Anh Hào khê biến, nhanh chóng khôi phục bình thường, nói: “Chúc mừng Hứa tướng quân.”

Hứa Hải Phong cười to không ngừng, đột nhiên cao giọng nói: “ Truyền lệnh của ta, mau nhanh chuẩn bị, trong vòng một tháng, binh áp Giang Đông. Ta muốn trước khi tiểu nhi được trăm ngày, nhất thống thiên hạ.”

Tương Khổng Minh cùng Hứa Lịch Hổ đồng thời khom người, cao giọng ứng tiếng.

Sắc mặt Trình Anh Hào lại biến, chỉ là không biết, lúc này hắn lại có tâm tình thế nào.

&&&&

Cảnh vực Giang Đông, sông nước rậm rạp, chính là nơi trú đóng của Kỳ Lân quân đoàn.

Trong quân doanh, tiếng la chấn thiên, bọn quân sĩ đang để thân trần, dưới ánh nắng chói chang khổ cực thao luyện, cũng không ai cảm thấy khổ sở.

Trên cao lâu của thuyền lớn đậu ngay bờ sông, một gã tướng lãnh trên dưới ba mươi vôi vãi chạy lên, hắn nhìn mọi nơi, đi tới bên người Lưu Chính Khải cùng Đàm Hoành Đạt, ôm quyền hành lễ nói: “ Điện hạ, phụ thân, phương bắc có tin.”

“ Thế nào?” Hàn mang trong mắt Đàm Hoành Đạt chợt lóe, hỏi: “ Hứa Hải Phong còn đang tụ họp quân đội sao?”

“ Dạ.”

“ Điển Đồ huynh, không cần đa lễ.” Khác với Đàm Hoành Đạt, Lưu Chính Khải ngược lại có vẻ hòa thiện hơn rất nhiều.

Đàm Điển Đồ hướng hắn cung kính thi lễ, nói: “ Đa tạ điện hạ.”

“ Hứa Hải Phong lại nóng lòng như thế, thật sự là không có đạo lý.” Đàm Hoành Đạt tức giận hừ một tiếng, nói.

“ Chẳng lẽ, hắn có tin tưởng tất thắng gì hay sao?” Lưu Chính Khải chần chờ nói.

“ Điện hạ, Kỳ Lân quân đoàn chúng ta tung hoành biển rộng sông lớn mấy trăm năm qua, không gặp địch thủ. Nếu ở trên lục địa, có lẽ không phải là địch thủ của hắn, nhưng tới trong nước, đó là thiên hạ của chúng ta.” Đàm Hoành Đạt cười ngạo nghễ, nói: “ Bất kể bọn họ đến bao nhiêu người, vì thần cam đoan, đều cho bọn họ có tới chứ không có về.”

Lưu Chính Khải mỉm cười nhìn vị thống lĩnh duy nhất trong năm đại quân đoàn còn trung thành với mình khề gật đầu. Thời khắc lúc này, cũng chỉ dành tin tưởng sự hứa hẹn của hắn.

Chỉ là ánh mắt của hắn vừa chuyển, lại chứng kiến bộ dáng muốn nói lại thôi của Đàm Điển Đồ, không khỏi hỏi: “ Điển Đồ huynh có cao kiến gì.”

Đàm Điển Đồ do dự một chút, nghiêm mặt nói: “ Điện hạ, phụ thân, Hứa Hải Phong bình sinh vô số chiến dịch, nhưng mỗi lần đều có thể lấy yếu thắng mạnh, bên trong phải có đạo lý. Mà một khi thực lực ngang hàng, dù là thảo nguyên bá chủ như Hung Nô nhân cũng phải thăm tao tai ương vong tộc diệt loại. Vì vậy...”

“ Ai...” Đàm Hoành Đạt thở dài nói: “ Điển Đồ, đừng quên, người này bình sinh chưa từng gặp thủy chiến, người cho rằng, bọn họ có thể ở trên biển rộng sông dài, thắng được chúng ta sao?”

Đàm Điển Đồ chần chờ một thoáng, tạm thời như do dự không quyết.

“ Điển Đồ, người có chuyện cứ nói.”

“ Dạ, phụ thân, chẳng lẽ ngài đã quên, Trình gia lúc này cũng đã quy thuận Hứa Hải Phong.”

“ Trình gia sao?” Đàm Hoành Đạt nhú mày không nói.

Trong mắt Lưu Chính Khải chợt hiện lên vẻ oán độc, hắn hung hăng nói: “ Trình gia, ta đã biết, cùng bọn chúng hợp tác, chuẩn xác không có chuyện tốt. Đám cổ đầu tướng này...”

Cha con Đàm Hoàn Đạt nhìn nhau, cũng biết được tâm tình lúc này của Lưu Chính Khải. Nếu không phải Trình gia cân nhắc tính toán muốn đẩy ngã sự thống trị của Lưu gia tại Đại Hán, thì Lưu gia làm sao rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay, mà Hứa Hải Phong lại làm sao thừa dịp loạn thế dựng lên, nhất thống phương bắc Đại Hán.

Cuối cùng, Trình gia chính là kẻ gây tội chân chính, nguyên trước có hợp tác, là vì chống cự đại địch chưa từng có như Hứa Hải Phong, nhưng cuối cùng bọn họ lại phản minh ước, hơn nữa còn là ngay thời khắc mấu chốt.

Vì thế đối với Trình gia, Lưu Chính Khải thật sự hận đến thấu xương.

“Khải...” Đàm Điển Đồ nhìn thấy tình thế không ổn, vội vàng đổi thoại đề, nói: “Điện hạ, phương bắc còn truyền đến một tin tức.”

“Cái gì?”

“Hứa Hải Phong đã có một đứa con trai.”

“Cái gì?”

Tin tức kia tuy làm cho bọn họ cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không giật mình, bởi vì đây là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra, chỉ là lúc này thời cơ quả thật có chút không đúng.

“Nhưng...” Về mặt Đàm Điển Đồ có chút do dự, muốn nói lại thôi.

“Lại làm sao vậy?” Đàm Hoàn Đạt hỏi.

“Chính là, Hứa...Hứa phu nhân không ngờ là...”

“Là ai?” Lưu Chính Khải hỏi tới, không biết vì sao, ở trong tim của hắn cũng không tự chủ được sinh ra một loại cảm giác kỳ dị.

“Là Đình công chúa.” Đàm Điển Đồ cắn răng, thấp giọng nói.

“Người nói cái gì?” Lưu Chính Khải tiến lên một bước, nhìn hắn chằm chằm, lớn tiếng hỏi.

Lời nói của Đàm Điển Đồ giống như một khối đá lớn rơi vào trong ao nhỏ, làm khởi lên một mảnh sóng lớn thật to.

“Là Lưu Đình tiểu công chúa.” Đàm Điển Đồ chần chờ một chút, rốt cục khẳng định lặp lại một lần.

“Đình nhi, không ngờ là Đình nhi.” Sắc mặt Lưu Chính Khải đột nhiên trở nên trắng bệch, hắn đột nhiên cười hắc hắc mấy tiếng, trong miệng lẩm bẩm: “Báo ứng a báo ứng.”

Cha con họ Đàm nhìn nhau, cũng không rõ ràng hắn đang nói gì.

Ngày trước Mạo Đồn sai khiến sứ giả đến cầu hôn, Lưu Chính Khải là người hết sức chủ trương thúc đẩy việc đồng ý cho hôn nhân này. Nghĩ không ra cuối cùng lại tạo cho Hứa Hải Phong danh xưng tông sư một đời, càng làm cho hắn dưới sự áp bách của Thác Hà Đế mà lĩnh ngộ được tinh thần lực.

Hôm nay, sinh hạ cho Hứa Hải Phong một đứa con trai, chính là Lưu Đình mà ngày xưa Lưu Chính Khải vì chính ích lợi của bản thân mình, đã đẩy vị tiểu muội của mình vào trong hố lửa.

Thời khắc này nghĩ đến, tựa hồ hết thấy trong mình mình giống như có một bàn tay chậm rãi điều khiển, làm cho người ta không rét mà run.

391. Chương 405: Phong Khởi.

Một bài như thơ như ca bi tráng ngấm lớn quanh quần trên con sông lớn cuộn cuộn vang xa.

Cuồng phong gào thét giận dữ, sóng dữ quay cuồng sục sôi.

Bờ sông phía nam Trường Giang, nhìn quanh bốn phía giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng lòng sông, Trường Giang có xu thế mãnh liệt như nước trôi cuộn cuộn không ngừng.

Tương Khổng Minh nhìn xa phía trước, cảm khái ngàn vạn nói: “ Rốt cục đã nhìn thấy, ta rốt cuộc kiến con sông lớn này.”

Trình Anh Hào cùng Trương Tân Trung đứng bên cạnh hắt nhìn nhau, cũng không rõ ràng vì sao Tương đại quân sư lại có sự chú ý đối với con sông lớn này.

Càng đến gần nơi trú quân của Kỳ Lân quân đoàn, vị Tương đại quân sư càng có vẻ dị thường kích động.

“ Quân sư đại nhân, thêm hơn nửa ngày là có thể nhìn thấy thủy sư đại doanh của Kỳ Lân quân đoàn.” Trình Anh Hào tiến lên một bước, nhẹ giọng nói.

“ Ân, Trình gia chủ yên tâm, khu khu chỉ một Kỳ Lân quân đoàn, tuyệt đối không phải là kẻ địch của chúng ta.” Tương Khổng Minh tràn đầy tin tưởng nói.

Trình Anh Hào há mồm muốn nói, rốt cục lắc đầu, không cố gắng khuyên nữa.

Tuy đoán không ra vị trí giả nổi danh khắp thiên hạ đang có tâm tình mênh mông này đang nghĩ gì, lại càng không rõ lòng tin tràn đầy của hắt đến từ nơi nào, nhưng nhìn bộ dáng vạn phần kích động cùng sự kiêu hãnh của hắt, cũng không khỏi âm thầm lo lắng.

Chẳng lẽ lựa chọn của mình đã sai lầm, lần này dùng danh nghĩ “ Thanh trừ quân” thảo phạt, trước một ngày xuất hành, liền nghe được một đả kích chưa bao giờ nghe thấy.

Hứa Hải Phong, vị bá chủ một đời vĩ đại, bởi vì không quen đi thuyền, cho nên, hắt say sóng.

Bởi vậy, hắt trở thành đại tông sư đầu tiên bị say sóng trong lịch sử.

Đối với việc này, Trình Anh Hào nửa tin nửa ngờ, làm một vũ giả tuyệt đỉnh cấp bậc tông sư, không ngờ bị say sóng, nói ra ngoài, sợ là bất cứ kẻ nào cũng không tin tưởng.

Nhưng Hứa Hải Phong chỉ dùng một câu nói đã ngăn chặn miệng của mọi người.

Sắc mặt hắt tái nhợt nằm trên giường lớn, hữu khí vô lực nhìn mọi người hỏi: “ Ai quy định, tông sư thì không thể say sóng.”

Đúng vậy, ai quy định qua, tông sư sẽ không thể say sóng?

Vì vậy, vị quan chỉ huy thủ tịch của chuyến đi này liền tự nhiên rơi vào trên đầu của Tương Khổng Minh Tương đại quân sư.

Nhưng nhìn biểu hiện của mọi người trong lúc này, Trình Anh Hào lại cảm giác có điềm xấu dần dần hiện ra trong lòng mình.

Chuyến này của Hắc Kỳ quân...Thật sự là nhiều tai nạn lẫn khó khăn a...

“ Quân sư đại nhân, phía trước phát hiện chiến hạm. Quả nhiên là chiến thuyền của Kỳ Lân quân đoàn ngăn cản ở đây.”

Một người bước nhanh tới, khuôn mặt anh tuấn, cũng là một vị đại tướng đương triều từ phương bắc cùng đến, Hoàng Long quân đoàn đại thống lĩnh Lưu Tuấn Thư.

“ Ân, bọn họ quả nhiên tới.” Tương Khổng Minh vỗ tay, khuôn mặt nghiêm chỉnh, đồng dạng cười nói: “ Đã như vậy, liền để cho bọn họ nhìn xem “ thực lực chân chính” của Tương mô đi. Chỉ là Kỳ Lân quân đoàn, chỉ một mình Tương mô liền đủ đem bọn họ toàn bộ tiêu diệt.”

Trình Anh Hào không chút phản ứng nhìn hắt, luồng nghi hoặc trong mắt càng thêm nồng nặc, thực lực chân chính? Một người? Đỉnh đầu của hắt toát ra một tia mồ hôi lạnh. Người này có phải phát điên rồi không?

Rất nhanh, hai hạm đội đã xa xa đối diện nhau ngay giữa sông.

Chẳng qua, chiến hạm hai bên cũng đều có đặc sắc.

Chiến hạm của Kỳ Lân quân đoàn có lớn có nhỏ, phân bố khác nhau, cũng là có thứ tự chỉnh tề, không hổ có danh vương giả chi sư bá chủ mặt nước suốt mấy trăm năm.

Về phần hơn mười lầu thuyền cao lớn của Tương Khổng Minh, cũng là mỗi thuyền khác nhau, mỗi chiến thuyền đều dùng xích sắt thật lớn nối kết lẫn nhau như chuỗi xuyến. Lúc tiến lui, không thể nói là như giẫm trên đất bằng, nhưng cũng lướt như bay, so với những con thuyền lắc lư bất định của đối phương có vẻ tốt hơn nhiều.

“ Minh Đường, gọi lớn, để cho bọn họ đầu hàng, nếu không bốn quân sư phải thi triển đại pháp lực, để cho toàn bộ của bọn họ bị tiêu diệt, đều táng trong bụng cá.” Tương Khổng Minh ngẩng đầu lên, ngạo nghễ phân phó.

“ Dạ.” Lý Minh Đường lên tiếng, cũng không nhìn thấy hấn đề tụ công lực, liền như vậy bình thản nói ra: “ Tương quân sư có lệnh, các người mau nhanh đầu hàng, nếu như không, liền sẽ thi triển đại pháp lực, cho các người đều táng thân trong bụng cá.” Thanh âm của hấn cũng không cao ngang, nhưng xa xa truyền ra trên mặt sông, bất cứ ai cũng có thể nghe thấy.

Công lực như vậy, mới thật sự là tông sư cảnh giới.

Trình Anh Hào ở một bên nghe xong, trong lòng không biết vì sao, không ngờ nổi lên một trận cảm giác cực kỳ cổ quái.

Như thế nào, vị tông sư này lại không bị say sóng a?

Ánh mắt của hấn ngẩng nhìn phía trước, nếu lúc này Đàm Hoàn Đạt tự nhiên đầu hàng, đó mới đúng là sự chề cười lớn nhất thiên hạ.

Quả nhiên, đối diện truyền đến tiếng trống trận gấp gáp, những con thuyền lớn nhỏ cũng bắt đầu di động có thứ tự.

“ Hừ, quả nhiên là không đến Hoàng Hà không từ bỏ ý định, không đụng phải tường không chịu quay đầu lại a. Nếu đang ở trên đất bằng, ta không làm gì được các người, nhưng ở trong nước sao, hắc hắc, người đâu...” Ánh mắt Tương Khổng Minh khinh thường quét về phía trước, lạnh lùng nói: “ Mở đàn tế cho ta.”

“ Dạ.” Thanh âm vang rền truyền đến, đã sớm có người chuẩn bị mang lên tế đàn, pháp y, kiếm gỗ đào...đủ loại trang bị cực phẩm ngay nhiên cổ quái.

Dưới ánh mắt tò mò của Trương Tấn Trung cùng Trình Anh Đào, Tương Khổng Minh thông dong thay pháp y, theo sau cầm lên một ngọn đèn lớn trên bàn, đột nhiên thổi “ hô” một hơi, từ trong miệng phun ra một ngụm lửa lớn.

Đám người Trình Anh Hào thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, làm cái gì vậy? Giang hồ bán nghệ sao? Hay là biểu diễn mãi võ?

Nhưng một việc cổ quái lập tức xảy ra, sau khi Tương Khổng Minh làm như vậy, trên mặt sông, gió mây đột biến, đột ngột nổi lên một trận sóng gió cực kỳ quỷ dị.

Trình Anh Hào đột nhiên nhớ tới một chuyện, trên mặt của hấn cũng không ngừng nảy lên vẻ kinh hãi cực độ.

Truyền thuyết, khi Khải Tát nhân cử quân áp cảnh, Hắc Kỳ quân bỏ rơi Ngọa Long thành.

Nhưng ba ngày sau, Tương Khổng Minh đăng đàn cầu phong, đưa tới cửu thiên lôi hỏa, cuồng phong kinh thế, một ngọn lửa đem Ngọa Long thành đốt cháy sạch không còn mảnh ngói.

Chỉ là việc này vô cùng thần kỳ, vô luận là người phương nào nghe được, đều không hề tin tưởng.

Tuy Trình Anh Hào phái ra vô số thám tử, nghĩ muốn thám thính ra chân tướng sự thật, nhưng kết quả cuối cùng, lại vẫn phác sọc mê ly, mặc cho ai cũng nói không ra nguyên nhân.

Chẳng qua, xem giá thể hôm nay, Trình Anh Hào liên tưởng đến lời nói hào khí vừa rồi của Tương Khổng Minh, trong tim của hấn mơ hồ có một tia sợ hãi, chẳng lẽ truyền thuyết kia đúng là chân thật sao?

Bên trong khoang thuyền, Hứa Hải Phong cầm lên chén rượu ngon trước mặt, nhẹ nhàng hớp một ngụm, thở dài nói: “ Tín hiệu tới, ân, lúc này hấn là lần cuối cùng, ai...Yêu cầu của quân sư đại nhân thật cao, vẫn không thể thật sự đem thuyền của bọn họ ném đi. Ân, Nhật Bản? Có quốc gia này sao?”

Cơn gió lốc trên mặt sông một đạo còn hơn một đạo, dần dần, đã có xu thế ngập trời.

Các tướng sĩ của Kỳ Lân quân đoàn mặt như màu đất, người sinh hoạt trên nước, e ngại nhất chính là thời tiết ác liệt tối đen mù mịt như thế.

Trên lục địa, gặp phải khí trời quỷ quái như vậy, chỉ cần ắc núp cũng không có gì.

Nhưng nếu ở trên mặt sông, gặp phải loại khí trời như thế, vậy hậu quả duy nhất, chính là lật thuyền người chết, tuyệt không có khả năng may mắn thoát khỏi.

“ Ha ha ha...” Trên mặt sông nhộn nhạo tiếng cười điên cuồng của Tương Khổng Minh, ánh mắt của hắn như cố ý vô ý đảo qua trên mặt Trình Anh Hào: “ Trình gia chủ, người xem pháp thuật của học sinh như thế nào.”

Trong mắt Trình Anh Hào lộ vẻ kinh sợ, hắn miễn cưỡng lộ ra một nụ cười khen tặng, thật tình thật ý nói: “ Quân sư đại nhân thần thuật, quả nhiên là thiên hạ vô song.”

Cũng không biết có phải do ngày hôm nay, làm cho đương đại gia chủ Trình gia quá mức rung động kinh ngạc, tóm lại, tại mấy chục năm Tương Khổng Minh độc lâm triều chính Đại Hán về sau, phương nam một mảnh thái bình, đối đãi những mệnh lệnh do triều đình trung ương truyền xuống, cũng không hề có nửa điểm trái nghịch.

&&&&

“ Nhấn tâm.”

Cùng hạm đội của Tương Khổng Minh là một cảnh tượng hoàn toàn trái nghịch.

Đội ngũ của Kỳ Lân quân đoàn đã không còn chút dấu hiệu của một con hùng sư bách chiến. Dưới cơn sóng gió cuồng đại không thể tưởng tượng làm cho người ta phải sợ hãi khi nghe nói, những thuyền nhỏ đầu tiên không chịu nổi, từng chiếc một bị quần vào trong sóng gió.

May là thủy tính của người trên thuyền thật nhân thực, ngoại trừ những binh lính không may đụng đầu vào ván gỗ, chết ngay tại chỗ, những người còn lại rơi xuống nước, không ngừng giẫy dụa dưới cơn sóng gió ngập trời, nhất thời cũng không đến nỗi có nguy hiểm đến tính mạng.

“ Sưu...”

Tiếng xé gió rít to truyền đến, một mũi tên bốc lên khói đen cuộn cuộn xuất hiện giữa không trung.

Trên thuyền lớn phát ra một tiếng “ ba” thanh thúy, một mảnh hỏa mỡ rưới xuống, mũi tên nhọn mang theo binh thủy tinh, trên bình mang theo ngọn lửa thiêu đốt, va chạm vào thuyền, lập tức bốc cháy.

Đám người Đàm Hoành Đạt trên suốt thuyền mặt như màu đất nhìn mũi tên nhọn truy hồn đoạt mệnh kia, xuyên qua gần ngàn thước khoảng cách mà bắn trúng chiến thuyền lớn bên cạnh, hơn mười mũi tên, đã không thất bại một mũi nào.

Chỉ trong chốc lát, thuyền lớn kia đã là một mảnh biển lửa không cách nào dập tắt.

“ Trời vong chúng ta...” Lưu Chính Khải vịn vào lan can thuyền, thân thể lung lay theo cơn sóng gió, từng ngụm từng ngụm nôn mửa.

Hắn vốn là một nam nhân khỏe mạnh, nhưng chiến thuyền bị xóc nảy tới mức nhìn không được mà ói ra.

“ Thua...”

Thấy được một màn không sao tưởng tượng, vô luận người nào, cũng đều rõ ràng một việc, Kỳ Lân quân đoàn xong rồi.

Trình Anh Hào nhìn Tương Khổng Minh, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi. Chẳng qua, hai mắt của hắn trợn to, lộ ra vẻ mặt buồn cười cực độ.

Đột nhiên Tương Khổng Minh vịn chiếc ghế bên người, trong lúc mọi người đang kinh ngạc không thôi, hắn há to miệng, một mùi vị chua thối tràn ngập lập tức tràn ngập trên cả boong thuyền.

Đột nhiên, trên mặt sông gió êm sóng lặng, cơn gió lớn thỉnh thoảng xảy ra đột nhiên quỉ dị biến mất.

“ Cứu người, trở về.”

Tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Đàm Hoàn Đạt thân kinh qua trăm trận chiến lập tức hạ lệnh toàn quân rút lui.

Cứ như vậy, trận chiến đủ để ghi vào sử sách là trận chiến tiêu diệt kinh điển, liền lấy cảnh tượng Tương Khổng Minh Tương đại quân sư đột nhiên nôn mửa mà không thể nhận được liên kết thúc, cuối cùng đã hạ màn.

392. Chương 406: Dụ Đạo.

So sánh với hơn mười ngày trước, sĩ khí vô cùng cao ngang đã đi không về, thời khắc này trong lòng từng người, đều là một mảnh rối loạn, một cỗ bi quan tuyệt vọng đã bao phủ cả tòa thủy trại.

Một trận đánh nơi Trường Giang, Tương Khổng Minh lấy thủ đoạn công kích siêu cấp không ai có thể kháng cự làm đám người Đàm Hoàn Đạt rõ ràng nhận thức được một việc, ở trên mặt nước, Hắc Kỳ quân cũng là thiên hạ vô địch, nhưng còn là loại thiên hạ đệ nhất không thể tranh nghị.

“ Yêu đạo, thật sự là yêu đạo.” Sắc mặt Lưu Chính Khải cho tới hôm nay vẫn còn chưa khôi phục như cũ, vẫn trắng bệch một mảnh như trước.

Sắc mặt Đàm Hoàn Đạt cũng không tốt hơn bao nhiêu, khí trời...Không ngờ để cho bọn họ đụng phải một yêu đạo có thể thao túng khí trời, nếu nói đây không phải ý trời diệt Lưu, mặc cho ai cũng sẽ không tin.

Đối mặt đối thủ như vậy, dù là Đàm Hoàn Đạt được xưng là trí giả cũng cảm thấy bó tay hết cách.

“ Thống lĩnh đại nhân, ở ngoài trại đến một chiếc thuyền nhỏ, người trên thuyền chỉ tên nói muốn gặp ngài.” Một gã tướng lĩnh đi nhanh vào, nhỏ giọng bẩm cáo.

“ Người nào?” Đàm Hoàn Đạt ngăn ra, có thể để cho hắn tiến đến thông báo, đủ thấy được người đến có được thân phận nhất định, nếu không bất cứ kẻ nào cũng đều có thể dễ dàng gặp được hắn, thì đại thống lĩnh Kỳ Lân quân đoàn như hắn cả ngày cũng đừng mong làm chính sự.

Tên tướng lĩnh kia chần chờ một chút, áp thấp thanh âm, nói: “ Người đến tự xưng là Lưu Tuấn Thư.”

“ Lưu Tuấn Thư?”

Tuy thanh âm của hắn rất thấp, nhưng nghe vào trong tai của Lưu Chính Khải, lại giống như tiếng sấm, hắn bật người lên, cao giọng quát: “ Hắn còn mặt mũi tới gặp ta? Đàm thống lĩnh, đem nghịch tặc này chém thành ngàn mảnh.”

“ Điện hạ bớt giận.” Đàm Hoàn Đạt vội vàng khuyên can nói: “ Có câu hai nước giao chiến, không chém sứ giả, cho dù là nhất định phải giết, trước tiên cũng phải nghe xong hắn nói ra ý đến rồi hãy quyết định.”

Lưu Chính Khải hít sâu một hơi, khẽ gật đầu nói: “ Là cô vương lỗ mãng, cứ theo ý tứ của thống lĩnh mà làm đi.”

Đàm Hoàn Đạt lên tiếng, phân phó đưa người đến, theo sau nhìn vị thanh niên trước mặt mình, trong lòng thầm than, nếu là thời kỳ hòa bình, với tư chất lòng dạ của hắn, vốn hắn nên có một lần làm nên sự nghiệp, chỉ là hôm nay...

Chỉ một lúc sau, Đàm Diển Đồ tự mình mang theo bốn người đi tới soái doanh.

Người đi đầu tiên, chính là đại thống lĩnh Hoàng Long quân đoàn hiện tại, Lưu Tuấn Thư.

“ Bái kiến điện hạ.” Lưu Tuấn Thư tiến lên vái chào thật sâu, nói.

“ Nguyên lai Lưu tướng quân còn nhớ rõ có một điện hạ như ta.” Lưu Chính Khải liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói một câu.

Gương mặt Lưu Tuấn Thư chợt đỏ lên, chợt chuyển thành trắng, hắt hất sâu một hơi, nói: “ Điện hạ, thế sự bất đắc dĩ.”

Lưu Chính Khải cười hắc hắc, nhẹ giọng nói: “ Thế sự bất đắc dĩ, hay một câu thế sự bất đắc dĩ, vậy xin hỏi Lưu tướng quân, hôm nay đến đây có việc gì?”

Lưu Tuấn Thư lui về phía sau một bước, chỉ vào một người phía sau nói: “ Lần này mặt tướng đến đây, chỉ là làm người dẫn đường mà thôi, chân chính có việc đến gặp các vị, là vị đại nhân này.”

Ánh mắt của mọi người đồng thời nhìn vào người đi phía sau hắn.

Đó là một bạch diện thư sinh, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, không thấy nửa điểm quần bách, mà là chậm rãi đưa tay vào áo, dưới ánh mắt chú ý của mọi người, móc ra một quạt lông màu trắng.

Đến đây, nếu còn không biết người này là ai, đúng là ngu ngốc.

“ Tương Khổng Minh?” Trong mắt Đàm Hoàn Đạt đột nhiên hiện lên một tia sát khí sắc bén.

Tương Khổng Minh, mặc cho ai cũng không nghĩ ra, vị yêu đạo có thể hô mưa gọi gió, không ngờ bản thân dám mạo hiểm, đi tới đại bản doanh của Kỳ Lân quân đoàn.

Trong mắt Lưu Chính Khải cùng Đàm Điển Đồ cũng đồng thời sáng lên.

Thật sự là tự chui đầu vào lưới, nếu bàn về công phu thủy chiến, quân đội phương bắc dù có cường thịnh hơn nữa, cũng không sánh bằng Kỳ Lân quân đoàn bao đời xưng bá trên mặt nước.

Sở dĩ bọn họ ở ngay trước mặt nam bắc liên quân để dăng sập đổ, chính là vì yêu thuật hô mưa gọi gió của người này, nếu yêu thuật này từ nay về sau không còn nữa?

Vừa nghĩ tới như thế, ý niệm này lập tức ăn sâu trong đầu như hoa anh túc(á phiện), không thể đè nén mà khuếch trương ra.

Trong bất tri bất giác, bước chân Đàm Điển Đồ dời về ngay cửa ra, Đàm Hoàn Đạt hít một hơi thật sâu, dù là nhất phẩm cao thủ thủ vệ sau lưng Lưu Chính Khải cũng bước đầu vươn hai tay, xa xa đối diện.

“ A...” Tương Khổng Minh phảng phất như không hề nhìn thấy động tác của bọn họ, phối hợp bật cười ha ha, nói: “ Học sinh cũng đã quên, giới thiệu cho các vị hai vị bằng hữu.”

Dứt lời, hắn đưa tay chỉ hai người đi sau lưng mình, nói: “ Vị này, chính được Đại Hán chúng ta công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ, Thái Ất chân nhân.”

Lời của hắn vừa nói ra, động tác của mọi người trong phòng lập tức ngừng phát lại.

Bước chân Đàm Điển Đồ cũng không còn nhúc nhích, hơi thở của Đàm Hoàn Đạt cũng ngừng bật, dù là bàn tay của Cao Thừa Vĩ cũng thu trở về.

“ Còn vị này, cũng không có danh tiếng gì, chỉ là một người làm tạp vụ trong Hắc Kỳ quân, gọi là Lý Minh Đường mà thôi.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói.

Tiếng hít thở thật sâu không ngừng vang lên trong sảnh, Lý Minh Đường, nhân vật cấp bậc siêu cấp đại tông sư trong Hắc Kỳ quân, ở trong miệng hắn không ngờ biến thành một người làm tạp vụ.

Hơn nữa càng làm cho bọn họ giật mình chính là Lý Minh Đường vẫn cứ đứng yên như vậy, đối với lời nói có vẻ vũ nhục của Tương Khổng Minh phảng phất như không hề nghe thấy.

Không ngờ có thể làm cho một vị tông sư phục tùng như thế, thật không hổ là Tương Khổng Minh yêu đạo a...

Đám người Lưu Chính Khải cười khở, hiện tại rốt cục họ đã rõ ràng, vì sao Tương Khổng Minh lại dám mạo hiểm.

Có hai vị tuyệt đại đại cao thủ ở bên cạnh bảo giá thủ hộ, nếu còn bị người ta tổn hại, vậy Thái Ất chân nhân cùng Lý Minh Đường hai người cũng không cần lăn lộn nữa.

“ Không biết Tương quân sư tới đây, có chuyện gì cần làm.” Nếu thân là chủ nhân, vô luận hần có nguyện ý hay không, Đàm Hoàn Đạt cũng phải âm trầm nghiêm mặt, hỏi.

“ Ha ha...” Tương Khổng Minh ngửa mặt lên trời cười ha ha, nói: “ Kỳ thật cũng không có đại sự gì, chỉ bất quá, thứ nhất, là đi thăm quý quân, ủy lạo một phen, cuộc chiến lần trước chỉ là cử chỉ bắt đắc dĩ, có chỗ nào đắc tội, còn thỉnh thứ lỗi nhiều hơn.”

Trong mắt Đàm Hoàn Đạt hiện lên một tia tức giận, rõ ràng đã thắng, lại còn quang minh chính đại trào phúng trêu chọc, Tương Khổng Minh đúng là đương thời đệ nhất nhân.

Chẳng qua, hần cũng là nhân vật từng gặp nhiều sóng gió, lập tức mặt cười mà lòng không cười: “ Đa tạ Tương quân sư quan tâm, không biết còn có chuyện gì khác?”

“ Khái...” Tương Khổng Minh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “ Chuyện thứ hai sao, chính là Tương mỗ hi vọng, ngày sau ở trên chiến trường, không hề nhìn thấy thân ảnh quý quân.”

“ Hô...” Đàm Điển Đồ đứng gần cửa lớn tiến lên một bước, hổ hổ sinh phong, hần cất cao giọng nói: “ Tương Khổng Minh, chúng ta là đại hảo nam nhi của Kỳ Lân quân đoàn, không thể chịu uy hiếp của người, nếu người có bản lãnh, liền cứ việc phóng ngựa đi tới đi.”

Trong mắt Đàm Hoàn Đạt toát ra vẻ thường thức tuyệt đối, hần cũng lớn tiếng cười nói: “ Tương quân sư, chúng ta trả lời người nghe rõ không?”

Tương Khổng Minh liên tục gật đầu, nói: “ Nghe rõ.”

Theo sau, hần quay đầu nhìn về phía Lưu Chính Khải đang trầm mặc không lên tiếng, nói: “ Thái tử điện hạ, học sinh có một vật dâng lên, còn thỉnh có thể đọc qua một phen.” Dứt lời, hần móc ra một vật được bao bọc bằng da trâu, tiện tay đưa cho Đàm Điển Đồ.

Đàm Điển Đồ nao nao, vẫn xoay người đưa đến trước mặt Lưu Chính Khải.

Lưu Chính Khải mở ra nhìn xem, bên trong là một xấp giấy, hần tiện tay cầm lấy đọc qua, thần sắc trên mặt lập tức trở nên cổ quái.”

“ Thái tử điện hạ, học sinh biết, trong Kỳ Lân quân đoàn đều là người trung tâm cảnh cảnh, vẫn chịu chết trận, cũng không chịu đầu hàng, là những hảo nam nhi. Những người này nếu vận dụng thỏa đáng, thì cũng có thể thành lập một phen công nghiệp bất hủ phi thường. Nhưng nếu bởi vì người cầm đầu vẫn ngoan cố không thay đổi, chỉ sợ...” Hần khẽ cười một tiếng, nói: “ Chỉ sợ ngày tan vỡ, sẽ ngay trước mắt.”

“ Thật không?” Ánh mắt Lưu Chính Khải vững vàng khóa lại đôi mắt Tương Khổng Minh, tựa hồ muốn từ trong tim của hần nhìn ra điều gì.

Nhưng Tương Khổng Minh lúc này đang khinh thường cười lạnh, ở chung một chỗ với hần, đúng là thời cơ tốt nhất để thi triển thuật đọc tâm.

“ Mười ngày sau, đại quân của chúng ta, sẽ toàn bộ xuất phát, ở chỗ này, cùng quý quân nhất quyết tử chiến. Đến lúc đó, xin hỏi điện hạ, có tự tin thủ được tòa thiên cổ đại trại này hay không?” Tương Khổng Minh lạnh lùng hỏi.

“ Thiên cổ đại trại?”

Trong lòng Tương Khổng Minh trầm xuống, chẳng qua lúc này hần chỉ biết ha ha cười, đem câu nói lỗ kia nuốt vào trong bụng.

“ Có thủ được hay không, Tương quân sư không ngại đến đó thử một lần.” Đàm Hoàn Đạt đi nhanh tới bên người Lưu Chính Khải, thanh âm vang to biểu hiện quyết tâm của hần.

Buồn bã thở dài, Tương Khổng Minh lắc đầu nói: “ Sau trận chiến này, Kỳ Lân quân đoàn còn được mấy người còn sống, thống lĩnh đại nhân có từng nghĩ tới.”

“ Không nhọc các hạ quan tâm.”

“ Hắc hắc...Quả thật không cần học sinh quan tâm.” Tương Khổng Minh đột nhiên cười nói: “ Đã như vậy, vậy học sinh cũng sẽ không tiếp tục có bệnh say sóng, tất nhiên sẽ cùng các vị nhất quyết thư hùng.”

Trên mặt Lưu Chính Khải có chút thay đổi, ánh mắt hắn nhìn về phía Tương Khổng Minh có chút hiểu được, tựa hồ rõ ràng được đạo lý bên trong.

Tương Khổng Minh liếc mắt nhìn Lưu Chính Khải thật sâu, rốt cục nói: “ Việc đã đến nước này, còn thỉnh điện hạ nghĩ lại cho kỹ...”

Dứt lời, hắn vung tay áo lên, rồi đi, ở phía sau hắn, Thái Ất chân nhân ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, cùng Lý Minh Đường vẫn luôn trầm mặc không nói một lời cùng nhau đuổi theo.

Lưu Tuấn Thư thấy bọn họ rời đi, đột nhiên xoay người, đi tới trước mặt Lưu Chính Khải, nặng nề quỳ xuống, dập đầu ba cái, khi ngẩng lên trên trán đã sưng đỏ một mảnh, hắn nhẹ giọng nói: “ Điện hạ, bảy chiếc hải thuyền của Trình gia đã chuẩn bị thỏa đáng, đang đợi dưới cuối sông, quyết định như thế nào, còn thỉnh ngài nghĩ lại.”

Hắn đứng lên, nói một câu cuối cùng: “ Cả đời thần, sẽ bảo hộ con trai của Đình công chúa đăng ngôi đại bảo, nếu làm sai lời, sẽ khiến cho ta bị trăm đao ngàn kiếm, đoạn tử tuyệt tôn.”

Dưới ánh mắt kinh dị bất định của đám người Đàm Hoành Đạt, Lưu Tuấn Thư tiêu sái rời đi thật nhanh.

Ở sau lưng của hắn, khuôn mặt Lưu Chính Khải cực độ âm ỉ, hắn chậm rãi, phát ra một mệnh lệnh làm mọi người không cách nào tưởng tượng: “ Hoành Đạt tướng quân, chúng ta rời đi.”

“ Đi đâu?”

“ Phương đông...”

393. Chương 407: Ly Quốc.

Những con thuyền này cũng không phải lâu thuyền đi lại trên Trường Giang, mà là hải thuyền có thể đi trên biển rộng.

Trên thuyền, tiếng người ồn ào, mười vạn đệ tử binh của Kỳ Lân quân đoàn, nguyện ý đi theo Lưu Chính Khải, hoặc là nói nguyện ý đi theo cha con Đàm Hoành Đạt đi đến Đông Doanh, cũng có hơn bảy vạn người.

Bọn họ mang theo truy trọng cần thiết, lúc này đã chỉnh quân chờ phân phó.

“ Điện hạ, chúng ta thật sự phải rời khỏi sao?” Lưu Hoa Lương nhẹ giọng hỏi.

Tuy đã sớm biết, đây là một chuyện không còn cách nào cứu vãn, nhưng trước khi ra đi, vị thủ lĩnh hộ vệ trước sau vẫn làm bạn bên mình thái tử điện hạ, cùng hắn đi ra từ phủ thái tử, vẫn không tự chủ được mà hỏi lên.

Ở bên người Lưu Chính Khải, Cao Thừa Vĩ yên lặng đưa mắt nhìn đám người đang bận rộn trên bờ, trong mắt của hắn có trận trận mê mang.

Từ bây giờ, bọn họ lại muốn rời xa Đại Hán, rời đi vùng đất đã sinh trưởng dưỡng dục bọn họ.

Vào giờ khắc này, trong lòng bọn họ lại bàng hoàng như thế nào.

“ Phải.” Một tiếng hừ nhẹ đơn giản mà tràn ngập lực lượng từ trong cổ họng Lưu Chính Khải phát ra, cũng hoàn toàn tiêu diệt một tia ảo tưởng còn sót lại trong lòng Lưu Hoa Lương.

“ Nhưng tại sao chúng ta lại phải làm như vậy?”

“ Vì sống sót, vì một đường sinh cơ cuối cùng.” Lưu Chính Khải chậm rãi nói, tuy hắn nhìn Lưu Hoa Lương để nói, nhưng cũng là hướng chính mình giải thích.

“ Điện hạ, chúng ta vẫn còn sức lực đánh một trận.”

“ Sức lực đánh một trận? Hắc hắc...” Tiếng cười của Lưu Chính Khải mang theo một tia khổ sấp làm người khác khó có thể phát hiện: “ Chúng ta thật sự có lực đánh một trận sao?”

Lưu Hoa Lương há mồm cứng lưỡi hồi lâu, rốt cục ngậm chặt miệng.

Nếu như không có Tương Khổng Minh, không có khả năng hô mưa gọi gió, là yêu đạo có thể thao túng khí trời.

Bọn họ thật sự sẽ có khả năng đánh một trận.

“Điện hạ...” Cao Thừa Vĩ rốt cục mở miệng. Từ sau khi đi tới Kỳ Lân quân đoàn, vị phụng cung tiền triều này liền từ từ trở nên trầm mặc ít nói, ngoại trừ đi theo bên cạnh Lưu Chính Khải, trên cơ bản hắn cũng không hề tới lui với ai. Chỉ là lúc sắp rời khỏi Đại Hán, hắn rốt cục mở miệng: “Nếu rời đi, còn muốn trở về, thật sự khó khăn.”

“Ta rõ ràng, chỉ có thể rời đi, chúng ta mới có khả năng trở về, dù là...” Thanh âm Lưu Chính Khải trầm thấp: “Dù là ngày trở về, chỉ là con cháu của chúng ta.”

“Điện hạ...” Tựa hồ nghe ra sự thương tâm của hắn, Lưu Hoa Lương vội vàng khuyên giải.

Lưu Chính Khải bình ổn lại tâm tư một chút, đột nhiên nói: “Tương Khổng Minh không phải tầm thường, ta có thể nhìn ra, ở trong mắt của hắn có dã tâm.”

“Dã tâm?”

“Đúng vậy, ở trong mắt của hắn, ta phát hiện một loại dục vọng, đó là một khát vọng cực độ đối với một sự việc. Mà lấy địa vị lúc này của Tương Khổng Minh, người cho rằng còn có thứ gì đáng giá cho hắn đi nỗ lực?”

“Ngôi vị hoàng đế?” Lưu Hoa Lương kinh ngạc kêu lên.

“Không sai, Trung Nguyên sẽ có náo nhiệt, chúng ta ở tại Đông Doanh, sẽ chờ đợi xem kịch vui đi. Chỉ mong...” Hắn cũng không nói ra đám chiêu trong lòng, có lẽ trong lòng hắn, không khỏi không tồn tại một tia ảo tưởng như thế.

“Đô...”

Tiếng tù và xuất phát vang lên truyền khắp cả cảnh khẩu, Lưu Chính Khải dừng lại, nhìn phương bắc một lần cuối cùng, phảng phất như muốn đem hết thấy ẩn nhập vào trong mắt của mình, hắn cắn chặt hàm răng, nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Đi.”

&&&&

Đại doanh thủy quân Giang Đông.

Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người sống vai đi trên đại đạo.

“Bọn họ đi rồi sao?”

“Đúng vậy, tin tức truyền đến, bọn họ đã ra biển.”

“Quân sư đại nhân, nghĩ không ra, cuối cùng chúng ta lại tha cho Lưu Chính Khải.” Hứa Hải Phong thở dài một tiếng, thanh âm của hắn tựa hồ mang theo chút u buồn, lại ẩn một tia lo lắng.

“Hắc hắc...” Tương Khổng Minh mỉm cười nói: “Hải quân của chúng ta, cũng cần phải có một địch nhân.”

“Cái gì?”

Tương Khổng Minh lắc đầu, cười híp mắt nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Lưu Tuấn Thư từ kinh sư đến, từng mang đến thư nhà của Đình công chúa, không biết Đình công chúa có từng thỉnh cầu chủ công, lưu cho hắn một con đường sống?”

“Không có.” Hứa Hải Phong như đinh chém sắt nói.

“Không có.” Tương Khổng Minh nghi hoặc cau chặt mày, thanh âm của hắn mang theo vẻ không tin tưởng, hỏi tới: “Thật sự không có.”

“Đúng vậy.” Hứa Hải Phong nghiêm mặt nói: “Đình nhi chỉ khuyên ta, phương nam màu mỡ, nếu bị hủy bởi đao binh, chẳng phải đáng tiếc. Hơn nữa, bao năm chinh chiến, lại càng không phải là phúc của quốc gia, nếu có thể lưu cho người một đường lui...”

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Học sinh rõ ràng, Đình công chúa quả thật chưa từng khuyên qua.”

Hứa Hải Phong mỉm cười, cũng không giải thích, tuy Lưu Đình không nói rõ, nhưng ý tứ của nàng hẳn làm sao không rõ.

“ Chẳng qua, ngày sau chủ công trở về kinh sư, chỉ cần nói rõ chi tiết, Đình công chúa tất nhiên sẽ vô cùng cảm ân.” Tương Khổng Minh cười ha ha nói.

Hứa Hải Phong trừng mắt nhìn hắn, bất đắc dĩ không nhắc tới việc này, mà là ngược lại dò hỏi: “ Quân sư đại nhân, chiếu thư chuẩn bị rồi sao?”

“ Dĩ nhiên đã chuẩn bị thỏa đáng toàn bộ, chỉ đợi chủ công ra lệnh một tiếng, có thể toàn bộ phát ra, chỉ nửa năm, sẽ truyền khắp thiên hạ. Đến lúc đó thiên hạ sĩ tử đều biết, tiên thái tử Lưu Chính Khải bị Đàm Hoàn Đạt của Kỳ Lân quân đoàn uy hiếp, đành phải đi xa ra biển, sau này không còn tin tức.” Tương Khổng Minh mang theo vẻ đắc ý, nhẹ phe phẩy quạt lông trong tay, nói tiếp: “ Chỉ cần Đại Hán có được ba năm yên ổn, học sinh có thể đảm bảo, thiên hạ sĩ tử, tám chín phần mười, sẽ thuộc về chủ công sử dụng.”

“ Ba năm sao?”

“ Đúng vậy, ba năm sau, chỉ cần chủ công mở khoa cử, sẽ có thiên hạ anh tài, được chủ công thu vào trong túi.” Tương Khổng Minh cao giọng nói.

Yên lặng đi về phía trước vài bước, Hứa Hải Phong đột nhiên hỏi: “ Quân sư đại nhân, người nói Đông Doanh kia, đến tốt cùng là địa phương nào?”

“ Là một đảo quốc ở phía mặt đông Đại Hán, hôm nay nhìn vào, thật chẳng đáng nhét kẽ răng.” Tương Khổng Minh giải thích rõ chi tiết: “ Nhưng hai ngàn năm sau, nó sẽ trở thành đối thủ lớn nhất của người Hán chúng ta.”

“ Hai ngàn năm?” Trên mặt Hứa Hải Phong lộ ra thần sắc dở khóc dở cười: “ Quân sư đại nhân, thuật bói toán của ngài, cũng không tránh khỏi làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói.”

Tương Khổng Minh lắc đầu liên tục, nói: “ Không phải học sinh bói toán, mà là lịch sử chân chính giáo huấn.”

Hứa Hải Phong thu liễm tươi cười, nhìn hắn rất cục cựa hỏi: “ Cho nên, quân sư đại nhân đã cố ý tống đi đám người Lưu Chính Khải, đi đến Đông Doanh?”

“ Đúng vậy.” Tương Khổng Minh không hề có chút kiêng kỵ, trực tiếp nói: “ Nếu không có học sinh cung cấp dẫn đường cùng Trình gia đưa cho những hải thuyền lớn, Lưu Chính Khải cũng chưa chắc có lòng tin tưởng vượt biển.”

Hắn dừng một chút, nói: “ Trong vòng mười năm, Đại Hán chúng ta có thể tu dưỡng lại, không có khả năng dụng binh ra ngoài. Đã như vậy, không ngại để cho Lưu Chính Khải bọn họ đi chạm vận khí, chủ công cũng thuận thể được danh nhân tử. Việc hoàn mỹ đôi bên như thế, làm sao không vui vẻ mà làm?”

Đột nhiên dừng chân lại, Hứa Hải Phong hỏi: “ Đường xá xa xôi, quân sư đại nhân, người nói bọn họ có thể bình an tới nơi sao?”

“ Không biết.”

“ Không...biết?”

“ Đúng vậy, học sinh chỉ cung cấp hết thấy điều kiện tiện lợi, nếu bọn họ có thể bình an đi tới dĩ nhiên là chuyện tốt, nếu trên nửa đường gặp biến cố gì, phải khiến cho hắn táng thân trong bụng cá, đây cũng do Lưu gia làm bậy quá nhiều, gặp nguy hiểm hay trời phạt, không quan hệ gì tới chúng ta.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói, phẳng phất như việc này không phải do một tay hắn thúc đẩy.

“ Tướng quân.”

Một tiếng hét lớn từ xa xa truyền đến, Hứa Lịch Hồ đang đi nhanh tới, hắn vội vã hướng hai người hành lễ, nói: “ Tướng quân, quân sư đại nhân, kinh sư truyền đến cấp tín, thảo nguyên các tộc phương bắc phái ra sứ giả, đã lên đường đi tới kinh sư.”

“ Ách? Nhanh như vậy?” Tương Khổng Minh ngoài ý muốn nói một câu.

“ Đúng vậy, quân sư đại nhân, không chỉ như thế, còn có...” Hứa Lịch Hổ hưng phấn kêu lên, trong ánh mắt của hắn lộ ra vẻ sát khí.

“ Còn có gì?” Hứa Hải Phong khó được nổi lên lòng tò mò.

“ Khải Tắt nhân?”

Không đợi Hứa Lịch Hổ nói chuyện, Tương Khổng Minh đã giành nói trước.

“ Oa...” Hứa Lịch Hổ kinh hãi kêu lên: “ Quân sư đại nhân, ngài thật sự là thần tiên hạ phàm, dù là điều này ngài cũng đoán được.”

Tương Khổng Minh khinh thường liếc mắt nhìn hắn, nói: “ Tiểu tử ngươi, có thể làm cho ngươi lật đật chạy đến báo tin, hừ hừ...khẳng định là có liên quan tới Khải Tắt nhân.

Hứa Lịch Hổ ngây ngốc gật đầu, tựa hồ điều này đúng là đương nhiên.

Hứa Hải Phong quay mặt chỗ khác, Tương Khổng Minh này lại đang dùng thuật đọc tâm.

Chẳng qua dụng phải Nhị Hổ, vốn đang đối với hắn bội phục tới sát đất, đương nhiên không có ý nghĩ gì khác.

“ Chủ công, cần phải trở về.” Tương Khổng Minh không hề để ý tới Hứa Lịch Hổ, ngược lại nhìn Hứa Hải Phong nói.

“ Đúng vậy, cần phải trở về.” Hứa Hải Phong thở dài nói: “ Phương nam, cứ như vậy trả lại cho Trình gia sao?”

“ Đương nhiên là không.”

“ Vậy...”

“ Chuyện gì cũng sẽ chậm rãi tới, chậm rãi đến...”

Gió êm sóng lặng.

Một chiếc thuyền lớn xuất hiện từ xa xa phía chân trời.

Ngay bờ đảo, một ít người đánh cá thò cổ nhìn xa phía trước.

Chiếc thứ hai, chiếc thứ ba...

Dần dần, ở trước mắt bọn họ, bày ra vô số chiến hạm lớn nhỏ.

Người trên đảo kinh hô lên, tay chân bọn họ lúng túng, không biết đây là quân đội từ nơi nào tới.

Ở chỗ này đều là những người đánh cá bình thường, tay không tác sắt, đối mặt đại quân thành linh xuất hiện trên biển, lựa chọn duy nhất của họ đó là lớn tiếng kêu gọi dù không chút tác dụng.

Chỉ là những tiếng kêu hỗn độn tới cực điểm này, ngoại trừ gia tăng thêm sự khủng hoảng, cũng thấy không có tác dụng gì.

Trên chiến thuyền, Lưu Chính Khải đầy mặt uể oải tự mình tọa trấn, hắn nhìn Đông Doanh mà phải trải qua thiên tân vạn khổ mới đến nơi, trong lòng trăm mối cảm xúc.

Tay hắn chậm rãi phát qua, đột nhiên đứng dậy: “ Truyền lệnh...”

Thanh âm của hắn lạnh băng vô tình, vị thái tử mất nước ở ngay hôm nay, rốt cục hoàn toàn lột xác.

“ Lên bờ...”

394. Chương 408: Thiên Hoàng Dẫn Sinh.

Chậm rãi khép lại quyển sách trước mặt, Lưu Chính Khải ngẩng đầu lên, hỏi: “ Thế nào?”

“ Hồi điện hạ, ngoại trừ ba người phản kháng bị bắt ra, dân chúng còn lại đều chủ động đầu hàng.” Đàm Hoành Đạt tiến lên, nhẹ giọng nói.

“ Ba người sao?” Lưu Chính Khải gật đầu, nói: “ Được, truyền lệnh đi xuống, phóng thích những ai đầu hàng, ân...Không nên động vào nhà của họ, bọn họ vốn nghèo rớt mồng tơi, không lục soát ra thứ gì đâu. Tài phú của Đông Doanh, đều tập trung trong những người cầm đầu thôn xã.”

“ Dạ.” Đàm Hoành Đạt lên tiếng, chậm rãi hỏi: “ Còn ba người phản kháng?”

“ Còn phải hỏi sao?” Lưu Chính Khải lạnh lùng thốt: “ Nếu dám phản kháng, vậy cũng chỉ còn một con đường bày ra trước mặt bọn họ.”

Đàm Hoành Đạt mặt không đổi sắc, chỉ yên lặng cúi đầu.

Lưu Chính Khải đi nhanh về phía trước, đi tới cửa thôn, chỉ vào phía trước cao giọng nói: “ Truyền lệnh binh sĩ, ở đây nghỉ ngơi một ngày.” Hắn quay đầu nhìn Đàm Hoành Đạt nói: “ Phái ra thám tử, đem theo phiên dịch, tìm hiểu đường đi nơi này.”

“ Thần tuân chỉ.” Đàm Hoành Đạt cung kính nói.

Thân thể Lưu Chính Khải tựa hồ ngưng lại một chút, theo sau lập tức đi nhanh về phía trước, từ từ đi xa.

Đàm Hoành Đạt đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn đi xa, thở dài một hơi, đưa tay phất lên, một viên phó tướng tiến lên, nói: “ Thống lĩnh...”

“ Cho bọn lính nghỉ ngơi, thả đám tù binh, còn ba người chống cự...” Hắn trầm ngâm một chút, rốt cục nói: “ Truyền lệnh xuống, công khai lăng trì.”

“ Dạ...” Tên phó tướng kia rõ ràng do dự một chút, hắn vịn vịn cũng không nghĩ ra, Đàm Hoành Đạt Đàm thống lĩnh luôn luôn hòa thuận thân thiết lại hạ xuống mệnh lệnh máu tanh như thế.

Chỉ là thói quen nhiều năm phục tùng mệnh lệnh, cuối cùng hắn vẫn đáp ứng xuống tới.

Chốc lát sau, trong khu rừng phía trước vang lên từng trận tiếng kêu rên thảm thiết, giằng co đứt quãng hồi lâu, mới ngưng xuống.

Bọn lính người Hán, an doanh cắm trại, đối với việc kia làm như không nghe thấy.

Khi bọn tù binh trong rừng quay về nhà, trên mặt mỗi một người đều tràn ngập sự sợ hãi khủng hoảng, ánh mắt nhìn người Hán giống như nhìn thấy ác ma xuất hiện từ trong địa ngục.

Trong soái doanh, Lưu Chính Khải thoải mái nằm trên ghế dài, nhắm mắt, phảng phất như đang trầm tư điều gì.

Lưu Hoa Lương ở bên cạnh hắn, lắng nghe từng tiếng tru lên cực kỳ kinh khủng bên ngoài, trong mắt lộ ra vẻ không đành lòng.

“ Hoa Lương, có phải ngươi nghĩ rằng ta hạ thủ quá độc ác?” Lưu Chính Khải mặc dù đang nhắm mắt, nhưng hắn phảng phất cảm nhận được sự câu thúc bất an của Lưu Hoa Lương, vì vậy nhẹ giọng hỏi.

“ Ân?” Lưu Hoa Lương hiển nhiên cũng không lĩnh hội ý tứ của hắn, kinh ngạc nói không ra lời.

“ Ngươi...là đang vì ba người kia trách oán sao?” Khóe miệng Lưu Chính Khải xả ra một tia cười khổ, hỏi.

Nhìn vẻ mặt như vậy của thái tử điện hạ, lá gan của Lưu Hoa Lương phảng phất lớn hơn một chút, rốt cục nói: “ Đúng vậy, điện hạ, chúng ta vừa mới đi tới Đông Doanh. Đặt chân chưa ổn, nếu thi hành khổ hình, sợ là sẽ tạo ra dân biến bất ổn...”

“ Không.”

“ Cái gì?”

Lưu Chính Khải đứng lên, đi vài bước trong doanh, nói: “ Uy nhân không phản kháng, bởi vì...bọn họ không có thực lực đó.”

“ A?”

“ Hoa Lương, người biết, Đông Doanh là một dạng quốc gia gì không?”

“ Thần không biết.”

Lưu Chính Khải đi tới cạnh bàn, mở ra một bản đồ. Hai mắt hắn mơ hồ có vẻ điên cuồng, nói: “ Đông Doanh nằm phía đông bắc bộ của Đại Hán chúng a, bản thân nó có hình dạng như một hình cung, có bốn đảo lớn cùng ngàn đảo nhỏ tạo thành.”

“ Ân, phạm vi của bọn họ cũng không nhỏ.” Lưu Hoa Lương cẩn thận nhìn bản đồ, bản đồ này hắn hiển nhiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“ Phạm vi của bọn họ tuy không nhỏ, nhưng nhân khẩu lại quá ít.” Lưu Chính Khải khinh thường cười, nói: “ Địa phương lớn như vậy, tổng dân cư của Đông Doanh, không vượt qua năm mươi vạn.”

“ Năm mươi vạn?”

“ Không sai, Hoa Lương, người cho rằng chỉ năm mươi vạn dân chúng này, là có thể uy hiếp được cô vương sao?”

Lưu Hoa Lương trầm tư chốc lát, rốt cục lắc đầu nói: “ Nếu tu vi của mọi người đều giống như hôm nay, vậy tuyệt đối không cách nào ngăn cản mấy vạn đại quân của Kỳ Lân quân đoàn.”

Lưu Chính Khải ha ha cười, nói: “ Tuy không khả năng tất cả đều yếu nhược như vậy, nhưng cho dù là khá hơn, cũng không khá bao nhiêu.”

Hắn chỉ vào tấm bản đồ, cất cao giọng nói: “ Trên đảo này, hắn là có một hơn trăm tiểu bộ lạc do từng thôn xã thủ trưởng thống trị. Những người này, hừ hừ...Bọn họ không có thủ lĩnh thống nhất, cũng không có một lòng đoàn kết. Nếu chia rẽ như vậy mà còn có thể uy hiếp được đại quân của chúng ta, đó mới là việc không thể tưởng tượng.”

“ A...” Lưu Hoa Lương nghe xong lời này, trên mặt lại càng hiện lên thần thái khó hiểu kỳ lạ. Qua một thoáng, hắn rốt cục hỏi: “ Điện hạ, nếu những người này không đủ gây nên sợ hãi, vì sao ngài còn muốn hạ lệnh đưa bọn họ...thì hành trọng hình?”

“ Hừ...” Từ trong miệng Lưu Chính Khải khinh thường khê hừ một tiếng: “ Bản tính.”

“ Cái gì?”

“ Đông Doanh, người chỗ này rất kỳ quái, lại có sự sùng bái mù quáng đối với người mạnh, lại đối với người yếu cực độ bạo ngược.” Lưu Chính Khải phảng phất như nói về một chuyện không có quan hệ gì với mình: “ Nếu muốn cho bọn họ hoàn toàn thần phục, vậy chuyện đầu tiên chúng ta muốn làm, chính là đánh.”

“ Đánh...” Sắc mặt Lưu Hoa Lương cực kỳ kỳ quái, hắn thì thào hỏi: “ Điện hạ, thần không rõ.”

“ Người thật là thành thật.” Lưu Chính Khải cười lớn một tiếng, nói: “ Chính là đánh, đánh đau bọn họ, để bọn họ đem cái đau này vĩnh viễn ghi khắc trong lòng, muốn đánh ra bản tính nô lệ trong bọn họ, để cho bọn họ trọn đời không dám phản kháng.”

“ Đây...” Gương mặt Lưu Hoa Lương hiện lên vẻ khó khăn, yêu cầu này không tránh khỏi có chút quá khó khăn.

“ Rất khó sao?” Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ trong lòng hắn, Lưu Chính Khải hỏi.

“ Đúng vậy.” Lưu Hoa Lương thẳng thắn nói.

“ Không khó.” Lưu Chính Khải chậm rãi rút ra một lá thư, đưa cho Lưu Hoa Lương, nói: “ Trên đây, đã sớm ghi lại từng bước nên làm, chỉ cần chúng ta không phạm sai lầm, hoặc là nói, chúng ta không phạm sai lầm trí mạng, vậy, Đông Doanh chính là của chúng ta.”

Lưu Hoa Lương hồ nghi nhận lấy, hần càng xem trong lòng càng kinh hoảng, bên trên ghi lại những thứ rõ ràng chi tiết, đã đem những tình huống có thể phát sinh viết rõ tỉ mỉ hoàn toàn, hơn nữa còn chế định ra phương án ứng biến.

Chỉ là một điểm duy nhất, làm cho hần cảm thấy lông tóc dựng đứng, bên trên viết từng bước nên thực hành, mỗi bước đều tràn ngập hai từ, máu tanh, một loại máu tanh cực độ.

Chóp mũi Lưu Hoa Lương tựa hồ là nghe được một mùi vị cực kỳ gay mũi, hần lắc đầu theo bản năng, thở dài hỏi: “ Điện hạ, vật này, là người điên nào chế định?”

“ Người điên?” Lưu Chính Khải bật cười, nói: “ Nói hần là người điên, đúng thật sự là có vài phần đạo lý.”

Dứt lời, hần dừng mắt ở vị hộ vệ trưởng trung tâm, chậm rãi nói: “ Tương Khổng Minh.”

“ Tương Khổng Minh?” Tương yêu đạo?” Hít sâu một hơi rét lạnh, đối với người này, Lưu Hoa Lương có sự sợ hãi phát ra từ sâu trong nội tâm.

“ Không sai, cô vương cũng không biết, vì sao hần phải đem vật này giao cho cô vương, nhưng thứ này rõ ràng bày ra, Tương Khổng Minh làm như vậy là muốn mượn tay cô vương, vì hần nhất thống Đông Doanh.”

“ Làm như vậy đối với hần có chỗ tốt gì?”

“ Không biết.” Lưu Chính Khải bình tĩnh nói: “ Ta quan tâm, chính là thứ này có thật hay không?” Hần đi tới ngay cửa trưởng, nhẹ giọng nói: “ Có lẽ, ngày mai ta sẽ biết.”

&&&&

Sáng sớm ngày thứ hai, dưới sự trinh thám nghiêm mật của thám tử, cơ bản hiểu rõ tình huống phụ cận.

Đàm Hoành Đạt lập tức bẩm báo chi tiết cho Lưu Chính Khải, ở vài dặm nam phương, có một thôn trại cao lớn, là một thôn lạc lớn nhất ngay phụ cận. Trong thôn lạc, nhân số không hơn ngàn người, nhưng chứng thật là lực lượng cường đại ở gần nhất.

Lưu Chính Khải nhận được tin tức, quả nhiên hạ lệnh, làm ra lựa chọn tấn công địch doanh.

Con trai của Đàm Hoành Đạt là Đàm Điển Đồ tự mình dẫn hơn vạn đại quân, mạnh mẽ phóng ra, dưới tình huống Uy nhân không có chút chuẩn bị tâm lý, một lần toàn sở, chỉ dùng nửa canh giờ, liền đem đại hành thôn trại dung nạp ngàn người kia hoàn toàn công phá.

“ Truyền chỉ ý điện hạ, thuận sống nghịch vong, phạm ai chống cự, hết thảy xử tử, không được lưu tình.”

Khoái mã chạy qua, kỵ sĩ trên lưng ngựa giơ cao lá cờ ghi chữ Lưu tung bay, há to miệng hét lớn.

“ Dạ, thần lĩnh chỉ.” Đàm Điển Đồ cũng quát lớn một tiếng, cổ tay chém ra, đám quân sĩ bên người đã sớm có chuẩn bị, cả đám rút ra quý đầu đao, ở trên cổ tù binh hung hăng chém xuống.

Trận chiến này, Đàm Điển Đồ đúng là lấy mạnh đánh ít, Kỳ Lân quân đoàn của Đại Hán lại càng triển hiện ra thực lực trác tuyệt chân chính của bọn họ.

Ở hai năm tiếp theo, những binh sĩ tướng lãnh của Kỳ Lân quân đoàn đạp biển khắp ngõ ngách của Đông Doanh. Khi đối mặt với những bộ lạc nửa nguyên thủy, nửa là xã hội nô lệ, bọn họ buông ra tay chân, trong lòng vững vàng nhớ kỹ một câu nói: “ Thuận sống nghịch vong.”

Hai năm sau, những bộ lạc lớn nhỏ trên quần đảo Đông Doanh đã bị bọn họ giải quyết không còn.

Nam tính Đông Doanh, lại càng gặp phải kiếp nạn lớn nhất từ trước tới nay.

Những người vóc dáng vốn gầy nhỏ, trải qua trường hạn kiếp này, nhân số còn lại còn chưa đủ một nửa ngày xưa.

Sau đó, Lưu Chính Khải chính thức triệu tập bách quan, gây dựng nội các, dựa theo lá thư Tương Khổng Minh truyền lại, tự lập làm Vũ Đức Thiên Hoàng, trở nên thủ vị Thiên Hoàng đệ hạ của Đông Doanh.

Dưới sự lãnh đạo nhân từ của Vũ Đức Thiên Hoàng, vận mệnh của người bản xứ tuy có thay đổi, nhưng bọn họ vốn từng sinh hoạt dưới tầng thấp nhất của xã hội, thủy chung không cách nào thoát khỏi vận mệnh bần khổ.

Chỉ là bọn họ quả thật sợ, bị thủ đoạn hung tàn của Vũ Đức Thiên Hoàng đánh sợ.

Mà Thiên Hoàng, danh từ này, cũng từ nay về sau hoàn toàn truyền đi xuống, thẳng đến...

Đại quân Trung thổ lại tiếp tục lên bờ.

395. Chương 409: Nội Loạn Khải Tát.

Một năm, ở trong một năm này, Đại Hán xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Bách lui Khải Tát, tiêu diệt Hung Nô, dân chúng phương bắc Đại Hán ngạc nhiên phát hiện, ở trong một năm ngắn ngủi, bọn họ từ những nô lệ bị mất đi nửa quốc thổ lại được thăng làm quốc dân của đế nhất cường quốc trên phiên đại lục này.

Trong lòng bọn họ tràn ngập tự hào, đặc biệt là dân chúng trong kinh sư, đối với Hứa Hải Phong sáng tạo ra kỳ tích vĩ đại, lại càng một lòng thần phục, Lưu gia, vị thái tử cuối cùng bị đại thống lĩnh Kỳ Lân quân đoàn hiệp bách rời xa đại lục, đã không còn tồn tại trong lòng bọn họ.

Hoàng cung Đại Hán, dưới sự đốc thúc ngày đêm của Tô Xuân Vĩ, rốt cục đã xong từ hai tháng trước, chỉ bất quá kích thước quy mô hôm nay cũng không đạt được sự hoành vĩ ngày trước, ngày sau phải liên tục tu sửa cũng là không thể tránh.

Mà khác nhau lớn nhất, cũng là người ở bên trong, đã từ họ Lưu biến thành họ Hứa.

Sau khi Hứa Hải Phong từ nam phương trở về, mang theo gia quyến trực tiếp tiến vào hoàng cung, dụng ý của hắn mọi người đều đã biết.

Phải vội vã chạy về, là bởi vì đông đảo dân tộc thảo nguyên phương bắc đồng thời sai phái sứ giả nhập kinh.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, Khải Tát nhân ở phương tây xa xôi cũng sai phái nhóm sứ tiết đoàn nhập kinh.

Sứ giả của Khải Tát nhân chính là Rhino gia tộc A Dịch Tư.

Lúc này trong cảnh nội Khải Tát, đã giương cung bạt kiếm, mâu thuẫn giữa giáo đình và hoàng thất đã tới mức không thể điều giải, hai bên vì chính ích lợi của mình, không chỗ nào không đối kháng.

Nhưng ở ngay lúc mấu chốt này, làm đương gia của đệ nhị gia tộc tại Khải Tát, lại đi sứ phương đông, thay vì nói hắn đi làm một sứ giả, chỉ bằng nói hắn không muốn tham dự vào vũng nước đục của quốc nội hiện tại.

“A Dịch Tư tướng quân, chúng ta đã lâu không gặp.”

Sau quốc yến, Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh tự mình tiếp kiến A Dịch Tư tại ngự thư phòng trong hoàng cung.

“Đúng vậy, Hứa tướng quân, bệ hạ muốn ta đến đây, hướng ngài chuyển đạt lời thăm hỏi thân thiết nhất.” A Dịch Tư vẫn ổn trọng lão thành như trước, trên mặt hắn nhìn không ra chút cảm xúc nào.

“Bệ hạ? Là vị bệ hạ nào?” Hứa Hải Phong cười hỏi.

Tại Khải Tát có hai vị bệ hạ, một là Khải Tát đại đế, người kia tự nhiên là giáo hoàng bệ hạ. Tuy giáo hoàng dời trước vào lúc đông chinh, không cẩn thận bị chết trong tay thích khách, nhưng người kế nhiệm đã được tuyển chọn rất nhanh.

Nếu không như thế, giáo đình giống như quần long không đầu làm sao đối kháng được với Khải Tát đại đế lão mưu thâm tính.

A Dịch Tư thoáng do dự, nói: “Tự nhiên là Khải Tát đại đế.”

“Nga...”

Hai người nắm giữ quyền lực lớn nhất trong Đại Hán để quốc liếc mắt nhìn nhau, chỉ một câu nói ngắn ngủn như vậy, liền để bọn họ hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Cảnh nội Khải Tắt, hẳn là thế lực hoàng quyền chiếm cứ được thượng phong nhất định, ít nhất, ở trong lòng người kế nhiệm của đệ nhị thế gia Khải Tắt, vẫn còn xem trọng hoặc là nói tương đối hướng về Khải Tắt đại đế.

“ Không biết Khải Tắt đại đế tôn kính thỉnh ngài mang đến tin tức tốt gì vậy?” Tương Khổng Minh tiến lên một bước, cười hỏi.

Tuy Tương Khổng Minh cũng không phải Đại Hán đệ nhất chí tôn, nhưng trên đời này sợ là không có bất cứ kẻ nào có gan dễ dàng đắc tội hắn. Dù là A Địch Tư cũng không dám, dù sao, danh xưng yêu đạo, đã truyền khắp cả thiên hạ.

“ Tương quân sư cơ trí, Khải Tắt đại đế mệnh ta mang đến tình hữu nghị chân thành nhất.”

“ Hữu nghị chân thành?”

“ Đúng vậy, đại đế tôn quý muốn cùng quý quốc kết làm...dựa theo quý quốc mà nói, chính là huynh đệ chi bang.”

“ A, vậy thật sự là tốt quá, A Địch Tư tướng quân. Hai nước chúng ta vốn chính là huynh đệ chi bang tốt nhất.” Tương Khổng Minh không hề thay đổi sắc mặt cười to nói.

A Địch Tư ngẩn ra, ngoài ý muốn đưa mắt nhìn Tương Khổng Minh, cái gì vốn gọi là huynh đệ chi bang. Người này rõ ràng trọn mắt nói dối, Đại Hán cùng Khải Tắt vừa mới trải qua một hồi trận chiến sinh tử.

Tuy nói còn chưa đạt tới mức không chết không ngớt, nhưng vô luận thế nào cũng không kéo được tới hai chữ huynh đệ như hắn nói.

Bờ môi của hắn thoáng mấp máy một chút, miễn cưỡng cười, cũng không đáp lời.

Tương Khổng Minh âm thầm lắc đầu, đại biến của Khải Tắt cũng không thay đổi được cá tính quật cường của người này, hẳn thật sự không phải là người thích hợp làm việc ngoại giao.

Hứa Hải Phong nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “ A Địch Tư tướng quân, xin hỏi là do ngài chủ động thỉnh cầu xuất sứ Đại Hán, hay là còn có người chỉ định?”

A Địch Tư ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Hứa Hải Phong, sau một lúc lâu, hắn rốt cục nói: “ Không phải, Hứa tướng quân, kỳ thật ta cũng biết, chính mình không hề có thiên phú ngoại giao, nhưng lúc này là chúng ta mang đến thành ý, mà không phải nói dối, cho nên, ta tới...”

Hứa Hải Phong cười một tiếng, nói: “ A Địch Tư tướng quân, ta đương nhiên tin tưởng người.”

Một trận đánh tại Hung Nô, sau khi A Địch Tư thất thủ, cũng không làm trái lời hứa của chính mình, hắn vẫn khẳng khái chịu khuất nhục làm nô lệ cho Hứa Hải Phong, cũng không có nghĩ tới chạy trốn, thẳng đến khi Khải Tắt Lâm dừng hai ngàn con chiến mã thượng hạng đem hắn chuộc về Khải Tắt, mới xem như được khôi phục thân tự do.

Người biết giữ uy tín như thế, tuy hắn có chút cổ hủ, nhưng bởi vậy mà có được sự tin cậy của đám người Hứa Hải Phong.

“ Đa tạ Hứa tướng quân.”

“ Khải Tắt đại đế ngoại trừ cho tướng quân mang đến tin tức hòa bình ra, còn có dặn dò gì khác hay không?”

“ Có.” A Địch Tư thấy Hứa Hải Phong cũng không hỏi tiếp, cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: “ Đại đế hi vọng có thể cùng quý quốc bảo trì mật dịch thương hảo qua lại, hơn nữa...”

A Địch Tư thao thao bất tuyệt nói rõ chi tiết hồi lâu mới ngừng lại được, nhìn thấy trên mặt hai người Hứa Hải Phong có chút kinh ngạc, không khỏi đỏ mặt lên, nói: “ Hứa tướng quân, Tương quân sư, kỳ thật chuyện thương nghị cụ thể có người phụ trách ở trong đoàn sứ tiết. Ta chỉ nói được một ít đại khái mà thôi.”

Hai người Hứa Hải Phong nhìn nhau cười, người này vẫn thành thật như vậy, nếu thật sự cho hắn đi đàm phán, mới gọi là kỳ quái.

Tương Khổng Minh lập tức cười ha ha, nói: “ A Địch Tư tướng quân cứ việc yên tâm, nếu là ngài tự mình lĩnh đội, chúng ta dù sao cũng phải cấp mặt mũi cho ngài. Hết thấy công việc cụ thể, liền giao cho người bên dưới thảo luận là được. Về phần mấy lão bằng hữu như chúng ta, cũng nhân cơ hội ôn chuyện một chút. Từ ngày mai trở đi, để Tần Dũng cùng tướng quân hảo hảo dạo chơi trong kinh sư được không?”

A Địch Tư biến sắc, rõ ràng nhớ tới bộ dáng cùng hung cực ác của bạo long hình người kia, thân không tự chủ rùng mình một cái, vội vàng nói: “ Tâm ý tốt của Tướng quân sư ta xin tâm lĩnh, chẳng qua lòng A Địch Tư rất nôn nóng quay về, thật sự không có tâm tình du ngoạn, xin thứ lỗi.”

“ Đi? Tướng quân vì sao vừa tới, lại muốn rời đi, chẳng lẽ chê trách chúng ta chiêu đãi không chu toàn?” Tương Khổng Minh lộ ra vẻ khó chịu.

A Địch Tư liên tục lắc đầu, nói: “ Không phải, chỉ bất quá...”

Hứa Hải Phong đột nhiên đứng lên, nói: “ A Địch Tư tướng quân, khó được cơ hội đến kinh sư một lần, nếu còn không thể tận hưởng, chẳng phải để cho người trong thiên hạ cười chê Hứa mỗ không biết cách khoản đãi bạn tốt hay sao? Hơn nữa hai tháng sau, chính là ngày vui lớn của Hứa mỗ, xin mời A Địch Tư tướng quân đại biểu quý quốc đến xem lễ thế nào.”

A Địch Tư kỳ lạ, hỏi: “ Ngày vui lớn của Hứa tướng quân?”

“ Đúng vậy.” Tương Khổng Minh cười nói: “ Hai tháng sau, chính là ngày mà chủ công ta đáp ứng lời ủng hộ của quần thần, thân đăng đại bảo. Nguyên lai là muốn thông tri quý quốc, nhưng vì đường xá xa xôi, nếu lúc này đi thì chỉ có hai tháng, sợ là rất khó qua lại. May là A Địch Tư tướng quân tới thật xảo, lấy thân phận của ngài, đủ để đại biểu quý quốc.”

A Địch Tư há mồm cứng lưỡi, hắn làm sao cũng không nghĩ đến, lại gặp phải chuyện đại sự này.

Sắc mặt Tương Khổng Minh đột nhiên trầm xuống, nói: “ A Địch Tư tướng quân, đây chính là đại sự trọng yếu nhất trong đời chủ công nhà ta, hai nước chúng ta nếu đã thân như huynh đệ, vậy vô luận thế nào cũng phải thỉnh ngài đến xem lễ. Nếu không truyền đi ra ngoài, chẳng phải làm cho người ta cười chê hay sao.”

A Địch Tư cười khổ một tiếng, tuy hắn xác thực không muốn lưu lại, nhưng vào thời khắc lúc này, làm sao cho hắn cơ hội đưa ra quyết định từ chối.

&&&&

Chứng kiến thân ảnh bất đắc dĩ của A Địch Tư biến mất bên ngoài cửa, nụ cười trên mặt Hứa Hải Phong liền rút đi, hắn nhẹ giọng hỏi: “ Thư của Khải Tát Lâm nói như thế nào?”

Mặc cho ai cũng không có nghĩ đến, sau cuộc đại chiến giữa hai nước, giữa Tương Khổng Minh cùng Khải Tát Lâm vẫn còn qua lại mặt báo, không những không kết thúc, ngược lại càng thêm thường xuyên hơn.

Tương Khổng Minh lắc đầu, thở dài nói: “ Tháng sau Khải Tát Lâm sẽ thành hôn cùng nhị vương tử A Bố Tác Luân.”

“ Nhị vương tử?” Hứa Hải Phong nhướng mày, nói: “ Rhino gia tộc cũng đứng bên phía Khải Tát đại đế?”

“ Hắn là như vậy.” Tương Khổng Minh nhàn nhạt nói: “ Trong thư của Khải Tát Lâm, thỉnh cầu chúng ta giữ chân A Địch Tư ở lại Đại Hán hai tháng.”

“ Nội chiến của bọn họ rốt cục muốn bắt đầu rồi.”

“ Đúng vậy, chỉ bất quá, Khải Tát Lâm làm ra lựa chọn này, thật sự là ngoài dự đoán mọi người...”

“ Chẳng lẽ nội chiến của Khải Tát nhân lại kết thúc nhanh như vậy sao?” Hứa Hải Phong thì thào nói nhỏ, hắn cũng không phải đang hỏi bất cứ kẻ nào, chỉ là cảm giác có chút không cam lòng mà thôi.

“ Không, thế lực của giáo đình thâm căn cố đế, Khải Tát đại đế nghĩ muốn tiêu diệt sạch gốc rễ, cũng không thể làm xong trong thời gian ngắn. Không đến mười hay hai mươi năm, hắn nghĩ cũng đừng nghĩ.” Tương Khổng Minh khinh thường cười, đối với Khải Tát nhân, hắn cũng đã nghiên cứu thấu triệt.

“ Hơn mười tới hai mươi năm, vậy còn chúng ta?”

Tương Khổng Minh cười khỏ một tiếng, nói: “ Phiền toái của chúng ta, chỉ sợ càng nhiều, từ mười đến hai mươi năm, vẫn là có chút khẩn trương.”

“ Đúng vậy, đã như vậy, quân sư đại nhân, người vẫn còn kiên trì hết thấy đều từ từ chậm rãi giải quyết sao?” Hứa Hải Phong đột nhiên hỏi.

“ Không sai, nếu nhỏ không nhận sẽ loạn đại mưu, có một số việc, chứng thật là không gấp được đâu.”

“ Người không sợ Khải Tắt nhân khôi phục nguyên khí trước hay sao?”

“ Hắc hắc...” Tương Khổng Minh âm âm cười, trong thanh âm có vẻ quỷ dị nói không nên lời: “ Nếu chúng ta cũng khẩn trương giống nhau, vậy cứ để cho chúng ta kéo dài thêm cho họ đi.”

“ Cái gì?”

“ Địa Trung Hải, là bụng của Khải Tắt nhân.” Tương Khổng Minh chậm rãi nói: “ Vậy, cứ để chúng ta đâm một dao vào bụng của họ thử xem.”

396. Chương 410: Thảo Nguyên Chi Biển.

Trên buổi tiệc, tiếng chén rượu giao nhau, gương mặt cười vui.

Ngày thứ hai, Tương Khổng Minh an bày người bàn bạc cùng Khải Tắt sứ giả những công việc giữa hai nước.

Về phần Hứa Hải Phong cùng hần, lại lo việc thiết yến khoản đãi sứ giả của các tộc thảo nguyên.

Rượu qua ba vòng, Mộ Dung Trất đứng thẳng lên, hướng Hứa Hải Phong kính một chén rượu, nói: “ Hứa tướng quân, chiến lợi phẩm của Tây Kinh thành đã thanh điểm xong. Hôm nay chúng ta đến đây, đã đem sáu vạn tù binh Hung Nô cùng phân nửa số tài vật mang đến, thỉnh tướng quân cười nặc.”

“ Nga?” Mắt Hứa Hải Phong nhìn Tương Khổng Minh, đã thấy trong mắt của hần cũng là một tia mê hoặc.

Làm công thần lớn nhất khi diệt vong Hung Nô, thu được một chút tù binh cùng tài vật cũng không kỳ quái, nhưng các tộc thảo nguyên không ngờ lại thoảng chốc chốc hiển ra nhiều tài vật như vậy, mới thật sự làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng.

Hai người bọn họ chỉ thoảng trầm ngâm, lập tức rõ ràng, những người này có việc cầu mà đến.

“ Được, Mộ Dung tộc trưởng, thịnh tình của các tộc thảo nguyên như thế, bổn tướng quân thu nhận thật thẹn, mời người thay ta hướng các vị tộc trưởng đa tạ.” Hứa Hải Phong cười, giả bộ làm như không hề có cảm giác, nhàn nhạt nói.

“ Làm gì có, những chiến lợi phẩm này là của quý quân mà.” Mộ Dung Trất cung kính nói.

“ Đúng vậy, trong cuộc đại chiến thảo phạt Hung Nô, quân đội quý quốc kiêu dũng thiện chiến, đây là các người xứng đáng có.” A Cốt Đả đứng lên, cao giọng nói.

“ Ha ha, đa tạ A Cốt Đả tộc trưởng tán dương như thế, vậy chúng ta nên uống một chén vì tình hữu nghị giữa chúng ta.” Tương Khổng Minh đứng lên, cười nói.

Mọi người uống cạn một chén, Tương Khổng Minh ngồi xuống, thao thao bất tuyệt giảng thuật phong thổ nhân tình nam phương.

Đôi mày A Cốt Đả càng cau càng chặt. Hần chợt nhớ tới một chuyện, trước đêm thảo phạt Hung Nô nhân, các tộc liên quân gặp gỡ Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh tại thảo nguyên. Khi đó vị Tương quân sư này cũng mượn miệng lưỡi, nói mãi không ngừng.

Chẳng lẽ lại phải tiếp tục thêm một lần kinh nghiệm oanh tạc một nhọc như lần trước?

A Cốt Đả đột nhiên đứng lên, cắt đứt lời của Tương Khổng Minh, nói: “ Tương quân sư, lần này chúng ta đến đây, ngoại trừ dâng lên chiến lợi phẩm, còn có chuyện quan trọng khác muốn nhờ.”

Tương Khổng Minh cười nói: “ A Cốt Đả tộc trưởng có việc, xin cứ phân phó.”

A Cốt Đả đưa mắt nhìn mọi người, hít sâu một hơi nói: “ Hứa tướng quân, Tương quân sư, chúng ta là tới mượn lương.”

“ Mượn lương?”

“ Đúng vậy.” A Cốt Đả cũng không giấu diếm, cao giọng nói: “ Từ mấy năm nay, trên thảo nguyên chinh chiến không ngớt, trâu bò ngựa dê giảm xuống thật nhiều, tới hôm nay, còn miễn cưỡng chịu được, nhưng mùa đông năm nay, chúng ta tuyệt đối qua không nổi.”

Sắc mặt đám người Mộ Dung Trất xấu hổ nhìn hắn, tình huống này tuy nhiên là thật, nhưng làm sao có thể trực tiếp nói thẳng như thế với Hứa Hải Phong.

Trong lòng bọn họ đều hối hận, lẽ ra không nên mang theo người này nhập kinh, chỉ là việc đã đến nước này, có hối hận hơn cũng vô dụng.

Hứa Hải Phong nhìn A Cốt Đả, người sau ngẩng đầu đối diện ánh mắt của hắn, một thoáng sau, Hứa Hải Phong cười to nói: “ Được, nếu là A Cốt Đả tộc trưởng đã mở miệng, Hứa Hải Phong nếu còn không giúp, chẳng khác gì bạc đãi bằng hữu, ta đáp ứng người.”

Đám người Mộ Dung Trất vừa vui vừa sợ, cơ hồ không dám tin tưởng lỗ tai của mình.

Trên đại thảo nguyên, Hung Nô nhân đã không còn hiện diện, bỏ lại vùng lãnh thổ thật lớn.

Chiếm được bãi cỏ phì nhiêu, ít nhất trong vòng mười năm, trên thảo nguyên sẽ không phát sinh chiến dịch lớn nào khác.

Mà có được thời gian mười năm hòa hoãn, chuyện gì đều có khả năng sẽ phát sinh.

Cho nên khi bọn họ đi đến kinh sư Đại Hán, sớm đã quyết định sẽ tiếp nhận đủ loại điều kiện khuất nhục, chỉ cần có thể đổi lại lương thảo lần này, chỉ cần tộc nhân có thể bình an vượt qua mùa đông năm nay, có cơ hội nghỉ ngơi an dưỡng, có trả giá thật đắt cũng là đáng giá.

Nhưng thời khắc này nghe lời nói của Hứa Hải Phong, không ngờ không chút do dự đáp ứng, lại làm sao không làm cho bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn cùng vui mừng cực độ.

“ Đúng vậy, chủ công ta là người nhân đức, thỉnh cầu của các vị tất nhiên làm được, chẳng qua...” Thanh âm Tương Khổng Minh chậm rãi kéo dài.

Trong lòng đám người Mộ Dung Trất rung mình, biết chính đề đã tới, nếu nói Hứa Hải Phong không chút điều kiện trợ giúp các dân tộc thảo nguyên, bọn họ có chết cũng không tin tưởng.

Thời khắc này chỉ là chờ đợi hắn đưa ra điều kiện mà thôi.

Ánh mắt Tương Khổng Minh đảo qua trên mặt mọi người, hắn cười thật sáng sủa: “ Các vị cũng biết hai tháng sau, là ngày vui lớn của chủ công ta?”

“ Ân?” Đám người Mộ Dung Trất nhìn nhau, cũng không ai đoán ra ý tứ của những lời này.

“ Tục ngữ nói, nước không thể một ngày không vua, mà Đại Hán từ sau khi Hán Hiến đế giá băng, vẫn không người nối nghiệp. Một tháng trước, quần thần dâng biểu, thỉnh Hứa tướng quân đăng cơ làm đế. Hứa tướng quân không thể từ chối, rốt cục quyết định, ở hai tháng sau cử hành đại điển đăng cơ. Tin tức truyền ra, phương tây Khải Tát đặc biệt lệnh A Địch Tư tướng quân đến chúc mừng. Còn các vị...nếu là rảnh rỗi, không ngại đến xem lễ một phen.” Tương Khổng Minh đầy mặt tươi cười nói.

Đám người Mộ Dung Trất đầu tiên là ngẩn ra, lập tức đều tiến lên chúc mừng.

Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Đã như vậy, việc lương thảo, cứ giao cho Tương mỗ phụ trách, về phần phân phối như thế nào, liền phải xem các vị có thành tâm hay không.”

Đám người Mộ Dung Trất liền thanh đáp ứng, cả đám người đều tự có ý định.

Lại qua chốc lát, Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh mượn cơ rời đi, đi tới ngự thư phòng.

Hứa Hải Phong cười hỏi: “ Quân sư đại nhân, người là muốn mượn có đem mấy vị tộc trưởng để lại kinh sư sao?”

Tương Khổng Minh mỉm cười nói: “ Thật sự là không thể gạt được chủ công. Trước khi tân pháp hoàn toàn vững chắc, những người này thật đúng không thể cho quay lại thảo nguyên.”

“ Thảo nguyên sao, luôn là một thanh đao nhọn ngay bụng chúng ta...” Hứa Hải Phong thở dài, nói: “ Quân sư đại nhân, Thôi Ân Lệnh này, thật có thể giải được họa lớn trong lòng chúng ta sao?”

“ Đúng vậy.” Tương Khổng Minh thấp giọng nói: “ Chủ công yên tâm, chỉ cần Thôi Ân Lệnh được hoàn toàn chấp hành, trăm năm sau, thảo nguyên cũng không còn là mối họa.”

“ Chỉ mong như thế...”

“ Tuyệt đối như thế.” Thanh âm Tương Khổng Minh trầm thấp có lực: “ Bởi vì, ở thế giới kia của ta, đây...đã là chuyện từng xảy ra.”

&&&&

Hai tháng sau, trên buổi đại điển đăng cơ của Hứa Hải Phong, tuyệt đại đa số đông đảo tộc trưởng trên đại thảo nguyên đều tự mình đến đây chúc mừng.

Mà Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh lại càng là người giữ chữ tín, dựa theo dân cư cùng thế lực của các tộc, phân biệt phát ra lương thảo đầy đủ cho bọn họ.

Mang theo tín sử của các vị tộc trưởng, vào ngày bọn họ nhập kinh, liền phái binh áp tống lương thảo đưa đến đại thảo nguyên.

Khi nhìn thấy lương thảo thật sự được đưa tới đại thảo nguyên, các tộc trưởng cũng thả xuống trái tim đang treo cao lo lắng.

Nhưng theo sau đó thêm một đoạn thời gian, bọn họ lập tức phát hiện có chỗ không đúng.

Đó chính là sau mười ngày đại điển đăng cơ diễn ra, bọn họ dựa theo tập tục đến chào từ giã, nhưng vô luận thế nào cũng không được Hứa Hải Phong cho một câu trả lời thuyết phục.

Cách làm như vậy của Hứa Hải Phong, chính là muốn đem bọn họ giam lỏng tại kinh sư.

Đến tận đây, đông đảo tộc trưởng mới biết mình đã bước lên con đường tính kế của người Hán, nhưng lúc này bên người bọn họ, đã sớm bày biện rậm rạp những thủ vệ công khai lẫn ám tối.

Mặc dù cuộc sống xa hoa, nhưng lại mất đi tự do tuyệt đối hoàn toàn.

Ngay trong lúc bọn họ đang bất an không yên, từ thảo nguyên truyền đến vô số tin tức làm bọn họ trợn mắt cứng lưỡi.

Quân đội người Hán áp tống lương thảo đến, vừa đến từng bộ lạc liền tự ở lại, vừa phát lương thảo, lại xuất ra chiếu thư, bên trong là đạo thánh chỉ thứ nhất của tân đế Hứa Hải Phong.

Chiếu thư này, ngày sau cộng đồng thảo nguyên các tộc xưng là Thôi Ân Lệnh.

Gọi là Thôi Ân Lệnh, tức là những nữ nhi của thủ lĩnh các bộ lạc dân tộc, cũng được quyền đạt được một bộ phận trong bộ lạc, từ một đại hình hay trung hình bộ lạc chia làm vài thậm chí hơn mười tiểu bộ lạc.

Đồng thời, cho phép mỗi một thủ lĩnh của tiểu bộ lạc, đều có được một nhóm vệ binh cho chính mình, thế thiếp và thân tín.

Khi chiếu thư ban ra, cơ hồ mỗi một vương tử của các bộ lạc đều gơ cao hai tay đồng ý.

Đương nhiên, nếu các tộc trưởng vẫn còn ở đây, đạo mệnh lệnh này chỉ sợ căn bản không cách nào được chấp hành hữu hiệu.

Nhưng hôm nay, tuyệt đại đa số tộc trưởng đều bị Hứa Hải Phong mượn có giam lỏng tại kinh sư, vì vậy một hồi cải cách oanh oanh liệt liệt liền được thi hành nhanh chóng tại đại thảo nguyên.

Lại trải qua nhiều lần phân tách, mỗi thủ lĩnh của một bộ lạc, đều có được một nhóm vệ binh riêng khoảng hai mươi người của chính mình, thê thiếp và thân tín.

Nếu một bộ lạc tám ngàn người cung dưỡng hai mươi mấy người như vậy, thì cũng không phải là vấn đề lớn. Nhưng nếu một bộ lạc ngàn người phải cung dưỡng hai mươi mấy người, vậy sẽ rất cố hết sức.

Vì vậy, các dân tộc du mục thảo nguyên từ từ trở nên ngày càng bần khổ.

Tiếp theo, ở góc độ quân sự đi lên mà nói, thủ lĩnh của một bộ lạc tám ngàn người, năng lực động viên quân sự xa xa vượt qua tám, thậm chí thủ lĩnh của mười bộ lạc khác.

Bởi vì tám bộ lạc thủ lĩnh, tuyệt đối không có khả năng đồng tâm hợp lực đối với một việc. Một khi người nào có cử động đặc thù, tự nhiên sẽ có người nghĩ tới việc báo tin cho chính quyền Hán tộc trung ương, dùng phương thức nội ứng đạt được càng nhiều tài phú.

Phải biết rằng, cho dù bọn họ có đồng tâm hợp lực, tài phú đoạt tới phải phân chia cho tám bộ lạc, chưa hẳn có thể phân được bao nhiêu, nhưng nếu làm nội ứng cho người Hán, rất dễ dàng có thể đạt được tài phú của bảy bộ lạc khác, lại còn phải mạo hiểm không lớn lắm, vậy vì sao không vui vẻ mà làm?

Trên sự thật, ở thế giới của Tương Khổng Minh, đã sớm chứng minh ra một việc. Sau khi Thôi Ân Lệnh áp dụng được một trăm năm, có thể hữu hiệu làm rơi chậm lại tính xâm lược cùng sức sống của những bộ lạc du mục.

Hơn nữa, Thôi Ân Lệnh còn đủ hữu hiệu tránh cho những bộ lạc du mục khác hưng thịnh, bởi vì bộ lạc được áp dụng Thôi Ân Lệnh, vẫn có thể chiếm cứ thảo nguyên, bọn họ cùng chính quyền trung ương Hán tộc khống chế thảo nguyên, không cho phép bộ lạc nào hưng thịnh.

Sau một loạt những biến hóa này, vận mệnh cả thảo nguyên xảy ra biến hóa ngút trời.

Sau mấy trăm năm, quả nhiên như Tương Khổng Minh nói, đại thảo nguyên, cũng không còn là địch nhân lớn nhất của dân tộc Đại Hán.

397. Chương 411: Từ Biệt.

Hứa Hải Phong dưới sự chú ý của vạn dân, đăng cơ làm hoàng đế.

Ngày đăng cơ nam bắc nhất thống, thiên hạ bách tộc đến chúc mừng, trở thành đại sự kiện oanh động một thời khắp đại lục.

Tân đế Hứa Hải Phong tiếp nạp lời đề nghị của Tương Khổng Minh, vẫn không thay đổi quốc hào, danh xưng Đại Hán, được lưu danh thiên cổ, trọn đời truyền dương.

Theo sau, Hứa Hải Phong đại xá thiên hạ, trong những tiếng khen ngợi âm thầm chậm rãi thi hành những hạng cải cách nằm trong dự định.

Sau khi trải qua đại nạn, dân cư Đại Hán giảm mạnh, các tệ nạn cũng do lòng người đã quen, khó thể giải quyết.

Thừa dịp kỳ ngộ khó được này, Tương Khổng Minh nhậm chức thừa tướng, chẳng qua ngoài ý nghĩ mọi người chính là, hắn cũng không hề buông mạnh chân tay, đại triển hồng đồ.

Bởi vì hắn thật sâu biết được, cải cách cũng không khả năng lập tức thực hiện, trước mắt những quan viên có thể sử dụng đều xuất thân từ con cháu thế gia, cho dù Tương Khổng Minh có kế hoạch, cũng tuyệt đối không vì thế mà trêu chọc thiên hạ nổi giận.

Từ từ giải quyết, đây là câu nói thường xuyên động trên miệng Tương Khổng Minh, mà hắn cũng đang vì mục tiêu này mà không ngừng nỗ lực.

Sau khi giam lỏng đông đảo tộc trưởng thảo nguyên, Tương Khổng Minh càng nhanh chóng thực hiện hành động phân hóa các bộ lạc thảo nguyên. Chỉ đợi khi cục diện ổn định, cho dù những người này có trở về đại thảo nguyên, cũng sẽ không làm gợi lên nổi sóng gió nào nữa.

Không có bất cứ ai ngoan ngoãn phun ngược trở ra miếng thịt béo trong miệng, cho dù là huynh đệ hay con cháu cũng sẽ không làm thế.

Một ngày nọ, Hứa Hải Phong cùng các kiều thê đi dạo trong ngự hoa viên, tuy nói chính vụ bề bộn, nhưng hắn vẫn luôn nhớ kỹ câu nói của Tương Khổng Minh, kẻ làm đế vương, không cần có tài, chỉ cần biết cách nhìn người, là có thể đổi lại thời đại hòa bình thịnh thế.

Cho nên, Hứa Hải Phong mới có rất nhiều thời gian nhàn rỗi.

Nhìn bông tuyết bay tán loạn một mảnh mịt mờ, trong lòng Hứa Hải Phong đột nhiên sáng sủa, trong lòng chợt động, nhìn ra phương bắc, không khỏi hiện ra thần sắc kinh ngạc.

“ Bệ hạ, ngài...”

Ở bên cạnh hắn, Đường Nhu Nhi luôn hiểu ý người nhẹ giọng hỏi.

Hứa Hải Phong đưa tay vỗ nhẹ lên vai nàng, nói: “ Sư phụ nàng tới.”

“ Sư phụ?” Đường Nhu Nhi vừa vui vừa sợ kêu lên.

Ngày trước khi quyết chiến Tây Kinh, Lê Ngạn Ba dùng một tiếng huyết sáo dài, mời Thác Hà Đế ra khỏi thành, hai người chạy suốt trăm dặm, từ đó về sau đi mãi không quay về, không còn tung tích.

Vô luận là Hứa Hải Phong, hay đám người Đường Nhu Nhi, đều nghĩ rằng một đôi lão oan gia đây đưa suốt mấy chục năm đã đồng quy vu tận.

Không ngờ trong mấy tháng sau, một trong tam đại tông sư thuộc những lão tiền bối Đại Hán, không ngờ lại quang lâm kinh sư Đại Hán.

Thân hình chớp động một trận, Hứa Hải Phong cầm tay Đường Nhu Nhi, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà, quang minh chính đại hướng ngoài thành chạy đi.

Hai người bọn họ cũng không cố ý ẩn tàng hành tung, quân sĩ thủ vệ phía dưới tự nhiên là nhìn thấy rõ ràng. Chẳng qua chỉ cần nhìn thấy long bào màu vàng trên người Hứa Hải Phong, cho dù là người ngu ngốc, cũng biết gia hỏa to gan lớn mật này là ai.

Cả đám người trợn mắt há hốc mồm, không biết nên làm lẽ ra mắt, hay cần phải ngăn trở, đối mặt vị hoàng đế như vậy, thật đúng là một chuyện vô cùng đau đầu.

Vị quan quân thủ vệ cũng không dám chậm trễ, lập tức đem sự việc báo cáo cho Tương Khổng Minh.

Bởi vì ai cũng biết, ở chỗ này, người duy nhất có thể tạo thành ảnh hưởng đối với Hứa Hải Phong, sợ là cũng chỉ có vị thừa tướng đương triều này.

Sau khi Tương Khổng Minh được tin tức, há mồm cứng lưỡi hồi lâu, cũng không hề biện pháp, chỉ ra lệnh cho Lý Minh Đường vội vã chạy đi hộ giá.

Bên ngoài kinh sư, cũng bông tuyết tung bay. Đôi mắt trông về phía xa, ngàn dặm giang sơn biến thành một thế giới trắng xóa. Trên cây cối rơi hết lá, lại phủ đầy một lớp bông tuyết trong suốt như nhung mao.

Mùa đông thường tụ lại trên cây cối, sinh ra những trái cầu tuyết đọng lại trên những nhánh cây. Một trận gió thổi tới, cây cối nhẹ nhàng rung động, những viên cầu tuyết cùng một lớp nhung tuyết cũng lác lác rơi xuống đất không ngừng.

Một thân ảnh cao ngạo đứng ngay bên dưới cây tùng, phẳng phất như đứng vững từ ngàn năm trước, nếu không có những cơn gió bắc sắc bén thổi bay quần áo của hắn, thật đúng là làm cho người ta nghĩ rằng đây chỉ là một pho tượng điêu khắc.

Hứa Hải Phong mang theo Đường Nhu Nhi đi tới bên cạnh hắn, Đường Nhu Nhi thở nhẹ một tiếng: “ Sư phụ.”

Chậm rãi xoay người lại, lộ ra một gương mặt già nua.

Đường Nhu Nhi kinh hô: “ Sư phụ...” Một tiếng hô tràn ngập vẻ khiếp sợ cực độ.

Trong tam đại tông sư của Đại Hán đế quốc, tuổi của Lê Ngạn Ba là trẻ nhất.

Nhưng lúc này nhìn ra, khuôn mặt hắc già nua, dù so với Trình Huyền Phong, cũng không trẻ hơn bao nhiêu.

Biến hóa như thế làm sao không để cho Đường Nhu Nhi kinh hãi thất sắc.

Lê Ngạn Ba mỉm cười, gương mặt hắc nhìn qua giống như bảy, tám mươi tuổi, nhưng ánh mắt an tường, thần nhiên tự nhiên.

Sắc mặt Hứa Hải Phong cũng có chút động dung, hắc ngăm nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, đột nhiên hỏi: “ Lê tiền bối, công lực của ngài...”

Đường Nhu Nhi băng tuyết thông minh thế nào, nghe vậy biết ý, lập tức nói: “ Sư phụ, ngài đánh một trận với Thác Hà Đế?”

“ Đúng vậy.” Lê Ngạn Ba nhẹ giọng nói: “ Sau khi đánh với lão nhân kia một trận, ta đã mất đi một thân công lực.”

“ Sư phụ, Thác Hà Đế đâu?”

Lê Ngạn Ba mỉm cười, cũng không trả lời.

Trên mặt Hứa Hải Phong hiện lên một tia hiểu được, trong đôi mắt hắc đột nhiên sáng lên, bật thốt: “ Tinh thần lực của ngài vẫn còn.”

Lê Ngạn Ba vẫy tay, trong lời nói có chút cảm khái: “ Không sai, hôm nay lão phu đến đây, chính là nghĩ muốn nói cho người một việc, tinh thần lực lượng cùng công lực bản thân cũng không liên hệ, tuy công lực của lão phu mất hết, nhưng lại có được cảm giác hoàn toàn viên mãn. Tái ông thất mã, không biết có phải là phúc hay không a...”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, qua một thoáng, hướng Lê Ngạn Ba vái chào thật sâu, noi: “ Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Lê Ngạn Ba tiến lên hai bước, đi tới trước người Đường Nhu Nhi, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, nói: “ Nhu Nhi, vì sao người phải thương tâm?”

Đôi mắt Đường Nhu Nhi rưng rưng, trong thanh âm đã có chút nghẹn ngào: “ Sư phụ, công lực của ngài.”

“ Ha ha...” Lê Ngạn Ba cất tiếng cười to, sảng khoái nói không nên lời: “ A đầu gối, học theo phu quân của người, không thể có được sự hào hiệp của hắc một chút hay sao.”

Đường Nhu Nhi nhẹ lắc đầu, đột nhiên nói: “ Sư phụ, Nhu nhi không phải là tông sư.”

Lê Ngạn Ba ngẩn ra, cười khổ nói: “ Người đó, đúng là không bỏ được, cho nên trọn đời sẽ vô vọng cảnh giới tông sư.”

Hắc đột nhiên nhìn qua Hứa Hải Phong, hai người đồng thời thoáng động trong lòng, quay đầu nhìn lại, xa xa bay nhanh tới hai bóng người.

“ Lê tiền bối...”

Lúc Hạ Nhã Quân nhìn thấy Lê Ngạn Ba, cũng thấy chấn động, nhưng lập tức khôi phục bình thường, đi lên làm lễ ra mắt.

Về phần Lý Minh Đường, chỉ liếc mắt qua nơi này, hai chân không ngừng, trong nháy mắt xẹt qua khoảng cách hơn mười trượng, đứng bất động ở một gò đất.

Ánh mắt Lê Ngạn Ba thu hồi từ người Lý Minh Đường, nhìn Hạ Nhã Quân cười nói: “ Chất nữ hảo thủ đoạn, Ma Môn hai tông ở trong tay chất nữ mới có thể phát dương quang đại, làm lão bất tử như ta cảm thấy thật xấu hổ.”

Hạ Nhã Quân có chút khom người, nói: “ Lão nhân gia quá khen, kỳ thật đây không phải công của hài nhi.”

“ Nga?”

“Hài nhi đã sớm đem việc của hai tông toàn bộ phó thác cho Tương Khổng Minh Tương quân sư. Toàn bộ đều do hần đứng sau màn thao tác.”

Lê Ngạn Ba “a” một tiếng, lúc này mới chợt hiểu ra, trách không được trong mấy năm nay, đệ tử Ma Môn luôn luôn tán mạn lại đột nhiên gom lại, bận rộn khẩn trương, nguyên lai ở sau lưng bọn họ, có một người dù là chính mình cũng nhìn không thấu đang thao túng họ.

“Ai...Đem Ma Môn cùng quan phủ kết làm một thể, cũng không biết ngày sau là phúc hay là họa.” Lê Ngạn Ba cảm thán ngàn vạn.

Hứa Hải Phong có chút há mồm, cuối cùng cũng không nói gì.

Cho dù ở vào thời của hần, có thể cam đoan việc của Ma Môn, nhưng hậu nhân của hần thì sao? Vậy chỉ có lão thiên gia mới biết.

“Hiện chất, lão phu còn chưa chúc mừng người vinh đăng đại bảo.” Lê Ngạn Ba đột nhiên nói.

Hứa Hải Phong bật cười nói: “Ở trong mắt ngài, còn có thể quan tâm phù danh như mây khói này sao?”

Lê Ngạn Ba cũng không trả lời, chỉ hỏi: “Xin hỏi hiện chất, định làm sao an bày thiên hạ vô lâm nhân sĩ?”

Về mặt Hứa Hải Phong trở nên nghiêm túc, hần nhìn đôi mắt phẳng phất như trong suốt của Lê Ngạn Ba, rốt cục nói: “Dùng được sẽ dùng, kẻ kiệt ngao bất tuân, ta sẽ cho bọn hần một cơ hội...”

“Vậy ngoan cố không thay đổi thì sao?” Khóe miệng Lê Ngạn Ba lộ ra vẻ tươi cười, hỏi.

Hứa Hải Phong dời đi hai mắt, nhìn ra nơi xa mênh mông mịt mờ một mảnh trắng xóa, thanh âm của hần vô cùng kiên quyết: “Quốc pháp khó dung.”

“Hô...” Thở ra một hơi thật dài, Lê Ngạn Ba hài lòng cười, nói: “Hiện chất không có gạt ta, cũng không làm lão phu thất vọng.”

“Sư phụ, ngài hỏi điều này làm gì?” Đường Nhu Nhi chợt chen lời hỏi.

“Vi sư dù sao cũng xuất thân giang hồ, nhịn không được muốn hỏi một chút.” Lê Ngạn Ba thở dài một hơi, nói: “A đầu ngốc, hôm nay từ biệt, vi sư sẽ lưu lãng thiên hạ, ngày sau sợ là không còn ngày gặp lại, người...phải tự mình bảo trọng.”

“Sư phụ, ngài không ở lại với hài nhi sao?” Đường Nhu Nhi nắm chặt ống tay áo của Lê Ngạn Ba, cầu khẩn nói: “Đồ nhi không có phụ thân, chỉ còn có ngài.”

Lê Ngạn Ba khẽ lắc đầu nói: “Hài tử ngốc, từng người đều có con đường mình muốn đi, thiên hạ làm sao không có buổi tiệc tàn.”

Dứt lời, hần nhẹ vỗ bàn tay nhỏ bé của Đường Nhu Nhi.

Không biết vì sao, Đường Nhu Nhi mở mịt buong tay ra, nàng kinh ngạc nhìn bóng lưng cô tịch dần dần biến mất trong tầm mắt.

Một bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng, Hứa Hải Phong đem nàng ôm vào lòng, nói: “Lê tiên bối là kỳ nhân dị sĩ, quyết không thể so sánh như người bình thường. Nhu nhi, để lão nhân gia đi thôi.”

Đường Nhu Nhi vùi đầu vào trong lòng phu quân, thật lâu không lên tiếng.

Hứa Hải Phong ngẩng đầu nhìn về hướng bắc, Thác Hà Đế đã chết, vậy Hung Nô nhân đâu? Có phải đã diệt tuyệt hay không...

&&&&

Phương bắc, trong một mảnh bão tuyết lạnh giá quay cuồng, dần dần, xuất hiện một đội lạc đà cùng mã đội liên miên không dứt.

Bọn họ lão đảo đi tới, gian nan đi ra khỏi biển sa mạc đầy cạm bẫy chết chóc mênh mông.

Ở phía trước bọn họ, là một mảnh trời đất băng tuyết trắng xóa.

Nâng lên một nắm tuyết đọng trên mặt đất, nhét vào cổ họng khô khốc của mình.

Một thanh niên ngẩng đầu lên, thanh âm của hắn trầm thấp có lực, có một loại lực lượng cường đại làm cho người khác phải hoàn toàn thần phục.

“ Về phía trước, đi...”

398. Chương 412: Hung Nô Bất Diệt.

Tuyết...

Liếc mắt nhìn lại, nơi này là thiên địa của băng tuyết. Nghĩ muốn ở trong hoàn cảnh này, tìm được thực vật cho hơn vạn người, quả thực chính là một chuyện không có khả năng.

“ Đan Vu, nhìn xem.” A Ngõa Hạng hưng phấn vội vàng chạy tới, thanh âm của hắn tràn ngập sự hân hoan: “ Thành thị của Man nhân, ở ngay phía trước.”

“ Thành thị sao?” Quát Bạt Ứng ngẩng đầu lên, trong mắt của hắn lóe ra quang mang bất định: “ Lớn không? Có bao nhiêu người?”

“ Lớn.” A Ngõa Hạng trầm giọng nói: “ Người, không ít hơn ba vạn.”

Quát Bạt Ứng quay đầu hỏi: “ Quốc sư, sao Man nhân lại có thành thị như thế?”

“ Chúng ta đi lầm đường, nơi này hẳn là một trong ba tòa thành thị lớn nhất của Man nhân.”

Thanh âm của Cáp Yết đã không còn non nớt như xưa, lại trải qua trường đồ bạt thiệp gian khổ, mọi người, đều thay đổi.

“ Sai rồi?”

“ Đúng vậy, trong sa mạc đã đi lệch hướng, cũng may chúng ta vẫn đi ra được.”

Ánh mắt Quát Bạt Ứng nhìn về phía sau, hơn hai vạn người đi ngang qua biển sa mạc mênh mông, đã hao tổn hết ba thành.

Chiến sĩ trưởng thành, đã không đủ bảy ngàn.

“ Bọn họ...mệt rồi.” Ánh mắt Cáp Yết đảo qua trên một gương mặt mệt mỏi, hắn thở dài thật sâu nói.

“ Chúng ta phải nên làm thế nào?” Quát Bạt Ứng thấp giọng hỏi.

“ Đầu thành.”

“ Cái gì?” Thanh âm A Ngõa Hạng chợt cất cao hơn rất nhiều, ánh mắt của hắn hiện lên một tia hung lệ, thấp giọng rít gào: “ Chúng ta là Hung Nô nhân, đầu hàng? Người...”

Đối mặt với sự tức giận của A Ngõa Hạng, Cáp Yết phẳng phất không chút dao động, hắn chỉ bình thản nói: “ Ta chỉ là đưa ra đề nghị của chính mình, hiện tại là lúc đầu thành, dù là địa vị ngày sau của chúng ta chỉ là một đám nô lệ.”

A Ngõa Hạng hung quang trong mắt càng ngày càng đậm, bàn tay hắn đã đặt lên chuôi đao ở bên hông, hắn gần từng tiếng nói: “ Trên chiến trường không có kẻ hèn nhất, chỉ biết làm nô lệ thôi sao?”

A Ngõa Hạng đang nộ khí trùng thiên, nhưng ánh mắt của Cáp Yết cũng chỉ lướt qua trên mặt hắn một thoáng. Từ đầu đến cuối, ánh mắt của hắn chỉ tập trung lên thân ảnh của một người, đó chính là vương giả duy nhất của Hung Nô nhân giờ phút này, Quát Bạt Ứng. “ Keng...”

Thân đao trắng bóng như tuyết ở dưới ánh mặt trời phản xạ ra những tinh quang sắc bén, A Ngõa Hạng đã nắm đao trong tay.

Nhưng Quát Bạt Ứng đã ngẩng đầu lên, cặp mắt lạnh lùng kia, quét qua một vòng.

A Ngõa Hạng trong lòng run rẩy một cái, không biết tại sao. Tuy nhiên cũng không dám tiếp tục có bất kì hành động nào.

“ Đầu hàng...”

A Ngõa Hạng cơ hồ không dám tin vào tai của bản thân mình, hấn kinh hãi nhìn Quát Bạt Ứng, cứng họng nói không nên lời....

Ba sứ giả của Hung Nô nhân bước đi tập tễnh đến dưới chân tường thành.

Bên ngoài thành đột nhiên xuất hiện hơn trăm vạn người. Ngay cả là man nhân phương Bắc, cũng đã thu hồi cầu treo sơ sài bên ngoài tường thành.

Mấy thang dây từ trên tường thành thả xuống, đem ba người bọn họ kéo đi lên.

Hồi lâu sau, trong thành truyền ra một trận thanh âm mắng chửi.

Cửa thành được mở rộng, một thân ảnh nghiêng ngả lao đảo chạy ra. Hai tay ôm lấy tai, chạy tới quân doanh của Hung Nô nhân.

Ánh mắt của hơn một vạn người đều dán chặt lên vị sứ giả cước bộ đang loạng choạng này, một bầu không khí bi ai, tuyệt vọng bắt đầu dần dần tràn ngập trong khắp doanh trại.

Tất cả mọi người đều biết sứ giả đi thương lượng, cũng biết, đây là con đường sống duy nhất của bọn họ.

Sau khi vượt qua phiên biển cát, bọn họ đã.... Không còn lương thực.

Sứ giả buông thông hai tay, trên mặt hấn xuất hiện một vết máu đen, hai cái tai trên đầu đã không cánh mà bay.

“ Bọn chúng... Không chấp nhận.”

Dứt lời, thân mình của vị sứ giả này ngã gục xuống, trên bụng của hấn có một thanh chủy thủ cắm thật sâu.

Nổi nhục xẻo tai, không phải người nào cũng có thể chấp nhận được, hấn còn sống quay về, chính là để truyền một lời, sau đó, cũng chính là thời điểm mà sinh mạng của hấn kết thúc.

Quát Bạt Ứng nhẹ nhàng đặt thân thể của hấn nằm xuống đất, ngẩng đầu nhìn địa phương trước mặt cũng không tính là thành cao hào lớn.

Trên tường thành, có một đám man nhân thân hình khôi ngô lực lưỡng, trong tay đang giơ chùy bồng, lớn tiếng hò hét....

Hai sợi dây thừng phóng ra, treo trên đầu thành.

Đó chính là thi thể của hai tên sứ giả.

Cáp Yết đi tới bên cạnh Quát Bạt Ứng, thanh âm của hấn hạ xuống cực nhỏ, nhỏ tới mức chỉ có một mình hấn có thể nghe rõ: “ Có thể..”

Khẽ nhẹ nhàng gạt đầu một chút, bỗng nhiên Quát Bạt Ứng xoay người, bước tới gần đám Hung Nô nhân.

Không có người nói chuyện, cũng không có ai dám gây ra tiếng động lớn, hơn một vạn ánh mắt đều gắt gao chăm chú nhìn từng cử động của hấn.

Quát Bạt Ứng bước tới gần đàn ngựa, hiện tại chỉ còn có mấy ngàn con tuần mã, số ngựa duy nhất còn sót lại dùng làm chiến mã.

Hấn đi tới trước mặt một con tuần mã cao lớn, đây là một con bảo mã lương câu đã đi theo hấn trong gần mười năm liền, cuối nó, Quát Bạt Ứng từng ngồi trên lưng nó thỏa sức tung hoành trên đại thảo nguyên mênh mông, cuối nó, Quát Bạt Ứng từng tả xung hữu đột trên giang sơn của người Hán, cuối nó, Quát Bạt Ứng từng vượt qua eo biển tử vong.

Hung Nô bộ tộc được mệnh danh là sống trên lưng ngựa, bảo mã này hấn là mệnh căn của hấn, cũng chính là một sinh mệnh thứ hai của hấn

Đưa bàn tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve trên cổ của con ngựa.

Tuấn mã thân mình gầy gò, nhẹ nhàng cọ sát lên cánh tay của Quát Bạt Ứng.

Dao quang, chột lóc....

Một cơ hội rên rĩ tuấn mã cũng không hề có, trong chớp mắt đã bị Quát Bạt Ứng một đao chặt đứt cổ, như vậy mà chết đi.

Trong đám người chột có một thanh âm dao động vang lên rất nhỏ.

“Giết một ngàn con ngựa, nhóm lửa, các huynh đệ, ăn...”

Quát Bạt Ứng thanh âm không lớn, nhưng hơn một vạn người nghe được rõ ràng từng câu từng chữ.

Tĩnh lặng, không có một người nào dám nói. Trong ánh mắt của bọn họ hiện lên một tia tỉnh ngộ.

Đám người chột động, chỉ có nữ nhân tản ra mọi nơi, thu thập những cành củi khô chất thành một đống.

Các chiến sĩ rút mã đao ở dưới thắt lưng ra. Ánh mắt của bọn họ tràn trề mien nhìn lưỡi đao.

Một nhóm nam hài tử đi theo phía sau bọn họ, hứng máu, máu của những con ngựa vừa bị chém cụt đầu.

Lửa... bùng bùng cháy lên.

Hương thơm phảng phất khắp nơi, các chiến sĩ nhét từng miếng thịt vào bụng.

Nhóm nam hài tử cùng các nữ nhân đứng ở một bên lẳng lẳng nhìn, bụng của bọn họ sớm đã khô quắt, môi của bọn họ không còn mấp máy nổi, nhưng vô luận bọn họ có thèm khát cỡ nào, thủy chung cũng không có ai tiến lên nửa bước.

Dường như phát hiện ra những hành động dị thường của đám người da vàng bên ngoài thành. Trên tường thành càng xuất hiện nhiều chiến sĩ man nhân, bọn họ gắt gao nhìn chăm chăm vào đám người đang hung hăng nhai nuốt, một đám nam nhân xanh xao vàng vọt.

“Đồ...”

Tiếng kèn trầm đục nổi lên....

Lá cờ màu vàng trên mặt thêu hình một con cự lang, được dựng lên....

Chiến sĩ Hung Nô, tay ném thịt xuống đất, cầm loan đao, tập trung dưới trước lá cờ.

Quát Bạt Ứng đứng sừng sững ở dưới lá cờ. Hắn chỉ vào đầu tường phía trước mặt, quát lớn một tiếng: “Giết.....”

“Giết....”

Hai bóng thân ảnh chớp mắt lướt ra khỏi đám đông. Bọn họ cứ vậy mà chạy, hướng về phía đầu tường phóng đi.

Theo sát phía sau, là mười mấy tên cường tráng võ công thuộc hàng nhị lưu.

Sau khi bọn họ chạy ra khỏi đám người. Tay nắm chặt mã đao, ngẩng cao đầu mặc sức gào thét tên hán tử Hung Nô, bọn họ chạy về phía trước. Hướng về phía con đường sống sót duy nhất này, vọt đi.

Trên đầu tường thành rải xuống một trận mưa đá, xen lẫn theo một cơn mưa tên.

Sĩ Đa và A Ngõa Hạng cơ hồ đồng thời cùng một lúc chạy tới chân tường thành, bọn họ nhìn bức tường thành cao mấy thước kia, ngửa cổ hét dài một tiếng, dùng cả tay chân, trèo lên.

Trên đầu bỗng nhiên có tiếng nổ lớn, một tảng đá to đang rơi xuống như muốn nện trúng đỉnh đầu.

Hai người bọn họ đồng thời giơ đao lên chém một đường vòng cung, mượn lực nhú lại, gạt tảng đá bay lệch sang hướng khác.

Nhưng, trải qua một lần khó khăn này, sức lực của bọn họ đã cạn kiệt không thể tiếp tục leo lên, đang muốn vô lực hạ xuống, đột nhiên cảm thấy được bên hông có một cổ lực đạo mạnh mẽ truyền tới, bóng thân ảnh tại bên người quát khê: “Đi.”

Bỗng nhiên tốc độ của hai người bọn họ bạo tăng thêm mấy lần, đã vọt lên trên đầu tường thành.

“Giết.....”

Hai thanh âm hung lệ từ trong miệng của bọn hắn phát ra, loan đao vung lên, Man nhân chiến sĩ cao lớn lực lưỡng cư nhiên lại bị hai tên nhất phẩm cao thủ chém rụng đầu.

Một người, hai, ba, hơn mười vị nhị phẩm cao thủ chớp mắt đã tới được dưới chân tường thành, hành động của bọn hắn không ngừng lại chút nào, hướng đầu tường thành mà vọt lên.

Một đạo thân ảnh quen thuộc nhanh như chớp xoẹt qua bên người bọn hắn, cho dù hiện giờ người người đang chen chúc nhau, nhưng bóng thân ảnh đi lại như chốn không người.

Lợi Trí....

Hắn giống như một mũi thương lợi hại, một đường phá nát tất cả những trở ngại ở phía trước.

Trên đầu tường thành, bỗng dưng xuất hiện hơn một trăm tên man nhân chiến sĩ, nhưng Hung Nô nhân dừng cảm quên mình, máu tươi trên người của bọn họ đã chảy đầm đìa, vết thương trên người của bọn họ đã xếp chồng chất, nhưng, bọn họ tựa hồ không có cảm giác.

“Cạnh...”

Rốt cuộc, cánh cổng sắt to lớn dưới chân tường thành cũng được mở ra, Hung Nô nhân như thủy triều chen chúc nhau ồa vào.

Man nhân thân thể cao lớn lực lưỡng dường như bị thương phát hiện, đám người da vàng tinh thần uể oải, bị những cơn đói khát hành hạ đến kiệt quệ, nhưng lúc này một đám đều điên cuồng, điên cuồng muốn liều mạng.

Hai mắt của bọn họ trợn trừng, khuôn mặt dữ tợn, loan đao vung lên, lấy mạng đổi mạng.

“Hô...”

Lá cờ màu vàng thêu hình cự lang cắm ở trên đầu tường thành, Quát Bạt Ứng đích thân cầm cờ, hân hoan ngực ngẩng cao đầu, tiếng quát vang vọng khắp nơi trên không trung: “Hung Nô bắt diệt....”

Phía tây thành, Sĩ Đa tay gươm cao mã đao, toàn lực chém xuống.

Phía đông thành, A Ngõa Hận tức giận rống dài một tiếng, hung hãn tiến lên phía trước.

Đồng thời, trong miệng của bọn hắn cũng thét dài: “Hung Nô bắt diệt....”

“Hung Nô bắt diệt....”

Trên chiến trường, vô số thanh âm thỏa sức hò hét.

Đám hán tử đã muốn sức cùng lực kiệt, đã muốn bị thương nặng sắp chết, đã muốn máu tươi không còn một giọt, nhưng một lần nữa bất khuất đứng lên, bọn hắn hướng về phía địch nhân phát ra công kích cuối cùng.

Đám Man nhân sợ hãi, thanh âm nhốn nháo truyền khắp toàn thành.

Trong mắt bọn họ, giờ phút này đám hán tử da vàng đã không còn là người, mà chính là ác ma tới từ địa ngục sâu thẳm.

Ngoài thành, khóe mắt của Cáp Yết lóe ra một tia lệ quang trong suốt, miệng của hắn lẩm bẩm nói: “Lão sư, ngài nhìn được không? Nhẫn và ngoan*, chúng ta....đã làm được.” (*: nhẫn nhịn và ngoan độc)

399. Chương 413: Cấm Võ.

Nhưng bên trong kinh sư Đại Hán, cũng quyết không chút bình tĩnh. Trong kinh sư, tràn ngập một cỗ hàn khí sâm nghiêm như trời đông giá rét tối tăm.

Từ một năm trước, khi Hứa Hải Phong đăng cơ tới nay, Đại Hán đế quốc một lần nữa khôi phục lại uy thế cường thịnh, uy danh lan xa, trước đó chưa từng có.

Nhưng ngay khi nam bắc nhất thống, thiên hạ từ từ đi vào lúc thái bình, trong kinh sư, lại nổi lên một trận máu tanh mưa máu. Trong vòng một tháng, nhân sự triều đình thay đổi, quỷ dị khó dò.

Đông đảo đại thần bởi vì có tội, hoặc bãi chức vị hay tru di, trong triều đình, đã là lòng người bàng hoàng.

Thăng đến tuần trước, hết thấy đúng là viên đá rơi xuống nước tạo nên sóng gió, Tô gia, một trong tứ đại thế gia trước kia, cổ đại thụ che trời đứng vững suốt mấy trăm năm không ngã của Đại Hán, rốt cục sụp đổ.

Dù là nương theo sau, những thần tử môn sinh có liên quan đến Tô gia, đều bị đả ngộ như nhau.

Vì đối phó thế gia khổng lồ thâm căn cố đế, tân đế Hứa Hải Phong đã làm đủ chuẩn bị.

Vị tuyệt đại bá chủ luôn luôn lấy danh nhân đức truyền tụng hậu thế, ở một lần này, cũng có thái độ khác thường, trước khi xuất thủ, không chút tiếng động, lúc động thủ, lời lệ phong hành, sau khi đắc thủ, lại càng lấy uy thế khoải đao trăm loạn ma, ở trong vòng ba ngày ngắn ngủi, đã định xuống tội danh, tru sát toàn tộc.

Tô gia diệt vong đã làm cho mọi người trong triều đình gõ lên một tiếng cảnh báo, lúc này bọn họ mới nhớ kỹ, vị Đại Hán tân đế ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia, là một vị hoàng đế khai quốc.

Xem lại những vị vua khai quốc trong lịch sử, không có ai mà không phải là người có lòng dạ độc ác, vậy hẳn tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tô gia diệt vong mang đến sự rung chuyển thật lớn cho triều đình, dẫn dắt những cơn sóng dư chấn thật lâu không ngừng.

Đây cũng là lý do vì sao Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh hai người phải đợi một năm sau, khi tình thế đại cục đã định, mới bắt đầu ra tay cho trận đại giết hại đã sớm chuẩn bị.

Trong vòng mấy năm sau này, thiên hạ bách quan đều căng căng nghiệp nghiệp, các con cháu thế gia cũng đều thu liễm, không dám tiếp tục làm ra những việc không chút cảm kị.

Ba năm sau, Tương Khổng Minh thượng tấu triều đình, thỉnh Hứa Hải Phong mở khoa thi cử.

Trong triều đình cũng không có trải qua sự đàm luận bao lâu, liền nhất trí thông qua tấu chương của Tương Khổng Minh.

Dù là tam đại thế gia cầm giữ rất nhiều quan chức, cũng không hề có chút hành động gây trở ngại.

Khi lợi ích đã bị xâm phạm, những thế gia đệ tử liền thượng kinh cầu cáo, Phương Hưởng Minh chỉ nói một câu, liền ngăn chặn miệng của mọi người.

“Ta, không muốn làm một Tô Xuân Vĩ thứ hai.”

Cùng năm, nhóm tiến sĩ bản dân lần đầu tiên được xuất hiện. Từ từ trở thành vũ khí tốt nhất cướp lấy quyền lực trong tay của những môn phiệt thế gia.

&&&&

Vào một ngày Hứa Hải Phong còn đang lẩm nhẩm tấu chương trong tay, trong lòng vạn phần do dự, khó xử bất định chưa biết nên làm thế nào.

Phần tấu chương này, là do Đường gia đương nhiệm gia chủ Đường Khải chính tay viết ra.

“Hoàng thượng, đã đến giờ...”

Hứa Hải Phong khẽ gật đầu, dưới sự hầu hạ của cung nữ thái giám đi thẳng đến đại điện, ngồi lên ngai vàng lưng hướng bắc mặt hướng nam.

“Có việc khải tấu, vô sự bãi triều...” Thanh âm bén nhọn từ trong miệng tiểu thái giám bên người phát ra.

Đường Khải tiến lên trước một bước, nói: “Thần, có chuyện khải tấu.”

Hứa Hải Phong nhìn vào tấu chương trong tay của mình, thở dài nói: “ Khanh gia cứ nói.”

“ Dạ.” Đường Khải lại tiến lên một bước, cao giọng nói: “ Khải tấu hoàng thượng, tây bắc Ngọa Long quận, dân phong bưu hãn, dân chúng trong quận lúc có tranh đấu, trực tiếp sẽ đả thương người, chỉ trong nửa năm gần gũi, đã có hơn mười án mạng phát sinh. Bên trong đa số chỉ là do cãi nhau bằng lời, chỉ là cừu hận nhỏ nhất.”

Hứa Hải Phong buông tấu chương, hỏi: “ Theo ý khanh, phải làm như thế nào cho phải?”

Đường Khải lại khom người, ánh mắt của hắn liếc mắt nhìn Tương Khổng Minh đang đứng đầu bách quan, chỉ thấy hai mắt hắn nhìn thẳng, phảng phất như chưa phát giác ra, trong lòng không khỏi sinh cố kỵ.

Tấu chương này đã sớm ở một tháng trước được dâng lên, nhưng vẫn bị Tương Khổng Minh ngăn chặn không phát, lần này hắn liên danh mấy vị đại thần lại dâng tấu chương. Thứ nhất, chứng thật là muốn giải quyết tệ nạn này, mục đích khác, cũng không phải là không muốn thử xem tâm lý của Hứa Hải Phong một chút.

Có thể cùng cộng hoạn nạn, nhưng cộng phú quý thì khó.

Hôm nay đại cục đã định, quốc gia đang từ từ đi vào chính quy, Hứa Hải Phong đã bắt đầu hành động diệt trừ dị tâm, Tô gia chính là ví dụ tốt nhất, vậy còn Tương Khổng Minh? Lòng tín nhiệm của Hứa Hải Phong đối với hắn phải chăng vẫn như trước?

“ Hoàng thượng, thần nghĩ rằng...” Đường Khải lại trầm ngâm chốc lát, rốt cục nói: “ Đối mặt những kẻ ngang ngược như thế, chỉ còn một con đường.”

“ Nói.”

“ Cấm võ.”

“ Cấm...võ?” Hứa Hải Phong nhẹ nhàng kéo dài thanh âm, đáp án này đã sớm trình trong tấu chương, chỉ là hôm nay nghe được, lại cảm thấy thật chói tai.

“ Đúng vậy, hoàng thượng, sở dĩ những ngoan đồ kia dám động thủ trực tiếp đánh thương người, không đem quốc pháp để vào trong mắt, nguyên nhân lớn nhất chính bởi vì Ngọa Long quân người người tập võ, múa đao lộng thương, luôn nghĩ rằng quá thường tình. Vì thế nên gây ra tai họa không ngừng. Nếu không cấm cản, hai quận gần bên, sẽ chịu ảnh hưởng gây nên nguy hiểm đồng hóa không nhỏ.” Đường Khải lại nghiêm mặt nói: “ Nếu quan phủ vẫn không để ý tới, không qua mười năm thì vũ giả lại càng nhiều hơn gấp bội. Lúc đó còn muốn sửa trị, sẽ là muôn vàn khó khăn.”

“ Khái...” Tương Khổng Minh ho nhẹ một tiếng, tiến lên hỏi: “ Đường thượng thư, nếu quốc gia cấm võ, người cho rằng có thể giải quyết được việc này sao?”

Trong lòng Đường Khải rung mình, vội vàng nói: “ Tự nhiên không thể, nhưng thế cục có thể có chuyển.”

“ Làm sao thấy được?”

“ Phương nam Đại Hán, dân chúng thích văn mà ngại võ, mấy chục năm qua, chẳng những an cư lạc nghiệp, mỗi người giàu có, kẻ dám vi phạm quốc pháp, lại càng ít ỏi. So sánh với phương bắc, đó là như trời với đất, không thể đánh đồng.” Đường Khải cất cao giọng nói.

Tương Khổng Minh liên tục gật đầu, nói: “ Vậy ý tứ của Đường thượng thư, có phải là muốn quốc gia đề xướng, hưng văn mà cấm võ?”

“ Đúng vậy.” Đường Khải nếu đã nói ra, cũng không còn tiếp tục cố kỵ: “ Một khi quốc gia hưng văn cấm võ, mấy chục năm sau, thiên hạ dân chúng sẽ ôn thuận hoàn toàn, không dám dễ dàng phạm luật, như thế ngày thái bình thịnh thế chỉ là trước mắt.”

“ Thái bình thịnh thế? Đường thượng thư nói ra thật thú vị.” Tương Khổng Minh mỉm cười, nói: “ Một khi cấm võ, thế chất dần chúng lại trở thành thế nào, nếu cả đám nhược yếu đến mức không chịu được gió thổi, lại làm gì nói tới thịnh thế?”

Đường Khải lại lắc đầu, cất cao giọng nói: “ Không, bổn quan chỉ là đề xướng tập văn cầm võ thôi. Hơn nữa...” Hắn dừng lại một chút, rồi cục nói: “ Hơn nữa sau khi cầm võ, đối với sự thống trị của hoàng thượng, cũng là có chỗ tốt lớn lao.”

“ Nga, thỉnh giáo.”

“ Tập võ sẽ tạo lòng can đảm, nếu tập võ nơi nhân gian càng nồng hậu, mỗi người đều có được đảm khí. Đảm khí nếu quá cao, sẽ không đem triều đình để vào trong mắt, chính là điều dân. Chính là vì như thế.”

Đường Khải đưa mắt nhìn lên, thấy Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, trong lòng hắn vui mừng tiếp tục nói: “ Nếu dân chúng yếu nhược, vậy sẽ không dám cãi lời quan phủ, đối với sự thống trị của hoàng thượng, thực là có chỗ tốt lớn lao.”

Hắn vừa nói xong, các quan viên lớn nhỏ đồng loạt lên tiếng phụ họa. Dù là Phương Hưởng Minh cũng không thể không thừa nhận lời hắn xác thực có đạo lý.

Trong lòng Đường Khải lại mừng thầm, tiện đà nói: “ Vì vậy, thần nghĩ rằng, chỉ có đem đao binh nhập quốc khố, dân chúng tập văn, thiên hạ dĩ nhiên sẽ an ổn.”

“ Ha ha...”

Trong triều đình, Tương Khổng Minh đột nhiên cất tiếng cười to, thần tử các đời, ngoại trừ quyền thần mưu đồ làm loạn ra, cũng chỉ có Tương Khổng Minh mới dám làm càn như thế.

Đường Khải lại biến sắc, hắn tự nhiên nghe ra trong tiếng cười của Tương Khổng Minh mang theo đủ loại khinh thường cùng trào phúng, không khỏi tức giận trong lòng, hỏi: “ Thừa tướng đại nhân vì sao lại cười?”

Tương Khổng Minh lắc đầu liên tục, nói: “ Bổn tướng nghe xong lời của thượng thư đại nhân, đột nhiên trong lòng có điều cảm xúc, thất lễ.”

“ Thừa tướng đại nhân có gì chỉ giáo, thỉnh nói.”

“ Thượng thư đại nhân, người nói muốn hưng văn cầm võ, vậy xin hỏi một câu, nếu là ngày sau có ngoại tộc đến phạm cảnh, lại nên làm sao?”

“ Không phải thừa tướng đại nhân có một câu danh ngôn sao, chính là binh tới tướng đỡ, nước tràn lấp đất, tự nhiên là do tinh binh kiêu tướng Đại Hán đến ngăn kẻ địch.”

“ Thượng thư đại nhân, binh nguyên Đại Hán chúng ta đến từ thiên hạ dân chúng, nếu theo ý ngài, mỗi người yếu nhược, vậy quân đội tạo thành sẽ như thế nào?”

Đường Khải lại mỉm cười, đối với vấn đề này hắn đã có chuẩn bị, lập tức nói: “ Thừa tướng đại nhân, quân có quân tịch, một khi nhập ngũ, tự đứng nghiêm khắc huấn luyện, cùng dân chúng bình dân tự nhiên là khác nhau.”

“ Khác nhau sao?” Tương Khổng Minh cười lạnh một tiếng, nói: “ Nếu cầm võ lâu dài, mỗi người đều ghét tập võ, một đời hai đời, có lẽ còn có thể luyện được mấy vạn tinh binh, nhưng trăm năm sau, thiên hạ yếu nhược, người lại muốn đi nơi nào chọn lựa tinh tráng binh nguyên. Nếu Khải Tắt lại tiếp tục xâm lấn, chúng ta có phải nên trực tiếp cúi đầu xưng thần hay không?”

Đường Khải nghe xong trong lòng nổi giận, chỉ là đối mặt Tương Khổng Minh, trong tim của hắn quả thật có cố kỵ, ánh mắt đảo qua bên sườn, Phương Hưởng Trí tiến lên một bước, đang muốn giúp lời, lại nghe Tương Khổng Minh nói: “ Ngoại tộc xâm lấn, chỉ là điều thứ nhất. Thứ hai, dân chúng yếu nhược, sẽ vô lực phản kháng, kéo dài lâu ngày, triều đình cũng không còn tiếp tục cố kỵ, xem dân chúng như đất cát, lại hà khắc thu thuế, tầng tầng lớp lớp, quan bức dân phản, chính là lúc đó.”

Nói tới đây, Tương Khổng Minh chợt xoay người, nhìn chằm chằm bọn họ, lớn tiếng quát: “ Kẻ cầm võ, là con chó trung thành của Hứa gia, là tội nhân của dân tộc...”

Thân thể Phương Hưởng Trí chấn động, không ngờ không dám mở miệng phản bác.

Trên triều, có can đảm dám nói ra lời này, từ trước tới nay, sợ là cũng chỉ có một mình Tương Khổng Minh.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong triều đình, yên tĩnh đến mức cây kim rơi cũng có thể nghe thấy, đối mặt một đề tài mẫn cảm như vậy, không còn người nào dám mở miệng ứng đối.

Ánh mắt của bọn họ tập trung lên người Hứa Hải Phong, có lẽ lúc này cũng chỉ có vị quân chủ kia mới có thể làm ra quyết định cuối cùng.

Hứa Hải Phong chậm rãi đứng lên, tay hắn vươn ra, dưới ánh mắt của mọi người, nhẹ nhàng vỗ lên bàn.

Trong nháy mắt, cả chiếc bàn hóa thành một đồng mảnh vỡ, cũng không còn lưu chút dấu vết.

“ Từ hôm nay trở đi, còn có ai đề cập đến việc cầm võ, tru...cửu tộc.”

&&&&

Đêm trăng nhẹ nhàng, Hứa Hải Phong nhẹ giọng hỏi: “ Quân sư đại nhân, cho dù là không cầm võ, tân vương triều của chúng ta sẽ không diệt vong sao?”

Không có khả năng, có khởi tất có rơi, chung quy có một ngày, tân vương triều cũng sẽ quy về bụi đất, không còn tồn tại.”

“ Vậy...”

“ Trong tay dân chúng phải có vũ khí.”

“ Cái gì?”

“ Chỉ cần trong tay dân chúng có vũ khí, triều đình cũng không dám quá mức khi áp, chỉ cần trong tay dân chúng có vũ khí, cho dù triều đình vong, dân tộc cũng sẽ không diệt vong, không có diệt vong...”

“ Còn địa phương của người thì sao?”

“ Gì?”

“ Địa phương xưa kia của người, trong tay dân chúng có vũ khí không?”

Tương Khổng Minh cúi đầu, rất lâu sau đó...

400. Chương 414: Chung Chương.

Đáng giá nhắc tới chính là trạng nguyên Trình Tịch Trà, cùng với tiến sĩ chiếm tới hai phần, đều xuất từ trong những cao môn đại phiệt.

Điều này đại biểu, chế độ khoa cử, đã xâm nhập lòng người, cho dù những thế gia chấp chương quyền to trong triều cũng đã mềm nhũn thuần phục Tương Khổng Minh.

Tuy chế độ khoa cử, cũng có đủ mọi loại tệ đoan, nhưng so sánh với cổ xưa, đã là một sự tiến triển đầy kích động.

Nhân tài mới không ngừng bổ sung vào trong đại quân quan viên triều đình, dưới sự dẫn dắt cố ý vô ý của Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh, mấy vị trẻ tuổi tuần ngạn xuất thân từ nhà bần hàn đã từ từ phát triển, uy vọng trong triều như ánh mặt trời ban trưa.

Mặc dù ở tại trước mắt, còn không cách nào cùng những đại biểu thế gia của chế độ cũ ganh đua cao thấp, nhưng nếu cứ tiếp tục phát triển như thế, cuối cùng nhất định là có thể phân ra ngang hàng, thậm chí là lấy được địa vị chủ đạo.

Guồng nước, cement(xi măng), thậm chí là xe ngựa bốn bánh phương tiện, cùng với rất nhiều đồ vật dùng trong sinh hoạt được cải tiến đều đã được hoàn toàn thông dụng trong cảnh nội Đại Hán.

Tại kinh sư cùng cảnh nội của quốc gia, ở những thành thị chủ yếu được thành lập hơn mười tòa học viện cao đẳng, bên trong phân ra giảng học đường cùng ngôn vũ đường, chủ yếu giảng dạy võ thuật, quân sự, buôn bán, toán học, sinh vật, đủ loại môn khóa.

Gần mười năm qua, đã vì Đại Hán cung cấp vô số nhân tài ưu tú.

Quốc gia lập pháp, cổ vũ tư nhân học hỏi, người làm học giả có thể thông qua năm tháng cùng thành tích mà được hưởng danh dự tương ứng.

Một khi đạt tới danh xưng, có thể được nhập kinh diện thánh, diện thánh sẽ được nghe phong, từ đó về sau gặp quan không quỵ, thân phận tôn quý.

Cũng không biết có phải do thiên tính của người Hán, kẻ có tiền đều khăng khải mở túi, tài trợ cho học viện, mục đích của bọn họ, đại khái chỉ là vì tìm được một ít hư danh mà thôi.

Nhưng chính vì tìm điểm hư danh này, đã khiến cho trên ngàn vạn nhi đồng có được những viện trợ học bổng ngoài ý liệu, mà từ từ cải biến cuộc đời họ khi còn sống.

Quân đội Đại Hán đã sớm được trang bị mới mẻ hoàn toàn, cũng lấy thành vệ quân của Ngọa Long thành thay tên là Thiết Huyết quân đoàn, thay thế cho Kỳ Lân quân đoàn của ngày xưa. Từ đó về sau, lại kiến tạo trở lại Đại Hán năm đại quân đoàn.

Một mờ thảo nguyên, ở trong mười năm này, trải qua sự rung chuyển rất cực từ từ ổn định xuống tới.

Cường giả trong thảo nguyên, như A Cốt Đả bọn họ mật mưu tạo phản, lại bị đồng bạn vô tình bán đứng. Cuối cùng, bị Hồng Sắc Hải Dương đã sớm chuẩn bị xuất quân tiêu diệt, toàn bộ tiêu vong.

Tài sản của đám người A Cốt Đả, người Hán không lấy đồng nào, đều tặng cho những thủ lĩnh các tiểu bộ lạc đã bí mật báo tin.

Trải qua trận này, trên thảo nguyên một mảnh yên ổn, trong mấy chục năm sau, cũng không còn người nào dám làm phản.

&&&&

Phương tây xa xôi, Tứ Hải thành thuộc Tây Vực.

Nằm phụ cận một tòa đảo lớn vùng Địa Trung Hải, là một trụ sở bí mật mới được Đại Hán thiết lập gần bên Địa Trung Hải.

Địa hình Tây Vực đảo giống như một cái hồ lô, phía nam chủ yếu là khu vực hải tặc Châu Âu, nơi đó luôn chiêu mộ những kẻ vong mạng chạy ra từ vùng Châu Âu, Châu Phi, bất kể phạm tội gì.

Phía bắc là khu vực Tứ Hải thành. Phiến khu vực này đã được thực hành quản lý quân sự hóa, nghiêm cấm bất cứ người ngoài nào đi vào.

Tứ Hải thành chiếm vùng đất khoảng trăm dặm bình phương, có một con sông xuyên qua thành, đem Tứ Hải thành cùng quân cảng nơi bờ biển hoàn toàn tương liên.

Thành tường được dùng đá xanh chuyên chú thành, do cement kết dính, cao tới chín trượng, giống như một pháo đài sắt thép, ở giữa có một tòa cao đài bằng thép được đặt một máy ngắm chuẩn từ xa.

Thông qua dụng cụ tinh mật cùng tọa tiêu tính toán để nhắm vào mục tiêu, vì mười tòa đầu thạch cơ trong thành cung cấp ra số liệu tương đối chuẩn xác.

Cửa thành được thiết chế bằng sắt thật linh hoạt, cực kỳ kiên cố. Hai bên dùng hình ảnh huyền vũ điêu khắc ra đủ loại hoa văn, hiển nhiên lúc kiến trúc, quả thật đã tốn một phen công phu.

Ở khoảng cách tám trượng trên thành tường lại đào ra một hốc chiến đấu rộng ba thước, cao một thước, binh lính tác chiến có thể chui vào trong hốc, thông qua lỗ hồng công kích địch nhân bên ngoài thành tường.

Kiến trúc bên trong thành đều dùng đá xanh chế tạo, cửa sổ đều bằng sắt, trên có lỗ hồng, mỗi nơi đều chứa đủ lương thực không thiếu.

Dù là bất hạnh bị phá thành, nhưng trong cuộc chiến đều có thể tạo thành thương tổn thật lớn cho địch quân.

Quân dân trên đảo lấy danh nghĩa hải tặc ngụ trang cho sự hoạt động cơ mật của mình.

Bên dưới phân ra ba ngành, một là bộ quân sự, công việc chủ yếu là hộ tống thương thuyền Đại Hán, đánh cướp những đội thuyền của nước khác, thu tập tình báo Âu Châu. Đương nhiên, hành động của bọn họ còn cực kỳ bí mật, công việc có thể nói là vô cùng chuyên nghiệp.

Thứ hai, vẫn là bộ buôn bán, công việc chủ yếu là cùng những nước khác tiến hành mậu dịch, thu tập tình báo, thu cầu văn vật các nước, cũng đem những sản phẩm trân quý dời vào quốc nội Đại Hán, để lại cho những vị khảo cổ hậu thế có thể nghiên cứu.

Ba là khoa nghiên cứu, công việc chủ yếu là nghiên cứu sinh thái Địa Trung Hải, khí hậu cùng khoáng sản. Mỗi một năm, viện nghiên cứu tại kinh sư đều sẽ vận tống một chút sản phẩm mới nhất mang đến đây sử dụng, hai bên bảo trì cực tốt thái độ hợp tác cùng động lực.

Bốn là bộ tung tin đồn, công việc chủ yếu là tung tin đồn trong cảnh nội Khải Tát, thu mua quan viên, làm một chút chuyện tai họa hại người cũng không lợi cho mình, kéo dài việc Khải Tát nhất thống.

Sự tồn tại của Tứ Hải thành giống như là một thanh chủy thủ sắc bén, vừa lén lút, lại khấn mật áp vào bụng dưới của Khải Tát nhân. Bởi vì vị trí địa lý của hải vực đặc thù, không cách nào tụ tập đại quân truy quét, càng thêm làm cho bọn họ tung hoành bốn biển, không kiêng nể gì.

Trong vòng mười năm, Tứ Hải thành có được mấy vạn dân cư, ở bên trong cảnh nội Âu Châu, thu dụng vô số kẻ vong mạng, vẫn luôn là mối họa trong lòng Khải Tát vương quốc. Chỉ là vô luận bọn họ có áp chế như thế nào, cuối cùng cũng chỉ vô công mà về.

&&&&

Gió cùng ánh sáng mặt trời, Hứa Hải Phong cùng Tương Khổng Minh đi dạo trước ngự thư phòng, đây là một thói quen, suốt mười năm nay quân thần hai người cũng đã xem như bình thường.

“ Công khóa của hoàng nhi như thế nào?”

“ Rất tốt, tiểu hoàng tử thông minh lanh lợi, nghe một hiểu mười, hơn xa bề hạ.”

“ Ân? Người không thể nói cho dễ nghe một chút sao?” Hứa Hải Phong liếc mắt nhìn hắn, người này thật đúng là biết được cách lời thật nói thật a...

“ Tội khi quân, vì thần không dám vi phạm.”

“ Hừ.” Hứa Hải Phong không hề so đo cùng hắn, hỏi: “ Hải quân của chúng ta thế nào?”

“ Đã có được kích thước quy mô, ân, nhiều nhất ba năm, chiến lực của bọn họ cũng không kém hơn Kỳ Lân quân đoàn ngày xưa.” Tương Khổng Minh tràn đầy tự tin nói: “ Năm năm sau, loại chiến hạm mới sẽ được thay thế toàn bộ, khi đó, dù là Kỳ Lân quân đoàn cũng không sao theo kịp.”

Đối với câu nói của vị quân sư đại nhân này, cho tới bây giờ Hứa Hải Phong cũng chưa từng hoài nghi: “ Người bên Đông Doanh đâu? Cứ để cho bọn họ tiêu dao tự tại sao?”

“ Không, một ngày nào đó, phải đem bọn họ khai đao.”

“ Lúc nào?”

“ Đợi đến khi lực lượng của chúng ta có thể xuyên qua đại dương. Khi đạt tới đại lục mới, chính là lúc chúng ta động thủ.”

“ Vì sao?”

“ Bởi vì chúng ta phải bảo trì cảnh giác, muốn có động lực, chúng ta phải cho hải quân biết, ở bên ngoài quốc gia, còn có một chi lực lượng quân sự cường đại, đang tùy thời uy hiếp sự an toàn của chúng ta. Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể bảo trì trạng thái chiến đấu tốt nhất.”

Hứa Hải Phong yên lặng gật đầu, Tương Khổng Minh nói không sai chút nào, từ khi uy hiếp lớn nhất của phương bắc Đại Hán, các dân tộc thảo nguyên đã đi xuống hướng suy bại, hai đại quân đoàn trú đóng tại phương bắc, đã không hẹn đều cùng có sự thư giãn nhất định.

Tuy tướng lĩnh các cấp vẫn thao luyện như thường, nhưng vô luận như thế nào, đều thiếu đi loại cảm giác áp bách như lúc tùy thời sẽ có chiến tranh bộc phát, nên chất lượng huấn luyện thẳng tắp giảm xuống.

Chuyện này tuy được đông đảo đại thần đề cập, nhưng các tướng lĩnh cao cấp của mấy đại quân đoàn đều là từ trong chiến hỏa bò lên dần dần. Cho nên sự biến hóa kia làm sao có thể qua mắt được bọn họ. Chỉ là tuy bọn họ có sầu lo, nhưng cũng không có biện pháp gì để giải quyết.

“ Đúng vậy, chỉ có chiến tranh. Mới là biện pháp duy nhất bảo trì tổ chất cực mạnh của quân đội.” Hứa Hải Phong thì thào nói.

Tương Khổng Minh cười, xóa khai đề tài, nói: “ Hoàng thượng, các xưởng chế biến cement đã khai công toàn bộ, tuy có sản phẩm ưu chất, đều giao cho quân dụng, nhưng lỗ hổng to lớn, vẫn không thể lạc quan.”

“ Ý của ngươi là...?”

“ Buông ra quyền hạn, cho phép dân gian mở xưởng.”

“ Cấp...” Hứa Hải Phong cười nói: “ Như thế nào, có phải ngươi lại muốn thu lợi bên trong?”

“ Muốn, nhưng không phải cho ta.”

“ Nga?”

“ Đã mười năm, những con đường đến những thành thị chủ yếu, những con đường trải cement còn chưa hoàn toàn kiến trúc, năng lực điều động quân đội, vật tư đều chưa đạt tới mục tiêu dự định. Chúng ta phải nhanh hơn tốc độ. Nếu không...”

“ Nếu không như thế nào?”

“ Nếu không, chỉ sợ khi chúng ta toàn bộ qua đời, những con đường kia cũng đừng mơ tưởng làm xong.”

Mỉm cười, Hứa Hải Phong quay đầu, nhìn xa phương tây, chậm rãi nói: “ Bọn họ thế nào?”

“ A Bố Tác Luân tuy nhiên còn lợi hại hơn so với sự tưởng tượng của ta.” Tương Khổng Minh phe phẩy chiếc quạt chiêu bài trong tay, nhàn nhạt nói: “ Nhưng hắn lại thiếu đi uy vọng sùng cao của Khải Tát đại đế, hiện tại chuyện cần nhất mà hắn phải giải quyết, là làm sao trấn an nguyên lão viện, làm sao giải quyết cho người nghèo cùng người lưu lạc không hề cừu hận người giàu.”

“ Cấp, vậy nói, chúng ta không đợi được bọn họ.”

“ Đúng vậy, địa bàn Khải Tát so với chúng ta còn muốn lớn hơn, rất lớn, đã vượt khỏi cực hạn mà bọn họ có thể thừa nhận. Cho nên khi Khải Tát đại đế vừa chết, dù là A Bố Tác Luân cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cục diện mà thôi. Hơn nữa...” Tương Khổng Minh đột nhiên nở nụ cười, đó là một loại tươi cười cực kỳ vui vẻ: “ Hơn nữa, bọn họ còn mối họa nơi phương bắc.”

Hứa Hải Phong bước lên một bước, đưa tay đặt lên lan can, miệng của hắn xẹt qua một tia mỉm cười: “ Quát Bạt Ứng quả nhiên bất phàm, Hung Nô nhân không ngờ có thể đông sơn tái khởi tại phương bắc Khải Tát đế quốc, thật sự làm cho người khác khó có thể tưởng tượng. Chỉ là không biết Hung Nô cùng Khải Tát, đến tận cùng là ai có thể cười đến cuối cùng?”

“ Hắc hắc...đây đại khái chính là hoàng họa đó.” Tương Khổng Minh đầy mặt tươi cười nói.

“ Hoàng họa?”

“ Ha ha.” Tương Khổng Minh mỉm cười, xóa mở đề tài: “ Hoàng thượng, nghĩ muốn vương triều Đại Hán đời đời tương truyền, chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm.”

Lúc này, xa xa truyền đến một trận ồn ào, lại hỗn loạn một thanh âm như sấm sét: “ Chủ công, quân sư đại nhân, các người mau đến xem, ta đã bắt được một con gấu chó thật lớn, lần này là còn sống, tuyệt đối còn sống đó...”

.....

Hai người trong viện nhìn nhau, đồng thời cảm thấy một trận vô cùng bất đắc dĩ.

“ Trời ạ...Người này như thế nào còn chưa chịu thôi à?”

Kết Thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-thien-phach-huyet>